

Lệnh Truy Nã Đông Cung: Ái Phi Đừng Vội Trốn!

Contents

Lệnh Truy Nã Đông Cung: Ái Phi Đừng Vội Trốn!	8
1. Chương 1: Nhân Khán Mãn Đình Hoa Lạc Kính	9
2. Chương 2: Khởi Đầu Do Cuồng Ngôn Mà Rước Họa	10
3. Chương 3: Mới Gặp Gỡ, Gặp Lại Không Nhận Ra.	11
4. Chương 4: Người Tới Ta Đi, Sắc Bén Đối Đáp.	12
5. Chương 5: Khoảnh Khắc Lần Đầu Gặp Mặt.	13
6. Chương 6: Không Biết Khách Quý Tới	14
7. Chương 7: Chớp Mắt Chỉ Còn Lại Bóng Hoa	15
8. Chương 8: Hậu Cung Cũng Có Tình Tỷ Muội	16
9. Chương 9: Thành Công Giải Thích Án Lệ.	16
10. Chương 10: Vị Khách Quý Thần Bí (thượng)	17
11. Chương 11: Vị Khách Quý Thần Bí (hạ)	18
12. Chương 12: Mị Phi Giao Dịch (thượng)	19
13. Chương 13: Mị Phi Giao Dịch (trung)	20
14. Chương 14: Mị Phi Giao Dịch (hạ)	21
15. Chương 15: Ngoài Ý Muốn	22
16. Chương 16: Nữ Nhân Có Thù Tắt Báo	23
17. Chương 17: Công Bằng Trả Thù	24
18. Chương 18: Phòng Ngừa Chu Đáo (1)	25
19. Chương 19: Phòng Ngừa Chu Đáo (2)	26
20. Chương 20: Phòng Ngừa Chu Đáo (3)	27
21. Chương 21: Phòng Ngừa Chu Đáo (4)	28
22. Chương 22: Tuyển Chọn Sơ Khai (1)	29
23. Chương 23: Tuyển Chọn Sơ Khai. (2)	30
24. Chương 24: Tuyển Chọn Sơ Khai (3)	30
25. Chương 25: Màu Sắc Biến Mất.	31
26. Chương 26: Mồm Miệng Lợi Hại.	32
27. Chương 27: Trang Điểm Đặc Biệt.	33
28. Chương 28: Tình Nghĩa Đế Hậu.	34
29. Chương 29: Xảy Ra Biến Cố.	35
30. Chương 30: Bức Tranh Thêu Vô Sắc.	36
31. Chương 31: Tuyển Chọn – Trận Chiến Đầu Tiên. (1)	37
32. Chương 32: Tuyển Chọn – Trận Chiến Đầu Tiên (2)	38
33. Chương 33: Tuyển Chọn – Trận Chiến Đầu Tiên (3)	39
34. Chương 34: Tuyển Chọn – Trận Chiến Đầu Tiên (4).	40
35. Chương 35: Chờ Đợi Thánh Chỉ.	41
36. Chương 36: Tiền Đồ Bị Kham Ưu.	41
37. Chương 37: Oan Gia Lại Đụng Đầu.	42
38. Chương 38: Tiếp Xúc Thân Mật.	43
39. Chương 39: Thường Hy Ngã Bệnh.	44
40. Chương 40: Tần Y Chính Tới Chơi.	45
41. Chương 41: Thánh Chỉ Sắc Phong Đến.	46

42. Chương 42: Như Ý Nguyên Được Vào Đông Cung.	47
43. Chương 43: Phượng Hoàng Đầu Cảnh Muốn Gây Chuyện	48
44. Chương 44: Mới Vào Đông Cung Làm Cung Tỷ.	49
45. Chương 45: Triều Hà Cùng Văn Thu Tới.	49
46. Chương 46: Quy Củ Mở Rộng Tầm Mắt.	50
47. Chương 47: Gặp Văn Thanh, Tâm Phát Run.	51
48. Chương 48: Mới Vào Đông Cung Gặp Người Quen.	52
49. Chương 49: Đột Nhiên Gặp Nhau Lại Đối Chọi.	53
50. Chương 50: Oan Gia Tụ Đầu – Vận Số Suy	54
51. Chương 51: Lòng Dạ Tiểu Nhân Lấy Quan Báo Tư Thù.	55
52. Chương 52: Đột Nhiên Buông Tha Không Rõ Chân Tướng.	56
53. Chương 53: Thâm Cung Cũng Có Tình Ý.	57
54. Chương 54: Có Triều Hà Làm Bạn.	58
55. Chương 55: Cái Đuôi Hồ Ly Là Không Dễ Bắt.	59
56. Chương 56: Cẩn Thận Dẫn Dò.	60
57. Chương 57: Muốn Gán Tội, Trốn Cũng Không Được.	61
58. Chương 58: Không Thể Làm Gì Đành Cúi Đầu.	62
59. Chương 59: Nửa Là Hiểu Lầm, Nửa Là Tình.	62
60. Chương 60: Phi Thiếp Lăn Lướt Vào Đông Cung.	63
61. Chương 61	64
62. Chương 62	65
63. Chương 63: Lần Đầu Giao Chiến Bị Coi Thường.	66
64. Chương 64	67
65. Chương 65: Ẩn Thân Bị Phát Hiện.	68
66. Chương 66: Tổ Ân Tình.	69
67. Chương 67: Lãnh Huyết Vô Tình.	70
68. Chương 68: Không Hiểu Được Lời Hàm Ý.	71
69. Chương 69: Đấu Tranh Đến Cùng Vì Sinh Tồn.	72
70. Chương 70	72
71. Chương 71: Lòng Nam Nhân Cũng Sâu Tựa Kim Đáy Biển.	76
72. Chương 72	78
73. Chương 73: Gà Bẫy	80
74. Chương 74: Phá Hồng Quỷ Kế.	81
75. Chương 75: Thảm Ván.	83
76. Chương 76: Xảo Ngôn.	85
77. Chương 77	87
78. Chương 78: Cầm Thú Cũng Có Lúc Nhu Tình.	88
79. Chương 79	90
80. Chương 80: Thường Hy Tự Có Kế Báo Thù	92
81. Chương 81: Oan Gia Tụ Đầu Nhất Định Phân Thắng Thua.	94
82. Chương 82: Người Mới Vào Cung.	96
83. Chương 83: Đầu Sóng Ngọn Gió.	97
84. Chương 84: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân.	99
85. Chương 85	101
86. Chương 86	102
87. Chương 87: Hiến Kế	104
88. Chương 88: Tú Nữ Ngày Xưa Gặp Lại.	106
89. Chương 89: Năm Nữ Nhân Một Sân Khấu.	107
90. Chương 90: Đại Nạn Không Chết Phải Báo Thù.	109
91. Chương 91: Tình Thế Phức Tạp	111
92. Chương 92: Bước Tiếp Bước Là Nối Tiếp Gian Nan	113
93. Chương 93	114
94. Chương 94	116
95. Chương 96: Quân Tâm Tựa Biển.	118

96. Chương 97	120
97. Chương 98: Hoàng Đế Ra Chiêu	121
98. Chương 99	123
99. Chương 100	124
100. Chương 101	126
101. Chương 102	128
102. Chương 103: Hậu Cung Tự Có Tình Ý.	128
103. Chương 104: Đấu Trí Đấu Lực.	130
104. Chương 105	132
105. Chương 106: Tâm Tình Nhi Nữ	133
106. Chương 108	134
107. Chương 109: Thiên La Địa Vọng Tầng Tầng Dây Dưa.	136
108. Chương 110: Thái Tử Gia Đại Giá Quang Lâm.	139
109. Chương 111: Quân Tâm Tựa Biển.	140
110. Chương 112: Ly Gián.	142
111. Chương 113: Mưa Gió Tới	144
112. Chương 114: Thi Kế Đấu Quân Hùng (1).	145
113. Chương 115: Thi Kế Đấu Quân Hùng (2).	146
114. Chương 116: Thi Kế Đấu Quân Hùng (3).	148
115. Chương 117: Tranh Bá Đêm Thất Tịch (1).	149
116. Chương 118: Tranh Bá Đêm Thất Tịch (2).	151
117. Chương 119: Tranh Bá Đêm Thất Tịch (3).	151
118. Chương 120: Tranh Bá Đêm Thất Tịch (4).	153
119. Chương 121: Tranh Bá Đêm Thất Tịch (5).	156
120. Chương 122: Tranh Bá Đêm Thất Tịch (6).	158
121. Chương 123: Tranh Bá Đêm Thất Tịch (7).	159
122. Chương 124: Tranh Bá Đêm Thất Tịch (8).	160
123. Chương 125: Bình Dấm Chua.	162
124. Chương 126: Yêu Hận Tình Trường.	163
125. Chương 127	165
126. Chương 128: Đoán Không Được Quân Tâm.	166
127. Chương 129	168
128. Chương 130: Thả Lưới Dài, Câu Cá Lớn.	170
129. Chương 131	172
130. Chương 132	174
131. Chương 133: Độc Nhất Là Lòng Dạ Đàn Bà	175
132. Chương 134: Ngầm Giở Thủ Đoạn.	177
133. Chương 135	179
134. Chương 136: Ngầm Hạ Độc Thủ.	180
135. Chương 137	182
136. Chương 138	184
137. Chương 139	186
138. Chương 140: Lăn Đầu So Chiêu.	188
139. Chương 141: Phân Tranh Cao Thấp.	189
140. Chương 142: Lật Tay Làm Mây, Che Tay Làm Mưa	191
141. Chương 143: Yếu Hội Đêm Thất Tịch.	193
142. Chương 144: Thương Nhân Xuất Tài Nữ.	195
143. Chương 145	197
144. Chương 146	198
145. Chương 147: Tự Cứu Minh.	200
146. Chương 148: Đấu Trí Dưới Nước.	202
147. Chương 149	204
148. Chương 150: Liên Thủ.	205
149. Chương 151	207

150. Chương 152	209
151. Chương 153	210
152. Chương 154	212
153. Chương 155	214
154. Chương 156	215
155. Chương 157	217
156. Chương 158	218
157. Chương 159	220
158. Chương 160	222
159. Chương 161	224
160. Chương 162: Vô Tình Gặp Ân Nhân Cứu Mạng.	225
161. Chương 164	228
162. Chương 165	230
163. Chương 166: Nội Ứng Ngoại Hợp	231
164. Chương 167	233
165. Chương 168	234
166. Chương 170: Nam Nhân Ghen Cực Kỳ Đáng Yêu.	236
167. Chương 171	238
168. Chương 172: Náo Hậu Cung (1)	240
169. Chương 173: Náo Hậu Cung (2)	241
170. Chương 174: Rót Mật Khuyên Lương Đế.	242
171. Chương 175: Liên Thủ Khuấy Hậu Cung.	244
172. Chương 176: Đêm Khuya Thâm Tình Cũng Mông Lung.	246
173. Chương 177: Sóng Gió Rục Rịch Bắt Đầu.	248
174. Chương 178: Mai Nhược Chi Biến.	249
175. Chương 179: Thường Hy Ra Tay.	251
176. Chương 180: Giao Dịch.	253
177. Chương 181: Dịch Tâm.	255
178. Chương 182: Mỹ Nam	256
179. Chương 183: Giống Như Đã Từng Quen Biết.	258
180. Chương 184	260
181. Chương 185	262
182. Chương 186: Dò Xét.	263
183. Chương 187: Đấu Trí.	265
184. Chương 188: Đối Sách.	267
185. Chương 189: Đối Trắng Thay Đen.	268
186. Chương 190: Thật Thật Giả Giả	270
187. Chương 191	272
188. Chương 192	273
189. Chương 193	275
190. Chương 194	277
191. Chương 195: Chương 195	279
192. Chương 196: Chương 196	281
193. Chương 197	282
194. Chương 198	284
195. Chương 199	286
196. Chương 200	288
197. Chương 201	290
198. Chương 202	291
199. Chương 203: Hơi Dầm Bay Đây Trời.	293
200. Chương 204	295
201. Chương 205	297
202. Chương 206	298
203. Chương 207	300

204. Chương 208	302
205. Chương 209	303
206. Chương 210	304
207. Chương 211	305
208. Chương 212	307
209. Chương 213	309
210. Chương 214	311
211. Chương 215	313
212. Chương 216	315
213. Chương 217	316
214. Chương 218	318
215. Chương 219	320
216. Chương 220	322
217. Chương 221	323
218. Chương 222: Dắt Tay Người Trọn Kiếp Không Buông (1)	325
219. Chương 223: Dắt Tay Người Trọn Kiếp Không Buông (2)	327
220. Chương 224: Năm Tay Người Trọn Kiếp Không Buông (3)	328
221. Chương 225	329
222. Chương 226: Thần Bí Gắm Hoa Thập Bát Sai (18 Cây Trâm Hoa Thần Bí).	331
223. Chương 227: Biểu Tiểu Thư Như Hồ Lạc Đồng Bằng.	333
224. Chương 228	335
225. Chương 229: Là Ai Tính Toán Ai?	336
226. Chương 230	338
227. Chương 231	340
228. Chương 232	341
229. Chương 233	343
230. Chương 234	345
231. Chương 235: Ngả Bài.	347
232. Chương 236: Chân Mệnh Thiên Nữ.	348
233. Chương 237	350
234. Chương 238: Kế Trong Kế Ai Là Cao Thủ?	351
235. Chương 239	353
236. Chương 240	355
237. Chương 241	357
238. Chương 242	359
239. Chương 243	360
240. Chương 244	362
241. Chương 245	364
242. Chương 246	365
243. Chương 247	366
244. Chương 248	368
245. Chương 249	370
246. Chương 250	372
247. Chương 251	374
248. Chương 252	376
249. Chương 253	377
250. Chương 254	379
251. Chương 255	381
252. Chương 256	383
253. Chương 257: Muốn Năm Tay Cùng Chàng Bỏ Trốn.	384
254. Chương 258: Tối Nay Làm Tân Nương Của Ta	386
255. Chương 259	388
256. Chương 260: Thân Thể Thần Bí Của Vân Thanh	390
257. Chương 261	392

258. Chương 262	394
259. Chương 263	395
260. Chương 264	397
261. Chương 265	399
262. Chương 266	400
263. Chương 267	401
264. Chương 268	403
265. Chương 269	405
266. Chương 270	407
267. Chương 271	409
268. Chương 272	410
269. Chương 273	412
270. Chương 274	414
271. Chương 275	415
272. Chương 276	417
273. Chương 277	418
274. Chương 278	420
275. Chương 279	422
276. Chương 280	423
277. Chương 281	425
278. Chương 282	427
279. Chương 283	429
280. Chương 284	429
281. Chương 285	430
282. Chương 286	432
283. Chương 287	434
284. Chương 288	435
285. Chương 289	436
286. Chương 290	436
287. Chương 291	438
288. Chương 292	440
289. Chương 293	442
290. Chương 294	444
291. Chương 295	445
292. Chương 296	447
293. Chương 297	449
294. Chương 298: Mấy Phần Ân Oán, Mấy Phần Tình?	451
295. Chương 299: Giao Dịch	453
296. Chương 300: Tình Cờ Gặp Đông Lăng Vương.	454
297. Chương 301	456
298. Chương 302: Trương Lương Kế Và Quá Tường Thang	458
299. Chương 303: Âm Toán Và Phản Kích	460
300. Chương 304: Ngoài Ý Muốn	462
301. Chương 305: Ly Gián.	464
302. Chương 306	466
303. Chương 307: Mạnh Diệp Vũ Qua Đời	467
304. Chương 308: Khiêu Khích	469
305. Chương 309: Ba Nữ Nhân Một Sân Khấu.	471
306. Chương 310: Lợi Thế.	473
307. Chương 311	474
308. Chương 312	476
309. Chương 313	478
310. Chương 314	480
311. Chương 315	481

312. Chương 316	483
313. Chương 317	485
314. Chương 318: Chương 318	487
315. Chương 319	489
316. Chương 320	490
317. Chương 321	491
318. Chương 322	493
319. Chương 323	495
320. Chương 324	497
321. Chương 325	499
322. Chương 326	501
323. Chương 327	503
324. Chương 328	504
325. Chương 329	506
326. Chương 330	508
327. Chương 331	510
328. Chương 332	512
329. Chương 333	514
330. Chương 334	516
331. Chương 335	518
332. Chương 336	519
333. Chương 337	521
334. Chương 338	522
335. Chương 339	523
336. Chương 340	525
337. Chương 341	527
338. Chương 342	529
339. Chương 343	530
340. Chương 344	531
341. Chương 345	533
342. Chương 346	534
343. Chương 347	536
344. Chương 348	538
345. Chương 349	539
346. Chương 350	540
347. Chương 351	541
348. Chương 352	543
349. Chương 353	544
350. Chương 354	546
351. Chương 355	548
352. Chương 356	550
353. Chương 357	551
354. Chương 358	553
355. Chương 359	555
356. Chương 360	557
357. Chương 361	558
358. Chương 362	560
359. Chương 363	562
360. Chương 364	564
361. Chương 365	565
362. Chương 366	567
363. Chương 367	569
364. Chương 368	571
365. Chương 369	572

366. Chương 370	574
367. Chương 371	576
368. Chương 372	577
369. Chương 373	579
370. Chương 374	581
371. Chương 375	583
372. Chương 376	585
373. Chương 377	587
374. Chương 378	588
375. Chương 379	590
376. Chương 380	592
377. Chương 381	593
378. Chương 382	595
379. Chương 383	597
380. Chương 384	599
381. Chương 385	600
382. Chương 386	602
383. Chương 387	604
384. Chương 388	605
385. Chương 389	607
386. Chương 390	609
387. Chương 391	610
388. Chương 392	612
389. Chương 393	614
390. Chương 394	616
391. Chương 395	617
392. Chương 396	619
393. Chương 397	621
394. Chương 398	623
395. Chương 399	625
396. Chương 400	626
397. Chương 401	628
398. Chương 402	629
399. Chương 403	631
400. Chương 404	633
401. Chương 405	634
402. Chương 406	635
403. Chương 407	637
404. Chương 408	639

Lệnh Truy Nã Đông Cung: Ái Phi Đừng Vội Trốn!

Giới thiệu

Truyện là chuyện về tình yêu về những nét đẹp tưởng chừng như không thể quên được Nàng ra đời li

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lenh-truy-na-dong-cung-ai-phi-dung-voi-tron>

1. Chương 1: Nhân Khán Mãn Đình Hoa Lạc Kính

“Nhân khán mãn đình hoa lạc kính, nhưng bi trong lòng một mảnh thu!” (dịch thô: rảnh rồi ngồi nhìn hoa rơi chật lổ mồn, trong lòng thương tiếc nỗi buồn thu sang). Thường Hy hiện tại rất cuộc hiểu được một khi nữ nhân khát vọng quyền lực, so với nam nhân còn ác độc tuyệt tình hơn!

Sĩ – nông – công – thương! Chỉ vì nhà nàng là thương nhân, cho nên nàng địa vị ti tiện. Ngay cả là thương hộ phú giáp cả một phương, nàng vẫn như cũ bị người ta xem thường. Có lúc có tiền cũng không phải đại biểu cho được người khác coi trọng, quan trọng nhất vẫn là thế lực.

Vì muốn thay đổi địa vị cho cả nhà, vì có thể để cho gia tộc Ngu thị thoát khỏi cái danh thương nhân đề tiện, vì đời sau của Ngu thị có thể duỗi thẳng lưng ra đường, từ nhỏ nàng đã bị giáo võ số lễ nghi quy củ, sách vở chồng chất vây quanh... Khi đó mặc dù rất mệt nhưng là vẫn vui vẻ, không giống bây giờ...

“Ngu tử tử, Thái tử gia đến chỗ Phùng lương để, tử trước cứ đi ngủ đi!” Triều Hà thận trọng nói, sắc mặt có chút bất an.

Khóe miệng Thường Hy chậm rãi nâng lên thành một nụ cười lạnh, yên lặng gật đầu một cái, lúc này mới nhìn Triều Hà nói: “Muội đi ngủ trước đi, không cần để ý đến ta, sáng mai còn phải làm nhiệm vụ, chớ để không dậy nổi!”

Triều Hà còn muốn nói gì, cuối cùng lại hóa thành một tiếng thở dài trong lòng, lặng lẽ xoay người đi ra ngoài. Thời điểm đi tới cửa đột nhiên xoay người lại cắn răng nói: “Ngu tử tử, có một số việc tử phải thông suốt, Thái tử điện hạ ngài ấy...”

“Triều Hà, muội nói nhiều quá, đi nghỉ ngơi đi!” Thường Hy có chút không vui, khuôn mặt tuyệt mỹ treo một tầng sương mỏng, giống như cái loại khói lạnh mùa thu mờ mờ trên mái ngói cong, làm cho lòng người không nhìn được mà phát run. Triều Hà yên lặng lui xuống, thuận tay giúp Thường Hy khép lại cửa.

Văn Thu đang đợi ở ngoài, thấy Triều Hà đi ra liền vội tiến lên phía trước, nhẹ giọng hỏi: “Như thế nào, Ngu tử tử có tức giận hay không?”

Triều Hà lắc đầu một cái, thở dài nói: “Nếu là tức giận ngược lại tốt lắm, nhưng là càng không tức giận càng làm cho người ta cảm thấy bất an. Văn Thu, ta sợ...”

Triều Hà còn muốn nói gì đó lại bị Văn Thu lôi đi, đưa tay kéo góc áo ngồi xuống ngay cạnh cửa ra vào. Họ đều là những cung nữ không có trách nhiệm phải trực đêm, nhưng vẫn phải coi chừng, không thể rời đi, không thể để cho Ngu tử tử xảy ra chút ngoài ý muốn nào.

Trong phòng, những lời đối thoại của hai người đều bị Thường Hy nghe thấy. Sầu bi giữa hai hàng lông mày nhân nhật tản đi một chút. Nàng sẽ không tự sát, càng không sa sút. Người khác muốn đem nàng dẫm dưới

chân, nàng càng kiên cường. Nàng không tin vào số mệnh, càng không tin cả đời này đều bị người khác dẫm dưới chân.

Hôm nay nàng chỉ là một cung nữ trong Đông cung, danh vị cung nữ này đúng là náo nhiệt, nhưng tất cả náo nhiệt đều do nam nhân kia ban cho. Mà nam nhân kia, lòng của hắn nàng không thể nào đoán được.

Tinh thần có chút hoảng hốt, nàng lại nghĩ tới tuyển tú năm ấy. Khi đó bọn họ còn rất đơn thuần, ngay cả biết thâm cung không dễ vào nhưng trong lòng vẫn luôn có ánh mặt trời, luôn có hy vọng, một lòng mong muốn xông về phía trước. Hắn cùng với nàng, gặp nhau lúc ấy sao mà tình cờ, thậm chí nàng còn to gan động thủ đánh hắn!

2. Chương 2: Khởi Đầu Do Cuồng Ngôn Mà Rước Họa

Hết thấy tuyển tú đều không thoát được bốn phương diện, đó chính là đức, ngôn, dung, công. (phẩm hạnh, lời nói, nhan sắc, khéo tay)

Đức mặc dù xếp đầu, nhưng là tục ngữ đã nói, đường dài mới biết ngựa hay, lâu ngày mới thấu lòng người, có thể thấy đức hạnh này là thứ cũng không thể nhìn ra được, phần lớn là dựa vào người khác đưa ra lời phán định với vị danh môn khuê tú này. Mà đã là lời bình thì hầu như tất cả cũng không thể làm cho người ta tin được.

Ngôn xếp thứ hai, đó là muốn khảo sát miệng lưỡi một nữ nhân, bình thường là thông qua hỏi thăm đối đáp để hiểu rõ. Thật đúng là lưỡi nở hoa sen, miệng lưỡi lưu loát ở chỗ này có thể tận tình phát huy. Dĩ nhiên cũng phải có chút trình độ, nói quá nhiều sẽ bị người ta chán ghét, nói vừa đủ có thể khiến người người cùng vui. Từ đó thấy được “ngôn” là một trong những vòng thi vô cùng quan trọng.

“Dung” xếp thứ ba. Những tú nữ này hoặc đoan trang hoặc kiều my, hoặc khả ái hoặc ôn nhu... giống như trăm hoa đua nở, ghen chết mất người. Dĩ nhiên, góc độ thưởng thức của mỗi người là bất đồng. Các nữ nhân thì thích đoan trang khuê phạm, cực chán ghét vẻ dụ dỗ mị hoặc. Mà nam nhân thì ngược lại, đoan trang lấy làm chính thể như đồ bài biện trang trí, ọi người nhìn vào mà thưởng thức, dụ dỗ lại lấy được hoan tâm của họ, có thể nói là thể thiếp đều có, không gì sung sướng hơn!

“Công” xếp hạng cuối cùng, nữ công gia chánh chính là hạng mục mà mỗi nữ tử bắt buộc phải có. Cái này bỏ qua không được, mặc dù là đứng thứ cuối nhưng lại vô cùng quan trọng. Mỗi tú nữ sau khi vào cung, may mắn vượt qua ba cửa ải đầu tiên đều phải đăng lên một bức tranh thêu, sau đó lại để ấy vị Tàn phi trong hậu cung tiến hành chọn lựa. Cho nên cửa này tuyệt đối không được bỏ qua!

Trải qua nửa tháng cạnh tranh tàn khốc, mấy trăm người trúng cử chỉ còn sót lại năm mươi người, còn lại đều bị phân đi làm cung nữ của các cung.

Mà trong số năm mươi người ở lại này, sẽ chọn ra bốn vị Vương phi cùng với năm vị Lương đế, hai vị Nhụ tần, bốn vị Bảo lâm. Nhưng lần tuyển tú này không chọn Thái tử phi, không biết Hoàng đế lão tử nghĩ thế nào, dù sao cũng đã ra một đạo thánh chỉ, Thái tử phi chờ sau này định đoạt!

Như vậy tính toán, bốn vị Chính phi, năm vị Lương đế, mười Nhụ tần, hai mươi Bảo lâm chính là ba mươi chín người. Năm mươi trừ đi ba chín còn lại mười một người. Nói cách khác, trong năm mươi người này sẽ có ba mươi chín người tiến vào cung điện của các hoàng tử, mười một người dư lại có thể đi làm cung nữ, cũng có thể bị xung vào hậu cung của Hoàng đế lão tử.

Tất cả còn chưa kết luận được, nhưng là năm mươi người được chọn, Thường Hy thật bất ngờ cũng trúng tuyển. Theo lý mà nói, lấy gia thế nhà nàng tuyệt đối không thể đứng ở trong nhóm năm mươi người, thật là kỳ quái nha! Thường Hy cho là mình sẽ ở trong một trăm người bị lưu lại làm cung nữ, không nghĩ tới mình cứ nhiên lại lọt vào nhóm năm mươi!

Ngày đầu tiên vào Vinh Hạng cung, Thường Hy thật sự không chịu nổi mấy nữ nhân cứ nhìn chằm chằm mình, ánh mắt như muốn giết người, len lén chạy ra cửa sau Vinh hạng cung, nhìn bầu trời óng ánh trong suốt, cỏ cây mơn mớn, cả vườn nở rộ hoa tươi, không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Chẳng qua là đã quen mặc tơ lụa mềm mại, hiện giờ trên người lại là trang phục không phải vật liệu thượng thừa, cảm thấy có chút bí bách, không khỏi đưa tay xoa xoa chỗ gáy bị ngứa, nhỏ giọng oán giận nói: “Y phục này dùng cái chất vải rách rưới gì đây, thật là không thoải mái!”

“Một cung nữ nhỏ nhỏ mà giọng điệu cũng thật lớn!”

Thanh âm một nam tử truyền đến, mang theo chút châm chọc. Thường Hy thân thể cứng đờ, vội thu tay lại. Nàng cư nhiên lại lớn mật rồi, ở trong hậu cung này cũng không thể tùy tiện nói lung tung. Lần này thì thảm rồi, bị phát hiện, sẽ không lời mình ra đánh chết đi???

3. Chương 3: Mới Gặp Gỡ, Gặp Lại Không Nhận Ra.

Thường Hy đưa lưng về phía người nọ, theo bản năng liền muốn trốn. Chân vừa muốn nâng lên, chỉ nghe sau lưng có một thanh âm truyền tới: “Người là tú nữ tham gia tuyển chọn, muốn chạy? Người còn có thể chạy đi nơi nào?”

Nghe được sự chế nhạo trong thanh âm kia, Thường Hy có chút tức giận. Người ta nói đúng a, mình là tú nữ, mặc áo tú nữ, chính là nếu có chạy đi cũng sẽ bị truy ra được. Lúc này chạy trốn căn bản là làm điều thừa. Nghĩ tới đây, hung hăng hít một hơi, bất kể người đến là ai, trước phải qua được cửa ải này mới nói tiếp được.

Nỗ lực để inh tĩnh tâm hít thở, sau đó nở ra một nụ cười hết sức thỏa đáng, chậm rãi xoay người lại, khi nàng trông thấy người phía sau thì không khỏi giật mình. Xếp thành một hàng, lại là năm vị mỹ nam ngọc thụ lâm phong, thần trí Nhược Hy trong nhất thời còn chưa có bay về được.

Thường Hy mặc dù mặc áo tú nữ sắc hồng, màu sắc nhàn nhạt nhưng là không chút nào che giấu được ánh sáng phát ra trên người nàng. Chân mang giày tơ, đầu cài trâm đôi môi, thắt lưng treo dải lụa mềm, vành tai gắn mình nguyệt châu, ngón tay trắng nõn như búp hành, làn môi kiêu mị đỏ thắm. Thật đúng là mỹ nhân yếu điệu bước ra từ trong làn sương mỏng, đẹp đến mê người.

Quả nhiên là một tuyệt thế giai nhân, toàn thân đều phát ra thần thái khiến người khác không thể bỏ qua. Long mi mềm mại như cánh bướm, đôi mắt như hai suối nước tinh mạch mà thâm ảo, khóe miệng cong cong tươi cười, khiến cho năm vị mỹ nam trong lúc nhất thời đều trở nên sững sờ, không ngờ trong nhân gian còn có một mỹ nữ xinh đẹp như vậy.

Thường Hy biết mình là cực đẹp, thế nhưng khi nàng nhìn thấy tận mắt năm phong thái khác nhau, mỹ nam tử thần thái bất đồng có chút ngẩn người nhìn mình, không khỏi không nhịn được cười khẽ một tiếng, nói nhỏ: “Một đám gốc tử!”

Năm mỹ nam nhất thời phục hồi lại tinh thần, một người trong số đó sắc mặt đỏ bừng, nhìn Thường Hy tùy tiện la ầm lên: “Người nói ai gốc tử?”

Nghe âm thanh thì ra đây chính là cái người vừa nãy gọi mình lại, Thường Hy không khỏi giương mắt nhìn lên. Hắn cùng bản thân cũng không chênh lệch gì lắm, sêm sêm tuổi nhau, nhưng chỉ vì một câu mà đã tức giận giờ chân, có thể thấy được là một người thẳng tính, không khỏi muốn chọc hắn: “Ai nha, người không thấy sao? Cũng không phải đang ở trước mắt ta sao?”

Giờ phút này Thường Hy tập trung nhìn chằm chằm nam tử vừa phát ngôn khi nãy, nam tử kia thế nhưng trong lúc nhất thời còn chưa có lấy lại được tinh thần. Xung quanh bất chợt phát ra tiếng cười lớn, chỉ nghe có một thanh âm hết sức dễ nghe vang lên: “Không nghĩ tới tú nữ năm nay lại có thể khiến người ta vui mừng ngoài ý muốn như vậy!”

Thường Hy quay đầu nhìn về phía nam tử vừa nói chuyện, chỉ thấy hắn mày kiếm mắt sáng, mũi ôi mỏng, một đôi tròng mắt đen láy tỏa ra thứ ánh sáng dịu dàng, khóe môi tựa tiểu phi tiểu ôn hòa như gió. Dường từ dịu dàng như ngọc để hình dung nam nhân này là vô cùng thích hợp rồi.

Thường Hy chỉ cảm thấy gương mặt có chút đỏ lên. Đây thật là cái loại mỹ nam dịu dàng khiến người ta không dứt ra được, nàng không khỏi mở to mắt, không muốn bị người ta nghĩ là hoa si, hư danh tiếng. (hoa si: mê zai đẹp)

“Này, người tại sao lại nói ta là gốc tử?” Nam tử mới vừa rồi bị chế nhạo không chịu bỏ qua, sải bước đi tới trước mặt Thường Hy, cao giọng chất vấn.

Thường Hy không kịp đề phòng, trong lúc nhất thời bị dọa sợ giật mình, theo bản năng lui về phía sau một bước, mặt mày hơi giận, nhìn chằm chằm hắn nói: “Thật là không có lễ nghĩa, thật thô lỗ!”

Nam tử kia giống như bị trứng gà chẹn họng, mặt đỏ bừng, mở lớn mắt nhìn Thường Hy, hận không thể đem nàng nuốt vào bụng, hai tay nắm thành nắm đấm kêu răng rắc.

Thường Hy nuốt nước miếng lui về phía sau một bước, nghĩ thầm người này không phải là muốn đánh nàng đó chứ?

4. Chương 4: Người Tới Ta Đi, Sắc Bén Đôi Đáp.

“Người còn dám nói như vậy, có tin hay không ta đánh người?” Nín nửa ngày, nam nhân kia rốt cục cũng thốt ra được một câu mang tính uy hiếp nghiêm trọng.

Thường Hy nhìn nam tử trước mắt, vẻ mặt của hắn làm người ta cực kỳ muốn cười. Nàng thừa nhận nếu một nữ hài tử nhìn thấy bộ dáng này của hắn, đoán chừng sẽ sợ tới mức chảy hai hàng lệ nhỏ, tỏ vẻ nhu nhược. Mẹ nàng đã từng cực kỳ nghiêm túc nói: vũ khí lớn nhất của nữ nhân chính là nước mắt.

Chỉ tiếc đây chỉ đối với các nữ nhân khác thôi. Đối với Thường Hy mà nói, đó thật là nói nhảm, nam nhân tại sao phải khiến nữ nhân rơi nước mắt mới chịu bỏ qua? Được rồi, nàng cũng thừa nhận nàng chỉ dám nói trong lòng vậy thôi, ai bảo quy củ là lớn nhất đây? Đối với cái người bởi vì phạm sai lầm mà phải quỳ n lạy tại Từ đường mà nói, vững vàng nhớ rõ một câu, trong lòng thích sao thì nghĩ vậy, thích gì thì nói vậy, nhưng ngoài mặt vẫn phải giả bộ thông hiểu lễ nghi quy củ, tránh để người ta bắt được nhược điểm.

Thường Hy cũng rất muốn đối với bộ mặt giận dữ này, đôi mắt đẹp nháy vài cái, nước mắt doanh tròng, làm ra vẻ đẹp yêu đuối nhu nhược... Nhưng là... Nhưng là... Ông trời a, nàng thật sự không khóc được, gương mặt này làm cho người ta thật sự mắc cười!

Vì mặt mũi của người khác, Thường Hy rất là biết ý tứ ngồi xổm xuống, hai tay che mặt, bả vai kịch liệt run rẩy. Đây cũng không dễ dàng a, muốn cười, lại còn phải giả làm một bộ ủy khuất như vậy!

“Lão Tam, đã nói với người bao nhiêu lần, không nên động một tí là vung nắm đấm. Nhìn xem một tiểu cô nương nũng nịu bị người dọa cho phát khóc, chắc chắn, người chừng nào thì mới sửa được cái tật xấu này?”

Thường Hy nghe được thanh âm có chút hả hê, trong lòng thầm nói: phi, bà đây há có thể bị hắn hù dọa?

“Đại ca, ta cái gì cũng còn chưa có làm, nàng là quá sợ hãi, thật là nhát gan! Chơi không vui, thật là chơi một chút cũng không vui!” Nam nhân được gọi là lão Tam còn thật sự nói lên cảm thụ.

“Tam đệ, nói người cái gì tốt không làm lại luôn lỗ mắng như thế này. Nhìn xem người đem cô nương nhà người ta dọa sợ, về sau cũng không được như vậy nữa!”

Thường Hy nghe được thanh âm dịu dàng, nói liên tục vẫn giữ được vẻ dịu dàng, thật là một người khiêm tốn. Trong lòng nàng còn đang suy nghĩ lung tung, chỉ thấy chủ nhân của thanh âm đã ngồi xổm xuống cạnh nàng: “Cô nương, Tam đệ ta luôn luôn lỗ mắng, cô không cần phải để trong lòng. Thật ra thì con người hắn tốt vô cùng!”

Thường Hy nơi nào đang khóc, nàng đang cười... Đang cười có được hay không? Nhưng nàng cũng không dám ngẩng đầu lên lớn tiếng nói câu này, sợ người khác giận giữ tát nàng một cái, lợi bất cập hại, nàng nhẫn, cố gắng tiếp tục nhẫn!

Thấy Thường Hy vẫn như cũ vùi đầu ở hai tai không chịu đứng dậy, nam tử kia không thể làm gì đành bất đắc dĩ đứng dậy, nhìn bốn người còn lại.

Một người trong số đó tuổi dường như nhỏ nhất, nhưng thái độ lại cực kỳ tầm tở, đi tới trước đập mạnh một bước, đứng ở trước mặt Thường Hy, hừ lạnh một tiếng nói: “Cũng chỉ là một tú nữ, đáng giá các huynh hao tâm tổn sức đi dỗ dành, hử?!”

Thanh âm nam tử này lạnh lùng, mang theo một tia âm trầm. Thường Hy không thích, trong lòng oán thầm, bà đây cũng không muốn cho người dụ dỗ, ai cho người tới? Mình không bị coi thường thì đứng một bên đi, giọng điệu lại lớn như vậy, cũng không biết là tiểu thái giám trong cung nào, vẫn còn ở đây sĩ diện. Nếu ngày nào đó bà đây bay lên làm phượng hoàng, cẩn thận ta tìm người xúi quẩy!

“Nàng không có khóc, nàng đang cười!”

Một thanh âm không có chút độ ấm xuyên qua không khí truyền đến lỗ tai Thường Hy. Trong lòng cả kinh, theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói, nhưng không nghĩ tới lại chống lại một đôi tròng mắt đen lạnh như băng sâu không thấy đáy. Thường Hy dám ngửa đầu lên trời thề, nàng nhìn thấy trong hai tròng mắt đen đó, rõ ràng là cười nhạo!

5. Chương 5: Khoảnh Khắc Lần Đầu Gặp Mặt.

Thường Hy nhìn đôi con ngươi trước mắt kia, tròng mắt ấy sâu thẳm giống như biển cả mênh mông, trong bình tĩnh mang theo mãnh liệt, lại tựa như sương khói mùa thu, lạnh bạc khiến lòng người không tự chủ mà run sợ. Lần đầu tiên Thường Hy cảm thấy trong lòng tản mát ra lạnh lẽo, trong lúc nhất thời quên mất phản kháng, theo bản năng đứng dậy lui về phía sau một bước.

Chỉ thấy nam tử kia, mũi hờ một tiếng khinh thường, trong khinh miệt lại mang theo châm chọc, khê mở môi mồm, thanh âm lạnh như băng nhẹ nhàng bật ra ngoài: “Không thú vị! Mãng phụ!” (người phụ nữ lỗ mãng).

Thường Hy sững sờ nhìn nam tử kia, nhìn trên khuôn mặt cương nghị của hắn một màn châm chọc chói mắt, tư tưởng phản chiến trong lòng lập tức xông ra. Nàng Ngu Thường Hy cho đến bây giờ đều là trừ cha nàng ai cũng không dám động đến, trừ cha nàng cũng không có ai có thể làm cho nàng sợ hãi. Dĩ nhiên, thân ở hoàng cung cũng phải cẩn thận một chút, thận trọng, nhưng là... Nhưng là nàng cũng không mặc cho người ta chà đạp tôn nghiêm của nàng.

Năm vị nam tử trước mắt, đều mặc phục sức tiểu thái giám, địa vị còn không bằng mình, lại dám khi dễ nàng, đây há chẳng phải là lật trời sao?

Dưới cơn thịnh nộ Thường Hy không chút nào chú ý tới năm người mặc dù là mặc trang phục thái giám nhưng giọng nói thì cùng với thái giám hoàn toàn không đồng dạng. Dĩ nhiên, chuyện này không thể trách Thường Hy, trước khi vào cung nàng chưa bao giờ gặp qua thái giám, càng chưa có nghe qua thái giám nói chuyện. Sau khi vào cung phần lớn cũng là quần sự mama dạy bảo, đối với thái giám cùng với nam tử khác nhất thời còn chưa có nhận ra sự khác biệt.

Vì vậy, một con mèo nhỏ dưới cơn tức giận mà nhe nanh giương vuốt, nhìn nam tử xoay người muốn đi quát: “Người đứng lại!”

Một tiếng rống giận này, nhất thời khiến bốn nam tử đang vây quanh có chút kinh ngạc. Nam tử mới vừa rồi bị Thường Hy chọc giận đang muốn lên tiếng lại bị lão Ngũ ngăn lại, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng mà nói: “Khó nhìn được Thái tử gia kinh ngạc, người cũng không muốn xem nào nhiệt?”

Lão tam Tiêu Vân Thanh sững sốt, mặt mày thoáng chốc hiện lên vẻ tươi cười, nhìn lão Ngũ nói: “Được, lão Ngũ, người đủ thâm trầm đấy!”

Lão Ngũ Tiêu Vân Bác nhẹ nhàng hừ một tiếng, nhìn Thường Hy chạy về phía Thái tử đương triều Tiêu Vân Trác, khoe miệng nhẹ cong, nói: “Thâm trầm, người nào sánh được bằng Thái tử?”

Tiêu Vân Thanh không nói, hàm răng ken két vang dội, hắn đã vô số lần thua bởi ám chiêu của Thái tử, nghĩ tới đây liền ngậm miệng lại, hắn cũng muốn xem Thái tử gia phản ứng như thế nào.

Đại hoàng tử Tiêu Vân Dật nhanh tay kéo lại nhị hoàng tử Tiêu Vân Triệt đang muốn xông ra ngăn lại Thường Hy, khuôn mặt cuồng ngạo thoáng một tia cười, nhẹ giọng nói: “Nhị đệ, hấp dẫn khi nhìn là cần nhìn, tốt bụng không nhất định sẽ có báo đáp tốt đâu!”

Tiêu Vân Triệt nghe vậy, quay đầu nhìn về phía Tiêu Vân Dật, đang định nói chuyện, lại đột nhiên nghe được tiếng rống giận dữ của Tiêu Vân Trác, gương mặt nhìn sang, toàn thân đã sợ ngây người! Chỉ thấy

đôi tay thon dài trắng nõn như tuyết của Thường Hy không chút thương tiếc mà uốn véo ở lỗ tai Tiêu Vân Trác, nàng một tay chống nạnh, lườm nhảm cả giận nói: “Người nói người nào không thú vị? Ai là mãng phụ? Người một cái thái giám nho nhỏ cũng dám cư nhiên mắt chó nhìn người thấp? Tuổi còn nhỏ không học cái hay cái đẹp, lại đi học cái hư hỏng của mấy lão thái giám xảo trá, người nhà người như thế nào dạy người?”

Thường Hy dừng lại cuồng oanh loạn tặc. Đừng bảo là Tiêu Vân Trác, ngay cả mấy vị hoàng tử còn lại cũng bị kinh trụ, chưa từng gặp qua nữ nhân trong hoàng cung mà còn dám cay cú như thế. Trừ bỏ gào thét trong lòng, một câu cũng không nói lên lời!

6. Chương 6: Không Biết Khách Quý Tôi

“Buông tay!” Tiêu Vân Trác mặt lạnh sung huyết đỏ bừng, trong mắt phát ra lạnh lẽo như băng thẳng tắp bắn về phía Thường Hy.

Không thấy thì thôi, càng nhìn Thường Hy càng phát tức giận, nhìn hần quát: “Trùng cái gì mà trùng? Muốn người khác nghe lời người, cúi mình trước người sao? Nghe mấy lời người nói vừa rồi, phàm là tiểu cô nương cũng đã phải lấy cái chết mà mình chí rồi!”

“Vậy người trực tiếp đi tìm chết đi!” Tiêu Vân Trác đời này chưa từng thấy qua nữ nhân nào thô lỗ như vậy. Hôm nay ngay trước mặt các huynh đệ, mặt mũi của hần bay sạch rồi, về sau cũng không còn ở hoàng cung lẫn lộn được nữa. Đáng chết! Hần nên trực tiếp một cước đá chết nữ nhân điên này!

Tiêu Vân Trác dùng sức vùng lên, đánh rớt tay Thường Hy, thân thể chuyển một cái lui về phía sau hai bước, hung hăng nhìn Thường Hy, hận không thể đem nàng lột da hủy cốt ăn vào bụng mới có thể nguôi ngoai. Tiêu Vân Trác thậm chí có thể nghe thấy mấy tiếng châm biếm của các huynh đệ xung quanh, trong lúc nhất thời sắc mặt càng phát ra âm trầm muốn chết!

Thường Hy đã sớm nghe người ta nói người trong hoàng cung này đều không giống bình thường, quả nhiên tuyệt đối đúng như vậy. Nghe một chút xem hần vừa nói cái gì, cư nhiên muốn nàng đi chết? Thường Hy rõ ràng cảm giác được hàm răng của mình đang nghiến ken két, thấy Tiêu Vân Trác giờ chân, chẳng nghề tên thối cảm thú này lại muốn đánh mình?

Thường Hy vội lui về phía sau mấy bước, tránh ra khỏi phạm vi nguy hiểm, lúc này mới vươn cái cổ dài trắng nõn ưu mỹ như thiên nga, nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Chưa từng gặp qua người nào như người, lòng dạ hẹp hòi giống như lỗ kim, nói chuyện thì khắc bạc y hệt quả phụ, lại còn muốn đánh nữ nhân, người biểu cảm gì thế kia? Thật sự là chưa từng gặp qua người như vậy, lớn lên đáng dấp dạng chó hình người, lại còn cố tình làm mấy chuyện tình không giống người!”

Mấy vị vương tử đều là lớn lên từ trong thâm cung, chưa từng gặp qua nữ nhân lão xược như thế. Nữ nhân hậu cung đều là mang tấm mặt nạ giốn nhau như đức, cơ hồ đều là từ cùng một mô hình mà khắc ra ngoài, nói chuyện quy củ, làm việc đâu ra đấy, không dám nói lỗi một câu, không dám đi nhiều một bước chứ đừng nói chỉ là nghe được nhưng lời xấu láo kia!

Phen này Thường Hy thật giống như hiện thân của một nữ nhân chanh chua chữi đổng, thật là để bọn họ mở rộng tầm mắt. Khó trách phụ hoàng bọn hần mỗi lần vừa nghe đến phi tử gây gỗ cũng lập tức đi đến, lại không chịu vào khuyên giải. Nữ nhân nếu giở trò ngang ngược, quả thực mà nói đối với nam nhân có tính hủy diệt đả kích, thật làm cho người ta hết ý kiến...

Trán Tiêu Vân Trác nổi đầy gân xanh, nàng nói hần cái gì? Lòng dạ hẹp hòi giống lỗ kim? Lòng dạ hẹp hòi có thể quản lý Đông Cung sao? Nói chuyện khắc bạc giống hệt quả phụ, nữ nhân đáng chết này cư nhiên đem so sánh hần với quả phụ! Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

Tiêu Vân Thanh thực sự không nhịn được rồi, miệng cười cũng muốn rách. Cô gái này nói chuyện rất thú vị, nàng thế nhưng lại đem Thái tử điện hạ vô cùng tôn quý so sánh với quả phụ. Quá buồn cười, thật sự là quá buồn cười rồi! Nhất là thấy khuôn mặt đưa đám vạn năm không đổi của Thái tử lại có chút vạn vẹo, chuyển ra ngoài hôm nay thật sự là quá thỏa đáng rồi!

Khóe miệng Tiêu Vân Bác nhếch lên, tiến lên một bước nhìn Thường Hy, trong chớp mắt xẹt qua một tia tối tăm: “Cô có biết hắn là ai không?”

7. Chương 7: Chớp Mắt Chỉ Còn Lại Bóng Hoa

Thường Hy nhìn Tiêu Vân Bác trước mắt, theo bản năng cảm thấy người này nguy hiểm, lui về phía sau một bước, cặp mắt nhỏ đen láy chuyển động không ngừng, lúc này mới cười híp mắt nói: “Hắn là ai liên quan gì tới ta? Người là ai cũng đừng quản chuyện của ta!”

Tiêu Vân Bác sững sốt, giống như từ trước đến nay chưa có người nào dám dùng giọng điệu như thế nói chuyện với hắn. Cặp mắt híp lại, khóe miệng nhếch lên, chậm rãi nói: “Nếu cô biết hắn là ai, nhất định sẽ hối hận về hành động vừa rồi, bảo đảm cô sẽ sợ hãi đến mức gan ruột đều xanh lè!”

Tiêu Vân Bác càng nói như vậy, ngược lại Thường Hy càng cảm thấy có cái gì đó không đúng. Nàng là tương đối nghịch ngợm, cũng khá lớn mật, lời nói còn có chút càn rỡ, nhưng cũng không có nghĩa là nàng ngu ngốc, nghe giọng điệu của hắn, chẳng lẽ mấy người này còn là nhân vật lớn nào? Thường thường mấy tên quý tộc đáng chết cũng hay thích mặc thường phục vi hành, chẳng lẽ nàng cứ như vậy xui xẻo đụng phải?

Tiêu Vân Bác dùng sức trợn mắt nhìn Thường Hy một cái, thấy mắt nàng không ngừng lóe lên ánh sáng, còn có khóe miệng thỉnh thoảng hiện lên một thoáng châm chọc, trong mắt hắn lại càng phát ra thâm thúy. Vốn còn rất muốn dạy dỗ nàng một phen, nhưng bây giờ hắn thay đổi chủ ý rồi. Muốn chinh một người, không nhất định phải làm ngay.

Thường Hy đang muốn trả lời, liền nghe xa xa truyền đến một tiếng gọi: “Ngu Thường Hy, người ở đó cùng với mấy cái tiểu thái giám mè nheo cái gì? Quần sự mama tìm người lâu rồi, nhanh chân lên một chút!”

Thật là trời cũng giúp ta! Thường Hy lộ ra một nụ cười thật tươi nhìn Tiêu Vân Bác nói: “Hẹn gặp lại!” Sau đó nhìn Lệ Bình đang hướng nàng ngoắc lên tiếng: “Tới ngay đây!” Nàng lại hướng mấy vị nam tử giả trang một cái mặt quỷ, nhanh chân bỏ chạy, xa xa thỉnh thoảng còn có thể nghe được tiếng cười thanh thúy vui thích của nàng.

Năm người đồng thời đều quay đầu nhìn bóng lưng Thường Hy, chỉ thấy nàng thân thiết kéo áo kêu gọi một nữ nhân cũng mặc áo tú nữ giống nàng, hướng Vĩnh Hạng cung đi tới.

Đại hoàng tử Tiêu Vân Dật đầy thâm ý liếc mắt nhìn Tiêu Vân Trác, cười to nói: “Hôm nay quả nhiên không uống phí tâm tư ra ngoài một chuyến, vốn muốn cải trang thái giám đi xem tú nữ năm nay có cái mô dạng gì, không ngờ tới lại có thể nhìn thấy một tú nữ giận dữ mắng mỏ, đùa giỡn Thái tử. Thú vị, quả nhiên thú vị!”

Tiêu Vân Trác mặt không đổi sắc, vẫn lạnh lùng như cũ nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: “Cô gái này quả nhiên thú vị!” Quảng xuống một câu như vậy, sau đó xoay người rời đi.

Tiêu Vân Triệt vừa thấy Tiêu Vân Trác đi, biết hắn có chút không vui, đang muốn đuổi theo, Tiêu Vân Dật đưa tay ngăn lại: “Nhị đệ, người nói Tứ đệ vậy là có ý tứ gì, chẳng lẽ hắn coi trọng tiểu tú nữ đó?”

Tiêu Vân Triệt dừng lại nhìn Tiêu Vân Dật, nhẹ nhàng cười một tiếng, trên mặt càng phát ra nhu hòa: “Ánh mắt Thái tử gia chỉ sợ không có kém như vậy chứ?”

Tiêu Vân Triệt nói xong nhắc chân đuổi theo phương hướng của Tiêu Vân Trác. Tiêu Vân Bác hừ lạnh một tiếng, quét mắt nhìn Tiêu Vân Dật và Tiêu Vân Thanh một cái, vẫn cái bộ dạng nửa âm nửa dương nói: “Thật đối, hai vị ca ca chậm rãi tản bộ, tiểu đệ đi trước một bước!”

Tiêu Vân Thanh có chút không hiểu, không khí thế nào trong lúc bất chợt nói thay đổi là thay đổi rồi? Người ta cũng đều đi cả rồi, quay đầu nhìn Tiêu Vân Dật nói: “Đại ca, thế nào đều đi hết vậy?”

Tiêu Vân Dật nhìn Tiêu Vân Thanh, hận không thể khai thông, tức giận nói: “Đầu gối, đương nhiên là đi tranh giành mỹ nhân rồi!”

Tiêu Vân Thanh càng không rõ, giành mỹ nhân? Nhìn Tiêu Vân Dật đã đi xa, Tiêu Vân Thanh lập tức đuổi theo, la hét nói: “Huynh đừng đi a, nói cho ta biết bọn họ đi giành người nào a, ta cũng đi a!!!”

8. Chương 8: Hậu Cung Cũng Có Tình Tỷ Muội

Lần này tham gia tuyển tú, gia thế của Lệ Bình cũng không phải là rất lớn, nhưng đối với Thường Hy mà nói thì là đã quá cao rồi. Phụ thân của nàng là quan thái phó tam phẩm, chuyên quản ngựa chiến cho quân đội. Mặc dù chức quan này cũng không có gì hiển hách, nhưng đối với vương triều Đinh Nguyệt, lấy võ làm trọng, thì chức quan này cũng làm cho bao kẻ phải ao ước rồi.

Lệ Bình tuy con nhà quan nhưng lại rất thẳng tính, Thường Hy rất thích được nói chuyện phiếm cùng nàng. Lệ Bình cũng không giống với các nữ nhân khác, bình thường ghen tức dung nhan xinh đẹp của Thường Hy, ngược lại có lúc còn lúi lúi kéo tay của Thường Hy mà nói: “Trên đời này làm sao lại có người xinh đẹp như ngươi chứ?” Làm hại Thường Hy da mặt mỏng, mỗi lần như vậy lại đỏ mặt không thôi.

“Mama tìm ta có việc gì vậy Bình nhi?” Thường Hy vừa đi vừa hỏi, trên mặt còn mang theo nụ cười xinh đẹp, chiếu rọi vào đó là ánh mặt trời sáng lạn, giống như nụ cười của nàng tất cả đều được dát ánh vàng, cực kỳ chói mắt.

“Người óc heo a? Không phải đã sớm nói với ngươi, mấy vị nương nương muốn xem chúng ta thêu thùa! Ngươi nha thêu xong chưa? Cả ngày cũng chỉ biết giống như con khỉ chạy loạn xung quanh, chờ đến lúc có chuyện ngươi thở cũng không nổi đâu!” Lệ Bình to miệng mà dạy dỗ Thường Hy.

Thường Hy bĩu môi, không thèm để ý nói: “Ta mới không thèm quan tâm. Với gia thế của ta đừng bảo là tiến nhập hậu cung, ngay cả mấy người bên cạnh các vị hoàng tử cũng với không được nữa là. Huống chi, lần này ta tiến cung chủ yếu là hoàn thành tâm nguyện của cha ta. Lão nhân gia ông ấy nằm mơ cũng hy vọng ta tiến cung, hôm nay cũng coi như đáp ứng tâm nguyện của ông ấy rồi.”

Nói đến việc này, Lệ Bình cũng than nhẹ một tiếng: “Ta cũng không ngăn cản được ngươi nghĩ gì, vào cung nơi nào có thể không vì mình mà tính toán. Huống chi đây cũng không phải là vì bản thân mình, mà còn vì gia tộc, chỉ là nha...” Nói tới chỗ này lệ Bình cẩn thận nhìn xung quanh một lúc, thấy không có ai mới dãn lại lỗ tai của Thường Hy: “Ta cũng không nguyện ý làm tần phi của Hoàng đế, cũng già như vậy rồi, rất ghê tởm đấy!”

Thường Hy nhất thời sợ ngây người, chợt quay đầu nhìn Lệ Bình, cười xấu xa nói: “Tốt lắm, nhìn ngươi thẳng tính như vậy không ngờ cũng có hoa tâm, xem ta phải đi cáo trạng ngươi mới được!”

“Ngươi dám! Ngươi mà đi xem ta có xé rách miệng ngươi hay không? Ngươi đứng lại đó cho ta, đứng lại!”

Trong Vĩnh Hạng cung quanh quẩn hiện lên tiếng cười giòn giã của hai tiểu cô nương, cho đến khi thân thể uy vũ của quân sự mama chợt bất ngờ hiện ra, hay người lập tức quy củ, rất cung kính cúi tay đứng xếp hàng, làm gì còn bộ dáng càn rỡ lớn mật ban nãy.

“Ngu Thường Hy, đi theo ta, có người muốn gặp ngươi!” Thanh âm quân sự mama lại mang theo chút run rẩy mơ hồ, Thường Hy cũng phát hiện được điều này, không khỏi cảm thấy trái tim ba ba rung động, vội hỏi: “Mama, là ai muốn gặp ta?”

“Lắm phiền, quy củ ngươi học thế nào? Bảo ngươi đến thì cứ ngoan ngoãn mà đến, phỉ lời làm gì?” Quân sự mama hung tợn nói, ánh mắt nhìn Thường Hy cực kỳ dữ dằn.

Lệ Bình bắt mắt hừ lạnh một tiếng: “Mama, cung quy cũng không có điều nào ngăn cản chúng ta hỏi tên họ người muốn gặp. Mama dàn xếp một chút, chúng tỷ muội bọn ta cũng biết mà không tiết lộ ra ngoài!”

9. Chương 9: Thành Công Giải Thích Ân Lệ.

Quân sự mama này họ Vương, tên Thanh Trân. Lại nói Vương mama này cũng là người gai góc, trong hậu cung như bể nước đen ngòm này, trên không có ô che, sau không có núi dựa lại có thể leo lên địa vị này cho

tới hôm nay, bản lĩnh ấy không thể chỉ bằng miệng mà nói ra được. Mặc cho ai vào trong tay bà cũng phải nhất nhất cúi đầu, cũng là một loại người đặc biệt trong hoàng cung.

Hậu cung bây giờ được sủng ái nhất chính là Mị phi nương nương, mẫu phi của Tiêu Vân Bác. Ban đầu thời điểm nàng ta vừa vào Vĩnh hạp cung, cũng là một đóa hồng gai, người nào đụng người nấy không chảy máu thì cũng sưng da. Gia thế bối cảnh cường ngạnh, ai lại không dám cho nàng ba phần mặt mũi. Lúc ấy Vương mama chết sống không để mình bị quần vào vòng xoáy, cứ trừng mắt đứng nhìn, nên bây giờ bà vẫn còn chưa bị ai khống chế.

Biết lễ nghi, học quy củ, nói thì đơn giản nhưng lại là một chuyện vô cùng khổ sai. Đỉnh đầu đội chén nước, phải bình bình ổn ổn đi từ viện này đến viện kia. Hơi nghiêng nghiêng một chút, tốt lắm, chén nước kia sẽ trực tiếp dội từ đầu xuống chân người, xuyên tim a! Nghe nói chén nước từng xả thân trên đầu Mị phi vô số kể, dĩ nhiên đã lập thành kỷ lục, đến nay chưa có người nào soán ngôi được của nàng.

Học đi bộ, trên đầu đặt quyển sách. Rơi lần thứ nhất tay liền chịu một hèo. Cặp mắt của Vương mama so với tặc còn độc hơn, đến nay không có để bất kỳ con cá nào lọt lưới của bà. Tần phi chịu qua hèo đếm không hết. Nghe nói Mị phi chịu qua hèo nhiều nhất, cho đến nay vẫn chưa từng có người vượt qua.

Lại nghe nói, Mị phi nương nương kia là được kiều sanh quán dưỡng từ nhỏ (ý chỉ rất được nuông chiều). Khi bước chân vào Vĩnh hạp cung, bị Vương mama dạy dỗ nghiêm chỉnh một phen. Nguyên văn là như thế này: “Dù gì cũng xuất thân đại tiểu thư con nhà quyền quý, từ nhỏ đã có quần sự nuôi dạy, làm sao lại giống đứa nhỏ hoang dã chạy loạn trên phố như vậy? Kia gọi là đi bộ sao? Khác gì con cua qua đường! Kia là thỉnh an sao? Động tác cứng ngắc, cương thi vùng dậy còn mềm dẻo hơn người!”

Hôm nay Mị phi nương nương được sủng ái nhất hậu cung, mỗi lần nhớ lại, lại nghiêng răng răng nghiêng lợi hận không thể đem cái miệng ác độc của Vương mama mà vả chết. Nhưng Vương mama cũng không phải là người chỉ biết ngồi không. Mỗi một tú nữ vào cung, Mị phi nương nương rất thành công là một án lệ được đem ra giải thích, từ đầu đến đuôi không sót một thứ gì, Mị phi cũng không thể làm được gì. Quan trọng nhất là, nàng cũng không làm gì được bà ta, ai cũng biết nàng cùng Vương mama từng có hiềm khích, nếu thực có xảy ra việc gì ngoài ý muốn, nàng ta cũng thật không thể giải thích rồi!

Nhưng điều quan trọng nhất chính là đương kim thánh thượng là người cực kỳ coi trọng lễ nghi quy củ, thường thường tán dương Vương mama hiểu quy củ biết lễ nghi. Người nào từ tay bà ra cũng đều biết tiến biết lùi, thông tri đạt lý cả.

Ngay cả Hoàng thượng cũng đã mở miệng tán dương thì còn ai dám động cào vị đại phạt này nữa. Một năm qua một năm, Vương mama lại càng khó dây dưa, phàm là người có đầu óc, xa xa nhìn thấy bà ta thì tốt nhất nên đi đường vòng mà tránh đi, tránh cho năm hạn bất lợi.

Giờ phút này, Vương mama nghe được lời nói của lệ Bình, cặp mắt nhỏ khê hí, đôi môi dày không khỏi xé ra hai bên, lộ ra một cái tươi cười so với quỷ còn khó coi hơn, âm dương quái khí nói: “Tú nữ hối lộ quần sự mama, không tuân thủ cung quy, phạt quỳ một canh giờ!”

10. Chương 10: Vị Khách Quý Thần Bí (thượng)

Vương mama vừa dứt lời, ngay lập tức có cung nữ tiến lên đỡ lấy hai cánh tay Lệ Bình kéo nàng về hướng Phật đường. Nói về Phật đường, chính là nơi quần giáo những tú nữ dạng này, hơn nữa còn được đích thân Hoàng thượng phê chuẩn, không ai dám không tuân lệnh a!

Thường Hy ngoái nhìn Bình nhi đáng thương, nhất thời quên mất cả sợ hãi đưa tay kéo góc áo Vương mama, cầu khẩn nói: “Mama, nể tình Bình nhi mới đến đây không hiểu nhiều quy củ, ngài tạm tha cho nàng lần này thôi. Ta đảm bảo, về sau nàng sẽ không bao giờ dám chọc mama tức giận nữa, ta bảo đảm, ta về sau nhất định sẽ học thật tốt quy củ, ta bảo đảm, ta cũng không lại lười biếng nữa; ta bảo đảm, ra khỏi Vĩnh Hạp cung ta cũng không làm ama phải mất mặt, ta...!”

Vương mama nhìn Thường Hy, trên mặt tuy không có chút biểu tình nhúc nhích nào nhưng trong lòng lại thầm than một tiếng, chưa từng thấy qua tiểu cô nương nào khó dây dưa như vậy. Từ khi bước vào Vĩnh

hạng cung liên không ngừng nháo sự, đáng lẽ đều là lỗi của nàng nhưng cuối cùng người chịu ủy khuất cũng là nàng. Thật có thể thành công khiêu chiến ranh giới cuối cùng của bà.

Thế nhưng lần này, Vương mama hạ quyết định, tuyệt đối không để ỉnh thỏa hiệp, giận dữ quát: “Ít nói lời vô ích, đi theo ta! Đây chính là muốn cho người biết thế nào là quy củ. Lệ Bình cố tình hối lộ quân sự mama, phạt quỳ một canh giờ đã là rất nhẹ rồi, người nếu còn dãi dòng liên phạt hai canh giờ!”

Thường Hy vừa nghe thế nhất thời ngậm miệng lại, nhìn Bình nhi bị lôi đi rất là đau lòng, nếu không phải vì mình nàng nào có phải chịu phạt. Trong lòng nàng hung hăng thăm hỏi tổ tông Vương mama mấy chục lần!

“Mama, là ai tìm ta vậy?” Thường Hy đi theo sau lưng Vương mama hết sức nịnh hót hỏi. Khụ khụ, một trong những cách sinh tồn của hậu cung, thời điểm lực lượng của người không thể chống đỡ được kẻ địch, sẽ phải yếu thế, để cho kẻ địch buông lỏng cảnh giác với người, rồi sau đó cứ từ từ mà tính.

Wương mama cơ hồ là dùng lỗ mũi mà hừ ra một tiếng: “Lắm mồm!”

Thường Hy lại phải bế môn cái miệng, hai hàm răng lại phải tăng cường hoạt động mà nghiền vào nhau. Nàng nhịn, nàng tiếp tục nhịn!

Xuyên qua tiền viện, đi qua hành lang, xa hơn chính là phòng ngủ của Vương mama rồi. Thường Hy càng phát tò mò, mặc dù có một bụng nghi vấn nhưng lại nghĩ đến lời nói của Vương mama nên lại phải dè dặt nghi vấn trong lòng, thận trọng đi theo bước chân của bà, đến cuối hành lang mới dừng lại.

Wương mama nhìn Thường Hy một cái, đưa tay mở cửa nói: “Vào đi!”

Thường Hy bất đắc dĩ không thể làm gì khác là nhấc chân đi vào. Bên cạnh phòng ngủ của Vương mama bình thường dùng làm nơi tiếp khách nhân, mặc dù không so được với tráng lệ của nhà nàng nhưng so với chỗ hiện tại nàng đang phải ở thì cũng tốt hơn nhiều lắm rồi.

Thường Hy vừa đi vào, Vương mama liền thuận tay đóng cửa lại, làm Thường Hy sợ đến mức trái tim nhỏ cũng phải run lên, ngẩng đầu đi về phía trước. Khi nàng nhìn thấy người đang hiện diện trong phòng này thì hô hấp không khỏi cứng lại.

11. Chương 11: Vị Khách Quý Thân Bí (hạ)

Thường Hy bất đắc dĩ nhìn chằm chằm người trước mặt mình. Nàng rất muốn làm bộ không biết người này là ai, nhưng hiện tại có muốn làm bộ như không biết cũng không được a! Người này thật sự là rất nổi danh, nhất là đôi mắt câu hồn nhiếp phách kia, chỉ cần liếc nhìn cũng không muốn dời đi tầm mắt.

Cổ tay áo màu tím thêu hoa mai ẩn hiện, tay áo là sa y khảm hình hồ điệp. Quần lụa mỏng thướt tha ánh kim tuyến, thắt lưng đai ngọc mỏng manh, trên đầu vấn tóc sơ loan, trán rủ xuống hạt trân châu lấp lánh. Một bên búi tóc còn cài trâm vàng thả xuống vài dây tơ khảm hồng bảo thạch, chiếu vào da thịt như dương chi bạch ngọc, cực kỳ chói mắt. Quả thực là, người so với hoa còn đẹp hơn vạn phần, rực rỡ làm người ta không mở nổi mắt, nhất là đai ngọc trân châu rủ trên trán kia, thực sự, rất, rất, rất... đẹp!

Thường Hy không thể phủ nhận mình là một nữ nhân cực kỳ yêu trang điểm. Được rồi, dưới gầm trời này cũng không có nữ nhân nào không yêu trang điểm. Nhưng là có thể đem mình ba phần xinh đẹp ăn mặc đến mười phần xinh đẹp, đem chính mình biến thành mị mà không yêu, không chỉ khiến cho người ta không hề có cảm giác dung chi tục phấn tầm thường mà còn khiến cho người xem cảm thấy vui tai vui mắt, vậy thì chỉ có số ít nữ nhân mới có được công phu này thôi.

Nữ nhân trước mắt này, không thể không nói chính là cao thủ trong cao thủ, là nữ nhân nổi tiếng nhất hậu cung – Mị phi!

“Nô tì tham kiến Mị phi nương nương! Nương nương cát tường!” Thường Hy chiếu theo cung quy, chính đáng hợp tình hành lễ, trên mặt không che dấu chút nào biểu hiện khâm phục cùng thưởng thức nữ nhân này.

Nữ nhân phần lớn đều cừu thị người khác xinh đẹp hơn mình, điểm này mỹ nhân Thường Hy bại hoại đã chịu vô số lần dạy dỗ thâm. Cho nên vừa vào cung nàng cũng biết gương mặt chính mình vừa có thể mang lại may mắn, đồng thời cũng có thể vì nó mà mang đến tai họa. Cho nên thấy mỹ nhân nàng cũng không keo kiệt mà biểu hiện vài phần ca ngạo, thường thức. Nếu như có thể dùng ngôn ngữ mà giảm thiểu số địch nhân, có thể bảo vệ chính mình thì nàng cũng không bài xích loại chuyện này.

Nói tốt không cần tổn tiền, càng không cần đáp tiền vốn, đôi môi trên dưới vừa động, nàng có thể tuôn ra một chuỗi dài từ ngữ khen ngợi! Vừa có thể kết thêm bạn lại tiêu tai nạn ách, cố sao mà không làm? Cử chỉ này có chút con buôn, nhưng điều này cũng không thể oán nàng. Từ nhỏ đã lớn lên ở một gia đình thương nhân, có thể không tính nhảm, không lách cách gõ bàn tính nhưng mấy suy nghĩ của thương nhân, thực có thể nói là đã tự động đi vào tiềm thức!

Đây càng không thể oán nàng hiểu được quá nhiều, thật sự muốn trách cũng chỉ có thể trách quỷ lão cha, vì muốn giám thị nàng học tập, để cho nàng từ nhỏ đã ở trong phòng ông học nữ công, ngâm thi từ, mỗi ngày mưa dầm thấm lâu, nàng là vô sự tự thông a! Hai cái lỗ tai nhỏ nhỏ ngày nào cũng nghe được các quản sự, chương quỹ hồi báo các phương diện làm ăn cùng tính toán kế sách. Nàng cũng là không muốn học nhưng lại không có cách nào a!

Ai, cho nên sâu xa mà nói, gia đình chính là nơi con cái học tập đầu tiên, haiz!...

Mị phi thấy được gương mặt của Thường Hy, trong lòng đúng là thất kinh. Lời đồn đãi quả không sai, tiểu nha đầu này chính là họa thủy... Chỉ là ánh mắt của nha đầu này nhìn nàng... khụ khụ, nàng rất thoải mái. Vì đảm bảo lợi ích của mình, nàng không còn cách nào khác là cùng nha đầu này làm chút giao dịch rồi!

12. Chương 12: Mị Phi Giao Dịch (thượng)

“Nương nương triệu kiến nô tì không biết là có chuyện gì?” Chờ thật lâu không thấy Mị phi mở miệng, Thường Hy cũng đành phải mở miệng trước, ai kêu nàng là người dưới mái hiên không thể cúi đầu. Đại tướng quân Hàn Tín còn có thể nhịn nhục chịu dưới khổ, nàng một cái tú nữ nho nhỏ có thâm vào đâu. Có thể xác định được vị trí của mình luôn là người sống lâu!

Vòng vàng khảm bảo thạch của Mị phi chạm vào mặt bàn phát ra tiếng vang thanh thúy. Nghe được tiếng nói của Thường Hy, khóe mắt Mị phi vừa nhấc, khóe miệng cũng trong phút chốc mà gợi nên một nụ cười đầm đìa đáng yêu: “Mục đích người vào cung là gì?”

Thường Hy sửng sốt, linh cảm trong lòng đại chấn. Vấn đề này của Mị phi thực sự làm nàng không biết nên phải trả lời thế nào mới thỏa đáng. Đều nói Mị phi là nữ nhân ngực lớn não nhỏ trong hậu cung, nhưng khi nghe được những lời này của nàng, Thường Hy cảm thấy mấy lời đồn kia không chút nào đáng tin cậy. Một nữ nhân không có não thực sự sẽ sớm biến mất trong cái đầm nước hậu cung sâu thẳm này rồi.

Nghĩ thế, Thường Hy càng thêm cẩn thận. Trong lòng lặp lại ý đồ của Mị phi, lại nhất thời gãi đầu nói: “Nô tì ngu dốt, không biết ý của nương nương là gì?”

Có chút ý tứ. Mị phi cười khê một tiếng, trong thanh âm cũng mang theo một chút lười biếng kiêu mị, ngay cả Thường Hy nghe được cũng cảm thấy tâm hồn phiêu phiêu. Khó trách Mị phi vẫn giữ được cưng chiều rồi.

“Không biết?” Thanh âm Mị phi giương lên, thoải mái mang theo một dòng uy nghi, còn kèm theo một tia chất vấn nhẹ.

“Dạ!” Thường Hy trực tiếp thừa nhận. Nàng cũng quả thực không biết, đối với nữ nhân hàng năm sống trong hậu cung, không chỉ bình an vô sự mà còn từng bước leo lên vị trí cao cao tại thượng này, đối với cách sinh tồn trong hậu cung mà nói, kia đúng là cao thủ trong cao thủ. Trước mặt loại người này, tuyệt đối không được biểu hiện mình thông minh, tránh cho thông minh lại bị thông minh hại. Cách tốt nhất chính là thẳng thắn thừa nhận, lời như vậy còn có thể cho đối phương một đường lưu lại. Tích cực mà nói chính là hình tượng đáng yêu chân thật, còn tiêu cực thì chính là đứa ngốc ngu không ai bằng. Người ta cũng đối với kẻ ngốc mà giảm phòng bị đi hai ba phần.

Nhưng điểm chung duy nhất là, cứ như vậy người khác cứ không quá đề phòng đối với người, coi người giống như đối thủ cũng không có uy hiếp gì lớn, vô hình chung mà tạo ình thêm một tầng bảo vệ.

Sẽ không ai phòng bị đối với một đứa ngốc đấy!

Nghe nói như thế, ánh mắt Mị phi nhìn Thường Hy có chút biến hóa, nhiều thờ dãi, ít phòng bị, nụ cười trên mặt cũng sâu hơn, nói tiếp: “Bổn cung cũng không vòng vèo thêm nữa. Nói thật bổn cung nhìn trướng người, muốn cất nhắc người phục vụ Hoàng thượng, người có bằng lòng hay không?”

Thường Hy sợ ngây người, sợ choáng váng, trong đầu bất ngờ vang lên câu nói của Lệ Bình: “Hoàng thượng cũng đã già rồi, nghĩ kĩ thì cũng có chút ghê tởm...”

Mị phi thấy biểu tình của Thường Hy thì cho là nàng vui mừng quá độ, trong lòng khinh bỉ một tiếng nhưng ngoài miệng lại nói: “Theo gia thế của người, thế nào cũng không đến lượt người vào hậu cung, chính là phân ngạch cho các Hoàng tử chỉ sợ người cũng không được chọn. Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời bổn cung, ta tự sẽ bảo hộ chu toàn cho người tiến lên từng bước, phú quý vô hạn!”

13. Chương 13: Mị Phi Giao Dịch (trung)

Thường Hy chỉ cảm thấy trong lòng chỉ tản mát ra một chút xú kinh hỷ! Hừm, chẳng lẽ nàng không được thích lão đầu tử kia một tý nào sao? Được rồi, thật ra thì Hoàng đế cũng không già, cũng chỉ là bốn lăm, bốn sáu tuổi. Chẳng qua là hàng năm đều trăm mê nữ sắc nên thân thể có chút mục ruỗng, cho nên nhìn qua liền thấy có vẻ già yếu.

Thường Hy vẫn là cảm thấy nên đem mọi chuyện nói cho rõ ràng, suy nghĩ một chút liền nhìn Mị phi, nói: “Nô tỳ cảm ơn thâm tình hậu ý của nương nương, chẳng qua là nô tì cũng không muốn vào hậu cung. Nếu như nương nương thật thương tiếc nô tì thì hãy cho nô tì một đường lùi, nô tì vô cùng cảm kích!”

Mị phi nghe vậy đầu lông mày liền nhảy lên, cười nhìn Thường Hy nói: “Người đã không nguyện ý tiến cung thì nhất định muốn ra vào cung điện của các vương tử rồi. Nếu như người trả lời không phải, bổn cung sẽ cảm thấy người quá dối trá, nếu như không vì danh lợi người cần gì phải dấn thân vào chốn thâm cung này? Bổn cung đã cho người điều tra, người xuất thân thương nhân, tuy nói hiện tại cũng nắm một chức điển sử nho nhỏ (quan ghi chép sử sách), nhưng để dung nhập chân chính vào thế gia đại tộc e rằng còn cách quá xa! Phụ thân người trăm phương ngàn kế đưa người vào hậu cung, chỉ sợ trách nhiệm hưng vinh gia tộc đều rơi cả vào vai người. Bổn cung nghe nói người còn có ba ca ca đúng không?”

Thường Hy vẫn cho rằng Mị phi là dạng người không có đầu óc, chữ “Mị” này khiến cho người ta tưởng tượng đến nhiều thứ, cho nên không thể oán Thường Hy lấy chữ xem người. Nhưng là không thể phủ nhận Mị phi người này thật sự là thông minh ngoài dự đoán của nàng, nói một câu có thể điểm trúng tâm sự của nàng.

Thường Hy cũng không có ý định giấu diếm, có một số việc người càng giấu diếm thì càng không phải là chuyện tốt.

“Nương nương nói không sai, nô tì vào cung quả thực gánh trên vai trách nhiệm nặng nề, nhưng là nô tì đang trẻ tuổi...” Thường Hy cúi đầu kiên định nói, lời còn chưa dứt nhưng ý tứ kia cũng đủ làm cho Mị phi hiểu.

Mị phi cẩn thận dò xét Thường Hy. Bàn về ngoại hình, trong số những người thuộc nhóm tú nữ không ai có thể vượt qua nàng. Ngu Thường Hy này đúng là thiên sinh lệ chất, đời hai ba năm nữa phong vận của nàng ta thành thực hơn một chút, chỉ sợ là ngay cả mình cũng không bì kịp nổi nàng, nói không ghen tị cũng chỉ là giả. Không có một nữ nhân nào không ghen tị với kẻ khác xinh đẹp hơn mình.

Nhưng là, Ngu Thường Hy mới vừa rồi rất rõ ràng, nàng ta đang trẻ tuổi, Hoàng thượng cũng đã già rồi, nàng nhất định là vì con trai của mình mà mưu tính. Ngu Thường Hy mặc dù xuất thân thấp hèn, nhưng điểm quan trọng nhất là nhà nàng có tiền. Bác nhi nếu muốn lên ngôi Hoàng đế sẽ phải lôi kéo chúng triều thần, đây cũng không phải là một khoản chi nhỏ...

Nghĩ tới đây Mị phi cười, nhìn Thường Hy càng phát ra hòa ái nói: “Người không muốn vào hậu cung cũng được. Hoàng thượng có năm hoàng tử, người nghĩ muốn đi theo vị nào, bổn cung có thể thay người làm mấy chuyện nhỏ này!”

Thường Hy nghe thế trong lòng lại càng thêm cảnh giác. Mị phi này đúng là không phải đèn cạn dầu, tùy tiện hỏi một câu cũng là thăm dò nàng. Ngũ hoàng tử quả thực không tệ, nhưng đi theo Thái tử là có tiền đồ nhất, danh chính ngôn thuận Thái tử chi quốc, ai không nguyện ý đi theo a? Nhưng cố tình Ngũ hoàng tử lại là con ruột của Mị phi, xui xẻo hơn còn là nhỏ nhất, xui xẻo hơn nữa chính là nếu hắn muốn ngồi lên ngôi vị cửu ngũ chí tôn sẽ phải đạp đổ bốn vị ca ca. Đi theo Ngũ hoàng tử cũng không phải là lựa chọn sáng suốt gì!

Nhưng làm thế nào cùng Mị phi nói điều này đây? Thường Hy có chút do dự rồi!

14. Chương 14: Mị Phi Giao Dịch (hạ)

Khụ khụ! Bởi vì muốn thành công trở thành tú nữ nên tình báo là việc quan trọng nhất. Nhìn nàng mới vừa vào cung được mấy ngày, mặc dù nói khoảng cách từ Vĩnh Hạng đến hậu cung cũng khá xa, nhưng Thường Hy lại thời thời khắc khắc đi dò la tin tức, vì lót đường cho cuộc sống sau này, nàng tuyệt đối không đánh trận mà không có bất cứ chuẩn bị gì.

Lấy thân phận của nàng đương nhiên không vào được hậu cung của Hoàng đế lão tử, dĩ nhiên nàng cũng sẽ không vào, nhìn nàng không phải vừa mới cự tuyệt Mị phi sao? Phủ trách của các hoàng tử, thân phận nàng đoán chừng cũng sẽ không vào được, nhưng là hiện tại không giống nhau, có Mị phi dìu dắt, tất cả không thể cũng biến thành có thể!

Nhưng muốn chết chính là, trong năm hoàng tử phải nói có tiền đồ nhất chính là Thái tử điện hạ, nghe nói người đó cả năm cũng chẳng cười lấy nổi một lần, bộ mặt lúc nào cũng như đưa đám. Nhưng được sủng ái nhất chính là sở sinh của Mị phi, ngũ hoàng tử Tiêu Vân Bác. Cuồng vọng nhất chính là Kính phi sở sinh, đại hoàng tử Tiêu Vân Dật; ôn tồn nho nhã nhất là của Mẫn phi sở sinh, nhị hoàng tử Tiêu Vân Triệt; không có đại não nhất, thích gây họa là Hoàng quý phi sở sinh, tam hoàng tử Tiêu Vân Thanh. Mà có địa vị cao nhất trong hậu cung hiện nay chính là Hoàng quý phi.

Trong năm người này Thường Hy hy vọng nhất là được đi vào phủ trách của Thái tử, đi theo vị thái tử danh chính ngôn thuận. Tin tưởng dựa vào mưu trí cùng thủ đoạn của Ngu Thường Hy nàng, khụ khụ, sớm muộn gì nàng cũng đạt được mục đích, khiến cho gia tộc của nàng có thể vì nàng mà vinh dự, có thể vì nàng mà chen được vào danh gia vọng tộc, để cho nàng trở thành đại công thần của Ngu gia.

Nhưng Mị phi đã ra mặt hỏi như vậy, Thường Hy cũng không dám nói thẳng rồi. Đứa ngốc cũng biết Mị phi vẫn đang nhìn chằm chằm vào ngôi vị Thái tử, nếu như giờ phút này nàng nói muốn đi theo Thái tử, đoán chừng là nàng cũng sẽ không thấy được mặt trời ngày mai. Nói thật, âm trầm Tiêu Vân Bác chống lại bằng sơn Tiêu Vân Trác, ai thắng ai thua cũng khó mà đoán được. Một người là danh chính ngôn thuận con Hoàng hậu, là thái tử điện hạ thân phận tôn quý, một là tiểu nhị tử đương kim thánh thượng yêu thích nhất, mẫu phi còn là phi tử được sủng ái nhất, phần thắng cũng không phải là nhỏ.

Thật sự là tình thế khó xử nha!

Mị phi thờ ơ lạnh nhạt nhìn thần sắc Thường Hy, trong mắt lóe lên một tia âm trầm, chẳng lẽ tiểu nha đầu này không muốn đi theo Bác nhi? Lấy thân phận của Ngu Thường Hy tự nhiên không ai đặt vào trong mắt, nhưng phía sau nàng lại là đại biểu tài phú, còn có dung nhan khuynh quốc khuynh thành, chỉ sợ là nếu bị mấy phi tử khác nhìn trúng cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Cho nên nàng sớm ra tay hạ thủ, nếu không chiếm được, thì hủy diệt!

“Nghĩ xong chưa? Khó chọn như vậy sao?” Thanh âm Mị phi vẫn lười biếng như cũ, tản ra từ tính nhàn nhạt, nghe vào có vẻ nhu hòa cảm động, nhưng nếu tinh tế nghe ra thì sẽ thấy được một tia lạnh như băng.

“Cái này thì có gì khó chọn, nó thì dĩ nhiên là đi theo Ngũ hoàng tử rồi, nguyện ý thay nương nương phân ưu phục vụ ngũ hoàng tử!” Thường Hy nâng lên một nụ cười thực tươi, ánh mắt nhìn Mị phi trong suốt sáng ngời, trên mặt còn mang theo một rặng mây đỏ, bộ dáng thiếu nữ then thưng.

Mị phi thấy được bộ dạng Thường Hy, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nguyên lai là mình suy nghĩ nhiều, một con ranh con làm thế nào mà tính toán được nhiều như vậy, đoán chừng chỉ là xấu hổ thôi. Nghĩ vậy, nụ cười trên mặt Mị phi mới thêm nhu hòa, nói: “Nghĩ xong là tốt rồi, người cứ an tâm chờ ở Vĩnh Hạng cung, đợi người tuyên chỉ người đến hầu Bác nhi là được rồi!”

15. Chương 15: Ngoài Ý Muốn

Người hầu? Trong lòng Thường Hy nhai lại một lần, không khỏi cười lạnh một tiếng, thì ra Mị phi này cũng thật biết tính toán, để ỉnh đi theo con trai bà ta nhưng lại chỉ tính toán ỉnh làm một cái nô tỳ nho nhỏ. Tục ngữ nói không sai, đánh một cái tát còn dúi ột quả táo ngọt, muốn để cho người ta cam tâm tình nguyện vì mình dốc sức thì cũng phải ra thù lao tương ứng chứ! Thật may là... Nàng chưa từng tính toán muốn đi theo hai mẹ con này!

“Nô tỳ sẽ an phận ở lại Vĩnh hạng cung chờ ngày tuyển chọn!” Thường Hy thấp giọng mà nói ra, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt tựa hồ đối với lời nói của Mị phi cũng không có ý tứ phản kháng. Nàng đương nhiên chờ đến ngày tuyển tú kia, nhưng chưa chắc nàng đã phải làm thân trâu ngựa, bị người ta chà đạp!

Mị phi nhìn Thường Hy, thỏa mãn gật gật đầu, coi như hiểu quy củ, biết xuất thân chính mình cho nên không dám đặt điều kiện, đứng dậy nói: “Vương mama là lão nhân trong cung, đi theo bà ta học quy củ thật tốt, tránh cho tương lai làm mất thể diện của Ngũ hoàng tử!”

“Dạ, nô tỳ hiểu!” Thường Hy lên tiếng đáp, trong lòng lại không ngừng mắng con hồ ly già nham hiểm, muốn ta tâm tâm nguyện nguyện giúp bà góp sức à, nằm mơ đi, trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy? Ngu Thường Hy nàng là ai chứ, đó chính là người mua một cây cải trắng còn phải lượn xem hai gốc cây thông. Nàng nhưng là xuất thân thương gia, thiên phú buôn bán là di truyền từ đời này sang đời khác, khôn khéo không phải là lỗi của nàng.

Khiến Thường Hy cực kỳ ghê tởm đó chính là hành động của Mị phi, dù sao cũng là sủng phi của Hoàng đế, hành xử không có chút nào phóng khoáng. Chẳng lẽ bà ta không hiểu được đạo lý muốn thu hoạch trước phải giao tiền sao? Cô nãi nãi nàng cũng không phải là kẻ ngu, muốn nàng tận tâm cống hiến, đầu nàng không đi xuống đất mới là lạ.

Đưa Mị phi đi, lại hoàn thành buổi huấn luyện nghi thức cung đình ma quỷ buổi chiều, Thường Hy một mình lôi kéo tay Lệ Bình nhỏ giọng nói: “Ta đi ra ngoài có chút việc, nếu Vương mama hỏi, người giúp ta che giấu một chút được không?”

Lệ Bình vừa nghe vừa đưa tay kéo Thường Hy lại: “Người đi nơi nào? Người cũng phải cẩn thận một chút, chuyện Mị phi tới tìm người cả Vĩnh hạng cung đều biết rồi, không biết có bao nhiêu người đổ mắt đấy!”

Thường Hy nhìn Lệ Bình nghịch ngợm cười nói: “Yên tâm đi, ta hiểu được, chỉ là trong lòng có chút phiền muộn. Khi nào trở lại sẽ nói cho người nghe, ta đi ra ngoài đây!”

Lệ Bình bất đắc dĩ nhìn Thường Hy: “Tốt lắm, tốt lắm, ta biết người rồi! Người đi đi, nhưng nhớ phải trở lại trước Lạc thiên hai của Vĩnh Hạng cung, nếu không đến ta cũng không giúp được người đâu! Vương mama người này người cũng biết rồi đấy, chính là thiết diện vô tư không nể tình ai bao giờ!” (Lạc thiên hai chính là thời gian khóa cửa cung, buổi tối ở cổ đại có thời gian khóa cửa rất nghiêm khắc)

Thường Hy làm mặt quỷ, vội ứng tiếng nói: “Biết biết, ta còn không hiểu được điều đó sao? Ta đi nơi này một chút, ngay lập tức sẽ trở về thôi!”

Thường Hy nhanh chân chạy ra ngoài, Lệ Bình nhìn mà cái trán đổ mồ hôi lạnh, mình đã đủ điên rồi, còn có người so với mình còn điên hơn. Nhưng là Thường Hy có một dạng bản lĩnh, ở trước mặt người khác luôn có phong phạm thực nữ, động tác kia, ánh mắt kia, mọi cử chỉ đều uyển chuyển như vẽ, tao nhã diễm lệ. Nhưng người này thực ra lại là một con khỉ nghịch ngợm, còn là một con khỉ nghịch ngợm vô cùng thông minh nữa!

Thường Hy chạy nhanh như làn khói ra khỏi Vĩnh hạng cung, lần này cũng không dám đi đến cái địa phương đã đụng phải một đám người quý quá kia nữa. Nàng đi đường vòng sau Vĩnh hạng cung đến đài thủy tạ,

nơi đó có một suối nước nhỏ róc rách êm tai, đình đài lầu các tôn nhau, huy hoàng tráng lệ, hơn nữa thời gian này căn bản là không có ai ở đó, một nơi tốt để ngồi suy tư.

Thường Hy lập tức vòng vo hướng dài thủy tạ đi, còn chưa đến gần đã nghe được tiếng nước leng leng vọng lại. Mọi uất ức của nàng cũng nhanh chóng tan biến, rảo chân mà chạy lại gần.

Trước mặt đài thủy tạ là một rừng trúc, sắc trời hơi tối nên rừng trúc cổ vẻ âm trầm rậm rạp, thành linh đột nhiên xông tới một bóng người! Thường Hy nào có phòng bị, nhất thời cùng với người đó ngã thành một đoàn. Nhắc tới cũng xui xẻo, cách đó ba bước chính là suối nước, hai người va chạm, thân hình lảo đảo, đồng loạt hướng suối nước mà ngã xuống!

16. Chương 16: Nữ Nhân Có Thù Tật Báo

Thường Hy bất thành linh bị ngã vào suối nước, miệng lập tức liền uống mấy ngụm nước lạnh. Nàng không biết bơi nên theo bản năng quơ tay tìm kiếm thứ có thể bám víu được, mà hiển nhiên thứ có thể bám được vào duy nhất lúc này chính là áo của kẻ cũng cùng rơi xuống nước cùng nàng. Thường Hy hung hăng nắm, chết cũng không buông tay, mãi cho đến lúc người này đem nàng kéo lên bờ mới mở mắt, ới ra mấy ngụm nước.

Thường Hy phần hận mở to mắt nhìn xem tên gia hỏa nào xui xẻo dám đẩy nàng xuống nước. Vừa nhìn không khỏi sợ ngây người, vọt một phen từ trên mặt đất đứng lên, chỉ vào mũi của hắn nói: “Tại sao lại là ngươi?”

Tiêu Vân Trác đưa tay xoa đi bọt nước đọng lại trên mặt, nhìn gắt gao kẻ không chịu buông tay, suýt chút nữa khiến mình chết chìm này, thế nhưng vừa nhìn cũng cùng Thường Hy trăm miệng một lời nói: “Tại sao lại là cô?”

Thường Hy cảm thấy mình cùng người này bất tự không hợp, vừa mới đụng độ đám bọn họ không lâu, nháy mắt một cái giờ lại chạm mặt. Nàng chỉ biết ngửa mặt kêu trời, đúng là số đen!

Thường Hy từ dưới đất đứng lên, sáp lại gần Tiêu Vân Trác, chặt chẽ theo dõi hắn, rống giận một tiếng: “Ta trêu ngươi chọc ngươi hồi nào, tại sao đến chỗ nào cũng gặp ngươi cái tên quỷ xui xẻo này?”

Quỷ xui xẻo? Tiêu Vân Trác ngây ngẩn cả người! Lớn như vậy vẫn chưa có người nào dám bảo hắn là quỷ xui xẻo. Sắc mặt vốn chẳng tốt đẹp gì, giờ lại càng thâm trầm âm u giống như mây đen kéo đến trước cơn bão, lạnh lẽo như băng sương ngày đông giá rét. Cặp mắt âm lãnh đến cực điểm nhìn Thường Hy, nói: “Cô nói lại lần nữa!”

Thường Hy vừa nghe lửa giận lại càng lớn, đưa ngón tay chỏ chỏ vào ngực Tiêu Vân Trác nói: “Giả bộ mặt quan tài hù dọa con nít à? Cô nãi nãi đây cũng không phải vì mặt ngươi mà sợ nha! Nói cho ngươi biết, cha ta mà hung lên, bộ mặt so với ngươi còn khí thế hơn nhiều. Cha ta ta còn không sợ, chẳng lẽ lại sợ ngươi? Một thái giám nho nhỏ, mũi lợn thò lò mấy cọng hành tây? Ngươi giả bộ giống cái gì a?”

Tiêu Vân Trác lần này là ngây dại thực sự, thật đúng là không người nào dám nói chuyện như vậy với hắn. Nhưng hắn cố đè nén tức giận, bình tĩnh nói: “Cô một cái tú nữ nho nhỏ cũng dám cuồng ngôn. Đây là hoàng cung, cũng không phải hậu viện nhà cô!”

Tiêu Vân Trác sau khi trở về cũng đã điều tra, thân phận bối cảnh của Ngụ Thường Hy cũng không có gì hiển hách, có thể nói là địa vị thấp nhất trong nhóm tú nữ, chẳng qua lại không nghĩ đến tính tình nàng ta nóng nảy đến như vậy.

Chọc tới hắn tất sẽ không có ngày được sống yên ổn. Tiêu Vân Trác híp mắt quét nhìn Thường Hy, khoe miệng hơi nâng lên một đường cong lạnh như băng.

“Không cần ngươi nhắc nhở, ta hiểu rõ nhất. Thật xui xẻo, vốn nghĩ được nghỉ ngơi một chút, không hiểu sao đầu tiên lại gặp được Mị phi keo kiệt bủn xỉn, sau đó lại đụng phải tên quỷ nhà ngươi! Hôm nay thật đúng không phải là ngày hoàng đạo!” Thường Hy nhỏ giọng nói, dùng sức xiết chặt vạt áo của mình, đem nước vắt ra ngoài.

Tiêu Vân Trác vốn nghĩ muốn nhấc chân rời đi, nhưng là vừa nghe đến những lời này này liền dừng lại. Lỗ tai của hắn luôn luôn bén nhạy, ngay cả thanh âm nói chuyện rất nhỏ của nàng hắn cũng nghe được, Mị phi đến tìm nàng?

Thường Hy vịn hết vạt áo đứng dậy, thấy Tiêu Vân Trác ngẩn người, nhãn thần khẽ động, khóe miệng lộ ra một nụ cười nham hiểm. Nàng là loại người có thù tất báo. Mấy hôm nay thua trên tay Tiêu Vân Trác hai lần, thế nào cũng nuốt không trôi, nhìn hắn đang đại ra, lại đứng ngay cạnh suối nước, trong lòng thầm nói: mới vừa rồi hắn đem mình đung xuống nước, hiện tại... hắc... hắc...

Thường Hy thừa dịp hắn không chú ý, chợt giơ chân lên, một cước đạp tới...

17. Chương 17: Công Bằng Trả Thù

Tiêu Vân Trác trong lúc nhất thời có chút mất hồn, căn bản không để ý đến mấy hành động mờ ám của Thường Hy, chỉ cảm thấy trên móng đau nhói rồi cả người hướng một bên ngã xuống, bùm một cái lại ung dung tiến vào suối nước.

Tiêu Vân Trác từ trong nước trồi lên, nhìn kẻ đang đắc ý đứng trên bờ, hung hãn nói: “Khổng Tử nói, tiểu nhân cùng nữ nhân khó nuôi nhất, thật quả không sai!”

Thường Hy cũng không quan tâm, nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Ta từ trước đến nay là người có ân báo ân, có thù báo thù. Hôm nay ngươi đem ta rơi vào trong nước, ta cho ngươi một cước để ngươi cũng nếm thử một chút tư vị này, chúng ta liền huê nhau. Về sau ngươi đi cầu dương quan của ngươi, ta đi thuyền độc mộc của ta, hy vọng cả đời này cũng không cần phải nhìn thấy ngươi. Gặp ngươi một lần thì xui xẻo một lần, cho nên không gặp vẫn là tốt hơn!”

Tiêu Vân Trác đưa tay vuốt nước bám trên mặt, nhìn Thường Hy dần dần khuất bóng, trong mắt hiện lên một tầng cười nhạt. Không muốn gặp lại sao? Chỉ sợ là sẽ không được như cô mong muốn rồi, Mị phi... Ngu Thường Hy, hy vọng cô sẽ không ngu xuẩn đến mức đi cùng Mị phi, nếu không cô sẽ càng xui xẻo hơn!...

Tiêu Vân Trác vừa mới bò từ trong nước ra ngoài đúng lúc đám thái giám chạy đông chạy tây tìm tới đây, thấy Thái tử gia đương triều ướt đầm dề từ suối nước ngoi lên, trong lúc nhất thời liền sợ ngây người, căn bản là quên mất nên nói cái gì, làm cái gì.

Công công hầu hạ bên cạnh Tiêu Vân Trác là người phản ứng đầu tiên, nhìn tiểu thái giám bên cạnh, trách mắng: “Còn đứng ngây ra đó làm cái gì, không mau đi lấy y phục sạch sẽ cho Thái tử gia. Mỗi tên đều giống gốc tử, nhanh nhẹn lên chút coi!”

Trịnh Thuận hầu hạ bên cạnh Tiêu Vân Trác từ nhỏ, là người hiểu rõ tính tình chủ tử mình nhất, có lẽ chưa từng thấy qua chủ tử của mình chật vật như vậy. Nhưng mà hắn cũng không dám sờ chân mày Thái tử gia, đành cười tiến lên nói: “Thái tử gia, thân thể ngài kim tôn ngọc giá, cũng không thể hành hạ như thế. Nếu ngài muốn bơi một chút thì thông báo cho nô tài một tiếng, nô tài cũng biết đường chuẩn bị trước. Nếu cảnh ngài hưng phấn bất ngờ nhảy vào trong nước bị Hoàng thượng bắt được, đầu nô tài chắc cũng phải chuyển nhà. Ngài coi như thương cho nô tài một chút, có được hay không?”

Tiểu thái giám đi lấy quần áo trong chóp mắt đã quay trở lại, trong tay không chỉ có y phục hoàn toàn mới mà còn có cả khăn bông khô mát. Đi sau còn có tám tiểu thái giám khệ nệ khiêng hai tấm bình phong, rầm rập giống như điều cả đội nhân mã chạy tới.

Thái tử gia muốn thay quần áo không ngờ lại bị bọn họ bày ra đình đám như vậy. Trịnh Thuận vừa thấy cười đến mặt đầy nếp nhăn: “Tên oắt con này học hỏi cũng thông minh nhanh nhẹn lắm, đồ cũng chuẩn bị hết như vậy!”

Tiêu Vân Trác không nói gì nghiêm mặt, chờ mấy nô tài dựng xong bình phong, được Trịnh Thuận hầu hạ thay y phục khô ráo sạch sẽ, lúc này mới quay đầu lại hướng Trịnh Thuận nói: “Ngươi đi nghe ngóng Mị phi gần đây có động tĩnh gì!”

Trịnh Thuận sừng sốt, ngay sau đó ứng thanh đáp: “Dạ, nô tài tuân lệnh!”

Lúc này Tiêu Vân Trác mới nhắc chân hướng cung điện của mình đi tới, nhưng là vừa mới đi được một đoạn lại đụng phải Tiêu Vân Bác từ một ngõ ba đi tới. Hai người vừa đứng va phải nhau.

Tiêu Vân Trác mặc dù đã thay y phục nhưng tóc vẫn còn ướt. Tiêu Vân Bác vừa nhìn thấy liền cảm thấy kinh ngạc, hàng mi đen giống như hai lưỡi kiếm sắc bén giương lên, khó được mà cười nói: “Thái tử gia đây là thế nào?”

Tiêu Vân Trác thần sắc không đổi lên tiếng: “Chỉ là gội đầu một chút, có gì kinh ngạc sao?” Nói xong khẽ gạt đầu một chút rồi sải bước quay đi.

Tiêu Vân Bác nhìn thân ảnh Tiêu Vân Trác đang rời đi, mắt híp lại, nhẹ nhàng lặp lại: “Gội đầu? Lừa quỷ sao?” Nói xong lại nhìn phương hướng Tiêu Vân Trác vừa mới rời đi, đó là hướng đi về phía đài thủy tạ, ngay cạnh Vĩnh Hạng cung, chẳng lẽ?...

18. Chương 18: Phòng Ngừa Chu Đáo (1)

Thường Hy một thân ướt nước trở về Vĩnh Hạng cung, xui xẻo thế nào lại gặp phải Vương mama. Vương mama chỉ nhìn bộ dạng Thường Hy một lượt rồi nói: “Thay xong quần áo đi phòng tạm giam quỳ một canh giờ!”

Thường Hy ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, Vương mama liền vội vã bước thẳng mà đi, xem bộ dáng là có chuyện gấp. Vương mama đi nhưng là Thường Hy cũng không dám không quỳ. Vương mama này hình như có mắt thần, nhìn liếc một cái cũng biết được người có hay không thi hành mệnh lệnh của bà, cặp mắt so với rắn còn độc hơn vạn lần đấy.

Đợi đến khi Thường Hy ra khỏi phòng tạm giam cũng là lúc trăng lên tới đỉnh đầu rồi, cơm tối còn chưa có ăn, bụng đói kêu gào âm ỹ. Chẳng qua là lúc này phòng bếp cũng đã đóng cửa, đành phải nhịn đói. Nhớ lúc nàng còn ở nhà, đêm hôm khuya khoắt dù có thích ăn món gì cũng có thể tùy thời sai gọi. Đều nói vào cung là tốt, vào cung làm chủ tử mới tốt, chứ nếu chỉ làm cái nô tì nho nhỏ thì chỉ phải suốt ngày nhìn ánh mắt người khác, mệt chết a!

Ôm bụng trở về, thật sự đói đến mức bước chân cũng không nổi. Phòng của Thường Hy là gian ở cuối dãy, dọc theo hành lang trở về phòng, các gian khác phần lớn đã tắt đèn nghỉ ngơi, chỉ có mấy phòng còn hắt ra chút ánh sáng yếu ớt, thỉnh thoảng còn nghe thấy được âm thanh thấp giọng mà nói, trừ cái đó ra thì xung quanh thực im lặng như tờ.

Thường Hy đứng trước phòng mình thấy bên trong vẫn còn sáng đèn, đẩy cửa bước vào, không nghĩ tới Lệ Bình còn chưa có ngủ, thấy nàng vào lập tức lên đón, quan tâm hỏi: “Người còn tốt đó chứ?”

Thường Hy lúc này thấy rất cảm động, ở trong hậu cung này có được mấy người chân chính quan tâm đến người, mọi người đều là vì lợi ích của mình mà cạnh tranh, người đập ta, ta tấn người chính là chuyện thường ngày như cơm bữa. Ở Vĩnh Hạng cung này Thường Hy cũng đã chứng kiến rất nhiều chuyện như vậy xảy ra rồi.

Thật may là nơi này phòng nhỏ, lại không có gió lùa thoáng mát vì vậy người khác không muốn tới ở, chỉ có hai người bọn họ nên nói chuyện cũng không có mấy kiêng kỵ. Thường Hy trở tay đóng lại cửa, sải bước đến bên giường của mình nằm vật xuống rồi mới lên tiếng: “Đầu gối của ta đau muốn chết, đoán chừng đều đã bầm tím cả lại rồi! Ta cũng chết đói nữa, buổi tối chưa ăn cơm, rơi xuống nước, phạt quỳ, thật là đủ xui xẻo!”

Lệ Bình cười hi hi một tiếng, giống như ảo thuật lôi ra từ sau lưng một chén sứ nhỏ, trong chén lại là cơm cùng thức ăn. Thường Hy giật mình bật dậy từ trên giường nói: “Cái này người kiếm được từ nơi nào?”

“Sớm biết người không đáng tin cậy cho nên thời điểm ăn cơm ta đã lén mang về một phần. người ăn nhanh đi, chỉ là có chút lạnh!” Lệ Bình cười nói, đưa thức ăn trong tay tới.

Thường Hy nơi nào còn cảm thấy khác biệt lạnh hay không lạnh nữa, nhận lấy chén cơm lên há miệng ăn không ngừng. Lệ Bình nhìn Thường Hy thần thần bí bí nói: “Nghe nói ngày kia đã phải tuyển chọn rồi, năm nay so với mọi năm đều sớm hơn rất nhiều! Trời ơi!”

Thường Hy sững sốt, động tác trên tay không khỏi chậm lại. Ngày kia? Nàng kia... Nàng kia phải làm sao a? Mị phi nói muốn nhận nàng, nàng lại không muốn đi theo hai mẹ con Mị phi, nhưng là lão thiên gia ít nhất cũng phải cho nàng thời gian để nàng tính mưu một phen a! Ngày kia, đây không phải là muốn mạng của nàng sao?

Nghĩ tới đây, ngay cả hơi sức ăn cơm Thường Hy cũng không có, như thế nào mới tốt đây? Không được, nàng tuyệt đối không được ngồi chờ chết!

19. Chương 19: Phòng Ngừa Chu Đáo (2)

Lệ Bình nhìn Thường Hy bộ dạng có chút kỳ quái liền hỏi: “Người làm sao vậy, mau ăn cơm! Không phải đói bụng sao?”

Thường Hy vươn tay đem chén cơm đặt lên chiếc tủ gỗ nhỏ khắc hoa văn chìm nơi đầu giường. Trong hoàng cung, tùy tiện nhìn thấy vật gì cũng chính là tinh mỹ, một cái tủ gỗ nhỏ ở Vinh Hạng cung cũng tinh tế đến mức này, khó trách mọi người dù có sút đầu mẻ trán cũng phải gắng sức mà vào được trong cung. Nhưng nhìn đến tủ gỗ Thường Hy lại không nhận được thở dài, nhà nàng không thiếu tiền, cũng không hiếm lạ mấy thứ phú quý trong hoàng cung này.

Từ nhỏ nàng đã sống trong cảm ỷ ngọc thực, nhà nàng không thể nói là phú khả địch quốc, nhưng tại đất Vân Đô này cũng tuyệt đối có thể coi là người có tiền. Vân Đô là nơi nào, chính là dưới chân thiên tử, là nơi phú quý bậc nhất, có thể đứng ở tầng lớp trên của nơi này, đây không chỉ gọi là tương đối có tiền nữa.

Cho nên Mị phi mới có thể coi trọng một nữ tử con nhà thương nhân như nàng. Còn về phần coi trọng chỗ nào, thì hiển nhiên chính là coi trọng tiền nhà nàng. Thường Hy không phải người ngu làm sao sẽ không hiểu, cho nên nàng như thế nào cam nguyện chịu để Mị phi lợi dụng.

Thường Hy thêm thêm giảm giảm đem chuyện tình Mị phi tìm nàng nói lại một lần, mặc dù nói trong Hoàng cung phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, nhưng đối với Lệ Bình, Thường Hy rất là tin tưởng, lúc này mới đem lo lắng trong lòng nói hết cho nàng.

Lệ Bình nghe vậy thần sắc vừa động, chậm rãi nói: “Lúc ở nhà cha ta đã từng nói, Mị phi không phải người tốt để sống chung, bình thường nhìn mềm mại, đáng yêu vô hại, thật ra thì trong lòng cong cong queo queo, người cần phải coi chừng!”

Thường Hy rất cảm kích Lệ Bình. Phải biết lời như vậy là không dễ dàng mà nói ra, nếu không cẩn thận tiết lộ phong thanh, Vụ gia cũng sẽ bị Mị phi ghi hận trong lòng, đây chính là đại sự. Vụ Lệ Bình có thể dễ dàng nói ra những lời này với nàng, rất dễ nhận thấy nàng đã coi chính mình như người nhà.

“Ngay cả phụ thân ngươi cũng nói như vậy, càng chứng tỏ trực giác của ta là không có sai, nghĩ biện pháp gì mới có thể thoát khỏi bà ta đây? Thời gian lại ngắn như vậy, ta dù có nghĩ nát óc căn bản cũng không có hy vọng a!” Thường Hy thật sự có chút bất đắc dĩ, lúc này mới cảm nhận sâu sắc được đạo lý, nếu như nhà nàng có chút ảnh hưởng đến thế lực quan lại trong triều, lúc này chỉ cần đưa đẩy một phen, tám chín phần mười có thể xoay chuyển được tình thế. Nhưng cố tình là...

Đột nhiên Thường Hy hiểu tại sao cha của nàng lại nhất định khiến nàng phải vào cung vì tiền đồ phía trước của Vụ gia rồi.

Thấy bộ dạng chau mày của Thường Hy, Lệ Bình thật sự không đành lòng để nàng cứ như vậy bị Mị phi lợi dụng, nghĩ rồi nói ra: “Nếu không ta nói cho cha ta một tiếng, để ông ấy giúp một tay?”

Thường Hy lắc đầu cự tuyệt: “Không được, nếu như Mị phi biết có liên lụy đến nhà ngươi, lại càng không được. Để ta nghĩ chút biện pháp đi!”

“Người có thể có cái biện pháp gì. Người ở trong cung không có chỗ dựa, chỉ sợ là nửa bước cũng khó đi đấy!” Lệ Bình lo lắng nói, chuyện này cũng không thể cứ hành xử lỗ mãng được.

“Người đừng lo lắng, tự ta sẽ có kế sách!” Thường Hy lộ ra một nụ cười nhìn Lệ Bình nói. Lệ Bình có chút hồ nghi nhìn Thường Hy: “Người cũng đừng làm loạn, trong cung này không phải là nơi đùa giỡn, động một chút là có thể xảy ra án mạng đấy!”

Thật ra thì Thường Hy cũng chưa nghĩ ra biện pháp gì, nhưng nàng không muốn liên lụy đến Lệ Bình. Mặc dù không tiếp xúc nhiều với Mị phi, nhưng Thường Hy mọi ngày nghe ngóng, cũng có thể nói là hiểu được phần nào.

20. Chương 20: Phòng Ngừa Chu Đáo (3)

Rạng sáng ngày thứ hai, Vương mama liền triệu tập mọi người nói: “Ngày mai đã phải tuyển chọn rồi, các người mau mau chuẩn bị cho tốt. Hôm nay cũng không luyện tập lễ nghi nữa, tất cả đều trở về đi!”

“Tạ mama!” Mọi người trăm miệng một lời, cúi người thi lễ một cái.

Vương mama gật đầu xoay người rời đi. Trong lúc ấy, đại gia khuê tú, mấy tiểu cô nương tốp năm tốp ba phân tán ra, nói chuyện râm ran đi trở về.

Bởi vì Mị phi tìm gặp Thường Hy cho nên bọn nữ tử trong Vĩnh Hạng cung đều theo bản năng mà cô lập nàng. Phải biết rằng Hoàng tử phi chỉ có bốn vị trí, trở mắt nhìn Thường Hy an ổn chiếm một, họ sao có thể chịu được? Huống chi ai lại không biết Mị phi là phi tử được sủng ái nhất, Ngũ hoàng tử là nhi tử được Hoàng thượng yêu quý nhất, không có biết bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm vị trí này đây!

Sáng sớm lúc vừa đến Thường Hy cũng đã cảm nhận được địch ý của mọi người. Nàng bắt đầu dĩ thử dài, nhìn Lệ Bình nói: “Nhìn bọn họ đều dùng ánh mắt chim ưng nhìn ta, tỏ vẻ vô cùng chán ghét đấy!”

“Để ý họ làm cái gì, huống chi đây cũng là chuyện bình thường. Họ đều cho rằng Mị phi chọn trúng người làm Ngũ hoàng tử phi, mà cũng không biết người tránh còn không kịp đâu!” Lệ Bình thấp giọng cười nói, cùng Thường Hy kết bạn đi trở về, không nghĩ tới giữa đường lại bị chặn lại.

Thường Hy cùng Lệ Bình ngẩng đầu nhìn nữ nhân trước mắt, cùng là trang phục tú nữ giống các nàng, trên đầu cài thêm nhánh phù dung buổi sáng vừa mới hái xuống, cực kỳ diễm lệ. Lông mày thanh mảnh như lá liễu, mắt hạnh môi anh đào, quả nhiên mà một tiểu mỹ nhân thanh tú!

“Xin nhường đường, chúng ta phải đi qua!” Lệ Bình thẳng lưng, đỉnh đạc nói lớn, vừa mới mở miệng liền thu hút tất cả ánh mắt của mọi người.

Nói đến cũng buồn cười, phụ thân của Lệ Bình vừa vặn là cấp trên của phụ thân Đỗ Đình Phương. Hai nhà cũng được coi là thế giao, thế nhưng hai vị tiểu thư lại không hề vừa mắt nhau. Thời điểm trước kia lúc ở ngoài cung, cứ đến ngày lễ tết, mẫu thân Đỗ Đình Phương lại mang nàng ta đến Vụ gia bái phỏng. Hai vị này tính khí bất hòa, Đỗ Đình Phương ý vào mình xinh đẹp hơn nên không đem Lệ Bình để vào mắt, Lệ Bình mỗi lần như vậy lại tìm đủ cách hù dọa nàng. Hai người này có thể nói là tích oán khá sâu.

Đỗ Đình Phương không chỉ không tránh đường, ngược lại còn kiêu ngạo nói: “Đường này là của nhà người sao? Ta thích đứng nơi nào thì đứng, người còn tưởng đây là ở ngoài cung sao?”

Lời nói của Đỗ Đình Phương còn có hàm ý khác. Lệ Bình mặc dù không có được dáng dấp tinh xảo như Đỗ Đình Phương, nhưng cũng là mắt hạnh môi đào, đáng yêu vô cùng, nếu không cũng đã sớm bị loại. Nàng vẫn nhìn Đỗ Đình Phương không vừa mắt, giờ phút này nàng ta lại cố ý bới móc, nào còn có thể nhịn được lửa giận. Đang muốn nổi đóa, Thường Hy lại nhẹ nhàng kéo lại tay nàng, nói nhỏ bên tai: “Vương mama còn ở đây, người nghĩ muốn chịu phạt sao?”

Lệ Bình phẫn giận nói: “Ta nhìn nàng không vừa mắt! Nha đầu chết tiệt cứ muốn đối nghịch với ta, thời điểm trước kia cũng là như vậy. Ta còn là nữ nhi của cấp trên của cha nàng, không thể để nàng coi thường uy phong của cha ta được!”

Khóe miệng Thường Hy nhếch lên, thần nhiên nói: “Ngốc nghếch, không đánh chết cũng có thể làm ghen chết, không bị chịu phạt mà còn chiếm tiện nghi, vẹn toàn đôi bên chẳng phải tốt sao? Dám khi dễ người cũng chính là khi dễ ta, ta đây còn chưa có bao giờ chịu thua thiệt đâu!”

21. Chương 21: Phòng Ngừa Chu Đáo (4)

Lệ Bình có chút lo lắng nói: “Người được không? Miệng của nàng thế nhưng xảo quyết lắm!”

Thường Hy hướng nàng nháy mắt ra dấu, để cho nàng an tâm, lúc này mới từ từ xoa người lại.

Đỗ Đình Phương khinh thường nhìn Thường Hy một cái. Con gái nhà thương nhân có thể vào cung đã là vận hạnh, làm cung nữ cũng đã là vinh dự cho nàng, không hiểu sao Mị phi cư nhiên lại nhìn trúng nàng, phúc khí này phải tu luyện mấy đời mới có được. Thế nên Đỗ Đình Phương lại nhìn Thường Hy càng không vừa mắt.

Ở trước mặt mọi người Thường Hy luôn luôn là bộ dáng có tiền có lùi, tuân thủ lễ nghĩa, chưa bao giờ để cho người khác thấy được một mặt ngông cuồng của nàng. Trừ năm tên thái giám kia cùng với Lệ Bình, người khác quả thực là không có phúc khí được trông thấy.

Đỗ Đình Phương nhìn thấy Thường Hy khẽ nâng tay, trên hai gò má treo một nụ cười nhẹ làm tăng thêm thần thái cao quý cho gương mặt tuyệt mỹ kia. Không sai, chính là cao quý!

Một tiểu nữ nhà thương nhân lại làm cho người ta cảm thấy được khí chất cao quý, thật là cực độ không thoải mái!

Chỉ thấy Thường Hy môi anh đào khẽ mở, tiếng nói giống như chim hoàng oanh thâm thúy truyền đến: “Phàm là nữ tử đều sẽ hiểu được lễ tiết. Nếu đã chạm mặt nhau, nữ tử hiểu lễ nghĩa quy củ hẳn phải nên biết chỉnh trang lại y phục, thu tay thấp giọng, nhẹ nhàng mà nói xin nhường đường. Mặc dù nơi này không phải là trong nhà, nhưng cũng là chỗ mọi người cùng ở chung, theo lý phải khiêm nhường lẫn nhau mới phải. Đỗ đại tiểu thư bỗng dưng chặn đường quả thực là không thỏa đáng. Mama mấy ngày qua tâm tâm khổ khổ dạy cho chúng ta lễ nghi quy củ, là để rèn luyện tâm tính của chúng ta, đề cao tu dưỡng của chúng ta, có phải hay không Đỗ đại tiểu thư?”

Thường Hy khẩu khẩu thanh thanh đều nói đến lễ nghi quy củ, chữ chữ đều không rời các tổ chất mà nữ tử cần có, quả nhiên nói xong khiến cho Đỗ Đình Phương thẹn quá hóa giận, nhìn Thường Hy châm chọc nói: “Chỉ là một thương nhân chi nữ cũng dám cuồng ngôn loạn ngữ, nơi này cũng đến lượt người nói sao?”

“Vương tử phạm pháp bồi tội như thứ dân, nếu đã vào cung mọi người đều ngang hàng thân phân tú nữ. Đỗ đại tiểu thư miệng nói ác ngôn quả thực thương tổn đến tình nghĩa các tỷ muội. Hoàng thượng mấy ngày trước còn ban ra chiếu chỉ nói: kính già như cha, yêu trẻ như con. Hoàng thượng cũng coi chúng sinh bình đẳng, Đỗ đại tiểu thư lại miệt thị thánh ý như thế này, tiểu thư là đối với Hoàng thượng bất mãn sao?” Âm điệu Thường Hy nhẹ nhàng chậm rãi, ngôn ngữ nhu hòa nhưng lại mang đến cho người ta một cỗ áp lực nặng nề, ép đến nỗi trái tim run lên một cái.

Đỗ Đình Phương mặt biến sắc theo bản năng nói: “Thần nữ không dám!”

Đương kim Hoàng thượng tính tình đa nghi, tâm tư thay đổi khó đoán, người bên cạnh không khỏi nơm nớp lo sợ khắc tâm hầu hạ để tránh tai họa bất ngờ. Ngay cả đương kim Thái tử ở trước mặt Hoàng thượng cũng phải cực kỳ cẩn thận, chứ đừng nói đến mấy cái tú nữ còn chưa ra hôn này. Lúc này đây ai dám chửi bới thánh ý, đây không phải là muốn chết sao?

Đỗ Đình Phương thế nào cũng không nghĩ đến Thường Hy chỉ dùng vài ba câu là đã đem Hoàng thượng lôi ra, trong lúc nhất thời ép ỉnh đến nỗi không thể không cúi đầu. Trong lòng hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng là trước mắt nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, không còn cách nào khác đành phải nhận sai. Thực ra tâm trí đã cảm thấy uất ức muốn chết rồi!

“Khó trách có thể được Mị phi nương nương coi trọng, quả nhiên miệng lưỡi lợi hại!” Đỗ Đình Phương cơ hồ là cắn răng nghiến lợi nói, thanh âm kia giống như gió lạnh mùa đông quét qua, làm lòng người sinh hàn ý.

Thường Hy ngay cả khi biết rằng những người này trong lòng mang bất mãn với mình, nhưng cũng không nghĩ tới Đỗ Đình Phương lại có thể ở trước mặt mọi người mà nói ra, sắc mặt không khỏi trầm xuống, đang muốn nói chuyện, lại nghe được một thanh âm xinh đẹp khác phụ họa: “Cũng không phải sao? Cả ngày hôm nay hậu cung đều truyền ra Mị phi nương nương chọn trúng người làm Ngũ hoàng tử phi rồi, đây cũng không phải là vinh hạnh tột cùng cho người sao? Thật là một cước đạp trúng phú quý!”

Thường Hy tròn tròn mắt, cả hậu cung đều biết rồi hả? Đây... Thật sự là quá tốt, lần này nàng có muốn trốn cũng không thoát! Nhưng là ai đem tin tức này phát tán ra đây? Chỉ trong một đêm có thể truyền khắp hậu cung, lực lượng cũng không nhỏ nha!

22. Chương 22: Tuyển Chọn Sơ Khai (1)

Tâm tình của Thường Hy lúc này quả thực là vén ra mây xám thấy được ánh mặt trời, nhìn mấy nữ nhân trước mắt cũng không còn cảm thấy đáng ghét nữa. Đối với tướng mạo của mình, Thường Hy rất là có lòng tin. Hôm nay được Mị phi đang lúc được sủng ái nhất kéo đến bên cạnh bà ta, mặc dù nàng có là con gái của thương nhân, gia thế thấp hèn nhưng tài lực lại vô cùng hùng hậu, không thể không nói cũng là một sự uy hiếp cho những kẻ khác.

Cần biết rằng cạnh tranh ngôi vị Hoàng đế có đôi lúc cũng thật tốn tiền, khoản chi tiêu cũng không phải nhỏ tí tẹo. Cho nên Chính phi có thể không đến phiên trên đầu nàng, nhưng một Lương để không thể chạy thoát được đâu. Dĩ nhiên đây đều là phỏng đoán của người khác, nhưng là người khác đánh chết cũng không nghĩ đến Mị phi hẹp hòi đến mức một cái Lương để nhỏ nhỏ cũng không cấp cho Thường Hy. Cho nên nói Thường Hy thật rất uất ức, chết sống cũng không bán mạng cho quý hẹp hòi như vậy!

Muốn dựa vào tài lực nhà nàng thì cũng phải có lòng nhân ái, phải để cho nàng cảm thấy toàn tâm mà trợ lực, mọi người cùng có lợi không tốt sao? Vì vậy trước mắt trong một đêm lời đồn truyền khắp cả hậu cung, Thường Hy còn rất cảm kích cái người đã phát tán tin đồn này, gián tiếp cứu cái mạng nhỏ của nàng. Nếu biết người đó là ai, sớm muộn gì nàng cũng đốt cho người đó ba nén hương, tỏ rõ tâm ý.

Nếu như các phi tần khác biết được Mị phi đánh chủ ý lên người nàng, khụ khụ, họ nhất định cũng sẽ không buông tha cho khối thịt béo là nàng. Thịt béo tự hồ có chút không dễ nghe, nhưng mà rất sát nghĩa. Hôm nay tâm tình tương đối tốt, so sánh mình với thịt béo một lần cũng không có vấn đề gì. Chỉ cần họ đến tranh, nàng tất sẽ có chỗ để lựa chọn, không cần phải đi đến chỗ Mị phi nữa. Suy nghĩ một chút thôi cũng cảm thấy hưng phấn.

La Thúy Yên nhìn Thường Hy đang ngẩn người, sắc mặt nhất thời khó coi. Nàng ta cư nhiên ở trước mặt mình ngẩn người, đây không phải là không coi mình vào mắt sao? La Thúy Yên đang muốn tiếp tục đâm chọc Thường Hy thêm mấy câu, chỉ thấy Thường Hy đột nhiên hồi phục lại tinh thần nhìn mình cười nói: “Vậy là thật vinh hạnh rồi! Chẳng qua ta lại không biết khi nào thì Mị phi nương nương chọn trúng ta làm Ngũ hoàng tử phi đây? Ngày đó Mị phi nương nương quả thật có đến tìm ta nhưng là chỉ nhìn trúng bức tranh thêu của ta thôi, muốn ta chỉ cho nương nương một vài chỗ thêu không đúng, làm sao khi không các người lại nghe được mấy thứ kia? Người chính là trông nom cho tốt chính mình đi, không có chuyện gì lại suy nghĩ người khác, thật là không có ý tứ!”

Thường Hy nói xong kéo theo Lệ Bình lướt qua hai người sải bước đi tới. La Thúy Yên nhìn thân ảnh Thường Hy mà hung hăng dậm chân mấy cái, quay đầu không để ý đến đáng vẻ phun ra một miếng nước bọt, mắng: “Chỉ là một cái thương nhân chi nữ, còn dám ở chỗ này khoe sói dài đuôi, cũng không nhìn một chút địa vị của mình đi!”

Đỗ Đình Phương ngược lại dường như biết được suy nghĩ, quay lại nhìn La Thúy Yên, giống như lơ đãng nói: “Ai kêu người ta tốt số? Chọn trúng bức tranh thêu cái gì, theo ta thấy chỉ là một màn nguy trang. Vương mama nói ngày mai phải tuyển chọn rồi, ta phải đi xem tranh thêu của mình đây, không nên để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn mới phải!”

La Thúy Yên nghe Đỗ Đình Phương nói như có điều gì suy nghĩ. Người xem náo nhiệt nhất thời cũng tản đi, chỉ còn lại La Thúy Yên vẫn đứng như cũ tại chỗ ngẩn người, qua hồi lâu mới từ từ dạo bước trở về.

Ngày mai... Trong lòng La Thúy Yên lặng lẽ nói thầm một tiếng, khóe miệng gợn lên một chút tươi cười cổ quái!

23. Chương 23: Tuyển Chọn Sơ Khai. (2)

Ở cổ đại, thêu thùa là chuyện được đặc biệt coi trọng. Mặc dù theo quan niệm xưa, nữ tử không có tài mới là đức nhưng đã là tiểu thư khuê các thì tất yếu phải học thêu thùa, thường thường từ lúc còn rất nhỏ đã phải cầm kim may vá. Thế gia đại tộc thì sẽ mời đến những tú nương có chút ít nổi danh đến làm thầy dạy cho nữ nhi nhà mình, bồi dưỡng ngay từ tấm bé. Nhà nghèo khó thì có mẫu thân tự mình chỉ dạy. Tóm lại, đây là một việc hết sức quan trọng đối với các nữ nhân cổ đại.

Thường Hy ngay từ nhỏ đã gia nhập vào trận chiến vô cùng tàn khốc cùng kim độ sức. Lại nói tư tưởng của Ngu lão gia thật có điểm bất đồng với những người khác. Các mẫu thêu nổi danh nhất thời đó là Tô Tú, Việt – Quảng Đông Tú, Tương Tú cùng Thục Tú. Bốn loại thêu đều có những đặc sắc riêng, không phân biệt được loại nào thấp loại nào cao. (Tú: thêu)

Vốn theo lẽ thường một nữ tử chỉ cần học tập thành thạo một phương thức thêu thùa thì cũng đủ để dựng thân cả đời rồi. Thế nhưng Ngu lão gia lại khẳng khái mời bốn vị sư phụ nổi tiếng tự mình dạy dỗ Thường Hy. Không thể không nói, mười sáu năm trước khi vào cung, Thường Hy chỉ có ngày ngày làm bạn cùng kim thêu.

Muốn chết chính là, nàng không chỉ phải học thêu thùa mà còn phải học rất nhiều thứ mà nàng không hiểu là cả đời này nàng có phải dùng đến không? Tỷ như một cô gái học binh pháp có ích lợi gì? Nhưng cha nàng trả lời: tương lai bồi vương tùy giá, Hoàng thượng chắc chắn sẽ có thời điểm gặp những chuyện này. Đến lúc đó những thứ con học được sẽ có đất để dùng. Không phải để cho con ra chiến trường, chẳng qua là hy vọng Hoàng thượng biết đến con học rộng tài cao. Dựa vào dung mạo để được sủng ái thì sớm muộn gì sẽ có ngày suy yếu, chỉ có tố dưỡng kiến thức cho bản thân mà không có bất luận kẻ nào có được mới có thể làm cho con không bao giờ thất sủng.

Thường Hy cũng không biết lời cha nàng nói có đạo lý hay không. Nàng không có tiếp xúc qua Hoàng đế, đương nhiên nàng cũng không có ý định đi tiếp xúc, chỉ một lão đầu lĩnh nàng cũng không có hiềm lạ gì. Chính là muốn trèo cành cao, nàng nhắm đến ngay Thái tử, tiền đồ có nhiều khả năng phát triển a!

Lệ Bình nhìn Thường Hy đang tự cười khúc khích, vươn tay hươ hươ trước mặt nàng mấy cái, nói: “Người ở đây cười cái gì? Tranh thêu của người chuẩn bị xong chưa?”

Thường Hy chợt phục hồi tinh thần nhìn Lệ Bình nói: “Chuẩn bị xong. Người thêu cái gì vậy?”

“Ta rất tục khí, chỉ là ngụ ý khá hơn một chút, một bức Phú quý trường thọ!” Lệ Bình cười trả lời rồi hỏi ngược lại: “Vậy còn người? Thêu cái gì?”

“Ta thêu một bức Uyên ương hồ sen, cũng không biết lần này vào cung có thể tìm được một nửa kia của mình hay không. Mặc dù đây chỉ là một giấc mộng, nhưng cố gắng làm tốt một chút vẫn hơn!” Thường Hy thở dài một tiếng nói, những lời này nói ra cũng không phải là đùa giỡn. Ở trong hậu cung này làm sao có thể thành thật mà trở thành một đôi uyên ương đây? Uyên ương đó chính là không chia lìa, không thay lòng, thế nhưng nam nhân trong hậu cung này, nam nhân trong khắp thiên hạ này, có người nào xứng được với uyên ương sao?

Thường Hy thêu uyên ương cũng chỉ là muốn thương tiếc cho cuộc sống của chính nàng mà thôi. Mục tiêu lớn nhất đời này của nàng chính là tiến cung, vậy đối với uyên ương mong đợi, khoảng cách dường như càng ngày càng xa. Cho nên thêu lên một đôi uyên ương bày tỏ nỗi buồn vô hạn tiếc nuối...

Thu thập xong đồ đạc, hai người cùng nhau đến phòng bếp lấy phần ăn của mình, không kịp chú ý đến một bóng hình thoáng vụt qua xâm nhập vào phòng của các nàng.

24. Chương 24: Tuyển Chọn Sơ Khai (3)

Bưng khay thức ăn trở lại phòng, Thường Hy cau mày nhìn Lệ Bình nói: “Những thứ này thật là không có biện pháp nuốt vào miệng. Dùng nồi lớn nấu đại một món, một chút hương vị cũng không có, khó ăn muốn chết!”

Lệ Bình mắt lạnh liếc Thường Hy một cái, hơi không cam lòng nói: “Nhà người phú giáp thiên hạ, sơn trân hải vị cái gì chưa từng ăn qua, nào giống một dạng với chúng ta, đều là gia quyến của quan viên, không dám lãng phí!”

Thường Hy khẽ thở dài nói: “Có tiền cũng không phải là lỗi của ta, ai bảo ta có người cha biết kiếm tiền, lại còn có ba ca ca trò giỏi hơn thầy. Ta từ nhỏ kiêu sanh quán đường cũng không phải là lỗi của ta. Cha ta nói nữ nhi phải được nuông chiều, nhi tử (con trai) phải nuôi dạy nghiêm khắc, ta có phúc khí được nuông chiều là từ lúc mới sinh đó chứ!”

Lệ Bình nghe vậy trực tiếp nghiêng răng ken két, nhin không được đưa tay lên nín lấy vành tai Thường Hy, ở bên tai nàng quát: “Không khoe khoang người sẽ chết sao? Còn tiếp tục có tin hay không ta sẽ một cước đá người bay ra ngoài?”

Thường Hy tránh thoát khỏi ma trảo của Lệ Bình, nhìn nàng nói: “Ai khoe khoang hả? Ta nói toàn là sự thật, ta không có ý kia người đừng hiểu lầm. Chỉ là thực sự rất khó ăn, về sau nếu vẫn phải ăn thức ăn như vậy, ta sẽ chết ở chỗ này mất!”

Lệ Bình không chút nào đáng thương mà nói ra: “No bụng thì không chết đói được, giống như người vậy, phải để cho người ném xem cái gì là khổ nạn xem người ngày sau có còn dám mạnh miệng nói như vậy nữa hay không? Ta cảm thấy cũng không đến nỗi khó ăn như vậy, chỉ là có điểm không bằng thức ăn ở nhà chứ không đến nỗi cơm nuốt không trôi. Nếu người không muốn ăn đồ ăn loại này, được thôi, chỉ cần người đoạt được vị trí Hoàng tử phi, muốn ăn cái gì do người định đoạt tất!”

Thường Hy nghe vậy buông chén hoa xanh trong tay, ngẩng đầu nhìn Lệ Bình nói: “Đây cũng là một biện pháp!”

Lệ Bình lắc đầu nhìn Thường Hy, sắp bị nàng chọc tức tới chết! Quy củ lúc ăn cơm là không được nói chuyện, hai người im lặng dùng bữa. Dùng hết cơm xong thu dọn bát đĩa, lúc này mới quay lại vị trí của chính mình.

Lệ Bình tiện tay cầm lấy bức tranh thêu của mình cẩn thận kiểm tra một lần, vừa nhìn vừa nói: “Ta cũng không có cái yêu cầu quá cao gì, không cần vị trí Hoàng tử phi, chỉ cần một cái Lương đế cũng coi như không phụ lòng lão nhân gia ở nhà, cha ta cũng không có uống công nuôi nấng ta mười mấy năm nay!”

Thường Hy đang tiện tay lật xem sách, nghe được lời của nàng liền cười nói: “Ta cảm thấy được sẽ không có vấn đề gì đâu. Lấy gia thế, tướng mạo của người, một Lương đế quá thừa sức, ta xem a, làm Hoàng tử phi cũng được ấy chứ! Ai, về sau người làm lớn nhớ phải giúp đỡ ta đó nha!”

“Nghe lời người nói xem. Lấy dung mạo của người làm Lương đế cũng không thành vấn đề, nếu như gia thế tốt hơn một chút, Hoàng tử phi còn không phải là bắt vào tay? Chỉ tiếc...” Lệ Bình vì Thường Hy mà tiếc nuối, một người có tướng mạo tốt như vậy lại cố tình bởi vì gia thế mà liên lụy.

Thường Hy gấp sách đặt lên giá gỗ sơn đỏ bên cạnh giường, cầm lấy túi của mình đưa tay lấy bức tranh thêu, nói: “Không có gì đáng tiếc, ta tin tưởng việc là do người quyết định. Người hãy tin ta đi, một ngày nào đó ta sẽ đứng ở nơi thật cao, thật cao, trở thành vinh dự của gia tộc, sẽ không bao giờ để cho những người này xem thường ta nữa!”

Thường Hy vừa dứt lời liền cúi đầu nhìn bức tranh thêu của mình, nhất thời sợ đến ngây người.

25. Chương 25: Màu Sắc Biến Mất.

Bức tranh Thường Hy thêu là Uyên ương hồ sen, dùng tơ ngũ sắc thêu ra đôi uyên ương linh hoạt, sống động, rực rỡ vô cùng. Hơn nữa cả bức tranh thêu đều đặn, trang nhã, mũi kim cực nhỏ, trận pháp chú trọng sự biến hóa của khung cảnh, dùng màu sắc không nhiều lắm nhưng lại đậm nhạt rõ ràng, tạo cho người ta một loại cảm giác cuộc sống nồng hậu, ấm áp. Là một bức tranh thêu tuyệt hảo do Thường Hy tỉ mỉ thêu thùa.

Phải biết Thường Hy vừa vào cung đã nhận thức được trên vai mình là gánh nặng gia tộc, nên nàng đã rất nỗ lực để làm vinh danh gia tộc, khiến Ngu gia có thể thoát khỏi thân phận thương nhân thấp hèn, làm cho

con cháu đời sau của Ngụ thị gia tộc có thể chính đại quang minh mà bước vào đường quan, không hề bị người khác nhạo báng. Cho nên Thường Hy thật sự là rất dụng tâm đối với lần tuyển tú này. Đứng được vào trong nhóm năm mươi người, lưu lại làm một cung nữ cũng đã được rồi, nhưng là nàng vẫn muốn có thể tiến thêm một bước, không muốn để cho cha nàng phải thất vọng, cũng không nguyện ý để các ca ca nàng tiếp tục bị người khác kỳ thị.

Các ca ca nói, phải hiểu được quyền thế mà tìm được lợi ích lớn nhất ỉnh, không được chỉ nhìn cái lợi trước mắt, không thể cùng tiểu nhân làm bạn, không được làm chuyện thiệt người lợi mình. Nếu muốn đi được xa hơn, đứng được cao hơn, trong tâm lúc nào cũng phải ghi nhớ những lời này. Chính là bởi vì nghe theo lời các ca ca, cho nên nàng mới không muốn cùng Mị phi làm bạn, không muốn đem chính mình thật sớm chôn xương trong hậu cung này. Thường Hy không muốn đi hại người, nhưng là không nghĩ tới, tuyển chọn còn chưa có bắt đầu, mình đã bị người ta tính kế.

Lệ Bình thấy Thường Hy không nói tiếp, quay đầu nhìn về phía nàng hỏi: “Người làm sao vậy? Ta đã sớm nghe nói tài nghệ thù của người trác tuyệt phi phạm, thời điểm ta ở nhà liền nghe cha người tìm tứ đại danh sư đến truyền dạy cho người, có phải không?”

Thường Hy vẫn như cũ không trả lời, Lệ Bình cảm thấy có cái gì đó không đúng liền xuống giường đi đến trước mặt Thường Hy. Chỉ là muốn đẩy tay nàng hạ xuống, nhưng mắt vừa đảo đến tranh thù Thường Hy cầm trong tay, thiếu chút nữa lên tiếng kinh hô. Đưa tay che miệng mình, cố gắng bình tĩnh lại rồi mới lên tiếng: “Tại sao có thể như vậy? Làm sao lại không có màu sắc?”

Không sai, bức tranh thù trong tay Thường Hy tơ thù vẫn còn đó, nhưng vốn là tơ ngũ sắc nay toàn bộ đều biến thành màu trắng, không có một chút sắc thái. Thường Hy dùng sức siết chặt lòng bàn tay, quay đầu nhìn Lệ Bình, khóe miệng kéo ra một cái cười lạnh, nói: “Nhất định là có người thừa dịp chúng ta đi lấy cơm mà động tay động chân, không nghĩ tới bọn họ lại cứ nhiên làm như vậy!”

“Mấy người này thật không có nhân tính, tại sao có thể làm chuyện như vậy? Ta đi tìm các nàng chất vấn!” Lệ Bình tức giận xoay người hướng bên ngoài rời đi. Thường Hy vừa thấy, ngay cả giày cũng không kịp xỏ, vội xuống giường đưa tay kéo nàng, thấp giọng nói ra: “Bây giờ người đi hữu dụng sao? Ngày mai tuyển chọn rồi, cái họ muốn chính là ta sẽ đưa ra bức tranh thù xấu xí, như vậy sẽ không được chọn trúng. Chúng ta không có chứng cứ, không biết người nào làm, người đi chất vấn ai? Không khéo lại làm chuyện cười cho các nàng!”

“Nhưng là làm sao bây giờ? Ngày mai đã tuyển chọn rồi, tranh thù này cũng không phải một đêm là có thể thù ra một bức nữa. Bọn họ lòng dạ thực vô cùng hiểm độc, thật là khiến người ta muốn chết mà!” Lệ Bình lôi kéo tay Thường Hy gấp gấp nói, trên mặt cũng tỏ ra lo lắng không ít, phần chân thành này khiến Thường Hy rất cảm động.

“Ta đều không có gấp, người gấp cái gì nha?” Thường Hy bật cười nói, nhưng lại nắm tay Lệ Bình cực kỳ dùng sức, chỉ cảm thấy trong lòng một trận ấm áp. Ít nhất ở nơi hoàng cung lạnh như băng này còn có người vì nàng mà gấp gấp. Thường Hy mặc dù hoạt bát năng động, mặc dù nhìn như xúc động, nhưng cũng không phải là đứa ngốc, nhìn Lệ Bình nói: “Người nọ chỉ muốn xem ta ngày mai xấu mặt như thế nào, ta cũng quyết không để cho nàng thỏa ý nguyện. Lúc này ta thật sự cảm tạ cha ta đã bắt ta học nhiều những thứ mà trước kia ta cảm thấy chúng chỉ là đồ vô dụng!”

26. Chương 26: Mồm Miệng Lợi Hại.

Phục sức của các các tú nữ đều thống nhất cùng một loại, chỉ có thể mặc cung trang màu phấn hồng, thắt lưng là dải lụa nhạt màu hơn, càng phát ra vẻ duyên dáng thướt tha. Đầu tóc cũng chỉ được vấn loại đơn giản nhất mà các cung nữ trong cung thường vấn, cài thêm hoa lụa, không còn thêm trang sức nào khác. Nhưng không có mấy thứ trang sức hoa lệ ngược lại càng khiến người ta có thể tỉ mỉ mà quan sát khuôn mặt cùng dáng vẻ của các nàng.

Thường Hy cùng Lệ Bình sáng sớm đã thức dậy dọn dẹp, xếp gọn giường chiếu. Lệ Bình vẫn không yên lòng mà hỏi: “Ta nói người tối hôm qua cứ như vậy mà đi ngủ sớm, hôm nay lấy cái gì mà tham tuyển a?”

Thường Hy cười nhàn nhạt, nhìn nàng nói: “Tự ta sẽ có diệu kế!”

“Phi! Người cứ tưởng mình là Gia Cát Lượng sao, mặt dày!” lệ Bình không nhận được nở nụ cười, Thường Hy chính là như vậy, bất kể gặp khó khăn gì đều không chịu khuất phục. Nếu là nàng gặp phải chuyện này cũng không biết giải quyết như thế nào, chắc là khóc đến chết rồi!

Hai người bưng chậu đồng mức nước rửa mặt xong rồi mới ngồi xuống trang điểm. Thường Hy lấy từ túi của mình ra một cái hộp ngọc, mở nắp ta liền tản mát ra hương thơm dịu nhẹ. Lệ Bình kinh ngạc nhìn Thường Hy: “Thứ này là gì mà thơm thế?”

“Son môi a!” Thường Hy thuận miệng nói, đưa tay đang mở hộp ngọc lấy ra một cây trâm mảnh nhẹ nhàng quẹt một chút bôi ở lòng bàn tay, dùng ngón giữa chấm một cái rồi thoa nhẹ lên môi. Đôi môi mím một cái rồi dần đều ra, làm cho khuôn mặt tuyết trắng thêm phần mềm mại, đáng yêu, sáng bóng. Một chút còn dư lại trong lòng bàn tay được nàng xoa đều rồi thoa lên hai má. Chỉ trong thời gian nháy mắt, Thường Hy so với vừa rồi đúng là thay đổi bộ dáng.

Mà Lệ Bình thì dùng nước ấm vẩy nhẹ lên phấn, làm ột lớp phấn tan ra, nhẹ nhàng vỗ vào gương mặt. Lại lấy bông tơ cuộn thành mảnh nhỏ tinh tế, chấm nhẹ vào lớp son môi, rồi đặt trên môi từ từ di chuyển, cùng Thường Hy trang điểm căn bản là không cùng một dạng.

“Cái người dùng không giống với của ta a. Dáng vẻ này của người rất mới lạ nha!” lệ Bình tò mò nói.

Thường Hy cười nói: “Phương pháp này là từ phía Nam truyền đến, ở phương Bắc này còn không có bao nhiêu người biết. Loại phương pháp này trang điểm tự nhiên hơn, nhìn chân thật hơn. Hơn nữa son môi này còn thêm vào đó cam tùng hương, ngải hương, linh lăng hương, mao hương (cỏ tranh), hoắc hương, mộc túc hương (cỏ linh lăng), trầm hương thượng hạng, tước đầu hương, tô hợp hương, bạch giao hương, bạch đàn hương, đinh hương, xạ hương, giáp hương, mười bốn vị hương liệu khác nhau phối chế mà thành. Không chỉ có thể làm son môi, mà còn có thể phòng ngừa sốt môi, hôi miệng.”

Lệ Bình cảm thấy kinh ngạc, nhìn Thường Hy nói: “Có tiền chính là tốt nhất, không nghĩ tới trong son môi lại còn có nhiều hương liệu như vậy. Chúng ta là dùng không nổi, một lọ nhỏ xíu như vậy e rằng một tháng bóng lộc của cha ta cũng không mua được!”

Thường Hy đưa tay vào trong bọc quần áo lấy ra một cái hộp bằng vàng nguyên chất, trên có khắc nạm hình hoa sen vô cùng tinh xảo, đưa cho lệ Bình nói: “Ta mang không nhiều, chỉ có hai hộp này thôi, đưa cho người một cái!”

Lệ Bình lắc đầu nói: “Ta không cần, người để dùng đi, ta có của mình!”

Thường Hy sững sốt, nhìn thần sắc Lệ Bình có chút không vui, không khỏi thầm trách mình sơ suất quá, lập tức giải thích: “Người đừng hiểu lầm a, ta không có ý tứ gì khác!”

27. Chương 27: Trang Điểm Đặc Biệt.

Lệ Bình thấy Thường Hy khấn trương như vậy, ngược lại có chút ngượng ngùng nói: “Là ta quá hẹp hòi rồi, ta hiểu người không có ý tứ gì khác, nhưng là...”

Thường Hy hiểu, sự chênh lệch tiền tài này đã khiến ấy tiểu thư danh môn nhà cao cửa rộng cảm thấy bị chạm phải lòng tự ái. Đây chính là trở ngại thân phận tự nhiên mà hình thành giữa người với người. Thường Hy đưa cái hộp trong tay cho Lệ Bình nói: “Ta không có ý tứ gì khác, hộp này vốn là đồ dự bị ta giữ lại. Người phải biết nữ nhân ba phần tùy mị, bảy phần trang phục. Son môi này là cha ta dùng một số tiền lớn mua được ở phương nam, tuyển tú lần này cần phải chú ý đến từng tiểu tiết. Trang điểm xinh đẹp sẽ khiến cho người có được khí chất khác xa những người khác, giống như hạc giữa bầy gà, đây là điều ắt không thể thiếu. Ta không phải khoe khoang, ta là thật lòng có thành ý muốn người trở thành hoàng tử phi.

Lệ Bình nghe Thường Hy nói như vậy, không khỏi cười một tiếng. Quả thật Thường Hy nói rất đúng, nhưng để nàng đưa tay tiếp nhận cũng cứ cảm thấy không thoải mái. Thường Hy vừa thấy không nói hai lời liền trực tiếp nhét chiếc hộp vào tay Lệ Bình, nói: “Người mà còn như vậy ta sẽ tuyệt giao với người, tránh cho người về sau lại nghĩ ta có tiền mà nể mặt ta. Có tiền không phải lỗi tại ta, vấn đề là ta có thể dùng tiền đúng nơi đúng chỗ, vậy là được rồi!”

Nói tới nước này, Lệ Bình cũng không tiện từ chối nữa, nhìn Thường Hy cười một tiếng, nói: “Được, ta liền nhận phần ân tình này của ngươi. Nếu ta ngày sau thực có thể được trọn trúng, ta nhất định sẽ báo đáp ngươi!”

“Phi, ta cũng chỉ là thêu hoa trên gấm, dung mạo ngươi bình thường đã rất xuất chúng rồi, chớ đem công lao đẩy lên người của ta!” Thường Hy nói đến cao hứng, tự mình cầm lấy phấn son giúp Lệ Bình trang điểm. Vừa làm vừa nói: “Phụ dung xếp thứ ba, có thể thấy được dung mạo cũng rất là quan trọng. Thời điểm tuyển chọn không phải là do nhìn trúng dung mạo sao? Phụ đức, phụ ngôn cũng vậy. Lúc trước cha ta đã đặc biệt mời sư phụ dạy cho ta bản lĩnh này, lời nói không khách khí. Ngày hôm nay ta nhất định để cho ngươi diễm quan quần phương!”

“Vậy ngươi thì làm sao?” Lệ Bình cảm thấy bàn tay nhỏ bé, mềm mại không xương của Thường Hy không ngừng mãi lộng trên mặt mình.

“Ta? Ta còn cần ăn mặc sao? Ta vốn là đẹp tự nhiên như tiên nữ trên trời rồi!” Thường Hy cố ý dùng thái độ cao ngạo nói, lại khiến cho Lệ Bình không nhìn được nở nụ cười, thiếu chút nữa làm rơi lớp trang điểm. Chút không vui nho nhỏ ban này giữa hai người nhanh chóng tan thành mây khói.

Đội hai người dọn dẹp xong cũng là lúc nghe được tiếng tuyên gọi tập hợp xuyên từ ngoài cửa truyền tới. Lệ Bình lôi kéo Thường Hy đi ra ngoài. Trước khi đi còn nhìn thấy Thường Hy cầm theo chút chỉ tơ cùng một tấm vải lụa đặt ở bên người, nhưng cũng không kịp hỏi tại sao liền chạy vội ra ngoài.

Ra đến ngoài cửa đã thấy có khá nhiều tú nữ bắt đầu đứng xếp hàng chọn đội, thấy Lệ Bình lao ra, nhất thời trợn to mắt, giống như hai mắt bị hoa lên. Lệ Bình sờ sờ mặt mới nhớ ra lúc này mình quên mất không soi gương, nhưng khi nhìn đến ánh mắt mọi người, trong lòng không khỏi vui vẻ.

28. Chương 28: Tình Nghĩa Đế Hậu.

Thường Hy rất thích biến mình trở nên xinh đẹp hơn, cho nên rất chú trọng trang điểm, càng để tâm học tập kỹ hơn thủ pháp hóa trang. Ở Vân Đô hiện giờ vẫn lưu hành kiểu vẽ môi và lông mày của hơn một năm trước, mà hiện tại Thường Hy trang điểm cho Lệ Bình chính là phương pháp trang điểm mới nhất từ phương nam truyền tới, tự nhiên sẽ tạo cho người ta cảm giác cực kỳ kinh diễm.

Năm mươi người, mỗi người đều đang theo đuổi tâm tư của riêng mình, đi theo Vương mama ra khỏi Vĩnh Hạng cung. Các tú nữ xếp thành một hàng dài hướng Cảnh Tuyên điện đi tới. Cảnh Tuyên điện chính là nơi được dùng để xử lý sự vụ của hậu cung. Kể từ khi Hoàng hậu qua đời, chưa có một ai được chuyên quyền quản lý hậu cung, đều là bốn vị Hoàng quý phi dẫn theo Mị phi, Mẫn phi cùng Kính phi cùng nhau giải quyết sự vụ của hậu cung.

Vì vậy địa điểm để tổ chức tuyển chọn lần này chính là Cảnh Tuyên điện, ra khỏi Vĩnh Hạng cung, theo đường đá xanh đi thẳng về hướng đông là tới. Dọc theo con đường này, cung điện vụt ngang qua nhiều đến không kể xiết. Xa xa nhìn lại, là rường cột chạm trổ tinh mỹ, lầu cong gác tía, quan trọng nhất là luôn tỏa ra một loại khí thế uy nghi, trầm mặc của hoàng gia, làm cho con người ta tự nhiên mà sinh ra một cảm giác kính sợ.

Muốn đi đến Cảnh Tuyên điện trước tiên phải đi qua nơi ở trước đây của cố Hoàng hậu – Lâm Chỉ cung. Phía trước Cảnh Tuyên điện chính là Lâm Chỉ cung. Phía đông Cảnh Tuyên điện là một khu đất rộng lớn, là cung điện của phi tử được Hoàng thượng vô cùng coi trọng, Hoàng quý phi – Di Hòa cung. Mị phi – Minh Loan cung; Mẫn phi – Xuyết Hà cung; còn có Kính phi – Lưu Hoa cung. Các nơi còn lại được ban cho các vị phi tần có địa vị không cao nhưng vẫn được sủng ái, khí thế cũng rất phô trương, uy nghi, tráng lệ không kém gì bất cứ nhà giàu quyền quý nào ở Vân Đô này.

Lúc đi qua Lâm Chỉ cung, Thường Hy cố ý lặng lẽ quan sát. Hoàng hậu chính là nữ nhân trong truyền thuyết được Hoàng thượng yêu thích nhất, nơi này chính là nơi ở trước đây của bà, cung điện của mẹ đẻ ra Thái tử điện hạ đương triều.

Chỉ thấy tòa cung điện vẫn lầu son gác tía như ngày nào, không bởi vì đã trải qua rất nhiều năm không có người ở mà trở nên hoang vu, quạnh quẽ. Dòng chữ vàng ghi tên cung điện vẫn tỏa sáng lấp lánh, cửa cung

cũng được quét dọn vô cùng sạch sẽ, còn có thể nhìn thấy được lớp sơn son mới được người ta cẩn thận quét lại gần đây.

Trong lòng Thường Hy mơ hồ hiểu được, vị Hoàng hậu này mặc dù đã qua đời, nhưng trong lòng Hoàng đế, phân lượng của bà vẫn như cũ không thay đổi, nếu không một tòa cung điện không người ở cũng không thể được quét dọn sạch sẽ đến nhường này.

Xuyên qua Lân Chỉ cung, đi thêm một đoạn đường nữa là đến Cảnh Tuyên điện. Trước điện là một sân rất lớn được lát bằng đá xanh xếp dày chặt, khí tượng không một kẽ hở. Sàn gạch được quét dọn sạch sẽ, dường như không nhiễm chút bụi trần thế nào. Trước cung điện là hai hàng tiểu thái giám đứng yên lặng, vẻ mặt chuyên chú, thẳng tắp nhìn về phía trước, khiến cho đám tú nữ đi tới càng phát ra thấp thỏm lo âu.

Ngay cả Thường Hy cũng cảm thấy căng thẳng. Uy nghiêm của hoàng gia quả nhiên làm lòng người bất giác mà sinh ra sợ hãi. Ngay cả khi trước đó trong lòng rất bình ổn, thế nhưng khi đứng ở khoảng sân trước Cảnh Tuyên điện, nhìn thấy khí thế của đại điện phía xa xa, còn có hai hàng thái giám cung nữ đứng thẳng tắp nghiêm trang thế này, trong lòng vẫn là có chút sợ hãi. Thường Hy cảm giác được lòng bàn tay của mình mơ hồ toát ra chút mồ hôi lạnh.

“Các cô biểu hiện cho tốt. Nhớ rõ thân phận của mình!” Vương mama nhìn mọi người, nghiêm túc nói một lần, rồi lại xoay người hướng đại điện đi tới. Thấy Vương mama nghiêm cẩn như thế, mọi người càng thấp thỏm bất an. Đừng bảo là chụm đầu ghé tai bàn tán, ngay cả hô hấp cũng phải thận trọng, chỉ sợ làm kinh động đến người khác.

Thường Hy theo bản năng sờ vào bức tranh thêu đã không còn màu sắc, lại sờ sờ đến chỗ chỉ tơ của mình, lúc này mới hơi an tâm. Không biết hôm nay có thuận lợi qua được cửa ải này không?

29. Chương 29: Xảy Ra Biến Cố.

Lệ Bình có chút bất an nhìn Thường Hy, theo sát nàng nói: “Thường Hy, ta có chút sợ, khẩn trương muốn chết!”

Thường Hy cũng chẳng khá gì hơn, toàn thân đều cảm thấy căng cứng, mượn ống tay áo che giấu cầm lấy tay Lệ Bình, cũng không dám quay đầu, thấp giọng nói: “Ta cũng khẩn trương như người vậy. Nhưng đã đi tới nơi này thì phải cố gắng trấn định lại. Người nhìn xem, ở chỗ này không có ai là không khẩn trương cả, nhưng hoàng gia cũng không làm khó dễ đến mức không chọn được nàng dâu nào đâu!”

Lệ Bình sửng sốt, cảm thấy trái tim ấm áp, Thường Hy có thể suy nghĩ như thế vì nàng thật là đáng quý, nhẹ nhàng gạt đầu một cái: “Ta hiểu!”

Thường Hy gật đầu một cái, không nói thêm gì nữa, lặng lẽ chờ đợi, cũng có thể cảm nhận được tiếng hít thở lo lắng của mọi người xung quanh. Mặc dù là mùa xuân, nhưng cũng đã là cuối xuân rồi, Thường Hy đợi một lúc lâu, cảm thấy sau lưng đã tỏa ra chút nhiệt, có một ít mồ hôi dính dính.

Theo quy củ, đợt tuyển chọn lần này mỗi tú nữ phải đi một vòng qua một cái sân khấu nhỏ, khiến ỏi người đều cảm thấy căng thẳng. Nhưng cũng do toàn bộ đều đi lên nên Thường Hy cũng không cảm thấy lo lắng nhiều, mặc dù trong lòng có chút nóng nảy, nhưng vẫn như cũ phải nhẫn nại xuống.

Vừa lúc đó, từ phía xa xa kia tiến lại một đoàn người, khoe mắt Thường Hy khẽ nâng quét tới hướng đó, nhưng khoảng cách khá xa nên không thấy được rõ ràng. Bất quá nhìn thoáng qua cũng thấy được mấy người đi hàng đầu mặc phục sức của Hoàng tử. Thường Hy giật mình trong lòng, khó trách mấy vị Tàn phi lâu như vậy mà chưa triệu kiến họ, nguyên lai là chờ mấy vị Hoàng tử đích thân đến. Trong lúc nhất thời nàng không nói lên được cảm giác gì, vừa hưng phấn vừa sợ hãi, cơ hồ còn có chút mong đợi.

Đội các tú nữ trông thấy được mấy người kia, cũng mơ hồ đoán được họ là ai, Thường Hy có thể cảm nhận được trong đám người các nàng cái cảm giác hưng phấn của từng người, thậm chí có người không giấu được vui mừng mà hiện ra nét mặt.

Họ đứng ở nơi cách cửa đại điện một khoảng tương đối xa, vì vậy chỉ có thể xác định tiến vào là năm vị Hoàng tử, lại không thấy được tướng mạo của bọn họ. Chẳng qua là nhìn đến thân hình cao ngất kia, khí

thế uy vũ kia cũng khiến cho đám tú nữ này giật mình không thôi.

Chỉ thấy năm vị Hoàng tử tiến vào đại điện, lại qua một hồi lâu Vương mama mới vội vã đi ra, nhìn mọi người nói: “Theo quy củ bước vào điện. Nhớ rõ, ngôn hành cử chỉ phải biểu hiện tốt nhất, hôm nay không phải là sơ tuyển mà trực tiếp chọn ra người sẽ ở lại. Đây là cơ hội duy nhất cho các cô!”

Thường Hy im lặng, ngay sau đó liền nghe được tiếng kinh hô của mấy tú nữ. Làm sao đột nhiên lại quyết định như vậy, theo thường lệ còn cần phải trải qua hai vòng thi nữa mới đúng!

Vương mama không nói gì, mang theo mọi người dẫn vào đại điện. Trong lòng Thường Hy mơ hồ hiện lên một đáp án không rõ ràng, chẳng lẽ là bởi vì...

Nếu thật là do Mị phi đi tìm nàng mà mới xảy ra biến cố hôm nay, thì không nói làm gì. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chẳng lẽ Hoàng thượng sẽ chỉ bởi vì một Mị phi mà phá hư quy củ? Thường Hy lại sờ vào tấm lụa gấm cùng với chỉ tơ trong ngực mình, trong lúc bất chợt lòng tin tràn đầy ban nãy đều biến mất sạch.

30. Chương 30: Bức Tranh Thêu Vô Sắc.

Mọi người nghe được lời Vương mama nói, trong lòng càng phát ra lo sợ bất an, hơi cúi đầu, theo sát nhau hướng Cảnh Tuyên điện đi tới. Thường Hy nhìn chăm chăm hàng gạch đá xanh trên mặt đất, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên. Phải biết rằng cung quy của Đĩnh Nguyệt quốc rất nghiêm khắc, người chỉ cần làm không tốt một chút cũng có thể bị đào thải. Mặc dù không được làm Hoàng tử phi, Thường Hy cũng hy vọng ít nhất nàng được đi vào Đông cung làm một Bảo lâm cũng tốt. Như vậy nàng cũng có thể khai báo một phen với cha già, nghĩ tới đây lại nhớ đến bức tranh thêu bị hủy của mình, trong lòng có chút phiền não.

Chậm rãi bước lên bậc thang, Thường Hy hít sâu một hơi để làm bình tĩnh lại. Khóe mắt liếc thấy trước cửa cung là một hàng thái giám, cung nữ đứng chỉnh tề, trái tim cũng bất giác mà đập nhanh hơn. Đây chính là đi vào khí phái cầu hoàng gia, chỉ cần người có bản lĩnh, có năng lực leo lên vị trí cao cao tại thượng đó, là người có thể hô nô hoán tì, trở thành người được vạn nữ nhân trong thiên hạ hâm mộ. Thường Hy không có dã tâm lớn như vậy, nàng chỉ nghĩ có thể giúp gia tộc mình chống lên một mảnh hy vọng, khiến hậu nhân của Ngu thị có thể đi vào con đường làm quan, thoát khỏi địa vị thương nhân hèn kém, có thể ngóc đầu mà thoải mái đi ngoài đường, nàng đã thỏa mãn rồi.

Nhấc chân bước vào cửa đại điện, đội hình được Vương mama huấn luyện, năm hàng, mỗi hàng mười người đứng cung kính, hai đầu gối quỳ xuống đất hành đại lễ: “Dân nữ bái kiến Hoàng quý phi nương nương, Kính phi nương nương, Mẫn phi nương nương, Mị phi nương nương, cung chúc nương nương phúc thọ an khang, vạn sự như ý!”

Thứ tự xưng hô cũng cực kỳ quan trọng, cần biết rằng trong hậu cung này, một chút xiu không may cũng có thể lấy mạng của người. Bốn người trước mặt này chính là bốn nữ nhân có quyền thế nhất trong hậu cung hiện nay. Mặc dù nói Mị phi được sủng ái nhất, nhưng Ngũ hoàng tử con trai bà cũng là nhỏ nhất. Con trai của Hoàng quý phi tuy đứng thứ ba, nhưng bà lại là phi tử Nhất phẩm trong cung, ba vị phi tần còn lại đều đứng sau. Cho nên Hoàng quý phi xếp thứ nhất, sinh hạ đại hoàng tử Kính phi xếp thứ hai, sinh hạ nhị hoàng tử Mẫn phi xếp thứ ba, Mị phi cũng chỉ có thể phải đứng cuối cùng.

“Đều đứng lên đi!”

Thường Hy nghe được một thanh âm hòa ái từ từ truyền đến, trong lòng thầm suy nghĩ chắc hẳn phải là Hoàng quý phi rồi, trừ bà ra không ai dám mở miệng trước. Quả nhiên nghe Vương mama nói: “Còn không mau tạ ân điển của Hoàng quý phi đi!”

“Tạ ân điển của Hoàng quý phi!” Chín tú nữ cùng đồng thanh kêu lên, cái trán cúi thật thấp, thiếu chút nữa là tiếp xúc thân mật với sàn nhà bóng loáng như gương. Thường Hy cũng có thể tình tường nhìn thấy bóng dáng cầu mình trên mặt đất. Nhà nàng cũng được coi là phú giáp một phương rồi, nhưng tuyệt đối cũng không dùng gạch vàng này để lát sàn, có thể thấy được khí khái cùng xa hoa của hoàng gia.

Sau khi dập đầu cúi lạy xong, mọi người chậm rãi đứng lên, theo vị trí của mình mà đứng nghiêm chỉnh, nhưng vẫn như cũ không dám ngẩng đầu, chỉ có thể cụp xuống, cũng không dám liếc mắt nhìn xung quanh,

rất sợ bị các vị hậu phi tình tường nhìn thấy. Đã có lời đồn nàng được Mị phi coi trọng, Thường Hy biết mình nên thận trọng từ lời nói đến việc làm, nhất cử nhất động phải hết sức hoàn mỹ.

“Dem tranh thêu của các cô lấy ra đi, chớ vị nương nương muốn đích thân xem qua!” Vương mama nhìn mọi người nói. Tiếng nói vừa dứt, lập tức có một chiếc khay sơn son mạ vàng, khảm mấy đóa mẫu đơn rực rỡ được dâng lên, các tú nữ liền đem tranh thêu của mình đặt vào trong đó.

Thường Hy nhìn tiểu cung nữ đang đi đến trước mặt mình, khẽ lắc đầu đem bức tranh thêu vô sắc của mình đặt vào trong. Tiểu cung nữ lập tức kinh ngạc nhìn Thường Hy một cái, tựa hồ giống như không thể tin được. Nhưng trong nháy mắt đã trở lại bình thường, nhắc chân trở về phục mệnh.

31. Chương 31: Tuyển Chọn – Trận Chiến Đầu Tiên. (1)

50 bức tranh thêu được bốn vị phi tần thay nhau nhìn. Khi Hoàng quý phi nhìn đến bức tranh thêu vô sắc, sắc mặt liền biến hóa, ngẩng đầu quét mắt nhìn mọi người một cái, ánh mắt sắc bén như dao. Mọi người chỉ cảm thấy sau lưng ớn lạnh, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Lúc này mới nghe được Hoàng quý phi lạnh lùng nói: “Đây là của người nào?”

Thường Hy từ trong đội ngũ bước ra khỏi hàng, quỳ trên mặt đất, đè nén sợ hãi trong lòng nói: “Bẩm Hoàng quý phi nương nương, là của dân nữ!”

Hoàng quý phi quan sát Thường Hy, trong đôi mắt xinh đẹp bất chợt lóe lên một nụ cười, từ từ hỏi: “Người tên là gì?”

“Dân nữ gọi là Ngu Thường Hy.” Thường Hy trả lời, nàng có thể cảm nhận được tiếng kinh hô cùng tiếng thở của các tú nữ phía sau khi nhìn đến bức tranh thêu của nàng. Thường Hy thậm chí cũng có thể cảm nhận được áp lực to lớn phát ra từ phía sau tấm bình phong kia. Nàng biết ngồi phía sau tấm bình phong ấy là năm vị Hoàng tử. không chỉ thế, nàng còn nhận ra rõ ràng được cặp mắt sắc bén của Mị phi đang đảo tới đảo lui trên người nàng. Thường Hy biết, giờ phút này nàng đã thành công trở thành tiêu điểm chú ý trong Cảnh Tuyên điện, tất cả mọi người đều đang chăm chú nhìn vào nhất cử nhất động của nàng.

“Người chính là Ngu Thường Hy?” Thanh âm của Hoàng quý phi càng phát ra nhu hòa, làm cho trong lòng Thường Hy run lên một cái, thậm chí cũng thấy một sự lạnh lẽo len lỏi trong lòng, thật là làm cho người ta thấy quý dị!

“Chính là dân nữ!” Thường Hy quỳ trên mặt đất cung kính trả lời, cái trán cảm nhận được cảm giác lạnh như băng mà sần nhà truyền tới. Tia lạnh lẽo này để cho sự nóng ran trong lòng nàng từ từ thối lui, hồi phục sự tỉnh táo thường ngày.

“Người thật to gan!” Hoàng quý phi đột nhiên quát lên: “Bốn cung chính là muốn xem bức tranh thêu, người lại trình lên một bộ vải rách, là có ý gì?”

“Hoàng quý phi không nên gấp gáp, bốn cung đã sớm nghe nói Ngu Thường Hy này cùng Mị phi rất thân cận, nói không chừng là có điểm dựa dẫm a!” Mẫn phi ha ha cười nói, ánh mắt nhìn Thường Hy mang theo chút khinh miệt, thuận tiện nhìn sang Mị phi vô cùng châm chọc.

Mị phi giận dữ, tuy nhiên vẫn bình tĩnh nén lửa giận của mình, nhìn Mẫn phi nói: “Mẫn phi nói như vậy thật đúng là làm người ta nghĩ không thông, bốn cung cũng chỉ là nghe nói đến Ngu Thường Hy có dung mạo như thiên tiên hạ phàm, trong lúc nhất thời tò mò mới đi đến nhìn một cái. Ngày đó nhìn được làm bốn cung rất than thở, trên thế giới này lại có được nữ nhân xinh đẹp như vậy, trừ lần đó ra... Bốn cung có thể nói là cùng Ngu Thường Hy không có một chút qua lại!”

Một mỹ nhân nghe nói còn có một mỹ nhân khác xinh đẹp hơn mình, muốn đi xem cũng là chuyện thường tình, chính là muốn biết người nọ so với mình đẹp hơn ở chỗ nào. Mị phi nói được rõ ràng như vậy, huống chi ngày đó gặp mặt không có người thứ ba biết được, nói vậy Ngu Thường Hy kia có muốn nói ra cũng không được.

Thường Hy nguyên bản cũng không nghĩ tới Mị phi sẽ ở tình huống này mà nói giúp nàng, nhưng giờ phút này nghe được Mị phi nói như vậy trong lòng cũng dâng lên mấy phần hỏa khí. Nàng ở trong mắt người này

quả thực là dân đen không có bất cứ chút tôn nghiêm nào, chỉ có thể tùy ý để họ chà đạp. Ngày đó Mị phi còn luôn miệng nói, đi theo bà ta có bao nhiêu chỗ tốt, nhưng bây giờ bà ta lại là người đầu tiên đem nạng đẩy ra. Quả nhiên người trong hậu cung tất cả đều lạnh bạc, không có ai chân chính tin cậy để dựa vào!

32. Chương 32: Tuyển Chọn – Trận Chiến Đầu Tiên (2)

Thường Hy nhìn mấy vị hậu phi cao cao tại thượng nói chuyện với nhau, bình thần người tới ta đi, mặc dù trên mặt lúc nào cũng treo một nụ cười ôn hòa nhưng mỗi lời nói ra đều là thanh đao sắc bén đâm chọc lẫn nhau. Họ không hỏi Thường Hy cũng không dám chen lời, nếu không sợ sẩy một cái, mạng nhỏ liền xuống âm phủ báo danh luôn. Vì vậy nàng chỉ có thể quỳ trên mặt đất lắng lắng lắng nghe, ngay cả đầu gối có chút đau nhói cũng phải cố nhẫn nhịn.

Cách tầm bình phong, Tiêu Vân Trắc qua khe hở mà nhìn Thường Hy đang quỳ trên mặt đất. Ngu Thường Hy bây giờ cùng Ngu Thường Hy hần gặp hai lần trước quả thật giống như hai người. Ngu Thường Hy trước kia giống như một con nhím toàn thân găm đầy gai nhọn, một hơi cũng không chịu thua kém, nhưng hiện tại nàng đang quỳ ở nơi đó, trên khuôn mặt là một mảnh bình tĩnh nhìn không ra bất kỳ chút gợn sóng cảm xúc nào. Đôi mắt bóng loáng như gương, bình thần như mặt hồ sen. Giờ khắc này, Ngu Thường Hy kia để cho hần một cảm giác vô cùng xa lạ, nhưng là... Khóe miệng Tiêu Vân Trắc chậm rãi hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, nhưng lại lạnh lẽo như băng...

“Ngu Thường Hy, người giải thích cho bốn cung xem tại sao bức tranh thêu của người lại chỉ là một tấm vải rách?” Hoàng quý phi không nhịn được Mẫn phi cùng Mị phi cãi vã lẫn nhau, đem lực chú ý chuyển dời đến trên người Thường Hy. Quả nhiên Mẫn phi cùng Mị phi không nói nữa, hai người bốn mắt đồng loạt nhìn về phía Thường Hy.

Thường Hy cúi đầu xuống, nói: “Bẩm Hoàng quý phi nương nương, dân nữ vốn là thêu một bức tranh uyên ương hồ sen, chỉ là không nghĩ tới qua lúc đi dùng bữa, không biết người nào đã động tay động chân, trên bức tranh thêu ngũ sắc của dân nữ toàn bộ đều biến tranh không màu sắc. Bức tranh thêu thành như vậy, làm sao còn dám khiến mấy vị nương nương dơ mắt, cho nên hôm nay chỉ có thể trình lên một mảnh gấm!”

Nghe được lời Thường Hy nói, đại diện lập tức trở nên yên tĩnh, trên mặt Vương mama lộ ra một mảnh xanh mét, lập tức quỳ xuống nói: “Đều tại lão nô trông nom bất lực mới xảy ra loại chuyện như vậy, kính xin mấy vị nương nương giáng tội!”

“Không liên quan đến người! Vương mama đứng dậy đi, ngay cả Hoàng thượng đều nói Vương mama là người hiểu quy củ lễ nghi, hơn nữa Vĩnh Hạng lớn như vậy người cũng không thể quản hết được, chuyện này không phải là lỗi của người!” Hoàng quý phi cười híp mắt nhìn Vương mama nói. Vương mama vội vã tạ ơn, lúc này mới đứng sang một bên, nhưng ánh mắt khi nhìn đến Thường Hy có chút hơi tức giận, chuyện xảy ra như thế nàng lại dám không báo cáo, để cho bà hôm nay quả thực mất mặt, bao nhiêu năm rồi còn chưa có mất mặt qua như vậy!

“Hoàng quý phi quả nhiên là thấu hiểu lòng người, chuyện này cùng Vương mama không có một chút quan hệ! Tối qua xảy ra chuyện như vậy đáng lẽ dân nữ phải bẩm báo với Vương mama, nhưng là dân nữ không có làm như vậy. Thứ nhất vì mai là ngày tuyển chọn, dân nữ không muốn bởi vì một mình mình mà khiến tất cả mọi người mất giấc ngủ ngon, hôm nay đến Cảnh Tuyên điện thần sắc lại thêm mấy phần tiêu tụy. Thứ hai, bức tranh thêu đã bị phá hư, cho dù có muốn truy cứu cũng vô ích, nô tì chẳng qua là hy vọng, người phá hư bức tranh thêu này có thể cả đời yên yên ổn ổn, giọt nước cũng không lọt, đừng để bị người khác ám toán giống nô tì là tốt rồi!”

Thường Hy nói tới chỗ này thì dừng lại một chút, nàng không phải là không truy cứu mà là chưa đến thời điểm, một ngày nào đó nhất định nàng sẽ tra ra người đó là ai. Việc quan trọng nhất trước mắt chính là làm sao để qua được cửa ải này, suy nghĩ một chút lại nói tiếp: “Dân nữ to gan có một thỉnh cầu, kính xin Hoàng quý phi cùng ba vị nương nương ân chuẩn!”

33. Chương 33: Tuyển Chọn – Trận Chiến Đầu Tiên (3)

Tiêu Vân Trác nghe thấy Thường Hy nói như vậy, ánh mắt khẽ lóe lên một chút, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên một đường vòng cung, con ngươi thâm thúy đang nhìn Thường Hy lại phát thâm sâu thêm mấy phần.

Hoàng quý phi nghe xong có chút sững sờ, hiển nhiên thái độ xử lý của Thường Hy đối với chuyện này làm người ta có chút không hiểu. Nếu là người khác gặp phải chuyện này đã sớm la hét ầm ĩ đòi tìm kiếm công đạo, đừng bảo là ở Vĩnh Hạng, chỉ sợ là ngay ở nơi này cũng sẽ không ngừng cãi cọ rách việc. Nhưng là Thường Hy lại không làm như vậy, ngược lại còn trình lên một mảnh gấm trắng, điều này làm người khác có chút không rõ.

Mị phi không chớp mắt nhìn Thường Hy, hàm răng cắn chặt. Bà ngược lại nhìn lầm, không nhận ra nha đầu này còn có can đảm được như vậy, lại dám ở trong cung điện vàng ngọc này, trước mặt vô số người nói ra thỉnh cầu, trong mềm có cứng, lại không mất đi thái độ nghi ngờ. Minh đúng là thực coi thường nàng ta, nghĩ tới đây lòng mày không khỏi cau lại.

Tĩnh phi cùng Mẫn phi đều là lần đầu tiên nhìn thấy Thường Hy. Mặc dù thường ngày đều nghe được đây là một đại mỹ nhân, nhưng vạn vạn không nghĩ tới đây còn là một người cơ trí như vậy. Hai người liếc mắt nhìn nhau, khóe miệng dần lên một tia cười nhạt rồi lại quay đầu đi hướng khác.

“Quý phi tỷ tỷ, người xem chuyện này... nghe có được không?” Mẫn phi cười một tiếng, trên mặt lại mang theo gió mát dịu dàng, chỉ nghe nàng nói tiếp: “Muội xem đứa nhỏ này cũng thật đáng thương, bức tranh thêu đang êm đẹp lại bị người ta phá hư, có thể thấy được người kia quả là đức hạnh bại hoại, đợi đến sau khi tuyển tú kết thúc phải điều tra lại thật tốt mới phải, tránh cho có kẻ tiểu nhân coi thường cung quy. Nếu như không tra xét cá nước rõ ràng khó tránh sẽ khiến lòng người không phục, có phải hay không quý phi tỷ tỷ?”

Hoàng quý phi nghe vậy, trong lòng hơi cáu Mẫn phi nhiều chuyện, nhưng là lại ngại trước mặt nhiều người nên cũng chỉ có thể cười nói: “Lời của Mẫn phi không sai, mặc dù muốn tra xét cũng phải chờ cho xong đợt tuyển chọn đã!”

Mắt Mẫn phi chợt lóe, ý tứ của Hoàng quý phi rất rõ ràng rồi, nếu Ngu Thường Hy có thể may mắn được chọn trúng, chuyện này tự nhiên phải điều tra, nếu không thì ai còn muốn vì một tú nữ lạc tuyển mà phí tâm phí sức. Mẫn phi chẳng qua là cũng muốn nói ý như vậy, nàng thấy Ngu Thường Hy này ình một cảm giác rất kỳ quái, cho nên cũng không keo kiệt giúp đỡ nàng một chút. Nghe xong lời của Hoàng quý phi, Mẫn phi cũng chỉ nhẹ nhàng cười nói: “Vẫn là quý phi tỷ tỷ suy nghĩ chu đáo!”

“Ngu Thường Hy, ngươi có thỉnh cầu gì?” Sắc mặt Hoàng quý phi nghiêm nghị, trong ánh mắt nhìn mọi người có thêm mấy phần ngưng trọng cùng uy nghiêm, làm người ta không rét mà run.

Chúng các tú nữ cũng không dám thở mạnh, run run rẩy rẩy đứng ở nơi đó, trong lòng lại nghĩ đến tội cùng là người nào làm ra chuyện này? Lệ Bình đứng ở hàng sau, không thấy được thân ảnh của Thường Hy, trong lòng âm thầm vì nàng mà trở nên gấp gáp, nha đầu này không cần phải tự rước thêm họa mới phải! Nhưng ngay cả khi trong lòng lo lắng như vậy cũng tuyệt nhiên không dám đứng lên vì Thường Hy nói mấy câu. Thứ nhất, Thường Hy không nhắc tới nàng; thứ hai, nàng không biết Thường Hy muốn làm gì, sợ mình làm ngược trở lại, nghĩ tới đây càng phát sốt ruột.

“Bẩm Hoàng quý phi, mục đích của người phá hủy bức tranh thêu của dân nữ không nói ai cũng biết, là hy vọng muốn dân nữ bị lạc tuyển (trượt). Nói không hay một chút thì không dâng tranh thêu lên chính là phạm vào tội lớn, theo luật thì phải xử tử. Dụng tâm của người này không thể nói là không độc. May mắn chứ vị nương nương nhìn rõ mọi việc, cho dân nữ một cơ hội giải thích, dân nữ vô cùng cảm kích. Cho nên dân nữ muốn tại đây thêu một bức chân dung quý phi nương nương, thứ nhất chứng thực được tài nghệ của dân nữ, thứ hai cũng là để dân nữ bày tỏ niềm cảm kích đến quý phi nương nương đã ban cho dân nữ ân điển này!”

34. Chương 34: Tuyển Chọn – Trận Chiến Đầu Tiên (4).

Thêu chân dung? Đây thật là làm cho người ta có cảm giác không thể tưởng tượng nổi! cần phải biết rằng Đĩnh Nguyệt quốc không phải là chưa từng có người thêu chân dung, chẳng qua là tuyệt kỹ này đã sớm thất truyền. Hôm nay nghe được Thường Hy nói vậy, tất cả mọi người trong đại điện đều cả kinh.

“Người sẽ thêu chân dung?” Hoàng quý phi kinh ngạc hỏi.

Trong đám tú nữ nổi lên một trận xôn xao nho nhỏ, tin tức này thật sự làm cho người ta khó tin. La Thúy Yên hung hăng nhìn chằm chằm Thường Hy, nàng chỉ muốn làm cho nàng ta lạc tuyển, không làm trở ngại đến con đường của chính mình, không nghĩ đến tự bê đá đập chân, mang đến cho nàng ta một cơ hội tuyệt hảo. La Thúy Yên hận đến nỗi rằng muốn cắn nát.

“Dạ, dân nữ đã được sư phụ dạy qua, chẳng tay nghề dân nữ vẫn chưa phải là rất tốt, hơn nữa thời gian hôm nay có hạn, dân nữ cũng chỉ có thể thêu một bức nhỏ, màu sắc cũng khó có thể tinh tế được, kính xin Hoàng quý phi nương nường ân chuẩn!” Thường Hy vốn định bằng bất cứ giá nào nàng cũng không thể ảo não như thế trở về, nói không chừng ngay cả tính mạng cũng bị liên lụy. Người xưa vẫn nói, phú quý cầu trong nguy hiểm, mặc dù nàng không cầu phú quý nhưng ít nhất cũng phải giữ được mệnh mới đúng.

Hoàng quý phi quay đầu bàn bạc một chút với ba vị phi tần còn lại, sau đó mới quay lại nhìn Thường Hy nói: “Người đâu, an bài giá thêu cho nàng!”

Thường Hy tạ ơn, lại vì thời gian quá gấp cho nên lại thỉnh xin một cung nữ đứng giúp tháo chỉ tơ cho nàng. Vì vậy, Thường Hy ngồi ở đại điện, động tác nhanh chóng thuần thục mà bắt đầu thêu. Thỉnh thoảng nàng ngược mắt lên liếc nhìn Hoàng quý phi. Hoàng quý phi cũng không có nhàn rỗi, lại bắt đầu tra xét tranh thêu của các tú nữ khác, thấy hợp ý liền bỏ ra một bên sau đó mới điểm danh tiến lên hỏi thăm một phen. Đây là một công việc tương đối khô khan, gần năm mươi tú nữ cũng run run rẩy rẩy, bị gọi tên liền tiến lên đáp lời.

Bốn vị hoàng phi thỉnh thoảng lại ghé tai cúi đầu trao đổi ý kiến, nữ nhi của Thái phó tự thiếu khanh – Đỗ Đình Phương, nữ nhi của Viện trưởng Hàn lâm viện – Trầm Phi Hà; nữ nhi của Thái phó tự khanh Vưu Lệ Bình, nữ nhi của Thống lĩnh ngũ doanh tuần bộ Vân Đô – La Thúy Yên, nhất nhất đều được lưu lại. Thường Hy hôm nay hóa trang cho Lệ Bình quả nhiên khiến nàng trở thành tiêu điểm giữa mọi người. Đối mặt với mấy lời chất vấn của các vị hoàng phi, thật may là Thường Hy đã cùng Lệ Bình nói qua sơ lược cho nên đến lúc này nàng cũng không cảm thấy khó khăn nhiều lắm. Trừ họ ra cũng có mười tú nữ được lưu lại nữa, nhưng bị phân đứng riêng một bên.

Hoàng quý phi đem một xấp tranh thêu đã được lựa chọn đưa cho cung nữ. Chỉ thấy cung nữ kia khom lưng hướng phía sau bình phong đi tới, đây là muốn mấy vị Hoàng tử tận mắt nhìn, có hay không bức tranh thêu của cô nương nhà nào khiến bọn họ động lòng. Bởi vì Hoàng thượng đã sớm ra thánh chỉ, lần này không tuyển chọn Thái tử phi, mặc dù mọi người đều không biết tại sao Hoàng thượng lại làm vậy, nhưng trong lòng cũng có mấy phần suy đoán.

Tiêu Vân Trác tùy ý nhìn mấy bức tranh thêu được dâng tới trước mặt, cũng không vươn tay mà cầm lấy, chẳng qua là đứng dậy đi tới một bên cửa sổ. Cung nữ kia trong lúc nhất thời không biết phải làm thế nào cho tốt, tâm thần bất định đứng im tại nơi đó. Tiêu Vân Triệt không đành lòng, nhìn nàng nói: “Người đi xuống đi, Thái tử diện hạ là bề trên tôn kính nhất, có nhìn hay không cũng không sao!”

Cung nữ kia như gặp được đại xá, lập tức xoay người đi ra ngoài. Mấy vị Hoàng tử còn lại, ngược lại rất chăm chú nhìn tranh thêu trong tay, còn bất chợt xuyên qua khe hở của tấm bình phong mà nhìn chủ nhân của bức tranh thêu, qua một hồi lâu mới đem bức tranh thêu trả về, phát tay cho đám cung nữ lui ra.

Tiêu Vân Trác nghiêng người tựa vào cây cột Bàn Long bằng vàng ròng, nhìn Tiêu Vân Bác đang thỉnh thoảng nhìn về phía Thường Hy, sâu trong ánh mắt hiện lên chút châm chọc nhàn nhạt.

35. Chương 35: Chờ Đợi Thánh Chỉ.

Một bức tranh thêu chân dung tinh xảo, mỹ lệ phải hao tốn thời gian mấy tháng mới có thể hoàn thành, nhưng Thường Hy không có nhiều thời gian như vậy, cho nên hôm nay nàng chỉ thêu một bức tranh thêu thu nhỏ, màu sắc cũng không thể được hoàn mỹ. Nhưng mặc dù là như thế, thời điểm bức tranh thêu được hoàn thành thì bên kia, tuyển chọn cũng kết thúc đã lâu.

Không thể không nói Thường Hy quả thực là một nữ nhân rất thông minh, nàng hiểu được lựa chọn đối tượng là Hoàng quý phi thì cho dù thời gian thêu kéo dài, mọi người có bất mãn trong lòng nhưng cũng không dám dễ dàng nói ra khỏi miệng. Ngay cả Mị phi cũng phải lặng lẽ chờ đợi, thỉnh thoảng lại quét mắt nhìn về phía Thường Hy, ánh mắt thâm thúy mà tối tăm khiến cho người ta không dám tới gần.

Thường Hy cắt xong sợi chỉ cuối cùng, đứng dậy lấy bức tranh thêu từ trên giá xuống, cúi đầu quét mắt một cái, lúc này mới nhấc chân đi tới, hạ thấp đầu dùng hai tay cung kính dâng bức tranh thêu lên. Cung nữ bên cạnh Hoàng quý phi lập tức đi xuống nhận lấy, sau đó xoay người dâng lên.

Hoàng quý quy đưa tay tiếp nhận, ngẩng nhìn, chợt cảm thấy kinh ngạc. Ba vị tần phi vây quanh chỉ thấy trên nền vải gấm trân phẩm là khuôn mặt mỉm cười của Hoàng quý phi đang nhìn về phía trước, trân châu trên đầu không biết làm thế nào mà thêu thành, mỗi viên đều tròn trịa lấp lánh, trong sáng thuần khiết, hết sức giống thật, khiến cho người ta có cảm giác rằng mấy viên trân châu này sẽ ngay lập tức mà rơi ra khỏi bức tranh. Sợi tóc đen kia dùng loại tơ chỉ đen tuyền, khiến cho tóc so le rõ ràng, tầng tầng lớp lớp. Nhưng khiến người ta thu hút nhất chính là cặp mắt kia, như một bút mà vẽ thành, đường kim tinh mịn tràn đầy khuynh hướng cảm xúc, mỗi một mũi kim đều mượt mà, đều đặn. Đặc biệt nhất là đôi con ngươi đen láy kia, giống như có thể nhìn ra từ đó một loại ánh sáng mị hoặc, hấp dẫn lòng người.

Mặc dù màu sắc dùng rất đơn giản, nhưng cả bức tranh thêu lại làm nổi bật được từ Hoàng quý phi khí thế cao quý, phong thái hoa lệ, làm người ta chỉ nhìn một lần là khó quên. Bốn người nhìn bức tranh thêu đều không nói lên lời. Hoàng quý phi khuôn mặt nở nụ cười, nhìn Thường Hy nói: “Không nghĩ tới người xem ra thực có bản lĩnh này, duy nhất chưa hoàn thiện chính là quá nhỏ. Nhưng thời gian ngắn như vậy, cũng thật là khó khăn cho người!”

“Đúng vậy a, hôm nay quả thực là được mở rộng tầm mắt rồi, không ngờ Đĩnh Nguyệt quốc vẫn còn truyền nhân của loại tranh thêu này!” Mị phi che miệng cười nói, nhưng trong nhãn tình không có bất cứ chút ý cười nào. Mẫn phi chắc chắn hai tiếng, cúi đầu thở dài nói: “Thật là khiến người khác đại khai nhãn giới. Thứ trân bảo gì chúng ta cũng đã từng thấy qua, nhưng cứ như vậy một bộ ảnh thêu lại làm người ta sợ hãi, quả nhiên thật đúng là vô cùng khéo tay!”

Kính phi chỉ cười mà không nói, cũng không nhìn Thường Hy một cái, lại ngồi trở xuống.

Cách bình phong, mấy vị Hoàng tử ngược lại có chút ngạc nhiên nhìn bức tranh thêu, còn Tiêu Vân Trác mặt không đổi sắc ngồi yên lặng nơi đó, từ trong khe hở rõ ràng thấy được vẻ mặt hả hê của Thường Hy. Nàng chỉ sợ sẽ lạc tuyển cho nên mới không ngừng cố gắng như vậy? Cũng đúng, trên thế gian này làm gì có nữ nhân nào không tham mộ hư vinh, nàng sao có thể ngoại lệ?

Nhưng... nàng cơ trí như vậy, trái lại rất hợp với khẩu vị của hắn.

Hoàng quý phi thu hồi bức tranh thêu, nhìn mọi người trong đại điện, khẽ mỉm cười nói: “Tranh thêu hôm nay bốn cung cùng với ba vị nương nương đều đã xem qua, các người đều quay chỗ về đợi thánh chỉ đi, chờ Hoàng thượng xem xong sẽ có ý chỉ tuyên xuống!”

36. Chương 36: Tiền Đồ Bị Kham Ưu.

Trở lại Vinh Hạng cung, Thường Hy nằm trên giường của mình, cảm thấy toàn thân bủn rủn, Lệ Bình bên kia cũng là im lặng, qua thật là mới lên tiếng: “Thường Hy, người nói lần này người nào sẽ trúng tuyển đây? Bốn Hoàng tử phi, 50 người chỉ có được bốn danh vị, ai... Chỉ sợ là ta không có hy vọng!”

Thường Hy mệt mỏi nhắm mắt lại, nghe được lời Lệ Bình, chậm rãi nói: “Ta không biết có hy vọng được lựa chọn không, nhưng bảo vệ được tính mạng là quan trọng rồi!”

“Làm sao lại như vậy? Ta thấy dường như Hoàng quý phi thực thích tranh thù của người, nói không chừng sẽ thật coi trọng người đó!” Lệ Bình cười nói, lời này hết sức chân thành, không có một tia giả dối.

“Hừ, mới sẽ không!” Thường Hy bất đắc dĩ thở dài, một lát sau lại nói: “Hoàng quý phi bây giờ là phi tử phẩm cấp cao nhất trong hậu cung rồi, nếu muốn chọn lựa Hoàng tử phi cho Tam hoàng tử cũng phải chọn đến thế gia thương đối mạnh, tương lai có thể làm cánh tay đắc lực cho Tam hoàng tử. Trong mấy người chúng ta, trừ La Thúy Yên ra thì nhà người có cấp bậc cao nhất, ta đoán không phải người thì chính là nàng!”

Lệ Bình im lặng, giống như không thể tin được, đang muốn nói chuyện lại nghe Thường Hy nói tiếp: “Vốn là ta không dám nói như vậy, nhưng hôm nay lúc nhìn thấy Hoàng quý phi mới dám khẳng định. Người xem bà ấy nói chuyện hay làm việc đều kín kẽ đến giọt nước cũng không lọt, sẵn có uy nghiêm lại có thể hòa ái. Ở vị trí cao nhất hậu cung, nữ nhân ấy tuyệt không đơn giản, bà ta như thế nào chỉ vì yêu thích một bức tranh thù mà đem ta gả cho Tam hoàng tử? Nếu có khả năng thì cũng chỉ có thể là một Bảo Lâm nho nhỏ thôi!”

“Người cũng đừng nói như vậy, hôm nay người đứng ở nơi đó, sáng rõ chói mắt không ai có thể che giấu được. Hơn nữa trong lúc ấy sau bình phong còn có mấy vị Hoàng tử, ta nghĩ trong bọn họ nhất định sẽ có người thích người. Cô gái xinh đẹp như vậy làm sao lại không có người yêu thích đây?”

Thường Hy lắc đầu cười, nhưng không có phản bác, chẳng qua là trong lòng âm thầm thở dài nói: nếu như Hoàng hậu nương nương còn sống, không chừng mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều. Nhưng hôm nay Hoàng hậu đã mất nhiều năm vậy, vị trí thái tử không phải rất ổn định, mặc cho là ai cũng muốn cố gắng tranh giành. Giống như chính nàng đây, biết rõ con đường vào hậu cung trải đầy gai nhọn, nhưng vì gia tộc cũng phải cố sức vượt chông gai mà sải bước tiếp tục đi tới. Vậy thì những Hoàng tử kia, đối mặt với ngôi cử ngũ chí tôn lẽ nào lại không động lòng?

Thế nhưng lời này Thường Hy cũng không dám nói ra khỏi miệng, dù cho quan hệ của nàng cùng Lệ Bình có tốt hơn nữa cũng không thể nói, kia sẽ thật hại người.

“Thích một nữ nhân xinh đẹp là một chuyện, cưới một nữ nhân có gia thế mạnh lại là chuyện khác. Thê tử chỉ có một, nhưng tần thiếp xinh đẹp lại có thể có rất nhiều, người nói bọn họ sẽ lựa chọn thế nào?” Thường Hy đúng là có ý muốn khiến mình tách ra khỏi đám đông, là nữ tử xinh đẹp nhất, vì mình giành lợi ích lớn nhất, mặc dù vạn phần mệt mỏi nhưng nàng lại không thể vứt bỏ, cũng không quên mục đích tiến cung.

Lệ Bình nhìn chằm chằm nàng mà ngẩn người, nghe lời nói của Thường Hy cũng không có quá nhiều tán đồng, nghĩ rồi nói ra: “Cũng không nhất định là cái dạng kia. Nói không chừng chúng ta thật có thể gặp được chân mệnh thiên tử của mình đấy. Ta không cầu đại phú đại quý, chỉ hy vọng mình gả cho người có thể đối đãi với ta tốt cả đời là được!”

Thường Hy cũng không có lên tiếng phản bác lại. Nàng nhắm mắt im lặng ngồi nghe tiếng gió nhẹ nhàng thổi qua nhành hoa ngoài cửa sổ, trực giác về con đường phía trước như có như không, đến thật là làm cho lòng người cảm thấy có chút tiêu điều. Cũng không muốn nằm thêm nữa, ngồi dậy phủ áo khoác nói: “Ta đi ra ngoài một chút, cho đỡ buồn bực!”

37. Chương 37: Oan Gia Lại Đụng Đầu.

Lệ Bình nhìn bóng lưng Thường Hy nói: “Ta đưa người đi!”

“Không cần, ta ngồi ở đài thủy tạ phía sau Vĩnh Hạng cung một hồi rồi sẽ trở lại, người không cần phải lo lắng!” Thường Hy vừa nói vừa đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại. Lệ Bình cảm thấy cả người không còn sức lực, ngày nay vừa đứng vừa quỳ, mệt chết đi được, cho nên đặt mình lên giường chỉ trong chớp lát là ngủ.

Thường Hy không chút nào để ý đến những ánh mắt đang tò mò bắn về phía nàng. Nàng biết hôm nay mình làm như vậy, các nữ nhân này đều ghi hận nàng rồi, nhưng là bây giờ nàng cũng không còn sức mà nghĩ nhiều nữa, nhắc chân liền ra khỏi Vĩnh Hạng cung.

Ngõ hẹp sâu hun hút đã lâu không có ánh mặt trời chiếu rọi, chỉ đi một lúc lâu đã cảm thấy lạnh cả người, Thường Hy túm chặt áo rảo bước nhanh hơn. Đi ra khỏi ngõ hẻm thật dài kia, ánh mặt trời ấm áp lại bao phủ khắp người, lúc này Thường Hy mới cảm thấy được một chút ấm áp, xoay người về hướng tây đi tới đài thủy tạ.

Lần trước tại chỗ này bị tên quỷ con kia đẩy xuống nước, hiện tại đi tới đây lại cực kỳ thanh tĩnh, một bóng người cũng không có. Nước xanh sóng gợn, rừng trúc ngút ngàn, mái đình tinh xảo, bằng đá se lạnh, Thường Hy chỉ cảm thấy nơi này thật giống như thế ngoại đào nguyên, có thể làm cho người ta buông lỏng tâm tư. Nàng rất thích nơi này!

Tiêu Vân Trác suy đoán rất có thể ở nơi này lại gặp được Ngu Thường Hy, quả nhiên thời điểm hắn đi ra khỏi rừng trúc liền nhìn thấy trong đình phía xa xa kia Thường Hy đang ngồi ngẩn người. Gió nhẹ phất thổi, tay áo bay nhanh giống như một đôi cánh bướm đang nhẹ nhàng vờn múa phiêu dật!

Tiêu Vân Trác nhìn lại mình một thân áo gấm, cảm thấy không có gì chướng mắt, lúc này mới sải bước đi về phía bên kia. Đi tới đi lui, dưới chân liền vướng phải một cục đá nhỏ, hắn không chút nghĩ ngợi mà đá tung ra ngoài.

Thường Hy đang ngồi im lặng, trong lúc bất chợt chỉ nghe tõm một tiếng, ngay sau đó gương mặt bị nước bắn tung tóe. Nàng nhanh chóng phục hồi tinh thần, quay đầu nhìn lại, trùng hợp thấy được Tiêu Vân Trác còn chưa có hạ chân xuống. Lửa giận vụt một tiếng xông lên não, thật là xui xẻo tận cùng, thế nào... thế nào nhiều lần cũng sẽ gặp gỡ hắn!

Lần trước bị hắn đụng xuống nước, lần này lại bị hắn bắn tung tóe một thân đầy nước. Cho nên mới nói hai người bọn họ tốt nhất là đừng nên gặp mặt, cứ đụng mặt nhau là nàng lại dính lấy xui xẻo!

Tiêu Vân Trác thật đúng chỉ là vô tình, hắn chỉ tùy ý đá một cước, ai biết vừa đúng lại rơi trúng mặt nước trước mặt Thường Hy. Nhìn nàng nổi giận đùng đùng chạy tới, Tiêu Vân Trác gương mặt tuấn tú tối sầm, muốn xoay người dời đi lại cảm thấy giống như sợ nàng, nhưng mà nếu không đi thì lại như chọc tới nàng.

Đang còn do dự đã nhìn thấy Thường Hy vọt tới, còn chưa đi tới trước mặt hắn đã nghe thấy nàng rống giận: “Ta trêu ngươi chọc ngươi cái gì, ngươi không để cho ta thanh tịnh một lần sao? Làm sao ngươi tên tiểu quỷ này lại giống như âm hồn bất tán vậy?... A!!!!...”

Thường Hy chỉ lo đi về phía trước mà không có chú ý tới hòn đá nhỏ lên dưới chân, lập tức bị vấp một cái, nhanh chóng hướng Tiêu Vân Trác mà ngã tới...

Tiêu Vân Trác ngẩn ngơ, không nghĩ tới sẽ có biến hóa như thế, theo bản năng liền muốn lui về phía sau tránh, chẳng qua là chưa kịp tránh né cũng đã cảm thấy mình một phen bị ngã nhào xuống đất, sau lưng chạm phải lớp đá dăm lát đường, đau nhức kịch liệt!

38. Chương 38: Tiếp Xúc Thân Mật.

Đường mòn dẫn đến đài thủy tạ đều có vô số đá cuội màu sắc khác nhau lót đường, mặc dù nhìn qua không có góc cạnh, nhưng là thời điểm rải chúng trên đường mòn vẫn còn lẫn vào một số đá dăm nhỏ. Chỗ này có rất ít người đi đến cho nên đá dăm nhọn cũng không có bị dọn đi. Tiêu Vân Trác lập tức nằm ngã phía trên lớp đá, góc cạnh bén nhọn khiến mày hắn nhíu lại, cũng cảm nhận được da thịt truyền tới từng trận đau nhói.

Cốt tình chuyện này còn chưa có dừng lại, Thường Hy cả người nhào đến trên người của hắn, khuôn mặt vốn trắng nõn nay vì tức giận mà đỏ bừng, một tay nàng chống tại lồng ngực của hắn định đứng lên, vừa lúc này Tiêu Vân Trác cũng định nâng thân thể, Thường Hy vừa dùng lực một cái cả người hắn lại đổ về phía sau, sau lưng càng thêm đau nhức.

Cả đời này Tiêu Vân Trác còn chưa có chạm vật qua như vậy, không chút nghĩ ngợi liền đưa tay túm lấy Thường Hy. Lúc này Thường Hy mới vừa nửa đứng dậy, áo bị Tiêu Vân Trác kéo về, không khỏi xoay người lại, thân thể mất thăng bằng lại một lần nữa ngã nhào.

Thường Hy kêu lên một tiếng, còn chưa kịp nói chuyện, chỉ cảm thấy môi mình chạm phải một mảnh mềm mại mang theo hơi thở lạnh như băng, nàng mở choàng hai mắt, vừa vặn chống lại một đôi con ngươi đen nhánh thâm trầm. Mà giờ phút này, hai mắt nàng trừng lớn, xen lẫn khiếp sợ cùng kinh hãi, trong lúc nhất thời thể nhưng hai người quên mất phải tách ra.

Thường Hy chợt phục hồi lại tinh thần, đẩy ra Tiêu Vân Trác, nước mắt rớt xuống, lã chã như châu rơi. Tiêu Vân Trác lần thứ ba bị ngã trở lại, đáng thương cho lưng hắn chắc phải gánh chịu trăm ngàn vết thương rồi. Nhưng đau đớn bén nhọn cũng không sánh được với kinh ngạc lúc này, trên môi tựa hồ còn lưu lại hương thơm nhàn nhạt, gương mặt nhìn lên, cũng chỉ thấy đôi mắt Thường Hy đắm lệ mông lung nhìn mình, bộ dáng cần răng nghiêng lợi hận không thể đúng sức xé nát hắn.

Thường Hy dùng sức lau đi nước mắt, chỉ vào Tiêu Vân Trác nói: “Đời trước ta mắc nợ nhà ngươi sao? Làm sao ngươi cứ như âm hồn bất tán đi theo ta? Hiện tại tốt lắm... Ngươi... Ngươi thế nhưng... Ta ghê tởm ngươi! Thân thể cũng không còn trong sạch rồi, ta cũng không cần sống ở trên đời nữa, trực tiếp tự tử tại đây!”

Nữ tử thời cổ đại chú trọng nhất là trinh tiết, cả đời một nữ nhân cũng chỉ cho phép trượng phu của mình đụng chạm. Hôm nay Thường Hy gặp phải chuyện này còn mặt mũi nào mà sống tiếp? Nếu là lan truyền đi ra ngoài, không cần người khác động thủ chính nàng sẽ tự mình treo người tự vẫn để chứng minh trong sạch, thế nhưng chính là chuyện... Nàng làm sao có thể mở miệng khiến một nam nhân vì mình mà giữ bí mật? Nếu chuyện này thực đồn ra ngoài nàng cũng không có biện pháp sống trên thế gian này rồi, trái nghĩ không được, phải nghĩ cũng không thông, chân chân chính chính là muốn bức nàng đến đường chết rồi!

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy đứng một mình rơi lệ, hắn cũng không phải là cố ý, huống chi mới vừa rồi là ngoài ý muốn, đơn thuần là ngoài ý muốn, hắn đã cảm thấy trong nội tâm có chút áy náy, không nhịn được nói: “Cô đừng khóc, cùng lắm thì từ nay về sau cô đi theo tôi là được rồi!”

Thường Hy nghe vậy một hơi thiếu chút nữa lại ngất xuống. Cái gì? Để cho nàng theo một thái giám? Thường Hy hùng hực lửa giận lại vọt đi lên, gắt gao nhìn Tiêu Vân Trác, nhân tình là ngọn lửa dường như có thể thiêu rụi cả đài thủy tạ này. Nàng cắn răng nói: “Ngươi nói cái gì? Lặp lại lần nữa! Ngươi cái tên thái giám chết bầm, ngươi thói cầm thú, ngươi chiếm được tiện nghi còn ra vẻ! Ngươi đi chết đi!”

Thường Hy một cước đá Tiêu Vân Trác bay vào trong hồ, mình thì bùm mặt chạy. Nàng thật không muốn sống, chuyện này làm sao có thể xảy ra đây?

39. Chương 39: Thường Hy Ngã Bệnh.

Ngày đó Thường Hy trở về Vinh Hạng cung, đến ban đêm liền sốt cao không ngừng, đây là do kinh sợ đến không chịu nổi! Lệ Bình cả ngày ở bên chăm sóc nàng, Vương mama đến thái y viện mời thái y đến bắt mạch kê thuốc, đổi tới đổi lui, thay thuốc mấy lần mà vẫn chưa có tỉnh lại.

Lệ Bình lau nước mắt nhìn Vương mama nói: “Mama, vậy phải làm sao bây giờ? Cũng đã bốn ngày rồi, thế nào còn không có tỉnh? Nếu không... Nếu không ngại đi mời y chính của Thái y viện tới đây nhìn một chút đi, ta sợ nàng sẽ thật không tỉnh lại nữa rồi!”

Wương mama lắc đầu một cái nói: “Ồ nháo, nàng chỉ là một tú nữ làm sao có thể mời được đến y chính đại nhân? Chế độ của hậu cung ai dám mạo phạm, không muốn sống nữa sao? Ta đã mời ba ngự y đến đây, nếu nàng còn không có tỉnh ta cũng không còn cách nào, chỉ có thể để nàng xuất cung thôi!”

Lệ Bình nghe vậy thân thể khẽ run lên, lôi kéo tay Vương mama nói: “Mama, xin người thương xót, Thường Hy bệnh nặng như vậy, nếu lúc này hoạt động sẽ nguy hiểm đến tính mạng của nàng. Mama ngàn vạn lần đừng làm như vậy, ta cầu xin mama đấy!”

Wương mama đưa tay đỡ Lệ Bình đang muốn quỳ xuống: “Ta cũng không còn cách nào khác, sáng ngày kia trong cung sẽ có thánh chỉ truyền xuống. Nếu là có phần của nàng, nàng bất tỉnh liền mất đi cơ hội, nếu không có thì ta cũng phải để nàng xuất cung, đây là quy củ từ xưa đến nay, ai dám trái lại?”

Lệ Bình nghe vậy, cả người liền ngay cả một chút hơi sức đều không có, run run nói: “Vậy phải làm sao bây giờ? Thường Hy... Thường Hy... Nàng làm sao lại mệnh khổ như vậy a?”

Vương mama nhìn Thường Hy đang nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Người ở đây chiếu cố nàng cho tốt, ta lại đến chỗ Hoàng quý phi một chuyến, khiến nàng có thể hay không phá lệ một lần phái y chính đại nhân tới đây chẩn bệnh. Người cũng đừng ôm hy vọng quá, không nhất định có thể thành...”

Lệ Bình nghe vậy liền một phen cầm lấy tay Vương mama, thiên ân vạn tạ nói: “Cám ơn mama, cám ơn mama, Lệ Bình nhất định sẽ ghi nhớ ân điển ngày hôm nay. Ngày khác nếu Lệ Bình có thể một bước lên mây, tuyệt đối sẽ không quên mama!”

Vương mama mắt khẽ cong nói: “Ta không phải là vì người, chỉ sợ lương tâm của mình không yên ổn. Người cũng không cần để ở trong lòng, chỉ cần chăm sóc nàng thật tốt là được rồi!”

Sau khi Vương mama đi, Lệ Bình nhìn Thường Hy một chút rồi xoay người hướng phòng bếp nhỏ đi tới, nơi đó sắc thuốc không biết xong chưa, nàng phải đi xem một chút. Nghĩ tới đây lại đưa tay sờ trán Thường Hy, vẫn còn có chút nóng, thay nàng kéo lại chăn, sau đó mới yên tâm đi ra ngoài.

Mới ra đến cửa thiếu chút nữa liền đụng phải người, Lệ Bình lui về phía sau một chút, nhìn tiểu thái giám xa lạ trước mắt, cảnh giác hỏi: “Người là người nào?”

“Xin hỏi Ngu cô nương có ở đây không?” Tiểu thái giám kia cung kính hỏi.

“Ngu cô nương?” Lệ Bình lặp lại một lần, hỏi: “Người tìm chính là Ngu Thường Hy sao?”

“Đúng, đúng vậy! Xin hỏi đây là phòng của nàng sao? Ta có chuyện tìm nàng!” Tiểu thái giám kia hưng phấn nói.

“Người là ai? Tìm Thường Hy làm cái gì?” Lệ Bình nhìn khuôn mặt tươi cười của tiểu thái giám mà phòng bị hỏi, không có nghe Thường Hy nhắc qua nàng biết tiểu thái giám ở nơi này à, tiểu tử này là lai lịch thế nào?

40. Chương 40: Tàn Y Chính Tới Chơi.

“Ta là ai không tiện nói rõ, làm phiền vị cô nương này mời Ngu cô nương ra ngoài, ta có đồ cần giao cho nàng!” Tiểu thái giám kia vẫn như cũ cười nói, mặc dù tươi cười cũng không lộ ra cảm giác hèn mọn.

“Nàng bị bệnh, đã hôn mê bốn ngày rồi, nếu có chuyện gì khẩn cấp người cứ nói với ta, ta sẽ truyền đạt cho nàng!” Lệ Bình mặc dù hiểu kỳ lai lịch của tiểu tử thái giám này, nhưng giờ phút này cũng không có thời gian cùng hắn lãng nhăng, nói thẳng.

“Bị bệnh? Rất nặng sao? Làm sao lại ngã bệnh vậy?” Tiểu thái giám rất là kinh ngạc hỏi.

Lệ Bình nhìn hắn, không nhịn được liền nói: “Làm sao người nhiều chuyện vậy? Có lời nói thẳng, không có gì muốn nói thì lập tức rời đi, ta còn phải đi xem thuốc của Thường Hy đã sắc xong chưa!”

Tiểu thái giám tựa hồ có chút do dự, nhưng một lúc sau cũng xoay người rời đi. Lệ Bình cau mày nhìn thân ảnh của tiểu thái giám, thở phào đậm chân một cái, thần phật nơi nào a?

Vương mama có chút thất vọng trở lại, không gặp được Hoàng quý phi, nghe nói nàng ta đi gặp Hoàng thượng. Lệ Bình nghe vậy nước mắt lập tức rơi, nức nở nói: “Thuốc sắc xong một hộp cũng không uống được, tất cả đều ỏi ra, tiếp tục như vậy làm sao có thể khỏi đây?”

“Điều này cũng không còn cách nào, đây là số mệnh!” Vương mama bất đắc dĩ nói, có thể làm được điều gì thì đã làm, không thể cũng đi làm, xem ra Ngu Thường Hy là không có phúc khí lưu lại hoàng cung này rồi.

Lệ Bình cúi đầu ủ rũ nhìn Vương mama đi ra ngoài, nàng biết Vương mama đã tận lực. Hai người đi tới cửa, vừa mới định mở cửa đụng ngay Tàn thái y của Thái y viện đang định gõ cửa, ba người vừa thấy liền bị dọa giật mình. Lệ Bình nhìn Tàn Mặc Hàm, mở miệng hỏi: “Ngài là...”

“Ngài ấy là y chính của thái y viện – Tàn đại nhân!” Vương mama tiếp lời nói.

Lệ Bình im lặng, trong lúc nhất thời nghĩ không ra, Vương mama nói là không gặp được Hoàng quý phi đây sao? Tàn thái y tại sao lại đến nơi này?

Vương mama hiển nhiên cũng có cùng mối nghi vấn, nhìn Tần Mặc Hàm hỏi: “Tại sao Tần thái y lại tới đây?”

Tần Mặc Hàm nhìn Vương mama nói: “Ta được sự ủy thác của một người mà tới, nghe nói Ngu cô nương bị bệnh là thật hay giả?”

“Là thật, là thật! Thái y đại nhân ngài mau vào xem một chút, bất kể là ai bảo ngài tới, trước hết ngài cứ xem bệnh nhân đã!” Lệ Bình vội vàng nói, muốn đưa tay kéo Tần Mặc Hàm đi vào, đuổi ra một nửa lại rụt trở về, nam nữ thụ thụ bất thân, đây là vượt qua khuôn phép rồi.

Tần Mặc Hàm gật gật đầu nói: “Kia trước xem bệnh nhân!” vừa nói liền bước vào phòng, đem hòm thuốc đặt lên bàn, quay đầu nhìn Thường Hy vẫn còn đang hôn mê. Lệ Bình lập tức mang ghế con đến đặt bên giường nói: “Tần thái y, mời ngồi!”

Tần Mặc Hàm gật đầu rồi ngồi xuống, Lệ Bình đã lấy ra cổ tay Thường Hy đặt ngoài chăn gấm. Tần Mặc Hàm đưa tay bắt mạch, khe cau mày, khuôn mặt nghiêm túc lộ ra vẻ ngưng trọng, Vương mama cùng Lệ Bình không khỏi khấn trương theo. Thế nhưng ai cũng không dám quấy rầy Tần Mặc Hàm bắt mạch, chỉ có thể nhẫn nại nuốt lời nói vào trong lòng.

Qua một lúc lâu, Tần Mặc Hàm đứng dậy mở ra hòm thuốc, từ bên trong lấy ra một bao gấm màu trắng. Chỉ thấy hân lại ngồi xuống, mở túi ra. Lệ Bình cả người run lên, nguyên lai là từng dây ngân châm lớn nhỏ, dài ngắn khác nhau. Lại thấy Tần Mặc Hàm châm lên đỉnh đầu Thường Hy mười mấy chiếc, ước chừng mất gần nửa canh giờ.

41. Chương 41: Thánh Chỉ Sắc Phong Đến.

Tần Mặc Hàm lau mồ hôi trên trán, từ từ thu xong châm mới chậm rãi nói: “Vị cô nương này là bị kinh sợ, hơn nữa lại gặp gió lạnh cho nên mới hôn mê bất tỉnh. Châm cứu xong đã không có việc gì rồi, đoán chừng trễ nhất là sáng mai, sớm nhất là tối nay có thể tỉnh lại!”

Nghe được Tần Mặc Hàm nói như vậy, Vương mama cùng Lệ Bình mới thở dài một hơi nhẹ nhõm. Vương mama cười nói: “Thật là vất vả cho Tần thái y rồi, không biết là vị nào nhờ ngài đến đây? Đợi lúc Ngu cô nương tỉnh lại, nàng ấy có hỏi ta cũng biết đường mà trả lời!”

Tần Mặc Hàm là người thận trọng từ lời nói đến việc làm, nói xong câu đó nhanh chóng thu thập hòm thuốc đi ra ngoài, Vương mama chỉ đành phải đi tiễn hân, trong lòng có chút suy nghĩ, không biết trong hậu cung này Thường Hy còn biết đến đại nhân vật nào? Tần thái y cư nhiên vì nàng mà đến đây xem bệnh, quả thực có chút nghi hoặc...

Lúc chập tối, Thường Hy chậm rãi mở mắt, chỉ cảm thấy đầu nặng muốn chết, mơ mơ màng màng nhớ mình đã ngủ thật lâu, giờ phút này miệng khô lưỡi đắng, gượng chống người xuống giường muốn rót ly nước uống... Nhưng không nghĩ lại lay tỉnh Lệ Bình đang ngủ cạnh bên giường.

“Người đã tỉnh?” Lệ Bình ngồi thẳng người dậy nhìn Thường Hy, vui mừng hỏi.

Thường Hy gật đầu một cái, nhìn Lệ Bình hỏi: “Làm sao người lại ngủ ở nơi này? Người giúp một tay rót cho ta chén nước được không?”

Lệ Bình gật đầu, đứng dậy cầm bình trà rót cho Thường Hy một chén: “Người làm ta sợ muốn chết, hôn mê đã bốn ngày rồi. Nhờ trời phù hộ may mà người đã tỉnh!”

Thường Hy uống xong nước, kinh ngạc nhìn Lệ Bình hỏi: “Người nói cái gì? Ta hôn mê bốn ngày rồi hả?”

Lệ Bình gật đầu một cái nói: “Người rốt cuộc gặp phải chuyện gì? Thế nào đi ra ngoài trở lại liền phát sốt rồi hôn mê bất tỉnh?”

Lệ Bình thao thao bất tuyệt đem chuyện mấy ngày nay kể lại một lần, Thường Hy lập tức nhớ lại chuyện đã xảy ra bốn ngày trước, tâm tình lại xuống thấp, phải làm sao bây giờ cho tốt? Nàng... đã không còn là nữ nhân thuần khiết, như thế nào có thể sống ở chỗ này? Huống chi loại chuyện này muốn lừa gạt cũng

không gặt được. Cái tên khốn kiếp chết tiệt kia, nếu thật bị hấn hại chết, nàng thà xuất gia làm ni cô cũng không muốn cùng tên thái giám như hấn cả đời. Nàng làm sao lại mệnh khổ như vậy a???

Càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, Thường Hy bảo Lê Bình để cho nàng yên tĩnh ngủ một lát, nhưng trở mình ở trên giường, lăn qua lộn lại một chút cũng không ngủ được. Rõ ràng đói bụng muốn chết, trong bụng một điểm thức ăn cũng không có, tuy nhiên lại không muốn ăn bất cứ cái gì. Cổ nhân thường nói cơm nuốt không trôi, mấy ngày gần đây coi như là hiểu cái tư vị này.

Nên làm cái gì bây giờ cho phải đây? Chẳng lẽ nàng lại phải thật sự ra đi sao? Thường Hy nhớ có nghe Lê Bình nói rõ hôm sau sẽ có thánh chỉ truyền xuống, nếu nàng được chọn trúng mà chuyện này lại bị người khác biết được, chỉ sợ nàng sẽ bị loạn côn đánh cho tới chết!

Thường Hy cứ mơ mơ màng màng như vậy mà đi vào giấc ngủ, thời điểm mở mắt ra là bị Lê Bình lay tỉnh, chỉ nghe nàng nói: “Mau dậy đi, ý chỉ sắc phong đến!”

42. Chương 42: Như Ý Nguyên Được Vào Đông Cung.

Thường Hy cả kinh, sợ hãi trong lòng còn chưa kịp thành hình đã bật người rời giường, trang điểm ăn mặc. Ngày mấy ngày gần đây liên tục đi nhiều quá, y phục mặc lên người lại rộng ra không ít. Thường Hy thần sắc buồn bã, bất kể có chuyện gì đành đi một bước tính một bước thôi. Nàng là nữ nhân vô cùng yếu mạng, nàng cũng không phải muốn mình bị như thế, chuyện đó chẳng qua là ngoài ý muốn... Chỉ cần tiểu thái giám kia không nói, lúc ấy chung quanh cũng không có ai khác, sẽ không có chuyện gì. Thường Hy yên lặng an ủi mình, trừ việc đó ra nàng cũng không biết phải làm gì hơn nữa, chỉ có thể cố gắng bước tiếp thôi.

Năm mươi tú nữ thật chính tề quỳ xuống, thái giám tuyên chỉ lướt nhìn mọi người, lúc này mới mở thánh chỉ, cất giọng the thé đọc: “Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Nữ nhi của Thái phó tự thiếu khanh Đỗ Trạch – Đỗ Đình Phương gả cho Đại hoàng tử Tiêu Văn Dật, nữ nhi của Viện trưởng Hàn lâm viện Thẩm Từ – Thẩm Phi Hà gả cho Nhị hoàng tử Tiêu Văn Triệt, nữ nhi của Thái phó tự khanh Vũ Sâm – Vũ Lệ Bình gả cho Tam hoàng tử Tiêu Văn Thanh, nữ nhi của Thống lĩnh ngũ doanh tuần bộ Văn Đô La Cương – La Thúy Yên gả cho Ngũ hoàng tử Tiêu Văn Bác...”

Thường Hy nghe thấy trong danh sách không có tên mình không khỏi chợt cảm thấy nhẹ nhõm, cứ như vậy được xuất cung cũng tốt, ít nhất còn giữ được mạng. Những tú nữ còn lại đều được lọc ra làm tần thiếp cho các Hoàng tử, mỗi Hoàng tử được bốn Bảo lâm, hai Nhục tần, một Lương để, từ đầu đến cuối đều không có tên của Thường Hy, nàng nghe vừa cảm thấy vừa may mắn lại vừa mất mát. Không biết nàng sẽ được phân đến đâu làm cung nữ, chỉ cần chịu đựng qua năm năm là sẽ được xuất cung.

“... Ngu Thường Hy đến Doanh Nguyệt điện làm cung nữ!”

Thường Hy sửng sốt, Doanh Nguyệt điện? Doanh Nguyệt điện! Vậy... Đây chính là nơi ở của Thái tử, nàng cư nhiên được phân đến Đông Cung làm cung nữ. Thường Hy trong lúc nhất thời còn chưa có hoàn hồn, ngờ ngác đứng ngẩn người tại chỗ.

Cả người Thường Hy cứng ngắc, cùng với mọi người tạ ơn lĩnh chỉ. Lê Bình vội kéo tay Thường Hy, trong chốc lát cũng không biết nên nói gì. Nàng cư nhiên bay lên đầu cành làm phượng hoàng, một bước trở thành Tam hoàng tử phi, đây chính là con trai của Hoàng quý phi nha!... Nàng đánh chết cũng không có nghĩ tới, chẳng qua là Thường Hy... Thật đáng tiếc, lại không có được gì, chỉ là một cung nữ bình thường. Lê Bình nhìn Thường Hy mà chẳng biết an ủi ra sao!

“Thường Hy...” Lê Bình nhẹ giọng kêu.

Thường Hy hồi phục tinh thần, lại thấy vẻ mặt Lê Bình lo lắng, cố nặn ra vẻ tươi cười nói: “Chúc mừng người a, hôm nay người đã là Tam hoàng tử phi rồi, đây chính là chuyện vui nhất nha!”

“Nhưng là người...” Lê Bình vừa hé miệng nhưng cũng không nói nổi nữa.

“Ta không sao a, rất tốt a, người không phải lo lắng cho ta. Ta đã sớm nói với người, ta có thể lưu lại làm cung nữ là đã phải vụng trộm che miệng cười rồi, đây chính là chuyện tình trong dự liệu, người nhớ cái gì a? Ngày đại hỷ không cho cau mày!” Thường Hy vội kéo tay Lê Bình, thật lòng vì nàng mà cao hứng.

Gia thế lệ Bình không kém, có thể lên được Hoàng tử phi cũng là chuyện đương nhiên, chẳng qua là Thường Hy không ngờ tới Hoàng quý phi cư nhiên coi trọng Lệ Bình, cầm tay nàng lại nói: “Chúng ta trở về phòng rồi nói tiếp!”

Lệ Bình gật đầu một cái, cùng Thường Hy đi trở về, lại không nghĩ tới giữa đường có người ngăn chặn. Thường Hy ngẩng đầu nhìn Đỗ Đình Phương cùng La Thúy Yên, trong lòng cười lạnh một tiếng, nhanh như vậy đã không nhận được mà bày ra uy phong rồi! Thật đúng là làm cho người ta không chịu nổi!

43. Chương 43: Phượng Hoàng Đầu Cành Muốn Gây Chuyện

Trong lòng Thường Hy thâm than một tiếng, đang muốn nói chuyện Lệ Bình lại ngăn ở trước mặt nàng, nhìn Đỗ Đình Phương cùng La Thúy Yên, cười nhẹ một tiếng nói: “Hai vị có chuyện gì sao? Nếu là không có chuyện gì xin mời tránh ra, chúng ta còn rất nhiều việc cần phải hoàn thành đây!”

Thường Hy bệnh nặng mới khỏi vốn cũng không có tinh thần đối phó họ, Lệ Bình ra mặt giúp nàng thì tốt hơn. Huống chi các nàng bây giờ là chủ tử, nàng chỉ là cung nữ bình thường, có muốn đối kháng cũng không có tiền vốn rồi, cho nên nói Thường Hy về sau càng phải thêm cẩn thận thôi!

“Người thật ra lại rất che chở cô ta, mấy ngày trước không phải còn khoa trương rất lớn sao? Không phải vẫn còn ở trên đại điện mại lộng bản lãnh sao? Chỉ tiếc a tất cả chỉ là vô dụng, quay đầu lại vẫn chỉ là một cung nữ mà thôi!” Đỗ Đình Phương nhìn Thường Hy giễu cợt nói.

“Đúng vậy! Con người a, nếu đã tốt liền tự nhiên tốt, vọng tưởng chim sẻ biến phượng hoàng cũng phải xem xem bản thân có bản lĩnh kia hay không, tiện mệnh chính là tiện mệnh!” La Thúy Yên hung hăng nhìn khuôn mặt kiêu diễm của Thường Hy, nàng bệnh nặng mới khỏi, ngược lại lại tăng thêm một phần vẻ đẹp nhu nhược.

Thường Hy nắm chặt hai tay, cố nén không để lộ phản kháng, dưới tình huống như thế thua thiệt chỉ có nàng, cần rằng nuốt xuống tức này. Lại nghe thấy Lệ Bình nói: “Người cười cuối cùng mới là kẻ thắng. Vệ Tử Phu, Triệu Phi Yến chỉ là vũ cơ có thể phế Hoàng hậu, Phùng Tiểu Thương ba tấc chân ngọc đập sen vàng, các người làm sao biết Thường Hy không có một ngày lật người?”

Đỗ Đình Phương cùng La Thúy Yên sững sờ, sắc mặt tái xanh. Lệ Bình không để ý tới bọn họ lôi kéo tay Thường Hy hướng gian phòng của mình mà đi tới, vừa đi vừa nói chuyện: “Trên đời này quả thật là lắm tiểu nhân, tức chết ta rồi!”

Vào cửa, Thường Hy tiện tay đóng cửa lại, chính mình trở lại cạnh giường ngồi xuống, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy lòng buồn bực. Nguyên bản tính toán là có thể phải làm cung nữ, có thể đi vào Đông Cung làm cung nữ chính là kết quả vừa ý rồi. Nhưng là bây giờ, không biết vì sao trong lòng cảm thấy buồn cực kỳ, ngày mai... Ngày mai sẽ phải tiến vào Đông cung rồi, lòng nàng đang rối loạn không thôi!

Lệ Bình nhìn sắc mặt Thường Hy, muốn an ủi mấy câu, tuy nhiên lại không biết bắt đầu từ đâu. Thường Hy vừa thấy liền nhẹ nhàng cười nói: “Người không cần an ủi ta đâu, kết quả này vốn rất bình thường, các vị chủ tử trong hậu cung nào chỉ dựa vào tướng mạo tú nữ, họ chọn chính là gia thế, cái này ta rất hiểu!”

Lệ Bình một câu cũng không nói lên lời, chỉ cảm thấy trong lòng nhói lên chua xót, nhìn Thường Hy một lúc lâu mới nức nở nói: “Ta nghe nói Thái tử điện hạ là người rất lạnh khốc, người phải cẩn thận một chút. Nếu gây ra họa gì nhớ phải đến tìm ta, ta sẽ vì người nghĩ biện pháp!”

Thường Hy gật đầu một cái. Trong đêm này hai người cùng ngủ một giường, có rất nhiều điều muốn tâm sự. Sáng sớm ngày mai Lệ Bình sẽ được đưa về nhà chờ ngày thành thân, còn hơn mười cung nữ dư lại lập tức được an bài ở các cung điện. Thường Hy được phân tới Đông cung, nhắc tới cũng khéo, hơn mười cung nữ này lại chỉ có mình nàng được tới Đông cung.

Cầm trong tay hành lý, Thường Hy thấp thỏm đi vào cửa điện Đông cung.

44. Chương 44: Mới Vào Đông Cung Làm Cung Tỷ.

Dẫn Thường Hy đi vào Đông cung là thái giám phó tổng quản Trịnh Thuận. Thường Hy nhìn thân ảnh thẳng tắp của Trịnh Thuận, trong lòng có chút buồn bực, thế nào lại để thái giám phó tổng quản tự mình đến đón nàng? Theo quy củ nàng là một cái cung nữ nhỏ nhỏ được phân tới Đông cung, sao gánh nổi thái giám phó tổng quản đích thân tới đón? Những thứ này Thường Hy có chút không hiểu, nhưng cũng không dám mở miệng hỏi, chỉ có thể lặng lẽ theo bóng lưng của Trịnh Thuận mà tiến về phía trước.

Đông cung chiếm cứ toàn bộ phía Đông của Hoàng cung. Cung điện cũng không phải là rất rộng rãi, trước sau là ba chính điện, bên cạnh xây dựng điện thờ phụ. Cả kiến trúc vẫn noi theo phong cách của Hoàng cung, trang nghiêm, đại khí, huy hoàng.

Thường Hy cúi đầu thật thấp đi theo bước chân của Trịnh Thuận, cảm giác chung quanh yên tĩnh đến một chút âm thanh cũng không có, trong lòng càng cảm thấy khẩn trương.

Trịnh Thuận không có hướng chính điện đi tới, ngược lại rẽ vào một hành lang dài một đường đi tiếp. Thường Hy lặng lẽ quan sát, đi qua tiền điện, lại xuyên qua một điện nữa vẫn dùng cho sinh hoạt thường ngày, phía sau cùng chính là hậu điện rồi.

Đi thẳng tới cuối hành lang tới một gian phòng, Trịnh Thuận mới dừng chân, xoay người lại nhìn Thường Hy cười nói: “Về sau cô ở lại đây, sẽ có người đến nói cho cô biết quy củ Đông cung. Sau này làm việc phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, có biết hay không?”

“Dạ, đa tạ công công chỉ điểm, Thường Hy vô cùng cảm kích!” Thường Hy cười lên tiếng, không nghĩ tới công công này tốt như vậy.

Trịnh Thuận quét mắt nhìn Thường Hy đang cung kính trên mặt đất, thoáng qua một tia không hiểu, nhưng ngay sau đó cười nói: “Cùng ở Đông cung, đều là nô tài chiếu ứng nhau một chút cũng không có gì, cô trước đi nghỉ ngơi đi, sẽ có người tới đây nói cho cô biết phải làm gì!”

“Dạ, nô tỳ biết!”

Trịnh Thuận rời đi, Thường Hy đẩy ra cửa phòng, bước vào. Gian phòng này cũng không lớn, bố trí rất tổ nhã. Giữa phòng có một tấm rèm mỏng chia phòng ra làm hai, bên ngoài có một chiếc bàn nhỏ quét nước sơn đen, xung quanh là mấy chiếc ghế ngồi. Ở góc tường phía nam có một tủ gỗ có thể bỏ được vào đó vài thứ. Đầu giường có một tấm bình phong điêu khắc hoa văn đơn giản, phía sau đó là một tủ gỗ thật cao, hiển nhiên là để đặt quần áo.

Thường Hy đem bọc quần áo trong tay đặt lên giường, nhẹ nhàng ngồi lên giường, cảm thấy tất cả mọi chuyện dường như có chút không chân thật. Nàng cư nhiên đã vào Đông cung rồi, hơn nữa lại còn vào một cách rất dễ dàng, nàng về sau nên làm cái gì đây? Vốn là nàng tràn đầy hùng tâm tráng chí bỏ lên trên, nhưng chỉ cần nghĩ tới mình đã cùng nam tử khác có thân thiết da thịt rồi, không biết vì sao cả người nàng lại không còn chút sức lực nào, đó là trong sạch của nàng a!

Mặc dù không có người nào thấy, chỉ cần nàng có chết cũng không thừa nhận là không có chuyện gì lớn, nhưng trong lòng của nàng luôn luôn biết rõ. Nàng là nữ nhân có chút cổ chấp, lòng của nàng, thân thể của nàng chỉ có mình trượng phu mới có thể đụng tới. Nhưng là bây giờ...

Đang suy nghĩ đột nhiên nghe được tiếng gõ cửa, Thường Hy cả kinh, thu thập xong hành lý mới đứng dậy nói: “Người nào tới a?”

45. Chương 45: Triều Hà Cùng Văn Thu Tới.

“Là Trịnh công công bảo chúng ta đến!”

Thường Hy nghe được ngoài cửa truyền đến thanh âm một cô gái, nhất thời hiểu ra, chắc hẳn là người mà Trịnh Thuận công công vừa nhắc đến, đến đây để dạy quy củ Đông cung cho nàng, lập tức lên tiếng: “Mời vào!”

Thường Hy vén rèm lên đi ra ngoài, thấy cửa bị đẩy ra, đi vào là hai người mặc trang phục cung nữ. Một người trông có vẻ đầy đặn giống như viên minh châu, chỉ nghe nàng cười nói: “Ngu cô nương, ta tên là Văn Thu!”

Người còn lại cao gầy, mang trên mặt nụ cười sáng lạn, nhìn Thường Hy nói: “Ta tên là Triều Hà!”

“Ta tên Ngu Thường Hy, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn!” Thường Hy cười nói, mời hai người ngồi xuống, mình ngồi ở đối diện. Đang muốn nói chuyện lại nghe được Triều Hà nói: “Ngu cô nương thật đúng là đẹp như thiên tiên giống hệt lời đồn đại, ta vừa vào cửa liền nhìn không chớp mắt đấy!”

Sắc mặt Thường Hy khê biến, trong hậu cung này người có thể tin tưởng được không nhiều lắm, nữ tử này trước mặt khen mình xinh đẹp cũng không phải chuyện tốt, Thường Hy chỉ đành phải nói: “Tỷ tỷ quá khen, cũng chỉ là bình thường thôi. Từ xưa đến nay hồng nhan bạc mệnh, an phận thủ thường không phải là tốt sao?”

Văn Thu cùng Triều Hà sững sốt, hai mặt nhìn nhau, không nghĩ tới Thường Hy sẽ nói như vậy. Văn Thu phản ứng tương đối nhanh, lập tức cười nói: “Hôm nay là theo sai khiến của Trịnh công công tới nói cho Ngu cô nương một chút về thói quen sinh hoạt thường ngày của Thái tử gia, cô nương tốt nhất phải nhớ kỹ. Ngày mai cô nương phải đến chỗ Thái tử gia là cung nữ thiếp thân rồi!”

Thường Hy lại ngây ngẩn cả người, cung nữ thiếp thân?

Thấy ánh mắt kinh ngạc của Thường Hy, Triều Hà nói: “Đây là chính miệng Thái tử gia phân phó, Ngu cô nương thật là hảo phúc khí!”

Thường Hy chỉ cảm thấy tim nhảy lên lợi hại. Đúng vậy a, nàng thế nào lại quên mất, hôm đó trên đại điện ở sau tấm bình phong Thái tử gia nhất định là có nhìn qua nàng, nhưng là lại đem nàng đến bên cạnh hầu hạ, đây cũng quá làm cho người ta không thể tin được rồi!

Thường Hy thấy Triều Hà cùng Văn Thu ánh mắt trốn tránh, lại nghĩ tới Trịnh Thuận vẻ mặt ôn hòa, tất cả đây tựa hồ đều có thể giải thích được. Nguyên lai là nàng một cước đạp vào phú quý, có thể phục vụ thân cận bên cạnh Thái tử gia. Chỉ dựa vào tướng mạo của nàng, chỉ cần có thể chiếm được hoan tâm của Thái tử, nhất định sẽ có một ngày nàng như cá chép lật người, các nàng là không muốn lúc này đắc tội với mình.

Đột nhiên Thường Hy đối với Thái tử chưa bao giờ gặp mặt này có tò mò vô cùng. Nàng chỉ biết vị Thái tử gia này ngày thường không bao giờ cười, trên mặt luôn treo một loại băng hàn khiến người ta muốn tránh ba thước. Còn nghe nói tính tình Thái tử gia cực kỳ cổ quái, nói chuyện làm việc không như lẽ thường. Còn nghe nói vị Thái tử gia này... cùng ngày tháng năm sinh với nàng...

Còn nghe nói, vị Thái tử gia này không quá được Hoàng thượng yêu thích; còn nghe nói vị Thái tử gia này không thích gần nữ sắc; còn nghe nói...

Nghe nói rất nhiều, rất nhiều nữa... Thường Hy thật cảm thấy tò mò không để đâu cho hết. Một nam nhân có nhiều lời đồn đại như vậy, đến tột cùng sẽ là người như thế nào?

Nhưng Thường Hy không biết rằng, nam nhân khiến nàng háo hức muốn chết này, chính là người nàng đã hai lần đạp hất rơi xuống nước. Càng không biết nàng cùng vị Thái tử gia này đã gặp mặt rồi, còn không biết, nụ hôn đầu của nàng chính là trao cho vị Thái tử gia này!

46. Chương 46: Quy Củ Mở Rộng Tầm Mắt.

“Thái tử gia không thích màu xanh biếc cùng màu đen...” Triều Hà cười mở miệng nói cho Thường Hy biết nhưng thói quen nhỏ nhất của Tiêu Vân Trác.

Thường Hy nghe được như thế, trong lòng cười thầm, màu xanh biếc này đoán chừng cả Đĩnh Nguyệt quốc cũng không có mấy người thích. Màu xanh biếc... thật là một màu sắc chói mắt a!

“Thái tử gia ăn cơm không thích ăn dầu mỡ gì đó...”

“Thái tử gia không thích vị bạc hà, ghét nhất là vị đó... Người nhớ kỹ chưa?”

“Thái tử gia thích nhất trà Thái Bình hầu khôi...”

“Thái tử gia thích nhất mùi hương là băng lăng hương...”

“Thái tử gia không thích có người om sòm...”

“Thái tử gia...”

Nghe các nàng nói khiến Thường Hy trợn mắt há mồm, vị Thái tử gia này xem chừng thật khó hầu hạ, trong lòng lại âm thầm thở dài một tiếng, con đường phía trước thực không dễ dàng a!

Ước chừng nói hơn hai canh giờ, Triệu Hà cùng Văn Thu mới thở phào nhẹ nhõm. Thường Hy vì bọn họ mà rót chén trà, cười nói: “Phiền toái hay vị tỷ tỷ, để ọi người cực khổ rồi!”

“Khổ cực không thể nói, nhiệm vụ của chúng ta chính là phục vụ thật tốt Thái tử gia, khiến Thái tử gia thư thư tâm tâm. Chỉ cần gia cao hứng, đó chính là phúc khí của nô tỳ bọn ta!” Văn Thu tường đối trầm ổn, nhìn Thường Hy thản nhiên nói, trong mắt mặc dù hàm chứa nụ cười nhưng Thường Hy vẫn cảm nhận được một phần xa cách.

“Dạ, nô tỳ nhớ kỹ!” Thường Hy cung kính nói.

“Cũng đừng nói như vậy, trước mặt chúng ta chớ xưng nô tỳ, chúng ta đảm đương không nổi. Tỷ muội chúng ta tuổi tác cũng không lớn hơn so với cô nương, chỉ là cúng ta vào cung sớm, hầu hạ Thái tử gia cũng đã được hai năm. Theo tuổi mà nói tỷ tỷ còn hơn chúng ta một tuổi đấy!” Triệu Hà tương đối hoạt bát, nói chuyện thản thản, khuôn mặt cười nhìn Thường Hy, ánh mắt cũng rất hiền hòa, cùng với Văn Thu trầm ổn là hoàn toàn trái ngược.

Văn Thu nghe được lời Triệu Hà nói, không nhịn được cũng nở nụ cười, vẻ mặt nhìn Thường Hy cũng buông lỏng, khoe miệng khẽ nhếch nói: “Ngu cô nương, hầu hạ Thái tử gia cũng không phải là chuyện dễ dàng. Chúng ta làm nô tỳ chính là muốn cho chủ tử vui vẻ, Ngu cô nương nên dụng tâm hầu hạ!”

Thường Hy im lặng, dụng tâm hầu hạ... Đây có ý tứ gì đây?

Nhìn bộ dáng Thường Hy, ánh mắt Triệu Hà khẽ cong, hi hi cười nói: “Ngu tỷ tỷ, hầu hạ một người có dụng tâm hay không thật ra người đó rất dễ dàng có thể nhận ra được. Thái tử gia là một người rất nhạy cảm, tỷ cần phải dụng tâm rồi!”

Thường Hy cảm thấy Triệu Hà cùng Văn Thu rất kỳ quái, nói cũng kỳ quái, thái độ đối đãi với nàng cũng kỳ quái, phương thức cùng nàng sống chung càng thêm kỳ quái. Trong lúc nhất thời Thường Hy thấy vị Thái tử gia trong truyền thuyết kia thật đáng sợ!

Triệu Hà cùng Văn Thu lại dẫn Thường Hy đi dạo xung quanh Đông cung một vòng cho quen thuộc đường đi lối lại, giới thiệu quy củ Đông cung cho nàng, lại căn kẽ giải thích các hạng mục công việc, đợi đến khi nàng nghe xong toàn bộ cũng là lúc khắp nơi đã lên đèn rực rỡ rồi.

Triệu Hà cùng Văn Thu đứng dậy nói: “Thái tử gia cũng đã đến lúc trở về rồi, tỷ đã đến đây liền theo chúng ta đi vấn an thôi!”

47. Chương 47: Gặp Vân Thanh, Tâm Phát Run.

Thường Hy nào nghĩ tới mình sẽ phải qua vấn an, nhìn trên dưới xiêm áo của mình, lại không thể cự tuyệt, ngay cả trong lòng cũng chưa có chuẩn bị sẵn sàng, cũng chỉ có thể nói: “Xin nhờ hai vị tỷ tỷ dẫn đường thôi!”

Triệu Hà nghe Thường Hy nói vậy liền nói luôn: “Đã nói không cần gọi chúng ta là tỷ tỷ rồi, theo tuổi mà nói tỷ còn nhiều hơn chúng ta một tuổi đấy! Như vậy đi, chúng ta gọi tỷ là Ngu tỷ tỷ, còn tỷ trực tiếp gọi tên chúng ta, thế nào?”

Thường Hy cũng không biết nên hay không nên đáp ứng. Ở trong hậu cung tuổi tác chỉ là lấy có, ngay cả khi ít tuổi hơn mà địa vị cao hơn mình cũng phải gọi người ta một tiếng tỷ tỷ. Thường Hy mặc dù chưa

từng sống qua trong hậu cung, nhưng cũng biết Triều Hà đối đãi nhiệt tình với một cung nữ mới như nàng cũng là không hợp lý.

Thường Hy nghĩ tới đây, trong lòng càng thêm ba phần cảnh giác, đang muốn nói vài lời, Văn Thu lại nói: “Chỉ là một câu gọi, cần gì phải vội vàng câu nệ như thế. Thái tử gia nếu thấy chúng ta đến chậm nhất định sẽ nổi giận đấy!”

Thường Hy không thể làm gì khác hơn là để lại lời nói đã đến khóe miệng, toàn bộ đều đi theo bóng lưng hai người phía trước. Đi tới hành lang trước mặt, cả Đông cung lúc này đều đã treo lên đèn lồng. Đèn lồng đỏ tản mát ra loại ánh sáng ấm áp giống như một dòng sông trôi bồng bềnh trong gió, làm cho bóng đêm lại tăng thêm mấy phần hư ảo.

Vượt qua Cẩm Hoa điện, đến Triều Huy điện là nơi sinh hoạt hàng ngày của Thái tử. Mới đặt chân đến hành lang liền nhìn thấy cả Triều Huy điện sáng như ban ngày, cung nữ thái giám đều đang bận rộn ra ra vào vào.

Thấy Triều Hà cùng Văn Thu, rất nhiều người đều dừng lại hành lễ, lại hiếu kỳ nhìn Thường Hy sau lưng các nàng một cái, nhưng cũng không dám hỏi một câu mà vội vã rời đi. Tất cả điều này khiến Thường Hy cảm thấy địa vị của Triều Hà cùng Văn Thu trong Đông cung này không phải là thấp, mê hoặc trong lòng cứ vậy mà dâng cao theo.

Thường Hy nhắm mắt đi theo hai người, trong lúc bất chợt thấy bọn họ dừng lại, chỉ nghe hai người nói: “Nô tỳ gặp qua Vân Thanh cô cô, cô cô mạnh khỏe!”

Thường Hy theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trước mặt là một nữ nhân mặc cung trang màu trắng thuần, trên đầu búi sơ một kiểu tóc đơn giản, gài trâm bích ngọc hoa mai, ăn mặc cực kỳ nhã nhặn, ngay cả hoa văn trên y phục cũng là thêu chìm. Nhưng một đôi mắt sắc bén lại làm cho nội tâm Thường Hy run lên, nhanh chóng cúi đầu.

“Nàng chính là Ngu Thường Hy?” Vân Thanh mở miệng hỏi, thanh âm rất nhu hòa, hơi trầm thấp, vừa vặn hợp với phong thái của nàng.

“Dạ, cô cô!” Triều Hà cười nói, sau đó hỏi: “Cô cô, Thái tử gia trở về chưa?”

Vân Thanh nhàn nhạt nói: “Đã về, hiện giờ đang ở trên tiền điện. Về phần Ngu Thường Hy... Trước tiên để nàng đợi ngoài cửa, Thái tử gia có mấy điều muốn dặn dò các cô đấy!”

Giọng điệu Vân Thanh có hơi chút nghiêm nghị, Thường Hy không khỏi căng thẳng. Triều Hà cùng Văn Thu lập tức lên tiếng: “Dạ, nghe theo phân phó của cô cô!”

Vân Thanh lướt qua người của Triều Hà cùng Văn Thu, lúc đến gần Thường Hy có chút dừng lại, Thường Hy lập tức hành lễ với nàng. Vân Thanh chẳng qua là nhàn nhạt liếc nàng một cái rồi sải bước rời đi. Cứ như vậy trong lòng Thường Hy càng phát ra lo lắng, Vân Thanh này quả thật quá phách lối!

48. Chương 48: Mới Vào Đông Cung Gặp Người Quen.

Vân Thanh xoay người rời đi. Triều Hà cùng Văn Thu quay lại nhìn nàng, Văn Thu nói: “Ngu tỷ tỷ, tỷ tạm thời chờ ở nơi này đi, Thái tử gia đi tiền điện nhất định là xử lý công sự, phải qua một lúc lâu mới có thể tới đây. Muội cùng Triều Hà phải đi chuẩn bị bữa tối cho Thái tử gia, nhất thời không thể cùng với tỷ được rồi!”

Thường Hy nhàn nhạt mà cười, nhìn hai người nói: “Các người mau đi lên, ta chờ ở chỗ này là tốt rồi!”

Nàng một tiểu cung nữ còn có thể nói gì sao? Hơn nữa Vân Thanh đó rõ ràng là có địch ý với nàng, nàng cũng không thể để cho người ta bắt được nhược điểm, cho nên mọi việc đều phải nhẫn! Cha nàng thường nói, trên đầu chữ nhẫn là một cây đao, người người đều biết nhưng không phải ai cũng làm được. Phải nhớ rõ, thận trọng từ lời nói đến việc làm mới là điều căn bản làm nên việc lớn!

Thường Hy thời thời khắc khắc ghi nhớ lời cha nàng dặn, vì vậy nàng phải nhẫn, huống chi nếu ngay cả điểm địch ý này mà cũng không nhẫn được thì không thể tồn tại được ở nơi này rồi!

Triêu Hà cùng Vân Thu nghe được Thường Hy nói vậy, gật đầu rồi xoay người rời đi. Thường Hy nhìn họ đi vào Triêu Huy điện, tự mình một người đứng cô đơn dưới mái đình cong, chờ đợi Thái tử đến.

Cung nhân đi qua đi lại nối liền không dứt, mặc dù mọi người đối với Thường Hy có vô hạn tò mò nhưng cũng không dừng lại nói với nàng một câu. Rơi vào hoàn cảnh xa lạ bị cô lập, loại tư vị này đúng là không dễ nuốt. Thường Hy nhẹ nhàng dựa vào cột trụ khắc hoa văn quét sơn hồng mà lặng lẽ ngắm nhìn bầu trời rải đầy sao. Ánh trăng tối nay không sáng lắm, dường như phủ lên mảnh cong cong kia là một tầng lụa mỏng, có một loại vẻ đẹp mỏng lung.

Tiền điện đèn đuốc sáng rõ, Thường Hy biết Thái tử tất nhiên còn đang bận, trong lòng vừa khấn trương vừa sợ. Đây thật là một loại cảm giác kỳ quái, không cách nào có thể dùng ngôn ngữ để hình dung tâm tình của nàng lúc này. Tư vị chờ đợi làm nàng càng ngày càng bất an.

Thường Hy đứng đã lâu, chân cũng muốn tê cứng, nhưng là Thái tử gia vẫn như cũ chậm chạp chưa có tới, trong lòng không khỏi cắn răng. Làm nô tỳ chính là như vậy, chuyện gì cũng không thể tự mình làm chủ, chỉ có thể yên lặng chờ, chờ quan trên ban lệnh xuống mới dám có động tác.

Khẩn trương bận rộn đi qua, Triêu Huy điện lại an tĩnh trở lại. Đình viện to lớn ngoại trừ tiếng gió thổi qua làm bật lên tiếng run rẩy của cành hoa cũng không nghe được thanh âm nào khác. Thường Hy đem thân thể dựa vào cột trụ, thật sự là mệt mỏi, chân đều đã muốn tê rần.

Thân thể tựa vào trụ gỗ, liền thành đũa lưng về phía đình viện, vì vậy Thường Hy không có thấy nơi hành lang có một thân ảnh đang đi tới.

Ở phía xa Tiêu Vân Trác liền trông thấy được một cung nữ đang đứng dựa vào cột trụ, lông mày hơi nhíu lại, có chút không vui, cung nữ nào lại không có quy củ như vậy? Sải bước đi tới, chỉ là cố ý giảm nhẹ bước chân, ngăn lại người bên cạnh mở miệng thông truyền, lặng yên không một chút tiếng động đi tới, trong con người tự nhiên lại dẫn theo một tầng thẩm lạnh.

Trong lòng Thường Hy đang không chút khách khí mà thăm hỏi mấy đời tổ tông của Tiêu Vân Trác, hẳn còn không tới nàng đã muốn một chết đi được. Trời mới biết nàng đứng đã phải hơn hai canh giờ rồi, chân đau nhưng cũng không dám lười biếng ngồi xuống. Thường Hy nghĩ tới Vân Thanh, cả người lại run lên, cho nên vẫn không để nàng ta bắt được nhược điểm thì tốt hơn.

Tiêu Vân Trác lặng lẽ đi đến sau lưng Thường Hy, đang muốn mở miệng nói chuyện, nhưng không ngờ Thường Hy trong lúc bất chợt xoay người lại. Một đi về phía trước, một lui về phía sau, hai người lập tức tránh nê không kịp mà đụng vào nhau. Thường Hy chỉ cảm thấy cái trán đau nhức, theo bản năng mà đẩy người phía trước ra: “Người nào đây, đi đường cũng không mở to mắt ra sao?”

49. Chương 49: Đột Nhiên Gặp Nhau Lại Đối Chọi.

“Cần rõ! Lớn mật! Người còn không biết đây là ai?” Một thanh âm của thái giám đột nhiên vang lên, đang muốn còn nói gì nữa đột nhiên lại nghe được nam tử đụng phải nàng lên tiếng: “Câm miệng!”

Thái giám kia không dám tiếp lời nữa, lui sang một bên. Thường Hy nghe thanh âm này thế nào lại quen tai thế! Che cái trán ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Vân Trác, này vừa nhìn đã thấy gấp gáp, mở to hai mắt nhìn vào hắn, đưa tay ra chỉ, tâm tình cực kỳ kích động, há miệng nói: “Tại sao lại là người?”

Tiêu Vân Trác thấy Thường Hy cũng là kinh ngạc, không nghĩ tới lại có thể là nàng, đưa tay sờ lên chỗ cằm bị đụng, bật thốt lên: “Tại sao lại là cô?”

Hai người trăm miệng một lời. Thường Hy cảm thấy nàng là không thể nào cùng người này gặp mặt, vừa thấy hắn đã xui xẻo, hướng chi... Hướng chi cái tên vô sỉ này còn cướp mất nụ hôn đầu của nàng, phá hủy trong sạch của nàng, nhìn thấy hắn không khác gì trông thấy kẻ thù. Nàng không chút nghĩ ngợi mà nhấc chân đạp cho Tiêu Vân Trác một cước, vừa vặn đá trúng bắp chân của hắn. Sắc mặt Tiêu Vân Trác biến hóa, không nghĩ tới đã đến Đông cung mà Ngu Thường Hy còn cay cú như vậy, cặp mắt sắc bén nhất thời phủ thêm một tầng băng lạnh.

“Ta lại ăn phải cái nấm mốc gì rồi, tại sao đi đến chỗ nào cũng có thể nhìn thấy người? Người sao cứ như âm hồn bất tán thế?” Thường Hy cũng mau muốn khóc lên, nếu như bị người biết được chuyện tình giữa nàng với hắn, nàng cũng không cần sống nữa, trực tiếp đi tìm chết cho thanh tịnh.

Tiêu Vân Trác chau mày, một cước này bị đá rất lợi hại, hắn cũng có thể cảm nhận được tại bắp chân từng trận đau nhức, tiến lên một phen bắt được tay Thường Hy, gầm nhẹ: “Đến nơi này cô còn dám hành hung? Không muốn mạng rồi hả?”

Lời này vừa nói ra, bọn thái giám cung nữ xung quanh cũng nhất thời quỳ rạp xuống, sợ tới mức từng sợi tơ cũng phát run lên! Thường Hy mỗi lần thấy được Tiêu Vân Trác đều sẽ mất đi tỉnh táo, nơi nào còn tâm trí quan sát cử động của mọi người xung quanh. Nàng hung hăng nhìn chằm chằm Tiêu Vân Trác, hận không thể đem hắn nuốt vào bụng, cắn răng nói: “Đừng phải người mà còn giữ được mạng đã không tệ rồi. Ta nói cho người biết, cách xa ta ra một chút, nếu không đừng trách ta không khách khí!” Chỉ cần nghĩ đến chuyện nàng bị hắn chiếm tiện nghi, Thường Hy lại muốn đánh cho hắn một trận tơi bời, có thể nhìn không phát tác đã là rất tự chủ rồi.

Tiêu Vân Trác tựa tiểu phi tiểu nhìn Thường Hy, thế nhưng ghé đầu ở bên tai nàng nói: “Cô ở đây sợ hãi cái gì? Chẳng nhẽ sợ ta đem chuyện ở đài thủy tạ nói ra sao?”

Cả người Thường Hy run lên, hơi hoảng sợ nhìn Tiêu Vân Trác, hai quả đấm nắm chặt thành đoàn, thấp giọng nói: “Người dám! Nói ra người cũng khỏi phải nghĩ đến mạng sống nữa rồi!”

“Dưới gầm trời này, người có thể giết được ta cũng không nhiều lắm!” Tiêu Vân Trác khó lộ ra được một nụ cười chế nhạo, hai mắt băng lạnh kia cũng dần ra một tầng ánh sáng.

Thường Hy cũng không thêm tin lời của hắn, theo bản năng ghé lại bên tai hắn nói: “Một tiểu thái giám nhà người cũng dám mạnh miệng như vậy, tự tìm đường chết đi! Cảnh cáo người, không được đem chuyện kia nói ra, không ta sẽ cùng với người đồng quy vu tận!”

Tiêu Vân Trác ngược lại là có chút kinh ngạc rồi, ánh mắt nhìn Thường Hy càng không ngừng lưu chuyển, còn muốn nói gì, lại nghe có người kinh hô: “Nô tỳ tham kiến Thái tử điện hạ!”

Thường Hy nghe được thanh âm này, là giọng của Vân Thanh. Nhưng nàng nói... Thái tử điện hạ... Ở nơi nào đây?

50. Chương 50: Oan Gia Tụ Đầu – Vận Số Suy

Thấy động tác Thường Hy tìm kiếm khắp nơi, Tiêu Vân Trác hơi đắc ý nói: “Ngu Thường Hy, nhìn thấy bản Thái tử còn không quỳ xuống?”

Thường Hy chỉ cảm thấy thân hình thoáng một cái, tựa hồ có chút không thể tin được nhìn Tiêu Vân Trác, hơi hơi run rẩy mà nói: “Người nói cái gì? Người... Người là Thái tử điện hạ?”

“Lớn mật! Còn không quỳ xuống!” Vân Thanh quát lên, sắc mặt mang theo tức giận, ánh mắt nhìn Thường Hy càng thêm bén nhọn.

Thường Hy thế nào cũng sẽ không nghĩ đến nam nhân cùng nàng gặp mặt mấy lần đều xui xẻo này, tên cầm thú phá hủy trong sạch của nàng này lại là Thái tử Đông cung. Thường Hy cắn răng, vì phải giữ mạng nhỏ mà quỳ xuống: “Nô tỳ tham kiến Thái tử điện hạ!”

Tiêu Vân Trác ngồi xổm xuống nhìn Thường Hy, quay đầu hướng tất cả bọn nô tài, quát lên: “Tất cả các người lui ra!”

“Vâng!” Mọi người đồng loạt lên tiếng, đứng dậy khom người lui ra. Vân Thanh còn có chút do dự, nhưng khi nhìn đến Tiêu Vân Trác một cái thì vẫn phải yên lặng lui xuống.

Thường Hy nghe được tiếng bước chân hỗn loạn bên tai từ từ tản đi, trong lòng lại càng phát ra khẩn trương. Đáng chết, chộc tới ai không chộc, cố tình chộc phải Đông cung! Lần này tốt lắm, rơi vào trong tay của hắn, cuộc sống của nàng sẽ không lấy làm tốt đẹp gì rồi!

“Hai lần cô đem bản Thái tử đập vào trong suối nước, cô nói ta phải xử trí với cô thế nào cho phải đây?” Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy thấp giọng mà hỏi.

Thường Hy thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở của Tiêu Vân Trác đang phiêu dang trên mặt mình, xét thấy tình thế địch mạnh hơn ta, cũng đành phải dè xuống sợ hãi trong lòng, cắn răng nói: “Nô tỳ lúc ấy cũng không biết ngài là Thái tử điện hạ!”

Tiêu Vân Trác lạnh lùng cười một tiếng, nhìn gò má đang cúi thấp của Thường Hy, quan sát một hồi lâu, đột nhiên hỏi: “Nếu cô biết ta là Thái tử, lúc ấy cô sẽ làm thế nào?”

Thường Hy nghe được lời nói của Tiêu Vân Trác, rõ ràng sửng sốt, ngẩng đầu lên nhìn hắn, hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, nghĩ rồi nói ra: “Nô tỳ không biết!”

“Không biết?...” Tiêu Vân Trác chậm rãi đứng dậy, đi về phía trước một bước nói: “Không biết nói sao, cô liền quỳ đi. Lúc nào biết thì sẽ được trở về!”

Tiêu Vân Trác cứ vậy rời đi, Thường Hy trực tiếp ở nơi đó quỳ, động cũng không dám động, chẳng qua là ở trong lòng hung hăng đem Tiêu Vân Trác mắng vô số lần. Tên nhỏ mọn đáng chết này, nàng cũng không phải cố ý, hắn sao có thể dùng việc công báo thù riêng như vậy? Huống chi, hai lần trước đó đều là hắn đụng vào nàng trước, lúc này ngược lại cạy vào địa vị cao đi tới lần áp nàng! Thật là làm cho người khác ghê tởm!

Nhưng là nếu lúc ấy nàng thật biết thân phận của hắn thì còn có thể làm như thế sao? Thường Hy cũng không biết, có thể là không, mà cũng có thể là có...

Thường Hy lặng lẽ quỳ ở nơi đó, chung quanh không ngừng truyền đến thanh âm cung nữ, thái giám truyền lệnh, người đến người đi rất náo nhiệt nhưng không ai dám đến cùng nàng nói một câu. Thường Hy biết nàng ở chỗ này không bạn bè, đặc tội với Thái tử điện hạ, ai còn dám mạo hiểm nguy hiểm tính mạng đến cứu nàng? Người a... Còn là rất biết nhận rõ tình hình thực tế đây!

Đông cung từ lúc mới bắt đầu ồn ào đến dần dần khôi phục yên tĩnh, Thường Hy biết Thái tử đã dùng xong bữa tối muốn nghỉ ngơi. Nhưng là nàng vẫn phải quỳ ở chỗ này, nếu là tên kia ngủ thật, chẳng phải nàng sẽ phải quỳ cả đêm sao? Nghĩ tới đây không khỏi than thở một tiếng, đây cũng quá mệnh khổ thôi!

51. Chương 51: Lòng Dạ Tiểu Nhân Lấy Quan Báo Tư Thù.

Đèn từ từ tắt ngấm, cả Đông cung tĩnh lặng không tiếng động. Thường Hy hoàn toàn tuyệt vọng, người này rõ ràng là muốn quan báo tư thù (lấy việc công trả thù riêng), chỉ sợ nàng sẽ phải quỳ ở đây cả đêm. Đưa tay vuốt vuốt hai chân đã không còn cảm giác, cảm nhận được cái bụng đang hát “không thành kế”, sắc mặt càng phát khó coi. Một ngày nào đó khi qua được nghiệp chướng này, chỉ cần còn sống nàng tất sẽ đòi lại, Tiêu Vân Trác ngươi nhớ đấy cho ta!

Tầm điện của Tiêu Vân Trác, một điểm ánh sáng cuối cùng cũng từ từ dập tắt, Thường Hy vẫn như cũ quỳ gối ở hành lang. Mặc dù trời đã bắt đầu vào hạ nhưng ban đêm, sàn nhà vẫn cứ lạnh như băng. Đầu gối cùng với hai chân của nàng hoàn toàn không có cảm giác rồi. Nàng một miếng cũng chưa ăn, lại còn bị phạt quỳ, thật sự là muốn chết a!

Thường Hy là được nâng niu trong lòng bàn tay mà nuôi lớn, đâu chịu được khổ như vậy, tại Vĩnh Hạng cũng chưa từng quỳ như thế này, thật muốn không chịu nổi!

Thời điểm Thường Hy đang xiêu xiêu vẹo vẹo, ọp ẹp chỉ chực đổ, chợt nghe được tiếng bước chân rất nhỏ truyền lại, không khỏi quay đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh. Mượn ánh trăng mờ nhạt, chờ thân ảnh kia ngày càng tới gần, Thường Hy lúc này mới thấy rõ đó chính là Triều Hà.

Nhìn Triều Hà đứng trước mặt nàng, mở ra hộp thức ăn trong tay, từ bên trong bưng ra một chén cháo nhét vào trong tay Thường Hy nói: “Ngu tỳ tỳ, ăn nhanh đi, nhất định đói lắm rồi!”

“Người vì sao lại đối đãi tốt với ta như vậy? Trộm đưa cơm cho ta, nếu là bị Thái tử gia biết được nhất định sẽ trị tội!” Thường Hy không hiểu hỏi, ánh mắt nhìn Triều Hà có vài phần cảm kích.

“Thái tử gia cũng không phải là người không nói đạo lý, hơn nữa muội thừa dịp không có người mới đưa cơm cho tỷ, nào có ai biết! Tỷ không nói, muội không nói, mọi chuyện đều ổn cả! Chớ nói chuyện, ăn nhanh đi!” Triều Hà liếc mắt nhìn xung quanh, thanh âm ép tới cực thấp, trên mặt cũng là có vài tia kinh hoảng. Mặc dù nói là không sợ hãi nhưng trong lòng đúng là có vài phần lo lắng.

Thường Hy thật đúng là đang chết đói, ngửi thấy mùi vị thức ăn thế nào còn chịu được, hai ba miếng liền uống cạn sạch chén cháo, lại đem bánh ngọt trong hộp ăn sạch trơn, lúc này mới nhìn Triều Hà nói: “Đại ân này không lời nào nói hết được, ngày khác nếu có thể giữ được tính mạng, nhất định dùng tuyền tương báo!”

Triều Hà khẽ mỉm cười, nhìn Thường Hy nói: “Quen biết chính là có duyên, tỷ đừng nói như vậy, nhất định sẽ không có việc gì!” Vừa nói vừa lặng lẽ thu dọn hộp thức ăn, nói tiếp: “Thái tử gia là người rất tốt, tỷ hẳn là làm cho hắn tức giận đến cực điểm, nếu không Thái tử cũng sẽ không phạt tỷ quỳ ở nơi này!”

Thường Hy sững sốt chu mỏ nói: “Muội tựa hồ quên mất hôm nay ta mới vào Đông cung, vừa rồi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Thái tử gia, nào có cơ hội đắc tội hắn!”

Triều Hà cười nhẹ, nhìn Thường Hy nói: “Tự giải quyết cho tốt, muội đi về trước đây. Chúng ta làm nô tỳ, thời điểm nên cúi đầu thì phải cúi đầu, ai kêu chúng là thân phận này đâu! Ngu tỷ tỷ, trông tỷ thông minh hẳn tuệ, nhất định sẽ biết cách giải quyết thôi!”

Thường Hy nhìn thân ảnh Triều Hà dần dần biến mất, nghĩ lại lời nàng nói... Khóe miệng hé ra một cái tươi cười chua xót, chuyện này chỉ sợ là không có dễ giải quyết như vậy. Nàng cùng Tiêu Vân Trác là không giải được nút chết này a!

52. Chương 52: Đột Nhiên Buông Tha Không Rõ Chân Tướng.

Đợi đến khi Thường Hy gặp lại Tiêu Vân Trác cũng là buổi sáng ngày hôm sau rồi. Một cái tinh thần sáng láng, một vị thần sắc tiêu tụy. Hai người vừa gặp mặt, Thường Hy không biết làm sao mở miệng hy vọng Tiêu Vân Trác khai ân đây.

Tiêu Vân Trác nhìn thần sắc ỉu xìu của Thường Hy, chậm rãi nói: “Cô đã biết tội chưa?”

Thường Hy nghe vậy, ngẩng đầu lên chống lại khuôn mặt không chút biểu tình của hắn, nhìn đến chút châm chọc nhanh chóng biến mất nơi khóe mắt hắn, ở trong hậu cung này làm nô tỳ vốn không nên có tự ái, nhưng Thường Hy trong lúc bất chợt không nhịn được, lại há miệng nói: “Nô tỳ không có tội!”

Thường Hy quát cường khiến Tiêu Vân Trác có chút tức giận. Đứng sau lưng Tiêu Vân Trác, Triều Hà nhìn Thường Hy vô cùng nóng vội, liên tiếp nháy mắt với nàng. Nhưng là Thường Hy căn bản cũng không nhìn. Vân Thanh ở một bên đưa tay kéo Triều Hà, lúc này Triều Hà mới không thể làm gì mà âm thầm cúi đầu, thở dài một hơi.

Tiêu Vân Trác không nghĩ tới Thường Hy lại cố chấp như vậy, nhưng cũng không tức giận mà ngược lại cười nói: “Cô không có tội? Cô quả thực không có tội?”

Thường Hy nhắc đầu lên nhìn Tiêu Vân Trác, âm thầm cắn răng, cho dù chết cũng không để hắn coi thường nàng. Mặc dù không thể giống như đại trượng phu, thà chết đứng cũng không sống quỳ, nhưng Ngu Thường Hy nàng cũng tuyệt không phải kẻ ngốc để mặc cho người định đoạt. Nàng không sợ hãi chút nào nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Đúng vậy, nô tỳ vô tội! Trong lòng Thái tử gia cũng biết rõ ràng ai đúng ai sai!”

Sắc mặt Tiêu Vân Trác biến hóa, nhìn Thường Hy mặc dù đang quỳ nhưng sống lưng lại thẳng tắp, trong mắt lóe lên một tia đùa giỡn, đang muốn nói chuyện, Vân Thanh tiến lên một bước nói: “Thái tử gia nên đi, thời gian cũng không còn sớm!”

Thần sắc Tiêu Vân Trác nghiêm lại, nhắc chân dời đi. Sắc mặt Thường Hy xám xịt, nàng cũng không biết còn phải quỳ tới khi nào đây?

Đợi đến khi vạt áo Tiêu Vân Trác biến mất ở khúc quanh, lúc này Thường Hy mới bắt đầu thở dài một tiếng, nàng thật sự là khổ tám đời rồi, kiếp này sao lại đụng trúng khắc tinh như vậy. Vốn là còn trông cậy

vào trong hậu cung này kiếm chút đường công danh cho gia tộc, hôm nay xem ra có thể giữ được mạng đã là may mắn rồi!

Chung quanh không ngừng đi qua bọn thái giám cung nữ, mặc dù không nói gì nhưng Thường Hy có thể cảm nhận được ánh mắt bọn họ nhìn nàng mang theo nồng đậm châm chọc. Thường Hy im lặng chịu đựng, lưng cũng thẳng lên, không chịu yếu thế!

Một hồi tiếng bước chân dồn dập truyền đến, càng đi càng gần, ngừng lại trước mặt Thường Hy nói: “Thái tử gia có lệnh, Ngu Thường Hy chịu phạt đã có thể về nghỉ ngơi. Hôm sau đến Triều Huy diện làm việc!”

Thường Hy sửng sốt, ngẩng đầu nhìn Triều Hà, chỉ thấy khuôn mặt nàng tươi cười, đưa tay đỡ Thường Hy đứng dậy: “Ngu tỷ tỷ, mau đứng dậy đi, Thái tử gia đã tha thứ cho tỷ rồi!”

Thường Hy mặc dù không hiểu tại sao Tiêu Vân Trác lại bất ngờ tha cho nàng, nhưng là hiện tại nàng cũng không còn sức để nghĩ tới vấn đề này. Hai chân vừa mỏi vừa đau, nếu không phải là có Triều Hà đỡ, chỉ sợ là ngay cả đứng dậy nàng cũng không thể rồi. Lại nghe Triều Hà nói: “Muội đỡ tỷ trở về phòng, cũng đã tuyên ngự y, tỷ không cần phải lo lắng, không có vấn đề gì đâu!”

Thường Hy dựa vào tay Triều Hà, trên mặt khốn quẫn nói: “Triều Hà, Thái tử gia có nói tại sao lại cho ta đứng lên không?”

Triều Hà lắc đầu một cái: “Không có nói a!”

Thường Hy nhún mày, người này lại định tính cái quỷ kế gì đây?

53. Chương 53: Thâm Cung Cũng Có Tình Ý.

Một cung nữ nhỏ nhỏ sao có thể kinh động đến ngự y, Thường Hy biết mình còn chưa có tư cách cùng địa vị đó, quay đầu hỏi Triều Hà: “Mời ngự y? Nhưng ta chỉ là một cung nữ sao có thể để ngự y đại giá đến đây?”

Triều Hà đỡ Thường Hy về phòng, vừa đi vừa nói chuyện: “Là Thái tử gia phân phó. Cho nên a, Ngu tỷ tỷ không cần phải lo lắng, Thái tử gia ra lệnh, ai dám không nghe?”

Thường Hy sửng sốt, chuyện tình cổ quái hôm nay có quá là nhiều rồi! Chân mày nàng nhíu thật chặt, hàm răng cũng dùng sức cắn, tên cầm thú này lại muốn hành hạ nàng kiểu gì đây? Trái nghĩ phải nghĩ cũng thật sự nghĩ không ra dụng ý của hắn, không thể làm gì khác hơn là tạm thời gác lại. Đầu gối rất đau, đau đến nỗi nàng thật muốn rên rỉ ra tiếng. Nhưng là nàng vẫn nhịn được, không thể để mình bị người khác coi thường.

Đi một hồi lâu mới trở lại được phòng của Thường Hy. Triều Hà đỡ Thường Hy nằm thật tốt trên giường, thay nàng đắp chăn mỏng, nói: “Ngu tỷ tỷ, chờ muội đi lấy chút đồ ăn. Ăn chút gì đó để thái y chữa bệnh, sau đó ngủ một giấc, nếu không, ngủ cũng không nổi đâu!”

Triều Hà không đợi Thường Hy đáp lời liền xoay người đi ra ngoài, không quá thời gian nửa chung trà liền bưng vào một khay gỗ khắc hình hoa sen, phía bên trên đặt một chén cháo, còn có thêm chút thức ăn. Dem đồ ăn đặt lên chiếc bàn nhỏ cạnh giường, Triều Hà đưa chén cháo cho Thường Hy, cười nói: “Ngu tỷ tỷ, nhanh ăn đi, muội đi xem thái y bao giờ mới đến. Khoảng cách từ nơi đó đến đây cũng hơi xa, muốn đến cần một chút thời gian, tỷ đừng gấp!”

Không đợi Thường Hy gật đầu, Triều Hà liền vội vàng vàng ra đi. Thường Hy nhìn bóng lưng Triều Hà mà hốc mắt có chút ướt át. Nàng không biết tại sao nàng ấy lại đối với mình tốt như vậy? Nàng một mình một người đi tới Đông cung, chỉ dựa vào khuôn mặt xinh đẹp vốn là bước nổi bật đều gian nan, nhưng Triều Hà này đối với nàng một điểm địch ý cũng không có. Mặc dù nói không biết tại sao, nhưng Thường Hy cũng không thể không cảm kích.

Tối qua nếu không phải nàng đã dùng qua một ít cháo, nói không chừng nàng đã sớm hôn mê rồi. Bất kể Triều Hà tại sao lại đối tốt với nàng, ít nhất trong lòng Thường Hy giờ phút này đều tràn đầy cảm động. Bưng chén lên rất nhanh đều đem thức ăn nuốt vào trong bụng, nàng quả thực rất đói. Tuy rằng thức ăn này kém xa so với đồ ăn ở nhà nàng, nhưng mà tại thời điểm này, trong hoàn cảnh như thế này, lại là sau

khi chịu đựng hình phạt, Thường Hy cảm thấy cực kỳ ngon miệng. Nhớ tới lúc nàng từng giận dữ chê bai đồ ăn ở Vĩnh Hạng cung, trong lòng thầm than một tiếng, hoàn cảnh quả nhiên có thể thay đổi được thói quen của một con người.

Mới vừa buông xuống chén đũa, cửa liền bị đẩy ra, cách bức rèm liền nghe thấy thanh âm của Triều Hà: “Thái y, ngài nhanh một chút!”

“Triều Hà cô nương người đừng thúc giục nữa, đã rất nhanh rồi! Năm xương già của ta cũng muốn rời ra từng mảnh đây!”

Nghe đến đó Thường Hy không nhịn được khẽ cười ra một tiếng. Nghe được Thường Hy cười, Triều Hà chạy nhanh tới vén rèm lên, nói: “Ngu tử tử, Thái y tới!” Triều Hà vừa nói vừa mang một chiếc ghế nhỏ đặt cạnh giường: “Phùng thái y, mời ngài ngồi!”

Phùng thái y vừa ngồi xuống, Triều Hà lại giúp Thường Hy vén ống quần lên, lộ ra đầu gối vừa đỏ vừa sưng. Phùng Viễn Thanh đưa tay bóp nhẹ mấy cái chỗ miệng vết thương, nói: “Không có việc gì lớn, bôi được ấy ngày là khỏi. Thật may là thân thể cô nương căn bản tốt, không có gì đáng ngại!”

Phùng Viễn Thanh để lại hai lọ dược cao, Thường Hy nói cảm ơn. Triều Hà tự mình đem hắc tống ra ngoài, lại lộn trở về, thay Thường Hy bôi loạn dược cao.

Thường Hy thật sự không nhịn được rồi, nhìn Triều Hà nói: “Triều Hà, muội tại sao lại đối tốt với ta như vậy?”

54. Chương 54: Có Triều Hà Là Bạn.

Triều Hà hơi sững sờ, sau đó cười nói: “Ngu tử tử, muội thấy tử là người tốt a, nếu là người tốt thì tự nhiên muốn giúp tử thôi!”

Thường Hy nhìn Triều Hà, tựa hồ có chút không thể tin được nàng lại trả lời như vậy. Một nữ nhân sinh sống trong thâm mấy năm trời còn có thể trả lời được như vậy, này cũng khiến người khác cảm thấy khó tin rồi.

“Người tốt? Làm sao muội biết ta là người tốt? Cần biết rằng trên thế gian này mỗi người đều có một tấm mặt nạ, làm sao muội biết được ta không phải là loại người thập ác bất xá*?” Thường Hy hỏi ngược lại, Triều Hà này thực sự làm cho người ta nhìn không thấu. (*thập ác bất xá: 10 chuyện ác không thể tha)

Triều Hà nghe vậy liền cười ha ha, tiếng cười sảng khoái khiến cho người ta có cảm giác thực thoải mái, chỉ nghe nàng nói: “Ngu tử tử, đôi mắt của tử rất tinh khiết a! Mẹ muội nói, ai có đôi mắt tinh khiết đều là người tốt!”

Thường Hy im lặng, bởi vì nàng không biết rõ được lời nói của Triều Hà rốt cuộc là thật hay giả. Nếu như là thật, thì người ở trước mắt này là người có thể tin cậy được. Còn nếu như nàng nói dối, như vậy con người này tâm cơ thật lợi hại, sau này chỉ sợ mình sẽ phải đề phòng nàng.

Thường Hy mệt mỏi nhắm mắt lại. Nàng mệt mỏi thật sự, một đêm không có chợp mắt, thể xác và tinh thần đều như muốn tan ra. Cảm giác được Triều Hà đang bôi cao lên đầu gối, lại nhẹ nhàng vì nàng mà kéo ống quần thấp xuống, rồi thay nàng đắp kín chăn mỏng, lúc này mới lặng lẽ đi ra ngoài. Thường Hy đã muốn không mở nổi mắt nữa, khốn muốn chết, nhưng chuyện về Triều Hà lại cứ làm nàng bận tâm mãi không thôi...

Thường Hy bị mấy tiếng tranh cãi ngoài cửa làm cho tỉnh dậy, vừa mở mắt nhìn, chỉ thấy trong phòng hôn ám một mảnh, trên bàn là một ngọn đèn dầu đang lặng lẽ tỏa sáng. Tiếng tranh cãi ngoài cửa rõ ràng truyền vào tai.

“...Vân Thanh cô cô, Ngu tử tử còn chưa có tỉnh. Thái tử gia nếu là truyền nàng đi hầu hạ, cũng sẽ bảo nô tỳ vào cửa kêu tử tử tỉnh, ngài gấp gấp như vậy làm cái gì?” Thường Hy nghe được thanh âm Triều Hà cò chút không vui, nàng nhủ vậy, Vân Thanh... Vân Thanh này tựa hồ xác định là không vừa mắt nàng.

“Triều Hà, người thật càn rỡ! Chẳng lẽ ngay cả lời nói của Thái tử gia người cũng muốn miệt thị sao?” Thanh âm Vân Thanh xen lẫn chút tức giận. Thường Hy cũng hiểu, hẳn là Vân Thanh không nghĩ tới Triều Hà đứng về phía nàng nên tức giận đây!

“Cô cô, người rõ ràng nhất, Triều Hà cho đến nay đều là tận tâm tận tính hầu hạ Thái tử gia, ngay cả một chữ kêu than cũng chưa từng nói. Nhưng là Ngu tử tử quý suốt đêm, đầu gối vừa sưng vừa đỏ, chỉ sợ ngay cả đường cũng không đi được, như vậy sao có thể hầu hạ Thái tử gia? Chỉ sợ đi qua cũng chọc cho Thái tử gia mất hứng!” Thanh âm Triều Hà có chút nóng nảy. Thường Hy có thể nghe ra được quan tâm đó của nàng đối với mình là phát ra từ nội tâm, hai tay không khỏi dùng sức nắm chặt.

“Triều Hà!” Vân Thanh quát lạnh: “Cô nên biết Đông cung tự có quy củ của Đông cung, cô là muốn phá hư quy củ phải không? Cô cùng Ngu Thường Hy kia chẳng lẽ còn không biết? Cô nên biết, là Thái tử gia kêu Ngu Thường Hy đến hầu hạ, cô chớ có thay nàng can thiệp vào, miễn ỉnh bị lấy dính xúi quẩy!”

55. Chương 55: Cái Đuôi Hồ Ly Là Không Dễ Bắt.

Thường Hy nghe đến đó liền nhấc chân lên, xuống giường xỏ giày. Nàng không thể để cho Triều Hà vì nàng mà đắc tội với Vân Thanh. Nàng biết Vân Thanh là quân sự cô cô trong Đông cung này, đắc tội nàng, cuộc sống sau này nhất định không dễ chịu.

Sửa sang lại quần áo, vấn sơ búi tóc, Thường Hy khập khiễng chịu đựng đau đớn từ chân truyền đến, đưa tay mở cửa. Hai người đang cãi vã nghe được tiếng mở cửa, nhất thời không nói nữa. Thường Hy nhìn thấy Vân Thanh liền cúi mình hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Vân Thanh cô cô! Mong cô cô đừng nên tức giận, Triều Hà cũng chỉ là lo lắng cho nô tỳ, kính xin cô cô không cần để ở trong lòng, Thường Hy bây giờ sẽ đến Triều Huy điện hầu hạ!”

“Ngu tử tử!” Triều Hà mở miệng nói: “Thương thế của tử tử còn chưa khỏi mà, cứ như thế đi ngộ nhờ sơ ý mà vấp ngã thì làm sao bây giờ? Đến lúc đó lại chọc cho Thái tử gia tức giận, Thái tử gia chắc chắn sẽ lại phạt tử. Tử không cần phải đi, để muội đến nói một tiếng với Thái tử gia!”

“Mặt mũi của Triều Hà cô nương cũng thật lớn, Thái tử gia chẳng lẽ lại là người mà chỉ bởi đôi lời của cô nương mà thay đổi quyết định sao?” Vân Thanh gần như khắc bạc nói, ánh mắt nhìn Triều Hà mang theo nồng đậm châm chọc.

Triều Hà một hồi cứng họng, nhưng là vẫn như cũ nói: “Bất kể có được hay không nô tỳ cũng phải thử một lần, không thể giống một dạng lãnh huyết vô tình như cô cô được!”

Triều Hà nói xong vừa muốn đi, Thường Hy đưa tay kéo nàng lại: “Triều Hà, muội không cần phải kích động. Muội xem ta đã không sao rồi, có thể tự mình đi lại rồi!” Thường Hy vừa nói vừa cố ý đi lại trước mặt hai người vài bước, cổ nắn đau nhức từ đầu gối truyền xuống, trên mặt vẫn như cũ mang theo nụ cười nói: “Ta không sao! Muội xem, ta đều có thể đi bộ, đừng lo lắng, không có chuyện gì!”

Nghe được lời Thường Hy, Triều Hà còn muốn nói gì nữa, Vân Thanh lại lên tiếng: “Đã như vậy thì đi thôi, Thái tử gia sẽ lập tức trở về Triều Huy điện!”

Nhìn bóng lưng Vân Thanh, Triều Hà dậm chân một cái, lạnh lùng nói: “Có cái gì đặc biệt hơn người, không phải chỉ là quân sự cô cô sao? Chớ cậy gần nhà! Chờ ngày nào đó muội sẽ trị thật đẹp nàng ta cho coi!”

Thường Hy nghe vậy đưa tay kéo Triều Hà, nói: “Triều Hà, muội không nên tức giận, không cần thiết đúng không? Làm nô tỳ chính là phải như vậy! Đi thôi, chớ chậm trễ, đừng để người ta nói ra khỏi miệng!”

Triều Hà đưa tay đỡ Thường Hy đi về phía trước, vừa đi vừa nói chuyện: “Ngu tử tử, tử tử cần phải coi chừng một chút, muội xem Thái tử gia dường như có ấn tượng xấu gì với tử. Ngày trước cũng không thấy Thái tử gia trực tiếp phạt nô tỳ, bình thường chuyện như vậy đều do Vân Thanh cô cô xử lý, cũng khó trách Vân Thanh cô cô không cao hứng!”

Thường Hy nghe Triều Hà nói vậy, mở miệng thử dò xét: “Triều Hà, Thái tử gia là người rất khó phục vụ sao?”

Triều Hà nghe vậy liền nhẹ nhàng cười một tiếng: “Ngu tử tử không cần phải sợ, thật ra Thái tử gia cũng là người rất tốt, chỉ là tính khí có chút cổ quái, không thích người khác nhiều lời, cũng không thích có người trêu chọc thị phi. Chỉ cần an phận, Thái tử cũng sẽ không làm khó dễ tử!”

Thường Hy nhìn Triều Hà, có chút hoài nghi kia thật sự là Tiêu Vân Trác mà nàng biết sao? Nàng biết tên kia là một kẻ độc địa, nói chuyện không chừa cho người khác một chút lối thoát, hơn nữa hành động cực kỳ khiến người ta muốn phát điên, còn hẹp hòi mượn việc công mà trả thù, chính nàng không phải bị phạt quỳ cả đêm sao? Thường Hy cảm thấy, Triều Hà nhất định là bị người khác lừa, Tiêu Vân Trác kia chính là một con hồ ly xảo hoạt, chẳng qua là cái đuôi của hắn trùng hợp bị nàng thấy được, người khác không biết cho nên mới thấy hắn tốt đẹp. Tối nay không biết hắn lại muốn chính nàng cái gì, nếu như hắn thật sự quá đáng, nàng cũng không ngại cùng hắn trở mặt!

56. Chương 56: Cẩn Thận Dặn Dò.

Triều Huy điện đã sớm rực rỡ ánh đèn, hai bên là cung nữ thái giám đứng thẳng tắp, từng người đều là vẻ mặt nghiêm nghị. Thường Hy nhìn đến đây, trong lòng không tránh khỏi khẩn trương, tên khốn kiếp này còn bày ra vẻ khoe khoang uy thế muốn chết, làm cho người ta cảm thấy một trận tê dại, không biết làm sao cho phải.

Còn một khúc ngoặt nữa là đến, Thường Hy cũng không để Triều Hà phải dè dặt nữa, miễn cho người khác thấy lại bảo nàng kiêu cách. Triều Hà thấy Thường Hy kiên trì cũng đành phải đồng ý, nhưng vẫn như cũ theo sát bên người Thường Hy, chỉ sợ nàng đi không tốt sẽ ngã nhào ra đất. Tất cả điều này khiến Thường Hy vốn chịu nhiều đả kích, trong lòng lại chậm rãi dâng lên một tia ấm áp, trong hậu cung này không phải ai cũng đều là người vô tình.

Đến cửa đại điện, Thường Hy đứng ở bên ngoài, Triều Hà nói: “Ngu tử tử chờ ở đây, muội tiến vào thông truyền!”

Thường Hy gật đầu một cái đứng ở ngoài cửa chờ, nhìn Triều Hà đi vào đại điện, trong lòng có chút lo sợ bất an. Mặc dù trước kia có nghĩ thoáng bao nhiêu, nhưng bây giờ đứng ở nơi phú quý xa hoa như thế này, nhìn trước mắt từng cái chủ tử cao cao tại thượng, mới hiểu được thân phận của mình có bao nhiêu thấp hèn, chỉ cần người khác nói một câu, tùy tiện ra một mệnh lệnh, mình cũng có thể bị phạt. Thì ra là, ngay cả tâm có cao ngất, chỉ dựa vào khuôn mặt xinh đẹp cũng không thể vươn lên.

Thật may là... Thật may là thời điểm nàng đi vào nơi này đã tự âm thầm nói với mình không cần cố gắng ngồi lên cảnh cao nữa rồi. Cho nên, hiện tại nàng chỉ muốn bình an qua hết được năm năm này, sau đó được xuất cung, ngay cả không có hoàn thành được dặn dò của cha nàng, không thể khiến cho Ngu thị càng lên càng cao, chỉ cần cha biết nỗi khổ tâm của nàng, nhất định sẽ tha thứ cho nàng. Không phải không muốn vì Ngu gia mà cống hiến sức lực, chỉ là nàng đã đắc tội Tiêu Vân Trác, sợ rằng đời này cũng không có cơ hội.

“Ngu tử tử, mau vào đi, Thái tử đang ở trong thư phòng đấy!” Triều Hà đi ra nói với Thường Hy.

Thường Hy vì lảng, ngẩng đầu một chút rồi nói: “Đây cũng là thời gian dùng bữa tối chứ?”

Triều Hà lắc đầu một cái nói: “Tử nói đừng vào tâm điểm rồi đấy! Tâm tình Thái tử gia không tốt, có lẽ là hôm nay lại bị Hoàng thượng trách phạt, ngay cả bữa tối cũng không ăn, trực tiếp vào thư phòng!”

Thường Hy cảm thấy hơi nhức đầu, Tiêu Vân Trác vốn là nhìn nàng không vừa mắt, Hoàng đế lão tử lại đem con trai lão ra dạy dỗ, thời điểm này mà đi vào chỉ sợ người ta phải nín thở mà nhìn rồi. Không trách được tên khốn kiếp kia muốn nàng tới đây phục vụ, tình cảnh đây rõ ràng là muốn xử tử, nàng không phải là có sẵn đây sao? Nghĩ tới đây Thường Hy chỉ cảm thấy chân mềm nhũn, tối nay nàng còn có thể sống được ra ngoài, nhất định phải thấp ba nén hương khẩn lạy Bồ Tát!

Triều Hà thấp giọng nói: “Nói ít, làm nhiều! Thái tử gia ghét nhất người nhiều chuyện!”

Thường Hy cảm kích hướng về phía Triều Hà cười một tiếng, nhấc chân đi vào. Dù cho trong lòng có không nguyện ý, nhưng là người đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, vì mạng nhỏ của mình mà cắn răng

nhấn nhện. Nhưng là về phần nhện được hay không, trong lòng nàng cũng không rõ ràng lắm, chỉ cần nhìn thấy bộ mặt đang ăn đòn của Tiêu Vân Trác là nàng sẽ phát hỏa!

57. Chương 57: Muốn Gán Tội, Trốn Cũng Không Được.

Trong đại sảnh, đồ ăn trên bàn một chút xíu cũng chưa có đụng qua. Cung nữ trong phòng tất cả đều nín thở, im lặng đứng thẳng lưng. Thường Hy trông vậy càng phát khẩn trương, nhìn cửa thư phòng, cắn răng đi vào.

Vào cửa, Thường Hy nhìn thấy Tiêu Vân Trác đang ngồi trước bàn đọc sách xem xét cái gì đó, gương mặt thối hoắc, quả nhiên giống như lời Triều Hà, không biết ăn tức ở nơi nào rồi. Suy nghĩ một chút, dưới gầm trời này dám làm cho hấn tức giận đại khái cũng chỉ có Hoàng đế lão tử, không khỏi một lần nữa thầm than mình vận khí không tốt. Thật là nhà tửng còn gặp mưa suốt đêm, thuyền rách còn ngược gió!

“Nô tỳ Ngu Thường Hy tham kiến Thái tử điện hạ! Thái tử thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!” Thường Hy quỳ trên mặt đất hành đại lễ, mình làm cung kính một chút tránh cho người khác soi mói!

Thường Hy quỳ xuống, lập tức cảm nhận được đầu gối từng trận đau đớn, chỉ có thể cắn răng kiên trì, đầu cúi thấp xuống dưới, một chút cũng không dám ngẩng lên, chỉ chờ người khác nói một câu nàng mới có thể đứng dậy. Nhưng là cổ tình hồi lâu cũng không có thanh âm truyền đến, Thường Hy cảm thấy nhức đầu, bả vai cũng căng cứng, nếu còn tiếp tục như vậy nữa nàng thật không thể chịu đựng được rồi.

Mồ hôi từng giọt từng giọt rơi xuống, nhưng là Thường Hy vẫn như cũ không nghe được thanh âm Tiêu Vân Trác, xem ra hấn không có ý định để cho nàng đứng dậy. Thường Hy cũng biết tên thối cảm thú này chỉ muốn hành hạ nàng để vui vẻ, chỉ đành khế cắn răng, đề cao thanh âm nói: “Nô tỳ Ngu Thường Hy tham kiến Thái tử điện hạ! Thái tử thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Lần này Thường Hy vẫn không nghe được thanh âm Tiêu Vân Trác, tuy nhiên lại có một chiếc bút lông bịch một tiếng, thẳng tắp bay vào người nàng.

Cả người Thường Hy run lên, sắc mặt nhất thời trở nên xanh trắng, hai tay nắm đến sít sao, cư nhiên cầm bút lông ném nàng! Được, nàng nhện!... Trên đầu chữ nhện là một cây đao, ngay cả đau cũng phải nhện, nàng nhện!

Thường Hy cứ như vậy duy trì tư thế quỳ gối, không biết trải qua bao lâu, Thường Hy chỉ cảm thấy đầu gối đã không còn cảm giác, thật sự quỳ không được, thân thể nghiêng một cái ngồi sững trên mặt đất, mồ hôi như trân châu từng giọt từng giọt rơi xuống sàn đá, soi rõ bóng người đang ngồi ở đó, dưới ánh đèn phản xạ ra thứ ánh sáng chói mắt!

Tiêu Vân Trác nghe được âm thanh này mới chậm rãi ngẩng đầu lên, thấy bộ dạng Thường Hy, đứng dậy từ từ đi tới, từ trên cao nhìn xuống nàng, ánh mắt lạnh như băng tuyết ngày đông làm cho người ta cảm thấy từng sợi lông tơ cũng đang rét run lên.

Thường Hy ngẩng đầu nhìn ánh mắt Tiêu Vân Trác, vốn là tính cúi đầu muốn nhện, nhưng là vừa nhìn đến khuôn mặt ấy nàng liền muốn nổi đóa. Khế cắn răng đem lời nói nuốt xuống, nàng còn chưa muốn đem tính mạng mình ra đùa.

Tiêu Vân Trác ngồi xổm xuống nhìn Thường Hy, hai mắt như bảo thạch thoáng qua một tia lạnh lùng, phiêu đảng không biết tâm tình, nhìn đến Thường Hy quật cường, ánh mắt lại trở nên phức tạp. Tiêu Vân Trác hồi lâu mới hỏi: “Lần này cô đã biết nhận tội chưa?”

Thì ra hấn khổ khổ dây dưa là muốn nàng nhận tội. Thường Hy thật ra là cảm thấy nàng một chút cũng không có sai, nhưng khi nhìn đến Tiêu Vân Trác như thế này, chỉ sợ nếu không nhận tội, cuộc sống sau này cũng không được yên ổn. Nhưng cứ bắt nhận tội, nàng có chút không cam lòng, đây không phải là lỗi của nàng a!..

58. Chương 58: Không Thể Làm Gì Đành Cúi Đầu.

Thường Hy có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén của Tiêu Vân Trác đang không ngừng đảo trên người nàng. Nhìn chằm chằm mặt đất hồi lâu, Thường Hy chợt nghĩ đến ý tứ trong lời nói của Tiêu Vân Trác, chẳng lẽ hắn cũng không muốn mạng của nàng mà chỉ muốn nàng cúi đầu? Càng nghĩ Thường Hy càng thấy chuyện này quả thật chính là như vậy. Nhưng nếu thật sự là như vậy, Thường Hy cũng không hiểu được suy nghĩ của Tiêu Vân Trác rồi, hắn không muốn giết nàng mà chỉ muốn nàng nhận lỗi, đây là có ý gì?

Thường Hy cảm giác nàng càng lúc càng không hiểu được tâm tư của Tiêu Vân Trác, hắn là Thái tử Đông cung cao cao tại thượng, mà nàng chỉ là một cung nữ ti tiện, giữa bọn họ có khoảng cách quá lớn. Lịch sử cũng từng xuất hiện những hồng nhan xuất thân thấp kém nhưng lại được lên hậu vị. Chỉ là... Hán Vũ Đế chịu phong Vệ Tử Phu làm Hoàng hậu chưa chắc là bởi vì thích nàng, nhưng hắn làm ra chuyện này lại khiến thần dân nghĩ rằng hắn không hề quan tâm đến thân phận, địa vị, cho nên mới có nhiều tài tử hàn môn liều mạng vì hắn mà cống hiến tâm sức. Triệu Phi Yến có thể được phong hậu là vì nàng gặp được một Hoàng đế đang trong lúc thất bại, buồn bực, lại không phân biệt được thị phi, cuối cùng cũng phải chết trên bụng Triệu Hợp Đức.

Nhưng là, Thường Hy có thể tự xác định, vị Đông cung trước mặt này không phải là dạng người ngu ngốc, chính vì vậy mà Thường Hy mới không hiểu rõ được Tiêu Vân Trác, trong lúc nhất thời mà tỏ ra chần chừ.

“Cô còn rất quật cường? Không chịu nhận sai?”

Thường Hy nghe được lời nói của Tiêu Vân Trác, trong lòng căng thẳng. Nếu hắn không có ý định lấy mạng nàng, vậy nàng cần gì phải đùa giỡn tâm cơ, về phần tâm tư của hắn... Về sau tìm hiểu cũng không muộn! Nghĩ tới đây Thường Hy lập tức nói: “Nô tỳ biết sai rồi!”

Tiêu Vân Trác nghe vậy khẽ cười một tiếng, đưa ngón trỏ nâng lấy cằm Thường Hy, nhìn thẳng vào mắt nàng, nhìn vào chỗ sâu nhất trong ánh mắt nàng còn đang chứa đựng sự chần chừ: “Tâm phục khẩu phục?”

Thường Hy thật sự là muốn cắn răng rồi, cơ hồ là từ trong kẽ răng mới nghiêng ra được một câu: “Nô tỳ tâm phục khẩu phục!” Người so với ta có quyền thế, có địa vị, ta còn có thể làm sao? Đây không phải là hỏi nhảm sao?

Ánh mắt Tiêu Vân Trác lóe lóe, đứng dậy nói: “Bản thái tử đối bụng, tới đây hầu hạ bản thái tử dùng bữa!”

Thường Hy vì lạng, nhìn thân ảnh Tiêu Vân Trác đi ra ngoài chỉ đành phải nghiêng rằng đứng dậy đuổi theo, chỗ đầu gối vẫn như cũ đau đớn khó nhịn, nhưng là nàng không thể vì chút đau đớn này mà chọc giận vị Đông cung sáng nắng chiều mưa kia. Trừ khi đi đến đường cùng, nếu không Thường Hy cũng không buông tha ý chí sinh tồn, chỉ người còn sống mới có hy vọng, không phải sao?

Toàn bộ thức ăn được hâm nóng lại, lại một lần nữa bưng lên bàn. Thường Hy ở một bên cẩn thận hầu hạ, rót rượu, chia thức ăn, nếm canh... Rất khó có được lúc Tiêu Vân Trác không khi dễ Thường Hy, dùng sau bữa lại tiến vào thư phòng, Thường Hy lại vội vàng đi theo mài mực xếp giấy, tận đến giờ Tuất hai khắc. Bữa tối chưa có ăn, Thường Hy sớm đối đến mức bụng dán vào lưng rồi, nhưng là vẫn như cũ không nói câu nào, cúi đầu làm chuyện nên làm.

Rốt cuộc chờ được vị Thái tử gia này nói: “Cô đi xuống đi!”

Thường Hy lúc này mới vội tạ ơn, khom người lui ra ngoài, ra khỏi Triều Huy điện mới thở ra một hơi, chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi muốn chết. Vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Triều Hà đang nhìn về phía nàng cười, Thường Hy không khỏi lập tức cảm thấy ảm áp: “Triều Hà, sao muội lại ở chỗ này? Buổi tối trực đêm sao?”

59. Chương 59: Nửa Là Hiểu Lầm, Nửa Là Tình.

Những cơn gió đầu hè mang theo chút ảm áp, thổi tới trên mặt làm người ta ảm áp đến tận tim, nhất là trong không khí còn thoang thoảng hương lan dịu dịu, khiến cho tâm hồn cũng cảm thấy thật thư thái.

Triều hà cười nói: “Tối nay muội không có trực. Ngu tỷ tỷ, Thái tử gia không làm khó dễ tỷ phải không? Muội đã nói Thái tử gia không phải người hẹp hòi, nhìn thấy tỷ êm đẹp đi ra muội cũng yên tâm!”

Hai người vừa nói vừa hướng phòng của Thường Hy đi tới. Thường Hy nghe thế, trong lòng chấn động nhưng cũng không nói ra chuyện mình bị phạt quỳ trong thư phòng, chỉ đành phải cười lên tiếng: “Muội nói không sai, Thái tử gia quả nhiên là người vô cùng độ lượng!”

Triều Hà một chút cũng không nghe được hàm ý trong lời nói của Thường Hy, tiếp lời cười nói: “Lần này tốt lắm, sau cơn mưa trời lại sáng rồi, về sau rốt cuộc không cần lo lắng! Ngu tỷ tỷ còn chưa có dùng cơm, Văn Thu đã chuẩn bị cả rồi, tối nay chúng ta cùng ăn một bữa cơm đi, chào mừng tỷ đến Đông cung, thế nào?”

Thường Hy lần này thật sự là ngây ngẩn cả người, có chút khó hiểu nhìn Triều Hà. Nàng không biết tại sao Triều Hà cùng Văn Thu lại đối với nàng tốt như vậy? Chẳng lẽ họ tuyệt không ghét nàng sao? Theo đạo lý mà nói, nàng tiến vào Đông cung mang theo khuôn mặt xinh đẹp sẽ phải tạo thành uy hiếp rất lớn đối với các nàng chứ?

Triều hà nhìn thấy thần sắc Thường Hy cũng không giải thích gì, cười nói: “Ngu tỷ tỷ, đến, chúng ta đi vào trong thôi!”

Triều Hà đưa tay đẩy ra cửa phòng Thường Hy, vừa mới đi vào đã nhìn thấy trên bàn bày biện rất nhiều thức ăn. Văn Thu đang ngồi đợi, thấy bọn họ đi vào, khước miệng khẽ nâng, nói: “Trở về vừa lúc, ta vừa mang thức ăn lên bàn, vẫn còn nóng lắm!”

Nghe được câu này, Thường Hy không nhịn được mà trái tim thấy nhói một chút, để cho nàng có loại tưởng niệm cảm giác gia đình. Thời điểm trước kia đều là mẹ ở nhà chờ nàng, sau đó sẽ nói câu này, nghe vô cùng thân thiết. Thường Hy cười đi tới, nhìn Văn Thu nói: “Ta thật sự không biết làm sao để báo đáp các muội, các muội... Các muội vì sao lại đối tốt với ta như vậy? Phải biết rằng ta chính là người đã đắc tội với Thái tử gia!”

Triều Hà cùng Văn Thu nghe vậy, nhìn nhau cười một tiếng. Văn Thu là người rất trầm ổn, nhưng cũng không nhịn được nói: “Tỷ nếu không đắc tội với Thái tử gia, bọn muội cũng không dám đối với tỷ tốt như vậy đây!”

Thường Hy cảm giác giống như mình biến thành đứa ngốc rồi, một chút cũng không có cách nào hiểu được lời nói của người khác, làm sao lại không đắc tội Thái tử thì họ không dám cùng mình thân cận? Đây là ý gì? Thường Hy đang muốn mở miệng hỏi, Triều Hà lại cười nói: “Ngu tỷ tỷ không cần phải hỏi, về sau tự khắc sẽ hiểu, trước dùng cơm đi, nhất định là đói bụng lắm rồi! Hai chúng muội vì chờ Ngu tỷ tỷ cũng còn chưa có ăn đâu, đói chết mất thôi!”

Thường Hy nghe vậy, không thể làm gì khác là dè xuống nghi vấn trong lòng. Ba người ngồi đối diện, Văn Thu còn lấy ra một bình rượu, châm ổi người một ly, sau đó giọng cao lên nói: “Ngu tỷ tỷ, về sau chúng ta đều là người của Thái tử gia rồi, nếu có chuyện gì chúng ta nên chiếu cố nhau mới phải! Muội muội kính tỷ một ly, cạn trước!”

Một đêm kia ba người uống rất nhiều rượu, nói rất nhiều lời. Thường Hy vẫn không hiểu tại sao bọn họ đối tốt với nàng như vậy. Sau này mới biết, thì ra ông trời đã sớm đem tất cả mọi thứ sắp xếp xong xuôi, thì ra có việc người muốn tránh cũng không thoát!

60. Chương 60: Phi Thiếp Lần Lượt Vào Đông Cung.

Mấy ngày kế tiếp Thường Hy cũng không được triệu hoán đi Triều Huy diện phục vụ, chẳng qua là ở trong phòng lẳng lặng dưỡng thương, đến ngày thứ tư Phùng Viễn Thanh cười nói: “Ngu cô nương, thường thể của cô nương đã không còn đáng ngại. Nhưng về sau nhớ giữ không để bị lạnh, gặp lạnh quá sẽ bị đau!”

“Cám ơn Phùng thái y, Thường Hy vô cùng cảm kích, mấy ngày nay thật khổ cực cho ngài!” Thường Hy cười nói, chân thành đối với Phùng Viễn Thanh biểu đạt lòng biết ơn.

Phùng Viễn Thanh chỉ cười nhẹ, thu thập xong hom thuốc nói: “Ngu cô nương khách khí lễ độ đối với người khác như vậy, về sau nhất định sẽ có phúc lớn!”

Thường Hy không hiểu vì sao Phùng Viễn Thanh đột nhiên chuyển hướng đề tài, không đợi nàng hỏi kỹ liền đem hòm thuốc đi ra ngoài, trong lòng không khỏi buồn bực! Phúc lớn? Chỉ sợ là cả đời này cũng không dám hy vọng xa vời. nếu đổi lại Đông cung là người khác, nàng trước kia chưa từng hẳn quen biết, nói không chừng thật đúng là có một chút xúi cớ hội. Thế nhưng Thái tử Đông cung lại biết rõ ràng nàng không phải đại gia khuê tú, danh môn thực nữ gì, hình tượng kém nhất của nàng toàn bộ đều cho hắn thấy được, sau này còn cái cớ hội gì nữa? Người nào còn dám thích một mãng phụ? (nữ nhân lỗ mãng) Nghĩ tới đây, Thường Hy không khỏi thở dài, như vậy cũng tốt, chỉ cần nàng có thể an phận chịu đựng qua năm năm là có thể đổi lát tự do!

Cả phủ Thái tử trở nên nhộn nhịp. Thường Hy vừa ra khỏi cửa đã thấy khắp nơi cung nhân đều đang dán chữ hỷ, giăng đèn lồng đỏ lớn, tờ lụa từng dải đỏ tươi hết sức rực rỡ. Nàng đưa tay kéo một cung nữ hỏi mới biết, Lương đế của Thái tử gia sắp tiến vào Đông cung rồi. Trên mặt Thường Hy thoáng qua một chút mát mát. Mặc dù không có Thái tử phi, nhưng là Lương đế cũng chỉ sau Thái tử phi một bậc, Đông cung này về sau đã có nữ chủ nhân rồi, mà người nọ lại chính là tú nữ cùng một lần tiến cung với nàng, nói ra có phải rất buồn cười không?

Triều Hà từ xa nhìn lại, thấy Thường Hy đang ngẩn người, đi mau hai bước nói: “Ngu tỷ tỷ, tỷ đã tỉnh rồi? Chân có đỡ hơn chút nào không?”

Thường Hy nghe được thanh âm Triều Hà, xoay người lại, không muốn cho nàng thấy được mắt mát của mình, cười nói: “Tốt hơn nhiều rồi! Chẳng qua là nghe được trong sân có rất nhiều người nên muốn ra xem một chút, thế mới biết Lương đế đã sắp vào Đông cung rồi!”

Triều Hà nghe vậy, trên mặt thoáng qua một tia trào phúng, ngay sau đó nói: “Lương đế tiến vào Đông cung có cái gì to tát? Ngu tỷ tỷ, tỷ có phải hay không mất hứng?”

“Ta nào có cái gì mất hứng, điều đó cùng ta đâu có quan hệ!” Thường Hy lập tức phủ nhận. Nàng thời khắc đều ghi nhớ không thể để cho người khác biết được ý nghĩ thật của mình, nếu không lúc nào dâng mạng cũng không biết!

Triều Hà cũng không hỏi tới, chẳng qua là khẽ cười nói: “Tỷ cứ yên tâm, coi như Lương đế vào Đông cung cũng không cùng tỷ có cái gì liên quan. Ngu tỷ tỷ, muội đang gấp nên đi trước, tỷ tốt nhất nên nghỉ ngơi, rảnh muội lại cùng tỷ nói chuyện!”

Triều Hà vội vàng đi, Thường Hy có chút không hiểu nàng vừa nói là có ý gì, cái gì gọi là cùng bản thân nàng không có liên quan gì lớn? Phải biết Lương đế mà vào Đông cung sẽ là chủ tử của nàng rồi, làm sao có thể không liên quan, đây không phải là nói láo sao?

61. Chương 61

Theo quy củ, chính phi của các vị Hoàng tử trước tiên phải trở về phủ nhà mẹ đẻ, đợi chờ mòn mỏi khoảng mười ngày sau đó theo lễ nghi hoàng cung mà cùng nhau được gả vào. Thái tử gia bên này bởi vì Hoàng thượng có chỉ Thái tử phi tạm thời gác lại, mặc dù không biết tại sao, nhưng là năm ngày trước, thời điểm các vị Hoàng tử đón dâu thì Đông cung không hề có chút động tĩnh nào.

Ngày thứ mười, Thái tử cùng các vị Hoàng tử khác đem các Lương đế, Nhụ tần và Bảo lâm của mình tiến cung, cho nên mấy ngày nay Đông cung cực kỳ bận rộn. Lập tức muốn thêm bảy vị chủ tử đương nhiên là phải bận rộn rồi. Không chỉ có phân công cung nữ hầu hạ cho từng người, còn phải quét dọn gian phòng, dọn dẹp phủ viện, còn phải cử hành nghi thức. Vì vậy Đông cung từ trên xuống dưới đi đâu cũng có thể tùy ý thấy được thân ảnh bận rộn của các cung nhân. Lúc này Thường Hy thanh nhàn lại cực kỳ chọc mắt người ta.

“Ngu Thường Hy, Vân Thanh cô cô cho gọi người đi qua một chuyến!” Một tiểu cung nữ đến đây truyền báo, nói xong lại gấp chạy đi.

Thường Hy sững sờ. Vân Thanh này đối với nàng luôn có một loại dịch ý không hiểu được, Thường Hy có thể cảm nhận thấy. Mặc dù không biết là cái gì nhưng Thường Hy biết lần này gọi nàng tới đoán chừng không phải là chuyện gì tốt. Thường Hy không thể làm gì khác hơn là đi theo hành lang về phía trước. Hậu viện Đông cung là cả vườn hoa cỏ, ám hương phù động, người đi qua bất giác cũng muốn say. Thường Hy cực kỳ thích hương hoa phiêu lãng trong không khí này, ngọt ngọt, êm êm, làm cho tâm tình không tự chủ được mà cũng muốn tốt lên vài phần.

Đứng ở ngoài cửa phòng Vân Thanh, Thường Hy giơ tay lên nhẹ nhàng gõ cửa nói: “Nô tỳ Ngụ Thường Hy cầu kiến cô cô!”

Hồi lâu bên trong mới truyền ra một thanh âm nhàn nhạt: “Vào đi!”

Thường Hy đẩy cửa ra, nhấc chân đi vào. Trang trí trong phòng Vân Thanh vô cùng mộc mạc, tựa hồ cùng địa vị quân sự cô cô của nàng có chút không tương xứng. Thường Hy thấy Vân Thanh ngồi cạnh bàn trà nhỏ khắc hoa hồng, trước người đặt một chung trà, ly trà có họa tiết cánh bướm đùa giỡn trên đóa hoa cực kỳ trang nhã. Trên cổ tay Vân Thanh là một vòng ngọc bằng phỉ thúy, ánh ngọc ôn nhuận khẽ phát ra những tia sáng yếu ớt, cực kỳ đẹp mắt. Thường Hy thu tâm thần lại, khom mình hành lễ: “Nô tỳ tham kiến cô cô, không biết cô cô tìm nô tỳ có chuyện gì phân phó?”

Vân Thanh ngẩng đầu quan sát Thường Hy, ánh mắt kia cực kỳ sắc bén khiến Thường Hy cảm thấy không thoải mái, nhưng là không thể phản kháng, chỉ có thể yên lặng đứng đó. Thường Hy có thể cảm nhận được khác biệt về địa vị mang tới sự khác biệt về đối đãi, nàng cho rằng mình có thể quen, tuy nhiên thật ra nàng vẫn không thể chịu được ánh mắt cao cao tại thượng kia của Vân Thanh chiếu vào người nàng.

“Ngày mai chính là ngày Lương đế cùng với Nhụ tần vào Bảo lâm tiến vào Đông cung. Cô đã đến Đông cung cũng không thể ngồi không, ngày mai cô đến phục vụ Phùng Lương đế!” Vân Thanh thần nhiên nói, tựa như đang nói những chuyện rất bình thường, giữa hai hàng lông mày là một loại khí thế lạnh lùng.

Thường Hy trợn to mắt giống như không thể tin được nhìn Vân Thanh, để cho nàng đi hầu hạ Phùng Lương đế, đó tương đương không phải là đẩy nàng vào miệng hổ sao? Có Lương đế nào lại thích một thị tỳ xinh đẹp hơn mình? Nếu thực làm như lời Vân Thanh nói, chỉ sợ mạng của nàng cũng chấm dứt tại đây. Thường Hy không khỏi phần nộ, Vân Thanh này chính là cố ý muốn đối nghịch cùng nàng đây!

62. Chương 62

“Cô cô, Thái tử điện hạ có nói qua, để nô tỳ đi Triều Huy điện hầu hạ!” Lần này Thường Hy không nhịn được, nàng không thể để ỉnh mạo hiểm. vì giữ tính mạng nàng có thể không tranh giành, có thể nhẫn nhịn, nhưng không có nghĩa là nàng chịu để cho người khác khi dễ. Hơn nữa... Phùng Lương đế – Phùng Thư Nhã, Thường Hy cũng biết, mặc dù ở Vĩnh Hạng cung không có giao thiệp gì qua, nhưng là cũng có chút ít hiểu biết. Phùng Thư Nhã mặc dù không một dạng liêu lĩnh giống Đỗ Đình Phương, không âm độc giống La Thúy Yên, nhưng đây cũng không phải là đèn cạn dầu, nhìn thì không nói một lời nhưng trong bụng cái gì cũng đều biết cả. Để ỉnh đi hầu hạ nàng, Thường Hy khó có thể chắc chắn mình sống được bao lâu.

Vân Thanh nghe được lời Thường Hy, ngẩng đầu lên nhìn quét qua nàng một cái, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, tựa hồ không nghĩ tới Thường Hy có thể phản bác lại mình, khóe miệng hơi cong một chút, thần nhiên nói: “Ta là quân sự cô cô ở Đông cung, an bài nhân sự luôn là ta trông nom. Bảo người đi thì cứ đi, chỗ Thái tử gia tự ta sẽ nói, người từ đâu tới nói nhảm nhiều vậy!”

Thường Hy đè nén cơn giận của mình, lên tiếng nói: “Lời nói của cô cô là không có sai, nhưng nếu là chính miệng Thái tử gia bảo nô tỳ đi Triều Huy điện phục vụ, như vậy cô cô muốn mang nô tỳ đi kính xin cô cô thông báo trước một tiếng cho Thái tử gia mới phải. Hơn nữa nô tỳ cũng không thể cứ âm thầm rời đi như vậy!”

Sắc mặt Vân Thanh đột biến, trong Đông cung này còn không có nô tỳ nào dám nói với nàng như vậy, không khí cười lạnh nói: “Người thật ra bản lãnh cũng lớn nhỉ, lại dám cùng ta nói chuyện như vậy, người cho rằng ta không dám xử phạt người sao?”

Thường Hy đã sớm ngờ tới Vân Thanh sẽ nói như vậy, định thần nói tiếp: “Cô cô muốn xử phạt nô tỳ, nô tỳ tự nhiên không dám nói lời nào, nhưng mặc cho cô cô có xử phạt nô tỳ cũng không thể rời đi như vậy!”

Vân Thanh không nghĩ tới Thường Hy lại có thể cường thế như vậy, nhẹ nhàng cười mà nói: “Người cho rằng nơi này là nơi mà người muốn làm gì là có thể làm sao? Nơi này cũng không phải hậu viện nhà người, quả nhiên xuất thân thương hộ thì không biết đến quy củ!”

Thường Hy mặt phần đỏ lên, hai bàn tay không khỏi hung hăng siết lại một chỗ, lời này khiến người ta nghe giống như dao cắt trong lòng. Thường Hy khế cắn răng nói: “Cô cô lời ấy sai rồi, nô tỳ đã đi vào cung, lại từng ở Vĩnh Hạng học qua quy củ, là Vương mama của Vĩnh Hạng! Đến thánh thượng cũng tự mình tán dương, chẳng nhẽ ngay cả bản lĩnh của Vương mama, cô cô cũng coi thường sao?”

Vân Thanh cảm thấy kinh ngạc nhìn Thường Hy, cứ nhiên giận quá thành cười nói: “Thật khéo nói, chỉ là lời này cũng chưa chắc đúng. Tục ngữ có câu, rồng có chín con, mỗi con đều bất đồng. Ngay cả khi Vương mama có bản lĩnh thông thiên chẳng lẽ nhất định đảm bảo người bà ta huấn luyện ra đều tốt đẹp hay sao? Có khi bản thân Vương mama cũng không dám đảm bảo như vậy chứ! Ngu Thường Hy, người đừng hồ ngôn loạn ngữ, tưởng có thể đem Vương mama ra hù dọa ta sao?”

Giờ khắc này Thường Hy đột nhiên cảm nhận được Vân Thanh là người sâu thăm thẳm, vài ba lời liền đem thể công của mình hóa thành vô hình, để cho nàng không cách nào chống đỡ. Nàng nói thật chính xác, ngay cả Vương mama cũng không dám đảm bảo, vấn này quả thật mình đã rơi vào thế hạ phong.

Vân Thanh thấy Thường Hy không nói mới chậm rãi tiếp lời: “Nhớ bốn phận của mình, không phải mỗi một con chim sẽ cũng đều có thể biến thành phượng hoàng, cũng không phải mỗi con phượng hoàng đều có thể đứng ở đầu cành cao. Không cần dựa vào khuôn mặt chính mình mà muốn làm gì thì làm!”

63. Chương 63: Lần Đầu Giao Chiến Bị Coi Thường.

Thường Hy ngẩng đầu nhìn Vân Thanh, ống tay áo rộng rãi che lại hai quả đấm nắm chặt của nàng, thần sắc bình tĩnh như nước che lại lòng nàng đang thống hận rít gào. Thời điểm một người không có quyền thế cũng chỉ có thể tự rước lấy nhục. Giờ khắc này nàng vĩnh viễn ghi nhớ, một ngày nào đó nàng sẽ trả lại gấp bội, Vân Thanh, người nhớ lấy kỷ cho ta!

“Nô tỳ không có cậy vào khuôn mặt mình mà hoành hành, xin hỏi cô cô là khi nào thấy nô tỳ làm như vậy?” Thường Hy châm chọc nói, thấy Vân Thanh giận tím mặt, tiếp tục tăng cường: “Nô tỳ vừa mới nói qua rồi, Thái tử gia chính miệng có nói qua để nô tỳ đi Triều Huy diện phục vụ, như vậy xin cô cô cho nô tỳ một chứng giám, khiến nô tỳ biết được Thái tử gia chấp thuận chuyện này. Nếu vậy, nô tỳ tất sẽ không nói hai lời mà đi hầu hạ Phùng Lương đế!”

Thường Hy thật sự không muốn tiếp tục dây dưa cùng Vân Thanh, nàng không hiểu tại sao Vân Thanh lại cứ đối đãi với nàng như vậy. Cần phải biết rằng từ khi nàng vào Đông cung vẫn cẩn thận có thừa, cũng không có cố tình sinh sự, chưa bao giờ chủ động đến gần Tiêu Vân Trác, nàng ta rốt cục muốn phòng bị nàng cái gì? Tại sao cứ chăm chăm muốn nàng biến mất khỏi tầm mắt Thái tử gia? Thường Hy cảm thấy Vân Thanh này thực sự khả nghi, nhưng giờ phút này không có chứng cứ nên cũng không thể làm gì hơn. Bất quá, lần gặp mặt này nàng nhớ kỹ.

Thường Hy nói xong liền đi xuống, không quản Vân Thanh kia tức giận đến mặt trắng bệch. Có loại người, người không thể lùi bước, càng lùi bước người ta càng không để người vào mắt, có lúc hơi để lộ một chút tài năng cho người khác có điều cố kỵ cũng chỉ là vì sinh tồn mà thôi. Thường Hy lần này tính toán cũng không để cho Vân Thanh tùy ý chà đạp nàng, đã có lần một tức sẽ có lần hai, nàng không thể trả lại, cũng không thể lui được nữa.

Ra khỏi phòng Vân Thanh sắc trời cũng đã hơi tối, Thường Hy biết thời gian này Thái tử cũng sắp trở về Đông cung rồi, theo bản năng hướng phía Triều Huy diện nhìn lại, quả nhiên nơi đó đèn lồng đã sáng rõ, không bao lâu nữa Tiêu Vân Trác sẽ quay về dùng bữa. Nghĩ tới đây, trong lòng Thường Hy có chút suy tính, nàng không thể để mặc cho Vân Thanh ở trước mặt Thái tử gia nói này nói nọ mình, nàng muốn chặn trước khi Vân Thanh đem chuyện này nói ra, nàng không thể đến chỗ Phùng Thư Nhã, tuyệt đối không thể!

Thừa dịp sắc trời đã hơi tối, Thường Hy chưa trở về phòng mình mà lại hướng phía trước tiền điện đi tới, trong lòng gấp gáp nên bước chân đi cũng cực kỳ mau. Đèn lồng tỏa ra thứ ánh sáng đỏ thắm, lung linh dưới mái hiên cong, làm cho bóng đêm tăng thêm vài phần hỷ khí. Ngày mai bọn họ tiến vào, vô luận như thế nào tối hôm nay Thường Hy muốn nhìn thấy Tiêu Vân Trác. Chỉ cần không đi phục vụ Phùng Thư Nhã, có để cho nàng đi làm nha hoàn giặt đồ cũng cam lòng!

Trên hành lang dài yên tĩnh, tất cả mọi người đều đi tiền điện hầu hạ. Đoạn đường Thường Hy đi thế nhưng có rất ít bóng người, rất thuận lợi là khúc quanh trước mặt Doanh Nguyệt điện. Nàng muốn chặn Tiêu Vân Trác lại trước khi hắn đến Triều Huy điện, mặc dù biết hành động này rất mạo hiểm, có thể sẽ mất tính mạng, nhưng là Thường Hy hiểu, nếu như rơi vào trong tay Vân Thanh cùng Phùng Thư Nhã, cuộc sống sau này của nàng cũng không khá hơn chút nào. Cha nàng nói, đời người là một chuỗi những lựa chọn, nếu đã lựa chọn con đường phải đi, phương hướng phải tiến tới, lúc này không được dừng lại, phải tin tưởng vào suy nghĩ trong lòng mà sải bước tiến lên.

Nhớ tới những lời này, Thường Hy tự nói với mình hãy cố gắng lên, sau đó cúi người đứng ở một khoảng rừng nhỏ nơi góc Doanh Nguyệt điện, lặng lẽ chờ Tiêu Vân Trác đến!

64. Chương 64

Khu rừng nhỏ ở góc tây nam của Doanh Nguyệt điện, theo sát cửa sổ thư phòng, chỉ cách một đoạn hành lang. Ngồi xổm núp ở hành lang phía dưới thì dù có là ban ngày cũng không có người dễ dàng phát hiện được thân ảnh của Thường Hy, huống chi là buổi tối.

Thường Hy đứng trong góc khuất, xuyên thấu qua những khe hở của cành trúc nhìn ra ngoài, tính toán toán canh giờ này Tiêu Vân Trác cũng nhanh trở lại, nàng chỉ cần nhẫn nại chờ lát là tốt rồi!

Gió xuyên qua rừng trúc, chà xát từng thân cây thẳng tắp, từng âm thanh xào xạc rải rác trong bóng đêm làm cho xương cốt người ra sinh lạnh. Thường Hy chưa bao giờ đứng một mình ở loại địa phương như thế này, không khỏi có chút sợ. Nơi xa xa kia, đèn lồng lớn tỏa ra thứ ánh sáng ửng đỏ, thời thời khắc khắc nhắc nhở Thường Hy mục đích nàng đến đây, không để cho nàng có chút ý nghĩ nào lui về phía sau.

Hiển nhiên, đã vào Đông cung, nàng không có ý tưởng lui về sau, cũng không thể lui về sau được, Thường Hy sẽ vì mình mà tranh thủ phương thức sinh tồn tốt nhất. Nàng đã từ bỏ suy nghĩ leo lên giường Thái tử, nhưng không có nghĩa là nàng cam chịu làm cái nô tỳ nhỏ nhỏ mặc cho người ta tùy ý chêm giết!

Thường Hy tin tưởng bất cứ chuyện gì cũng cần tự mình đi tranh thủ, không có chuyện từ trên trời rớt xuống miếng bánh, dễ dàng đạt được sẽ khiến người ta cảm thấy bất an, cảm thấy tùy thời cũng có thể biến mất. Lần này đến Đông cung, nàng chỉ muốn yên ổn ở một góc, lặng lẽ sống cuộc sống của mình, chờ đợi sau năm năm là có thể xuất cung.

Nguyên vọng này mặc dù nhỏ nhưng Thường Hy biết, để đạt được thực sự hết sức khó khăn, giống như trước mắt, chỉ cần Vân Thanh nói một câu nàng sẽ phải đi phục vụ Phùng Thư Nhã. Khiến một nữ nhân còn xinh đẹp hơn cả Lương để đi làm thị nữ, đó không phải là đem mình đẩy vào hố lửa sao?

Thường Hy không ngốc, nàng biết Vân Thanh là muốn dùng Phùng Thư Nhã để trừ bỏ nàng, mặc dù nàng không biết vì sao Vân Thanh lại có địch ý đối với nàng như vậy, giờ phút này cũng không có cách nào biết, nhưng miễn là còn sống nàng sẽ tra ra được. Cho nên nàng phải sống, ngẩng đầu lên mà sống thật tốt, không thể để cho bất luận kẻ nào chà đạp lên đầu nàng.

Đang suy nghĩ, Thường Hy nghe được một hồi tiếng bước chân dồn dập, xuyên thấu qua khe hở của rừng trúc có thể thấy được bước chân vội vàng của thị vệ nội phủ, Thường Hy biết đây là người về báo tin trước, chỉ sợ Thái tử gia ngay sau đó sẽ đến. Quả nhiên ý niệm này vừa mới nảy ra liền nghe thấy thanh âm của Tiêu Vân Trác. Thường Hy vì lảng, hắn không phải trở về một mình sao?

“Nhị ca, huynh nói phụ hoàng đến tốt cùng là có ý gì, ta trong lúc nhất thời đều không nghĩ ra!” Thanh âm Tiêu Vân Trác trầm thấp, trùng hợp bọn họ đi qua rừng trúc, Thường Hy rất dễ dàng nghe được. Thì ra đi theo Tiêu Vân Trác trở lại là Nhị hoàng tử Tiêu Vân Triệt.

“Tứ đệ, ta xem chuyện này không đơn giản, đệ cần cẩn thận xem xét lại mới được, nói không chừng là thật nhằm vào đệ!” Thường Hy nghe thấy thanh âm này thật quen tai, tựa hồ đã nghe qua ở nơi nào đó, nghĩ tới đây không khỏi bước lên phía trước một bước, nhưng không ngờ thân trúc bên cạnh lại lập tức phát ra tiếng động.

“Người ở nơi nào?” Tiêu Vân Trác quát lạnh. Thường Hy thậm chí có thể cảm nhận được trong thanh âm lạnh như băng kia mang theo sát ý, thân thể không khỏi cứng lại, phải làm sao bây giờ?

65. Chương 65: Ẩn Thân Bị Phát Hiện.

Nhưng là Thường Hy nhất thời cảm thấy có cái gì không đúng, nàng vừa mới chạm phải cây trúc không có sai, nhưng lực đạo của nàng cũng không lớn như vậy nên âm thanh phát ra cũng chỉ nhẹ thôi mới phải. Nhưng âm thanh vừa này vang lên thật sự là quá lớn rồi, Thường Hy theo bản năng hướng bên cạnh nàng nhìn xuống, mặc dù trong rừng trúc âm u khó có thể nhìn rõ mọi vật, nhưng một mảnh ánh sáng yếu ớt loang loáng kia đủ để Thường Hy đưa tay nhận lấy.

Chạm phải tay là một vẩy cứng lạnh như băng, dường như làm bằng sắt thép. Thường Hy không kịp nghĩ nhiều liền nhanh chóng đem vật kia cất vào trong ngực, lại rút ra trang sức trên đầu của mình, sau đó đè lại kinh hoàng trong lòng, thấp giọng nói: “Bẩm Thái tử gia, có nô tỳ ở trong này!”

Bên ngoài rừng trúc không có đông tĩnh, Thường Hy cũng không để ý nghĩ nhiều, chỉ có thể tận lực làm ra bộ dáng bình thản đi ra ngoài. Vừa ra khỏi rừng trúc liền nhìn được mặt của Tiêu Vân Trác đen như đất nồi, bên cạnh là nam tử mặc hoa phục. Thường Hy định thần lại, giờ thì nàng đã hiểu tại sao lại thấy thanh âm của hắn quen thuộc rồi!

Thì ra người này chính là một trong năm nam tử nàng đụng phải ngày đầu mới vào cung, nếu như hắn thật sự là Nhị hoàng tử, lúc ấy lại ở chung một chỗ cùng Tiêu Vân Trác, như vậy ba người còn lại... Nghĩ tới đây thân thể Thường Hy khẽ run lên, vậy khẳng định chính là ba vị Hoàng tử còn lại rồi!

Đáng lẽ ra sau khi biết được thân phận của Tiêu Vân Trác nàng nên nghĩ tới, nhưng trong thời gian này nàng không còn tâm trí để suy nghĩ về chuyện đó, trực tiếp đem chuyện này bỏ quên, bây giờ nhìn lại, tựa hồ vận khí của nàng không tốt lắm!

Những ý niệm này chợt lóe lên, Thường Hy kéo váy, khom mình hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Thái tử điện hạ, Nhị hoàng tử!”

“Tại sao lại là cô?” Tiêu Vân Triệt nhìn Thường Hy, khẽ mỉm cười, ngay sau đó lại nói: “Đã biết cô sẽ sớm được phân đến Đông cung, không nghĩ tới hôm nay lại gặp mặt!”

Thường Hy vi lăng, không nghĩ tới Tiêu Vân Triệt còn nhớ rõ nàng, trong lòng hiện lên một tầng vui mừng nhàn nhạt, thuận miệng lên tiếng: “Đồ trang sức của nô tỳ không cẩn thận rơi vào trong rừng trúc, mới vừa rồi là tiến vào đó tìm, không biết Thái tử điện hạ cùng Nhị hoàng tử sẽ trở lại. Nô tỳ lỡ mãng, kính xin Thái tử điện hạ, Nhị hoàng tử thứ tội!”

Tiêu Vân Trác lạnh lùng nhìn Thường Hy, khóe miệng thối qua một hơi thở không rõ tâm tình, nói: “Cô thật sự rất đồ trang sức?”

“Vâng!” Thường Hy cảm thấy tim đập lợi hại. Ở trước mặt Tiêu Vân Trác muốn che giấu cảm xúc, muốn nói dối thực không phải là chuyện dễ dàng, một đôi mắt sắc bén tựa hồ có thể nhìn thấu lòng người, để cho cả người nàng cũng hơi phát run. Nhưng là nàng không thể dối lý do khác, như vậy càng bết bát hơn.

Tiêu Vân Trác chậm rãi đi tới trước mặt Thường Hy, nhìn nàng một mảnh trấn định, trong lòng không khỏi dâng lên một tia buồn bực khó hiểu, bật thốt lên hỏi: “Cô xác định?”

Thường Hy vươn tay lấy cây trâm của mình ra nói: “Nô tỳ xác định!”

“Đã trễ thế này cô đến tiền điện làm cái gì?” Thanh âm Tiêu Vân Trác chợt biến đổi lạnh như băng, mang theo một tia nghi ngờ, ánh mắt nhìn Thường Hy cũng thêm vài phần sắc bén.

Thường Hy nghe vậy trong lòng khê buông lỏng, vẫn như cũ không dám khinh thường, phịch một tiếng quỳ xuống nói: “Nô tỳ trẻ như thế còn tới đây thật sự là vì có chuyện tìm Thái tử gia, kính xin Thái tử gia cho nô tỳ một cơ hội được nói chuyện!”

66. Chương 66: Tổ Ân Tình.

Thường Hy bằng bất cứ giá nào, nếu như lúc này không nói, ngộ nhỡ bị Thái tử gia giam lại, quyền thừa vẫn lại rơi vào tay Vân Thanh, nàng sẽ thật sự không thấy được ánh mặt trời. Thường Hy nghĩ tới món đồ mình vừa nhặt được kia, hàn khí trong lòng bất chợt dâng lên, vừa rồi nhất định có người theo sau nàng, sau đó cố ý tạo ra tiếng vang để cho nàng bại lộ. Nhưng người nọ đến tột cùng là người nào thì nàng lại không biết, cho nên nàng càng không thể để mình lâm vào tình cảnh nguy hiểm hơn nữa, đánh cuộc thì đánh cuộc!

Thần sắc Tiêu Vân Trác rất không tốt, nhắc chân muốn đi. Thường Hy trông thấy sắc mặt đại biến, vội nói: “Thái tử gia, xin cho nô tỳ một cơ hội, nô tỳ thật sự có điều muốn nói!”

Tiêu Vân Trác vừa thấy, đưa tay kéo lại Tiêu Vân Trác, cười nói: “Tứ đệ, nghe nàng nói một chút cũng tốt, không chừng là có ẩn tình thì sao?”

Thường Hy không nghĩ tới Tiêu Vân Trác sẽ vì nàng mà nói giúp, không khỏi hướng hân lộ ra nụ cười cảm kích. Tiêu Vân Trác vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Thường Hy mặt phấn xầu hổ, thần sắc tràn đầy cảm kích, khuôn mặt tuấn tú cứng đờ, dừng bước nói: “Đêm tối lên lút trốn ở chỗ này còn có cái ẩn tình gì? Nói không ra lý do quang minh chính đại, bản Thái tử tuyệt đối sẽ không tha thứ!”

Tiêu Vân Trác có chút kinh ngạc nhìn Tiêu Vân Trác, rất ít khi nhìn thấy hân nổi giận, hoặc là nói rất ít nhìn thấy vẻ mặt khác ngoài khuôn mặt đưa đám của hân. Đối với một tiểu cung nữ lại không khống chế được tâm tình, chuyện này có chút kỳ lạ, có chút ý tứ...

Thường Hy hít sâu một hơi, nghĩ rồi nói ra: “Thái tử gia đã từng chính miệng nói qua muốn nô tỳ đi Triều Huy điện phục vụ, nhưng là Vân Thanh cô cô lại phân phó nô tỳ đến chỗ Phùng Lương để. Nô tỳ không muốn đi, nhưng Vân Thanh cô cô không chịu bỏ qua, cho nên nô tỳ xin Thái tử gia cho nô tỳ một ân điển, không bắt nô tỳ đi phục vụ Phùng Lương để, nô tỳ thực sự không muốn đi!”

“Tại sao không muốn đi?” Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy, sâu trong ánh mắt dâng lên một tầng ý cười nhàn nhạt. Chẳng qua là nụ cười này quá mức mờ nhạt, nhạt đến nỗi nhìn không ra, nhưng Tiêu Vân Trác lại trông thấy rõ ràng, nụ cười dịu dàng trên môi hân càng dày hơn.

Thường Hy đã sớm biết Tiêu Vân Trác sẽ hỏi như thế, trong lòng đã chuẩn bị xong đáp án từ lâu. Nhưng là thời điểm quỳ gối trước mặt hân mới phát hiện những thứ kia thật sự không dùng được, căn bản sẽ không làm cho Tiêu Vân Trác tin tưởng. Thì ra muốn gạt một người cũng không phải là chuyện dễ dàng, nhất là đối mặt với đôi con người sắc bén của Tiêu Vân Trác càng làm cho Thường Hy cảm thấy sau lưng thấm ra từng tầng nước mỏng, toàn thân cũng vì thế mà căng cứng.

Tiêu Vân Trác tựa hồ cảm nhận được Thường Hy khẩn trương, quay đầu nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Thái tử điện hạ cần gì phải nghiêm khắc như vậy, theo ta thấy tiểu cung nữ này thật sự là có nỗi khổ tâm. Hơn nữa Phùng Lương để kia là cùng nhau vào cung với nàng...”

Tiêu Vân Trác chưa nói hết câu nhưng ý tứ cũng đã rất rõ ràng rồi. Đều là tú nữ cùng vào cung, một người là chủ tử cao tại thượng, một người là nô tỳ thân phận thấp kém, không cần nói ra cũng biết hai người sống chung là cái loại tình huống gì.

Tiêu Vân Trác nghe vậy, trên mặt mang theo nồng đậm châm chọc, không chút lưu tình nói: “Nếu vào cung nên hiểu được thắng làm vua thua làm giặc. Bản Thái tử không thích người lùi bước. Hiện tại cho cô hai con đường, thứ nhất đi phục vụ Phùng Lương để, thứ hai lập tức biến mất khỏi thế gian này, Đồng cung không cần người vô dụng!”

Thường Hy như thế nào cũng không nghĩ tới chuyện khéo quá thành vụng, càng không nghĩ tới Tiêu Vân Trác là người tuyệt tình như thế, lời nói giống như con dao nhọn công kích vào tận tim, để cho người ngay

cả thời gian phòng bị cũng không có. Khuôn mặt Thường Hy trở nên không có chút huyết sắc nào, hô hấp cũng trở nên vô cùng khó khăn.

67. Chương 67: Lãnh Huyết Vô Tình.

Thường Hy ngơ ngác nhìn Tiêu Vân Trác, thực ra thì nàng đã sớm biết hắn là loại người gì rồi. Mấy lần gặp nhau cũng xác định hắn chính là cái dạng lãnh huyết vô tình, nhưng nàng vẫn muốn cố thử một lần, cố gắng để cho hắn cứu vãn cái mạng của nàng, bây giờ nhìn lại thật là một chuyện nực cười.

Thường Hy chậm rãi cup mắt xuống, lông mi dài như cánh bướm hơi run rẩy, hàm răng khê cắn đôi môi đỏ mọng. Tiêu Vân Trác đang bức nàng phải chọn, sinh mạng cùng tôn nghiêm, nhất định chỉ được chọn một cái.

Nàng không muốn chết, chỉ cần có hy vọng sống sót thì nàng vẫn không muốn chết, nhưng muốn để nàng dùng tôn nghiêm trao đổi, đây không thể nghi ngờ là một chuyện vô cùng tàn khốc.

Cha nàng từng nói, thà phải chết đứng chứ tuyệt không sống quỳ... Có thể không ngông nghênh, nhưng không thể không có ngạo khí!

Cha nàng còn nói, hảo hán phải chịu được cái thiệt trước mắt... Lùi một bước trời cao biển rộng, phạm là người đều sẽ phải chịu khổ chịu sở...

Cha nàng nói như thế tuy mâu thuẫn nhưng lại là những câu có lý. Thường Hy không biết một khắc này nàng nên lựa chọn ngạo khí hay nhẫn nại, bất kể bên nào, nàng đều phải hy sinh.

Vô cùng đau khổ, vô cùng đau đớn, Thường Hy chỉ hận giá như nàng chưa bao giờ xuất hiện tại nơi này. Nhìn ánh mắt Tiêu Vân Trác không có một tia nhượng bộ, môi đỏ mọng mím thật chặt nói cho người trước mắt biết nàng đang tức giận, nàng đang giãy dụa. Nhưng là Tiêu Vân Trác không có một chút ý tứ muốn thu hồi lời vừa nói ra, Thường Hy biết người này là luôn luôn giữ lời, huống chi còn là trước mặt Tiêu Vân Triệt, hắn lại càng không thể thay đổi quyết định rồi.

Tiêu Vân Triệt nhìn cục diện hai người giằng co, than nhẹ một tiếng: “Tứ đệ, đệ cần gì phải làm khó nàng? Nàng cũng chỉ là một tiểu cung nữ thôi, nàng làm sao có thể đấu được với một Lương đế. Nếu đệ để nàng đi, chỉ sợ sau này thu được tin tức vong mạng thôi, đây mới thật là thứ đệ muốn nghe thấy sao?”

Nam tử sinh trưởng ở hoàng cung, từ nhỏ đã thấy được tranh đấu hậu cung, ở giữa những nữ nhân kia cong cong queo queo cũng hiểu được ít nhiều. Nữ nhân xinh đẹp trong hậu cung chỉ có hai con đường, hoặc là trở thành người trên vạn người, kẻ khác không có cách nào động tới, tỷ như Mị phi, hoặc là sẽ trở thành khách qua đường vội vã đến vội vã đi, trong nháy mắt hồn tan thành khói, kẻ yếu thì không có cách nào sinh tồn ở chốn này.

Tiêu Vân Trác nghe Tiêu Vân Triệt nói, thần sắc càng phát ra âm lãnh: “Nhị ca, huynh hôm nay quả được quá nhiều! Đi về trước đi, ngày mai ta lại tìm huynh bàn tiếp công chuyện!”

Tiêu Vân Trác trực tiếp hạ lệnh trục khách, Tiêu Vân Triệt cũng không tiện nhiều lời, chẳng qua là nhẹ nhàng lắc đầu một cái, cho Thường Hy một ánh mắt tự cầu phúc rồi xoay người rời đi. Dù sao cũng là chuyện của Đông cung, hắn nhiều lời cũng vô ích.

Tiêu Vân Trác tiến lên một bước ngồi xổm xuống nhìn Thường Hy, chậm rãi nói: “Nữ nhân có thể đứng bên cạnh ta phải là cường giả!” (nữ nhân mạnh mẽ)

Thường Hy sửng sốt, này có ý tứ gì?

Thấy Thường Hy thần sắc mê mang, Tiêu Vân Trác không vui nói: “Ngu ngốc! Chờ cô suy nghĩ thông suốt thì đến gặp ta!”

Nữ nhân có thể đứng bên cạnh ta nhất định phải là cường giả... Thường Hy từ từ lặp lại từng chữ, đứng bên cạnh hắn? Thường Hy chợt ngẩng đầu lên nhìn phương hướng Tiêu Vân Trác biến mất, ý tứ của hắn là?... Muốn nàng đứng bên cạnh hắn sao?

68. Chương 68: Không Hiểu Được Lời Hàm Ý.

Ngay sau đó Thường Hy lắc đầu một cái, cảm thấy mình thật buồn cười, tại sao lại có cái ý tưởng như vậy đây? Nàng là thân phận gì sao có thể sánh vai cùng hắn?

Trong lúc bất chợt đầu nàng lại vang lên lời cha đã từng nói, Vô Thiệu đại sư nói qua, mệnh nàng là Long tình Phượng cảnh thiên hạ chi mẫu, đại phú đại quý, cho nên vào cung là lựa chọn tốt nhất!

Long tình Phượng cảnh, thiên hạ chi mẫu!

Năm đó thời điểm Thường Hy được sinh ra đời là hoàng lịch của Đỉnh Nguyệt quốc, nghiệp lớn 624 năm. Lúc đó là mùa đông đầy trời bão tuyết, bông tuyết tung bay suốt bảy ngày dài. Vân Đô của Đỉnh Nguyệt quốc bao trùm một màu trắng xóa, thiên hàn địa đông, khát cái đầy đường, dân chúng nghèo khổ chết đói chết rét, có thể tùy ý bắt gặp những thi thể nằm rải rác đầu đường. Quan phủ không ngừng phái xe ra nhặt xác, lượm cả ngày lẫn đêm.

Trong khi thế gian bị bao phủ một màn tuyết trắng, nàng được sinh ra đời. Tiếng khóc đầu tiên của nàng vang lên, bão tuyết không báo mà ngừng, khí trời trong xanh trở lại, ánh mặt trời vàng rực soi rọi khắp nơi.

Ngu Thế Hùng cảm thấy rất không tầm thường, con gái của ông vừa sinh ra, trời đất liền biến đổi. Phải biết trận tuyết này đã kéo dài bảy ngày bảy đêm, là trận bão tuyết dài nhất từ trước đến nay, vì vậy lập tức mời Vô Thiệu cao tăng vì nàng xem tướng.

Vô Thiệu cao tăng chính là thần tăng số một của Đỉnh Nguyệt quốc. Nghe nói ngài tinh thông kim cổ, quan trọng hơn là một đôi tuệ nhãn biết nhìn ra anh kiệt thiên hạ, chưa bao giờ mắc sai lầm, cho nên mới được dân chúng tôn làm thần tăng.

Lại nói Vô Thiệu cao tăng lần đầu tiên nhìn thấy bé gái mới sinh, sắc mặt đại biến. Ngu Thế Hùng là ai, liếc mắt một cái cũng đã nhận ra được sự kỳ lạ, liền mời Vô Thiệu cao tăng đến thư phòng mật đàm.

“Long tình Phượng cảnh, thiên hạ chi mẫu!” Vô Thiệu đại sư chậm rãi nói, mạng này là kim quý tướng mệnh, chẳng qua không biết đối với nữ oa nhi này là phúc hay là họa! Những lời này cũng là câu nói cuối cùng của Vô Thiệu đại sư, từ đó về sau cũng không mở miệng nói chuyện, tuyên bố với bên ngoài ngài sẽ bế quan tu luyện, âm thầm tụng kinh cầu phúc cho nhân thế.

Ngu Thế Hùng mặc dù không hiểu được chân chính hàm nghĩa của những lời này, nhưng hắn cũng hiểu được nữ nhi của mình tuyệt đối không phải vật trong ao, vì vậy từ nhỏ đã cố gắng bồi dưỡng nàng, nữ công gia chánh, thi từ ca phú, thậm chí ngay cả binh pháp kỳ thư, thiên hành bát quái, phàm là dành cho nam hài học, hắn cũng nghiêm khắc đốc thúc nàng.

Thường Hy nghĩ tới đây không khỏi thở dài một tiếng, nàng có chút hoài nghi Vô Thiệu cao tăng có phải hay không nhìn nhầm rồi, thân phận của nàng thấp kém như vậy sao có thể trở thành thiên hạ chi mẫu được?

Năm đó ở kinh đô, trong Hoàng cung cũng có một tiểu sinh mệnh ra đời. Đương kim Hoàng hậu mạo hiểm tính mạng sinh ra một oa nhi, vừa sinh ra liền được Đương kim Thánh thượng sắc phong làm Thái tử, ban cho tên Vân Trác. Chỉ tiếc sau khi sinh thân thể Hoàng hậu ngày một suy yếu, khi nam hài được tám tuổi thì từ giã cõi đời.

Hoàng đế thương xót, bãi triều ba ngày, thần dân Đỉnh Nguyệt quốc chịu tang một tháng. Hoàng thượng vì Hoàng hậu đã quá cố mà tổ chức nghi thức mai táng long trọng, kinh động cả quốc gia.

Thường Hy còn biết, nàng cùng Tiêu Vân Trác chính là sinh ra cùng ngày, cùng tháng, cùng năm, chỉ khác một người là thiên chi kiêu tử (con cưng của trời), Thái tử một quốc gia, thân phận vô cùng tôn quý, còn nàng là con gái của thương nhân, đệ tiện thấp hèn, bị tất cả người đời khinh thường, giống như cỏ dại mọc trong bùn.

Hai người một là trời ột là vực thẳm, nàng làm sao có thể trở thành thiên hạ chi mẫu đây?

Nếu là trước khi vào cung, Thường Hy không chừng còn ôm một tia ảo tưởng, nhưng là bây giờ, thời điểm nàng đứng trước mặt Tiêu Vân Trác, nàng biết đây là chuyện tuyệt đối không thể. Một người lãnh huyết

vô tình như vậy, làm sao có thể coi trọng nàng, để nàng có thể trở thành thiên hạ chi mẫu đây? Thiên hạ chi mẫu... Đó không phải là Hoàng hậu của hần sao?

69. Chương 69: Đấu Tranh Đến Cùng Vì Sinh Tồn.

Mùa hè, trời đêm rải rác ánh sao lấp lánh, tiếng gió cùng với âm thanh côn trùng vang vọng đập vào màng tai, lại không thể khiến cho lòng của Thường Hy bình tĩnh trở lại. Quyết định này quá mức nặng nề, trong lúc nhất thời nàng không biết nên làm gì cho phải. Lần đầu tiên trong đời gặp phải chuyện khó khăn như thế này, còn liên quan đến tính mạng của nàng, bảo sao nàng không thể không suy nghĩ cẩn thận đây?

Trong thư phòng ánh đèn vẫn như cũ sáng ngời, Tiêu Vân Trác khác thường không có đi Triều Huy điện dùng bữa. Thường Hy biết hần đang chờ nàng quyết định, mặc dù không biết tại sao lại nghĩ thế, nhưng nàng chắc chắn hần là đang chờ nàng quyết định.

Nghĩ đến đây trong lòng càng phát ra khản trương, chậm rãi đứng lên, ở trong đình viện đi tới đi lui. Phiên nào trong lòng nàng không có cách nào an tĩnh lại, bởi vì nàng là tự ái không muốn đi tới chỗ Phùng Thư Nhã làm nô tỳ. Nhưng đó cũng không phải là nguyên nhân chính, chân chính đại phiên nào là đến từ câu nói kia của Tiêu Vân Trác: nữ nhân có thể đứng ở bên người bản Thái tử phải là cường giả!

Những lời này giống như là có ma lực cứ len lỏi vào trong lòng nàng. Thường Hy cho tới bây giờ luôn là người hăm hở tiến lên, đi về phía trước, cho nên nàng dứt khoát vào cung, cho nên nàng từ nhỏ đã tốn công tốn sức học cái này cái nọ, chưa bao giờ kêu khổ, bởi vì nàng biết trên vai nàng là gánh nặng của toàn gia tộc.

Tất cả những thứ này ép nàng cơ hồ đến mức không thở nổi. Phụ thân luôn nâng niu nàng trong lòng bàn tay, mẫu thân đối với nàng che chở đầy đủ, còn có ba ca ca từ nhỏ đến lớn luôn yêu thương nàng, nàng đã từng âm thầm thề sẽ vì người nhà, vì Ngu gia có thể không bao giờ phải mang danh thương nhân đệ tiện mà không ngừng tranh thủ, bằng bất cứ giá nào cũng phải đạt được.

Cho nên, Thường Hy không thể chỉ vì chuyện này mà lui về phía sau, cho dù phía trước có là vực sâu vạn trượng nàng cũng kiên định mà nhảy xuống. Nghĩ tới đây, trong lòng bất giác thở phào một hơi. Đúng vậy a, nàng còn có cái gì phải sợ hãi, còn cái gì phải lo lắng, còn có cái gì để mất nữa?

Thường Hy dừng lại bước chân, nhìn Doanh Nguyệt điện đèn đuốc sáng rõ, tựa như một miệng dã thú đang há rộng, mà nàng lại không dám chậm chễ chút nào từng bước dần thân.

Một bước đi vào không biết là phúc hay là họa, nhưng nếu không đi vào thì nhất định là họa, điểm này Thường Hy cực kỳ rõ ràng. Hơn nữa vị Thái tử lạnh như băng này đã nói vô cùng rõ ràng rằng nàng chỉ có hai con đường để lựa chọn, mà Thường Hy còn phải sống nữa, cho nên nàng chỉ còn một lựa chọn duy nhất!

Thời điểm Thường Hy đứng trước mặt Tiêu Vân Trác, hần tựa hồ tuyệt đối không kinh ngạc, hai hàng mi khẽ nhếch nhìn Thường Hy lại không nói câu nào, cứ như vậy nhìn chằm chằm nàng, giống như trên mặt nàng nở ra một đóa hoa vậy.

Thường Hy bị hần nhìn chăm chú, cả người sợ hãi, cảm giác tất cả tóc gáy đều dựng lên, tuy nhiên vẫn như cũ cắn răng nói: “Nô tỳ đã nghĩ xong, nguyện ý đến phục vụ bên người Phùng Lương đế!”

Khóe miệng Tiêu Vân Trác chậm rãi cong lên, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn tạo ra những âm thanh nhỏ giọt, hồi lâu mới lên tiếng: “Sau đó thì sao?”

Thường Hy đã sớm biết Tiêu Vân Trác này không phải là người đơn giản, nhưng là chỉ dựa vào một câu nói của nàng cũng đã đoán được nàng còn muốn nói tiếp, thông minh đến đáng sợ. Nàng cũng không dám nhìn thẳng vào mắt hần, khóe mắt liếc đến góc bàn đọc sách, khẽ cắn răng nói: “Nô tỳ là có điều kiện!”

70. Chương 70

Tiêu Vân Trác nghe được câu này, khuôn mặt tuấn tú nhất thời như có gió xuân phất qua, sắc bén lạnh lùng cũng tản đi không ít, ngay cả trong đôi mắt cũng ẩn theo một chút tươi cười, nhìn Thường Hy nói:

“Cô dám cùng bản Thái tử nói điều kiện? Chê mạng quá dài sao?”

Biết là khó giữ mạng, Thường Hy vốn đang lo lắng không thôi, lại nghe được thanh âm Tiêu Vân Trác xen lẫn một chút tức giận, trong lòng nhất thời chìm xuống, nói: “Nô tỳ không muốn chết, nhưng để sống được cũng rất khó khăn. Tính mạng của nô tỳ đều đang nằm trong tay Thái tử!”

Thường Hy nói đến đây nhưng không có tiếp tục nói thêm nữa, nàng muốn biết Tiêu Vân Trác sẽ phản ứng như thế nào. Nếu hần có thể tiếp nhận lời của nàng, như vậy điều kiện nàng sắp đưa ra tám chín phần là có thể đạt được. Còn nếu hần phản ứng kịch liệt, như vậy lại càng không cần phải nói, nhiều lời cũng vô dụng.

Tiêu Vân Trác đặt cuốn sách trong tay xuống bàn, nhìn thẳng Thường Hy, ánh mắt sắc bén càng không ngừng quét qua khuôn mặt kiên định của nàng, lông mày nhẹ nhướn lên một chút: “Cô nói thử điều kiện của cô là gì?”

“Nô tỳ cùng Phùng Lương để chính là tú nữ cùng nhau vào cung, không dám nói là hiểu rõ nàng, nhưng là thời điểm ở Vinh hạm cung cũng đã từng gặp qua vài lần, có chút ít hiểu biết tính tình nàng. Thái tử gia nếu thật muốn nô tỳ đi phục vụ Phùng Lương để, kính xin Thái tử gia bảo toàn tính mạng cho nô tỳ. Nô tỳ không muốn chết ở trong thâm cung này, nô tỳ còn muốn năm năm sau đoàn tụ cùng người nhà!” Thường Hy từng câu từng câu đem điều kiện của mình nói ra, cũng chậm rãi quỳ xuống.

Thường Hy biết lời nói của mình đâu chỉ là lớn mật, quả thực chính là dùng từ vô cùng lớn mật để hình dung. Phùng Lương để còn chưa có vào cung, nàng đã ở bên cạnh Thái tử dèm pha danh dự của nàng ta, đây chính là thủ đoạn cấm kỵ của hoàng cung. Nhưng Thường Hy biết nếu không nói ra, dựa vào tính tình Phùng Thư Nhã, còn có cả Vân Thanh lúc nào cũng chăm chăm nhìn nàng, cái mạng nhỏ của nàng thật khó có thể giữ...

Nếu để cho Tiêu Vân Trác chọn lựa giữa nàng và Vân Thanh, tám chín phần là hần sẽ lựa chọn tin tưởng Vân Thanh mà không phải nàng. Không có chứng cứ rõ ràng chứng minh Vân Thanh quả thật có ý đồ xấu xa với nàng, vậy cũng không thể dễ dàng tố cáo nàng ta. Một khi đã nói ra khỏi miệng, hoặc là sẽ chặt chẽ đem Vân Thanh kéo xuống, hoặc là nàng sẽ bị loạn côn đánh chết!

“Ý của cô là, Lương để của bản Thái tử lòng dạ độc ác, đe dọa đến tính mạng của cô?” Thanh âm Tiêu Vân Trác nghe không ra hỷ nộ, cứ nhàn nhạt làm cho lòng người cũng cảm thấy lơ lửng.

Thường Hy cúi đầu, như là bằng bất cứ giá nào, da mặt cũng đành phải dày lên: “Nô tỳ cũng là nữ nhân, nô tỳ cũng không hy vọng bên cạnh mình có một nữ nhân khác còn xinh đẹp hơn cả ngày theo bên cạnh hấp dẫn trượng phu của mình!”

“Dung mạo cô so với Lương để của bản Thái tử đẹp hơn sao?” Thanh âm Tiêu Vân Trác mang theo một tia châm chọc, ánh mắt nhìn Thường Hy lại nhiều hơn một chút đùa giỡn, nói tiếp: “Cô thật đúng là không biết ngượng!”

Thường Hy sắc mặt phi hồng, nắm chặt góc áo nói: “Nô tỳ đối với dung mạo của mình vẫn rất có lòng tin. Thái tử gia không cần châm chọc, về điểm này nô tỳ có thể ngẩng đầu lớn tiếng nói!”

Tiêu Vân Trác không biết vì sao đột nhiên lại bật cười, nhìn Thường Hy sắc mặt đỏ bừng xấu hổ nhưng vẫn cố chấp nói, sắc bén trong ánh mắt chậm rãi thối lui, đứng dậy đi đến trước mặt Thường Hy, từ trên cao nhìn xuống nói: “Bản Thái tử cũng không thích nữ nhân ngực lớn não nhỏ, tướng mạo đẹp mà vô dụng!”

Thường Hy cơ hồ là không ngẩng đầu lên được, hàm răng nghiến ken kết một hồi lâu mới nói: “Nô tỳ không phải kẻ ngu ngốc, ít nhất cũng hiểu được lúc nào thì nên làm chuyện gì, nếu không tối nay cũng không liều chết tới đây!”

“Cô muốn ta giữ tính mạng cho cô, nhưng cô làm được gì cho bản Thái tử đây?” Tiêu Vân Trác cũng không làm những chuyện không có lợi, trong mắt lóe lên một tia hài hước.

Thường Hy khê cần rằng, bây giờ không phải là thời điểm giấu tài, chỉ có khiến Tiêu Vân Trác hiểu được sự thông tuệ của nàng thì may ra mới có được một con đường sống, vì vậy mới nói: “Phùng Thư Nhã chính là nữ nhi của Tổng đốc Giang Nam Phùng Lập Lâm, trong nhà có thể gọi là có quyền thế. Đường kim thánh thượng không lập Thái tử phi nhưng lại để Phùng Thư Nhã làm Lương để, như vậy có thể thấy được Hoàng thường là túy ông chi ý bất tại tửu (say không phải vì rượu). Ngôi vị Thái tử vốn là người người mơ ước,

hôm nay lại lấy một nữ nhân quyền thế như vậy, chỉ cần là người có chút hiểu biết cũng nhìn ra được huyền cơ trong đó. Cho nên nô tỳ không muốn đi hầu hạ Phùng Lương để, bởi vì nếu như nô tỳ thật sự bị nàng hại chết, đến lúc đó người nào sẽ vì một nô tỳ hèn mọn mà đi hỏi tội của nàng? Điều này nô tỳ tự biết được. Nếu như Thái tử gia nhất định muốn nô tỳ đi hầu hạ Phùng Lương để, nô tỳ cũng không dám có phản kháng, chẳng qua là nếu Thái tử gia giữ được cho nô tỳ một mạng, nô tỳ cũng không phụ lòng ngài. Địa vị của nô tỳ mặc dù ti tiện, nhưng lại có được một phụ thân có tiền, ba ca ca am hiểu doanh thương, một nhà mẹ có thể hô phong hoán vũ ở thượng giới, đây tất cả sẽ trở thành cánh tay trợ lực của Thái tử gia!”

Tiêu Vân Trác một phen bắt được cánh tay Thường Hy, thấp giọng quát: “Tiện tỳ lớn mật! Lại dám vọng nghị triều chính, phỉ báng Thánh thượng, cô có biết đây là tội chu di cửu tộc không?”

Thường Hy nghe đến đó cuối cùng cũng buông lỏng, lo lắng trong lòng một chút cũng không còn, khoe miệng khê nhếch, ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Nô tỳ nếu đã vào Đông cung thì chính là người của Đông cung. Thái tử gia tốt thì nô tỳ cũng tốt, nhà mẹ nô tỳ cũng vậy, điểm đạo lý này nô tỳ còn có thể biết được!”

Tiêu Vân Trác chậm rãi buông ra cánh tay Thường Hy, trong lúc bất chợt phát hiện ra nữ nhân trước mắt này không chỉ xinh đẹp mà còn thông tuệ vô cùng... Nhớ tới nàng dám đạp hai chân của hắn, có chút dã man! Quan trọng nhất là nữ nhân này thật lớn mật, ở trước mặt hắn dám nói ra những lời này, phần can đảm ấy ngay cả nam tử cũng khó có được.

“Ngu Thường Hy... Nếu lời hôm nay truyền ra ngoài, Ngu gia của cô sẽ có hậu quả gì?” Thanh âm Tiêu Vân Trác phiêu phiêu, tựa hồ không có một chút phân lượng, nhưng là lời nói sắc bén lại làm cho kẻ khác run lên.

“Nô tỳ vốn đã sắp bước vào tử lộ, còn có cái gì đáng sợ? Huống chi nô tỳ tin tưởng Thái tử gia, ngài làm sao có thể buông tha trợ lực tốt như vậy, nhất là khi Phùng Lương để vào Đông cung, chỗ dùng của nô tỳ càng lớn!” Thường Hy đang ám chỉ, thay vì để nàng làm thị tỳ cho Phùng Thư Nhã, không bằng dùng nàng kiểm chế nàng ta, như một nước cờ thuận lợi.

Tiêu Vân Trác gắt gao nhìn chằm chằm Thường Hy, nhẹ nhàng nói: “Thật cái gì cũng không sợ sao?”

Thường Hy khê run lên. Tiêu Vân Trác châm chọc nói: “Không có bản lĩnh như vậy thì đừng có dễ dàng nói ra. Nhưng mà, ít nhất cô cũng có một chuyện đáng phải sợ hãi, không phải sao?”

Thường Hy thần sắc nhất thời có chút bất an, chuyện ngày đó ở đài thủy tạ, cả đời này có lẽ nàng sẽ bị Tiêu Vân Trác nắm khít khao ở trong lòng bàn tay, chỉ sợ là cơ hội dứt thân ra cũng không có. Nhưng hiện tại nàng cũng không có khả năng nghĩ được xa như vậy, trầm trọng nói: “Con thỏ nóng lên cũng có thể cắn người, Nê Bồ Tát cũng có ba phần tính đất, huống chi Thái tử gia đã biết tính khí nô tỳ chẳng phải tốt đẹp gì, là người rất hẹp hòi. Nô tỳ không phải là thánh nhân, chọc tới người nhất định sẽ liều mạng!”

Trước cảnh báo hắn, nếu như Tiêu Vân Trác làm quá phận, nàng cũng sẽ không dễ dàng lui về phía sau.

Tiêu Vân Trác nghe vậy thần sắc biến đổi, hừ lạnh một tiếng phẩy tay áo bỏ đi.

Thường Hy vừa muốn mở miệng gọi hắn, tuy nhiên lại không dám nói lên tiếng, nhìn thân ảnh của hắn biến mất ở cửa, không khỏi thầm oán một câu: “Nếu người không phải là Thái tử, cô nãi nãi đây cũng sẽ không ăn nói khép nép với người như vậy. Đáng thương ta lớn bằng ngần này, mấy ngày nay ở Đông cung bị ăn tức so với ở nhà ta vài chục năm còn muốn nhiều hơn! Không có phá hủy Đông cung của người (dĩ nhiên ta không dám) là người nên nỗ lực cười rồi! Nỗi hận này ta tạm thời nhớ, chờ thời điểm ngày nào đó người rồng bơi nước cạn, ta từ từ báo thù cũng chưa muộn!”

Nghĩ chán chê Thường Hy mới phát hiện người này căn bản không có nói nàng có phải đi phục vụ Phùng Thư Nhã hay không?

Bất đắc dĩ Thường Hy không thể làm gì hơn là trở về phòng mình, nằm trên giường lăn qua lộn lại cũng không ngủ được. Tiêu Vân Trác rốt cục sẽ bắt nàng đi sao? Nàng nói xong mấy cái điều kiện kia, đến tốt cùng là hắn đã động lòng chưa? Xong việc, nên chết một câu hắn cũng không thêm lưu lại, cứ vậy cong móng đi thẳng, để nàng nằm đây trần trọc mất ngủ cả đêm thôi!

Lão thiên gia cho thiên lôi đánh chết hẳn đi, tránh cho nàng còn phải nghĩ đông nghĩ tây, đoán xem hẳn sẽ xử trí thế nào. Thường Hy tức giận ngồi dậy, đưa hai tay ôm đầu gối, một chút cũng không có buồn ngủ. Nàng làm sao còn tâm trạng đi ngủ, thật sự là giống như kiến bò trên chảo nóng, lửa cháy bỏ thêm dầu, thật là không thể sống yên ổn!

Thường Hy xuống giường, hung hăng giẫm trên mặt đất vài cái, hận dưới chân không phải là Tiêu Vân Trắc để nàng đạp chết mới có thể hả giận.

Thật sự không ngủ được, Thường Hy lại nghĩ đến lúc ở trong rừng trúc nàng nhặt được món đồ kia, đưa tay đốt ngọn đèn dầu, tỉ mỉ xem xét. Là một chiếc trâm hoa mai bằng bạc được chế tác tinh tế, so với mấy thứ tục phẩm được bày bán trên đường thì tinh xảo hơn nhiều.

Thường Hy lúc đầu nhìn thoáng qua chỉ cho là một lá sắt, lại không nghĩ tới đây cư nhiên lại là trâm bạc cho nữ nhân. Chẳng lẽ ở trong rừng trúc, cố ý để cho nàng bại lộ là do một nữ nhân gây nên sao? Chỉ là một nữ nhân nho nhỏ, sao có thể dùng sức vô thanh vô thức nấp trong rừng trúc, ném ra trâm bạc mà lại tạo được tiếng động lớn như thế?

Thường Hy lặn qua lộn lại nhìn trâm bạc. Thường Hy biết nếu như vật này từ ngoài cung tiến vào, mà cửa hàng vàng bạc ngoài cung đều có ký hiệu riêng biệt, ở trâm bạc nhất định có thể tìm được. Còn nếu như không có ấn ký thì nhất định là vật trong cung.

Quả nhiên ở phía mặt trong của trâm bạc Thường Hy phát hiện được một cái ký hiệu hình cây trúc nho nhỏ. Nàng nhớ rõ ký hiệu này là của cửa hàng bạc Lý Ký ở Vân Đô, nhớ ngày đó nàng vô cùng yêu thích một món đồ trang sức ở đó, nên có thể dễ dàng nhận ra.

Cửa hàng bạc Lý Ký có một đặc điểm chính là, phạm một dạng đồ trang sức, số lượng làm ra cũng không phải là nhiều. Nếu như trâm bạc này thực sự ở Lý Ký, như vậy nàng có thể đến đó để tra ra dấu vết rồi.

Nghĩ tới đây Thường Hy hơi thở phào nhẹ nhõm. Nhưng là làm sao để xuất cung đi thăm dò lại là một chuyện phiền não khác. Trước mắt nhất định là không ra được, cho nên Thường Hy chỉ có thể đem trâm bạc này cất đi, đợi ngày nào đó sẽ tính tiếp. Đứng lên quan sát cả gian phòng, Thường Hy muốn đem vật này cất vào một nơi bí mật, miễn cho kẻ ám toán nàng tìm lại được trở về.

Cuối cùng rơi vào mắt nàng chính là nền gạch hơi nhô ra. Thường Hy lộ ra một cái mỉm cười tinh quái, cúi người đi xuống tới bên chân giường, đem phiến gạch lát khê nghiêng ra một chút, lấy tay cào cát mịn ra một khoảng hơi nông, sau đó đem trâm bạc thả xuống, lại đem cát mịn lấp đầy, lúc này mới hài lòng mỉm cười. Nàng đem cát mịn dư thừa quét sạch sẽ, rồi khê lau đi một tầng mồ hôi trên trán, một lần nữa nằm lại lên giường.

Đến tốt cùng là người nào muốn đẩy nàng vào chỗ chết đây? Cần biết rằng dưới tình huống như thế chỉ cần sơ ý một chút cũng sẽ biến thành gian tế nghe lén, chỉ sợ là ngay cả mạng sống cũng không còn.

Người đầu tiên Thường Hy nghĩ đến chính là Vân Thanh, bởi vì ở Đông cung chỉ có duy nhất Vân Thanh có địch ý với nàng, vả lại thỉnh thoảng làm khó nàng, lần này còn muốn đem nàng điều đến bên người Phùng Thư Nhã. Nghĩ thế nào cũng cảm thấy Vân Thanh cực kỳ đáng nghi.

Nhưng là Thường Hy lại cảm thấy Vân Thanh không phải là loại người ngu ngốc như vậy, có thể ngồi lên được chức quản sự cô cô của Đông cung, làm sao có thể là người đơn giản đây? Làm sao có thể dùng một chiếc trâm bạc lớn như vậy để người ta có thể dễ dàng tra ra tung tích chứ?

Thường Hy lại lật người. Bên ngoài cửa sổ ánh trăng sáng rọi chiếu vào, vẩy lên bóng đêm yên tĩnh một tầng bạc sáng mênh mông. Vân Thanh sẽ không phải là người thiếu thận trọng như vậy. Nhưng nếu như không phải là nàng ta, thì sẽ là ai đây? Thường Hy đi tới nơi này còn chưa có đắc tội người nào a, ngoài Vân Thanh ra nàng chỉ tiếp xúc với Triều Hà cùng Văn Thu thôi, mà hai người đó hẳn sẽ không phải loại người như thế chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không đoán ra được là ai, Thường Hy mê mê mang mang đi vào giấc ngủ, đợi đến sáng hôm sau liền bị từng trận âm thanh vui mừng đánh thức, chợt ngồi dậy.

Hôm nay là ngày Phùng Thư Nhã cùng với Nhụ tần, Bảo lâm tiến vào Đông cung. Thường Hy lập tức xuống giường, vội vàng vàng rửa mặt tử tế, mặc quần áo xong xuôi, ngay cả điểm tâm cũng không kịp

ăn, chạy ra ngoài. Nàng còn không biết Tiêu Vân Trác rốt cục muốn xử trí nàng như thế nào. Nhưng bất kể thế nào cũng phải hỏi rõ ràng trước khi Phùng Thư Nhã vào cửa, nhờ đầu vị kia vừa nằm bên gối vừa thổi, vậy nàng cũng không hay ho rồi.

Vừa mở cửa ra, Thường Hy thiếu chút nữa cùng người bên ngoài đụng thành một đồng. Hai người vội vàng ổn định thân mình, lại nghe người kia nói: “Ngu tử tử, tử vội vàng hấp tấp làm gì đây? Làm muội sợ muốn chết, thiếu chút nữa chúng ta liền thành hồ lô lẫn lộn rồi!”

Thường Hy nghe thế mới biết ngoài cửa là Văn Thu, có chút ngượng ngùng nói: “Văn Thu sao muội lại tới đây? Sao lại đi vội như vậy?”

“Muội đến truyền khẩu dụ của Thái tử gia! Ngu tử tử a, báo cho tử biết một tin vui!” Văn Thu mím môi cười hì hì không ngừng, cả ánh mắt cũng là ý cười. Thường Hy sửng sốt, có chuyện gì đây?

71. Chương 71: Lòng Nam Nhân Cũng Sâu Tựa Kim Đáy Biển.

“Tin vui gì cơ? Văn Thu, ta còn có thể có việc gì vui chứ, muội đừng có nói giỡn!” Thường Hy có chút gãi đầu. Tiêu Vân Trác tên cầm thú kia chỉ cần không kiếm chuyện với nàng đã là may mắn lắm rồi, làm sao còn có thể cho nàng cái tin vui?

“Ngu tử tử, đây không phải là nói giỡn. Sáng nay trước khi đi, Thái tử gia đã phân phó trước mặt mọi người, về sau tử tử sẽ đến Doanh Nguyệt điện hầu hạ, đây không phải là tin vui sao?” Văn Thu có chút hâm mộ nhìn Thường Hy. Doanh Nguyệt điện a, bao nhiêu người muốn đi mà cũng không được.

Thường Hy ngây ngẩn cả người, lắp bắp nói: “Doanh... Nguyệt điện?”

Thật là như vậy. Văn Thu thấy bộ dáng Thường Hy kinh ngạc như vậy, trong mắt lóe lên một tia dị sắc. Nàng nguyên tưởng rằng Thường Hy sáng sớm đã biết, thế nhưng bây giờ mới được thông báo cho, thật đúng là làm cho người ta có chút lắc đầu rồi.

“Đúng vậy a, Doanh Nguyệt điện! Ngu tử tử, tử thật đúng là có phúc khí, bọn muội vào Đông cung lâu như vậy cũng chưa có được đi phục vụ ở Doanh Nguyệt điện, không nghĩ tới tử tử vừa đến là có thể đi được rồi. Thật là khiến người ta hâm mộ!” Văn Thu không che dấu chút nào hâm mộ cùng mê mẩn của mình. Doanh Nguyệt điện là nơi nào? Đây chính là nơi cơ mật nhất của Thái tử gia, có thể đến đây phục vụ đều là những người tin cẩn, là hồng nhân trong Đông cung, nàng làm sao lại không muốn đi Doanh Nguyệt điện phục vụ đây, chỉ tiếc là thủy chung không có cái phúc khí đó!

“Không phải nói sẽ tới Triều Huy điện phục vụ sao, làm sao lại sẽ đi Doanh Nguyệt điện?” Thường Hy có chút không thể lý giải nổi. Một chiều này của Tiêu Vân Trác thành công lại khiến nàng mê mang, hẳn rốt cuộc muốn làm cái gì? Hẳn chẳng lẽ không biết làm như vậy sẽ đưa nàng ra nơi đầu sóng ngọn gió, sau này nhất định sẽ gặp phải những chuyện không hay sao?

Hôm nay, ngay cả người cùng nàng có chút thân thiết là Văn Thu còn cảm thấy ghen tị, huống chi những người xa lạ, ở sau lưng nàng nhất định đang ngầm gièm pha, bàn tán. Văn Thanh chỉ sợ là tức đến nổi ngay cả miệng cũng muốn sai lệch đi? Nghĩ tới đây, tâm tình Thường Hy thoáng chút được hóa giải, có thể dễ dàng làm nàng cảm thấy cao hứng chỉ có điểm này mà thôi.

“Tâm tư của Thái tử gia ai có thể suy đoán được! Chỉ là Ngu tử tử, tử cần phải cẩn thận, phục vụ ở Doanh Nguyệt điện cũng không giống như ở Triều Huy điện. Tại Triều Huy điện không có nhiều kiêng kỵ như vậy. Thái tử gia bình thường đều làm việc ở nơi đó, cho nên nói chuyện làm việc đều phải cực kỳ cẩn thận, nếu như một chút sai lầm bị người có dụng tâm bắt được thì sẽ gây ra phiền phức lớn!” Lời này của Văn Thu là thành tâm thành ý, mặc dù có chút ghen tị với Thường Hy, nhưng quan tâm vẫn rất là chân thành.

Thường Hy nhìn Văn Thu, trong lòng có chút áy náy. Mới vừa rồi nàng có hơi hoài nghi Văn Thu, nhất là khi này trong mắt nàng lóe lên ghen tị rõ ràng. Thật ra thì cũng đúng, nếu là người xấu thì sao có thể lộ ra địch ý cho người xem, chỉ sợ là che giấu còn không kịp đâu. Thường Hy cảm giác mình thật là suy nghĩ nhiều.

“Cám ơn muội, Văn Thu. Muội cùng Triều Hà đều là tỷ muội tốt nhất của ta. Trong Đông cung này, là ta nhờ các muội chăm sóc không ít, không biết nên nói cái gì cho phải!” Thường Hy lôi kéo tay Văn Thu chân thành nói. Nàng hiện tại cần đồng minh, không cần kẻ địch, cho nên Thường Hy muốn lôi kéo thật tốt từng người bên cạnh có thiện ý với nàng.

Văn Thu cúi đầu, hồi lâu mới lên tiếng: “Là Triều Hà nguyện ý đến gần tỷ, thích tỷ, cho nên muội cũng không thể làm gì khác hơn là theo nàng ấy. Thật ra thì lúc đầu muội cũng không thích tỷ, muội ghét người có diện mạo đẹp!”

Nói tới chỗ này, thanh âm Văn Thu đột nhiên dừng lại, nhìn thấy Thường Hy lộ ra nụ cười mất tự nhiên mới nói tiếp: “Ngu tỷ tỷ, tỷ nên mau đi Doanh Nguyệt điện, qua một lát nữa Thái tử gia sẽ trở lại, nhanh cần người hầu hạ rồi!”

Thường Hy sửng sốt, nên đến thì cũng đã đến rồi... Nàng ấy cứ nhiên lại dùng giọng điệu giống như nói với các Lương đế, Nhụ tần cùng Bảo lâm sắp vào cửa. Bọn họ đều là chủ tử không giống nàng a!

Thường Hy theo bản năng nhìn về phía Văn Thu, lại bắt được một chút cô tịch vừa lóe lên trên mặt nàng. Văn Thu chưa tính là người rất đẹp, nhưng cả khuôn mặt lại khiến người ta thấy được một loại cảm giác đoan trang, trong đôi mắt kia tựa hồ có rất nhiều chuyện xưa, để cho người liếc mắt một cái là có thể đắm chìm trong đó. Đây rõ ràng là một đôi mắt biết nói, Thường Hy từ trong đó có thể nhìn ra được một chút đau thương cùng buồn bã.

Lần đầu tiên Thường Hy cảm thấy đây là một người có thể tin tưởng được, loại cảm giác này khiến nàng rất kinh ngạc, thời điểm đối mặt với Triều Hà cũng không có mãnh liệt như vậy.

Triều Hà cùng Văn Thu làm cho người ta cảm giác hoàn toàn bất đồng. Một là mùa xuân sức sống bừng bừng, thời khắc đều tràn đầy vui vẻ, một là mùa thu nắng vàng trải nhạt, nồng đậm hương thơm giống như một vò rượu lâu năm ý vị vô cùng.

So sánh hai người, theo lý thuyết, Thường Hy là nên thích Triều Hà người có tính tình cùng nàng không sai biệt lắm, nhưng không biết vì sao ánh mắt của nàng chung quy luôn dừng lại trên người của Văn Thu. Hoặc là nói, trên người Văn Thu có một loại trầm ổn mà nàng vẫn mong muốn không thôi.

Thường Hy ở trước mặt người khác luôn là một bộ đoan trang, hào phóng, cử chỉ đúng mực. Nhưng thật ra chỉ có Tiêu Vân Trắc mới thấy được bản chất thật của nàng. Nàng chính là một người nghịch ngợm hay thích gây chuyện, cộng thêm nhỏ mọn, có thù tất báo. Trong cuộc đời của nàng, không có nguyên tắc thối lui, không có làm bộ tha thứ rồi cắn sau lưng người ta một nhát, không có vì nể mặt mũi người khác mà đánh mất mặt mũi của chính mình. Tóm lại một câu là, người đừng chọc tới ta, chọc đến là phải lãnh lấy hậu quả trả thù gấp bội. Đánh một trả hai, đánh hai trả bốn, đánh bốn trả tám, nói chung là gấp bội lên, tuyệt không lỗ vốn.

Về phần Vân Thanh kia, Thường Hy đã nhớ kỹ, không phải là không trả đũa mà là thời cơ chưa chín muồi. Đợi đến lúc, nhìn nàng làm thế nào khiến cho nàng ta hiểu, không nên chọc đến không đúng người.

“Ngu tỷ tỷ, nên đi, tỷ làm sao lại gần người vậy?” Văn Thu nhẹ nhàng đẩy Thường Hy một cái, trên mặt có một tia tò mò.

Thường Hy chợt phục hồi lại tinh thần, nhìn nàng mỉm cười nói: “Đi thôi!” Vừa đi vừa hỏi: “Văn Thu, muội nói xem ta đến Doanh Nguyệt điện làm người hầu, ở Đông cung ngoại trừ Thái tử ra ai cũng không thể sai sử ta?”

Văn Thu trịnh trọng gật đầu một cái, thần sắc nghiêm túc nói: “Dĩ nhiên! Ngu tỷ tỷ, người hầu của Doanh Nguyệt điện không phải là phạm vi toàn bộ Đông cung. Nó chẳng qua là nghe theo phân phó của một mình Thái tử gia. Đừng bảo là Vân Thanh cô cô, ngay cả Chu tổng quản cũng không thể dễ dàng sai khiến người của Doanh Nguyệt điện. Cho nên tất cả mọi người đều muốn đến Doanh Nguyệt điện, vừa nhẹ nhàng lại có mặt mũi, thật là một công việc tốt a!”

Thần sắc Thường Hy nhất thời chợt sáng lên, tin tức này không thể nghi ngờ là chuyện tình tốt nhất nàng nghe được trong mấy ngày qua. Sau này đối mặt với Vân Thanh cũng không cần khúm núm rồi, thật muốn xem một chút Vân Thanh sau khi biết được tin này sẽ có thần sắc gì.

Được rồi, đây chính là cái lối suy nghĩ của tiểu nhân. Dĩ nhiên nàng vẫn không có tuyên truyền rùm beng mình là một thánh nhân, cho nên nghĩ như vậy là chuyện thiên kinh địa nghĩa a!

Trong lòng Thường Hy quả thật nở hoa, nhưng là ngoài mặt lại bất động thanh sắc, cho dù đối mặt với Văn Thu, Thường Hy cũng không thể dễ dàng để cho các nàng thấy được mặt khác của nàng. Bước lên hành lang quay đầu nhìn lại, thấy được Văn Thanh từ xa đang đi tới.

Tục ngữ nói, không phải oan gia không tụ đầu, họ quả nhiên có thù oán, vừa bước lên khúc rẽ liền chạm mặt.

72. Chương 72

Thường Hy mỉm cười nhìn Văn Thanh, khom lưng hành lễ nói: “Nô tỳ tham kiến cô cô!”

Văn Thanh trông thấy Thường Hy, thần sắc chấn động, con ngươi một trận co rút lại, lạnh nhạt nói: “Đứng lên đi!”

Văn Thu cũng đi theo một bên hành lễ, cười nói: “Cô cô, nô tỳ là phụng mệnh Thái tử gia đến truyền cho Ngu tử tỷ tới phục vụ tại Doanh Nguyệt điện. Cô cô là định đi nơi nào a?”

Văn Thanh thần sắc thản nhiên nói: “Đi làm việc của người đi, còn có thời gian rảnh rỗi hỏi thăm chuyện người khác!”

Văn Thu lơ đãng cười cười, đang muốn lôi kéo Thường Hy đi, lại nghe thấy Thường Hy mở miệng nói: “Cô cô chắc là vội vàng tìm thị nữ cho Lương đế chứ? Thật là đáng tiếc, Thường Hy vốn muốn đi hầu hạ Lương đế, ai biết Thái tử lại đột nhiên muốn nô tỳ đi Doanh Nguyệt điện, không thể nói gì khác hơn là xin cô cô tìm một người già dặn hơn rồi. Phần ân đức này của cô cô, Thường Hy xin vĩnh tạc ở trong lòng, ngày khác nếu có cơ hội chắc chắn sẽ báo đáp!”

Văn Thanh vừa mới nâng chân lên lại nặng nề rơi xuống, xoay người lại nhìn Thường Hy, thấy được khuôn mặt Thường Hy sáng lạn như hoa đào, không khỏi cắn răng nói: “Người có phần tâm này là tốt rồi, ta đây xin ngồi chờ!” Nói xong câu này xoay người muốn rời đi, mới vừa đi một bước lại nói thêm một câu: “Đắc ý nhất thời không phải là đắc ý, đắc ý cả đời mới chính là đắc ý, người hiểu không?”

Thường Hy đã sớm ngờ tới Văn Thanh sẽ không ngậm bồ hòn, nghe được nàng ta nói như vậy cũng không tức giận, ngược lại gật gật đầu nói: “Đa tạ cô cô dạy bảo, nếu ngày nào đó nô tỳ có làm sai, lúc đó xin nhờ cô cô chỉ điểm. Thời gian không còn sớm, không làm trễ nải công việc của cô cô nữa, Thường Hy cũng phải đi làm nhiệm vụ của mình, ngày khác xin kính cô cô một ly rượu nhạt để bày tỏ lòng thành kính!”

Văn Thanh nhìn thân ảnh đã đi xa của Thường Hy, thần sắc xanh mét, hừ lạnh một tiếng quay người bước đi.

Văn Thu cau mày đem chuyện vừa rồi ngẫm lại một lần, trong lúc bất chợt kinh hô: “Ngu tử tỷ, tỷ cùng cô cô có phải hay không có cái gì đó hiểu lầm?”

Thường Hy nhìn Văn Thu, mở miệng hỏi: “Văn Thu, trong mắt muội cô cô là người như thế nào?”

Văn Thu không hiểu vì sao Thường Hy lại hỏi câu này, suy nghĩ một lát rồi nói: “Cô cô là một người rất nghiêm khắc, mọi việc giao cho cô cô người đều có thể làm được. Văn Thu rất bội phục cô cô!”

Thường Hy biết Văn Thu không có nói dối, không nghĩ tới Văn Thanh lại có thể lưu lại ấn tượng tốt đẹp trong mắt người khác như vậy. Lúc này mới thấy có điểm may mắn là không lỡ mắng công kích Văn Thanh trước mặt Tiêu Văn Trác, nói không chừng hẳn lại vô cớ tức giận, nói nàng là nữ nhân không có việc gì liền tìm cớ sinh sự.

Thấy Thường Hy không nói gì, Văn Thu cũng lặng lẽ đi theo bên cạnh nàng, hồi lâu mới lên tiếng: “Cô cô mặc dù rất nghiêm khắc nhưng lòng dạ lại rất mềm, không có vô duyên vô cớ xử phạt người khác, trong Đông cung, hạ nhân cũng rất tôn kính cô cô. Ngu tử tỷ, nếu tỷ cùng cô cô có cái gì hiểu lầm, muội có thể đi nói giúp, cô cô nhất định là sẽ không so đo!”

Thường Hy ở trong lòng cười khỏ một tiếng, nhưng là có mấy lời không thể nói ra vào lúc này, chỉ đành phải cười nói: “Không sao a, ta với cô cô không phải là rất tốt ư? Mọi người không cần phải lo lắng, ta biết rõ nên làm thế nào!”

Vân Thu mặc dù còn có chút hoài nghi, nhưng truy hỏi đến cùng không phải là tác phong của nàng, để lại câu chuyện không muốn hỏi thêm nữa, cúi đầu, đi lại vài bước đã đến Doanh Nguyệt điện. Vân Thu dừng bước chân, nói: “Thư phòng là nơi không thể tùy tiện tiến vào. Ngươi tỷ tỷ, mọi người chỉ dẫn tỷ đến nơi này thôi, có chuyện gì tỷ có thể tìm mọi người nói một tiếng, hoặc là Triều Hà cũng vậy!”

Thường Hy cảm kích, gật đầu một cái nói: “Các mọi người còn có nhiều chuyện phải làm, gần tối Lương để bọn họ sẽ tiến cung, mọi người cũng nên nhanh đi đi không cần để ý đến ta!”

Vân Thu yên lặng gật đầu một cái, xoay người rời đi. Thường Hy có thể cảm nhận được Vân Thu mất hứng, bởi vì nàng nhắc đến chuyện nữ chủ nhân sắp vào Đông cung mà mất hứng. Chẳng qua là hiện tại Thường Hy cũng không có thời gian hỏi nàng tại sao lại như vậy, chỉ phải đành đem nghi vấn đặt trong lòng mình, xoay mình bước vào Doanh Nguyệt điện.

Đại tổng quản Đông cung họ Chu, tên Tứ Hải, tất cả mọi người đều gọi là Chu tổng quản. Phó tổng quản họ Trịnh, tên một chữ Thuận. Vì đã gọi là Chu tổng quản rồi, nên mọi người gọi hắn là Trịnh công công.

Trịnh công công chính là người đón Thường Hy vào Đông cung ngày đầu tiên, giờ phút này gặp lại Thường Hy, cười nói: “Không nghĩ tới là người tiến lên thật mau, ngắn ngủi hơn mười ngày công phu mà đã có thể vào làm việc ở Doanh Nguyệt điện. Chúng ta ban đầu quả nhiên không nhìn lầm người!”

Thường Hy khom lưng hành lễ nói: “Nô tỳ tham kiến Trịnh công công! Công công nói đùa, nô tỳ nào có bản lĩnh gì, là Thái tử gia không ngại nô tỳ chân tay lóng ngóng, vụng về, lúc này nô tỳ mới may mắn được vào Doanh Nguyệt điện. Sau này vẫn là xin công công chiếu cố nhiều hơn!”

Trịnh Thuận thấy Thường Hy thức thời như thế, nhất thời cười đến mặt đầy nếp nhăn, khiêm tốn đôi câu nói: “Nói không chừng về sau chúng ta còn phải dựa vào người, giúp đỡ lẫn nhau thôi!”

Thường Hy ngược lại có chút kinh ngạc, Trịnh Thuận cư nhiên lại nói như vậy, trong lúc nhất thời khó mà nói thêm được câu gì, chỉ đành phải làm bộ xấu hổ xoay người sang một bên, trong lòng thầm suy nghĩ, chỉ sợ người trong Đông cung này đều nghĩ nàng cùng Thái tử có quan hệ mập mờ gì, nếu không Trịnh Thuận làm sao sẽ nói như vậy?

Đang lúc suy nghĩ, Tiêu Vân Trác đã trở lại, sải bước đi vào thấy Thường Hy ở chỗ này, chỉ hơi hơi sững sốt một chút, cái gì cũng không nói bước vào phòng trong.

Thường Hy không biết lúc này mình nên làm cái gì, đứng ngăn người. Trịnh Thuận đẩy nàng một cái, nói: “Lo lắng cái gì, mau đi vào hầu hạ đi!”

Thường Hy sợ hết hồn, nhìn phương hướng Tiêu Vân Trác biến mất, hẳn là tịnh phòng (chắc là phòng tắm) rồi, nàng đi theo vào làm cái gì, mới không cần!

Quay đầu khỏ sở nhìn Trịnh Thuận: “Công công, ta có chút sợ, ngài thay ta đi vào hầu hạ một lần đi, lần sau ta nhất định đi vào, có được hay không?”

Trịnh Thuận mở to hai mắt nhìn Thường Hy, tựa hồ có chút không thể tin được nàng sẽ nói như vậy, lập tức nói: “Người ngốc nha, đây là cơ hội tốt, còn không vội vàng đi vào?” Vừa nói, Trịnh Thuận còn đẩy Thường Hy một cái khiến nàng lảo đảo thiếu chút nữa đâm lên chéo quần của mình, khuôn mặt phi hồng, lẳng ngốc nhìn cửa tịnh phòng nhưng thủy chung vẫn không nhắc nổi chân, nửa điểm cũng không muốn.

Trịnh Thuận nhìn thấy không khỏi nóng nảy, nếu chủ tử nổi giận, xui xẻo còn không phải là hắn? Hung hăng trừng mắt nhìn Thường Hy một cái, thấp giọng quát: “Đi theo ta!”

Đến nước này thì Thường Hy cũng không dám nói cái gì nữa, chỉ đành phải cúi đầu đi theo bóng lưng Trịnh Thuận hướng tịnh phòng đi tới. Mới vừa đi tới cửa lại không nhận được dừng chân, nhìn Trịnh Thuận có chút ngăn người, không dám bước vào.

Trịnh Thuận đáng lẽ đã tiến vào, lại nhìn thấy Thường Hy không có đuổi theo, chỉ tiếc rên sất không thành thép, vươn tay túm lấy nàng lôi vào.

73. Chương 73: Gài Bẫy

Hai người vừa tiến vào chỉ thấy Tiêu Vân Trác không nhin được nhìn về phía ngưỡng cửa. Thường Hy lần này đã có kinh nghiệm, không để Trịnh công công tự thân đại giá, nàng nhanh nhẹn đi tới, thêm nước vào chậu đồng rồi cung kính đứng một bên.

Tiêu Vân Trác cúi đầu rửa mặt, Thường Hy lại lập tức dâng lên khăn khô mát, chờ hắn lau xong thì nhận lấy, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Thật may chỉ là rửa mặt, nếu tắm thì phiền toái. Cái ý niệm này vừa dứt, liền nghe thấy Trịnh Thuận ở một bên cười nhỉnh nói: “Thái tử gia, ngài mau đi tắm rửa, nước ấm đã chuẩn bị tốt lắm!”

Thân thể Thường Hy cứng đờ, vừa mới sáng sớm đã muốn tắm? Nàng vừa rồi chỉ là nghĩ mà thôi!

Khóe mắt Tiêu Vân Trác giật một cái, nhìn thấy bộ dạng sững sờ của Thường Hy, sắc mặt trầm xuống, sau đó nói: “Không cần!” Nói xong cũng đi ra ngoài. Trịnh Thuận nhìn bóng lưng Tiêu Vân Trác, nói: “Thật sự là kỳ quái, tối hôm qua rõ ràng nói sáng nay muốn tắm rửa!”

Thanh âm Trịnh Thuận kèm theo tiếng bước chân của hắn biến mất ở cửa ra vào. Thường Hy đem khăn tay vắt lên giá, nhẹ nhàng thở ra một hơi, thầm nghĩ: “Thật may quá! Hắn mà muốn tắm, bắt nàng đứng một bên phục vụ, đúng là muốn lấy mạng của nàng rồi! Người khác coi đây là cơ hội bò lên cao, nàng nhưng là xin miễn cho kẻ bất tài. Dù sao hiện tại nàng không muốn bò lên giường của hắn, mặc dù trước kia có từng nghĩ qua, nhưng hiện tại là tránh không kịp!”

Thường Hy vén rèm lên đi ra ngoài, quay đầu nhìn lại đã không thấy thân ảnh Tiêu Vân Trác, lại nghe được trong thư phòng truyền ra tiếng mật đàm nho nhỏ, biết là hắn đang ở trong đó. Nàng vừa mới đến Doanh Nguyệt điện, tất nhiên sẽ không có lỗ mãng mà hướng thư phòng chạy tới, nơi đó là địa phương cơ mật của Thái tử. Nàng mới không gấp gáp đưa cổ dài cho người ta chém đầu!

Nhưng là, bây giờ biết làm cái gì đây? Thường Hy không biết nàng ở Doanh Nguyệt điện đến tột cùng có thể làm cái gì, bởi vì nàng còn chưa hiểu rõ được quy củ ở nơi đây. Nơi nào có thể đi được, nơi nào không thể đi, thứ gì có thể đụng, thứ gì không thể đụng vào. Tóm lại trước khi nắm chắc được quy củ, nàng vẫn giữ lấy tính mạng là trên hết!

Nhắc chân đi ra ngoài điện, Thường Hy đành phải làm chó canh cửa cho Tiêu Vân Trác.... Phi! Cái gì mà chó canh cửa, là môn thần! Môn thần được không?

Một người giận dữ đi ra ngoài, không cẩn thận đụng vào một thân hình cũng đang từ ngoài tiến vào, chỉ nghe thấy tiếng đồ sứ vỡ vụn vang lên âm thanh chói tai, ở trong Doanh Nguyệt điện trống trải này có vẻ cực kỳ vang dội.

Thường Hy sợ hết hồn, lập tức lui về phía sau một bước, nước trà nóng bỏng cũng theo đó hướng nàng dội tới! Thường Hy theo bản năng dùng cánh tay đỡ lấy, người nhanh chóng lùi về phía sau. Mặc dù như vậy, cánh tay vẫn không thể nào tránh khỏi bị dội lên một mảng lớn.

Từng trận đau đớn truyền tới, Thường Hy vội vàng vạt tay áo lên ngăn không cho nước nóng tiếp tục làm bỏng thêm. Tuy nhiên, trên da thịt trắng nõn vẫn có thể nhìn thấy một mảng ửng đỏ, đau đến nỗi Thường Hy cơ hồ muốn hô ra ngoài, tuy nhiên vẫn chặt chẽ cắn môi không để mình phát ra âm thanh.

Mắt nhìn nữ nhân làm nàng bị phỏng, cũng một dạng mặc trang phục nô tỳ giống nàng. Nàng ta nhìn trên mặt đất đầy mảnh vụn, ngẩng đầu lên nổi giận mắng Thường Hy: “Không có mắt hay sao? Tại sao có thể không cẩn thận như vậy? Rõ ràng nhìn thấy tôi đi đến cô còn cố xông ra ngoài! Đây chính là trà sâm mà Thái tử gia phân phó, cô thật to gan!”

Thường Hy nghe thấy vậy liền sững sốt, gắt gao nhìn chằm chằm tỳ nữ kia, nàng ta nói cái gì? Mình thấy nàng đi vào còn đi ra ngoài? Đây không phải là nhầm mắt nói mò sao? Mình làm gì có thấy nàng ta ở nơi đó? Lại nghĩ đến nước trà nóng bỏng tay kia. Trà dành cho Thái tử luôn được chưng cất hết sức cẩn thận, cho tới bây giờ cũng chỉ dùng tám phần nước sôi để pha. Nhưng nhiệt độ kia, rõ ràng là nước mới đun sôi...

Thường Hy hiểu, nàng bị người ta tính kế! Nghĩ tới đây, trên mặt hơi giận, chậm rãi ngồi thẳng lên, nhìn xem nữ nhân kia, nói: “Cô có ý gì?”

“Có ý gì? Cô có ý gì? Cô đừng tôi còn hỏi tôi có ý gì sao?” Tiểu cung nữ kia không có chút yếu thế nào nói lớn, thần sắc nhìn Thường Hy tràn đầy địch ý.

Thường Hy không nghĩ tới, nàng vừa đến đây đã có người có ý định muốn thu thập nàng, cổ nén đau đớn trên người, nhìn tiểu cung nữ kia nói: “Hôm nay đã biết thế nào là đổi trắng thay đen rồi! Xin hỏi con mắt nào của cô thấy tôi trông thấy cô mà vẫn đi tới? Cô nếu là nhìn thấy tôi như vậy, cô vẫn như cũ liều mạng xông về phía trước, có phải hay không nói rõ cô đã sớm có ý định va chạm tới tôi hay không?”

“Cô nói vậy, không có chuyện như vậy...”

“Không có chuyện như vậy thì có chuyện gì xảy ra? Chính cô lúc này nói được rất rõ ràng rằng tôi thấy cô tiến vào mà còn cố tình đi ra ngoài, giờ lại muốn chống chế hay sao?” Thường Hy cố ý kéo cao âm điệu lên. Nàng ta không phải cố ý muốn cho Tiêu Vân Trác biết sao, Thường Hy sẽ thành toàn cho nàng. Muốn quấy lớn chuyện đem nàng đuổi ra khỏi Doanh Nguyệt điện phải không? Tốt, đến đây đi, cô nãi nãi cũng nín thở lâu rồi, không nhúc nhích được Vân Thanh, không tin một nha đầu nhỏ nhỏ như người ta đây cũng không lẫn lộn được! Cô nãi nãi đây hôm nay lấy người lập uy, nàng cũng không tin Tiêu Vân Trác là kẻ ngu ngốc, ngay cả chút chuyện này cũng không nhìn rõ ràng được. Nếu như vậy mà nói, nàng cũng không cần bán mạng cho hắn rồi, trực tiếp treo ngược hắn lên là được!

“Rõ ràng là cô đụng vào tôi, cô còn muốn ngậm máu phun người hay sao?” Tiểu nha đầu kia vệt chết còn cứng mồm, một ngụm cắn Thường Hy còn không chịu há miệng, thần sắc mang đầy phẫn hận.

“Ngậm máu phun người? Thật là buồn cười! Cô chắc chắn là tôi đụng vào cô?” Thường Hy cười lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn cung nữ kia nhất thời trở nên băng lãnh vô cùng, giống như tảng băng thật dày giữa ngày đông giá, chậm rãi tỏa ra hàn khí thấu xương.

“Ở đây cãi cò cái gì? Không biết Thái tử gia đang ở nơi này sao?” Thanh âm Trịnh Thuận từ sau lưng Thường Hy truyền tới, mang theo nồng đậm cảnh cáo.

Tiểu cung nữ kia vừa nhìn thấy Trịnh Thuận lập tức đi vào, “bùm” một tiếng quỳ liền xuống, khóc thút thít nói: “Trịnh công công, ngài phải làm chủ cho nô tỳ a, nô tỳ... Nô tỳ thật sự là bị Ngu Thường Hy làm cho chết oan!”

Thường Hy xoay người lại, nhìn tiểu cung nữ đang quỳ gối trước mặt Trịnh Thuận, không khỏi lộ ra một ánh mắt châm chọc, nhưng là không nói câu nào, cứ như vậy thẳng tắp đứng ở nơi đó. Bởi vì Thường Hy biết, Trịnh Thuận nếu đã đi ra, như vậy chắc chắn Tiêu Vân Trác đang ở chỗ nào đó nghe bọn họ nói chuyện.

Thường Hy còn không muốn để Tiêu Vân Trác thấy nàng thật sự là một quả hồng mềm dễ bóp. Nếu như vậy, Tiêu Vân Trác sẽ buông tha nàng, chỉ cần chuyện đó xảy ra, nguyện vọng muốn chấn hưng Ngu gia của nàng liền rơi vào khoảng không. Cho nên nhân cơ hội này chứng minh cho Tiêu Vân Trác biết nàng thật sự là nữ nhân có thể đứng ở bên cạnh hắn.

“Đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra? Quấy rầy thanh tịnh của Thái tử gia, hai người các người, ai cũng đừng nghĩ trốn được trừng phạt!” Trịnh Thuận nghiêm khắc nói, hai hàng lông mày cũng nhăn thành một đoàn.

74. Chương 74: Phá Hồng Quỷ Kế.

Thường Hy giờ phút này nào có sợ hãi những lời hung ác của Trịnh Thuận, càng hung ác nàng lại càng hưng phấn, hơn nữa trừng phạt bằng đại bản đã là cái gì? Thường Hy liếc nhìn tiểu cung nữ trên mặt đất, khẽ cười nói: “Trịnh công công, dùng đại bản xem ra quá nhẹ rồi. Như vậy đi, nếu tra ra trong hai chúng ta ai đang làm trò quỷ, trực tiếp đuổi ra khỏi Doanh Nguyệt điện, thế nào?”

Trịnh Thuận có phần ngờ ngác, tiểu cung nữ kia thân thể lại có chút run, hai người hiển nhiên không nghĩ tới Thường Hy lại có thể nói ra những lời như vậy. Trịnh Thuận khẽ nhíu mày, lên tiếng: “Chuyện này ta không thể tự mình làm chủ được, Thái tử gia đang ở đây!”

“Vậy thì mời Trịnh Thuận công công đi xin khẩu dụ của Thái tử, nô tỳ sẽ chờ.” Thường Hy gọn gàng linh hoạt trả lời, đi về phía trước một bước, lại nói: “Làm phiền Trịnh công công rồi, kính xin ngài vô luận thế

nào cũng nên đi một chuyến!”

“Thường Hy, cô đừng làm quá!” Trịnh Thuận thấp giọng nói.

Trịnh Thuận thiện ý nhắc nhở khiến Thường Hy sinh lòng cảm kích, cười nói: “Lòng ta không thẹn thì có cái gì đáng sợ? Nô tỳ ngày hôm nay là lần đầu tiên đi vào Doanh Nguyệt điện, còn chưa đầy hai canh giờ đã xảy ra chuyện như vậy, Trinh công công, nô tỳ nếu không vì mình đòi công đạo, ngài nói về sau ta còn có thể sinh tồn ở chỗ này sao? Bất luận kẻ nào cũng có ranh giới cuối cùng của mình, kính xin công công hiểu rõ được nỗi bất đắc dĩ của nô tỳ!”

Trịnh Thuận lại cúi đầu nhìn tiểu cung nữ kia, mở miệng nói: “Xuân Lai, cô nghe được chưa? Chuyện này tuy lớn mà nhỏ, hiểu không?”

Trịnh Thuận cũng là thiện ý nhắc nhở Xuân Lai kia, nếu như nàng ta khai trước ra, tránh cho đến trước mặt Thái tử sẽ gặp chuyện không hay.

Thường Hy trong lòng thầm than một tiếng, vẽn vẽn nghe mấy câu này là có thể biết thường ngày Xuân Lai này quan hệ với mọi người ở đây cũng rất thành công rồi, nếu không Trịnh Thuận sao có thể nhắc nhở nàng như vậy? Nhưng càng như vậy càng khiến Thường Hy khẳng định một quyết tâm, nếu là lần này bỏ qua cho Xuân Lai, lần sau nàng ta có thể ở trước mặt Trịnh Thuận nói xấu nàng. Mỗi ngày một chút cũng khó tránh khỏi người khác sẽ có cái nhìn không tốt về nàng. Vì vậy phải đề phòng tuyệt đối, không thể thỏa hiệp.

Ở trong hậu cung, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình. Thường Hy tuy chỉ vào cung có mấy ngày nhưng cũng đã hiểu được thâm ý của mấy lời này. Giờ phút này, nàng không có đường lui, chỉ có thể kiên trì tiến về phía trước.

Xuân Lai cúi đầu làm Thường Hy nhìn không tới mặt của nàng, không biết hiện tại nàng ta là cái loại thần sắc gì, qua một lúc lâu liền nghe được nàng ta nói: “Nô tỳ nguyện ý, thân đứng không sợ bóng nghiêng, nô tỳ không có gì phải lo lắng!”

Trịnh Thuận vừa nghe liền nhìn hai người một cái, không nghĩ tới hôm nay lại đụng trúng hai nữ nhân xương cứng, thần sắc nghiêm lại, chậm rãi nói: “Vậy cũng tốt, hai người các cô ở đây chờ, ta sẽ đi vào báo một tiếng. Chuyện này đã định, nếu bị đuổi ra khỏi Doanh Nguyệt điện, có kết quả gì các cô tự biết!”

Trịnh Thuận xoay người đi vào trong thư phòng, trong đại điện chỉ còn lại Thường Hy và Xuân Lai, một đứng một quỳ, phân biệt rõ ràng. Thường Hy nhìn Xuân Lai, thản nhiên nói: “Tôi vốn không có địch ý với các người, làm gì khiến cô phải tâm thuật bất chính? Bất kể cô nghe lệnh của kẻ nào, hôm nay cũng không nên rơi vào trong tay tôi!”

Xuân Lai nghe vậy ngẩng đầu nhìn Thường Hy, châm chọc nói: “Cô không cần quá tự đại, rõ ràng là cô đụng vào tôi, nói được mạnh miệng như cô chẳng lẽ có thể thay đổi sự thật sao?”

Thật đúng là mồm miệng cứng rắn! Thường Hy đang phỏng đoán Xuân Lai này đến tột cùng là nhìn nàng không vừa mắt hay có người đứng đằng sau chỉ điểm đây?

Nếu là chính nàng làm như thế, chỉ đơn thuần là ghen tị thì cũng không có gì đáng nói. Chỉ sợ là phía sau nàng ta còn có một người khác. Nghĩ tới đây, ánh mắt của Thường Hy càng trở nên thâm trầm, chẳng lẽ nàng ta lại có quan hệ cùng Vân Thanh? Thường Hy nghĩ tới trăm bạc làm nàng bại lộ hành tung buổi tối hôm ấy, theo bản năng lại nhìn tới búi tóc của Xuân Lai, nàng ta nhưng là chỉ mang đồ trang sức bình thường không có gì đặc biệt cả. Trong lòng có chút hơi thất vọng, chẳng lẽ nàng đoán sai sao?

Người xưa từng nói: “Gió qua để vết, mưa đến lưu âm. Phàm đã là người tâm thuật bất chính, làm chuyện gì cũng sẽ để lại dấu vết. Xuân Lai, cô thật cho là sẽ không có sơ hở sao?” Thường Hy chậm rãi đi một bước, hoạt động thân thể vốn vì chuyện vừa xong mà cứng ngắc, quay đầu lại nhìn Xuân Lai, cười nhạt nói.

Thường Hy đang dùng công tâm thuật. Một người có thể đứng vững thì phải xem trong lòng có cứng rắn, mạnh mẽ hay không? Rất dễ có thể thấy được Xuân Lai thuộc loại người phòng bị rất chắc chắn, ngay cả khi đối mặt với châm chọc của Thường Hy mà vẫn có thể hiên ngang, bất động. Càng như thế càng khiến Thường Hy có thể khẳng định, Xuân Lai này có điểm cổ quái.

Nếu muốn một người cung khai, trước hết phải phá bỏ phòng tuyến trong lòng kẻ đó, để cho họ cảm thấy không còn chỗ để dựa vào, như vậy mới có thể hỏi ra được điều mình muốn nghe. Thường Hy nhân lúc Trịnh Thuận không có ở đây, cố ý dùng giọng điệu nắm chắc mười phần để nói chuyện, chính là muốn Xuân Lai biết nàng đã chớp được nhược điểm của nàng ta, để cho nàng ta run sợ, để cho nàng ta hoảng hốt, không thể làm sáng tỏ, sau đó bại lộ bí mật.

Gia tộc nàng là thương nhân, trò chơi diễn đi diễn lại trên thương trường là cái gì? Đó chính là rắp tâm. Đoán đúng được bước kế tiếp của đối phương là có thể chiếm lấy tiên cơ, trở thành kẻ bất bại trên thương trường. Thường Hy ngay từ nhỏ đã mưa dầm thấm đất, ngay cả không phải cố ý học nhưng cũng hiểu được chút ít, huống chi cha nàng còn tự mình truyền thụ tâm đắc cho nàng.

Thường Hy không thể nói mình lợi hại được giống như cha cùng các ca ca, nhưng là nếu đoán tâm tư mười dặm cũng có thể biết trúng một nửa. Cho nên nàng mới có thể ung dung mà đấu với Xuân Lai. Phần thắng tuy không thể là mười phần trọn vẹn, nhưng ít nhất cũng được sáu phần, còn lại bốn phần may rủi, đành phải dựa vào tài ứng biến của nàng rồi.

Sau trận khảo nghiệm đầu tiên lúc mới vào cung, Thường Hy đã rút ra được kinh nghiệm, chính nàng sẽ không lui về phía sau, Tiêu Vân Trác càng không cho nàng lui về phía sau, bởi vì hần đã nói qua, nữ nhân đứng bên cạnh hần phải là cường giả. Nếu như Tiêu Vân Trác cảm thấy nàng không phải là cường giả, ngược lại còn là gánh nặng của hần, Thường Hy có lý do tin tưởng, hần sẽ nhất định không do dự mà đem nàng một cước đá văng ra. Vì gia tộc Ngu thị, nàng không thể quay trở lại nữa rồi!

Thân thể Xuân Lai có chút cứng ngắc, hai tròng mắt buông xuống thoáng qua một tia kinh hoảng. Nàng ta không biết sẽ gặp phải một đối thủ như Thường Hy, mỗi một câu Thường Hy kia nói đều giống như mọc rễ sinh trưởng trong lòng mình, để cho tin tưởng vốn có của nàng có chút dao động. Nhưng là chỉ cần nghĩ tới người đã ra lệnh cho nàng, liền phải cắn răng nhịn xuống, tóm lại trận này nhất định không được thua!

Tiếng bước chân rất nhỏ từ từ truyền đến, Thường Hy ngẩng đầu lên liền thấy Tiêu Vân Trác tự mình đi ra. Chỉ thấy ánh mắt của hần dừng lại nơi cổ tay của nàng, lông mày dày rậm hơi nhíu, rồi lại dời đi ngay lập tức.

Thường Hy theo bản năng hướng cổ tay mình nhìn lại, thì ra nơi đó bây giờ đã sưng đỏ thành một mảng, chính là chỗ vừa nãy bị trà nóng dội phải! Không biết vì sao Thường Hy lại đem ống tay áo kéo xuống che đi vết thương!

75. Chương 75: Thẩm Vấn.

Ánh mắt Tiêu Vân Trác thâm sâu khôn lường, nhưng chẳng qua là chỉ cười nhạt nói: “Quy củ Doanh Nguyệt điện, hai người các ngươi cũng không hiểu sao? Có biết đã phạm vào tội gì?”

“Thái tử gia thứ tội, Thái tử gia thứ tội, nô tỳ thật là không phải cố ý, chẳng qua là nô tỳ bưng trà đến đây, chưa từng nghĩ Ngu Thường Hy cư nhiên cũng tiến lên. Nô tỳ cũng là hoảng sợ nên mới làm rơi vỡ ly trà trong tay, kính xin Thái tử gia minh xét!” Xuân Lai quỳ trên mặt đất, nước mắt lăn chã như châu rơi, nhẹ nhàng đáng thương nói, nhu nhược kia cũng khiến Thường Hy thấy lòng mềm đi vài phần. Không nghĩ tới Xuân Lai này còn biết làm bộ yếu đuối a!

Tiêu Vân Trác nhìn về phía Thường Hy, bình thản nói: “Ngu Thường Hy, cô giải thích sao đây?”

Thường Hy kéo váy, không chút hoang mang quỳ xuống, mở miệng nói: “Hồi bẩm Thái tử gia, nô tỳ căn bản chưa có đụng tới Xuân Lai, bởi vì nô tỳ không nhìn thấy Xuân Lai bước tới. Khi nô tỳ đi ra cửa, nàng ấy mới đột nhiên bước ra, hai người mới đụng phải nhau. Đây chính là chuyện đã diễn ra!”

“Bản Thái tử không cần biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ cần biết chứng cứ cùng kết quả. Hai người các ngươi đều nói mình vô tội, vậy thì chứng minh trong sạch của mình đi! Người nào không chứng minh được, hôm nay cũng đừng nghĩ tới còn sống mà bước ra ngoài, hiểu chưa?” Thanh âm của Tiêu Vân Trác rất bình tĩnh, giống như đang nói một chuyện tình rất bình thường, nhưng là Thường Hy có thể từ trong giọng nói của hần tìm ra một tia cảm giác không rõ. Mặc dù Tiêu Vân Trác nói hôm nay nàng cùng Xuân Lai chỉ có thể sống một người, nhưng là Thường Hy cũng không hề cảm nhận được hai chữ tàn nhẫn, lại sâu sắc mà

thấm thía được một tia thê lương. Thân ở tại Đông cung, hấn cũng chỉ là một người cô tịch mà thôi, ánh mắt đang nhìn Tiêu Vân Trác của nàng trong phút chốc cũng mang theo vài phần ám áp.

Xuân Lai mặc dù hết sức áp chế hoảng sợ trong lòng, nhưng là sắc mặt cũng hơi lộ ra một chút, thật may là nàng ta cúi thấp đầu khiến người khác không thể nhìn thấy. Tiêu Vân Trác nói như vậy khiến nàng ta cảm thấy vô cùng kinh hoảng, mặc dù từ lâu đã biết Thái tử gia chính là một người lãnh khốc vô tình, nhưng là vẫn cảm thấy run sợ.

“Các người, người nào nói trước?” Tiêu Vân Trác cầm lên tách trà Trịnh Thuận vừa dâng, dùng nắp chén nhẹ nhàng đùa bốn lá trà xanh mướt, thỉnh thoảng lại dùng phải thành chén phát ra vài âm thanh leng keng dễ nghe. Chẳng qua là tại thời khắc này, thanh âm ấy chẳng khác nào tiếng chuông tử thần, làm cho kẻ khác cảm thấy vô cùng âm lãnh, sát khí tràn ngập.

“Hồi bẩm Thái tử gia, nô tỳ nói trước!” Xuân Lai rốt cục không chịu được cảm giác áp bách mạnh mẽ ấy, là người đầu tiên mở miệng nói, Thường Hy nghe vậy liền cười cười. Sắc mặt khó coi hơn của Tiêu Vân Trác nàng còn gặp qua, cho nên nàng chịu được, nhưng là Xuân Lai không có nhiều cơ hội tiếp xúc cùng Tiêu Vân Trác như vậy. Chỉ cần hấn bày ra gương mặt kia là nàng ta đã chống đỡ không nổi rồi. Nghĩ tới đây Thường Hy không khỏi thở than, có thể đem mặt lạnh đến trình độ này cũng coi như là vô cùng có bản lĩnh rồi, chỉ tiếc đối với nàng lại không có đất dùng.

Tiêu Vân Trác không nói gì. Xuân Lai khế cắn răng, nức nở nói: “Thái tử gia, nô tỳ thực không có nói dối. Thời điểm nô tỳ đi tới cửa rõ ràng nhìn được chéo quần của Ngu Thường Hy. Nàng lúc ấy đứng ở cạnh cửa, mặc dù không có lộ ra thân thể, nhưng là tất nhiên cũng sẽ từ trong khe cửa thấy được nô tỳ đã đến. Nô tỳ không nghĩ tới, nàng cư nhiên tâm địa độc ác, ngày đầu tiên đi tới Danh Nguyệt điện đã ra tay hãm hại nô tỳ. Người nào còn không biết Thái tử gia thích yên tĩnh, làm ra loại chuyện này, nhẹ thì phạt đánh, nặng thì bị đuổi ra ngoài... Nô tỳ nào dám lấy tính mạng mình ra đùa giỡn, xin Thái tử gia minh giám!”

Thật là khéo mồm khéo miệng, Thường Hy nghe được nàng ta nói như vậy, trong lòng cũng là âm thầm gật đầu, lời này nói cực kỳ hợp lý, làm cho người ta vừa nghe cũng không tìm ra sơ hở. Nhưng chỉ là vừa nghe mà thôi.

Tiêu Vân Trác vẫn như cũ là biểu tình bất động đim chết người, chẳng qua là khéo mắt lại nhìn về phía Thường Hy, khéo miệng khế mở, nói: “Ngu cung nữ, cô muốn nói gì?”

Ngu cung nữ? Gọi kỳ quái, Thường Hy thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình, gắt gao nhìn chằm chằm Tiêu Vân Trác. Bình thường nào có xưng hô như vậy, nàng là có tên được không? Hấn chỉ là e sợ nàng quên mất thân phận của chính mình, cho nên thời thời khắc khắc nhắc nhở nàng là cung nữ sao? Thường Hy lại tốn hơi thừa lời rồi, nàng hận không thể bỏ nhào lên phía trước cắn xuống của hấn một miếng thịt cho hả giận. Nhưng là nàng không thể, cho nên cũng chỉ đành ở trong lòng suy nghĩ một chút coi như xong, lần này nàng nhớ kỹ, nếu có cơ hội nhất định sẽ báo oán rửa nhục.

Đừng bảo là Thường Hy, ngay cả Trịnh Thuận cũng trợn mắt há miệng, tựa hồ có chút không tin được lời vừa rồi của Tiêu Vân Trác. Ngu cung nữ? Thái tử gia chưa từng xưng hô như vậy với bất kỳ cung nữ nào trước đó, xem ra chính hấn không có đoán sai, Ngu Thường Hy này trong lòng Thái tử gia đúng là không đồng dạng với những người khác. Thật may vừa rồi hấn cũng không có quá thiên vị ai, nghĩ tới đây không khỏi thở phào nhẹ nhõm một cái.

Thân thể Xuân Lai cứng đờ, trong lúc nhất thời không hiểu tại sao Tiêu Vân Trác lại xưng hô với Ngu Thường Hy như vậy. Nhưng là hiện tại nàng đã không còn đường lui, chỉ có thể tiếp tục đi tới, hơn nữa chuyện vừa rồi nàng làm không chê vào đâu được, mặc cho Ngu Thường Hy lợi hại hơn nữa thì có thể tra ra cái gì?

Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác, đôi mắt thủy nhuận nổi lên sóng nước mênh mông, khéo miệng dâng lên một nụ cười nhàn nhạt, quay đầu lại nhìn Xuân Lai rồi mới lên tiếng: “Hồi bẩm Thái tử gia, nô tỳ lớn như thế này rồi vẫn còn chưa nghe thấy người nào nói qua nô tỳ lòng dạ độc ác. Hôm nay Xuân Lai cô nương lần đầu tiên gặp mặt lại nói ra như vậy không khỏi khiến cho người ta kinh ngạc. Nô tỳ thật sự là không phục, cho nên có mấy câu muốn thỉnh giáo Xuân Lai cô nương, mong Thái tử gia ân chuẩn!”

Tiêu Vân Trác nghe Thường Hy nói, lại thấy nàng bình tĩnh, an nhàn, trong đôi mắt dần theo nụ cười thản nhiên, thanh âm vẫn như cũ lạnh như băng nói: “Được.”

“Tạ Thái tử gia!” Thường Hy dập đầu hành lễ, trong lòng tựa hồ đã biết Tiêu Vân Trác nhất định sẽ đồng ý, nụ cười trong mắt càng tăng lên. Vì vậy nhìn Xuân Lai chậm rãi nói ra: “Xuân Lai cô nương, nếu hôm nay hai ta đã nháo thành cục diện này, nương tay là không thể nào. Cho nên chỉ còn cách nói trắng ra, tôi có mấy vấn đề không hiểu kính xin Xuân Lai cô nương vui lòng chỉ giáo!”

Xuân Lai phòng bị nhìn Ngu Thường Hy, lại ngại Tiêu Vân Trác đã đáp ứng Ngu Thường Hy cho phép nàng ta hỏi mình vài câu, vì vậy cũng không dám kháng lệnh, chỉ đành phải gật đầu nói: “Tôi có gì nói vậy, cô hỏi đi!”

Thường Hy gật đầu một cái, đối với thái độ này của Xuân Lai cũng là hài lòng, nghĩ rồi nói ra: “Cô nếu nói tôi đã sớm nhìn thấy cô, có phải hay không là ngay lúc đấy cô cũng đồng thời trông thấy tôi?”

Xuân Lai hồ nghi nhìn Thường Hy, nghĩ một chút những lời này cũng không có gì sai lầm, cũng không có bẫy rập gì, chỉ phải gật đầu lên tiếng: “Đúng!”

“Như vậy tôi lại hỏi tiếp, cô nhìn thấy tôi thì nên chậm lại bước chân rồi, trong lòng biết ở cửa có người như thế nào lại vội vội vàng vàng vọt đi lên?” Thanh âm Thường Hy đột nhiên trở nên sắc bén, ánh mắt nhìn Xuân Lai cũng cực kỳ nghiêm trọng.

76. Chương 76: Xảo Ngôn.

Xuân Lai sửng sốt, nhất thời có chút kinh ngạc, qua một hồi lâu mới lên tiếng: “Nô tỳ là vội vã đưa trà cho Thái tử gia, không có nghĩ tới cô không có tránh còn vọt đi lên. Nếu là thấy trước, người nào lại dám chặn đường cung nữ đang mang đồ lên cho Thái tử gia?”

Lông mày Thường Hy nhướng lên, tăng cường hỏi: “Quả thật là như vậy phải không? Được rồi, coi như là như thế, tôi lại hỏi cô, nếu là hai người trogn lúc vô tình chạm nhau, cô nói nước trà này sẽ dội lên thân một người, hay người còn lại cũng sẽ gặp nạn?”

Xuân Lai trong lúc nhất thời chưa có nghĩ ra ẩn ý trong lời nói của Thường Hy, đợi nghĩ đến tí mĩ, thần sắc bỗng nhiên đột biến. Đúng vậy, nếu hai người thật sự là trong lúc vô tình chạm nhau, như vậy nước trà này dĩ nhiên là sẽ văng lên cả hai. Nhưng bây giờ y phục trên người nàng lại sạch sẽ không tý vết, Thường Hy lại bị bóng đèn phồng rộp da tay. Tay giấu trong tay áo của Xuân Lai không khỏi nắm chặt, trầm giọng nói: “Nếu là lẽ đương nhiên thì hai người sẽ đều bị liên lụy. Nhưng thói quen khi bưng trà từ trước đến nay của tôi luôn là đưa lên trước ngực một chút khoảng cách. Hơn nữa lúc ấy tôi bị cô va chạm vào khay trà ở phía trước, xui xẻo tự nhiên chỉ có mình cô chịu, cùng tôi không quan hệ!”

Khen ột cái nhanh mồm nhanh miệng. Thường Hy hiện tại cũng có mấy phần thưởng thức Xuân Lai, có thể nhanh chóng biện bạch lại lời nói của nàng cũng là không đơn giản. Nhưng là Thường Hy cũng không phải không có bản lĩnh, hừ một tiếng nói: “Cường từ đoạt lý! Theo lẽ thường, trong lúc bất chợt bị người đụng tới, nào có thời gian đẩy khay trà ra phía trước, chỉ sợ theo bản năng là sẽ lập tức buông tay ra chứ? Chỉ là nếu cô nói như vậy tôi cũng không có ý kiến gì nữa. Tôi lại hỏi cô, cô có biết là mình đã phạm phải một sai lầm trí mạng để cho tôi biết cô cố ý nhằm vào tôi hay chưa? Tôi đã sớm nói, gió qua lưu vết, mưa rơi lưu thanh, trong thế gian này chưa có bí ẩn gì không thể giải thích được. Cô có biết cô mắc sai lầm ở nơi nào không?”

Xuân Lai không thể thích ứng được phương thức hỏi đông một câu, tây một câu dồn dập đưa tới của Thường Hy, khiến cho người không thể hiểu được người ta đang suy tính cái gì, chỉ có thể theo bước dẫn dắt của nàng ta mà đi về phía trước. Xuân Lai ghét nhất chính là bị nắm mũi dẫn đi, nhưng là giờ phút này đứng trước mặt Tiêu Vân Trác, nàng nhất định phải tỏ thái độ tốt, vì vậy đành phải nói: “Lời này sai rồi, tôi chưa làm qua cái gì, tại sao lại nói là mắc sai lầm? Cô nghĩ muốn gạt tôi, nhưng ở đời có đạo lý, nếu là sự thật thì ma quỷ cũng không thể gạt được. Tôi không có gì để nói cả!”

Kỳ phùng địch thủ, Thường Hy có chút hưng phấn nhìn Xuân Lai, đem vết bỏng đau rát kia quăng lên tận chín tầng mây, chuyên tâm đối phó với Xuân Lai.

“Theo lời cô nói, cô đã sớm thấy thân ảnh của tôi nhưng vẫn như cũ sải bước đi tới, nguyên nhân là vì trong Đông cung không có người nào dám cản bước người dâng đồ tới cho Thái tử gia, phải không?”

Xuân Lai nghĩ một chút, thận trọng gật đầu.

“Cô còn nói, nước trà đều dội hết trên người tôi, thứ nhất là vì cô bưng trà luôn có thói quen đưa cánh tay ra phía trước, thứ hai thời điểm cô đựng tôi trùng hợp khay trà hướng đúng về phía khuôn mặt tôi phải không?”

“Đúng vậy!” Xuân Lai lên tiếng, lời này không có sai, ý tứ vừa nảy của nàng đúng là như vậy, nhưng Ngụ Thường Hy tại sao muốn đem những lời này lặp một lần nữa?

Người nghi ngờ không chỉ có mình Xuân Lai, Trịnh Thuận cũng là một dạng không hiểu nhìn Thường Hy. Bởi vì Tiêu Vân Trác không lên tiếng, hắn cũng không dám xông lên chen lời, chỉ có thể lẳng lặng đứng một bên. Nhưng là nói thật, loại phương thức đặt câu hỏi này của Thường Hy đúng là làm cho hắn cảm thấy kinh ngạc.

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy, ngón tay vô thức mà gõ nhẹ lên thành ghế, trường bào màu xanh nhạt theo mây chìm nhẹ nhàng rung động, kim quan gắn minh châu trên đầu cũng theo đó mà khẽ lắc lư, nhưng ánh mắt nhìn Thường Hy thì không có bất kỳ chút buông lỏng nào. Biểu hiện của nàng có chút ngoài dự đoán của hắn.

“Chẳng qua chỉ là trùng hợp? Nhưng như thế này thì quả thật là cũng quá trùng hợp rồi!” Thường Hy hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Thái tử gia, nô tỳ muốn đi lấy một vật chứng!”

Lời này vừa nói ra, Xuân Lai khẽ run lên, vật chứng? Nàng có cái vật chứng gì lưu lại nơi này?

Trịnh Thuận cũng là cực kỳ tò mò, không thấy có cái vật chứng gì nha?

Ánh mắt Tiêu Vân Trác liên tục lóe vài cái, khẽ cười nói: “Được, đi đi!”

“Tạ Thái tử gia!” Thường Hy nói xong đứng dậy, xoay người sang chỗ khác đi ra ngoài. Khi bước tới gần cửa đại điện bằng gỗ sơn son thiếp vàng, dừng chân lại, quay đầu nhìn Xuân Lai một cái, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười đắc ý, khẽ hé ra đôi môi đỏ mọng nói: “Xuân Lai cô nương, tôi lại cho cô một cơ hội, cô tự mình khai, hay để tôi đem chứng có lấy ra?”

Xuân Lai cắn chặt môi, ngực hơi phập phồng. Người tinh ý đều nhìn ra nàng ta bị làm cho tức giận đến không yên, tâm tình di động khá nhiều, nhưng Xuân Lai vẫn như cũ cắn răng mà nói: “Mời lấy ra đi!”

“Nghe con không sợ cộp là bởi vì nó không biết cái gì gọi là sợ hãi. Mà cô... Xuân Lai, cô thật cho rằng tôi chỉ đang lừa gạt cô sao?” Thường Hy châm chọc nói, ngồi xổm xuống nhìn khe cửa, đưa ngón tay mềm mại hướng vào trong tìm kiếm, trong nháy mắt chỉ thấy Thường Hy cầm một viên trân châu nhỏ như hạt gạo đứng dậy.

Ánh mắt Tiêu Vân Trác càng thêm sắc bén. Trịnh Thuận cũng là cảm thấy lẩn lộn, một viên trân châu nho nhỏ có cái gì lớn lao đâu? Cùng chuyện này có quan hệ gì? Nhưng khi hắn nhìn tới khuôn mặt trắng bệch của Xuân Lai thì biết ngay viên trân châu này nhất định có gì đó cổ quái.

Thường Hy cầm viên trân châu trở về, từ trên cao nhìn xuống Xuân Lai nói: “Đây có phải của cô?”

Xuân Lai cắn răng không đáp. Thường Hy ngồi xổm xuống cười nói: “Cô không nói chuyện thì tôi sẽ không có biện pháp sao?” Thường Hy đi tới làm động tác định vén chéo quần, Xuân Lai theo bản năng tránh ra, đành phải nói: “Là của tôi thì thế nào? Chỉ là một viên trân châu thôi thì chứng minh được điều gì? Hạt trân châu như vậy, cung nữ trong Đông cung cơ hồ mỗi người đều có!”

Thường Hy nghe vậy cười nói: “Mỗi người đúng là đều có, nhưng không phải mỗi cung nữ đều có cơ hội tới Doanh Nguyệt điện. Quan trọng hơn là, loại trân châu này dùng làm đồ trang sức gắn tại mũi giày thêu, cho nên bình thường cũng được may rất bền chắc, chỉ cần không cố ý phá hư sẽ không dễ dàng rơi xuống, phải vậy không?”

Loại trân châu hạt gạo này thực sự là quá nhỏ, bình thường chính là dùng để gắn vào mũi hài, hoặc là nếu to hơn một chút sẽ gắn vào trâm hoa cài lên đầu. Nhưng là không phải ai cũng có đủ trân châu để làm trâm

hoa, vì vậy hầu hết đều dùng làm trang sức đính trên hài, xinh đẹp lại khác biệt, ở trong hậu cung cũng làm ra một loại phong cảnh tịnh lệ.

“Vậy thì thế nào?” Xuân Lai hiển nhiên không còn tự tin được như lúc đầu, hơn nữa trong lời nói mơ hồ dẫn theo vài tia e ngại, ánh mắt nhìn Thường Hy cực kỳ phần hạn.

77. Chương 77

“Rất đơn giản, ý tứ của Ngu cung nữ chính là thời điểm người bưng trà tới cố ý tự đẩy mình một cái, cho nên người mới có thể cả người ngã về phía nàng, khay bưng trà hoàn toàn đập về phía trước. Vì thế nàng một thân bị nước trà dội mà người một chút chuyện cũng không có!” Thanh âm Tiêu Vân Trác giống như băng giá ngày đông, khiến cho cả đại điện rơi vào lạnh lẽo, làm cho kẻ khác cảm thấy run sợ từ tận tim.

Xuân Lai lắc đầu một cái, lập tức nói: “Không phải vậy, không phải vậy, nô tỳ không có làm như vậy, thật không có...”

Tiêu Vân Trác liếc mắt một cái, Trịnh Thuận liền lập tức đi lên đẩy ngã Xuân Lai, nhấc lên chéo quần của nàng, lộ ra một đôi giày hồng gấm thêu hoa mai. Nụ hoa mai chính là dùng hạt trân châu làm thành. Giờ phút này, nụ hoa bên chân trái của Xuân Lai đã bị tổn hại, trân châu phía trên đã không cánh mà bay, chỉ có tróc lên chút sợi chỉ bên ngoài. Quan trọng hơn là giày thêu bên kia vẫn còn nguyên vẹn.

Đôi giày thêu vừa lộ ra, hạt trân châu trên tay Thường Hy có vẻ không khác biệt gì so với trân châu trên giày của nàng, Xuân Lai lập tức quỳ xuống dập đầu, thân thể run rẩy kinh hoàng, nói: “Thái tử gia minh giám, nô tỳ mặc dù không cẩn thận để chính mình vấp ngã một cái, nhưng là nếu không phải Ngu Thường Hy chột lao ra, nô tỳ cũng sẽ không làm đổ khay trà, càng sẽ không quấy rầy thanh tịnh của Thái tử gia. Nô tỳ thật sự là oan uổng, thật sự là Ngu Thường Hy lao ra đụng phải nô tỳ, đúng lúc ấy trùng hợp nô tỳ tự mình vấp một cái, cho nên ly trà kia mới có thể dội ở trên người của nàng...”

“Vậy mới vừa rồi tại sao người không nói những lời này?” Tiêu Vân Trác hỏi.

“Nô tỳ sợ Thái tử gia hiểu lầm nên không dám nói. Nhưng nô tỳ thật sự là không có cái gì xấu xa trong lòng. Nô tỳ ở Doanh Nguyệt điện phục vụ cũng được hai năm rồi, cho tới nay đều là nơm nớp lo sợ, tận tâm phục vụ, không dám có một điểm tâm tư khác. Thái tử gia có thể không biết nhưng là Trịnh công công cùng Chu tổng quản đều biết rõ, lòng trung thành của nô tỳ có thiên địa cùng chứng giám!” Xuân Lai khóc ngất xuống đất, nghẹn ngào không dứt nước mắt, cái bộ dáng kia thật là khiến người ta vừa thấy đã thương.

Thường Hy nhìn tận mắt nhất cử nhất động của Xuân Lai, nghe được rõ ràng từng từ ngữ, nàng ta không đi ca diễn thật sự quá lãng phí một nhân tài. Càng như vậy Thường Hy đối với Xuân Lai càng có một loại cảm giác hồi hộp. Một người như vậy đặt bên người quả thực là quá đáng sợ, chính là đêm không thể say giấc, thật không khác gì ngủ cùng với sói.

Giờ phút này Thường Hy cảm nhận được áp lực cùng sợ hãi mà trước nay chưa từng có, chân chân thấu hiểu cảm giác một con hắt đang hướng trên người nàng tát nước dơ. Nếu nàng không thể đem đồng nước dơ này gột sạch sẽ, như vậy một khắc sau nàng chính là xuống hoàng tuyền kêu khổ rồi.

Mặc dù đối với Tiêu Vân Trác không phải là rất hiểu rõ, nhưng Thường Hy có thể khẳng định Tiêu Vân Trác tuyệt đối là người nói được làm được. Hắn đã nói qua hôm nay nhất định phải có một người trong các nàng phải chịu trừng phạt, như vậy chắc chắn sẽ có một người bị đánh chết! Thường Hy không muốn chết, càng không muốn bị người khác làm cho chết oan!

Thường Hy nghe xong mấy lời Xuân Lai nói đã không thể tiếp tục trầm mặc, đang muốn nói chuyện, Tiêu Vân Trác xoay đầu lại liếc nàng một cái, Thường Hy cả kinh, lời ra khóe miệng đơn giản đành phải nuốt xuống, Tiêu Vân Trác lúc này mới tiếp tục quay lại nhìn Xuân Lai. Ánh mắt hắn sắc bén như ưng quét trên người Xuân Lai mấy lần, lên tiếng nói: “Người hầu hạ ở Đông cung đã hai năm rồi, cũng được tính là lão nhân.”

Thanh âm Tiêu Vân Trác có chút hoàn hảo, Xuân Lai âm thầm thở phào trong lòng một cái, nhưng trên mặt vẫn không thể hiện chút biến hóa nào, như cũ khóc thút thít nói: “Dạ, từ ngày nô tỳ được phân tới Đông cung, cũng đã quyết tâm bán mạng vì Thái tử gia rồi!”

Thường Hy nghe vậy cơ hồ muốn xỉu vì tức, nữ nhân đáng chết này thật đúng là không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, thậm chí lời như vậy cũng có thể nói ra, nàng nếu đúng thật là trung thành trước sau như một... Nghĩ tới đây, Thường Hy vẫn phải cố nén không ình phát ra tiếng, vừa nãy cảm thú đã dùng ánh mắt bảo nàng không được lên tiếng, nếu không tự mình gánh lấy hậu quả! Suy tính bây giờ nàng còn không có tiền vốn chống lại hắn, chỉ đành phải cắn răng nuốt xuống giọng điệu, im lặng quan sát biến cố.

“Phải không?” Thanh âm Tiêu Vân Trác kéo đến thật dài, làm cho người nghe có một loại cảm giác khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung, giống như trái tim bị một thứ gì đó lướt qua, ngứa ngứa tê tê.

“Vâng!” Xuân Lai nhẹ nhàng linh hoạt hồi đáp.

“Đã như vậy, người nên biết bản Thái tử rất độc ác chứ?” Tiêu Vân Trác tiếp tục hỏi. Thường Hy tinh mắt phát hiện khoe miệng hắn hơi hơi kéo lên một chút tạo thành một vòng cung. Cặp mắt kia mặc dù sắc bén, sáng trong, nhưng là sâu trong ánh mắt lại lạnh lẽo, vô cảm mới làm Thường Hy cảm thấy kinh ngạc.

“Nô tỳ tất nhiên biết. Bốn phận của nô tỳ chính là hầu hạ Thái tử gia, tại sao có thể ngay cả cái này cũng không biết?” Xuân Lai cẩn thận trả lời.

Tiêu Vân Trác nghe đến đó tiến lên một bước, một cước đá vào ngực Xuân Lai. Trong phút chốc, Xuân Lai giống như điều đứt dây, lăn thật xa trên mặt đất, một lúc lâu mới dừng lại được, miễn cưỡng tiếp tục quỳ xuống nhưng trên gương mặt tái nhợt kia rõ ràng hiển thị kinh hoảng, nàng không biết đã phạm lỗi ở nơi nào, làm sao Tiêu Vân Trác nói trở mặt liền trở mặt rồi?

“Cẩu nô tài, ngay cả bản Thái tử cũng dám hồ lộng, không mở mắt chó của người ra một chút!” Tiêu Vân Trác phần nộ quát, quay đầu lại đối với Trịnh Thuận nói: “Người nói rõ ràng cho nàng ta, đừng để có chết cũng không biết tại sao!”

Thường Hy đứng ở đó không nhúc nhích, tựa hồ vẫn còn chưa có phục hồi lại được tinh thần sau biến cố, Tiêu Vân Trác làm sao lại có thể dễ dàng kết luận Xuân Lai đang nói dối?

Trịnh Thuận lập tức đáp lời, tiến lên vài bước ở trước mặt Xuân Lai nói: “Cẩu tiện tỳ không có mắt, lại còn dám to gan hồ lộng Thái tử gia. Người nếu đã rõ ràng thói quen của Thái tử gia, vậy ta hỏi người, Thái tử gia uống trà là dùng bao nhiêu phần nước nóng?”

“Tám phần.” Xuân Lai theo bản năng che ngực nói, nhưng là vừa nói xong lại há to miệng, một câu cũng không thành lời, nàng thật đã phạm phải một sai lầm trí mạng.

“Người cũng biết tám phần sao? Nhưng là người nhìn vết phỏng đã thành hình trên tay Ngu Thường Hy, nếu là tám phần nước nóng có đem người ta bỏng thành như vậy không? Đây rõ ràng là nước mới đun sôi mới có thể làm thành như vậy!” Trịnh Thuận từng câu từng chữ nói, nhìn Xuân Lai với thần sắc tràn đầy tức giận cùng thất vọng, hơn nữa còn là một loại lòng tin bị phản bội.

Thường Hy nhất thời hiểu ra, Tiêu Vân Trác bình thường uống trà dùng tám phần nước nóng, nhưng là hôm nay Xuân Lai cứ nhiên dùng nước sôi pha trà, hơn nữa còn cố ý cùng nàng đựng thành một khối, rõ ràng mục tiêu của nàng ta chính là nàng. Không chỉ muốn đem bản thân nàng ngày đầu tiên đến đây đã gây đại họa, còn muốn đem nàng bị bỏng, suy nghĩ thật là ác độc. Thường Hy trong lòng là khổ sở cực kỳ, nàng thế nào cũng không nghĩ tới Xuân Lai lại có thể căm ghét nàng thành như vậy.

“Cô đến tột cùng tại sao lại muốn hãm hại tôi?” Thường Hy nhìn Xuân Lai hung hăng chất vấn.

78. Chương 78: Cầm Thú Cũng Có Lúc Nhu Tình.

Vào lúc này Xuân Lai cũng không vì mình biện bạch thêm nữa, gương mặt liếc nhìn Thường Hy một cái, ngay sau đó lại cúi đầu, nhàn nhạt nói một câu: “Thái tử điện hạ quả nhiên tâm tư kín đáo, ngay cả một chi tiết nhỏ như vậy cũng nhìn ra!”

“Nếu không phải nhìn thấy vết phỏng trên người Ngu cung nữ, bản Thái tử thật không nghĩ tới người lại ác độc như vậy. Kết quả hôm nay, cũng không được tính là tốt nhỉ?” Tiêu Vân Trác hừ lạnh một tiếng, trong thanh âm tràn đầy khinh thường, con người chính là như vậy, luôn luôn lòng tham không đáy.

Sắc mặt Xuân Lai héo vàng như cỏ cuối thu, cả người tựa hồ như không thể chống đỡ nổi. Nhìn nàng như thể lại sinh ra loại cảm giác không đành lòng.

Không có đáp lại lời Tiêu Vân Trác, ngược lại nhìn Thường Hy nói: “Hôm nay tôi không thể lấy mạng của cô thì ngày mai cũng sẽ có người muốn mạng cô. Cô hãy ở đây chờ xem!”

Thường Hy thật sự không hiểu lời Xuân Lai nói, hỏi tới: “Cô đến tột cùng là muốn nói điều gì? Tôi với cô chưa từng gặp mặt, cũng chưa từng đụng chạm, cô tại sao lại muốn hãm hại tôi? Mà vừa rồi cô làm là do ai sai khiến?”

Xuân Lai cười lớn một tiếng, lão đảo đứng lên, vịn khung cửa nhẹ nhàng nói: “Tôi vì cái gì phải nói cho cô? Tôi đây rất vui lòng xem bộ dáng cô ngu không an giấc!”

Xuân Lai nói xong liền đi ra ngoài, như là đã bại lộ liền quả quyết không còn ý niệm sống. Thường Hy nhìn bóng lưng Xuân Lai, lại thấy Trịnh Thuận bước ra phân phó mấy câu, ngay sau đó liền có mấy tiểu thái giám đem Xuân Lai giải đi, không lâu sau liền truyền tới những tiếng kêu thảm thiết, dần dần thì tắt hẳn...

Thường Hy mặc dù không có tự mình đi xem, nhưng là từng tiếng kêu thê lương của Xuân Lai cứ không ngừng luẩn quẩn bên tai nàng. Trên người vốn là bị phồng một mảng lớn, lại cố nén dây dưa cùng Xuân Lai lâu như vậy, đợi mọi chuyện chấm dứt, Thường Hy ngay cả đứng cũng không vững, trước mắt tối sầm, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Tiêu Vân Trác cơ hồ là không hề nghĩ ngợi sải bước thật dài tới vòng tay đỡ lấy Thường Hy, ôm nàng vào trong ngực, thấp giọng hô: “Cô làm sao vậy? Ngu Thường Hy?... Ngu Thường Hy?!”

Thời điểm Thường Hy tỉnh lại, trước mắt xuất hiện tấm màn trắng thêu hình hoa lá vô cùng quen thuộc, lấy lại bình tĩnh, lúc này mới nhớ lại chuyện tình ở Doanh Nguyệt điện, theo bản năng chợt ngồi bật dậy, lật người xuống giường. Mới vừa đi giày liền nghe thấy tiếng mở cửa đi ra, mở miệng hỏi: “Người nào?”

“Ngu tỷ tỷ, tỷ đã tỉnh rồi sao?” Thanh âm Triều Hà cách rèm truyền vào, vừa dứt lời cả người giống như một cơn gió vọt đến, xem xét cẩn thận thần sắc Thường Hy, hồi lâu mới lên tiếng: “Ngu tỷ tỷ, tỷ thật đúng là làm muội sợ muốn chết, đang êm đẹp tại sao lại té xỉu? Trên người còn có vết phồng, chẳng lẽ là Thái tử gia xả giận trên người tỷ sao? Nhưng là Thái tử gia cũng không phải là cái loại người dã man không hiểu chuyện nha! Đây tột cùng là có chuyện gì xảy ra vậy?”

Nghe Triều Hà hỏi tới tấp, Thường Hy cảm thấy đầu có chút đau nhức, chỉ đành phải nói hết một lần, nhân cơ hội hỏi: “Muội có quen biết Xuân Lai không? Nàng ta ngày thường có bạn bè thân thiết gì không?”

Triều Hà lắc đầu một cái nói: “Xuân Lai này làm việc ở Doanh Nguyệt điện, căn bản là không có giao thiệp cùng ai, đều là thích độc lai độc vãng, cũng không thấy nàng gần gũi với ai. Nhưng là nàng cũng không có đắc tội với người nào, cử chỉ lời nói vẫn còn vô cùng tốt, không nghĩ lại là người ác độc như vậy, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy sợ. Ngu tỷ tỷ, tỷ về sau nên cẩn thận một chút, thật đúng là cây to thì gió lớn, tỷ còn chưa đi trêu chọc người khác, họ đã muốn xem tỷ không vừa mắt!”

Thường Hy ngược lại đồng ý với những lời này, lại lắc đầu một cái đem tất cả những suy nghĩ hỗn loạn đều quăng ra ngoài, lúc này mới nói tiếp: “Triều Hà, hiện tại là giờ gì? Ta cảm thấy nơi bị bóng có điểm mát ẩm, vô cùng thoải mái, người nào bôi thuốc cho ta à?”

Triều Hà đỡ Thường Hy ngồi trước bàn trang điểm, lấy một cây lược gỗ thay Thường Hy chải đầu, vừa vắn tóc vừa nói: “Là Thái tử gia tự mình ôm tỷ trở về, dọc theo con đường này cũng không có biết bao nhiêu cặp mắt hãm mộ đâu. Muội ở Đông cung này nhiều năm rồi cũng chưa từng thấy Thái tử gia chạm qua cung nữ nào. Cũng là Thái tử gia phân phó thái y đến bắt mạch cho tỷ, chẳng qua là lúc tỷ hôn mê, thuốc này là do tự tay muội đắp lên!”

Đại não Thường Hy nhất thời trống rỗng, không nghĩ tới tên cầm thú đáng chết kia dưới tình huống như thế còn muốn hãm hại nàng! Nàng đều đã bị người ta hại một lần rồi, chẳng lẽ hẳn lại nhất định bắt nàng chết ở chỗ này hay sao?

Mắt thấy tới nay các thị thiếp của Thái tử sắp vào phủ rồi, thế nhưng hẳn vào lúc này lại tự bế nàng trở lại, đây không phải rõ ràng là đem nàng chống nường trên bàn lửa hay sao?

Phùng Thư Nhã vào cung, chỉ sợ tối nay là sẽ biết chuyện này thôi. Ngày mai Tiêu Vân Trác vừa vào triều, nàng cũng sẽ gặp ngay xui xẻo thôi!

Nghĩ tới đây, Thường Hy luống cuống quát: “Tên khốn kiếp này, muốn hại chết ta à?”

Triều Hà tựa hồ bị dọa sợ, chưa thấy qua Thường Hy một mặt hung hãn như vậy, thận trọng nói: “Ngu tử tử, tử làm sao vậy?”

Thường Hy nghe thấy thanh âm Triều Hà chợt phục hồi lại tinh thần, mặt phấn đỏ lên, ngượng ngùng nói: “Không có gì, ta chỉ là nghĩ đến Xuân Lai, không nhịn được liền phát tiết một chút. Muội không cần lo lắng cho ta, ta rất khỏe!”

Thường Hy cũng không dám thừa nhận nàng đang chửi Tiêu Vân Trác, chỉ đành phải nói láo đổ thừa hết lên đầu Xuân Lai. Đồng thời tự nói với mình, công phu tu luyện thật chưa đâu vào đâu, cứ như vậy mà đã không nhịn được rồi, nếu về sau tên cầm thú Tiêu Vân Trác kia còn gây ra cái gì nặng nề hơn, lúc đấy chẳng phải là giận muốn chết sao? Cho nên nhất định phải nhẫn nại!

Hít sâu một hơi, Thường Hy nhìn Triều Hà hỏi: “Thái tử gia bây giờ đang ở nơi nào?”

Triều Hà cũng không để ý, cho rằng Thường Hy vừa rồi nghĩ đến Xuân Lai cho nên tâm tình mới mất khống chế, an ủi Thường Hy mấy câu lại làm cho Thường Hy càng cảm thấy thêm tội lỗi, cuối cùng mới lên tiếng: “Thái tử gia đang ở trong thư phòng. Cũng chỉ là tiểu thiếp, không phải là Thái tử phi, Thái tử gia không cần đi nghênh đón, thậm chí bái đường cũng không cần, trực tiếp chuẩn bị phòng cho các nàng là được. Cùng Thái tử gia thành thân đó là vinh hạnh đặc biệt chỉ có Thái tử phi mới được!”

Thường Hy lúc này mới gật đầu một cái, thì ra là còn cái quy củ như vậy, vì vậy cười nói: “Bây giờ tử không sao rồi, muốn đi Doanh Nguyệt điện phục vụ, đoán chừng tối nay Doanh Nguyệt điện sẽ rất náo nhiệt đấy!”

Triều Hà sững sờ, nhìn Thường Hy hỏi: “Ngu tử tử, lời của tử thế nào muội nghe không hiểu a? Ai dám đi Doanh Nguyệt điện gây chuyện? Tử đừng lo lắng, sẽ không có đâu!”

Thường Hy lại lắc đầu một cái, nhìn Triều Hà nói: “Muội tin ta đi! Tối nay nhất định sẽ có náo nhiệt để xem!”

Thường Hy rất hiểu phẩm hạnh của Phùng Thư Nhã, mấy vị Nhụ tần, Bảo lâm kia cũng đã từng quen biết, lẫn nhau đều hiểu đối phương là người phương nào, tối nay chỉ sợ là họ đều muốn tranh đoạt Tiêu Vân Trác. Nàng núp một bên xem náo nhiệt, muốn xem xem Tiêu Vân Trác là như thế nào đối phó với các mỹ nhân này?

79. Chương 79

Triều Hà hoảng sợ, nhìn Thường Hy nói: “Ngu tử tử, Thái tử gia cũng không phải là con mèo ôn thuận, tử cũng đừng đi tìm phiền toái. Thái tử gia vừa có nói tử không cần qua phục vụ, cần gì tự thêm rắc rối ỉn!”

Thường Hy đưa tay vỗ vỗ bả vai Triều Hà, nàng không thể nói thẳng là mình muốn đi xem cảnh Tiêu Vân Trác bị nữ nhân chặn lại, biết Triều Hà là một cung nữ yên phận sẽ không dám có mấy cái ý tưởng to gan loại này, cho nên nàng mới không dám nói ra ý nghĩ thật của mình. Nhân châu xoay động, trên mặt lại lộ ra một nụ cười dịu dàng, từ từ nói: “Triều Hà, Doanh Nguyệt điện thái giám nhiều, cung nữ ít, hôm nay Xuân Lai bị đánh chết lại càng thiếu nhân lực, ta bây giờ đã tính tự nhiên là không được lười biếng rồi, muội nói có đúng không?”

Triều Hà bừng tỉnh hiểu ra, nhìn Thường Hy nói: “Ngu tử tử, tử thật là hư, mới vừa rồi còn nói gì xem náo nhiệt, nguyên lai là lo lắng Thái tử gia không có ai phục vụ a! Vậy tử mau đi đi, chỉ là không nghĩ tới Xuân Lai kia lại lòng lang dạ sói như vậy, có kết quả như thế cũng đáng đời!”

Thường Hy thầm than trong lòng một tiếng, Triều Hà vốn là người thiện lương còn có thể nói như vậy, có thể thấy được trong hậu cung, tử bi là không cần thiết. Thu lại sầu não, nhìn Triều Hà nói: “Thừa dịp người còn chưa có đến chúng ta mau chạy nhanh qua, nếu đợi lát nữa vào cửa lại thêm nhiều phiền toái. Chúng ta cùng đi đi, muội cũng phải đến Triều Huy điện chuẩn bị bữa tối đúng không?”

“Đúng vậy a! Tối nay có chút khó khăn, không biết nên chuẩn bị thức ăn ấy người đây? Thái tử gia liệu có cùng mấy người Lương để đỡ dùng cơm không nữa?” Triều Hà cau mày nói, cùng Thường Hy đi ra khỏi phòng, thuận tay đóng cửa lại.

“Kia tìm một người đi hỏi Thái tử gia đi!” Thường Hy vừa đi vừa nói chuyện, ngẩng đầu nhìn khắp nơi đều treo đèn lồng đỏ lớn, cả Đông cung đều ngập trong ánh hồng, tràn đầy hơi thở vui mừng hân hỷ.

“Hôm nay xảy ra chuyện như vậy, ai dám đi hỏi a? Nghe nói sắc mặt Thái tử gia rất khó coi, ai muốn đi nhận xui xẻo?” Triều Hà bất đắc dĩ nói, nặng nề thở dài, lại không nhin được tiếp tục rửa: “Đều do Xuân Lai chết tiết, hôm nay ngày tốt như vậy lại chọc Thái tử gia không thoải mái. Thái tử không thoải mái, những nô tỳ chúng ta cả ngày lại phải lo lắng đề phòng, tối nay biết làm thế nào a?”

Thường Hy nghe vậy nhíu mày hỏi: “Tại sao không đi tìm Vân Thanh cô cô? Nàng là quản sự cô cô, chuyện này nàng nên trông nom mới phải!”

Triều Hà vừa nghe Thường Hy nói đến cái này, sắc mặt càng phát ra khó coi, thuận miệng nói lầm bầm: “Bên Vân Thanh cô cô cũng bận rộn đến chân không chạm đất, đi hỏi lại bị giáo huấn trở lại!”

Thường Hy vì lảng, nghi ngờ hỏi: “Bị giáo huấn trở lại? Đây không có khả năng chứ? Phải biết Vân Thanh chính là quản sự cô cô của Đông cung, chuyện này hỏi nàng thì có gì sai? Tại sao lại muốn giáo huấn các muội?” Thường Hy ngày càng cảm thấy không hiểu rõ được Vân Thanh. Nàng làm việc lộ ra cổ quái, chuyện như vậy cũng có thể chối từ sao? Nếu là Thái tử biết, nàng ta hẳn là phải chịu tội.

Triều Hà khổ não lắc đầu một cái, thở dài nói: “Không biết a! Thời điểm trước kia Vân Thanh cô cô đâu có như vậy, thế nhưng mấy ngày nay muội trông cô cô giống như là đang có chuyện phiền não, còn thường mất hồn. Hôm nay lúc nghe được tin Xuân Lai chết, sắc mặt thật không tốt, còn đem mấy cung nữ đang bí mật bàn tán ra quả măng một trận!”

Thường Hy chợt dừng bước chân, nhìn lại bốn phía một chút, thấp giọng hỏi: “Vân Thanh cô cô cùng Xuân Lai có quan hệ rất tốt sao?”

Triều Hà nghĩ rồi nói: “Cũng coi là tạm được. Theo bọn muội thấy thì cũng cũng không có gì khác biệt với mọi người lắm! Ngu tỷ tỷ, tỷ hỏi cái này làm gì?”

“Không có gì, ta chỉ thuận miệng hỏi một chút. Mới vừa rồi nghe muội nói Vân Thanh cô cô nghe được tin Xuân Lai chết thì không cao hứng, ta còn tưởng giữa các nàng có quan hệ gì thân thiết đấy!” Thường Hy cười nói, trong lòng lại đánh một dấu chấm hỏi. Chuyện này có điểm bất thường a, nếu chỉ là quan hệ cung nữ với nhau, Vân Thanh nghe được tin Xuân Lai chết cũng sẽ không tức giận thành như vậy. Phải biết rằng trong hậu cung, chuyện cung nữ, thái giám chết đi là rất bình thường, tại sao nàng ta lại có thái độ như vậy? Những quý nhân cao cao tại thượng kia ai dám dễ dàng đáng mắng một câu, nhưng là những nô tỳ hèn mọn như thế này cho dù có bị đánh chết cũng không có ai dám lên tiếng hỏi vì sao lại bị đánh? Đây chính là sự phân biệt tầng lớp, cho nên Thường Hy vì muốn cho hậu nhân của Ngu gia bước ra cửa không bị kẻ khác coi thường mới phải cố gắng sinh tồn trong hậu cung này.

Triều Hà nghe đến đó cũng không để ý thêm nữa. Đến ngã ba, nàng phải rẽ vào khúc quanh đến Triều Huy điện, mà Thường Hy trực tiếp đi thẳng đến Doanh Nguyệt điện. Hai người đồng thời dừng bước, Triều Hà nói: “Vân Thanh cô cô mặc dù không thân cận cùng Xuân Lai, nhưng là có mấy lần muội nhìn thấy bọn họ lén lút nói chuyện!”

Ánh mắt Thường Hy sáng lên, trong lòng nghĩ: này mới đúng a, xem ra Xuân Lai cùng Vân Thanh thật đúng là có quan hệ, nói không chừng Xuân Lai cố ý hãm hại mình là do nàng ta chỉ điểm, chẳng qua là nàng ta thế nào cũng không nghĩ tới chẳng những không hại được mình mà còn mất đi Xuân Lai.

Thường Hy thu hồi ý nghĩ, nhìn Triều Hà vẻ mặt sầu muộn, cười nhẹ nói: “Đừng buồn nữa, ta đi giúp muội hỏi một tiếng xem ý tứ Thái tử gia thế nào, này không phải là được rồi sao?”

Triều Hà vừa nghe, vỗ vỗ trán của mình nói: “Đúng vậy, tỷ xem muội thật là ngốc a, đều quên mất tỷ tỷ bây giờ là đang phục vụ bên cạnh Thái tử gia, đây chỉ hỏi một câu là xong a! Chẳng qua là tâm tình Thái tử gia không tốt, tỷ khéo lựa chọn thời điểm một chút, tránh rước thêm phiền toái!”

Thường Hy liền thở dài, nha đầu Triều Hà này làm sao lại đối tốt với nàng như vậy, cho tới bây giờ nàng hỏi cũng không chịu nói, chỉ có thể đợi sau này tìm một cái cơ hội tốt hỏi cho ra mới được. Trên thế giới này không có một người vô duyên vô cớ mà đối tốt với người.

“Muội yên tâm đi, ta biết nên làm như thế nào!” Thường Hy gật gật đầu nói, hai người lúc này mới tạm biệt mà rời đi.

Đêm tối ngày hè, ngay cả gió cũng mang hơi nóng, thổi tới trên người làm người ta cảm thấy ướt dính khó chịu muốn chết. Đi một đoạn ngắn Thường Hy đã cảm thấy toàn thân có một tầng mồ hôi mịn thật mỏng. Lấy ra khăn tay lau đi mồ hôi trên mặt, rẽ ngoặt đi tới Doanh Nguyệt điện, nhưng không ngờ vừa mới bước vào khúc rẽ lại đụng phải Vân Thanh đang vội vã từ Doanh Nguyệt điện đi ra.

Hai người vừa chạm mặt là có chút kinh ngạc. Thường Hy dù sao cũng là thân phận thấp, khom người hành lễ: “Thường Hy tham kiến cô cô!”

Vân Thanh nhìn Thường Hy nhưng cũng không lập tức cho nàng đứng dậy mà phải qua một lúc lâu mới lên tiếng: “Đứng lên đi!”

Thường Hy chậm rãi đứng thẳng người. Tư thế nửa quỳ nửa ngồi này thật là không dễ chịu, mồ hôi trên trán từng giọt lăn xuống, Thường Hy lấy khăn ra lau đi, ngẩng đầu nhìn Vân Thanh, tận lực không để mình tức giận, quan lớn một cấp đề chết người, không có gì đáng nói. Nhưng là cứ như vậy bỏ qua cho Vân Thanh nàng cũng không cam lòng, đang muốn nói chuyện, lại nghe Vân Thanh nói: “Đừng tưởng vào được Doanh Nguyệt điện thì không có ai đụng được vào người!”

80. Chương 80: Thường Hy Tự Có Kế Báo Thù

Thường Hy vì lẳng, đang muốn phản bác lại thấy Vân Thanh nhắc chân muốn đi, vội vàng nói: “Đa tạ cô cô nhắc nhở. Việc đời vốn nhiều biến hóa, cô cô muốn đưa Thường Hy vào chỗ chết, chỉ sợ là không được như ý nguyện rồi. Lần này tổn hại một người, đau lòng còn hơn mất mạng. Ta nghe nói cô cô nghe tin Xuân Lai chết thì tâm tình thật không tốt đấy!”

“Người...” Vân Thanh nhìn Thường Hy, hận không thể nuốt nàng vào bụng cho hả cơn giận.

“Thường Hy đắc tội nơi nào với cô cô? Trước kia ta chưa từng gặp qua cô cô, càng không có làm gì ảnh hưởng đến cô cô, cô cô tại sao lại nhất định phải trăm phương ngàn kế hãm hại ta?” Thường Hy nhìn Vân Thanh thử dò xét hỏi, nàng cũng không trông mong Vân Thanh nói ra được cái đáp án gì, chỉ mong nàng ta hiểu, mình không mong muốn làm kẻ địch của nàng ta.

Vân Thanh nghe nói như thế, trên mặt thoáng qua một tia cổ quái, hồi lâu mới lên tiếng: “Ghét bỏ một người không cần có lý do!” Dứt lời phẩy tay áo bỏ đi.

Thường Hy nhìn bóng lưng Vân Thanh, thần sắc cực kỳ khó coi, những lời này thật sự là đả kích nàng, trong lòng thiếu chút nữa thì không chịu nổi. Chỉ tiếc nàng là Ngu Thường Hy, ai cũng đừng nghĩ có thể dễ dàng đả kích nàng! Thường Hy có một loại cảm giác kỳ quái, Vân Thanh đối với nàng tựa hồ như có thành kiến, loại thành kiến này giống như đã thâm căn cố đế nhiều năm rồi, nhưng là trời mới biết nàng vào cung chẳng qua cũng chỉ được mấy tháng thôi!

Thường Hy nhẹ nhàng lắc đầu một cái, tạm thời không thêm nghĩ đến những thứ này nữa, đợi sau này có cơ hội cẩn thận điều tra lại là được. Nhớ đến lời vừa hứa với Triều Hà, bước nhanh hướng Doanh Nguyệt điện đi tới.

Người đang làm nhiệm vụ ở Doanh Nguyệt điện kia không phải là Trịnh Thuận rồi. Thường Hy không nhìn thấy hắn, ngược lại trông thấy người ít khi gặp là Ngũ Hải. Thường Hy đây là lần đầu tiên gặp Ngũ Hải, bởi vì trước kia không có gặp qua hắn, cho nên cũng không biết hắn là Chu tổng quản.

Huống chi hôm nay Ngũ Hải cũng không có mặc phục sức tổng quản, mà chỉ mặc một bộ trang phục tiểu thái giám bình thường, Thường Hy liền cho rằng hắn chỉ là một tên tiểu thái giám mà thôi, vì vậy vừa vào cửa đã nhẹ giọng hỏi hắn: “Này, Thái tử gia có ở đây không?”

Ngũ Hải sững sờ. Ở Doanh Nguyệt điện còn chưa có nô tài nào dám nói chuyện như vậy với hắn. Hơn nữa nhìn nữ tử này lạ mặt vô cùng. Nhưng nếu là quốc sắc thiên hương như thế này, nhớ tới lời Trịnh Thuận nói, trong lòng nhất thời sáng tỏ, đây nhất định là Ngu Thường Hy rồi. Nghĩ thế, trên mặt lập tức treo lên một tầng mỉm cười, làm như thấp giọng trả lời: “Ồ đây.” Nói xong bĩu môi hướng thư phòng chỉ.

Thường Hy mỉm cười, nhìn Ngũ Hải, đưa tay vỗ vỗ bả vai hắn nói: “Cám ơn!” Nhắc chân muốn đi, lại lộn trở về, lôi kéo ống tay áo Ngũ Hải hỏi: “Tâm tình Thái tử gia có tốt không?”

Ngũ Hải sững sờ, không có nô tài nào lại dám hỏi như vậy về Thái tử gia, chính là muốn khiển trách nàng mấy câu, lại nghĩ để cho nàng ném thử cũng tốt, tránh cho về sau không biết nặng nhẹ, vì vậy nói: “Cái này ta cũng không biết, ta cũng không có đi thư phòng phục vụ!”

Thường Hy có chút thất vọng, gật gật đầu nói: “Đành vậy, ta đi một chút xem sao!”

Ngũ Hải lại một lần nữa bị lời nói của Thường Hy dọa sợ, theo bản năng níu lại vạt áo của nàng, nói: “Người cứ như vậy đi vào tìm đường chết à? Chuyện tình của Thái tử gia há có thể tùy tiện hỏi thăm? Người chưa học quy củ hay sao?”

Thường Hy quan sát Ngũ Hải, cảm thấy tiểu thái giám này dường như rất quan tâm mình, vì vậy tiến lên một bước nhỏ giọng nói: “Ta có việc muốn tìm Thái tử gia, cho nên hỏi một tiếng xem tâm tình của hắn có được hay không, tránh cho ta lại đụng vào họng súng, trở thành quỷ xui xẻo. Nhưng mà nếu người cũng không biết, ta đành phải tự mình đi xem một cái, cảm ơn người đã quan tâm!”

Ngũ Hải có một loại cảm giác không thể phục hồi tinh thần lại được. Ngu Thường Hy cũng không mất tâm lòng son, không trách Trịnh Thuận đối với nàng khen không dứt, chính là muốn chỉ điểm nàng mấy câu, liếc mắt một cái nào còn thấy thân ảnh của Thường Hy, trong lòng thâm hô không tốt. Tâm tình Thái tử gia không được, chỉ sợ nha đầu này gặp phải xui xẻo! Ngũ Hải nhắc chân hướng cửa thư phòng đi tới, nếu là Ngu Thường Hy thật sự đụng phải họng súng, hắn ở bên ngoài nghe động tĩnh, có gì sẽ kịp thời cứu nàng một mạng, nha đầu nhỏ như vậy, rất đáng thương!

Thường Hy đi tới cửa thư phòng, do dự một chút rồi nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào. Thời điểm Ngũ Hải bước tới cũng chỉ thấy được cánh cửa vừa khép lại, bất đắc dĩ mà đứng lặng lẽ ngoài cửa nghe ngóng tình hình, tính toán tùy thời đi vào cứu hỏa.

Tiêu Vân Trác nghe tiếng mở cửa, thần sắc không vui ngẩng đầu lên, thấy người đi vào là Thường Hy, khẽ cắn răng cái gì cũng không nói, cúi đầu tiếp tục đọc sách.

“Nô tỳ tham kiến Thái tử gia!” Thường Hy hành lễ nói, mắt nhìn lướt qua thần sắc Tiêu Vân Trác, trong lòng thầm nói, tên cầm thú đáng chết này tâm tình quả thật là không tốt, mặt tối đen như đất nòi, nhưng là cũng không thể cứ như vậy đi ra ngoài, chỉ đành phải tiếp tục tư thế hành lễ.

“Đứng lên đi! Ai cho cô tới? Nghe được bản Thái tử truyền gọi sao?” Khóe mắt Tiêu Vân Trác khẽ nâng, không vui nói.

Thường Hy nuốt nước bọt, quả nhiên đụng phải họng súng rồi, mạng của nàng a!... Nhưng là vẫn như cũ lên tinh thần nói: “Nô tỳ đi vào một chút xem Thái tử gia có muốn hay không uống trà?”

Ánh mắt Tiêu Vân Trác rời khỏi quyển sách, nhìn về phía Thường Hy, chỉ thấy trên khuôn mặt nàng nở một nụ cười rực rỡ. Cặp mắt kia cực kỳ sáng, dường như trong đó là cả ngàn bó đuốc đang rực cháy, làm cho lòng người cũng theo đó mà nóng lên. Tiêu Vân Trác vừa rồi còn có chút buồn bực, hiện tại trong lòng hóa giải không ít, thấy rõ vẻ mặt Thường Hy là có chuyện mới tiến vào, mắt sụp xuống, khóe miệng hiện lên một độ cong không dễ dàng phát giác, thần nhiên nói: “Bản Thái tử không uống trà, cô lui xuống đi!”

Thường Hy trông cái mặt cầm thú của Tiêu Vân Trác mà muốn đánh, âm thầm nghĩ rằng, lại không dám nghiêng quá lớn, miễn cho tên cầm thú kia nghe được lại sinh sự. Chỉ đành phải đè nén lửa giận, trên mặt lại hiện lên một nụ cười vô cùng sáng lạn, nói: “Nếu không khát, không biết Thái tử gia có đói bụng không? Có hay không muốn nô tỳ bưng một chút điểm tâm đến?”

Lần này Tiêu Vân Trác ngay cả khóe mắt cũng không giơ, không thèm lên tiếng trả lời, chuyên chú nhìn quyển sách trong tay. Thường Hy đợi một lúc lâu chưa nghe được câu trả lời của hắn, không chỉ cắn răng,

ngay cả tay cũng nắm lại thành quả đấm, còn muốn nói thêm, Tiêu Vân Trác chợt nhìn về phía nàng, hừ lạnh nói: “Dài dòng! Đi ra ngoài!”

Thường Hy cảm giác mình rất nỗ lực nhin, nhưng là sao mỗi thời điểm đối mặt với Tiêu Vân Trác đều là không thể kiềm chế được? Dù sao Tiêu Vân Trác cũng biết nàng là cái dạng mặt hàng gì rồi, vậy thì dứt khoát xông lên, thở phì phì nói: “Người chính là cố ý có phải hay không? Người muốn ta biến thành người đàn bà chanh chua có phải hay không? Người biết ta có chuyện mới đến nhưng ngay cả cơ hội nói cũng chưa cho, trực tiếp đuổi người! Người có ý gì phải không?”

81. Chương 81: Oan Gia Tụ Đầu Nhất Định Phân Thắng Thua.

Tiêu Vân Trác để sách trong tay xuống, lạnh lùng nhìn Thường Hy, đôi môi cong lên, nói: “Cô lặp lại một lần nữa? Cô có biết ăn nói hỗn xược với Thái tử là phạm vào tội chết không?”

Trong lòng Thường Hy rơi lộp bộp vài cái, nhất thời sắc mặt trở nên xanh mét, nhìn Tiêu Vân Trác, hận không thể gặm xuống của hắn một miếng thịt, cắn răng nói: “Đó cũng là do người ép! Bộ dáng của ta như vậy người cũng không phải chưa từng thấy, hôm nay ngược lại lại nói quy củ, trước kia cũng không thấy người nói qua!”

Thường Hy rốt cuộc không dám quá càn rỡ, vì thế lời nói phần hận từ trong miệng nàng phát ra giống tiếng mèo kêu một dạng, một chút lực uy hiếp cũng không có. Nàng cũng có hơi chút bực mình, dù sao Ngu Thường Hy nàng gặp gỡ Tiêu Vân Trác giống như chuột nhắt gặp mèo, dê nhỏ gặp phải sói hôi. Không có biện pháp a, ai kêu người ta có quyền thế, nàng biết phải làm sao?

Kiếp sau ông trời nếu có mắt sẽ để nàng đầu thai thành công chúa, khiến tên cầm thú này đầu thai thành thái giám chết bầm, để nàng khi dễ chết hẳn mới có thể tiêu tan nỗi hận này!

Tiêu Vân Trác khề thở dài nói: “Có chuyện gì thì nói đi, bản Thái tử bận rộn công việc, không có thời gian dài dòng với cô!”

Thường Hy nghe vậy lập tức nói: “Vậy ta liền hỏi một chút, tối nay người có cùng Lương để mới dùng bữa không?”

Tiêu Vân Trác tựa hồ không nghĩ tới Thường Hy sẽ hỏi cái vấn đề này, mày nhíu lại chặt hết sức, không vui nói: “Thế nào đột nhiên lại hỏi chuyện này? Đây là việc cô nên quản sao?”

Ở trước mặt Tiêu Vân Trác, Thường Hy tựa hồ không có cách nào làm ình trở nên tỉnh táo, luôn là không khống chế được cảm xúc, để cho bản thân nói một ít chuyện ngu xuẩn, làm một ít việc ngu xuẩn!

Nếu là thật tốt, nên nói như thế này: hồi bẩm Thái tử điện hạ, bữa tối nay an bài thế nào kính xin Thái tử chỉ thị. Nói như vậy mới phải nha, nhưng là nghe xem nàng đã nói cái gì? Làm sao lại có điểm nghe giống oán phụ vậy? Phì phi phì! Cái gì oán phụ, nàng mới mong cách xa hẳn ra một chút!

“Phải ta đây không nên quản a, đây vốn là công việc của Vân Thanh cô cô, nhưng là Vân Thanh cô cô không tới xin chỉ thị của ngài, Triều Hà lại không biết nên chuẩn bị như thế nào, gấp đến độ muốn khóc! Ta nhìn nàng thật đáng thương nên mới giúp nàng hỏi một chút...” Nói xong mấy lời này Thường Hy thật sự là không nói tiếp được nữa, bởi vì ánh mắt Tiêu Vân Trác rất dọa người, giống như sói đói nhìn được miếng mồi ngon! Nàng không khỏi nuốt nước miếng một cái, nàng chỉ là giúp người ta một chút nha, như thế nào lại chọc đến hắn rồi?

“Mỗi người đều có nhiệm vụ riêng, ai cho cô bắt chó đi cày, xen vào chuyện của người khác? Hử?” Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy hỏi.

“Không phải chỉ giúp một chút à...” Thường Hy nhỏ giọng nói, từ từ cúi đầu xuống. Trong lúc bất chợt nàng nghĩ thấy chuyện mình làm rất không thỏa đáng, nếu như có người truyền ra chuyện hôm nay, đã có lần một tức sẽ có lần hai, lần thứ ba. Nếu là giúp Triều Hà lại không giúp người khác, vô hình chung cũng đồng nghĩa với đắc tội người khác, tạo thêm kẻ địch ình. Thường Hy nghĩ tới đây đột nhiên thất kinh, cả người toát ra mồ hôi lạnh, ánh mắt nhìn Tiêu Vân Trác cũng hơi hơi dẫn theo bất an, lần này nàng quả thực đã hành xử lỗ mãng rồi!

Tiêu Vân Trác đứng dậy chậm rãi đi đến trước mặt Thường Hy, cúi đầu nhìn nàng, hỏi: “Suy nghĩ ra chưa? Có biết mình sai ở đâu không?”

Thường Hy gật đầu một cái, không thể không phục nói: “Nô tỳ suy nghĩ minh bạch, hiểu rõ sai rồi!”

Thần sắc Tiêu Vân Trác lúc này mới hòa hoãn một chút, lạnh lùng nói: “Còn chưa đến nỗi không có thuốc chữa! Đi trước cửa quỳ đi!”

Thường Hy sửng sốt, bật thốt lên, nói: “Lại muốn quỳ?”

Tiêu Vân Trác mắt lạnh đảo qua, người nào đó đành phải cúi đầu ra ngoài, nhưng là đi hai bước lại dừng chân, quay đầu nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Nếu muốn phạt quỳ, vậy cũng không thể quỳ không vậy a, người hảo hảo nói cho ta biết tối nay người có muốn dùng bữa cùng các nàng không? Dầu gì người ta cũng đã nhờ, người có muốn phạt cũng phải nói cho ta một tiếng nha!”

“Cần rõ!” Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy nghiêm mặt nói.

Thường Hy vì lảng không nghĩ tới Tiêu Vân Trác lại không thể nói lý lẽ được như thế, trừng mắt liếc hắt hủi một cái, bất đắc dĩ đi ra ngoài. Đi tới cửa còn cố ý sử dụng thanh âm vừa tầm hắt hủi nghe được, nói: “Cầm thú không nhân tính!”

Sắc mặt Tiêu Vân Trác đại biến, đang muốn nổi giận chỉ thấy Thường Hy giống như cơn khói chạy trốn ra khỏi cửa, chỉ chừa cho hắn một bóng lưng. Cho đến khi Thường Hy thật sự biến mất, khuôn mặt căng thẳng của Tiêu Vân Trác mới lộ ra một nụ cười hiếm khi thấy được. Hai mắt lạnh như băng cũng dần theo một tầng nụ cười ấm áp, cất giọng gọi: “Ngũ Hải!”

“Nô tỳ ở đây!” Ngũ Hải lập tức đi vào. Hắn bây giờ vẫn còn đang hoảng sợ, trong khoảng thời gian ngắn vẫn còn chưa có tỉnh táo lại từ cuộc đối thoại của Tiêu Vân Trác và Thường Hy. Trong lòng của hắn, Tiêu Vân Trác vẫn là một nhân vật cao cao tại thượng, nhưng rõ ràng vừa nãy hắn nghe được từ Tiêu Vân Trác giọng điệu xuôi tai kèm theo một tia ý tứ bất đồng với những người khác.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp tình huống như thế sau khi đi theo Tiêu Vân Trác gần ấy năm, trước kia chưa bao giờ thấy qua hắn nói chuyện cùng người khác như vậy. Ngũ Hải hành lễ đứng dậy, đang muốn hỏi xem Tiêu Vân Trác có gì phân phó, nhưng khi nhìn đến thần tình kia của Tiêu Vân Trác, khóe miệng còn cong lên một nụ cười, cả người quả thật muốn ngất đi.

Thái tử gia rõ ràng nở nụ cười!

Còn cười ra miệng. Ngũ Hải hoàn toàn trợn mắt, trong lúc nhất thời không có biện pháp thích ứng, ngây ngốc đứng tại đó.

Tiêu Vân Trác giương mắt nhìn thấy Ngũ Hải liền khôi phục lại bộ dáng trước kia, thần nhiên nói: “Người đi Triều Huy điện thông báo, tối nay bản Thái tử dùng bữa một mình!”

Ngũ Hải xoay người muốn đi, lại nghe thấy tiếng Tiêu Vân Trác gọi: “Đợi đã...”

Ngũ Hải lập tức dừng chân, xoay người lại hỏi: “Thái tử gia còn có cái gì phân phó?”

Tiêu Vân Trác xuyên thấu qua cửa sổ nhìn bóng dáng Thường Hy đang nghiêm chỉnh quỳ trong đình viện, mắt lóe lên, lại phát tay một cái: “Không có gì, lui xuống đi!”

Ngũ Hải là ai, đó chính là người đi theo Tiêu Vân Trác bao nhiêu năm, theo ánh mắt Tiêu Vân Trác vừa nhìn, trong lòng đã hiểu, bước chân nhẹ nhàng từ từ lui ra ngoài. Ra khỏi cửa, nhìn Thường Hy vẻ mặt giận dữ cùng hờn dỗi, đi lên phía trước nàng nói: “Thái tử gia phân phó, tối nay dùng bữa một mình, chúng ta đến Triều Huy điện thông báo một tiếng!”

Thường Hy sửng sốt, liếc nhìn Ngũ Hải, chỉ thấy Ngũ Hải nhìn xung quanh một chút, ngay sau đó nói: “Bị phạt một chút liền đứng lên đi, lần sau phải biết rõ thân phận của mình, cái gì nên nói, nên hỏi, nên làm, không nên làm, nhớ cho rõ vào!”

Trên mặt Thường Hy có chút nghi hoặc nhìn Ngũ Hải, trong lòng nghĩ tới một tiểu thái giám nhưng giọng điệu cũng không nhỏ. Chỉ là rốt cục nàng cũng đứng lên, tư vị quỳ không mấy dễ chịu a, đang muốn mở miệng nói vài câu, liền nghe được xa xa có tiếng người hô: “Người mới vào cung...”

82. Chương 82: Người Mới Vào Cung.

Nghe được tiếng hô to kia, mắt Thường Hy sáng lên, đợi khi phục hồi lại tinh thần muốn cùng Ngũ Hải nói chuyện lại phát hiện ngay cả một bóng người cũng không có, chạy trốn khá nhanh, Thường Hy thầm nghĩ trong lòng. Nàng giờ chân hướng đại điện đi tới muốn tìm nơi nào đó để ngồi xuống, đầu gối này tê đã muốn chết.

Mặt đông của Doanh Nguyệt điện có một phòng nhỏ, bình thường sẽ không có ai đến. Từ khi bọn cung nữ thái giám đang làm nhiệm vụ thỉnh thoảng đến đây nghỉ chân một chút thì phòng nhỏ này trở thành nơi nghỉ ngơi của hạ nhân. Bên trong bài trí rất đơn giản, chỉ có một chiếc bàn tròn nhỏ bằng gỗ quét sơn đỏ không khắc hoa văn, vây quanh là bốn cái ghế con bọc gấm thêu hình hoa cúc màu vàng. Trừ cái đó ra cũng chỉ có thêm một tủ gỗ đóng chặt vào tường, bình thường chỉ để đựng mấy đồ vật linh tinh.

Thường Hy từ từ đi vào, đỡ cái ghế ra ngồi xuống, lúc này mới cẩn thận sửa sang lại suy nghĩ trong lòng.

Tiêu Vân Trác cũng thật là kỳ quái, đã đáp ứng đi Triều Huy điện truyền lời rồi nhưng lại không nói trước mặt nàng, ngược lại lại nói cho tiểu thái giám kia, phạt nàng quỳ. Thực ra thì chẳng qua cũng chỉ quỳ thời gian một chung trà, phạt này có hơi chút khiến nàng không thể hiểu được, Thường Hy thật sự là đoán không ra suy nghĩ của Tiêu Vân Trác. Đúng là một kẻ kỳ lạ! Nhưng mà xem ra, ít nhất hắn còn chưa phải là một tên bại hoại thập ác bất xá, còn biết thương hương tiếc ngọc, nếu quả thực quỳ lâu hơn chút nữa, đầu gối của nàng liên tiếp chịu hành hạ, chỉ sợ sẽ ngã bệnh rồi.

Bỏ qua một bên không suy nghĩ chuyện này nữa, Thường Hy lại nhớ đến lời của Tiêu Vân Trác ban nãy. Hắn không cho bất luận kẻ nào nhờ nàng chuyển lời với hắn, đây chính là muốn đem nàng hoàn toàn cô lập. Như thế, nàng đương nhiên sẽ không kéo bè kết cánh, cũng sẽ không dễ dàng đắc tội bất kỳ kẻ nào, nhưng đồng dạng cũng sẽ không có lấy một người bạn, ở trong Đông cung thực sự trở thành một người cô đơn rồi! Chẳng lẽ Tiêu Vân Trác lại không muốn nàng thân cận quá gần kẻ nào sao? Làm như vậy thì hắn được lợi ích gì?

Thường Hy có cảm giác nàng không thể nào đoán ra tâm tư sâu hơn biển của Tiêu Vân Trác. Dù nói lòng của nữ nhân sâu tựa kim đáy biển, nhưng so ra lòng của Tiêu Vân Trác này còn hơn phân nửa đoạn nữa. Tên này quả thật không phải là người, tâm tư của hắn khiến người khác không đoán được nửa phần.

Sắc trời càng ngày càng mờ. Thường Hy nhìn ra màn đêm bên ngoài đang từ từ buông xuống, nghe được tiếng bước chân hơi nhỏ từ đại điện truyền tới, biết đây là cung nhân đến phục vụ Tiêu Vân Trác rửa mặt, thay quần áo sau đó din dùng bữa.

Thường Hy cảm thấy hôm nay hắn không nên dùng bữa trước một mình a, nên đến chỗ Lương đế, Nhụ tần cùng Bảo lâm một chuyến đi. Cũng đã mang tới Đông cung, dầu gì cũng là người của hắn, huống chi Hoàng thượng vừa gả, hắn cũng không thể không đi chứ?

Nghĩ tới đây, Thường Hy thầm mắng mình ngu xuẩn, nam nhân có mấy người không háo sắc, trong khi nàng ở đây nghĩ nọ nghĩ kia, chỉ sợ Tiêu Vân Trác trong lòng còn gấp gấp hơn í chút. Nghĩ vậy nàng thầm cười trộm một tiếng, đoán xem tối nay hắn sẽ đi đến chỗ người nào?

Phùng Thư Nhã địa vị tối cao, là Lương đế chỉ dưới Thái tử phi một bậc, gia thế nhà mẹ lại hiển hách, bình thường hắn hẳn là phải đến chỗ Phùng Thư Nhã mới đúng. Cũng không biết tại sao Thường Hy lại cảm thấy hắn sẽ không tới chỗ Phùng Thư Nhã, không vì lý do gì, chỉ là tự nhiên cảm thấy thế.

Thường Hy không đoán ra là được tại sao, bởi vì nàng đối với chốn quan trường còn chưa có hiểu rõ, không biết cái gì gọi là quyền thuật, quy luật ở quan trường so với thương trường còn sâu hơn, đen tối hơn. Nhà mẹ Phùng Thư Nhã vốn là hiển hách nhất trong tất cả đám người vừa vào cung, nàng ta lại có địa vị tối cao, dưới tình huống Đông cung không có Thái tử phi thì nàng ta quả thực là người lợi hại nhất. Nếu đem đầu tiên này Tiêu Vân Trác còn đến chỗ nàng ta thị tẩm, chỉ sợ là cả Đông cung này nàng ta cũng chẳng kiêng dè gì. Hơn nữa Tiêu Vân Trác đã sớm điều tra phẩm hạnh của vị Phùng Thư Nhã này, tự nhiên không thể đi cổ vũ thực lực của nàng, để cho nàng ngồi lớn.

Một người làm chính trị thành công, đó chính là phải cân bằng mọi thế lực, không để cho bất cứ bên nào lớn mạnh uy hiếp địa vị của mình. Hắn chính là muốn để cho các nàng tự mình đấu đá lẫn nhau, chỉ cần

ở thời điểm quan trọng hần ra mặt ngăn chặn một cái là được rồi. Chỉ khi duy trì được thế cân bằng của Đông cung, không nghiêng về phía nào, Tiêu Vân Trác mới có thể chuyên tâm đi làm việc khác, nếu không hậu viện bốc cháy, nào có thời gian cùng tâm tư đi đi lo những chuyện công to việc lớn!

Thường Hy dù sao cũng còn nhỏ tuổi, đối với đoán biết tâm tư trong buôn bán tuy là sở trường, nhưng ở chính trị thì phải có đầu óc sắc bén, thậm chí phải có đủ một phen công lực, cái đó chỉ có được sau khi đã bốn ba từng trải nhiều lần.

Thường Hy nghe được thanh âm phía ngoài từ từ nhỏ, biết rằng Tiêu Vân Trác lúc này chuẩn bị đi Triều Huy điện, dù thế nào đi nữa hần cũng không để cho nàng đi phục vụ, Thường Hy cũng nguyện ở chỗ này lười biếng. Chỉ là không xem được một tuồng kịch hay, khó tránh khỏi có chút tiếc nuối.

Thường Hy đang suy nghĩ, lại thấy một tiểu cung nữ vén rèm đi vào, nhìn Thường Hy cười nói: “Ngu tử tỷ quả nhiên ở chỗ này, Thái tử gia cho gọi tỷ qua đây!”

Thường Hy sững sốt, nhớ tới lời vừa nói, không khỏi thẩn mẩn trong lòng, phi phi phi, thật là miệng qua đen, nói cái gì mà nói!

Thấy Thường Hy ngẩn người, tiểu cung nữ kia lại tiến lên một bước, nhẹ nhàng đẩy vào Thường Hy một cái: “Ngu tử tỷ?”

Thường Hy thu hồi tâm tư của mình, lập tức nặn ra một nụ cười, nói: “Được rồi, ta liền đi ngay đây!” Vừa nói vừa hướng ra ngoài cửa đi. Cung nữ kia lại lộ ra một nụ cười thản nhiên nói: “Ngu tử tỷ thật là có mặt mũi nha, ngay cả Thái tử gia cũng phải sai người tới đây mời!”

Thân thể Thường Hy cứng đờ, lòng bàn tay nhất thời toát ra mồ hôi. Đúng vậy a, bây giờ nàng chỉ là một nô tỳ, không còn là Ngu đại tiểu thư như trước kia rồi, về sau lúc nào cũng phải coi chừng, nhớ kỹ bổn phận làm nô tỳ, không thể tái phạm sai lầm như lần này nữa.

Thường Hy vén rèm đi ra ngoài, quả nhiên thấy được Tiêu Vân Trác đang đứng ở cửa đại điện, thân ảnh cao ngất kia được đèn lồng đỏ thắm chiếu rọi, cực kỳ chói mắt. Thường Hy chỉ cảm thấy trái tim nảy lên một cái, giật mình, vội vàng định thần lại đi tới.

Tiêu Vân Trác cũng không thèm nhìn tới Thường Hy, nhấc chân bước về phía trước, Thường Hy âm thầm làm mặt quỷ, không nghĩ tới vừa vặn bị Ngũ Hải trông thấy, có chút bất an, vội vàng quay đầu đi, âm thầm mắng: người là heo a, vừa mới nói bản thân mình thời thời khắc khắc phải chú ý, bây giờ đã bị người ta bắt gặp như vậy...

Thường Hy đã sớm nghĩ tới nay sẽ là một buổi tối bất an, chẳng qua là thế nào cũng không nghĩ đến chính nàng cũng sẽ phải tham gia vào tuồng kịch này rồi!

83. Chương 83: Đầu Sóng Ngọn Gió.

Thường Hy đi theo sau lưng Tiêu Vân Trác, ghé đầu ra nhìn, chỉ thấy đứng đồng loạt ở cửa Triều Huy điện sáu bảy đóa kiêu hoa, từng người một ăn mặc cung trang rực rỡ, chẳng qua là cấp bậc cao thấp khác nhau nên màu sắc và chất liệu có chút khác biệt. Thường Hy vừa nhìn đến cảnh này, thật sự không nhìn được nữa, vội vàng cúi đầu giấu đi nụ cười của mình, không để ỉnh phát ra một chút âm thanh. Tuy là vậy Thường Hy mắt tinh vẫn nhìn thấy được bước chân của Tiêu Vân Trác chậm lại một chút, trong lòng âm thầm oán nói: “Người là lỗ tai chó a, linh mẫn như vậy làm cái gì? Ta là nội tâm đang cười, đang cười thẩn được không, cái này mà còn có thể biết được nữa sao?”

Đi theo sau lưng Tiêu Vân Trác, đứng ở trước mặt Thường Hy, Ngũ Hải có lẽ đã cảm thấy được không khí là không đúng, sắc mặt khẽ cứng lại, dưới chân cũng theo đó mà chậm lại. Hần đi theo Tiêu Vân Trác đã bao nhiêu năm, chỉ cần Tiêu Vân Trác có một chút cảm xúc biến hóa hần cũng có thể phát giác ra ngoài. Lần này hần có thể khẳng định lửa giận của người nào đó là xuất phát từ tiểu nha đầu đi phía sau kia trong lúc lơ đãng mà lộ ra nụ cười nhẹ. Ngũ Hải cực kỳ buồn bực, hần muốn trịnh trọng suy tính một phen, về sau thời điểm Ngu Thường Hy đến hầu hạ hần phải thay ca cho Trịnh Thuận, tránh để mình bị vạ lây.

Trong hành lang dài ngoại trừ tiếng bước chân của mấy người cũng chỉ có tiếng côn trùng kêu vang trong gió. Đợi đi đến cửa Triều Huy điện, liền nghe được mấy người kia đồng loạt hành lễ nói: “Thần thiếp bái kiến Thái tử điện hạ, điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Tiêu Vân Trác hừ cũng không hừ một tiếng đi thẳng vào. Chỉ cần không phải là kẻ ngu cũng biết là Tiêu Vân Trác đang tức giận, vô cùng tức giận. Ngũ Hải lập tức đi theo, Thường Hy cũng không muốn đứng ở bên ngoài, liền nhắc chân muốn bước vào, đúng lúc này Ngũ Hải xoay người lại nói: “Thái tử gia khẩu dụ, mệnh cho Ngu cung nữ nói một chút quy củ Đông cung cho Phùng Lương để, Tống Nhụ tần, Tần Nhụ tần, Mã Bảo lâm, Tiền Bảo lâm, Tôn Bảo lâm cùng Ngô Bảo lâm, tránh cho các vị có sai sót gì, làm trò cười cho người trong cung!”

Lời này vừa nói ra, không chỉ Thường Hy ngây dại, ngay cả bảy đóa hoa cũng ngây ngẩn cả người, cung nữ thái giám xung quanh càng không ngừng cúi thấp đầu không dám thở mạnh. Trong lúc nhất thời, bảy đạo ánh mắt giống như rắn độc bắn về phía Thường Hy khiến nàng phải cảnh tỉnh không ít. Ngu Thường Hy nàng cũng chỉ có thời điểm đối mặt với con cầm thú Tiêu Vân Trác kia mới rớt xuống tính cảnh giác, tâm tình mất khống chế. Nhưng khi nàng đối mặt với người khác, lại biến thành nữ tử bước ra từ Vĩnh Hạng cung, tri thư đạt lễ, dịu dàng phóng khoáng.

Thường Hy trong lòng nâng cao cảnh giác, nhưng trên mặt lại treo lên một tia mỉm cười đoan trang, nhìn mọi người khom lưng hành lễ nói: “Nô tỳ Ngu Thường Hy thỉnh an các vị chủ tử!”

Một tiếng thỉnh an này, cư nhiên không có một người nào để cho nàng đứng lên, hiển nhiên là vì câu nói vừa rồi của Ngũ Hải đã chọc các nàng nổi giận, khiến cho Thường Hy gián tiếp trở thành nơi trút giận, định ngay lúc này phải hạ uy phong của Thường Hy, tránh cho sau này nàng ta sẽ thật trèo lên đầu của các nàng.

Ý tưởng là không có lỗi, cũng rất hoàn hảo, bảy người rất khó được một lòng như lúc này. Nhưng họ chính là không nghĩ tới một chuyện, bây giờ là lúc nào, tình thế hiện tại là cái gì, Thường Hy là phụng mệnh ai mà làm việc? Đám nữ nhân này quả nhiên vừa mới vào Đông cung cho nên thông minh còn có chút thấp, không đúng, không phải là thông minh thấp, mà là đem mình đặt ở sai vị trí. Họ cho là mình trở thành tần thiếp của Thái tử là muốn làm gì thì làm sao? Thật là vô cùng sai lầm rồi!

Thường Hy trong lòng cười lạnh một tiếng, các người không cho ta đứng lên, chẳng lẽ ta không thể tự đứng dậy sao? Nghĩ tới đây Thường Hy liền đứng thẳng người, cười nhìn các nàng.

Đứng đầu chính là Phùng Thư Nhã. Chỉ thấy nàng một thân quần sắc tím chạm đất, mép váy bằng gấm thêu tơ vàng dày đến ba đốt ngón tay, quả thực là kim quang lấp lánh chói mắt người. Thắt lưng treo một mảnh ngọc bội, chân đi hài bằng chỉ vàng, trên đầu là trâm Khổng Tước bằng vàng ròng nạm hồng ngọc, nhìn một chút cũng hiểu được nàng là đang thêm muốn ngôi vị Thái tử phi a!

Thường Hy nhin không được thở dài, nữ nhân này nhìn khôn khéo nhưng tại sao lại đi đeo một món đồ ngu xuẩn như vậy, ăn mặc khiến cho người ta nhìn vào là biết được dã tâm của nàng, khó trách Tiêu Vân Trác sắc mặt tái xanh không nói câu nào phát tay áo đi vào điện. Đáng giận nhất là, tên thối cầm thú này lại đem nàng ném tới trước mặt các nữ nhân này, chỉ sợ tới nay các nàng đều hận chết mình. Một đám nữ nhân mới đến, lại thêm Vân Thanh lúc nào cũng quan sát nhất cử nhất động của nàng cùng với chủ nhân của chiếc trâm bạc, Thường Hy suy nghĩ một chút mà cảm thấy đau đầu.

Nhưng là bá tắc dĩ, Thường Hy cũng chỉ có thể lâm trận mài gươm, tiếp tục bước về phía trước rồi.

“Thật to gan, ai cho người đứng dậy?” Phùng Thư Nhã gắt gao nhìn chằm chằm gương mặt tuyệt mỹ của Thường Hy, cắn răng nghiêng lợi nói, khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta cũng thoáng qua một tia độc ác.

Thường Hy không có chút sợ hãi. Nếu tên cầm thú đã muốn đem nàng ném ra, nàng cũng không thể làm gì hơn là chặt chẽ ôm lấy bắp đùi người khác, biến hẳn thành cây đại thụ để lán nạn rồi. Thường Hy không chịu thua thiệt, một chút xiu cũng không, Tiêu Vân Trác người nhìn đó cho ta!

Nghĩ tới đây, Thường Hy khẽ mỉm cười, dáng vẻ nhu hòa nói: “Hồi bẩm Phùng Lương để, nô tỳ bây giờ là người của Thái tử gia, dĩ nhiên là thi hành mệnh lệnh của Thái tử gia. Đương nhiên sau này Thái tử phi vào cửa cũng có thể nghe theo lệnh của Thái tử phi, về phần Lương để ngài... Nô tỳ không phải là thị nữ của ngài, cho nên nếu Lương để muốn trách phạt nô tỳ, kính xin Lương để bẩm báo một câu với Thái tử điện hạ, khiến Thái tử điện hạ tự mình xử trí, trước mặt ngài còn chưa có quyền lợi được xử trí nô tỳ!”

Thường Hy có thể nhìn ra Tiêu Vân Trác không muốn nàng thân cận cùng tần thiếp của hắn, cho nên một đường đem nàng ném ra ngoài. Theo lẽ thường mà nói chuyện này đáng lẽ phải do thái giám tổng quản đứng bên người hắn lo liệu, nhưng đến lúc này vẫn còn chưa thấy Ngũ Hải ra mặt, cho nên tên khốn kiếp Tiêu Vân Trác chính là muốn nàng đắc tội với người khác.

Vậy cũng tốt, vốn là nàng cũng không muốn thân cận gì với những nữ nhân này. Mà nếu như đã đắc tội, thì triệt để đắc tội đi, hơn nữa còn kéo theo Tiêu Vân Trác, về sau nếu thực có người tìm nàng gây xúi quẩy thì còn có cái đệm lưng.

Lời kia của Thường Hy vừa thốt ra, Phùng Thư Nhã nhất thời giận đến cả người run rẩy, nhưng là lại không dám thật đi tìm Tiêu Vân Trác, chỉ đành phải khế cắn răng đem giọng điệu này nuốt xuống. Mấy người sau lưng nàng ta tất cả đều kinh hãi, không phải nghe nói Ngu Thường Hy ở Đông cung quả thật rất tệ sao? Bị đánh, bị phạt, Thái tử gia không thích nàng đó sao? Thế nào hôm nay lại nghe không giống với lời đồn a?

Những người này cũng là biết nhìn thời điểm, tự nhiên cũng sẽ không nhiều lời, vốn đã nhìn Phùng Thư Nhã không vừa mắt, định mặc cho chính nàng ta đi gây nháo, để cho nàng mất đi hoan tâm của Thái tử gia, sau này bọn họ mới có cơ hội ra mặt.

“Vậy thì mời Ngu cung nữ thuật lại lời của Thái tử gia thôi!” Phùng Thư Nhã cũng không phải rất ngu ngốc, vừa thấy tình thế bất lợi, lập tức đi vòng sang ngã khác.

84. Chương 84: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân.

Thường Hy nhìn lướt qua, trong lòng liền thở dài một tiếng, đều là người tinh ý cả. Nàng nói mấy câu như thế, sáu người kia ngay cả một lời cũng không kiến nghị, hiển nhiên lúc này không muốn đắc tội nàng. Phùng Thư Nhã cũng không phải dạng ngu ngốc, thấy gió đổi chiều là lập tức xoay người hướng khác. Những người này về sau nếu thật muốn đối phó với nàng, chỉ sợ là cuộc sống của nàng không được dễ chịu đâu!

Bình pháp có câu: muốn công thành thì phải lấy công tâm làm đầu. Thường Hy quyết định, kiên quyết không để những người này kết thành một phái làm khó nàng, hãy để cho bọn họ đấu đá lẫn nhau, nàng chỉ cần ngồi một chỗ mà xem náo nhiệt. Chỉ cần nghĩ đến một ngày nào đó, hai chân vắt chéo, uống trà, cắn hạt dưa, vênh tai nghe những nữ nhân này nháo sự, thật đã thấy vô cùng thoải mái a!

Nghĩ tới đây, Thường Hy nhìn mọi người nói: “Nô tỳ không dám tự cao tự đại, chẳng qua là truyền đạt lại khẩu dụ của Thái tử gia. Thái tử gia là một người cực kỳ tuân theo quy củ, không chỉ trong lời nói, mà còn là lễ nghi, ăn mặc, hành động. Các vị phải thời thời khắc khắc ghi nhớ mình là người của Đông cung, phải duy trì thể diện của Đông cung cùng Thái tử gia, tựa như hôm nay mà nói, Phùng Lương để thực sự là trang điểm có hơi chút quá phận, vượt qua khuôn phép. Còn nữa, các vị chủ tử là ngày đầu tiên tiến vào Đông cung, không an phận chờ tuyên triệu mà lại dám đến Triều Huy điện chặn người, hành động như vậy há có thể là do tần thiếp của Đông cung làm ra? Nếu như truyền ra ngoài, mặt mũi của Thái tử gia biết đặt ở đâu? Thể diện của Đông cung biết tính sao? Người biết rõ thì hiểu được các vị là lần đầu tiên vào Đông cung nên chưa nắm rõ được quy củ, nhưng không biết thì còn tưởng các vị cả gan làm loạn, không xem quy củ là gì! Nếu là truyền đến tai đương kim Thánh thượng, Thái tử gia chẳng phải là bị giáng tội quản lý bề tôi không nghiêm khắc sao?”

Thường Hy vừa bắt đầu cũng không có tức giận, ai biết nàng càng nói càng giận, quả nhiên là tâm tình bộc phát, từng câu từng chữ đều sắc bén, ngay cả nàng cũng không phát hiện ra một tia chân thành lo lắng ở trong đó. Bất tri bất giác, Thường Hy đã đem mình dung nhập thật sâu vào Đông cung rồi. Lời cuối cùng vừa nói ra, ngữ khí vẫn trách nặng nề, hù dọa mọi người phịch một tiếng quỳ xuống, cũng không dám có nửa điểm ho he gì.

Vẫn núp ở phía sau cửa, Ngũ Hải nhìn bóng lưng Thường Hy, trong lúc bất chợt có chút hiểu được tại sao Thái tử gia lại dung túng nàng như thế. Hắn có thể cảm nhận được từ thanh âm của Ngu Thường Hy là loại cảm giác chân thành từ nội tâm phát ra, từ nội tâm mà suy nghĩ cho Đông cung. Nghĩ vậy, trên mặt liền lộ ra một tia mỉm cười. Có một số việc a, đến bây giờ còn chưa thể nói chính xác được sao?...

Ngũ Hải quay người lại muốn đi bắt báo Tiêu Vân Trác, lại không nghĩ rằng vừa quay đầu liền trông thấy Tiêu Vân Trác đứng ở sau hắn cách không xa, nhất thời bị hù dọa giật mình, đang muốn hành lễ, Tiêu Vân

Trác lại nháy mắt ra hiệu. Ngũ Hải hiểu ý im lặng lui ra một bên. Bên ngoài Thường Hy vẫn còn đang thao thao bất tuyệt từ Nữ giới đến Nữ tặc, lại từ Nữ tặc nói đến Vương mama, trong lời nói của nàng còn mang theo hàm ý khác, từng câu một khiến cho bảy tần thiếp ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, quỳ rạp trên mặt đất, còn có cả người nhát gan đến nỗi run lấy lấy.

“... Lời nói của Vương mama còn văng vẳng bên tai, các vị từng người một đặc ý đến nỗi quên luôn rồi hả? Phu vinh thê quý, căn cơ của Thái tử gia vững chắc chính là phúc khí của các vị, các vị phải luôn luôn vì Thái tử gia mà suy nghĩ, bất kể là còn tại Đông cung hay đã ra khỏi Đông cung. Cũng không thể quên thân phận của mình, chuyện giống như tối nay nếu như còn xảy ra nữa, đừng bảo là Thái tử gia mất hứng, chỉ sợ nô tỳ cũng phải đi Vĩnh Hạng cung mời Vương mama tới, để lão nhân gia kia lại một lần nữa dạy tốt quy củ cho các vị. Các vị tiểu chủ cứ suy nghĩ thật kỹ đi, nô tỳ nói xong rồi, xin được cáo lui!”

Tiêu Vân Trác đứng ở nơi đó, nhìn thân ảnh Thường Hy, mỗi một câu nghe nàng nói, trong lòng vốn bình tĩnh vô ba lại như cuồng phong cuộn cuộn nổi lên từng trận sóng lớn. Vừa mới bắt đầu, hẳn chỉ là muốn làm khó Thường Hy, để cho nàng biết trong Đông cung này cũng không phải dễ dàng mà tồn tại, cũng muốn cho nàng biết, ai mới là người nàng có thể dựa vào, nhất định phải dựa vào, nàng phải tận tâm với người nào. Chẳng qua là Tiêu Vân Trác không hề nghĩ tới, mỗi câu Thường Hy nói đều là lời trong lòng của hắn. Thường Hy, thật sự là một nữ nhân kỳ lạ!

Nàng rất cay cú rồi lại rất mơ hồ, nàng rất phách lối rồi lại hết sức cẩn thận, nàng rất sắc sảo nhưng cũng có lúc ngốc nghếch! Cùng một người nhưng sao lại có nhiều điểm mâu thuẫn như vậy? Tiêu Vân Trác phát hiện, hẳn thật không biết gì về Ngũ Thường Hy, trước kia hẳn đã nghĩ hiểu rõ nàng, nhưng giờ xem ra hẳn sai lầm rồi!

Thường Hy xoay người vào đại điện, nàng vẫn còn chưa có hồi phục lại tinh thần sau một hồi câu chữ bay lung tung vừa rồi. Nàng giống như diễn trò có chút quá mức, tâm tình hiện giờ hết sức không ổn định, làm cho lòng của nàng nảy bang bang lên, tựa hồ chuyện nàng vừa nói xong rất nghiêm trọng vậy, thật ra cũng chẳng có gì nghiêm trọng lắm cho cam, hậu viện nhà ai chẳng có mấy chuyện như thế này. Nếu là Đông cung mà quá sạch sẽ, người khác chắc cũng sẽ phải hoài nghi. Nàng đang không phải uốn thẳng thành cong, nghiêm trọng quá đấy chứ?

Thường Hy chỉ lo suy nghĩ trong đầu, hồn nhiên quên mất ngưỡng cửa Triều Huy điện rất cao, nàng không có nhắc chân trực tiếp đi tới, lập tức đem mũi chân vướng vào ngưỡng cửa, cả người bổ nhào về phía trước. Thường Hy nhìn sàn gạch bóng lóng như gương, lấy tay che mặt, hướng mặt đất mà bổ xuống. Lần này thì hay rồi, vừa nói người khác phải hết sức chú ý hành động cử chỉ, chính mình lại xoay người một cái ngã rạp xuống đất, biểu diễn ngay tại hiện trường a! Nàng không muốn sống nữa, sau này còn có mặt mũi gặp người a?

Thời điểm thân thể Thường Hy nghiêng người ngã vào trong đại điện, trong chớp mắt chỉ thấy một bàn tay to bưng kín miệng nàng, không để cho nàng lên tiếng kinh hô, một tay khác chế trụ chặt chẽ eo nhỏ của nàng. Cánh tay hữu lực đem chính nàng nhắc lấy, chỉ cảm thấy người nhẹ như chim yến, lập tức đã ở trong đại điện, hai chân đứng vững vàng trên mặt đất.

Mở mắt ra nhìn, thì ra là Tiêu Vân Trác cứu nàng. Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, thời gian dường như chỉ là một cái chớp mắt, Thường Hy không có đổ rạp người xuống mặt đất, Tiêu Vân Trác bảo vệ nàng, không để cho nàng không ngóc đầu lên được trước mặt người khác. Thường Hy nhìn người đó sắc mặt vẫn lạnh băng như cũ đang trở lại bàn cơm cách nàng phía xa xa, ngồi thẳng thân thể, liếc nàng một cái nói: “Lo lắng cái gì? Còn không mau chia thức ăn cho bản Thái tử?”

Thường Hy sờ sờ ngực, chẳng lẽ mới vừa rồi nàng hoa mắt sao? Thật ra thì nàng cũng không đá phải ngưỡng cửa, thật ra thì nàng vừa nảy thuận lợi đi vào đại điện, Tiêu Vân Trác cũng không có cứu vãn danh dự của nàng. Nhưng là xúc cảm bên hông còn lưu lại không đi, trên môi mềm còn thoang thoảng hương vị của hắn, Thường Hy trong lúc bất chợt có chút không được tự nhiên, ánh mắt nhìn Tiêu Vân Trác cũng khác đi vài phần. Vì để tránh cho lúng túng, đổi chủ đề hỏi: “Thái tử gia, những người ngoài cửa tính sao bây giờ? Họ còn đang quỳ đấy!”

85. Chương 85

Thường Hy có chút bận tâm chuyện vừa rồi có bị người ta trông thấy hay không, nếu thật thì nàng sẽ bị ánh mắt mọi người bắn cho thành con nhím mất. Bởi vì lo lắng cho nên Thường Hy quét mắt một vòng xung quanh mới phát hiện trừ Tiêu Vân Trác cùng tiểu thái giám đi theo không còn ai khác, Triệu Hà cùng Văn Thu cũng không ở đây, đám tần thiếp đang quỳ ngoài cửa căn bản không có phát hiện biến cố vừa xảy ra, Thường Hy lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, theo bản năng vỗ ngực một cái: “Cũng may, cũng may ông trời của ta a! Nếu như bị nhìn thấy thì ngày mai trực tiếp không cần sống nữa!” Nhưng là bây giờ nàng rất rối rắm, có nên nói với Tiêu Vân Trác một câu cảm ơn hần vừa rồi cứu vãn danh dự của nàng đồng thời miễn cho thân thể nàng chịu ăn đau không đây?

Thường Hy bởi vì nghĩ mấy chuyện này nên không tránh khỏi lại mất hồn, đưa ngà voi khảm bạc cầm trong tay thật lâu không có cử động, ngờ ngác đứng bên cạnh Tiêu Vân Trác, chau mày, hàm răng trắng bóng khê cắn đôi môi đỏ mọng, trên mặt treo lên hai chữ khổ não.

Tiêu Vân Trác vừa nhìn thấy bộ dáng này của Thường Hy, mặt cũng đen lại, nàng không biết ngăn người cũng phải tùy trường hợp sao?

Ngũ Hải đứng bên cạnh trông thấy một màn vừa rồi, hồn vía cũng muốn bay lên mây. Cô nãi nãi của tôi a, sao lại đứng ngây ngốc ra như vậy? Mới vừa rồi còn là khí thế lôi đình vạn quân, khiến cho người ta nhìn liền kinh hồn táng đờm, thế nào bây giờ lại biến thành cộc gỗ rồi hả? Thấy Tiêu Vân Trác đen mặt, hần chỉ đành phải định định thần, rón rén tiến lên một bước, đưa tay đẩy Thường Hy một cái, thấp giọng nói: “Ngăn người cái gì đây? Còn không mau phục vụ Thái tử gia dùng bữa?”

Thường Hy bị Ngũ Hải đẩy, lập tức thu hồi thần trí, cúi đầu nhìn mặt than của Tiêu Vân Trác, trong lòng thâm hô không tốt, vội vã giơ đĩa bạc trong tay lên chia thức ăn, cười cười nói: “Thái tử gia muốn uống rượu gì, nô tỳ đi lấy cho ngài!”

Tiêu Vân Trác cũng không thêm nhìn Thường Hy một cái, chẳng qua là hừ một tiếng quay đi. Thường Hy vốn là hung hăng mắng thầm hần trong lòng đôi câu, nhưng lại nhớ tới mới vừa rồi là hần cứu nàng, không thể làm gì khác hơn là tạm tha cho hần, khụ khụ... Cho nên nói há miệng mắc quai, lấy đồ của người thì mềm tay, chỉ sợ sau này phải nợ hần một đoạn nhân tình rồi. Thường Hy âm thầm thề, sau này nếu là có cơ hội, nhất định phải cứu hần một mạng, đem bút trưởng này trả trở về, tránh cho nàng mỗi lần nhìn thấy hần lại cảm giác mình thấp đi một đoạn, loại cảm giác này thật sự là khó chịu! Mặc dù thân phận hiện tại nàng cũng thấp hơn một đoạn, khụ khụ, là vài đoạn, nhưng là ở trong lòng nàng cũng không cảm thấy mình thấp kém hơn hần. Dĩ nhiên đánh chết nàng cũng sẽ không nói ra những lời này, khi không chết thì càng không nói!

Thường Hy tránh tổn hơi thừa lời, lui về sau một bước nhìn tiểu thái giám đang đứng ở đó, dùng cùi chỏ đẩy hần một cái, nhẹ giọng hỏi: “Này, buổi tối Thái tử gia có uống rượu không?”

Ngũ Hải cũng cảm thấy mình không muốn tổn hơi thừa lời rồi, nếu không phải là... Nếu không phải là hần có thể nhìn thấy rõ ràng Ngu Thường Hy này trong mắt Thái tử có phân lượng không nhẹ, hần thật sẽ phải đem nàng trách mắng tại chỗ, sau đó đánh ột trận, nhốt vào phòng chứa củi bỏ đói ba ngày mới có thể hả giận!

Nàng là làm cái gì không biết? Nhiệm vụ của nàng chính là phục vụ Thái tử gia cho tốt, ngay cả thói quen sinh hoạt của Thái tử gia cũng không biết, đây không phải là tìm đường chết sao? Khó trách... Khó trách vừa rồi hần nhìn thấy khóe mắt Thái tử gia nhấp nhấp vài cái, người nào đụng phải Ngu Thường Hy đều muốn giơ chân đi!

Ngũ Hải mạnh mẽ áp chế cơn giận của mình, nhìn Thường Hy thấp giọng mà nói ra: “Thái tử gia chưa bao giờ uống rượu vào buổi tối!”

Sắc mặt Thường Hy đỏ lên, có chút không tự nhiên, nàng là quá sơ sót, những thứ này nên sớm biết mới phải, xấu hổ nói: “Cám ơn tiểu công công, ngày khác sẽ cảm tạ người!”

Tiêu Vân Trác không uống rượu, Thường Hy cố gắng vắt óc nhớ lại những lời Văn Thu cùng Triệu Hà nói hần thích ăn món gì, tận lực gấp cho hần những món phù hợp, thật lâu sau mới thấy khuôn mặt lạnh chết

người không đền mạng của Tiêu Vân Trác hơi hơi buông lỏng xuống, Thường Hy lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cảm giác cánh tay đều muốn mỏi nhừ. Phục vụ người a, thật không phải tốt đẹp gì, nhớ thời điểm nàng còn ở nhà cũng là không vừa lòng nha hoàn, hôm nay lại luân lạc đến đây, rõ là... Thật khóc không ra nước mắt!

Bảy tần thiếp ngoài cửa không có khẩu dụ của Tiêu Vân Trác, ai cũng không dám đứng lên, cứ như vậy quỳ ở nơi đó. Thường Hy nhìn các nàng, trong lòng lặng lẽ lắc đầu một cái, nếu là nàng ngày đầu tiên vào Đông cung, thân là tần thiếp cầu Thái tử, đánh chết nàng cũng không dám đến nơi này chặn người. Nữ nhân tranh thủ tình cảm a, cũng không thể chỉ dựa vào vẻ bề ngoài, phải dùng tâm kế là chính, nhìn Mị phi một chút mà học tập! Nghĩ đến Mị phi, Thường Hy khẽ cắn răng, giữa hai người còn một hồi ân oán, đợi đến ngày nào đó thiên thời địa lợi nhân hòa, một kiếm chi thù, nàng nhất định phải báo!

Rốt cục chờ được Tiêu Vân Trác dùng bữa xong, không biết từ lúc nào Triệu Hà cùng Văn Thu cũng xuất hiện, cúi đầu đứng hầu ở một bên. Thường Hy nhìn Triệu Hà, chỉ thấy Triệu Hà hướng nàng cười một cái cảm kích, Thường Hy biết đây là do tiểu thái giám tới đây đưa tin chuẩn bị bữa tối, Thường Hy cũng cười lại với nàng một cái, cúi đầu không nói.

Nhắc tới cũng kỳ quái, rất nhiều thời điểm ở trước mặt bao nhiêu người, Thường Hy có thể rất tỉnh táo, nhưng là cố tình ở một số ít thời điểm, hơn nữa lại là lúc đối mặt với Tiêu Vân Trác, nàng liền dễ dàng cướp cò. Cho nên a, Tiêu Vân Trác chính là một kho thuốc nổ, nàng phải cách xa hẳn một chút mới có thể an toàn.

Tiêu Vân Trác đứng dậy, nhìn Ngũ Hải nói: “Truyền khẩu dụ của bản Thái tử, bảy tần thiếp bắt tuân quy củ, ngôn từ lỗ măng, phạt cấm bế bảy ngày, Nữ tặc, Nữ giới, Nữ luận ngữ tất cả đều chép một trăm lần!”

“Dạ, nô tài tuân chỉ!” Ngũ Hải lập tức khom người lên tiếng, xoay người ra ngoài cửa đại điện truyền tin.

Thường Hy kinh ngạc nhìn Tiêu Vân Trác, cấm bế bảy ngày? Đây chẳng phải là nói... Những nữ nhân này cũng không có cách nào thị tẩm a? Được rồi, Tiêu Vân Trác làm bất cứ chuyện gì cũng sẽ khiến Thường Hy cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng là nếu hắn không cho người thị tẩm, vậy ngày mai... Ngày mai hắn làm thế nào nói với Hoàng thượng đây?

Thường Hy muốn nói cái gì, rồi lại không hé miệng, chỉ là lo lắng ngày mai lại có một trận phong ba rồi! Vốn những hậu phi có nhi tử đã nhìn chằm chằm ngôi vị Thái tử, cho nên từng hành động cử chỉ của Thái tử không được có nửa điểm sai lầm. Nếu hôm nay làm như vậy, thật là cho người khác một lý do để công kích hắn, này là không tốt! Vô cùng không tốt!

Thường Hy phát giác nàng có chút quan tâm hắn quá mức, chuyện này liên quan đến nàng sao? Không đúng, dĩ nhiên liên quan đến nàng. Tiêu Vân Trác an ổn, nàng mới có thể an ổn. Nàng an ổn, Ngu gia mới có thể an ổn, vì thế nàng có nên tiến lên khuyên can một phen hay không, tránh cho ngày mai lại có chuyện không hay xảy ra?

Tiêu Vân Trác sải bước ra ngoài, Thường Hy đành phải khẽ cắn răng đi theo.

86. Chương 86

Tiêu Vân Trác cũng không thèm nhìn những nữ nhân đang quỳ trước cửa, xoay người bước đi, Thường Hy lập tức bước theo, đi sau lưng Tiêu Vân Trác, trong lúc nhất thời cũng không dám lên tiếng. Nàng chỉ là một nô tỳ, loại chuyện như vậy còn chưa đến phiên nàng nói, muốn khuyên can sợ chỉ có Chu tổng quản cùng Trịnh công công mới có tư cách thôi. Nàng nếu là mở miệng, vị đại gia này không cao hứng, sợ rằng lại muốn phạt nàng quỳ. Sờ một chút đầu gối còn đang ê ẩm, Thường Hy lại e ngại mà rụt vào.

Trơ mắt đi theo Tiêu Vân Trác qua hành lang dài tinh xảo, lại tiến vào Doanh Nguyệt điện, nhìn hắn bước vào thư phòng, Thường Hy buồn bực đứng trong đại điện ngẩn người.

Ngũ Hải ở phía sau theo sát chạy tới, vừa bước vào cửa điện liền nhìn thấy Thường Hy mặt mày ủ ê, ngừng chân, chậm rãi đi tới, nhìn Thường Hy hỏi: “Tiểu nha đầu, người lại gây ra chuyện gì?”

Thường Hy nghe vậy trừng mắt liếc Ngũ Hải, thở phì phì nói: “Không có!”

Ngũ Hải sững sờ, hỏi: “Nếu không tại sao người lại ủ ê mặt mày thế kia?”

Thường Hy khước mắt vừa nhắc, nhìn Ngũ Hải hỏi: “Người biết Chu đại tổng quản ở nơi nào không?”

Ngũ Hải không nghĩ tới Thường Hy đột nhiên lại hỏi việc này, nhin cười nói: “Nghe nói hần xuất cung làm việc, người có chuyện gì tìm hần sao?”

Thường Hy nằng nề thở dài một tiếng, không đáp mà hỏi ngược lại: “Trịnh công công đâu? Không thấy hần ở nơi này a?”

Ngũ Hải muốn biết Thường Hy lúc này rốt cuộc muốn làm cái gì, vì vậy lắc đầu một cái nói: “Nghe nói hần cũng đi rồi, không biết đến nơi nào!”

Thường Hy nghe vậy sắc mặt càng phát khó coi, nói: “Thời điểm chưa cần dùng thì suốt ngày xuất hiện trước mắt, lúc cần dùng đến thì một người cũng không thấy!”

Ngũ Hải nghe vậy, tâm tình cũng không được tốt lắm, nhìn Thường Hy nói: “Thường Hy, người xem ta cũng là phục vụ thân cận bên Thái tử gia, bình thường lời nói cũng có trọng lượng, người là có cái gì khó nói ta có thể giúp người truyền đạt!”

Ánh mắt Thường Hy sáng lên, nhìn Ngũ Hải nói: “Đúng vậy, ta đúng là có một chuyện muốn người giúp một tay, thân phận ta không thích hợp, không thể đi nói, hơn nữa nếu ta đi nhất định sẽ chịu mắng, ta không muốn lại phải quỳ thêm vài canh giờ nữa. Người đi nói, Thái tử gia sẽ không tức giận, Thái tử gia chỉ cần nhìn đến ta đây là cả người như bốc lửa, ta phải tránh xa hần một chút để bảo toàn tính mạng!”

Ngũ Hải thật sự không nhịn nổi, tiểu nha đầu này nói chuyện quá khôi hài, cười nói: “Vậy người nói một chút là có chuyện gì, có thể giúp ta nhất định sẽ giúp!”

Nếu tính về tuổi tác, Ngũ Hải hơn Tiêu Vân Trác cùng Thường Hy dễ phải đến mười mấy tuổi, đây là người mà Hoàng hậu quá cố đã để lại cho Tiêu Vân Trác. Chẳng qua là Ngũ Hải đáng đáp trả mắng, vì vậy nhìn qua cũng không có vẻ lớn tuổi, cho nên Thường Hy vẫn cho rằng hần chỉ là một tiểu thái giám mà thôi. Giờ phút này, nghe được Ngũ Hải nguyện ý giúp, Thường Hy nhìn chung quanh một chút, đưa tay lôi kéo ống tay áo Ngũ Hải đi đến một góc nói: “Tiểu công công, người nói Thái tử gia muốn phạt mấy vị tiểu chủ cấm bế, tối hôm nay dĩ nhiên là không có ai thị tẩm rồi. Nhưng là người mới vào cửa, sáng hôm sau Thái tử gia phải đến chỗ Hoàng thượng thỉnh an, mấy vị Hoàng tử chỉ sợ cũng đến, lúc đó nếu là ai cũng biết Thái tử gia làm chuyện này, sợ rằng sẽ có người nhân cơ hội này mà gây khó dễ. Người khác có thể không dám nói, nhưng Mị phi nhất định sẽ không bỏ qua, ta cũng đã từng quen biết với bà ấy, về điểm này rất rõ ràng. Nếu bị bọn họ nắm được cái đuôi, người nói xem Thái tử gia chẳng phải là rất phiền toái?”

Ngũ Hải nghe vậy, trong nội tâm bỗng chốc run lên, chuyện này mới vừa rồi ở trên đường hần cũng đã nghĩ tới, đang chuẩn bị trở lại khuyên Tiêu Vân Trác. Chẳng qua là không nghĩ tới Thường Hy còn nhỏ tuổi như vậy cư nhiên cũng hiểu được những thứ này. Nghĩ vậy, ánh mắt nhìn Thường Hy cũng không còn như trước nữa. Nha đầu này quả là một nhân tài, nếu được dạy dỗ rồi đặt bên người Thái tử gia sẽ là một trợ lực rất tốt, cũng khó trách Thái tử gia đối với nàng lại có chút đặc biệt như vậy, thì ra Thái tử gia đã sớm biết được nàng là một vật báu hiếm có.

Nghĩ tới đây, Ngũ Hải cố tỏ ra vẻ trầm ngâm nói: “Này cũng là chuyện của Thái tử gia, nào có chỗ cho nô tài chúng ta chen miệng, ta nghĩ người là chó để ý, tránh rước họa vào thân!”

Thường Hy nghe vậy, nhất thời giận dữ, nàng cũng không biết là Ngũ Hải cố tình dò xét nàng, hung hăng trợn mắt nhìn hần, thấp giọng mắng: “Phi! Uống công cho người hầu hạ bên cạnh Thái tử gia, chẳng lẽ người không biết đạo lý chủ nhục bộc chết? Thái tử gia cũng không phải là người thập toàn thập mỹ, thời điểm làm sai nô tài như chúng ta phải biết mà nhắc nhở, nếu không phải vì ta phân lượng không đủ, nơi nào còn cần người đi truyền lời? Người phải biết được, Thái tử gia tốt thì bọn nô tài như chúng ta mới được yên ổn, đối với chuyện của Thái tử gia thì phải để tâm nhiều hơn một chút, phải từ một mà suy ba, thời thời khắc khắc giúp chủ tử phân ưu. Chẳng lẽ người ngày mai trở mặt nhìn Thái tử gia bị người khác công kích sao?”

Nghe đến đó, Ngũ Hải đối với Thường Hy là đã coi là có tám phần hài lòng, chỉ cần tốn công dạy dỗ một phen, nha đầu này tiền đồ không tệ, vì vậy cười nói: “Người nói đúng, chờ ta vào bẩm báo một phen!”

Thường Hy lúc này mới cười, dùng sức vỗ vỗ bả vai Ngũ Hải nói: “Này mới đúng nha, cái chúng ta có thể làm là phân ưu giải nan cho Thái tử gia, là bổn phận của nô tài. Người mau đi đi, ta ở chỗ này chờ!”

Ngũ Hải có chút thích thú trong lòng, nha đầu này quả thực là thú vị, người như vậy ở trong hậu cung này là rất ít thấy. Nhớ tới Thường Hy trước mặt người ngoài là một bộ đoàn trang tú nhả, thật ra thì sau lưng cũng chỉ là một tiểu cô nương tinh quái thích chọc người, nụ cười trong mắt hẳn càng tăng lên, nha đầu này không tệ nha!

Ngũ Hải xoay người rời đi, nhưng được hai bước lại quay trở lại, nhìn Thường Hy nói: “Nếu là Thái tử gia không chịu nghe khuyên can, cố ý muốn phạt bọn họ, người nói nên làm cái gì bây giờ?”

Thường Hy chau mày, nghĩ rồi nói ra: “Này rất có thể, với tính khí thôi của hắn, cái gì cũng đều không muốn quản...” Nói đến đây Thường Hy chợt che miệng, vẻ mặt nhìn Ngũ Hải có chút xấu hổ, nàng tại sao lại có thể ở trước mặt người khác nói ra những lời này? Chửi bới Thái tử gia chính là tội chết, lần này thăm nha...

Ngũ Hải ngoáy ngoáy lỗ tai, nhìn Thường Hy nói: “Người vừa nói cái gì ta không nghe thấy a, lỗ tai hơi hơi ngứa, phiền người lặp lại một chút!”

Thường Hy liền vui vẻ, nàng thích người thông minh, tiểu thái giám này có vẻ rất hiểu đạo lý. Nghĩ vậy nàng dùng sức vỗ vai của hắn, nói: “Đa tạ, ngày khác mời người uống rượu!” Sau đó, nàng ở bên tai Ngũ Hải thấp giọng nói mấy lời. Ngũ Hải không nhịn được nở nụ cười, nhìn Thường Hy nói: “Chủ ý như vậy người cũng có thể nghĩ ra!”

87. Chương 87: Hiện Kế

Thường Hy quay về phòng rất sớm, đứng tại cửa nói mấy câu với Triệu Hà rồi giải tán. Thường Hy muốn đi ngủ sớm một chút. Làm nô tỳ thật sự là không thoải mái a, không chỉ thân thể mệt mỏi, ngay cả tinh thần cũng đều rã rời. Hơn nữa vừa mới diễn xuất nhập thần như vậy, thật cảm thấy đèn không còn hơi sức nào nữa, đặt mình xuống liền ngủ ngay.

“Phanh, phanh, phanh...” Thường Hy còn đang trong giấc mộng chợt nghe được tiếng đập cửa rung trời, dụi mắt mang theo nồng đậm ngái ngủ nói: “Người nào đấy?”

“Ngu tử tử, muội là Văn Thu. Tỷ nhanh mở cửa, có chuyện quan trọng!” Thanh âm Văn Thu cách vách cửa truyền vào.

Thường Hy sửng sốt, cảm giác buồn ngủ nhất thời bay đi phân nửa, lập tức nói: “Tới ngay!” Vừa nói vừa lật người xuống giường, đi giày, thuận tay cầm lấy áo khoác lên đi ra ngoài. Đưa tay mở cửa, thấy ngoài cửa không chỉ có Văn Thu mà còn có cả Triệu Hà, trong tay cầm rất nhiều thứ, nhất thời kinh ngạc hỏi: “Làm cái gì đây?”

Triệu Hà tính vốn nôn nóng, ôm trong ngực thứ gì đó liền bước vào trong phòng, vừa đi vừa nói chuyện: “Thái tử gia phân phó tỷ đi theo ngài đến Trường Nhạc điện thỉnh an Hoàng thượng. Thời gian không còn kịp, muội với Văn Thu tới đây giúp tỷ trang điểm. Thật là không biết Thái tử gia nghĩ thế nào, chuyện lớn như vậy nên nói trước một câu nha, làm sao lại có thể chỉ thuận miệng phân phó một câu là coi như xong, chẳng phải là chỉ có bọn nô tỳ như chúng ta mới gặp chết đi được sao?”

“Triệu Hà, không được nói lung tung, cẩn thận tai vách mạch rừng!” Văn Thu khẽ quát một tiếng, trở tay đóng lại cửa phòng, lúc này mới nhìn Thường Hy nói: “Ngu tử tử, tỷ không cần phải lo lắng, Chu tổng quản sai muội báo cho tỷ biết, thật ra thì cũng không có gì đại sự. Theo cung quy mà nói, mỗi vị Hoàng tử vào mỗi buổi sáng có thể mang theo một cung nữ hoặc thái giám tùy thân đi theo phục vụ. Thời điểm trước kia Thái tử gia không thích cung nữ đi theo bên người, cho nên bên cạnh cũng chỉ có Chu tổng quản cùng Trịnh công công hai người luân phiên nhau phục vụ. Nhưng hiện tại Thái tử gia tựa hồ là rất ưa thích tỷ tử, cho nên cho tỷ đi phục vụ tùy thân cũng là chuyện thường tình, tỷ tử không phải sợ!”

Thường Hy nghe Văn Thu nói, gật đầu một cái. Một bên Triệu Hà lo mặc quần áo cho Thường Hy, bên kia Văn Thu cũng để Thường Hy ngồi xuống, tự mình chải đầu thay cho nàng, lại nói: “Bên mình các Hoàng tử khác đều có nô tỳ phục vụ, đến lúc đó chỉ cần tuân theo cung quy là tốt rồi, rất nhanh có thể trở lại!”

Thường Hy lại âm thầm cắn răng, bởi vì nàng hiểu, tối qua nàng hiến kế cho tên thối cảm thú, cho nên hôm nay hẳn dẫn nàng theo là vì sợ người khác trình bày không được rõ ràng, gây ra hỏng chuyện.

Nghĩ tới đây, Thường Hy bất đắc dĩ thở dài. Nàng thật là mệnh khổ a, sớm biết như vậy đã không ân cần hiến cái gì mưu với chẳng kể rồi. Phải biết rằng lần này đi tất nhiên sẽ đụng phải đám người Đỗ Đình Phương, nàng thật là không muốn trông thấy thái độ cao cao tại thượng của các nàng ta, nhưng là suy nghĩ một chút cũng có thể nhìn thấy Lê Bình, trong lòng mới hơi thăng bằng trở lại, không biết nàng ấy có sống tốt hay không?

Thường Hy mất hồn, Triều Hà cùng Văn Thu cũng không có quấy rầy nàng, cho là nàng bị kinh sợ còn chưa có hồi phục lại. Hai người một người bưng nước, một người lấy khăn lau mặt cho nàng, nước lạnh làm Thường Hy lập tức thu hồi lại thần trí, đưa tay ra tiếp nhận khăn nói: “Để ta tự mình làm!”

Triều Hà cũng liền buông tay, Thường Hy tự mình rửa mặt sạch sẽ, ngồi ở trước gương đồng, nhẹ nhàng kẻ lông mày, thoa son môi. Thường Hy vốn xinh đẹp, vì vậy nàng chưa bao giờ ăn mặc quá diêm lệ, xưa nay đều là như hoa sen mới nở. Sau khi trang điểm xong xuôi liền cúi đầu nhìn xiêm áo trên người mình, cau mày hỏi: “Văn Thu, hình thức y phục này là của cung nữ không sai, nhưng chất liệu lại là hồ gấm danh quý, đây là có chuyện gì xảy ra? Theo thân phận của chúng ta hẳn là không nên mặc thế này mới phải!”

Văn Thu hé miệng cười, thấp giọng nói: “Cái này muội cũng không biết, chỉ nghe thấy Chu tổng quản nói là hôm qua Thái tử gia phân phó, năm, sáu tú nương bận rộn suốt cả một đêm mới làm xong!”

Thường Hy im lặng, lại có điểm không biết Tiêu Vân Trác này muốn làm cái gì. Tên khốn này để cho nàng ăn mặc bắt mắt như vậy, lại nghĩ ra được cái chủ ý gì đây? Hừ, dù sao mỗi lần ở chung một chỗ với hẳn nàng luôn luôn xui xẻo. Nếu thực không còn xui xẻo nữa thì đó mới chính là không bình thường đấy!

Thu thập xong, Văn Thu vội vã ra cửa rồi mang trở lại một bát canh hạt sen bát bảo: “Lần này đi không biết bao lâu mới trở lại, tỷ ăn trước một chút canh cho ấm bụng đi!”

Thường Hy cảm kích cười một tiếng, cũng không có khách khí, nhận lấy cái chén nhỏ vẽ hình cá chép vờn nước, dùng thìa từng ngụm từng ngụm thổi cho bớt nóng rồi vội vàng uống, lúc này cũng chẳng để ý tới cái gì gọi là lễ nghi quy củ nữa, tư thế đáng ngồi rất tùy tiện. Sau khi uống canh xong Thường Hy đứng dậy nói: “Ta phải mau chạy nhanh qua đó, chưa tới một khắc nữa Thái tử gia sẽ đi rồi!”

Hai người gật đầu một cái cùng theo Thường Hy đi ra ngoài, sau khi đi chung một đoạn đường thì tách ra. Thường Hy tăng nhanh bước chân chạy tới Doanh Nguyệt điện, chéo quần vốn rộng, bị Thường Hy một trận bước chân nhanh quăn đi, quả nhiên giống như cánh bướm đang nhảy múa dập dờn, từ xa nhìn lại cực kỳ xinh đẹp.

Ngũ Hải hôm nay cũng không xuất hiện ở Doanh Nguyệt điện. Trịnh Thuận đang đứng thẳng ở cửa điện, trông thấy Thường Hy từ phía xa liền treo lên một tầng mỉm cười.

Thường Hy rất nhanh liền đi tới trước mặt Trịnh Thuận, thở ra một hơi thật dài, cười nói: “Chào Trịnh Thuận công công!”

“Mau dậy đi, về sau không cần đa lễ như vậy nữa. Thái tử gia vừa mới phân phó, từ nay về sau người chính là nữ quan Phụng nghi ở Doanh Nguyệt điện rồi, đây là vinh hạnh đặc biệt đấy!” Trịnh Thuận cười híp mắt nói. Hắn đã sớm biết Ngu Thường Hy này trong lòng Thái tử gia là không giống với những người khác, chỉ là không nghĩ tới Thái tử gia nhanh như vậy đã đưa nàng lên làm nữ quan Phụng nghi rồi. Phải biết rằng những năm gần đây chức vụ này gần như bỏ trống, không có cung nữ nào có được vinh hạnh đặc biệt này.

Thường Hy ngây ngẩn cả người, khó trách nàng được mặc hồ gấm, nguyên lai là... Trong lúc nhất thời Thường Hy không kịp phản ứng. Trịnh Thuận nhìn thấy bộ dáng của nàng, không nhịn được mỉm cười, Ngu Thường Hy này quả thực cũng có chút bản lĩnh, chuyện tối hôm qua hẳn đều đã được nghe kể lại, xem ra Thái tử gia đã sớm có tính toán rồi.

Thường Hy thầm suy nghĩ trong lòng: “Nữ quan Phụng nghi chính là quan tứ phẩm, nàng là từ thất phẩm nhảy lên nhất đẳng cung nữ, xem như là thăng mấy cấp. Nàng có chút hưng phấn, có chút cao hứng, với địa vị này của nàng, từ nay về sau Văn Thanh kia thấy nàng cũng không thể lớn lối như vậy được nữa. Nhưng

bây giờ bước ra cửa gặp Đỗ Đình Phương, nàng ta hẳn sẽ lấy thân phận Hoàng tử phi mà khi dễ nàng, vậy lại phải suy tính một hồi rồi...”

Thường Hy đang suy nghĩ, Tiêu Vân Trác đã từ Doanh Nguyệt điện sai bước đi ra, quay đầu nhìn Thường Hy cùng Trịnh Thuận một cái rồi xoay người đi chỗ khác, bước xuống bậc thang hướng về phía Trường Nhạc điện đi tới. Thường Hy khẽ thở dài, hôm nay chỉ sợ là không yên rồi, mạng của nàng a!

88. Chương 88: Tú Nữ Ngày Xưa Gặp Lại.

Đông cung chiếm toàn bộ góc đông nam của Hoàng cung, thật ra thì đứng song song cùng Hồng Thái điện, nhưng nếu muốn đến Hồng Thái điện bên cạnh Trường Nhạc điện thì phải đi vòng qua một đoạn đường rất dài. Cũng không biết Hoàng đế nghĩ thế nào, từ trước tới giờ, Đông cung cùng Hồng Thái điện chỉ cách một bức tường ngăn cách mà không mở được một cái cửa, mỗi lần đều muốn lượn rất xa mới đến nơi.

Sau này Thường Hy mới từ từ hiểu, mỗi vị Hoàng đế đều lo sợ quyền thế của Thái tử quá lớn sẽ đe dọa ngôi vị của mình, cho nên mới không khai thông cái thông đạo kia. Thật ra thì chính là sợ một ngày nào đó sẽ có một vị Thái tử chạy đến bức vua thoái vị, cho nên mỗi một thời đại Hoàng đế đều không giao quyền lợi quá lớn vào tay Thái tử, để cho hắn ngồi cao. Cho đến nay ngay cả Hoàng tử cũng đều mắt nhìn chăm chăm vào đế vị, đương kim Hoàng thượng tựa hồ cũng hoàn toàn không có gì phản đối, có lẽ ngài ta sẽ càng cao hứng khi các con trai tranh đấu, sẽ không có người nào có thể kiêu ngạo uy hiếp được địa vị của ngài.

Ra khỏi Đông cung, một đường đi về phía nam, trước bước qua kiền môn đến hậu cung, một đường lát đá xanh đi tới Lân Chỉ cung của Hoàng hậu quá cố, qua Lân Chỉ cung, quẹo trái một đoạn ngắn là tới Trường Nhạc điện.

Trường Nhạc điện là tẩm điện của các đời Hoàng đế Đĩnh Nguyệt quốc, theo sát Trường Nhạc điện là Minh Tín điện, cũng chính là ngự thư phòng của Hoàng thượng. Xa hơn nữa chính là Hồng Thái điện dùng để thiết triều. Thường Hy nhìn cung điện nguy nga, khí thế không lồ, lầu son gác tía, thật là khiến người ta mở rộng tầm mắt. Uy nghiêm cùng xa hoa của hoàng gia cũng không cách nào khiến người ta miệt thị. Đứng ở nơi này trước cửa đại điện, Thường Hy chỉ cảm thấy hô hấp cũng có chút dồn dập, dưới gầm trời này không biết có bao nhiêu người hy vọng có thể đứng ở đây, Thường Hy hôm nay coi như cũng được thỏa ý nguyện.

Tiêu Vân Trác dừng lại, Thường Hy cùng Trịnh Thuận cũng theo đó mà ngừng bước chân. Thường Hy chỉ thấy Trịnh Thuận chạy chậm đến cửa đại điện, không khỏi ngẩng đầu nhìn chăm chú, liền thấy Trịnh Thuận cùng một vị tiểu thái giám giữ cửa nói vài câu, rất nhanh lại quay trở về, nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Thái tử gia, nô tài đã hỏi Hoàng thượng còn chưa có dậy, ngài trước có cần đi nghỉ ngơi một lát không ạ?”

Tiêu Vân Trác lắc đầu một cái nói: “Không cần, đứng tại đây chờ cũng được.”

Trịnh Thuận cũng không nói gì thêm nữa, chậm rãi thối lui đến sau lưng Tiêu Vân Trác, khom người đứng. Thường Hy không dám nói câu nào, hôm nay là lần đầu tiên nàng đến loại địa phương này, tự nhiên muốn nói ít nhìn nhiều, thận trọng từ lời nói đến việc làm, không muốn gây ra thêm phiền toái cho Tiêu Vân Trác.

Đang suy nghĩ liền nghe được từ sau lưng truyền tới tiếng bước chân, còn chưa có quay đầu nhìn lại đã nghe được thanh âm cao ngạo vang lên: “Tứ đệ mỗi ngày đều đến sớm như vậy, thật đúng là làm người ta bội phục!”

Thanh âm này thật quen tai... Thường Hy cố nghĩ lại xem đã từng nghe qua tại nơi nào. Còn đang nghĩ thì Tiêu Vân Trác đã xoay người lại nói: “Đại ca nói quá rồi, đây là bổn phận của con cái, làm sao có thể qua lao tác trách đây!”

Đại ca? Đó không phải là đại hoàng tử Tiêu Vân Dật sao? Trong lúc bất chợt Thường Hy nhớ lại ngày nàng vừa mới vào cung, trong lúc vô tình đụng phải năm người kia, trừ Tiêu Vân Trác cùng Tiêu Vân Triệt nàng đã gặp mặt, còn lại ba người thật đúng là chưa có thấy qua. Căn cứ vào thanh âm có thể thấy được Tiêu Vân Dật là một người liêu lĩnh, Thường Hy lặng lẽ nghĩ trong lòng. Nếu là người liêu lĩnh, chỉ sợ đối với ngôi vị Hoàng đế là mưu cầu danh lợi vô cùng, nàng liền đối với Tiêu Vân Dật có mấy phần phòng bị.

Dường như Đỗ Đình Phương ác độc kia là gả cho Đại hoàng tử Tiêu Vân Dật rồi, nàng lại một lần nữa thở dài, thật sự là nỗi nào úp vung nấy, một tổ hợp chẳng hay ho gì.

“Tứ ca nói chuyện thật khiến người ta không muốn bội phục cũng không được, cho tới bây giờ đều là một giọt nước cũng không lọt!”

Nghe lời ấy, Thường Hy lại cắn răng, vị này hẳn là Ngũ hoàng tử, con trai của Mị phi rồi. Thường Hy cúi đầu nên mặc dù không trông thấy bộ dáng của hắn, nhưng căn cứ vào thanh âm mà nghĩ đến dung mạo ngày trước đã gặp. Thường Hy còn nhớ rất rõ ràng, hắn là một nhân vật âm trầm, nhìn không ra suy nghĩ, lại cao ngạo tự đại vô cùng. Mị phi chọn Hoàng tử phi cho hắn chính là cái vị đức hạnh La Thúy Yên. Người ta thường nói, không phải người một nhà không vào cửa, quả nhiên vô cùng chính xác.

“Cận thân tham kiến Thái tử điện hạ!” Đỗ Đình Phương cùng La Thúy Yên tiến lên hành lễ, theo quy củ các nàng là phải hành lễ với Tiêu Vân Trác.

“Đứng lên đi! Đại tẩu cùng Ngũ đệ muội không cần khách khí!” Tiêu Vân Trác thần nhiên nói. Thường Hy đứng ở một bên nghe cảm thấy thật không được tự nhiên, trong nháy mắt các nàng ta đã trở thành đại tẩu cùng ngũ đệ muội rồi, đáng thương nàng vẫn đứng ở hàng ngũ nô tỳ. Mặc dù bây giờ có chút thành tựu nhưng đứng trước mặt các nàng ta vẫn là thấp hơn một bậc, trong lòng không phục, nhớ lại ngày đó ở Vĩnh Hạng cung các nàng ta vẫn là kiếm có gây chuyện với nàng.

Ngay sau đó, Tiêu Vân Triệt cùng Hoàng tử phi của hắn là Thẩm Phi Hà, Tiêu Vân Thanh còn có cả Lệ Bình cũng đến, gặp lẫn nhau rồi hành lễ. Ngoài mặt thì là vui vẻ hòa thuận, cười nói liên tiếp, nhưng ẩn núp dưới khuôn mặt tươi cười đó là cái gì, thật không thể biết được.

“Thường Hy?” Lệ Bình trong lúc bất chợt trông thấy Thường Hy, mừng rỡ không thôi, quên ngay cái gọi là lễ nghi quy củ, sải bước đi tới, kéo tay của nàng hỏi: “Làm sao ngươi cũng tới đây? Ta nhớ ngươi muốn chết rồi, nhiều lần muốn đi thăm, nhưng là ngươi ở trong Đông cung ta cũng không dễ đến!”

Thanh âm Lệ Bình ép tới thật thấp. Thường Hy cười một tiếng nói: “Ta cũng như vậy muốn đi xem ngươi, nhưng là ta cũng không dám tùy tiện rời khỏi Đông cung, mọi người đều giống nhau cả thôi!”

Lệ Bình còn đang muốn nói nữa, Đỗ Đình Phương cùng La Thúy Yên đã đi tới, quan sát Thường Hy. Thường Hy đề cao cảnh giác trong lòng, vẫn như cũ hành lễ nói: “Nô tỳ tham kiến Đại hoàng tử phi, Ngũ hoàng tử phi!”

“Không nghĩ tới ngươi leo lên nhanh như vậy, thoáng chốc đã lên nữ quan Phượng nghi rồi, không biết là dùng qua cái thủ đoạn gì!” Đỗ Đình Phương khắc bạc nói, nàng vốn nhìn Thường Hy không vừa mắt, vất vả lắm hôm nay mới cao hơn Thường Hy một cái đầu, nào có thể dễ dàng cho qua.

“Này thật đúng là kỳ lạ, nghe nói Đông cung chưa có một vị nữ quan Phượng nghi nào. Ngươi Thường Hy, người thật ra rất có bản lĩnh a!” La Thúy Yên hung hăng trợn mắt nhìn Thường Hy một cái. Nàng cũng không thích gì Ngụ Thường Hy, thời điểm rất sớm đã xác định điều đó.

“Các ngươi nói cái gì đó?” Lệ Bình giận dữ nhìn hai người, từ từ nói: “Phải biết nữ quan Phượng nghi của Đông cung cũng cao hơn một bậc so với nữ quan của Hoàng tử, không nhìn thấy chùa cũng phải xem mặt phật, chớ có sinh sự ở đây, không có gì tốt đẹp cả đâu!”

“Ngươi cũng đừng quên mất thân phận của mình, dầu gì cũng là Hoàng tử phi, sao có thể ở chung một chỗ với loại người đê tiện này, cũng không ngại mình dính xúi quẩy!” La Thúy Yên châm chọc nhìn Lệ Bình nói.

Thường Hy vốn là đang chịu đựng, nhưng lại nghe nàng ta nhục mạ Lệ Bình cho nên không nhịn được nữa!

89. Chương 89: Năm Nữ Nhân Một Sân Khấu.

“Ngũ hoàng tử phi thật là khiến người ta bội phục! Nô tỳ thân phận ti tiện, nhưng Ngũ hoàng tử phi không phải là đang cùng nô tỳ nói chuyện sao? Chẳng lẽ Ngũ hoàng tử phi cũng cam chịu hạ tiện?” Thường Hy không chút nào nhu nhược nói, trên mặt mang theo nụ cười thỏa đáng, nhưng lời nói ra lại khiến kẻ khác run lên.

Lệ Bình sững sốt, thầm nói không tốt! Đỗ Đình Phương chỉ sợ thiên hạ không loạn, nhìn Thường Hy nói: “Tiện tì lớn mật, lại dám cùng Ngũ hoàng tử phi nói chuyện! Dẫn ta đi bẩm báo Thái tử, xem Thái tử xử trí ngươi như thế nào?”

Thường Hy bỗng nhiên mới nghĩ tới chính mình lại gây phiền toái cho Tiêu Vân Trác. Khóe mắt đảo qua, Thường Hy thấy năm vị Hoàng tử đang đứng nói chuyện, tựa như một chút cũng không thấy bên này bọn họ nổi sóng ba đào. Quay đầu nhìn lại thấy Đỗ Đình Phương đang cất bước muốn đi, Thường Hy khẽ cắn răng, nói gì thì nói hôm nay nàng cũng không thể để mình trở thành trò cười cho người ta nhạo báng. Đang lúc ấy thì La Thúy Yên chợt đưa tay đẩy Thường Hy một cái, phía dưới kia chính là bậc thang trên dưới trăm nấc, nếu như lập tức té xuống, mệnh cũng không còn!

Không nghĩ tới La Thúy Yên lại có thể ác độc như thế, muốn mạng của nàng. Thường Hy lâm nguy không loạn, mắt hạnh đảo qua, nàng đứng bên trái La Thúy Yên, mà Đỗ Đình Phương lại đứng ở bên phải nàng ta. La Thúy Yên đẩy Thường Hy, như vậy nàng sẽ bị ngã xuống, nói thì chậm mà mọi chuyện lại diễn ra vô cùng nhanh chóng, Thường Hy đưa tay nắm lấy ống tay áo của La Thúy Yên, trong lòng thầm mắng con mẹ người muốn mạng của ta, lão nương liền kéo người thành đệm lưng, đường đến hoàng tuyền cũng không cô đơn.

La Thúy Yên hôm nay mặc một bộ váy thắt eo cao thêu hồ điệp ở ống quần, tay áo vừa dài lại rộng, bị Thường Hy lôi kéo như vậy, La Thúy Yên hét lên một tiếng rồi ngã xuống, theo bản năng hướng tới bên cạnh bắt. Ngoài dự liệu của Thường Hy, nàng ta một tay bắt được Đỗ Đình Phương. Đỗ Đình Phương không chút nào phòng bị, dính một trào của La Thúy Yên, cả người lão đảo rơi xuống, lập tức phát ra một tiếng thét kinh thiên động địa.

Chư vị Hoàng tử bên kia vừa trông thấy nhất thời thất sắc, hướng bên này nhanh chóng chạy tới, nhưng là chuyện xảy ra quá đột ngột, nước xa sao cứu được lửa gần. Lệ Bình ở ngay gần đó, cái gì cũng bất chấp, một tay kéo lấy tay của Đỗ Đình Phương, nhưng là trọng lượng của ba người quá lớn, nàng cũng bị kéo xuống. Thật may là Tiêu Vân Thanh từ đằng sau ôm lấy hông của nàng, ngay cả như vậy, Lệ Bình vẫn bị lực kéo khổng lồ của ba người kia gây cho đau đớn mà buông lỏng tay.

Thường Hy, La Thúy Yên cùng Đỗ Đình Phương, ba người thu thế không được, cứ vậy là lăn xuống dưới. Sắc mặt Tiêu Vân Trác đại biến, nhắc chân muốn đuổi theo nhưng lại cứng rắn dừng lại, gương mặt nhìn Trịnh Thuận một cái. Trịnh Thuận liều mạng hướng đám người chạy lại. Đại hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử còn bất chấp hình tượng mà nhảy từng bậc thang xuống.

Lệ Bình nhìn Thường Hy không ngừng lăn xuống, không nhịn được hô lớn: “Thường Hy!... Thường Hy!...” Tiêu Vân Thanh lập tức đưa tay bưng kín miệng nàng, thấp giọng nói: “Muốn chết sao? Phụ hoàng còn chưa có thức dậy, nàng gào lớn như vậy làm cái gì?”

Lệ Bình nhất thời không dám nói tiếp nữa, nghẹn ngào lôi kéo cánh tay Tiêu Vân Thanh: “Chàng đi giúp ta nhìn xem Thường Hy thế nào rồi? Nàng nếu có xảy ra chuyện gì, ta sẽ quyết một phen với hai nữ nhân kia!”

Tiêu Vân Thanh chỉ cảm thấy ót mình ra một tầng mồ hôi lạnh, nhìn Lệ Bình nói: “Lời này cũng có thể nói? Còn không im miệng của nàng lại, để người khác nghe được đầu cũng không đủ để chém đầu!”

“Phi, họ có thể làm ra loại chuyện như vậy còn không cho phép ta nói? Chàng còn đứng chỗ này làm gì, mau đi xem Thường Hy một chút! Nhanh một chút a!” Lệ Bình đưa tay đẩy Tiêu Vân Thanh, tức giận quát.

Tiêu Vân Thanh nhìn cánh tay Lệ Bình nói: “Thương thế của nàng thế nào? Có cần phải truyền thái y không?”

“Không chết được! Chàng còn không đi?” Lệ Bình làm bộ đưa tay ra, Tiêu Vân Thanh lập tức bật người nhảy xuống bậc thang. Lệ Bình nhờ thị nữ đỡ, khẩn trương nhìn xuống, chỉ thấy một đám người hô to hô nhỏ cũng đuổi xuống theo, chủ tử nô tài một đồng lớn, tiếng kinh hô, tiếng rống giận dữ lẫn thành một mảnh.

Tiêu Vân Trác âm trầm nhìn một màn này, hai quả đấm nắm thật chặt, đưa tay vẫy cận thân thị vệ của mình, ở bên tai hắn thấp giọng nói mấy lời, thị vệ kia lập tức xoay người đi. Tiêu Vân Trác mặc dù là đứng bất động nhưng trong ánh mắt lại lộ ra mấy phần khẩn trương, thân thể cũng theo đó mà cứng đờ.

Thường Hy từ nhỏ đến lớn tuy được coi là bảo bối, mặc dù học không ít lễ nghi quy củ, nhưng là nghịch ngợm gây sự cũng là chuyện thường như cơm bữa. Dù không đánh lộn nhưng cũng tham gia giằng co không ít. Cho nên thời điểm nàng té xuống dưới kéo theo La Thúy Yên, sau đó lại gắt gao ôm lấy hông La Thúy

Yên, vùi mặt vào trong ngực nàng ta, nơi nào cũng có thể lưu lại sẹo, duy chỉ có mặt là không thể! Huống chi nàng ôm chặt La Thúy Yên, tính nguy hiểm cũng giảm đi nhiều, hai người giống như hồ lô lộn nhào mấy chục vòng xuống đất.

Đỗ Đình Phương bên cạnh không có người bồi cùng, một thân một mình lặn xuống dưới, toàn thân cao thấp không có chỗ nào không bị bậc thang cứng rắn đụng phải, tiếng kêu ầm ỉ thê lương không ngừng phát ra từ trong miệng nàng ta. Đỗ Đình Phương chưa từng có kinh nghiệm, từ nhỏ đến lớn nào có gặp qua mấy chuyện nguy hiểm như thế này, tình huống hiện tại trừ la to cái gì cũng không biết làm, chẳng qua là theo bản năng bưng kín mặt.

Chung quanh không ngừng truyền đến tiếng la của hai người. Thường Hy cảm thấy toàn thân đều đau, đau muốn rời ra thành từng mảnh. Trong nhiều người thế này cũng không nghe ra được một tiếng là tìm nàng. Cũng đúng, các nàng kia là Hoàng tử phi lá ngọc cành vàng, mà nàng cũng chỉ là tiện tỳ mệnh như cỏ rác, người nào sẽ đem nàng để ở trong lòng, chết thì chết thôi. Nghĩ tới đây lòng càng chua xót, gắt gao chôn đầu ở trong ngực của La Thúy Yên, không hề nhúc nhích.

Không biết lặn bao lâu, rốt cuộc dừng lại bất động. Thường Hy đưa tay từ từ đẩy khuôn mặt ra khỏi thân mình La Thúy Yên, muốn đứng lên lại phát hiện hai chân mềm nhũn, chỉ đành phải lặn một vòng trồn sang một bên, nàng nên cách những nữ nhân này xa một chút. Đầu năm nay thật là bất lợi, mọi chuyện đều hỏng bét hết cả!

Đỗ Đình Phương ngất đi, La Thúy Yên cũng có chút hoảng hốt, qua một hồi lâu mới từ từ định thần lại. Lúc này từng đám nô tỳ cũng đều theo xuống. Thường Hy nhìn Tiêu Vân Dật cùng Tiêu Vân Bác đều đến bên cạnh các nàng ta, chỉ có thể âm thầm thương tâm ỉn ngay cả một người quan tâm cũng không có, trong lòng càng phát thê lương. Lại một lần nữa ngẩng đầu lên thấy thân ảnh Tiêu Vân Trác đứng sừng sững nơi bậc thang cao nhất, Thường Hy theo bản năng quay đi, trong lòng càng thêm khó chịu.

“Người đâu, đem tiện tỳ mưu hại Hoàng tử phi đánh chết tại chỗ cho ta!” Tiêu Vân Bác nhìn Thường Hy lạnh lùng quát lên, trong ánh mắt tản ra tia nhìn lạnh lẽo như băng.

90. Chương 90: Đại Nạn Không Chết Phải Báo Thù.

Thường Hy sửng sốt, cả kinh thất sắc. Tiêu Vân Bác tên khốn kiếp này đúng là đổi trắng thay đen, lúc ấy rõ ràng có nhiều người như vậy trông thấy La Thúy Yên muốn hại nàng, đem nàng đẩy xuống bậc thang, hiện tại hần cứ nhiên đẩy tội danh mưu sát này lên đầu nàng, tránh cho lát nữa Hoàng đế lão tử hỏi đến hần cũng bị dính líu.

Tiêu Vân Bác vừa ra lệnh, lập tức có ngự lâm quân tiến lên phía trước. Thường Hy lần này thật sự sợ hãi, nàng không muốn chết, không đúng, dù có chết cũng phải kéo theo hai nữ nhân kia đi cùng, lập tức nói: “Các người dám? Ta chính là người bên cạnh Thái tử gia, muốn xử tử ta cũng phải hỏi qua ý kiến của Thái tử gia! Các người ai dám?”

Ngự lâm quân đang tiến lên nghe thấy thế liền dừng bước, dĩ nhiên lựa chọn giữa Thái tử cùng Ngũ hoàng tử, chỉ cần có đầu óc một chút cũng sẽ chọn Tiêu Vân Trác, dù sao cũng là Thái tử danh chính ngôn thuận, ai muốn đắc tội Hoàng đế tương lai.

Tiêu Vân Bác vừa thấy, sắc mặt đại biến, ác độc nói: “Chuyện này bản hoàng tử tự nhiên sẽ có giao phó với Thái tử. Hiện tại bản hoàng tử muốn cho ái phi xả giận, các người còn không mau động thủ?”

Vài tên ngự lâm quân nghe vậy, mặc dù có điểm chần chừ nhưng là vẫn đi tới. Thường Hy vừa thấy, sắc mặt trắng bệch, không thể cứ dễ dàng chết như vậy, nàng có nhiều oan ức a! Vì thế nàng liền hô lớn: “Ngũ hoàng tử là muốn giết người diệt khẩu sao? Lúc ấy có rất nhiều người trông thấy Ngũ hoàng tử phi muốn hại nô tỳ, đưa tay đem nô tỳ đẩy xuống. Ngũ hoàng tử như vậy là cũng nhìn thấy, cho nên muốn giết người diệt khẩu đúng không? Nô tỳ mặc dù mệnh tiện nhưng cũng không thể để mặc cho Ngũ hoàng tử có ý hành hung dưới chân Thiên tử!” Nói tới chỗ này, Thường Hy quay đầu nhìn đám ngự lâm quân nói: “Các người nếu là không có giết nhầm ta thì không nói làm gì, nhưng nếu giết chết ta rồi, Thái tử gia tất nhiên sẽ vì ta mà chủ trì công đạo. Hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, Hoàng thượng đương nhiên sẽ tự mình hỏi tới, chẳng lẽ các người to gan lớn mật, chưa đợi Hoàng thượng thẩm tra đã tự mình giúp Ngũ hoàng tử

giết người diệt khẩu sao? Nếu là tra ra chân tướng, một nhà các người lớn nhỏ cũng không cần sống, các người còn chưa nghĩ ra? Các người không phải là thị vệ của bất cứ vị Hoàng tử nào, các người là thị vệ của Hoàng thượng, có biết nên trung thành với người nào không?”

Trịnh Thuận đứng ở sau lưng Thường Hy, nghe nàng một phen tự cứu mình, trong lòng cũng là vô cùng bội phục, dưới tình huống này nếu là người nhất gan đã sớm ngắt đi, dù không bất tỉnh thì cũng khó có thể nói được rõ ràng rành mạch như thế này. Hắn ta lại hồi tưởng lời nói của Ngũ Hải tối qua: nhà đầu Ngu Thường Hy này thông tuệ nhanh nhẹn, can đảm cẩn trọng, mặc dù có thời điểm hơi mơ hồ, nhưng chỉ cần để tâm dạy dỗ, tương lai nhất định sẽ là người đắc lực...

Nhớ tới lời nói tối qua, lại thấy hôm nay Thường Hy mặc dù sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn như cũ không chút sợ hãi vì mình mà ngênh chiến, Trịnh Thuận ngẩng đầu lên nhìn về phía Tiêu Vân Trác cao cao tại thượng. Mới vừa rồi Thái tử điện hạ rõ ràng là muốn tự mình đuổi tới, nhưng là ngài không thể vì một nô tỳ mà mất đi cái nhìn trong mắt Hoàng thượng, giang sơn xã tắc sao có thể giao ột người vì nữ nhi tình trường mà rũ bỏ trách nhiệm? Cho nên khi nhìn thấy ánh mắt của Thái tử, Trịnh Thuận biết rằng ngài muốn hắn thay mình đi xuống.

Ngũ hoàng tử giận dữ, đặt La Thúy Yên xuống sai bước đi tới trước mặt Thường Hy, cười lạnh một tiếng: “Bọn họ không dám nhưng ta dám. Bản hoàng tử tự thân đến giết người, chẳng lẽ phụ hoàng chỉ vì một tiện tỳ mà trách phạt ta sao?”

Tiêu Vân Bác đưa tay rút bội kiếm của ngự lâm quân, huy kiếm hướng Thường Hy đâm tới. Thường Hy vừa thấy liền nghĩ trong lòng, hôm nay mệnh khó giữ a!

Trịnh Thuận trông thấy thế, sắc mặt đại biến lập tức quát: “Ngũ hoàng tử hạ thủ lưu tình!”

Tiêu Vân Bác nơi nào sẽ để tý tới những thứ này, cũng không thèm nhìn tới Trịnh Thuận, nhanh như thiểm điện liền đâm về phía Thường Hy. Hắn đã quyết tâm lấy bằng được cái đầu của tiện tỳ này, nếu không Hoàng thượng hỏi tới hắn tất sẽ phải gánh tội quản giáo bất lực.

Trịnh Thuận bị dọa sợ, không nghĩ tới Tiêu Vân Bác cứ nhiên không có dừng tay, chính là không đem Thái tử để vào trong mắt. Trịnh Thuận khê cần rằng, tung người nhào tới phía trước, nói gì thì nói hắn cũng không thể để Thường Hy gặp chuyện không may, mặc dù còn chưa biết Thái tử gia đối với Thường Hy là như thế nào, nhưng là hắn vẫn biết, Thái tử gia chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã đem Thường Hy thăng lên làm nữ quan Phụng nghi, vậy thì Ngu Thường Hy kia chính là người được Thái tử nhìn trúng, hắn dù có phải bạc mệnh cũng phải giữ được nàng.

Trịnh Thuận phi thân nhào tới đỡ cho Thường Hy, nhưng là trong lúc bất chợt bị một cổ lực từ phía sau đẩy tới bên hông khiến cả người hắn bắn sang một bên. Thường Hy nhắm mắt lại, không dám nhìn tới kiếm của Tiêu Vân Bác đang nhanh chóng đâm tới, nhưng thật lâu cũng không cảm thấy đau nhức trên cơ thể do bị chém, mà lại nghe được bên tai truyền tới tiếng kim loại va chạm kịch liệt, chấn rung màng nhĩ. Nàng mở choàng mắt ra nhìn, chỉ thấy một thị vệ cầm trường kiếm trong tay đứng chắn trước mặt mình. Ngũ hoàng tử âm tình bất định nhìn người nọ, cơ hồ là cần rằng nói: “Liệt Phong?”

“Thuộc hạ tham kiến Ngũ hoàng tử!” Liệt Phong ôm quyền nhìn Tiêu Vân Bác. Thường Hy không nhìn được khuôn mặt của Liệt Phong, nhưng là cả người hắn tản mát ra khí thế để cho nàng thấy cảm giác an toàn, một nam nhân võ nghệ cao cường sẽ làm người ta vô cùng an lòng. Lần này mạng nhỏ không cần lo lắng nữa rồi, Thường Hy thở phào nhẹ nhõm.

Đang lúc này Tiêu Vân Thanh từ xa xa cuối cùng cũng tới, nhìn thấy Tiêu Vân Bác đã hô: “Ngũ đệ hạ thủ lưu tình, hạ thủ lưu tình!”

Đợi đến khi Tiêu Vân Thanh thở hổn hển chạy đến, Trịnh Thuận đã đỡ Thường Hy đứng lên, mặc dù chân vẫn mềm nhũn như cũ nhưng đến giờ đã có thể đứng được. Nhìn Tiêu Vân Thanh, Thường Hy biết nhất định là Lệ Bình để cho hắn đuổi tới, nhất thời trái tim cảm thấy ấm áp, ở chốn này cũng có một người quan tâm nàng.

Tiêu Vân Bác nhìn Tiêu Vân Thanh, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh, nói: “Tam ca, sao lại quan tâm đến nữ nhân này, chẳng lẽ không sợ cọp mẹ nhà huynh phát uy sao?”

Thần sắc Tiêu Vân Thanh lúng túng, nhìn Tiêu Vân Bác nói: “Nói những gì đó, dù sao đó cũng là một mạng người, nơi nào có thể coi như trò đùa, ta đây là vì muốn tốt cho đệ!” Tiêu Vân Thanh vệt chết còn cứng mồm, đánh chết hần cũng không thừa nhận là sợ vợ.

Tiêu Vân Bác không nói nữa, chẳng qua là lạnh lùng nhìn Thường Hy: “Nếu là người thông minh, người phải biết lát nữa nên nói cái gì!”

Đây quả thực là uy hiếp trắng trợn, Thường Hy giận quá thành cười, một tay được Trịnh Thuận đỡ, tiến lên một bước nói: “Ngũ hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử phi đối với nô tỳ có đại ân đại đức, nô tỳ suốt đời khó quên, đợi hội kiến thánh giá tự nhiên sẽ biết nói như thế nào, không dám lao phí tâm tư Ngũ hoàng tử, chính ngài cần bảo trọng đi!”

91. Chương 91: Tình Thế Phức Tạp

Tiêu Vân Bác hung hăng trừng mắt nhìn Thường Hy một cái, quay đầu lại liếc La Thúy Yên, lạnh lùng nói: “Vẫn chưa chịu dậy? Nhìn xem đã thành cái dạng đức hạnh gì?” Nói xong thế nhưng phát tay áo bỏ đi để lại một mình La Thúy Yên. La Thúy Yên nhìn chăm chăm bóng lưng Tiêu Vân Bác, đôi môi trắng bệch cơ hồ muốn cắn ra máu. Thị nữ của nàng lập tức tiến lên dìu nàng ta đứng dậy, thận trọng đỡ nàng bước đi.

Thường Hy cười lạnh một tiếng, còn tưởng diễn ra cảnh vợ chồng tình thâm, nhìn thái độ của Tiêu Vân Bác đối với nàng ta như vậy xem ra quan hệ của hai người cũng không tốt. Trong lúc bất chợt Thường Hy cảm thấy sáng khoái vô cùng, nàng xác định La Thúy Yên không vừa mắt, chỉ cần nàng ta mất hứng thì nàng sẽ cao hứng. Lát nữa nàng còn phải chen ép một phen, để cho hai người bọn họ cả ngày tức oai oai không có lòng rồi rồi mà tìm nàng gây phiền phức.

Bên Đổ Đình Phương càng thêm náo nhiệt, nhân vật chính đã trực tiếp hôn mê bất tỉnh. Đại hoàng tử chẳng qua là phân phó người tìm thái y, lại sai người nâng nàng ta đến thiên điện, lúc sắp đi lại nhìn Thường Hy một cái, ánh mắt đó khiến Thường Hy nhất thời không hiểu được, nhưng thân ảnh đã đi xa, nàng chỉ đành phải thu hồi tầm mắt.

Trịnh Thuận nhìn Thường Hy nói: “Chúng ta cũng lên đi! Thương thế của người ra sao rồi? Có muốn ta tìm người đến đỡ lên hay không?”

Thường Hy lắc đầu một cái nói: “Nào có mảnh mai như vậy! Không có sao, không chết được!” Nói tới chỗ này quay đầu nhìn Liệt Phong, khom lưng hành lễ nói: “Đa tạ trượng nghĩa cứu giúp! Không biết ân nhân ở đâu, Thường Hy sau này nhất định sẽ tới báo đáp!”

Liệt Phong lui về phía sau một bước, thản nhiên nói: “Nhận được ủy thác thì hết lòng làm việc, không cần để ở trong lòng!” Nói xong xoay người rời đi, bước chân của hắn cực nhanh, trong nháy mắt đã biến mất ở khúc quanh.

Thường Hy vì lảng, người này so với Tiêu Vân Trác còn lãnh đạm hơn, thậm chí không thèm nhìn nàng một lần, nàng rất xấu sao? Quay đầu nhìn Trịnh Thuận hỏi: “Trịnh công công, người kia là ai?”

Trịnh Thuận cười nói: “Đây là Liệt Phong, nhất đẳng thị vệ bên cạnh gia, võ công rất cao!”

Thị vệ bên cạnh Tiêu Vân Trác? Thường Hy lặng lẽ lặp lại, tựa hồ nghĩ không ra, nếu là thị vệ bên cạnh Tiêu Vân Trác tại sao trong lúc bất chợt lại xuất hiện ở chỗ này?

Trịnh Thuận thấy vẻ mặt mê mang của Thường Hy cũng không nói thẳng. Là nô tài thật khổ a, có một số chuyện dù trong nội tâm minh bạch rõ ràng nhưng cũng không thể nói ra ngoài miệng.

Thường Hy dưới nâng đỡ của Trịnh Thuận, khập khiễng trở về trước đại điện. Tiêu Vân Trác nhìn thấy Thường Hy một thân nhếch nhác, chau mày. Thường Hy vừa thấy, theo bản năng liền nói: “Lần này không phải là ta gây chuyện thị phi, không liên quan đến ta, ta là người bị hại!”

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy chùng thời gian gần một chén trà. Thường Hy bị hắn nhìn chăm chăm như vậy, trong lòng sợ hãi, muốn nói gì lại không thoát ra khỏi miệng được, cứ đứng như vậy lại cảm thấy cực kỳ không được tự nhiên. Thật là đứng ngồi không yên giống như kiến bò trên chảo nóng.

“Mang nạng đi thiên điện đắp thuốc, sau đó chờ ở đây, nói không chừng phụ hoàng sẽ tìm nạng!” Tiêu Vân Trác thấy cửa tấm điện đã mở ra, trước khi đi liền phân phó.

“Dạ, nô tài tuân mệnh!” Trịnh Thuận lập tức khom người nói, Tiêu Vân Trác lúc này mới nhấc chân rời đi.

Thường Hy được Trịnh Thuận nâng đỡ vào thiên điện, lúc đó mới phát hiện ra đã có hai thái y sớm chờ ở đó. Thái y này trông lạ mặt vô cùng, cũng không phải là Phùng Viễn Thanh mà nàng quen biết. Trong thiên điện đã dựng lên bình phong, Thường Hy ngồi vào phía sau đó. Bởi vì vết thương trên người đều là nơi không thể để cho người khác nhìn thấy, tất nhiên không thể để thái y bôi thuốc cho nàng, nếu không thanh danh của nàng cũng liền bị phá hủy.

“Trịnh công công, ngài tìm cung nữ giúp ta bôi thuốc được không? Dù sao nam nữ thụ thụ bất thân...”

Nói còn chưa dứt lời, Trịnh Thuận ở bên này bình phong đã lên tiếng: “Ngươi cứ an tâm, Thái tử đã an bài thỏa đáng cả rồi!”

Thanh âm Trịnh Thuận vừa dứt, Văn Thu đã xuất hiện ở cửa. Thường Hy mở to hai mắt nhìn nàng, nói: “Sao muội lại tới đây?”

Văn Thu thấy trên người Thường Hy lộ ra vài vết máu, ghen ngào nói: “Làm sao lại biến thành như vậy? Thương thế rất nghiêm trọng đúng không? Muội ở trên đường liền nghe được trước đại điện xảy ra chuyện, Thái tử gia cho người truyền muội mau mau chạy đến, không nghĩ tới là tỷ lại xảy ra chuyện gì. Làm sao lại không cẩn thận như vậy, đi đường cũng té thành ra cái dạng này?”

Nghe Văn Thu thao thao bất tuyệt, gương mặt oán giận, Thường Hy một chút cũng không tức giận, ngược lại cảm thấy rất thư thả, tiếp lời nói: “Đợi sau khi trở về sẽ nói tỉ mỉ muội, trước muội hãy giúp ta băng bó vết thương đã. Thật là đau muốn chết, cả khớp xương cũng muốn tan ra.

Văn Thu nghe vậy cũng không kịp chất vấn, vội hỏi thăm thái y nên làm như thế nào, sau đó đi lấy cao thuốc, đem theo một cuộn vải trắng, thay Thường Hy băng bó chùng một nén nhang. Cánh tay, cùi chỏ, đầu gối, bắp chân, sau lưng, bả vai, khắp nơi đều bị đụng bị thương. Nơi nào nhẹ nhất thì chỉ có máu ứ đọng, nặng hơn nữa thì ngay cả da cũng bị kéo rách một mảnh, thậm chí là sau lưng một mảnh huyết nhục mơ hồ, đau đớn đến nỗi không nỡ nhìn.

“Thái y nói là tỷ không có bị thương tổn đến xương, trong cái rủi có cái may!” Sau khi Văn Thu băng bó kỹ lưỡng cho Thường Hy liền đi ra ngoài dạo một vòng, sau khi xác định thiên điện không có một bóng người mới chậm rãi nói: “Muội nghe ngóng được, Đại hoàng tử phi bị gãy chân trái đến hôn mê bất tỉnh. Ngũ hoàng tử phi mặc dù không có gãy xương nhưng là hai bên gò má chỗ gần tóc mai bị thương rất nặng, thái y nói chỉ sợ sẽ để lại sẹo!”

Thường Hy nghe thế, trên mặt lập tức dẫn lên một tầng nụ cười, nói: “Ác giả ác báo, đây là báo ứng của họ, không đáng giá đồng tình!”

Văn Thu nghe vậy, nhìn chung quanh một lần xác định không có ai, lúc này mới thấp giọng nói: “Mới vừa rồi thời điểm muội đi ra ngoài nghe được trên đại điện Hoàng thượng nổi trận lôi đình, hơn nữa thanh âm tựa hồ là tức giận thật sự, chỉ sợ một lát nữa sẽ truyền tỷ tỷ vào đối chất, tỷ nên trước suy nghĩ xem nên ứng đối thế nào!”

Thường Hy nghe xong liền cầm tay Văn Thu nói: “Muội yên tâm, ta không sinh sự, cũng không có gây chuyện, ngay cả khi họ muốn đối trắng thay đen thì còn có Tam hoàng tử phi và các cung nữ xung quanh đó làm chứng, sợ cái gì?”

Văn Thu nhìn Thường Hy, thở dài một tiếng nói: “Nếu như thực sự được như vậy thì tốt, chẳng qua là chỉ sợ chuyện không được như ý muốn. Thời điểm muội mới vừa vào thiên điện, xa xa liền trông thấy kiệu của Mị phi cùng Kính phi hướng bên này đi tới. Hoàng thượng nếu là có thiên vị, chỉ sợ hậu quả khó lường!”

Thường Hy lần này quả thật là có chút lo lắng. Đương kim Hoàng thượng sủng ái Mị phi, Kính phi lại là người ngài kính trọng, nuôi dưỡng Đại hoàng tử. Ngay cả khi có Lệ Bình lên tiếng thay nàng, nhưng là khó đoán được Hoàng quý phi có thể hay không đá một cước. Nếu Hoàng quý phi thật sự ngăn cản Lệ Bình giúp nàng, cả người Thường Hy chợt run lên, sắc mặt trắng bệch, trận này chỉ sợ là không dễ đánh!

92. Chương 92: Bước Tiếp Bước Là Nối Tiếp Gian Nan

Vân Thu cũng là gặp đến độ không có cách nào, nhìn Thường Hy nói: “Vậy phải như thế nào mới tốt? Hoàng hậu nương nương qua đời sớm, Thái tử gia những năm gần đây cũng là thận trọng bước đi, lúc nào cũng phải cẩn thận, chỉ sợ người khác bắt được nhược điểm. Ngu tỷ tỷ, nên làm thế nào bây giờ?”

Lo lắng của Vân Thu rất dễ nhận ra là phát ra từ nội tâm, nếu không thì tuyệt đối sẽ không chân thành được như vậy. Thường Hy cố nén đau đớn, vươn tay nắm lấy tay của Vân Thu, kiên định nói: “Ý của muội ta hiểu, muội yên tâm, nếu chuyện xảy ra đến nước đường cùng, ta tuyệt đối sẽ không làm liên lụy đến Thái tử gia!”

Vân Thu ngẩn ngơ, ngay sau đó lệ nóng doanh tròng, nghẹn ngào nói: “Ngu tỷ tỷ đừng trách muội, Thái tử gia đã từng có đại ân với nhà muội, dù là thời điểm gì muội cũng đều đứng ở bên phía Thái tử gia, nên mới vừa rồi...”

Thường Hy là lần đầu tiên nghe được Vân Thu nói như vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười đắng chát, nói: “Coi như nếu không phải muội nói thì ta cũng có ý định này. Huống chi chuyện này cùng Thái tử gia một chút quan hệ cũng không có, sao có thể để cho hấn chịu liên lụy? Muội yên tâm đi, trong lòng ta hiểu rõ!”

Vân Thu lặng lẽ ngồi không nói gì nữa, cúi thấp đầu cũng không dám nhìn Thường Hy. Nhưng là chuyện thật rất không lạc quan, nếu quả thật như đến bước đó, hy sinh một người là được rồi, cần gì phải liên lụy đến Thái tử gia! Thế nhưng tại sao lại cảm thấy rất có lỗi với Thường Hy, trong lúc nhất thời vạn phần rối rắm.

Thường Hy bây giờ không có thời gian quan tâm xem Vân Thu nghĩ gì, nàng đem tình thế ban nãy phân tích trong lòng mấy lần. Nhớ tới trước kia lúc ở nhà cha nàng thường nói: trên thế gian này thật sự không có đường cùng, chỉ là xem người có bản lĩnh hay không biến tử thành sinh. Trước đây nhà nàng cũng từng trải qua nhiều lần tai họa ngập đầu, phải biết rằng thương trường như chiến trường, tất cả đều dựa vào cha nàng tinh táo khôn ngoan, chống đỡ tất cả vượt qua cửa ải khó khăn.

Nghĩ tới đây, Thường Hy âm thầm tự nói với mình, hổ phụ vô khuyến nữ, nàng không thể để cha mất thể diện. Không sai, biến tử thành sinh phải xem bản lĩnh của nàng rồi...

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Thường Hy cũng có chút đứng ngồi không yên, không biết tình hình trên đại diện thế nào, cũng không biết Tiêu Vân Trác sẽ ứng phó ra sao? Nghĩ thế, trong lòng nàng càng thêm nóng nảy, chẳng qua là nơi này là hoàng cung cho nên nàng không dám liều lĩnh, chỉ có thể mạnh mẽ áp chế tâm tình của mình. Vân Thu cũng không khá hơn chút nào, Thường Hy có thể nhìn ra được nàng căng thẳng tuyệt đối không thua kém mình.

“Hoàng thượng có chỉ tuyên Ngu Thường Hy yết kiến!”

Thường Hy chợt đứng dậy, nhìn Vân Thu, tâm tình có chút khẩn trương nói: “Muội ở nơi này chờ, ta qua đó!”

Vân Thu đã sớm đứng dậy, cầm tay Thường Hy, nói: “Ngu tỷ tỷ, tỷ bảo trọng!”

Thường Hy gật đầu một cái, khép khiêng ra khỏi thiên điện. Đứng ngoài cửa là một tiểu thái giám, thấy Thường Hy ra ngoài, nghiêm mặt nói: “Người tới là Ngu Thường Hy?”

“Chính là nô tỳ.” Thường Hy trầm giọng đáp.

“Đi theo ta.” Tiểu thái giám xoay người rời đi, Thường Hy lập tức đuổi theo, chỉ mười mấy bước chân đã đến Trường Nhạc điện. Thường Hy theo hấn nhắc chân đi vào, cúi thấp đầu cũng không dám đánh giá chung quanh, nhưng là có thể cảm giác được uy nghiêm cùng khí thế chỉ thuộc về hoàng gia, khiến tim Thường Hy có chút đánh trống. Đời này nàng còn chưa có gặp qua Hoàng đế, huống chi cả Đĩnh Nguyệt quốc có thể có mấy người được diện kiến long nhan?

Đi về phía trước mười mấy bước, Thường Hy theo quy củ quỳ xuống hành lễ, trong miệng hô: “Nô tỳ Ngu Thường Hy tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Người chính là Ngu Thường Hy?”

Thường Hy nghe thấy được một thanh âm hòa ái truyền đến, để cho nàng cảm thấy tâm buồn lỏng một chút. Tuy vậy nàng cũng không dám ngẩng đầu lên, cũng không biết Tiêu Vân Trắc cùng Lệ Bình ở nơi nào, càng không biết trong cái đại điện này đến tột cùng là có bao nhiêu người. Nàng chỉ có thể đi từng bước tính từng bước, một khắc cũng không dám thừa giãn. Cha nàng từng nói, thành bại đều do cửa ải cuối cùng quyết định, nàng không thể dễ dàng đầu hàng được.

“Chính là nô tỳ.” Thanh âm Thường Hy uyển chuyển thanh thúy, giống như tiếng chim sơn ca trong trẻo làm cho đại điện âm trầm này thêm một tia sức sống.

“Người có biết người phạm vào tội gì?” Thanh âm Hoàng đế vẫn dễ nghe như cũ, tựa hồ không nghe ra một chút lửa giận, nhưng là Thường Hy biết ẩn giấu dưới mặt hồ phẳng lặng là tầng tầng sóng dữ.

Thường Hy thầm nghĩ, quả nhiên là như thế, lão này đây là muốn dùng chiêu lấy nhu khắc cương a, thật may bản cô nương cũng không phải đồ đàn. Cẩn thận ngấm lại, Thường Hy lập tức lên tiếng: “Nô tỳ biết tội, kính xin Hoàng thượng trách phạt!”

Lời vừa nói ra mọi người liền xôn xao, ai cũng không nghĩ tới Thường Hy có thể dễ dàng nhận tội như vậy. Cặp mắt sắc bén của Tiêu Vân Trắc đảo trên người Thường Hy vài vòng, hiển nhiên cũng đoán không ra Thường Hy muốn làm cái gì, trong mắt hiện lên vài phần mờ lung.

Lệ Bình muốn lên tiếng, Tiêu Vân Thanh liền nhanh chóng kéo nàng lại, thấp giọng nói: “Nàng muốn làm gì?”

Lệ Bình nhìn Tiêu Vân Thanh nói: “Thường Hy ngu ngốc này làm sao lại nhận tội rồi hả? Rõ ràng nàng không sai a, ta phải để cho nàng tỉnh lại mới được!”

“Phụ hoàng ở nơi này tự mình thẩm vấn, ai dám chen miệng? Nàng không phải muốn chết chứ? Nàng nếu như vậy liền ngay cả Ngu Thường Hy cũng không cứu được mà chính mình cũng góp đi vào. Hơn nữa mẫu phi cũng ở đây rồi, nàng tạm thời nhịn một chút đi!” Tiêu Vân Thanh lo lắng nói, kẹp ở giữa hai người phụ nữ hân cũng sớm muốn phát điên rồi.

Lệ Bình lo lắng nhìn Thường Hy, khẽ nói: “Chỉ sợ Thường Hy này hồ đồ, nhìn thấy phụ hoàng liền sợ, cái gì cũng không dám nói, như thế thì hỏng bét!”

Tiêu Vân Thanh hiển nhiên không đồng ý, bĩu môi nói: “Ta thấy Ngu Thường Hy lá gan rất lớn, hơn nữa mồm miệng lại lợi hại, nàng đừng có lo bỏ trống rỗng!”

Lệ Bình nghiêng rằng, mượn làn váy rộng hung hăng dẫm lên mu bàn chân của Tiêu Vân Thanh. Tiêu Vân Thanh bị ăn đau nhưng cũng không dám lộ ra, đành phải cắn răng chịu đựng. Lệ Bình lúc này mới bớt giận được một chút, nhưng vẫn như cũ nhìn Thường Hy mà âm thầm lo lắng.

“Người thật ra hồi đáp rất thống khoái. Nói xem người mắc tội gì?” Hoàng đế hiện tại cảm thấy Ngu Thường Hy này có chút ý tứ, nếu là người khác có chết cũng không thừa nhận mình có tội, còn phải cố gắng mà giải vây, tiểu nữ tử này ngược lại làm hân có chút ngoài ý muốn.

Thường Hy hít sâu một hơi, chậm rãi ngẩng đầu lên, cảm giác được đầu đầu gối đau đớn ngày càng lợi hại, hôm nay ở trên thềm đá bị đựng không nhẹ, quỳ trên mặt đất lạnh như băng thể này càng phát ra đau đớn khó nhịn rồi. Trán đổ một tầng mồ hôi, Thường Hy cũng không dám lau, biết thời điểm hiện tại là vô cùng quan trọng, một câu trả lời của nàng có thể quyết định đến sinh tử cho nên không dám qua loa, chỉ đành phải cắn răng mà nói ra: “Hồi bẩm Hoàng thượng, lúc ấy nô tỳ bị Ngũ hoàng tử phi một tay đẩy xuống bậc thang, thật sự không nên thất thủ nắm lấy ống tay áo của Ngũ hoàng tử phi, lại càng không nên để Ngũ hoàng tử phi kéo xuống Đại hoàng tử phi, nô tỳ nên trực tiếp ngã xuống là tốt rồi. Cho nên nô tỳ biết tội, kính xin Hoàng thượng trách phạt!”

93. Chương 93

Lời này vừa nói ra, toàn trường đều kinh hãi, nhận tội cũng chính là gỡ tội ình. Sắc mặt Hoàng thượng biến hóa, nhìn Thường Hy quát lên: “Thật nhanh mồm nhanh miệng, ý của ngươi là Ngũ hoàng tử phi cố ý đẩy ngươi xuống hay sao?”

“Phụ hoàng, con dâu không có, con dâu thật không có làm như vậy! Kính xin phụ hoàng minh xét, lúc ấy chính là Ngu Thường Hy có ý đồ xấu muốn đem con dâu đẩy xuống, con dâu mới sẩy tay đẩy ngã Ngu Thường Hy, không nghĩ tới tiện tỳ này lại cư nhiên kéo cả con dâu đi xuống, con dâu thất kinh lại làm liên lụy đến đại tấu. Đây tất cả đều là do tiện tỳ này gây ra, kính xin phụ hoàng minh xét!”

Thường Hy quay đầu nhìn La Thúy Yên, chỉ thấy má trái của nàng bằng một miếng vải trắng thật to, nhìn qua cực kỳ thâm thắm. Nghe thấy La Thúy Yên một hồi đổi trắng thay đen, Thường Hy cũng không cảm thấy tức giận, dù sao La Thúy Yên này có thể nói thành như vậy cũng không có gì bất ngờ, nếu không nói thế ngược lại lại khiến người ta kỳ quái rồi.

Ngẩng đầu lên nhìn đánh giá một chút đương kim Hoàng thượng, chỉ thấy ngài tóc mai đã hoa râu, mặc dù không có vẻ già nua nhưng so với Tiêu Vân Trác thì cũng thật sự là già rồi. Năm đó Hoàng thượng muốn có nhi tử, kết quả là nữ nhi lại được sinh ra như ông võ tổ. Nghi ngờ Đại công chúa, Nhị công chúa cùng Tam công chúa giả trò, hơn nữa trước ba vị công chúa còn có mấy hài tử bị chết non. Rồi sau đó qua mấy năm mới sinh hạ được Đại hoàng tử Tiêu Vân Dật, lúc ấy thật là coi như bảo bối, từ từ dưỡng thành tính tình cuồng ngạo. Sau lại có mấy vị Hoàng tử lần lượt ra đời, đây chính là lý do mà Tiêu Vân Trác tuy tuổi không lớn lắm nhưng Hoàng thượng lại có phần già yếu.

Thường Hy không nói một lời, lúc này nàng vô luận thế nào cũng không thể mở miệng trước, phải chờ đợi Hoàng đế ra câu hỏi mới thể hiện được khí độ không thẹn với lương tâm của mình. Hơn nữa Thường Hy nhìn thấy được mặc dù bên ngoài Hoàng đế đã dần dà bị tuổi già thay thế, nhưng trong ánh mắt thỉnh thoảng lại lóe lên từng tia sáng, khiến cho nội tâm Thường Hy minh bạch rõ ràng, nam nhân cao cao tại thượng trên ghế rồng kia người già nhưng tâm không già. Tâm không già mắt lại càng không lão, sáng ngời sắc bén, cho nên nàng phải cực kỳ bình tĩnh. Có lúc thái độ thản nhiên cũng sẽ khiến người khác phải nghi ngờ mà xem xét sự việc lại một lần.

Hoàng thượng quan sát Thường Hy thật lâu, nhưng thấy tiểu tỳ này không nóng không vội, không chút hoang mang, mặt không đỏ khí không suyễn, cặp mắt sáng ngời giống như lưu ly óng ánh trong suốt không nhiễm bụi trần thế, hồi lâu mới lên tiếng: “Ngu Thường Hy, ngươi còn có lời gì để nói?”

Thường Hy khó khăn giật giật hai cái đầu gối, cười khổ một tiếng: “Hồi bẩm Hoàng thượng, nô tỳ cũng không biết nên nói gì. Có lẽ nô tỳ thuật lại cho ngài một đoạn đi, Hoàng thượng nghe xong tự nhiên sẽ có định luận trong lòng, có gì khúc mắc thì nô tỳ sẽ giải thích, kính xin Hoàng thượng ân chuẩn!”

“Chủ ý này không tệ, ngươi nghĩ gì thì nói đi!” Nguyên bản suy nghĩ của Hoàng thượng là muốn giải quyết dứt khoát, trực tiếp ban cái chết cho Ngu Thường Hy, cuộc phong ba này cứ thế mà trôi qua. Nhưng là không nghĩ tới Ngu Thường Hy vừa đến đã cho hắn cảm giác cùng người khác bất đồng, lời nói mặc dù không sắc bén nhưng lại có thể làm cho người ta nghe ra được càn khôn trong đó, ngay cả hắn cũng không nhận được muốn biết xem nàng nói gì tiếp theo.

La Thúy Yên và Đỗ Đình Phương có chút bất an, họ biết Ngu Thường Hy nhất định là muốn thuật lại mấy lời nói lúc trước, nếu như bị Hoàng thượng nghe được, hình tượng của bọn họ sẽ bị phá hủy, nhưng là lại không dám chen miệng vào. Tính khí Hoàng thượng họ vẫn biết, vạn vạn không dám mạo hiểm như vậy, trong lúc nhất thời hai người thật giống như kiến bò trên chảo nóng.

Thường Hy tự nhận mình không phải là thiện nam tín nữ gì, vì vậy lúc này cũng không muốn chừa cho hai người kia chút thể diện nào cả, trấn định tâm tình, suy nghĩ một chút rồi đem tình huống lúc đó hoàn hoàn chỉnh chỉnh thuật lại một lần, một chút cũng không giấu diếm, bao gồm cả lời nói của Lệ Bình, còn có lời của nàng, một lời cũng không bỏ sót, cuối cùng lại nói: “Thời điểm ở Vĩnh Hạng cung, Đại hoàng tử phi cùng Ngũ hoàng tử phi có thể nói là tích oán khá sâu với nô tỳ, nhưng lại vạn vạn không nghĩ tới Ngũ hoàng tử phi độc ác như vậy đem nô tỳ đẩy từ trên bậc thang thật cao xuống. Lúc ấy nô tỳ tâm hoảng ý loạn, không biết chộp được cái gì, coi như là cọc gỗ cứu mạng nào sẽ buông tay, sau lại mới biết bắt được ống tay áo của Ngũ hoàng tử phi, cuối cùng mới thấy Ngũ hoàng tử phi còn kéo theo cả Đại hoàng tử phi ngã xuống. Từng câu từng chữ của nô tỳ đều là nói thật, mong Hoàng thượng minh xét!”

“Nô tỳ lớn mật, lại dám ô miệt Ngũ hoàng tử phi! Kể từ khi Ngũ hoàng tử phi vào cửa đến nay vẫn là thù mị đoan trang, khoan dung độ lượng, tính tình mềm mại, này cả hậu cung đều biết, chỉ dựa vào vài ba lời của người là có thể ô miệt được sao?” Mị phi vừa thấy tình thế bất lợi liền lập tức xuất khẩu ngăn cơn sóng

giữ, trách cứ Thường Hy, quay đầu lại nhìn Hoàng thượng nói: “Hoàng thượng, vạn lần không thể nghe tiện tỳ này nói lời xằng bậy, Ngũ hoàng tử phi là ai trong lòng ngài không phải là rõ nhất sao? Biết ngài thích ăn điểm tâm, con bé tự mình xuống bếp, trời còn chưa sáng đã rời giường xuống bếp tự tay chuẩn bị đồ ăn sáng. Biết ngài thích uống trà pha bằng sương sớm, con bé tự mình hái là trà còn đọng sương dâng lên, nhưng chuyện này làm sao có thể giả được. Ngài tại sao chỉ dựa vào lời nói của một tiện tỳ mà có thể kết luận Thụ Yên lòng dạ độc ác, này không công bằng a!”

Trong phút chốc, Thường Hy bỗng nhiên hiểu được tại sao Văn Thu lại nói Tiêu Vân Trác tồn tại ở hậu cung này bước tiếp bước là nối tiếp gian nan rồi. Nhìn Mị phi một chút, bộ dáng đáng thương như đứt từng khúc ruột, nếu nàng là nam tử chỉ sợ cũng đã sinh lòng thương tiếc, huống chi là Hoàng đế.

Quả nhiên Thường Hy thấy được trong mắt Hoàng đế có một tia do dự, nàng nặng nề thở dài trong lòng, còn chưa có nằm bên gối mà thối lời đã thế, vậy nếu như nỉ non bên gối nói vài câu, chỉ sợ tình cảnh của nàng càng thêm hung hiểm.

Lệ Bình tức giận đến không chịu nổi, muốn đứng ra nói chuyện, Tiêu Vân Thanh lại chặt chẽ bắt được tay nàng, thấp giọng nói: “Nàng vội cái gì, còn có mẫu phi đấy!”

Lệ Bình nhìn hẩn nói: “Chờ được mẫu phi mở miệng chỉ sợ Thường Hy đã rơi đầu xuống đất, không bằng để ta tự mình ra tay!”

Lệ Bình đẩy Tiêu Vân Thanh ra, sải bước đi tới, phịch một cái liền quỳ xuống đất, nhìn Hoàng thượng nói: “Phụ hoàng, con dâu có lời muốn nói!”

Thần sắc Mị phi căng thẳng. Hoàng quý phi thiếu chút nữa ngất xỉu vì tức, hung hăng trợn mắt nhìn Lệ Bình một cái, lúc này tốt nhất nên tọa sơn quan hổ đấu (ngồi trên núi xem hai hổ đánh nhau), đũa nhóc này lại không có đại não, thật là tức chết bà. Kể từ khi con bé vào cửa, bà cũng không biết sinh ra bao nhiêu cơn giận không đầu rồi, hận nhất là thằng con trai đầu gối của bà lại coi nó như bảo bối, cảm thấy trong lòng cũng buồn muốn chết!

94. Chương 94

Chân mày Hoàng thượng cau lại, thản nhiên nói: “Nói đi!”

“Tạ phụ hoàng!” Lệ Bình hành lễ, lúc này mới đứng thẳng lên tiếp tục nói: “Lúc ấy con dâu ngay tại bên cạnh, con dâu có thể chứng minh Ngu Thường Hy không có nói sai, chữ chữ câu câu đều là lời thật, đúng là Ngũ đệ muội nói năng lỗ năng trước, ngầm hạ độc thủ ở phía sau, con dâu nhìn thất rất rõ ràng. Con dâu lúc đó vì muốn cứu Thường Hy thiếu chút nữa cũng ngã xuống, thật may là có phu quân kịp thời kéo lại, ngay cả như vậy cánh tay cũng bị rách một mảnh da lớn. Con dâu không dám nói láo, chẳng qua là hy vọng không có người đổi trắng thay đen, Ngu Thường Hy vốn vô tội, lại bị đại nạn này, về lý nên trấn an, như thế nào có thể bị người hãm hại, xin phụ hoàng minh xét!”

Lệ Bình không phải là ngu ngốc, trong lời nói vô ý, hữu ý đều đem mấy lời độc ác của Đại hoàng tử phi bỏ qua, không muốn tạo thêm nhiều kẻ địch, trước mắt chỉ cần cứu lấy Thường Hy là đủ.

“Phụ hoàng, nhi thần có lời muốn nói.” Tiêu Vân Trác đột nhiên bước ra khỏi hàng, nhìn Hoàng thượng nhưng giọng điệu vẫn lãnh đạm như cũ.

“Người lại muốn nói gì?” Tâm tình Hoàng thượng tựa hồ có chút phiền não, thanh âm cũng không còn tốt nữa.

Tiêu Vân Trác không chút để ý, thản nhiên nói: “Bẩm phụ hoàng, lúc ấy ở trước đại điện không chỉ có Tam đệ muội có thể làm chứng cho Ngu Thường Hy mà còn có cung nữ, thái giám đứng phục vụ, tất cả đều nhìn thấy một màn này. Kính xin phụ hoàng tuyên bọn họ đi vào đối chất liền biết rõ thật giả!”

Tiêu Vân Trác đột nhiên nói ra những lời này, một mặt chính là chứng minh xem lời nói của Lệ Bình có phải là thật hay không. Huống chi chuyện vừa mới xảy ra, Hoàng thượng liền đem tất cả mọi người đến đây, họ không có thời gian tiếp xúc thông đồng lẫn nhau. Khó trách lúc đó Tiêu Vân Trác mặc dù không có đi xuống cứu Thường Hy nhưng lại sai khiến thị vệ khống chế đám cung nữ, thái giám bên cạnh. Một chiêu

này tuy nói lớn không lớn nhưng nhỏ cũng không phải là nhỏ, đối với La Thúy Yên mà nói thì vô cùng bất lợi. Thể diện mất sạch, chỉ sợ thánh sùng cũng mất theo, tiếp đó Ngũ hoàng tử cùng Mị phi cũng sẽ không chào đón nàng ta. Dù sao Mị phi cần là một cô con dâu có thể mang lại ích lợi cho con trai của bà, chứ không phải là kẻ ngáng đường.

Trên mặt Mị phi quả nhiên lạnh lùng một mảnh, Tiêu Vân Bác cũng thoáng qua một tia âm ai, ánh mắt nhìn Tiêu Vân Trác càng thêm ác độc. La Thúy Yên lại càng không nghĩ tới Tiêu Vân Trác còn có chiêu này, trong lúc nhất thời trở nên hốt hoảng vô cùng.

Hoàng quý phi cắn răng nhìn con dâu nhà mình, lại nhìn thẳng con trai không có tiền đồ, trong lòng thầm than một hơi, nhưng là vẫn biết lúc này chính là cơ hội để đả kích Mị phi, cuối cùng Lệ Bình cũng có một điểm phúc khí, chuyện này chưa có hoàn toàn phá hư, vì vậy trong lòng cũng nhẹ nhõm đi chút ít, lập tức nhìn Hoàng thượng cười nói: “Hoàng thượng, Thường Hy đưa bé này quả thật thần thiếp đã gặp qua. Lần trước thời điểm tuyển tú bức tranh thêu của nàng bị phá hư, lúc ấy ở trên đại điện nàng tự mình thêu cho thần thiếp một bức chân dung, thần sắc sống động vô cùng. Người xưa thường nói, tâm đang là phẩm đang, đứa nhỏ này nếu tâm thuật bất chính cũng sẽ không thể thêu ra được một bức tranh đẹp như vậy!”

Nói tới chỗ này ngừng đầu quan sát Hoàng thượng một cái, chỉ thấy thần sắc ngài có chút giãn ra, lại tăng thêm sức nói: “Người khác không biết, nhưng Lệ Bình là cái tiểu bát hẩu (con khỉ nhỏ lắm chuyện) thì ngài cũng biết, từ trước đến giờ là nhẹ nhõm tự quán, cũng ý vào Hoàng thượng nuông chiều nên mới để cho con bé không có quy củ như vậy, nhưng trong hậu cung có người hoạt bát hiểu động như vậy cũng là chuyện tốt. Hài tử này có điểm tốt đó chính là bộc trực, nhìn người thẳng, suy nghĩ cũng thẳng thắn, nói chuyện đều là không qua đại não, ngài cũng đã xem đứa nhỏ này nói chuyện không mệt rồi đó thôi!”

Nói tới chỗ này, trên mặt Hoàng thượng liền dẫn lên ba phần nụ cười, nhìn Lệ Bình cũng toát lên vài phần thương yêu, gật gật đầu nói: “Trẫm cũng thích con bé ăn nói thẳng thắn, lời này của nàng nói không sai!”

Hoàng quý phi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, che miệng cười nói: “Cũng chính là do ngài nuông chiều con bé. Nếu ngày nào đó tiểu bát hẩu này đem mái nhà lật tung lên, ngài cũng đừng oán giận thần thiếp không quản giáo, đây chính là ngài không cho thần thiếp trông nom!”

Hoàng đế liền cười ra tiếng, nhìn Lệ Bình nói: “Con dâu của Hoàng quý phi sao, tưởng tượng hay lắm! Người nói chuyện này có xảy ra thật không? Đây chính là chuyện lớn đó!”

Sắc mặt của mọi người đều thay đổi, chỉ cần không phải là kẻ ngu cũng hiểu được ẩn ý của Hoàng thượng. Thường Hy lại càng kinh ngạc, không nghĩ tới Lệ Bình lại được Hoàng thượng yêu mến như vậy, trong lòng không khỏi thay nàng vui vẻ. Cũng khó trách, tính tình cô ấy như vậy, mọi người không yêu thích mới là lạ, hôm nay coi như nàng giữ được cái mạng nhỏ này rồi!

“Bẩm phụ hoàng, ngày thường ngôn ngữ của con dâu tuy có chút tùy tiện, nhưng vẫn là hiểu được nặng nhẹ, chuyện như vậy nào dám nói bừa. Con dâu dám lấy tính mạng đảm bảo, mỗi lời nói đều là thật, nếu có nửa điểm gian dối, con dâu nguyện mặc cho người trách phạt!” Thời điểm Lệ Bình nói đến đây, trong thanh âm còn mang theo chút mùi vị làm nũng, giống như cô gái được chiều chuộng gặp phải người cha nghiêm khắc, làm cho người ta cảm nhận được tình cảm gia đình ấm áp.

Quả nhiên sắc mặt Hoàng thượng càng thêm cao hứng, lại giả vờ trách mắng nói: “Người cứ như vậy nguyện tin tưởng Ngu Thường Hy?”

Lời này chính là mấu chốt, nói hay thì không sao nhưng nếu nói xong không ra gì sẽ dẫn đến chuyện mấy Hoàng tử bí mật cấu kết lẫn nhau, phạm vào đại kỵ của Hoàng đế, chỉ sợ trong khoảnh khắc sẽ dẫn đến đại nạn ngập đầu. Vì vậy câu này vừa hỏi ra liền làm cho Hoàng quý phi, Tiêu Vân Trác thậm chí còn có cả Tiêu Vân Thanh có chút khẩn trương.

Lệ Bình mặc dù cá tính thẳng như ruột ngựa nhưng cũng không phải là người không có não, hé miệng mà cười, giống như vô ý nói: “Lần trước phụ hoàng còn cùng với con dâu nói, quen biết nghèo hèn, chung cam khổ, đồng hoạn nạn mới là tri kỷ. Thường Hy mặc dù chỉ xuất thân thương nhân nhưng lại phong nhã cao thượng, nói năng thỏa đáng, lễ nghi quy củ, từng cử chỉ hành động đều được Vương mama rất tán thưởng!” Nói tới chỗ này liền cười lên một hồi thanh thúy, liếc mắt nhìn Hoàng thượng nói tiếp: “Thời điểm con dâu ở Vĩnh Hạng cung cũng không ít lần bị Vương mama trách phạt, không phải là con làm không cố gắng mà

chính là làm không đúng. Con dâu vẫn là muốn khi rời Vĩnh Hạng cũng được một câu khen ngợi của Vương mama cho thỏa mãn, chỉ là...”

Nói tới chỗ này thì dừng lại, pha chút ngượng ngùng, Hoàng đế cười nói: “Chỉ tiếc tố chất của người không lọt vào mắt của bà ấy, phải không?”

“Đúng vậy sao? Phụ hoàng đúng biết rõ, con là người không thích câu nệ, cho nên mặc dù xuất thân đại gia nhưng lại không chiếm được tán thưởng của Vương mama là có chút mất mặt. Nhưng là Thường Hy lại được Vương mama khen ngợi a, phụ hoàng có thể không tin lời con dâu nói, nhưng Vương mama đã đi theo phụ hoàng mấy chục năm, lời của bà ấy phụ hoàng hẳn sẽ tin chứ? Lúc ấy bên ngoài đại điện có rất nhiều cung nữ, thái giám, ánh mắt, lỗ tai của họ cũng không phải chỉ để trang trí, kính xin phụ hoàng nhìn rõ mọi việc, còn cho Thường Hy một công đạo!”

95. Chương 96: Quân Tâm Tựa Biển.

Hoàng đế phán một câu hiểu lầm, cũng không truy cứu tội của Ngũ hoàng tử phi, thật ra thì cũng bỏ qua Thường Hy vô lễ, một câu nói nhẹ nhàng linh hoạt đem chuyện này bỏ qua như chưa từng có gì xảy ra, cũng không cho phép mọi người được nghị luận cũng chính là đại biểu cho việc chuyện này từ đây chấm dứt, về sau nếu có người dám lật lại chỉ sợ là sẽ đầu rơi xuống đất.

Nhìn bề ngoài thì là Thường Hy bị thua thiệt, Ngũ hoàng tử phi cùng Đại hoàng tử phi một chút thiệt thòi cũng chưa nếm. Nhưng thật ra thì không hẳn là vậy, thương thể của Thường Hy cũng không đáng kể, chẳng qua là rách một chút da, cùn lấm thì sau lưng bị thương lợi hại một chút, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏi, nhưng là Đại hoàng tử phi lại ngã gãy chân, Ngũ hoàng tử phi còn bị hủy dung, thực tế mà nói là Thường Hy quá may mắn rồi.

Nghe được chỉ dụ của Hoàng thượng để nàng vào thư phòng, Thường Hy nhất thời sửng sốt, không biết Hoàng thượng muốn làm cái gì, có chút bất an nhìn về phía Tiêu Vân Trắc. Đơn độc ra mắt Hoàng thượng nàng vẫn có chút khấn trương, bởi vì giờ phút này nàng không đoán được Hoàng thượng đến tột cùng là muốn làm cái gì?

Tiêu Vân Trắc gật đầu một cái, ý bảo nàng cứ đi theo. Thời điểm Thường Hy lướt qua bên cạnh, Tiêu Vân Trắc nhân cơ hội thấp giọng mà nói ra: “Bất kể phụ hoàng có nói gì, cô cũng đừng mạnh miệng đáp ứng là được rồi!”

Thường Hy không nghĩ tới Tiêu Vân Trắc sẽ dặn dò như vậy, trái tim nhất thời cảm thấy ấm áp, gật đầu một chút rồi bước nhanh đi.

Hoàng thượng vừa đi, trong đại điện lập tức náo nhiệt hẳn lên, nhao nhao ai về nhà nấy. Mị phi xung trận đầu tiên, nhìn cũng không thèm nhìn một cái người đang bị thương là La Thúy Yên. Ngũ hoàng tử thần sắc căng thẳng, nhìn khối vải trắng trên mặt La Thúy Yên sinh ra vài phần chán ghét, phân phó người đỡ nàng ta rồi bước nhanh đi, không chút nào thương hương tiếc ngọc mà đứng lại chờ hoặc là có ý tứ dúi dờ. Chỉ có La Thúy Yên một mình tức xanh mặt, giận dữ bám vào tay cung tỳ bước đi.

Sau đó là Kính phi thần sắc không vui mang theo Đại hoàng tử phi còn có Tiêu Vân Dật đi. Mẫn phi nhìn Tiêu Vân Triệt, lại nhìn Thẩm Phi Hà cười nói: “Chúng ta cũng trở về đi, chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi thôi!”

Hoàng quý phi bước xuống bậc thang, quét nhìn Tiêu Vân Thanh một cái không nói tiếng nào, ngược lại quay đầu nhìn Lệ Bình nói: “Theo bản cung trở về!”

“Mẫu phi xin đi về trước, con nán lại đây thêm một lúc nữa, con không yên lòng để Thường Hy ở lại đây, đợi nàng trở về thì con sẽ quay về!” Lệ Bình cười hì hì nói, thân thiết đỡ lấy tay Hoàng quý phi dìu nàng hướng ra ngoài.

Lần này Hoàng quý phi là tức giận thực sự, gạt tay Lệ Bình ra, lạnh lùng nói: “Đối với người một nha đầu ti tiện cũng quan trọng hơn bản cung đúng hay không? Trong lòng người còn có bản cung, còn có trượng phu của người nữa hay không?”

Lệ Bình thăm than không tốt, trên mặt vội chất đầy nụ cười, mượn chéo quần hung hăng đập Tiêu Vân Thanh một cái, Tiêu Vân Thanh bị đau lập tức nói: “Mẫu phi, nhi thần tự mình đưa ngài trở về có được không?”

“Người là Hoàng tử còn có rất nhiều chuyện đứng đắn phải làm, chút chuyện nhỏ này không làm phiền người, vẫn phải phiền con dâu cực khổ một chuyến thôi!”

Sắc mặt Tiêu Vân Thanh cứng đờ, ngay sau đó lại nói: “Mẫu phi sao có thể nói như thế a, hôm nay xảy ra chuyện như vậy con nào có tâm tình đi học, nhi tử tự mình đưa ngài trở về, lại nói con đã lâu không có cùng mẫu phi tản bộ rồi. Hôm nay trời trong nắng ấm, thật là một ngày đẹp trời, ngài cũng không thể nề chút mặt mũi của nhi thần sao, để người khác biết được sẽ bị họ chê cười đó!”

Tiêu Vân Thanh nói đông nói tây một hồi cũng không thuyết phục được Hoàng quý phi. Lệ Bình biết mẹ chồng tức giận là do nàng dám ra mặt can thiệp chuyện ban này, chỉ sợ khi nàng quay về vẫn còn đang đứng chờ ở đây thôi. Nghĩ tới đây liền lo lắng nhìn Tiêu Vân Thanh, nàng cũng không muốn sau khi trở về lại bị giáo huấn, mặc dù nàng cứu bạn bè lại không gây chuyện thị phi, nhưng chung quy trong lòng vẫn có chút chột dạ.

Tiêu Vân Thanh vừa thấy liền cho Lệ Bình một cái nháy mắt, để cho nàng cùng đi ra ngoài, một bước một bước dìu mẫu phi, cùng lắm thì hẳn lại phải gở đủ trò khiến mẫu phi cười một tiếng là được rồi.

Rất nhanh trong đại điện cũng chỉ còn lại một mình Tiêu Vân Trác, ánh mắt hần căng thẳng nhìn chăm chăm về phía thư phòng, yên lặng ngẩn người.

Thường Hy lo sợ bất an đi theo Hoàng đế vào thư phòng, nỗ lực để ình trấn định lại, đứng cúi đầu ở một bên, lẳng lặng chờ Hoàng đế mở miệng.

Đương kim thánh thượng ngồi ngay ngắn đằng sau bàn sách, tỉ mỉ quan sát Thường Hy một lần, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Thông tuệ của người khiến trẫm thất kinh, người thế nhưng lại đọc được tâm tư của trẫm!”

Thường Hy nghe vậy liền biến sắc, lập tức quỳ xuống nói: “Hoàng thượng thứ tội, Hoàng thượng thứ tội, nô tỳ sao có thể hiểu được tâm tư của ngài, chẳng qua chỉ là trùng hợp mà thôi. Chính là cho nô tỳ lá gan lớn bằng trời nô tỳ cũng không dám đi đoán tâm tư của Hoàng thượng, huống chi Hoàng thượng vốn là chân long thiên tử, nô tỳ chỉ là một tiện tỳ nhỏ nhỏ, người phạm trần nào có thể đoán ra được tâm tư của Hoàng thượng! Hoàng thượng chính là đề cao nô tỳ rồi!”

Minh tông Hoàng đế nhìn Thường Hy, thấy khuôn mặt nàng lo sợ không yên, cười nhẹ nói: “Người rất sợ trẫm?”

Thường Hy nghe lời đó thiếu chút nữa đã bất tỉnh, nói cái gì vậy? Định thần trở lại, nói: “Long uy của Hoàng thượng, nô tỳ nhìn thấy tự nhiên vô cùng kính ngưỡng!”

Không nói sợ lại nói kính ngưỡng, có ý tứ, có chút ý tứ! Minh tông Hoàng đế nhìn Thường Hy, không tiếp tục mấy vấn đề nhảm nhí này, đổi loại giọng điệu nặng nề tiếp tục nói: “Lần này trẫm biết người chịu chút uất ức, chẳng qua đây cũng không phải chuyện đại sự gì. Từ xưa đến nay lấy quân làm đầu, chủ tử làm đầu, đừng nói đẩy người đi xuống, dù có trực tiếp đánh chết cũng là mạng của người!”

Thường Hy nghe vậy nheo mắt, trong lòng có chút tức giận, nàng biết đây là Hoàng đế đang gõ đầu nàng rồi, không cần cựa vào chính mình thông minh là có thể muốn làm gì thì làm. Sau lưng treo mộ tảng mồ hôi, lòng bàn tay cũng có chút ẩm ướt, Thường Hy suy nghĩ một chút rồi nói: “Hoàng thượng nói đúng lắm, nô tỳ tự biết thân phận của mình, vạn lần cũng không dám vọng tưởng.”

“Hiểu là tốt rồi!” Minh tông ngược lại rất hài lòng Thường Hy thông tuệ, cuối cùng lại nói một câu: “Ngu Thường Hy, thông minh cố nhiên là chuyện tốt, nhưng người cũng nên biết một đạo lý, thông minh quá sẽ bị thông minh hại, hăng quá hóa dở. Hy vọng người có thể hiểu lời trẫm, biết mình nên làm cái gì, không nên làm cái gì!”

Thường Hy thật sự có chút hồ đồ, trên mặt bày ra một tầng sương mù, hồi lâu mới lên tiếng: “Tạ Hoàng thượng dạy bảo, nô tỳ nhất định sẽ tận tâm tận tụy hầu hạ Thái tử gia, không bao giờ có suy nghĩ gì khác!”

Nói câu này Hoàng để thỏa mãn mà gật gật đầu, phất tay một cái cho Thường Hy lui xuống. Thường Hy liền cả kinh, nàng còn tưởng Hoàng để kêu nàng vào thư phòng là có chuyện gì trọng đại, nhưng mà chỉ nói đúng mấy câu như vậy liền đuổi nàng? Nàng còn cho là sẽ ban thưởng cái gì, thì ra là cái rắm cũng không có, nhưng cuối cùng vẫn không dám nói gì, lặng lẽ lui ra ngoài.

96. Chương 97

Lúc Thường Hy ra khỏi đại điện đã sớm không có một bóng người, không biết vì sao cảm giác trong lòng không được thoải mái. Nàng cho là sẽ có người chờ nàng, dù là một người cũng được, nhưng là trừ tiếng gió lướt yên lặng thì cái gì cũng không có. Khẽ thở dài một tiếng, nhấc chân bước ra khỏi đại điện, ngoài điện ánh nắng tươi sáng, chiếu lên người một mảnh sáng ngời. Thường Hy vẫn cảm thấy ánh mặt trời thật gay gắt, lúc này lại thấy càng ấm nóng càng tốt, đuổi đi hết cái lạnh lẽo trong lòng nàng.

Mới vừa đi được vài bước liền nhìn thấy Văn Thu không biết từ nơi nào vọt ra, nhìn trên nhìn dưới đánh giá Thường Hy một phen rồi mới lên tiếng: “Cuối cùng tỷ cũng ra, Thái tử gia vừa mới đi, vốn là định chờ tỷ ra ngoài nhưng lại xảy ra việc gấp nên phải vội vàng rời khỏi đây, trước khi đi có dặn muội đứng đây chờ tỷ tỷ. Aii, giờ mới cảm thấy nhẹ nhõm được một chút a!”

Thường Hy nghe được Tiêu Văn Trác một mực đứng ở nơi này chờ mình, phiền muộn tràn ngập trong lòng bất chợt tan thành mây khói, tâm tình cũng trở nên khá hơn, nhìn Văn Thu nói: “Chúng ta trở về đi thôi, nơi này cũng không phải địa phương tốt đẹp gì, tránh ột hồi không biết lại gặp phải tai bay vạ gió!”

Văn Thu gật đầu một cái rồi cùng với Thường Hy đi trở về, vừa đi vừa nói: “Ngu tỷ tỷ, nghe nói tỷ cũng không để cho Hoàng thượng xử phạt Ngũ hoàng tử phi cùng Đại hoàng tử phi, đây là vì cái gì nha? Họ khi dễ tỷ như vậy sao lại có thể dễ dàng bỏ qua chứ? Hoàng thượng chẳng nhẽ cũng không chịu cho tỷ một cái công đạo sao?”

Thường Hy trong lúc bất chợt liền nhớ tới những lời nói đầy ẩn ý kia của Hoàng thượng, sắc mặt biến hóa, nạt nhỏ: “Phi! Lời này cũng có thể nói ra sao? Cái gì gọi là cho ta một cái công đạo? Hoàng thượng nói đó là hiểu lầm, đó chính là hiểu lầm, lần sau cũng không thể tùy tiện nói như vậy nữa biết chưa, cẩn thận mạng của muội đấy!”

Thường Hy lại nhớ đến câu nói của Minh tông: thông minh quá sẽ bị thông minh hại, hăng quá hóa dở, hiện tại nàng hiểu tại sao lại nói như vậy, thì ra Minh tông hoàng đế muốn cảnh cáo nàng, thông minh cũng phải dùng đúng nơi đúng chỗ, tỷ như nói lần này. Nhưng là ngày sau nếu nàng động cái tâm tư không đứng đắn gì, lão nhân gia ông ta nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng. Nghĩ tới đây cả người liền run lên, sắc mặt cũng biến xanh.

Đều nói Hoàng thượng không thích Thái tử điện hạ, hôm nay xem ra là thật, nếu không ngài ta cũng không kiêng kỵ đối với nàng như vậy, lại còn tự mình kêu nàng vào thư phòng răn dạy một phen, hôm nay không muốn mạng của nàng cũng coi như đại hạnh trong bất hạnh rồi.

Văn Thu thấy thần sắc Thường Hy không tốt cũng không dám hỏi thêm cái gì nữa, đi theo sau lưng Thường Hy bước nhanh trở về Đông cung.

Sau lần đó liên tiếp mấy ngày, cả hậu cung cực kỳ yên tĩnh, Thường Hy được nghỉ mấy ngày dưỡng thương không cần đi Doanh Nguyệt điện hầu hạ. Mấy lần thiệp vừa mới vào cửa cũng cực kỳ đàng hoàng, nghiêm chỉnh bề quan, sao chép Nữ tắc, Nữ giới. Những ngày này trôi qua thật nhanh, trừ mấy lần Thường Hy nhớ lại những lời của Hoàng thượng mà phát run thì hầu như không có đại sự gì.

Thoảng một cái mà đã mấy ngày vội vàng qua, thương thế của Thường Hy cũng đã tốt hơn, sáng sớm chuẩn bị đi phục vụ tại Doanh Nguyệt điện nhưng thần sắc vẫn có chút mệt mỏi. Nàng dưỡng thương mấy ngày nay, Tiêu Văn Trác thậm chí cũng không thêm đến đây liếc xem một chút thương thế của nàng, trừ hôm đó hẳn tới hỏi nàng Hoàng thượng đã nói những gì liền không có ra mặt.

Thường Hy rất ghét loại cảm giác này, tựa hồ nàng có chút quá không buông ra được, tại sao nàng lại muốn Thái tử gia đến đây thăm nàng? Có thể thấy được người ta không nên có vọng niệm, có một sẽ có hai, có hai sẽ có ba, nàng bây giờ không phải là quá tham lam hay sao?

Không phải là đồ của mình thì cũng đừng đi mơ ước. Nghĩ tới đây Thường Hy bắt chợt sững sốt, chẳng lẽ nàng?... Sẽ không, sẽ không, nàng ghét hẳn còn không kịp đâu, như thế nào có thể thích hẳn đây? Cẩn thận suy nghĩ một chút thì chính là như vậy, nàng thật sự là ghét hẳn nhiều một chút, ừ, nhiều một chút.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ Thường Hy đẩy cửa đi ra ngoài, hôm nay là ngày đầu tiên nàng làm việc sau khi thương thể tốt lên, cũng không thể xảy ra cái gì không may. Bước lên hành lang, sáng sớm đã có cung nữ, thái giám bận rộn vẩy nước quét dọn, lại đi vài bước, trong lúc bắt chợt liền thấy Triều Hà vội vàng vàng đi tới, hớn hờ ra mặt, sải bước về phía nàng.

“Ngu tử tử, thân thể tử tốt hơn chưa? Muội đang định qua xem tử một chút, tử đây là muốn đi đâu?” Triều Hà lôi kéo tay Thường Hy cười nói vui vẻ.

Tinh thần phấn chấn trên người Triều Hà cũng lây sang cả Thường Hy, nhất thời cảm thấy sáng khoái hơn, cười nói: “Nằm nhiều ngày người trong phòng cũng cảm thấy buồn chán chết đi rồi, hôm nay tốt hơn dĩ nhiên là muốn tới Doanh Nguyệt điện phục vụ. Muội là đang làm gì đây, chẳng nhẽ sáng sớm thật sự có thời gian đi xem ta hay sao?”

Triều Hà đang muốn nói chuyện đột nhiên lại nghe được tiếng bước chân dồn dập, hai người không khỏi đồng thời ngẩng đầu lên nhìn người đang đi tới, là Trịnh Thuận. Thường Hy hơi ngạc nhiên trong lòng, Trịnh Thuận từ xa trông thấy Thường Hy cùng Triều Hà, lập tức dừng lại bước chân, lấy hơi, la lớn: “Ngu Thường Hy... Mau... Mau tiếp chỉ, thánh chỉ đến!...”

Thánh chỉ đến? Đây cùng bản thân nàng có quan hệ gì? Thường Hy có chút không rõ, lần trước Hoàng đế lão tử cảnh cáo nàng nàng vẫn rất an phận a, không tỏ ra kiêu ngạo, cũng không trêu chọc thị phi, lúc này sao lại có thánh chỉ đến?

Trịnh Thuận thấy Thường Hy sững sờ chợt vỗ đùi một cái, lập tức bước nhanh chạy tới, nhìn Thường Hy nói: “Ai u, bà nội của ta, người còn ngăn người cái gì nha? Đi nhanh lên, người tuyên chỉ vẫn còn đang đứng chờ kia kia, còn đứng ngây ra đó làm cái gì nữa?”

Thường Hy bị Trịnh Thuận lôi kéo, trong chốc lát liền phục hồi lại tinh thần, không khỏi hỏi: “Trịnh công công, có nói rõ là chuyện gì không?”

“Thánh chỉ ai dám hỏi thăm, không muốn sống nữa sao? Đi nhanh đi!” Trịnh Thuận lôi Thường Hy chạy ra ngoài, Triều Hà thấy vậy lập tức đi theo, nàng không yên lòng a, cũng đừng có xảy ra chuyện gì mới phải, thánh chỉ của Hoàng thượng, chẳng nhẽ là tính sổ sau? Nghĩ tới đây trong lòng càng phát sốt ruột, vội vàng vàng đuổi theo.

Công công tuyên chỉ Thường Hy nhìn có chút quen mắt, xa xa liền thấy Ngũ Hải cùng thái giám kia nói chuyện, thỉnh thoảng còn cười nhẹ ra tiếng. Chẳng qua là... Chẳng qua là, tiểu tử thái giám này sao lại mặc phục sức của đại tổng quản?

Thường Hy còn chưa biết tiểu thái giám ngày đó chính là Ngũ Hải, vì vậy lúc nhìn thấy Ngũ Hải mặc phục sức đại tổng quản, nhất thời còn chưa có kịp phản ứng lại. Nàng cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, nhìn một chút chung quanh không thấy thân ảnh của Tiêu Vân Trác, trong lòng kết luận thánh chỉ tới nhất định là cho nàng, vì vậy càng thêm khẩn trương, Hoàng đế lão tử rốt cục là muốn làm cái gì?

97. Chương 98: Hoàng Đế Ra Chiêu

Thường Hy vội vàng tiến lên quỳ trên mặt đất, dập đầu hành lễ, vạ phần cung kính nói: “Nô tỳ Ngu Thường Hy tiếp chỉ!”

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Ngu Thường Hy trời sinh tính thông tuệ, biết tiến biết lùi, hành sự hào phóng thối đạt, ngôn ngữ cung kính khiêm nhường, quả thật là tấm gương cho cung tỳ trong hậu cung. Ngày trước Ngũ hoàng tử phi trượt chân rơi xuống bậc thang may có Ngu Thường Hy hộ cứu, quả thật đúng là bài học để mọi người noi theo. Vì vậy thăng chức cho Ngu Thường Hy lên làm từ tam phẩm Thượng nghị Đông cung, khâm thử!!!”

(chức quan “từ tam phẩm” xếp dưới “chính tam phẩm”)

Thường Hy trực tiếp gây ngăn cả người, Hoàng đế lão tử là đang diễn cái tuồng gì a? Phải biết rằng thể chế Đông cung từ xưa đến nay chưa bao giờ có chức vị Thượng nghị này cả, cả hậu cung cũng chỉ có chức Ngự tiền thượng nghị. Ngự tiền thượng nghị là làm cái gì? Đó chính là cận thân hầu hạ Hoàng đế, ngồi ở vị trí này ngay cả tần phi đang được sủng ái cũng phải lễ nhượng ba phần, đây là chức vụ rất cao, rất là có thể diện rồi.

Cho nên cũng liền khó trách Thường Hy sẽ kinh ngạc, không, quả thật chính là sợ gây người. Bởi vì Hoàng đế làm như vậy sẽ khiến Đông cung tăng thêm một chức vụ làm đỏ mắt người khác, mà cái chức vụ này lại đặt lên nàng, quan trọng nhất là đền bù cho nàng suýt nữa bị người làm hại, trực tiếp công bố trên thánh chỉ nàng là ân nhân cứu mạng của Ngũ hoàng tử phi.

Cái này có chút ý vị sâu xa, vì thể diện hoàng thất Thường Hy không thể không lui về phía sau một bước ủy khuất cầu toàn. Ban đầu nàng còn suy đoán rằng Hoàng đế vì ém miệng mà sẽ cho nàng một chỗ tốt, chẳng qua là lần đó Hoàng đế lại đem nàng răn dạy một phen, đến nay vẫn khiến Thường Hy còn sợ hãi trong lòng, không nghĩ tới cách nhiều ngày như vậy Hoàng đế lại cho nàng một cái lễ lớn, khiến nàng phải gây người!

Thái giám tuyên chỉ kia cũng không phải là tùy tiện tiện một tiểu thái giám, mà là Đại thái giám tổng quản bên cạnh Hoàng thượng Vạn Thịnh, Vạn công công. Có thể để cho Vạn Thịnh tuyên chỉ thì chỉ có số ít vương công quý tộc rất có mặt mũi, thế nhưng chỉ vì tuyên chỉ ột cung nữ mà lại để cho Vạn công công tự mình đại giá, hàm nghĩa này thật làm cho người ta có muốn cũng không đoán ra nổi.

Vạn Thịnh nhìn bộ dáng Thường Hy, phản ứng như thế quả nhiên bị Hoàng thượng đoán trúng, ngài nói ban thưởng tiền tài chắc chắn Ngu Thường Hy sẽ không bỏ vào trong mắt. Nhà nàng là thương nhân phú giáp một phương, kim ngân ngọc khí, tơ lụa gấm vóc đều đã gặp đếm không xuể, nhưng là nếu trực tiếp phong nàng ngang hàng với quân sự cô cô, như vậy Vân Thanh nếu có phạm sai lầm thì cũng không thể vô duyên vô cớ giấu diếm đi. Nữ quan Phụng nghị, trên có quân sự cô cô dưới cũng chỉ có lễ giáo ti nghi (người dạy nghi thức cho các buổi lễ), nếu như phong chức vị này cho Ngu Thường Hy thì có chút không tốt.

Lễ giáo ti nghi là đặc biệt dạy dỗ cho tiểu chủ Chính thất phẩm trở xuống cùng các cung nữ, nhưng là trong Đông cung không có người này, thì đồng nghĩa với cho nàng một hư danh, còn không bằng chức vụ Phụng nghị nữ quan, một phần thưởng như vậy là minh trắng ám giá rồi, điều này cũng không được, khó tránh khỏi nhiều người sẽ sinh tâm bất chính muốn khi dễ Ngu Thường Hy.

Trái lo phải nghĩ, thật là cơ hồ làm sâu trắng tóc lão Hoàng đế. Cuối cùng khê cần rằng, dần lòng, thôi thì cho Đông cung thêm một chức Thượng nghị béo bở, dĩ nhiên Hoàng đế còn có ngụ ý sâu hơn ở bên trong, về phần có thể nhìn thấu hay không thì phải dựa vào nhãn lực của người rồi.

“Ngu Thường Hy, còn không mau tiếp chỉ?” Vạn Thịnh cười híp mắt tiến lên, đem thánh chỉ cuộn lại rồi đưa tới trước mặt Thường Hy.

Thường Hy còn chưa có phục hồi tinh thần lại, theo bản năng đưa tay tiếp nhận, ngơ ngác nhìn Vạn Thịnh. Vạn Thịnh cười nói: “Nếu Ngu thượng nghị đã tiếp chỉ, ta đây trở về phục mệnh. Ngu Thượng nghị, bảo trọng!”

Vạn Thịnh xoay người rời đi, cho đến khi bóng lưng hắn mờ nhạt sắp biến mất, Thường Hy mới phục hồi lại tinh thần, nhìn bóng dáng Vạn Thịnh hô lớn: “Vạn công công, đợi chút, đợi chút, ta có chuyện muốn nói, ta có chuyện muốn nói a!”

Vạn Thịnh không biết là có nghe rõ lời của Thường Hy hay không, chỉ thấy bước chân càng ngày càng nhanh, mang theo mấy tiểu thái giám trong nháy mắt đã rời khỏi cửa Đông cung.

Thường Hy nhìn thánh chỉ trong tay, trong lúc nhất thời không biết nên làm cái gì. Đáng chết, con thì đen tối muốn chết, cha thì so với lão hồ ly còn giảo hoạt hơn! Ở nơi này phong thưởng, rõ ràng chính là... Rõ ràng chính là không để cho người ta sống rồi!

Đừng bảo là Thường Hy, ngay cả Trịnh Thuận cùng Ngũ Hải cũng ngốc lảng, đạo thánh chỉ này thật khiến người ta sờ không tới rồi.

Rốt cuộc là Ngũ Hải trải qua sóng gió nhiều, lúc này nhìn Thường Hy nói: “Ngu Thượng nghi, còn không đi vào báo tin mừng cho Thái tử gia?”

Thường Hy nhìn Ngũ Hải, đang muốn nói chuyện, Trịnh Thuận sắp đến cười hì hì không ngừng nói: “Cái nha đầu nhà người thật có phúc khí nha, chuyện cực tốt như vậy bị người đụng phải, chỉ sợ là Chu tổng quản ở hậu cung này nhiều năm như vậy cũng chưa từng thấy qua chứ!”

Chu tổng quản? Thường Hy chợt giật mình, nhìn Ngũ Hải, kinh ngạc nói: “Ngài là Chu đại tổng quản?”

Trịnh Thuận nghe Thường Hy nói như thế, nhất thời ngẩn ngẩn cả người, đây là chuyện gì xảy ra?

Ngũ Hải cười ha hả nói: “Đúng vậy, kẻ hèn Ngũ Hải sau này vẫn phải nhờ Ngu Thượng nghi chăm sóc nhiều hơn!”

Tóc gáy Thường Hy dựng lên, lập tức nói: “Nô tỳ thường ngày có gì mạo phạm, kính xin Đại tổng quản đại nhân đại lượng. Chu tổng quản ngài ngàn vạn lần không nên nói những lời như vậy, ngài mà như vậy thì nô tỳ ngay cả đường sống cũng không có. Lão nhân gia ngài lòng sáng tựa gương, ngài không phải là... không phải là...”

Nói tới đây Thường Hy thật không nói tiếp được nữa, trong lòng là hận chết lão Hoàng đế già đại khốn kiếp, ở nơi này cất nhắc nàng rõ ràng là đẩy nàng lên đầu sóng ngọn gió, khóc như chưa bao giờ được khóc đi!

Ngũ Hải trước kia vốn là thưởng thức Thường Hy thông tuệ, nhưng cũng chỉ là thưởng thức mà thôi. Hôm nay lại xảy ra chuyện này, phân lượng của Thường Hy trong lòng hẳn lại không giống trước rồi. Nàng không chỉ có chút tài nhỏ đó, chuyện hôm đó ở đại điện... Suy nghĩ một chút cả người liền cảm thấy tê dại, một tiểu cô nương nhỏ như vậy đã có thể nhạy bén cảm nhận được dụng ý chính trị, thế nhưng có thể phát giác ra được thâm ý của Hoàng thượng. Ngay cả là hần sinh sống trong hậu cung này lâu như vậy cũng chỉ có thể hơi phát giác ra một chút, nghĩ tới đây nhìn Thường Hy càng phát ra thân thiết.

“Rất tốt, người không để cho chúng ta thất vọng. Thường Hy, hôm nay đã đến nước này rồi, người đi cũng phải đi, không đi cũng phải đi, đi đường chông gai mới thấy được bản lĩnh uy phong của người thế nào!” Ngũ Hải cười chỉ điểm.

Thường Hy có điều ngộ ra, nhìn Ngũ Hải khom lưng hành lễ nói: “Đa tạ Chu tổng quản chỉ bảo, nô tỳ nhớ rõ!” Nói tới chỗ này liền dừng lại, khoe miệng hiện lên một nụ cười cổ quái, sau đó nhìn Ngũ Hải cùng Trịnh Thuận nói: “Hai vị công công đi nghỉ ngơi đi, nô tỳ đi báo tin mừng này cho Thái tử gia!”

Thường Hy cơ hồ là cắn răng nói ra hai chữ “tin mừng”, người khác còn chưa có cảm giác gì, Ngũ Hải giả thấy giật mình một cái, nhìn Ngu Thường Hy sải bước vào nội điện, trong mắt đột nhiên toát ra một nụ cười, xoay người lôi kéo Trịnh Thuận nói: “Đi, theo ta uống bình trà đi!”

98. Chương 99

Trịnh Thuận vội vàng nói: “Phải không a, Thái tử gia sao có thể không có người phục vụ, Đại tổng quản đi trước đi, ta ở đây coi chừng!”

Ngũ Hải cười ha ha, đưa tay nhéo lỗ tai Trịnh Thuận nói: “Con khỉ nhà người, đừng cho ta không biết người có chủ ý gì, muốn đi nghe lén? Người đừng có nằm mơ, không muốn mạng nhỏ rồi hả?”

Trịnh Thuận thấy Ngũ Hải nói toạc ra thế, cười hắc hắc nói: “Nô tài đây không phải là tò mò một chút sao? Tổng quản cũng biết đấy, Thái tử gia đối với Ngu thượng nghi kia tựa hồ có chút không giống với những người khác. Mỗi lần Ngu thượng nghi cùng Thái tử gia nói chuyện đều làm cho người ta cảm thấy... cảm thấy... Ai nha, nói không ra, dù sao thì ta cuối cùng cảm thấy Thái tử gia cao cao tại thượng của chúng ta kia dường như không có cách nào trị được Ngu Thượng nghi. Ta vừa mới thấy Ngu Thượng nghi cắn răng đi vào, ta liền tò mò...”

“Tò mò cái gì? Đây là cái có thể tò mò sao? Thật là ngại sống lâu hả? Đi thôi, đi bồi ta uống trà!” Ngũ Hải giống như có điểm tức giận nói, thực ra thì hẳn cũng có điểm tò mò a, khụ khụ... Nếu không phải Trịnh Thuận đang ở chỗ này, sợ mất hình tượng, lúc không có người hẳn cũng muốn đi nghe lén, lần trước nghe lén vẫn còn làm cho hắn hết sức bàng hoàng nha!

Thường Hy tức giận đằng đặng bước vào thư phòng, liếc mắt thấy Tiêu Vân Trác đang tự nhiên tự tại đọc sách, nghiêng răng ken két, dùng sức nhìn chăm chăm hẳn.

Tiêu Vân Trác cũng không thèm nhìn đến Thường Hy, cúi đầu nghiêm túc đọc sách, tùy ý đảo vài trang giấy trong tay, một chút nhàn nhã cùng thích ý, quả thật cùng Thường Hy gấp gáp nóng nảy là cách nhau một trời một vực.

Thường Hy không nói lời nào, Tiêu Vân Trác cũng không để ý đến nàng, tùy ý nàng hung hăng nhìn chăm chăm, hai con mắt như phóng hỏa. Rốt cuộc Thường Hy chịu thua, trừng mắt nhìn người cũng là một việc khổ cực, thời gian càng dài trông mắt cũng muốn rớt ra.

“Chuyện này ngươi có biết hay không?” Thường Hy giờ thánh chỉ trong tay lên nói, giọng nói không tốt chút nào, dù sao cũng không ai hiểu rõ nàng hơn Tiêu Vân Trác rồi, ở trước mặt hẳn không cần phải diễn trò. Trước mặt hẳn cũng không dám đem nàng đánh chết, Hoàng thượng vừa mới phong nàng làm Thượng nghị Đông cung, Tiêu Vân Trác muốn động cũng phải suy tư một chút. Dĩ nhiên, hẳn vẫn không nhúc nhích thì tức là trực tiếp ngầm cho phép bản tính này của nàng. Nếu là ngầm cho phép ư, nàng cũng không cần phải khổ cực che giấu, dù sao nếu diễn trò trước mặt hẳn, cười cũng đã bị hẳn cười nhạo rồi.

Tiêu Vân Trác giương mi lên, lạnh lùng nói: “Lớn mật, cô cứ như vậy nói chuyện cùng bản Thái tử sao? Mới vừa rồi trên thánh chỉ còn tán dương cô lời nói thỏa đáng, nếu là bị phụ hoàng thấy được cái đức hạnh này, không biết lão nhân gia ông ta sẽ nghĩ sao?”

Thường Hy cũng biết không thể cùng người này nói chuyện thật tốt, nếu không cẩn thận là có thể tùy tiện tiện bị hẳn làm cho lạc đề. Nàng thanh cổ họng một cái, dùng lời lẽ nghiêm chỉnh nói: “Ít giả bộ ngớ ngẩn đi, ta như thế nào ngươi còn chưa rõ ràng sao? Thay vì giả bộ đại gia khuê tú cho người cười nhạo không bằng để ta trực tiếp đi tìm chết tốt lắm!”

Tiêu Vân Trác nghe vậy liền ngẩng đầu lên, sâu trong ánh mắt có một tia dịu dàng không dễ gì phát giác được, nhưng là giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ: “Chuyện này ta không biết!”

Tiêu Vân Trác dùng chữ “ta”, không giống với trước kia lúc nào cũng một dạng “bản Thái tử”, chỉ tiếc lúc này Thường Hy đang tức giận nào còn tâm trí để ý mấy cái này, trực tiếp bỏ qua.

Thường Hy ngược lại là không nghĩ Tiêu Vân Trác sẽ làm chuyện nhằm chán đi lừa gạt nàng, cau mày nói: “Người nói lão nhân gia kia tại sao lại tạo ra một chức Thượng nghị Đông cung này giao cho ta? Đây cũng quá không phù hợp quy củ, ngài ấy rốt cuộc muốn làm cái gì? Nhằm vào người hay chính là nhằm vào ta đây?”

99. Chương 100

Khóe miệng Tiêu Vân Trác giật giật, miễn cưỡng nhìn Thường Hy nói: “Chỉ trích sau lưng thánh giá, cô có biết đây là tội chết?”

Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác, hai tay nắm chặt thành quyền hận không thể đâm cho hai mắt hẳn biến thành màu đen. Chỉ tiếc là nàng không dám, nàng thực sự không dám, chưa nói đến nàng có thể hay không đánh được hẳn, nếu là thật cho hai mắt hẳn thành mắt gấu trúc, khiến người khác thấy được làm sao có thể giải thích? Bị Hoàng đế nhìn ra, xui xẻo cũng chỉ là nàng, cho nên nàng chỉ dám nghĩ một chút mà thôi, thật là chỉ suy nghĩ một chút mà thôi.

“Nơi này trừ ngươi và ta ra còn có người khác sao? Làm gì để ý như vậy? Hơn nữa chuyện này có điểm kỳ quái, trong lòng ta không nắm chắc cho nên mới hỏi người một câu. Người đã thanh cao như vậy, kinh thường không thèm mảy tiếng người, tốt lắm, để ta tự mình suy nghĩ, nếu là nghĩ sai, làm ra cái chuyện gì sai lầm, lúc đó người đừng oán giận ta hành động lỗ mãng, động một chút là lại bắt ta quỳ, nếu như thực là như thế ta liền không để yên cho người!” Thường Hy hung tợn nói, nàng xác định mình không phải là bộ dáng cao thượng, giống như tiểu thư khuê các mười ngón tay không dính nước dương xuân, cũng không phải là Thái tử một nước, còn cùng nàng giả bộ. Chấm dứt chuyện đó đi, nàng đem lời này nói trước, xem hẳn xử trí thế nào.

Thấy Thường Hy thực sự tức giận đi ra ngoài, Tiêu Vân Trác chỉ cảm thấy đau đầu, há miệng nói: “Trở lại!”

Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác, khóe mắt khê cong, nói: “Nô tỳ biết thân phận mình thấp kém, không dám không biết trời cao đất rộng mà nói chuyện cùng Thái tử gia. Nô tỳ biết rõ sai rồi, nô tỳ xin lui ra ngoài!”

Tiêu Vân Trác lần này ngay cả khóe mắt cũng phải co giật vài lần, quát lớn: “Cô đừng có hếch mặt lên, còn không quay trở lại đây cho ta!”

Thường Hy xoay người lại nhìn Tiêu Vân Trác cười nói: “Thái tử gia nghĩ xong?”

Tiêu Vân Trác nhìn thấy nụ cười của Thường Hy lại nhớ tới nhiều chuyện trước đây, hẳn đường đường là Thái tử một nước sao có thể dễ dàng đầu hàng như vậy? Nhưng là biết tính khí của Thường Hy nói được là làm được, nếu thực như chọc cho hắn một gậy, đến lúc đó hối hận cũng đã muộn. Thay vì đến lúc đó mới bị động không bằng bây giờ khai thông cho nàng, tránh cho hắn cả ngày lo lắng đề phòng.

“Chuyện này nói trước là ta cũng không biết.” Tiêu Vân Trác rất thông minh dời đi đề tài, hẳn không muốn bị Thường Hy càu nhàu. Chuyện này hẳn cũng rất giật mình, trong lúc nhất thời đoán không ra dụng ý của phụ hoàng.

Thường Hy sững sờ, nàng cho rằng Hoàng thượng sẽ lên tiếng trước cùng với Thái tử, dù sao chuyện này cũng không tính là đại sự kinh thiên động địa gì, nhưng là phải thay đổi thể chế Đông cung, cứng rắn tăng thêm một chức vị, Thường Hy vẫn cho là Hoàng thượng sẽ nói cho con trai hắn một tiếng, huống chi Tiêu Vân Trác lại là Thái tử một nước.

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy khê nhú mày, một đôi mắt to không ngừng chớp động, ngón trỏ của tay phải gõ liên tiếp lên mu bàn tay trái như có điểm suy nghĩ đến mất hồn. Lúc này mặt trời vừa mới lên cao, ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua cửa sổ chiếu vào, đúng lúc phủ lên người Thường Hy khiến cho nàng rộ lên một tầng vàng sáng, càng phát ra xinh đẹp không gì sánh nổi.

Tiêu Vân Trác cũng đã gặp qua vô số mỹ nữ, trong cung không thiếu nhất chính là cái gì? Đó chính là mỹ nữ, hẳn từ nhỏ đã thấy rất nhiều, bất kể có thể sống đến bây giờ hay là như nụ hoa mới hé liền hương tiêu ngọc vẫn, tuy nhiên không người nào có thể có đôi mắt linh động được như Thường Hy, ngay lúc này ánh sáng rực rỡ từ trong đó tỏa ra bốn phía lại càng phát ra mê người.

Thường Hy là cô gái cả đời này hẳn không thể tưởng tượng nổi. Hắn đã thấy nhiều đại gia khuê tú dịu dàng ôn thuận, tiểu cô nương ngọt ngào đáng yêu, kim chi ngọc điệp ngang ngược càn rỡ, hậu phi ác độc hung tàn, lại chưa từng có gặp qua Thường Hy, nữ nhân có thể đem tất cả những điều trên gộp vào làm một. Mặc dù nàng có hai mặt nhưng nó cũng không phải là dạng ác độc sắc bén, nhưng nhỏ mọn là có thật, hẳn không phải ăn hai lần thua thiệt dưới tay nàng sao? Hắn sống đến lớn như vậy còn chưa gặp qua nữ nhân nào dám đối xử với hắn như thế.

Tiêu Vân Trác đang muốn lên tiếng chợt nghe Thường Hy than nhẹ một cái: “Đây thật có chút làm cho người ta gãi đầu rồi, Hoàng thượng ở nơi này ban thưởng ta, rõ ràng chính là đẩy ta tiến ỏ sới. Trong Đông cung người hận chết ta cũng không ít, mới vừa vào cung không bao lâu liền bay lên hai cấp, hơn nữa lại nhảy cao như vậy, chỉ sợ trèo cao ngã đau, đến lúc đó mới thật là thê thảm không nỡ nhìn!”

Tiêu Vân Trác thu hồi ý định, nghe được lời của Thường Hy, thản nhiên nói: “Vậy là cô sợ? Cô không đầu lại họ?”

Thường Hy lần này không có phản bác nói: “Nói không sợ đó là giả, người ở trong tối ta ngoài sáng, tục ngữ nói thật hay mình thương dễ tránh, hơn nữa ám tiễn lại nhiều như vậy, né được cái này chưa chắc trốn được cái kia, Thái tử gia nói có đúng không? Tình cảnh này mấy năm gần đây không ai có thể hiểu rõ hơn Thái tử gia!”

Tiêu Vân Trác vốn có thật nhiều cừ địch muốn kéo hắn xuống ngựa, cái ví dụ này không sai, hơn nữa cũng phù hợp thực tế, chẳng qua là không khỏi có chút lớn mật, muốn trách cứ nàng mấy câu lại nghĩ đến tính tình của nàng, không khỏi nuốt trở về, đem nàng dạy dỗ lại làm nhúc cái tai hắn.

“Phụ hoàng đem cô đặt vào chỗ này chính là có hai loại dụng ý, cô nghĩ ra được chưa?” Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy chậm rãi nói.

Thường Hy nghe vậy liền cẩn thận suy nghĩ rồi nói: “Ý của người là Hoàng thượng muốn thử dò xét ta?”

Quả là nàng biết. “Hoặc là cô có thể ngồi vững vàng ở chỗ này chứng tỏ cô là người có tài, hoặc là cô sẽ bị người khác hãm hại. Nếu cô chết rồi, vị trí này có lưu lại hay không chẳng qua chỉ là một câu nói của Hoàng thượng không phải sao?” Tiêu Vân Trác thản nhiên nói.

“Ý của người là Hoàng thượng một mũi tên hạ hai con chim rồi hả?” Cái lão gia hỏa này nàng cũng biết hẳn không có yên lòng mà, tức giận đến nổi nghiêng răng.

“Khụ khụ...” Tiêu Vân Trác hết sức nhịn không để ỉnh cười ra ngoài, nhìn xéo Thường Hy một cái rồi sau đó nói: “Cũng không thể nói như vậy, chỉ sợ phụ hoàng phần lớn là muốn tôi luyện cô. Hơn nữa, lần này phụ hoàng trong lúc bất chợt liền ban ra chức vị này, chỉ có ở Đông cung mà các Hoàng tử khác không có, này chỉ sợ là còn có ẩn ý khác!”

“Ẩn ý khác?” Thường Hy chợt từ từ suy nghĩ lại một lần, nhất thời bình tĩnh hiểu ra, thần sắc kích động nói: “Lão nhân kia, không ngừng tính toán ta, ngay cả người cũng tiện thể kéo lên?”

100. Chương 101

Lời nói vừa ra khỏi miệng sắc mặt Thường Hy liền biến hóa, chặt chẽ bưng kín miệng mình, nàng làm sao có thể nói cha ruột người ta như vậy đây? Huống chi còn là cử ngũ chí tôn, lần này thật gay rồi! Thường Hy không đợi Tiêu Vân Trác nổi giận, chiếm lấy tiên cơ quỳ xuống, lập tức nói: “Nô tỳ đáng chết, nô tỳ to gan lớn mật, nô tỳ chỉ là thuận miệng nói ra, kính xin Thái tử gia thứ tội, nô tỳ thật biết sai rồi!”

“Thuận miệng?” Tiêu Vân Trác thật sự có chút tức giận, những lời như vậy nếu như lỡ mồm, sơ ý nói trước mặt người ngoài thì đó chính là tội diệt tộc, ngay đến hần cũng sẽ bị liên lụy, cho nên giọng điệu có phần không tốt.

Chân mày Thường Hy khẽ trầm chút mồ hôi, cắn răng nói: “Trước kia thời điểm ở nhà cha ta thường bắt ép ta học rất nhiều thứ, có lúc ta giận quá sẽ nói ông ấy là lão nhân, nhưng cha ta chưa bao giờ mắng qua, cho nên mới vừa rồi ta mới nhất thời kích động mà thuận miệng nói, về sau sẽ không bao giờ dám thế nữa, xin Thái tử gia thứ tội!”

Thật ra thì nếu ở trước mặt người ngoài Thường Hy nhất định sẽ không bao giờ sơ ý như vậy, nhất là kẻ địch của nàng, hẳn là sẽ đề cao vạn phần cẩn thận, làm sao có thể phạm sai lầm trí mạng như vậy? Chẳng qua là nàng ở trước mặt Tiêu Vân Trác tùy ý nói chuyện cũng đã thành thói quen, lúc này mới có thể vô ý mà nói ra, nhưng coi là như vậy Thường Hy cũng biết mình phạm vào sai lầm lớn, cho nên trước quỳ xuống nhận lỗi.

Tiêu Vân Trác trước có chút mất hứng nhưng lại nghĩ đến Thường Hy luôn luôn cẩn thận, mình lại có chút phóng túng với nàng, thường ngày cũng không có nhiều ước thúc, vì vậy hẳn cũng có chút trách nhiệm cho nên chẳng qua là chỉ hừ lạnh một tiếng, tăng thêm giọng điệu nói: “Cô phải biết mình đang ở nơi nào, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, chớ có đem nơi này thành hậu viện nhà cô, nếu không bị người khác nghe thấy được, ngay cả ta cũng không cứu được, hiểu chưa?”

“Nô tỳ hiểu rồi, lần sau không dám nữa, nhất định nhớ kỹ dạy bảo của Thái tử!” Thường Hy toát ra một thân mồ hôi, lúc này nghe được Tiêu Vân Trác nói như vậy mới yên lòng lại, ít nhất hẳn sẽ không có chém đầu của nàng rồi. Nàng thật là khinh thường, quả thật là có chút đắc ý đến nỗi quên thân phận rồi, lần sau không được duy trì thái độ này nữa!

“Đứng lên đi.” Tiêu Vân Trác thản nhiên nói, thấy Thường Hy chậm rãi đứng dậy, đầu gối còn run một chút, thu tâm mắt lại, quay đầu đi nói: “Bất kể phụ hoàng có dụng ý gì, cô về sau thời điểm làm việc gì cũng phải cực kỳ cẩn thận, thận trọng từ lời nói đến hành động.”

Thường Hy vội vàng gật đầu, Tiêu Vân Trác có thể nói những lời này làm nàng rất cảm kích, đây là hẳn đang nhắc nhở nàng. Thường Hy xoay người muốn đi, đột nhiên nhớ tới một chuyện, nói: “Trước khi vào Đông cung, trước cuộc tuyển chọn, Mị phi có ý muốn thu nhận nô tỳ!”

Thường Hy nói xong câu này nhắc chân định rồi đi, Tiêu Vân Trắc lại không để nàng đi như vậy, gọi lại nói: “Hôm nay cô đã là Thượng nghi Đông cung rồi, mặc dù nói chức vị của Vân Thanh cao hơn, nhưng cô dù sao cũng là ngự mệnh thân phong, hai người các cô liền ngang hàng đi!”

Bước chân Thường Hy dừng lại một chút, đây rõ ràng chính là đem quyền lợi của nàng tăng lên. Thượng nghi Đông cung là từ tam phẩm, quản sự cô cô là chính tam phẩm, nơi này có chút khác biệt. Nhưng là Thường Hy nghĩ lại cũng hiểu được, Tiêu Vân Trắc đang là tỏ thái độ với Hoàng thượng, chứng tỏ hấn cũng coi trọng nàng. Thái tử nhìn trúng người mà Hoàng đế cũng nhìn trúng, chẳng khác gì là bày tỏ sự trung thành với Hoàng thượng.

Thường Hy phát hiện cái mình cần phải học thực sự là quá nhiều. Một đạo thánh chỉ này của Hoàng thượng, bên trong cũng không biết có bao nhiêu cong cong queo queo, mà Thái tử chỉ trong thời gian ngắn nhất đã tìm ra cách phản ứng hợp lý đã khiến Thường Hy bội phục. Muốn sinh tồn trong hậu cung, chỉ có thông minh chút ít là không được, Thường Hy thầm hạ quyết tâm phải trong thời gian ngắn nhất tìm hiểu rõ người trong hậu cung mới được!

Buổi sáng Vạn Thịnh mới tuyên đọc thánh chỉ, rất nhanh liền truyền khắp Đông cung. Chưa tới một canh giờ, Thái tử lại để cho Ngũ Hải truyền chỉ dụ Thường Hy cùng với Thanh Vân ngang hàng. Trong phút chốc, Thường Hy lập tức trở thành người chạm tay liền bóng trong Đông cung.

Phùng Thư Nhã nghe được tin này quả thực tức giận đến muốn lệch miệng, hung hăng đem Nữ tặc đang chép trước mặt mình vung xuống đất, tiếp theo ngay cả bút và mực cũng chịu chung số phận.

Thị nữ đang cẩn thận phục vụ bên người lập tức xanh mặt, vội ngồi xổm xuống thu thập, dọn dẹp lưu loát, sau đó mới rót trà dâng lên, nhìn Phùng Thư Nhã: “Chủ tử, uống một ngụm trà đi, tức giận đã thương bản thân không có lợi!”

“Cũng chỉ là con gái của dân đen, làm sao có thể lấy được vinh hạnh đặc biệt như vậy? Thái tử gia coi trọng cô ta đã làm ta rất khó nhịn, không nghĩ tới ngay cả Hoàng thượng cũng để cho cô ta có chút thể diện như vậy! Ngu Thường Hy thì có cái tài đức gì? Chỉ có đúng một cái mặt biết dụ dỗ thôi!” Phùng Thư Nhã càng nghĩ càng tức giận, cặp mắt bắn ra tia sáng độc ác.

Du Tang nghe vậy cười yếu ớt nói: “Chủ tử, Ngu Thường Hy náo động như vậy, người hận cô ta nhất định không thiếu, muốn đẩy cô ta ngã cũng không phải là số ít. Chúng ta chỉ cần chờ nhìn, đảm bảo rất nhanh cô ta sẽ luống cuống tay chân!”

Phùng Thư Nhã nghe vậy, mi giác giương lên, hỏi: “Người nghe nói được cái gì?”

“Chủ tử chính là chủ tử, chỉ cần nghe một câu nói của nô tỳ đã đoán ra được!” Du Tang khẽ cười nói, quay đầu nhìn một chút khiến thị tỳ trong phòng tất cả lui ra, lúc này mới khom người nói: “Vân Thanh cô cô từ trước đến giờ bất hòa cùng Ngu Thường Hy. Lần này Thường Hy ngồi ngang hàng, trong lòng không biết có mấy phần oán hận cô ta đấy! Chúng ta không ra tay, Vân Thanh chỉ sợ là nhịn không được liền đối phó với Ngu Thường Hy. Nếu là như vậy, tại sao chúng ta lại không tọa sơn quan hổ đấu?”

Ánh mắt Phùng Thư Nhã sáng lên, nhìn Du Tang hỏi: “Chuyện này là thật?”

“Tự nhiên là thật. Trước khi chủ tử đến Đông cung, Vân Thanh cô cô đã từng muốn đem Ngu Thường Hy đến làm nô tỳ của ngài, chỉ tiếc Thái tử gia đem nàng đến Doanh Nguyệt điện. Nếu không, nàng rơi vào trong tay ngài thì làm gì có ngày hôm nay. Nhưng cũng vì vậy mà Vân Thanh cùng Ngu Thường Hy kết mối thù, ngài cứ chờ xem đi, chắc chắn cuộc sống sau này sẽ vô cùng náo nhiệt!” Du Tang lạnh lùng cười một tiếng, chậm rãi nói ra, nàng cũng là cực kỳ hận Thường Hy, tại sao cô ta có thể có vận khí tốt như vậy?

Ngón trỏ của Phùng Thư nhẹ nhàng giật giật, khóe miệng dâng lên một tia mỉm cười âm lãnh, từ từ nói: “Vân Thanh càng già càng cay nhưng tính tình trầm ổn, chờ đến khi nàng ta động thủ còn không biết đến ngày tháng năm nào. Nếu đã như vậy chúng ta phải cho nàng thêm chút sức thôi!”

Du Tang vội khom lưng hỏi: “Ý của Lương đế chủ tử là thế nào?”

Phùng Thư Nhã cười lạnh một tiếng, nhìn chồng Nữ tặc, Nữ giới thật dày kia nói: “Ngày hết bể môn sắp đến, chúng ta cũng nên liên lạc cùng chúng tỳ muội để bồi dưỡng tình cảm. Người đi truyền lời của ta... bảo các nàng buổi tối ngày mai đến nơi này ngồi một chút, ta cùng họ uống rượu, đùa bỡn vui mừng!”

101. Chương 102

Thường Hy nhậm chức mới, có rất nhiều chuyện phải làm, cũng may mắn có Triều Hà cùng Văn Thu ở một bên lúc nào cũng sẵn sàng chỉ điểm nàng, giúp nàng được không ít việc. Nhưng ngay cả như vậy cũng vẫn loay hoay không dứt, ban ngày còn phải hầu hạ ở Doanh Nguyệt điện, thật không còn thời gian để thở rỗi.

Thường Hy đã trở thành từ tam phẩm Thượng nghi Đông cung, theo quy củ mà nói bên cạnh phải có hai tiểu nha đầu hầu hạ cận thân, trải qua mấy ngày nay cũng có không ít người tự mình đề cử nhận lấy phần công việc béo bở, nhưng là Thường Hy lại chậm chạp chưa có đưa ra quyết định, bởi vì đây cũng không phải là chuyện nhỏ, người hầu hạ bên cạnh mình nhất định phải là người đáng tin. Nếu không chỉ cần họ động tay động chân, nàng có thể thời thời khắc khắc đề phòng hay sao?

Vì vậy chuyện này cực kỳ hao tổn tâm trí, nàng cần phải có chút phòng bị trước nha! Thường Hy biết chuyện này liên quan đến tính mạng của mình nên không dám qua loa, cho nên hai ngày nay cũng không tỏ ra gấp gáp nóng vội, cố tình trên mặt không hề để lộ ra là bị người áp chế.

Rốt cục là Tiêu Văn Trác thấy được quần cảnh của nàng, không nói hai lời liền đem Triều Hà cùng Văn Thu cho nàng, này hù dọa Thường Hy có chút giật mình! Triều Hà cùng Văn Thu đó là hai cung nữ phục vụ ở Triều Huy điện, cũng không phải là hai cái tiểu nha đầu, làm sao có thể đi tới phục vụ nàng? Thường Hy không phải không nguyên ý, nhưng là làm người không nên quá ích kỷ, ngay cả biết Triều Hà cùng Văn Thu là tin tưởng được nhưng cũng không thể để người khác vì mình mà trễ nải tiền trình.

Triều Hà cùng Văn Thu sau khi biết được bản khoán của Thường Hy, tự mình tìm tới cửa.

Thường Hy nhìn hai người, ngượng ngùng nói: “Các muội không cần nói, ta hiểu. Các muội yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để cho hai muội phải đến đây phục vụ ta đâu, ta cũng sẽ không trì hoãn tiền trình của các muội, cứ yên tâm là được!”

Triều Hà cùng Văn Thu vừa nghe liền không nhịn được cười. Triều Hà nói: “Ta đã sớm nói Ngu tỷ tỷ sẽ không chứa chấp chúng ta. Văn Thu, ta đoán đúng rồi chứ?”

Văn Thu cười một tiếng, đưa tay điểm lên cái trán của Triều Hà, lúc này mới nhìn Thường Hy nói: “Ngu tỷ tỷ, tỷ nói thế là sai rồi, cái gì mà trì hoãn tiền trình của bọn muội? Đi theo Thượng nghi Đông cung chẳng nhẽ lại không so được với làm cung nữ tại Triều Huy điện? Không biết có bao nhiêu người đổ mắt mà nhìn vào vị trí này đây. Phục vụ tại Triều Huy điện tuy là cũng có chút thể diện, so với cung tỷ bình thường là có thân phận cao hơn một chút, nhưng dù sao cũng không phải là một kế hoạch lâu dài. Đi theo bên người Ngu tỷ tỷ nhưng là không giống thế. Ngu tỷ tỷ hiện nay được Hoàng thượng khâm ban cho chức vị Thượng nghi Đông cung, lại được Thái tử khải dụ cho ngồi ngang hàng với Văn Thanh, trông nom mọi sự, tỷ nói là còn vị trí nào so hơn được nữa hay sao? Đi theo bên người Văn Thanh cô cô cũn không thể thời thời khắc khắc ra vào Doanh Nguyệt điện, ra mắt Thái tử điện hạ, nhưng là đi theo tỷ liền dễ dàng hơn rồi, đó là có bao nhiêu thể diện a? Ngu tỷ tỷ, bọn muội không uất ức, cầu cũng còn không được đấy!”

Thường Hy cười khổ một tiếng, nói: “Các muội đừng có lấy mấy cái dụ dỗ đó mà gạt ta, nhìn ta thật giống kẻ ngốc sao? Ai chẳng biết hiện tại đi theo ta là nguy cơ tứ phía, không biết có bao nhiêu đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của ta nữa? Đi bên cạnh ta nguy hiểm tăng nhiều, không thể so với phục vụ tại Triều Huy điện an toàn được, các muội không phải là không biết đúng không? Ta nói gì cũng không để các muội mạo hiểm đi theo ta đâu!”

102. Chương 103: Hậu Cung Tự Có Tình Ý.

Văn Thu nghe vậy cười nhẹ, nhìn Thường Hy nói: “Ngu tỷ tỷ, hôm nay liền nói trở lại đi, kể từ ngày thứ nhất tỷ vào Đông cung, nha đầu Triều Hà này liền đối với tỷ thân thiết, tỷ có biết vì sao không?”

Trong lòng Thường Hy vẫn là có chút nghi vấn đối với chuyện này, không có một ai là có thể vô duyên vô cớ đối tốt với người khác, nhất là ở nơi hậu cung này, nghĩ rồi nói ra: “Ta cũng đã từng nghĩ về vấn đề này, cũng muốn hỏi qua nhưng là không tiện mở miệng, chỉ sợ các muội sẽ cảm thấy ta không tin tưởng các muội, cho nên vấn đề nén trong lòng. Hôm nay nếu đã nói ra, vậy đến tột cùng là vì cái gì?”

Thần sắc Triều Hà có chút âm trầm, đây là lần đầu tiên Thường Hy nhìn thấy Triều Hà luôn tươi cười rực rỡ lại có vẻ mặt làm người khác sợ run như vậy.

Vân Thu thấy Triều Hà mím môi không nói đành mở miệng: “Ngu tử tử hay là để muội nói cho tử, thời điểm Triều Hà vừa mới vào cung liền làm quen được một tiểu cung nữ tên là Hoa Nương. Hoa Nương này có dáng dấp mô dạng gì muội chưa từng thấy qua, nhưng là ngay khi Triều Hà nhìn thấy tử liền lôi kéo tay muội nói, dáng dấp tử cùng Hoa Nương thật sự quá giống, lập tức sinh ra hảo cảm, nói gì cũng muốn thân cận với tử!”

Nói tới chỗ này, Thường Hy còn chưa có phục hồi lại tinh thần, Vân Thu lại thở dài nói tiếp: “Hoa Nương kia thật là một người mệnh khổ, vừa vào cung liền cùng Triều Hà bị phân tới Loan Minh cung. Mị phi là một nữ nhân vô cùng tâm kế, nhìn thấy Hoa Nương xinh đẹp liền phân nàng vào hậu viện làm việc nặng nhọc, không cho bước chân vào tiền điện nửa bước. Khi đó chính là Triều Hà thường xuyên nửa đêm khuya khoắt đưa đồ ăn tới cho nàng. Mị phi mặc dù quản chế Hoa Nương rất chặt chẽ, nhưng thế gian này vẫn có cái gọi là ngoài dự đoán của mọi người, có một ngày Hoàng thượng không hiểu vì sao muốn đi hậu viện ngắm hoa, vì vậy liền gặp được Hoa Nương đang giặt quần áo giặt náy mình, dĩ nhiên là đem Hoa Nương thu làm tần phi. Mị phi biết được vô cùng giận dữ nhưng cũng không dám cùng Hoàng thượng náo loạn mà còn bày ra tư thái hiền lương, chủ động giảng hòa cùng Hoa Nương. Nhưng cuối cùng Hoa Nương vẫn chết ở trong tay nàng. Triều Hà cùng với Hoa Nương là tình như tỷ muội, nàng muốn thay Hoa Nương báo thù nhưng lại không có bản lĩnh kia. Vì không muốn để cho Mị phi làm hại liền nhờ Vạn Thịnh công công đem đến Đông cung làm nô tỳ, Triều Hà chỉ muốn một ngày nào đó Thái tử lên ngôi, thời điểm Mị phi mất đi chỗ dựa chính là lúc nàng báo thù!”

Nghe tới đây, Thường Hy ánh mắt phức tạp nhớ tới mình lần đầu tiên gặp mặt Hoàng đế cũng không phát hiện ngài ta đối với khuôn mặt này có cái gì giết mình kinh ngạc, hơn nữa nếu quả thật dáng dấp giống như vậy thì Mị phi cũng phải nhận ra, nhưng là bọn họ lại không có phản ứng gì, suy nghĩ một chút liền nhìn Triều Hà hỏi: “Triều Hà, ta cùng Hoa Nương đó thật sự là rất giống nhau sao?”

Triều Hà sững sốt, lắc đầu một cái, nói: “Thật ra thì dáng dấp cũng không tuyệt đối giống nhau, nhưng Ngu tử tử uội cảm giác giống như năm đó ở cùng Hoa Nương. Dù sao một câu nói cũng không thể diễn đạt rõ ràng, người thì không hẳn giống nhau nhưng lại cùng một cảm giác, cho nên muội cuối cùng nghĩ muốn tới gần Ngu tử tử. Hôm nay tử tử biết được chân tướng thì xin đừng trách muội lỗ mãng nhé!”

Thường Hy có chút bình thường trở lại, nàng cũng không muốn sống dưới bóng người khác, hiện tại nhất thời hiểu được tại sao Triều Hà lại nhất định phải đi theo mình. Chỉ bằng phần tình nghĩa bạn bè này, Triều Hà có thể vì một người bạn đã mất mà chấp nhất như thế có thể thấy được nàng là một người đáng tin cậy. Biết họ đã hạ quyết tâm, nàng cũng không cố chấp cự tuyệt nữa, nhìn hai người nói: “Được, đã như vậy từ nay về sau ba tỷ muội chúng ta đoàn kết nhất trí, nhất định bình an trong hậu cung này, còn phải mưu ra một mảnh trời riêng nữa!”

Ba người nhìn nhau cười một tiếng, chẳng qua là trong mắt Triều Hà vẫn còn ánh lên một tia đau thương, đau lòng nói: “Nếu như Hoa Nương còn sống, nhất định cũng sẽ thích Ngu tử tử...”

“Tốt lắm, đừng nói mấy chuyện này nữa, trước mắt còn có rất nhiều thứ phải làm, muốn thương xuân bi thu cũng phải chọn thời điểm nhân rồi, đúng hay không?” Vân Thu chủ động đem đề tài này dời đi, đưa tay nắm lấy tay Triều Hà, lại nhìn Thường Hy nói: “Ngu tử tử, muội nhận được một tin, Phùng Lương để đưa ra thiệp mời, mời mấy vị tiểu chủ cùng họp mặt, xem chừng chuyện này không đơn giản, tử nghĩ thế nào?”

Nói đến chính sự, Triều Hà lập tức thay đổi thần sắc, tiếp lời nói: “Còn có thể có chuyện gì, Phùng Lương để vốn nhìn Ngu tử tử không vừa mắt, hơn nữa ngày đầu tiên vào cung đã bị thua thiệt dưới tay Ngu tử tử. Hiện nay Ngu tử tử lại đạt được vinh hạnh đặc biệt như vậy, Phùng Lương để tự nhiên là lo sợ nàng ta mất quyền thao túng Đông cung từ nay về sau cho nên mới thị uy một chút, tính kế màu sắc một chút đối với tử tử thôi!”

Thường Hy vẫn cảm thấy Triều Hà mọi ngày thường cười híp mắt nên không chừng chặc bằng Vân Thu, nhưng là bây giờ nghe được những lời này, thâm nghĩ Triều Hà cũng không phải tầm thường, cười cười nói: “Tám chín phần mười sẽ là như vậy, nhưng là ta cũng không thể để cho nàng cứ như vậy tính toán, nên nghĩ

cách mới phải!”

Vân Thu nhìn Thường Hy một cái, khẽ mỉm cười nói: “Điều này cũng không có gì khó giải thích, trong Đông cung không có Thái tử phi, theo đạo lý mà nói Phùng Lương để chính là chủ tử lớn nhất rồi, nhưng cổ tình nàng ta lại không được Thái tử gia yêu thích. Bất kể ở hậu cung hay là nhà vương công quý tộc bình thường, một nữ nhân không được trượng phu sủng ái, vị trí cao thì có ích lợi gì đây? Phùng Lương để sợ mình yếu thế cho nên muốn tìm trợ thủ giúp nàng đối phó với tỷ tỷ, hoặc là nàng ta muốn cổ vũ người khác ra tay, mình nàng ngồi ngư ông đắc lợi!”

“Vậy muội tính phá một chiêu này của nàng ta thế nào đây?” Thường Hy nhìn thần sắc Vân Thu tựa hồ đã có tính toán trước, hỏi tới.

“Mấy chiêu này ở trong hậu cung rất thường gặp, năm đó khi Hoàng hậu nương nương còn sống, Mị phi cũng dùng chiêu này muốn đối phó với ngài, Hoàng hậu chỉ bằng vài chiêu đàm tiếu nhân gian liền hóa giải được.” Vân Thu cười ha ha, nhìn Thường Hy nói: “Ngu tỷ tỷ, chúng ta mượn dùng một cái dùng cũng không sao!”

Thường Hy cau mày nói: “Cũng không phải là không được, nhưng suy nghĩ một chút Hoàng hậu là lục cung chi mẫu, mà ta cũng chỉ là kẻ nô tỳ, bất kể làm cái gì cũng sẽ bị người khác lên án. Vì vậy chúng ta phải cực kỳ cẩn thận, không được có bất kỳ sai sót nào!”

Ba người chụm đầu vào nhau trao đổi mấy câu, Thường Hy cẩn thận hỏi thăm kế sách năm đó của Hoàng hậu, lại đem kế hoạch của mình nói ra một lần. Triệu Hà cũng Vân Thu liên tục gật đầu, mặt của hai người lộ ra một tia vui mừng. Sau khi thương thảo xong xuôi, hai người đẩy cửa bước đi. Khóe miệng Thường Hy khẽ cong lên, trốn không được cũng không cần né, nàng không cần phải sợ những chuyện như thế này!

103. Chương 104: Đấu Trí Đấu Lực.

Bóng đêm buông dần, gió nhẹ sa tới, đèn lồng đỏ thả ánh nhũ kim đã sớm buông ở mái đình viện cong cong. Cảnh sắc bên ngoài thực tươi đẹp, yên bình nhưng lúc này Thường Hy có thể gọi là chân không chạm đất, cũng chỉ vì câu nói của một người mà nàng lại phải đối diện với một đám sài lang hổ báo. Chuyện là như thế này...

Bảy người bọn Phùng Thư Nhã đã hết khỏi kỳ cấm bế, vì vậy ước hẹn cùng nhau tới tham kiến Thái tử điện hạ, lại đứng dịp vị Thái tử gia này vì chuyện triều chính mà tâm tình hồng бет, nghe được Ngũ Hải thông báo liền thần nhiên nói: “Ngu cung nữ, chuyện này giao cho cô!”

Giọng điệu như vậy, người khác nghe được liền biết Tiêu Vân Trác là không muốn gặp họ, thế nhưng cứ trực tiếp bảo Ngũ Hải truyền khẩu dụ cho bọn họ là được rồi, tại sao nhất định phải bắt nàng tự mình đi? Đây không phải rõ ràng là muốn nàng đắc tội với người khác sao?

Những nữ nhân ngoài cửa kia đã sớm hận chết nàng, hiện tại nếu Thường Hy đi ra nói, nàng có thể dự liệu được sẽ xảy ra chuyện gì. Thế nào cũng không nghĩ đến trước khi họ bày ra mưu kế trị nàng Tiêu Vân Trác lại đem nàng đẩy đi ra. Cứ như vậy thì cho dù còn vài người muốn bảo trì trung lập chỉ sợ cũng sẽ như một làn khói mà hướng tới Phùng Thư Nhã, thật là trời không giúp nàng a!

Thường Hy muốn nói mấy câu, nhưng nhìn thấy Ngũ Hải cũng ở đây cho nên cứng rắn ép bất mãn của mình vào trong lòng. Một mặt cần rõ của nàng chỉ xuất hiện khi không có người ngoài, hiện tại thì vạn vạn lần không thể, chỉ đành phải hành lễ nói: “Nô tỳ sẽ đi ngay, không để người khác quấy rối thanh tịnh của Thái tử gia!”

Nhìn Thường Hy đi ra ngoài, Ngũ Hải liền quay lại nhìn Tiêu Vân Trác nhỏ giọng nói: “Thái tử gia, ngài cứ như vậy khiến Ngu Thượng nghi đi ra ngoài, chỉ sợ nàng sẽ phải thua thiệt. Lão nô đã sớm nghe nói Phùng Lương để thời điểm ở nhà rất ngang ngược cần rõ, dù sao phụ thân của nàng cũng là Tổng đốc Giang Nam...”

Tiêu Vân Trác nhìn Ngũ Hải, cắt đứt lời của hắn, lạnh lùng nói: “Những chuyện này nàng sớm muộn gì cũng phải đối mặt, hơn nữa nàng nhất định phải học đối mặt. Người nếu không yên lòng thì có thể đi nhìn một chút, ngộ nhờ nàng không chịu được thì người đi lên hỗ trợ là được.”

Ngũ Hải nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia kinh dị, chỉ vì câu nói kia của Tiêu Vân Trác: những chuyện này nàng sớm muộn gì cũng phải đối mặt... Đây... Có phải chính là cái ý tứ kia giống như hắc nghị không?

Việc đến nước này, Ngũ Hải cũng không dám nói khác, chỉ đành phải lên tiếng: “VẬY lão nô đi ra xem một chút, có lẽ Ngu Thượng nghị còn lợi hại hơn so với lão nô nghĩ rồi!”

Tiêu Vân Trác không nói gì, chẳng qua là xuyên thấu qua cửa sổ nhìn bóng đèn lồng đỏ nhấp nháy trong gió, ánh mắt hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, bật thốt lên nói: “Nàng tự nhiên là sẽ không chịu thua thiệt...”

Ngũ Hải toàn thân cứng đờ, chưa bao giờ gặp qua Thái tử gia đối với nữ tử nào lại hiểu rõ như vậy. Theo hắc biết Thái tử cùng Thường Hy cũng mới chỉ gặp qua có vài lần a, sao lại có thể khẳng định chắc chắn như vậy? Nhưng hắc cũng không dám hỏi nhiều mà khom lưng lui xuống. Người Thái tử gia để ý, hắc sẽ phải hảo hảo mà che chở, lời Hoàng hậu nương nương lúc lâm chung vẫn còn vang vọng ở bên tai, hắc sẽ không có phụ dận dò của Hoàng hậu.

“Nô tỳ tham kiến các vị chủ tử! Thái tử gia nói công sự bận rộn không rảnh gặp các vị chủ tử, kính xin các vị chủ tử trở về đi thôi!” Thường Hy ra khỏi cửa Doanh Nguyệt điện, mang trên mặt nụ cười thản nhiên, hành lễ nói. Về lễ tiết Thường Hy phải khiến người ta tìm không ra nửa điểm tật xấu, nếu không cái này sẽ trở thành cớ để người khác công kích. Ngay cả bây giờ nàng đã là từ tam phẩm Thượng nghị Đông cung, nhưng nói cho cùng vẫn là bậc nô tài, nô tài thì phải làm bốn phận của nô tài.

Đám người Phùng Thư Nhã biến sắc, không nghĩ tới mắt công chạy đến đây cuối cùng lại nhận được tin này, trong lúc nhất thời mỗi người một sắc mặt đều lộ ra ngoài. Phùng Thư Nhã nhìn Thường Hy, cắn răng hỏi: “Ngu Thượng nghị, lời này là Thái tử gia chính miệng nói hay là cô tự chủ trương?”

Thường Hy nghe vậy ngẩng đầu lên nhìn Phùng Thư Nhã, trên mặt không hề có chút giận dữ, thanh âm hòa hoãn nói: “Lương đế chủ tử sao lại nói như vậy, nô tỳ nào có lá gan dám giả truyền khẩu dụ của Thái tử gia. Huống chi Thái tử gia đang ở trong thư phòng, có cho nô tỳ mười lá gan nô tỳ cũng không dám làm! Cái này xác thực là khẩu dụ của Thái tử gia!”

“Nếu là mấy ngày trước đây tỳ muội chúng ta không tuân theo quy củ mà đòi gặp Thái tử gia thì còn có thể lý giải được, nhưng là hôm nay kỳ cấm bế đã hết, Thái tử gia làm sao có thể không muốn gặp chúng ta?” Phùng Thư Nhã nhìn Thường Hy ác độc nói. Nói thật nàng không nghĩ Tiêu Vân Trác lại không muốn gặp bọn họ. Người khác thì không nói nhưng nàng có phụ thân là Tổng đốc Giang Nam, đối với Thái tử gia là bao nhiêu trợ lực a? Trước khi vào cung mẹ của nàng từng nói, Thái tử gia chính là vì quyền thế nhà nàng nên sẽ đối xử thật tốt với nàng, hôm nay cư nhiên rơi vào thế lương như vậy, làm sao không hận?

“Đúng vậy a, Ngu Thượng nghị, tỳ muội chúng ta là chỉ muốn dập đầu bồi lễ với Thái tử gia. Bất kể thế nào chúng ta đều muốn gặp Thái tử gia một lần, Ngu Thượng nghị hắc là nên vào trong bẩm báo một tiếng mới đúng!”

Nói chuyện là Tổng Nhụ tần, địa vị dưới Phùng Thư Nhã, ngang hàng với Tần Nhụ tần. Tổng Nhụ tần có phụ thân là từ tứ phẩm học sĩ Hàn lâm viện, xuất thân thư hương môn đệ chính tông. Lời này vừa nói ra liền mang theo một mùi vị thư hương làm cho người ta tìm không ra sai sót.

Thường Hy nheo mắt, ngẩng đầu liếc nhìn Tổng Nhụ tần, trong lòng nghĩ đây cũng là một người lợi hại, nói chuyện giọt nước cũng không lọt còn làm cho người ta không tiện cự tuyệt, so với Phùng Thư Nhã càng khó dây dưa hơn.

“Tổng Nhụ tần nếu muốn cùng Thái tử gia dập đầu bồi lễ nô tỳ nào có thể quản được, chẳng qua là kính xin Tổng Nhụ tần không nên làm khó nô tỳ, nô tỳ cũng chỉ là phụng mệnh làm việc. Nếu mấy vị chủ tử nghi ngờ lời nói của nô tỳ, đại khái có thể tự mình đi vào hỏi Thái tử gia!” Thường Hy thản nhiên nói, cũng nghiêng người làm tư thế nhường đường.

Tổng Nhụ tần rất là kinh ngạc nhìn Thường Hy một cái, sau đó liếm hạ khóe mắt không nói nữa. Tần Nhụ tần tựa hồ không phục, tiến lên một bước nói: “Đi vào liền đi vào, ta thật đúng là không tin Thái tử gia không muốn gặp bọn ta, nhất định là cô ở giữa làm chuyện xấu!”

Thường Hy cũng không ngăn cản, chẳng qua là nở nụ cười châm chọc, nhìn Tần Nhụ tần nói: “Tần Nhụ tần chủ tử muốn đi vào nô tỳ không dám ngăn cản, nhưng là nô tỳ cảnh báo trước hôm nay tâm tình Thái

tử gia không tốt, nếu vì vậy khiến Tần Nhụ tần bị thua thiệt, bị giáo huấn, lúc đó Tần Nhụ tần cũng đừng trách nô tỳ không có ngăn ngại!”

104. Chương 105

Tần Nhụ tần nghe vậy không khỏi ngừng lại bước chân, nàng chính là ngu cũng không dám đi sờ vào tức giận của Thái tử gia, lại càng không muốn trở thành trò cười ấy người ở đây, theo bản năng thu hồi bước chân, ngượng ngùng nói: “Tin rằng cô cũng không dám giở trò!”

“Đa tạ Tần Nhụ tần chủ tử nâng đỡ, nô tỳ dĩ nhiên không dám giở trò. Nơi này là địa phương nào, chính là Doanh Nguyệt điện, ai dám ở chỗ này dương oai diễu võ đây? Nô tỳ nào dám lừa gạt các vị chủ tử!” Thường Hy mỉm cười chậm rãi nói, lại nhìn mọi người vẫn như cũ mang bộ mặt tức giận bất bình, cố ý thở dài nói: “Cũng không dối gạt các vị chủ tử làm gì, các vị muốn đi vào nô tỳ cũng không ngăn cản nhưng là hôm nay Thái tử gia vì chuyện triều chính mà tâm phiền ý loạn, ngay cả nô tỳ cũng bị quở trách không ít. Về lý mà nói các vị chủ tử đã vào Đông cung thì chính là người của Thái tử gia rồi, sớm hay muộn cũng sẽ được diện kiến Thái tử gia. Vui mừng cũng là gặp mặt, huyền não gây sự cũng là gặp mặt, nhưng là loại gặp mặt nào sẽ lưu lại ấn tượng xấu cho Thái tử gia? Loại nào sẽ khiến ngài càng sinh lòng hảo cảm?”

Lời này vừa nói ra, thần sắc mọi người ngược lại được trấn an vài phần, chỉ có Phùng Thư Nhã lạnh lùng nói: “Thật khéo mồm khéo miệng, nếu như theo lời cô nói, chúng tỷ muội bọn ta chẳng phải là cứ như vậy mà chờ đợi? Không phải là trong lòng cô có tính toán riêng chứ?”

Đám người nhất thời lại xôn xao một trận, Thường Hy hận đến nghiến răng, nhưng lại không để lộ ra một chút xúu tức giận, ngược lại tươi cười càng phát ra rực rỡ, nhìn Phùng Thư Nhã nói: “Lương đế chủ tử nói lời này, nô tỳ đã sớm nói nếu ngài muốn đi vào nô tỳ cũng không dám ngăn, nhưng là nếu chọc giận đến Thái tử gia... Về sau nếu có thất sủng chớ mang tội danh đổ lên đầu nô tỳ. Chư vị chủ tử ở đây đều chứng kiến, nô tỳ không có một chút xúu ý tứ làm khó các vị, cửa ở nơi này, vào hay không vào chính là phụ thuộc vào các vị. Theo nô tỳ biết, Thái tử gia tuy hỉ nộ vô thường nhưng cũng có một điểm tốt là không vô cớ trút lên người khác. Nhưng là thời điểm Thái tử gia tức giận thì tốt nhất là không nên đụng vào, huống chi, chẳng lẽ Thái tử gia sẽ ngày ngày tức giận hay sao? Sẽ ngày ngày tâm tình không tốt hay sao?”

Nói được như vậy, Thường Hy tự nhận là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, nếu thật là có người không muốn mạng mà đi vào trong, nàng thật sẽ không ngăn cản. Dù sao thì cũng phải có một hai con chim tiên phong chịu xui xẻo thì mới làm cho nàng thể hiện được uy phong, nàng thật sự có điểm ước gì sẽ có người đi vào đấy!

Trong lúc nhất thời trước cửa đại điện yên tĩnh một mảnh. Tống Nhụ tần tươi cười nói: “Vậy thì tần thiếp bọn ta cũng không dám quấy rầy thanh tịnh của Thái tử gia, trước hết cáo lui. Dù sao Thái tử cũng là vì công sự bận rộn, tần thiếp há lại có thể gây thêm phiền toái cho ngài? Còn phiền toái Ngu Thượng nghi chăm sóc cho Thái tử gia, lạnh thêm quần áo, khát dâng trà, tần thiếp liền vô cùng cảm kích!”

“Tống Nhụ tần chủ tử quá lời, đây chính là bổn phận của nô tỳ, không dám nhận những lời ấy của Tống chủ tử!” Thường Hy vội vàng đáp lễ lại, ngẩng đầu nhìn Tống Nhụ tần đã đi xa, thật là một nữ tử tinh xảo, đặc sắc, ngay cả nàng nghe được lời này cũng thấy mềm lòng, nếu là Tiêu Văn Trác nghe được chỉ sợ đến xương cũng nhũn ra rồi!

Những người còn lại vừa thấy Tống Nhụ tần đi, ngay cả còn không cam lòng nhưng cũng không dám xông vào đại điện, tam tam lưỡng lưỡng lần lượt cáo lui, cuối cùng Phùng Thư Nhã tiến lên một bước nhìn Thường Hy nói: “Thời điểm ở Vinh Hạng cung, bản Lương đế cũng đã biết cô không phải dạng hiền lành gì, không nghĩ mặc dù không được lên làm chủ tử, là nô tài cũng có thể liêu lĩnh như thế. Nhưng không có người may mắn cả đời, sẽ có ngày cô bị rớt xuống thôi!”

Thường Hy cười nhạt, nhìn Phùng Thư Nhã nói: “Thái tử gia thích nhất nữ nhân dịu dàng như nước, theo tôi thấy tính tình của Tống Nhụ tần ngược lại sẽ chiếm được hoan tâm của Thái tử gia đấy. Ngày hôm qua Thái tử gia còn hỏi tôi tính cách của bảy vị chủ tử, hôm nay được mở rộng tầm mắt, ngày khác nếu Thái tử gia có hỏi tôi cũng biết đường mà bả bả!”

Phùng Thư Nhã nghe vậy sắc mặt cũng thay đổi, đôi tay nắm chặt thành quyền, cắn răng nghiêng lợi nhìn Thường Hy nói: “Cô dám uy hiếp bản Lương đế?”

“Uy hiếp thì không dám, chẳng qua là Lương đế không nên ép người quá đáng, cần biết được đạo lý người kính ta một thước, ta kính người một trượng. Thường Hy cũng chỉ là một kẻ nô tỳ, không có bản lĩnh lớn lao gì, nhưng là chỉ làm chút công việc bưng trà rót nước cũng may mắn được đứng bên cạnh Thái tử gia nói đôi lời, đây chính là thiên đại phúc phận của nô tỳ rồi, nô tỳ không dám mong đợi nhiều hơn nữa, cũng mong Lương đế hiểu được cho chỗ khó của nô tỳ!” Đây là lần cuối cùng Thường Hy nói mấy lời này cùng Phùng Thư Nhã, về phần có nghe được hay không phụ thuộc vào nàng ta, người thông minh thì nên biết làm thế nào cho phải.

Phùng Thư Nhã chậm rãi thả lỏng tay, nhìn Thường Hy châm chọc cười nói: “Chúng ta cuối cùng có thể danh chính ngôn thuận đứng ở bên người Thái tử gia, chúng ta là thê thiếp của ngài, tương lai có thể cùng tiến cùng lùi với Thái tử gia. Mà cô... chỉ là một nô tỳ, vĩnh viễn không có tư cách đứng bên cạnh ngài, có một số việc cũng chỉ có thể suy nghĩ một chút mà thôi, phải hay không?”

Thường Hy im lặng, đợi nghe hiểu những lời Phùng Thư Nhã nói, trái tim cực độ không thoải mái. Nhưng là không phải vì không thể đứng bên người Tiêu Vân Trác, mà bởi vì khuôn mặt cuồng vọng của Phùng Thư Nhã, chớp mắt một cái, trên mặt lộ ra nụ cười rực rỡ nhất, nói: “Phùng Lương đế nói sai rồi, chỉ có Thái tử phi mới có tư cách danh chính ngôn thuận đứng ở bên cạnh Thái tử gia. Cũng giống như thê thiếp ở nhà dân chúng bình thường, ngài có từng gặp qua thiếp thất được đứng bên cạnh trượng phu sao?”

Lời này cực kỳ khắc bạc, đem Phùng Thư Nhã so sánh với một tiện thiếp. Phải biết thiếp thất là không có địa vị, Phùng Lương đế nếu như ở nhà bình thường thì cũng chỉ tương đương với Quý thiếp, nhưng là Quý thiếp cũng chỉ là thiếp, Thường Hy nói không sai, thiếp vẫn không thể xuất đầu lộ diện. Nàng ta vẫn muốn ngồi lên vị trí Thái tử phi, chỉ tiếc Hoàng thượng không hiểu vì sao trong lần tuyển tú này lại không chịu chọn ra Thái tử phi, nếu không chỉ lấy gia thế của nàng ta, chỉ cần cha nàng đánh động một chút, nói không chừng còn có cơ hội. Nhưng giờ một tia cơ hội cũng không có, trừ phi Thái tử gia thật rất rất yêu thích nàng, ý niệm mãnh liệt muốn lập nàng làm phi, nếu không cả đời này cũng không còn hy vọng.

Nhưng là cố tình, bên cạnh Thái tử gia thời thời khắc khắc luôn có một người căm ghét nàng, đây đối với nàng là uy hiếp vô cùng lớn. Nghĩ tới đây, ý muốn diệt trừ Thường Hy trong lòng Phùng Thư Nhã càng thêm kiên định!

105. Chương 106: Tâm Tình Nhi Nữ

Thường Hy nhìn bóng lưng Phùng Thư Nhã mà không khỏi thở dài trong lòng, chỉ sợ từ nay về sau nàng ta sẽ muốn trăm phương ngàn kế dồn nàng vào chỗ chết thôi. Nghĩ tới hôm qua cùng Vân Thu thương nghị tốt đối sách, ngày mai... Ngày mai sẽ để cho các người thấy Đông cung cũng không phải là nơi các người muốn làm gì thì làm...

Thường Hy ở bên ngoài điện ngăn người, trong kia Ngũ Hải đã đem tất cả mọi chuyện hồi bẩm Tiêu Vân Trác, từng câu từng chữ cũng không bỏ sót. Tiêu Vân Trác sau khi nghe xong nhìn Ngũ Hải nói: “Ta nói đúng không? Đây đối với nàng chẳng qua chỉ là việc rất nhỏ mà thôi!”

Ngũ Hải cũng không hiểu tại sao Thái tử gia lại tin tưởng Thường Hy như vậy, nhưng là không phải không thừa nhận Thường Hy cẩn trọng, đảm lược, biểu hiện mới vừa rồi không được mười phần thì cũng phải có chín phần, vì vậy cười lên tiếng: “Thái tử gia quả thật có pháp nhãn, dĩ nhiên là nhìn không sai, Ngu Thượng nghị thật là người lúc nào cũng khiến cho người khác cảm thấy kinh ngạc, nô tài cũng coi như được mở mắt!”

Tiêu Vân Trác nhìn Ngũ Hải, thần nhiên nói: “Chớ để cưng chiều nàng, lúc nào cũng phải thay nàng cảnh tỉnh.”

Ngũ Hải thu lại thần sắc, thấp giọng lên tiếng: “Dạ, lão nô nhớ kỹ!” Suy nghĩ một chút lại hỏi: “Lần này chỉ sợ là Phùng Lương đế sẽ ghi hận Ngu Thượng nghị, về sau khó khăn chắc sẽ không thiếu. Nô tài lo lắng nhà mẹ Phùng Lương đế rất mạnh, muốn đối phó với Ngu Thượng nghị sợ là dễ như lòng bàn tay!”

Dụng ý của Ngũ Hải rất rõ ràng, trong cung Thường Hy có thể dùng cơ trí của mình để tránh né tính toán của Phùng Lương dễ, nhưng là bên ngoài Phùng gia muốn đối phó với Ngu gia thì quá dễ dàng. Phùng gia là quan lớn đứng vào hàng nhất phẩm, Ngu gia chỉ là thương nhân bình thường, chênh lệch này quá lớn. Hơn nữa coi như Phùng gia muốn đối phó với Ngu gia, chỉ sợ Thái tử cũng không thể chỉ vì một Thượng nghị Đông cung mà ra mặt, không nên tự mình xuất đầu lộ diện.

Tiêu Vân Trác quả nhiên trầm mặc đi vài phần, ngược mắt nhìn Ngũ Hải, hẳn ngược lại đem chuyện này quên mất. Tuy nói Tổng đốc Giang Nam không thể ảnh hưởng nhiều đến miền bắc, nhưng là ở Vân Đô cũng có căn cơ, đối phó với một Ngu gia không có gì là khó. Khẽ nhíu mày, nhìn Ngũ Hải nói: “Người đi giúp ta làm một chuyện...”

Sau khi Ngũ Hải rời đi, Thường Hy cũng không vào phòng nhỏ nghỉ ngơi, nghiêng tựa vào bên cửa sổ lẳng lặng ngắm người. Đêm hè tháng tám, ngay cả gió cũng khiến người ta thêm vài phần nóng bức khó chịu. Thời tiết này lại không giống trời mưa, oi bức làm người ta không thoải mái, sau lưng nàng dường như thấm ra một tầng mồ hôi.

Thường Hy không biết mình phiền não cái gì, nhưng là trong lòng quả thật rất chật vật, Phùng Thư Nhã nói câu kia thật khiến cho nàng cảm thấy khó chịu. Nàng chính là không thể quang minh chính đại đứng ở bên người Tiêu Vân Trác, bởi vì nàng chỉ là một nô tỳ, thân phận này cỡ nào tiện! Mặc dù Thường Hy chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày nàng sẽ lấy thân phận tần thiếp mà ở lại nơi này, nhưng vĩnh viễn là nô tỳ cũng đại biểu cho nàng vĩnh viễn không có cơ hội lật mình, thời điểm đối mặt với Phùng Thư Nhã bọn họ cũng chỉ có thể khúm núm.

Nhưng là nếu khiến nàng lựa chọn ở lại bên người Thái tử gia, ngày trước nàng còn chưa cảm thấy có cái gì, nhưng bây giờ lại thấy có chút không vui. Phụ thân của nàng mặc dù chỉ là một thương nhân nhưng cả đời cũng chỉ lấy mình mẫu thân nàng, một phòng tiểu thiếp cũng không có. Huynh muội bọn họ là cùng cha cùng mẹ, cho nên cảm tình vô cùng tốt. Trong mắt của Thường Hy, yêu nhau thì cả đời cũng sẽ chỉ có một mình người đó, nếu không được như vậy liền thôi, cưới mấy phòng thê thiếp cũng không ảnh hưởng gì đến nàng.

Nghĩ tới đây, Thường Hy cả kinh! Chẳng lẽ nàng...

106. Chương 108

Khẩu dụ của Tiêu Vân Trác khiến Thường Hy dời đến tây thiên điện chỉ trong mấy canh giờ nhất thời đã lan truyền khắp cả Đông cung. Thường Hy vốn đã ở đầu sóng ngọn gió, cứ như vậy lại rơi vào nông nổi vạn người nhòm ngó, đừng nói là Đông cung, ngay cả hậu cung cũng vì nàng mà một phen chấn động.

Đầu tiên là Hoàng đế hạ chỉ ban cho Thường Hy chức Thượng nghị Đông cung đơn giản đã để cho người khác thấy rất bất mãn, ngay sau đó Tiêu Vân Trác lại đem nàng ngồi ngang hàng với Vân Thanh, người đỗ mắt quả thật đã có một đồng lớn, này vừa mới vào đêm lại truyền đến tin tức nàng được vào tây điện, thật chính là khiến vài người muốn qua đời!

Đại hoàng tử phi Đỗ Đình Phương, Ngũ hoàng tử phi La Thúy Yên không khỏi len lén hẹn gặp mặt, hai người thật hận đến nỗi không thể đem Thường Hy nghiền xương ra thành tro mới hả cơn.

“Thật không nghĩ tới tiểu tiện nhân kia lại có vận khí tốt như vậy! Sớm biết như vậy ban đầu tôi đã không đem khăn thêu của cô ta làm hỏng, có lẽ hôm nay chẳng qua cũng chỉ là tần thiếp của vị Hoàng tử nào đó, làm sao có được danh tiếng như bây giờ?” La Thúy Yên trong mắt lóe lên một vài tia phẫn hận.

Đỗ Đình Phương nghe thấy vậy lại làm ra vẻ kinh ngạc nói: “Thì ra khăn thêu kia thật là do cô hủy hoại hay sao?”

La Thúy Yên cười lạnh một tiếng, nhìn Đỗ Đình Phương nói: “Người ngay thì không nói chuyện mờ ám, ngày đó cô cố ý nói câu kia chẳng nhẽ lại không có dụng tâm? Đừng cho người khác là kẻ ngu, đại tẩu, chuyện tình này chúng ta ai cũng là một sợi thừng buộc chân, đừng nghĩ có thể một mình cởi ra!”

Đỗ Đình Phương lạnh lùng cười một tiếng nói: “Người nào với cô một sợi thừng quần chân? Ngày trước cô kéo tôi đi xuống, làm hại tôi gãy một chân, bây giờ xuống giường còn có chút đau đớn, tôi với cô đó là phân biệt rõ ràng!”

La Thúy Yên sững sốt, xoa mặt của mình nói: “Cô nhìn khuôn mặt của tôi đi? Nữ nhân quan trọng nhất không phải đó chính là gương mặt sao? Thái y nói rồi, cũng không thể không lưu lại sẹo. Mấy ngày nay Ngũ hoàng tử nhìn tôi lỗ mũi không phải lỗ mũi, mặt không phải mặt, còn không phải là do tiện nhân kia làm hại? Nếu không phải cô ta kéo tôi đi xuống, tôi hôm nay đến nông nỗi này sao? Huống chi tôi lúc ấy bắt cô cũng chỉ là phản ứng theo bản năng, tuyệt đối không phải là cố ý, cô đây không phải là không biết chứ?”

Con người thường thường chính là như vậy, cùng một chuyện nhưng lại có thể nói ra những cách khác nhau, nàng ta không phải cố ý đem Đỗ Đình Phương kéo xuống, chẳng nhẽ cũng không suy nghĩ một chút nếu không đem Thường Hy đẩy xuống mình cũng không bị hủy dung?

Ác nhân sẽ vĩnh viễn không suy nghĩ cho người khác, chỉ biết đổ hết mọi tội lỗi lên đầu người ta mà thôi!

Đỗ Đình Phương nghe nói như thế, sắc mặt có chút dần ra, chậm rãi tiếp lời: “Nói như vậy ngược lại trách lầm cô. Nói không sai, nếu không phải do tiểu tiện nhân kia tôi và cô làm sao lại rơi vào hoàn cảnh này? Phải nghĩ cách để hạ uy phong của cô ta mới được, tốt nhất là nên để cô ta ngã xuống, trọn đời cũng không thể thoát thân!”

Trên mặt La Thúy Yên thoáng qua một nụ cười ác độc: “Hiện tại hận nhất Ngũ Thường Hy cô nói sẽ là ai?”

Đỗ Đình Phương đầy thâm ý nhìn La Thúy Yên nói: “Ý của cô là?”

“Nếu nói chúng ta phong hào tú nữ còn không có thời gian rảnh rỗi để tụ họp, cô là Đại hoàng tử phi địa vị tối cao, chờ thương thế cô tốt lên chúng ta cũng nên mời các tỷ muội gặp mặt một lần mới được, cô nói có phải không đại tẩu?”

Đỗ Đình Phương hừ lạnh một tiếng nói: “Còn chờ thương thế lành hay sao? Hôm nay tôi tâm tình không tốt, đây không phải là thời điểm tốt nhất mời chúng tỷ muội đến tán gẫu một chút sao?”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, rất nhiều lời nhưng trong lòng lẫn nhau đều hiểu cả.

Bên này thương nghị làm cách nào đối phó với Thường Hy, bên kia cũng không nhàn rỗi, Phùng Thư Nhã đang ời sáu tần thiếp còn lại đến phòng, lại lựa đúng thời điểm Thường Hy dọn nhà mà không có tâm phòng bị. Vân Thanh không biết bằng cách nào nghe được tin tức này, đẩy cửa mà đến.

“Thỉnh an các vị chủ tử!” Vân Thanh mang theo nụ cười nhàn nhạt thỏa đáng nói.

Bảy người trong phòng nhất thời sững sốt. Phùng Thư Nhã quả thật cực kỳ tức giận nhưng vẫn phải cố kìm nén lửa giận của mình, nhìn Vân Thanh nói: “Vân cô cô tự mình đến đây phải chăng có chuyện gì? Ngoài cửa mấy tên tiểu đề không biết đã đi làm cái gì mà cũng không vào bẩm báo một tiếng?”

Phùng Thư Nhã nói thì nói thế, nhưng trên thực tế là oán giận Vân Thanh không có phép tắc, trước khi thông tri mà đã tự mình đi vào.

Vân Thanh cũng không để ý, chậm rãi nói: “Nô tỳ ở Đông cung nhiều năm như vậy, uy nghiêm vẫn còn có chút, muốn sai khiến một hai nô tỳ cũng không phải là chuyện khó.”

Lời vừa nói ra, thần sắc mọi người khê biến, cũng nghe được ý tứ trong câu nói của Vân Thanh. Phùng Thư Nhã ngay cả là Lương đề cao quý nhưng cũng chỉ là nữ nhân không được sủng hạnh, không có thực quyền. Nếu như thực mà nói, trong Đông cung này lời nói của Vân Thanh còn có phân lượng hơn vì nàng ta nắm thực quyền.

Ở địa phương này, địa vị cao cũng chỉ là vô dụng, nắm thực quyền trong tay mới làm nên chuyện.

Phùng Thư Nhã vô cùng mất hứng, nhưng là suy nghĩ tình thế trước mắt, người so với ta mạnh hơn, chỉ đành phải cắn răng mà nói ra: “Vân Thanh cô cô nói lời này cũng phải. Đã đến đây rồi thì ngồi xuống đi, cô cô có chuyện gì quan trọng sao?”

Vân Thanh nghe được hai chữ “quan trọng” liền hé miệng mà cười cười, Phùng Lương để này thật là khắp nơi cũng không buông tha một ai, đưa mắt liếc nhìn mọi người, ánh mắt hơi dừng lại trên người Tống Nhụ tần, ngay sau đó nói: “Cũng không có đại sự gì, chẳng qua là hôm nay Ngu Thường nghi đã bước ột bước, vào ở tây thiên điện của Doanh Nguyệt điện. Đông cung không có Thái tử phi, Lương để chủ tử chính là bậc cao nhất rồi, nô tỳ nghĩ đến hỏi một chút, chủ tử có chỉ thị gì không?”

Mặc dù đã sớm nghe nói Vân Thanh cùng Thường Hy không hợp nhau, giữa hai người có mối hận cũ nhưng là khi nghe được Vân Thanh nói những lời này mọi người mới chịu tin. Phùng Lương để chính đáng hợp tình nhìn Vân Thanh một cái, cười cười nói: “Cô cô thật đúng là người có lòng, tỷ muội chúng ta vào cung cũng chưa được lâu, năm trước không có tập tục cũ gì mà làm theo hay sao?”

Vân Thanh đã sớm biết Phùng Thư Nhã này cũng không phải là một dạng dễ lừa gạt, nghe nàng ta nói lời này chính là muốn mượn tay của mình làm việc, vẫn như cũ thản nhiên nói: “Chính là bởi vì không có cự lệ, nô tỳ lúc này mới xin chỉ thị của Lương để!”

Hai người người tới ta đi cũng không ai chịu nhường ai một bước, Tống Nhụ tần trong lúc bất chợt ho khan, sắc mặt đã đỏ hồng, ngón tay nắm lấy vạt áo trước ngực thật chặt, bất an nhìn mọi người, thở dốc nói: “Ta từ nhỏ đã có chứng ho suyễn, không nghĩ tới hôm nay ngược lại lại tái phát, khụ khụ... Các vị tỷ tỷ xin đừng trách tội, khụ khụ... Ta bị bệnh nên không dám trễ nải, phải về phòng uống thuốc, đợi lát nữa sẽ bồi tội với các tỷ tỷ sau...”

Gương mặt Tống Nhụ tần đỏ bừng lại ho khan không ngừng, mọi người nào dám ngăn trở, nhưng là ánh mắt Vân Thanh thoáng qua một tia sạch trơn, nhìn bóng lưng Tống Nhụ tần ra ngoài có một phần nghiến ngấm.

107. Chương 109: Thiên La Địa Vọng Tầng Tầng Dây Dưa.

Phùng Lương để trong lòng tuy tức giận nhưng trước mặt mọi người cũng không dám nói gì khác, chỉ đành phải âm ức nói: “Bệnh này tới thật sự là đúng thời điểm!”

Vân Thanh không có nói gì tiếp, chẳng qua là sắc mặt nhiều hơn một tia tao nhã, Tống Nhụ tần quả thật là một người biết nhìn tình thế, không biết là ho khan thật hay chỉ là giả lừa gạt, nhưng ở thời điểm mấu chốt như vậy nói ho khan liền ho khan, cũng có chút bản lĩnh! Đợi chút nữa nàng ta tới đây cũng là lúc bọn họ thương nghị xong mọi chuyện, cũng không phải lo lắng, mọi chuyện đều cùng nàng ta không liên quan.

Lại nói Tống Nhụ tần vừa trở về phòng của mình, cho thị nữ lui ra lúc này mới không ho khan nữa, sắc mặt ngược lại mang theo một vài tia sầu lo, mắt thấy sắp có một phen đại loạn, Phùng Lương để cùng Ngu Thường Hy tranh đấu!

Ngu Thường Hy mặc dù chỉ là kẻ nô tỳ, nhưng là nàng lấy được thân phong của Hoàng thượng, lại được Thái tử gia coi trọng, hôm nay còn được dọn đến Doanh Nguyệt điện, đây tất cả đều cho thấy phân lượng của Ngu Thường Hy ở trong Đông cung này ngay cả Vân Thanh cũng không ép được rồi, cho nên Vân Thanh mới có thể cùng hợp tác với Phùng Lương để.

Thật ra thì bất kể hợp tác với ai cũng đều phải gánh chịu nguy hiểm. Người xưa đã nói phú quý cầu trong nguy hiểm, không bỏ ra làm sao có được hồi báo, vấn đề làm xem xét làm sao chớ để đứng sai hàng ngũ mới đúng!

Tình thế hiện tại chính là không sáng tỏ, đừng bảo chỉ có Phùng Thư Nhã các nàng là tần thiếp của Thái tử gia, địa vị cao hơn Ngu Thường Hy một bậc, mà ngay cả bên ngoài Đông cung, Đại hoàng tử phi cùng Ngũ hoàng tử phi đều cùng Ngu Thường Hy có hiềm khích.

Thời điểm ở Vĩnh Hạng mọi người chung sống với nhau một khoảng thời gian cho nên tính tình lẫn nhau đều có chút hiểu biết, hai người kia tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý định, nhất quyết sẽ tìm cơ hội trả thù. Cứ như vậy Thường Hy là rơi vào cảnh loạn trong giặc ngoài, vô cùng thê thảm rồi!

Hai bên đối địch, lại là kẻ tám lạng người nửa cân, phân không ra cao thấp, nghĩ đến chỉ có thời điểm giao thủ mới có thể nhìn ta ai là kẻ lợi hại hơn rồi!

Tổng Nhụ tần thở dài một tiếng, nàng không muốn cuốn vào mấy thứ phân tranh này, nhưng là nếu muốn chỉ lo thân mình thì quả thật là kẻ ngốc nói mơ, bất kể Phùng Thư Nhã hay Ngu Thường Hy cũng đều không cho nàng là người bên họ, ngược lại thành cái gai trong mắt hai phe nhân mã, kia thật sự là chết không chỗ chôn rồi!

Thật sự là khiến người ta lâm vào tình thế khó xử, bất kể muốn giúp đỡ người nào, Tổng Nhụ tần cũng cảm thấy trò chơi này quá mức tàn khốc. Nàng chỉ muốn không liên quan đến mình nhưng là lão thiên gia không cho nàng cơ hội này. Hôm nay nghe được những lời của Vân Thanh bên chỗ Phùng Thư Nhã, muốn tránh mặt quả thật là vô cùng khó khăn, nhưng là đảo hướng sang Ngu Thường Hy... Trong lòng còn có chút không nắm chắc!

Càng không nắm được chủ ý, trong lòng càng cảm thấy gấp gáp, này lại khiến nàng tái phát ho khan. Tổng Nhụ tần từ nhỏ thân thể suy nhược, chứng bệnh ho suyễn cũng là thật, chỉ là tuổi lớn hơn thì số lần phát tác cũng giảm ít lại. Nhưng là nếu không nhờ có nó, mới vừa rồi nàng cũng không biết nên dùng cái gì để thoái thác, tránh cho ngày khác Phùng Thư Nhã tìm nàng gây xúi quẩy!

Càng nghĩ càng khó chịu, trong lòng phát ra buồn bực cực kỳ, bệnh tái phát càng nặng, ho khan một hơi liền dừng không nổi, thiếu chút nữa đã hôn mê, thật may là tiểu nha hoàn ở bên ngoài cơ trí, nghe được âm thanh không đúng đánh bạo đẩy cửa đi vào, thấy bộ dáng Tổng Nhụ tần, sợ hãi đi bẩm báo cho Thường Hy.

Vốn là chuyện này phải bẩm báo cho Vân Thanh trước nhưng Vân Thanh lại đang ở cùng chỗ với Phùng Lương để nên tiểu nha đầu không dám đi, khê cần rằng đành phải đến chỗ Thường Hy.

Thường Hy đang dọn dẹp phòng nghe được lời nói của tiểu nha đầu liền bị hù dọa giật mình, đang êm đẹp tại sao lại bị như vậy? Không chút nghĩ ngợi quay đầu lại phân phó Vãn Thu: “Lập tức đi mời Phùng thái y đến chỗ Tổng Nhụ tần!”

Quay đầu lại nhìn Triều Hà nói: “Muội đi thông báo cho Thái tử gia, sao đó đến phòng bếp dặn họ làm chút canh quả lê, dùng lê để chữa ho khan rất hữu hiệu!”

Vội vội vàng vàng phân phó xong xuôi, thuận tay cầm một chiếc đèn cung đình nhỏ nhìn tiểu cung nữ kia nói: “Đi một chút xem chủ tử của ngươi!”

Thường Hy thân là Thượng nghị Đông cung cho nên những chuyện này không được qua loa, ngay cả áo choàng cũng không kịp phủ thêm, lập tức hướng bên ngoài đi.

Thường Hy vừa đi vừa hỏi: “Báo cho Vân Thanh cô cô chưa?”

“Còn chưa có!” Tiểu nha đầu kia sợ hãi nói, cả người có chút không được tự nhiên đi theo sau lưng Thường Hy.

Thường Hy sững sốt, thần sắc có chút tức giận, nhìn tiểu nha đầu kia hỏi: “Vân Thanh cô cô chính là quản sự cô cô của Đông cung, tại sao chưa hồi bẩm cho cô cô trước lại chạy đến nơi này hả?”

Mặc dù Tiêu Vân Trác đã xuống chỉ dụ cho Thường Hy cùng Vân Thanh ngồi ngang hàng, nhưng là Vân Thanh nói gì thì nói vẫn ở thứ vị cao hơn, Thường Hy cũng không muốn bị người khác đâm sau lưng, nói nàng không coi ai ra gì.

“Vân Thanh cô cô nghị sự trong phòng Phùng Lương ế, nô tỳ không dám đi quấy rầy!” Cũng biết tính khí Phùng Lương ế không được tốt, ai dám đi chọc vào tai họa.

Thường Hy ngừng chân, nhìn tiểu nha đầu kia nói: “Vân Thanh cô cô ở trong phòng Phùng Lương ế, chuyện này xảy ra khi nào?”

Tiểu nha đầu kia có chút ngu ngốc, tựa hồ còn chưa hiểu được những nhân vật lớn này có chút cong cong queo queo, nghiêng đầu nói: “Khi trời vừa tối liền ở đó, Nhụ tần chủ tử của tôi nguyên lai cũng ở đó, sau lại mắc bệnh cho nên mới trở lại trước. Không nghĩ tới bệnh này đột nhiên lợi hại như vậy, nô tỳ luống cuống, cũng không dám đi kêu người trong phòng Phùng Lương ế, chỉ có thể trước tới thông báo với Ngu Thượng nghị!”

Trong lòng Thường Hy nổi lên sóng lớn, không nghĩ tới Vân Thanh thế nhưng lại chủ động đi tìm Phùng Lương ế, có thể thấy được nàng ta có bao nhiêu oán hận nàng. Càng không nghĩ đến Phùng Lương ế cư

nhiên thừa dịp nàng dọn nhà liền tụ họp tề thân đến thương nghị, xem ra vẫn là rất có đầu óc!

Tổng Nhụ tần nếu có đến vậy tại sao lại mắc bệnh mà trở về? Thật chẳng nhẽ mắc bệnh? Thường Hy trong lúc bất chợt lại nhớ đến những lời nói đêm đó của Tổng Nhụ tần, vậy thì thật là một người cẩn thận, chẳng lẽ là nàng cố ý lui ra ngoài hay sao?

Thường Hy hiện tại cũng không nghĩ ra được gì, đến trước cửa phòng Tổng Nhụ tần, đành phải thu hồi tâm tư của mình, đẩy cửa đi vào.

Vừa bước chân vào cửa liền nghe được tiếng ho khan không ngừng, trong lòng Thường Hy run lên, nghe bộ dáng như vậy tựa hồ không phải nói xạo, sải bước đi vào, vòng qua bình phong liền nhìn thấy Tổng Nhụ tần mặt mũi trắng bệch đang nằm trên giường, khom lưng hành lễ nói: “Nô tỳ tham kiến Nhụ tần chủ tử!”

Tổng Nhụ tần vừa nhìn thấy Thường Hy, giống như là bị kinh sợ, ho đến càng lợi hại hơn! Thường Hy sinh nghi trong lòng, nhưng vẫn tiến lên xoa lưng cho Tổng Nhụ tần, giúp nàng thuận khí, lại nhìn tiểu nha đầu kia nói: “Còn không mau đi rót ly nước, đứng đó làm cái gì?”

Tiểu nha đầu kia lúc này mới giật mình tỉnh lại, xoay người cầm bình trà trên bàn rót chén nước, bưng tới. Thường Hy đưa tay lấy qua, đặt trước khóe miệng Tổng Nhụ tần nói: “Trước uống ngụm nước đi, thuận thuận là tốt!”

Tổng Nhụ tần cũng không nói lời nào, nhận lấy chén trà uống hai hơi mới cảm thấy tốt hơn một chút. Thường Hy liền đứng thẳng lên đặt chén trà trở về rồi cười nói: “Nô tỳ đã phái người đi mời Phùng thái y rồi, một lát nữa sẽ đến, Tổng Nhụ tần không cần lo lắng, Thái tử gia bên kia nô tỳ cũng cho người thông truyền rồi, lại phân phó nhà bếp làm canh lê. Dùng quả lê chữa ho khan là không gì tốt bằng rồi!”

Nghe được Thường Hy an bài kín đáo như vậy, dùng khăn lau chùi khóe môi lại nhìn Thường Hy một cái, trong lòng thầm thở dài, cung cách làm việc như vậy, nàng thật là xa xa cũng không đuổi kịp. Chỉ trong chốc lát đã an bài xong xuôi, thật là khiến người khác ngay cả cọng lông thiếu sót cũng không tìm ra.

Nghĩ tới đây sắc mặt Tổng Nhụ tần xám xịt đi vài phần, trong lòng nhất thời cũng không biết lựa chọn thế nào, rốt cuộc là có nên hay không nhắc nhở nàng ấy một câu?

Đang suy nghĩ thì Phùng Viễn Thanh đã tới, trên trán là một tầng mồ hôi mịn, có thể thấy được là một đường chạy chậm mà tới. Thường Hy một bước ra trước giường thả rèm xuống, lại đỡ Tổng Nhụ tần nằm cẩn thận, đem cổ tay nàng đặt bên ngoài giường, lúc này mới hướng ra bên ngoài nói: “Phùng thái y mời vào!”

Phùng Viễn Thanh lúc này mới vòng qua bình phong đi vào, hành lễ nói: “Vi thần tham kiến Nhụ tần chủ tử!”

“Phùng thái y mời đứng dậy!” Nói xong còn ho khan hai tiếng.

Phùng thái y nói tiếng cảm tạ rồi đứng lên, Thường Hy lại tự mình mang tới một chiếc ghế con đặt trước giường nói: “Làm phiền Phùng thái y rồi!”

Phùng thái y hai tay ôm quyền nói: “Không dám làm phiền Thượng nghị!”

Thường Hy khẽ mỉm cười nhìn Phùng Viễn Thanh bắt mạch cho Tổng Nhụ tần, ước chừng qua nửa chung trà, Phùng thái y đứng dậy nói: “Nhụ tần chủ tử đây là mắc chứng bệnh kinh niên, chỉ cần dưỡng bệnh thật tốt là được. Hôm nay Nhụ tần chủ tử nhất định là phiền lòng nóng nảy, tâm tình không yên cho nên mới dẫn đến bệnh cũ tái phát!”

Thường Hy trong nội tâm khẽ động, như có sở ngộ, nhìn Phùng thái y hỏi: “Thái y có phương pháp nào chữa khỏi không?”

Phùng thái y chậm rãi nói: “Này cũng không cần vi thần phải ra tay, chứng bệnh kinh niên của Nhụ tần chủ tử dùng phương thuốc dưỡng sinh là rất tốt rồi, tiếp tục dùng là được. Chẳng qua là nhớ không được tức giận nhiều, phải giữ vững tâm tư bình tĩnh, bệnh này tối kỵ tức giận!”

Thường Hy cười đem Phùng Viễn Thanh tiễn ra ngoài, ở tại cửa thì đụng phải đám người Phùng Thư Nhã còn có Vân Thanh thân sắc ngưng trọng.

Thường Hy hành lễ, lại nghe được Phùng Thư Nhã bắt âm bắt dương nói: “Ngu Thượng nghi tay chân thật là mau!”

Thường Hy cũng không tức giận, chẳng qua là thản nhiên nói: “Chỉ là tấn chức mà thôi, Lương để chủ tử quá lời rồi!”

Lời này khiến cho Phùng Thư Nhã tức giận đến sắc mặt trắng bệch, nhìn Thường Hy hừ lạnh một tiếng, phất tay áo vào phòng. Những người còn lại không nhìn Thường Hy cất bước mà vào. Vân Thanh đi qua người Thường Hy, ngẩng đầu nhìn nàng, nhàn nhạt cười nói: “Ngu Thượng nghi hành động quả thật khiến người ta tán thưởng, quay trở lại ta nhất định phải xin Thái tử gia khen ngợi!”

Thường Hy không nghĩ tới Vân Thanh sẽ nói loại lời này, cho là nàng ta sẽ phải nói cái gì đó thị uy nàng, cho nên sững sốt, ngay sau đó cười nói: “Chi tiếc Vân Thanh cô cô không rảnh rồi, nếu không Vân Thanh cô cô chắc chắn sẽ làm tốt hơn tôi rồi!”

Trước mặt Vân Thanh, Thường Hy không có xưng nô tỳ, mà dùng tôi, Vân Thanh tựa hồ cũng không tính toán gì, đi về phía trước một bước, đột nhiên quay đầu lại nói: “Còn nhớ rõ lời nói của ta không? Nhất thời đắc ý không tính là đắc ý, cả đời đắc ý mới chính là đắc ý!”

Thường Hy âm thầm nghĩ đám người kia nhất định là đã nghĩ ra phương pháp để đối phó với nàng, cho nên Vân Thanh mới có thể nói ra như vậy.

“Lời này rất đúng, chẳng qua là chỉ sợ có thể đắc ý cả đời cũng không có được mấy người. Vân Thanh cô cô đi được đến bước này không biết đã đụng bao nhiêu tường cứng, ăn bao nhiêu thua thiệt đấy! Con người, luôn là có sai lầm mới có thể tiến bộ, có phải hay không?” Thường Hy càng cười đến rục rịch, nhìn về mặt Vân Thanh giống như là ném phải mặt đắng.

Vân Thanh nhất thời biến sắc, hừ lạnh một tiếng nói: “Phạm sai lầm có thể quay đầu lại mới là quan trọng nhất, nhưng là cô có cái cơ hội kia sao?”

108. Chương 110: Thái Tử Gia Đại Giá Quang Lâm.

Thường Hy chậm rãi cười cười, ngay cả khi trong lòng thầm mắng Vân Thanh một thân máu chó nhưng là trên mặt vẫn không hề lộ ra chút nào. Ở nơi này nàng cũng biết được đạo lý hỷ nộ không nên để lộ ra trên mặt.

Tựa vào lan can, than nhẹ một tiếng, ánh đèn lồng hồng rực nhuộm lên khuôn mặt Thường Hy một tầng ánh sáng mỏng mà chói lọi, thật giống như đóa hoa kiều diễm đỏ ửng càng làm nổi bật nàng xinh đẹp vô song, so với vẻ văn nhã đoan trang hàng ngày là hoàn toàn bất đồng, làm cho người ta một loại cảm giác cực kỳ quyến rũ. Hơn nữa khỏe mắt trong lúc vô tình mà tỏa ra ưu thương nhàn nhạt lại càng khiến người khác không thể dứt tầm mắt ra được rồi.

Tiêu Vân Trác từ xa xa bước tới đây liền thấy được một bức tranh mỹ nhân tựa lan can dưới ánh đèn lồng, không khỏi cảm thấy càng nhìn càng ngây dại, bước chân cũng chậm lại. Ngũ Hải vội vàng dừng chân, hẳn thiếu chút nữa đã đụng phải lưng của Tiêu Vân Trác, không khỏi thầm nói đang yên lành tự đừng đừng lại làm cái gì, rồi cũng ngẩng đầu theo tầm mắt của Tiêu Vân Trác nhìn lại, vừa nhìn cũng là không dứt được ánh mắt.

Ngũ Hải cũng được coi là lão nhân trong hậu cung, thấy qua vô số mỹ nữ, nhưng là Thường Hy lại vẫn có thể khiến cho hắn cảm thấy rung động. Vẻ đẹp như vậy rất khác biệt, giống như một dải gấm Vân Hà, ánh sáng lung linh rục rịch làm cho người ta mở mắt không ra.

Thường Hy tựa hồ cảm nhận được có người nhìn chăm chú, theo bản năng xoay người nhìn lại, không nghĩ tới lập tức chạm phải ánh mắt nóng bỏng của Tiêu Vân Trác, trong lúc nhất thời thậm chí có chút bị dọa sợ. Nàng chưa từng thấy qua Tiêu Vân Trác có ánh mắt nóng bỏng như vậy.

Tiêu Vân Trác trong lòng Thường Hy quả thật chính là một băng nhân, trên dưới toàn thân đều viết: tránh xa ta ra một chút, đừng để ta đánh ngươi! Mỗi lần thấy khuôn mặt đáng đánh của hắn, Thường Hy cũng rất muốn cho hắn hai quyền, nhưng là... Nhưng là... nàng không dám! Người nào đó được gọi là Thái tử,

nàng ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, mặc dù trong lòng biệt khuất muốn chết nhưng vẫn phải nhẫn nhịn!

Kể từ khi vào cung, Thường Hy đã tự khắc chế chính mình không nên vì nhìn thấy hấn mà lửa giận tăng vọt, rồi đến hiện nay trực tiếp bỏ qua uy lực mặt băng của hấn, tương đối không dễ dàng nha!

Cho đến tối nay nhìn thấy Tiêu Vân Trác có sắc mặt trầm năm hiem gặp, kết quả nàng cũng hoa hoa lệ lệ đứng đó mà nhìn lại hấn!

Ngũ Hải chợt quay đầu lại, nhìn hai người, nghĩ thầm đây là tình huống thế nào a? Thiên lôi câu địa hỏa? Không giống a!... Không nhịn được ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở Thái tử gia đây chính là hành lang người đến người đi, làm như vậy rất mất thể diện nha!

Tiêu Vân Trác cùng Thường Hy nghe thấy tiếng ho khan cũng phục hồi lại tinh thần. Sắc mặt Tiêu Vân Trác có chút tức giận, Thường Hy vừa thấy, hô to không tốt, xoay người muốn trốn. Cùng Tiêu Vân Trác chung sống lâu như vậy, nhìn thoáng qua vẻ mặt này của hấn cũng biết nhất định sẽ dùng quan báo tư thù, lúc này không trốn còn đợi lúc nào?

“Ngu Thường Hy, đứng lại!” Thanh âm Tiêu Vân Trác không cao, nhưng là cổ tình vừa đúng Thường Hy nghe được, thiếu chút nữa dẫm lên chéo quần của mình, ngã thành tư thế chó gặm bùn!

Đáng chết này! Nàng cũng biết... nàng cũng biết hấn nhất định sẽ không để cho nàng dễ dàng rời đi, nhiều xui xẻo a! Thường Hy mặc dù ngàn vạn không muốn nhưng cũng chỉ đành phải xoay người lại, nếu là làm bộ không nghe cứ vậy rời đi, nàng có thể đoán được ngày mai mình nhất định sẽ thảm hại hơn. Thay vì như vậy, ngược lại không bằng đối mặt, xem hấn muốn như thế nào?

109. Chương 111: Quân Tâm Tựa Biển.

Chậm rãi đi trở về, Thường Hy khom mình hành lễ nói: “Nô tỳ tham kiến Thái tử gia!”

Tiêu Vân Trác tiến lên một bước, thần sắc đã sớm khôi phục vẻ lạnh lùng như băng, thản nhiên nói: “Cô chạy cái gì?”

Thường Hy khẽ cắn răng, tôi chạy cái gì anh so với ai khác còn rõ ràng hơn, đã biết rõ rồi còn cố tình hỏi! Cái tên... cái tên... ừ, khốn kiếp!

“Nô tỳ không có chạy, nô tỳ chỉ là muốn đi xem Tổng Nhụ tần như thế nào, bệnh đã đỡ hơn chưa?” Thường Hy thần sắc bình tĩnh hé miệng nói, tựa hồ như là thật tâm mà nói, không chút co quắp.

Thật có bản lĩnh, nói láo đều không có đỏ mặt, Tiêu Vân Trác thầm nghĩ trong lòng, mặt cũng không lộ vẻ gì khác thường, chẳng qua là thản nhiên nói: “Nếu là như vậy thì bồi bản Thái tử đi một chuyến!”

Thường Hy còn có thể nói gì, có quyền chính là chủ, chỉ đành phải lên tiếng: “Vâng!”

Đi theo sau lưng Tiêu Vân Trác hướng đến phòng Tổng Nhụ tần, còn chưa tới cửa liền nghe bên trong mơ hồ có giọng nói truyền đến, Tiêu Vân Trác khẽ nhíu mày, Thường Hy vừa thấy lập tức nói: “Mới vừa rồi Phùng Lương để cùng mấy vị chủ tử có tiến vào thăm Tổng Nhụ tần, khó tránh khỏi có chút náo nhiệt!”

Sắc mặt Tiêu Vân Trác lướt qua một tia tối tăm, hừ lạnh một tiếng, sải bước về phía trước. Thường Hy sửng sốt, vị đại gia này đùa giỡn cái gì đây, tần thiếp hấn hòa thuận chẳng phải là chuyện tốt sao? Bao nhiêu người cầu mong cũng không được, hấn tức cái gì a?

Nghĩ tới đây Thường Hy liếc mắt nhìn Ngũ Hải, lộ ra một nụ cười thật lớn, nhỏ giọng nói: “Chu tổng quản, Thái tử gia sao vậy? Mới vừa rồi còn thật tốt, sao nói trở mặt liền trở mặt rồi hả?”

Ngũ Hải do dự một chút, sau đó cố tình cúi thấp đầu nói khẽ với Thường Hy: “Nha đầu dần, quá đoàn kết là chuyện tốt sao? Cũng không phải là thời điểm đối phó với người ngoài!”

Ngũ Hải nói xong sải bước đuổi theo Tiêu Vân Trác. Thường Hy ngây ngốc đứng ở nơi đó, thật là một câu nói cao sâu, quá đoàn kết cũng không phải là chuyện tốt sao?

Mặc dù còn nghi vấn nhưng Thường Hy cũng mau chân đuổi theo, nhưng là đến trước cửa Tống Nhụ tần nàng không có đi vào. Người ta đến nhìn tiểu thiếp của mình, nùng tình mật ý, nàng đi vào làm gì? Nghĩ tới đây Thường Hy càng thêm kiên định không muốn vào, đứng ở ngoài cửa chờ Tiêu Vân Trác đi ra.

Mới vừa đứng thẳng người liền nghe được bên trong truyền ra tiếng cười nói riu rít, nhất là thanh âm dễ nghe của Phùng Lương dễ, âm lượng lại cao, Thường Hy không khỏi một hồi phiền lòng, thật là ghét nghe thấy thanh âm của Phùng Thư Nhã, muốn tránh đi lại sợ lúc Tiêu Vân Trác đi ra không thấy nàng liền tức giận. Đang lúc nàng do dự, xa xa liền nhìn thấy Triệu Hà cầm trong tay một hộp đựng thức ăn hình bát giác chạm khắc hoa văn nhỏ, không khỏi nở nụ cười, vẫy vẫy tay để cho nàng đi nhanh mấy bước.

Triệu Hà vội bước nhanh đi tới, nhìn Thường Hy hỏi: “Ngu tỷ tỷ, có cái gì phân phó sao?”

Thường Hy cười cười: “Trong hộp này là canh lê?”

“Chính thế!” Triệu Hà cười nói.

Thường Hy gật đầu một cái nói: “Muội sau khi đem đồ vào thì đứng đây đợi, lòng ta có chút buồn bực, muốn quay về nằm một chút!”

Triệu Hà vừa nghe Thường Hy không thoải mái lập tức nói: “Ngu tỷ tỷ mau trở về đi, nơi này có muội là được rồi, có muốn hay không mời thái y đến xem một chút?”

Thường Hy nhẹ nhàng cười mà nói: “Không có chuyện gì lớn, chỉ là cảm thấy trong người không được thoải mái lắm, nằm một lát là tốt. Muội đứng đây cẩn thận một chút, bớt nói làm nhiều là được rồi!”

Triệu Hà gật đầu một cái, nhìn thấy Thường Hy đi xa mới nhấc chân bước vào cửa.

“Nô tỳ tham kiến Thái tử gia, Lương dễ chủ tử, các vị tiểu chủ!” Triệu Hà thi lễ nói.

Tiêu Vân Trác thản nhiên nói: “Đứng lên đi, cầm cái gì vậy?”

“Đây là Ngu Thượng nghi phân phó nhà bếp làm canh lê cho Tống Nhụ tần. Quả lê rất tốt dùng để chữa ho khan, hầm xong nô tỳ đã đưa tới!” Triệu Hà cười, tiến lên một bước đem hộp đựng thức ăn đặt trên bàn, rồi cuộc vẫn là người hàng năm hầu hạ Tiêu Vân Trác, nói chuyện cũng không có chút co quắp, hành động hào phóng, lời nói cũng thoải mái hơn!

Tiêu Vân Trác không nghĩ tới Thường Hy có thể nghĩ đến những thứ này, gật đầu một cái. Triệu Hà hiểu ý tứ Tiêu Vân Trác, mở hộp đựng thức ăn, bưng ra một chén súp Thanh Hoa, lại lấy ra chiếc thìa cùng màu vẽ hình hoa cúc đã sớm chuẩn bị, múc một chén nhỏ, nhìn Tiêu Vân Trác hỏi: “Thái tử gia có muốn hay không dùng một chút?”

Tiêu Vân Trác phát tai một cái, Triệu Hà vội mỉm cười, bưng chén canh trực tiếp đến bên giường Tống Nhụ tần, nói: “Nhụ tần chủ tử, nhân lúc còn nóng mau uống đi, để lạnh sẽ không tốt!”

Tống Nhụ tần thật ra đã sớm không còn khẩu vị, hôm nay mắc chút bệnh nhỏ đã khiến Thái tử gia đích thân tới, thể diện của nàng tăng lên, chỉ sợ về sau nàng sẽ trở thành cái đinh trong mắt, gai trong thịt mọi người rồi, nhất là vừa rồi nàng nhìn được trong mắt Phùng Lương dễ lóe lên vẻ thô bạo, điều này khiến cho tim nàng không khỏi run lên!

Nàng thật không muốn uống, nhưng là không dám phát cáu ngay trước mặt Thái tử gia, quả là khiến nàng lâm vào tình thế khó xử. Ánh mắt Triệu Hà chợt lóe, tựa hồ có chút minh bạch, cười nói: “Đây là Thái tử gia săn sóc Nhụ tần chủ tử, mình cũng không uống trước hết lại để cho chủ tử uống, chính là lo lắng cho bệnh tình của chủ tử. Chủ tử phải bồi dưỡng thân thể thật tốt, đừng để uống công Thái tử gia dụng tâm lương khổ!”

Khóe miệng Tiêu Vân Trác có chút co quắp, muốn nói cái gì đó nhưng lại thôi.

Tống Nhụ tần nghe vậy lập tức cảm ơn Tiêu Vân Trác, trước mặt mọi người đem chén canh lê kia uống sạch sẽ, trong lòng lại âm thầm phiền não, đây là muốn mạng của nàng a?

Tiêu Vân Trác nhìn một vòng không phát hiện Thường Hy, mắt chợt lóe, đang muốn nói lại nghe thấy thanh âm của Phùng Thư Nhã: “Ngu Thượng nghi thật đúng là người có lòng, ngay cả canh lê cũng đều nghĩ đến, thật là tỷ mỉ chu đáo. Thái tử gia chọn nàng hầu hạ bên người, thật là một chút cũng không sai!”

Ánh mắt Triều Hà lóe một cái, Phùng Thư Nhã này lại muốn làm cái gì? Cũng không để nàng nói tiếp liền chen vào: “Ngu Thượng nghi nếu là nghe được Lương để chủ tử ở đây tán dương nàng, nàng nhất định sẽ rất vui mừng. Chẳng qua là Ngu tử tử hai ngày nay quá mức vất vả, thân mình không thoải mái, nghe nói Nhụ tần chủ tử bị bệnh, vừa tìm thái y, vừa phân phó nhà bếp hầm canh lê, còn tự mình vội vàng chạy tới phục vụ, một hồi bận rộn không tránh được ngực có chút khó chịu, mới vừa rồi khiến nô tỳ thay nàng ở đây hầu hạ, trở về nằm một chút. Lúc Ngu Thượng nghi đi, sắc mặt còn trắng bệch, bước chân cũng không vững vàng, nô tỳ thấy vậy cũng vô cùng lo lắng!”

Phùng Thư Nhã vốn là muốn mượn lý do trách cứ Thường Hy không đến phục vụ, không nghĩ tới Triều Hà kia nhìn thấu ý định của nàng, lại còn đi trước một bước chặn miệng, hơn nữa lại đem Thường Hy nói nàng vất vả như thế nào, thật là nghiêng rằng muốn nát rồi!

110. Chương 112: Ly Gián.

Tiêu Vân Trác ngược lại có thâm ý khác nhìn Triều Hà một cái, cũng không mở miệng nói chuyện. Mọi người không thấy Tiêu Vân Trác tỏ thái độ, trong lúc nhất thời mỗi người cũng nổi lên những suy nghĩ khác nhau.

Tổng Nhụ tần vốn là phải giúp Thường Hy nói vài lời, nhưng suy nghĩ một chút lại nuốt trở vào, giúp hay không giúp cũng chính là tự đẩy mình vào tình cảnh vạn kiếp bất phục, tình huống này nên làm người thông minh mới là tốt nhất. Vì vậy nàng nghĩ rồi nói ra: “Ngu Thượng nghi quả thật là tận chức trách!”

Chỉ một câu nói như vậy, nghe nhàn nhạt rồi lại khiến người ta tìm không ra khe hở, cũng không cách nào khiến người ta hoài nghi nàng là đang nghiêng về phía Ngu Thường Hy, cho nên địch ý hướng về phía nàng lại giảm đi ít nhiều. Tổng Nhụ tần vừa thấy liền thở phào nhẹ nhõm, tuy là như thế nhưng sau lưng cũng đã thấm ra một tầng mồ hôi.

Vân Thanh từ đầu đến cuối không nói một câu, lúc này lại đột nhiên tiến lên một bước, nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Thái tử gia, đêm thất tịch sắp tới không biết nên tổ chức ra sao, kính xin Thái tử gia chỉ thị!”

Tiêu Vân Trác thản nhiên nói: “Theo quy củ cũ trong cung là được!”

“Dạ, nô tỳ biết!” Vân Thanh cười lui ra. Quy củ cũ? Rất tốt!

Vừa nghe nói đến muốn tổ chức đêm thất tịch, mọi người đều cảm thấy vô cùng hồi hộp trong lòng. Đêm thất tịch sẽ tổ chức yến tiệc, đến lúc đó bọn họ lấy ra tất cả vốn liếng, cũng không tin Thái tử gia còn có thể không nhúc nhích, vì vậy trên mặt mọi người đều là dẫn theo mười phần nụ cười.

Tiêu Vân Trác lướt nhìn những nữ nhân xung quanh, bỗng nhiên khóe miệng khẽ nhếch lên một cái, chậm rãi đi tới bên người Tổng Nhụ tần, đưa tay nắm lấy tay nàng ta.

Động tác này khiến thần sắc tất cả mọi người đều biến đổi, ánh mắt nhìn Tổng Nhụ tần sắc nhọn giống như đao kiếm. Tổng Nhụ tần cả người run lên, sợ tới mức thiếu chút nữa lăn xuống giường, theo bản năng muốn rút tay ra. Lão thiên gia ngài không nghe thấy nguyện cầu của nàng sao, nàng chỉ muốn bảo vệ tính mạng, tạm thời không muốn tranh thủ tình cảm a!... Rất đáng tiếc hiện giờ ông trời cũng không có nghe thấy được!

Bởi vì có người nào đó dùng giọng nói vô cùng dịu dàng, nhìn Tổng Nhụ tần nói: “Ái phi dưỡng bệnh cho tốt, gia có thời gian sẽ trở lại thăm nàng. Nàng không nên tức giận, ai muốn chọc nàng tức giận, trực tiếp đuổi ra ngoài cho gia!”

Mọi người lại một lần nữa biến sắc, Tổng Nhụ tần đã muốn khóc, càng phát hiện phu quân của mình đứng là nhìn không thấu. Tại sao lại phải tổn thương thừa lời như vậy, đây không phải rõ ràng là đẩy nàng hướng miệng hổ sao? Nhưng khi nhìn đến thần sắc chân thành của Thái tử gia, nàng lại hoài nghi mình suy nghĩ nhiều, sợ là nàng suy nghĩ nhiều đi, Thái tử gia là thật quan tâm nàng...

Bất kể trong lòng nghĩ thế nào, ngoài miệng vẫn là lên tiếng cảm ơn. Tiêu Vân Trác lúc này mới đứng dậy, vỗ vỗ tay nàng dặn dò: “Dưỡng bệnh tốt, cái gì khác cũng đừng suy nghĩ nhiều, chờ đến đêm thất tịch chúng ta còn phải uống rượu ngón hoan đây!”

Lần này Tống Nhụ tần quả thực là muốn khóc thét lên rồi, nhưng là ngoài mặt cũng không dám nói không vui. Nàng hạ quyết tâm nhất định phải cùng Ngu Thường Hy liên thủ, nếu không nàng một người làm sao đầu lại nhóm người này a? Tục ngữ nói hai quyền sao địch nổi bốn tay, nàng chỉ đành phải tìm đồng minh thôi!

Tiêu Vân Trác hài lòng nhìn Tống Nhụ tần, nhắc chân đi ra ngoài, lúc lướt qua người Phùng Thư Nhã thì dừng lại nói: “Ái phi là Lương đế trong Đông cung, tần thiếp có phẩm hàm cao nhất, nàng phải chăm sóc cho bọn họ.” Nói tới chỗ này hắn đưa tay chỉ mấy vị tần thiếp, khó có được nụ cười nói: “Gia triều sự bận rộn, không thể để ý nhiều như vậy, nên phân ưu thì nàng phải làm, cái này đã rõ chưa?”

Nói xong lời cuối cùng, thanh âm có chút nghiêm nghị, nhưng là vào lỗ tai Phùng Thư Nhã cũng trở thành ngọt ngào, lập tức hành lễ nói: “Tần thiếp biết, trước kia là tần thiếp không tốt khiến Thái tử gia thất vọng, về sau nhất định tần thiếp sẽ làm thật tốt!”

Tiêu Vân Trác nghiêm túc nói: “Vậy làm phiền ái phi rồi, phía trước còn nhiều sổ sách phải xem, Điệp nhi ở nơi này nhờ vào nàng đó!”

Khuê danh của Tống Nhụ tần là Tống Vân Điệp, mọi người không nghĩ tới Tiêu Vân Trác biết khuê danh của nàng còn gọi thân thiết như vậy, sao không khiến cho người ta ghen tỵ? Điều cho rằng mọi người lý ra đã ở cùng một chỗ nhưng Tống Nhụ tần ngoài mặt vẫn muốn tách biệt với mọi người, hôm nay vì một câu nói của Thái tử gia, chẳng phải càng làm tăng sự khác biệt rồi sao?

Phùng Thư Nhã cố cười nói: “Thái tử gia cứ việc yên tâm, đến đêm thất tịch, tần thiếp nhất định sẽ hoàn trả lại cho ngài một Nhụ tần hoàn chỉnh!”

Tiêu Vân Trác nghe vậy liền nhắc chân đi, để lại trong phòng là những nữ nhân đều đang âm thầm tính kế trong đầu.

Triều Hà trở lại tây thiên điện, đem chuyện tình trong phòng Tống Nhụ tần tất cả đều kể cho Thường Hy nghe, không sót một câu. Vừa mới bắt đầu Thường Hy còn có điểm chưa rõ, nhưng ngay sau đó liền vui vẻ đến nỗi ngay cả khóe miệng cũng cong lên thật lớn.

Triều Hà nhìn Văn Thu một cái, không hiểu tại sao trong lúc bắt chợt Thường Hy lại cười đến vui vẻ như vậy, liền hỏi: “Ngu tỷ tỷ, làm sao tỷ lại cười vậy? Muội cảm thấy không có chỗ nào đáng cười nha!”

Thường Hy không thể tự nhiên đem suy nghĩ cảm nhận của mình về ý tứ của Tiêu Vân Trác mà nói ra, ngay cả thân mật như Triều Hà cùng Văn Thu, có một số việc cũng không thể để cho họ biết.

Cha nàng nói: quân không mật là mất thần, thần không mật là mất thân. (ý là vua không biết giữ bí mật thì mất đi các vị thần tử, thần không biết giữ bí mật thì mất đầu ^^)

Khổng Tử nói: có thể nói mà không nói, mất người; không thể nói mà lại nói, lỡ lời. Kẻ biết không lỡ lời, cũng không mất người.

Có một số việc cùng độ tín nhiệm không liên quan, nó giống như một loại nguyên tắc nào đó, giống như Thường Hy cùng Tiêu Vân Trác, đó là thuộc về bí mật giữa hai người, bất luận kẻ nào cũng không được biết.

Thường Hy lập tức cảm thất tiêu tan hết buồn bực trong lòng, nhìn Triều Hà cùng Văn Thu nói: “Hai người các muội không cần trực đêm đâu, náo loạn một hồi như vậy, mệt muốn chết!”

Triều Hà cùng Văn Thu hai mặt nhìn nhau, nghĩ Thường Hy có chút kỳ quái nhưng là cũng không hỏi, chỉ đành phải kìm nén ở trong lòng.

Thường Hy vừa thấy, trong nội tâm liền hiểu, cười nói: “Thái tử gia không phải nói muốn chuẩn bị đêm thất tịch sao? Ngày cũng không còn mấy ngày, ta đây là đang suy nghĩ cho các muội, tiểu nha đầu còn nghi ngờ cái gì?”

Nói tới chỗ này, thần sắc của hai người cũng giãn ra, Thường Hy lại nói tiếp: “Văn Thanh cô cô nhắm vào ta đã lâu, lần này lại đột nhiên đề ra chuyện yến tiệc đêm thất tịch chắc chắn là đã có toan tính. Hai người các muội còn có nhiều việc phải giúp ta để ý, cho nên trước nghỉ ngơi dưỡng sức đi!”

Ăn oản của Vân Thanh cùng Thường Hy, Triều Hà và Văn Thu cũng biết, kể từ ngày hai người đi theo Thường Hy, Vân Thanh mỗi lần nhìn thấy họ cũng chưa từng bày ra khuôn mặt tươi cười. Vì vậy hai người cũng đã rõ ràng, thời điểm bọn họ quyết định đi theo Thường Hy thì Vân Thanh cũng đã coi hai người họ như kẻ địch rồi!

“Ngu tử tử yên tâm, bọn muội cũng không phải là tiểu cô nương chưa hiểu chuyện, sẽ chú ý.” Văn Thu hòa hoãn cười to nói, lôi kéo tay Triều Hà đi ra ngoài, “Nếu tối nay Ngu tử tử thương cảm chúng ta, chúng ta đành phải lười biếng đi ngủ trước rồi!”

Sau khi nhìn hai người đi ra, Thường Hy xuống giường, đẩy ra cửa sổ thấy thư phòng Tiêu Vân Trác vẫn như cũ lóe lên ánh đèn. Hôm nay Tiêu Vân Trác dùng chiêu này, thật sự là vì nàng sao? Nàng muốn đi dò hỏi một chút, tâm tư của người này nàng vẫn luôn nhìn không ra.

111. Chương 113: Mưa Gió Tối

Thường Hy từ nhỏ ở nhà được kiều sanh quán dưỡng, đối với chuyện ăn, mặc, ở, đi lại là vô cùng cầu kỳ, chẳng qua là vào tối chỗ thâm cung này địa vị thấp nên muốn chú ý cũng không cách nào mà chú ý được.

Thường Hy tự mình đến hầu phòng, rót một chén trà Lão quân mi, đặt trong khay gỗ hoàng dương, lúc này mới bưng lên đi tới thư phòng.

Ngũ Hải như thường lệ đứng gác ở cửa, thấy Thường Hy đi tới, tiến lên một bước cười nói: “Không phải nói thân thể người không thoải mái sao? Tại sao lại đã dậy?”

Thường Hy cười nhẹ: “Khiến tổng quản lo lắng rồi, cũng không có gì nghiêm trọng lắm, chỉ là trong lòng có chút khó chịu, bây giờ đã tốt hơn nhiều, thấy thư phòng vẫn sáng đèn cho nên rót một chén trà tới đây!”

Ngũ Hải cũng không hỏi nhiều hơn, chỉ là ánh mắt nhìn Thường Hy có chút không giống trước, cười nói: “Đi đi, Thái tử gia đang ở trong đó!”

Thường Hy gật đầu một cái, không kịp ngẫm nghĩ về cổ quái trên mặt Ngũ Hải, một tay bưng khay, một tay vén rèm đi vào.

Tiêu Vân Trác đang cau mày nhìn tấu chương trong tay, thần sắc rất khó coi, giữa hai hàng lông mày mang theo nồng đậm lệ khí. Thường Hy lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng hẩn tức giận như vậy, còn mang theo một vào tia sát khí, không khỏi có chút dừng lại.

Nàng nhẹ nhàng đi tới, theo bản năng hô hấp cũng dần trở nên chậm lại, Thường Hy không hiểu có chuyện gì xảy ra, đoán chừng Ngũ Hải ở ngoài cửa cũng không biết Tiêu Vân Trác tại sao một hồi sắc mặt đã thay đổi, nếu không Ngũ Hải đã chắc chắn nhắc nhở nàng cẩn thận một chút.

Nghĩ tới đây Thường Hy cảm thấy có chút bất an, khẳng định trên tấu chương kia có chuyện gì đó khiến Tiêu Vân Trác tức giận như vậy.

Mới vừa rồi còn nghĩ tới muốn thăm dò chút về hành động động của Tiêu Vân Trác, hẩn ở chỗ Tổng Nhụ tần hư tình giả ý một phen có phải hay không là muốn giảm bớt chương ngại cho nàng, nhưng là bây giờ nhìn đến bộ dáng Tiêu Vân Trác, Thường Hy đột nhiên cảm thấy, so với chuyện triều chính, những việc hậu viện lật vặt kia coi là cái gì, vì vậy tạm thời buông xuống ý nghĩ của mình.

Đem ly trà nhẹ nhàng đặt xuống trước mặt Tiêu Vân Trác, Thường Hy còn cố làm ra vẻ không biết hẩn đang tức giận, cười nói: “Thái tử gia uống ly trà cho thư giãn đi, cũng để ắt nghỉ ngơi một chút, đọc nhiều như vậy mắt sẽ bị mỏi đấy!”

Tiêu Vân Trác đang lúc nổi nóng, nghe được mấy câu của Thường Hy lại càng không áp chế được lửa giận đang hừng hực thiêu đốt, vung tay hất đổ ly trà xuống đất, quát mắng: “Ai cho cô tiến vào? Đi ra ngoài!”

Thường Hy thể nhưng cũng không sợ hãi, ngược lại còn nháy mắt ra hiệu với Ngũ Hải vừa nghe được thanh âm liền vội vàng vàng tiến vào. Ngũ Hải nhìn một chút rồi lại cắn răng đi ra ngoài.

Thường Hy cũng không tức giận, ngồi xổm xuống thu thập mảnh vỡ của ly trà, vừa dọn dẹp vừa nói: “Như vậy là được rồi nha, có hỏa thì phải phát ra, tránh cho lại chọc tức thân thể của mình. Người khác để cho

người nổi giận làm cái gì, cũng là để cho tức chết người, người ta không cần động thủ. Người nếu làm thật như vậy chính là theo đúng ý bọn họ, người ta cũng không biết ở nơi nào đang cười nhạo đấy!”

Thời điểm Tiêu Vân Trác đối mặt với Thường Hy luôn là khó có thể áp chế tâm tình của chính mình, hơn nữa quả thật là tức giận, nhưng lại vẫn bật thốt lên: “Cô biết cái gì? Đừng ở chỗ này nói bậy!”

112. Chương 114: Thi Kế Đấu Quân Hùng (1).

Thường Hy không để ý tới tức giận của Tiêu Vân Trác, vẫn như cũ dọn dẹp mảnh vỡ dưới đất, đợi đến lúc ly trà, ngay cả lá trà cũng thu thập xong, lúc này mới lần nữa đứng trước mặt Tiêu Vân Trác, nhìn hẩn cười nói: “Ta không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng là trước kia lúc ta ở nhà đều ở tại trong thư phòng của cha ta học chữ. Cha ta bình thường mặc dù cũng không phải là người nói nói cười cười nhưng cũng cực kỳ ít tức giận, ta lớn như vậy nhưng cũng chỉ gặp qua mấy lần ông ấy nổi trận lôi đình thôi!”

Tâm tình Tiêu Vân Trác đang phiền não, vốn là không muốn nghe mấy lời lảm nhảm của Thường Hy, nhưng là thanh âm của nàng lại giống như chim hoàng anh, một chuỗi tiếng cười so với tiếng chuông bạc còn dễ nghe hơn, cho nên lửa giận của hẩn vơi đi một chút. Hơn nữa nghe được chuyện Thường Hy nói hẩn cũng muốn nghe tiếp, nhưng là nàng lại đột nhiên dừng lại, hẩn mới không nhịn được hỏi: “Sau đó thì sao?”

Thường Hy lúc này cũng không có can đảm đi châm chọc Tiêu Vân Trác, biết rõ nam nhân này so với nàng còn muốn nhỏ mọn tính toán hơn, cho nên thuận theo hẩn mà tiếp tục nói: “Cha ta Thái tử gia cũng biết, đó là người cả đời buôn bán, rất ít khi chịu thua thiệt trong tay người khác, mỗi lần ông ấy giận dữ đó chính là bị người khác ám toán rồi! Mới vừa rồi nhìn thần sắc Thái tử gia cũng có mấy phần giống với bộ dáng cha ta khi đó, ta liền phỏng đoán Thái tử gia là bị kẻ thù ám toán, không biết nô tỳ nói có đúng hay không?”

Đến đây, Thường Hy than nhẹ một tiếng, lại nói tiếp: “Chuyện triều chính nô tỳ không hiểu, nhưng là cha ta từng nói một câu, việc làm ăn có được có mất, người tính toán ta, ta tính toán người. Người nào có đạo hạnh cao thì người đó cười được đến cuối cùng. Cha ta hiện nay sở hữu gia sản khổng lồ, nhưng là để có được thành quả như vậy thì cũng đã trải qua vô số gian truân, vất vả, ta từng nghe cha nói qua có mấy lần cũng suýt chút nữa thì táng gia bại sản. Buôn bán còn như vậy, đừng nói là đấu tranh chính trị đầy phong vân quỷ dị kia!”

Tiêu Vân Trác có chút suy nghĩ sâu xa, nhìn Thường Hy đột nhiên hỏi: “Cha cô năm đó thật đã từng vài lần táng gia bại sản?”

Thường Hy che miệng mà cười, hạ thấp giọng nói: “Ta biết rõ cha ta là đang hù dọa thôi. Cho dù gia sản của ông ấy thua sạch nhưng còn có đồ cưới của mẫu thân ta, chỉ cần đồ cưới của mẫu thân ta cũng đủ để cho Ngu gia chúng ta tái khởi lại. Cho nên cha ta nha, nói chuyện là không biết suy nghĩ!”

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy càng phát ra có chút cổ quái, nha đầu này nói chuyện thật là khiến người ta muốn đánh vào cái miệng của nàng. Nói mấy câu mà cũng là bầy dặm khúc quanh, vòng vo hư hư thật thật!

Nghĩ tới đây, Tiêu Vân Trác chợt phát hiện Ngu Thế Hùng thực đem Thường Hy nuôi dạy vô cùng tốt, giống như chuyện gì nàng cũng tinh tường, vì vậy tò mò hỏi một câu: “Những thứ này ai dạy cô?”

Thường Hy tắc tắc cười: “Ta là vô sự tự thông, cha ta nói sự phụ tốt không bằng tự mình tai nghe mắt thấy, tự mình trải nghiệm cái gì cũng biết thì so với được sự phụ dạy bảo còn lợi hại hơn! Đọc vạn quyển sách, đi vạn dặm đường, cha ta nói rồi, chỉ tiếc ta là tiểu nha đầu không thể xuất đầu lộ diện đi học hỏi thêm kiến thức, vì vậy thời điểm ta vừa mới vỡ lòng, cha ta để ta đến thư phòng của ông ấy tập viết chữ, sau đó cho dù không có ai dạy nhưng thứ gì ta cũng có thể tự nghe hiểu được.”

Tiêu Vân Trác giờ phút này là có điểm bội phục Ngu lão gia rồi, phương pháp như vậy cũng nghĩ ra được, quả thật Thường Hy so với những nữ hài tử cùng tuổi thì hiểu biết hơn nhiều lắm, lão luyện nhân tình, khôn khéo thế thái, chỉ cần rèn luyện mấy năm thì sợ rằng trong hậu cung này sẽ không có ai là đối thủ của nàng được.

Lửa giận của hắn không biết từ lúc nào đã tiêu tan, nhìn ra cửa sổ, bầu trời đã sớm đen tuyền thành một mảnh bao la, ngàn vạn ngôi sao sáng chói như ngọc bích được đính trên một dải lụa đen mềm. Khung cảnh yên bình vô hạn khiến lòng của Tiêu Vân Trác cũng dần dần hạ xuống.

“Tiểu công gia Sở Tự Nguyên của phủ Anh Quốc công cầu kết triều thần muốn đi chiếm đất ở Giang Nam, thật là cả gan làm loạn! Con cháu Hoàng thất còn không dám hành động trắng trợn như thế, hắn ngược lại thật sự là làm ra được!” Tiêu Vân Trác theo bản năng mà đem chuyện tình trong tấu chương nói ra, nguyên cũng không tính toán Thường Hy có thể nghe hiểu được, chỉ là muốn trong lòng nhẹ nhõm một chút.

P phủ Anh Quốc công? Đó không phải là nhà mẹ của Mị phi sao, tiểu công gia chính là em trai ruột của Mị phi rồi. Thường Hy rất nhanh liền đem chuyện quan hệ thân sơ phân tích một cách mạch lạc, sau đó mở miệng nói: “Chiếm đất của dân là chuyện mà từ xưa đến nay triều đình đều cấm kỵ, đương kim thánh thượng đã từng hạ chiếu nghiêm cấm chiếm đất, Sở Tự Nguyên kia thật sự là có gan làm càn, dám gây ra chuyện như vậy!”

Tiêu Vân Trác lần này thật đúng là ngạc nhiên, nhìn Thường Hy nói: “Cô hiểu những chuyện này?”

Thường Hy khẽ thở dài một cái nói: “Thương nhân buôn bán thì thời thời khắc khắc phải nắm rõ pháp luật nếu không cũng không biết lúc nào sẽ gặp xui xẻo, đây cũng không phải là chuyện đùa!”

Tiêu Vân Trác trầm nghĩ trong lòng, khó trách Ngụ Thế Hùng lại có được gia nghiệp lớn như vậy, quả nhiên là người không thể xem thường. Nhìn Thường Hy lại hỏi tiếp: “Dân chúng đối với việc chiếm đất này có nói gì không?”

Thường Hy ngẩng đầu nhìn Tiêu Vân Trác, cười nhẹ một tiếng nói: “Dân chúng dĩ nhiên là vô cùng chán ghét loại chuyện như vậy, người nào thích đất đai nhà mình bị vương công quý tộc chiếm đây?”

Nói tới chỗ này, Thường Hy bất chợt hỏi: “Thái tử gia, Sở Tự Nguyên kia là chiếm đất nơi nào?”

“Cô hỏi cái này làm gì?” Tiêu Vân Trác không hiểu hỏi.

“Nô tỳ tò mò, ở chỗ nào a?” Trong đôi mắt Thường Hy khé lóe lên một tia sáng.

Tiêu Vân Trác tựa hồ có chút không quen nói chuyện triều chính với một nữ nhân, nghĩ rồi nói ra: “Cô không cần hỏi, biết cũng chỉ tăng thêm phiền não mà thôi!”

Thường Hy liếc nhìn Tiêu Vân Trác, làm cho hắn cảm thấy khó giải quyết như vậy có thể thấy được chuyện này thực không dễ làm. Nếu là trên địa phận Vân Đô thì có cho tên tiểu công gia kia mười lá gan hắn cũng không dám làm, nhưng là nếu xa nơi này quá cũng không thực tế a! Không thể quá xa để dễ quản lý, lại không được quá gần khiến người ta đổ mắt... Vùng phụ cận Vân Đô dường như không có nơi nào giống thế!

Quan trọng là chỗ kia thế nào lại có thể làm cho Tiêu Vân Trác kiêng kỵ thậm chí giận dữ như thế... Trong lúc bất chợt ánh mắt Thường Hy sáng lên, nàng biết đó là nơi nào, quả thật là địa phương quá tốt nha!

Khóe miệng Thường Hy hung hăng cong lên, thảo nào Tiêu Vân Trác nhúc nhích đầu như vậy, chỉ sợ người nào gặp phải chuyện này cũng sẽ phản ứng như hắn thôi. Chỉ tiếc là, tiểu công gia này thật xui xẻo, cố tình để cho nàng biết đến chuyện này, năm đó mảnh đất kia cũng đã từng bị chiếm một lần...

113. Chương 115: Thi Kế Đấu Quần Hùng (2).

Thường Hy không muốn nói đến chuyện này bây giờ, suy nghĩ một chút, khóe miệng khẽ cong cười hì hì nói: “Thái tử gia, những đêm thất tịch trước các Hoàng tử là mỗi người một nơi hay cùng tụ họp tại một chỗ?”

Tiêu Vân Trác sắc mặt không tốt nhìn Thường Hy, tiểu nha đầu này nghĩ ra cái mưu ma chước quỷ gì nhưng lại không nói với hắn, vốn định hỏi nàng mấy câu lại cảm thấy không thích hợp, chỉ đành phải buồn bực nói ra: “Ai đi đường nấy!”

“Đại gia đình như thế nào lại mỗi người một nơi đây? Năm nay các Hoàng tử cũng đã cưới Hoàng tử phi, nên náo nhiệt một chút! Không bằng Thái tử gia khi vào triều gặp Hoàng thượng thì nói một chút, đêm thất tịch năm nay nên bỏ quy củ cũ, mọi người cùng tập trung một chỗ, cũng để cho bọn nô tỳ kiến thức hạn hẹp như ta đây được mở mang về khí khái hoàng gia. Huống chi Hoàng thượng cũng đã nhiều tuổi,

hắn là muốn con cháu cùng tề tụ đông đủ đi, nhiều người mới đông vui, đây không phải là tốt hơn sao?” Thường Hy mưu tính, tên khốn kiếp kia cứ nhiên tìm Thái tử gia gây phiền phức vậy cũng đừng trách nàng không khách khí. Nếu là chuyện khác thì nàng có thể không giúp được gì, duy chỉ có chuyện này, nàng là nắm được cả thiên thời địa lợi nhân hòa, còn có thể chen ép Mị phi để xả giận, cho nên lại càng nhiệt tình!

Nàng là nhỏ mọn lắm, chuyện ngày đó Mị phi lợi dụng nàng vẫn nhớ rõ không quên, Tiêu Vân Triệt muốn giết nàng diệt khẩu, La Thúy Yên muốn đưa nàng vào tử địa, thù này nàng còn chưa báo đấy!

Tỉ mỉ nghĩ lại, cả nhà bọn họ có mấy người, tất cả đều đụng chạm đến nàng. Có thể thấy được ông trời rất là công bằng nha, khiến cho Sở Tự Nguyên đi làm chuyện ác này, đây chính là đang chờ nàng đi báo thù rồi, nghĩ tới đây Thường Hy có chút hưng phấn vô cùng!

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy đang ngẩn người, trên khuôn mặt còn treo một loại tư thái hẩn vô cùng quen thuộc, đó chính là cái vẻ thỏa mãn của con cáo ăn trộm được gà. Tiểu nữ nhân này nhất định là đang nghĩ ra một cái chủ ý chẳng hay hò gì, nếu không sẽ không hưng phấn như thế. Vấn đề này ngay cả hắn cũng cảm thấy khó khăn, nàng làm sao lại có thể nắm chắc hạ được Sở Tự Nguyên như vậy đây?

Tiêu Vân Trác mặc dù có chút không được minh bạch rõ ràng, nhưng lại chắc chắn một điều rằng tiểu nữ nhân này muốn đem năm Hoàng tử tập trung lại một chỗ, đây rõ ràng là muốn gây chuyện nháo rồi, chẳng qua là... Trong lòng hắn có chút lo lắng, nhờ đâu đến lúc đó trộm gà không được còn mất nắm gạo, nàng nhất định sẽ chịu thua thiệt! Tiêu Vân Trác tựa hồ một chút cũng không có nghĩ tới, nếu như Thường Hy thua chuyện, người đầu tiên bị dính líu tới chính là hắn!

Tiêu Vân Trác cảm thấy hắn vẫn nên xác định trước, nhìn Thường Hy hỏi: “Cô nắm chắc không?”

Một câu nói đơn giản nhưng lại làm cho Thường Hy cảm thấy ảm áp trong lòng, trịnh trọng nói: “Ta không phải là người đem tính mạng làm trò đùa, tất nhiên sẽ phải tính trước làm sau!”

Tiêu Vân Trác có chút an tâm, nghĩ rồi nói ra: “Chuyện này để ta đi nói, cô ở đây chờ là được!”

“Vậy thì đa tạ Thái tử gia đã cho nô tỳ cơ hội báo thù rửa hận!” Thường Hy cười đến rục rỏ, nàng đã sớm không ưa La Thúy Yên lòng dạ ác độc kia rồi.

Tiêu Vân Trác nói chuyện ngược lại rất giữ lời, ngày thứ hai đã thấy thánh chỉ được ban xuống, trong lúc nhất thời tin tức này đã lan truyền cả hậu cung. Không ít cung nữ, thái giám cảm thấy vô cùng vui mừng, những khi có sự kiện lớn như thế này, làm xong tất có khen thưởng. Dĩ nhiên có người cao hứng thì có người cũng cảm thấy nhức nhối khó chịu.

Thời điểm tin tức này đến Đông cung, Thường Hy nghe được liền cười, tiếng nói của Thái tử đúng là hơn người nha, kế tiếp nàng sẽ an bài mọi thứ thật tốt!

Lại nói đêm thất tịch chính là thời điểm dành cho các đôi tình nhân, trong năm vị Hoàng tử thì bốn vị đã có Hoàng tử phi của mình, tụ chung một chỗ cũng quá hợp với tình hình. Tiêu Vân Trác mặc dù không có Thái tử phi, tuy nhiên có Lương đế, Nhụ tần nên cũng không cô đơn a. Lão Hoàng đế lại đột nhiên lại tỏ ra hăng hái quá mức, xuống một đạo ý chỉ: mỗi vị Hoàng tử đều cử ra một quân sự để cùng tổ chức, chuẩn bị cho đêm thất tịch sắp tới!

Thánh chỉ hạ xuống, mọi người lại bối rối!

Nếu là tổ chức yến hội đêm thất tịch, mọi người cùng tập trung lại một chỗ, đương nhiên là phải làm trong hậu cung rồi. Nếu là ở hậu cung, dĩ nhiên sẽ do Hoàng quý phi đứng đầu, Mị phi, Kính phi, Mẫn phi trợ thủ lo liệu, làm sao lại để mỗi vị Hoàng tử cử người đến tham gia đây?

Tâm tư của Hoàng thượng quả nhiên không có người nào có thể nhìn thấu a. Sắc mặt Hoàng quý phi có chút khó coi, nguyên bản nhìn Lệ Bình không vừa mắt, giờ phút này nghe được thánh chỉ lại giương mắt lên nhìn Lệ Bình nói: “Người nói Hoàng thượng đây là có ý tứ gì? Từ khi khai quốc đến nay cũng không có chuyện hoang đường như vậy!”

Lệ Bình thâm oán giận vài câu trong lòng nhưng là ngoài mặt vẫn mỉm cười nói: “Mẫu phi, phụ hoàng đây chính là muốn thay đổi cách quan tâm đến người thôi. Lo liệu yến hội là một chuyện vô cùng phiền tâm lao lực a, ánh mắt của mọi người đều tập trung cả vào đây, nếu như tổ chức tốt thì mọi người đều kính ngưỡng,

còn nếu như xảy ra chuyện gì tất sẽ bị người khác chỉ trích, còn có kẻ sẽ nói huyền thuyên trước mặt phụ hoàng. Mẫu phi, Kính phi, Mị phi dĩ nhiên sẽ không đem sai lầm nhận trên người mình, nhưng mẫu phi là Hoàng quý phi, làm sao có thể trút bỏ trách nhiệm đây?”

Hoàng quý phi nhìn Lệ Bình một cái, mặc dù vẫn không thích nữ nhân này đem con trai bà quản gặt gao, đến nay trong phòng cũng không thu thêm một tấn thiếp nào khiến bà tức giận không thôi tuy nhiên lại không thể không thừa nhận con bé nói có vài phần đạo lý.

Lệ Bình thấy thần sắc Hoàng quý phi dần ra, lại thêm chút sức nói: “Theo con thấy a, phụ hoàng là đang muốn thử dò xét năm vị Hoàng tử đấy. Cần biết rằng người mà các Hoàng tử tiến cử ra nhất định là người cực kỳ tin cẩn, điều này cũng đại biểu cho thể diện của mỗi vị Hoàng tử. Mẫu phi, người nói xem lần này phụ hoàng làm vậy có phải hay không là muốn xem năng lực quản lý thuộc hạ của các vị Hoàng tử đây?”

Một lời hay thức tỉnh người trong mộng, Hoàng quý phi tỉ mỉ suy nghĩ, cảm thấy cũng có ý tứ, cho nên nhìn Lệ Bình cũng thuận mắt đi một chút, chỉ là nghĩ đến thằng con trai không có tiền đồ, tiếc rằng rèn sắt không thành thép muốn cầu chết nó!

Đường đường một Hoàng tử, cư nhiên sợ vợ, cái này nếu để truyền đi, mặt mũi bà còn để vào đâu?

“Vậy các người đã suy nghĩ muốn cử người nào chưa?” Hoàng quý phi dùng sức khê cần rằng, cũng không có mượn cơ hội lần này mà làm khó để Lệ Bình, dạy dỗ con dâu còn có nhiều dịp khác, chớ để lần này dạy không thành lại còn gà bay trứng vỡ!

“Con dâu nghĩ xong rồi, liền để con dâu tự mình ra mặt. Con nghĩ Thái tử gia bên kia nhất định là cử Thường Hy, hai bọn con quen thuộc lại ăn ý, còn không sợ người khác quấy rối, ngài thấy sao?” Lệ Bình có chút không xác định, bởi vì Hoàng đế nói là cử ra hạ nhân, mà nàng lại là Hoàng tử phi, cái này có chút khó khăn.

Quả nhiên, sắc mặt Hoàng quý phi tối sầm lại, con dâu như thế này một ngày không đánh là lại muốn cười ngay lên đầu, chỉ tay vào Lệ Bình nói: “Người đừng mơ tưởng, người muốn làm tức chết bổn cung có phải hay không?”

114. Chương 116: Thi Kế Đấu Quân Hùng (3).

Lệ Bình sớm biết Hoàng quý phi sẽ không vui nhưng là cũng không muốn cứ như vậy từ bỏ, hiềm có một dịp để chơi tốt như vậy a, bình thường cũng không có cơ hội được như vậy đâu, cho nên nàng suy nghĩ một chút lại nói: “Mẫu phi, người không phải là ghét bỏ con dâu tay chân vụng về cái gì cũng không biết sao? Đây là cơ hội tốt nhất cho con dâu học tập thôi! Con tự mình đi cầu phụ hoàng bên kia có được không?”

Hoàng quý phi thực sự là cảm thấy choáng váng đầu, lão thiên gia mau đem đứa con dâu này đánh bất tỉnh nhân sự đi, tránh cho bà sẽ bị chọc tức chết. Đề nén cơn giận của mình, hung hăng dạy bảo nói: “Trên thánh chỉ của Hoàng thượng viết rất rõ ràng là khiến tất cả các Hoàng tử cử đến một người hợp lực làm chuyện này. Người ta đều là nô tài, mình người là chủ tử, người không tiếc thân phận ở chung một chỗ với đám nô tài kia sao? Chính người không biết xấu hổ nhưng cũng phải nghĩ đến nam nhân của người! Ngu Thường Hy kia là ai? Đó chính là Thượng nghị Đông cung thánh thượng tự mình phong thưởng, đây chính là vinh hạnh trước nay chưa từng có!”

Nói tới chỗ này Hoàng quý phi đứng dậy đi tới trước mặt Lệ Bình, nhìn nàng tiếp tục quát: “Mặc dù nói mấy vị Hoàng tử cũng sẽ phái người đến, nhưng mấy người kia đứng trước mặt Ngu Thường Hy, đừng bảo nàng ta đến từ Đông cung, chỉ dựa vào coi trọng của Hoàng thượng đối với nàng ta, còn không phải là ý tứ muốn để cho nàng ta đứng đầu?”

Nếu người chạy tới, tuy không có ý tứ tranh quyền cùng Thường Hy, chẳng lẽ sau lưng người không có người tự bịa đặt thêm chuyện sao? Biết người tính tình trẻ con ham vui là chính, nhưng những người kia tâm địa độc ác, nếu ở trước mặt Hoàng thượng cố ý khích bác thị phi, người nói... Người nói... Khiến lão Tam làm sao còn có thể đứng vững?”

Lệ Bình căn bản không nghĩ được nhiều như vậy, nàng chỉ muốn đi vui vẻ góp chuyện một chút thôi, nghe được lời của Hoàng quý phi, mặt không khỏi đỏ lên, lần này là nàng có lỗi, đang muốn nói hai câu nhận sai

lại nghe được Hoàng quý phi nói: “Mấy ngày nay ta tỉ mỉ quan sát, Ngu Thường Hy cũng không phải là nữ tử bình thường, thân cô thế cô ở Đông cung lại vẫn có thể có được như ngày hôm nay, nàng chính là bán người người còn giúp người ta đêm tiền!”

“Thường Hy không phải người như vậy...” Lệ Bình gấp gấp bật thốt lên, lại cảm thấy mình đụng phải Hoàng quý phi, lập tức ngừng nói, nhưng là thần sắc kìm nén đến đỏ bừng.

Hoàng quý phi nặng nề thở dài một tiếng nhìn Lệ Bình, thật chỉ tiếc rên sát không thành thếp. Thời điểm ban đầu bà quả thật có lòng mơ ước vị trí Thái tử, dĩ nhiên hy vọng con trai mình có thể ngồi lên được vị trí đó. Thế nhưng vài năm nay, con trai bà ngay thẳng có thừa, mưu trí chưa đủ, tính tình quá ngây thơ. Vốn là muốn tìm một cô con dâu hiền thực cho hắn, có lẽ còn có thể cứu vãn đôi chút... Ai biết trời muốn hại bà, thế nhưng chọn ngay được một mẫu dạ xoa, đem con trai bà quản được gắt gao, hai người cả ngày chỉ biết kẻ lông mày làm thú vui, không chút nào có lòng cầu tiến. Lòng của bà a!... Lòng của bà a!... Ngu Thường Hy kia là một người tinh xảo, đặc sắc, có trí có mưu, lần trở tài trên đại điện lúc tuyển tú bà đã biết được điều đó. Nếu là nàng ta muốn tính kế Lệ Bình, e rằng cả nhà này cũng phải bồi theo đi vào!

115. Chương 117: Tranh Bá Đêm Thất Tịch (1).

Lệ Bình chính là không thích Hoàng quý phi luôn tỏ ra đề phòng Thường Hy, nhưng lại không dám nói mấy câu. Nàng là trẻ con chút, thẳng thắn chút nhưng cũng không phải ngu ngốc. Phu quân cùng Hoàng thượng đều không ở chỗ này, nàng cũng không dám đi chọc mẹ chồng, nhưng là trong lòng dù nín nhịn một hơi cuối cùng vẫn nói: “Yên hội đêm thất tịch có rất nhiều chuyện phải làm, phụ hoàng sẽ không chỉ phái mấy nô tài đi làm, lão nhân gia ngài ấy nhất định sẽ còn hạ ý chỉ xuống, đến lúc đó con sẽ đi cầu xin. Con cũng không cần thực quyền, chỉ cần náo nhiệt chơi đùa là tốt rồi, phụ hoàng nhất định sẽ ân chuẩn!”

Hoàng quý phi cảm thấy tim đau muốn chết, thần sắc nhìn Lệ Bình càng phát khó coi, muốn nói thêm gì đó nhưng lại không ngại cùng Lệ Bình tốn hơi thừa lời, cuối cùng chẳng qua là nghiêm nghị nói: “Tóm lại, không cho người nhúng tay vào chuyện này, nếu không người cứ chờ vào Phật đường tĩnh ngộ đi!”

Lệ Bình cố nín giận trong bụng đi ra khỏi Di Hòa cung. Nếu là trung thu yến, giao thừa yến, đánh chết nàng cũng không tham gia vào, nhưng là thất tịch yến chính là nên để ấy người trẻ tuổi như các nàng chuẩn bị, nhất định phải làm cho thú vị chút, nếu không toàn mấy trò cũ kỹ thì còn ý tứ gì nữa!

Lệ Bình vừa muốn trở về tiểu cung điện của mình, ngẩng đầu lại thấy xa xa Thường Hy đang từ phía kiền môn đi vào, ánh mắt sáng lên, hướng tay về phía cung nữ phía sau nói: “Các người về trước đi, ta muốn đi dạo chung quanh một lát!”

“Dạ, nô tỳ cáo lui.” Mọi người theo thứ tự lui ra, rất nhanh liền biến mất ở khúc quanh.

Lệ Bình khước miệng nhếch lên, hướng phía Thường Hy đi tới. Thường Hy mang trong tay một hộp đựng thức ăn hình bát giác chạm khắc hoa văn tinh xảo, trên người còn mặc cung trang nghiêm nghị chính quy, chẳng qua là búi tóc không phải dạng già lão cổ hủ muốn chết, mà là trụ mã kế* (một kiểu búi tóc thời xưa), cài nghiêng một cây trâm bạc, nhìn qua vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái.

Lệ Bình chợt xuất hiện trước mặt Thường Hy, thật đúng là đem Thường Hy sợ hết hồn, che ngực nói: “Muốn chết a, dọa ta phát sợ luôn!”

Lệ Bình hồn nhiên không để ý, lôi kéo tay Thường Hy cười nói: “Thôi đi, hù chết người khác cũng không hù được người, còn không biết người sao, gan lớn có thể giả bộ mười cái đầu gấu ấy chứ!”

Đây là cái ví dụ gì a, Thường Hy bắt đắc dĩ cười nói: “Hoàng quý phi lợi hại như vậy làm sao lại không quản để cho người khéo mồm khéo miệng đi ra ngoài dọa người vậy?”

Lệ Bình hừ lạnh một tiếng nói: “Thôi đi, bà ấy cũng không ít cọ xát ta, chỉ tiếc mỗi lần cũng là giết địch một ngàn tổn hại tám trăm thôi!”

Thường Hy cẩn thận suy nghĩ những lời này, nhất thời trên mặt hiện lên nụ cười, kéo tay Lệ Bình thấp giọng trêu nói: “Trong cung cũng đồn đại Tam hoàng tử sợ vợ, hôm nay xem sự tình quả thực là như thế nha!”

Lệ Bình đỏ mặt, làm bộ muốn đánh nói: “Nha đầu thôi, ngay cả ta cũng dám trêu chọc, nhìn xem ta không vụn nát miệng của người!”

Thường Hy vội vàng xin khoan dung, nói một thôi một hồi Lệ Bình mới bằng lòng bỏ qua cho nàng, cười đùa một hồi hai người đều mệt đến thở hổn hển, nắm tay cùng đi vào một bên hành lang. Lệ Bình lúc này mới hỏi: “Làm sao người lại tới đây? Có chuyện gì đúng không, nếu giúp được thì cứ nói với ta!”

Thường Hy che miệng cười hì hì một tiếng, nhìn Lệ Bình nói: “Lần này thật đúng cần người giúp một tay, người muốn chạy cũng không được!”

Thường Hy ở bên tai Lệ Bình thấp giọng nói mấy lời. Ánh mắt Lệ Bình sáng lên, lập tức trở nên hưng phấn, hạ thấp giọng nói: “Ta mới vừa rồi cũng vì chuyện này mà cùng Hoàng quý phi huyền não không vui. Ta nói đêm thất tịch chính là cần phải náo nhiệt, làm cho quá trang trọng rồi nghiêm mặt ngồi ở chỗ đó thì có ý tứ gì. Chủ ý này của người rất tốt, chúng ta phải mau đi gặp Hoàng thượng mới được!”

Thường Hy hé miệng cười cười, kéo Lệ Bình thấp giọng nói: “Trong nội tâm người hiểu rõ là tốt rồi, đừng có truyền ra ngoài!”

“Người cho ta người gốc sao? Cái này còn phải nói ư? Người yên tâm, người muốn báo thù tự nhiên ta sẽ giúp người, ta đã sớm nhìn nữ nhân kia không vừa mắt, trên mặt có sẹo lớn như vậy còn diễu võ dương oai, thật đúng là đem mình trở thành nhân vật lớn!”

Thường Hy mặc dù sớm biết Lệ Bình sẽ nhất định sẽ giúp nàng, nhưng là nghe được chính miệng nàng ấy nói ra, trong lòng vẫn cảm thấy ấm áp. Ngay cả khi hôm nay địa vị hai người cách xa như vậy, nhưng Lệ Bình vẫn như cũ là người nàng biết ở Vĩnh Hạng cung, điểm này làm cho nàng vui mừng không dứt!

Lệ Bình là Tam hoàng tử phi, yêu cầu muốn được gặp Hoàng thượng đương nhiên là dễ dàng, Thường Hy cũng không cần chờ quá lâu, rất nhanh liền được gặp Hoàng đế Minh tông.

Hai người hành lễ xong mới theo quy củ đứng ở một bên, Lệ Bình mặc dù biết rằng mình được Hoàng thượng yêu mến nhưng là vẫn nghiêm cẩn tuân theo phép tắc quân thần, đây chính là chỗ thông minh của nàng, thời điểm nào thì biết làm nên làm chuyện gì. Ngay thơ thẳng thắn là tốt, nhưng không cần thận cũng có thể mất mạng của mình, nàng còn không muốn chết sớm!

Hoàng đế Minh tông thấy được hộp đựng thức ăn bát giác trong tay Thường Hy liền cười nói: “Bên trong chứa cái gì đây?”

Thường Hy lập tức tiến lên một bước nói: “Bên trong này chính là trà thừa Hoàng thượng. Thái tử gia không dám độc hưởng, phân phó nô tỳ đưa ngự phẩm này tới cho Hoàng thượng. Vốn là Thái tử gia tự mình phải tới nhưng thời điểm đi ra cửa lại đột ngột có người gọi đi, người nọ không biết nói cái gì khiến thần sắc Thái tử gia thật không tốt, liền phân phó nô tỳ đưa vật tới, còn nói xin Hoàng thượng thứ cho Thái tử tội bất kính, chờ khi trở lại sẽ tự mình hướng Hoàng thượng nhận tội!”

Đôi mắt Hoàng đế Minh tông chợt lóe lên một cái, nhìn Thường Hy lại càng ôn hòa, cười nói: “Hắn có chuyện phải đi vội, thân là Thái tử một nước chính là phải vì dân, vì nước phân ưu, đây là chức trách của hắn. Không nói đến Thái tử nữa, trầm xem người đưa tới vật gì?”

Lệ Bình vừa nhìn sắc mặt Hoàng thượng rất tốt liền tiến lên một bước cười nói: “Phụ hoàng, tiểu nha đầu này rất là quật cường, con ở trên đường đụng phải nàng, hỏi nàng cầm cái gì nàng sống chết cũng không nói, không biết làm sao lại cứng đầu như vậy!”

Sắc mặt Thường Hy đỏ lên, nghiêm mặt nói: “Hoàng tử phi, về tư nô tỳ với ngài là tỳ muội tốt, bất kể ngài hỏi cái gì ta đều nên nói, nhưng cũng chỉ là giới hạn về chuyện tư. Về công, đây là đồ Thái tử gia phân phó nô tỳ mang đến cho Hoàng thượng. Hoàng thượng chưa chính mắt nhìn thấy, không có được sự cho phép của ngài, nô tỳ có chết cũng không thể để cho người khác động đến những đồ này. Đừng nói động, liếc mắt nhìn, hỏi thăm một chút cũng không được, bởi vì đây là đồ Thái tử gia hiếu kính Hoàng thượng, nô tỳ không thể phá hư quy củ.”

Minh tông nhìn hai người, khóe miệng dâng lên một chút mỉm cười thần nhiên, không uống công hân coi trọng Ngụ Thường Hy như vậy, quả nhiên không để hắn thất vọng.

116. Chương 118: Tranh Bá Đêm Thất Tịch (2).

Lệ Bình có chút ngượng ngùng nói: “Nhìn người đạo lý một đồng một đồng, làm ta trở thành người không chu toàn, ta không phải chỉ là tò mò thôi sao? Dù sao ta đã theo người đến đây, sớm muộn gì cũng sẽ được nhìn thấy!”

Lệ Bình nói đến chỗ này có chút tâm không cam lòng không nguyện, Hoàng thượng nhìn vào trong mắt, cười ha hả, nhìn hai người tranh cãi, tâm tình cũng sảng khoái không ít, nói: “Bình thường thấy người vô pháp vô thiên, không nghĩ tới còn có một người có thể chế trụ được người, đây cũng là chuyện hiếm có được!”

Thường Hy nghe vậy có chút kỳ quái, theo lời Hoàng thượng thì quá khứ đã xảy ra chuyện gì sao? Có thể từ miệng Hoàng thượng thốt ra bốn chữ vô pháp vô thiên, không biết Lệ Bình đã làm chuyện gì. Nghĩ tới đây Thường Hy quay đầu nhìn về phía Lệ Bình, chỉ thấy nàng cười đến đỏ mặt, lắc lắc khăn tay, làm nũng nói: “Con dâu chỉ đúng là trong gia yến uống chút rượu... Ngài... Ngài sao lại còn nhớ chút chuyện nhỏ này? Cả ngày nói trên miệng, hôm khác ngài không cần nói, chỉ cần giờ giờ ly rượu con sẽ tự tìm lỗi nhỏ mà chui vào!”

Nói như thế, đừng bảo là Hoàng đế Minh tông, ngay cả Thường Hy cũng bật cười. Nghe ý tứ của nàng, nhất định là thời điểm Lệ Bình dùng bữa với Hoàng thượng và Hoàng quý phi ở Di Hòa cung đã uống quá nhiều, sau đó nói chuyện, làm việc mất quy củ. Nghĩ tới đây, trong lòng Thường Hy không nhịn được mà có vài phần đồng tình với Hoàng quý phi, đúng phải cô con dâu như vậy chỉ sợ muốn phát điên lên. Nghĩ vậy, Thường Hy không khỏi nở nụ cười.

Không nghĩ tới Hoàng đế lại là người hòa ái như vậy, ấn tượng của Thường Hy đối với ngài lập tức tốt hơn nhiều. Ba người lại nói đùa một hồi, lúc này Thường Hy mới mở hộp ra, lấy một ống trúc xanh biếc, đưa hai tay trình lên. Vạn thịnh vẫn một mực đứng bên cạnh Hoàng thượng lúc này mới lập tức đi xuống nhận lấy đặt lên bàn.

Ống trúc này vô cùng tinh xảo, màu xanh biếc bắt mắt làm người ta nhìn liền cảm thấy dễ chịu. Hoàng đế cười hỏi: “Đây là cái gì?”

Thường Hy nghe được Hoàng thượng hỏi như thế, khẽ cắn răng quyết định nói thật, có một số việc giấu giếm không chừng lại trở thành một mối họa.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, nô tỳ xuất thân thấp hèn, gia phụ hôm nay mặc dù phú giáp một phương nhưng vẫn là thương nhân buôn bán. Ba ca ca của nô tỳ vẫn bôn ba khắp nơi, ống trúc này chính là do đại ca nô tỳ tình cờ phát hiện được thời điểm đến Giang Nam. Ống trúc này nếu đặt một mình thì cũng chỉ là đồ vật tầm thường, nhưng nếu để trong bộ dụng cụ pha trà thì có chút ý tứ!”

Nói tới đây Thường Hy thận trọng nhìn Minh tông một cái, thấy ngài không tức giận, trong lòng thầm thả lỏng một hơi, nói tiếp: “Theo lời đại ca của nô tỳ, lá trà này sinh trưởng trên một mảnh sườn núi. Những năm trước cũng không có gì dị thường, nhưng là thời điểm năm ngoái, năm kia, ngọn núi được đổi chủ nhân. Người chủ mới trồng hoa lan khắp sườn núi, san sát với cây trà, không biết có phải vì nguyên nhân này hay không mà khi thu hoạch, lá trà đều mang theo hương hoa lan nhàn nhạt. Sau lại sai người đưa vào cho nô tỳ một chút, nô tỳ thưởng qua lần thứ nhất, cảm thấy mùi vị rất tốt, liền đem rót cho Thái tử gia một ly. Thái tử gia sau khi uống xong liền phân phó nô tỳ mang đến dâng lên Hoàng thượng, cũng chỉ là chút vật hoang sơn dã thủy, mong Hoàng thượng ngự phẩm!”

Ánh mắt Minh tông nhìn Thường Hy thoáng qua một tia sắc bén, trong lúc nhất thời không hiểu được mục đích của nàng, đột nhiên giọng nói chuyển lạnh hỏi: “Đại ca người thật có lòng?”

117. Chương 119: Tranh Bá Đêm Thất Tịch (3).

Trong lòng Thường Hy lập bộp một tiếng, biết rõ Hoàng đế hiểu lầm, nhưng là giờ phút này nên nói gì để giải thích hiếm nghi cho hợp đây? Nàng suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Hoàng thượng có chỗ không biết, nô tỳ mặc dù xuất thân nghèo hèn, nhưng là thời điểm từ nhỏ lớn lên cũng được ba ca ca yêu chiều, sủng nịnh, có cái gì ly kỳ, hấp dẫn cũng sẽ đem chia cho nô tỳ một phần, cũng đơn thuần chỉ là tình nghĩa huynh muội

thôi. Lần này nô tỳ vào cung, một năm cũng không biết có được một hai lần gặp mặt hay không. Biết nô tỳ thích uống trà, ca ca mới ở cửa hoàng cung chờ suốt mấy ngày, ngăn cản nhiều vị công công muốn nhờ đưa vào cho nô tỳ, chỉ tiếc mọi người đều rất cẩn thận không có giúp huynh ấy, may mắn trùng hợp Thái tử gia đi qua liền gặp phải!”

Nói tới chỗ này, hốc mắt Thường Hy đau xót, cố nén lệ quang nói: “Ca ca nô tỳ là thực có lòng, một ngày chưa đưa được liền cứ như vậy không chịu bỏ đi, đứng đợi ở hoàng cung liền ba bốn ngày. Hôm đó đang cùng một tiểu thái giám nói chuyện, không cẩn thận đụng phải Thái tử gia, Thái tử gia lên tiếng hỏi ngọn ngành sau đó liền thuận tay đem về cho nô tỳ...”

Thanh âm Thường Hy càng ngày càng thấp, đã có chút làm cho người ta cảm thấy đáng thương. Minh tông nghe vậy, thần sắc trì hoãn, cười nói: “Ca ca người rất yêu thương người, chờ đợi ba bốn ngày chỉ vì một chuyện nhỏ, có thể thấy được tình thâm của huynh đệ tỷ muội nhà người. Đều nói thương nhân trọng lợi khinh tình, hôm nay ngược lại làm trẫm được mở rộng tầm mắt rồi!”

Thường Hy nghe vậy lập tức quỳ xuống, khấu đầu nói: “Hoàng thượng ngàn vạn đừng nói vậy, ca ca nô tỳ nào đáng được tán dương như thế, cũng chỉ là một thương nhân vì lợi ích mà bỏn ba suốt ngày thôi!”

Thường Hy không nâng cao thân phận nhà mình, Minh tông ngược lại lại cảm thấy nàng thật là một nữ tử biết giữ bổn phận, nếu đổi lại là người khác không biết đã uốn bao nhiêu tác lỗi mà ca ngợi rồi, trong lòng đối với Thường Hy có thêm ba phần thưởng thức.

Lệ Bình ở một bên cẩn thận quan sát thần sắc Minh tông, cười nói: “Phụ hoàng không biết đấy thôi, ba ca ca nhà Ngu Thượng nghi cũng nổi danh trong giới thương nhân là người lương thiện, tuy tuổi tác không nhiều nhưng danh tiếng lại vô cùng tốt!”

Ánh mắt Minh tông chợt lóe, nhìn Lệ Bình nói: “Cái này nha đầu nhà người như thế nào lại biết? Ngay cả ca ca người ta lại cũng biết rõ ràng như vậy?”

Lời này cũng có chút ý tứ, Lệ Bình là một khuê nữ, làm sao có thể biết được người của Ngu gia như thế nào? Trừ phi Ngu Thường Hy là cố ý nói cho nàng, lại cố ý muốn... Ánh mắt Minh tông nhìn Thường Hy lại thêm vài tia hoài nghi, những năm này hẳn không phải là không biết hậu cung nổi sóng ba đào, chẳng qua là có lúc hẳn muốn quản nhưng lại phát hiện lực bất tòng tâm.

Hài tử lớn, mỗi người đều có mẫu tộc ủng hộ, nhà mẹ Thái tử mấy năm gần đây điều linh rất nhiều, không phải hẳn không chịu cất nhắc, chỉ là gia tộc nhà Thái tử không có nam đinh đồng lứa, chỉ để lại một nữ oa oa, hẳn có tâm mà vô lực thôi!

Hắn là vua một nước, muốn cân bằng mọi thế lực, nhưng có một số việc đến Hoàng đế cũng có thời điểm không thể làm gì được.

Hắn một lòng muốn tìm một nhà vợ có thế lực cho Thái tử, nhưng chỉ sợ đuôi to khó vẫy, tương lai Thái tử đăng cơ lại bị thế lực đó uy hiếp, chuyện như vậy từ xưa đến nay xảy ra không ít, cho nên lần này trực tiếp hạ chỉ không sắc phong Thái tử phi, đây cũng là không có biện pháp.

Mọi người đoán không ra ý nghĩ của hắn, đối với Thái tử cố kỵ càng nhiều lại càng không dễ dàng hạ thủ. Chính là vì không đoán ra được tâm tư của hắn, không biết hắn đối với Thái tử thích hay không thích, vô hình chung cũng tạo nên được một màn chắn bảo vệ vô hình, mặc dù là yếu ớt nhưng đây là tất cả những gì hắn có thể làm lúc này.

Vân Ca (khuê danh của cố Hoàng hậu), lúc đầu đáp ứng với nàng, ta nhất định sẽ làm được, nàng chỉ cần chờ ta trao giang sơn vững vàng này cho nhi tử, ta liền lập tức đi tìm nàng. Nàng từng nói sẽ đứng ở chân cầu Nại Hà chờ ta, ta không đến nàng sẽ không đi đâu thai, nếu nàng không tuân thủ lời hứa, lão tử liền đem địa phủ ngược tận lên trời!

Nghĩ tới đây, trên mặt Minh tông thoáng qua một nụ cười dịu dàng, ngay tiếp theo thần sắc nhìn hai người cũng ôn hòa hơn. Hắn không cho phép người khác tổn thương Vân Trắc, đồng dạng cũng không cho phép Vân Trắc đi giết hại huynh đệ của mình, hẳn hy vọng tất cả đều có thể hòa thuận mà chung sống qua ngày.

Thái tử thuận lợi lên ngôi, chư vị Hoàng tử còn lại bình an sinh sống, mọi người hòa hòa khí khí chẳng phải là tốt hơn? Huynh đệ hòa thuận, thiên hạ thái bình, tứ hải quy phục, đây mới là chuyện tình mà hắn mong

mỗi nhất!

Lệ Bình đương nhiên không biết được nói ra việc này Hoàng đế lại suy nghĩ sâu xa như vậy, nhếch miệng nói: “Con nào biết được, là nghe ca ca nói thôi! Phụ hoàng, ngài còn nhớ đại hạn hán vùng Sơn Đông năm đó không?”

Hoàng đế làm sao lại không nhớ, hơn một năm phương bắc chịu liên tiếp bốn trận hạn hán lớn, thiên tai nhân họa không ngừng để cho hán chỉ trong vòng ba tháng gần gũi mà gầy đi không ít, cuối cùng cũng bình an vượt qua. Thời điểm đi Đông Sơn hơn một năm hỗ trợ vận chuyển bạc đến vùng cứu trợ chính là ca ca của Lệ Bình – Vũ Mục Khê.

“Trẫm dĩ nhiên nhớ, đang yên lành nhắc tới chuyện này làm gì?”

Thường Hy nhìn Lệ Bình cũng có chút không hiểu, lời này tự hồ càng nói càng xa chủ đề, hơn nữa càng không hiểu được nàng làm sao biết đến ca ca của mình, nàng đều không nghe được Lệ Bình nhắc đến một câu trước đó, có chút hoài nghi nha!

Không để mọi người đợi lâu, Lệ Bình lập tức nghiêm túc nói: “Vốn con đã đáp ứng gia huynh không nhắc đến chuyện này trước mặt người khác, hôm nay nhất thời cao hứng đã nói lỡ khỏi miệng, không thể làm gì khác hơn là phải nói rõ ngọn nguồn rồi! Lại nói chuyện này con ngay cả Thường Hy cũng chưa có kể qua, thời điểm trước kia con là không biết huynh ấy là ca ca của nàng, sau khi biết lại vì con cùng huynh trưởng có cam kết, vì vậy cũng không có nói ra khỏi miệng, mong Thường Hy đừng trách ta mới đúng!”

Thường Hy càng không hiểu gì, ánh mắt nhìn Lệ Bình tràn đầy nghi vấn, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Đến tột cùng là có chuyện gì? Ta không có nghe gia huynh nhắc qua là quen biết với người nhà của người nha!”

Lệ Bình hít sâu một hơi, lúc này mới nói liền một mạch: “Đại hạn hán ở Đông Sơn xảy ra hơn một năm, chỉ có thể hạn quan viên địa phương nói sai lệch, chiếm lấy ngân lượng Hoàng thượng phát chẩn cho người dân khiến cho không đủ bạc dùng. Thời điểm gia huynh biết được nhưng cũng không thể làm gì hơn, địa phương gặp tai họa trên cả nước đều rất nhiều, không thể dùng thêm bạc để cứu trợ tới đây, chỉ có thể tìm phú thương trong vùng, hy vọng bọn họ mở kho lương, thứ nhất giúp triều đình vượt qua khó khăn, thứ hai ra tay tương trợ cứu người tích đức. Ai biết được mỗi kẻ gian thương kia đều một mực không đồng ý, gia huynh tức giận đến nổi vỗ ngực liên tục, nhưng cũng không có biện pháp tốt hơn, nếu trực tiếp chiếm lấy kho lúa của họ, gia huynh còn không có lá gan đối nghịch cùng quốc pháp...”

Đến đây, Lệ Bình cảm thấy có chút ngượng ngùng, lại tiếp tục nói: “Sau đó, khi gia huynh tự mình đi thị sát nạn dân, thấy người chết đói đầy đất, tình cảnh vô cùng thê lương, thế nhưng không kìm lòng được mà bật khóc!” Nói xong câu cuối cùng, thanh âm của Lệ Bình cực kỳ nhỏ, trên mặt hồng thấu một rặng, đây không phải là chuyện tình về vang gì, không có bản lĩnh đối kháng cùng thân hào phú nông, chỉ một người âm thầm khóc thút thít, còn gì là hành vi của nam tử hán, nói ra cũng có chút xấu hổ. Vì vậy Lệ Bình không chỉ thanh âm cực kỳ thấp mà ngay cả đầu cũng cúi thấp xuống, không biết Hoàng thượng có vì lý do này mà coi thường ca ca của nàng không?

118. Chương 120: Tranh Bá Đêm Thất Tịch (4).

Nhưng là Lệ Bình không biết, Hoàng thượng căn bản sẽ không xem thường Vũ Mục Khê, bởi vì cái mà Vũ Mục Khê đối mặt đó chính là mấu chốt lớn nhất mấy trăm năm qua của Đỉnh Nguyệt quốc, cho dù chính hán muốn đi rung chuyển lợi ích của đám thân hào phú nông ấy e rằng cũng có chút hữu tâm vô lực. Cho nên hán mới hiểu được tâm tình Vũ Mục Khê lúc ấy, có thể vì dân chúng mà rơi lệ, người này chính là có tâm vì dân mà nghĩ, về sau có thể trọng dụng, chẳng qua là vẫn còn trẻ tuổi, cần phải ma luyện thêm.

Lệ Bình lại càng không ngờ được vì mấy lời này của nàng mà đã trải bước tiền trình cho ca ca của nàng sau này, tiếp tục nói: “... Ca ca đang lúc thương tâm rơi lệ thì lại khiến ột nam tử ăn mặc rách rưới như một kẻ hành khất chú ý tới, hỏi rằng vì sao ca ca lại khóc, huynh ấy nói vô lực cứu vớt thương sinh, mắt thấy dân chúng đói chết, trôi dạt khắp nơi mà một chút biện pháp cũng không có, thật hận không thể đập đầu chết đi, lại thấy hành động như vậy càng bất hiểu, hận người hận mình nên mới rơi lệ. Nam tử kia nghe vậy, nói

không nghĩ tới ở chỗ này còn có thể thấy được một vị thanh quan, vì vậy hân cùng ca ca tán gẫu. Ca ca của con cũng có ý định muốn tìm hiểu dân tình cho nên hai người nói chuyện ước chừng hết một buổi chiều.

Khi chia tay tên ăn mày kia cũng không nói gì, chỉ hỏi địa chỉ của ca ca con, ai biết ba ngày sau hân lác mình một cái liền trở thành Ngu đại thiếu gia tiếng tăm lừng lẫy như Bắc Đẩu trong giới thương nhân của bảy tỉnh Bắc kỳ, cùng đi theo hân chính là các phú thân của địa phương đáp ứng hiến lương thực không lấy một phân tiền nào, ca ca con lúc ấy liền sợ ngây người!”

Thường Hy nghe xong cũng không nhúc nhích, Bắc Đẩu trong thương giới bảy tỉnh Bắc kỳ? Nhà nàng có lợi hại như vậy sao? Không phải nói chỉ là thủ phủ ở mình vùng Vân Đô này thôi sao? Lần này thật khiến nàng không thể hiểu được!

Minh tông quan sát thần sắc Thường Hy, thấy được khiếp sợ trong mắt nàng không phải là giả, rất dễ nhận thấy Thường Hy căn bản không biết được thế lực nhà mình lớn đến bao nhiêu. Chỉ tiếc dù có biết kiếm tiền đến mức nào, cuối cùng vẫn chỉ là thương nhân, khó trách Ngu Thế Hùng muốn đem Thường Hy đưa vào trong cung, chỉ sợ là vì Ngu gia mở rộng tiền đồ sau này. Nghĩ tới đây trong mắt Minh tông hiện lên nụ cười nhàn nhạt, thật là ngủ gật rồi còn có người đưa tới gối đầu, không nghĩ tới Ngu gia mặc dù xuất thân thương giới nhưng cũng là đất ngọc hổ tàng long.

Chuyện sau đó Lệ Bình không nói rõ Minh tông cũng đoán được, đại hạn hán năm đó vùng gặp nạn có diện tích rộng nhất là Sơn Đông nhưng lại là địa phương khôi phục nhanh nhất, ít người chết đói nhất, lưu dân trở về nhanh nhất, ban đầu hân vẫn cho rằng là công lao của Vương Mục Khê, không nghĩ tới đằng sau còn có Ngu đại thiếu gia chống đỡ.

Nghĩ tới đây Minh tông nhìn về phía Thường Hy, ban đầu hân chỉ nhìn trúng nàng thông minh nhanh nhẹn, chỉ cần tốn công dạy dỗ một phen sẽ trở thành trợ lực lớn cho Văn Trác, dù sao nhà nàng cũng có tiền, số tiền này cũng không phải là nhỏ. Nhưng là hôm nay Lệ Bình trong lúc vô tình đã nói ra ngọn nguồn năm đó, lão Hoàng đế phát hiện mình còn rất tinh mắt.

Cũng đúng, có thể nuôi dạy được Thường Hy thông tuệ như vậy, tự nhiên sẽ không thể là một nơi đơn giản. Chẳng qua là Ngu gia lập được công lớn như vậy lại bắt Vương Mục Khê giấu giếm hộ mình, có thể thấy được bọn họ biết rõ đạo lý giấu tài. Kể từ đó, Minh tông đối với Ngu gia thật sự là để tâm.

“Thì ra còn có chuyện này, theo tính tình ca ca ngươi thì nhất định muốn đem sự việc báo cáo lên triều đình, lại bị Ngu đại thiếu gia cản lại có phải hay không?”

“Phụ hoàng thật đúng là Khổng Minh, chuyện đúng là như vậy. Ca ca con mỗi lần nhớ tới đều cảm thấy cực kỳ không thoải mái, dù sao cũng là đoạt công lao của người ta!” Lệ Bình thận trọng nhìn Thường Hy, đưa tay kéo kéo ống tay áo của nàng nói: “Thường Hy, người cũng đừng trách ta, ta cũng là đã hứa với ca ca không đem chuyện này nói ra. Nếu không phải là ta không dám lừa thánh giá thì ta cho dù bị đánh chết cũng không nói ra. Ca ca ta nói, lời hứa nặng tựa núi cao, chỉ sợ chuyện hôm nay mà bị huynh ấy biết được sẽ quở trách ta một hồi. Còn nữa... ca ca ta thật sự không muốn tham lam chiếm lấy công lao của lệnh huynh, thật sự là... Thật sự là...”

Lệ Bình nói tới chỗ này, sắc mặt đỏ bừng, một câu cũng không nói nổi nữa. Bất kể nói thế nào cũng cảm thấy mình trở thành tiểu nhân, khó trách ca ca mỗi lần nghĩ đến lại ngủ không yên giấc...

“Nghe người nói kia, ta hiểu rõ nhất ca ca nhà ta, nhất định là huynh ấy buộc lệnh huynh đáp ứng không đem chuyện này nói ra, nếu không hân nhất định sẽ không giúp một tay đúng không?” Ngu Thường Hy cười nói, nhớ tới bộ dáng đại ca nhà mình, nụ cười trên mặt lại càng sâu hơn.

“Người cũng biết? Chính là như vậy!”

Hai người thăm thì nhỏ nhẹ nhưng một chữ cũng rơi không lọt khỏi lỗ tai Minh tông, chỉ thấy hân suy nghĩ một phen, đột nhiên nói: “Lệ Bình, Ngu Thường Hy tiếp chỉ!”

Đang nói chuyện, hai người bị hù dọa cho giật mình, vội vàng quỳ trên mặt đất, cùng nhau hô: “Con dâu/Nô tỳ cung nghênh thánh chỉ!”

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: kể từ hôm nay, yến hội đêm thất tịch do Vương Lệ Bình làm chủ, Ngu Thường Hy làm phó tự mình lo liệu. Đêm thất tịch không thể so với trung thu, giao thừa, cần phải

nhã trí, thanh dật, khâm thủ!” Minh tông sau khi nói xong lại nhìn hai người cười nói: “Trẫm hai lần đến vùng hạ lưu Giang Nam, cực kỳ hoài niệm Giang Nam tú lệ hữu tình!”

Hoàng đế bước đi, mang theo một ít lá trà cùng ống trúc, chỉ để lại hai người kinh ngạc đến quên cả tạ ơn.

Thường Hy nhìn dáng vẻ lơ mơ không hiểu của Lệ Bình, lắc đầu một cái, lôi kéo nàng đứng dậy nói: “Người nha, làm sao lại hồ đồ? Hoàng thượng làm sao biết được tâm tư của người, đây là đang câu cá lớn đấy!”

Lệ Bình càng phát không hiểu, hỏi tới: “Câu cá lớn? Câu cái gì cá lớn?”

Thường Hy không thể làm gì ngoài nhìn Lệ Bình một cái, chuyện khác nha đầu này rất thông minh, duy chỉ có việc chính trị này là lại cực kỳ trì độn, Thường Hy cũng không muốn làm cho nàng lo lắng vì mình, do vậy cười nói: “Ta cũng chỉ nói vậy thôi, đừng coi là thật. Lần này thật được như ý nguyện của người, chỉ sợ Hoàng quý phi tức giận đến nổi nằm hai ngày thôi”

Lệ Bình hừ lạnh một tiếng, thấp giọng mà nói ra: “Mẫu phi kia của ta người cũng biết, tâm cao khí ngạo nhưng lại sinh ra một nhi tử nhất gan, lúc này bà ấy không muốn Tam hoàng tử gây náo động cho nên cực kỳ chèn ép ta. Thật ra thì phu quân của ta căn bản cũng không có cái tâm đó, hắn từng đối với ta nói, thay vì đi tranh giành những thứ kia không bằng cùng với ta kẻ lỏng mây làm thú vui, cầm sắt hài hòa, tình ý liên tục...”

Nói tới chỗ này, khuôn mặt Lệ Bình không khỏi phấp phồng nói: “Người đừng cười nhạo phu quân ta không có chí lớn, cũng đừng cười nhạo ta không phóng khoáng. Người cũng biết khát vọng cả đời ta là có thể gả ột nam nhân hiểu ta, thương ta, yêu ta. Ta không cần hấn đại phú đại quý, chỉ cầu có thể cùng nhau cầm tay đến già.”

Nhìn bộ dáng Lệ Bình, Thường Hy không khỏi hâm mộ, nàng cũng muốn tìm được một nam nhân giống như cha nàng, cả đời chỉ có một mình mẫu thân nàng. Mắt thấy Lệ Bình đã gặp được Tam hoàng tử, nàng vẫn như cũ phiêu linh, còn ở chỗ hồng trần này dây dưa không dứt, trên người mang theo sứ mạng nặng nề. Phu quân nàng vẫn chưa thấy tăm hơi, có lẽ cả đời này nàng sẽ không tìm được tình yêu duy mỹ như thế, bởi vì hắn đã sớm dẫn thân ở trong hồng trần rồi...

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy đang yên lặng ngăn người, khẽ nhíu mày. Ngũ Hải đứng một bên lặng lẽ kéo ống tay áo Tiêu Vân Trác, ở bên tai của hắn nói: “Thái tử gia, nô tài nhìn Ngu Thượng nghi không đúng lắm a, cả buổi chiều đều đứng ở đây ngăn người đấy!”

“Cả buổi chiều?” Tiêu Vân Trác lặp lại, ngừng đầu nhìn Ngũ Hải, hỏi: “Sau khi từ chỗ phụ hoàng trở lại cứ như vậy?”

Ngũ Hải gật đầu một cái, có chút bận tâm nói: “Lão nô cũng muốn hỏi mấy câu lại thấy không tiện mở miệng. Cảm giác chuyện không đúng lắm a, nếu không ngại đi hỏi một chút?”

Tiêu Vân Trác trước đến tịnh phòng rửa mặt, đổi một thân quần áo nhẹ nhàng, lúc này mới lần nữa đi trở về. Thường Hy vẫn như cũ ngồi yên lặng trước cửa sổ ngăn người, chân mày khẽ nhăn, tựa như có mấy phần phiền não.

Ngũ Hải phát tay khiến tất cả cung nữ, thái giám đang phục vụ liên lui ra, nhắc chân muốn đi, đột nhiên nhớ ra điều gì liền đảo trở lại, thấp giọng nói ra: “Hoàng thượng hạ chỉ khiến Ngu Thượng nghi hiệp trợ Tam hoàng tử phi tổ chức yến đêm thất tịch!”

Đôi môi Tiêu Vân Trác hơi mím lại, phát tay một cái, Ngũ Hải lập tức khom người lui xuống, còn nhẹ nhàng đóng lại cửa đại điện, còn tự mình canh giữ ở đó. Hắn thật ra thì càng nghĩ càng không thông, Hoàng thượng đây là cũng quá cất nhắc Ngu Thượng nghi rồi, đây cũng không giống tác phong của ngài lắm, thật là khiến người ta nghĩ không ra!

Tiêu Vân Trác ngồi xuống đối diện Thường Hy, nàng tựa hồ còn chưa có phát hiện hắn ngồi xuống, không khỏi có chút không vui, nạt nhỏ: “Ngăn người cái gì đây?”

Thường Hy cả kinh, theo bản năng ngừng đầu lên, thấy là Tiêu Vân Trác mới thở phào nhẹ nhõm, lập tức đứng dậy hành lễ nói: “Nô tỳ tham kiến Thái tử điện hạ! Thái tử gia trở về lúc nào, nhất định khát nước

rồi, để nô tỳ đi pha cho ngài ly trà!”

Thường Hy xoay người muốn đi, chính nàng còn suy nghĩ chưa ra, nếu đơn độc đối diện với Tiêu Vân Trác chắc chắn sẽ bị hắn nhìn ra. Vẫn là tranh thủ thời gian thỏa đáng mà tránh đi, bởi vì nàng đến tột cùng cũng chưa hiểu rõ ràng Hoàng thượng muốn làm cái gì? Chẳng lẽ là đối với Ngu gia bất lợi sao?

Nhưng không thể nào a, Ngu gia có công với triều đình, hơn nữa còn chưa từng chủ động tranh công, Hoàng thượng không có lý do muốn đối phó với Ngu gia mới đúng! Huống chi nhà bọn họ chỉ là thương nhân mà thôi, nhưng là Hoàng thượng nói rõ đêm thất tịch muốn xem cảnh trí Giang Nam. Muốn xem cảnh trí Giang Nam cũng chỉ có thể vận dụng lực lượng nhà nàng, thương nhân nha, muốn lấy gì đó từ Giang Nam là chuyện dễ như trở bàn tay...

Chẳng qua là Thường Hy thật sự không hiểu Hoàng thượng vì sao phải làm như vậy? Cứ như vậy, Ngu gia sẽ không tránh khỏi tầm mắt của mọi người rồi, sẽ là cái để người ta chỉ trích, kết quả như thế không phải là cái mà Thường Hy muốn.

Tiêu Vân Trác không nghĩ tới Thường Hy cứ nhiên đang nhìn đang nhìn hắn đồng thời còn có thể mất hồn, cho nên không nhận được nữa, tức giận quát: “Ngu Thường Hy...”

119. Chương 121: Tranh Bá Đêm Thất Tịch (5).

Thường Hy sững sờ cả người, lập tức thu hồi lại thần trí, có chút chột dạ nhìn Tiêu Vân Trác, vội vàng hành lễ nói: “Gia đã trở lại, ngài có phân phó cái gì sao?”

Tiêu Vân Trác dò xét cẩn thận Thường Hy, hắn có thể cảm giác được nàng hôm nay không bình thường, ánh mắt luôn né tránh hắn, thần sắc hắn không khỏi tối sầm lại. Hắn vốn muốn hỏi mấy câu nhưng khi nhìn đến bộ dáng này của Thường Hy, tức giận hừ một tiếng, phất tay áo bước vào thư phòng.

Thường Hy hơi sững sờ, nàng nào có chọc hắn? Nàng còn có việc muốn tìm hắn thương lượng, sao đã bỏ đi như vậy? Thường Hy không khỏi đuổi theo, nhưng là trong lúc bất chợt lại dừng lại bước chân, nàng cũng không phải là nữ nhân của hắn, có cái tư cách gì muốn hắn lo lắng cho gia tộc của nàng? Nghĩ tới đây lại thở dài một hơi, từ từ quay trở về chỗ cũ, tiếp tục ngắm người.

Thường Hy trong nội tâm minh bạch rõ ràng vô cùng, Hoàng đế lão tử lần này chỉ sợ là muốn đánh chủ ý lên nhà nàng, chẳng qua là không biết chủ ý ấy tốt hay xấu. Nếu là ý tốt, Thường Hy cầu còn không được, nàng vào cung là vì cái gì? Còn không phải là hy vọng Ngu gia thoát khỏi thương tạ, tiến vào sĩ đồ, huống chi trong lòng nàng hiểu, ba ca ca của nàng từ nhỏ đã học đủ thứ thi thư, nếu là đi thi sĩ đồ, coi như không lấy được Trạng nguyên thì chức Tiến sĩ cũng không thể thoát được. Chỉ tiếc... Thân phận dè chết người!

Tình huống có thể giữ được trong sạch của bản thân, không bị vây hãm cả đời trong hoàng cung lại có thể khiến Ngu thị gia tộc đi vào sĩ đồ, nàng quả thật là muốn cảm tạ ông trời rồi!

Cho nên lần này Hoàng thượng giao phó, Thường Hy cảm thấy là cực kỳ quan trọng. Nếu như Hoàng thượng có ý tứ muốn thử dò xét nàng và Ngu gia, yến hội đêm thất tịch làm xong, không thể nghi ngờ Hoàng thượng sẽ càng thêm coi trọng Ngu gia rồi...

Nhưng là lại nảy sinh một vấn đề khác, Hoàng thượng vì cái gì lại muốn cất nhắc Ngu gia? Nếu nói là không có mục đích, có đánh chết Thường Hy nàng cũng không tin. Mấy lần gặp qua Hoàng thượng, Thường Hy biết rõ vị cứu ngũ chí tôn kia không phải là người dễ lừa gạt, ngược lại vô cùng thông minh, chỉ cần mấy lần hạ chỉ của ngài cũng đã khiến Thường Hy điêu đứng.

Nghĩ tới nghĩ lui không ra chút đầu mối, Thường Hy thật thấy nóng nảy! Cần biết gần vua như gần cọp, huống chi nàng còn không phải là bồi vương tùy giá, tính toán sai lầm chỉ sợ trong khoảnh khắc sẽ có đại họa ngập trời, nàng làm sao không lo lắng?

Lại nói đến Tiêu Vân Trác. Trước kia Thường Hy chưa bao giờ lừa gạt hắn cái gì, hoặc nói là chưa từng có chút nào giấu diếm, nhưng là hôm nay rõ ràng tâm tình nàng không đúng, hơn nữa còn là sau khi từ Hồng Thái điện trở về. Nhất định là ở Hồng Thái điện đã xảy ra chuyện gì đó!

Tiêu Vân Trác từ khi ngồi ở vị trí Thái tử đến nay đều là phải suy nghĩ vạn phần, người khác nhìn hần cao cao tại thượng mà sùng bái, nhưng chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ khổ sở. Nhất là phụ hoàng đối với mấy vị Hoàng tử còn lại đều có lòng yêu mến, căn bản không xem nặng bên này nhẹ bên kia, cũng bởi vì cái này mà năm huynh đệ bọn họ mặc dù không có công khai tranh giành nhưng cũng là sống ngầm mãnh liệt!

Lấy chuyện chiếm đất lần này mà nói, rõ ràng là Anh quốc công cùng Mị phi thông đồng với nhau, đây là muốn giáng cho hần một đòn. Bất kể hần ngênh chiến hay không cũng đã rơi vào thế bị động.

Tiêu Vân Trác nhớ rõ ràng sau khi nghe được chuyện này trên mặt Thường Hy lóe lên vui mừng, hiển nhiên nàng đã có đối sách hoặc biện pháp ứng phó, nhưng là nàng lại chưa nói với hần nửa chữ. Tiêu Vân Trác rất không thích loại cảm giác này, thậm chí là chán ghét, như vậy sẽ khiến hần nhìn không thấu Thường Hy, cảm giác nàng tùy thời có thể rời đi vậy!

Hần cho là Thường Hy sẽ đuổi theo vào, nhưng là đợi mãi cũng không thấy bóng dáng nàng, sắc mặt của Tiêu Vân Trác càng phát khó coi. Đi tới cạnh cửa ven lên tấm rèm, chỉ thấy Thường Hy cư nhiên lại tiếp tục về chỗ cũ ngẩng người, lần này lửa giận thật xem như như là lên cao ngút!

“Thân là nô tỳ, cô không biết phải dâng trà sao?” Tiêu Vân Trác sải bước ra ngoài, nhìn Thường Hy giận dữ nói, trời mới biết bao nhiêu năm hần không có thất thổ qua như vậy.

Thường Hy hiển nhiên có chút bị hù sợ. Kể từ khi vào cung, kể từ sau khi gặp Tiêu Vân Trác cũng chưa bao giờ thấy qua hần thất thổ qua, Thường Hy thấp giọng mà nói ra: “Nô tỳ đã hỏi nhưng Thái tử gia chưa nói muốn uống trà...”

Thường Hy trong lúc nhất thời còn chưa phục hồi lại, thanh âm có chút sợ hãi, ngay tiếp theo ánh mắt nhìn Tiêu Vân Trác cũng có chút sợ.

Tiêu Vân Trác cực kỳ không thoải mái, chưa từng gặp qua Thường Hy có ngày sẽ bộc lộ một mặt nhu nhược như vậy, làm hại hần có muốn nổi nóng cũng không được, chỉ đành phải nói: “Bản Thái tử muốn uống trà!”

Thường Hy lập tức đáp lời, xoay người đi hầu phòng, rất nhanh liền bưng trà vào thư phòng. Sắc mặt Tiêu Vân Trác vẫn như cũ không tốt lắm, Thường Hy nhẹ nhàng đặt trà, cẩn thận hồi tưởng nàng không chọc tới hần cái gì nha, cần gì phải phát hỏa lớn như vậy?

Càng nghĩ lại càng thấy không có lý lẽ nào thích hợp để lý giải, Thường Hy thấy Tiêu Vân Trác không nói lời nào, lặng lẽ lui xuống. Nàng không muốn làm pháo hôi, huống chi nàng còn có chuyện của mình cần phải suy nghĩ, một đồng lớn việc phiền lòng còn chưa có thông suốt, làm gì còn muốn đứng ở đây nhìn bộ mặt băng sơn của hần, không cần thận còn bị vạ lây đấy!

“Thái tử gia nếu không còn gì phân phó, nô tỳ trước cáo lui!” Thường Hy theo quy củ hành lễ, xoay người muốn đi.

“Đứng lại!” Tiêu Vân Trác rốt cục vẫn phải mở miệng, hần không có cách đối mặt với nàng mà che giấu được hỷ nộ.

Bước chân Thường Hy dừng lại một chút, trong lòng thâm hô hồng бет. Làm nô tỳ khổ nhất là điểm này, tâm tình chủ tử không tốt thì nàng chắc chắn sẽ gặp xui xẻo. Vì suy nghĩ ạng nhỏ, Thường Hy lập tức xóa sạch phiền não trong lòng thay bằng nụ cười rạng rỡ trên mặt, giòn già lên tiếng: “Thái tử gia có gì phân phó?”

Tiêu Vân Trác bị biến hóa đột ngột như vậy của Thường Hy làm cho không phản ứng kịp, đều nói nữ nhân trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, quả nhiên là vậy! Nhưng là để cho hần chính miệng hỏi thăm nàng tại sao lại ngăn người, hần căn bản mở miệng không được, không khỏi sững sờ một lúc, có chút hận mình tại sao không nén được tức giận!

Thường Hy cẩn thận dò xét thần sắc Tiêu Vân Trác, cảm giác nàng không có đắc tội hần a, suy nghĩ một chút rồi chủ động mở miệng nói: “Hôm nay nô tỳ phụng chỉ dụ của Thái tử gia đi dâng trà cho Hoàng thượng, lại thu được một chỉ ý mà nô tỳ trăm tư không thể giải. Nô tỳ không nghĩ ra, kính xin Thái tử gia chỉ điểm!”

120. Chương 122: Tranh Bá Đem Thất Tịch (6).

Tiêu Vân Trác nghe thấy vậy thì thần sắc hơi có điểm hòa hoãn, cho là Thường Hy rốt cục biết hấn vì sao lại tức giận, nhưng là khi nhìn đến vẻ mặt của nàng thì lại muốn tổn hơi thừa lời, nữ nhân này thật chậm hiểu, nhìn thì thật thông minh, tại sao còn chưa thông suốt như vậy?

Tức thì tức nhưng hiện tại hấn cái gì cũng không nói ra được. Có một số việc chỉ cần không nói ra miệng thì đó chính là an toàn nhất, thời điểm hấn chưa có quyền lợi tuyệt đối có thể bảo đảm an toàn ột người, hấn cái gì cũng không nên nói.

Thường Hy liền đem chuyện tình ở Hồng Thái điện cẩn thận nói lại một lần. Thần sắc Tiêu Vân Trác bất động, hấn căn bản cũng không nghĩ đến Ngu đại thiếu gia lại là nhân vật lợi hại như vậy. Theo hấn biết hội trưởng thương hội bảy tỉnh Bắc kỳ không phải là Ngu Thế Hùng. Kể từ khi Ngu Thế Hùng muốn đem Thường Hy vào cung liền rửa tay chậu vàng, chuyên tâm vào làm một chức điển sử* không lý tưởng. (*điển sử: chức quan quản lý và ghi chép sử sách).

Hiện nay hội trưởng cũng không phải là con trai trưởng của Ngu Thế Hùng – Ngu Thụy Lâm mà đại thiếu gia của Thụy Phúc đường – Chương Tứ Thần. Nghĩ tới đây, Tiêu Vân Trác đột nhiên hỏi: “Thụy Phúc đường cùng nhà cô có quan hệ hay không?”

Thường Hy mặt mày khê cong, đắc ý nói: “Đương nhiên có quan hệ, hai nhà chúng ta là thế giao. Hội trưởng thương hội hiện nay là Tứ Thần ca ca cùng với đại ca ta là huynh đệ tốt, từ nhỏ đã cùng ta lớn lên...”

Thường Hy vừa nhắc tới Chương Tứ Thần mặt mày liền nồng đậm nụ cười làm đau nhói ánh mắt của Tiêu Vân Trác. Hấn không thích Thường Hy cùng nam tử khác thân mật, trầm giọng hỏi: “Mấy người rất quen thuộc?”

Thường Hy không có phát hiện ra Tiêu Vân Trác không bình thường, chủ yếu nhất là do nàng căn bản không nghĩ tới phương diện kia, vừa nhắc tới Chương Tứ Thần là ánh mắt nàng lóng lánh sáng ngời, khoe miệng khê nhếch nói: “Tất nhiên là rất thân quen nha! Tứ Thần ca ca từ nhỏ đã lớn lên ở nhà ta. Chương thế bá sự vụ bận rộn sợ không giáo dưỡng được nhi tử, sau lại biết cha ta mời được thầy giáo tốt nhất đến dạy học cho ba ca ca liền đem Tứ Thần ca ca đến nhà ta, tránh cho hấn trì hoãn việc học. Thời điểm Tứ Thần ca ca đến, ta mới hơn một tuổi một chút, coi như là nhìn ta lớn lên, có thể không quen thuộc sao?”

Tiêu Vân Trác chợt nói không rõ tư vị trong lòng, trong lúc nhất thời đột nhiên nghĩ nếu như hấn và nàng cùng nhau lớn lên thì thật tốt! Bỗng dưng toát ra ý niệm này khiến hấn sợ hết hồn, hấn lại chưa từng đối với nữ nhân nào có ý tưởng mãnh liệt như vậy, vì thế sắc mặt càng đen hơn.

Đem những ý nghĩ trong đầu tạm thời đè xuống, Tiêu Vân Trác cẩn thận tự hỏi mặc dù Ngu gia không còn là hội trưởng thương hội, nhưng là lấy giao tình giữa bọn họ cùng Chương gia thì cũng không có gì khác biệt, khó trách Ngu Thụy Lâm có thể giúp Vu Mịch Khê chiêu lương, như vậy có thể thấy được thế lực của Ngu gia trong thương giới thật có điểm vượt quá sức tưởng tượng của hấn rồi!

Khó trách ngay cả Hoàng thượng nghe được chuyện này cũng nổi lên ý định, nếu là Ngu gia chịu bí mật giúp đỡ hấn, Tiêu Vân Trác đối với triều chính phức tạp, thu mua đại thần sẽ không phải chịu cảnh thiếu tiền rồi. Quan trọng nhất, Tiêu Vân Trác muốn thật biến mình ở thế bất bại thì đương nhiên còn cần phải nắm binh quyền, việc này là tổn tiền nhất...

Ban đầu hao hết tâm tư đem Ngu Thường Hy vào Đông cung là vì muốn xả giận, thứ hai chính là nhìn trúng Ngu gia tiền tài khuynh thế. Nhưng là hôm nay nếu như đem Thường Hy trở thành một vật trao đổi, trong lòng hấn có chút không thoải mái, cực kỳ không thoải mái!

Thường Hy cũng không có nghĩ nhiều như vậy. Thời điểm ban đầu nàng cùng Tiêu Vân Trác giao dịch, tiền tài quyền thế của Ngu gia chính là điều kiện của nàng, nàng cảm thấy đó là chuyện hiển nhiên, nhưng là Thường Hy nàng cùng Tiêu Vân Trác không có đồng suy nghĩ như vậy. Trong lòng của nàng còn không có đem Tiêu Vân Trác trở thành nam nhân của mình, mà Tiêu Vân Trác đã sớm coi nàng như nữ nhân của hấn để đối đãi rồi.

Ở trong mắt Tiêu Vân Trác, kể từ khi hấn đem Thường Hy vào Đông cung đã trở thành vật cá nhân của riêng hấn rồi. Nay vốn không liên quan đến tình yêu, nhưng từ khi chung đụng lâu ngày lại có chút xú biến

hóa, cố tình Ngu Thường Hy lại là kẻ đầu gổ ngốc nghếch, đem quan hệ bọn họ phân chia rõ ràng, chính là chủ tử cùng nô tỳ, để cho hắc tử không có lý do nhưng cũng muốn phóng hỏa.

Nhưng là trước mắt cũng không nên nghĩ những thứ này. Tiêu Vân Trác vòng tới vòng lui trong phòng cũng chưa nghĩ ra phụ hoàng hắc tử đến tột cùng là muốn làm cái gì, nhưng là rất rõ ràng ám hiệu với Thường Hy hắc tử muốn xem cảnh trí Giang Nam, những lời này cũng không phải tùy tiện nói ra.

Thường Hy thận trọng nhìn khuôn mặt âm tình bất định của Tiêu Vân Trác, thấy hắc tử nghe xong lời của nàng đã không còn bất thường nữa cho nên mới cảm thấy trong lòng an ổn chút. Nàng cảm giác Tiêu Vân Trác đối với nàng là lạ, tự đứng nổi giận, thật là không giải thích được, mỗi ngày đều lo lắng đề phòng, đây là muốn nàng chết sớm sao?

“Người nói Hoàng thượng có phải hay không là có ý muốn nâng đỡ Ngu gia?” Thường Hy suy nghĩ thật lâu cũng chỉ có đáp án này thôi, nghĩ cái khác không ra.

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy, nàng thế nhưng có thể nghĩ đến điểm này, nhưng là không có phủ nhận, gật đầu nói: “Phụ hoàng chắc hẳn là có tính toán này, quan trọng hơn là phong cách hành sự của ca ca cô rất hợp với khẩu vị của ngài, chỉ sợ muốn trọng dụng ca ca của cô rồi!”

Thường Hy ngắc ngứ cả người, trọng dụng?

“Nhưng là chúng ta xuất thân thương hộ, đây có điểm không hợp quy củ!”

Khóe miệng Tiêu Vân Trác khẽ nhếch, nhìn Thường Hy nói: “Cô chỉ cần lo chuyện đêm thất tịch, liên lạc với ca ca cô để ta làm. Cô cần gì thì cứ viết ra giấy, ta sẽ tự mình đi lấy.”

Thường Hy chợt lùi về phía sau một bước, dùng sức nhìn Tiêu Vân Trác, đầu óc hắc tử không phải là bị hư chứ? Nhưng không giống nha! Hắc tử là ai? Là Thái tử, là Hoàng đế tương lai, cư nhiên lại làm chuyện này, giao thiệp với thương hộ, lại còn tình nguyện làm chân chạy cho nàng, này... Quá không thể làm cho người ta đón nhận!

“Thái tử gia... Ngài không sao chứ?” Thường Hy thận trọng hỏi, nhìn bề ngoài hắc tử vẫn bình thường nha, nhưng nói ra lời lại làm cho người ta thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Thần sắc Tiêu Vân Trác cứng đờ, nhìn tia hoài nghi lóe ra từ trong đôi mắt to của Thường Hy để cho tự ái phái nam của hắc tử nhất thời bị tổn hại, hừ lạnh nói: “Bản Thái tử rất tốt!”

“Nhưng là, ngài thân phận cao quý sao có thể địa giao thiệp với nhà ta, để tự mình nô tỳ đi thôi!” Thường Hy nín hót mà cười cười, cảm thấy vẫn không nên để cho nhà mình phải mạo hiểm, đây cũng không phải là chuyện gì tốt.

Thường Hy vừa nói muốn tự đi, không hiểu sao tự nhiên trong đầu Tiêu Vân Trác lại bật lên ba chữ Chương Tứ Thân, chẳng lẽ nàng muốn đi gặp hắc tử, vì vậy lập tức nói: “Cô đừng mơ tưởng!”

Thường Hy cảm thấy Thái tử gia hôm nay nhất định là bị lừa dối rồi, thế nào lại mỗi câu nói ra luôn làm cho người ta không rõ? Chính là muốn hỏi nữa, ngoài cửa lại truyền vào một thanh âm nhộn nhắng: “Khẩu dụ Hoàng thượng đến!”

121. Chương 123: Tranh Bá Đêm Thất Tịch (7).

Thường Hy nhìn ngọc bài Bàn Long trong tay, còn chưa có phản ứng kịp, không nghĩ tới Hoàng thượng lại giao ngọc bài cho nàng chính là vì để nàng ra vào cửa cung dễ dàng. Ý tứ là nàng có thể ra vào cung rồi hả? Đây không phải có chút ngoài ý muốn đi?

Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác, phát hiện thấy thần sắc hắc tử cũng không được tốt lắm. Nếu là người khác cầm được ngọc bài này trong tay ắt hẳn sẽ cao hứng muốn chết, nhưng là Thường Hy lại cảm thấy chuyện này càng ngày càng phức tạp, không khỏi mở miệng: “Thái tử gia... Chuyện này nghĩa là thế nào?”

Tiêu Vân Trác trầm mặc một lát, sau đó chậm rãi nói: “Nếu là Hoàng thượng ban thưởng thì phải giữ gìn cẩn thận, nó mất mạng của cô cũng mất. Ý tứ phụ hoàng rất đơn giản, để trừ bị cho thất tịch yến cần rất nhiều thứ, cho cô ngọc bài là để cô dễ dàng xuất cung!”

Thường Hy vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, cau mày nói: “Nhưng nếu quả thật muốn như vậy chỉ cần đưa giấy ghi những món đồ cần thiết, trong cung tự nhiên sẽ chuẩn bị thỏa đáng, ta một cô gái sao có thể xuất đầu lộ diện đi lấy những thứ này? Không biết Hoàng thượng nghĩ thế nào nữa?”

Thanh âm Thường Hy có chút oán trách, đây không phải là muốn nàng lao lực sao?

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy, nói: “Người trong cung mua đồ nhất định không hợp tâm ý của cô!”

“Có cái gì mà không hợp tâm ý? Chỉ cần đem đồ vật cụ thể nói rõ ràng, còn có thể sai sao?” Thường Hy cảm giác đầu óc mình hồ đồ rồi, cái lão Hoàng đế như thế nào cứ một lần lại một lần đánh đổ nàng a? Chuyện lần trước nàng còn chưa có hoàn toàn hiểu, mặc dù có chút rõ ràng nhưng là vẫn còn một điểm nghi vấn, không nghĩ tới lại thêm chuyện này nữa, nàng thật là muốn nổ tung đầu rồi!

Tiêu Vân Trác tăng thêm giọng nói: “Trong cung mua không hợp tâm ý của cô, hiểu không?”

Thường Hy sửng sốt, khẽ nâng mắt nhìn khuôn mặt vô cùng trịnh trọng của Tiêu Vân Trác, trong lúc bất chợt có chút hiểu, nhưng là chính vì hiểu ngược lại càng lo lắng, cư nhiên thiếu lễ độ kéo ống tay áo Tiêu Vân Trác, khẩn trương hỏi: “Vây... Kia Hoàng thượng đến tột cùng là có ý gì? Là muốn cất nhắc Ngu gia, hay... hay là muốn diệt Ngu gia?”

Tiêu Vân Trác hơi nhíu mày, dùng âm lượng thấp nhất nói: “Tâm tư phụ hoàng luôn luôn khó đoán, đi một bước tính một bước thôi. Chỉ cần cô chuẩn bị thất tịch yến thật tốt, phụ hoàng cũng không có trách phạt cô!”

Những năm gần đây Tiêu Vân Trác cùng Hoàng thượng luôn làm cho người ta cảm thấy có khoảng cách, quan hệ của hai người càng ngày càng xa cách. Tiêu Vân Trác rất lâu đều không đoán được tâm tư của Hoàng thượng, cảm giác giống như một đầm nước sâu nhìn không thấy đáy, ngược lại làm cho người ta cảm thấy hoảng sợ.

Tiêu Vân Trác càng lớn thì tâm tư càng sâu. Hoàng thượng dù rất muốn nhìn thấu nhĩ tử của mình nhưng cũng không dễ dàng. Kể từ sau khi Hoàng hậu mất, Tiêu Vân Trác liền thay đổi, trở nên dị thường trầm mặc, thời điểm trước kia là một hài tử hay nói hay cười, vô cùng đáng yêu, mỗi lần nhìn thấy Hoàng thượng sẽ để lộ ra hàm răng trắng như tuyết, dang hai cánh tay để cho hắn ôm. Nhưng là, hai người càng ngày càng cách xa.

Thường Hy cũng không có biện pháp khác, chỉ đành phải đi bước nào tính bước ấy, nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Cũng chỉ có thể như vậy, còn có cách gì nữa!” Tới chỗ này nàng thở dài nói: “Nếu có thể xuất cung chỉ bằng về nhà một chuyến, ta vừa đúng có chuyện muốn nhờ ca ca ta giúp một tay!”

Sắc mặt Tiêu Vân Trác biến hóa, ngay sau đó nói: “Cô chừng nào thì về?”

Thường Hy nghĩ rồi nói ra: “Đêm thất tịch cũng sắp đến, không còn mấy ngày nữa. Muốn bài trí cảnh sắc Giang Nam cần phải chuẩn bị rất nhiều thứ. Ta đi thương nghị cùng Tam hoàng tử phi, sáng sớm ngày mai sẽ xuất cung, đoán chừng trước khi khóa cửa cung là có thể trở về!”

“Rất tốt, bản Thái tử vừa đúng lúc xuất cung liền mang theo cô đi!” Tiêu Vân Trác thần sắc không đổi nhìn Thường Hy nói, đem nàng dọa sợ, này hai cha con đều có bệnh thôi!

122. Chương 124: Tranh Bá Đêm Thất Tịch (8).

Rạng sáng ngày hôm sau Thường Hy thức dậy thật sớm. Triều Hà cùng Văn Thu hầu hạ Thường Hy rửa mặt xong, lúc dùng đồ ăn sáng, Thường Hy kéo hai người cùng ngồi xuống nói: “Không có người ngoài thì ngồi xuống cùng ăn đi!”

Triều Hà cùng Văn Thu từ chối không được lúc này mới ngồi xuống. Thường Hy cười nói: “Buổi sáng hôm nay ta muốn đến chỗ Tam hoàng tử phi thương nghị chuyện thất tịch yến, Triều Hà đi cùng ta. Buổi chiều ta muốn xuất cung, các muội cũng không cần đi theo, Thái tử gia vừa đúng có chuyện cần làm liền đem theo ta ra ngoài. Hai người các muội nhất định phải trông nom Doanh Nguyệt điện cẩn thận, không cho người ngoài tùy tiện đi vào, cũng không cần quá lo lắng, Chu tổng quản và Trịnh công công chắc chắn sẽ lưu lại một người!”

Thường Hy thao thao bất tuyệt nói thật lâu, Triều Hà cùng Văn Thu vừa nghe vừa cười nói: “Ngu tử tỷ yên tâm đi, bọn muội nhất định sẽ cẩn thận một chút!”

Thường Hy cũng không muốn nói nhiều như vậy, đây là không còn cách nào khác. Loạn trong giấc ngoài, mấy người trong Đông cung kia thời thời khắc khắc đều mơ tưởng muốn gây phiền toái cho nàng. Đỗ Đình Phương cùng La Thúy Yên từng có xích mích với nàng, hôm nay Hoàng thượng lại cho nàng ân điển như vậy, thật là người người đều hận, nàng chỉ đành phải làm mọi việc cẩn thận, không cầu công lao.

Dùng qua điểm tâm, Triều Hà cùng Thường Hy vội vội vàng vàng đến chỗ Lệ Bình, đợi đến khi bọn họ trở lại đã là giữa trưa. Tiêu Văn Trác vẫn chưa về, nếu là thường ngày đã sớm ở thư phòng rồi. Thường Hy bởi vì buổi chiều muốn xuất cung cho nên lúc này vô cùng quan tâm khi nào Tiêu Văn Trác sẽ trở về, chỉ trong chốc lát đã hỏi thăm ba bốn lần rồi.

Triều Hà cùng Văn Thu không khỏi nhìn nhau cười một tiếng. Thường Hy cầm trong tay một cây bút lông, trên bàn bày ra giấy vẽ trắng như tuyết, phía trên đã vẽ nguệch ngoạc vài nét nhưng khi nhìn vào lại không biết là đang vẽ cái gì. Thường Hy vừa cau mày, không ngừng chấm nơi này một chút, nơi kia một chút, nhưng là thỉnh thoảng lại lắc đầu, cuối cùng đành hạ bút, thở dài nói: “Nếu là Tứ Thần ca ca ở đây thì thật tốt, ta nói hán vẽ, nơi nào còn cần ta phải lao tâm!”

Triều Hà cùng Văn Thu không nghe rõ lời Thường Hy nói, đang ngẩn người thì Tiêu Văn Trác đi vào, thật là đúng dịp câu nói kia vừa khéo hán nghe được, trong lòng tràn đầy cảm giác hưng phấn giống như bị hắt một chậu nước lạnh, trầm mặt liền tiến vào.

Mọi người vừa thấy lập tức quỳ xuống hành lễ. Tiêu Văn Trác đi tới chỗ Thường Hy đang ngồi, cúi đầu nhìn tờ giấy bị nàng vẽ loạn, trong lòng có chút hoài nghi, thần nhiên nói: “Không phải nói Ngu đại tiểu thư cầm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông sao? Đang vẽ cái tranh gì đây?”

Nghe được châm chọc trong miệng Tiêu Văn Trác, Thường Hy cũng không tức giận, chẳng qua là thần nhiên nói: “Vẽ tranh tất nhiên không khó, nhưng là vẽ bản thiết kế này nọ khó hơn nhiều, nô tỳ không vẽ được cũng là chuyện đương nhiên!”

“Bản thiết kế?” Tiêu Văn Trác có chút không hiểu hỏi: “Cô muốn thiết kế cái gì?”

Thường Hy cười hắc hắc, đứng dậy nói: “Đương nhiên là thiết kế cho đêm thất tịch rồi, còn có thể muốn vẽ cái gì?” Thường Hy không muốn bàn thêm về đề tài này, nói sang chuyện khác: “Thái tử gia, vậy chúng ta khi nào thì xuất cung a?”

Hôm nay Tiêu Văn Trác đã phái người đi thám thính qua, nhắc tới cũng khéo, Chương Tứ Thần kia vừa đúng lúc đến Ngu phủ làm hán giận thẳng đến cắn răng. Thật là đúng dịp, hôm nay Thường Hy về nhà hán tới, duyên phận trong truyền thuyết sao? Tiêu Văn Trác cũng không thêm tin cái này, coi như là duyên phận thì hán cũng thay nàng cắt đứt!

“Chiều nay ta còn có chút việc gấp cần phải xử lý, sáng mai ta sẽ đi cùng với cô!” Tiêu Văn Trác thần nhiên nói, dù sao cũng không thể để cho bọn họ chạm mặt.

Thường Hy cũng không nguyện ý, nhìn Tiêu Văn Trác nói: “Như vậy sao được? Thời gian của ta không nhiều lắm, phải tranh thủ từng chút một. Thái tử gia nếu đã có công sự bận rộn thì nô tỳ sẽ tự mình trở về, chuyện này cũng không phải là nhỏ, muốn tổ chức thành công đêm thất tịch phải hao phí một phần tâm tư. Sáng nay ta đến chỗ Tam hoàng tử phi cũng vội muốn chết rồi, còn thêm vài việc cần phải làm thêm, đây cũng không phải là chuyện có thể đùa giỡn. Thái tử gia không cần phải để ý đến nô tỳ đâu, chuyện của ngài quan trọng hơn, ta mang theo Triều Hà trở về là được, dù sao rất nhanh sẽ trở lại, ta muốn nhờ ca ca giúp chuẩn bị mấy thứ thật cần thiết, không thể chậm trễ nữa rồi!”

Thường Hy nói một đồng lớn, mặt của Tiêu Văn Trác càng phát khó coi. Còn không đợi hán mở miệng, Thường Hy cứ nhiên kéo tay Triều Hà chạy đi, hán trong lúc nhất thời còn chưa kịp phản ứng, đây cũng quá... Quá lớn mật đi!

Văn Thu nhìn thần sắc Tiêu Văn Trác, trong lòng tựa hồ có chút hiểu rõ, nàng cũng không muốn vào lúc này đụng phải hống hống liên liên lui xuống, ngay cả như vậy sau lưng cũng thăm ra một tầng mồ hôi lạnh. Thời điểm Thái tử gia tức giận thật đúng là dọa người a!

Thường Hy cũng không để ý nhiều như vậy, nàng chỉ đang chuyên tâm đến chuyện xuất cung, dĩ nhiên nàng không thích Tiêu Vân Trắc đi cùng. Hẳn đường đường là Thái tử gia, nếu đến nhà nàng thì toàn bộ phải ra tiếp đón hẳn, nơi nào còn có thời gian bàn chuyện với nàng, huống chi nàng còn muốn đem ý tứ của Hoàng thượng thuật lại một chút, khiến Ngu gia chuẩn bị sẵn sàng không đến lúc đó lại trở tay không kịp...

Chuyện cần phải nghĩ có quá nhiều, Thường Hy một đường thông suốt ra khỏi cửa cung, ngồi trên xe ngựa nhưng khuôn mặt nàng vẫn lộ vẻ u sầu. Triều Hà ngồi một bên thấy vậy liền hỏi: “Ngu tử tử, tử buồn cái gì? Có thể trở về trông thấy người nhà đây là chuyện thật tốt a. Bọn muội vào cung đã nhiều năm như vậy còn chưa được về thăm nhà đâu, tử tử mới vào cung được mấy tháng liền có phúc khí này, còn phải than thở cái gì sao?”

Thường Hy cầm tay Triều Hà, có một số việc không thể nói uội ấy biết được, không phải là nàng không tin Triều Hà mà là chuyện này liên quan đến sinh tồn của Ngu gia, dĩ nhiên nàng phải cực kỳ cẩn thận. vén một góc rèm xe lên, nhìn đường phố quen thuộc, Thường Hy lãng sang chuyện khác, cười nói: “Qua con đường này, một khúc rẽ nữa là đến nhà ta!”

Triều Hà chắc lưỡi nói: “Đây chính là khu tây thành, có tiền cũng khó mua được một tòa nhà ở đây a!”

Thường Hy nghe vậy không nói, chẳng qua là cười nhạt, lại qua thời gian một chén trà, cuối cùng đã đến. Bởi vì không thông báo trước cho người nhà cho nên ngay cả một người nghênh tiếp cũng không có. Thường Hy được Triều Hà đỡ xuống xe, vừa xuống lập tức thấy ở cửa xuất hiện một thân ảnh quen thuộc.

123. Chương 125: Bình Dấm Chua.

Ánh mắt Thường Hy sáng lên, hé miệng gọi: “Tứ Thần ca ca!”

Nam tử kia nghe vậy thì dừng bước chân, quay lại nhìn về phía Thường Hy. Chỉ thấy nam tử kia làn da nhẵn nhụi, so với nữ tử bình thường còn đẹp hơn, hai hàng lông mày sắc bén như đao phong nhưng lại nhìn không ra một tia lệ khí, mắt không lớn nhưng cực kỳ sáng rỡ, tất cả hợp lại thành bộ dáng khiến người ta không thể không bị hấp dẫn. Sống mũi cao thẳng, môi mỏng màu hồng, một thân trường bào trắng như tuyết, thắt lưng mang đai bạch ngọc, chân đi giày tơ màu nguyệt bạch, trong tay cầm một chiếc phiến, mặt quạt vẽ một bức tranh núi xanh nước biếc, thật là một bộ dáng tài tử Giang Nam dịu dàng như ngọc, nào có một tia hơi thở đen tối, hỗn loạn của thương nhân!

Chương Tứ Thần quay đầu lại nhìn thấy Thường Hy, khẽ mỉm cười sải bước đi tới: “Hy muội muội tại sao lại trở về? Từ khi vào cung cũng không thấy có một tin tức báo về!”

Chương Tứ Thần quan sát Thường Hy, chỉ thấy nàng đi một đôi giày thêu hoa văn tinh xảo, áo khoác ngoài màu hồng cánh đào, váy dài xanh nhạt, chéo quần thêu hoa văn chìm, bước đi giống như lớp lớp sóng gợn, trông cực kỳ đẹp mắt. Trên đầu vấn thiên vân kế (một kiểu búi tóc thời xưa), cài một cây trâm bích ngọc phi thúy, trâm kia màu xanh biếc bóng loáng càng làm tôn lên dáng vẻ kiều diễm của nàng. [lược bỏ 10.000 từ miêu tả này nọ]

Thường Hy không trả lời hẳn mà hỏi ngược lại: “Tứ Thần ca, sao huynh lại tới đây? Không phải trong nhà buôn bán rất bận rộn sao?”

Nghe được Thường Hy quan tâm, Chương Tứ Thần khẽ mỉm cười, thần thái trước sau như một tao nhã, lịch sự, trong lúc hành động lại mang theo một phần thoải mái, dịu dàng của nam tử Giang Nam, cười nói: “Buôn bán bận rộn đến mấy cũng không thể để ảnh hưởng đến sức khỏe được! Ta muốn ra ngoài thư giãn mấy hôm, hai ngày trước Thụy Lân có sai người nhắn tin đến đây tụ họp một chút, ta liền tới, không nghĩ tới còn có thể được nhìn thấy muội, thật sự là vui mừng ngoài ý muốn rồi!” Nói tới chỗ này thì đột nhiên dừng lại, thần sắc có chút ngưng trọng: “Muội ở trong cung có tốt không?”

Thường Hy nghịch ngợm cười cười, giống như ngày trước lôi kéo ống tay áo Chương Tứ Thần cùng bước vào trong cửa rồi mới lên tiếng: “Rất tốt! Hôm nay muội đã trở thành tử tam phẩm Thượng nghị Đông cung, ân điển như vậy từ trước đến giờ còn chưa có, còn có thể không tốt sao?”

Chương Tứ Thần hiển nhiên cả kinh, khẽ nhíu mày nói: “Không có nghe trong Đông cung có chức vị này, chỉ có Ngự tiền thượng nghị, đây là có chuyện gì xảy ra?”

Thường Hy liền đem mọi chuyện đơn giản nói lại một lần, cuối cùng nói: “Muội xem như là trong họa có phúc, chỉ sợ hai vị kia giận đến bốc khói rồi đấy!”

Nghe được lời nói tinh nghịch của Thường Hy, Chương Tứ Thần không nhịn được cười khẽ một tiếng, đưa tay xoa nhẹ đỉnh đầu của nàng, nói: “Muội cũng đủ lớn mật, tình huống lúc ấy khó khăn như vậy còn có thể lật mình, thật may là bá phụ dạy dỗ tốt, nếu đổi là tiểu thư khuê các nhà khác, ngay cả mạng cũng không giữ được rồi!”

Mặc dù trên mặt là nụ cười nhưng trong thanh âm cũng không giấu được vẻ lo lắng chân thành, dù hắn đã cố hết sức che giấu nhưng là vẫn lộ ra một chút.

Thường Hy đang muốn nói chuyện chợt nghe thấy đằng sau vang lên một thanh âm vô cùng sắc bén: “Ban ngày ban mặt cô nam quả nữ lôi lôi kéo kéo nhau còn ra thể thống gì? Ngu Thường nghi, đây chính là quy củ cô được học sao?”

124. Chương 126: Yêu Hận Tình Trường.

Vừa nghe đến thanh âm này, Thường Hy sợ hết hồn, theo bản năng buông lỏng ống tay áo Chương Tứ Thần ra. Nhất thời, Chương Tứ Thần có chút mất mát, theo ánh mắt của Thường Hy nhìn lại, chỉ thấy người tới vóc dáng cao ráo, lãnh đạm như sương, khuôn mặt tuấn tú như được chạm khắc, nổi bật trên đó là hai hàng lông mày đậm nhánh cùng với đôi mắt lạnh lẽo thể nhưng làm cho hắn không khỏi run lên. Chương Tứ Thần hẳn đã đi bắc vào nam không biết bao nhiêu nơi, người hắn gặp nhiều không kể xiết nhưng là lần đầu tiên có cảm giác áp bức mãnh liệt như thế này, lại xuất phát từ một nam tử tựa hồ còn không lớn tuổi hơn hắn.

Trong khi Chương Tứ Thần quan sát nam tử mới đến, đồng thời Tiêu Vân Trác cũng đang quan sát hắn, quả nhiên là tác phong nhanh nhẹn, khí vũ hiên ngang, thương nhân có thể có được khí chất như vậy quả thực cũng hiếm thấy. Khó trách Ngu Thường Hy tâm tâm niệm niệm nghĩ đến hắn, khó trách nha đầu kia không đem mình ở trong lòng. Lại nghĩ tới vừa rồi Ngu Thường Hy chủ động kéo ống tay áo Chương Tứ Thần, khuôn mặt hắn lại đen thêm mấy phần.

Thường Hy nhìn thấy Tiêu Vân Trác thật sợ hết hồn, buông ra Chương Tứ Thần bước nhanh đi tới, trên mặt mang theo kinh ngạc hỏi: “Ngài không phải là có chuyện cần làm sao? Tại sao lại tới? Làm sao tìm được nhà ta?”

Tiêu Vân Trác lạnh lùng liếc Thường Hy một cái, thản nhiên nói: “Bản Thái tử tới đương nhiên là có chuyện, Ngu Thường nghi...”

Thường Hy vừa vào đến cửa tự nhiên có gia đình một đường tiến vào trong thông báo, chỉ trong thời gian uống cạn một chung trà Ngu lão gia, Ngu phu nhân cùng với ba vị ca ca của Thường Hy cũng ra đón, vừa đúng lúc nghe được mấy lời này của Tiêu Vân Trác, biết được người này là Thái tử điện hạ, tất cả đều bị hù dọa cho giật mình, vội bước nhanh tới. Một nhà lớn nhỏ, già trẻ, lớn bé tất cả đều quỳ trên mặt đất, hành lễ nói: “Thảo dân tham kiến Thái tử điện hạ! Điện hạ thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Chương Tứ Thần đang quỳ gối bên cạnh Ngu Thụy Lân, Ngu đại thiếu gia, hai người trao đổi một cái ánh mắt, đều thấy được lẫn nhau một tia khiếp sợ, không hiểu được tại sao Thái tử gia lại đột nhiên giá lâm? Hai người mặc dù không dám xác định nhưng là trong lòng đều có một nỗi bất an mơ hồ.

Thường Hy quỳ gối bên cạnh Tiêu Vân Trác, trong lòng âm thầm cắn răng. Nàng biết mà, người này đến thì cả nhà nàng lập tức sẽ phải huy động phục vụ hắn, nơi nào còn có lo lắng ỉn, huống chi nàng còn có chuyện muốn thương nghị cùng mọi người. Lần này tốt lắm, toàn gia đều phải đến chỗ vị đại gia này, còn ai để ý tới nàng?

“Bình thân!” Thanh âm Ngũ Hải vang lên sau lưng Tiêu Vân Trác. Thường Hy nghe được thế mới biết Ngũ Hải cũng đi theo, tạ ơn một tiếng, lúc này mới chậm rãi đứng dậy. Trong lúc nhất thời không ai dám lên tiếng, cùng vị Thái tử gia con trời cao cao tại thượng này ai dám trò chuyện, đành phải cung kính nghiêm chỉnh đứng ở một bên.

Thường Hy vừa thấy liền khẽ mỉm cười, tiến lên một bước nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Thái tử gia, ngài tới là có chuyện gì gấp sao?”

Lời này vừa nói gia, mọi người trong Ngu gia nhất thời biến sắc, nha đầu này như thế nào lại không có quy củ như vậy, cái này cũng có thể tùy tiện hỏi hay sao? Chương Tứ Thần càng thêm có chút bận tâm, muốn tiến lên vì Thường Hy nói một câu nhưng lại không biết tính tình Tiêu Vân Trác, chỉ sợ sẽ gây trở ngại, trong lúc nhất thời một lời cũng không thốt ra được, hai nắm tay siết lại thật chặt.

Tiêu Vân Trác cũng không cảm thấy có cái gì không đúng, dù sao thời điểm trong cung Thường Hy cũng nói chuyện với hắn như vậy, mặc dù trước mặt những người khác không có như vậy nhưng là nơi này là nhà nàng nên cũng không phòng bị nhiều, thanh âm cứng rắn nhưng lại mang theo một tia ôn nhu cùng ý vị khác thường, thân nhiên nói: “Bản Thái tử tới đây tất nhiên có chuyện quan trọng!”

Thường Hy bị ghen một chút, đang muốn tổn hơi thừa lời lại thấy Tiêu Vân Trác trực tiếp lướt qua nàng, bước nhanh đến phía trước nhìn Ngu Thế Hùng nói: “Ngu lão gia, bản Thái tử có chuyện quan trọng muốn nói riêng với ông!”

Ngu Thế Hùng sửng sốt, lập tức nói: “Mời Thái tử gia, thư phòng cách nơi này không xa!”

Tiêu Vân Trác gật đầu một cái, quay đầu lại liếc mắt nhìn Thường Hy nói: “Cô có chuyện gì thì mau cùng người nhà nói, lát nữa ta còn có việc tìm đại ca của cô!”

Thường Hy hung hăng trợn mắt nhìn Tiêu Vân Trác một cái, lời này cũng quá vô tình đi, giống như hắn mới chính là chủ nhà, nàng tức giận nghiêng đầu không thèm nhìn đến hắn. Đứng cách một bên Ngũ Hải nhìn thấy vậy liền cười một tiếng tiến lên nói bên tai Thường Hy: “Lần này Thái tử gia tới là có ý tốt cho Ngu gia, Ngu Thượng nghi không cần lo lắng, nên tranh thủ thời gian cùng người nhà nói chuyện đi, sau đó còn cùng chúng ta hồi cung, thời gian không có nhiều. Huống chi ôn chuyện cùng người nhà sau này còn nhiều cơ hội, hôm nay không nên trì hoãn, đêm thất tịch cũng sắp tới rồi!”

Thường Hy cảm kích nhìn Ngũ Hải một cái, cười ngọt ngào nói: “Đa tạ Chu tổng quản chỉ điểm, ngài yên tâm đi, trong lòng ta đã có tính toán!”

Ngũ Hải lúc này mới cười đuổi theo Tiêu Vân Trác. Hắn vừa đi, không khí bên này lập tức liền buông lỏng xuống, cả một nhà mấy người đều đem Thường Hy vây quanh dày đặc.

Ngu phu nhân kích động lôi kéo tay nữ nhi của mình, trên trên dưới dưới quan sát không ngừng. Ba huynh đệ Ngu Thụy Lâm, Ngu Thụy Hòa và Ngu Thụy Minh nhìn Thường Hy cũng là khuôn mặt tươi cười. Thường Hy xinh đẹp vô song, dung mạo xuất chúng, ba vị thiếu gia Ngu gia cũng là rồng trong biển người, ai cũng đáng về bất phàm, đặc biệt Ngu Thụy Lâm là xuất chúng nhất, đáng đáp cùng Thường Hy cực kỳ giống nhau. Người một nhà gặp mặt tất nhiên là vui mừng vô hạn, dù sao ở bên ngoài nói chuyện không có phương tiện, vì vậy tất cả liền tiến vào sảnh nhỏ phía sau.

Thường Hy đem tình hình sau khi mình vào cung đại khái mà kể lại một lần, đến đoạn mấu chốt cả nhà đều là khẩn trương không dứt. Chương Tứ Thần cả người cứng ngắc, khuôn mặt lo lắng, mặc dù bây giờ Thường Hy đang yên ổn ngồi bên cạnh nhưng là trong lòng hắn vẫn cảm thấy khó chịu như bị kim đâm. Từ nhỏ hắn đã biết nữ nhi Ngu gia tương lai muốn vào cung, ý niệm bao nhiêu lần muốn cầu hôn đều phải dè lại, bởi vì hắn biết, bất kể là Ngu gia hay Chương gia, cho dù phú quý, tiền tài không thiếu nhưng cũng chỉ là thương hộ, nếu muốn thoát khỏi địa vị hèn mọn này chỉ có thể bằng cách tiến vào sĩ đồ. Nhưng là đi vào sĩ đồ, vứt bỏ nghiệp buôn bán làm quan, thì được một chức quan cũng là cực kỳ khó khăn, cho nên không còn cách nào khác chỉ có thể hy vọng Thường Hy vào cung, vì tiền đồ của Ngu gia mà trải đường trước.

Khi hắn nghe được Thường Hy ở trong cung có bao nhiêu phen nguy hiểm, trong lòng thật là khó nhin, ngay tiếp theo trên mặt cũng cực kỳ khó nhìn, hắn vẫn luôn hy vọng Thường Hy đời này có thể được khoái lạc, không âu không lo mà vui vẻ sống qua ngày.

Ngu Thụy Lâm lặng lẽ vỗ tay Chương Tứ Thần, sau đó nhìn Thường Hy cười nói: “Hy nhi, muội đột nhiên trở lại có phải hay không xảy ra chuyện gì? Cần đại ca giúp một tay thì cứ nói!”

Thường Hy vui ở trong ngực Ngu phu nhân, nhìn đại ca nói: “Đại ca, muội thật đúng là có chuyện quan trọng muốn nói với huynh!” Nói tới chỗ này nhìn thị nữ xung quanh nói: “Lui xuống cả đi, có chuyện ta sẽ

tự gọi các người!”

Giờ khắc này Thường Hy đột nhiên lại có thêm một loại khí chất cao cao tại thượng, uy nghiêm không thể diễn tả bằng lời, đối với lúc ở nhà khác nhau rất lớn. Mọi người nhất thời có chút kinh ngạc tại chỗ, ở trong cung một thời gian, trên người Thường Hy cũng thần nhiên mà mang theo khí thế hoàng gia.

125. Chương 127

Biến hóa của Thường Hy, bản thân nàng không phát hiện ra nhưng là mọi người xung quanh nàng lại cảm thấy rất rõ ràng. Thường Hy giờ tay nhắc chân đã không còn là tiểu hài tử thiên chân đáng yêu như trước kia nữa, điều này khiến ọi người nói không nên cảm giác gì, vừa vui lại vừa buồn.

Vui chính là Thường Hy sau này sẽ không dễ dàng bị người ta bắt nạt nữa, nhưng buồn là vì có được khí chất như thế này không biết đã ăn bao nhiêu khổ cực cùng cay đắng mới luyện được?

Thường Hy đứng dậy đi đến bên người Chương Tứ Thần nói: “Tứ Thần ca, huynh giúp muội vẽ tranh đi!”

“Vẽ tranh? Lúc này?” Chương Tứ Thần bị dọa giật mình, huynh đệ Ngu gia cùng Ngu phu nhân cũng bị hù sợ. Ngu phu nhân nhìn Thường Hy nói: “Con không phải nói trở về là có việc gấp sao? Tại sao lại muốn vẽ tranh? Chính sự quan trọng hơn, đừng trì hoãn nữa, hơn nữa vừa rồi nghe Thái tử gia nói còn có chuyện muốn nói với con mà!”

“Đây chính là chính sự. Mẹ, đừng gấp gấp a, nữ nhi tự biết phải làm gì!” Thường Hy cười nói, ở bên tai Chương Tứ Thần thấp giọng nói mấy lời, chỉ thấy thần sắc hắn vừa động, nói: “Được, muội đợi một lát, chỉ chút nữa là vẽ xong!”

Chương Tứ Thần đi vào thư phòng, Thường Hy ngồi bên người Ngu Thụy Lâm, nghiêm túc hỏi: “Đại ca, đại hạn hán Đông Sơn năm ngoái có phải huynh ra tay giúp đỡ Vụ Mục Khê vượt qua khó khăn hay không?”

Thần sắc Ngu Thụy Lâm khẽ biến, nhìn Thường Hy nói: “Làm sao muội biết?”

Thường Hy liền đem mọi chuyện từ đầu đến đuôi nói một lần, cuối cùng Ngu Thụy Lâm thở dài một tiếng nói: “Không phải là huynh giấu tãi. Hy nhi, hiện tại muội nên hiểu, thương nhân phải tuân thủ theo bốn phận của thương nhân, thương nhân tham gia chính sự đây là điều quốc pháp không cho phép. Thời điểm nguy nan người khác sẽ nhớ kỹ người tốt, nhưng một khi khó khăn qua đi, bọn họ sẽ sợ tài trí của người, từng bước đưa người tới trước mũi dao. Đây cũng là chuyện không có biện pháp, nếu huynh chỉ là một nông dân, huynh cũng sẽ không làm như vậy, nông nhân ít nhất còn có thời điểm được thành danh, còn chúng ta là thương nhân...”

Thần sắc Thường Hy buồn bã, cầm tay Ngu Thụy Lâm nói: “Đại ca, huynh yên tâm, muội tử nhất định sẽ vì Ngu gia mà mang đến hy vọng, chúng ta nhất định sẽ thoát khỏi kiếp thương nhân tị tiện. Hơn nữa lần này muội đã cùng Thái tử gia thương nghị qua, ý tứ của ngài ấy là có thể Hoàng thượng muốn trọng dụng ca ca, nhưng lại không có lý do đặc biệt nào để cất nhắc huynh, nếu chỉ vì thân phận Thượng nghị Đông cung mà phá lệ nâng đỡ huynh chỉ sợ người khác không phục. Cho nên lần này Hoàng thượng cố ý muốn để muội an bài yến hội đêm thất tịch, hơn nữa Hoàng thượng lại muốn thưởng thức cảnh trí Giang Nam, không cần muội nói rõ, ca ca cũng hiểu được dụng ý Hoàng thượng chứ?”

Thường Hy vừa nói xong, thần sắc ba huynh đệ đều động, ngay cả Ngu phu nhân cũng có chút hiểu. Hoàng thượng muốn xem cảnh trí Giang Nam, nhưng là Thường Hy ở trong cung không thể xoay sở được, lại không thể vận dụng quyền lợi để sai khiến kẻ khác, chỉ có thể dựa vào bản lãnh của mình đem yến hội đêm thất tịch biến thành cảnh Giang Nam tú lệ, thế nhưng việc đó là vô cùng khó khăn. Không ai giúp nàng thì Thường Hy chỉ có thể mượn sự trợ giúp từ nhà mẹ, hiển nhiên nhà mẹ nàng là thương nhân, muốn chút cảnh đẹp Giang Nam há không phải là điều quá dễ dàng sao?

Yến hội lần này nếu làm tốt, Hoàng thượng một khi cao hứng biết đâu sẽ triệu kiến Ngu Thụy Lâm. Nếu như trước mặt thánh giá Ngu Thụy Lâm cư xử thỏa đáng, hào phóng, được lòng Hoàng thượng, tất nhiên sẽ có cơ hội tốt... Mặc dù suy đoán là như vậy, nhưng đây nhất định sẽ là thời cơ xoay mình của Ngu gia!

Thời điểm trước kia là muốn dựa vào Thường Hy đứng vững trong hậu cung, có thể có một địa vị bên cạnh Thái tử gia, lúc đó sẽ chậm rãi tính bước tiếp theo nhưng là không ngờ cơ hội lại đến nhanh như vậy, khó trách người của Ngu gia đều cảm thấy kinh hãi.

“Đại ca, cơ hội khó có được, vạn vạn không thể bỏ lỡ!” Ngu Thụy Hòa kích động nói, sắc mặt không nín được một tia vui sướng.

“Nhị ca nói đúng, đại ca chúng ta không thể bỏ qua cơ hội lần này. Chỉ cần đại ca có thể thành danh, khiến Ngu gia quang tông diệu tổ, bọn đệ tuyệt đối sẽ hết sức ủng hộ!” Ngu Thụy Minh cũng có chút hưng phấn, đến bây giờ đại ca vẫn chưa lấy vợ còn không phải là vì không hy vọng tương lai con cái của mình vừa ra đời liền công trên lưng cái danh thương nhân ti tiện?

Nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia Ngu gia hiển nhiên cho rằng Hoàng thượng nhất định là vì công lao của Ngu Thụy Lâm trong trận hạn hán Đông Sơn mà muốn trọng dụng hắn, ba huynh đệ bọn họ chỉ cần có một người thoát ra được cũng đủ hài lòng, cho nên bất kể như thế nào bọn họ cũng đều hết lòng ủng hộ Ngu Thụy Lâm. Chỉ cần Ngu Thụy Lâm có thể thành danh, bọn họ sẽ có hy vọng, hài tử của bọn họ cũng sẽ có hy vọng, làm sai lại không hưng phấn đây?

“Nói thật hay!” Chương Tứ Thần sải bước đi ra, cầm trong tay một trang giấy. Thường Hy chợt đứng lên đi đến, đưa tay tiếp nhận trang giấy kia, tinh tế nhìn kỹ, hài lòng cười nói: “Muội biết ngay Tứ Thần ca sẽ không để uội phải thất vọng, bản thiết kế này muội mang đi, nhất định sẽ có công dụng!”

Thường Hy vừa nói vừa lôi kéo Chương Tứ Thần ngồi xuống bên cạnh cùng các ca ca trong phòng thương nghị cụ thể chi tiết mọi việc cần làm tiếp theo. Nói tóm lại, yến hội lần này tuyệt đối sẽ không để Hoàng đế phải thất vọng.

Thời điểm Tiêu Vân Trác đến liền nhìn thấy Thường Hy đang ngồi cùng các ca ca của nàng, còn có... Ngồi bên cạnh nàng chính là tên Chương Tứ Thần kia cười nói vui vẻ, khuôn mặt Thường Hy tràn ngập ý cười làm cho hắn không khỏi ngẩn ra, tựa hồ ở trong hậu cung còn chưa có gặp qua nụ cười không chút đề phòng nào của Thường Hy như vậy, trong lúc nhất thời lòng hắn ê ẩm. Bộ dáng nàng giống hệt hoa si (mê trai =.!), làm gì lại đối với Chương Tứ Thần cười đến rục rờ như vậy, cảm giác không thoải mái trong lòng lại tức tốc dâng lên.

Ngũ Hải vừa trông thấy vậy nhất thời hô hồng бет, hôm nay đây là lần thứ hai nhìn thấy sắc mặt Thái tử gia không tốt, vội lên tinh thần hô: “Thái tử gia giá lâm!”

Mọi người trong phòng lập tức hành lễ. Tiêu Vân Trác vội vàng tiến lên đưa tay đỡ Ngu Thường Hy, trên mặt thế nhưng lộ ra một nụ cười, nói: “Thượng nghị mau đứng lên đi, đây là bên ngoài cũng không cần nhiều quy củ như vậy!”

Hành động của Tiêu Vân Trác làm mọi người chấn kinh, đây chính là Thái tử gia a, thế nhưng lại coi trọng Thường Hy nhà mình như vậy cho nên trên mặt ai cũng dẫn theo nụ cười vui vẻ, chỉ có Chương Tứ Thần là mang theo vài điểm khổ sở.

Tiêu Vân Trác vừa thấy sắc mặt của Chương Tứ Thần, trong lòng lúc này mới có chút thoải mái, dắt tay Thường Hy sải bước tiến vào. Thường Hy quá mức kinh ngạc, trong lúc nhất thời thế nhưng quên phản kháng!

126. Chương 128: Đoán Không Được Quân Tâm.

Tiêu Vân Trác cùng Ngu Thụy Lâm vào thư phòng đơn độc mật đàm hơn một canh giờ. Thường Hy không biết bọn họ đang nói cái gì, thậm chí nghe lén cũng không được nghe, trong lòng không khỏi có chút tức giận. Đây cũng không phải là chuyện của người khác, đây là nhà nàng nha, chẳng lẽ cũng không thể cho nàng nghe sao?

Ngu Thụy Hòa và Ngu Thụy Minh bị Ngu Thế Hùng kêu ra ngoài. Chương Tứ Thần vốn muốn đi ra theo, nhưng là nhìn đến Thường Hy lại dừng lại bước chân, vừa đúng lúc Ngu phu nhân ra ngoại viện, trong phòng thoáng chốc chỉ còn có hai người bọn họ thôi.

“Hy muội muội, Thái tử gia đối với muội... Có tốt không?” Chương Tứ Thần rốt cục vẫn hỏi ra miệng, hắn là nam nhân, có thể nhìn được trong mắt Tiêu Vân Trác, đó chính là cái loại... bá đạo.

Thường Hy không nghĩ tới Chương Tứ Thần sẽ hỏi như vậy, cười nói: “Tứ Thần ca, những lời này là không thể nói ra ngoài, nếu như bị người khác nghe được thì không tốt đâu. Cái gì gọi là Thái tử gia có tốt với muội hay không? Thái tử gia là chủ tử, muội là nô tỳ, bổn phận của muội chính là phục vụ Thái tử gia cho tốt, chỉ có thể nhìn sắc mặt của hắn, nơi nào còn xem hắn đối với muội có tốt hay không? Huống chi hắn muốn đối tốt thì cũng là đối tốt với tần thiếp của hắn, muội chỉ là một nô tỳ thôi. Đợi đến hai mươi tuổi muội được phép xuất cung, biển rộng mặc cá chạy, trời ặc chim bay, há chẳng phải là tốt sao?”

Chương Tứ Thần vui mừng quá đổi, kích động đến quên cả lễ nghĩa cầm lấy tay của Thường Hy hỏi: “Muội còn có thể xuất cung? Thật không?”

“Dĩ nhiên a! Nếu được chọn là tần phi ở trong cung thì đời này cũng không có cơ hội xuất cung. Nhưng muội chỉ là một tiểu cung nữ, đến tuổi tự nhiên sẽ được thả đi, điều này rất bình thường thôi!” Thường Hy cười nói, nàng chỉ hy vọng thời điểm nàng xuất cung, Ngu gia đã có thể thoát khỏi thân phận thương nhân, đến lúc đó thật sự là công đức viên mãn rồi, chỉ cần có thể thoát khỏi hậu cung khiến người ta bức mình, Thường Hy không biết là có bao nhiêu vui vẻ đấy!

Chương Tứ Thần quả thực không biết phải hình dung tâm tình của mình như thế nào, nếu thật sự như vậy thì hắn có hy vọng rồi, có thể mong đợi được Thường Hy trở lại, cả đời này nắm tay nhau cho đến lúc chết. Hắn hưng phấn không nói ra lời, nụ cười trên mặt càng đậm.

Thường Hy nhìn Chương Tứ Thần kích động như vậy, hé miệng hỏi: “Tứ Thần ca, huynh cười cái gì?”

Chương Tứ Thần cảm thấy đây chính là thời điểm hắn nên tỏ rõ tâm ý của mình. Trước kia hắn không dám là bởi vì hắn biết rõ tâm tư của Ngu thế bá, Thường Hy là hy vọng của Ngu gia, hắn không thể ích kỷ. Nhưng là bây giờ biết được vẫn còn hy vọng, không nhịn được tình ý trong lòng, cũng muốn biết được tâm ý của Thường Hy, nếu như nàng cũng thích hắn, hai người tâm đầu ý hợp cùng nhau chờ đợi, chẳng phải là đẹp hơn? Mặc dù còn có sáu năm nhưng hắn nguyện ý chờ đợi, chính là dù có mười năm hắn cũng tình nguyện chờ!

Chương Tứ Thần đang muốn nói chuyện, Tiêu Vân Trác lại đi ra, thần sắc bất thiện nhìn Thường Hy nói: “Ngu Thượng nghị, đến lúc về rồi!”

Thường Hy chỉ phải đứng dậy, thời gian gặp gỡ người thân luôn là ngắn ngủi, nhìn Chương Tứ Thần nói: “Tứ Thần ca, muội phải trở về, trong cung cũng có quy củ, không thể trì hoãn bên ngoài quá lâu, huynh nhớ giữ gìn sức khỏe!”

Chương Tứ Thần đành phải nuốt xuống nhu tình kia, để ỉnh mang theo một nụ cười thỏa đáng nói: “Muội cũng nên bảo trọng, mọi việc đều phải cẩn thận!”

Chân mày Tiêu Vân Trác nhíu chặt hơn một chút. Ngũ Hải nhìn thấy vậy, âm thầm kêu khổ, Ngu Thường Hy sao lại trì hoãn thế kia, không thấy được sắc mặt của Thái tử gia sao? Hắn chỉ đành phải tiến lên trước thúc giục Thường Hy mau đi nhanh.

Tiến Tiêu Vân Trác và Thường Hy đi, mọi người trong Ngu gia lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Ngu Thụy Lâm nhìn Chương Tứ Thần, sóng vai bước trở về, nói: “Tứ Thần huynh, tâm ý của huynh ta hiểu, xá muội có thể có được ưu ái của huynh đó là phúc phần của con bé. Nhìn phong cách làm việc, đối nhân xử thế của huynh, ta giao muội ấy cho huynh cũng yên tâm!”

Chương Tứ Thần nghe vậy liền Ngu Thụy Lâm, biết hắn sẽ không vô duyên vô cớ nói những lời này, nhíu mày nói: “Hy muội muội là thanh mai trúc mã của ta, trước kia ta không dám đem chuyện này nói ra là bởi vì ta biết trên người nàng mang trách nhiệm nhưng mới vừa rồi nàng nói đến hai mươi tuổi sẽ được xuất cung. Thụy Lâm, ta thật sự vẫn còn hy vọng, đúng không?”

Ngu Thụy Lâm cười khổ một tiếng nói: “Huynh cũng đừng hy vọng quá lớn. Ta cũng mong Thường Hy không phải sống cả đời người lừa ta gạt trong thâm cung, nhưng là mới vừa rồi ta thấy được một tia ghen tỵ trên mặt Thái tử gia khi huynh cùng Thường Hy nói chuyện. Ta có thể cảm nhận được Thái tử gia đối

với Thường Hy tựa hồ có một cảm giác rất kỳ quái, không nói ra được nhưng cũng không thể coi như không thấy.”

Chương Tứ Thần nghe vậy thì kinh hãi, chợt dừng lại bước chân, nhìn Ngu Thụy Lâm nói: “Người nói là Thái tử gia coi trọng Hy muội muội?”

“Không nói chính xác được. Theo lẽ thường mà nói nếu như Thái tử gia thật coi trọng Hy nhi thì sẽ đem nàng thu làm tần thiếp. Nhưng là Thái tử gia không làm như vậy, Thường Hy còn là thân thanh bạch, huynh không phải là cảm thấy rất kỳ quái sao? Ta còn hỏi thăm được, tần thiếp của Thái tử gia tổng cộng có bảy người nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa thấy ai. Chuyện này vốn là cơ mật không dễ dàng biết được, nhưng ta lại có một bằng hữu là người trong phủ Thái tử gia, vài ngày trước ta hỏi thăm được như vậy, huynh nói đây là vì cái gì?” Ngu Thụy Lâm cũng rất lo lắng cho hạnh phúc của Thường Hy, hơn nữa lại không hiểu được tâm tư của vị Thái tử gia kia, vừa sợ Chương Tứ Thần một bên tình nguyện chờ đợi mà lầm lỡ cả đời, lúc này hắn mới không kiên trì gì mà nói ra. Nếu như thật có khả năng, hắn mong muốn sau khi Thường Hy xuất cung sẽ gả cho Chương Tứ Thần, như vậy hạnh phúc của Thường Hy sẽ được bảo đảm. Tâm lòng của Chương Tứ Thần đối với Thường Hy hắn vẫn biết, chẳng qua là những năm gần đây vẫn làm như không phát hiện ra thôi.

Chương Tứ Thần nhìn Ngu Thụy Lâm, trên mặt lộ ra một vẻ kiên quyết nói: “Bất kể như thế nào, chỉ cần một ngày Thường Hy muội muội không phải là người của Thái tử gia ta liền chờ đợi một ngày, người không phải khuyên ta, người biết rõ tính khí ta rồi!”

Cũng bởi vì biết nên Ngu Thụy Lâm mới lo lắng, nếu như không biết thì đã dễ dàng thở một hơi nhẹ nhõm, đang muốn khuyên thêm mấy câu thì Ngu Thụy Hòa gọi bọn họ đi thư phòng, nghĩ đến Ngu lão gia có chuyện muốn tìm bọn họ thương nghị nên lúc này mới tạm thời gác câu chuyện xuống mà cùng Chương Tứ Thần bước đi.

Thường Hy cùng Tiêu Vân Trác ngồi chung trên một chiếc xe ngựa, cắn răng nói: “Thái tử gia, ngài nên cưỡi ngựa, kia nhiều uy phong a! Chỉ có nữ nhân mới ngồi xe ngựa!”

Tiêu Vân Trác chợt liếc nhìn ngang sang Thường Hy một cái, lại dám đem hắn so sánh với nữ nhân, chán sống rồi hả?

“Ngu Thường Hy, cô không cần đầu lười nữa phải không?” Tiêu Vân Trác hừ lạnh nói.

“Người ngồi xe thì an vị đi, tại sao lại dùng cái loại ánh mắt giết người đó nhìn ta, ta trên người chộc người hôi nào?” Thường Hy tức giận nói, đi một đường thì trợn mắt nhìn một đường để trong lòng nàng cũng cảm thấy nao nao.

127. Chương 129

Tiêu Vân Trác thật rất muốn thả thông tư tưởng cho Thường Hy, nhưng là không hiểu vì sao lời đến khóe miệng lại không thể xuất khẩu, chẳng lẽ để cho hắn đối với Ngu Thường Hy nói, tiểu nha đầu tôi thích có? Kia trực tiếp để cho hắn chết đi, hắn lớn như vậy còn chưa có làm qua việc này. Nhưng nếu là không nói, cả ngày đeo nặng trĩu trong lòng còn phải lo lắng Thường Hy có thể hay không trao trái tim cho người khác? Muốn một nữ nhân rất dễ dàng nhưng muốn lấy được chân tình của cô ấy thì thật khó khăn biết bao nhiêu!

Tiêu Vân Trác vốn là bị Thường Hy từ từ hấp dẫn, ở trước mặt hắn nàng sẽ không là một bộ dáng mềm mại nhu mì giống những nữ nhân khác. Cái hắn muốn là một người có thể nắm tay hắn cả đời chứ không phải là người nhắm vào hắn vì dụng ý khác, nếu nói như vậy, trong Đông cung mỹ nữ như mây, hắn cần gì phải khổ công truy tìm?

Suy nghĩ của Thường Hy cũng rất đơn giản, thứ nhất không có bị chọn làm tần phi trong hậu cung là nàng đã cảm thấy cực kỳ may mắn rồi, mặc dù nàng đã từng có ý tưởng leo lên giường người khác, làm cho Ngu gia quang tông diệu tổ; thứ hai, khi nàng biết được “người khác” kia lại là nam nhân nàng đã hai lần đắc tội, ý nghĩ đó triệt để bị dập tắt, không một nam nhân nào sẽ đi thích nữ nhân tính tình lỗ mãng, nóng nảy như nàng đâu!

Xét thấy nam nhân đã khiến nàng rung động lại không có khả năng thân mật cả đời cùng nàng, cho nên ở phương diện tình cảm Thường Hy cực kỳ chậm lụt, vì thế nên nàng không hiểu được Tiêu Vân Trác tại sao lại dùng ánh mắt như thế nhìn nàng, đánh chết nàng cũng không tin tưởng rằng hắn đang ghen. Do vậy cả một đoạn đường dài, Thường Hy xoay đầu nhìn ra cửa sổ xe, Tiêu Vân Trác càng thêm hỏa không có chỗ phát, khuôn mặt băng sơn làm cho người ta phải nhượng bộ lui binh.

Trở lại hoàng cung, Thường Hy trực tiếp đến chỗ Tam hoàng tử phi, Triệu Hà trở về Doanh Nguyệt điện, trong lòng vẫn là nhảy bùm bùm, sắc mặt của Thái tử gia dọa chết người, nàng nhìn mà chân tay mềm nhũn, nhưng Thường Hy lại vẫn giống như người bình thường, nàng thấy mà vô cùng kính nể.

Nhắc tới cũng khéo, Thường Hy vừa ra khỏi cung thì Đỗ Đình Phương lại gửi thiệp mời Phùng Thư Nhã cùng với Tống Nhụ tần còn có Tần Nhụ tần buổi tối đến tụ họp một chút. Phùng Thư Nhã ngược lại rất thông khoái mà đáp ứng, Tần Nhụ tần không tiện từ chối mà cũng phải đồng ý. Tống Nhụ tần vốn muốn cự tuyệt nhưng lại nghĩ đến có một số việc có muốn tránh cũng không được, chỉ bằng trực tiếp đối mặt, dù sao nàng cũng phải sống cả đời trong thâm cung này, tránh mặt không phải là biện pháp sinh tồn, cho nên cuối cùng cũng đáp ứng.

Lúc Thường Hy nghe được tin tức này cũng là trắng treo cành liễu rồi, cả người mệt mỏi cơ hồ muốn rời ra từng mảnh. Hôm nay ở trong hậu cung bận rộn một ngày, đi theo Lệ Bình chọn địa điểm bày yến hội, còn phải tra xét xem địa thế có phù hợp với ý đồ của nàng không. Lệ Bình mặc dù mang tiếng là người đứng đầu nhưng chuyện gì cũng không làm, quả thực là để mặc cho Thường Hy thích làm sao thì làm. Hoàng quý phi sau khi nghe được như thế thì giận dữ một phen, đem Lệ Bình gọi đi giữa ột trận, thật may là Tiêu Vân Thanh kịp thời nghe được tin tức, vội vàng chạy tới đem Lệ Bình từ núi đao biển lửa cứu ra ngoài!

Triệu Hà cùng Văn Thu thấy Thường Hy mệt muốn chết cũng không dám quấy rầy nàng, ngược lại thay nàng nhận lấy việc phục vụ Tiêu Vân Trác. Dù sao hai người cũng đã phục vụ Thái tử nhiều năm, cũng thuận buồm xuôi gió, chẳng qua là so với ở Triệu Huy điện thì cẩn thận thêm ba phần. Mỗi lần nghĩ đến Thường Hy làm việc rất thoải mái, hai người không nhịn được mà thở dài. Cùng là công việc ấy, họ làm vô cùng cẩn thận, thần kinh buộc chặt, lúc nào cũng căng như dây chầy, nhưng là Thường Hy luôn thả lỏng, trên mặt còn thường mang theo nụ cười, đây chính là điểm mà hai người luôn bội phục Thường Hy.

Mặc dù hai người bộn họ vào cung sớm nhưng hiện tại thì quả thật đối với phục Thường Hy sát đất, cam nguyện đi theo nàng.

“Ngu Thượng nghị đâu?” Tiêu Vân Trác nhìn Văn Thu đang phục vụ trước mặt, không vui hỏi. Chẳng lẽ nữ nhân kia ngay cả bưng trà rót nước cho hắn cũng không nguyện ý nữa rồi hả? Thật là càng ngày càng càn rỡ!

“Hồi bẩm Thái tử gia, Ngu Thượng nghị sau khi về cung liền đến chỗ Tam hoàng tử phi thương nghị chuyện yến hội đêm thất tịch, xoay sở trong hậu cung đến giờ lên đèn, sau khi trở lại cả cơm cũng không kịp ăn liền ngủ mất. Nô tỳ gọi sao cũng là bất tỉnh không chịu dậy, không thể làm gì khác hơn là thay Ngu Thượng nghị hầu hạ Thái tử một lát!” Văn Thu thấp giọng trả lời, thần thái có chút bất an, Thái tử gia sẽ không tức giận chứ?

Tiêu Vân Trác thế nhưng không nghĩ tới Thường Hy mệt đến nỗi cơm cũng không ăn được mà trực tiếp đi ngủ, thở dài nói: “Lui ra đi!”

Văn Thu vội lên tiếng: “Dạ, vậy nô tỳ đứng canh ngoài cửa, Thái tử gia có gì phân phó chỉ cần lên tiếng là được!”

Tiêu Vân Trác suy nghĩ một chút lại nói: “Người trở về nhìn Ngu Thượng nghị đi, gọi Trịnh Thuận đến đây canh gác là được!”

Văn Thu không dám nói thêm chỉ đành phải lên tiếng đáp ứng, khom người lui xuống. Thái độ của Thái tử gia thật là khiến người ta hoài nghi, nhưng nàng cũng không suy nghĩ gì thêm mà đi ra ngoài kêu Trịnh Thuận tới rồi quay trở lại tây thiên điện chăm sóc Thường Hy.

Vừa đi đến cửa phòng liền nghe thấy tiếng cười nói từ bên trong truyền đến, đẩy cửa ra nhìn vào, quả nhiên là Thường Hy đã tỉnh đang nói chuyện cùng Triệu Hà. Thấy nàng đi vào, Thường Hy nói: “Mau vào đi, cùng nhau ăn chút gì đó!”

Vân Thu cũng không khước từ, nàng biết tình khí của Thường Hy rồi, thế nên đi đến ngồi xuống.

Ba người ngồi thành hình tam giác vây quanh cái bàn tròn. Triều Hà lấy cho Vân Thu một chén phỉ thúy chạm hoa bách hợp, múc đầy canh, cười hỏi: “Làm sao người lại trở về? Bên Thái tử gia có ai phục vụ không? Chu tổng quản không có ở đây, Trịnh công công thì không biết bao giờ mới về?”

“Thái tử gia bảo ta đi chăm sóc Ngu tử tỷ. Trịnh công công đã trở về, Thái tử gia sai ta đến gọi hần!” Vân Thu tiếp lời nói.

Thường Hy lúc này mới gạt đầu một cái, bên người Tiêu Vân Trác không thể không có ai phục vụ, nói: “Như vậy thì tốt rồi, tránh cho Thái tử gia muốn uống trà lại không có ai tới phục vụ!”

“Ngu tử tỷ, Triều Hà đã nói cho tỷ biết chuyện Đại hoàng tử phi gửi thiệp mời đến chưa?” Vân Thu hỏi chuyện này cảm giác có cái gì đó không đúng, vô sự mà ân cần, không phải gian xảo thì cũng là đạo chích.

“Đã nói qua. Muội không cần phải lo lắng, ta biết rõ bọn họ muốn làm cái gì, không phải là muốn ở đêm thất tịch ngáng chân ta sao, để cho ta không thể hoàn thành tốt công việc được giao, bọn họ ngoại trừ mấy việc nhỏ mọn như vậy thì còn có thể làm cái gì?” Thường Hy cũng là không quan tâm lắm, nếu như bọn họ không có hành động gì thì nàng mới sinh nghi đấy. Tính tình Đỗ Đình Phương cùng La Thúy Yên nàng là hiểu rõ nhất.

“Kia chúng ta phải làm sao bây giờ? Cũng không thể quá khinh thường được!” Vân Thu có chút bận tâm nói, lông mày chau lại thật chặt.

“Còn có thể làm sao? Binh đến tướng chặn, ta cũng không tin bọn họ có thể gây ra bao nhiêu sóng gió, hơn nữa ta đang chờ bọn họ động thủ đây, nếu như vậy chúng ta hận cũ thù mới đều tính lên một lượt, chẳng phải là tốt sao?” Thường Hy khẽ mỉm cười, đã biết những người này sớm sẽ không nhịn được mà ra tay, nàng còn đang chờ bọn họ mắc câu đấy!

128. Chương 130: Thả Lưới Dài, Câu Cá Lớn.

Triều Hà cùng Vân Thu chưa biết Thường Hy có kế hoạch gì, cười hỏi tới: “Ngu tử tỷ, tỷ tính toán thế nào để đối phó bọn họ đây?”

Thường Hy nhìn Triều Hà nói: “Triều Hà, muội không phải muốn báo thù cho Hoa Nương sao? Lần này có cơ hội uội xả nổi giận này, có vui hay không?”

Triều Hà không nghĩ tới Thường Hy sẽ nói như vậy, dĩ nhiên là vui mừng quá đổi, nhìn Vân Thu một cái rồi hỏi tới: “Ngu tử tỷ, chuyện này là thật sao?”

Thường Hy gạt đầu một cái, nhìn hai người nói: “Họ muốn hãm hại ta, ta dĩ nhiên không thể ngồi chờ chết. Thật ra thì ta rất muốn bồi các nàng chơi từ từ nhưng lại sợ nhờ đâu đêm thất tịch xảy ra chuyện gì tội của ta liền quá lớn. Cho nên chúng ta không chỉ phải phòng bị mà còn phải chủ động xuất kích, dùng kế phản gián, để cho bọn họ đấu tranh nội bộ, như vậy ta có thể thuận lợi tổ chức yến hội đêm thất tịch mà muội cũng có thể thở một hơi nhẹ nhõm. Hiện tại để muội báo thù cho Hoa Nương ta còn chưa có năng lực ấy, nhưng là chuyện này ta sẽ nhớ kỹ trong lòng, hưởng chi Mị phi thiếu nợ ta cũng không ít, con dâu của bà ta lại càng thêm khổ đại cừu thâm, con trai bảo bối thì suýt nữa lấy mạng ta. Cho nên, đời này Mị phi nhất định không được sống yên ổn đâu!”

Thần sắc Triều Hà hơi tối lại, lạnh lùng nói: “Mặc dù có báo thù thì Hoa Nương cũng không thể sống lại, nhưng nếu không vì nàng đòi một cái công đạo thì muội ngủ không an giấc. Một mình muội cần bản không bao giờ có được cơ hội ấy, Ngu tử tỷ, cảm ơn tỷ, bất kể đợi bao lâu muội đều chờ được!”

Vân Thu thở dài, nhìn Thường Hy nói: “Ngu tử tỷ, bọn muội nên làm cái gì tỷ trực tiếp phân phó đi!”

Thường Hy gạt đầu một cái, không suy nghĩ đến chuyện vừa rồi nữa, nghĩ rồi nói ra: “Hiện tại ta là Thượng nghi Đông cung, cùng Vân Thanh xử lý công việc của Đông cung. Nhưng là Vân Thanh cùng Phùng Thư Nhã đã sớm cấu kết ở cùng một chỗ với nhau, lần này bọn họ nhất định sẽ muốn làm cho ta sống không bằng chết. Trong Đông cung, phương pháp có thể dùng để chính ta không gì khác ngoài liên quan đến mấy chuyện vụn vặt hàng ngày, thiếu cái này bớt cái kia, người ngoài nhìn vào thì cũng chỉ thấy được đó là tình

cờ ngoài ý muốn mà thôi. Cho nên Văn Thu, nếu có người tìm ta muốn lấy cái này cái kia, muội tự mình làm chủ trực tiếp đưa cho họ, nhưng nhất định phải ghi danh sách để cho bọn họ ký tên xác nhận. Nếu như cứ nhất định muốn tìm ta, muội cứ việc nói thẳng hiện giờ ta đang bận chuyện tổ chức yến hội đêm thất tịch, bất luận kẻ nào không có đại sự thì không được phép quấy nhiễu, nếu làm trễ nải việc lớn của Hoàng thượng thì để cho bọn họ tự mình đến trước mặt Hoàng thượng bồi tội đi!”

Văn Thu trịnh trọng gật đầu một cái nói: “Ngu tử tử cứ yên tâm, chút chuyện tình này muội có thể làm tốt, tuyệt đối sẽ không để tử thêm phiền. Muội ở trong cung lẫn lộn mấy năm, chút thủ đoạn này có thể hiểu được, tử cứ chuyên tâm vào việc cần làm là được!”

Thường Hy cười gật gật đầu nói: “Ta dĩ nhiên là tin được. Có câu nói Diêm Vương dễ gặp, tiểu quỷ khó dây dưa, muội phải cẩn thận mấy thủ đoạn nhỏ của bọn tiểu nô tỳ, chớ để mình lẫn vào trong. Nếu thật đúng phải khó khăn không dễ giải quyết thì tốt nhất nên báo với Văn Thanh cô cô, nàng là quản sự cô cô, dù thế nào cũng không thể bàng quan đứng nhìn, đó chính là tội lớn!”

Văn Thu hiểu gật đầu. Thường Hy lại nhìn về phía Triều Hà nói: “Nhiệm vụ của muội rất đơn giản, đó chính là theo dõi mọi động tĩnh của Ngũ hoàng tử phi La Thúc Yên. La Thúc Yên làm việc không kín kẽ bằng Đỗ Đình Phương, hành sự tất sẽ lộ ra bất cẩn, cho nên theo dõi nàng ta so với theo dõi Đỗ Đình Phương thì dễ dàng hơn một chút, dù sao hai người bọn họ lúc này cũng đang ở cùng trên một chiếc thuyền, ai cũng không chạy được. Chỉ cần nắm được chuỗi của bọn họ, Mị phi cũng đừng hòng thoát được trách nhiệm, thế nào cũng bị trách cứ, như thế là có thể trả thù nho nhỏ được rồi!”

Thanh âm vừa dứt, Thường Hy cười lạnh một tiếng: “Chỉ mong Đỗ Đình Phương cùng La Thúc Yên đừng nghĩ ra thêm chủ ý gì, nếu không thì tự mình gây nghiệt không thể sống rồi!”

Triều Hà gật đầu thật mạnh nói: “Được, muội nhất định sẽ liệu chết mà nhìn chăm chăm vào bọn họ, Ngu tử tử cứ yên tâm!”

“Người làm chuyện xấu căn bản là hành sự vào ban đêm. Ban ngày muội tìm một tiểu nha đầu tin cậy đi theo dõi, buổi tối thì muội tự mình khổ cực một chút, tối đến dễ dàng ngủ gật, người có thể sử dụng được trong tay chúng ta không nhiều lắm, ta sợ người khác sẽ không nhờ vả được. Ta sẽ bố cho Văn Thu một nha đầu để sai sử, cứ như vậy bên này chúng ta sẽ chuẩn bị kỹ càng, không cần lo lắng đến những chuyện vặt vãnh ngoài ý muốn, có thể buông tay buông chân đi làm chuyện khác. Chờ chuyện này làm xong ta sẽ xin Thái tử gia tấn vị cho các muội!”

Tiêu Vân Trác đứng ở ngoài cửa đêm mấy lời bên trong nghe được vô cùng rõ ràng, trong lúc bất chợt cả người rung mình một cái. Không nghĩ tới Thường Hy thông tuệ giáo hoạt, ngay cả bày bố cục cũng là cao thủ nhất đẳng.

Loại cảm giác này không có ngôn ngữ nào diễn tả được, giống như là hiểu nhau không cần nói, nhưng lại cảm thấy nữ nhân như vậy thật đáng sợ, nếu có một ngày nàng đem phần tâm cơ này dùng trên người của hắn, không biết là sẽ có dạng hậu quả gì, vô hình chung lại khiến hắn dày thêm một tầng phòng bị.

Nhưng từ đáy lòng Tiêu Vân Trác không muốn phòng bị Thường Hy, đây cũng là một loại cảm giác rất kỳ quái, hắn thật có một loại tin tưởng rằng Thường Hy sẽ không ám toán hắn.

Tiêu Vân Trác phiền não quay đầu rời đi mà không đẩy cửa vào, hắn muốn yên tĩnh suy nghĩ một lát.

Lúc Triều Hà cùng Văn Thu đi ra cũng là lúc Tiêu Vân Trác vừa mới bước chân vào cửa đại điện. Thường Hy ngay sau đó liền ra ngoài, hướng bước chân tới cửa đại điện đi tới, nàng còn cần sự ủng hộ của Tiêu Vân Trác.

Trịnh Thuận thấy Thường Hy đi vào, vội vàng tiến lên có chút kỳ quái hỏi: “Sao người lại tới đây?”

“Ta có việc tìm Thái tử gia!” Thường Hy lập tức nói, Trịnh Thuận nghe được lời này mà cảm thấy khó hiểu.

Hắn cau mày nói: “Mới vừa rồi Thái tử gia đến tìm người, chẳng lẽ người không gặp à?”

Thường Hy nghe vậy, nhất thời sắc mặt trở nên trắng bệch, hắn vừa rồi mới qua nhưng lại không vào, có phải hay không mấy lời nàng nói hắn đều nghe thấy hết?

Xong rồi, xong rồi! Thường Hy có chút bối rối, hần hần sẽ cho rằng nàng là một nữ nhân lòng dạ độc ác chứ?

Trịnh Thuận thấy thần sắc Thường Hy không tốt, quan tâm hỏi: “Ngu Thuợng nghi, sắc mặt ngươi không tốt lắm, có phải có chỗ nào không khỏe đúng không?”

Thường Hy lắc đầu một cái, rất cảm kích Trịnh Thuận quan tâm nàng như vậy nhưng mà vẫn hỏi: “Trịnh công công, mới vừa rồi Thái tử gia đi vào, sắc mặt có tốt hay không?”

Trịnh Thuận suy nghĩ một chút rồi nói: “Thời điểm mới đi ra ngoài còn rất tốt nhưng khi trở lại có chút âm trầm, ta không có chắc lắm, giống như ngày trước ngươi với Thái tử gia tức giận, cho nên ta cho là ngươi vừa mới tức hần...”

Nói tới chỗ này Trịnh Thuận cảm thấy không đúng lắm, Thường Hy nói nàng không gặp Thái tử gia, kia Thái tử gia tức giận với ai đâu?

Thường Hy cười khổ một tiếng, nàng nhìn ra được nghi ngờ của Trịnh Thuận nhưng là bây giờ nàng không có cách nào giải thích cũng không thể giải thích, chỉ đành phải thở dài một tiếng nói: “Ta có việc cần gặp Thái tử gia, không thể cùng công công tán gẫu tiếp. Lúc khác có dịp nhất định sẽ bồi công công nói chuyện!”

Thường Hy thầm than một hơi, làm thế nào giải thích cho Tiêu Vân Trác bây giờ?

129. Chương 131

Lại nói trong lòng Thường Hy rồi bởi không biết nên giải thích thế nào với Tiêu Vân Trác, đứng ở ngoài cửa thật lâu cũng không dám bước chân vào. Nam nhân mà, đều thích nữ nhân ngây thơ thuần khiết, như nàng một bụng đầy ý nghĩ xấu, chỉ sợ hần sẽ nghi kỵ nàng không thôi!

Ở bên này Trịnh Thuận trông thấy Thường Hy cứ đứng mãi ở ngoài cửa mà không vào, trong lòng âm thầm hoài nghi nhưng là lại nhớ đến trước kia Thường Hy ở trước mặt Tiêu Vân Trác không cùng một dạng với bọn họ, cho nên cũng không tiến đến hỏi thăm mà lặng lẽ tránh đi.

Theo kinh nghiệm, mỗi lúc như thế này Thái tử gia sẽ nổi trận lôi đình, Thường Hy phải mong đi một cái rất tiêu sái, khổ cũng chỉ có đám nô tài bọn họ đối mặt với Thái tử gia mà không dám ho he gì. Cho nên hần mới quyết định tránh ra ngoài, bảo toàn mạng nhỏ mới là quan trọng!

Lúc này bên trong thư phòng Tiêu Vân Trác cũng không có tâm trạng lật xem tấu chương, đem mấy lời vừa nghe được vừa rồi suy xét lại một lần. Đúng vậy, trước kia hần muốn tìm một người thông minh giúp hần xử lý hậu viện, như vậy hần có thể yên tâm mà chống chọi mưa gió trên triều đình.

Thường Hy cũng đúng là người hần muốn tìm. Hần vẫn cho rằng nữ nhân muốn có tư cách đứng bên cạnh hần phải có trí có mưu, nếu không thì chỉ rước thêm phiền toái, thay vì như vậy không cần cũng được. Cho nên lúc trước hần mới dụng tâm đi dạy dỗ Thường Hy, cho nàng thấy được lòng người hiểm ác.

Nhưng là đến một ngày, hần biết được Thường Hy thật sự là một nữ nhân tài sắc vẹn toàn, có trí có mưu, hần ngược lại có chút lo sợ. Hần sợ không phải vì lo chính mình không đấu lại được Thường Hy mà hoàn toàn ngược lại, chính vì hần biết mình đã thích Thường Hy cho nên hần không muốn nàng sẽ cùng hần tính toán.

Cho nên nói, lòng người không bao giờ là đủ, vừa hy vọng nữ nhân của mình đơn thuần đáng yêu nhưng lại sợ nàng không có năng lực tự vệ. Khi nàng có năng lực đó rồi lại sợ nàng quá thông minh mà giấu giếm mình đôi chuyện, cho nên lại tình nguyện muốn nàng là một tờ giấy trắng để cho hần đích thân bảo vệ.

Suy nghĩ thật lâu, trong lúc bất chợt Tiêu Vân Trác lại nghĩ đến, hần chỉ đơn phương tình nguyện thích Thường Hy, nếu như nàng căn bản cũng không thích hần, không hy vọng làm nữ nhân của hần, vậy thì làm sao sẽ cùng hần nói đây?

Nghĩ đến điểm này, hần giống như quả bóng xì hơi, đời này còn chừa có như vậy đưa đám qua!

Hần có lòng muốn đi hỏi rõ ràng, rồi lại sợ nàng chính xác mà nói không thích hần, đến lúc đó hần đường đường là Thái tử gia, mặt mũi biết vứt đi nơi nào? Lúc còn nhỏ hần vẫn nhớ mẫu hậu lúc nào cũng không

được vui sướng. Mỗi lần hấn hỏi mẫu hậu vì sao không vui vẻ, bà đều trả lời hấn rằng mình đang rất vui vẻ!

Nhưng là Tiêu Vân Trác biết thật ra thì bà không vui vẻ chút nào, sau này hấn lại biết, mỗi lần phụ hoàng đi đến chỗ nữ nhân khác, mẫu hậu lại thương tâm. Nhưng mỗi thời điểm đối mặt với phụ hoàng bà lại mang theo nụ cười dịu dàng, cũng khiến cho phụ hoàng không biết được trong lòng bà là thương tâm đến cỡ nào.

Trước khi mẫu hậu qua đời đã từng cầm tay hấn nói: “Trác nhi, nếu có một ngày con yêu thương một cô gái, nhất định không được để cho nàng phải thương tâm. Phụ hoàng con yêu ta, ta biết rất rõ, chỉ tiếc rằng cả đời này hấn không thể cho ta duy nhất, mà ta cũng không dám yêu cầu như vậy. Nhưng ta cuối cùng vẫn hy vọng, nếu có một ngày con thật lòng thích một nữ nhân, mà cô gái kia cũng yêu con thì đừng để cho nàng phải thương tâm, đừng để cho nàng mỗi ngày đều đứng ở cửa ngóng đợi con đi tới...”

Khi đó hấn còn nhỏ, chưa hiểu được lời đó là có ý gì, nhưng là hấn vẫn như cũ khóc đáp ứng bởi vì hấn hiểu được mẫu hậu sẽ rời đi hấn. Trước khi gặp Thường Hy, hấn vẫn cho rằng chính mình cả đời sẽ không thích một nữ nhân, càng sẽ không yêu bất kỳ một nữ nhân nào...

Nhưng là hiện tại, hấn thật sự có điểm thích Ngu Thường Hy kia rồi, hoặc giả thời điểm nàng lần đầu tiên uốn éo vặn lổ tai của hấn, thời điểm lần đầu tiên nàng đem hấn đạp xuống nước, nàng đã khắc sâu ở trong lòng của hấn, chẳng qua là không rõ ràng, còn có chút mơ hồ...

Tiêu Vân Trác có chút tức giận chính mình, lớn như vậy còn chưa có phiền não qua như thế này, bây giờ lại vì một nữ nhân mà không có tâm trạng xử lý công chuyện. Hấn ghét bản thân như vậy, bởi vì hấn không biết có thể đáp ứng cái duy nhất của mẫu hậu hay không?

Một ở trong cửa, một ở ngoài cửa, chỉ cách nhau một lớp rèm mỏng, nhưng bọn họ không biết rằng chỉ cần đem tấm rèm này vén lên, có lẽ mọi chuyện sẽ không khó như vậy. Chỉ tiếc, Thường Hy chung quy vẫn không có dũng khí bước vào cửa, Tiêu Vân Trác cũng không có dũng khí để thừa nhận hấn sẽ thử cho cô gái duy nhất mình thích một tương lai.

Có một số việc nhìn thì thấy thật dễ dàng nhưng để bước một bước nhỏ lại vô cùng khó khăn. Có lẽ nếu như giờ phút này bọn họ chịu tiến thêm một bước thì sau này cũng sẽ không có bao nhiêu chuyện phát sinh, chỉ tiếc trên thế gian này không có nhiều nếu như vậy. Cho nên, tình yêu muốn nở hoa kết trái thì phải kinh qua bao nhiêu đau khổ mới đạt được.

Đã từng nói nhà mẹ của cố Hoàng hậu nhân tài điêu linh, nam nhân đồng lứa tuổi với Tiêu Vân Trác thế nhưng một người cũng không có, chỉ có một nữ nhi duy nhất tên là Điệp Vũ, từ nhỏ đã nuôi nấng tại nhà mẹ đẻ của cố Hoàng hậu, cũng chính là Mạnh lão thái phu nhân.

Lúc còn nhỏ Hoàng hậu đã từng tính đem Điệp Vũ gả cho Tiêu Vân Trác, chuyện này Hoàng thượng cũng biết nhưng sau khi Hoàng hậu lâm bệnh nặng lại trì hoãn xuống. Lại sau đó Hoàng thượng cẩn thận suy xét lại việc này, thứ nhất đây là ý tứ của Hoàng hậu, thứ hai nhà mẹ của Mạnh Điệp Vũ đã điêu tàn, tuy nói không thể trợ lực cho Thái tử nhưng dĩ nhiên tương lai cũng không tạo ra áp lực quá lớn, cho nên hấn cố ý muốn đem vị trí Thái tử phi chừa lại, có lẽ là muốn nhường cho Mạnh Điệp Vũ.

Trong cung muốn cử hành thất tịch yến, Hoàng thượng cảm thấy đây là cơ hội tốt nhất có thể đem Mạnh Điệp Vũ vào cung cùng Thái tử chung đụng một thời gian. Nếu như Tiêu Vân Trác thật thích nàng, phong nàng làm Thái tử phi cũng không có gì. Hiện tại Hoàng thượng đã bắt đầu có ý bồi dưỡng Ngu gia. Ngu gia chẳng qua chỉ là thân phận thương nhân, ở trong triều không có căn cơ gì, coi như mấy nhi tử của Ngu gia cũng có chút tiền đồ nhưng là nếu không có hậu thuẫn của Thái tử thì bọn họ cũng không làm được gì, càng khó có xu thế đuôi to khó vậy.

Ngược lại đem Ngu Thường Hy phong làm quý phi, đây cũng là vinh hạnh đặc biệt cho nàng ta rồi. Chẳng qua là Ngu Thường Hy rất thông minh, rất có thủ đoạn làm cho lão Hoàng đế có chút lo lắng, do dự, vì vậy bây giờ chỉ phong nàng ta làm Thượng nghi Đông cung, không có đem nàng ban thành tần thiếp cho Thái tử.

Thứ nhất là muốn quan sát Thường Hy một thời gian, thứ hai là muốn nhìn một chút xem Tiêu Vân Trác cùng Mạnh Điệp Vũ có thích hợp hay không? Nhất quốc chi mẫu cũng không phải là trò đùa, mặc dù tiên

Hoàng hậu mong muốn Mạnh Điệp Vũ vào cung làm Hoàng hậu nhưng cũng phải xem chính nàng có năng lực ấy hay không?

Vì vậy, trước đêm thất tịch, Hoàng thượng ra một đạo thánh chỉ đem tiểu thư Mạnh gia tuyên vào cung, ban thưởng ở Cẩm Hoa hiên.

130. Chương 132

Thánh chỉ hạ xuống, Cẩm Hoa hiên lập tức náo nhiệt hẳn lên, cung nhân đi lại không ngừng, đem tất cả đồ vật đổi thành mới, lớn như gia cụ, nhỏ như ly trà. Điều này khiến tất cả mọi người đều suy nghĩ, vị Mạnh tiểu thư này rất được Hoàng thượng yêu thích a! Chưa đến công phu nửa ngày, cả hậu cung liền trở nên náo nhiệt, không ai không biết cháu gái tiên Hoàng hậu sắp chuyển đến.

“Thật quá phách lối! Thực khiến cho người ta cảm thấy mất hứng, phụ hoàng có phải cho nàng ta quá nhiều thể diện rồi không?” Sau một buổi sáng bận rộn, Lệ Bình cùng Thường Hy ngồi trong một tiểu thạch đình, thấp giọng mà nói ra.

Thường Hy cười nhạt, nhìn Lệ Bình nói: “Quản nhiều như vậy làm cái gì, Hoàng thượng thích người nào đó là chuyện của Hoàng thượng, lúc nào thì đến phiên chúng ta xen vào? Lời này về sau cũng không thể lại nói!” Thường Hy nói tới chỗ này hướng xung quanh nhìn một lần, lúc này mới dùng thanh âm rất nhỏ nói: “Mạnh Điệp Vũ là cháu gái tiên Hoàng hậu, Hoàng thượng cùng tiên Hoàng hậu phu thê tình thâm, coi như cất nhắc vị Mạnh tiểu thư này cũng là hợp tình hợp lý, người cần gì oán hận như vậy, bị người ta nghe được lại lọt vào tai Hoàng thượng, đối với người vô cùng bất lợi, biết không?”

Lệ Bình thầm than một tiếng, nhìn Thường Hy nói: “Ta làm sao không biết, chẳng qua là có chút lo lắng cho người thôi...”

“Lo lắng cho ta cái gì?” Thường Hy nhìn nhìn lòng bàn tay mình, thấp giọng hỏi.

“Nghe nói Mạnh Điệp Vũ cùng Thái tử gia là thanh mai trúc mã, tiên Hoàng hậu khi còn sống thường đón nàng vào cung chơi. Hoàng thượng hôm nay nhân đêm thất tịch lại triệu kiến nàng, hơn nữa Đông cung không có Thái tử phi, người không lo lắng chút gì sao?”

“Thanh mai trúc mã, trẻ nhỏ vô tư, vừa đúng là một đôi! Vậy thì tốt quá a, thương tâm cũng không phải là ta, phải là đám tần thiếp trong Đông cung chứ!” Thường Hy khép lại tay, lúc này mới nhìn Lệ Bình cười nhẹ nói, trên mặt không mang theo một chút thương cảm. Đây quả thật là chuyện không liên quan đến nàng, nàng lại không hi vọng trào cảnh cao, chẳng qua là khi đến tuổi thì cho nàng được phép xuất cung thôi!

Lệ Bình cẩn thận nhìn Thường Hy, chau mày nói: “Hiện tại trong cung đồn đãi Thái tử gia với người mới tình thâm thiết, người chẳng lẽ không biết?”

Thường Hy đang uống nước, nghe được câu này trực tiếp phun ra ngoài, liên tiếp ho khan. Lệ Bình vừa thấy liền lấy khăn của mình ra đưa cho nàng nói: “Làm cái gì phản ứng lớn như vậy? Chẳng lẽ là thật?”

Thường Hy kìm nén ho khan đến đỏ bừng, gò má hồng hồng nhìn Lệ Bình nói: “Người nào lưỡi dài nói huyền thuyên đấy? Căn bản không có chuyện này! Thái tử gia là ai? Một người quanh năm suốt tháng bay ra bản mặt băng sơn liền đối với ta mới tình thâm thiết? Quả thật chính là nói bừa! Ta là nô tỳ của hắn cũng không ít lần bị phạt, có mấy lần suýt chút nữa mạng cũng không gánh nổi, người cũng đừng tin mấy người kia nói xằng nói bậy!”

“Không có là tốt nhất, ta xem chừng vị Mạnh tiểu thư này cũng không phải là người đơn giản. Nghe nói nàng đã mười lăm tuổi, đến tuổi cập kê rồi nhưng vẫn chưa có người nào đến nhà, người nói điều này có nghĩa gì?” Lệ Bình hừ lạnh nói, biểu tình xem thường.

Thường Hy cảm thấy rất kỳ quái, nhìn nàng nói: “Người tựa hồ đối với nàng có địch ý a, chẳng lẽ các người đã gặp mặt?”

Lệ Bình thở dài một tiếng, vung khăn tay, châm chọc nói: “Đâu chỉ là gặp mặt, ta còn biết rõ thủ đoạn của vị này, kia thật sự là làm người ta thán phục a!”

Thường Hy cảm thấy có chút ý tứ, có thể để cho Lê Bình nói ra những lời này khẳng định đã bị thua thiệt trên tay Mạnh Điệp Vũ, vì vậy cười hì hì hỏi: “Này, người có phải hay không ăn thua thiệt trên tay nàng?”

Lê Bình thở dài một tiếng, nhìn Thường Hy nói: “Không phải là ta bị nàng khi dễ, là ta nhìn tận mắt người khác bị nàng tính kế, nếu không ta làm sao biết được nữ nhân này lại ác độc như vậy!”

Thường Hy đã có điểm tò mò, thúc giục Lê Bình kể: “Người nói ta nghe một chút a, người nào ăn thua thiệt trên tay nàng?”

Nghe đến đó Lê Bình lại không nhịn được cười, ánh mắt nhìn Thường Hy cũng lóe sáng lóng lánh, đắc ý nói: “Người này ở trong hậu cung, người cũng biết đấy thôi!”

Thường Hy gật gật đầu nói: “Vân Đô lớn như vậy nhưng thiên kim tiểu thư cũng chỉ có bằng ấy, trước khi xuất giá tự nhiên tất cả mọi người đều gặp mặt, điều này cũng không có gì là lạ. Chỉ là nếu người bắt ta đoán người kia là ai thì ta thật không đoán ra đấy!”

Khóe miệng Lê Bình khẽ nhếch, nói: “Là Thẩm Phi Hà!”

Thường Hy ngây ngẩn cả người, thế nào cũng không nghĩ đến cư nhiên là nàng ta! Phải nói Đỗ Đình Phương cũng tốt, La Thúy Yên cũng tốt, nàng đều tin tưởng, nhưng là dịu dàng hào phóng như Thẩm Phi Hà thì Thường Hy có điểm không tin nổi, nghĩ rồi nói ra: “Người không có nhớ nhầm chứ? Nhị hoàng tử phi là người biết tiến biết lùi, làm gì cùng Mạnh Điệp Vũ kết thù?”

Ở trong ấn tượng của Thường Hy, Thẩm Phi Hà đó chính là một hoàng hoa khuê nữ điển hình, thiếu ngôn quả ngữ lại vĩnh viễn mang theo nụ cười thỏa đáng, làm việc đúng theo khuôn phép nhưng cũng không cố hủ, cứng nhắc. Thời điểm ở Vĩnh Hạng cung, Thẩm Phi Hà đã từng khiến Thường Hy chú ý, Vương mama vô cùng yêu thích nàng, ngay cả Thường Hy đối với nàng cũng là có hảo cảm. Hơn nữa kể từ khi gả cho Tiêu Vân Triệt, một chút chuyện linh tinh cũng không thấy truyền đến, đương kim Hoàng thượng đối với nàng thập phần hài lòng, một nữ nhân như thế làm sao có thể cùng Mạnh Điệp Vũ kết thù?

“Người a, không thể quá hoàn mỹ, quá hoàn mỹ cũng là một loại lỗi. Nhị tẩu cũng là vì quá hoàn mỹ, ở yến hội thưởng hoa năm đó đoạt đi danh tiếng của Mạnh Điệp Vũ cho nên mới chịu khổ bị hãm hại!” Lê Bình lạnh nhạt nói, sắc mặt mang theo nồng đậm châm chọc, giống như chỉ cần nhắc đến cái tên Mạnh Điệp Vũ cũng sẽ làm dơ bẩn miệng nàng.

“Nàng kia như thế nào hãm hại Nhị hoàng tử phi?” Thường Hy cũng thật có điểm tò mò, có thể khiến cho Thẩm Phi Hà thông minh như vậy bị hãm hại mà không thể thanh minh, có thể thấy được Mạnh Điệp Vũ quả thật không tầm thường a!

“Nhị hoàng tẩu có tiếng là tài nữ, làm việc tuân theo quy tắc đạo đức. Một lần yến hội thưởng hoa kia, nàng lần đầu Mạnh Điệp Vũ, sau đó thời điểm yến tiệc gần kết thúc, Mạnh Điệp Vũ tìm Nhị hoàng tẩu nói chuyện. Nhắc tới cũng khéo lúc ấy bọn họ vừa ở trên cầu chín khúc, mà ta lại ở sâu trong đình bát giác cạnh hồ sen, từ chỗ ta có thể nhìn thấy bọn họ rõ ràng nhưng bọn họ lại không thể phát hiện ra ta.” Nói tới chỗ này, Lê Bình hừ lạnh một tiếng, lại tiếp: “Vừa mới bắt đầu ta cũng không có tính ở lại, cho là hai người chỉ nói chuyện phiếm, bởi vì Mạnh Điệp Vũ lưu lại cho ta ấn tượng rất tốt, tiểu nữ tử yếu ớt mềm mại, chỉ cần một trận gió mạnh là có thể thổi đi, nói chuyện cũng không lớn tiếng, toàn thân mang theo phong vị vừa thấy đã thương. Nhưng ta nào có nghĩ đến một cô nương mảnh mai như vậy lại làm ra chuyện tình vô cùng ác độc!”

131. Chương 133: Độc Nhất Là Lòng Dạ Đàn Bà

Thường Hy càng phát tò mò, liên tục không ngừng hỏi tới: “Người nói mau a, nàng ta đùa giỡn cái thủ đoạn gì?”

Lê Bình nhìn lên bầu trời bao la xanh thẳm, nhớ lại tình hình ngày đó, khẽ thở dài nói: “Yến thưởng hoa hôm đó chuẩn bị kết thúc, Mạnh Điệp Vũ cố tình vào thời điểm kia tìm Nhị hoàng tẩu nói chuyện, họ đứng chỗ cầu cửu khúc mà muốn đi ra khỏi viện thì phải qua đường đó. Khi đó ta nhìn thấy bọn họ nói chuyện một lúc lâu, sắc mặt Nhị hoàng tẩu có chút không được tốt, dường như đang ỉn nhẫn tức giận. Lại qua một thời gian ngắn sau, ta nghe được tiếng bước chân cùng với tiếng cười truyền đến, biết là có người muốn ra

về, chủ nhà phải ra tiễn khách, vì vậy ta cũng chuẩn bị cáo từ, ai ngờ được ngay lúc đó lại có chuyện ngoài ý muốn xảy ra...”

Lệ Bình nói tới chỗ này thì trên mặt cũng dần theo vài phần khẩn trương khiến cho Thường Hy cũng hồi hộp theo, lại nghe nàng nói tiếp: “Nhị hoàng tẩu lúc ấy xoay người muốn đi, xem chừng không biết Mạnh Điệp Vũ nói cái gì chọc nàng tức giận, nói chung là sắc mặt cực kỳ không tốt. Đột nhiên Mạnh Điệp Vũ đưa chân giẫm lên vạt váy của Nhị hoàng tẩu, Nhị hoàng tẩu không phòng bị, cả người ngã về phía trước. Nhưng chuyện càng làm cho người ta kinh ngạc chính là, chỉ thấy Mạnh Điệp Vũ tiến lên, đỡ lấy cánh tay Nhị hoàng tẩu. Người bên ngoài nhìn vào, dĩ nhiên kể cả ta cũng thấy đó là Mạnh Điệp Vũ muốn đỡ Nhị hoàng tẩu, nhưng là không nghĩ tới lúc đó Nhị hoàng tẩu vung cánh tay lên, Mạnh Điệp Vũ kia chợt lui về phía sau hai bước, cả người bùm một tiếng rơi vào trong ao sen.

Xa xa nhìn lại đều cho rằng Nhị hoàng tẩu đẩy Mạnh Điệp Vũ vào trong ao sen, nhưng mà khi Mạnh Điệp Vũ ngã xuống, ta rõ ràng nhìn thấy được thần sắc Nhị hoàng tẩu mang theo thống khổ, chỉ thấy nàng dùng một tay khác che lấy vị trí bên dưới cánh tay, vậy là ta liền hiểu rõ, nhất định là Mạnh Điệp Vũ hạ thủ, dưới cánh tay Nhị hoàng tẩu bị ăn đau nên mới theo bản năng mà hất tay Mạnh Điệp Vũ ra, không nghĩ tới vừa vặn đem Mạnh Điệp Vũ quăng vào trong nước. Mặc dù ta nhìn thấy rõ ràng, nhưng là người khác nhìn vào lại thấy Nhị hoàng tẩu bị ngã, Mạnh Điệp Vũ đưa tay ra cứu nhưng lại bị đẩy rơi xuống ao sen!”

Thường Hy hít mạnh một hơi, cô nãi nãi này thủ đoạn rất là cao a, chuyện tình vô sỉ, hạ lưu như vậy cũng làm được, cắn răng nghiêng lợi nói: “Lúc ấy vì sao Nhị hoàng tử phi không lên tiếng thanh minh?”

Lệ Bình than nhẹ một tiếng nói: “Làm sao thanh minh? Mọi người tận mắt trông thấy Nhị hoàng tẩu đẩy nàng ta vào ao sen, huống chi nơi mà Mạnh Điệp Vũ hạ thủ là vùng dưới tay, gần sát nách, chẳng lẽ Nhị hoàng tẩu lại phải cỡi áo tháo dây lưng trước mặt mọi người hay sao? Vậy sau nàng Nhị hoàng tẩu cũng không cần sống nữa rồi, trong sạch đều bị phá hủy! Cho nên mới nói Mạnh Điệp Vũ kia cũng không phải hạng tầm thường, thủ đoạn như vậy cũng có thể dùng đến. Đây là chuyện mấy năm về trước, hôm nay mọi người đều đem chuyện này quên lãng, nhưng là người suy nghĩ một chút, mấy năm trước Mạnh Điệp Vũ đã có tâm cơ như vậy, bây giờ thủ đoạn chẳng phải lợi hại hơn sao?”

Thường Hy trầm mặc một hồi, vạn vạn không nghĩ tới Mạnh Điệp Vũ lại là một con người như vậy, thật là ngoài dự liệu của nàng rồi...

Thấy Thường Hy trầm mặc, Lệ Bình thở dài nói: “Ta nói chuyện này cho người biết chính là muốn người phải cực kỳ cẩn thận Mạnh Điệp Vũ. Người chính là trời sinh tướng mạo đẹp, nàng ta lại có ham muốn với vị trí Thái tử phi cho nên người chân chính là hòn đá cản đường, nàng nhất định sẽ có biện pháp hãm hại người!”

“Ta không có tính toán cùng nàng tranh vị trí Thái tử phi, huống chi ta cũng chỉ là một nô tỳ, nàng ta nhất thiết phải tính toán như vậy sao?” Thường Hy cau mày nói.

Lệ Bình cũng không nghĩ như vậy, chân thành nói: “Nhị hoàng tẩu đắc tội với nàng ta sao?”

Thường Hy không có trả lời, chỉ nghe Lệ Bình nói tiếp: “Vấn đề chính là ở dương mặt. Nam nhân luôn thích nữ nhân dung mạo xinh đẹp, gặp người Mạnh Điệp Vũ sẽ có ý thức về nguy cơ, cho dù người không có ý tưởng kia, chỉ sợ Mạnh Điệp Vũ sẽ không nghĩ như vậy, nào có người không thích quyền thế?”

Thường Hy hồi lâu mới lên tiếng: “Ta hiểu rồi, ta sẽ cẩn thận một chút. Lệ Bình, cảm ơn người, nếu như người không nói qua chỉ sợ ta cũng không đề phòng với nàng ta!”

Lệ Bình lúc này mới cười nói: “Cám ơn ta làm cái gì, đây là chuyện ta nên làm, chỉ cần người có đề phòng với nàng ấy ta liền yên tâm. Ta hỏi người, mấy người trong Đông cung kia có làm phiền người hay không?”

Nói đến mấy người Phùng Thư Nhã, Thường Hy không nhịn được cười nói: “Không ngoài sở liệu của ta, mấy ngày nay không thiếu cái này chính là thừa cái kia, không phải muốn ăn cái này thì là muốn ăn cái kia, tóm lại chính là tìm đủ mọi cách để kéo chân ta!”

Lệ Bình nhìn Thường Hy, thần sắc nhẹ nhõm hỏi: “Người có giải quyết được không?”

“Ta giao cho Văn Thu xử lý, đây cũng không phải là đại sự gì, chỉ là chút chuyện vụn vặt. Văn Thu ở trong cung lâu như vậy, chút chuyện nhỏ này mà không thể lo liệu được thì còn có thể sống đến ngày hôm nay

hay sao? Người cứ yên tâm, họ không gây nổi ra sóng to gió lớn gì đâu, mà khi Mạnh Điệp Vũ đến, đoán chừng bọn họ cũng dời lực chú ý khỏi người ta thôi!”

Lệ Bình mắt cá trợn trắng hung hăng nhìn Thường Hy một cái, nâng trán nói: “Làm sao người như vậy lại trông dần hơn ta a? Mạnh Điệp Vũ kia là người nào? Chẳng lẽ sẽ không nhìn ra được uy hiếp nào lớn, uy hiếp nào nhỏ? Chỉ sợ nàng ta chỉ cần hai ba chiêu liền đem đám người kia thu thập, liên kết chống lại người, người đến lúc ấy còn đắc ý?”

Sắc mặt Thường Hy hơi cứng lại, cảm thấy mình có hơi suy nghĩ chậm chạp một chút, nhưng là trong lòng vẫn oán thầm mình sẽ không xui xẻo như vậy đi? Huống chi mình chỉ là phận nô tỳ, một công người ta vất óc tính kế đối phó với mình sao? Lắc đầu một cái liền nói: “Ta hiện tại cũng không suy nghĩ đến mấy thứ đó, bây giờ chuyện lớn nhất là phải đem thất tịch yếm làm xong, nếu không đầu cũng phải chuyển nhà, ta sợ khổ quá a!”

“Cái người này chuyện bé xé ra to rồi! Hoàng thượng nói muốn nhìn cảnh trí Giang Nam, người liền trực tiếp đem lầu trúc của Giang Nam đến, dựng trên mặt nước. Mấy người trong cung kia nghe được ám hiệu, trực tiếp bỏ qua không nghe chỉ huy của người, thật may là còn có ngọc bài của Hoàng thượng, nếu không cũng gần chết người! Chỉ là nhóm người người tìm được tay nghề thật tốt nha, chỉ trong hơn một ngày lầu trúc cũng xây xong phân nửa, bền chắc, xinh đẹp, một công người tìm kiếm rồi!” Lệ Bình nói đến cái này đó là hết sức kính nể Thường Hy, đầu nàng làm bằng cái gì a, thông minh như vậy?

“Đây coi là cái gì! Người nhìn đó, lầu trúc cũng chỉ là sân khấu, quan trọng là người diễn bên trên cơ!” Nói đến đây Thường Hy cười một cái, chẳng qua là bên trong nụ cười chứa thêm vài tia lạnh lẽo. Lệ Bình đột nhiên cảm thấy, nha đầu chết tiệt này cười sao lại giống tên Thái tử gia băng sơn kia vậy?

132. Chương 134: Ngâm Giở Thủ Đoạn.

Thời điểm Thường Hy trở lại Đông cung, sắc trời đã nhá nhem tối, cả người mệt mỏi muốn chết, suốt ngày hôm nay phải quan sát đám thợ được thuê đến làm lầu trúc, đôi mắt nàng vô cùng mỏi mệt. Vừa về đến nơi, chỉ thấy Đông cung đèn đuốc rất náo nhiệt, Thường Hy trong lúc nhất thời có chút sững sờ.

Triều Hà ở phía xa xa nhìn thấy Thường Hy trở về, lập tức chạy lại cười nói: “Ngu tử tử, tử đã trở lại?”

Thường Hy nhìn chung quanh, cổ nặn ra vẻ tươi cười, nói: “Làm cái gì vậy? Náo nhiệt như thế!”

Triều Hà đang muốn nói chuyện đột nhiên nghe được từ phía sau một đạo thanh âm khắc bạc truyền đến: “Làm cái gì? Dĩ nhiên là nghênh đón Mạnh đại tiểu thư chứ còn làm cái gì?”

Thanh âm tràn đầy mùi thuốc súng, Thường Hy không cần quay đầu lại cũng biết là Phùng Thư Nhã đến, nghe được lời nàng nói trong lòng lại cả kinh, không nghĩ tới Tiêu Vân Trác trái lại rất quan tâm vị Mạnh tiểu thư này. Nghĩ như vậy, Thường Hy liền cảm thấy vài tia khổ sở, rất không thoải mái, liền nháy mắt cho Triều Hà, Triều Hà lập tức lui xuống.

Thường Hy cảm thấy mình không nên lãng phí cùng một người thích đi gây chuyện như Phùng Thư Nhã, tiến lên một bước kéo gần khoảng cách với nàng, cười hòa hoãn nói: “Mạnh đại tiểu thư với Thái tử gia là thanh mai trúc mã, trẻ nhỏ vô tư, làm như vậy cũng là không quá đáng nha, có phải hay không Lương đế chủ tử?”

Phùng Thư Nhã hừ lạnh một tiếng, nhìn Thường Hy nói: “Đừng ở chỗ này nói mát, đợi đến khi Mạnh Điệp Vũ vào cung, trong mắt Thái tử gia cũng chỉ có nàng ta, chỉ sợ cô muốn đứng dựa bên cũng khó, cô cứ như vậy không quan tâm?”

Thường Hy hé miệng cười cười, khóe mắt vừa nhấc nhìn Phùng Thư Nhã nói: “Lời này của Lương đế chủ tử sai rồi, nô tỳ cũng không phải là người bên gối Thái tử gia, ta gấp làm cái gì? Huống chi nô tỳ chưa bao giờ có ý định muốn leo lên giường chủ tử, có cái gì cần phải ghen tị sao? Ngược lại Lương đế chủ tử cần phải cẩn thận nhiều hơn mới được, hiện nay người người đều biết Thái tử gia còn chưa đến ngủ qua đêm tại phòng ngài, nếu vị Mạnh đại tiểu thư kia đem hồn của Thái tử câu đi, ngài nói... Ngài nói về sau còn có thể làm gì a?”

Thường Hy nói xong không để ý tới Phùng Thư Nhã nữa, khom lưng hành lễ rồi đi thẳng, chỉ để lại Phùng Thư Nhã gương mặt xanh mét, nhìn bóng lưng Thường Hy mà mắng: “Phi, chuông khánh còn chẳng ăn ai, cũng không nhìn một chút đức hạnh của mình đi!”

Phùng Thư Nhã khẽ cắn răng, xem ra lại phải tìm mấy nữ nhân kia thương nghị một chút, nói tóm lại tuyệt đối không để trong mắt Thái tử gia chỉ có con nhỏ thanh mai trúc mã kia, nếu không thể diện của bọn họ vứt đi đâu?

Cả Đông cung tràn ngập trong một loại vui mừng, hoan hỷ, chính là loại vui mừng xuất phát từ nội tâm, cũng vì như vậy Thường Hy càng cảm thấy phiền lòng. Mạnh Điệp Vũ cùng Tiêu Vân Trác là thanh mai trúc mã, từ nhỏ lớn lên bên nhau, gặp qua không ít người trong Đông cung. Phần lớn người trong Đông cung đều biết mối quan hệ thân thiết giữa Mạnh Điệp Vũ và Tiêu Vân Trác, có thể nói là lưỡng tình tương duyệt, vì vậy nghe Mạnh Điệp Vũ muốn vào cung, Ngũ Hải liền hét lớn kêu người dọn dẹp hăn một gian bên Đông thiên điện.

Ngũ Hải là người đã từng theo chân Hoàng hậu, tự nhiên đối với tiểu thư Mạnh gia là cực kỳ để ý, Thường Hy nghĩ tới đây liền không nhịn được thở dài. Về sau Mạnh Điệp Vũ thật muốn gây chuyện với nàng, nàng muốn đối phó phải nhìn Ngũ Hải một chút rồi. Tiên Hoàng hậu rất yêu thích Mạnh Điệp Vũ, Ngũ Hải tất nhiên là yêu ai yêu cả đường đi, nếu không cũng sẽ không tự mình dọn dẹp phòng ốc cho nàng ta như vậy!

Chỉ là Hoàng thượng đã ban Cẩm Hoa hiên cho nàng ta, tại sao Đông cung cũng phải dọn dẹp? Chẳng lẽ Mạnh Điệp Vũ còn muốn vào ở Đông cung sao? Nếu đúng như vậy thì đối với thanh danh của nàng ta thật không tốt chút nào. Một đại cô nương quan trọng nhất là thanh danh, nhưng là nhìn Ngũ Hải rất bận rộn xem ra loại chuyện này cũng không phải là lần đầu tiên rồi!

Thường Hy vừa nghĩ, chậm rãi đi tới, trên mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nhìn Ngũ Hải nói: “Chu tổng quản, ngài đây là đang chuẩn bị chỗ ở cho Mạnh tiểu thư sao?”

Ngũ Hải cười một chút, gật đầu nói: “Đúng vậy, thời điểm trước kia tiểu thư vào cung cũng là ở lại chỗ này mấy ngày, lần này dĩ nhiên cũng không ngoại lệ rồi!”

Thường Hy không có lộ ra chút không vui mừng nào, ngược lại cười nói: “Đúng vậy a, như thế mới phải, có thể trò chuyện với Thái tử gia cũng là điều tốt, chẳng qua là...”

Ngũ Hải quay đầu nhìn Thường Hy, hỏi: “Chẳng qua là cái gì?”

Thường Hy hé miệng cười cười mà nói: “Không có gì, chỉ là ta lo lắng hơi quá thôi, ngài mau lên, ta về trước đây!”

“Thường Hy, đợi đã!” Ngũ Hải gọi lại Thường Hy, tiến lên một bước nói: “Người mau nói hết đi, nói một nửa lưu một nửa, người đối với ta còn có chuyện phải giấu giếm hay sao?”

“Nghe ngài nói kia, ta giấu giếm người khác cũng không thể giấu giếm ngài. Khi ta vào cung, Chu tổng quản giúp đỡ, dạy dỗ rất nhiều, trong lòng ta đã coi ngài là thân nhân, nào có cái gì phải giấu giếm? Chẳng qua là lời này khó nói ra miệng, nếu như để người khác nghe được lại nói ta có dụng ý khác đấy! Ta không phải tốt đến nỗi để mặc cho người ta gièm pha!” Thường Hy có chút khó xử nói, khẽ thở dài một tiếng, hai hàng lông mày nhăn lại nhẹ nhàng.

Thường Hy càng làm như vậy, Ngũ Hải lại càng muốn biết nàng muốn nói gì, gấp gáp hỏi: “Cùng ta còn có cái gì không thể nói hay sao? Ta sẽ không bao giờ nói cho người khác biết, người cứ yên tâm!”

Thường Hy vãn vãn áo lúc này mới ngược ngừng nói: “Ta nào có hoài nghi ngài không kín miệng. Được rồi, ta liền nói thẳng vậy, ngài cứ coi như ta nói đùa là được rồi!”

Ngũ Hải nghe vậy cười một tiếng nói: “Còn không mau nói!”

“Ta đang suy nghĩ, thời điểm trước kia Mạnh tiểu thư vào ở Đông cung đó là vì tuổi còn nhỏ, nam nữ không đề phòng, lại thêm Thái tử gia cùng nàng cũng là anh em họ. Nhưng bây giờ hai người cũng đã trưởng thành, không còn là tiểu hài đồng như trước nữa, tự nhiên cần phải chú ý thanh danh. Nếu cứ như vậy để Mạnh tiểu thư qua đêm ở Đông cung, lan truyền ra ngoài thì danh tiếng để vào đâu? Nữ nhi gia quan trọng nhất chính là thể diện cùng trong sạch, thường ngôn nói đối chết là chuyện nhỏ, thất tiết là chuyện

lớn, có thể thấy được danh tiết quan trọng bao nhiêu. Dĩ nhiên ta đây chỉ là nói một chút thôi, Chu tổng quản không cần để ở trong lòng cũng được!” Thường Hy vừa nói vừa quan sát thần sắc Ngũ Hải, trong lòng thầm nói, bất kể Ngũ Hải có đáp ứng hay không, tóm lại nàng tuyệt đối không để Mạnh Điệp Vũ vào ở Đông cung.

Nếu như Mạnh Điệp Vũ thực sự là nữ nhân tâm cơ sâu như lời Lê Bình nói, nàng có muốn ẩn mình, không có tâm hại người, muốn thả lỏng người cũng không thể được nữa, chớ để thuyền lớn lật trong mương. Nghĩ tới đây, quyết tâm của nàng càng phát ra kiên định!

133. Chương 135

Ngũ Hải nghe vậy thần sắc hơi động, nhưng là ngay sau đó lại nói: “Nói như thế quả thật không sai, người suy tính cực kỳ chu đáo, cực kỳ...” Nói tới chỗ này, Ngũ Hải hiển nhiên có chút do dự, Thường Hy vừa thấy liền lập tức nói: “Chu tổng quản cảm thấy không có việc gì là tốt rồi, là ta buồn lo vô cớ. Ngài mau lên a, ta về trước, cả ngày nay bận rộn đến đau lưng, ngày mai còn có nhiều việc phải làm đấy!”

Thường Hy nhìn ra được Ngũ Hải muốn nói lại thôi, nhất định là có điều cố kỵ, nàng không thể làm gì khác hơn là lấy lui làm tiến. Nếu Ngũ Hải coi trọng lời nàng nói nhất định sẽ kêu nàng ở lại, chỉ cần Ngũ Hải tín nhiệm bản thân, nếu như sau này Mạnh Điệp Vũ có tìm nàng gây bất lợi, nàng không yêu cầu Ngũ Hải nghiêng về phía mình, chỉ cần bảo trì trung lập là tốt rồi. Thế nên đây cũng là một loại dò xét.

Ngũ Hải thấy được Thường Hy thức thời nhìn ta lời muốn nói lại thôi của hắn, trong lòng lại càng cảm thấy Thường Hy là một nữ hài tử tốt, mình không nên để phòng nàng như vậy, lập tức hô: “Người vội cái gì nha, nghe ta nói hết lời đã, cũng tránh cho người sau này làm việc lại không biết nên như thế nào!”

Thường Hy nghe vậy trong nội tâm vui vẻ, vội dừng lại bước chân quay lại nhìn Ngũ Hải, làm bộ như không giải thích được nói: “Chu tổng quản, lời này có ý tứ gì? Chẳng nhẽ lại còn có ẩn tình hay sao?”

Ngũ Hải nhìn Thường Hy, thấp giọng mà nói ra: “Mạnh đại tiểu thư không chỉ là biểu muội của Thái tử gia, khi tiên Hoàng hậu còn sống đã muốn đem tiểu thư giao cho ngài, chẳng qua là sau này bệnh nặng liền không chú ý tới nữa. Nhưng là chuyện này Hoàng thượng vẫn nhớ, lần này Hoàng thượng đột nhiên muốn Mạnh tiểu thư vào cung chỉ sợ là có ý định muốn quan sát. Người cần cẩn thận một chút đừng có đắc tội nàng, tránh cho sau này không có quả ngon để ăn.”

Quan tâm này là thân thiết thật lòng, Thường Hy cảm thấy rất ấm áp, nhìn Ngũ Hải nói: “Cảm tạ Chu tổng quản, Thường Hy vô cùng cảm kích, nếu không có ngài chỉ điểm, nô tỳ trong Đông cung này quả thực là từng bước khó khăn, Thường Hy thật không biết tạ ơn ngài như thế nào!”

Nói tới chỗ này Thường Hy thầm thở dài, xem ra Lê Bình nói không sai chút nào, Ngũ Hải là người của tiên Hoàng hậu, Mạnh Điệp Vũ lại là cháu gái ruột của bà, Ngũ Hải có thể chỉ điểm như vậy đối với nàng đã là hết sức khó có được. Có thể thấy trong lòng Ngũ Hải nàng cũng có chút phân lượng nhất định, suy nghĩ một chút vẫn là thử ngược dòng nước một phen, nếu Lê Bình nói là thật, Mạnh Điệp Vũ chỉ sợ sẽ đứng coi nàng là địch nhân, thay vì đến lúc đó mới bị động tiếp chiêu, lúc này nàng nên vì mình lót đường mới phải!

“Người than thở cái gì a?” Ngũ Hải không giải thích được, hỏi.

“Chu tổng quản đối đãi với ta một tấm chân tình, ngay cả chuyện cơ mật như vậy cũng chịu nói ra, Thường Hy thật là vô cùng cảm kích. Sau khi Mạnh tiểu thư vào cung, nô tỳ sẽ chuẩn bị thỏa đáng, không để cho Thái tử gia phải phân tâm. Vốn là ta không muốn nhiều lời, dù sao nói nhiều sai nhiều, thế nhưng cho dù bị tổng quản trách phạt ta cũng liều mạng phải nói!” Thanh âm Thường Hy mang theo kiên định khiến Ngũ Hải ngược lại bị hù dọa giật mình.

“Lời này của người là thế nào, còn có chuyện gì nghiêm trọng sao? Có việc gì cứ nói thẳng ra, ta với người còn khách sáo làm gì? Ta đã từng phục vụ bên cạnh tiên Hoàng hậu rất nhiều năm, ta coi trọng không phải là người nói lời ngon ngọt mà chính là cung cách làm việc khiến người ta yêu thích. Có việc gì cứ nói thẳng đi, đừng quanh co nữa!” Ngũ Hải nhìn Thường Hy cười híp mắt nói, tiểu nha đầu này xem ra mới vừa rồi chỉ nói có một nửa, biết quan hệ của hắn cùng với Mạnh Điệp Vũ so với nàng thì thân thiết hơn, nàng để tâm cũng không ít đâu!

“Tiểu thư Mạnh gia vào cung, lại là cháu ruột của tiên Hoàng hậu, coi như vừa rồi tổng quản không có nói cho nô tỳ biết được ý nguyện của tiên Hoàng hậu, thật ra thì mọi người cũng có thể đoán được ít nhiều. Hôm nay ở chỗ Tam hoàng tử phi, tình cờ nô tỳ cũng nghe được một số chuyện về Mạnh tiểu thư, mặc dù không có ai có thể khẳng định Mạnh tiểu thư có thật sự được lên làm Thái tử phi hay không nhưng ít nhất cũng cảm thấy nàng ấy có hy vọng lớn nhất. Thái tử phi đó chính là quốc mẫu sau này, không biết bao nhiêu người còn đang nhìn chăm chăm vào đấy! Mặc dù Thái tử gia cùng Mạnh tiểu thư là thanh mai trúc mã, quen biết từ nhỏ nhưng cũng không thể chịu được lưu ngôn phi ngữ. Hoàng thượng vì sao lại sai người dọn dẹp Cẩm Hoa hiên mà lại không để Mạnh tiểu thư trực tiếp vào Đông cung, nô tỳ xem chừng cũng có ý tứ nam nữ cảm kỳ. Chuyện gì cũng làm tốt thì không thể khiến người khác loạn ngôn, nếu có một ngày thật xảy ra chuyện gì, việc Mạnh tiểu thư ngủ lại Đông cung tất sẽ bị người ta lợi dụng, đối với một cô nương gia mà nói thì đây cũng không phải chuyện về vang gì. Nô tỳ nói thật cũng không là vì suy tính cho Mạnh tiểu thư mà là vì Thái tử gia. Thái tử gia tương lai là để vương một nước, không thể để bất kỳ người nào tát nước dơ lên người ngài ấy, kính xin tổng quản suy nghĩ sâu xa!”

Thường Hy biết rõ nếu muốn chiếm được tín nhiệm vô hạn của một người thì không thể đem mình trở nên vĩ đại, Thường Hy liền biểu thị nàng không phải là hoàn toàn suy nghĩ cho Mạnh tiểu thư, nàng cuối cùng vẫn là vì Tiêu Vân Trác mà suy nghĩ. Hơn nữa, Thường Hy cũng hiểu được phân lượng của Mạnh Điệp Vũ trong lòng Ngũ Hải làm sao nặng được hơn Tiêu Vân Trác? Nàng đánh cuộc chính là cái này!

Quả nhiên Ngũ Hải trầm tư suy nghĩ, nhìn Thường Hy nửa ngày không nói. Thường Hy cũng không thúc giục, chỉ thản nhiên đứng ở nơi đó, trên mặt còn mang theo nồng đậm mệt mỏi. Bận rộn cả ngày lại còn phải vì chút chuyện nhỏ này mà tính toán, Ngũ Hải cảm thấy Thường Hy thật sự là một nhân tài khó có được. Mặt khác, Thường Hy đã nói trúng điểm quan trọng nhất, hẳn tuyệt đối sẽ không tha thứ cho bất luận kẻ nào tát nước dơ lên người Tiêu Vân Trác, gật gật đầu nói: “Lời của người ta hiểu, ta đi hỏi thăm một chút cho Thái tử gia. Thường Hy, mệt mỏi rồi thì nhanh một chút về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn bận việc đấy!”

Thường Hy biết chuyện đã thành công hơn phân nửa, vì vậy cười nói: “Vây ta về trước, hôm nay quả thật mệt muốn chết rồi!”

Thường Hy về đến phòng của mình, sai một tiểu cung nữ pha nước nóng cho nàng thư thái tắm rửa một hồi, đổi lại y phục nhẹ nhàng, lúc này mới yên lặng tựa trên giường ngắm người. Văn Thu đẩy cửa đi vào, nhìn Thường Hy nói: “Ngu tử tử, thật sự là kỳ quái, mới vừa rồi còn vội vàng dọn dẹp Đông thiên điện, lúc này lại đem mọi thứ mang đi, không biết Chu tổng quản đang suy nghĩ cái gì nữa?”

Thường Hy nghe vậy chợt thở phào nhẹ nhõm, biết lời của mình như vậy là không có phí công. Chỉ cần Mạnh Điệp Vũ không ở trong Đông cung, lòng của nàng liền an tâm phân nửa, trên mặt cũng dần theo nụ cười nói: “Quản những thứ kia làm cái gì? Văn Thu, muối gạo qua Mạnh tiểu thư chưa?”

“Gặp qua a, nhưng là đã rất lâu trước kia rồi. Mạnh tiểu thư đáng người xinh đẹp, có tri thức hiểu lễ nghĩa, là cô gái tốt khó gặp, nếu có thể gả cho Thái tử gia thì thật là một chuyện tốt!” Văn Thu cười nói.

Thường Hy nhất thời cảm thấy trong lòng khó chịu giống như nuốt phải bọ, vì thế lại càng phát ra tò mò đối với vị Mạnh Điệp Vũ kia. Thật là một diệu nhân a, có thể lừa gạt tất cả mọi người xem nàng ta là người tốt, vậy Tiêu Vân Trác thì sao? Hẳn có biết một mặt khác này của Mạnh Điệp Vũ không?

134. Chương 136: Ngâm Hạ Độc Thủ.

Khoảng cách đến đêm thất tịch chỉ còn ngắn ngủi hai ngày nữa, Thường Hy xoay như chong chóng, thật may là còn có Triệu Hà cùng Văn Thu giúp một tay. Còn có Vương mama ở Vĩnh Hạng cung nhớ đến tình cũ, thời điểm Thường Hy tìm đến liền tự mình giao cho nàng mượn hai mama. Thường Hy đem chuyện này hồi báo cho Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng thực hào phóng mà trực tiếp tặng luôn hai mama này từ Vĩnh Hạng cung cho Thường Hy. Ngược lại làm cho Thường Hy có chút ngượng ngùng tự mình đến chỗ Vương mama bồi tội. Ai biết Vương mama cũng là quái nhân, cư nhiên không tức giận, dù sao cũng là do một tay bà dạy dỗ nhiều năm, nói không có tình cảm là giả, nhưng là cũng hào phóng, vì thế Thường Hy mỗi lần nhìn thấy Vương mama lại giống như chó nhỏ trông thấy xương một dạng, hấp ta hấp tấp nịnh bợ, chính là điển hình cho án lệ bắt người tay ngắn.

Hai vị mama này một họ Hứa, một họ Trần. Hứa mama tính tình trực爽, trên mặt luôn mang theo nồng đậm nụ cười, làm cho người ta không nhận được muốn thân cận nhưng thật là cũng là người nói chuyện sắc bén, quyết đoán sát phạt. Trần mama quả thật chính là đối lập hoàn toàn với Hứa mama, giống như bình hồ lô một dạng, cả ngày nhất định không chịu nói một câu, nhưng là mỗi lần mở miệng lại nói ra những điều chí lý làm người ta không thể bỏ qua.

Thường Hy có được hai viên đại tướng này nhất tời như hổ thêm cánh. Mấy người Phùng Thư Nhã mỗi lần muốn kéo chân Thường Hy thì lại bị Hứa mama nghiêm mặt giảng dạy, từng người một chỉ trong thời gian uống cạn chung trà đã bỏ chạy trốn chết. Thường Hy cuối cùng cũng thấy được cái gì gọi là khẩu chiến quần thư, nhìn Hứa mama lại càng thêm sùng bái a!

Có Hứa mama giúp đỡ Văn Thu trấn giữ Đông cung, Thường Hy ở trong hậu cung bốn ba bận rộn cũng phần nào an tâm. Kể từ khi được Hoàng thượng giao cho tổ chức thất tịch yến, nội đình phủ gây khó dễ không ít, tìm cái này cái này không có, muốn cái kia cái kia cũng không có, thời gian cấp bách, Thường Hy cũng không có công phu cùng bọn họ đấu võ mồm. Nhưng may có được Ngu gia từ bên ngoài tiếp ứng cho nên nàng cũng xoay sở được, vì thế cũng không thêm chấp nhứt với nội đình phủ.

Chuyện tình trên đời chính là như vậy, phong thủy luân chuyển. Một ngày kia khi đến công đoạn quan trọng, Thường Hy cần rất nhiều lụa mỏng màu hồng làm thành đèn hoa đăng, lụa mỏng như vậy trong hoàng cung dự trữ không ít, nhưng là nàng phái người đi, bọn họ cư nhiên nói không có còn bị đuổi trở lại. Lần này thì Thường Hy thật sự nổi giận!

Trần mama vừa thấy liền tiến lên một bước nói: “Ngu Thượng nghi, để lão nô tự mình đi một chuyến!”

Thường Hy chỉ đành phải nói: “Làm phiền mama rồi, ngài thay ta đi một chuyến vậy! Nếu không phải công việc bề bộn không thể phân thân thì ta cũng sẽ tự mình đến đó!”

Trần mama gật đầu một cái, hành lễ rồi xoay người rời đi. Lệ Bình ở một bên bĩu môi nói: “Thường Hy, ta cũng muốn đi, ta sợ Trần mama trấn áp không được mấy tên khốn kiếp kia, người tại sao lại không để cho ta xuất đầu?”

Thường Hy lôi kéo tay Lệ Bình hướng trong đình ngồi xuống, vừa nhìn lầu trúc trên hồ sen so sánh với bản mẫu, vừa nói: “Người cũng không ngưng ngừng sao? Người là ai, đường đường là Tam hoàng tử phi, chuyện như vậy sao có thể để cho người tự mình đi, cũng không để ý đến thân phận của mình, nếu như bị người khác biết được Tam hoàng tử phi cư nhiên tự mình đi chất vấn nội đình phủ, vậy cung nữ, thái giám, quản sự mama bên cạnh người dùng để làm gì? Nuôi uống công hay sao?”

Da mặt Lệ Bình đỏ lên, cắn răng nói: “Ta muốn cho người hả giận, người lại nói ta, ta mặc kệ người đây được chưa?”

“Đừng nóng nha, đợi lát nữa sẽ cần dùng đến người. Chuyện này người ra mặt, ta không có đất dùng!” Thường Hy cười.

Lệ Bình hỏi: “Chuyện gì?”

Thường Hy bĩu môi, chỉ về phía sau lưng Lệ Bình nói: “Đó, không phải là đang tới sao? Đám quạ đen kia giao cho người đẩy, ta phải đi gấp, ngày hôm nay phải tháo hết đèn cung đình ra, đêm mai sẽ phải dùng rồi. Thời gian rất gấp, ta không có rảnh đi phục vụ mấy thứ... xù lông gà kia!”

Lệ Bình dùng sức che miệng lại, thiếu chút nữa liền phun hết nước trà ra, xù lông gà?... Một nàng nghĩ ra cái đó! Lệ Bình dùng sức nhìn chằm chằm Thường Hy nói: “Nếu bị người khác nghe được thì mạng nhỏ của người có còn không?”

Thường Hy đứng dậy nói: “Nếu ngay cả người cũng không tin được thì còn người nào có thể tin?”

Thường Hy xoay người đi rồi, Lệ Bình liền đứng lên ứng chiến Đỗ Đình Phương cùng La Thúy Yên, ai bận việc nấy. Chỉ trong thời gian một nén nhang, Trần mama cùng hai vị cung nữ cầm trong tay xấp xấp lụa mỏng màu hồng đi tới. Thân sắc Đỗ Đình Phương cùng La Thúy Yên khê biển, hai người liếc mắt nhìn nhau, trong mắt rõ ràng hiện lên tia kinh ngạc, không nghĩ tới Trần mama có thể dễ dàng lấy được như vậy.

Thường Hy đã sớm biết Trần mama ra tay tất nhiên là mã đáo thành công, vì vậy lập tức chỉ huy người cầm lụa đem đi làm hoa đăng.

Đợi đến thời điểm Thường Hy trở về Đông cung, mảnh trăng non đã treo nghiêng trên đầu ngọn liễu, ánh sáng nhân nhật khế phủ ở trên người một tầng bạc sáng. Thường Hy buồn ngủ vô cùng, nằm ở trên giường thế nhưng lại trần trọc không thể ngủ, cảm giác có chuyện gì muốn xảy ra. Triều Hà buổi tối đi giám thị Mị phi không có ở trong Đông cung, Vân Thu thì mệt mỏi cả ngày, Thường Hy không nỡ làm phiền nàng đến phục vụ, hai vị mama cũng ở trong sương phòng cách nơi này khá xa. Trong lúc nhất thời bên cạnh nàng thậm chí ngay cả một người để nói chuyện cũng không có.

Phủ thêm áo đứng lên, ánh trăng sáng ngời chiếu xiên qua khung cửa sổ một mảnh ngân bạch, Thường Hy đang muốn mở cửa sổ hóng mát một chút chợt nhìn thấy một đạo bóng đen lóe lên đem Thường Hy hù dọa cho giật mình, vội vàng dùng tay che miệng. Chỉ thấy bóng đen kia tựa hồ đặt thứ gì đó lên trước bệ cửa sổ, lại gơ tay gõ một cái vào góc cửa, rất nhanh liền biến mất.

Thường Hy chợt phục hồi lại tinh thần, không kịp mở cửa sổ, lập tức hướng ra bên ngoài đuổi theo, nhưng là đứng trên hành lang nhìn, ngoại trừ gió lạnh trăng tàn thì làm gì có bóng người nào. Thường Hy chỉ cảm thấy sau lưng toát ra một tầng mồ hôi mịn, người này đúng là nhanh tay nhanh chân!

Thường Hy lại trở về trong phòng, đốt đèn cung đình lên, lúc này mới đẩy cửa sổ ra, chỉ thấy bên trên bệ cửa đặt một tờ giấy. Thường Hy đưa tay lấy đi vào, lại rất nhanh chóng đóng lại cửa sổ, mượn ánh đèn nhìn kỹ, chỉ thấy bên trong viết vội mấy chữ: lầu trúc có biến.

Thường Hy bối rối, này có ý tứ gì? Lầu trúc có biến? Nàng tự giám sát xây dựng lầu trúc, làm sao có thể xảy ra chuyện gì đây? Chẳng lẽ có người vụng trộm đụng tay đụng chân? Thế nhưng người đưa tin này cho nàng là ai? Có thể mượn như thế này ra vào Đông cung thì nhất định là người của Đông cung, nhưng là người của nàng trong Đông cung cũng sẽ không lên lút báo tin cho nàng như vậy, người nọ đến tột cùng là người nào?

Thường Hy cũng không kịp nghĩ nhiều, mặc xong xiêm áo liền tùy tiện búi lại tóc, hướng phòng ngủ của Tiêu Vân Trác đi tới. Bên người nàng không có thái giám đắc lực giúp nàng dò xét tình hình lầu trúc, cho nên cần phải yêu cầu Tiêu Vân Trác giúp đỡ rồi, chuyện vô cùng khẩn cấp!

135. Chương 137

Phòng ngủ của Tiêu Vân Trác trong Doanh Nguyệt điện nằm ngay sát trong thư phòng. Phòng không lớn, chủ yếu là để cho Tiêu Vân Trác nghỉ ngơi tạm thời sau khi xử lý công việc mệt mỏi. Nhưng là ngày qua ngày, Tiêu Vân Trác ngược lại ở chỗ này thời gian dài, tấm điện nghiêm chỉnh thì rất ít khi đặt chân tới.

Vì vậy Thường Hy đổi áo, nhanh chân bước đến Doanh Nguyệt điện. Thường Hy vốn là ở Tây thiên điện, khoảng cách rất gần so với Doanh Nguyệt điện, chỉ trong vòng chốc lát đã đến. Người trực đêm nay chính là Trịnh Thuận, vừa nhìn thấy thần sắc vội vàng của Thường Hy, lập tức đứng dậy hỏi: “Ngu Thượng nghi, sao người lại đến đây?”

“Thái tử gia đang nghỉ ngơi sao?” Thường Hy không trả lời mà hỏi lại.

“Thái tử gia vừa mới đi nghỉ, người tìm Thái tử gia có chuyện gì à?” Trịnh Thuận thấp giọng hỏi, chỉ sợ đánh thức Tiêu Vân Trác vừa mới chợp mắt.

“Dạ, có việc gấp! Trịnh công công, nhờ ngài mau thông báo một tiếng, ta thật sự có việc gấp lắm!” Chân mày Thường Hy mờ mờ có một tầng mồ hôi, đây chính là chuyện chết người, nếu tối mai lầu trúc thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cái mạng nhỏ của nàng không giữ được thì không nói nhưng sẽ còn liên lụy đến người nhà cùng Tiêu Vân Trác, có thể không vội sao?

Trịnh Thuận biết Thường Hy xưa nay đều là người cẩn thận, thấy nàng gấp gấp như vậy nhất định không phải là chuyện nhỏ, lập tức gạt đầu nói: “Ngu Thượng nghi, người ở đây chờ, ta lập tức vào trong!”

Thường Hy cũng không ngồi xuống, chẳng qua là yên lặng nhìn vào bên trong cửa ngán người. Chuyện này thật sự rất ngoài ý muốn, nàng đã dự phòng tốt các biện pháp nhưng rốt cục vẫn có người phá hư, có

thể thấy được người nọ làm trăm phương ngàn kế muốn hãm hại nàng, hơn nữa còn phải chứng thực xem chuyện trong tờ giấy này có đúng hay không, phiền phức một đồng lớn a!

Rất nhanh Thường Hy liền nghe được tiếng bước chân vội vã truyền đến, xoay người thì thấy Trịnh Thuận vừa đi ra, nhìn nàng nói: “Thái tử gia đã ở trong thư phòng, người vào đi thôi!”

“Đa tạ Trịnh công công, ngày khác Thường Hy sẽ bồi tạ!” Thường Hy chân thành nói, Trịnh Thuận vội vàng xua tay: “Nói gì vậy, cùng là nô tài chiếu ứng nhau là chuyện nên làm, mau vào đi thôi, đừng để cho Thái tử gia chờ lâu!”

Thường Hy biết lúc này không phải là thời điểm nói nhiều, gật đầu một cái liền đi vào.

Nhấc lên tấm rèm mỏng của thư phòng, Thường Hy thấy được Tiêu Vân Trác đang ngồi ngay sau bàn làm việc, quần áo trên người chỉnh tề, vội vàng quỳ xuống hành lễ nói: “Nô tỳ tham kiến Thái tử gia, đêm khuya quấy rầy Thái tử gia nghỉ ngơi, kính xin Thái tử gia thứ tội!”

Thường Hy sau khi biết được tin tức Mạnh Điệp Vũ vào cung cùng mối quan hệ kia, đối với hần càng trở nên xa cách, tựa hồ đã mất đi cái phần nhẹ nhõm trước kia ở cùng với hần, luôn là bộ dáng cung kính lễ độ, nhượng bộ lui binh.

Tiêu Vân Trác tự nhiên cảm nhận được biến hóa của Thường Hy, rất muốn chất vấn nàng nhưng lại không mở nổi miệng, thấy Thường Hy chỉ khoác một chiếc áo mỏng, búi tóc cũng có chút loạn, hiển nhiên là vội vàng mà đến, sắc mặt không khỏi dẫn theo mấy phần quan tâm hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Vội vàng hấp tấp cũng không đem mình ăn mặc cho tốt lại xuất môn?”

Thường Hy nghe vậy thì sắc mặt đỏ lên, kéo cao cổ áo nói: “Hồi bẩm Thái tử gia, nô tỳ thật sự là bị kinh sợ, lúc này mới vội vã chạy tới, quần áo không chỉnh tề, kính xin Thái tử gia thứ tội!”

“Đứng lên rồi nói.” Tiêu Vân Trác vốn định nghiêm nghị nói với nàng nhưng là nhìn đến bộ dáng chật vật kia, thanh âm không khỏi hòa hoãn lại.

Thường Hy từ từ đứng thẳng lên, hiện tại làm gì có thời gian phát hiện ra bất thường của Tiêu Vân Trác, chậm rãi nói: “Mới vừa rồi có người đến trước cửa sổ của nô tỳ, thả trên đó một tờ giấy, kính xin Thái tử gia xem qua!”

Thường Hy đem tờ giấy đưa tới, Tiêu Vân Trác vừa nghe, thần sắc nhất thời trở nên nghiêm túc, nhận lấy tờ giấy, vừa nhìn một cái thần sắc khẽ biến, im lặng một hồi lâu mới lên tiếng: “Theo ý cô chuyện này có mấy phần đáng tin?”

“Nô tỳ không biết.” Thường Hy cắn răng nói, “Lầu trúc này là nô tỳ tự mình giám sát xây dựng, tất cả mọi thứ đều kiểm nghiệm nghiêm ngặt, tuyệt đối an toàn. Trừ phi có người muốn phá hủy, nếu không tuyệt sẽ không có gì nguy hiểm!”

Tiêu Vân Trác chậm rãi nói: “Cô có biết người báo tin không? Hoặc là cô có nhìn thấy người kia không?”

“Thời điểm nô tỳ chạy ra đã thấy không có bóng người nào, cũng nhìn không rõ, không biết là nam hay nữ, nhìn thấy chẳng qua là thân ảnh phản chiếu lên cửa sổ, nhưng là hình dáng không rõ lắm, không phân biệt được!” Thường Hy có chút nhút nhát nói.

Thần sắc Tiêu Vân Trác từ từ trở nên sắc bén, lạnh lùng nói: “Chuyện này bất kể là nhằm vào cô hay nhằm vào bản Thái tử, cần phải tra xét kỹ càng cẩn thận, nếu không về sau sẽ càng ngày càng có nhiều chuyện bất lợi xảy ra với chúng ta!”

Thường Hy gật đầu một cái nói: “Vậy tối nay chúng ta phái người đi dò tra hay là để ngày mai? Nô tỳ không có thủ hạ đặc lực có thể lặn vào trong nước kiểm tra các cọc gỗ, cho nên mới không thể không nhờ Thái tử gia!”

Không thể không nhờ giúp đỡ? Những lời này quả thực đã khiến Tiêu Vân Trác tức giận, lạnh lùng liếc Thường Hy một cái lại thấy mấy ngày nay nàng tựa hồ gây đi nhiều quá, nhớ tới nàng toàn tâm lo việc tổ chức thất tịch yên, lời nói trách móc nặng nề lại không ra khỏi miệng được, chỉ đành phải buồn bực nói: “Buổi tối vắng vẻ sẽ gây động tĩnh quá lớn, để đến sáng mai ta sẽ phái người bí mật thăm dò, không thể để

cho địch nhân biết được nếu không sẽ đánh rấn động cỏ. Tóm lại đêm thất tịch ngày mai tuyệt đối sẽ không để xảy ra sai lầm!”

Thường Hy gật đầu nói: “Thái tử gia nói đúng lắm, nô tỳ biết rồi. Sáng mai ngài cứ thượng triều, không cần bận tâm đến mấy chuyện nhỏ này, chỉ cần Thái tử gia giao cho ta mấy người bơi lặn giỏi, ta nhất định sẽ điều tra ra ngọn ngành.”

Nghe được Thường Hy nói như vậy, Tiêu Vân Trác lại cảm thấy tức giận, đây là ngại hấn cản trở kéo nàng về sau sao? Lại dám nói như vậy với hấn sao, tựa hồ như hai người đã cách xa nhau vạn dặm, không hề giống như trước đây, mỗi lần nàng đối mặt với hấn đều là nhẹ nhàng, thoải mái, nói chuyện cũng không phải một bộ cứng rắn như vậy. Tiêu Vân Trác hấn ghét cảm giác này, ghét Thường Hy như thế này đối với hấn, bộ dáng nàng như vậy có gì khác so với đám nô tài bên cạnh hấn?

Mà Thường Hy lại vẫn đang suy nghĩ về sau nàng ở bên cạnh Tiêu Vân Trác phải coi chừng cẩn thận, ngộ nhờ Mạnh Diệp Vũ tới, nàng cứ như vậy tùy tiện bị nàng ta nhìn thấy thì sẽ trở thành cái gai trong mắt mất thôi! Nàng xa lánh Tiêu Vân Trác chỉ là do tự vệ, không có suy nghĩ quá nhiều.

“Sáng mai cô chờ ta trở lại, không được một mình tự chủ trương, bản Thái tử muốn đích thân đi xem một chút!”

“Không được!” Thường Hy lập tức phản đối, mặc kệ Tiêu Vân Trác biến sắc mặt.

136. Chương 138

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy, không vui hỏi: “Tại sao?”

Thường Hy hít sâu một hơi, cố đè nén khuynh hướng bạo lực trong lòng xuống, đơn giản treo lên một nụ cười nhạt nói: “Hồi bẩm Thái tử gia, nếu ngài thực sự hưng sư động chúng, chẳng phải rất rõ ràng nói cho người khác biết bọn họ động tay động chân bị chúng ta phát hiện? Này há lại khiến ta rơi vào bị động? Nô tỳ biết Thái tử gia có lòng nghĩ cho nô tỳ, như vậy là đủ rồi, chuyện này giao cho nô tỳ tự mình đi làm, Thái tử gia chỉ cần phân cho nô tỳ hai người bơi lặn giỏi là được!”

Thần sắc Tiêu Vân Trác dần dần thả lỏng, không còn bén nhọn như vừa rồi nữa, từ từ nói: “Phụ hoàng đem chuyện này giao cho cô cùng Tam hoàng tử phi, buổi tối ngày mai là tổ chức thất tịch yến rồi, về lý mà nói thì ta và Tam ca cũng phải theo ra đó nhìn một chút mới phải. Cô không được hành động thiếu suy nghĩ, chờ ta hạ triều rồi cùng đi!”

Thường Hy biết Tiêu Vân Trác đã quyết cho nên cũng không phản bác nữa, chỉ đành phải cúi đầu lên tiếng: “Dạ, nô tỳ tuân mệnh.” Thần sắc Thường Hy nghiêm chỉnh lại, chậm rãi nói: “Nếu không có phân phó gì khác vậy nô tỳ xin phép cáo lui, Thái tử gia cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút!”

Thường Hy xoay người muốn đi. Kể từ sau khi nghe được tin tức Mạnh Diệp Vũ vào cung nàng cảm thấy cực kỳ không thoải mái, nhưng lại thấy mình lấy thân phận gì mà không thoải mái, hơn nữa theo như lời Lê Bình nói, nàng đối với vị Mạnh tiểu thư này phải cực kỳ coi chừng, nhưng là càng như vậy lại càng tức giận!

“Ngu Thường Hy, đứng lại!” Tiêu Vân Trác đột nhiên đứng lên, đi đến chặn Thường Hy lại.

Thường Hy bị hù dọa giật mình, theo bản năng liền lùi về phía sau hai bước, giữa lòng mảy mang theo một tầng thẹn quá hóa giận, không tự chủ hỏi: “Thái tử gia còn có chuyện gì?”

Tiêu Vân Trác cảm thấy rất không quen Thường Hy như vậy, nhìn ánh mắt trốn tránh của nàng hỏi tới: “Trước kia cô ở cùng một chỗ với ta cũng không có xa lạ như vậy!”

“Đó là nô tỳ tuổi trẻ khinh cuồng, không tự biết mình có bao nhiêu phân lượng. Đa tạ Thái tử gia đại nhân đại lượng không cùng nô tỳ chấp nhặt nên nô tỳ mới có thể kéo dài hơi tàn đến hôm nay!” Nội tâm Thường Hy khê động, trong lòng không khỏi nổi lên một ý nghĩ cổ quái, vì vậy nói chuyện cực kỳ khắc bạc, không phải khắc bạc đối với người khác mà là khắc bạc đối với chính mình. Nàng có một cảm giác kỳ quái, Tiêu Vân Trác nghe được mấy lời này sẽ vô cùng tức giận.

Quả nhiên Tiêu Vân Trác nghe vậy thì bắt lấy tay Thường Hy, cả giận nói: “Cô nói cái gì? Cô có phải hay không nghe được người khác nói cái gì?”

Thường Hy thầm thả lỏng một hơi trong lòng, mặc dù vẫn có chút không hiểu tại sao Tiêu Vân Trác lại tức giận như vậy, nhưng là nếu hấn tức giận mà nàng sau này lại có đường lớn thênh thang để đi, thì nàng cũng không tiếc cung kính, nhẹ nhàng hất tay Tiêu Vân Trác ra, thản nhiên nói: “Thái tử gia lo lắng nhiều rồi, nô tỳ cái gì cũng không nghe qua. Sáng mai Thái tử còn phải vào triều, sớm nghỉ ngơi một chút đi!”

Thường Hy muốn đi ra ngoài, chỉ tiếc Tiêu Vân Trác vẫn như cũ không chịu nhường đường, nói tiếp: “Cô nếu không đem sự tình nói rõ ràng thì đừng mơ tưởng đi ra ngoài. Thường Hy, bản tính của cô không phải vậy, đây không phải là người ta biết, cô tại sao lại đem mình biến thành như vậy? Tại sao lại làm bộ đáng cứng nhắc như vậy? Cô trước kia cũng không phải như thế này!”

Thường Hy sững sốt trong lòng, này có ý tứ gì? Chẳng lẽ hấn thích nàng ở trước mặt hấn lại giống như nữ nhân chanh chua? Thật ra thì Thường Hy cũng không thích câu thúc như thế này, nhưng mà lý tưởng của nam nhân ở chuyện kinh bang tế thế, tâm tư của nữ nhân lại đều đặt trong hậu viện, vì để mình có thể sống mà xuất cung, nàng đành chỉ có thể tiếp tục diễn trò nói: “Thời điểm trước kia sẽ không có người đặt chân đến Doanh Nguyệt điện, trong thư phòng lại càng không có người không thông báo trước mà đi vào, cho nên nô tỳ ở trước mặt Thái tử gia lộ ra bản tính gì cũng không đáng sợ...”

Nói tới chỗ này Thường Hy nhẹ nhàng dừng lại, thấy Tiêu Vân Trác nhíu mày hiển nhiên không hiểu ý của nàng, mân mân khóe môi, lại nói tiếp: “Mạnh tiểu thư ngày mai sẽ tiến cung, nàng cùng Thái tử gia là thanh mai trúc mã, biểu huynh biểu muội, thư phòng này tự nhiên cũng không phải là cấm địa, nói đến là đến. Nếu như nô tỳ một dạng càn rỡ giống như trước kia, ngộ nhỡ bị Mạnh tiểu thư trông thấy...” Nói tới chỗ này Thường Hy không có giải thích rõ mà chỉ thở dài: “Mặc dù nô tỳ có chút nghịch ngợm nhưng quy củ vẫn hiểu rõ. Huống chi nô tỳ cũng nghe Chu tổng quản nói rồi, Mạnh tiểu thư tương lai có thể trở thành chính thê của Thái tử gia, nô tỳ cũng không dám chọc đến Thái tử phi tương lai, nô tỳ còn muốn giữ cái mạng này xuất cung, cho nên, nô tỳ vẫn nên thu liễm vào là tốt nhất!”

Tiêu Vân Trác như có điều suy nghĩ nhìn Thường Hy, không đúng lắm, hấn biết Ngu Thường Hy không phải là dạng trước sợ sói sau sợ hổ, nhưng nàng tại sao lại nói như vậy?

“Cô sợ biểu muội hiểu lầm cho nên mới như vậy hay sao? Hả?” Tiêu Vân Trác đem chữ hả cuối cùng kéo ra thật dài, cho nên có thêm vài tia hài hước. Trong lúc bất chợt hấn có chút minh bạch, chẳng lẽ bé ngọc này là đang ghen sao? Nhưng là nhìn cũng không giống lắm! Nhất thời Tiêu Vân Trác có chút không hiểu được hành động của Thường Hy rồi.

Thường Hy hé miệng cười cười, nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Mạnh tiểu thư là Thái tử phi tương lai. Còn Thái tử gia ngài chính là nam tử hán luôn nghiêm túc, không nói cười tùy tiện, đừng bảo chỉ là một cô nương nho nhỏ, ngay cả một đại nam nhân cũng không dám cao giọng nói chuyện trước mặt ngài. Nhưng là nô tỳ lại cứ cùng Thái tử gia quá mức quen biết, quá mức càn rỡ, nào chỉ là người người ghi hận, chính là người ta muốn mạng của nô tỳ cũng không quá đáng. Ai chẳng muốn có được Thái tử gia ưu ái, nào có thể để ột nô tỳ nho nhỏ làm càn, điểm này nô tỳ vẫn phải tự mình biết rõ!”

Tiêu Vân Trác cẩn thận nhìn thần sắc Thường Hy, trong lúc nhất thời đoán không ra tiểu hồ ly giả hoạt này muốn làm cái gì. Nhưng là Tiêu Vân Trác hấn lớn lên từ trong thâm cung, nghe người khác thêm mắm dặm muối đủ mọi chuyện tình mà trưởng thành, có một chút hấn có thể khẳng định, Thường Hy đây là đang dùng Mạnh Điệp Vũ thử dò xét hấn. Tiểu nha đầu này đủ giả hoạt, hấn thiếu chút nữa là rút lui rồi, nhưng nếu như nàng có một chút quan tâm, có phải hay không đại biểu cho hấn ở trong lòng nàng cũng không giống với những người khác?

“Điệp Nhi là người tri thư đạt lễ, làm việc có quy củ, cô như thế ngộ nhỡ bị Điệp Nhi nhìn thấy đúng là có chút không tốt. Ta thấy cô nói rất đúng, về sau cứ như vậy đi!” Tiêu Vân Trác đột nhiên thay đổi giọng điệu, từ hoài nghi lập tức biến thành khẳng định. Thường Hy im lặng, nhanh như vậy liền che chở biểu muội rồi hả? Còn buồn nôn gọi là Điệp Nhi... Trong lòng nàng càng phát nổi giận, tên khốn kiếp đáng chết, tốt nhất người nên cầu cho biểu muội người đừng có chọc ta, nếu không đừng trách ta không khách khí!

137. Chương 139

Tiểu sơn trùng điệp kim minh diệt,

Mấn vân dục độ hương tai tuyết.

Lân khởi hoạ nga mi,

Lộng trang sơ tẩy trì. (Bồ Tát Man kỳ 1- Ôn Đình Quân)

(Dịch thơ: Núi nhỏ trùng điệp ánh vàng tắt.

Tóc mai từng lọn hôn má hồng

Lười dầy vẽ mi cong

Điểm trang chải chuốt chầy.)

Ngày thứ hai sau khi Thường Hy tỉnh lại trời đã sáng rõ nhưng là miễn cưỡng không muốn rời giường, một đầu tóc đen nhánh phân tán trên gối mềm màu xanh nhạt. Thường Hy không thích dùng gối trúc cứng ngắc cho nên mới đem lông tơ vịt trắng noãn giặt thật sạch, phơi khô rồi làm thành gối, bên trong lại ướp hoa núi, mềm mại, thơm thơm, nằm lên vô cùng thoải mái.

Nghe được cửa bị đẩy đi ra, Thường Hy thấp giọng hỏi: “Là Văn Thu sao?”

“Là muội, Ngu tỷ tỷ!” Văn Thu tiện tay đóng cửa lại, vén rèm đi vào trong phòng, nhìn thấy Thường Hy vẫn chưa rời giường, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Ngu tỷ tỷ, thế nào còn chưa dậy, trong người không thoải mái sao?”

Thường Hy lắc đầu một cái, cười nhạt nói: “Chỉ là có chút mệt mỏi, không sao đâu!” Thường Hy vừa nói vừa ngồi dậy, thuận miệng hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Văn Thu gật đầu nói: “Sáng sớm nay Triều Hà đã tìm muội nói có chuyện quan trọng muốn nói cho tỷ, lại nghe nói tỷ chưa rời giường nên bảo muội đến đây nhắn tỷ đến lầu trúc bên kia!”

Thường Hy vì lẳng, lầu trúc? Linh quang chợt lóe, Thường Hy nhìn Văn Thu nói: “Giúp ta lấy chút điểm tâm, ta trước đi rửa mặt, sau khi dùng xong điểm tâm liền đến chỗ lầu trúc!”

Văn Thu nhìn bộ dáng Thường Hy không dám trì hoãn, vội vàng gật đầu nói: “Được, muội lập tức đi!”

Thường Hy xuống giường cầm lấy áo khoác ngoài thêu hình song điệp vờn hoa mặc xong, lại lấy lược gỗ đào tiện tay chải tóc. Thời gian cấp bách Thường Hy cũng không kịp vấn kiểu tóc cầu kỳ gì, chẳng qua chỉ là một kiểu đơn giản nhất, gài một cây trâm ngọc hoa đào, sau đó tự mình lấy nước sạch rửa mặt thoa chút phấn nhạt, điểm đôi môi đỏ mọng, khẽ chuốt lông mày đen nhánh.

Văn Thu bưng điểm tâm đi vào, Thường Hy vội vã dùng sau đó đối với Văn Thu nói: “Khi Thái tử gia hạ triều trở lại, muội nói cho ngài biết ta đến chỗ lầu trúc!”

Thường Hy phân phó xong liền hấp tấp rời đi, vượt qua kiền môn, theo con đường lát đá xanh đi ngang qua Lân Chỉ cung về phía phải một chút là đá tới hồ sen. Xa xa đã trông thấy Triều Hà đứng ở nơi đó, bên cạnh không có người khác vì thế nàng không khỏi bước nhanh đi tới.

“Triều Hà!” Thường Hy hô.

“Ngu tỷ tỷ!” Triều Hà nghe được thanh âm Thường Hy thì xoay người lại, mang trên mặt nồng đậm sầu lo nói.

Thường Hy lôi kéo Triều Hà vào tiểu đình mà trước đây nàng vẫn cùng Lệ Bình ngồi nói chuyện. Tiểu đình này bốn phía trồng trái cũng không có bụi hoa nào quá cao cho nên không sợ bị người khác nghe lén. Sau khi hai người ngồi xuống, Thường Hy thấp giọng hỏi: “Có phải hay không xảy ra chuyện gì?”

Thường Hy biết Triều Hà liên tục theo dõi động tĩnh bên phía Mị phi, như thế này xem ra bên Mị phi kia đã có người động thủ, trong lúc bất chợt nhớ đến tờ giấy tối hôm qua ở trên bệ cửa sổ của nàng, lại nghe thấy Triều Hà nói tiếp: “Tối qua muội theo dõi bên phía Loan Minh cung, nguyên tường cũng giống trước

kia chỉ là nhìn vậy thôi nhưng là lại nghĩ đến đây là đêm cuối cùng cho nên cũng không dám khinh thường. Không nghĩ tới quả nhiên có người đi ra, khi đó đã là giờ tỵ!”

Giờ tỵ? Đó cũng vừa lúc nàng nhận được tờ giấy kia, nghĩ tới đây hỏi tới: “Sau đó thì sao?”

“Người nọ thoát nhìn là một tiểu thái giám, trong tay của hắn còn cầm một bọc đồ, nô tỳ không biết là cái gì cũng không dám lộ liễu theo sát mà chỉ đi cách xa một khoảng. Chỉ thấy hắn ra khỏi Loan Minh cung, xuyên qua Di Hòa cung, từ mặt sau Cảnh Tuyền điện trực tiếp đi đến hồ sen. Đến bên hồ nước hắn liền nhảy xuống bơi đến phía lầu trúc, nô tỳ không dám lộ diện chỉ dám đứng xa xa nhìn tới, chỉ thấy tiểu thái giám kia ở phía lầu trúc ngoi lên hút không khí sau đó lại lặn xuống. Không biết hắn muốn làm cái gì cứ một hồi ngoi lên ngụp xuống như vậy, lặp đi lặp lại vài chục lần. Sau đó rốt cục lấy hắn leo lên bờ, theo đường cũ trở về Loan Minh cung. Vốn là tối hôm qua nô tỳ phải trở về nói cho tỳ biết nhưng là kiện môn cư nhiên bị khóa mất, nô tỳ căn bản không trở về được.” Triều Hà đem cả quá trình thuật lại một lần, sắc mặt còn là nồng đậm nghi ngờ.

Thường Hy thầm hít một hơi khí lạnh trong lòng, xem ra nếu tối qua nàng cùng Tiêu Vân Trác tới đây cũng không thể qua được kiện môn rồi. Người nọ đem kiện môn khóa lại nhất định là sợ trong Đông cung bất chợt có người chạy tới, xem ra chính nàng đoán không lầm, quả nhiên có kẻ đối với đám cộc ngầm động tay động chân, không nghĩ tới là Mị phi hạ thủ.

Thường Hy vừa bắt đầu còn nghĩ xem không biết ai xuống tay trước. Nhị hoàng tử Tiêu Vân Triệt cùng Tiêu Vân Trác quan hệ thân mật, không thể nào hạ độc thủ ở sau lưng, Tam hoàng tử càng không thể, lần này Lệ Bình là người tổ chức, hắn không thể tự bê đá đập chân mình được. Hoàng quý phi không phải người ngu, càng sẽ không động thủ, không ngờ Mị phi cư nhiên không nhịn được nữa, xem ra ý định của bọn họ là không làm cho lầu trúc sụp xuống ngay bây giờ mà đợi đến thời điểm có người lên trên đó biểu diễn, lầu sụp người mất, tội của nàng đến lúc đó liền không còn gì để nói. Mà không chỉ hãm hại mình nàng, ngay cả Lệ Bình cũng không thoát được, thật là một mũi tên hạ hai con chim!

Thường Hy tức giận đến sắc mặt trắng bệch, nhìn Triều Hà nói: “Chuyện này muội không có nói ra ngoài chứ?”

“Dĩ nhiên là không, nô tỳ biết được nặng nhẹ!” Triều Hà lập tức đảm bảo nói, nàng làm sao có thể tiết lộ ra ngoài.

Thường Hy biết nàng sẽ không nói, chẳng qua là thuận miệng hỏi một câu vậy thôi. Nếu Mị phi bắt nạt cũng đừng trách nàng bất nghĩa, vốn là tối nay nàng chỉ muốn Mị phi ăn đau một chút, hiện tại thì đã thay đổi chủ ý rồi.

Đang lúc mất hồn, Triều Hà đột nhiên kéo kéo ống tay áo Thường Hy nói: “Ngu tỳ tỳ, Thái tử gia tới, bên cạnh ngài còn có một nữ tử, đoán chừng là biểu tiểu thư rồi!”

Thường Hy chợt hồi phục tinh thần, lui về phía sau nhìn lại. Chỉ thấy ở phía xa xa Tiêu Vân Trác đang đi tới, bên cạnh hắn quả nhiên có một nữ tử mặc áo ngoài cẩm y thêu hình khổng tước, bên dưới là chân váy bách hợp nhẹ nhàng, đầu sơ trụy mã kế gài một cây trâm khảm bảo hàm châu, vành tay là một đôi minh nguyệt châu, trên cổ tay còn có một chiếc vòng hình đầu thú nạm vàng mạ ngọc. Mi như viền sơn, mắt tựa thu thủy, da trắng như tuyết, miệng anh đào nhỏ nhắn, xoay người cất bước thật đúng như liễu rủ hoa cười, giai nhân dịu dàng như nước, ngay cả Thường Hy cũng không nhịn được mà nhìn thêm một chút.

Thường Hy so với Mạnh Diệp Vũ, một chói lọi như hoa xuân, một dịu dàng như trăng sáng. Thường Hy đẹp đến phong hoa tuyết nguyệt, trong lúc giơ tay nhắc chân chính là một bài thơ một ý họa, Mạnh Diệp Vũ đẹp hoàn toàn ngược lại, thân hình mảnh mai nhẹ nhàng làm người ta không nhịn được mà muốn đi thương tiếc nàng.

Vừa nhìn thấy Mạnh Diệp Vũ lần đầu tiên, Thường Hy liền thở dài thật sâu. Khó trách Lệ Bình nói nàng ta có thể lừa gạt mọi người coi nàng ta như người bị hại, nếu là mình không rõ lai lịch, chỉ nhìn thân thái của nàng ta thì hơn phân nửa cũng tin theo thôi!

138. Chương 140: Lăn Đầu So Chiêu.

Thường Hy vội vàng nhắc chân nghênh đón, hành lễ nói: “Nô tỳ tham kiến Thái tử gia, tham kiến Mạnh tiểu thư!”

Tiêu Vân Trác cẩn thận dò xét thần sắc Thường Hy, chỉ thấy trán nàng mang theo một tia tức giận, mặc dù hết sức che giấu nhưng là Tiêu Vân Trác đối với Thường Hy chỉ cần một ánh mắt cũng hiểu rõ, lại nghĩ tới lời Văn Thu nói, nhưng ngay cả trong lòng quan tâm trên mặt vẫn như cũ thản nhiên nói: “Đứng lên đi!”

“Ngu Thượng nghi mau đứng dậy đi, ta không dám nhận đại lễ như vậy, sau này còn cần Ngu Thượng nghi chăm sóc mới đúng!” Mạnh Điệp Vũ tiến lên một bước đỡ Thường Hy, trên mặt nở nụ cười e sợ.

Đừng bảo là Thường Hy, ngay cả Tiêu Vân Trác nghe thấy được cũng sửng sốt, đây là quá hạ thấp mình rồi. Thường Hy trong nội tâm động một tiếng, nữ nhân này nhanh như vậy đã muốn dò xét mình rồi. Từ một câu nói của nàng đã nói ra thân phận của mình, có thể thấy được nữ nhân này trước khi đến đây đã đem tình hình trong cung cẩn thận xem qua một lần, bây giờ vừa đến đã một bộ khiếp sợ, còn tuyên bố muốn mình chăm sóc nàng, này không phải là có ý tứ nô đại khi chủ sao? Thường Hy quả thật muốn nổ tung lên.

Chậm rãi đứng thẳng người, Thường Hy lui về phía sau một bước, mặt không đổi sắc gỡ hai tay của Mạnh Điệp Vũ ra, lúc này mới thần sắc lạnh như băng nói: “Nô tỳ không dám nhận những lời này của Mạnh tiểu thư, ngài là chủ tử, ta là nô tỳ, nào có chuyện chủ tử khiến nô tỳ che chở, chỉ có nô tỳ tìm chủ tử che chở mới đúng, phải vật không?” Thường Hy một câu chủ tử nô tỳ, sạch sẽ sẽ sẽ đem mấy lời vừa nãy của Mạnh Điệp Vũ tặng trở về. Khóe mắt Thường Hy rũ xuống, lại nói tiếp: “Mạnh tiểu thư ở lại Cẩm Hoa hiên tự nhiên sẽ có cung nữ, thái giám phục vụ, nô tỳ chỉ là phụ trách sự tình trong Đông cung, chỉ sợ đối với chuyện của tiểu thư là không có thời gian. Thái tử gia cũng hiểu được điều này, tất nhiên sẽ tìm cho ngài một quần sự thật tốt!”

Thường Hy sau một câu nói trực tiếp ngăn lại yêu cầu nàng muốn nhờ mình chăm sóc... Nếu mà theo lời nàng ta, nửa đường sống cũng không còn. Thời điểm trước kia Thường Hy hoặc giả sẽ không có trực tiếp cự tuyệt như vậy, nhưng là chỉ bằng một câu dò xét vừa rồi, Thường Hy quyết định phòng còn hơn chống, nữ nhân này không dễ dàng chọc vào, nàng cũng không muốn cho nàng ta lý do dây dưa mà nhéo lấy mấy miếng thịt của mình.

Mạnh Điệp Vũ thật ra thì đã sớm biết đại danh của Thường Hy, chuyện tình của Tiêu Vân Trác nàng vẫn rất để ý. Vừa mới bắt đầu biết Tiêu Vân Trác muốn nạp tần thiếp nàng cũng không có gấp gáp qua, bởi vì Hoàng thượng nói tuyển tú năm nay không chọn Thái tử phi, cái này đã cho nàng một viên định tâm hoàn, vì nàng biết Hoàng thượng còn nhớ đến tình cũ với Hoàng hậu, dành cho nàng một vị trí.

Nhưng là sau này, Ngu Thường Hy so với người bình thường không giống nhau, nhiều nữ tử tuyển tú như vậy cũng chỉ có một mình nàng ta vào Đông cung, từ một cung nữ bình thường được Tiêu Vân Trác trực tiếp cho lên làm quản sự ở Doanh Nguyệt điện. Doanh Nguyệt điện là địa phương nào, Mạnh Điệp Vũ rõ ràng hơn ai hết. Khi đó nàng chỉ có chút bất an, nhưng sau lại nghe Hoàng thượng phong nàng làm Thượng nghi Đông cung, chuyện này đã thật sự làm cho nàng ngủ không an giấc rồi. Vì một Ngu Thường Hy mà Hoàng thượng cư nhiên tạo ra thêm một chức Thượng nghi Đông cung, như thế nào nàng có thể an tâm đây? Sau nữa lại nghe được Tiêu Vân Trác nói Thường Hy và Văn Thanh có cùng địa vị, lại còn cư nhiên cho nàng ta đến Tây thiên điện ở, nàng thiếu chút nữa liên hỏng mất, chưa từng có người nào... Chưa từng có nữ nhân nào có thể ở cùng biểu ca khoảng cách gần như vậy.

Nàng đã sớm muốn xem xem vị nữ nhân xuất thân đề tiện nhưng mỹ danh lan xa, được cả phụ hoàng, thái tử thích là cái mô dạng gì, hôm nay vừa thấy lại để cho nàng có chút tự ti mặc cảm. Nàng biết mình vốn rất đẹp, nhưng là Ngu Thường Hy lại đẹp khiến cho người ta kinh diễm, làm người ta quả thật không thể rời mắt, lần đầu tiên trong đời nàng cảm thấy ghen tị với một nữ nhân như vậy.

“Biểu ca, là muội nói sai sao? Muội không muốn chọc Ngu Thượng nghi tức giận, thật, muội chỉ là nhìn nàng thật đẹp a, nghĩ muốn nói chuyện với nàng nhiều thêm một chút, muội thật sự là không có ý gì khác...” Mạnh Điệp Vũ lời kéo cánh tay Tiêu Vân Trác thật chặt, thanh âm sợ hãi giống như phải chịu bao nhiêu uất ức, nói như vậy liền tỏ rõ Thường Hy có chút khác biệt.

Thường Hy cười nhạt, ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt của Tiêu Vân Trác, chỉ thấy hần tuấn mi nhú lại, trong mắt lóe lên một tia bất đắc dĩ, đang muốn nói chuyện, Thường Hy đột nhiên ngăn lại lời hắn, trên mặt lộ ra một nụ cười rạng rỡ, giống như mới vừa rồi lạnh lẽo cũng không phải là nài: “Mạnh tiểu thư hiểu lầm rồi, nô tỳ cũng không phải là không muốn cùng Mạnh tiểu thư thân cận. Chẳng qua là nô tỳ tạt vạ quần thân, mỗi này sự vụ trong Đông cung không phải một nghìn cũng chín trăm, khiến tiểu thư hiểu lầm là lỗi của nô tỳ. Đông cung từ trên xuống dưới là hơn hai trăm người, muốn an bài mọi chuyện đến giọt nước không lọt cũng đủ hao tâm tốn sức rồi, cho nên nô tỳ thật sự là không có cách nào, cũng không đủ sức để đi chăm sóc Mạnh tiểu thư. Mạnh tiểu thư không biết mấy chuyện này là lẽ đương nhiên, cho nên ngài ngàn vạn lần đừng nói mình có lỗi, nô tỳ đảm đương không nổi!”

Thường Hy cũng không muốn vừa gặp mặt đã cùng Mạnh Điệp Vũ miệng lưỡi sắc bén, nhưng là nếu người ta không chịu buông tha nàng thì nàng cũng không thể làm gì khác là theo đến cùng, để cho họ biết được nàng cũng không phải dễ bắt nạt, quan trọng hơn là nàng không muốn dính dáng đến, tránh cho tương lai lại bị người ta ám toán.

Mạnh Điệp Vũ không nghĩ đến Ngu Thường Hy lại là nhân vật khó dây dưa như vậy, trong lúc nhất thời tức giận đến thân thể khẽ run lên, chân mềm nhũn nhẹ nhàng tựa vào người Tiêu Vân Trác, hàm răng khẽ cắn lấy đôi môi đỏ mọng, trong đôi mắt to lóe lên ánh nước, giống như bị chính Thường Hy làm cho nàng tức giận, lại còn giống một bộ tiểu tức phụ chịu khi dễ, khiến người khác hết sức chán ghét.

Thật may là lúc này ít người, nếu như đông người còn tưởng Thường Hy đang khi dễ nàng ta đấy!

Thường Hy ngẩng đầu nhìn Tiêu Vân Trác, thần sắc lại lạnh như băng nói: “Hồi bẩm Thái tử gia, chuyện tối hôm qua có chút manh mối, không biết ngài hiện tại có thời gian hay không, nếu không thì nô tỳ phải đi tìm Tam hoàng tử phi giúp một tay!” Đến đây Thường Hy, cố ý nói tiếp: “Nhị hoàng tử phi ngày hôm qua có nhắc với nô tỳ là hôm nay muốn xem qua lầu trúc một chút, khó có được Nhị hoàng tử phi đoạn trang có nhã hứng như vậy, nô tỳ đã đáp ứng rồi!”

Thời điểm Thường Hy nhắc đến Thẩm Phi Hà, cẩn thận quan sát quả nhiên thấy được trong mắt Mạnh Điệp Vũ có một tia gợn sóng, trong lòng vui vẻ, lại nói tiếp: “Nếu Mạnh tiểu thư rảnh rồi có thể chờ ở đây một lát, chỉ chốc nữa là sẽ gặp được thôi!”

Tiêu Vân Trác cau mày, Thường Hy đây là muốn làm cái gì?

139. Chương 141: Phân Tranh Cao Thấp.

Tiêu Vân Trác bực mình, nhìn Thường Hy cười càn phát ra rục rịch, không hiểu vì sao nàng lại cười đến đắc ý như vậy? Tiêu Vân Trác tất nhiên không biết được một đoạn chuyện tình kia, nhưng là Mạnh Điệp Vũ lúc nào cũng ghim trong lòng, chỉ đành phải âm thầm cắn răng, ân cần hỏi thăm tổ tông tám đời nhà Thường Hy.

Thường Hy chờ Mạnh Điệp Vũ đáp lời, mang trên mặt nụ cười chân thành tha thiết, hồi lâu sau Mạnh Điệp Vũ mới dùng thanh âm kiêu khiếp mà nói: “Nghe lời nói của Ngu Thượng nghị thì tựa hồ còn có công chuyện phải làm, ta liền không khuấy rầy, đi mấy ngày nay cũng có chút mệt mỏi, ta về trước!”

Nói tới chỗ này ngừng lại, nhìn Tiêu Vân Trác: “Biểu ca, tổ mẫu nhờ muội mang tới cho huynh mấy thứ đồ, mặc dù giá trị không lớn nhưng là một mảnh tâm ý của lão nhân gia người!”

Lời này chính là ý tứ hy vọng Tiêu Vân Trác cùng nàng đi về. Mạnh Điệp Vũ này quả nhiên không phải dạng tầm thường, biết mang lão nhân gia ra làm cho người ta không tiện cự tuyệt. Nhưng là Thường Hy không chút nào lo lắng, dù sao chuyện kia cũng tương đối nghiêm trọng, Tiêu Vân Trác chỉ cần có chút đầu óc cũng sẽ biết nên chọn cái nào, nàng cũng không nên lên tiếng khuyên hắn, tránh cho có người ghi hận, chỉ lặng lẽ đứng nhìn ở một bên không nói.

Tiêu Vân Trác vẫn như cũ quét mắt nhìn hai người một cái, sau đó mới dừng lại ở Mạnh Điệp Vũ nói: “Diệp Nhi, muội về trước, ta còn có chuyện quan trọng phải xử lý, thứ ngoại tổ mẫu đưa ta sẽ xem sau!”

Mạnh Điệp Vũ nghe vậy tựa hồ có chút kinh ngạc, nhưng là ngay sau đó che giấu tốt thần thái của mình, thấp giọng nhu nhu nói: “Chính sự của biểu ca quan trọng hơn, những thứ kia chỉ là chuyện nhỏ, trẻ một chút cũng không sao. Vậy muội trở về trước đây!”

Nhìn vẻ mặt uất ức của Mạnh Điệp Vũ, Thường Hy thấy xem thế là đủ rồi, có thể đem khuôn mặt biến đổi cho xuất thần nhập hóa như thế cũng coi như là một loại bản lĩnh, chỉ tiếc biểu ca băng sơn của nàng ta cũng không có chút động lòng nào. Ai, phần thành tiểu bạch hoa cũng không dễ dàng a!

“Triều Hà, thay Thái tử gia cẩn thận đưa Mạnh tiểu thư về Cẩm Hoa hiên đi. Nếu biểu tiểu thư còn thiếu cái gì thì muội đến chỗ Hứa mama lấy, không cho lười biếng giao cho người khác, có nghe hay không?” Thường Hy biết người ta muốn biểu diễn, nàng cũng sẵn sàng bồi theo, tránh cho vừa quay đầu lại liền khóc lóc kể lể với Tiêu Vân Trác. Thật ra mà nói thì nàng nào dám, nàng chỉ là một nô tỳ thôi, nhưng là không chịu nổi có người kiểm chuyện, cho nên dự phòng vẫn là tốt hơn.

Sắc mặt Mạnh Điệp Vũ tái nhợt, khăn trong tay bị nắm thật chặt, nàng vốn nghĩ trở về sẽ làm bộ lạc đường, cư nhiên nàng ta lại phải người dẫn đi. Nàng vốn là cũng có chút tính toán xem Cẩm Hoa hiên thiếu cái gì, sau đó cùng biểu ca Thái tử gia khóc lóc kể lể một phen, nào có nghĩ đến Thường Hy cư nhiên đem con đường phía trước của nàng phá hỏng.

Mạnh Điệp Vũ cảm thấy mình đến đây gặp phải Ngu Thường Hy thì mọi chuyện đều không thuận, mình đối với nàng vừa thử dò xét đã bị đánh trở lại, bất kể ra chiêu gì cũng bị nàng nhẹ nhàng hóa giải. Lần đầu tiên trong đời gặp phải kẻ địch mạnh như vậy, Mạnh Điệp Vũ cảm thấy cần phải yên tĩnh suy tính lại thật tốt.

Tiến được Mạnh Điệp Vũ đi, lúc này Thường Hy mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng ta quả nhiên là cao thủ, tiếp xúc trước mặt thì giả trang nhu nhược, trong lời nói lại giấu giếm sắc bén, còn làm thành một bộ yếu mềm cần bảo vệ trong lòng, nàng nhìn thấy thì chính là giả tạo, nhưng là người xem không rõ chân tướng sự việc sẽ cảm thấy cô gái này thật đáng thương a, nói mấy lời thôi cũng là mỏng manh e sợ, làm cho người ta đối với nàng ấy một chút phòng bị cũng không có.

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy đang mất hồn, nhíu mày hỏi: “Ngẩn người cái gì vậy?”

Thường Hy lập tức hồi phục lại tinh thần, thu thập xong cảm xúc chính mình, lúc này mới đem lời của Triều Hà lặp lại lần nữa, lại đem suy nghĩ của mình từ đầu đến đuôi nói ra một lần, cuối cùng chốt lại một câu: “Mị phi đã hại ta như vậy. cũng đừng trách ta không khách khí!”

“Cô lại có biện pháp?” Tiêu Vân Trác nhẹ nhõm tự tại ngồi trong thạch đình thần nhiên nói, nếu muốn chơi khăm mặt mũi của Mị phi cũng không phải dễ dàng.

“Biện pháp thì có một, chỉ tiếc một cây không thể làm nên cả cánh rừng, còn cần Thái tử gia dốc sức giúp đỡ. Không biết Thái tử gia có chịu từ bị ra tay giúp ta báo một phen chi thù này hay không?” Thường Hy đắc ý cười nói, biết chắc Tiêu Vân Trác sẽ không cự tuyệt, hần như thế nào lại chịu bỏ qua cơ hội đối phó Mị phi đây?

“Vậy cô đem kế hoạch của mình nói lại một lần, gia xem nên thế nào phối hợp với cô? Nếu không đến lúc đó lại trở tay không kịp!” Tiêu Vân Trác tựa hồ tâm tình rất tốt, một chút cũng không giống như phát hiện Thường Hy cùng Mạnh Điệp Vũ vừa mới một phen đấu đá nhau, thanh âm cũng nhẹ nhàng đi mấy phần.

Thường Hy thần nhiên nói: “Rất đơn giản nha, thời điểm trước ngài không phải nói tiểu công gia của Anh quốc công phủ chiếm một mảnh đất sao?”

Hai người nói chuyện, thanh âm rất nhỏ, hơn nữa địa thế chung quanh thạch đình trống trải, vừa nhìn liền biết căn bản không thể có người đến nghe lén, cho nên cũng không cố kỵ mà nói chuyện ở chỗ này, dĩ nhiên là thanh âm cũng phải hạ thấp xuống một bậc. Tiêu Vân Trác ngồi trên ghế đá, Thường Hy đứng bên cạnh hầu hạ, hai người nói chuyện tựa hồ vui vẻ vô cùng.

Tiêu Vân Trác cau mày nhìn Thường Hy, hồi lâu mới lên tiếng: “Đây là quốc gia đại sự không được phép làm trò đùa. Cô muốn báo thù Mị phi hay là dùng cách khác đi, chuyện này không thể tùy tiện nói đùa trên miện!”

Thường Hy lại không chút nào sợ hãi, thản nhiên nói: “Nô tỳ mặc dù là thân nữ nhi nhưng mà từ nhỏ cũng đã thấy qua nhiều chuyện. Thái tử gia cũng đừng xem nhẹ nô tỳ, cho rằng nô tỳ không biết chiêm đất là có bao nhiêu tội!”

Trong lời nói có thêm chút tức giận làm cho Tiêu Vân Trác cũng phải giật mình, phát hiện hôm nay Thường Hy có gì đó khác biệt, cứ nhiên nói chuyện với hắn lại tỏ ra ương ngạnh, ánh mắt đảo qua hỏi: “Vậy cô nói xem cô đến tột cùng là muốn làm cái gì?”

Thường Hy đưa tay rót cho Tiêu Vân Trác một ly trà rồi mới lên tiếng: “Thái tử gia còn nhớ một vở kịch vang danh, tên gọi là “Nữ phò mã” không?”

“Vậy thì thế nào?” Tiêu Vân Trác càng phát hồ đồ, cái gì và cái gì đây?

“Thái tử gia, ngài nói xem nô tỳ tại sao phải phí hết tâm tư xây dựng một tòa lầu trúc như vậy? Một tòa lầu trúc chỉ để làm nơi diễn kịch có phải là quá lớn hay không?” Thường Hy không ra tay thì thôi, đã ra tay là phải đánh cho kẻ địch hoa rơi nước chảy, tất nhiên không đi làm mấy cái chuyện ngu xuẩn bất rần không được còn bị cắn ngược trở lại.

140. Chương 142: Lật Tay Làm Mây, Che Tay Làm Mưa

“Đương nhiên nhớ, thế nhưng cùng chuyện này có quan hệ gì?” Tiêu Vân Trác cảm thấy càng ngày nói chuyện với Thường Hy càng lao lực, nữ nhân này cả ngày làm cái gì đây?

Thấy sắc mặt Tiêu Vân Trác mê mang, Thường Hy thầm thở dài nghĩ chẳng lẽ nàng quá thông minh?

“Nữ phò mã là nữ, nhưng lại làm phò mã, công chúa sao có thể gả ột nữ nhân đây? Chuyện này dù sao cũng phải có một câu trả lời thỏa đáng, cho nên công chúa cùng với phò mã liền phối hợp tạo ra một trò đùa giỡn. Gia yến đêm thất tịch hôm nay, ta đã an bài một hí khúc do đoàn kịch Tứ Hỷ rất có tiếng ở Giang Nam biểu diễn, tối nay sẽ diễn một vở vô cùng đặc sắc tên là “Bảo hoàng ân”. Vở kịch này cùng với “Nữ phò mã” giống nhau ở cốt truyện nhưng lại sâu xa mà đề cập đến chuyện Sở Tự Nguyên chiếm mảnh đất kia. Nếu như không có ai tình nguyện đem chuyện này báo với Hoàng thượng, như vậy không thể làm gì khác hơn là dựa vào diễn xuất lần này khiến Hoàng thượng biết được!” Thần sắc Thường Hy bình tĩnh, chuyện này nàng đã cùng huynh trưởng Ngu Thụy Lân còn có Chương Tứ Thần bàn bạc xong, nếu muốn chiếm được ưu ái của Hoàng thượng, chỉ nhờ vào chút chuyện Đông Sơn năm ấy là chưa đủ, phải khiến Hoàng thượng cảm thấy áy náy thì mới phá lệ mà ban ân điển cho Ngu gia, Thường Hy sẽ tuyệt không bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào có lợi cho Ngu gia cả.

Tiêu Vân Trác âm tình bất định nhìn Thường Hy, hồi lâu mới lạnh lùng nói: “Mảnh đất kia... là của nhà cô hay sao?”

Đã sớm biết Tiêu Vân Trác thông minh tuyệt đỉnh, nhanh như vậy hắn đã có thể nghĩ đến, Thường Hy cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, gật đầu một cái thừa nhận.

“Vậy cô vì sao không nói với ta?” Tiêu Vân Trác cảm thấy mình bị lừa dối, ban đầu hắn đem chuyện này nói cho Thường Hy nghe, cũng không phòng bị với nàng, vạn vạn không nghĩ tới nàng lại an bài một chuyện lớn như vậy, để cho hắn ứng phó không kịp.

Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Bởi vì lúc ấy nô tỳ cũng không thể khẳng định chắc chắn rằng mảnh đất ấy có đúng thuộc Ngu gia hay không, cho nên không dám tùy tiện nói khỏi miệng!”

“Vậy sau khi trở lại, tại sao cô không nói?” Tiêu Vân Trác cực kỳ tức giận, nha đầu này quả thực là to gan lớn mật, chuyện lớn như vậy cũng dám gạt hắn.

Thường Hy thở dài, nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Chuyện này còn phải hỏi sao? Coi như nếu nô tỳ nói với Thái tử gia, ngài đối với chuyện có thể chèn ép Mị phi đương nhiên sẽ tán thành. Lúc ấy Thái tử gia loay hoay cả ngày không thấy bóng dáng, có thể thấy được chuyện triều chính đã khiến ngài vô cùng bận rộn, nô tỳ như thế nào có thể đem chuyện này đi làm phiền ngài? Huống chi lúc ấy đoàn kịch Tứ Hỷ còn không dám nhận chuyện này, nô tỳ phải hao hết tâm lực mới khiến cho bọn họ đáp ứng, mấy việc như vậy Thái tử gia không ra mặt được thì việc gì phải khiến ngài lao tâm? Hôm nay mọi sự đã sẵn sàng, chỉ thiếu một cổ gió

đồng của ngài thôi, nô tỳ lúc này mới dám mở miệng. Quan trọng nhất đây đều là chủ ý của nô tỳ, đều là vì nô tỳ muốn đòi một cái công đạo cho nhà mình, cùng Thái tử gia không có quan hệ. Nếu như Hoàng thượng đối với việc này có suy nghĩ khác cũng không liên lụy đến Thái tử gia, đây không phải là vẹn cả đôi đường sao?”

Ánh mắt Tiêu Vân Trác phức tạp nhìn Thường Hy, vụn vụn không nghĩ tới Thường Hy đến cuối cùng là vì hấn mà suy nghĩ. Phụ hoàng trời sinh tính đa nghi, nàng là vì sợ liên lụy đến hấn, định không để cho hấn biết, đến lúc đó trước mặt phụ hoàng hấn có thể phải tay mà không nhận. Nhưng chuyện này nếu thành công, đã kích được Mị phi, khiến thể diện của phủ Anh quốc công bị hư hại, người cuối cùng được lợi vẫn là hấn. Một nữ tử có thể có được suy nghĩ cùng thủ đoạn như thế, trong lòng Tiêu Vân Trác thật là hung hăng bị chạm xuống.

“Những suy tính cùng thủ đoạn này là ai dạy cô?” Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy nói, những chuyện này không phải là cái nữ tử có thể hiểu được, đó là việc của nam nhân.

Thường Hy thở dài, cố ý dùng giọng điệu vô cùng buồn lòng nói: “Thái tử gia, cái này không trách được nô tỳ, không có ai dạy nô tỳ cả, nhưng nô tỳ cả ngày ở trong Ngu phủ xem cha ta cùng đối thủ đấu trí đấu lực, bao nhiêu thứ như vậy cũng học được một chút, đây gọi là mưa dầm thấm đất. Không cần ta nói thì Thái tử gia cũng hiểu được, mỗi một chánh lệnh của quốc gia cũng ảnh hưởng không nhỏ đến lợi ích của thương nhân, vì vậy ở nhà ta thảo luận chính sự cũng không có gì là lạ. Ta hiểu được một chút đây cũng là chuyện đương nhiên.”

Tiêu Vân Trác đối với nàng thật là không có cách nào, biết rõ mọi chuyện không chỉ có thế, biết rõ Ngu Thế Hùng ở phương diện này là dụng tâm mà nuôi dưỡng Thường Hy, nhưng bây giờ hấn lại không muốn đi truy cứu những chuyện này, bởi vì hấn cần bên cạnh chính là một nữ nhân như thế. Khi hấn chuyên tâm đối phó với những việc khác. Người phía sau không được kéo chân mà tốt nhất là tạo thêm trợ lực cho hấn. Hiện tại khi hấn đang lâm vào khốn cực, một chiêu này của Thường Hy không nghi ngờ gì đã giải quyết khó khăn cho hấn, quả nhiên là liễu rủ hoa cười lại gặp nàng.

“Lần này tạm bỏ qua cho cô, nếu lần sau còn làm như vậy thì đừng trách ta không khách khí!” Tiêu Vân Trác cảnh cáo nói, bởi vì hấn thực sự không chịu được Thường Hy chưa có sự đồng ý của hấn mà làm loạn. Hấn muốn an bài tất cả kín kẽ như tờ, một chút cũng không được qua loa.

Thường Hy vội vàng gật đầu, cười lên tiếng: “Nô tỳ đảm bảo sẽ không có lần sau!”

Đến lúc này Thường Hy mới thở phào nhẹ nhõm. Chuyện này cố nhiên nàng vì Tiêu Vân Trác mà suy nghĩ, nhưng nhiều hơn Thường Hy vẫn là vì Ngu gia mà suy nghĩ, tương lai Thái tử gia nếu như đăng cơ sẽ không quên được ân viện chủ của Ngu gia. Ân huệ như thế Thường Hy sẽ từ từ khiến nó càng ngày càng nhiều, nàng không cầu Ngu gia sẽ trở thành danh môn quý tộc nhưng là hy vọng Ngu gia có thể thoát được thân phận hiện tại. Chỉ cần nghĩ đến các ca ca của mình đầy bụng tài hoa lại chỉ có thể làm thương nhân, nàng liền cảm thấy uất ức, cho nên nàng quyết không buông tay, nàng muốn gánh vác trách nhiệm vì gia đình mình.

Nhưng mặc dù có nhiều tính toán, Thường Hy vẫn tận lực suy nghĩ cho Thái tử gia, không để lòng mình cảm thấy áy náy.

“Cô thật giỏi tính toán, chỉ dựa vào một vở kịch hát nhỏ mà đem chuyện này nói ra, cô lại lấy bản Thái tử làm hậu thuẫn, cô thật là không hiền hậu!” Tiêu Vân Trác dần thả lỏng tâm tình, giọng điệu cũng nghe dễ dàng hơn, bây giờ hấn phải tính toán xem làm sao để đem chuyện này đạt được hiệu quả tốt nhất.

“Ngài mới được tiện nghi còn ra vẻ, nô tỳ tân tân khổ khổ đem đường cũng trải ra tốt rồi, ngài chỉ cần ung dung mà bước đi, thế nào còn tỏ ra uất ức?” Tâm tình của Thường Hy cũng rất tốt, chỉ cần thuận lợi đi qua cửa ải này, tiền trình của Ngu gia có thể đoán được rồi, thế nên giọng điệu khi nói chuyện cùng Tiêu Vân Trác không tự chủ được mà khôi phục lại dáng vẻ trước kia.

Thường Hy không có chú ý, nhưng là Tiêu Vân Trác lại cảm nhận được, hai hàng lông mày giãn ra, nói: “Mấy cọc gỗ dưới nước bị cửa cô không cần lo, ta tự nhiên sẽ phái người lặn lên gia cố, tuyệt đối sẽ không để xảy ra chuyện sụp đổ. Về chuyện chiếm đất có cũng không cần quản, chỉ cần nói ra vấn đề ta tự sẽ có biện pháp khiến phụ hoàng xử lý Sở Tự Nguyên.”

Thường Hy gật đầu nói: “Vây nô tỳ cùng Thái tử gia liền chia hướng hành động, hy vọng kỳ khai đắc thắng, tâm tưởng sự thành!”

141. Chương 143: Yên Hội Đêm Thất Tịch.

Trong cung cử hành yến hội không gì ngoài ăn uống phóng túng. Về phần đồ ăn giao cho Lệ Bình đảm nhận, dù sao nàng cũng có một bà mẹ chồng là Hoàng quý phi đứng sau, không ai dám làm khó nàng.

Còn về phần vui chơi giao cho Thường Hy, hơn nữa ý tứ của Hoàng đế lão tử cũng là muốn khảo nghiệm nàng, hai người phân công công việc rõ ràng, sáng sớm đã bắt đầu bận rộn, đợi đến khi nắng tắt, lên đèn thì toàn bộ hồ Thiên Hà đã sớm rực rỡ, phẳng phất như tiên cảnh.

Thường Hy xuất thân thương nhân, đối với nhà nàng mà nói mấy thứ này chỉ là đồ của người trong nghề, nhưng ngay cả thể thì Ngu Thế Hùng đối với những thứ này cũng yêu cầu rất nghiêm khắc.

Thường Hy không dám đem những vật phạm tục ở dân gian đưa vào trong cung. Lầu trúc dựng trên hồ Thiên Hà, toàn bộ đều dùng thân trúc tươi mới mà dựng nên, xung quanh còn điểm xuyết thêm vài chiếc lá xanh mướt, càng phát ra vẻ thanh thúy ướt át.

Toàn mặt hồ Thiên Hà đều được bao phủ bởi đèn hoa đăng được làm từ lụa hồng, sắc vàng của ánh đèn xuyên thấu qua làn lụa mỏng, tản mát ra thứ ánh sáng nhu hòa bí ẩn, đem hồ Thiên Hà lập tức biến thành dải ngân hà mờ ảo, mông lung, khiến ọi người đều cảm thấy dường như bản thân mình đang trôi bồng bềnh trên một tầng mây mỏng.

Lầu trúc vốn xây cao, tất cả mọi người lại đứng trên này, đôi mắt nhìn xuống, toàn bộ hồ Thiên Hà đều rực rỡ, lấp lánh các loại đèn hoa đăng, ánh sáng màu hồng kia như cuốn cả bầu trời đêm, làm cho ai ai cũng cảm thấy dường như đã lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh, thân thể cũng như muốn bay lên.

Ngay cả có người đối với Thường Hy bất mãn nhưng là khi trông thấy cảnh tượng này, đều là tiểu nữ tử vừa tròn mười sáu, trong lòng luôn có mộng ảo như vậy, nhìn được khung cảnh này thì làm gì còn tâm trạng bới móc Thường Hy, tất cả đều chìm trong không gian riêng của mình.

Lệ Bình nhìn Thường Hy nói: “Trời ạ, ta không phải đang nằm mơ đi? Thường Hy, ban ngày không thấy được cảnh đẹp như vậy, giống như tiên cảnh trên trời, đây là sự thật sao?”

Thường Hy lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vừa quay đầu nhìn lại thấy Mạnh Điệp Vũ đang tựa sát bên người Tiêu Vân Trắc, trong mắt lóe lên ghen tỵ cơ hồ không tự phát giác được. Thường Hy cười nhạt, nhìn Lệ Bình nói: “Tam hoàng tử phi nói đúng lắm, ban này dù cho có thấp đèn cũng không thấy đẹp, khi màn đêm buông xuống, toàn bộ khung cảnh đều bị bao phủ bởi bóng đêm thì những thứ này mới có thể tự tách ra quang hoa. Bởi vì ánh sáng cản đêm tối làm nổi bật, chỉ có thể để chúng ở vị trí thích hợp, độ cao thích hợp cùng với thời gian thích hợp thì mới có thể phát ra hết giá trị của mình!”

Mấy lời này của Thường Hy có chút đâm gai, nàng chính là không ưa bộ dáng làm bộ làm tịch của con bướm kia, cho nên mặc dù mắt nhìn về phía Lệ Bình nhưng là lời lại hướng về phía nàng ta mà nói. Người chung quanh nghe được không ít, nhưng nghe vào trong tai có ý gì thì chỉ có bản thân người nào đó mới có thể hiểu được.

Thần sắc Mạnh Điệp Vũ trắng nhợt, cúi đầu xuống, cường chế đè nén tức giận của mình, nữ nhân này là đang châm chọc nàng sao? Vị trí thích hợp nhất? Độ cao cùng thời gian thích hợp nhất? Đây là có ý gì? Chẳng lẽ nói nàng không nên mơ ước vị trí Thái tử phi? Thật buồn cười, nếu như cô cô nàng còn sống, chỉ sợ bây giờ nàng đã sớm nhập chủ Đông cung rồi, cần gì còn phải đứng ở nơi này nhìn sắc mặt mà hành động!

Tiêu Vân Trắc nhìn Thường Hy đầy thâm ý, hần làm sao lại không nghe ra trong lời này có chút ẩn tình! Tiểu nha đầu này lại có tư tưởng xấu gì rồi đây? Chẳng lẽ lại có người chọc tới nàng? Hần cũng không biết là ai không có mắt lại dám làm chuyện này đây?

Hoàng thượng nghe được lời này, xoay người lại nhìn Thường Hy cười nói: “Lời này nói ra rất hay, không nghĩ tới người lại còn có kiến thức như vậy, ngược lại thật sự làm cho trẫm có chút ngoài ý muốn. Lầu trúc

này dựng rất tốt, ngạo lại thân nhàn tiểu ngũ hầu, tây giang thủ trúc khởi cao lâu, nam phong bất dụng bồ quỳ phiến, sa mao nhàn miên đối thủy phong!”*

(*Bài thơ Trúc lâu của Lý Gia Hựu.

Dịch nghĩa: (nhà lầu bằng tre)

(làm quan chức nhỏ, việc ít, cười ngạo bọn quan lớn)

(bên bờ tây dòng sông lấy tre cất lầu cao)

([sẵn có] gió nồm, đâu cần dùng tới quạt lá cọ)

(đội mũ lụa mà ngủ an nhàn trước đám chim nước)

Dịch thơ: Quan thanh thoi cười ngạo Ngũ hầu,

Sông tây lấy trúc cất lầu cao.

Gió nam thổi mát, cần chi quạt,

Mũ lụa thanh nhàn ngủ cạnh âu.

)

“Nô tỳ dựng lên lầu trúc này không phải là để Hoàng thượng hâm mộ những vị quan nhỏ rảnh rỗi, nhẹ nhõm tự tại, nô tỳ là có ý khác!” Thường Hy tiến lên một bước chậm rãi cười nói, trong lúc nhất thời ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lại trên người nàng. Vào giờ khắc này, giữa chốn tiên cảnh trần gian, những thứ danh lợi kia tựa hồ cũng lui lại phía sau, không có một ai tiến lên làm khó Thường Hy cả.

“Sao?” Minh tông ngược lại có chút ngoài ý muốn cười nói: “Tiểu quỷ nhà ngươi, nói nghe một chút, nói hay thì có thưởng, nếu không thì phải hảo hảo phạt nhà ngươi mới được!”

Thường Hy hé miệng cười cười, ung dung nói: “Hoàng thượng, đêm nay là đêm thất tịch, lão nhân gia ngài khiến nô tỳ lao lực chuẩn bị yến hội là vì cái gì? Còn không phải là vì mấy vị Hoàng tử cùng Hoàng tử phi, muốn tổ chức tân hôn yến cho bọn họ, lại trùng hợp gặp đêm thất tịch, lão nhân gia ngài chỉ sợ là cũng mong muốn chư vị Hoàng tử, Hoàng tử phi nắm tay nhau cả đời, cầm sắt hòa minh, nâng khay ngang mày thôi!”

Nghe đến đó mấy vị Hoàng tử phi có chút đỏ bừng cả mặt, chỉ có Lệ Bình tiến lên một bước, không thuận theo nói: “Phụ hoàng, nhìn xem ngài đem tiểu tử này cưng chiều lên tận trời, lời như vậy cũng nói được ra, ngài phải phạt nàng!”

Tất cả mọi người đều không nhịn được nở nụ cười, ngay cả Mị phi cũng không tiến lên làm khó Thường Hy, giờ phút này Hoàng thượng đang cao hứng, ai dám đi vượt râu cọp, chỉ đều phụ họa thêm mấy ý tứ thêu hoa trên gấm.

Mạnh Diệp Vũ cư nhiên không nghĩ tới Thường Hy được Hoàng thượng yêu thích như vậy, bất an trong lòng lại càng lan rộng, thần sắc nhìn Thường Hy ngày một tối tăm hơn.

Thường Hy tiếp lời Lệ Bình nói: “Lời này của Tam hoàng tử phi có chút không thỏa đáng. Vốn chính là Hoàng thượng lão nhân gia yêu thương mọi người, cố ý tổ chức yến hội đêm thất tịch, nô tỳ đi theo làm tùy tùng chạy đông chạy tây, ta còn chưa có oán trách, ngài lại đến báo oán, nào có chuyện tá ma giết lừa như vậy!” (mượn cối xay giết lừa).

Tất cả mọi người đều cười ầm lên, ngay cả khóe miệng Tiêu Vân Trác cũng khẽ nhếch, nhìn Thường Hy đứng trước mặt mọi người nói cười vui vẻ không có chút lúng túng kia, hai mắt lạnh như băng của hắn cũng dần dần nhiễm một tia ấm áp, giống như trở lại thời điểm mẫu hậu còn sống, khung cảnh cả nhà vui vẻ hòa thuận.

“Trẫm nói muốn xem cảnh trí Giang Nam, lầu trúc này tuy là đồ vật của Giang Nam, nhưng cuối cùng hình như vẫn thiếu một thứ!” Hoàng thượng nhìn Thường Hy cười nói, có chút ý tứ khó khăn.

“Mộc lan tưởng tử ngẫu hoa hương

Xướng bài thánh hồng vân khí lương

Yên ngoại liễu ti hồ ngoại thủy

Sơn mi đậm bích nguyệt mi hoàng.

Cảnh sắc như thế sao có thể thiếu ca múa trợ hứng, nô tỳ đã cố ý an bài đoàn kịch Tứ Hỷ của Giang Nam đến vì Hoàng thượng, chư vị nương nương, Hoàng tử, Hoàng tử phi mà trình diễn mấy hí khúc của Giang Nam ọi người được thư thái tâm hồn.” Thường Hy cười nói, thời điểm nói xong, đuôi mắt không khỏi quét qua chỗ Mị phi, quả nhiên thấy được bà ta có vẻ hơi đắc ý, trong lòng thở dài một tiếng, bà ta bắt nhân cũng đừng trách nàng tâm ngoan thủ lạt!

(trình độ có hạn, không dịch được thơ nha mọi người, đại khái là cảnh đẹp cùng mỹ nữ)

142. Chương 144: Thương Nhân Xuất Tài Nữ.

Minh tông rất kinh ngạc nhìn Thường Hy, không nghĩ tới nàng còn có thể ngâm thơ, biểu hiện của nàng càng ngày càng khiến hắn cảm thấy bất ngờ. Xuất thân từ một gia đình thương nhân nhưng Thường Hy lại gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, giống như một đóa sen thanh cao nhâ trí, mở miệng cũng có thể xuất văn chương, có tiến có lùi, không có vẻ hèn mọn lại không cố tình tỏ ra cao quý, quả là bộ dáng vô cùng tốt!

“Không biết Ngu Thượng nghi an bài trò hay gì đây?” Mị phi mở miệng cười, theo sát một bên Minh tông nói: “Nghe nói người Giang Nam đều là mềm mại, lả lướt, ngay cả xương cũng có thể uốn cong, thần thiếp đúng là chưa từng được gặp qua, lần này coi như được đại khai nhãn giới rồi!”

Thường Hy thẳm mắng một tiếng, Mị phi đúng là không lỗ nào không chui. Nàng cũng không nói lời nào, biết được lúc này còn chưa đến phiên mình mở miệng, nàng có chút tò mò trong lúc này tại sao Mạnh Điệp Vũ lại vẫn an tĩnh như vậy, theo lẽ thường mà nói một nữ nhân tâm kế như vậy nhất định sẽ không chịu để yên.

Thường Hy sợ Mạnh Điệp Vũ này sẽ gây ra chuyện gì ngoài ý muốn, để cho nàng trở tay không kịp. Thường Hy có một loại cảm giác kỳ quái, tối nay Mạnh Điệp Vũ nhất định sẽ gây bất lợi cho nàng, nhưng gây bằng cách nào thì nàng lại không biết. Nữ nhân này giống như rắn độc núp trong bóng tối, khiến cho lòng Thường Hy không được yên ổn, luôn luôn phải lo lắng đề phòng.

“Hà điệp la quần nhất sắc tài.

Phù dung hướng kiêu lương biên khai

Loạn nhập trì trung khán bất kiến

Văn ca thủy giác hữu nhân lai.

Dịch nghĩa:

Khúc hát hái sen kỳ 2

Lá sen và quần lụa cùng một màu,

Hoa sen nghiêng về gương mặt, hai bên cùng nở.

Trong ao lẫn lộn nhìn không thấy,

Nghe tiếng hát mới nhận ra là có người.

Nữ tử Giang Nam, âm điệu êm ái, mái tóc bồng bềnh, da thịt thủy nhuận, tay áo thanh hoa, dáng vẻ thướt tha mềm mại, dư âm ngọt ngào, cùng với nữ tử phương bắc hoàn toàn bất đồng!” Mạnh Điệp Vũ đột nhiên thấp giọng mà nói ra.

Thường Hy đang nghĩ đến Mạnh Điệp Vũ, nàng ta bất thành linh hiện ra dọa nàng giết mình. Nhưng là Mạnh Điệp Vũ nói như vậy, giống như trước mặt xuất hiện một cô gái chèo thuyền hái sen, bên trong tầng tầng lớp lớp sen hồng, như ẩn như hiện, như có như không, cảnh tượng vô cùng tuyệt mỹ.

Lông mày của Thường Hy nhảy lên, làm cái gì vậy, so tài làm thơ sao? Chỉ tiếc nàng hiện tại không có tâm tình so đo cùng nàng ta, cho nên Thường Hy nghe được mấy lời đó chỉ cúi đầu xuống, chẳng qua là khoe miệng vừa nhếch lên một tia châm chọc liền bị Tiêu Vân Trác bắt gặp, khiến cho khóe mắt hẹp dài của hắn không khỏi run lên.

Minh tông thấy được Mạnh Điệp Vũ liền cười nói: “Nha đầu này đến còn không mau dập đầu trước dượng à?”

Minh tông dùng một chữ dượng, trực tiếp đem mọi người trấn trụ, ngay cả Thường Hy cũng là thân thể khẽ run, xem ra Hoàng thượng thật rất coi trọng Mạnh Điệp Vũ, cứ nhiên dùng ngôn từ thân thiết như vậy để gọi nàng ta.

Thường Hy biết, là Hoàng thượng nhớ Hoàng hậu cho nên mới dùng từ này, nhưng đây không phải là cấp cho bọn họ một tín hiệu, Mạnh Điệp Vũ không dễ chọc vào sao?

Thường Hy đã sớm lãnh giáo sự phức tạp của Minh tông, biết hắn tuyệt đối không phải là người chỉ tin lời ngoài miệng, mỗi một câu nói ra đều có tính toán. Hắn nếu cất nhắc Mạnh Điệp Vũ như vậy thứ nhất là vì mặt mũi của tiên Hoàng hậu, nói ọi người biết, mặc dù tiên Hoàng hậu không còn nhưng nhà mẹ của bà vẫn được hắn coi trọng. Thứ hai, khi tiên Hoàng hậu còn sống đã muốn cho Mạnh Điệp Vũ vào ở Đông cung, như vậy có phải hay không Hoàng đế muốn ọi người biết tính toán của hắn, không để cho bất luận kẻ nào xem thường Mạnh Điệp Vũ?

Bất kể nghĩ như thế nào thì Thường Hy cũng có một chút tự xác định với mình, Mạnh Điệp Vũ được Hoàng thượng bảo hộ. Nàng nhìn lướt qua khuôn mặt mọi người, mỗi người đều có thần sắc khác nhau nhưng là có thể thấy được những người này dường như cũng sẽ không bỏ qua cho Mạnh Điệp Vũ.

Thật ra thì nguyên nhân cũng rất đơn giản, Minh tông cùng tiên Hoàng hậu kiếm điệp tình thâm, chuyện này ai cũng biết được, mặc dù đối với Tiêu Vân Trác không có sủng ái quá mức nhưng cũng không thể coi thường tình cảm thâm sâu của đế hậu.

Nếu như Mạnh Điệp Vũ này cả ngày riu rít bên cạnh Minh tông, khiến Minh tông lúc nào cũng nhớ tới tiên Hoàng hậu, vô hình trung phân lượng của Tiêu Vân Trác trong lòng ngài sẽ càng ngày càng nặng, đây không phải là thứ bọn họ muốn thấy. Bọn họ không muốn Minh tông coi trọng Thái tử, như vậy hy vọng tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế của bọn họ sẽ càng mong manh, cho nên Mạnh Điệp Vũ ở trong hậu cung này là không được hoan nghênh rồi.

Nhưng là Thường Hy cũng hiểu được một chuyện, Mạnh Điệp Vũ là nữ nhân tâm kế đầy mình, người như vậy tất nhiên sẽ không để bản thân lâm vào tình cảnh thập diện mai phục. Chỉ sợ hiện tại nàng so với người khác còn hiểu rõ hơn hoàn cảnh của mình có bao nhiêu khó khăn, nếu muốn bảo vệ tính mạng thì chỉ có thể bám chết lấy chân Hoàng thượng, dựa sát vào Thái tử rồi tung ra kế sách hợp lý nhất. Chẳng qua là, chỉ sợ mọi chuyện cũng sẽ không đơn giản được như nàng nghĩ!

Tất cả mọi người vây quanh Hoàng thượng đều khen ngợi Mạnh Điệp Vũ một phen, cái gì là hoa nhường nguyệt thẹn, cái gì yêu kiều thướt tha a, lời hay ý đẹp không mất tiền lại chiếm được vui vẻ của Hoàng thượng, người thông minh thì biết đường xông lên, không thông minh nhìn người khác xông lên cũng phải đi theo, xét thấy ở giữa hai loại người này, giống như Thường Hy vậy, liền đành hoàng giữ khuôn phép nhìn chằm chằm mũi giày, dù sao nàng cùng Mạnh Điệp Vũ vĩnh viễn sẽ không chung đường, vẫn nên giữ khoảng cách thì tốt hơn.

Tiêu Vân Trác giống như vô tình đi đến lan can lầu trúc, vừa đứng đứng cách Thường Hy ba thước, chỉ nghe hắn nói: “Cô không phải muốn nói gì sao?”

“Thái tử gia hy vọng nô tỳ nói cái gì? Nô tỳ chỉ là phận kẻ dưới, chủ tử nói chuyện, nô tỳ chỉ cần cung kính đứng một bên lắng nghe là được, ngài nói có đúng hay không?” Thường Hy thân nhiên nói, lơ đãng quét ánh mắt sang chỗ Mạnh Điệp Vũ, khóe miệng thoáng qua một nụ cười chế nhạo.

Sắc mặt Tiêu Vân Trác ngưng trụ, hừ lạnh một tiếng nói: “Cô thật biết tuân thủ bổn phận!”

Thường Hy nghe ra được trong giọng nói của hắn chứa vài tia tức giận, nhưng là nàng không có chọc hắn, sinh tức cái gì a? Nàng không thèm để ý tới hắn, xoay người nhìn ra sân khấu được làm bằng cây trúc to

cờ miệng chén, trông thì có vẻ chênh vênh nhưng thực ra kiên cố vô cùng.

Mị phi vốn sai người động tay động chân ở bốn cây cột này. Thường Hy nhìn ra sân khấu, mắt thoáng qua vài tia sáng, Mị phi à, bà tối nay chỉ sợ không thể an ổn rồi! Bà nếu như không chọc tới ta, ta tự nhiên sẽ không động vào bà, nhưng là bà nếu muốn dồn ta vào chỗ chết thì chúng ta không biết ai cao ai thấp đâu!

143. Chương 145

Người đầu tiên lên hiến nghệ chính là một nữ tử dáng người nhỏ nhắn, yêu kiều, trong ngực ôm một chiếc đàn tỳ bà, trên người mặc bộ váy xanh nhạt, thắt lưng một sợi kim thiên ti, đầu sơ tổ loan kê, trầm là một cây bích ngọc hoa mai, đuôi trầm do chỉ đỏ gắn đồng châu làm thành, trong lúc chuyển động liền phát ra âm thanh đinh đang rất êm tai.

Lực chú ý của mọi người nhất thời bị hấp dẫn, ai cũng tự tìm lấy vị trí thoải mái ngồi xuống, cung tỳ thuật tha như nước dâng lên rượu ngon, trái ngọt, hương thuần mỹ tửu, cảnh tượng lúc ấy thật trở nên nhu hòa, ấm áp. Thường Hy cảm giác được Mị phi thỉnh thoảng có quét mắt sang quan sát nàng, còn có thể cảm nhận được ánh mắt lạnh như băng của Tiêu Vân Trác nhưng Thường Hy vẫn dỗi mắt nhìn thẳng, lẳng lặng đứng sau lưng hầu hạ hần.

Triều Hà cùng Vân Thu không có theo tới, Tiêu Vân Trác không thích phô trương quá lớn, ngay cả mấy người Phùng Lương để cũng không dẫn đi, chỉ mang theo Mạnh Điệp Vũ. Lúc này Mạnh Điệp Vũ ngồi bên cạnh Hoàng thượng không thể tới đây, Tiêu Vân Trác ngược lại một người rất tự tại, mỹ nhân ở bên, rượu ngon trước mặt, lại còn có tiếng hát thanh thúy động lòng người, hưởng thụ tốt như vậy ngay cả Thường Hy cũng có chút hâm mộ rồi. Nhớ ngày đó lúc ở nhà, nàng cũng là ngồi đó cho những người khác hầu hạ, nào có như hiện tại đứng đằng sau phục vụ hần, thời gian dài hai chân còn có chút ê ẩm.

Nữ tử trên kia hát một bài hát của Giang Nam, tên gọi là “Thái tang tử”, âm điệu mềm mại hấp dẫn ánh mắt của chư vị Hoàng tử. Thường Hy rót đầy chén rượu cho Tiêu Vân Trác rồi lui về phía sau một bước, lặng lẽ tựa vào lan can bằng trúc, lúc này mới cảm thấy thư giãn được một chút. Lệ Bình không biết từ chỗ nào xông ra, hưởng nàng ngoắc ngoắc. Thường Hy có chút khó xử nhìn Lệ Bình một cái, thấy nàng tựa hồ có lời muốn nói, khẽ cắn răng, đi tới trước mặt Tiêu Vân Trác, thấp giọng nói: “Thái tử gia, Tam hoàng tử phi kêu nô tỳ qua đó, nô tỳ đi có được hay không?”

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy gật gật đầu nói: “Đi đi.”

Thường Hy ngẩng ra, không nghĩ tới hần lại dễ dàng đồng ý như thế, trong lúc nhất thời còn chưa phản ứng kịp. Thấy bộ dáng ngu ngơ của Thường Hy, tâm tình của Tiêu Vân Trác thật tốt, trên mặt thể nhưng nổi lên một nụ cười nhân nhật, càng thêm hù dọa Thường Hy thiếu chút nữa đặt mông ngồi xuống đất, chỉ vào Tiêu Vân Trác nói: “Ngài... Ngài... Cười?”

Tiêu Vân Trác lập tức thu hồi nụ cười trên mặt, hơi cứng ngắc nói: “Cô hoa mắt, gia không có cười.”

“Tôi rõ ràng nhìn thấy anh cười!” Thường Hy tựa hồ còn chưa có phục hồi lại tinh thần, thấp giọng mà nói ra.

Tiêu Vân Trác quay đầu lại nhìn Thường Hy, thản nhiên nói: “Có người tìm cô sao? Cô nếu không lập tức đi thì đừng đi nữa.”

Thường Hy thầm mắng một tiếng, đồ đáng khinh, rõ ràng vừa cười rồi còn chết không thừa nhận, không thừa nhận coi như xong, lại còn uy hiếp người! Thường Hy không thèm tốn hơi thừa lời, nhỏ giọng nói: “Bất kể anh có thừa nhận hay không tôi cũng đã thấy được. Anh không thừa nhận thì không xảy ra sao, thật quá ngây thơ!”

Quá tức giận, Thường Hy cư nhiên dùng anh với tôi mà xưng hô, hoàn toàn quên mất tôn ti trật tự. Tiêu Vân Trác thể nhưng không có nổi giận, chẳng qua là chân mày nhấc lên một chút, chậm rãi nói: “Cô nếu không đi...”

“Tôi đi!” Thường Hy lập tức nâng người nhanh chóng bước về phía Lệ Bình. Tiêu Vân Trác nghiêng đầu nhìn bóng lưng Thường Hy, không tự chủ được mà hiện lên một nụ cười nhu hòa, giờ khắc này muốn không

cười cũng không được.

Một màn này hoàn toàn chính chính bị Mạnh Điệp Vũ thu vào trong mắt, nàng không thể tin được, biểu ca huynh ấy còn có thể cười! Từ nhỏ nàng đã vào cung vô số lần, mỗi lần gặp Tiêu Vân Trác huynh ấy luôn là nghiêm mặt, cơ hồ chưa bao giờ nhìn thấy hắn cười qua. Thỉnh thoảng ở trước mặt cô cô sẽ thấy hắn nhếch lên khoe miệng, nhưng là nụ cười giống như vừa rồi, nàng chưa từng thấy qua!

Trong chớp nhoáng này, ngực nàng giống như bị một tảng đá hung hăng giáng xuống, đau nhói. Thì ra huynh ấy còn có thể cười, xem ra nàng đã đánh giá thấp Ngu Thường Hy, cô ta đến tột cùng có cái gì tốt, lại khiến cho biểu ca có thể cười?...

Nàng thích hắn, từ rất nhỏ nàng đã suy nghĩ tương lai sẽ gả cho nam nhân này, cho nên trong ánh mắt của nàng không bao giờ xuất hiện hình bóng nam nhân khác, trong lòng đều là hắn, trong miệng đều gọi tên hắn. Mới một màn kia làm đau nhói ánh mắt của nàng, đã thương lòng của nàng. Ngu Thường Hy... Ngu Thường Hy... Cô nếu như cướp đi biểu ca của ta, cũng đừng trách ta đối với cô vô tình!...

Thường Hy nhìn Lệ Bình, đang ở trước mặt mọi người, mặc dù không có ai chú ý nhưng là nàng vẫn khom người hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Tam hoàng tử phi!”

“Đứng lên đi!” Lệ Bình cũng đành phải vung về nói, thấy Thường Hy đứng lên, lúc này mới quét mắt nhìn xung quanh, hướng một bên lan can đi tới. Thường Hy không thể làm gì khác hơn là đi theo về phía trước, lúc này mới nghe được thanh âm rất nhỏ của Lệ Bình: “Ta vừa rồi mới nghe được một chuyện, không biết là có hữu dụng hay không, nhưng là ta lại cảm thấy bọn họ muốn nhắm vào người cho nên mới gọi người đến.”

Thường Hy im lặng, chau mày, sau đó hỏi: “Có chuyện gì?”

“Người cũng biết chỗ ta ngồi sát bên Mị phi, ta vừa rồi nghe được thanh âm rất nhỏ của bà ta nói với Ngũ hoàng tử rằng tất cả mọi chuyện đều đã sắp xếp xong xuôi, chỉ cần chờ đợi một chút. Còn có cái gì vụn vụn nhất thất, lại hình như có nhắc đến tên của người, ta sợ bọn họ đối với người bất lợi, người phải coi chừng một chút!” Lệ Bình gấp gấp nói.

Trái tim Thường Hy ảm ảm, hốc mắt ảm ảm, thế nhưng trong hoàn cảnh tai vách mạch rừng này nàng không thể tiến lên cầm tay Lệ Bình được, chỉ đành phải cúi đầu thấp giọng mà nói ra: “Lệ Bình, cảm ơn người, người đừng chỉ chú ý đến ta, cũng phải quan tâm đến bản thân mình. Chuyện bên Mị phi khi nào có thời gian ta sẽ nói kỹ càng cho người biết, còn bây giờ người chỉ cần về chỗ ngồi chờ xem kịch hay đi!”

Sắc mặt Lệ Bình buông lỏng, nhẹ nhàng thở ra một hơi, vui vẻ cười nói: “Tốt lắm, vậy ta đây chờ xem nào nhiệt rồi. Ngày hôm qua La Thủy Yên còn tìm ta gây xúi quẩy, hôm nay có thể hả giận rồi!” Nói tới chỗ này, ánh mắt đảo qua, thần sắc vi cương, nhìn Thường Hy nói: “Người mau trở về đi thôi, bên cạnh Thái tử gia có một con bướm thật to kia kìa!”

Thường Hy sững sờ, theo ánh mắt của Lệ Bình nhìn sang, chỉ thấy không biết từ lúc nào Mạnh Điệp Vũ đã trở lại bên người Tiêu Vân Trác, không biết có phải là do Thường Hy nhìn lầm hay không, nhưng rõ ràng nàng cảm thấy được trong mắt của Mạnh Điệp Vũ có một tia nguy hiểm khiến nàng bất an.

144. Chương 146

Sau khi Thường Hy chia tay Lệ Bình thì trực tiếp trở về sau lưng Tiêu Vân Trác. Lúc này lầu trúc đối diện đã đổi một vũ cơ Giang Nam, âm luật réo rắt hòa cùng với thân ảnh mềm nhẹ, lả lướt của vũ cơ kia dường như phiêu đảng mất hồn trong lầu trúc. Bên trên mặt hồ là toàn bộ đèn hoa đăng như ánh sao vụt bay sáng chói, trận trận hương hoa sen theo gió nhẹ thoang thoang đưa vào, ống tay áo trên người vũ cơ tung bay, khi thì xoay tròn, khi thì uốn người mềm dẻo, ngọc dung thỉnh thoảng lại lộ ra sau lớp rèm mỏng, mỗi một động tác dường như đều hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Tiêu Vân Trác tựa hồ là nhìn không chuyển mắt mỗi động tác múa của vũ cơ nhưng khoe mắt dư quang lại thấy được Thường Hy đã trở về, không nói chuyện với nàng mà uống cạn sạch rượu trong ly.

Thường Hy thoáng nhìn, đang muốn tiến lên rót đầy rượu cho hẳn lại thấy Mạnh Điệp Vũ nhanh hơn nàng một bước cướp lấy bầu rượu, khẽ cười nói: “Biểu ca, Điệp Nhi châm cho huynh một ly rượu, hy vọng biểu ca nhanh chóng được tâm tưởng sự thành!”

Tiêu Vân Trác nghe vậy liền nhìn Mạnh Điệp Vũ, là biểu muội từ nhỏ lớn lên cùng hẳn, nói: “Làm phiền biểu muội rồi!”

“Biểu ca nói gì thế, chỉ là châm một ly rượu thôi mà, không có gì lớn cả!” Mạnh Điệp Vũ nhàn nhạt cười một tiếng, cặp mắt thật to đầy sáng kia lưu chuyển mấy phần thẹn thùng: “Trước kia đều nhờ biểu ca chăm sóc, từ giờ về sau đến lượt Điệp Nhi sẽ chăm sóc thật tốt biểu ca. Điệp Nhi lúc nào cũng ghi nhớ lời của cô khi còn sống, không dám có một chút quên lãng!”

Nghe được Mạnh Điệp Vũ nhắc đến tiên Hoàng hậu, Thường Hy chớp mắt một cái, chỉ thấy thần sắc Tiêu Vân Trác nhu hòa đi mấy phần, nói: “Đây cũng là chuyện của lúc trước rồi, huống chi ta so với muội còn lớn tuổi hơn, những chuyện kia muội không cần đặt ở trong lòng.” Nói tới chỗ này dừng lại, nhìn Thường Hy nói: “Có Ngu Thượng nghi ở đây, mọi việc đều được chuẩn bị thỏa đáng, ta vô cùng an tâm.”

Thường Hy khẽ nhún mày, tên Tiêu Vân Trác đáng chết này nhắc tới nàng làm cái gì, Mạnh Điệp Vũ đã đối với nàng bất mãn rồi, bây giờ chỉ sợ muốn ăn tươi nuốt sống nàng đi, phiền phức của nàng đã nhiều thì chớ, không nhọc vị đại gia này thêm hoa trên gấm. Khuôn mặt Thường Hy chuyển một cái, thấp giọng cười nói: “Thái tử gia nói đùa, biểu tiểu thư một mảnh thành tâm, tự nhiên so với nô tỳ phục vụ càng thêm tỷ mỉ chu đáo, nô tỳ thô lỗ bổn cước không dám được Thái tử gia tán dương.”

Tiêu Vân Trác liếc mắt nhìn Thường Hy một cái, sắc mặt khẽ cứng, thần sắc có chút không vui. Mạnh Điệp Vũ cười yếu ớt một tiếng, chậm rãi nói: “Không biết từ lúc nào trong cung quy củ cũng thay đổi, chủ tử nói chuyện nô tỳ có thể tùy tiện chen miệng sao?”

Sắc mặt Thường Hy trắng nhợt, biết mình quá mức sơ ý, cư nhiên lại phạm vào sai lầm đáng tiếc như vậy. Trước kia ở chung một chỗ với Tiêu Vân Trác đã thành thói quen, hẳn nói gì thì nàng cũng đối lại một câu, thì ra thói quen thật là đáng sợ. Lần này bị Mạnh Điệp Vũ lợi dụng phản kích lại, bắt được nhược điểm của nàng, quả nhiên không thể coi thường cô ta, chỉ sợ sau này càng phải thêm cẩn thận.

“Là nô tỳ quá phận, xin biểu tiểu thư chớ trách!” Thường Hy lập tức nói, co được dãn được mới có thể thành đại sự, nhất thời bị mất không tính làm gì.

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy nói: “May mắn là trước mặt biểu tiểu thư, nếu là trước mặt người ngoài xem cô còn như vậy? Thường ngay nuông chiều đem cô làm hư rồi!”

Đừng bảo là Thường Hy, ngay cả Mạnh Điệp Vũ cũng sợ ngây người, hai người đều có thể nghe ra thân mật trong giọng nói của Tiêu Vân Trác... Đây là có chuyện gì xảy ra? Thường Hy cảm thấy cả người tê dại, mạnh mẽ nhìn Tiêu Vân Trác một cái, chỉ thấy hẳn vẫn nghiêm mặt như cũ, thần sắc tự tại chậm chậm uống hết ly rượu, tựa hồ tuyệt không biết câu nói kia của mình đã đem lại hậu quả gì.

Người này điên rồi sao? Thường Hy cảm giác nàng cần phải cùng hẳn đả thông tư tưởng một chút, hẳn đây không phải là đem nàng đẩy vào trong hổ lửa sao? Chiến tranh giữa nàng và Mạnh Điệp Vũ đây là chuyện giữa hai người với nhau, không cần Tiêu Vân Trác thêm dầu thêm củi, lửa quá lớn sẽ đem nàng thiêu cháy mất. Nàng không phải là chủ tử cao cao tại thượng, nàng chỉ là một nô tỳ, nàng không có sức đấu cùng bọn họ.

Mạnh Điệp Vũ vụn vụn không nghĩ tới Tiêu Vân Trác còn có thể vòng vèo vì Ngu Thường Hy nói chuyện, mặc dù nàng đã một lần nữa đánh giá cao địa vị của Ngu Thường Hy trong lòng Tiêu Vân Trác, nhưng là nàng vẫn cảm thấy sợ, nàng thậm chí có thể cảm nhận được Tiêu Vân Trác hướng về phía Thường Hy là loại cảm giác... nhẹ nhõm. Mặc dù hẳn vẫn như cũ nghiêm mặt, nhưng là trực giác của nữ nhân có thể khiến nàng thấy được sự thân mật mà nàng không thể sánh bằng. Tựa hồ đó là một loại khoảng cách mà nàng không thể nào vượt qua.

Đột nhiên Thường Hy lại không muốn cố ý vạch rõ giới hạn cùng Tiêu Vân Trác như trước kia nữa, nàng cũng muốn tùy hứng một lần, nhất là lúc này đối mặt với Mạnh Điệp Vũ, con bướm khiến người ta cảm thấy chán ghét này. Nếu Tiêu Vân Trác tìm phiền toái cho nàng, nàng cũng không thể làm gì khác hơn là

đáp lễ lại hần. Thường Hy làm như lơ đãng quét mắt, cho dù Mạnh Điệp Vũ cố tình cụp xuống mi mắt nhưng cuối cùng vẫn bị nàng phát hiện được mắt mát cùng cảm hận tỏa ra từ ánh mắt ấy.

“Lời này của Thái tử gia nói đúng lắm, giống như nô tỳ là người không biết trời cao đất rộng gì vậy! Biểu tiểu thư là biểu muội của Thái tử gia, là người tri thư đạt lễ tất nhiên sẽ không cùng nô tỳ chấp nhặt như vậy. Hơn nữa là Thái tử gia chính miệng nói không cho phép nô tỳ cả ngày nghiêm mặt, nô tỳ nào dám không tuân mệnh đây?” Thường Hy vừa nói vừa tiến lên châm rượu cho Tiêu Vân Trác, trông thấy khuôn mặt đen lại của hần liền muốn cười, đoán chừng người này không nghĩ nàng sẽ đáp lại hần một câu như vậy.

Bên này tranh đấu gay gắt, bên kia “Báo hoàng ân” đã chuẩn bị mở màn. Thường Hy trong lòng khẽ động, lơ đãng cùng Tiêu Vân Trác liếc mắt nhìn nhau. Nàng có chút khẩn trương, mặc dù chủ ý này là do nàng nghĩ ra nhưng sự có thành được hay không thì nàng cũng không nắm chắc, nàng không có cách nào đoán trước được Hoàng thượng sẽ có phản ứng gì sau khi biết chuyện này.

Mạnh Điệp Vũ nhìn Tiêu Vân Trác bị vở kịch sắp mở màn hấp dẫn lực chú ý liền nhẹ nhàng đứng dậy, từ từ đi tới bên người Thường Hy, thản nhiên nói: “Ngu Thượng nghi có thể nói chuyện với ta một chút được không? Ta một người vô cùng buồn bực!”

“Trên sân khấu đang rất náo nhiệt, biểu tiểu thư làm sao lại cảm thấy buồn bực? “Báo hoàng ân” là tác phẩm mới, nghe nói diễn rất hay, bên ngoài còn chưa xuất hiện, trong cung là lần đầu tiên diễn xuất đây!” Thường Hy theo bản năng lùi về phía sau một bước, nàng không muốn đứng quá gần Mạnh Điệp Vũ, nữ nhân này khiến nàng cảm thấy không yên lòng, cả người ngay như tóc gáy cũng có chút dựng lên, tốt nhất nên đứng cách xa nàng ta một chút!

Mạnh Điệp Vũ quay đầu nhìn mặt nước hồ Thiên Hà đen nhánh phản chiếu ánh sáng mê người của đèn hoa đăng, trong mắt lóe lên một tia quyết tuyệt, là của ta, ai cũng không cho phép cướp đi! Ngu Thường Hy, là cô chọc ta đấy!

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, Mạnh Điệp Vũ chợt tiến nhanh về phía trước mượn ống tay áo to lớn, kéo tay của Thường Hy đặt vào vị trí trước ngực của mình...

145. Chương 147: Tự Cứu Mình.

Thường Hy chợt phục hồi lại tinh thần, trong lúc nhất thời nhớ đến chuyện mà Lệ Bình kể, lúc này cùng khi đó thật sự rất giống a... Tiệp nhân kia lại muốn trước mặt bao người hại nàng, sắc mặt Thường Hy đại biến!

Không đợi Thường Hy kịp phản ứng, chỉ nghe thấy Mạnh Điệp Vũ kêu lên một tiếng, trong thanh âm của nàng ta lộ ra kinh hoàng, bên nhọn đường như xuyên thủng cả lầu trúc. Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về nơi này, mà lúc này tay của Thường Hy vẫn đặt trên ngực của Mạnh Điệp Vũ, ngay sau đó chỉ thấy Mạnh Điệp Vũ lao đảo quơ quơ cánh tay muốn ngã về phía sau...

Giờ phút này Thường Hy liền hiểu, nữ nhân kia chính là liều mạng muốn cùng nàng đánh cuộc một lần, muốn dồn nàng vào chỗ chết, mưu hại cháu gái tiên Hoàng hậu là tội danh gì? Đó chính là liên lụy đến cứu tộc, Thường Hy hận đến nổi cắn răng, thậm chí nàng còn nghe được tiếng bước chân hốt hoảng của mọi người xung quanh cùng với tiếng hét chói tai!

Thường Hy không kịp suy nghĩ, bất kể là muốn giữ lấy mạng của mình hay của người nhà, nàng lập tức hô: “Biểu tiểu thư cẩn thận!” Thường Hy tiến lên định bắt lấy một góc áo của Mạnh Điệp Vũ, thật may là nàng phản ứng nhanh, một tay tóm được một góc áo, sau đó gắt gao kéo lại.

Tay áo Mạnh Điệp Vũ bị Thường Hy tóm lấy thật chặt nên lực ngã về phía sau nhất thời bị chậm lại, một tay khác của Thường Hy lại bắt được ống tay áo còn lại kéo mạnh vào, cứ như vậy Mạnh Điệp Vũ nhất định là không ngã xuống rồi. Nhưng là Thường Hy nuốt không trôi nỗi hận này, con bà nó, nàng còn chưa có bị thua thiệt như vậy!

Muốn hãm hại cô nãi nãi đây thì phải tiếp nhận được cô nãi nãi trả thù! Thường Hy chính lúc này cùng Mạnh Điệp Vũ mặt đối mặt, Thường Hy đưa lưng về phía trước, như thế sẽ khiến người khác không nhìn thấy được mặt của nàng. Mượn tư thế thuận lợi này, Thường Hy hướng về phía Mạnh Điệp Vũ lộ ra một

nụ cười chế nhạo, trong miệng lại hô lớn: “Biểu tiểu thư... Nín lại tay của nô tỳ!... Nhanh lên một chút!... Nô tỳ sắp kéo không được rồi!...”

Mạnh Điệp Vũ sắc mặt trắng bệch, nàng rõ ràng trông thấy được nụ cười chế nhạo trên mặt Thường Hy cùng với giọng điệu kia, đột nhiên lại cảm thấy việc lớn không tốt rồi!

Đang lúc này, Thường Hy chợt dùng sức đem nàng kéo vào, Mạnh Điệp Vũ chỉ cảm thấy bản thân không tự chủ được, lao đảo tiến về phía trước.

Lúc này mọi người đã vây xung quanh, thấy được Thường Hy kéo Mạnh Điệp Vũ vào rồi cũng thở phào nhẹ nhõm, lần này tốt lắm, không cần lo lắng! Vậy mà vui vẻ quá sớm, đang lúc này, Thường Hy vừa mới đứng vững thân thể liền bị Mạnh Điệp Vũ đem chân ngáng một cái, dưới chân lao đảo. Thường Hy vốn kéo Mạnh Điệp Vũ vào cho nên không có đứng vững, lúc này lại bị vấp một cái, cả người không giữ được thăng bằng liền hướng bên ngoài lầu trúc ngã xuống!

Trong nội tâm Thường Hy hiểu rõ nàng tiến vào trong nước sợ là chỉ có đường chết, sẽ không ai vì nàng mà đi trách cứ Mạnh Điệp Vũ, đây chính là sự khác nhau giữa chủ tử và nô tỳ! Mặc dù Thường Hy thiết kế một màn cứu Mạnh Điệp Vũ nhưng là nàng không muốn bị rơi vào trong nước. Nhưng nếu như nàng bất hạnh mà rơi xuống thì nhất định phải kéo theo cái đệm lưng đấy!

Tiêu Vân Trác thấy Thường Hy sắp sửa ngã vào trong nước, ngay lập tức đưa tay ra muốn kéo nàng nhưng cổ tinh thân thể Mạnh Điệp Vũ lại hướng hấn đánh tới. Sắc mặt Tiêu Vân Trác tối sầm, tâm cũng bỏ sót nửa nhịp, cái này nếu té xuống, nước hồ đen như mực, tiểu nha đầu kia không biết có bị sắc nước hay không, cái mạng nhỏ cũng khó giữ. Trong lòng hấn quýnh quýnh muốn đẩy ra Mạnh Điệp Vũ nhưng là trong nháy mắt, bên tai lại nghe thấy tiếng thét thất thanh của Mạnh Điệp Vũ, ngay sau đó liền nhìn thấy Mạnh Điệp Vũ ngã về phía sau, chỉ chốc lát cả Mạnh Điệp Vũ và Thường Hy đều biến mất không thấy, ngay sau đó lại nghe thấy thanh âm vật nặng rơi vào trong nước!

Minh tông hô lớn: “Lập tức cứu người!”

Vì vậy hiện trường nhất thời loạn thành một mảnh, nhanh chóng có người mang đuốc đến chiếu rọi lên mặt hồ, cũng có người tung mình nhảy xuống nước. Tiêu Vân Trác không hề nghĩ ngợi muốn nhảy từ lầu trúc xuống lại bị Tiêu Vân Triệt một phen giữ lại, chỉ nghe hấn lớn tiếng nói: “Đệ muốn làm gì? Nhảy xuống từ đây đệ có phải mạng cũng không cần? Đệ đừng quên mình là Thái tử, không thể mạo hiểm!”

“Nhị ca... Nàng nguy hiểm!” Tiêu Vân Trác không thể nói thẳng là Thường Hy nguy hiểm, nếu là chỉ vì cứu một nô tỳ mà hấn nhảy xuống hồ, chỉ sợ Thường Hy cứu lên phụ hoàng cũng sẽ không cho nàng mạng sống rồi! Nếu là nói muốn cứu Mạnh Điệp Vũ thì hợp lý, nhưng hấn căn bản không nghĩ muốn cứu nàng ta, cho nên tên của Thường Hy thế nào cũng không ra khỏi miệng!

Tiêu Vân Triệt nắm tay Tiêu Vân Trác, kiên định nói: “Ta hiểu. Tin tưởng ta, ta đi!”

Không đợi Tiêu Vân Trác đồng ý, Tiêu Vân Triệt tung người nhảy xuống hồ nước đen như mực, Thẩm Phi Hà thân thể mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã đi, trong miệng hô to: “Gia... Gia...”

Lệ Bình vội đỡ lấy Thẩm Phi Hà nói: “Nhị hoàng tẩu... Nhị hoàng tẩu, cô đừng gấp gáp, không phải là Nhị hoàng huynh biết bơi sao? Không có chuyện gì, nhất định sẽ không có chuyện gì!”

Thẩm Phi Hà nắm thật chặt tay Lệ Bình, cắn chặt môi dưới, hồi lâu mới lên tiếng: “Đều tại ta... Đều tại ta...”

Lệ Bình bối rối, vội vàng nói: “Làm sao có thể trách cô? Không liên quan đến cô, Nhị hoàng tẩu cô đừng nói như vậy!”

Bên này Lệ Bình đang khuyên giải Thẩm Phi Hà thần tình kích động, bên kia Tiêu Vân Trác khuôn mặt tuấn tú đều đã đen lại, hai quả đấm nắm chặt, đây đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra, tại sao lại như vậy?

Về phần Hoàng đế sắc mặt cũng khó nhìn, nhưng trông Mị phi còn bết bát hơn, chỉ thấy thân thể bà ta có chút phát run. Tiêu Vân Bác tiến lên đỡ, quan tâm hỏi: “Mẫu phi, người làm sao thế?”

Mị phi nhìn Tiêu Vân Bác nhưng một câu cũng không nói lên được, ánh mắt lại nhìn về phía lầu trúc bên kia, ngón tay chỉ chỉ về phía dưới mặt hồ.

Thần sắc Tiêu Vân Bác đột biến, sắc mặt trắng bệch, dưới nước chẳng nhẽ lại có động thái gì sao? Vừa nghĩ hần vừa đánh ánh mắt thăm dò về phía Mị phi, quả nhiên trông thấy Mị phi gật đầu một cái. Nếu như bị người khác phát hiện dưới nước có an bài, bọn họ liền xong rồi!

Nghĩ tới đây, Tiêu Vân Bác liền cắn răng, tiến lên một bước nhìn Minh tông nói: “Phụ hoàng, Nhị ca không biết thế nào. Nhi thần lo lắng cho an nguy của Nhị ca cho nên muốn xuống xem một chút!”

Minh tông cũng thực lo lắng cho Tiêu Vân Triệt, dù sao thân thể Tiêu Vân Triệt cũng không được tốt lắm, nhưng là còn có chút do dự. Tiêu Vân Bác không đợi được nữa, nói gấp: “Phụ hoàng, nhi thần tập võ từ nhỏ, thân thể cường tráng, nhưng là nhị ca...”

Minh tông nghe vậy, thở dài gật gật đầu nói: “Đi đi, chú ý an toàn!”

146. Chương 148: Đấu Trí Dưới Nước.

Lại nói bên này Thường Hy rơi xuống nước cũng không để bị thua thiệt. Thường Hy bị Mạnh Điệp Vũ ngáng chân cho ngã xuống, đầu dưới chân trên rơi vào trong nước, lập tức dùng sức kéo lấy vạt áo Mạnh Điệp Vũ cho nên mới có chuyện Mạnh Điệp Vũ cũng rơi xuống ngay sau đó.

Thường Hy vốn biết bơi, sau khi rơi xuống nước liền cảm thấy cả người lạnh như băng, khua tay khua chân hướng về phía nòng ta bơi tới. Cách bên người nòng không xa đó chính là Mạnh Điệp Vũ. Chuyện đầu tiên Thường Hy muốn làm sau khi nổi lên đó chính là tìm kiếm Mạnh Điệp Vũ, tiện nhân đáng chết này muốn hại nòng, nòng cũng không thể khách khí.

Mượn ánh sáng của đèn hoa đăng trên mặt hồ, Thường Hy ngay lập tức tìm được vị trí của Mạnh Điệp Vũ, liền hướng về phía nòng ta bơi tới. Thường Hy không nghĩ tới Mạnh Điệp Vũ này cư nhiên cũng biết bơi, suy nghĩ lại một chút thì cũng thấy đúng, nếu như không biết bơi thì mới vừa rồi cô ta cũng không dám dùng khổ nhục kế rồi.

Mạnh Điệp Vũ trông thấy Thường Hy đang hướng về phía mình bơi tới, sắc mặt tái đi, xoay người hướng về phía lầu trúc ra sức bơi. Nòng cũng không dám nói gì với Thường Hy, sợ nòng ta quan báo tư thù sẽ gây ra bất lợi cho bản thân mình.

Chỉ tiếc thể lực của Mạnh Điệp Vũ cũng không có tốt như Thường Hy, chỉ trong chốc lát Thường Hy liền đuổi kịp, lạnh lùng nói: “Biểu tiểu thư, cô chạy cái gì? Giữa chúng ta còn nhiều lời cần nói đấy!”

“Tôi với cô thì có gì để nói? Ngu Thường Hy, cô thức thời liền cách xa tôi ra một chút!” Mạnh Điệp Vũ sợ hãi lui về phía sau, vừa bơi vừa nói.

“Biểu tiểu thư, nô tỳ tự hỏi chưa từng đắc tội qua cô, cô tại sao lại muốn hãm hại tôi?” Thường Hy chợt bơi về phía trước chặn lại đường của Mạnh Điệp Vũ, chặt chẽ nhìn khuôn mặt trắng bệch của nòng ta.

“Tôi không biết cô nói cái gì! Mau tránh ra, tôi muốn lên bờ!” Mạnh Điệp Vũ rất mạnh miệng, đánh chết cũng không thừa nhận mới vừa rồi có ý hãm hại Thường Hy.

“Không biết?” Thường Hy nghiêng răng hỏi, sau đó lạnh lùng cười nói: “Kia vậy nô tỳ sẽ giúp biểu tiểu thư nhớ lại thật tốt...”

Vừa nói Thường Hy vừa kéo mạnh áo lôi Mạnh Điệp Vũ kéo xuống dưới nước, hai người nhất thời vật lộn thành một đoàn, ở trong nước thỉnh thoảng lại bắn lên bọt nước tung tóe xen lẫn tiếng kinh hô của cả hai. Thường Hy dùng sức ấn mạnh đầu của Mạnh Điệp Vũ xuống dưới, chỉ tiếc lực của nòng không phải là quá lớn cộng thêm với Mạnh Điệp Vũ liều mạng giãy dụa, Thường Hy cũng không có cơ hội thật sự làm tổn thương nòng ta, nhưng là dọa đến Mạnh Điệp Vũ cũng không phải nhẹ, khiến nòng ta cố sức hướng bờ bên kia bơi tới. Thường Hy ở phía sau đuổi theo, đèn hoa đăng bị hai người làm đổ không ít, trên mặt hồ càng phát ra u ám.

Chung quanh liên tiếp truyền đến thanh âm gọi Mạnh Điệp Vũ, Thường Hy một câu cũng không đáp trả, chẳng qua là gắt gao đuổi theo sau nòng ta, thỉnh thoảng lại bắt được ống tay áo hoặc làn váy, kéo chìm nòng ta vào trong nước, hai người gắt gao tranh đấu.

“Cô đừng đuổi theo tôi, tôi biết tôi sai rồi! Tôi không cố ý, tôi thật sự là không cố ý, đây chẳng qua chỉ là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn mà thôi!” Mạnh Điệp Vũ ngay cả hơi sức bơi lội cũng không còn, cả người không có tí sức lực nào, nếu Thường Hy còn tiếp tục đuổi theo thì nàng nhất định sẽ chết chìm.

Thường Hy hừ lạnh một tiếng nói: “Thời điểm cô muốn hại tôi sao không nghĩ đến kết cục như thế này? Cô cho rằng chỉ bằng mấy lời này có thể lừa gạt được tôi sao? Tôi cho cô biết, cô đừng nằm mơ, vẫn là ngoan ngoãn tiếp nhận trừng phạt đi!”

Trong lúc vô tình hai người thế nhưng đã bơi đến phía dưới sân khấu, Mạnh Điệp Vũ đang muốn nói thêm mấy câu lại cảm thấy cổ chân căng thẳng, nhất thời hoảng sợ kêu to lên: “Đừng túm chân tôi!... Đừng túm chân tôi, cứu mạng a... Cứu mạng a!...”

Thường Hy vừa thấy còn tưởng Mạnh Điệp Vũ lại giả thủ đoạn gì, đang không muốn để ý đến cô ta lại đột nhiên phát hiện thân thể Mạnh Điệp Vũ chìm xuống, nhất thời cả kinh! Mới vừa rồi Thường Hy sửa trị cô ta cũng chỉ vì muốn xả giận chứ không muốn lấy mạng của cô ta, dù sao nàng cũng không phải là người lòng dạ độc ác như vậy. Thấy thân hình Mạnh Điệp Vũ đang chìm xuống, nàng vội lao đến hỏi: “Cô làm sao vậy?”

“Mau... Mau cứu tôi!...” Mạnh Điệp Vũ không ngừng vùng vẫy làm bắn lên bọt nước thật lớn. Thường Hy nhanh chóng bơi qua, kéo lại tay nàng nói: “Đi theo tôi!”

Nhưng là Thường Hy dùng sức lôi Mạnh Điệp Vũ bơi về phía trước lại một bước cũng không nhúc nhích được, lập tức bị hù dọa đến rụng mình: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Chân của tôi...” Vừa mới nói xong câu này, cả người liền bị chìm xuống. Thường Hy lập tức đưa tay kéo lấy tay của nàng ta, vừa kéo vừa hô lớn: “Cứu mạng a... Cứu mạng a!...”

“Bên kia, ở bên kia! Nhanh lên một chút!” Thường Hy nghe được tiếng người, tinh thần đại chấn, hô càng lớn tiếng: “Cứu mạng a!... Cứu mạng a!...”

Một câu cuối cùng còn chưa có nói xong, Thường Hy chỉ cảm thấy mắt cá chân căng thẳng, thân thể trầm xuống tựa như bị cái gì lôi kéo, nhất thời sợ đến nổi mặt trắng bệch, đưa tay bám chặt lấy cọc trúc không để mình bị chìm xuống.

“Ngu Thường Hy, là cô sao?”

Thanh âm Tiêu Vân Triệt! Thường Hy cảm thấy mừng rỡ, lập tức nói: “Nhị hoàng tử, tôi ở chỗ này, tôi ở chỗ này!”

Cùng lúc đó Tiêu Vân Bác bơi tới, lặn sâu vào trong nước, ngay sau đó Mạnh Điệp Vũ được nâng lên. Thường Hy một tay vịn lấy nàng, một bên hỏi: “Biểu tiểu thư... Biểu tiểu thư, cô làm sao vậy hả?”

“Nàng không có sao, chỉ ngất đi một chút thôi! Trước tiên phải đưa nàng lên bờ đã!” Tiêu Vân Bác thăm nghĩ thật nguy hiểm, nếu như hần tới chậm một bước thì chuyện này không biết còn kéo ra đến mức nào, sau đó lại bảo Tiêu Vân Triệt đem mấy người đang lặn xuống đi trở về.

“Ngũ đệ, đệ làm sao lại cũng xuống đây?” Tiêu Vân Trác lúc này mới bơi tới, nhìn Tiêu Vân Bác nghi ngờ hỏi.

“Phụ hoàng lo lắng đến an nguy của huynh cho nên đệ xuống xem Nhị ca thể nào? Nhị ca, thân thể của huynh có ổn không, nước dưới này lạnh quá, chúng lên bờ rồi nói tiếp!”

“Thuyền tới rồi!” Tiêu Vân Triệt chỉ vào chiếc thuyền xa xa đang chèo tới, nói.

Đợi đến thời điểm mấy người an toàn lên bờ, Mạnh Điệp Vũ đã bất tỉnh nhân sự, Thường Hy lạnh đến cả người phát run. May là đám cung tỳ trên bờ đã chuẩn bị thảm nhung thật dày, đem bọn họ bao bọc thật chặt.

Đêm thất tịch lại xảy ra chuyện như vậy khiến người ta cảm thấy cực kỳ tức giận. Hoàng thượng hạ chỉ đem mấy người về thay quần áo sau đó lập tức đến Minh Tín điện.

Thường Hy cùng Mạnh Điệp Vũ nhanh chóng được đưa về Đông cung cùng Cẩm Hoa hiên. Tiêu Vân Trác vỗ tay gọi Ngũ Hải dặn dò hần mấy câu sau đó mới theo sau Hoàng đế hướng Minh Tín điện đi tới. Trước

khi đi còn khẽ nhìn về phía Thường Hy ở xa xa, chỉ thấy nàng sắc mặt trắng nhợt, đôi môi tím lại, cả người run rẩy không dứt, lòng hắn không khỏi thất lại, tim thoảng qua một tia đau đớn, nhưng là hắn không thể đưa nàng trở về cho nên mới phân phó Ngũ Hải. Bên kia Mạnh Điệp Vũ trực tiếp hôn mê, hắn cho Trịnh Thuận về gọi Vân Thanh, để Vân Thanh qua bên này chiếu cố Mạnh Điệp Vũ!

Chuyện đêm nay thật sự cổ quái, làm sao đang êm đẹp lại rơi xuống nước đây? Khi đó hắn rõ ràng thấy được tay của Thường Hy đặt trên ngực của Mạnh Điệp Vũ, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

147. Chương 149

Thường Hy ngồi ở trong thùng tắm, tăng thêm ba đợt nước nóng nữa lúc này cả người mới thấy hết run, nhưng là chuyện đêm nay thực sự khiến nàng không cao hứng nổi bởi vì đã trì hoãn một chuyện quan trọng nhất, “Báo hoàng ân” kia chỉ sợ đã thành công cốc rồi.

Vừa mới bắt đầu mở màn, Mạnh Điệp Vũ vô sỉ hèn hạ, tiểu nhân kia đối với nàng hạ thủ, ai còn có tâm trạng xem kịch nữa, ý định muốn nhắm vào Mị phi tối nay xem như rơi vào hư vô rồi, nghĩ tới đây nàng hận đến nổi răng cũng muốn cắn bể! Mạnh Điệp Vũ cái loại sao chổi này, gặp phải cô ta mọi chuyện đều không thuận, nàng lao tâm lực bổ trí lâu như vậy, nào có nghĩ đến mọi chuyện sẽ xảy ra như thế này! Thật là người tính không bằng trời tính!

Thường Hy thở dài một cái thật mạnh, có ai ngờ được Mạnh Điệp Vũ lại là người độc ác như vậy, nếu không nghe Lệ Bình kể qua chuyện cô ta hãm hại Thẩm Phi Hà, tối nay chỉ sợ nàng cũng sẽ trúng chiêu. Lúc ấy chỉ còn kém một chút nữa, nếu không phải là nàng ứng phó nhanh nhẹn, biến mưu sát thành cứu người thì bây giờ nàng nào còn được ngồi đây mà tắm, sợ rằng đã bị đánh chết từ lâu rồi!

Nhưng là nàng cũng không đến nỗi quá thua thiệt, té xuống nước còn kịp kéo lấy váy Mạnh Điệp Vũ, ở trong nước lại khiến cho cô ta uống không ít nước hồ. Nhưng nữ nhân ác độc kia sau khi tỉnh lại chắc chắn sẽ báo thù, nàng một người khó có thể ứng phó. Nghĩ tới đây Thường Hy không khỏi thở dài, suy tính biện pháp đem con bướm giả bộ đáng thương, nhu nhược lại đây bụng ý xấu kia hung hăng dạy dỗ một phen, nếu không nàng cũng không mang họ Ngu nữa! Lớn như vậy còn chưa ăn thiệt thòi qua như ban nãy, chỉ có chuyện nàng tính toán người khác, hôm nay đúng là thuyền lật trong mương rồi!

Từ trong thùng tắm bước ra ngoài, lau khô thân thể, mặc quần áo tử tế, chỉ sợ một lát nữa sẽ có người truyền nàng đến Minh Tín điện, chuyện đêm nay Hoàng thượng nhất định sẽ hỏi tới, nàng phải suy nghĩ giải thích một chút cho tốt, không để Mạnh tiểu bạch hoa kia tính toán!

Mới vừa đi hai bước, Thường Hy trong lúc bất chợt liền nhớ đến Mạnh Điệp Vũ ở trong nước hô to “chân của ta!”, sau đó chân của nàng tựa hồ cũng bị vật gì kéo khiến cho thân thể trầm xuống, lúc ấy còn tưởng là bị cỏ nước quẩn chân, dù sao ở dưới tình huống như thế ai cũng không có thời gian suy nghĩ xem rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, nhưng là lúc này tỉnh tâm lại, Thường Hy lại mơ hồ cảm thấy không đúng.

Cỏ nước không thể có lực lớn như vậy đem hai người túm xuống a... Trong lúc bất chợt lại nhớ đến Mị phi đã từng động tay động chân với lầu trúc, chẳng lẽ dưới nước có người?

Nghĩ tới đây mặc dù Thường Hy có to gan lớn mật đến mấy nhưng cũng phải giật mình, khuôn mặt trắng bệch không còn chút máu. Nếu như nàng đoán không lầm, với trí tuệ của Mị phi hẳn là đã phát hiện các cọc gỗ bị phá hư đã được gia cố lại, cho nên tiến hành phá hư lần hai, không nghĩ tới lại bị Mạnh Điệp Vũ phá hư kế hoạch của bọn họ, cho nên người dưới nước sợ bị phát hiện cho nên mới muốn giết người diệt khẩu, khó trách... Khó trách sau đó Tiêu Vân Bác cũng xuống nước, hẳn là muốn thu thập tàn cuộc đây!

Nghĩ vậy Thường Hy chỉ cảm thấy trong lòng bùm bùm nhảy không ngừng. Tối nay thật náo nhiệt, nàng tính kế Mị phi, Mạnh Điệp Vũ lại tính kế nàng, nàng tùy cơ ứng biến đem Mạnh Điệp Vũ thu thập, hai người rơi xuống nước không ngờ lại phá hỏng bố trí của Mị phi, từng vòng luẩn quẩn xảy ra, đến cuối cùng Mị phi bình an vô sự, nàng bình an vô sự, Mạnh Điệp Vũ cũng bình an vô sự, không có ai tính toán được người nào cũng không có ai thương lây, ai cũng chưa ăn thua thiệt! Thật là hòa cả làng rồi!

Thường Hy không biết mình nên khóc hay nên cười, vốn là đối với Mạnh Điệp Vũ hận nghiêng răng, nhưng là ngược lại nhờ cô ta thì một chút thủ đoạn nhỏ mà cứu nàng một mạng. Nếu như lầu trúc sụp đổ, trách

nhệm của nàng có chạy cũng không thoát, ngay cả sau đó nếu có tra ra được người phá hư thì nàng cũng không tránh được việc phải gánh tội. Nhưng Thường Hy có chút khó xử, có nên đem chuyện này lờ mờ tiết lộ cho Hoàng thượng biết hay không, làm sao để có thể khiến Hoàng thượng thuận lý thành chương điều tra chuyện này mà không để người khác nghi ngờ là nàng cố ý gây nên? Mị phi lòng dạ ác độc, hại nàng hết lần này đến lần khác, lại dám to gan lớn mật lợi dụng đêm tối phá hư cọc gỗ của nàng, người như vậy nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Tối nay khiến Hoàng thượng hoài nghi Mị phi là không thể nào rồi, nhưng là Thường Hy có thể đem chuyện này kéo ra, đến lúc đó nàng trở thành người bị hại, Hoàng thượng sẽ phải có chút suy nghĩ. Hẳn không hề dễ, tất sẽ đoán được là có chuyện gì xảy ra, cho nên đến lúc đó coi như tra không được hung thủ, đối với nàng mà nói, đối với Thái tử mà nói, ở trong lòng Hoàng thượng đều là người bị hại, cái này sẽ làm cho Hoàng thượng đối với nàng cùng Thái tử có phần áy náy, về sau nếu như có xảy ra chuyện gì thì trước cũng phải nghĩ bọn họ có phải bị âm toán hay không. Cứ như vậy nhìn ngoài mặt thì mọi người huề nhau, ai cũng không tính toán được người nào, nhưng trên thực tế nàng cùng Thái tử lại được lợi, cái này là buôn bán có lời!

Thường Hy cảm giác nếu như không được nói ra, nàng sẽ nghẹn đến khó chịu, nhưng bây giờ còn có nhiệm vụ quan trọng hơn cần làm, đó chính là cùng Mạnh Diệp Vũ ngã bài, để cho cô ta biết được cái gì là có lợi nhất.

“Vân Thu!” Thường Hy há miệng gọi.

Ngay sau đó liền nghe được thanh âm Vân Thu đáp lại cùng với tiếng mở cửa. Vân Thu nhanh chóng bước vào, nhìn Thường Hy nói: “Ngu tử tử, có cái gì phân phó?”

“Biểu tiểu thư bên kia thế nào? Người đã tỉnh chưa?” Thường Hy nhàn nhạt hỏi.

“Triều Hà vừa mới qua nhìn, nói là người đã tỉnh, chỉ là bị kinh sợ quá mức, tình hình không có tốt lắm!” Vân Thu có chút lo lắng nói.

“Nếu như một lát nữa có công công truyền chỉ gọi ta đến Minh Tín điện thì muội nói ta đang ở chỗ biểu tiểu thư!” Thường Hy đứng dậy nói, nàng muốn trước khi nhận được triệu kiến của Hoàng thượng, cùng Mạnh Diệp Vũ nói chuyện rõ ràng, tốt nhất kết thành đồng minh, bây giờ hòng súng đều chĩa vào Thái tử, ân oán của hai người để sau rồi tính.

“Ngu tử tử, tử rơi xuống nước vẫn là nên ở trong phòng nghỉ ngơi đi, có chuyện gì để muội giúp tử ra ngoài truyền tin.” Vân Thu gấp gáp nói, sắc mặt Thường Hy không tốt, ra ngoài có thể bị trúng gió đấy.

Thường Hy lắc đầu một cái, đưa tay với lấy áo choàng ở trên kệ, ngay cả mũ trùm đầu cũng đội lên rồi mới lên tiếng: “Ta không có việc gì, biểu tiểu thư là biểu muội của Thái tử gia, dĩ nhiên ta phải đích thân qua một chuyến!”

Không thể trách Thường Hy không nói sự thật với Vân Thu, thật sự là Mạnh Diệp Vũ trình diễn quá tốt, tất cả mọi người đều cho nàng ta là người tốt, nếu lúc này nói ngược lại thì nàng sẽ bị nghi ngờ. Vân Thu ngăn trở không nổi, chỉ đành phải đáp ứng. Thường Hy theo hành lang ra khỏi cửa Đông cung, đang ở khúc quanh âm u nhìn không rõ thì bị một người đụng phải.

148. Chương 150: Liên Thủ.

Thường Hy không đề phòng, lùi về phía sau mấy bước, nhìn không rõ chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy trong tay bị nhét vào một vật. Thường Hy kinh hoảng, lập tức mở miệng quát lên: “Người là ai?”

Người nọ vừa nghe liền xoay người bước đi, thân thủ nhanh chóng biến mất ở khúc quanh. Thường Hy lập tức đuổi theo nhưng đến đó chỉ thấy ngoài trăng tàn gió lạnh ra thì cái gì cũng không thấy. Lần này cùng với lần bên ngoài cửa sổ cũng như thế nhưng bây giờ lại cứ nhiên nhét trực tiếp vào tay nàng, Thường Hy có thể cảm giác được nắm trong tay chính là một tờ giấy. Mới vừa rồi nàng rất cẩn thận nhìn dung mạo của người lạ mặt, chỉ tiếc người đó cùng bản thân đều là một dạng mặc áo choàng mang mũ trùm đầu, toàn thân bao bọc cực kỳ chặt chẽ, một chút cũng không nhìn ra cái mô dạng gì.

Có thể thấy được người đó tính toán không muốn cho nàng nhìn thấy mặt cho nên mới đem chính mình bao bọc chặt chẽ như vậy. Nhưng là có một chút Thường Hy có thể xác định, đây chính là một cô gái bởi vì vóc người nàng nhỏ nhắn, hơn nữa trên người còn tỏa ra nhàn nhạt vị son phấn.

Thường Hy cẩn thận nhìn xung quanh một chút, xác định không có ai lúc này mới nhấc chân bước lên hành lang, mượn ánh sáng của đèn cung đình treo bên mái nhà cong nhìn một chút chữ viết trên tờ giấy, chỉ thấy cùng là một dạng chữ viết ngoáy giống như lần trước, bên trên ghi: “Đã bắt được người”.

Này có ý tứ gì? Đã bắt được người? Bắt được người nào? Thường Hy không phản ứng kịp nhưng là vẫn nhanh chóng đem tờ giấy cất sâu vào trong túi áo rồi lặng lẽ đứng mất hồn ở chỗ đó. Người này tựa hồ đi trước một bước thông báo tin tức cho nàng, người đã bắt được... Nàng quan tâm nhất là cái gì, đương nhiên là... Nghĩ tới đây, ánh mắt Thường Hy chợt sáng lên, chẳng lẽ nói mấy người ở dưới nước đã bị bắt? Nếu như không phải như vậy, trừ bọn họ ra thì Thường Hy cũng không đoán được là ai đã bị bắt đây?

Nếu như đám người kia bị bắt thật rồi như vậy tình hình tối nay lại không giống trước nữa, nàng cùng Mị phi còn phải liều mạng một phen! Chẳng qua là Thường Hy không biết người bị bắt hiện đang ở nơi nào? Ai đã đem bọn họ bắt được? Mà người vẫn báo tin cho nàng đến tột cùng là người nào? Người đó rốt cục có ý định gì với nàng?

Từng ý niệm một nhanh chóng lướt qua đầu Thường Hy, mặc dù nàng tự xưng là thông minh nhưng cũng có chút không chịu nổi, cảm giác rằng mình dường như đang vật lộn trong một chiếc lưới vô hình, sờ không thấy đường ra. Nàng thậm chí có thể cảm nhận được kẻ địch đang ẩn núp ném ra từng trận đao phong khiến nàng sợ hãi, nhưng là mỗi lần nàng đều có thể an toàn vượt qua. Thường Hy mặc dù không muốn rơi vào trong sóng gió hậu cung, nhưng là bây giờ quay đầu nhìn lại, bắt đầu từ khi Hoàng thượng sắc phong nàng làm Thượng nghi Đông cung thì nàng đã bị ép buộc mà nhảy vào, chẳng qua là chính nàng vẫn không muốn thừa nhận thôi!

Hồi tưởng lại mấy lần gặp nguy hiểm, Thường Hy rốt cục hiểu rõ, nàng đã trở thành bia đỡ đạn của Tiêu Vân Trác. Nếu muốn gây tổn thương cho Tiêu Vân Trác, trước hết phải đem nàng nhỏ hết, chẳng biết từ lúc nào nàng đã cùng Tiêu Vân Trác trói chặt ở một chỗ. Hai nắm tay bất giác nắm thành quả đấm thật chặt, Thường Hy biết tối nay mình lại trở thành quân cờ cho kẻ khác, mặc dù không biết người đứng sau bức màn là ai nhưng có thể khẳng định rằng người đó cùng bản thân đều có chung mục tiêu là Mị phi.

Nhưng là Thường Hy cũng không ngu ngốc, một khi nàng chưa biết được người đứng phía sau là ai thì nàng tuyệt đối sẽ không để cho người khác lợi dụng mình. Chim chết thì cung cũng vô dụng, đạo lý này nàng vẫn hiểu được, cho nên nàng theo bản năng bỏ tờ giấy vào trong tay áo. Thường Hy quyết định vẫn theo kế hoạch lúc đầu mà tiến hành, về phần mấy người bị bắt được kia... Nếu không chắc chắn nắm trong lòng bàn tay, nàng cũng không cần thiết vì người ta bán mạng. Huống chi trong tay nàng còn có nhược điểm khác của Mị phi, về sau đại khái có thể bố trí thiết kế một lần nữa, lần này không đáng vì một chuyện chưa nắm chắc được mà lại đi vào vòng.

Nếu là nàng bất động chết sống không chịu đề cập đến đám người bị bắt được kia, chỉ sợ người nọ không kiềm chế được mà muốn tự mình ra tay, nàng có thể nhân cơ hội này mà tìm ra đến tột cùng là người nào đưa tin?

Nghĩ tới đây bước chân của Thường Hy nhẹ nhàng một chút, nhanh chóng bước vào Cẩm Hoa hiên.

Mạnh Diệp Vũ đã tỉnh, thấy Thường Hy đi vào không khỏi giật mình một cái, nhớ tới hai người lúc đó đánh nhau giữa hồ, thân thể theo bản năng mà rút lui về phía trong giường.

“Nô tỳ tham kiến biểu tiểu thư! Thân thể biểu tiểu thư đã hoàn hảo chưa?” Thường Hy cười nói. Bên người Mạnh Diệp Vũ còn có nô tỳ cận thân hầu hạ mang từ nhà mẹ đẻ tới, Thường Hy không thể làm càn, tự nhiên phải cung kính thỏa đáng.

“Cô đến đây làm cái gì?” Mạnh Diệp Vũ nhìn Thường Hy khiếp sợ hỏi, một hồi này nàng ta lại biến thành bộ dáng nhu nhược thường ngày,

“Thái tử gia có mấy câu muốn nô tỳ thuật lại cho biểu tiểu thư!” Thường Hy thần thái vẫn như cũ cung kính nói. Bên người Mạnh Diệp Vũ có một mama lão luyện thành thạo, còn có một nha hoàn tên Băng Lam thông minh, cơ trí, từ nhỏ đã chăm sóc Mạnh Diệp Vũ lớn lên, tình cảm không phải là bình thường, nghe

được lời của Thường Hy trong lòng tự nhiên hiểu rõ, nhưng là biết Mạnh Điệp Vũ vẫn luôn đối với Thường Hy kiêng kỵ, trong lúc nhất thời không biết có nên mang người ra ngoài hay không?

Ngược lại Mạnh Điệp Vũ đã thu hồi thần trí, nháy mắt với Vân Nương, lúc này Vân Nương mới cho người đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại có hai người, Thường Hy tựa tiểu phi tiểu nhìn Mạnh Điệp Vũ, lại không nói câu nào, cái này giống như hai đại cao thủ giằng co, ra tay trước nhất định sẽ thua, cho nên Thường Hy chẳng qua là dùng ánh mắt chăm chọc quét Mạnh Điệp Vũ một cái rồi chuyển qua nhìn trang trí nội thất quanh phòng.

Mạnh Điệp Vũ không có biện pháp, chỉ đành phải cắn răng mở miệng hỏi trước: “Biểu ca nói cái gì?”

“Thái tử gia đang ở Minh Tín điện, nào có thời gian để nô tỳ chuyển lời cho biểu tiểu thư!” Thường Hy cười nhạt, vân đạm phong khinh nói.

“Cô gạt tôi!” Mạnh Điệp Vũ giận dữ, hung hăng nhìn Thường Hy, hận không thể ăn sống nuốt tươi nàng mới có thể hả giận.

“Chắc chắn, đây mới là bộ mặt thật của biểu tiểu thư chứ!”

Toàn thân Mạnh Điệp Vũ cứng đờ, miệng há to thở hổn hển mấy hơi, mỗi lần đều bị nữ nhân này dễ dàng chọc giận. Nàng cố đè xuống tức giận trong lòng, từ từ khôi phục lý trí, nàng là quá nóng vội mới bị trúng kế của Thường Hy, chậm rãi nói: “Cô rốt cục là muốn làm cái gì? Trước mặt người sáng không nói chuyện tối, nói thẳng đi!”

Thường Hy thầm than một tiếng, nữ nhân này thật là không thể coi thường, nhanh như vậy đã khôi phục được lý trí, xem ra muốn cùng cô ta kết đồng minh thì lúc nào cũng phải cẩn thận mới được.

149. Chương 151

Thường Hy quan sát Mạnh Điệp Vũ một cái, khẽ cười nói: “Biểu tiểu thư, chuyện lầu trúc kia đến tột cùng là xảy ra cái gì, tôi không cần nói thì chắc cô cũng hiểu rõ phải không?”

Mạnh Điệp Vũ nhìn Thường Hy, khóe miệng khẽ nhếch lên, chậm rãi nói: “Vậy thì thế nào? Coi như cô đi khắp nơi nói tôi hãm hại cô thì có ai tin cô? Cô có chứng cứ sao?”

Thường Hy nhìn Mạnh Điệp Vũ đang lộ ra rằng nhỏ sắc bén, chăm chọc nói: “Nếu là vì cái này tôi cũng không tìm đến chỗ cô, tôi cũng không muốn đi làm cái chuyện vô ích như vậy. Muốn báo thù tất sẽ có biện pháp, nước hồ Thiên Hà uống ngon không?”

Sắc mặt Mạnh Điệp Vũ trắng nhợt, nhất thời hiểu được ý tứ của Thường Hy, chính là bởi vì không có chứng cứ rõ ràng cho nên nàng ta mới không mất công đi làm cái chuyện vô dụng như vậy, nhưng chắc chắn sẽ đòi lại ở chỗ khác. Nghĩ tới đây, Mạnh Điệp Vũ nhìn Thường Hy nói: “Cô cho rằng cô có thể đấu với tôi? Cô chẳng qua cũng chỉ là một cung tỳ!”

Thường Hy không chút nào tức giận, ngược lại cười càng phát ra rực rỡ, nói: “Nô tỳ thì thế nào? Tôi làm nô tỳ so với kẻ khác cũng không giống nhau, là Hoàng thượng chính miệng ngự phong, Thái tử gia cũng đối với tôi vài phần coi trọng, hôm nay ở trong Đông cung đã cùng Vân Thanh ngồi ngang hàng. Làm nô tỳ nhưng mọi việc đều được quyết, biểu tiểu thư không cảm thấy như vậy là rất tốt à? Nô đại khi chủ cũng không phải là không có, nếu như biểu tiểu thư từng bước từng bước ép sát, tôi đây đành phải làm một nô tài lẫn chủ thôi! Không biết biểu tiểu thư cho rằng một Ngu Thường Hy bị cô kéo xuống nước còn có bản lĩnh phản kích, có thể hay không đấu với cô một trận?”

Thân thể Mạnh Điệp Vũ mãnh liệt chấn động một hồi, sắc mặt càng trắng đến gần như trong suốt, hàm răng hung hăng cắn lấy bờ môi đã không còn chút huyết sắc nào. Nàng thể nhưng không áp chế được mà có chút sợ, hồi tưởng lại một màn tối nay, nàng đối với phản ứng nhanh nhẹn của Thường Hy là vô cùng kinh ngạc, người như vậy đúng là có tiêu chuẩn làm đối thủ của nàng!

“Cô muốn thế nào?” Mạnh Điệp Vũ lật bài, nếu như đã bị người ta xem thấu thì cũng không cần ngại trang nữa.

“Tôi thích nói chuyện cùng người thông minh. Sự việc tối nay biểu tiểu thư đối phó với nô tỳ, đem chuẩn bị của nô tỳ làm rối tung hết cả, tôi cũng không có gì đáng tiếc, chỉ trách bản lãnh chưa đủ. Nhưng tôi cũng sẽ không ngồi chờ chết, chắc chắn sẽ phản kích, đến lúc đó ai chết vào tay ai thì chờ xem vào từng người thôi!” Thường Hy biết Mạnh Điệp Vũ nhất định sẽ làm khó mình, thay vì che giấu không bằng nói thẳng ra, nữ nhân có tâm kế, tránh cũng không được.

“Cô nào phải là một nô tỳ, trong mắt tôi, cô so với biểu tiểu thư này còn phách lối hơn mấy phần!” Thần sắc Mạnh Điệp Vũ tối tăm, lời nói ra ngoài lại khiến người khác kinh hãi.

“Chỉ là vì sinh tồn, điều này cũng không có gì lạ. Biểu tiểu thư là cao thủ trong cao thủ, điều này nên hiểu rõ mới phải!”

“Muốn làm gì thì cô nói thẳng, thời gian có hạn, chỉ sợ lát nữa phải đến Minh Tín điện!” Mạnh Điệp Vũ có chút nóng nảy nói, chống lại Ngu Thường Hy, việc này cũng không phải là dễ.

“Rất đơn giản, biểu tiểu thư thích Thái tử gia, chắc hẳn không hy vọng Thái tử gia bị người khác hãm hại chứ? Nô tỳ chỉ cần biểu tiểu thư đáp ứng nô tỳ một chuyện, đến Minh Tín điện biểu tiểu thư nói là cô trượt chân, nô tỳ vì cứu cô cho nên mới ngã vào trong hồ. Hơn nữa, biểu tiểu thư nhất định phải nhớ đem chuyện ở trong hồ có người kéo mất cả chân cô nói ra.” Thường Hy lạnh lùng nói.

“Cô có ý tứ gì? Chẳng lẽ... Lúc ấy dưới nước thật sự có người?” Mạnh Điệp Vũ nhớ đến chuyện khi đó, thật vất vả mới khôi phục huyết sắc trên mặt lại lập tức trắng bệch.

“Không sai, là có người.” Thường Hy chém đinh chặt sắt nói.

“Tại sao? Tại sao phải có người?” Mạnh Điệp Vũ hoảng sợ hỏi, nàng không biết ngọn nguồn chuyện tình dĩ nhiên là sợ hãi.

“Cái này thì không một biểu tiểu thư phải quan tâm, cô chỉ cần biết mấy người dưới nước kia là nhằm vào Thái tử gia mà thôi!” Thường Hy không tin được Mạnh Điệp Vũ, tự nhiên sẽ không cho nàng ta biết quá nhiều.

“Cô khẳng định là không phải nhằm vào cô hay sao?” Mạnh Điệp Vũ không phải là kẻ ngu, ngược lại là một nữ nhân rất tâm kế, ngay cả bây giờ có chút sợ nhưng là cũng ngay lập tức liên tưởng được một số chuyện.

Thường Hy hé miệng mà cười cười, nói: “Biểu tiểu thư nghĩ như vậy cũng được, bởi vì hãm hại nô tỳ thì cũng đồng nghĩa với việc bôi đen lên mặt Thái tử gia, không phải đều giống nhau sao?” Nói tới chỗ này nàng dừng lại một chút rồi mới tiếp tục: “Trong tương lai, biểu tiểu thư bất kể có thể vào được Đông cung hay không, ít nhất cô nên hiểu chúng ta là ngồi cùng một chiếc thuyền, phải nghĩ cho Thái tử gia. Nội đấu có thể, nhưng là trước mặt kẻ địch thì tuyệt đối không thể để Thái tử gia mất thể diện. Nếu như Thái tử gia ngã, tôi và cô còn có thể đứng đây tranh đấu sao?”

Mạnh Điệp Vũ gắt gao nhìn chăm chú vào Thường Hy, ước chừng qua một lúc lâu rồi mới lên tiếng: “Được, theo ý cô, lát nữa, kiêu quy kiêu, lộ quy lộ*!” (đại ý: một là một, hai là hai).

“Không thành vấn đề!”

Thường Hy biết nhất định sẽ thương lượng được với Mạnh Điệp Vũ, bởi vì nàng biết Mạnh Điệp Vũ đương nhiên không hy vọng Thái tử gia gặp chuyện không hay. Thái tử gia là biểu ca của nàng ta, bất kể tương lai có thể hay không như ý nguyện gả cho hắn thì hắn vẫn là người nàng ta phải dựa vào, cho nên Thường Hy mới có thể đánh tiền cuộc lớn như vậy.

Bên này vừa dứt lời, bên kia thái giám truyền chỉ đã đến. Thường Hy ngược lại rất thân thiết tiến lên đỡ lấy cánh tay Mạnh Điệp Vũ, nâng nàng ta đi ra ngoài, diễn trò thì phải diễn cho toàn bộ.

Đợi đến thời điểm hai người đến Minh Tín điện thì bên trong đã có rất nhiều người, tất cả đều tập trung ở chỗ này, thấy hai người đi vào liền đổ dồn ánh mắt về phía bước chân của họ. Ở lúc bước vào một khắc kia, Thường Hy cố ý đem ánh sáng trong mắt thu lại, trên mặt cũng không có thoả phần, đôi môi tái nhợt, nước trên tóc vẫn còn đọng lại, bước chân cũng là không vững vàng, tựa hồ còn chưa hết kinh sợ.

Cùng lúc đó, Mạnh Điệp Vũ thì căn bản không cần giả bộ, những năm gần đây vẫn là bộ dáng mềm yếu không xương. Mọi người đều thấy nàng ta xiêu vẹo, tựa hồ như sắp đổ xuống thì cũng không có gì kinh ngạc, nhưng khi nhìn đến Thường Hy thì mới biết mọi sự so với tưởng tượng còn vượt ra ngoài nhiều lắm!

“Nô tỳ/dân nữ tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Thường Hy đỡ Mạnh Điệp Vũ, hai người cùng quỳ xuống hành lễ, thân thể run rẩy giống như ngàn dặm lá rụng mùa thu, làm cho người ta không thể nhìn được mà sinh lòng thương tiếc.

“Đều đứng lên đi. Người đâu, ban ghế ngồi!” Minh tông nhìn hai người thương tiếc nói.

Rất nhanh đã có cung nữ đưa ghế tới trước mặt hai người, nhưng là hai người nào dám ngồi. Ở chỗ này, ngoại trừ Hoàng đế, mấy vị tần phi, ngay cả Hoàng tử, Hoàng tử phi đều đứng cho nên hai người đều không dám ngồi.

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy, mày nhíu lại hết sức chặt, thần sắc của nàng thực không tốt, xem ra là bệnh kinh sợ không ít, thường ngày lá gan lớn như vậy, hôm nay rõ ràng cũng có một khắc yếu đuối...

“Ngu Thượng nghi, người giải thích cho trẫm, tại sao hai người lại rơi vào trong nước?” Minh tông không phải kẻ ngốc, suy nghĩ một chút cũng biết được chuyện này có kỳ quái.

150. Chương 152

Thường Hy lập tức tiến lên một bước, thanh âm chứa vài tia hư nhược nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, lúc ấy quả thật nô tỳ cũng không biết có chuyện gì xảy ra, nô tỳ đang hầu hạ bồi biểu tiểu thư nói chuyện, biểu tiểu thư lại hướng bên cạnh nô tỳ đi một bước, không biết thế nào thân thể lại tự nhiên lao đảo giống như là đâm phải vật gì. Nô tỳ bị dọa sợ, đưa tay kéo lại biểu tiểu thư, ai biết nô tỳ dùng sức quá lớn ngược lại chính mình lại ngã về phía trước. Nô tỳ vùng về không nhìn thấy chân của biểu tiểu thư trước mặt, vì vậy liền bị vấp một cái, ngã vào trong hồ. Nhưng là cùng lúc ấy chân của nô tỳ móc vào làn váy của biểu tiểu thư cho nên mới lồi theo biểu tiểu thư cùng rút xuống hồ!”

Nói tới chỗ này, Thường Hy lập tức quỳ xuống, khấu đầu nói: “Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết, đều là do lỗi của nô tỳ nên mới liên lụy biểu tiểu thư ngã xuống hồ, kính xin Hoàng thượng trách phạt!”

Minh tông cẩn thận quan sát vẻ mặt Thường Hy, nói: “Nếu như lời người nói là thật, cứu người là điều kiện tiên quyết, không chỉ không có tội mà còn có công!” Nói tới chỗ này dừng lại, nhìn Mạnh Điệp Vũ nói: “Điệp Vũ, lời của Ngu Thượng nghi có thật hay không?”

Mạnh Điệp Vũ nghiêng rằng nghiêng lợi, Ngu Thường Hy đáng chết này cư nhiên đem hết mọi chuyện đổ lên người nàng, cô ta lại còn được mỹ danh cứu người, nhưng nhớ đến lời Thường Hy nói ban nãy, chỉ đành phải khom người lên tiếng: “Hồi bẩm Hoàng thượng, mỗi câu Ngu Thượng nghi nói đều là thật, lúc ấy thần nữ tựa hồ đâm phải vật gì đó cho nên mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Nếu không phải nhờ có Ngu Thượng nghi kéo vào thì thần nữ hẳn là đã rơi vào trong nước. Ngu Thượng nghi lâm nguy không loạn, có thể vào thời khắc mấu chốt mà đưa tay giúp đỡ, thật sự là làm người ta tán thưởng!”

Thường Hy nghe nói như thế, ở trong lòng nghĩ, Mạnh Điệp Vũ này dưới tình thế hiện tại không khỏi phải tán dương nàng mấy câu nhưng không biết trong lòng lại đem nàng mắng thành cái dạng gì rồi. Lời này từ trong miệng Mạnh Điệp Vũ nói ra khiến mọi người không còn hoài nghi gì nữa, chỉ có Tiêu Vân Trác nhìn hai người, vẻ mặt không có gì thay đổi nhưng là sâu trong ánh mắt lại mang theo một tia hoài nghi, đây không phải là chuyện mà Ngu Thường Hy hẳn biết sẽ làm, cũng không phải là chuyện mà Mạnh Điệp Vũ sẽ làm, hai nữ nhân này đang giở trò quỷ gì đây?

Minh tông nghe thế thở dài nói: “Về sau cũng không may mắn được như vậy nữa đâu, thật may là không có chuyện gì, người có bị làm sao thì ta biết giao phó thế nào với cô cô người? Hải tử này, về sau đi đứng cẩn thận một chút!”

Lời này mang theo nồng đậm quan tâm, tấm lòng này cũng không phải là giả, mọi người nghe được vào tai đúng là ngũ vị tạp trần a!

Thường Hy lại càng cảm thấy Mạnh Điệp Vũ này trong lòng Hoàng thượng là vô cùng có phân lượng, sau này nàng muốn làm gì phải thật cẩn thận hơn nữa, vạn vạn không thể lưu lại dấu vết.

Mạnh Điệp Vũ nhớ tới chuyện Thường Hy, lại nghe được lời Hoàng thượng nói, nháy mắt một cái liền nghẹn ngào nói: “Điệp Vũ cảm ơn dưỡng quan tâm. Cô cô đi rồi, Điệp Vũ cũng chỉ còn có mình dưỡng và biểu ca thôi. Trong lòng dưỡng còn có Điệp Vũ, vậy coi như Điệp Vũ có chết cũng cam tâm tình nguyện. Còn nhớ ngày bé, dưỡng cùng cô cô thường hay ôm Điệp Vũ cùng biểu ca chơi đùa, khi đó thật là tốt, nhưng là chỉ một cái chớp mắt...” Nói tới chỗ này cũng không có tiếp tục, chỉ còn lại tiếng khóc nức nở chộc người thương tâm.

“Hài tử này còn nói cái gì đó? Chuyện chết sống cũng không kiêng kị, Ngu Thượng nghi còn không mau đem biểu tiểu thư đỡ dậy!” Minh tông lập tức nói, trên mặt tràn đầy ân cần quan tâm, lại nghĩ tới tiên Hoàng hậu đối đãi với Điệp Vũ, cảm thấy mình ngày thường đã vô tâm với đứa nhỏ này quá rồi!

Thường Hy nhất là có thể tận dụng mọi thời cơ, nhìn thấy diễn xuất của Mạnh Điệp Vũ là tương đối chân thực, Hoàng thượng vừa động lòng trắc ẩn, nàng cũng đến lúc gạt hái rồi. Nghĩ tới đây, mượn ống tay áo rộng, Thường Hy liền nhéo trên đùi mình một cái, trong khoảnh khắc đau đến nỗi nước mắt muốn vọt ra, cắn răng nhịn đau, sau đó mới cầm khăn lau đi nước mắt nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, biểu tiểu thư nói cũng không có sai, tối nay ở trong nước, hai người chúng thần thiếu chút nữa đã mất mạng, nếu không phải là Nhị hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử kịp thời chạy đến, nô tỳ cùng biểu tiểu thư nơi nào còn được đứng ở nơi này, chỉ sợ là hồn đã sớm quy về địa phủ rồi...”

“Cái gì? Đây là có chuyện gì xảy ra?” Minh tông kinh hãi, tức giận quát.

Sắc mặt Mị phi đột biến, sắc mặt của Tiêu Vân Bác cũng là vô cùng khó coi, Thẩm Phi Hà muốn nói chuyện lại bị Lệ Bình kéo lại, chỉ đành phải đem lời chưa nói nuốt trở vào. Tiêu Vân Trác mặc dù là bất động, nhưng là hấn đứng cách Thường Hy tương đối gần, nàng có thể cảm nhận được từ người hấn tỏa ra từng trận sát khí, khiến cho nàng không lạnh mà run.

Nghe được câu hỏi của Minh tông, Thường Hy cơ hồ nước mắt càng nhiều, khóc không thành tiếng, hồi lâu mới thoáng dừng lại, chân của nàng a, thật sự là đau muốn chết, mới vừa rồi nàng xuống tay quá nặng, đoán chừng trên đùi đã tím thành một khối, mười ngày nửa tháng cũng không tiêu đi, nghĩ tới đây càng cảm thấy uất ức, nghẹn ngào nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, khi nô tỳ cùng biểu tiểu thư rơi vào trong nước cũng có chút sợ hãi. Nô tỳ tuy biết bơi nhưng là không thành thạo, biểu tiểu thư cũng một dạng giống như nô tỳ, hai người dùng giằng dẩy kéo kéo muốn bơi đến chỗ phía dưới lầu trúc, định ôm một thân cây trúc chờ người đến cứu, ai biết được lúc này biểu tiểu thư kêu lên một tiếng, sau đó hô to, buông chân của ta ra... Buông chân của ta ra!... Cứu mạng a!... Cứu mạng a!...”

Thường Hy nói mấy câu đó biểu tình vô cùng giống, nhất là trong giọng nói có một loại sợ hãi khiến cho người ta cảm giác dường như chính mình đang rơi phải hoàn cảnh ấy, chỉ cảm thấy tóc gáy đều dựng lên, lúc này lại nghe nàng nói tiếp: “Nô tỳ lúc ấy bị dọa sợ, bơi qua liền kéo lấy cánh tay biểu tiểu thư dùng sức kéo lên nhưng là nô tỳ cách nào cũng không kéo được. Đúng lúc này mắt cá chân của nô tỳ không biết cũng bị vật gì kéo xuống, thân thể nô tỳ chìm xuống, vô cùng sợ hãi, hô to cứu mạng lại nghe được thanh âm của Nhị hoàng tử: “Là Ngu Thường Hy sao?”, nô tỳ lập tức đáp lời. Lúc này Ngũ hoàng tử cũng tới, cứu lên biểu tiểu thư, Nhị hoàng tử cứu nô tỳ, bây giờ nghĩ lại thực sự cảm thấy sợ hãi, nếu như chậm trễ một khắc thôi thì bây giờ cũng không còn được ở nơi này...”

151. Chương 153

Tiêu Vân Trác nào có nghĩ đến lúc ấy dưới mặt nước là nguy hiểm như vậy. Trong phút chốc hấn đột nhiên hiểu ra, dưới nước có người ắt hẳn là muốn phá các cọc gỗ một lần nữa. Nói cách khác chần chẫn là Mị phi đã biết bọn họ gia cố lại cọc gỗ rồi cho nên mới tiến hành phá hư lần thứ hai nhưng không có tính đến chuyện Thường Hy cùng Mạnh Điệp Vũ bất ngờ bị rơi xuống nước... Ngay sau đó liền muốn giết người diệt khẩu. Tiêu Vân Trác nắm thật chặt hai quả đấm, hấn không ngờ được bọn họ lại lớn mật như vậy, quả thực là không muốn mạng nữa rồi!

Thường Hy chưa bao giờ là một nữ nhân làm việc lại không có tính toán cả, hẳn vốn hoài nghi Thường Hy cùng Mạnh Điệp Vũ rơi xuống nước là còn có chuyện mờ ám khác. Hơn nữa hẳn cũng biết được nàng cùng Mạnh Điệp Vũ là có một loại ghét bỏ không nói thành lời, cho nên tuyệt đối sẽ không thân mật như vậy. Nhưng là tối nay Thường Hy không chỉ có dìu Mạnh Điệp Vũ tiến vào mà hai người còn tình ý dào dạt diễn một màn khổ nhục kế, đại não hẳn chợt lóe, Thường Hy đây là Hạng Trang múa kiếm chí tại Bái Công!*

(*Hạng Trang là một võ tướng em của Hạng Vũ. Còn "Bái Công" là Lưu Bang.

Ý của câu thành ngữ này chỉ trong bữa tiệc Hồng Môn, Hạng Trang mượn tiếng ra múa kiếm trợ hứng, và muốn nhân cơ hội này giết chết Lưu Bang. Nay thường dùng để ví về người bề ngoài thì có lý do chính đáng, nhưng thực tế lại có dụng ý khác.)

Thật là một nữ nhân giáo hoạt! Tình hình tối nay Tiêu Vân Trác cho rằng đã không thể đả kích Mị phi được nữa rồi, ít nhất thì "Báo hoàng ân" cũng không được trình diễn như kế hoạch ban đầu, Hoàng thượng không xem được kịch tất sẽ không sinh ra nghi ngờ với chuyện chiếm đất kia. Chuyện này không lan ra thì không có cách nào công kích Sở Tự Nguyên, Tiêu Vân Trác vốn đã bỏ đi hy vọng. Nhưng là bây giờ... Khóe miệng thoáng qua một tia ác độc. Cô gái nhỏ này không nghĩ tới tại cục diện khốn quẫn thế này rồi còn có thể phản kích, quá vượt ra khỏi dự đoán của hẳn rồi!

Đã như vậy, hẳn cũng không thể cô phụ khổ tâm của nàng. Hẳn quả nhiên không có nhìn lầm nàng, nàng đúng là giáo hoạt như hồ ly, thật không dễ hẳn phải thất vọng!

Tiêu Vân Trác khề cần rằng, tiến lên một bước đỡ lấy cánh tay Mạnh Điệp Vũ ân cần hỏi han: "Biểu muội, thân thể của muội không còn gì đáng ngại chứ? Có muốn tuyên ngự y đến xem một chút hay không?"

Mạnh Điệp Vũ thấy Tiêu Vân Trác quan tâm như thế, hốc mắt phấp phồng, lắc đầu một cái nói: "Hiện tại thì tốt rồi, đã không quá lạnh, đa tạ biểu ca quan tâm!"

Tiêu Vân Trác đỡ nàng gật đầu một cái, sau đó nhìn về phía Minh tông, trầm giọng nói: "Phụ hoàng, nhi thần có chuyện muốn bẩm tấu, vốn là nhi thần sau khi được bẩm báo của Ngu thượng nghị thì vẫn đề xuống không muốn nói, nhưng là bây giờ không thể nhịn được nữa rồi. Xin phụ hoàng vì biểu muội, vì Ngu thượng nghị mà đòi lại công đạo!"

Mị phi hết sức duy trì trấn tĩnh, Tiêu Vân Trác thì cả người căng thẳng. Chuyện phát triển đến bước này cũng không nằm trong suy tính của bọn họ, chỉ muốn thần không biết quỷ không hay đem mọi chuyện xử lý xong, thế nhưng ai biết được lại xảy ra việc có người rơi xuống nước, thật đúng là người tính không bằng trời tính! Thật may mắn là hẳn đã đem bọn người kia đuổi đi rồi, nghĩ cũng không còn gì đáng ngại.

Lệ Bình là người hiểu Thường Hy nhất, nghe được mấy lời nói kia của nàng liền biết ngay dưới nước có cổ quái, tỉ mỉ suy nghĩ một chút, lại sợ tới mức mặt trắng bệch, cả người dựa vào Tiêu Vân Thanh, nắm chặt lấy tay của hẳn. Tiêu Vân Thanh bị đau nhưng khi nhìn đến khuôn mặt bị kinh sợ của nàng thì làm sao còn dám kêu, vội thấp giọng hỏi: "Nàng làm sao vậy?"

Lệ Bình lắc đầu một cái, hồi lâu mới thấp lời mà nói ra: "Đừng hỏi, sau khi trở về sẽ nói cho chàng rõ. Chàng để ý mà xem, chuyện đêm nay tất có mờ ám đấy!"

Tiêu Vân Thanh mặc dù là người thật thà nhưng cũng không phải là ngốc, nghe được phu nhân mình nói thế thì nghiêm túc suy nghĩ, hồi lâu mới dường như nhận ra điều gì đó, chẳng qua là đem ánh mắt quét khắp đại điện, không biết điều hẳn nghĩ có đúng không?

Tiêu Vân Dật từ trước đến nay là thái độ liêu lĩnh nhưng hôm nay từ đầu đến giờ chưa nói một lời nào, ngay cả Đỗ Đình Phương mấy lần muốn nói chuyện cũng bị hẳn ngăn lại, sử dụng ánh mắt hung hăng cảnh cáo nàng ta đừng có nhiều chuyện. Đỗ Đình Phương mặc dù không cam lòng nhưng là cũng không dám kháng lệnh, chỉ đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng. Tiêu Vân Dật vô cùng nhạy cảm với chuyện trính trị, hẳn có thể cảm thấy náo nhiệt tối nay không bình thường cho nên quyết định chỉ bàng quan đứng nhìn. Bởi vì hẳn hiểu được Ngu Thường Hy con tiểu hồ ly đó nếu là nhắm trúng người nào, không cần đứt ra ba lạng thịt thì không chịu nhả miệng. Về phần Mạnh Điệp Vũ... lại càng là nhân vật mà chỉ có thể đứng nhìn từ xa, hai người này nếu như liên thủ, hẳn tốt nhất là chỉ đứng xem, tiện thể thấp nhang cầu nguyện cho kẻ xấu số nào đó!

Tiêu Vân Triệt trong mắt mọi người là người không màng danh lợi nhất, ngay cả cưới về một nàng dâu cũng là tính tình ôn hòa. Hai người thường ngày ngâm thơ tác đối, vẽ tranh gảy đàn, quả nhiên là cầm sắt hòa minh, vô cùng tự tại. Nhưng hôm nay hần lại phát hiện thể tử của mình mất hồn mất vía, cặp mắt kia luôn nhìn chăm chăm Mạnh Điệp Vũ, làm cho hần cảm thấy có chút không quen, mấy lần định mở miệng hỏi lại thấy đây không phải là thời điểm thích hợp, chỉ đành phải đè xuống phiền não trong lòng.

Thẩm Phi Hà thật ra thì đã nghĩ tới, nhất định là Mạnh Điệp Vũ hãm hại Thường Hy, nhưng không ngờ được Thường Hy là một nhân vật lợi hại, có thể ở đường cùng mà phản kích. Nhớ năm đó nếu nàng có được vài phần mệnh tuệ của Thường Hy thì sao còn phải chịu đựng tiếng xấu nhiều năm như vậy? Một hai năm gần đây mới không có người nhắc tới nữa, cuộc sống của nàng mới thanh thản được một chút, nghĩ tới đây lại càng cảm thấy căm hận, nhìn đến bộ dáng giả đáng thương của Mạnh Điệp Vũ không khỏi muốn nhắc chân hung hăng dẫm cho bẹp cái bản mặt kia, để cho cô ta lộ ra nguyên hình hung ác.

Nhưng là nàng không thể, cũng không dám, cho nên thật buồn bực, vì vậy cũng không chú ý tới ánh mắt liên tiếp dò xét của phu quân mình.

Bên này Minh tông nghe được Tiêu Vân Trác nói vậy thì thần sắc cứng đờ, chẳng lẽ còn có đại sự gì hay sao? Nhưng là Tiêu Vân Trác đã nói ra miệng, ông cũng không thể giả bộ như không nghe thấy, cho nên phải mở miệng hỏi: “Có chuyện gì thì nói đi, muốn đòi cái công đạo gì?”

Tiêu Vân Trác tựa hồ đã sớm thành thói quen Minh tông đối với hần lãnh đạm, thần sắc sừng sững bất động, chậm rãi khí phách nói: “Hồi bẩm phụ hoàng, sáng nay Ngụ thượng nghị phân phó cung nhân tiến hành kiểm tra các lầu trúc lần cuối lại phát hiện ra sân khấu chính có vấn đề, bốn cọc trúc to nhất chống đỡ đều bị người khác dùng lợi khí chém hỏng gần như hoàn toàn, cứ như vậy đài trúc sẽ không chịu được lực quá lớn, tùy thời mà sụp xuống.”

Nói tới chỗ này, trong đại điện nhất thời vang lên tiếng hút khí không dứt, tất cả mọi người đều bị hù sợ, đây là có chuyện gì xảy ra? Làm sao có thể có chuyện đáng sợ như vậy đây? Trong lúc nhất thời thể nhưng không có người nào dám tin vào tai mình nữa.

Tiêu Vân Trác nhìn khuôn mặt đã xanh mét của Minh tông, trong lòng hiểu rõ, lại tiếp tục nói: “Mới vừa rồi biểu muội cùng Ngụ Thượng nghị nói qua tình hình dưới nước, trong lòng nhi thần cũng nổi lên nghi vấn, hy vọng phụ hoàng lập tức phái người bảo vệ hiện trường, ngày mai sẽ tỉ mỉ tra xét. Nhi thần nghi ngờ biểu muội cùng Ngụ Thượng nghị sau khi rơi xuống nước lại bị công kích, đoán chừng lúc ấy dưới nước có người, xin phụ hoàng ân chuẩn!”

152. Chương 154

Trong đại điện một mảnh yên tĩnh, trong lúc này ai cũng không dám mở miệng nói chuyện, ngay cả Mị phi vốn là người được sủng ái nhất nhưng sau khi nhìn đến khuôn mặt mưa gió sắp đến của Minh tông thì cũng ngoan ngoãn ngậm miệng, chẳng qua là trong lòng bất an không dứt.

Tiêu Vân Bác không nghĩ tới Thường Hy và Mạnh Điệp Vũ sẽ đem chuyện này nói ra, càng không nghĩ tới Thái tử sẽ mượn cơ hội này làm khó dễ. Hơn nữa kể từ sau khi rơi xuống nước, Tiêu Vân Trác không có lúc nào đơn độc nói chuyện cùng hai nữ nhân kia, thể nhưng nhìn đến bọn họ phối hợp vô cùng ăn ý hần lại cảm thấy quái dị.

“Dám to gan lớn mật làm ra chuyện như vậy! Người đâu, lập tức phong tỏa hồ Thiên Hà, bắt luận kẻ nào cũng không được đến gần, đến sáng ngày mai trẫm sẽ tự mình đi thẩm tra!” Minh tông tức giận đến đen mặt, đây đúng là cả gan làm loạn rồi, phải biết rằng lúc đó chính hần cũng có mặt trên lầu trúc.

Bởi vì ban đêm không dễ tra xét, có hỏi thêm cũng không tiến triển được gì, lại thấy thân thể Mạnh Điệp Vũ cùng Thường Hy xiêu xiêu, vẹo vẹo chỉ trực đổ xuống, bộ dáng đáng thương, hần lại chậm rãi nói: “Hai người yên tâm, nếu thật như lời Thái tử nói trẫm sẽ chắc chắn đòi cho hai người một cái công đạo. Cả ngày mệt mỏi rồi, lui xuống đi!”

Mọi người đều tiến lên hành lễ rồi khom người lui ra.

Bóng đêm lạnh như nước, Thường Hy đỡ Mạnh Điệp Vũ ra khỏi cửa đại điện, trong chốc lát đám người đi hết sạch. Tiêu Vân Trác đi đằng trước, Thường Hy đỡ Mạnh Điệp Vũ đi phía sau, Ngũ Hải thận trọng chót sau cùng. Không khí này có chút quái dị, hắn cũng không dám mở miệng nói chuyện, chỉ có thể lẳng lặng đi theo.

Qua Lâm Chỉ cung, vào kiến môn, Tiêu Vân Trác đột nhiên dừng lại, Thường Hy thu thế không kịp thiếu chút nữa đụng vào, còn là Mạnh Điệp Vũ đưa tay lôi nàng một cái, lúc này mới tránh khỏi quần cảnh. Thấy cánh tay Mạnh Điệp Vũ kéo mình có hơi sức như vậy, Thường Hy muốn buông ra tay đỡ nàng, chậm rãi nói: “Biểu tiểu thư nếu không có việc gì nữa cũng không cần nô tỳ dìu, cô đứng ngay ngắn, tôi nói lỏng tay ra đây.”

Thường Hy vừa nói xong liền buông tay ra, lặng lẽ đứng sang một bên. Đối với Mạnh Điệp Vũ có thể cách xa bao nhiêu thì cách xa bấy nhiêu, tránh ột ngày cô ta lại giở trò ám toán.

Gương mặt Mạnh Điệp Vũ nhất thời tức giận đến đỏ bừng, không nghĩ tới Thường Hy ngay trước mặt Tiêu Vân Trác cũng dám cư nhiên làm càn như vậy, khéo mắt đảo qua Thường Hy, chỉ thấy nàng thần thái thản nhiên tựa hồ không có chút kiêng sợ, vừa nhìn về phía Tiêu Vân Trác, lại thấy sắc mặt hắn vẫn như bình thường, lòng của nàng lại bị hung hăng néo một phen. Nô tỳ ở trước mặt chủ tử làm càn như vậy, chủ tử cũng tập mãi thành thói quen, đây đối với nàng cũng không phải là chuyện tốt lành gì.

Mạnh Điệp Vũ có lòng muốn Tiêu Vân Trác đưa mình trở về, thế nhưng đêm khuya đường dài, lại sợ người khác đơm đặt. Nhưng nếu không, vừa nghĩ tới Tiêu Vân Trác sẽ cùng Thường Hy trở về, trong lòng lại cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Mạnh Điệp Vũ đang muốn mở miệng, lại nghe được Tiêu Vân Trác nói: “Biểu muội, rẽ ngoặt chính là Cẩm Hoa hiên rồi. Đêm đã khuya, ta không tiện đưa muội về. Ngũ Hải, đưa biểu tiểu thư trở về.”

“Dạ, nô tài tuân mệnh!” Ngũ Hải lập tức nhận lệnh, tiến lên một bước đứng ở sau lưng Mạnh Điệp Vũ.

Mạnh Điệp Vũ mặc dù có chút thất vọng, nhưng là trước mặt Tiêu Vân Trác nàng luôn là bộ dáng khéo léo hiểu chuyện, tri thư đạt lý, giữ quy củ, nàng cũng nghe ra được trong câu kia của Tiêu Vân Trác có ý tứ phân biệt nam nữ đêm khuya, không muốn ảnh hưởng đến khuê danh của nàng cho nên nàng cũng không thể có gì bất mãn, chỉ đành phải nói chúc ngủ ngon rồi xoay người rời đi.

Thường Hy nhìn tình hình hai người mà trong lòng cảm thấy kỳ quái nhưng lại không dám mở miệng hỏi. Cái mặt đưa đám đáng chết kia, chỉ cần một ánh mắt lạnh như băng đã đem nàng đánh trở về. Thay vì chọc rầu hùm, nàng kiên nhẫn im lặng. Dù sau thì cổ quái của hai người này, chỉ cần thời gian đủ dài nàng có thể tìm ra, cần gì phải nóng lòng nhất thời.

Vào cửa Đông cung, xuyên qua đình viện hành lang, đứng ở cửa Doanh Nguyệt điện, Tiêu Vân Trác đột nhiên xoay người lại nhìn Thường Hy nói: “Cô theo ta vào.”

Thường Hy chu mỏ, nàng hiện tại mệt mỏi muốn chết, chỉ muốn ngủ một giấc, chân cũng đau nhức, nàng còn phải đắp lên cao. Chân đáng thương của nàng a, hắn là vừa tím vừa sưng lên rồi!

Thường Hy quyết định tự cứu mình trước, dừng bước chân nhìn bóng lưng của Tiêu Vân Trác nói: “Thái tử gia, ngày hôm nay nô tỳ vừa mới rơi xuống nước, thật sự không chịu nổi, ngài có lời gì thì ngày mai hỏi đi, chờ tinh thần nô tỳ tốt rồi, chắc chắn sẽ tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn!” (không biết thì không nói, biết gì nói đó).

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy, trong mắt tản ra ánh lạnh như băng, chậm rãi nói: “Hôm nay học được cùng gia cô kẻ mặc cả rồi à? Lá gan càng ngày càng lớn đấy!”

Trịnh Thuận vừa ra đón nghe được câu này, bước chân liền chậm lại, suy tính mình có nên trở về hay không? Mỗi lần Thái tử gia nói câu này cũng đồng nghĩa với việc tâm tình không tốt tí nào, khụ khụ... Ngu Thượng nghi có bản lĩnh đối diện với bản mặt hàn khí bắn ra bốn phía của Thái tử gia mà không run tay, run chân, nhưng là hắn không làm được a...

Thương hại hắn sống lớn như vậy, đi theo Thái tử gia lâu như vậy còn chưa có gặp qua Thái tử gia vì một vị cô nương mà tức giận đến nổi khuôn mặt nghiêm túc cũng muốn vỡ ra. Vì bảo vệ mạng nhỏ, hắn vẫn cảm thấy thời điểm hai người này chiến tranh thì tốt nhất nên tránh xa xa một chút. Ngẩng đầu lên thấy

hai người không chú ý đến hần, cái chân vừa bước ra kia lại lặng lẽ thu về, đang chuẩn bị nhấc chân chạy thì thanh âm mang theo nồng đậm cảnh cáo của Thái tử gia truyền đến: “Trịnh Thuận!”

“Nô tãi ở đây!” Trịnh Thuận âm thầm vì mình cầu khẩn, ngàn vạn lần đừng để hần chạm phải họng súng: “Thái tử gia có gì phân phó ạ?”

Nhìn phần bản lĩnh này của Thái tử gia xem, rõ ràng đưa lưng về phía hần, bước chân của hần cũng đủ nhẹ, vậy mà vẫn biết có người tới, hần làm sao có thể đối với gia nhà mình không vạn phần kính ngưỡng đây?

Trịnh Thuận rất quy củ hành lễ đứng ở một bên, vẫn sợ mình dính xui xẻo. Tiêu Vân Trác quét mắt nhìn hần một cái, thần nhiên nói: “Ngu Thượng nghi trên người có thương, người đưa nàng trở về!”

Tiêu Vân Trác nói xong thì xoay người tiến vào, chỉ để lại hai người còn chưa kịp phản ứng. Thường Hy có chút kinh ngạc, hần làm sao biết được trên người nàng có thương tích? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ... Hần nhìn thấy nàng giả trò mờ ám rồi hả? Nghĩ tới tới đây khuôn mặt Thường Hy xanh mét, thật là quá mất mặt!

Trịnh Thuận lại không nghĩ ra, phòng của Thường Hy chỉ cách đây có mười mấy bước chân, gần như vậy cũng muốn hần đưa? Hơn nữa hần còn không nhìn ra Thường Hy nơi nào bị thương a...

Cho nên nói, ý tứ bề trên người ngàn vạn lần đừng đi suy đoán, chỉ làm cho người ta choáng váng đầu!

Hai người Mạnh Điệp Vũ cùng Ngu Thường Hy, buổi tối còn không có việc gì, không nghĩ tới nửa đêm liền sốt lên. Hai người ở trong nước vốn là bị kinh sợ, sau đó mặc dù có tắm rửa một chút mới đi Minh Tín điện nhưng là đêm lạnh còn có gió, trong lúc nhất thời Đông cung náo nhiệt cả lên!

153. Chương 155

Hai người đồng thời ngã bệnh khiến cho Đông cung vô cùng bận rộn. Triều Hà cùng Văn Thu chỉ có thể tách ra, một phục vụ Thường Hy, một thể thân Thường Hy phục vụ Tiêu Vân Trác. Sự vụ trong tay Thường Hy tạm thời giao cho Văn Thanh tiếp nhận. Ngủ chừng ba bốn ngày, Thường Hy lúc này mới tỉnh lại, trừ cảm thấy choáng váng đầu một chút thì cũng không còn chỗ nào thấy khó chịu nữa.

Triều Hà đẩy cửa đi vào, trong tay bưng một chén thuốc, đưa tay vén rèm đi vào phòng trong, lại thấy Thường Hy thể nhưng ngồi dậy, vội vàng nói: “Ngu tỷ tỷ, tỷ đã tỉnh?”

Thường Hy gật đầu một cái cười nói: “Ngủ một giấc thật là lâu. Bây giờ là giờ gì? Thái tử gia đã vào triều chưa?”

Triều Hà nghe xong lời này thì vội nói: “Cái gì nha, tỷ ngủ cũng đến ba ngày rồi. Bây giờ là giờ tỵ, cũng đã buổi trưa rồi!” Dem thuốc đưa cho Thường Hy nói: “Tỷ tỷ tỉnh là tốt, mấy ngày nay Thái tử gia mặt đen đến dọa người, bọn muội cũng không dám tiến lên nói một câu, ngay cả như Chu tổng quản cũng bị trách cứ mấy lần. Văn Thu về mặt đau khổ, thời điểm muội cùng nàng ấy thay ca cũng lo lắng không thôi, thật là dọa chết người!”

Thường Hy bưng chén thuốc uống từng ngụm từng ngụm, thuốc này đắng đến nỗi nàng phải cau mày. Triều Hà vội vàng cầm điểm tâm hoa hồng đưa cho nàng, Thường Hy lại uống thêm chút nước xúc miệng, lúc này mới cảm thấy khá hơn một chút, hỏi: “Có chuyện gì xảy ra à? Có phải là đại sự hay không?”

Triều Hà chu miệng nói: “Cái này ai dám hỏi! Mặt mày Thái tử gia giống với Diêm Vương một dạng, nhìn cũng bị hù chết, chỉ chuyên tâm vào làm việc, ai còn có lòng đi hỏi một câu!”

Thường Hy cảm thấy có chút kỳ quái, chẳng lẽ chuyện điều tra lâu trúc không thuận lợi? Nghĩ tới đây Thường Hy nào còn ngồi được nữa, ngủ nhiều ngày như vậy, chỉ sợ là bên kia điều tra đã có kết quả rồi, chẳng lẽ Mị phi lại thực hiện cái gian kế gì? Đây cũng không phải không có khả năng, nữ nhân kia giáo hoạt đa đoan, lòng dạ lại vô cùng độc ác.

Thường Hy xuống giường, vừa đi vừa nói chuyện: “Biểu tiểu thư đâu? Mấy ngày nay có tới đây hay không?”

“Ngài ấy cũng ngã bệnh, biểu tiểu thư thân thể yếu hơn nên cũng uống không ít thuốc. Chỉ là tỷ cùng biểu tiểu thư không giống nhau, Ngu tỷ tỷ bị bệnh liền đi ngủ mơ mơ màng màng, cái gì cũng không biết, ngủ

một cái liền qua mấy ngày. Nhưng biểu tiểu thư mỗi ngày đều tỉnh, một dạng gió rét quét tới đám nô tài bọn muội. Ngược lại Ngu tử tỷ còn ngủ rất an ổn đấy, Thái tử gia mấy lần hỏi thái y, thái y cũng liên tục nói không sao nhưng không thấy Thái tử gia cao hứng được một phần...”

Triều Hà cứ thao thao bất tuyệt kể hết chuyện tình mấy ngày hôm nay. Nguyên lai trong lúc nàng ngã bệnh đã xảy ra rất nhiều chuyện, không gì khác chính là đám Phùng Lương để muốn thấy Tiêu Vân Trác mà không có kết quả, ở trong phòng trút giận lên đám nô tài. Ở bên kia Mạnh Điệp Vũ cũng là ốm đau bệnh tật, chốc chốc lại phái người đến đưa tin, hy vọng Tiêu Vân Trác thương hương tiếc ngọc. Triều Hà còn nghe nói trên triều đình tựa hồ có cái tranh chấp gì đó nhưng là nàng cũng không cần thận đi tìm hiểu, chỉ mơ hồ biết một chút...

“Ngu tử tỷ, muội xem Thái tử gia đối với tỷ thật sự là rất để ý đấy!” Triều Hà nói tới chỗ này hé miệng mà cười, mặt mày tất cả đều là ý cười.

Thường Hy vi lăng, hơi giận nói: “Noi những cuội gì đó, ta chỉ là một nô tỳ. Sau này loại lời này không thể nói lung tung, truyền đi thì thanh danh của ta cũng không còn!”

“Muội nào có nói vậy, mỗi ngày Thái tử gia đều sang đây xem Ngu tử tỷ thể nào rồi. Vậy tỷ nói làm sao Thái tử gia biết trên đời tỷ có thương tích mà bảo người khác đắp thuốc đây?”

154. Chương 156

Thường Hy nghe lập tức đỏ bừng cả mặt, mặc dù thường ngày nàng có chút tùy hứng nhưng nghe chuyện này vẫn không thể chịu được. Phải biết đối với nữ tử danh dự là quan trọng nhất, hẳn lại biết trên đời nàng bị thương, chuyện này mà truyền đi thì nàng cũng không cần mạng nữa rồi, đời này còn có thể gả đi không?

Triều Hà tựa hồ không nhìn ra quần bách của Thường Hy, cười hì hì nhìn nàng. Thường Hy khẽ thở dài nói: “Muội đừng suy nghĩ nhiều, trên đường từ Minh Tín điện trở về ta bị ngã, trùng hợp Thái tử nhìn thấy thôi!”

Triều Hà nghe thế thì không cam lòng, ở trong lòng của nàng chắc chắn phải là Thường Hy mỹ nhân xứng với Thái tử gia thì mới đẹp mắt a!

Thường Hy cùng người khác không giống nhau, từ bé nếu bị phong hàn cảm mạo, chỉ cần an ổn ngủ liền mấy ngày là không đáng ngại, vì vậy vừa tỉnh lại cũng không cảm thấy nơi nào không thoải mái, mặc xong áo, đi tịnh phòng rửa mặt một cái đã là buổi trưa rồi!

Triều Hà bưng đồ ăn lên cho nàng, nói: “Ngu tử tỷ mau ăn đi, mấy ngày nay chưa ăn thứ gì, đều là muội uy cháo loãng cho tỷ... Làm sao có thể không đói đây?”

Thường Hy vừa nhìn thấy cháo gạo tẻ thơm ngào ngạt, một chén canh gà hầm sâm, còn có một đĩa cá chiên bé, một đĩa dưa chuột muối, mặn chay phối hợp, đã khiến nàng không ngăn lại nổi cơn đói bụng. Dùng xong cơm, Thường Hy nhìn Triều Hà nói: “Muội thay ta đi một chuyến đến chỗ biểu tiểu thư thỉnh an, nói khi nào ta khỏe hơn sẽ tự mình đến!”

Đều là cùng rơi xuống nước, Thường Hy lại ở địa vị thấp, đương nhiên phải đi trước thỉnh an, nhưng là nàng không muốn nhìn thấy mặt của Mạnh Điệp Vũ cho nên mới bảo Triều Hà thay nàng đi, người khác cũng tìm không ra sai sót. Triều Hà lập tức đáp lời, xoay người rời đi. Đợi Triều Hà đi khuất, Thường Hy mới cất bước đến Doanh Nguyệt điện. Văn Thu trông thấy nàng lập tức ra đón, kéo tay nàng ân cần hỏi han: “Ngu tử tỷ, tỷ tỉnh rồi à? Như thế nào lại đi ra đây? Tỷ cần phải biết quan tâm đến thân thể mình a, Triều Hà làm sao lại không khuyên tỷ vậy?”

“Ta không sao rồi, muội xem, đây không phải là đang rất tốt sao?” Thường Hy rất cảm động, Triều Hà và Văn Thu đối với nàng đều là thành tâm thật ý.

Thường Hy liên tục bảo đảm, lúc này Văn Thu mới thực sự tin tưởng thân thể nàng không có vấn đề gì. Nhưng đến khi Văn Thu nghe được Thường Hy hỏi chuyện tình Tiêu Vân Trác, mặt lập tức tối, ủy khuất nói: “Cũng không biết là có chuyện gì xảy ra, mấy ngày nay tính tình Thái tử gia cực kỳ xấu. Trước kia nô tỳ cũng đã phục vụ qua Thái tử gia, còn chưa có nghe nói qua pha trà không ngon... Mấy ngày nay trà

do nô tỳ pha, Thái tử gia cũng phải quăng xuống đất mất ba chén rồi. Tiểu nha đầu phục vụ Thái tử gia dùng bữa cũng bị phạt, Trịnh Thuận công công thì không phải nói, ngay cả Chu tổng quản cũng bị mắng. Ngu tỳ tỳ, tỳ nói Thái tử gia là bị làm sao vậy? Làm sao lại giống như biến thành người khác thế?”

Thường Hy đúng là sợ hết hồn, vừa mới đầu nghe Triều Hà nói nàng cũng không để ý lắm, bởi vì lời của Triều Hà có lúc cũng sẽ hơi phóng đại lên một tý, nhưng là Văn Thu thì không như vậy. Ngay cả Văn Thu cũng nói thế, Thường Hy có chút khấn trương, thấp giọng hỏi: “Gần đây có ngoại thần đến gặp Thái tử gia hay không?”

Nếu là chuyện lâu trúc bên kia không thuận lợi, lấy tính tình của Tiêu Vân Trác thì cũng không dễ lộ hỷ nộ ra ngoài chứ! Chẳng nhẽ lại xảy ra chuyện lớn khó lường hay sao?

“Không có, nơi nào có ngoại thần!” Văn Thu trực tiếp bác bỏ.

Thường Hy lại càng không hiểu, nhìn Văn Thu hỏi: “Thái tử gia trở lại chưa?”

Văn Thu thở dài nói: “Vừa mới trở về, đã vào thư phòng rồi. Lúc này Thái tử gia còn hỏi nô tỳ là tỳ tỳ tính chưa, muội cho là tỳ còn chưa có tính cho nên nói như vậy, Thái tử gia liền đen mặt tiến vào. Ngu tỳ tỳ, xem ra là Thái tử gia thích uống trà của tỳ pha, không quen bọn muội pha. Tỳ đã tỉnh, muội coi như được giải thoát, chỉ cần nhìn đến khuôn mặt còn đen hơn cả đất nồi của Thái tử gia, chân muội liền mềm nhũn!”

Thường Hy không biết nên khóc hay nên cười, nhìn Văn Thu nói: “Vậy muội đi đi, ta nếu khỏe rồi thì nên để ta phục vụ!”

Văn Thu vui mừng rời đi, ngay cả bước chân cũng nhẹ nhàng vài phần, Thường Hy nhìn thân ảnh của nàng mà cười nhẹ. Quay đầu nhìn về phía cửa thư phòng, Thường Hy lại đi tới phòng trà, pha lấy một ấm tiểu hầu khô Thái Bình, bưng lên khay, lúc này mới bước đến thư phòng.

Vừa đi đến ngưỡng cửa, cách một tấm rèm mỏng Thường Hy liền nghe thấy thanh âm Ngũ Hải truyền đến: “Văn Thu cái tiểu đề tử này bảo đi pha ấm trà liền không biết đi đằng nào? Thường Hy vị tiểu tử tông kia thế nào còn chưa có tỉnh, nếu không tỉnh thì nóc nhà đây cũng muốn lật ngược! Nha đầu kia ngủ được ngon lành rồi, chỉ có thể thương cục xương già ta đây...”

Nói tới chỗ này, Ngũ Hải vừa đúng lúc nhấc lên rèm, thỉnh thoảng nhìn thấy Thường Hy, thật đúng là sợ hết hồn, trong nháy mắt khuôn mặt cũng có thể nở hoa, cười híp mí nói: “Thường Hy người đã tỉnh...” Lại trong thấy khay trà trong tay nàng, tươi cười càng phát ra ngon ngọt: “Thái tử gia đang khát nước rồi, mau đưa vào đi thôi!”

Thường Hy nhìn Ngũ Hải cười đến mặt đầy nếp nhăn, thận trọng hỏi: “Chu tổng quản, ngài không có sao chứ?”

“Không có sao! Không có sao! Người đã tỉnh liền chuyện gì cũng không sao hết!” Ngũ Hải ha ha cười nói.

Thường Hy nhìn xuyên qua cửa sổ xem một chút bên ngoài, đang có nắng chiếu rực rỡ nha, chẳng nhẽ là bị sét đánh? Thật sự là kỳ quái, Triều Hà, Văn Thu, ngay cả đến Chu tổng quản cũng khiến cho người ta cảm thấy là lạ. Chẳng lẽ Tiêu Vân Trác gặp phải chuyện lớn gì, bản mặt khiến cho người ta không nuốt nổi cơm?

Thường Hy cảm thấy chính nàng nên tự mình vào xem một chút thì tốt hơn, hỏi cũng không hỏi ra được cái gì. Nghĩ tới đây liền nhìn Ngũ Hải nói: “Chu công công, vậy ta đi trước!”

“Đi đi, đi đi!” Ngũ Hải vội vẫy tay nói, nhìn bóng lưng Thường Hy chậm rãi nở nụ cười. Nha đầu này tựa hồ là một chút cũng không cảm giác được gì, nhìn thật thông minh, không nghĩ tới phương diện này lại trì độn như vậy. Lần này tốt lắm, nếu Thái tử gia thực sự thích nha đầu này, chỉ sợ con đường phía trước không thiếu chông gai. Nếu là nữ tử khác, chỉ sợ là hận không thể nhanh chóng leo lên giường Thái tử gia, nhưng lại cứ vị kia không hề có ý định đó, còn rất chậm lụt. Lấy cao ngạo của Thái tử gia sợ rằng cũng không dám tiến tới thôi...

Lần này ắt hẳn có náo nhiệt nhìn! Ngũ Hải cảm thấy mình là bị Thường Hy dạy hư rồi, hôm nay thế nhưng lại có chút hể hể nhìn gia bị chê cười, khụ khụ... Đây cũng không nên trách hắn, những ngày qua ăn không ít oan uổng, giờ cũng phải thu lại một chút đi!

155. Chương 157

Thường Hy thấy tất cả mọi người bày ra dáng vẻ ngưng trọng làm cho nàng cũng cảm thấy có chút lo lắng, đứng ở cửa thư phòng, hít sâu một hơi, nhìn rèm cửa màu vàng nhạt theo họa tiết mây trời, lúc này mới đưa tay vén lên, chậm rãi đi vào.

Thư phòng gần cửa sổ, ánh nắng chiếu sáng ngời một khoảng không gian, Tiêu Vân Trác đang ngồi trước bàn gỗ lim, cúi đầu đọc sách, không biết nhìn chăm chăm cái gì, thần sắc ngưng trọng, cặp mắt đen thỉnh thoảng lại loảng qua từng đạo ánh sáng, lông mày đen rậm nhíu lại thật chặt. Thường Hy thấy vậy mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, thì ra thật là vì công sự, nếu như là vì biểu tiểu thư bị bệnh mà bức mình, nàng quả thật muốn nôn chết. Tóm lại ai cũng có thể làm Thái tử phi, chỉ duy có Mạnh Điệp Vũ là tốt hay sao?

Tiêu Vân Trác cũng không ngẩng đầu, chẳng qua là nhìn tấu chương trong tay mà lâm vào trầm tư, qua một hồi lâu, lúc này mới tiện tay nhắc lên chén trà bên cạnh, uống một hớp, liền chột ngắc đầu lên, quả nhiên thấy được Thường Hy đứng sững đó, trên mặt còn mang theo nụ cười sáng lạn vô cùng quen thuộc. Ánh mặt trời sáng ngời chiếu lên người nàng đem nụ cười kia dường như cũng nhiễm lây một tầng ánh vàng chói mắt. Lông mày Tiêu Vân Trác không tự chủ mà giãn ra, trong lòng tựa hồ cũng không còn bị đè nén nữa, hẳn đương nhiên có chút cao hứng khi nàng trở lại, nhưng là ngoài miệng vẫn thản nhiên: “Đã khỏe rồi?”

“Đã khỏe.” Thường Hy thuận miệng đáp lời, nghe thanh âm Tiêu Vân Trác, lại nhìn đến thần sắc trên mặt hắn, này cũng giống như bình thường a, làm sao tất cả mọi người đều nói hắn giống như Diêm Vương đen, nàng nhìn không giống nha!

“Cô xem ra rất thích ngủ, một dạng giống heo!” Tiêu Vân Trác không chút nghĩ ngợi mà bật thốt lên mấy lời này, vừa ra khỏi miệng liền lập tức nhíu mày, cái này không nên nói mới đúng, không phù hợp với thân phận của hắn.

Thường Hy thề nhưng không có suy nghĩ nhiều như vậy, đáp trả luôn: “Ăn được, ngủ được cũng là một loại phúc khí. Đa tạ Thái tử gia khen ngợi!” Tên khốn kiếp này một ngày không đả kích nàng hẳn cũng không thấy thoải mái đúng không?

Lời này thực sự là khiến Tiêu Vân Trác ghen trở về, trong lúc nhất thời nói không ra. Vốn còn muốn hỏi xem thân thể nàng thế nào, thấy nàng tới hắn cũng thật cao hứng, nhưng là tất cả những lời này đều bị đánh trở về. Hắn tự biết mình không thể cùng Ngu Thường Hy nói chuyện vượt qua ba câu, nếu không bị nàng làm cho tức chết thì cũng bị nôn chết.

Thấy gương mặt Tiêu Vân Trác lại trở nên đen thui, Thường Hy bất đắc dĩ thở dài. Nàng còn nhớ đến chuyện lâu trúc bên kia, nhưng là nhìn bộ dáng Tiêu Vân Trác nàng là nếu mở miệng hỏi thì hẳn nhất định sẽ không nói rồi. Nhưng là nếu không hỏi thì bứt rứt không yên, Triều Hà cùng Văn Thu cũng không thấy nhắc đến, có thể thấy được là tin tức bị phong tỏa, cho nên chỉ có thể tìm Tiêu Vân Trác hỏi thôi.

Ngay cả ngàn vạn không muốn, Thường Hy cũng chỉ có thể cười. Sớm biết như vậy vừa rồi cũng không sưng miệng mà nói như vậy, giờ lại phải bán rẻ tiếng cười, khề cần rằng, dằn lòng, hẳn muốn tự cao tự đại, cùng lắm thì... Cùng lắm thì nàng không hỏi tới là được! Nhưng rốt cục, Thường Hy vẫn phải mặt dày trưng ra một nụ cười, thấp giọng hỏi: “Thái tử gia, chuyện lâu trúc thế nào rồi? Hoàng thượng điều tra ra chưa?”

Tiêu Vân Trác lần này cũng không có làm bộ làm tịch, nghe Thường Hy hỏi, thần sắc ngưng trọng xuống: “Ngu Thường Hy, gia hỏi cô, ngày đó cô thế nào lại rơi xuống nước? Chớ nói với gia là vì cứu biểu tiểu thư, người khác tin, gia cũng không tin.”

Thường Hy không nghĩ tới hắn lại hỏi chuyện này, hơn nữa nghe giọng điệu của Tiêu Vân Trác thì giống như hắn biết được cái gì. Nhưng là Thường Hy có điểm khó nói, bất kể nói thật hay không đối với nàng đều không phải chuyện tốt. Nếu như nói thật, Tiêu Vân Trác không tin thì sẽ giáng cho nàng tội phỉ báng hoàng thân quốc thích, còn nếu hắn tin lại sẽ nghĩ nàng đang tính kế ly gián tình cảm huynh muội bọn họ. Thường Hy vốn không muốn nói chuyện này cho Tiêu Vân Trác, nàng cho rằng đây là chiến tranh của nữ nhân, nữ nhân đấu nhau có lúc cũng không cần nam nhân phải nhúng tay.

Thấy Thường Hy im lặng không nói, nụ cười trên mặt nàng từ từ biến mất, hắn biết có lẽ suy đoán của

mình là đúng, vì vậy trầm giọng hỏi: “Tại sao không nói lời nào? Ngu Thường Hy, đây không phải là tính cách của cô!”

Thường Hy nghe vậy nhìn Tiêu Vân Trác, hồi lâu mới quyết định, nói: “Thái tử gia, chuyện này bất kể chân tướng là gì thì nô tỳ cũng không thể nói ra. Ngài nói không sai, đây không phải là tính tình của nô tỳ, từ trước đến giờ nô tỳ là người có thù tất báo, coi như là biểu tiểu thư thì nô tỳ cũng không cam chịu để cho nàng ta khi dễ!”

Nói tới chỗ này Thường Hy dừng lại, nàng biết lời này của mình thực sự là quá càn rỡ, nhưng nàng chính là không muốn lừa dối Tiêu Vân Trác. Ở trước mặt hắn nàng vẫn thật sự là nàng, giờ phút này nàng cũng không muốn giấu diếm bản tính thật của mình, hạ quyết tâm lại nói tiếp: “Nếu là Thái tử gia sợ nô tỳ làm phương hại đến biểu tiểu thư, đại khái có thể đem nô tỳ trục xuất khỏi Đông cung nhưng là nếu muốn nô tỳ cam tâm tình nguyện bị người ta khi dễ là không thể nào. Chỉ là có một chút Thái tử gia có thể an tâm, chỉ cần biểu tiểu thư không tính kế nô tỳ, nô tỳ quả quyết không ra tay!”

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy, chỉ thấy sắc mặt nàng bình tĩnh không gợn sóng, nhưng là sâu trong tròng mắt kia lại ngùn ngụt lửa giận. Thường Hy không nói gì nhưng Tiêu Vân Trác cũng hiểu được, khóe miệng hiện lên một mặt cười nhàn nhạt, châm chọc nói: “Giọng điệu lớn nhĩ, ỉnh là thiên hạ vô địch sao?”

Thường Hy quát cường nói: “Thiên hạ vô địch thì không dám nhận, nhưng nếu người phạm đến nô tỳ thì nô tỳ quyết không buông tay, trước khi chết cũng phải kéo theo đem lưng đấy!”

Ngón trỏ Tiêu Vân Trác như có như không gõ lên mặt bàn, hồi lâu mới mở miệng nói: “Diệp Vũ nói đêm đó quả thật có người túm lấy mắt cá chân nàng, muốn dồn nàng vào chỗ chết, có phải hay không lúc ấy dưới nước quả thực có người?”

Thường Hy nghe hắn nói sang chuyện khác, trong lòng buông lỏng, không hiểu hắn rốt cuộc có ý gì, cứ như vậy liền bỏ qua? Nàng nói mấy lời đại nghịch bất đạo hắn cũng không có trách cứ, gia chính là gia, phần tâm tư này người khác cũng không dễ đoán. Tạm thời yên tâm về chuyện này nhưng khuôn mặt Thường Hy lại trở nên nghiêm túc, nghe ý tứ của Tiêu Vân Trác thì chuyện lâu trúc hình như vẫn chưa xong. Cũng đã trôi qua mấy ngày, làm sao lại lè mề như vậy?

“Không chỉ biểu tiểu thư, ngay cả mắt cá chân của nô tỳ cũng bị kéo lại, lúc ấy nếu không phải Nhị hoàng tử kịp thời tới cứu thì tính mạng của hai người coi như không giữ được rồi. Lúc ấy Ngũ hoàng tử cũng xuống nước, chỉ sau Nhị hoàng tử có một chút, nhưng là Ngũ hoàng tử đến cách chúng ta không xa liền lặn xuống nước, đây không phải rất kỳ quái sao? Nô tỳ đoán nhất định là hắn lặn xuống ra lệnh cho đám người kia rút lui, sau đó mới đỡ biểu tiểu thư lên khỏi mặt nước. Tóm lại mà nói, hai mẹ con bọn họ đều có quỷ!” Thường Hy bây giờ nghĩ lại cũng có chút không rét mà run, nếu là trẻ một chút nữa thì mạng của các nàng cũng không còn rồi, một nữ tử yếu đuối ở trong nước, sao có thể địch lại với sức nam nhân?

Trong đôi mắt Tiêu Vân Trác tỏa ra tia sáng lạnh khiến cho người ta phải run sợ, miệng cũng nói ra những lời khiến người khác hoảng hốt: “Chuyện này phụ hoàng cũng đã thẩm tra xong rồi, cô đoán xem kết quả là gì?”

156. Chương 158

Bất Thường Hy đoán, nàng đâu có nghĩ ra nhưng mà nghe giọng điệu Tiêu Vân Trác thì tựa hồ chuyện này giải quyết không hợp lý, hoặc là nói kết quả xử lý không làm cho người ta hài lòng.

“Hoàng thượng dù có thể nào đi nữa thì vẫn phải giữ vững công bằng chứ?” Thường Hy có chút bất an hỏi, chẳng lẽ Hoàng thượng trực tiếp cho qua? Cũng không a, Hoàng thượng không phải là người ngu ngốc như vậy!

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy nói: “Kết quả này ai cũng không nghĩ tới, bởi vì tất cả các cọc gỗ bị phá hư đều không thấy!”

Thường Hy nghe xong, cơ hồ là chân cũng đứng không vững, thân thể run một cái, vội đưa tay vịn bàn đọc sách, há miệng nói: “Vậy là có ý gì? Không thấy? Làm sao có thể không thấy?”

“Ngay đêm hôm đó, toàn bộ lầu trúc đều bị sụp đổ.” Tiêu Vân Trác thần nhiên nói, sắc mặt vô hình chung mà nhiễm thêm vài tầng âm ai.

Thường Hy sợ đến ngật người. Hoàng thượng rõ ràng đã ra lệnh phong tỏa hồ Thiên Hà, dưới tình huống như thế lầu trúc vẫn bị hủy, muốn tìm chứng cứ cũng không tìm được, không có chứng cứ thì khó có thể đả kích Mị phi, vị trí Thái tử vì thế mà càng không an ổn. Thường Hy chỉ cảm thấy sau lưng mồ hôi rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, ngay cả trong lòng bàn tay cũng có mồ hôi, có thể làm chuyện này ngay trước mắt Hoàng đế, Thường Hy phát hiện mình quả thực đã quá khinh thường Mị phi rồi, bà ta so với trong suy nghĩ của nàng thì còn lợi hại hơn nhiều lắm.

“Vậy ý của Hoàng thượng...” Thường Hy đã không còn ôm nhiều hy vọng, chứng cứ đã bị mất, không thể giải quyết được gì rồi, muốn tra cũng không thể nào tra được nữa!

Tiêu Vân Trác không nói gì nhưng sắc mặt âm ai lại càng thêm chứng thực suy nghĩ của Thường Hy.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh trở lại, hai người đều không nói chuyện. Tiêu Vân Trác vốn ít lời, Thường Hy lại một câu không nói, chuyện này đối với nàng là đả kích quá lớn. Nàng mưu tính lâu như vậy, đến cuối cùng cái gì cũng không thu được, chỉ sợ là Mị phi đang vô cùng đắc ý đấy!

Loan Minh cung.

Mị phi nhìn nhi tử của mình, thần sắc hai mẹ con đều không tốt. Trong đại điện lớn như vậy ngay cả một người phục vụ cũng không có, đều bị đuổi ra ngoài, La Thúy Yên cũng không cho phép ở lại.

“Con tra được chưa? Chuyện này rốt cục là người nào làm?” Trên mặt Mị phi mang theo mấy phần mệt mỏi, mấy ngày nay quả thực làm bà lo âu không dứt.

Tiêu Vân Bác lắc đầu một cái, cắn răng nói: “Con đã cẩn thận điều tra, dò hỏi ngự lâm quân, bọn họ đều nói đêm đó không có bất luận kẻ nào đến gần các lầu trúc. Đến tột cùng là kẻ nào thần không biết quỷ không hay mà lên vào đây?”

“Lầu trúc sụp đổ đây là sự thật, nếu như không có ai đến, lầu trúc kiên cố như vậy sao có thể vô duyên vô cớ sụp xuống được, thực là trò cười lớn nhất thiên hạ!” Lòng mảy Mị phi nhăn lại, theo lý mà nói đám lầu trúc này sụp xuống đối với bọn họ là chuyện tốt, không cần lo lắng bị người ta bắt được nhược điểm. Nhưng là nếu như chuyện này do người mình làm thì còn dễ nói, chỉ cần đem chứng cứ trực tiếp thiêu hủy là được, đau đầu nhất là bọn họ lại không biết do ai làm. Chuyện như vậy có thể an tâm sao? Giống như trên đỉnh đầu treo một thanh đao, không biết khi nào rơi xuống, đáng sợ nhất là không biết chủ nhân của thanh đao ấy là ai?

“Mẫu phi, người đoán xem có phải là do Thái tử làm?” Hai hàng lông mày của Tiêu Vân Bác nhíu thật chặt lại một chỗ, sâu trong đôi mắt ánh lên ngọn lửa hận.

Mị phi lắc đầu một cái nói: “Ta nghĩ không phải, hắn không có lý do gì để làm thế. Là hắn chủ động nhắc tới chuyện này, chắc hắn là muốn bắt được chứng cứ dồn chúng ta vào chỗ chết, sao có thể phá hủy đám cọc gỗ đó được chứ? Thái tử sẽ không làm chuyện này đâu!”

“Nếu không phải hắn, còn có thể là ai?” Tiêu Vân Bác cúi đầu trầm tư, chậm rãi nói.

“Trong hậu cung này còn ẩn núp một cao thủ như vậy, mấy năm gần đây ta thế nhưng lại không phát hiện ra. Bất kể người nọ là ai, nhất định phải lôi được hắn ra ngoài, nếu không thì ăn ngủ cũng không được yên!” Mị phi nghĩ tới nghĩ lui, trong đám thù địch của bà ai còn có thể có thủ đoạn được như thế này?

“Mẫu phi yên tâm, nhi thần hiểu rõ cần phải làm gì. Dù có phải đào sâu ba thước đất cũng nhất định phải tìm cho ra kẻ đó!” Tiêu Vân Bác từ trước đến nay chưa bao giờ phải chịu bị khống chế, nếu như sau lưng bọn họ có một bàn tay đen tùy thời bám theo, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy kinh sợ bất an.

Chuyện lầu trúc sụp đổ tất nhiên mang đến sóng to gió lớn cho hậu cung, chẳng qua là lúc đó Thường Hy vẫn còn hôn mê nên không biết mà thôi. Cơ hồ là tất cả chủ tử trong hậu cung đều bị gán hiềm nghi, Hoàng

để giận dữ hạ lệnh, kể từ bây giờ bất cứ ai cũng không cho phép nhắc tới chuyện này, nếu không cứ theo luật mà xử tội. Lời ấy ban xuống, chỉ trong một đêm chuyện này liền trôi qua sạch sẽ nhưng là trong lòng mọi người ai cũng vẫn còn nghi vấn.

Lại qua hơn mười ngày, phong hàn của Mạnh Điệp Vũ rốt cục đã khỏi hẳn, cũng có thể đi ra Cẩm Hoa hiên rồi. Thường Hy vẫn như cũ bận rộn, mỗi ngày cùng Vân Thanh ai làm việc người nấy, mặc dù gặp mặt mấy lần nhưng cũng chỉ chào hỏi qua loa một chút.

Vốn là đám người Phùng Lương dễ bị Đỗ Đình Phương cùng La Thúy Yên khích bác, muốn tìm cách gây chuyện với Thường Hy trong đêm thất tịch nhưng mà thứ nhất Tiêu Vân Trác căn bản không cho phép bọn họ đi tham dự, thứ hai Thường Hy lại phòng ngừa kín đáo, coi như ở trong Đông cung, mấy lần giao chiến cả trong sáng lẫn ngoài tối thì bọn Phùng Lương dễ cũng lấy thất bại mà chấm dứt.

Một ngày kia, gió nhẹ phất qua, nắng chiếu rực rỡ. Đã là cuối thu đầu đông, ánh nắng chiếu lên người cũng không còn cảm giác nóng bỏng mà tăng thêm vài phần ấm áp.

Lại cứ trùng hợp như thế, trước Doanh Nguyệt điện, Mạnh Điệp Vũ, đám người Phùng Thư Nhã, còn có cả Thường Hy trong lúc vô tình cứ thế mà chạm mặt nhau, thật là hình ảnh khiến người ta cảm thấy vô cùng quỷ dị. Trải qua mấy ngày nay, ai cũng trở nên thận trọng, tránh không gặp đối phương miễn sinh chuyện thị phi, bây giờ thì muốn tránh cũng không thoát.

Thường Hy là từ trong Doanh Nguyệt điện bước ra ngoài, bên Phùng Lương dễ từ phía tây hành lang đi tới mà Mạnh Điệp Vũ lại từ cửa chính đến đây. Cửa chính của Đông cung và hành lang chỉ thấy trồng đầy hoa cỏ, cây cối, bóng cây dày đặc đem hành lang che chắn cho nên nhất thời cả bọn không nhìn thấy nhau.

Thường Hy nhìn hai đội nhân mã, trong lòng cười to, thật là oan gia ngõ hẹp! Vốn Phùng Lương Nhã cùng Mạnh Điệp Vũ không có đụng chạm, cố tình Phùng Thư Nhã cái nữ nhân không có đầu óc này lại đi gây sự với tiểu bạch hoa Mạnh Điệp Vũ, cũng không biết là bị người nào khích bác, tóm lại là, không chỉ không thu được gì lại bị Mạnh Điệp Vũ giả trang đáng thương nhu nhược khóc lóc một phen, khiến cho Tiêu Vân Trác hung hăng khiển trách một hồi nhưng lại không có đem nằng nặc cắn bết. Vì vậy, oan gia ngõ hẹp, hôm nay rốt cục chạm mặt nhau!

157. Chương 159

Thường Hy nhìn cục diện trước mắt mà trong lòng cực kỳ hồi hộp! Đây quá tốt, cường cường đối kháng, vừa là thanh mai trúc mã, vừa là tần thiếp danh chính ngôn thuận. Nàng mấy ngày nay rảnh rỗi không có việc gì làm, giờ có kịch hay xem rồi, suy nghĩ một chút, cực kỳ tư tưởng xấu tiến lên một bước nói: “Nô tỳ tham kiến biểu tiểu thư, tham kiến Phùng Lương dễ!”

“Đứng lên đi!” Phùng Thư Nhã lạnh lùng nói, nhìn Thường Hy vô cùng không thuận mắt.

“Ngu Thượng nghi mau đứng dậy thôi!” Mạnh Điệp Vũ tiến lên một bước tự tay đỡ dậy Thường Hy, khoe miệng lộ ra một nụ cười xấu hổ mang theo vài phần e sợ, lại nói: “Ngu thượng nghi sao có thể giống như cung tỳ bình thường, lễ lớn như vậy, Điệp Vũ nhận không nổi!”

Thường Hy không thể không cảm thán, Mạnh Điệp Vũ này thật biết cách làm người, nếu không phải nàng đã biết con người thật sự của cô ta thì hôm nay chỉ sợ đã nói đỡ vài câu rồi! Nhìn lại Phùng Thư Nhã ngày thường vẫn là bộ dáng cao cao tại thượng, Thường Hy luôn luôn ghét dạng nữ nhân này, thật đúng là đem mình biến thành nhân vật lớn!

“Biểu tiểu thư nói như vậy nô tỳ không dám nhận. Biểu tiểu thư cùng Thái tử gia là thanh mai trúc mã, biểu huynh biểu muội, bình thường Thái tử gia đều dặn dò nô tỳ chăm sóc ngài, nô tỳ nào dám sơ ý.” Khuôn mặt Thường Hy mang theo nụ cười, âm lượng lại hơi ột chút. Nàng có chút ý xấu, bởi vì Tiêu Vân Trác đang ở trong thư phòng, hẳn hẳn là có thể nghe được động tĩnh ngoài cửa rồi, trùng hợp lúc này hẳn cũng vừa làm xong công sự, rất rảnh rỗi, không biết hẳn sẽ thiên vị ai?

Phùng Thư Nhã nghe vậy sắc mặt tối sầm, nhìn Thường Hy nói: “Ngu Thượng nghi nói thật hay, công phu nịnh bợ người khác ngày càng tiến bộ a!”

Mạnh Điệp Vũ cup đầu xuống , tựa hồ có bộ dáng thẹn thùng, bàn tay nắm thật chặt lấy khăn lụa, tựa hồ như đối với chuyện trước mắt có chút sợ hãi.

Thường Hy liếc nhìn nàng ta một cái, lại nhìn Phùng Thư Nhã nói: “Phùng Lương đề quá đề cao nô tỳ rồi. Về điểm công phu này nô tỳ nào có thể sánh được với ngài. Ngày hôm đó Phùng Lương đề cùng với Ngũ hoàng tử phi nói chuyện ở ngự hoa viên, nhìn ngài dụ dỗ cho Ngũ hoàng tử phi vui mừng ra vẻ mặt đó, nô tỳ thực là mặc cảm. Ngày khác nếu có dịp, kính xin Phùng Lương đề dạy cho nô tỳ một chút!”

Phùng Thư Nhã nhất thời đỏ bừng cả khuôn mặt, nàng thật không ngờ Ngũ Thường Hy lại thấy được bộ dáng nàng ở chung với La Thúy Yên, trong lúc nhất thời vô cùng xấu hổ, vội vàng vàng giải thích: “Cũng chỉ là tình cờ gặp được, nói hai câu mà thôi!”

Thường Hy không thích người trong Đông cung đi lại quá gần với đám người Ngũ hoàng tử phi, Đại hoàng tử phi, Tiêu Vân Trác lại càng khỏi phải nói. Cho nên nói Phùng Lương đề thật sự là một người ngu, ngay cả tâm tình của Thái tử gia cũng đoán không ra được mà tranh sủng ái! Nhìn một chút biểu tiểu thư nhà người ta xem, thường ngày chỉ tiếp xúc sơ giao với người của Tam hoàng tử, còn lại tránh xa không hề giao thiệp với!

Đầu tiên, nàng ta biết được Đại hoàng tử và Ngũ hoàng tử cùng Tiêu Vân Trác quan hệ không tốt chút nào, dĩ nhiên không thể kết giao. Tiếp theo, nàng ta cùng thím Phi Hà có mối hận cũ càng không thể lui tới, cho nên cũng chỉ có thể cùng Lệ Bình nói qua nói lại mấy câu. Lại cứ Lệ Bình nhìn nàng không vừa mắt cho nên cũng không mấy thân thiết. Cứ như vậy, Mạnh Điệp Vũ cả ngày đều ở Cẩm Hoa hiên, không có bước chân ra ngoài, người khác nhìn vào thì cho là nàng ta thật khéo léo, nhưng chỉ có mình Thường Hy biết Mạnh Điệp Vũ là không còn cách nào khác mà thôi.

Thường Hy nghe được lời Phùng Thư Nhã, nụ cười trên mặt nhạt dần, giọng nói trở nên lạnh như băng: “Phùng Lương đề nếu như có thời gian đi lấy lòng người ngoài, không bằng suy nghĩ một chút nên lấy được hoan tâm của Thái tử gia như thế nào, đúng không?”

Lời này có chút chói tai, nhưng là thân phận hiện tại của Thường Hy bất đồng, là đại hồng nhân trước mặt Thái tử gia, nói hai ba câu bọn họ cũng chỉ có thể nghe mà thôi. Chỉ là trong lòng Phùng Thư Nhã đã nghiêng rằng nghiêng lời mắng chửi Thường Hy, chớ cậ gần nhà có gì hay ho?

Thường Hy nhìn khuôn mặt Phùng Lương đề cũng đoán được trong lòng nàng ta nghĩ gì, nhưng là Thường Hy không muốn cãi nhau, chỉ thần nhiên nói: “Biểu tiểu thư và Phùng lương đề đều tới gặp Thái tử gia?”

“Thái tử gia đang bận sao?”

“Biểu ca đang bận sao?”

Hai người trăm miệng một lời hỏi, âm thanh vừa dứt thì nhất thời lâm vào trầm mặc. Thường Hy trong lòng vô cùng thích thú, hồi lâu mới lên tiếng: “Thái tử gia đang xem tấu chương. Biểu tiểu thư và Phùng Lương đề vào trong đại điện ngồi tạm đi, đợi nô tỳ đi hỏi một chút!”

Thường Hy nói xong liền xoay người rời đi, chỉ để lại hai người đứng đó đối mặt nhau, vào điện cũng tốt, không vào cũng tốt, nàng không quan tâm.

Thường Hy vừa đi, Phùng Lương đề nhìn bộ dạng diêm dâm đáng yêu của Mạnh Điệp Vũ liền nổi giận. Lần trước nếu không phải nàng ta giả trang đáng thương thì mình cũng chưa chắc thua trong tay nàng, nghĩ tới đây liền châm chọc nói: “Một đại cô nương chưa chồng cũng không kiêng dè một chút, coi như là biểu ca đi nữa thì cũng không thể không da không mặt mà lấn tới!”

Mạnh Điệp Vũ một hồi tức nghẹn, mặc dù đã sớm biết Phùng Thư Nhã miệng chớ không thể mọc ra ngà voi thế nhưng nghe mấy lời này vẫn không chịu nổi, nghĩ rồi nói ra: “Lời này của Phùng Lương đề không đúng rồi. Ta cùng biểu ca lớn lên từ nhỏ, tình cảm sâu đậm người khác không thể so bì được, thân cận một chút cũng không tính làm gì. Nhưng là Phùng Lương đề vào Đông cung cũng được mấy tháng rồi, nghe nói biểu ca còn chưa có bước qua cửa phòng cô một bước, làm nữ nhân như vậy thật thất bại! Cô nên ở trong phòng tự kiểm điểm bản thân xem mình còn chỗ nào chưa tốt mà không phải là suốt ngày đi khắp nơi gây chuyện thị phi khiến người ta chán ghét!”

Một công kích đối phương chưa xuất giá mà không ở yên trong nhà, một công kích đã gả rồi mà vẫn hoàn bích (còn là xử nữ), Thường Hy còn chưa có vào thư phòng, nghe đến đó mặt mày cũng nở rộ, quả nhiên nàng rời đi chưa không gian cho bọn họ mới có kịch hay để xem! Ai nha, tiểu bạch hoa miệng thật ác độc, Phùng Lương dễ cũng không kém, hai người cãi vã thực lực xem như ngang nhau, so tâm cơ thì người khác còn kém xa!

Thường Hy bởi vì đưa lưng về phía cửa thư phòng cho nên không có phát hiện Tiêu Vân Trác từ thư phòng vén rèm đi ra, vẫn còn đang tựa cửa nội điện nhìn ra ngoài xem náo nhiệt đấy!

“Đẹp mắt không?” Tiêu Vân Trác nhìn bóng lưng Thường Hy nhẹ giọng hỏi, nhưng là trên mặt lại có chút buồn bực. Đây là đang làm gì, chê cười hần quản lý không tốt ư?

“Đẹp mắt a! Chắc chắn, nữ nhân đấu võ mồm khó lường nha. Nếu là Thái tử gia nhìn tận mắt được thì tốt...” Nói tới chỗ này thân thể Thường Hy cứng đờ, thanh âm mới vừa rồi... Mẹ ơi, Thái tử gia! Lần này bị tóm trực tiếp tại trận, nàng nên làm cái gì bây giờ? Có muốn hay không làm bộ không nghe thấy gì mà trực tiếp đi ra ngoài?

Nhưng là nếu hần kêu nàng ở lại thì làm sao bây giờ? Mới vừa rồi còn nghĩ nếu như hần thấy được bộ mặt thật của hai người kia thì tốt biết bao nhiêu, tuy nhiên lại quên mất mình nghe lén ở góc tường cũng không vẽ vang gì a! Hơn nữa ngoài cửa một người là biểu muội của Tiêu Vân Trác, một người là tần thiếp của hần, chính nàng một kẻ nô tỳ lại ở một bên nghe lén, nói thế nào cũng không qua được a!

Lần này thật xong đời! Làm sao bây giờ?... Làm sao bây giờ?

158. Chương 160

Thường Hy trái lo phải nghĩ thật là cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, lần này chính mình còn tự động đưa chân vào tròng, còn bị bắt tại hiện trường. Trong lúc bất chợt nàng nhớ tới ở trước mặt Tiêu Vân Trác còn khoắc lác vô sỉ mà nói nàng sẽ không chủ động tính kế Mạnh Điệp Vũ, nhưng nhìn cục diện hôm nay, nàng quả thật không có động thủ, nhìn ra là ngoài ý muốn, nhưng nếu như Tiêu Vân Trác hiểu lầm thì thật không hay rồi!

“Thái tử gia, thật ra thì nô tỳ không có làm gì, chỉ là xem náo nhiệt đấy!” Thường Hy thàn than một tiếng, thời thì cứ thẳng thắn nhận vậy, lấy bản mặt đưa đám của Tiêu Vân Trác mà nói thì cơ hội lừa gạt được hần rất thấp, xác suất thất bại thẳng tắp hướng lên. Nếu là nói thật, nhiều lắm thì hần chỉ trách nàng lòng dạ hẹp hòi, thời thời khắc khắc muốn trả thù người ta chứ cũng không thể làm gì hơn đâu!

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy một cái. Hần đã sớm biết cô gái nhỏ này sẽ tận dụng mọi thời cơ khiến người khác sống dở chết dở, khụ khụ... Nói thật hần cũng không rõ lòng dạ hai người ngoài kia, vì vậy nhìn Thường Hy nói: “Cô là nô tỳ sao? Gia khát nước rồi, còn không mau đi pha trà?”

Nhìn Tiêu Vân Trác xoay người rời đi, Thường Hy có chút ngẩn người, đây là tình huống gì a? Biểu ca không phải là nên che chở cho biểu muội sao? Người ngoài đều đồn đại rằng biểu ca biểu muội tình ý liên tục, nhìn biểu muội của hần bị người ta bắt nạt hần cũng không đi ra bảo vệ hay sao? Dĩ nhiên nhìn tình hình trước mắt thì lực chiến đấu của hai người còn ngang hàng, chỉ cần không đùa bỡn tâm cơ thì không dễ dàng bị thua!

Nhưng là xem thái độ của Tiêu Vân Trác thì có chút khả nghi, Thường Hy vừa bước đến phòng trà vừa nghĩ, có chút cổ quái... Tuyệt đối cổ quái!

Ngâm trà xong thì bưng trở lại, Thường Hy lợi dụng thời gian đi chậm lại liếc mắt nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy Mạnh Điệp Vũ mặt không đỏ, hơi thở không gấp, mi mắt sụp xuống duyên dáng yêu kiều. Mặt khác Phùng Thư Nhã lại là đỏ mặt tía tai, thân thể run khê, hai mắt tức giận trợn trừng như chuông đồng nhìn đối phương. Thường Hy than thầm, nhìn vậy đã biết là phân ra ai cao thấp a! Nàng đúng là đánh giá cao Phùng Thư Nhã, như thế xem ra... Chắc chắn... Thật không thể làm mặt bàn a, nếu không thì đã nghe được bọn họ nói được những gì rồi!

Vén rèm lên bước vào thư phòng, Thường Hy đặt khay trà trong tầm tay Tiêu Vân Trác, thận trọng nhìn hần một cái. Thường Hy thật sự không rõ vị biểu tiểu thư này trong lòng Tiêu Vân Trác này là có địa vị

gì, mắt khê di chuyển, cười nói: “Thái tử gia, người xem... Có muốn gặp biểu tiểu thư và Phùng Lương để một lần hay không? Đều đang ở ngoài chờ đấy!”

Tiêu Vân Trác thần tình bất động, cầm chén trà nhấp một ngụm, lúc này mới chậm rãi nói: “Ngu Thượng nghi từ bao giờ lại không có mắt nhìn rồi hả?”

Thường Hy bị nghẹn suýt chết, thần sắc cứng đờ, trong lòng thầm mắng, chẳng cái gì mà chẳng, đây là biểu muội và tần thiếp nhà ngươi, cùng ta có cái quan hệ gì hả? Ở trong này thì phải cười làm lành với hắn, ra cửa lại cười làm lành với hai vị kia, năng thế nào lại xui xẻo vậy a?

Nhưng là thái độ này thật sự làm người ta hoài nghi... Thường Hy tuyệt đối sẽ không dễ dàng nhận thua, suy nghĩ một chút lại nói: “Thái tử gia bận rộn một hồi nữa là xong phải không? Biểu tiểu thư từ xa xôi tới đây, Thái tử gia cũng nên gặp mặt chứ! Về phần Phùng Lương để, ngài nhất định phải gặp mặt, nô tỳ đảm nhiệm không nổi việc đuổi khách nữa rồi! Bao nhiêu xấu xa đều đến tay nô tỳ, lễ mừng năm mới năm nay Doanh Nguyệt điện cũng không cần dán môn thần (thần giữ cửa) nữa, cứ để nô tỳ đứng trước cửa là được!”

Tiêu Vân Trác một hơi nghẹn không lên, trực tiếp đem trà trong miệng phun vào chồng sách trước mặt, ho khan không ngừng, lật mí mắt hung hăng nhìn Thường Hy, muốn nói chuyện mà ho không dứt, trong lúc nhất thời mặt cũng đỏ lên!

Thường Hy vội vàng tiến lên vỗ lưng thông khí cho hắn, vừa vỗ vừa nói: “Thái tử gia, ngài lớn như vậy rồi uống miếng nước cũng có thể sặc sao? Chắc chắn, sách này ta xem là không thể dùng nữa rồi, ngài trước chờ một lát, nô tỳ giúp ngài dọn dẹp!” Thường Hy chân tay nhanh lẹ đem bàn thu dọn một lần, sau lại nói: “Nô tỳ đi đổi cho ngài ly trà khác, Thái tử gia chờ!” Thường Hy lại hối hả đem trà cũ bưng ra ngoài, trong chốc lát lấy một ly trà mới đặt trước mặt Tiêu Vân Trác. Nhìn Tiêu Vân Trác mây đen giăng đầy mặt, Thường Hy không đợi hắn mở miệng trách mắng mình, lập tức nói: “Nếu Thái tử gia không muốn gặp biểu tiểu thư cùng Phùng Lương để nô tỳ sẽ lập tức đi cự tuyệt ngay, tránh cho biểu tiểu thư cùng Phùng Lương để mất công chờ đợi, thấy lâu không được họ còn tưởng nô tỳ làm trung gian nói xấu đâu rồi! Ai, xem ra đầu năm nay làm môn thần cũng không dễ dàng gì, thời điểm cuối năm Thái tử gia nhớ cho nô tỳ hồng bao to một chút, nô tỳ đây làm người xấu cũng phải có công chứ!”

Thường Hy nói xong nhấc chân liền chạy, năng cũng không phải kẻ ngu, không chạy còn ở lại đây chờ ăn mắng à? Nàng mới không bao giờ làm mấy loại chuyện ngu xuẩn ấy đấy!

Tiêu Vân Trác nhìn thân ảnh Thường Hy biến mất trong nháy mắt, trong lúc nhất thời liền dờ khóc dờ cười, làm cái gì vậy? Cô gái nhỏ này là đang trả thù hắn đi, nói một chút cũng kẹp thương mang gậy. Nếu muốn làm môn thần vậy thì được, ngày mai cô liền chính thức bắt đầu nhậm chức đi, bao lì xì của hắn cũng không phải dễ cầm như vậy!

Thường Hy ra khỏi cửa thư phòng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đã bắt nàng làm môn thần thì phải trả giá thật lớn đấy!

Ra ngoài đại điện, Thường Hy nhìn hai người trước mắt liền nở nụ cười nhẹ nhàng nói: “Biểu tiểu thư, Thái tử gia nói rồi, ngài ấy công vụ bận rộn. Chờ mọi việc xong xuôi sẽ tự mình đến đó cùng biểu tiểu thư nói chuyện. Ngài cũng biết thời gian này trên triều đình công sự phức tạp, ngay cả thời gian nghỉ ngơi Thái tử gia cũng không có, cả ngày đi theo Hoàng thượng xử lý quốc sự, cho nên xin biểu tiểu thư chớ trách!”

Nói xong câu này lại nhìn Phùng Lương để nói: “Lương để chủ tử, Thái tử gia bảo ngài cứ về trước, tối nay nếu có thời gian Thái tử gia sẽ đến gặp ngài!”

“Thật? Thái tử gia thật nói như vậy?” Phùng Lương để vui mừng quá đỗi, trong lúc nhất thời thậm chí có một chút rung động.

“Dạ, Thái tử gia nói như vậy, nô tỳ chẳng qua là chỉ thuật lại mà thôi. Về phần Thái tử gia có thời gian hay không nô tỳ cũng không dám bảo đảm.” Thường Hy cười nói, nếu muốn kích thích thêm cho đám nữ nhân kia đấu tranh thì phải lợi dụng nam nhân này một chút. Hai người này đều có địch ý với nàng, thay vì để bọn họ tính toán nàng, không bằng để bọn họ đấu tranh nội bộ tốt lắm, nàng còn mừng rỡ đứng ngoài xem kịch vui!

Xét thấy chuyện giả truyền khẩu dụ của Thái tử gia... Người kia ý tứ căn bản cũng không chào đón Phùng

Lương để, nàng cũng liền quan báo tư thù một phen. Nhớ tới thời gian trước kia Phùng Lương để gây khó dễ cho nàng, Thường Hy liền tức giận đến nghiến răng, hơn nữa còn cư nhiên cùng Đỗ Đình Phương và La Thúy Yên đối phó nàng, nàng không nghiêm chỉnh trị cho cô ta một phen thì thật đúng khinh nàng là tiểu nhân vật!

Đôi mắt đẹp của Thường Hy chuyển một cái, quả nhiên thấy được Mạnh Điệp Vũ có chút mắt hồng, tối nay chỉ sợ có trò hay để nhìn!

159. Chương 161

Thường Hy nhìn hai người, thần sắc yên lặng không nói, chẳng qua là trên mặt vẫn nở một nụ cười, chỉ nghe thấy Phùng Lương để nhìn Mạnh Điệp Vũ nói: “Biểu tiểu thư đi thông thả, bản Lương để phải đi rửa mặt trang điểm một chút, không có thời gian theo bồi. Thuận tiện ta cũng xin tặng một câu, nữ nhân thì phải biết tuân thủ bốn phận cho tốt, đừng cả ngày nghĩ đến những thứ không phải của mình. Con người a, nên tự biết rõ mình là ai mới tốt!”

Nghe lời nói này xem, chắc chắn, thật là cửa vào tận xương đến ba tấc nha! Có thể thấy được là Phùng Lương để căm ghét Mạnh Điệp Vũ đến cỡ nào. Mạnh Điệp Vũ tựa như một con cá chuối trơn bóng bắt không tới tay, người người đối với nàng ta hận muốn chết nhưng lại không cách nào bắt được. Phùng Lương để đương nhiên là muốn nhân cơ hội hung hăng đả kích Mạnh Điệp Vũ một phen rồi!

Thần sắc Mạnh Điệp Vũ vẫn như cũ không thay đổi, mí mắt cũng không thêm nâng, chẳng qua là vẫn dùng thanh âm sợ hãi nói: “Phùng Lương để thật tốt bụng, đa tạ lời khuyên của cô, chỉ tiếc hôn sự của Điệp Vũ đã sớm được định đoạt, không nhọc Lương để quan tâm!”

Thường Hy nghe vậy là hiểu, tiên Hoàng hậu khi còn sống cũng đã có ý muốn Mạnh Điệp Vũ nhập phủ Đông cung rồi. Nói vậy Mạnh Điệp Vũ chính là biết rõ chuyện này cho nên mới yên tâm thoải mái ở tại trong cung.

Phùng Thư Nhã có chút nghi hoặc, nhìn Mạnh Điệp Vũ một cái, lại nói: “Nếu như đã có hôn sự, biểu tiểu thư tốt nhất nên an phận thủ thường chờ xuất giá đi, cũng nên hiểu được bản thân cô cùng biểu ca nam nữ khác biệt!”

Thường Hy hiện tại có chút bội phục Phùng Thư Nhã rồi, có thể thấy thấy được là nàng ta không có hiểu được ý tứ của Mạnh Điệp Vũ. Thường Hy nghe mà muốn cười, nhưng là hiện tại chỉ sợ Mạnh Điệp Vũ cũng không thể nói ra người mình được gả cho là Tiêu Vân Trắc, nghe thấy mấy lời tức đòi mạng của Phùng Thư Nhã cũng chỉ có thể lặng lẽ nuốt xuống.

Quả nhiên là thấy được trong mắt Mạnh Điệp Vũ lóe lên một tia tức giận, Thường Hy cho là nàng ta sẽ không nói chuyện, ai ngờ Mạnh Điệp Vũ lại tiếp lời: “Lời này của Phùng Lương để cũng có chút không phải rồi. Mấy ngày trước Hoàng thượng từng chính miệng nói qua, ngài cùng biểu ca là nơi ta có thể dựa vào, nhưng là nghe Phùng Lương để nói thì tựa hồ đối với lời nói của Hoàng thượng có rất nhiều ý kiến a! Nếu Phùng Lương để nói như vậy không bằng đến chỗ Hoàng thượng nói thẳng muốn đuổi Điệp Vũ ra khỏi cung là tốt rồi! Nhưng là mấy lời bất kính đối với Hoàng thượng này nếu như truyền đến tai ngài, Phùng Lương để gánh nổi cái tội này chứ?”

Phùng Thư Nhã một hồi cứng họng. Thường Hy thật là được đại khai nhãn giới nha, quả nhiên không thể coi thường Mạnh Điệp Vũ, lực chiến đấu không thể so sánh với người bình thường được!

Phùng Lương để tức giận phẩy tay áo bỏ đi, Thường Hy nhìn bóng lưng của nàng, trong lòng âm thầm thở dài nói: “Nữ nhân như vậy sống ở trong Đông cung, thật đúng là khiến người ta lo thay mà thấp thỏm!”

Mạnh Điệp Vũ ngẩng đầu nhìn Thường Hy, khóe miệng nhếch lên nói: “Ngu Thuợng nghi thật đúng là có bản lãnh lớn, hai ba câu nói là có thể bàng quan đứng nhìn. Xem ra chúng ta càng đấu thì càng người chết ta sống đây!”

Khóe mắt Thường Hy nhảy lên, lại thần nhiên nói: “Biểu tiểu thư đa tâm rồi, điều này cùng tôi đâu có quan hệ gì! Vẫn là nên suy nghĩ nếu như tối nay Thái tử gia thật sự đến chỗ Phùng Lương để thì về sau biểu tiểu thư thấy Phùng Lương để chỉ sợ là càng bị thua thiệt hơn đấy!”

160. Chương 162: Vô Tình Gặp Ân Nhân Cứu Mạng.

Tiến được hai người đi, lúc này Thường Hy mới thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần hai người bọn họ tự đấu với nhau, nàng có thể sống an ổn rất nhiều ngày. Hiện tại nàng đang có chuyện cần đi làm, lần trước Hoàng thượng đưa cho ngọc bài còn chưa có thu lại. Theo lý mà nói, đêm thất tịch qua rồi, nàng cũng nên đem ngọc bài trả lại cho Hoàng thượng.

Nghĩ tới đây Thường Hy càng phát giận Mạnh Điệp Vũ. Nếu như nàng ta không đến, đêm thất tịch cứ tiến hành theo kế hoạch của nàng khiến cho Hoàng thượng thật cao hứng. Hơn nữa vì yến hội lần này, đại ca nàng cùng Tứ thần ca ca hao tổn không ít sức lực, Hoàng thượng vốn là có ý muốn khảo sát các ca ca của nàng, chỉ tiếc vì chuyện rơi xuống nước, cộng thêm với việc lầu trúc bị sụp đổ, chỉ sợ đã bị quăng ra sau đầu rồi.

Thường Hy không thể cứ để chuyện này tan thành mây khói như vậy. Ngu gia nàng quả thật đã bỏ ra công lao, Hoàng thượng cũng có ý tứ thưởng thức, nàng tuyệt đối không để cho cơ hội lần này cứ như vậy bay đi, cho dù bay đi cũng phải kéo trở về.

Buổi trưa, mặt trời tỏa ra nhiệt lượng hùng hực, mặc dù không còn là thời tiết giữa hè nóng bức nhưng là vẫn không dám đi trực tiếp dưới ánh mặt trời như vậy. Thường Hy đứng dưới mái nhà cong nghỉ ngơi, lấy khăn tay ra lau mồ hôi trên trán, mượn cơ hội đưa trả ngọc bài này để khiến Hoàng thượng một lần nữa nhớ ra các ca ca của nàng. Nếu như chờ Hoàng thượng nghĩ ra thì không biết đến bao giờ, sang năm cũng vừa đúng dịp thi hội ba năm tổ chức một lần. Thường Hy không cầu Hoàng thượng trực tiếp phong cho ca ca của nàng chức quan gì, nàng chỉ mong Hoàng thượng có thể cho huynh ấy cơ hội lần đầu tiên được tham gia thi cử là tốt rồi!

Ngự chỉ phong quan thế nào cũng không thể bằng được chính đáng hợp tình xuất thân khoa cử làm người ta kính nể. Người đọc sách tự nhận mình thanh cao, đó là bởi vì bọn họ mười năm gian khổ học tập, trong lòng ngực tự có tài năng văn chương, có thể tham gia thi hội ghi tên bằng vàng đó chính là vinh dự lớn nhất của bọn họ. Phần vinh dự này, không phải ai cũng có thể có.

Thường Hy nghĩ tới đây, sờ sờ ngọc bội bên trong tay áo, hạ tuyết tâm. Nàng quay người lại, nhưng không ngờ Tiêu Vân Trác đứng ở đằng lúc nào, hù dọa nàng giật mình, sắc mặt có chút trắng bệch, nói: “Thái tử gia, ngài hù dọa gây chết người đấy!”

“Đang nghĩ gì mà mất hồn như vậy?” Tiêu Vân Trác mở miệng hỏi, nhìn Thường Hy không giống như là đang nghĩ ra cái chủ ý quái dị nào, nhưng nàng lại vì cái gì mà mất hồn?

“Không có gì. Nô tỳ nghĩ đêm thất tịch cũng đã qua, nô tỳ nên đem ngọc bài giao trả lại cho Hoàng thượng, cho nên muốn đến chỗ Thái tử gia hỏi ý kiến một chút!” Thường Hy nói thật, loại sự tình này không cần thiết phải gạt Tiêu Vân Trác. Dù sao nàng là người của Đông cung, ca ca của nàng có tiến vào sĩ đồ đi chăng nữa thì cũng phải bám vào môn hạ của Thái tử, cho nên càng không thể gạt Tiêu Vân Trác. Nếu như ca ca của nàng may mắn được Tiêu Vân Trác coi trọng, đợi khi hắn đi lên để vị thì Ngu gia cũng sẽ bơi cao đấy!

Tiêu Vân Trác biết Thường Hy sẽ không bỏ qua cho cơ hội lần trước, trong lòng hắn thật ra cũng lo nghĩ, nhưng là loại chuyện này hắn không thể mở miệng trước. Ngay cả khi tương lai hắn muốn dùng Ngu gia thì cũng không thể quá thấp kém.

“Được.” Tiêu Vân Trác dứt khoát nói, lại nhìn Thường Hy: “Lầu trúc xây dựng phụ hoàng rất hài lòng. Lúc nói chuyện thì chú ý một chút, đừng lỗ mãng quá!”

Được Tiêu Vân Trác chỉ điểm, Thường Hy dĩ nhiên là vô cùng cao hứng, vui mừng cảm ơn Tiêu Vân Trác, lúc này mới hướng về phía Minh Tín điện đi tới.

Trong hậu cung hoa cỏ khắp nơi, hương thơm tràn ngập, đều là kỳ hoa dị thảo chưa biết tên. Ra khỏi kiền môn, đi qua Lâm Chỉ cung, đi vòng một chút là đến Minh Tín điện. Canh giữ cửa là hai vị công công, bọn họ tự nhiên là đều biết Thường Hy, cũng biết Hoàng thượng đối với nàng rất yêu thích, vì vậy vừa thấy nàng tới đây thì có một người tiến lên cười đón, nói: “Trận gió nào đem Ngu Thượng nghi thổi tới, ngài tới đây có chuyện gì không?”

Thường Hy lập tức cười nói: “Tiểu công công, Hoàng thượng có ở bên trong không? Nô tỳ có chút việc phải bẩm báo Hoàng thượng, kính xin công công giúp đỡ!” Thường Hy vừa nói vừa hướng trong tay vị thái giám kia đặt một túi tiền nhỏ.

Tiểu thái giám kia ước lượng cái túi trong tay một lát, trên mặt cười đến nở hoa, nói: “Ngu Thượng nghi tới vừa vặn, Hoàng thượng mới vừa thượng nghị hết quốc sự, lúc này đang ngồi uống trà. Ngài chờ một lát, ta vào thông báo một tiếng!”

Thường Hy vội vã cảm ơn, nhìn tiểu công công đang tiến vào mà lặng lẽ đứng chờ. Minh Tín diện ở vị trí khá cao, giờ phút này gió nhẹ thoảng qua cho nên không có nóng như lúc trước. Từ nơi này nhìn xuống, nhớ tới lần trước nàng từ nơi này rơi xuống tận chân bậc thang phía dưới kia, khóe miệng lộ ra một tia cười thần nhiên, người a, nói không chừng một lúc nào đó sẽ có duyên kỳ ngộ!

Lúc này, từ nấc thang phía xa hiện ra một bóng người, nhìn lại có chút quen thuộc. Thường Hy dùng sức quan sát, chỉ thấy người nọ một thân khôi giáp màu bạc, bên hông đeo một thanh cổ kiếm, khoảng cách nhìn từ xa nên không rõ khuôn mặt nhưng là thân thủ ấy có chút quen mắt. Đợi người này từ từ đi vào, Thường Hy lúc này mới nhận ra thì ra đây chính là người đã cứu nàng thoát khỏi kiếm của Tiêu Vân Bác khi nàng rơi xuống bậc thang dạo trước.

Thường Hy không khỏi vui mừng quá đỗi, nàng đã sớm muốn gặp mặt cảm ơn ân nhân cứu mạng, chỉ tiếc ngày đó nàng bị kinh sợ, Liệt Phong lại đến nhanh đi nhanh. Sau khi trở về Đông cung, nàng không thể thời thời khắc khắc nhắc tới nam tử khác ngoài miệng, chuyện này liền đặt ở đáy lòng, hôm nay tình cờ gặp được thì tất nhiên phải tiến lên cảm ơn người ta.

Thường Hy còn nhớ rõ Trịnh Thuận có nói qua hắc gọi là Liệt Phong, thấy hắc hướng rẽ ngoặt bên kia bước tới, nàng vội vàng tiến lên kêu ra tiếng: “Liệt Phong!”

Liệt Phong nghe vậy thì dừng chân. Ở trong cung này chưa từng có ai hô gọi cả tên cả họ của hắc cả, quay đầu lại vừa nhìn liền thấy Thường Hy đang bước nhỏ chạy tới. Khuôn mặt sáng rỡ kia soi dưới ánh sáng mặt trời như nhuộm một tầng kim quang, hắc nhận ra nàng, là Ngu Thường Hy!

Liệt Phong là người rất dễ quên hình dáng người khác, trên đời này căn bản cũng chưa từng đi nhớ tên tuổi một nữ nhân. Thế nhưng hắc vẫn nhớ rõ ba chữ Ngu Thường Hy này, chỉ vì ngày đó ở dưới kiếm của Ngũ hoàng tử, nàng vẫn trấn định tự cứu lấy mình đã khiến hắc khắc sâu ấn tượng. Nữ nhân hắc gặp đều là mảnh mai như hoa giống nhau, giết mình một cái là lệ rơi đầy mặt, nhưng nữ tử này dù nguy hiểm vẫn bình tĩnh như cũ, phần khí khái ấy không thua bất kỳ nam tử nào. Vì vậy hắc nhớ nàng, lần đầu tiên trong đời nhớ tên tuổi một nữ nhân.

Rồi sau đó lục tục nghe được rất nhiều chuyện về nàng, biết nàng sinh tồn trong hậu cung này giống như một truyền kỳ, không có một cung tỳ nào có được cảnh tượng giống như nàng. Nhìn nàng hướng mình chạy tới, Liệt Phong cảm thấy tim đập lồi một nhịp!

Chương 163: Không ngừng được tâm can nhảy loạn.

Không thể phủ nhận Thường Hy là một mỹ nhân tuyệt thế, nhưng không có nét trầm muộn giống như nữ tử bình thường, mà trên khuôn mặt lúc nào cũng mang theo một nụ cười thỏa đáng, mắt luôn chớp chớp giống như vầng trăng non, làm cho người ta vừa nhìn liền cảm thấy vô cùng thân thiết. Liệt Phong là cũng không khác gì Tiêu Vân Trác cho lắm, mặt giống như đá tảng xơ cứng hết một dạng, cả năm không có lấy một nụ cười, khiến người khác nhìn là đã phải nhượng bộ lui binh.

Thường Hy cả ngày ở chung với Tiêu Vân Trác, đối với tấm mặt băng này đã có sức miễn dịch siêu cấp cường giả, vì vậy thấy bộ dáng của Liệt Phong cũng không cảm thấy sợ hãi hay khó chịu, ngược lại cười nói: “Liệt Phong, huynh còn nhớ ta không?”

Liệt Phong sửng sốt, chưa từng thấy qua nữ tử nào như vậy, chẳng lẽ không sợ hãi hắc sao? Nữ nhân chỉ cần trông thấy khuôn mặt của hắc liền cách xa ba bước giữ an toàn, nhưng là Thường Hy chỉ cách hắc có một bước, nếu không phải là nam nữ khác biệt, Liệt Phong thật sự tin rằng Thường Hy có thể tiến lên mà khoác vai hắc!

“Nhớ.” Liệt Phong theo bản năng mà bật thốt ra, lời vừa ra khỏi miệng đã cảm thấy không được tự nhiên, có chút quẩn bách, thân thể lui về phía sau một bước. Hắn không có thói quen cùng một nữ nhân khoảng cách quá gần như vậy.

“Thật?” Thường Hy có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới hắn cư nhiên nhớ nàng, rất cung kính thi lễ một cái làm cho Liệt Phong sợ tới mức tránh sang một bên nói: “Cô đang làm cái gì?”

“Đa tạ ngày kia đã cứu ta một mạng, nếu không phải có huynh ta đã sớm chết dưới kiếm của Ngũ hoàng tử rồi. Huynh là ân nhân cứu mạng của ta, cảm tạ huynh là điều cần phải làm!” Thường Hy giải thích một chút: “Vốn nên sớm cảm tạ huynh, chỉ là thứ nhất ta không biết chỗ ở của huynh, thứ hai ta cũng không thể dễ dàng xuất cung. Hôm nay có thể gặp được ân nhân ở chỗ này, tự nhiên xin nhận của tiểu nữ một lễ!”

Thường Hy lại thi lễ một cái. Bước chân Liệt Phong chợt lóe, nhảy tránh sang một bên, thản nhiên nói: “Không cần cảm ơn ta, là ý chỉ của Thái tử gia, mặt tướng chỉ phụng mệnh làm việc thôi.”

Thường Hy ngây người, thì ra lại là ý tứ của Tiêu Vân Trác, trong lúc nhất thời lại thoáng qua một tia suy nghĩ. Nàng nhớ hôm đó mình đã nghĩ, La Thúy Yên có Tiêu Vân Bác quan tâm, Đỗ Đình Phương có Tiêu Vân Dật chăm sóc, cố tình một mình nàng cô đơn không người để ý, lúc ấy trong lòng vô cùng thê lương. Thì ra hắn không phải là không quan tâm nàng, đầu tiên là cho Trịnh Thuận đuổi tới, sau đó lại khiến Liệt Phong ra tay cứu nàng một mạng, khéo mắt nhất thời có chút ê ẩm, nói không rõ ràng là cảm giác gì!

Liệt Phong nhìn Thường Hy đang âm tình bất định, lúc vui lúc buồn, tâm của hắn tựa hồ cũng theo đó mà lơ lửng. Khi ý niệm này chợt lóe, Liệt Phong hơi ngây người, bản lãnh hắn kiêu ngạo nhất là có thể luôn luôn giữ vững tỉnh táo, ý niệm vừa rồi khiến hắn có chút chật vật, nhìn Thường Hy lại định lui về phía sau một bước.

Liệt Phong vừa động, Thường Hy liền lập tức thu hồi thần trí đang bay xa của mình, nhìn hành vi kỳ lạ của hắn, không hiểu hỏi: “Ta là con cạp ăn thịt người sao? Ta là con cạp ăn thịt người sao? Làm sao mà huynh cứ lui về phía sau một bước vậy?”

Liệt Phong cảm giác hai gò má có chút nóng lên, vội vàng nói: “Mặt tướng còn có việc phải làm, trước cáo từ!” Nói xong liền sai bước rời đi. Thường Hy vội mở miệng gọi hắn: “Này, ta còn chưa có cảm ơn huynh tử tế, huynh chạy cái gì nha?”

Tiếng nói còn chưa dứt, Liệt Phong đã biến mất ở khúc quanh. Thường Hy sờ sờ mặt của mình, dằn dấp ta rất dọa người sao? Lại còn dọa hắn phải chạy gấp đến như vậy sao? Chỉ là nghĩ lại một chút cũng thấy thú vị, một đại nam nhân lại cư nhiên đỏ mặt, lại còn là một nam nhân trắng kiện như cột đình nữa chứ!

Liệt Phong cho Thường Hy cảm giác cùng người khác không giống nhau. Hắn không phải là nam nhân rất anh tuấn, ngũ quan hắn quá mức kiên cường, giống như được đeo gọt bằng búa từng chỗ từng chỗ, làm cho người ta có chút hoảng hốt. Nhưng là Thường Hy không cảm thấy hắn hung hăng, thậm chí còn thấy bộ dáng chạy trốn chết vừa rồi của hắn khiến nàng phải bật cười!

“Ngu Thượng nghị... Ngu Thượng nghị...”

Thường Hy nghe có người gọi nàng mới chợt nhớ tới nàng tới đây là để gặp Hoàng thượng, vội và quay đầu về thì thấy đúng là tiểu thái giám kia đang gọi mình. Thường Hy nắm chéo quần, bước nhỏ chạy đến.

“Công công, Hoàng thượng có muốn gặp ta không?” Thường Hy có chút khẩn trương hỏi.

Tiểu công công kia cũng không bởi vì Thường Hy rời khỏi mà có chút tức giận, ngược lại cười híp mắt nói: “Nghe ngài nói kia, người nào chẳng biết Hoàng thượng coi trọng Ngu Thượng nghị. Hoàng thượng truyền ngài vào kia, mau vào đi thôi!”

Thường Hy vội vã cảm ơn tiểu công công, lúc này mới đi vào trong. Cho đến khi Thường Hy tiến vào, tiểu công công vẫn đứng im nãy giờ nhìn người vừa mới vào thông bẩm cho Thường Hy, nịnh bợ nói: “Khúc công công, ngài thể nào lại khách khí với nàng ta như vậy? Nói cho cùng cũng chỉ là một nô tài mà thôi, làm sao có thể diện bằng người phục vụ bên Hoàng thượng như ngài?”

Khúc Lưu Hải nhìn Trương Nhất Hòa cười híp mắt nói: “Con nhỏ chết tiết kia, thứ người cần phải học còn nhiều lắm! Người đừng nhìn Ngu Thường Hy chỉ là một nô tỳ, thứ nhất nàng là Thượng nghị Đông

cung do chính miệng Hoàng thượng ngự phong, đây là bao nhiêu thể diện? Dối mắt nhìn cả hậu cung cũng chỉ có nàng mới có cái vinh hạnh đặc biệt này thôi. Thứ hai, Ngu Thường Hy rất được Thái tử gia coi trọng, tương lai một ngày nào đó nếu Thái tử gia đăng quang mà ngồi lên đại bảo, Ngu Thường Hy nước lên thì thuyền cũng lên. Chúng ta đi theo Hoàng thượng nhưng phải luôn luôn chừa cái đường lui ỉn, Ngu Thường Hy theo ta thấy là người có tình có nghĩa, nói không chừng sau này chính nàng ta cứu chúng ta một mạng cũng nên. Thuận nước thì giống thuyền, cần gì quá khắc bạc!”

Công công gọi là Trương Nhất Hòa trong nháy mắt hiểu rõ, nhìn Khúc Lưu Hải nói: “Nhưng là... Thái tử gia thật sự sẽ đi lên đại bảo sao?”

Khúc Lưu Hải nghe được lời này thì hung hăng vỗ lên đầu hấn một cái, lại đi nhìn bốn phía, sau đó thấp giọng quát: “Nhớ, lời như vậy lần sau không cho phép người nói, nếu không ngày nào đó ném mạng thì đừng tới tìm ta khóc!”

Trương Nhất Hòa bị dọa sợ, sắc mặt biến thành trắng nhợt, trong lúc nhất thời có chút không biết phải làm sao. Hấn là vừa mới được chuyển đến nơi này vì vậy nghe lời Khúc Lưu Hải nói thì không khỏi run lên. Khúc Lưu Hải nhìn đến bộ dáng của hấn liền thương hại, chỉ điểm nói: “Chúng ta là người của Hoàng thượng, ai cũng có thể nói chuyện này, riêng chúng ta là không thể, hiểu không?”

Trương Nhất Hòa cái hiểu cái không, Khúc Lưu Hải cũng không nói gì thêm nữa. Hậu cung này mạng người cũng giống như trò chơi, bọn họ hầu hạ trước mặt Hoàng thượng thì càng phải cẩn thận, bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm cái miệng của bọn họ! Người a, có thể ăn ít một bữa cơm, uống ít một ngụm nước nhưng không thể nói lỡ một câu! Hoàng thượng đã ngầm ám chỉ, ở Minh Tín điện này nghe được chuyện gì vào tai trái ra tai phải, tuyệt đối không thể từ trong miệng mà đi ra ngoài. Cho nên nói Ngu Thường nghi là thông minh nhất, mỗi lần tới cũng không lén lút thăm dò tin tức Hoàng thượng từ chỗ của bọn họ. Thật là một người nhạy bén a, khó trách Hoàng thượng ưa thích nàng như vậy!

161. Chương 164

Thường Hy vào trong đại điện thấy Minh tông đang lật xem tấu chương, vội vàng quỳ xuống hành lễ nói: “Nô tỳ Ngu Thường Hy tham kiến Hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế!”

Minh tông ngẩng đầu lên cười nhìn Thường Hy nói: “Đứng lên đi.”

“Tạ Hoàng thượng long ân!” Thường Hy cảm ơn một tiếng lúc này mới đứng lên, cung kính đứng sang một bên. Mỗi lần đối diện với Minh tông nàng đều có chút khẩn trương, cảm giác cặp mắt của lão Hoàng đế kia có thể nhìn thấu lòng người, làm hại nàng một thân bất an!

“Sao người lại tới đây? Có chuyện gì hả?” Minh tông buông tấu chương trong tay, cười nói. Hấn rất thích nhìn đôi mắt đen như hắc ngọc của Thường Hy lóe sáng, thỉnh thoảng lại hiện lên vài ba tia tính toán. Tiểu nha đầu này khăng định vô sự thì không lên điện Tam Bảo, hôm nay hấn là có chuyện muốn nhờ đây!

“Hồi bẩm Hoàng thượng, nô tỳ là đến trả lại ngọc bài. Yển hội đêm thất tịch đã tổ chức xong xuôi, ngọc bài này đặt ở chỗ nô tỳ có chút không thích hợp, vì vậy nô tỳ mang tới đây để giao trả lại cho Hoàng thượng.” Thường Hy nói xong liền lấy ngọc bài ra, đặt lên hai tay dâng lên.

Vạn Thịnh đứng bên cạnh Minh tông vừa thấy lập tức đi xuống lấy ngọc bài đặt lên trên long án. Minh tông cầm lên ngọc bài, thật không nghĩ tới Thường Hy lại đem trả lại, vì vậy nói: “Trẫm không có nói người phải đem ngọc bài trả lại.”

Thường Hy cả kinh, đây là ý gì? Không nói nàng trả lại là không sai nhưng cũng không có ý tứ rõ ràng muốn nàng giữ lấy nó mãi. Xem ra lão Hoàng đế này là đang muốn khảo nghiệm nàng, nghĩ tới đây nội tâm cũng phải run lên. Những vị cao cao tại thượng trên kia, lòng dạ cũng là lắt léo trăm đường, thật may là nàng cũng không tham luyện quyền thế, nếu không Minh tông thật không biết nghĩ thế nào đây?

“Hồi bẩm Hoàng thượng, mặc dù Hoàng thượng chưa có bảo nô tỳ đem ngọc bài này trả lại nhưng là Hoàng thượng cũng không nói nô tỳ sẽ được giữ nó cả đời, vì vậy nô tỳ cũng không dám giữ lại nữa!” Thường Hy cố ý đem những lời trong lòng mình nói ra. Trước mặt lão hồ ly kia thì chỉ có thể nói lời thật lòng, may ra mới chiếm được hảo cảm.

Quả nhiên, Minh tông cực kỳ vui mừng, cười nói: “Vạn Thịnh, trăm nói có đúng không?”

Một bên Vạn Thịnh vội vàng nói: “Hoàng thượng quả nhiên có hỏa nhãn kim tinh. Ngu Thượng nghi là người ý chí rộng thoáng khó gặp, lão nô nhận thua, nguyện ý chịu phạt là được!”

Thường Hy không hiểu nhìn hia người, này là đang nói cái gì nha?

Minh tông nhìn vẻ mặt không hiểu gì cả của Thường Hy mà cười ha ha, quay đầu lại nhìn Vạn Thịnh nói: “Người giải thích cho nha đầu này một chút, tránh cho lại mây mù dày đặc không hiểu!”

Vạn thịnh vội vã tiến lên: “Dạ, lão nô tuân mệnh!” Nói xong câu này liền quay mặt nhìn Thường Hy nói: “Ngu Thượng nghi, chuyện là như thế này, ban đầu thời điểm Hoàng thượng giao ngọc bài này cho ngài, Hoàng thượng cùng lão nô đánh cược ngài nhất định sẽ đem ngọc bài này trả lại. Lão nô liền nói thế gian này làm gì có người không yêu quyền thế, đã nói chắc chắn không trả lại, dù sao trên thánh chỉ cũng không nói có phải trả lại hay không. Không nghĩ tới Ngu Thượng nghi cư nhiên trả lại, Hoàng thượng mất thánh chỉ không có nhìn lầm người, lão nô ngược lại có chút mặc cảm tự ti rồi!”

Thường Hy nghe nói vậy thì trong lòng hung hăng chấn động. Thì ra ngay từ ban đầu Hoàng thượng đã có ý tứ dò xét năng rồi, thật may là năng cũng không có ý định muốn chiếm ngọc bài này làm của riêng, luôn luôn tính toán phải trả lại.

Tâm cơ của lão Hoàng đế này không phải là sâu bình thường, Thường Hy thậm chí cảm giác được mồ hôi đang thấm lạnh chảy sau lưng. Nguyên lai mọi cử động của năng đều bị ngài ấy chú ý, cho nên hành động càng phải thêm cẩn thận.

Nhớ tới lời nói vừa rồi của Vạn thịnh, Thường Hy suy nghĩ một chút rồi cười nói: “Thì ra nô tỳ trong mắt Vạn Thịnh công công chính là người tham quyền lực như thế a! Thật may là Hoàng thượng so với ngài công chính hơn, nếu không nô tỳ cứ như vậy chịu ủy khuất rồi!”

Năng hơi mang theo điểm uất ức lại làm nũng nói, ngược lại khiến Hoàng thượng và Vạn Thịnh cùng nở nụ cười, cảm thấy đáng giá nhất của Thường Hy chính là tấm lòng son này, mà trong hoàng cung này, phần chân thành ấy lại càng hiếm có.

Thường Hy trong lúc bất chợt liền quyết định, trước mặt Hoàng thượng liền một câu cũng không nhắc tới chuyện về ca ca của năng. Lấy thông minh cơ trí của Hoàng thượng tất sẽ đoán được suy nghĩ trong lòng năng, năng không đề cập tới có lẽ đó mới là tốt nhất.

Nếu năng nói ra, ngược lại sẽ khiến người khác cảm thấy năng lòng tham không đáy. Thường Hy nhất thời thấy việc cùng Hoàng đế đấu trí là chuyện tình gian khổ nhất. Nhưng cũng thật may là bọn họ đem chuyện đánh cược nói ra, nếu không năng cứ tự nhiên đem chuyện kia nói ra ngoài, không chừng sẽ lại khéo quá hóa vụng. Nghĩ thông suốt điểm này, Thường Hy cảm thấy như trút được gánh nặng.

Nếu như Hoàng đế đoán được tâm tư của năng, nếu như ngài ấy cố ý đem chuyện đánh cược nói ra, đó chính là muốn thăm dò năng, xem xem bản thân năng có biết được tiến lùi hay không? Năng mà hành xử đúng cách thì chuyện của ca ca năng cũng coi như thành công rồi!

Thường Hy lại cùng Hoàng đế nói chút chuyện. Hoàng thượng hỏi cuộc sống thường ngày của Thái tử mấy ngày gần đây, Thường Hy đều nhất nhất trả lời khiến cho ngài rất hài lòng. Sau cùng Thường Hy thấy không còn lời nào để nói liền cáo lui, Hoàng thượng cũng không có lưu năng, càng không đem ngọc bài kia giao cho năng.

Thường Hy trong lúc nhất thời cũng đoán không ra Hoàng thượng đến tột cùng là có ý tứ gì, nhưng là năng biết, chỉ cần năng từng bước từng bước cẩn thận sẽ không gây ra họa gì cho Ngu gia.

Ba ngày sau truyền đến một tin tức tốt, Hoàng thượng đặc biệt truyền Ngu Thụy Lâm cùng Chương Tứ Thần vào yết kiến.

Thường Hy trong lòng có chút kích động, lại có chút bất an, trong lúc nhất thời thế nhưng vô cùng lo lắng. Mặc dù biết rõ ca ca của mình cùng Tứ Thần ca từng trải việc đời, sẽ không ở trước ngự tiền mà làm chuyện thất lễ gì, nhưng vẫn như cũ không yên tâm.

Tiêu Vân Trác ngẩng đầu nhìn Thường Hy không biết là lần thứ mấy mất hồn, đưa tay gõ gõ chén trà. Thường Hy nghe được thanh âm kia liền phục hồi lại tinh thần, nhìn Tiêu Vân Trác hỏi vội: “Thái tử gia có cái gì phân phó?”

“Ngu Thường Hy, cô là lo lắng cho ca ca mình hay là lo cho cái tên Chương Tứ Thần kia?” Tiêu Vân Trác thử dò xét hỏi, rất ít khi thấy Thường Hy luống cuống như vậy, chẳng lẽ nàng đang thực sự lo lắng cho nam nhân kia sao?

“Hả?” Thường Hy trong lúc nhất thời không hiểu được Tiêu Vân Trác có ý gì, nghĩ rồi nói ra: “Đều lo lắng a, không biết Hoàng thượng sẽ hỏi những thứ gì, lại sợ ca ca ta cùng Tứ Thần ca không biết tính khí của Hoàng thượng, ngộ nhỡ nói sai thì làm sao bây giờ?”

“Tứ Thần ca? Gọi thân thiết như vậy!” Tiêu Vân Trác không hài lòng nói, mày nhíu lại hết sức chặt, mặt nhất thời chuyển âm, ánh mắt nhìn Thường Hy có chút không tốt.

Thường Hy đối với phương diện tình cảm này là rất chậm lụt, nghe được lời Tiêu Vân Trác thì ngược lại nói: “Tứ Thần ca từ nhỏ đã nhìn ta lớn lên, tại sao không thể gọi như vậy?”

“Hừ, được lắm, thanh mai trúc mã, lưỡng tiểu vô sai*!” Mặt của Tiêu Vân Trác càng đen hơn.

162. Chương 165

Thường Hy không có thời gian đi so đo với Tiêu Vân Trác, thuận miệng nói: “Cứ cho là thanh mai trúc mã đi, Tứ Thần ca cũng ở nhà ta tám năm rồi!”

Tiêu Vân Trác vô cùng buồn bực, nhìn bộ dáng không hiểu của Thường Hy lại càng phát tức giận, nàng không nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn sao? Nàng không biết... tâm tình hắn thật không tốt sao? Nhất là khi nghe đến tên của Chương Tứ thần, hắn không cao hứng, rất không cao hứng!

Tiêu Vân Trác đang còn muốn nói thêm, lúc này Ngũ Hải lại vén rèm lên, đi vào bẩm báo: “Thái tử gia, Ngu Thụy Lâm, Chương Tứ Thần cầu kiến, nói là phụng ý chỉ Hoàng thượng tới đây gặp mặt Ngu Thường Hy.”

Sắc mặt Tiêu Vân Trác càng thêm tối, cha hắn thật biết chọn thời điểm! Ngẩng đầu lên lại nhìn thấy khuôn mặt hưng phấn của Thường Hy, cảm giác hắn thế nào lại xui xẻo như vậy? Nhưng cũng không thể ngăn cản, hắn không dám trái ý tứ của phụ hoàng, chỉ đành phải nói: “Cô đi đi.”

Thường Hy vội vã cảm ơn Tiêu Vân Trác, vui mừng hơn hớn bước đi. Ngũ Hải thận trọng nhìn khuôn mặt dít nổi của Tiêu Vân Trác, đoán được chút ý tứ, suy nghĩ một lát rồi khẽ cắn răng nói: “Thái tử gia, nô tài nghe được Hoàng thượng đã hạ chỉ xóa bỏ thương tạ cho Ngu Thụy Lâm, Chương Tứ thần do có công giúp đỡ khâm sai đại thần cứu trợ hạn hán năm ngoái, đặc cách cho bọn họ sang năm được tham gia thi hội!”

Tiêu Vân Trác mặc dù biết đây là kết quả tất nhiên, chỉ là không nghĩ tới Chương Tứ Thần kia cư nhiên cũng nhận được vinh hạnh đặc biệt đó, thật là người tính không bằng trời tính. Nhưng sau khi nghe được lời của Ngũ Hải, hai mắt sáng lên, nói: “Người tới là khách. Người đi thay mặt Thái tử gia tiếp đãi khách nhân!”

Ngũ Hải âm thầm oán giận trong lòng, muốn hắn đi nghe lén lại còn làm bộ, làm thân nô tài như hắn lại phải vác tấm mặt mo này đi. Thật ra thì hắn đã sớm thấy Thái tử gia đối với Thường Hy có chút ý tứ, chẳng qua là chết sống không mở miệng. Thấy thanh mai trúc mã của người ta thì nóng nảy cũng không nghĩ lại xem thanh mai trúc mã của mình cả ngày đều ở nơi này, Thường Hy còn chưa có ý kiến gì thì thôi, lại còn bắt nàng cả ngày đi hầu hạ phục dịch vị kia!

Sau khi Ngũ Hải đi, Tiêu Vân Trác nhìn đồng tấu chương mà làm không nổi nữa, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ra ngoài, trùng hợp thấy Thường Hy đang cùng hai vị nam tử vừa cười vừa hướng chỗ nàng đi tới. Hừ! Cũng không thấy thường ngày nàng đối với hắn ân cần như vậy! Khi hắn nhìn dáng vẻ Thường Hy kéo ống tay áo Ngu Thụy Lâm cực kỳ thân mật thì có chút thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không đi nắm tay áo tên Chương Tứ Thần kia là tốt rồi!

Nhưng đối với Chương Tứ thần, Thường Hy cũng vô cùng thân thiết, hấn trông mà bốc hỏa, lại chỉ có thể nhin xuống, Ngu Thường Hy cũng không phải là người của hấn. Hoặc giả hấn nên nghĩ biện pháp khiến cho Ngu Thường Hy có danh phận mà sống bên cạnh mình, như vậy thì hấn mới có thể hạn chế nàng đi cùng nam nhân khác mà mỉm cười...

Càng nghĩ càng cảm thấy biện pháp này rất hay, nhưng là trước mắt dường như không có khả năng. Phụ hoàng rất yêu thích Thường Hy, chuyện này còn cần phải được ông ấy đồng ý. Nhưng là nhất thời hấn đoán không ra phụ hoàng đối với chuyện này sẽ tỏ thái độ gì, vì thế mà lại càng phiền não!

163. Chương 166: Nội Ứng Ngoại Hợp

Cũng không phải là Tiêu Vân Trác tự mình tìm phiền não. Nếu là cung nữ bình thường, chỉ cần hấn muốn thì sẽ thu vào phòng nhưng lại cứ Thường Hy là do đích thân Hoàng đế sắc phong. Thứ hai, Tiêu Vân Trác cũng không muốn cưỡng bách nàng, hấn nhìn ra được Thường Hy bây giờ ít nhất còn chưa đặt hấn vào trong lòng. Hấn là một nam nhân kiêu ngạo cho nên hấn hy vọng nữ nhân hấn thích cũng sẽ thực lòng thích hấn mà không phải là vì quyền thế của hấn.

Hấn cũng có tự tôn của mình, hấn muốn tìm một phần tình cảm giống như thường dân bách tính bình thường tương cứu nhau lúc hoạn nạn, không liên quan đến quyền thế, không liên quan đến tiền bạc, chỉ đơn giản là tình cảm. Mẫu hậu của hấn khi còn sống đã từng nói, tình yêu là thứ chân thật nhất trên thế gian này, không dùng cái gì có thể đổi được, nếu không đều là tự hại mình mà thôi.

Tiêu Vân Trác nhìn ba người Thường Hy đi trên hành lang, thân ảnh từ từ biến mất phía cửa sổ, trong lòng thẫm than một tiếng. Thường Hy là cô gái kỳ quái nhất mà hấn từng gặp, nàng khát vọng quyền thế, nàng mong quyền thế nhưng lại không nhiều, chỉ muốn làm sao Ngu gia có thể thoát khỏi thương tạ không hơn. Nàng rất có mưu kế, mưu kế của nàng xảo trá tinh quái, tính cách của nàng có thù tất báo, nàng hiểu biết rất nhiều, có thể dưới tình huống bất lợi mà tạo ra nước đi có lợi nhất cho bản thân. Nàng thường xuyên nói trước khi chết cũng muốn kéo đệm lưng, nhớ tới những thứ này Tiêu Vân Trác liền không nhin được mà muốn cười.

Thật là một nữ nhân kỳ quái, lại hấp dẫn ánh mắt của hấn, để cho hấn lần đầu tiên có cảm giác động tâm, cho nên hấn, là tình thế bất buộc!

Vào phòng của Thường Hy, quan sát cách trang trí bày biện, Ngu Thụy Lâm cùng Chương Tứ Thần có chút kinh ngạc, không nghĩ tới phòng riêng của Thường Hy cư nhiên lại tinh xảo như vậy, nào có giống như phòng của một nô tỳ!

Thấy hai người kinh ngạc, Thường Hy cười mời hai bọn họ ngồi, tự tay châm trà rồi mới lên tiếng: “Thái tử gia cùng Hoàng thượng đối đãi với muội rất tốt, hơn nữa muội trong cung cũng là từ tam phẩm, sinh hoạt thường ngày tất cả phân chia theo cấp bậc, có lúc Thái tử gia hoặc Hoàng thượng sẽ ngoài định mức mà ban thưởng, cho nên muội so với lúc ở nhà cũng không có gì khác nhau!”

Nghe được Thường Hy nói như vậy, Ngu Thụy Lâm lúc này mới có chút yên tâm, mắt thấy mới là thật, trên khuôn mặt tuần nhã kia nở một nụ cười, nói: “Muội từ nhỏ đã kiêu sanh quán dưỡng, ta thật đã lo lắng muội không chịu nổi cuộc sống nghiêm túc trong cung, hiện tại cuối cùng yên tâm rồi!”

“Muội đã sớm nói mọi người không cần lo lắng rồi còn gì. Huynh xem, đây không phải quả thực rất tốt sao? Muội còn là thị nữ hầu hạ cận thân, mặc dù không so sánh được tiền hô hậu ủng giống như ở nhà nhưng là cũng rất tốt rồi. Con người a, phải biết cách thấy đủ!”

Ngu Thụy Lâm cùng Chương Tứ Thần liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hai người thoáng qua một tia kinh ngạc, không nghĩ tới trong mấy tháng ngắn ngủi như vậy Thường Hy lại có biến đổi rất lớn.

Ba người nói chút chuyện phiếm, sau đó đem chuyện Hoàng thượng triệu kiến ra nói. Thường Hy nghe vậy liền hưng phấn: “Chúng ta đã thoát khỏi thương tạ rồi sao?”

Thường Hy có chút không dám tin tưởng. Nàng cứ nghĩ là muốn thoát khỏi thương tạ thì phải đợi đến sau khi ca ca của nàng đạt được công danh, không nghĩ tới Hoàng thượng khai ân dày như vậy, hốc mắt cay cay, vội cúi đầu lấy ra khăn lau đi, cười nói: “Lần này tốt lắm, chúng ta không bao giờ còn là thương nhân dễ tiện nữa. Chỉ cần sang năm ca ca đạt được công danh, chúng ta có thể xoay người, nguyện vọng cả đời của phụ thân cũng được thực hiện, không uổng phí mười năm khổ học của đại ca, cuối cùng cũng hết gian lao rồi!”

Thường Hy kích động, cánh tay lôi kéo Ngu Thụy Lâm cũng khẽ run. Ngu Thụy Lâm cười nhìn muội muội của mình, trong thanh âm nhưng có chút chua xót nói: “Chẳng qua là làm khó muội ở trong cung phải nhìn ánh mắt kẻ khác mà làm việc. Làm nô tỳ luôn luôn phải chịu khổ cực, nào có được giống như thời điểm ở nhà, đại tiểu thư tiền hô hậu ủng. Muội vì Ngu gia đã chịu không ít vất vả rồi, đợi sang năm, ca ca nhất định sẽ đề tên bằng vàng, vì Ngu gia quang tông diệu tổ, để muội có thể ngừng đầu ưỡn ngực mà sống, không còn bị kẻ khác coi thường nữa!”

Thường Hy cười, sâu nhất trong ánh mắt cũng nồng đậm ý cười. Ca ca của nàng lúc nào cũng đặt nàng ở vị trí thứ nhất, từ nhỏ đến lớn đều là như vậy, điều đầu tiên muốn đạt được sau khi làm quan chính là không để cho nàng bị khi dễ. Còn có nhị ca, tam ca, tuy bọn họ không nói nhưng lòng của bọn họ đều giống nhau.

Nghĩ tới đây, Thường Hy lại nhìn Chương Tứ Thần, vui vẻ nói: “Tứ Thần ca, Chương bá bá nếu như biết đã giải trừ được thương tạ thì không biết có bao nhiêu vui mừng đấy!”

“Cũng đều nhờ phúc của muội, nếu không làm sao có thể có chuyện tốt như vậy!” Chương Tứ Thần nhìn Thường Hy cười nói, thấy nàng sinh hoạt không có kham khổ như trong tưởng tượng, lòng hân cũng có chút được an ủi, chỉ ngóng trông nàng có thể sớm xuất cung.

“Đừng nói như vậy, rõ ràng là đại hạn hán năm ngoái huynh cũng bỏ ra sức lực, nếu không Hoàng thượng cũng sẽ không ban thưởng cho huynh. Tính khí Hoàng thượng muội có hiểu chút ít, luôn luôn công chính nghiêm minh, làm sao có thể chỉ vì một cung tỳ nhỏ nhỏ mà thiên vị đây?” Thường Hy rót tiếp trà cho hai người, cười nhẹ nói.

“Cũng không thể nói như vậy, nếu Hoàng thượng không coi trọng muội thì sao lại để ý đến chút công lao của bọn ta? Nói thật ra thương nhân đã xuất lực cứu tế hạn hán năm ngoái cũng không phải là ít, nhưng được Hoàng thượng trực tiếp triệu kiến, lại còn giải trừ thương tạ thì ít lại càng ít, điểm này muội không cần nói nữa, trong lòng ta tự hiểu.” Chương Tứ thần thực sự rất cảm kích Thường Hy, không có nàng, hân nào có được vinh hạnh đặc biệt như thế này. Chỉ cần sang năm thi hội hân chiếm được giải cao, như thế thì Chương gia cũng được nở mày nở mặt rồi!

Ba người lại nói chút chuyện vặt. Thường Hy cảm thấy ánh mắt Chương Tứ Thần nhìn nàng có vẻ là lạ nhưng trong lúc nhất thời cũng không suy nghĩ nhiều. Nàng còn có chuyện khác đã nghĩ lâu rồi, thật đúng là có thù không báo không phải là quân tử, huống chi nàng còn là một nữ nhân, thù oán nhất định phải trả.

Sự việc lần trước lần trước không có đủ thương được Mị phi nhưng là bà ta lại cứ nhiều lần muốn đẩy nàng vào chỗ chết. Nàng cũng không phải là dễ chọc, nàng đã sớm muốn ra tay, chỉ tiếc không thể tùy tiện xuất cung. Hôm nay có cơ hội gặp mặt đại ca và Chương Tứ Thần, ngược lại đã cho nàng cơ hội báo thù!

Thường Hy lôi kéo hai người thì thầm nhỏ nhẹ, đem tất cả mọi chuyện cẩn thận nói lại một lần. Hai người nghe xong thì sắc mặt xanh mét, lửa giận bùng bùng, Ngu Thụy Lâm nhìn muội muội yêu thương nhất của mình nói: “Muội nói đi, muội muốn làm gì, ca ca nhất định sẽ dốc sức giúp muội! Tuy nói chúng ta chỉ là thương nhân nhưng đôi khi tiền cũng rất có tác dụng!”

“Đúng vậy. Hy muội muội, muội chỉ cần nói ra, chuyện bên ngoài giao cho bọn ta đi làm, dám khi dễ muội sẽ phải trả giá thật lớn!” Gương mặt Chương Tứ Thần tràn đầy sát khí, đây cũng quá ghê tởm, một mạng người đáng giá bao nhiêu tiền, huống chi lại chính là người trong mộng của hân, càng phải trả giá cao!

Thường Hy hé miệng cười cười, đến gần hai người ghé tai thấp giọng nói mấy lời... Phía bên ngoài, Ngũ Hải dùng sức dán lên cửa sổ cũng không nghe được một câu. Nha đầu này lại bày ra cái quỷ kế gì, nghe không rõ thì về làm sao giao phó đây?

164. Chương 167

Ngũ Hải một câu cũng không nghe được, chỉ đành phải tiu nghỉu trở về bẩm báo Tiêu Vân Trác.

Tiêu Vân Trác nghe xong lời nói của Ngũ Hải liền lâm vào trầm tư. Hắn đã sớm đoán ra được Thường Hy sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ, thật ra thì nếu không phải mới vừa rồi tâm trí hắn có chút hỗn loạn hắn đã nghĩ ngay ra rằng Thường Hy lợi dụng dịp ca ca của mình vào cung, nội ứng ngoại hợp đối phó với Mị phi.

Trải qua mấy ngày nay, Tiêu Vân Trác đối với huynh đệ Ngu gia cũng có chút hiểu rõ, biết được thủ đoạn của bọn họ, chân mày nhướng lên, nhìn Ngũ Hải nói: “Đi mời Ngu Thụy Lâm và Chương Tứ Thần đến, ta có chuyện muốn thương nghị!”

Ngũ Hải lập tức đi, biết là Tiêu Vân Trác sẽ thương nghị chuyện hợp tác cùng bọn họ đối phó với Mị phi. Thời gian trước Tiêu Vân Trác đã nghe được Thường Hy nói mảnh đất kia là của nhà bọn họ, nếu quả thật là như vậy thì chuyện này có cách xoay chuyển rồi.

Rất nhanh mấy người liền đi vào, nhìn thấy Tiêu Vân Trác thì định hành lễ. Lần này Tiêu Vân Trác cũng không có bày ra bộ dáng cao cao tại thượng lạnh như băng, thản nhiên nói: “Không cần đa lễ, ngồi đi, nơi này không có người ngoài, quy củ trước tiên miễn đi!”

Lời vừa ra khỏi, Thường Hy khẽ há miệng, cảm giác mình có phần nghe nhầm, kinh ngạc nhìn Tiêu Vân Trác. Điều này sao có thể, người này đây là đang làm gì? Trước kia cũng không thấy hắn khách khí qua với ai như vậy, chuyện này nhất định là có cổ quái, nàng cần phải cẩn thận một chút!

Ngu Thụy Lâm cùng Chương Tứ Thần cũng là bị hù dọa giật mình, nhưng là không dám không hành lễ, vẫn như cũ khom người rồi mới tránh qua một bên.

Tiêu Vân Trác vừa thấy, lòng cũng có chút hiểu, thản nhiên nói: “Ngồi đi. Tìm các người đến có chuyện muốn thương nghị, không cần giữ lễ tiết nữa. Nếu như cứ kính cẩn mãi thì sao có thể nói chuyện được?”

Thường Hy không cao hứng, khẽ cau mày, đây không phải là tác phong của Tiêu Vân Trác, suy nghĩ một chút liền nói: “Thái tử gia có lời gì cứ phân phó, đại ca ta cùng Tứ thần ca tuy vừa mới thoát khỏi thương tạ nhưng lại chưa có công danh, nào có thể ngồi trước mặt Thái tử gia, vạ vạ không thể thiếu lễ độ!”

Thường Hy cũng không ngốc, đều nói quân vương đa nghi, hiện tại thì không có gì, nhưng nếu như một ngày kia Ngu gia phạm một chút lỗi, hắn lại bởi mớ chuyện này ra thì không tốt đẹp gì. Cho nên tốt nhất là cứ tuân thủ quy củ, tránh cho ngày sau đỡ gian nan.

Tiêu Vân Trác không vui nhìn Thường Hy nói: “Ở trước mặt gia đều có chỗ cho cô ngồi, thế nào lại không có chỗ cho các ca ca của cô? Cô cảm thấy ta là người sẽ mượn cớ giết lừa sao?”

Thường Hy nghe xong lời này, sắc mặt biến hóa, thấp giọng nói ra: “Cái này cũng không chắc được, hiện tại thì không sao, ai biết được về sau nhớ lại có thành chuyện chém đầu hay không?”

“Hy nhi!”

“Hy muội muội!”

Ngu Thụy Lâm cùng Chương Tứ Thần đồng thời há miệng quát lên. Hai người đều sợ hãi Thường Hy đắc tội với Tiêu Vân Trác thì về sau không có ngày lành để sống, nhắc nhở nàng chú ý phương thức nói chuyện.

Tiêu Vân Trác nghe vậy trong lòng cười một tiếng, nhưng là trên mặt vẫn không mấy may có chút khác thường nào, vẫn như cũ dùng giọng nói nhàn nhạt xen lẫn vài tia lạnh như băng nói: “Gia là loại người nhỏ mọn như vậy sao? Ngu Thường Hy, người khác không biết nhưng cô thì phải biết rõ chứ?”

Lời này cũng có chút mập mờ, Chương Tứ Thần vừa nghe ngoại trừ kinh ngạc ra thì cũng chính là ngăn người. Bên ngoài đều đồn đãi rằng vị Thái tử gia nàng làm việc ác độc vô tình, kiêu căng ngạo mạn nhưng lại đối với Thường Hy như vậy, mang theo một tư vị cưng chiều, để cho hắn cảm thấy cực kỳ rối rắm trong lòng, đây là có chuyện gì đang xảy ra?

Không có nghe Thường Hy nói qua nàng cùng với Thái tử có quan hệ thân mật nhưng là nghe giọng điệu của Thái tử gia, tựa hồ là đối với nàng rất yêu thích! Điều này làm hắn có chút khó chịu, trong lòng hắn,

Thường Hy là bảo bối hần chờ đợi bao nhiêu năm, tại sao nam tử khác lại có thể như vậy với nàng, hơn nữa người kia còn là Thái tử, khiến hần cực kỳ không thoải mái!

Thường Hy cũng không cảm thấy có cái gì, dù sao cũng là thói quen thường ngày, bĩu môi nói ra: “Vây cũng không nhất định, trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn!”

Có lẽ tại vì ở đây đều là những người Thường Hy tín nhiệm nhất nên theo bản năng nàng cũng không đi phòng bị người nào. Bình thường ở cùng một chỗ với Tiêu Vân Trác cũng không chút gì giấu diếm hần, nói chuyện cũng tương đối tùy ý, tuy nhiên điều này lại đem Ngu Thụy Lâm cùng Chương Tứ Thần bị dọa sợ, đây cũng quá lớn mật rồi, đây chính là Thái tử, làm sao có thể như vậy được?

Nhưng là hai người liếc nhìn phản ứng của Tiêu Vân Trác, tựa hồ một chút cũng không có tức giận, một yên tâm, một lại bận tâm hơn rồi. Không phải là Hy muội muội cũng thích Thái tử đi?

“Tìm các người nói chuyện thật ra cũng rất đơn giản, chính là việc Sở Tự Nguyên chiếm đất.” Tiêu Vân Trác dời đi đề tài. Việc hần muốn làm đã xong, chính là muốn Chương Tứ Thần sớm hiểu được quan hệ của hần và Thường Hy là không bình thường, để cho hần biết rằng Thường Hy chính là người hần ta không nên mơ tưởng đến. Nếu như Chương Tứ Thần đủ thông minh thì nên biết phải làm như thế nào rồi!

Thường Hy nghe được lời Tiêu Vân Trác nói liền xen vào: “Chuyện này là ân oán giữa ta và Mị phi, ta tự sẽ báo thù. Thái tử gia quốc sự bận rộn không nhọc đến ngài phí tâm!”

Ngu Thụy Lâm và Chương Tứ Thần không còn lời nào để nói nữa rồi. Thường Hy ngày thường thận trọng như vậy, thế nào hôm nay lại giống như ngớ ngẩn, mấy lời lớn mật như vậy mà cũng dám nói! Ngu Thụy Lâm vội vàng tiến lên tạ tội, hy vọng Thái tử không cùng nàng chấp nhặt!

Tiêu Vân Trác lại nói: “Không sao, bản Thái tử chính là thích nàng thẳng thắn, người không cần phải để trong lòng.”

Thường Hy nghe được Ngu Thụy Lâm vì mình cầu cạnh giờ mới hiểu được nàng quả thật quá càn rỡ, trong lúc nhất thời có chút ngượng ngùng, hướng ca ca của mình ngây ngốc cười một tiếng!

Trong lòng Chương Tứ Thần thật đúng là ngũ vị tạp trần. Hần vẫn cho rằng Thường Hy ở trong cung cho dù có được vinh dự thì vẫn chỉ là một nô tỳ, nào ngờ được Thái tử gia lại đối với nàng có ý tứ như vậy, cùng với dáng vẻ Thái tử gia trong truyền thuyết đúng là hai người khác nhau. Chẳng lẽ Thái tử gia thích Hy muội muội sao?

Chưa để cho hần có quá nhiều thời gian suy tư, Tiêu Vân Trác lại nói: “Chiếm đất không phải là chuyện đùa, nhất định phải giăng lưới thật kín kẽ mới có thể bắt được Sở Tự Nguyên, khiến cho Mị phi dù muốn xin tha cho hần cũng không thể mở lời!”

Ngu Thụy Lâm nghe vậy, lông mày hơi hơi nhíu lại: “Mới vừa rồi xá muội cũng là nói như vậy, xem ra đối với chuyện này Thái tử gia cùng xá muội là có cách nhìn giống nhau. Xá muội ra có một chủ ý, thảo dân nghe cũng cảm thấy được, không biết ý Thái tử gia thế nào?”

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy một cái, mở miệng nói: “A? Vậy thì nói nghe một chút! Ngu Thượng nghi mà ra kế sách chắc là hoàn hảo rồi?”

165. Chương 168

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy một cái, trong lòng có chút không cao hứng. Tiểu nha đầu này muốn báo thù gì lại không bàn bạc cùng hần, chẳng lẽ không tín nhiệm hần hay sao? Nghĩ tới đây lại cảm thấy bức mình, xét thấy trong phòng này còn có một tên tình địch đang nhìn chằm chằm, hần cũng đành phải nhin xuống không vui, dè xuống tâm khẩu tức giận: “Nói nghe một chút, nếu có thể được thì lập tức hành động!”

Dáng dấp Ngu Thụy Lâm cùng Thường Hy có mấy phần giống nhau, tuyệt đối là một mỹ nam ngọc thụ lâm phong, giờ phút này trong đôi mắt chói lọi thoáng qua một tia suy nghĩ sâu xa. Hần có thể cảm nhận được giữa Tiêu Vân Trác và Thường Hy có chút mập mờ không thể nói ra được, nhưng là hần tin tưởng tuyệt đối muội muội của hần không phải là người như vậy, nhưng cũng không có nhe Thường Hy nói nàng đã là

người của Thái tử rồi. Nói như thế, giữa bọn họ vẫn còn là trong sạch, nghĩ tới đây, trong lòng đối với Tiêu Vân Trác có một chút hảo cảm.

Cần biết rằng ở trong hậu cung, chủ tử nếu như coi trọng một nô tỳ, muốn thân thể của nàng ta đó là điều rất dễ dàng. Thường Hy xinh đẹp đó là điều quá rõ, nhưng là Tiêu Vân Trác cư nhiên vẫn không nhúc nhích nàng, phần ân tình này khiến Ngu Thụy Lâm kính nể, có thể thấy được vị Thái tử này là người tuyệt đối có nguyên tắc, Ngu gia của hắn về sau đi theo Thái tử chắc chắn sẽ có ngày nổi danh.

Ngũ Hải đứng canh giữ ngoài cửa, chỉ sợ sẽ có người tới đây quấy rầy. Ở trong phòng mấy người đem kế hoạch mới vừa rồi của Thường Hy hoàn thiện lại, cuối cùng Tiêu Vân Trác bổ sung thêm: “Mị phi được sủng ái nhiều năm, ở trong hậu cung rất phách lối, nếu như Sở Tự Nguyên xảy ra chuyện thì người đứng nhìn so với chìa tay ra giúp đỡ là nhiều hơn. Kế sách của Ngu Thượng nghi có thể coi là hoàn hảo rồi, nhưng nếu như có thể thông qua Sở Tự Nguyên mà nhỏ cỏ tận gốc Anh Quốc công thì đó mới là thập toàn thập mỹ.”

Vị trí của Anh Quốc công lợi hại bao nhiêu ai cũng rõ. Ngũ hoàng tử luôn nhìn chằm chằm để vị, nếu như có thể mượn cơ hội lần này tiêu diệt cây cánh Anh Quốc công của Mị phi thì không còn gì tốt bằng. Huống chi, bất kể là Ngu gia hay Chương gia có quan hệ với Thường Hy thì đều phải đứng về phía Tiêu Vân Trác. Nếu như Tiêu Vân Trác thành công đi lên đại bảo, vậy bọn họ sau này cũng sẽ là người có công, tương lai tân hoàng lên ngôi, luận công ban thưởng là không tránh khỏi, thế thì cũng được hưởng đặc quyền không ít. Vì vậy cho nên đấu tranh chính trị cùng thương trường mới có chút khác biệt.

Chương Tứ Thần cùng Ngu Thụy Lâm liếc mắt nhìn nhau, hai người trao đổi ánh mắt, sau đó Chương Tứ Thần cất giọng nói: “Vốn lần này thảo dân về đây là có chuyện muốn thương nghị cùng Ngu Thụy Lâm. Nếu như Thái tử đã nói như vậy, Tứ Thần cũng không tiện che giấu nữa, cho phép thảo dân nói thẳng.”

Lông mày của Tiêu Vân Trác nhướn lên, nói: “Đại sự gì? Chẳng nhẽ cùng Anh Quốc công có liên quan?”

“Chính thế!” Chương Tứ Thần dứt khoát lên tiếng.

Thường Hy không nghĩ tới Chương Tứ Thần còn có tin tức quan trọng, vội vàng nói: “Tứ Thần ca, huynh ngay cả muội còn không tiết lộ, lại nói cho Thái tử gia. Muội xem huynh cùng Thái tử gia là tương đối thân thiết đấy!”

Chương Tứ Thần nghe vậy thì có chút dở khóc dở cười, nhìn Thường Hy nói: “Muội đang nói cái gì vậy? Những chuyện thế này đều là chuyện của nam nhân, muội một nữ nhân gia biết nhiều làm cái gì? Vốn là chuyện này ta không có ý định nói, nhưng hôm nay muội đã là người của Đông cung, vì bảo hộ muội chu toàn ta cũng không có lựa chọn khác rồi!”

Tiêu Vân Trác nghe vậy có chút ghen ghét, vẫn là vì Thường Hy. Vì vậy hắn nên sớm đã thông tư tưởng cho nàng mới được, tránh cho người khác lại đánh chủ ý lên người nàng.

“Kia đến tột cùng là có chuyện gì?” Thường Hy nghe vậy có chút ngượng ngùng, Chương Tứ Thần rốt cục vẫn vì nàng mà nói chuyện, cho nên giọng điệu nhẹ nhàng lại một chút.

Chương Tứ Thần chậm rãi nói: “Thời điểm ta ở phương nam nghe nói có người muốn mua số lượng lớn dầu hỏa, thuốc nổ, trong lòng có chút sinh nghi. Cần biết rằng những thứ này đối với dân chúng bình thường là vô dụng, chỉ có thể dùng để khai mỏ. Nhưng là vùng phụ cận đều không có mỏ, số lượng thu mua vẫn không giảm, trong lòng ta sinh nghi sợ có người muốn gây bất lợi. Năm nay kho lúa vụ hè của ta trang bị đầy đủ lương thực, ta sợ có người làm chuyện xấu cho nên cẩn thận gấp đôi, tìm hiểu nguyên nhân, không nghĩ tới người thu mua đến từ Vân Đô. Lúc đấy ta cũng cứ nghĩ vậy thì chuyện này cùng bọn ta không quan hệ, nhưng là nhà muội ở Vân Đô, ta vẫn như cũ không yên lòng, vì vậy tiếp tục suy xét, sau lại nghe thấy bọn họ nói cái gì tiểu công gia, cái gì nương nương.... Lúc ấy trong nội tâm hiểu rõ, chuyện này tám phần là liên quan đến người trong cung. Nếu là trước kia gặp chuyện như vậy, ta tránh còn không kịp, người buôn bán sợ nhất là dây dưa cùng quan phủ. Nhưng là năm nay Hy muội muội vào cung, sau ta lại biết muội vào Đông cung, trong lòng lo lắng có người gây bất lợi cho Thái tử sẽ liên lụy đến muội, vừa đúng lúc nhận được tin của Thụy Lâm, cho nên cưới ngựa trâu đêm một đường chạy tới Vân Đô...”

Nghe được lời Chương Tứ Thần nói, trong lòng mọi người đều có chút kích động. Đây chính là một bí mật lớn, nếu như vận dụng thỏa đáng nói không chừng ngay cả Mị phi cũng bị dính líu vào!

Tiêu Vân Trác nhìn Chương Tứ Thần, trong lòng mặc dù vẫn như cũ có ngăn cách với hắn, nhưng chính vì hắn quan tâm đến Thường Hy ngược lại đem đến cơ hội tuyệt hảo ỉnh. Tạm thời gác qua cảm giác không thoải mái trong lòng, Tiêu Vân Trác cất miệng hỏi: “Chẳng lẽ đám thuốc nổ và dầu hỏa kia liên quan đến Anh Quốc công?”

“Thái tử gia quả nhiên cơ trí thông minh. Không sai, thảo dân một đường đuổi theo đến phương bắc, tận mắt trông thấy bọn họ vận chuyển thuốc nổ và dầu hỏa vào phủ Anh Quốc công, phải người trông coi nghiêm ngặt!”

Tiêu Vân Trác đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra, khó trách mấy ngày trước Liệt Phong thông báo kho hàng của Anh Quốc công đột nhiên tăng thêm lượng người canh giữ, chắc hẳn trong đó là đồ quan trọng không muốn cho kẻ khác biết. Bây giờ mới biết được toàn bộ đều là dầu hỏa cùng thuốc nổ, khó trách!

Thường Hy trong chớp mắt cũng có chút hiểu, hé miệng nói: “Nhưng hắn muốn nhiều thuốc nổ và dầu hỏa như vậy làm cái gì? Thứ này rất nguy hiểm, nhà binh thường cũng không dùng đến, thật là kỳ quái!”

Khóe miệng Tiêu Vân Trác nâng lên một nụ cười âm lãnh nói: “Vài ngày trước thị vệ của ta có trở lại bẩm báo, nói Sở Tự Nguyên đang không ngừng đào bới trong mảnh đất chiếm được của nhà cô kia, chẳng lẽ trong đó có cái gì?”

Huynh muội Ngu gia liếc mắt nhìn nhau, không có nghe nói trong mảnh đất kia có cái bảo bối gì a? Ngu Thụy Lâm cau mày nói: “Bị Sở gia chiếm trên thực tế chỉ là một khối đất hoang. Bởi vì là vùng núi cho nên thu hoạch không cao, vì vậy rất nhiều năm rồi không trồng trọt ở đó, tiếp tục bị hoang phế. Dần dà chắc có người cho rằng đó là khối đất hoang rồi!”

Tiêu Vân Trác lắc đầu một cái, nói: “Nếu chỉ là một khối đất hoang vô dụng thì Sở gia cũng sẽ không hao hết tâm lực mà thu vào tay. Bên trong nhất định có ẩn tình, đặc biệt là khối đất hoang này không thể trồng trọt thì lại càng kỳ quái!”

166. Chương 170: Nam Nhân Ghen Cực Kỳ Đáng Yêu.

“Cô cùng Liệt Phong rất quen biết sao?” Tiêu Vân Trác nhin không được hỏi, nếu không trong lòng hắn khó chịu muốn chết. Hắn không thích nữ nhân của mình bị người khác mơ ước, rất không thích!

Thường Hy hồn nhiên không phát hiện ra bất mãn trong giọng nói của Tiêu Vân Trác, thuận miệng nói qua: “Không quen a!”

“Không quen?” Tiêu Vân Trác nghi ngờ hỏi, cô đừng có mà lừa gạt. “Không quen vậy tại sao khi Liệt Phong gặp cô lại rất khẩn trương?”

Thường Hy nhún mày nói: “Tôi cũng cảm thấy kỳ quái a, dáng dấp tôi rất xấu sao? Chẳng lẽ tôi là tai ương hay thú dữ sao? Lần trước nhìn thấy tôi thì chạy trời chết, lần này lại xoay xoay vận vận. Một đại nam nhân, lại là một đại nam nhân võ công cao cường, làm sao lại sợ một tiểu nữ tử, thật khiến người ta nghĩ không thông!”

“Lần trước? Lần trước là lúc nào?” Tiêu Vân Trác giọng không tốt hỏi, này cũng lui tới nhiều lần ha, hắn thật là cái gì cũng không biết, suy tính xem có nên đặt tại bên cạnh nàng một cơ sở ngầm hay không?

“Chính là thời điểm đi Minh Tín điện đưa ngọc bài!” Thường Hy thở dài nói, nhớ tới một lần gặp mặt kia thật là dở khóc dở cười.

Tiêu Vân Trác quan sát sắc mặt cười như không cười kia của Thường Hy, trong đôi mắt to còn nhẹ nhàng chớp động ánh sáng nhu hòa, làm hắn tưởng rằng nàng đối với Liệt Phong đã động lòng, sắc mặt càng phát khó coi, làm như lơ đãng nói: “Không có nghe cô nhắc qua?”

Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác, kinh ngạc nói: “Thái tử gia bận rộn như vậy, chuyện của nô tỳ sao dám làm phiền Thái tử gia, huống chi cũng không phải là chuyện lớn gì!”

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy, không phải là chuyện lớn gì ư? Đây có ý tứ gì? Hắn nghĩ một lúc rồi nói ra: “Cô cảm thấy Liệt Phong là người như thế nào?”

Thường Hy cảm thấy Tiêu Vân Trác rất kỳ quái, buông khay trà trong tay, đứng trước mặt hắn, vờ vờ cách một cái bàn nhìn chăm chăm vào hắn, cũng giống ngày thường a, không thấy có cái gì khác biệt nha!

“Cô xem cái gì vậy?” Tiêu Vân Trác có chút dở khóc dở cười, Thường Hy đúng là khiến người ta phải suy nghĩ, nhìn chăm chú hắn như vậy làm cái gì?

“Tôi cảm thấy anh rất kỳ quái. Liệt Phong là người của anh, đi theo anh nhiều năm như vậy, anh lại hỏi tôi hắn là người như thế nào? Trời mới biết tính cả lần này thì tôi gặp hắn đúng ba lượt, tôi thế nào hiểu được hắn là người như thế nào?” Thường Hy giống như vô tội nói, nhưng là trong lòng đã tính toán vài lần. Tiêu Vân Trác tại sao phải hỏi những lời này, nếu không tin Liệt Phong thì cũng không để cho hắn bước chân vào thư phòng này, nói cách khác Liệt Phong là người Tiêu Vân Trác tín nhiệm, thế cho nên mới nói Tiêu Vân Trác thật sự rất kỳ quái nha!

Nghe được lời Thường Hy nói, Tiêu Vân Trác hận không thể cắn rứt đầu lưỡi của mình. Đúng vậy, hắn nổi điên hỏi vấn đề ngây thơ này làm gì? Nhưng là bây giờ nghe giọng điệu Thường Hy thì thấy nàng tựa hồ cũng không quá hiểu biết Liệt Phong, trong lòng an tâm một chút nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Chỉ là thuận tiện hỏi chút thôi!”

“Liệt Phong đã cứu tôi một mạng, là ân nhân cứu mạng của tôi. Tôi muốn trực tiếp cảm ơn hắn nhưng là mỗi lần thấy mặt hắn đều chạy xa xa. Tôi cũng không phải là ôn dịch, chỉ muốn cảm ơn ân nhân cứu mạng một lần, người này đúng là kỳ lạ!” Thường Hy khẽ thở dài một cái nói. Đều nghe người ta bảo lòng của nữ nhân như kim đáy biển, thế nhưng lòng của nam nhân nàng một chút cũng không hiểu được đấy!

Tiêu Vân Trác nghe được Thường Hy nói như vậy thì mới bình ổn tâm tình, biết Thường Hy đối với Liệt Phong không có tình cảm đặc thù gì nên dễ chịu hơn rất nhiều. Tuần mi giương lên liếc nhìn Thường Hy một cái, chỉ thấy trên mặt nàng còn mang nét băn khoăn không rõ chân tướng, trong lòng liền thở dài một tiếng. Thì ra nữ nhân thông minh nhưng không phải chuyện gì cũng có thể hiểu, chỉ sợ tâm tư của Liệt Phong sẽ bị trôi theo dòng nước. Dĩ nhiên nếu như Liệt Phong không có tự trôi thì chính hắn cũng sẽ tắt nước thay!

“Có nghĩ tới muốn tìm nhà chồng như thế nào không? Nếu là trúng ý, biết đâu bản Thái tử tâm tình cao hứng nói không chừng có thể giúp cô ban một đạo thánh chỉ đấy!” Tiêu Vân Trác thử dò xét hỏi, hắn trước hết phải biết xem tiểu nha đầu này thích cái gì, có ý trung nhân hay chưa?

Thường Hy nghe vậy liền sửng sốt, có chút ngơ ngác. Nàng thật đúng là chưa có nghĩ qua tương lai mình phải gả cho người nào, vấn đề này có chút thâm ảo. Thành thân là đại sự cả đời, luôn luôn phải cẩn thận, cho nên nàng nghĩ rồi nói ra: “Người tôi muốn gả nhất định phải rất tốt với tôi, hắn tốt nhất là giống như cha tôi đối với mẹ tôi!”

“Cứ như vậy?” Tiêu Vân Trác có chút giật mình, nàng chẳng lẽ không muốn yêu cầu gì về xuất thân sao? Hiện tại nhà nàng đã thoát khỏi thương tạ, hắn là có thể yêu cầu cao hơn, nàng lại chỉ nói phải giống như cha nàng đối với mẹ nàng, đây là có ý tứ gì?

“Cha cô đối với mẹ cô rất tốt sao?” Tiêu Vân Trác hỏi thăm nói, hắn đúng là không biết Ngu Thế Hùng đối với thê tử của mình như thế nào?

“Tốt, vô cùng tốt! Cha tôi là trượng phu tốt nhất, phụ thân tốt nhất trên thế gian này! Cha tôi cả đời cũng không cưới vợ bé, bốn huynh muội chúng tôi đều là cùng cha cùng mẹ, từ nhỏ chưa từng thấy qua cảnh thê thiếp tranh giành sủng ái. Cha tôi đem mẹ xem như là con gái nhỏ một dạng, mỗi lần xa nhà luôn phải an bài thỏa đáng mới có thể đi ra ngoài, lần nào trở về cũng nhớ mang quà về ẹ tôi, lớn thì như bảo thạch quý hiếm, nhỏ lại như lược ngọc, trầm hoàn, phòng của mẹ tôi cũng chứa đầy ắp. Mẹ tôi nói quan trọng không phải là mấy thứ đó, mà chính là tấm lòng...”

Thường Hy nói xong đột nhiên có chút chua xót trong lòng, đời này chỉ sợ nàng không có phúc khí gặp được nam nhân như vậy! Mặc dù từ nhỏ đã đọc thuộc Nữ giới, nhưng là nhìn thấy cha mẹ ân ái mà lớn lên, nếu nói nàng đối với hôn sự của mình không có một chút xiu chờ mong đó là giả, thế nhưng trên thế gian này sao còn có một nam nhân giống như cha nàng nữa?

Khuôn mặt Tiêu Vân Trác lộ vẻ suy nghĩ sâu xa, không nghĩ tới Ngu Thế Hùng lại là người khiến người ta ngoài ý muốn như vậy, đối với thê tử một lòng một dạ. Phàm là người có tiền không phải đều muốn tam

thê tứ thiếp hay sao? Nhưng Ngu Thế Hùng cứ nhiên lại không có, phải biết rằng hần là thương nhân, khi đi bàn chuyện làm ăn phải vào những chỗ như tửu lâu, lầu xanh là không tránh khỏi. Có thể ở trong hoàn cảnh đó, giai nhân ngồi lòng mà vẫn không loạn thì đúng là định lực vô cùng tốt!

Hần ngẩng đầu nhìn Thường Hy, há miệng hỏi: “Chẳng lẽ cô cũng hy vọng nam nhân cô gả cả đời cũng chỉ có một mình cô hay sao?”

Dù sao Thường Hy cũng vẫn là đại cô nương chưa chồng, thường ngày tuy có chút giả hoạt nhưng khi nghe Tiêu Vân Trác hỏi như vậy thì mặt vẫn đỏ lên, hồi lâu mới lên tiếng: “Tôi dĩ nhiên là hy vọng có được một phần tình yêu như của cha mẹ vậy!”

Thường Hy nói xong liền nhanh như chớp chạy, chỉ để lại Tiêu Vân Trác ngồi ngẩn người, điều này cũng không quá dễ làm rồi...

167. Chương 171

Chuyện Ngu gia của Thường Hy được miễn trừ thương tạ rất nhanh được lan truyền ra. Hôm nay Thường Hy được Hoàng đế yêu thích, ngay cả người nhà của nàng cũng được hưởng thụ ưu ái, đây là chuyện hy hữu chưa từng xảy ra trong các triều đại gần đây, chưa từng thấy qua một nô tỳ nào có được may mắn khiến người ta đổ mắt như vậy!

Lệ Bình cho người tới chúc mừng, bởi vì sợ phượng uy của mẹ chồng, không muốn để cho Tiêu Vân Thanh đứng giữa khó xử cho nên không tiện tự mình qua chúc Thường Hy. Thường Hy tất nhiên hiểu được nên cũng không trách nàng.

Trên triều đình không xảy ra biến cố lớn gì, thời gian Tiêu Vân Trác ở Đông cung cũng vì vậy mà nhiều hơn. Nam chủ nhân một khi ở nhà, nữ nhân hậu viện tất sẽ không ngừng nghỉ.

“Tiểu công công, đây là canh tuyết lê phù dung do chính tay tần thiếp hầm cách thủy. Cuối thu khí sáng, tiết trời khô ráo, kính xin Thái tử gia phải bảo trọng thân thể nhiều một chút mới đúng!” Tần Nhụ tần mang theo một nụ cười thần nhiên trên mặt, bộ dáng khiếp nhược, thật đúng là có ba phần mùi vị của Mạnh Diệp Vũ.

“Nhụ tần chủ tử, ngài chờ một lát, tiểu nhân đi vào bẩm báo!” Tiểu thái giám lắc đầu thở dài, đoạn thời gian gần đây Doanh Nguyệt điện thật là náo nhiệt, làm hại Chu tổng quản, Ngu thượng nghi, còn có cả Trịnh công công trốn vào phòng trà nước, hần cái tiểu thái giám này không thể làm gì khác hơn là ra ngoài ứng phó.

Tiêu Vân Trác nghe xong hồi báo, mí mắt cũng không thèm giơ lên, nói: “Đi hỏi Ngu cung nữ!”

Tiểu thái giám gương mặt xanh xao, khúm núm đi ra ngoài, xoay người bước vào phòng trà, trên mặt khổ sở đem lời nói của Tiêu Vân Trác lặp lại lần nữa với Thường Hy.

Thường Hy vội nuốt ngụm trà trong miệng vào, gắt gao nhìn chằm chằm tiểu thái giám kia, đôi tay nắm thành quyền, chỉ là cuối cùng vẫn phải nhịn xuống. Được rồi, ai kêu nàng là nô tỳ của người ta, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, cho nên cố nặn ra nụ cười nói: “Vậy để ta đi xem một chút...”

Màn đêm buông xuống, đèn đỏ treo lên cao, tiểu thái giám sỉ sớ sách sách đứng trước cửa thư phòng, thấp giọng nói: “Thái tử gia, Phùng Lương để hỏi tới nay người nào thị tẩm?” Phùng Lương để bây giờ là tần phi có phẩm cấp cao nhất Đông cung, hướng chi dưới sự ủng hộ mạnh mẽ của Vân Thanh, gần đây uy phong ngày càng thịnh, làm việc cũng ương ngạnh phách lối hơn rất nhiều. Nàng tự nhận là nữ nhân có phẩm cấp cao nhất nên đương nhiên phải quan tâm nhiều hơn một chút đối với sinh hoạt của Thái tử gia!

Tiêu Vân Trác con người cũng không động, hạ xuống nói: “Đi hỏi Ngu cung nữ.”

Tiểu thái giám nhớ đến bộ dáng muốn nổi đóa mấy ngày nay của Thường Hy, chân liền như nhũn ra nhưng lại không dám tiếp tục truy vấn Tiêu Vân Trác. Vẫn là Ngu thượng nghi để nói chuyện hơn, xoay người liền bước đến phòng trà.

Thường Hy nghe xong lời tiểu thái giám nói, sải bước đi tới đi lui trong phòng. Đây là cái đạo lý gì? Chuyện trong phòng của chính hần sao lại gọi nàng đi trong nom? Nàng cũng không phải là Thái tử phi của hần, trải qua mấy ngày nay nữ nhân trong Đông cung đều thống nhất một trận tuyến. Nếu là ngay cả chuyện trong phòng của hần nàng cũng nhúng tay, quả thật là sẽ chọc cho đám người kia nổi giận. Nhưng là... Nhưng là Tiêu Vân Trác tên khốn kiếp kia gần đây không biết uống lộn thuốc hay là đầu óc có bệnh, tất cả chuyện tình đều giao cho nàng xử lý, ngay cả Ngũ Hải cũng lui xuống tuyến hai rồi!

Mỗi lần đi tìm Tiêu Vân Trác lý luận hần cũng đều nghiêm chỉnh nói: “Thân là Thượng nghi Đông cung, bài ưu giải nan là chức trách của cô. Bản Thái tử mỗi ngày đều xử lý đại sự quốc gia, làm sao có thời gian giải quyết mấy chuyện này?”

Thường Hy nhíu mày hướng cửa Doanh Nguyệt điện đi tới, phải đánh các nàng thế nào đây? Tiêu Vân Trác tên mặt đura đám kia thậm chí một nữ nhân cũng không chịu động, hần không phải là... Không được chứ? Càng nghĩ Thường Hy càng cảm thấy có thể là như vậy, nếu là nàng thật an bài một nữ nhân cho hần thị tẩm, nhớ đến ánh mắt giết người của Tiêu Vân Trác, Thường Hy đánh cái giật mình lạnh run, nhất thời bỏ đi ý định đó. Nên xử lý thế nào đây?

“Thái tử gia, năm nay Đông cung thêm nhiều người, chi phí ăn mặc tốn hao quá lớn, trong cung khẩu trừ vật phẩm, Đông cung chi nhiều hơn thu, phải làm thế nào đây?”

“Đi hỏi Ngu cung nữ.” Tiêu Vân Trác thản nhiên nói, tựa hồ chuyện này giải quyết rất dễ dàng.

Thường Hy nhìn tiểu thái giám trước mặt, tức giận đến nổi liên tục vỗ ngực, vò đầu bứt tai, ngửa mặt lên trời nói: “Ai tới diệt tên cầm thú này đi!”

Tiểu thái giám kia nghe thế thì đặt mông ngồi chồm hổm trên mặt đất, xanh mét mặt mày, lăn một vòng chạy ra ngoài. Ngu Thượng nghi không phải điên rồi sao?

Trong cung không yên ổn, Thường Hy bị Tiêu Vân Trác biến thành thẻ bài sử dụng đến bá vương vô địch, cả ngày xoay vòng vòng, còn phải chịu đựng ánh mắt nhìn chăm chăm của đám nữ nhân trong hậu viện. Họ đều cho rằng mình không được thị tẩm là do Thường Hy giữ trò quý, bởi vì gần đây biết rõ Tiêu Vân Trác đang ở trong thư phòng mà muốn gặp mặt cách nào cũng không được, chuyện gì cũng do Thường Hy ra ngoài giải quyết. Náo động lớn như vậy tự nhiên sẽ khiến cho nhiều người tức giận!

Tiêu Vân Trác buông tấu chương trong tay, lâm vào trầm tư. Ngu Thụy Lân cùng Chương Tứ Thần đã đưa tin tức tới, tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, tùy thời có thể hành sự. Trong khoảng thời gian này hần cố ý để Thường Hy xuất đầu lộ diện nhiều một chút, khiến cho người ngoài tưởng rằng Đông cung hỗn loạn không chịu nổi, hần vô tâm chuyện triều chính, thật ra thì cũng chỉ là một chiêu minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương (ý chỉ ngoài mặt làm việc này nhưng bên trong lại ngầm làm việc khác). Huống chi cứ như vậy cũng để cho Thường Hy thấy được hần giữ mình trong sạch, khụ khụ, cái này dường như có chút ý nghĩa sâu xa!

Trong cung lại dăm khẩu trừ khoản chi tiêu của Đông cung, đây chính là chuyện vô cùng bất hợp lý, nếu như chuyện này có liên quan đến Mị phi thì nhân cơ hội này mà đánh một mẻ lưới. Mị phi, đây là tự bà nhảy vào đấy!

Tiêu Vân Trác còn đang suy nghĩ, Thường Hy liền giận dùm dùm chạy vào, nhìn gương mặt Tiêu Vân Trác, cắn răng nói: “Thái tử gia, sắp đến tiết trung thu rồi nhưng là phần tiền phí thuộc về Đông cung còn chưa có nhận được. Nô tỳ đã tìm hiểu qua, ở chỗ các Hoàng tử khác đã sớm phân phát rồi, ngài xem nên làm cái gì bây giờ?”

Tiêu Vân Trác giương mi lên, thật là ngủ gật còn được có gối đầu, nhìn Thường Hy nói: “Cô cảm thấy thế nào?”

“Nô tỳ tới xin chỉ thị của Thái tử gia, không dám quá phận!” Thường Hy muốn nổ tung rồi, tên cầm thú đáng chết này là muốn nàng bị đám nữ nhân kia ăn đi? Hiện tại người người hoài nghi nàng yêu mị hoặc chủ, thật là oan uổng chết nàng, hoặc chủ cái rắm a! Tiêu Vân Trác tẩm đều là Trịnh Thuận phục vụ, nàng còn chưa có đi vào bao giờ, thật là không có thiên lý!

Tiêu Vân Trác biết mình không thể chơi quá trớn, tránh cho chọc lửa thiêu thân, nhìn tiểu nha đầu này nếu như bị dọa đến phát điên thì người chịu thiệt cũng chỉ có hần mà thôi!

“Nên khóc, nên nháo, muốn một phen tiền cũng không thể thiếu!” Tiêu Vân Trác giọng mang thâm ý nói.

Thường Hy sững sốt, không hiểu Tiêu Vân Trác muốn làm gì, hẳn không phải là từ trước đến nay rất kiêng kỵ chống lại nữ nhân trong hậu cung sao?

Thấy thần sắc Thường Hy, Tiêu Vân Trác lại thản nhiên nói: “Ca ca cô gửi thư đến rồi, mọi sự đã sẵn sàng, gió đông này cô tự mình kiếm đi!”

168. Chương 172: Náo Hậu Cung (1)

Thường Hy sững sờ liếc mắt nhìn Tiêu Vân Trác, ca ca của nàng cùng chuyện này có quan hệ gì? Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy tựa hồ bị tức giận làm cho hồng đầu, ngay cả suy nghĩ cũng trì độn, nghĩ rồi nói ra: “Cô nghĩ trong hậu cung ai dám trắng trợn đối đầu cùng chúng ta?”

Thường Hy chợt phục hồi lại tinh thần. Mặc dù nói Hoàng quý phi có phẩm hàm cao nhất nhưng là trong hậu cung vẫn do bốn phi cùng nhau nắm quyền. Mới vừa rồi Tiêu Vân Trác nói ca ca của nàng có gửi thư tới, lại để cho nàng náo hậu cung, đột nhiên hiểu được, nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Anh nói là Mị phi giở trò quỷ?”

Thường Hy khẽ cau mày. Chuyện này cũng không có dễ làm, phải biết rằng Hoàng thượng mặc dù thích nàng, cũng nguyện ý cất nhắc nhà nàng nhưng là cũng không đại biểu thích nàng đi gây sóng gió. Lúc này trung thu gần đến, nếu như nàng không có náo mà trình diễn một tiết mục nữ nhân chanh chua náo hậu cung, chỉ sợ là sẽ liên lụy đến người nhà nàng.

Nhưng là, ý tứ Tiêu Vân Trác rất rõ ràng muốn nàng náo hậu cung, mượn chuyện này để lăng nhục Mị phi. Khi đó ở ngoài cung, ca ca cùng Tứ Thần ca cũng sẽ thừa dịp mà đem chuyện chiếm đất của Sở Tự Nguyên kia tấu lên. Hai việc này xảy ra cùng một lúc, cho dù Hoàng thượng có yêu thích Mị phi cỡ nào đi chăng nữa thì cũng mặt rỗ giận dữ.

Thường Hy mặc dù đã sớm biết Tiêu Vân Trác mưu kế đầy mình nhưng là trong chớp mắt nghĩ ra được một chiêu như vậy khiến cho nàng cảm thấy sợ. Thường Hy không muốn cho Ngu gia gặp nạn, vì vậy khloe miệng nhếch lên nói: “Nô tỳ chỉ là nô tỳ, một người đi náo Loan Minh cung chỉ sợ là phân lượng không đủ a! Thái tử gia nếu muốn làm chấn động hậu cung thì cũng phải cho nô tỳ đủ thực lực, nếu không Thường Hy người nhỏ sợ không gánh nổi trách nhiệm này!”

Nàng cò kè mặc cả thế này, Tiêu Vân Trác đều đã dự đoán được, quay đầu nhìn nàng, từ từ nói: “Vậy cô muốn làm sao?”

Thường Hy tiến lên một bước, nhìn Tiêu Vân Trác lạnh lùng nói: “Thái tử gia hỏi nô tỳ muốn làm sao có phải là muốn rồi hay không? Thái tử gia căn bản đã tính toán tốt lắm!”

“Gia cũng không tính toán. Gia chờ cô tính toán!” Tiêu Vân Trác nhìn bộ dáng tức giận của Thường Hy không khỏi cảm thấy giật mình trong lòng. Đôi mắt như thanh thủy trong suốt kia hình như còn dẫn theo một ngọn lửa, có lẽ là đã dồn nén cảm tức với hắn lâu lắm rồi!

Thường Hy nghe Tiêu Vân Trác nói vậy thì nhất thời tan giận, ngay cả tổn hơi thừa lời cũng tiết kiệm, thản nhiên nói: “Tốt lắm, ngài chờ tôi tính toán thôi!” Tên khốn, hắn không tính kế lại chờ nàng đi tính, rõ ràng là không muốn bôi đen lên mặt. Chuyện tốt đều là hắn, chuyện xấu đều là nàng. Phi! Người cứ ngồi đây mà mơ giấc mộng xuân thu đi, cô nãi nãi ta cũng không phải là người bảo đến là đến, bảo đi là đi!

Tiêu Vân Trác nhìn vẻ mặt Thường Hy cũng biết được nàng đang ra sức chửi bới hắn ở trong lòng! Chỉ cần không nói ra miệng thì hắn cũng làm như không biết. Tiểu nha đầu này lắm quỷ kế, hắn cũng không tin nàng sẽ đi tiên phong mà chắc chắn sẽ kéo theo đệm lưng. Chẳng qua là cái đệm lưng này... Là ai thì tốt đây?

Thường Hy giận dùm dùm vén rèm lên đi mắt, thiếu chút nữa đụng ngã Ngũ Hải đang tiến vào. Ngăn cách bằng một tấm màn, chỉ nghe Ngũ Hải hô: “Ngu Thượng nghị, người làm sao vậy?... Uy?... Uy!”

Ngũ Hải nhấc rèm cửa chậm rãi đi vào, thận trọng liếc mắt nhìn Tiêu Vân Trác, chỉ thấy thần sắc hần bình thường, ngồi nghiêm chỉnh trên ghế phê duyệt công văn, không nhìn ra không đúng chỗ nào. Nhưng là nha đầu kia nổi điên cái gì?

Tạm thời dè nghi vấn này xuống, Ngũ Hải trầm giọng nói: “Thái tử gia, Liệt Phong đưa tin tới, bên phía Ngu Thụy Lâm đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng liền lập tức hành động. Chương Tứ Thần cũng thu xếp ổn thỏa, mặc dù xảy ra chút ngoài ý muốn nhỏ nhưng là không có bại lộ, cũng đã xử lý tốt, chỉ chờ Thái tử gia ra lệnh.”

Tiêu Vân Trác nhìn ra ngoài cửa sổ, ngay sau đó nói: “Không vội, chờ hậu cung náo nhiệt chúng ta mới có thể hành động. Người lui xuống trước đi.”

“Vâng.” Ngũ Hải có chút nghi ngờ, chờ hậu cung náo nhiệt? Chẳng lẽ hậu cung sẽ có chuyện gì xảy ra sao? Mang theo vẻ mặt đầy nghi vấn lui ra, Ngũ Hải lại nghĩ đến vẻ mặt tức giận đờ đờ của Thường Hy, chẳng lẽ cùng nàng có quan hệ?

Thường Hy về tới phòng của mình, có chút tâm phiền ý loạn. Chuyện này rất khó giải quyết, nàng ra mặt là vạ vạ không thể, chỉ sợ Hoàng đế lão tử giận nàng còn vạ lây sang cả Ngu gia. Nếu không đi làm lại càng không được, Tiêu Vân Trác cái tên chết cầm thú kia còn đang chờ tin tức ngoài cung, mà tin tức ấy lại do chính ca ca của nàng cung cấp, nàng không thể bỏ qua. Tên khốn kiếp này tính toán tốt lắm, biết nàng không thể khoanh tay đứng nhìn, cảm giác bị người khác tính kế thật là hết chỗ nói!

Muốn mời Mạnh Diệp Vũ ra mặt là không thể nào, Mạnh Diệp Vũ là khách, sao có thể đổi khách thành chủ được? Còn dư lại chính là bảy vị tần thiếp cực kỳ có phân lượng rồi, lại lấy địa vị tối cao, gia thế mạnh nhất của Phùng Thư Nhã, nếu là do nàng ta ra mặt thì không phải là không thể. Quan trọng hơn là thứ nhất có thể ly gián quan hệ giữa Phùng Thư Nhã và La Thúy Yên, hai người trở mặt, về sau cơ hội hợp tác không cao. Thứ hai, nếu như Phùng Thư Nhã có mệnh hệ gì, phụ thân của Phùng Thư Nhã cùng Mị phi và Ngũ hoàng tử tất nhiên sẽ thế bất lưỡng cập, cũng miễn cưỡng coi là một mũi tên hạ hai con chim!

Thường Hy thở dài một hơi, nói đi nói lại vẫn là nàng suy nghĩ tính toán chu đáo cho hần, bắt đắc dĩ thở dài, ai bảo bọn họ cùng ngồi trên một chiếc thuyền, hần tốt tự nhiên nàng cũng sẽ tốt!

Thường Hy nhìn sắc trời, đứng dậy đổi một bộ cung trang xanh nhạt, làn váy rộng phiêu dật uốn lượn, đẩy cửa bước ra. Thường Hy đi ra ngoài, bất kể thế nào nàng cũng phải để cho Phùng Thư Nhã náo Mị phi một trận, cứ như vậy Tiêu Vân Trác mới có thể tùy cơ ứng biến.

Nhìn ở khúc quanh thấy được Vân Thanh, Thường Hy không nghĩ sẽ gặp được nàng. Hai người bốn mắt nhìn nhau, Thường Hy nhìn thấy được trong mắt Vân Thanh tựa hồ có chứa điều gì đó, nhưng là nàng đoán không ra, bởi vì nàng vẫn không nhìn thấu Vân Thanh. Lại nói Vân Thanh là giúp Phùng Thư Nhã nhưng là cũng không để cho nàng ta huyên náo quá phận, cái đó nắm chắc vừa vặn. Ở điểm này Vân Thanh so với nàng ỉnh hơn nhiều lắm, Thường Hy không thể không thừa nhận, Vân Thanh thật là một nữ nhân khiến người ta xem không hiểu.

Không muốn có quá nhiều dây dưa, Thường Hy chẳng qua là gạt đầu chào nàng một cái, xoay người muốn đi, lúc này lại nghe được Vân Thanh mở miệng nói: “Ngu Thượng nghi, xin dừng bước!”

169. Chương 173: Náo Hậu Cung (2)

Thường Hy không muốn có quá nhiều dính dấp cùng Vân Thanh nên bước chân chỉ ngừng lại một chút, nói: “Vân Thanh cô cô, ta còn có việc phải làm, không thể cùng ngài nói chuyện. Hôm nào rảnh rồi sẽ tiếp tục cùng nhau nói chuyện thôi!”

Vân Thanh nhìn bóng lưng Thường Hy, gương mặt dâng lên một tia chán ghét, cũng không có buông tha dễ dàng như vậy, hướng về phía Thường Hy nói: “Cô muốn đi thuyết phục Phùng Lương để đối phó Mị phi chỉ sợ là không dễ dàng!”

Thường Hy nghe vậy chợt xoay người lại, cặp mắt thật to chứa đựng hồ nghi quét qua Vân Thanh. Nàng ta cứ nhiên biết nàng muốn làm cái gì, phải biết chuyện này nàng mới chỉ cùng Tiêu Vân Trắc nói qua, chỉ có hai người bọn họ biết, nhưng là Vân Thanh lại đoán được. Đây quả thực là làm cho người ta không rét mà run!

Thấy Thường Hy hồ nghi, khuôn mặt Vân Thanh hơi động, tuy nhiên không có mở miệng nói chuyện. Tựa như hai đại cao thủ đang giằng co, khí thế yếu tất sẽ bại, bởi vì cao thủ tranh nhau có lúc chính là cái gọi là khí thế.

Vân Thanh đã chạm tới vấn đề của Thường Hy, ép nàng phải hỏi tới, mà như vậy thì Vân Thanh sẽ chiếm thế thượng phong, nàng rơi vào phần thấp kém, khí thế sẽ thua một đoạn. Thật ra thì khi Vân Thanh vừa trông thấy Thường Hy cũng đã chiếm được tiên cơ, Thường Hy có thể xác định bọn họ không phải vô tình mà gặp nhau, hoặc giả là Vân Thanh đã đợi nàng từ trước, cho nên giờ khắc này mới chiếm ưu thế.

Thường Hy đưa trán thật cao nhìn Vân Thanh, nàng ta muốn mình cúi đầu, mình càng không để cho nàng đắc ý, khoe miệng khê nhếch, trên mặt lộ ra nụ cười sáng rõ diễm lệ đẹp nhất, thanh âm thanh thúy bật thốt lên: “Dễ dàng cũng tốt, không dễ dàng cũng được, đây là chuyện của ta, không nhọc Vân Thanh cô cô quan tâm. Huống chi... Thường Hy là ai cô cô nên biết, chuyện ta muốn làm thì không gì không thể!”

Vân Thanh cũng không tức giận, thản nhiên nói: “Vậy thì chúc cô mã đáo thành công. Ở trong hậu cung này, người nhất thời đắc ý có nhiều, nhưng là ngắn thì năm ba tháng, lâu thì một hai năm sẽ từ từ biến mất, có thể trụ được mười mấy hai mươi năm thật không có mấy người. Ngu Thượng nghi cho rằng mình là loại người nào?”

Thường Hy đi về phía trước mấy bước, cách Vân Thanh ngày càng xa, nghe được như thế thì nói về: “Thế Vân Thanh cô cô là loại người nào? Tựa hồ sau khi Thường Hy đến, cô cô cũng rất không thuận lợi đấy!”

Sắc mặt Vân Thanh biến hóa, hừ lạnh một tiếng phật tay áo bỏ đi.

Thường Hy nghĩ Vân Thanh có chút cổ quái, xoay người muốn đi, trong lúc bất chợt có vật gì đó lóe sáng chiếu rọi vào mắt nàng. Thường Hy định thần nhìn lại, thì ra là trâm bạc mới vừa rời Vân Thanh vội vàng rời đi mà đánh rơi.

Thường Hy theo bản năng đi tới khom lưng nhặt lên, cầm trong lòng bàn tay tỉ mỉ quan sát, sắc mặt liền thay đổi. Trâm bạc khắc hoa mai này cùng với cái nàng nhặt trong rừng trúc ngày ấy giống nhau như đúc.

Chẳng lẽ Vân Thanh cứ nhiên chính là người muốn đẩy nàng vào chỗ chết sao? Thường Hy nắm thật chặt trâm bạc, nhìn phương hướng Vân Thanh biến mất mà lâm vào trầm tư. Nếu quả thật là Vân Thanh thì tại sao nàng ta lại làm như vậy? Còn có trâm bạc này, là cố ý rơi xuống hay là vô tình đây?

Lòng dạ Vân Thanh quá sâu, lần đầu tiên nàng cảm thấy mê mang, thật sự là làm cho người ta rất kinh ngạc. Trong lúc nhất thời thần trí Thường Hy trở nên rối rắm, nàng nên làm gì mới phải đây?

170. Chương 174: Rót Mật Khuyên Lương Đế.

Thường Hy đem trâm bạc kia cất đi, sắc mặt có chút ngưng trọng. Vân Thanh người này càng nhìn càng không thấu, luôn khiến cho Thường Hy có một loại cảm giác mây mù dày đặc, tùy thời tùy lúc tại thời điểm người không chú ý mà ra chiêu, lại luôn luôn đánh trúng vào yếu điểm!

Thường Hy thu hồi hoài nghi đối với Vân Thanh, vượt qua hàng lang, qua Doanh Nguyệt điện, lại tiếp tục đi thêm một đoạn ngắn nữa mới đến trước cửa phòng Phùng Lương đế. Tiểu cung nữ canh cửa vừa nhìn thấy Thường Hy liền tiến lên hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Ngu Thượng nghi!”

Thường Hy khẽ mỉm cười, nói: “Đứng lên đi. Lương đế chủ tử có ở đây không?”

“Dạ có, để nô tỳ đi vào thông bẩm một tiếng!” Tiểu cung nữ xoay người muốn đi, Thường Hy lại gọi nàng trở lại, chậm rãi nói: “Nói với Lương đế là ta tới truyền đạt lời nói của Thái tử gia.”

Tiểu cung nữ vội vàng ứng thanh rồi đi, chỉ trong thời gian một cái nháy mắt liền cười tủm tỉm đi ra, nhìn Thường Hy nói: “Ngu Thượng nghi, Lương để mời ngài vào.”

Thường Hy thở phào nhẹ nhõm một cái, nếu là nói thẳng nàng muốn gặp Phùng Thư Nhã, có lẽ nàng ta chết cũng không muốn gặp nàng, nhưng là nhắc đến Tiêu Vân Trác... Đây không phải rất dễ dàng tiến vào sao? Nữ nhân nếu như có chướng ngại ở giữa thì cần phải lấy nam nhân làm chiêu bài, nhất là ở nơi như hậu cung này!

Phòng của Phùng Thư Nhã bài biện cũng là xanh vàng rực rỡ, khắp nơi đều thể hiện rõ thân phận cùng địa vị của nàng, thật là khiến người ta chói mắt! Thường Hy cười thầm trong lòng, nàng đã sớm biết Phùng Thư Nhã yêu thích quyền lực hơn là muốn được Thái tử gia sủng ái, cho nên nàng mới có lòng tin có thể thuyết phục được cô ta.

“Nô tỳ tham kiến Lương đế!” Thường Hy khom lưng hành lễ, mang trên mặt nụ cười thỏa đáng, không kiêu căng tự đại.

Phùng Thư Nhã vừa nhìn thấy Thường Hy là cả người bốc hỏa, nhưng là nghĩ tới nàng dù sao cũng là thị nữ cận thân hầu hạ trước mặt Tiêu Vân Trác nên không dễ dàng đắc tội, chỉ đành phải lạnh nhạt nói: “Nguyên lai là Ngu Thượng nghi a, không dám nhận đại giá của cô, mau đứng dậy đi!”

Thường Hy đứng dậy, hé miệng cười cười rồi mới lên tiếng: “Lương đế nói gì vậy, ngài là chủ tử tôi là nô tỳ, cái này nếu bị người khác nghe được lại còn tưởng là ngược lại, nô tỳ không dám nhận tội lớn như vậy!”

Phùng Thư Nhã hừ lạnh một tiếng nói: “Không dám nhận? Hừ, nói thật dễ nghe, hiện tại cả Đông cung này đều phải nhìn sắc mặt cô mà làm việc, muốn gặp được Thái tử gia còn khó hơn lên trời đấy!”

Thường Hy đã sớm đoán được Phùng Thư Nhã nói chuyện sẽ không dễ nghe, trong lòng từ lâu đã có đối sách, lúc này than nhẹ một tiếng, nửa mang u oán nói: “Lương đế chỉ biết một mà không biết hai, nô tỳ nhìn qua thì uy phong, thật ra có lợi ích gì? Tính khí Thái tử gia quá lớn, hơi có một chút không đúng, một cái ánh mắt là có thể khiến cho người ta sợ nửa ngày. Các ngài chỉ nhìn vào mà cảm thấy ganh tỵ với cảnh tượng hôm nay của nô tỳ, đâu biết rằng nô tỳ hận không thể được như mấy vị Lương đế, cách Thái tử gia xa xa một chút. Chuyện này, không trải nghiệm thì không thể hiểu được!”

Phùng Thư Nhã mang theo ánh mắt dò xét quan sát Thường Hy, hoài nghi tính chân thật của chuyện nàng đang nói. Thường Hy cụp đầu xuống, thần sắc mang theo vài tia bất đắc dĩ, lại nói tiếp: “Thái tử gia đối với nữ sắc là tâm đam như nước, hơn nữa tình cảnh hiện nay lại là loạn trong giặc ngoài, ngài ấy nào còn có thể có ý định kia? Mọi người đều nói nô tỳ yêu mị hoặc chủ, nhưng là giữa nô tỳ và Thái tử gia là trong sạch, không tin ngài nhìn xem.” Thường Hy vừa nói vừa vén tay áo lên.

Phùng Thư Nhã quay đầu nhìn lại, không khỏi lấy làm kinh ngạc, dấu chu sa đỏ tươi trên tay Thường Hy cực kỳ chói mắt. Phùng Thư Nhã chợt thở phào nhẹ nhõm, nàng vốn sợ rằng giữa Tiêu Vân Trác và Thường Hy có quan hệ đặc biệt mà người khác không thấy, hôm nay xem ra Ngu Thượng nghi này chỉ là một Thượng nghi. Vậy thì lời nàng ta nói cũng là sự thật, Thái tử gia đối với nữ sắc chỉ là cực kỳ lãnh đạm mà thôi. Thật ra thì Phùng Thư Nhã cũng không mấy quan tâm Tiêu Vân Trác sủng ái người nào, yêu người nào, nàng chỉ hy vọng có thể nắm được quyền lực trong Đông cung, tương lai Thái tử phi vào cửa cũng có đủ lực lượng mà chống lại.

Nếu như đã biết Thái tử gia cùng Thường Hy là trong sạch, Phùng Thư Nhã liền đổi ngay thái độ thân thiện, nhìn Thường Hy nói: “Cô cũng đủ đáng thương! Nhanh ngồi xuống, chúng ta cùng trò chuyện!”

Thường Hy cũng không từ chối, ngồi đối diện với Phùng Thư Nhã, khẽ thở dài nói: “Nô tỳ là đáng thương nhất, gánh chịu hư danh yêu mị hoặc chủ oan uổng, thật ra thì nô tỳ cái gì cũng không làm. Thái tử gia không thích nhất chính là người vô dụng, có một số việc mặc dù trong lòng nô tỳ không thoải mái nhưng là vẫn phải theo phân phó của Thái tử gia mà đi làm. Nói trắng ra là, nô tỳ chỉ là bia đỡ đạn trong tay Thái tử gia mà thôi!”

Phùng Thư Nhã nghe nói vậy thì cảm thấy trong lòng vui vẻ hơn, thường ngày đối với Thường Hy chán ghét cũng giảm đi vài phần, mở miệng nói: “Đã như vậy, hôm nay Ngu Thượng nghi đến chỗ ta làm cái gì?”

“Vô sự không lên điện Tam Bảo. Hôm nay Thường Hy tất là có chuyện muốn nói cùng Lương đế.” Thường

Hy nói tới chỗ này, khoe mắt khê nâng liền thấy được trong đôi mắt của Phùng Thư Nhã dâng lên mấy ngọn lửa nóng, vì vậy hé miệng cười cười, cố ý hạ thấp giọng nói: “Lương đế chủ tử có biết nguyên nhân vì sao Thái tử gia không muốn gặp ngài không?”

Nói tới chỗ này, trong mắt Phùng Thư Nhã đã lóe lên một tia hung quang, nhưng là lại nhớ đến mấy lời vừa rồi của Thường Hy, thanh âm lại chuyển sang bất đắc dĩ, nói: “Tâm tư của Thái tử gia như biển, ta nào có thể đoán được. Kể từ khi vào Đông cung, ta cũng đã vô cùng cẩn trọng rồi, nhưng là...”

“Nhưng là Thái tử gia luôn luôn lạnh nhạt, nhìn ai cũng không vừa mắt, phải không?” Thường Hy tiếp lời nói.

“Đúng vậy a! Không muốn gặp riêng ta thì thôi, nhưng còn có các tỷ muội khác, cũng không thấy Thái tử gia đến gần qua người nào!” Nói tới chỗ này, khoe miệng lộ ra một nụ cười mỉm châm chọc, hướng về phía Cẩm Hoa hiên bĩu môi nói: “Coi như chúng ta không được, nhưng là đóa hoa bên kia tường cũng không thấy Thái tử gia qua kiểm. Ngu Thượng nghị, cô nói đây là vì cái gì?”

Đóa hoa bên kia tường? Thường Hy không nhịn được mà cười thầm trong lòng, nhưng trên mặt vẫn là biểu tình nghiêm túc, nói: “Trong cung này, Lương đế là tần phi có phẩm cấp cao nhất, Thái tử gia là người trọng quy củ, không đến chỗ ngài thì nơi khác cũng tuyệt không đi!”

Lời nói này khiến Phùng Thư Nhã một hồi vui vẻ, nụ cười trên mặt che cũng không đi, nhìn Thường Hy càng phát thân thiết, hỏi tới: “Nhưng Thái tử gia đến tốt cùng là vì cái gì mà không đến gặp ta? Đáng đáp ta cũng không phải giống mẫu dạ xoa, càng không phải là người tâm địa độc ác, lại chưa từng trêu chọc thị phi, cô nói đây là vì cái gì a?”

Phùng Thư Nhã nói câu nào, trong lòng Thường Hy liền run rẩy câu ấy, còn không có trêu chọc thị phi? Tâm địa không độc ác? Nàng kia có thể trực tiếp biến thành Quan thế âm bồ tát rồi! Nhưng là vẫn phải cố nén chán ghét trong lòng, tiếp tục nói: “Lương đế chủ tử, mặc dù ngài là cùng Đại hoàng tử phi, Ngũ hoàng tử phi từ Vinh Hạng cung đi ra, thời gian ở trong đó cũng có chăm sóc lẫn nhau, nhưng là... Ngài ngẫm lại xem, Đại hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử là ai? Bọn họ đối với ngôi vị Hoàng đế thật sự là không có một chút khát vọng trong lòng nào sao? Ngài cùng các nàng kia qua lại thân thiết, nhìn qua mắt Thái tử gia, ngài nói xem, Thái tử gia sẽ nghĩ như thế nào?”

171. Chương 175: Liên Thủ Khuấy Hậu Cung.

Cả người Phùng Thư Nhã run lên, nàng cứ nhiên quên mất một điểm này, ngẩng đầu nhìn Thường Hy, sắc mặt trong phút chốc có chút ngưng trọng, mở miệng hỏi: “Cô sẽ không vô duyên vô cớ nói với ta những thứ này! Rốt cục cô có ý gì?”

Thường Hy nhìn Phùng Thư Nhã một cái, không trả lời nàng, ngược lại nói tiếp: “Sắp đến tiết trung thu rồi nhưng là tiền chi tiêu của Đông cung còn chưa có cấp xuống, ngay cả phần tiền sinh hoạt thường ngày của chúng ta cũng bị khấu trừ. Bao nhiêu con người, ăn, mặc, ở, đi, son phấn, đồ trang sức, y phục, thứ nào không cần tiền? Sau khi biết chuyện này Thái tử gia rất buồn bực, nhưng là có một số việc Thái tử gia không thể tự ra mặt được...”

Phùng Thư Nhã nhìn Thường Hy, trong nội tâm nao nao, cảm giác đối với con tiểu hồ ly giả hoạt này, muốn bắt nàng ta lại vô pháp ra tay, nhưng là tin tức này quả thực có chút dẫn dụ. Trước kia nàng cùng Đỗ Đình Phương, La Thúy Yên qua lại đúng là chọc Thái tử gia không cao hứng, nếu là lần này có thể lập được công lao, nói không chừng Thái tử gia đúng là đối với nàng thay đổi cách nhìn, đây chính là cơ hội ngàn năm có một! Chẳng qua là... “Cô tại sao lại đem chuyện tốt như vậy đưa cho ta?”

“Đây là chuyện tốt sao? Nô tỳ cảm thấy đấu đá với đám phi tần trong hậu cung không phải là chuyện tốt gì!” Thường Hy chậm rãi đứng dậy, nhìn Phùng Thư Nhã nói: “Còn nữa... Nô tỳ chính là nô tỳ, tôi muốn đi chất vấn thật sự không có thân phận nào để nói, cho nên cũng chỉ có thể tìm đến Lương đế rồi!”

Phùng Thư Nhã lúc này mới thỏa mãn mà gật gật đầu, châm chọc nói: “Cũng không phải sao, nô tỳ vẫn chỉ là nô tỳ, dù có hô phong hoán vũ thì cũng không thể lên được mặt bàn. May cho cô là tự biết bản thân mình!”

Thường Hy cơ hồ là muốn nổ tung rồi, nữ nhân không biết tốt xấu này, trong lúc nói chuyện còn ác độc như vậy! Thế nhưng lúc này không phải là thời điểm cùng nàng so đo, Thường Hy đã đem lời nói ra, về phần nàng ta làm thế nào, tìm người bày mưu tính kế ra sao không quan trọng, phần còn lại sẽ để chính nàng tự động xử!

Sau khi Thường Hy đi, Phùng Thư Nhã lập tức cho thị tỳ cận thân đi tìm Vân Thanh đến. Vân Thanh sau khi nghe xong, mặc dù mặt không chút thay đổi nhưng là sâu trong đáy mắt lại có từng tia ba động, không nghĩ tới Ngu Thường Hy sẽ có thủ đoạn như vậy, chỉ cần vài ba lời đã xúi giục được Phùng Thư Nhã. Thấy bộ dáng nhao nhao muốn thử của Phùng Thư Nhã, xem ra mình ngăn cản không nổi rồi, lời Thường Hy nói đúng là rất có lực hút!

Thường Hy bận rộn suốt mấy ngày, bận đến nỗi Tiêu Vân Trác cũng không thấy được bóng người của nàng, mấy ngày này trong lòng lại cảm thấy hơi mất mát. Thời điểm trước kia, tùy ý ngẩng đầu cúi đầu cũng có thể trong thấy được nàng, nhưng là bây giờ cả ngày còn không trông thấy mặt nàng, lại biết nàng vì chuyện của hắn mà bận rộn, Tiêu Vân Trác cảm thấy mình có chút quá hà khắc, có lúc không cần thiết phải đẩy nàng lên đầu sóng ngọn gió.

Nhưng là bây giờ bên cạnh hắn không có nhiều người có thể chân chính tín nhiệm. Thường Hy cái tiểu hồ ly giảo hoạt này luôn làm cho hắn cảm thấy trong lòng ấm áp, cái loại ấm áp đó không phải đơn giản chỉ là quan hệ nam nữ, đó là một loại cảm giác để cho người cảm thấy không thể nào bỏ được!

“Thái tử gia...” Ngũ Hải nhìn Tiêu Vân Trác đang một mực mất hồn, thấp giọng hô, hôm nay đã là lần thứ ba rồi! Trước kia đều là Thường Hy ở bên người phục vụ, hôm nay không có nàng Thái tử gia lại vắng người!

Tiêu Vân Trác chợt phục hồi lại tinh thần, có chút mất tự nhiên nhìn Ngũ Hải: “Có chuyện gì?”

“Nô tài đã hỏi thăm rõ ràng, mấy ngày nay Ngu Thường đi qua lại chỗ Tam hoàng tử phi, có lần còn vô tình gặp được Đại hoàng tử phi cùng Ngũ hoàng tử phi. Hôm nay ở trong hậu hoa viên thì bắt gặp Nhị hoàng tử phi, lúc đó Nhị hoàng tử và Nhị hoàng tử phi đang cùng Hoàng thượng đi dạo ngắm cảnh.” Ngũ Hải đoán không ra Thường Hy muốn làm gì, luôn là hành động rất thần bí.

“Bên Phùng Lương để thì sao?” Khóe miệng Tiêu Vân Trác giương lên một độ cong thật cao, sâu trong ánh mắt đều có nụ cười. Tiểu nha đầu này quá gian trá rồi, chuyện như vậy cũng có thể làm được, chỉ sợ tiết trung thu sẽ rất náo nhiệt đây!

“Phùng Lương để gần đây qua lại rất thân thiết với Vân Thanh, hơn nữa thỉnh thoảng còn cùng Tống nhụ tần và mấy người tụ tập lại một chỗ, lại bắt chợt cho cung nữ đến làm quen với tiểu cung nữ trong biệt cung. Hơn nữa phí tổn hao đều là dùng tiền bạc của Phùng Lương để.” Nói tới chỗ này Ngũ Hải thật sự tò mò ngày đó Thường Hy đến tìm Phùng Lương để rốt cục là đã nói cái gì, để cho nàng ta vất vả như thế?

Tiêu Vân Trác nhẹ nhàng thở dài, nhìn Ngũ Hải nói: “Đi thông báo Liệt Phong có thể hành động, nhưng phải nắm chắc thời gian, tất cả mọi chuyện phải đến đêm trung thu mới được lộ ra!”

“Dạ, nô tài đi ngay!” Ngũ Hải biết được việc này có bao nhiêu quan trọng nên không dám trì hoãn.

Tiêu Vân Trác nhìn thân ảnh biến mất của Ngũ Hải, lại trông ra bầu trời bao la bên ngoài đang từ từ tối thăm lại, tựa như một chiếc lông ngỗng đen nhánh vẩy lên vô số tia sáng, cực kỳ đẹp mắt. Ánh đèn tranh sáng tranh tối chiếu lên thân ảnh thon dài của Tiêu Vân Trác, xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu thành một cái bóng dài lên hành lang phía trước.

Gần đây thân thể Hoàng thượng không được tốt, sắc mặt cũng có chút xanh xao, trong lòng Tiêu Vân Trác cũng là đau nhói. Tiêu Vân Dật và Tiêu Vân Bác liên tiếp hành động cho nên hắn chịu áp lực không ít. Có một số chuyện không phải là hắn muốn làm mà chính là phải ngăn không cho nó xảy ra. Thắng làm vua thua làm giặc, đạo lý này hắn so với ai khác còn rõ ràng hơn cả. Nếu như hắn thua, Thái tử danh chính

ngôn thuận bị thua thì bất kể ai được bước lên ngôi để vị cũng sẽ không để cho hắn sống sót, bởi vì nếu hắn còn sống sẽ là uy hiếp lớn nhất đối với người đó.

Công kích lật đổ Sở gia đối với Tiêu Vân Trác là một đả kích rất lớn, Sở gia ủng hộ Tiêu Vân Trác là chưa bao giờ sao lãng. Mấy năm nay hắn nắm được không ít chứng cứ phạm tội của Sở gia. Hắn Tiêu Vân Trác đã không ra tay thì thôi, vừa ra tay thì nhất định sẽ là vạn quân lôi đình, tuyệt đối không để cho kẻ địch có cơ hội nghỉ ngơi.

Thường Hy cả người mệt mỏi về tới cửa phòng mình, theo thói quen hướng nhìn về phía thư phòng Tiêu Vân Trác lại thấy được trong cửa sổ là thân ảnh cao ráo của hắn. Tối nay ánh trăng như bạc, mấy ngày nữa là đến tiết trung thu rồi, cho nên ánh trăng đặc biệt sáng ngời.

Dưới trăng như rót bạc kia, thân ảnh Tiêu Vân Trác thế nhưng lại cho Thường Hy một loại cảm giác thê lương, cô độc. Nàng theo bản năng buông tay đẩy cửa ra, đi về phía bên này, dừng lại trước cửa sổ.

Cửa sổ không có khóa, cách một tấm khung gỗ, hai người một ở bên trong một ở bên ngoài. Thường Hy nhìn khuôn mặt mang ưu thương của Tiêu Vân Trác mà lộ ra một nụ cười thật to. Tiêu Vân Trác không nghĩ tới Thường Hy có thể xuất hiện lúc này, không khỏi ngẩn ngơ.

Nghĩ tới những lời đồn đại trong hậu cung mấy ngày nay, Thường Hy không khỏi đau lòng cho tình cảnh của Tiêu Vân Trác, trong lòng thay nhau dậy sóng. Trong lúc bất chợt nàng chống tay vào thành cửa sổ, cứ như vậy lộn vòng vào bên trong, cười hì hì đứng trước mặt Tiêu Vân Trác.

172. Chương 176: Đêm Khuya Thâm Tình Cũng Mông Lung.

Tiêu Vân Trác nhìn hành động không có nửa điểm quy củ của Thường Hy nhưng cũng không hề tức giận, ngược lại cảm thấy nàng rất đáng yêu, trên mặt không khỏi nổi lên một tầng nụ cười, nói: “Nếu là bị người khác trông thấy còn tưởng cô là trộm mà đến bắt, xem cô còn dám làm càn như vậy?”

Thường Hy cười hì hì một tiếng, nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Tôi xem qua rồi, không có ai!”

Tiêu Vân Trác không biết nên giận hay nên cười, nhìn Thường Hy hỏi: “Làm sao cô lại tới đây?”

Thường Hy chống hai tay ở cửa sổ, ngẩng đầu thật cao nhìn ánh trăng trên bầu trời, cười nói: “Vốn là muốn vào phòng nhưng là nhìn thấy anh đứng ở nơi này, cho nên tới đây xem một chút bầu trời trăng sáng kia có gì đặc biệt khiến cho vị Thái tử gia này có thể ngửa đầu lên nhìn. Tôi thật tò mò a!”

Tiêu Vân Trác biết Thường Hy không có nói thật, nhưng là cũng không nói thêm, quay đầu nhìn về phía góc trăng còn khuyết, nói: “Mấy ngày nữa trăng sẽ tròn, lúc đó nhìn tốt hơn, bây giờ khó tránh khỏi chút thiếu sót!”

“Trên thế gian này nào có chuyện gì được thập toàn thập mỹ. Giống như tôi, vóc người không tồi, trong nhà có rất nhiều tiền, cảm y ngọc thực, thật là tốt a, nhưng cố tình chỉ là thương nhân ti tiện, đi tới chỗ nào cũng thấp hơn người ta một cái đầu!” Trong thanh âm Thường Hy mang theo mấy phần đau thương, lại nói tiếp: “Lúc tôi còn rất nhỏ, mẹ tôi thường hay mang theo tôi đi bái kiến các phu nhân nhà quan lại, nhưng đều bị người ta nhìn cho không dậy nổi. Họ đều nói tôi là con gái của thương nhân, thân phận thấp hèn, còn nói đừng có đặt chân lên đất nhà họ, làm dơ bẩn ngưỡng cửa của họ!”

Tiêu Vân Trác không nghĩ tới lúc nhỏ Thường Hy lại chịu nhiều uất ức như vậy, suy nghĩ một chút thì thương nhân quả thật không có địa vị gì. Người bình thường còn không mấy ai để mắt đến thương nhân chứ đừng nói đến mấy vị danh môn khuê tú kia, làm sao có thể nhìn đến một nữ tử nhỏ con nhà thương nhân này chứ!

Trong lòng nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng lại nói: “Cô bây giờ đã không còn mang thân phận như vậy nữa, nhà cô không phải đã thoát khỏi thương tạ rồi sao? Đợi sang năm Thụy Lâm đề tên bảng vàng, thân phận của cô cũng đi theo, nước lên thì thuyền lên. Hai ca ca khác của cô chỉ cần đi vào sĩ đồ, có chút công danh, tương lai bản Thái tử tuyệt đối sẽ không bạc đãi bọn hắn, không bao giờ có người nói cô là con gái thương nhân đề tiện nữa!”

Khóe mắt Thường Hy khẽ cong, nhìn Tiêu Vân Trác có chút sững sờ, đột nhiên hỏi: “Tại sao lại đối tốt với tôi như vậy? Tại sao lại không muốn bạc đãi người nhà tôi?”

Tiêu Vân Trác một hồi cứng họng, có chút xấu hổ quay đầu đi chỗ khác, trong miệng lại nói: “Thụy Lâm học thức uyên bác, làm việc chững chạc, nói năng chặt chẽ, là một nhân tài có thể trọng dụng được. Đại ca cô có bản lãnh như vậy, chỉ sợ hai người kia cũng không phải tầm thường, bản Thái tử chỉ là trọng dụng người tài mà thôi!”

Thường Hy cảm thấy tối nay mình có gì đó là lạ, nghe được những lời này của Tiêu Vân Trác lại cảm thấy thất vọng, tựa hồ như đang mong chờ cái gì khác. Nàng không biết mình đang chờ đợi cái gì, nhưng tuyệt đối không phải chỉ là những lời kia, thần sắc buồn bã, chuyển sang đề tài khác nói: “Thân thể Hoàng thượng gần đây không được tốt lắm. Lệ Bình nói với tôi đạo này Đại hoàng tử phi và Ngũ hoàng tử phi đang liên hệ với người nhà. Trước đó vài ngày Ngũ hoàng tử phi lâm bệnh nhẹ, Mị phi còn tự mình cầu xin Hoàng thượng ấu thân La Thúy Yên được vào cung thăm. Phải biết phụ thân của La Thúy Yên là tuần bổ thống lĩnh năm doanh, trực tiếp cai quản an nguy của Vân Đô, trong tay nắm binh quyền, đối với anh mà nói cũng không phải là tin tức tốt.”

Thanh âm Thường Hy xuống thấp một bậc, Tiêu Vân Trác nghe vậy mà trong lòng căng thẳng. Hắn có lời muốn nói với nàng nhưng lại không biết nên nói như thế nào, có một số việc chính hắn cũng chưa suy nghĩ được rõ ràng. Hắn vẫn nhớ, Thường Hy nói tương lai muốn gả ột nam nhân giống như cha nàng, mà hắn cho đến bây giờ còn chưa trở thành được như vậy. Hắn không thể để cho Thường Hy lún sâu vào nguy hiểm quá sớm, lời muốn nói đành phải gắt gao bưng bít ở trong lòng, nói ra liền gây họa.

Nghe được lời của Thường Hy, có thể cảm nhận được trong giọng nói của nàng là quan tâm sâu đậm, trong lòng hắn cảm thấy ấm áp, tiếp lời nói: “Hiện tại tình thế phức tạp, tốt nhất không nên để đại ca và ngũ đệ kết thành đồng minh, nếu không sẽ trở thành uy hiếp quá lớn đối với chúng ta.”

Bất tri bất giác Tiêu Vân Trác thể nhưng lại thảo luận quốc sự cùng Thường Hy, điều này so với trước kia là tuyệt không thể nào, nhưng là bây giờ đột nhiên có người có thể tâm sự cùng, cảm giác thoải mái đó là không gì so sánh nổi. Theo bản năng hắn chính là tin tưởng Thường Hy, hoặc giả lần đầu tiên gặp mặt, phương thức ra mắt ấy đã khiến hai người có sự ràng buộc thật sâu đậm. Trải qua mấy ngày nay, thông tuệ nhanh nhẹn của Thường Hy, xảo trá đáng yêu của nàng tự nhiên đã hấp dẫn ánh mắt hắn.

Lớn như vậy lần đầu tiên thích một nữ nhân, Tiêu Vân Trác lại nhớ tới ngày đó, trước khi mẫu hậu qua đời đã lưu lại một đạo mật chỉ cho hắn. Nhưng là trong lúc bất chợt Tiêu Vân Trác lại không muốn đi tìm nữ nhân định mệnh kia, cuộc đời này hắn có nàng cũng đã là không tiếc nuối rồi!

Thường Hy nghe thấy như vậy thì cười khanh khách, nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Vậy anh cứ yên tâm đi, hai người này đều là tử địch của tôi, đều từng cùng tôi kết thù oán. Dù anh có không nói thì tôi cũng không để cho bọn họ dễ dàng kết thành liên minh. Những ngày qua tôi đều nghĩ về chuyện này, tôi biết họ sẽ không chịu an phận, quả nhiên đã bắt được nhược điểm!”

Tiêu Vân Trác cười nhẹ ra tiếng. Đúng vậy, hắn tại sao có thể không yên lòng, ba người bọn họ tranh đấu, hắn không cần lo lắng điều này.

Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác, đột nhiên cảm thấy tim mình đập nhanh hai nhịp. Thì ra khi hắn cười lên, bộ dạng lại tuấn lãng như vậy, đường cong gờ lên kia làm mềm mại đi khuôn mặt thường ngày vốn lãnh đạm của hắn. Thì ra hắn cũng có lúc sẽ vui vẻ, nàng cứ nghĩ rằng hắn cả đời sẽ mang bộ mặt đưa đám cơ đấy, không nghĩ tới trong lúc lơ đãng lại bắt gặp được nụ cười tuyệt đẹp kia của hắn. Mặc dù tối nay không phải là đêm trăng tròn, mặc dù cuộc nói chuyện này chỉ là một lần tình cờ, vậy mà Thường Hy lại cảm giác cả đời mình sẽ nhớ mãi khoảnh khắc đêm trăng khuyết này!

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy đang dùng sức chăm chú nhìn hắn, tựa hồ giống như bị kinh sợ, trong lòng không khỏi phần chân hơn, thấp giọng hỏi: “Cô ngăn người cái gì đây?”

Khuôn mặt Thường Hy đỏ lên, không biết nên nói cái gì, chẳng lẽ nói cho hắn biết nhịp tim nàng tăng nhanh sao? Vậy không bằng trực tiếp đi tự tử. Thường Hy lại một lần nữa nháy qua cửa sổ, cư nhiên chạy trời chết. Ngũ Thường Hy nàng cả đời này còn chưa có mất mặt qua như vậy, rơi vào kết cục nhảy cửa sổ mà bỏ trốn, ngày sau nàng cũng không cần gặp người khác rồi!

Tiêu Vân Trác nhìn thân ảnh lão đảo của Thường Hy, trong lúc bất chợt hiểu được, nha đầu này chẳng lẽ là đã thông suốt chứ?

173. Chương 177: Sóng Gió Rục Rịch Bắt Đầu.

Cùng với việc Minh tông đột nhiên lâm bệnh nhẹ, triều đình cùng hậu cung cũng dậy lên một trận sóng gió không nhỏ, làm cho người ta cảm thấy bất an trong lòng.

Yến tiệc trung thu lần này theo thường lệ là do Hoàng quý phi đứng ra tổ chức, Kính phi, Mẫn phi, còn có Mị phi giúp sức phụ trợ. Minh tông chẳng qua là lâm bệnh nhẹ, cũng không phải là không xuống được giường, vì vậy mọi người mặc dù có động tác nhưng là cũng không dám quá mức cùng lớn mật, chỉ sợ chọc giận Minh tông.

Ngày trước, bình thường nếu như Minh tông có bệnh gì thì đều là một tay Mị phi ở bên cạnh hầu hạ, thế nhưng lần này Minh tông lại chọn Dương tuyển thị, đưa tới trong hậu cung thay đổi không nhỏ. Dương tuyển thị xuất thân nghèo hèn, trước kia từng là một ca cơ, nhưng là trong hai năm qua ngược lại rất được Minh tông yêu thích, từ ban cho y phục đến trang sức, hôm nay lại được sắc phong lên tuyển thị, nếu là lần này hầu hạ Minh tông được tốt, chỉ sợ là sẽ còn được thăng lên nữa.

Thường Hy nhìn giấy tờ trong tay, đi tới đi lui trong phòng. Dương tuyển thị này không đơn giản a, chỉ là một nữ ca cơ lại có thể khiến Minh tông sủng ái như vậy, chỉ sợ vào lúc này Mị phi đều đã muốn cắn nát răng. Thường Hy hiểu, một khi nước đổ đổ chuông, người bên cạnh Hoàng đế chính là loại cần phải tranh thủ nhất. Hiện nay Dương tuyển thị đang được sủng ái, phải lôi kéo nàng ta về phe mình, nếu không bị người khác ra tay trước, chỉ sợ sẽ tạo ra bất lợi đối với Tiêu Vân Trác.

Thường Hy kêu Văn Thu vào, ở bên tai nàng nói nhỏ mấy câu. Thần sắc Văn Thu khê biến, nhìn Thường Hy nói: “Ngu tử tử, này sợ không ổn đâu! Đó cũng không phải là địa phương chúng ta nên ra tay!”

Thần sắc Thường Hy nghiêm túc nói: “Muội nhầm rồi, đó chính là chỗ mà chúng ta cần phải tập trung nhất, cứ theo lời ta nói mà làm, nhất định phải cẩn thận. Chuyện triều chính của Thái tử gia chúng ta không giúp được, Hoàng thượng lại ốm bệnh nhẹ, một mình Thái tử giám quốc, trọng trách trên người ngài rất nặng, chúng ta phải chia sẻ bớt gánh nặng. Mọi việc cẩn thận một chút, nhất định không được để cho người khác bắt được nhược điểm!”

Văn Thu thấy Thường Hy nghiêm túc như vậy, trong lòng có chút nghi hoặc nhưng là vẫn gật đầu nói: “Ngu tử tử yên tâm đi, muội tự mình làm, không cần giao cho người khác!”

Hai ngày sau, Thường Hy từ trong miệng Văn Thu lấy được một tin tức rất quan trọng. Nghe xong lời kể của Văn Thu, Thường Hy vô cùng kinh ngạc, nhìn nàng hỏi: “Muội nói đều là thật?”

“Dạ, muội tận mắt trông thấy ngự y đi ra từ Linh Đình các của Dương tuyển thị, cũng trông thấy người của Linh Đình các cực kỳ cẩn thận. Nô tỳ có chút hoài nghi, sau đó tỉ mỉ quan sát, phát hiện Dương tuyển thị mặc y phục cũng trở nên nhạt màu, ngay cả son phấn trang điểm cũng ít dùng, khi dùng bữa đều lấy trà bạc thử qua rồi mới ăn, cho nên nô tỳ mới có hoài nghi như vậy!”

Lòng Thường Hy nhảy lên một chút, xem ra lão thiên gia cũng ủng hộ bọn họ rồi. Không được, nàng phải nhanh chóng xác định rõ chuyện này, nếu không bị người khác nhanh chân đến trước liền không hay ho gì. Nàng ngẩng đầu nhìn Văn Thu nói: “Muội đi ra ngoài đi, Thái tử gia trở lại thì thông báo với ta một tiếng!”

Văn Thu đáp ứng rồi xoay người đi ra. Thường Hy lại một khắc cũng không ngừng bất an, nếu như hoài nghi của Văn Thu là đúng thì nàng phải làm sao bây giờ? Làm thế nào mới có thể lôi kéo được Dương tuyển thị về Đông cung, đến lúc đó sẽ trở thành trợ lực vô cùng lớn đối với Thái tử gia. Cần biết rằng cả năm vị Hoàng tử, trừ Tiêu Vân Trác ra thì đều có mẫu phi của mình ủng hộ, ở trong cung không cần lo lắng về chuyện nhà. Nếu như có thể nằm vùng một người của mình bên cạnh Hoàng đế thì nhất cử nhất động của ngài sẽ sớm nắm được!

Minh tông xưa nay không thích Thái tử, đây là chuyện tình mà mọi người đều biết, cho nên Thường Hy không thể không bày mưu tính kế trước. Nếu như nói vì Ngu gia mà Thường Hy phải làm chuyện như vậy là đương nhiên. Nhưng bây giờ, cho dù không phải là vì Ngu gia, chỉ đơn thuần là vì một nam nhân Tiêu

Vân Trác kia, nàng cũng sẽ nỗ lực đi suy nghĩ cho hần. Từ nhỏ nàng đã đọc rất nhiều sách sử, về các triều đại đổi ngôi là vô cùng hiểu rõ. Hơn nữa, Hoàng thượng đối với Tiêu Vân Bác, Tiêu Vân Triệt cũng là cực kỳ thương yêu, mặc dù thời điểm Tiêu Vân Trác vừa sinh ra đã nhận hết mọi sủng ái, nhưng là cùng với việc Hoàng hậu đi về cõi tiên, phần sủng ái đó cũng dần dần phai nhạt xuống. Thường Hy cũng đã tìm hiểu một chút cung đình bí sử, biết được rằng Tiêu Vân Trác để có được ngày hôm nay là không dễ dàng gì, cho nên nàng nhất định phải giúp hần!

Lúc Tiêu Vân Trác trở lại thì đèn lồng cũng đã treo cao, giờ tuất hai khắc. Thường Hy tự mình đem canh hạt sen Bát bảo vào thư phòng.

Vén rèm cửa lên liền nhìn thấy Tiêu Vân Trác đang vui đầu nhìn tấu chương, Thường Hy mở miệng nói: “Thái tử gia ăn một chút gì đi. Nghe nói anh không tuyên thiện (dùng bữa), khẩu vị không tốt sao?”

Sắc mặt Tiêu Vân Trác một mảnh đen nhánh, nhìn thấy Thường Hy đi vào lúc này mới hòa hoãn được một chút, nói: “Không có khẩu vị. Đám người kia đều là một dạng xanh vỏ đỏ lòng, nhìn là thấy bực mình!”

“Quan gia có hai cái miệng, vốn chính là âm thịnh dương suy, anh không nên vì lũ tiểu nhân này mà khiến mình khổ sở.” Thường Hy bưng canh hạt sen ra, cười nói: “Trước ăn ít đồ, tôi có chuyện quan trọng muốn nói với anh!”

Tiêu Vân Trác nghe được lời của Thường Hy thì hỏi: “Chuyện gì?”

“Trước hết anh phải ăn cái này, ăn xong tôi mới nói cho anh biết, bảo đảm khiến cho tâm tình anh tốt lên một chút!” Khuôn mặt Thường Hy như tỏa sáng làm cho lòng người cũng cảm thấy ấm áp.

Tiêu Vân Trác bắt đầu đi, Thường Hy lúc nào cũng cố chấp như vậy, hần không thể làm gì khác hơn là bưng canh lên miệng, uống hai ba lần liền cạn đến đáy, sau đó để cái chén bạch ngọc xuống, lúc này mới cười nói: “Lúc này nói được chưa?”

Thường Hy thu lấy cái chén bỏ vào trong hộp đựng thức ăn, lại để qua một bên rồi mới lên tiếng: “Tôi muốn nhờ anh giúp đi thăm dò một người, hơn nữa nhất định phải cạy được miệng người đó ra lấy được thứ tôi cần!”

Tiêu Vân Trác hồ nghi nhìn Thường Hy, hỏi: “Người nào đắc tội với cô?”

“Không ai đắc tội tôi cả!” Thường Hy có chút buồn cười nói, nhìn Tiêu Vân Trác: “Hoàng thượng ôm bệnh nhẹ, một mực hầu hạ bên cạnh chính là Dương tuyển thị, anh biết chứ?”

Tiêu Vân Trác gật đầu một cái, hần đương nhiên biết. Mấy ngày nay phàm là quốc sự hay quyết sách không giải quyết được hần đều đến hỏi Minh tông, tự nhiên cũng nhìn thấy được vị Dương tuyển thị kia.

Thường Hy đem chuyện tình Văn Thu nói với nàng thuật lại cho Tiêu Vân Trác. Tiêu Vân Trác kinh ngạc nói: “Cô hoài nghi nàng ta mang thai?”

“Không sai. Cho nên Thái tử gia nhất định phải lấy được thông tin xác định từ miệng vị ngự y kia. Tôi còn muốn vị ngự y ấy chấp bút viết lời khai, nếu như chuyện này là thật, nô tỳ chắc chắn có thể khiến cho vị Dương tuyển thị kia đứng về phía chúng ta, đối với Thái tử gia là có lợi mà không hại, ngài nói có đúng không?”

Tiêu Vân Trác đột nhiên kéo tay Thường Hy, nói: “Cô làm tốt lắm! Không nghĩ tới cô cư nhiên hiểu được nhiều chuyện như vậy! Dương tuyển thị nếu như đứng ở bên phía chúng ta thì không có gì phải sợ nữa! Tình thế mà xấu đi, chỉ cần chúng ta tề tâm hợp lực nhất định có thể tái diễn được Mai Nhược chi biến!”

174. Chương 178: Mai Nhược Chi Biến.

Thường Hy chợt rút tay mình về, sắc mặt phi hồng, lùi về phía sau một bước rồi mới lên tiếng: “Cũng là vì nghĩ tới Mai Nhược chi biến nên mới ý thức được tầm quan trọng của Dương tuyển thị.” Nói tới chỗ này liền đưa tay giấu ra sau lưng, Tiêu Vân Trác tên này quá lớn mật rồi, lại dám... Lại dám cầm tay của nàng. Vốn là còn rất nhiều điều phải nói, lúc này thế nào còn có thể nói được? Thường Hy nói xong câu này liền

quay đầu rồi đi, nàng không còn biện pháp tâm bình khí hòa đứng ở chỗ này, lại không biết như thế nào đối diện với tình huống hiện tại, cho nên chỉ còn biết chạy!

Nằm ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, trong lòng Thường Hy có chút loạn. Nàng phát hiện mình thực sự có điểm thích Tiêu Vân Trác rồi, sẽ bởi vì hấn cao hứng mà cao hứng, tức giận mà thương tâm, nhìn thấy hấn thân vùi lấp trong hiểm cảnh sẽ nỗ lực nghĩ biện pháp lót đường cho hấn, giống như việc suy nghĩ cho hấn đã thành một thói quen, nhưng là... Hấn có nhiều tần thiếp như vậy rồi! Nếu như thời điểm trước kia nàng không thích hấn thì hấn có bao nhiêu nữ nhân cũng không liên quan đến nàng. Nàng lúc ấy chẳng qua là muốn quyền lợi trong tay hấn, cho nên ông bướm xung quanh hấn không ảnh hưởng gì tới nàng.

Nhưng là hiện tại không giống như vậy nữa, nàng đã có một chút thích hấn, mà nàng lại không thích cùng người khác chung một chồng, vô cùng ghét. Nếu không phải là yêu liền sẽ không đau lòng, nhưng bây giờ Thường Hy lại không dám nghĩ, nàng sợ nghĩ ra được đáp án sẽ tạo ra tổn thương quá lớn, nàng không tiếp nhận nổi!

Thường Hy biết phòng ngủ của Tiêu Vân Trác chỉ cách phòng nàng có một vách tường, giữa bọn họ chỉ là một tầng gạch mỏng, thế nhưng bức tường ấy cũng là tương lai bọn họ không dự đoán được. Hấn là thiên hoàng quý trụ, mà nàng mặc dù đã thoát khỏi thương tạ, nhưng là nếu muốn đứng cùng hấn... Coi như ca ca của nàng có thể dễ tên bằng vàng, coi như trong vòng mười năm nữa Ngu gia có thể nổi lên trong thế chân vạc, nhưng là ai sẽ cho nàng mười năm chờ đợi của Tiêu Vân Trác?

Giữa bọn họ vốn không phải ngang hàng, bây giờ là vậy, tương lai cũng vậy, cả đời đều là vậy!

Thì ra yêu một người lại là một chuyện tình vất vả như thế. Thường Hy phủ thêm áo, tựa vào cửa sổ nhìn ánh trăng trên trời, bình sinh chưa từng yêu ai, không nghĩ tới lần đầu động lòng lại rơi vào cục diện lưỡng nan như vậy! Trước kia từng nghe nói mẹ cũng là thiên kim con nhà quan lại, lần đầu tình cờ gặp được cha, hai người vừa thấy thấy đã yêu, thế nhưng trình diễn lại chuyện xưa Trác Văn Quân cùng Tư Mã Tương Như, thừa dịp ban đêm bỏ trốn!

Bây giờ nghĩ lại một chút, lúc ấy mẹ nàng cần bao nhiêu dũng khí mới có thể đưa ra quyết định như vậy? Hiện tại nàng cũng không dám nghĩ rằng Tiêu Vân Trác sẽ buông tha cho giang sơn mà cùng nàng bỏ trốn, bởi vì bọn họ không có đường lui. Một khi Tiêu Vân Trác buông quyền lợi trong tay ra, chờ đợi bọn họ không phải là cuộc sống tốt đẹp mà chính là đao phong bén nhọn của Đại hoàng tử và Ngũ hoàng tử, cho nên Thường Hy càng thêm khổ não!

Mai Nhược... Liễu Mai Nhược...

Liễu Mai Nhược là một truyền kỳ, nàng là một kỳ nữ tử của tiền triều. Nàng xuất thân từ một gia đình làm nghề đồ tể, cha nàng ham mê bài bạc nên từ nhỏ nàng đã bị bán vào trong cung làm nô tỳ. Nhưng nàng thiên tư thông tuệ, luôn luôn đi theo các quản sự mama học đọc học viết. Mặc dù sống trong hoàng cung chịu không ít khổ cực nhưng nàng đều chịu nhịn xuống, sau này lớn lên lại có vẻ ngoài duyên dáng yêu kiều, xinh đẹp như hoa. Duệ tông trong lúc dạo chơi ngự hoa viên lần đầu tiên gặp được nàng, từ đó thu nhận vào hậu cung. Hoàng đế Duệ tông vô cùng yêu thích Liễu Mai Nhược, nói nàng thông tuệ đoan trang, hiểu biết lễ nghĩa, nhất thời trở nên vô cùng nổi tiếng trong hậu cung. Sau đó Hoàng đế Duệ tông triển miên trên giường bệnh, Liễu Mai Nhược lúc nào cũng túc trực bên cạnh. Lúc ấy con cháu của Duệ tông đông đảo, đều mơ tưởng tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế, thế nhưng người thành công cuối cùng không phải là Thái tử, cũng không phải tiểu nhi tử Anh vương Hoàng đế yêu thích, mà là Kỳ vương không hề có chút tiếng tăm nào.

Sau đó lưu truyền ra vô số lời đồn đãi, nhưng có một tin tức khiến người ta tin tưởng nhất đó chính là trong lúc Duệ tông ngã bệnh, Kỳ vương đã mua chuộc được Liễu Mai Nhược, cướp sửa thánh chỉ, đem ngôi vị Hoàng đế cao nhất vốn thuộc về Thái tử trở thành của hấn. Thường Hy cũng là nghĩ về chuyện này cho nên mới thấy được tầm quan trọng của Dương tuyến thị, sợ nhất là chuyện Dương tuyến thị rơi vào tay kẻ khác. Tiêu Vân Trác vốn là thái tử danh chính ngôn thuận, tương lai Hoàng thượng chỉ cần không phế bỏ chức vị này thì hấn chính là người kế thừa ngôi vị chính đáng. Nhưng là nàng sợ Dương tuyến thị cướp sửa thánh chỉ, tái diễn lại Mai Nhược chi biến, Thường Hy cũng coi là phòng ngừa bất trắc nên phải hành động trước, đồng thời cũng là đặt một người nằm vùng bên cạnh Minh tông!

Thường Hy làm việc luôn luôn là đánh thắng một cách bất ngờ nhưng đồng thời phòng tuyến dù là nhỏ nhất cũng kéo dài cả ngàn dặm, giỏi về phòng ngừa những bất trắc có thể xảy ra. Cho nên nàng quyết nắm được Dương tuyền thị, phái Văn Thu đi giám thị nàng ta để tìm ra nhược điểm nàng có thể khống chế. Chỉ là không nghĩ tới Dương tuyền thị cư nhiên có thai, đây đối với Thường Hy mà nói chính là lợi thế lớn nhất!

Liễu Mai Nhược, con gái của đồ tể, sau này nhất định có thể trở thành sủng phi trong cung nhưng lại vẫn như cũ lựa chọn phản bội Duệ tông, như vậy có thể thấy được Duệ tông kia không có cho nàng được một sự đảm bảo an toàn. Nhìn Liễu Mai Nhược lại nghĩ đến mình. Nàng cùng Tiêu Vân Trác, khoảng cách ở giữa hai người so với Liễu Mai Nhược và Duệ tông không hề nhỏ hơn chút nào, nhưng là nàng không phải Liễu Mai Nhược, cũng sẽ không bao giờ làm chuyện phản bội Tiêu Vân Trác. Thích một người sẽ đi làm mọi chuyện vì hắn, duy chỉ có tình cảm là không thể gạt được, nàng không thể chịu đựng cảnh nam nhân mình yêu cùng giường chung gối với nữ nhân khác. Thay vì như vậy, nàng tình nguyện gả cho nam nhân mình không yêu!

Sắc trời sáng dần, Thường Hy cả đêm chưa chợp mắt, hai mắt thâm quầng nặng nề, thần sắc cực kỳ mệt mỏi. Triều Hà đi vào phục vụ Thường Hy rời giường, vừa thấy bộ dạng của nàng liền sợ hết hồn, vội buông chậu đồng trong tay, nhìn Thường Hy hỏi: “Ngu tử tử, tử cả đêm không ngủ à?”

Thường Hy cười cười: “Ta không sao, chỉ là đêm qua không ngủ được, thực vui vẻ trời sắp sáng a!”

Triều Hà đương nhiên không biết được tâm tư của Thường Hy, khuyên giải nói: “Ngu tử tử, muội biết gần đây tử bận rộn, phải lo lắng rất nhiều chuyện, nhưng là cũng không thể vì thế mà không chăm sóc cho thân thể mình!”

Thường Hy cũng không phản bác, chẳng qua là cười nói: “Ta không sao, chỉ là có chút chuyện nghĩ không ra, nghĩ mãi trời liền sáng!”

Thường Hy rửa mặt xong, theo thói quen thường ngày sẽ đi phục vụ Tiêu Vân Trác rửa mặt, nhưng là hôm nay nàng không muốn đối mặt với hắn, nên nói với Triều Hà: “Ta đến chỗ Tam hoàng tử. Triều Hà, muội thay ta đến phục vụ Thái tử gia đi!”

Triều Hà gật gù đầu một cái, nói: “Dạ, Ngu tử tử, tử dùng xong đồ ăn sáng rồi đi, ngày nay phải làm không ít việc, sao có thể để mình đói bụng được!”

Thường Hy đang muốn nói chuyện, Văn Thu chợt đẩy cửa ra đi vào, nhìn Thường Hy nói: “Ngu tử tử, Thái tử gia tìm tử có chuyện, nói tử lập tức qua đó!”

175. Chương 179: Thường Hy Ra Tay.

Thường Hy nhìn Văn Thu không hiểu hỏi: “Bây giờ? Thái tử gia đã dậy?”

Văn Thu gật gù đầu nói: “Đúng vậy a! Chu tổng quản nói với muội là Thái tử gia đang tìm tử. Tử mau tới đi, một hồi nữa Thái tử gia còn phải vào triều đấy!”

Thường Hy bất đắc dĩ gật đầu một cái, vốn là không muốn gặp hắn nhưng hắn lại cư nhiên tới trước tìm nàng, nàng lại không thể từ chối, ai kêu nàng là nô tỳ a, chỉ đành phải mặc xiêm áo thật tốt rồi bước đi.

Vào thư phòng, khiến Thường Hy không ngờ là Liệt Phong cũng ở đây, cười gật đầu đối với hắn một cái, lúc này mới nhìn về phía Tiêu Vân Trác. Đây vừa nhìn đến hắn một cái lại nhớ tới suy nghĩ đêm qua của mình, nụ cười trên mặt liền cứng lại.

Liệt Phong vừa nhìn thấy Thường Hy, theo bản năng liền đứng thẳng, mắt trực tiếp nhìn chằm chằm mũi chân, tựa như đầu gối giống nhau, chỉ trái tim đang đập bùm bùm mới cho biết hắn là đang còn sống.

Tiêu Vân Trác nhìn hai người, một mang theo nụ cười ngọt ngào nhìn đối phương, một xấu hổ co quắp nhìn chằm chằm mũi chân, thấy thế nào cũng cảm giác rằng có vấn đề. Nhất là Thường Hy, thời điểm nhìn thấy hắn, sắc mặt liền có chút cứng ngắc, chẳng nhẽ tiểu nha đầu này động lòng với Liệt Phong? Càng nghĩ càng thấy có vấn đề, trong chốc lát sắc mặt của Tiêu Vân Trác cũng đen lại, hắn là tuyệt đối không cho phép Thường Hy đi thích nam nhân khác. Xem ra hắn nên đặc biệt để Liệt Phong đi làm mấy chuyện ngoài cung

là tốt nhất, về sau cũng không cần tiến cung, hai người này chỉ cần không thấy mặt thì cũng không có cái gì để mà lưỡng tình tương duyệt nữa!

Thường Hy không nhìn thấy sóng nổi mãnh liệt trong mắt Tiêu Vân Trác, chẳng qua là hơi cúi đầu xa lánh nói: “Thái tử gia gọi nô tỳ tới có chuyện gì phân phó?”

Tiêu Vân Trác nhìn bộ dáng xa lánh của Thường Hy, trong lòng hơi đau. Đây là có chuyện gì xảy ra, tới qua rõ ràng còn tốt, thế nào chỉ trong một đêm lại trở nên như vậy rồi hả? Trước mắt hắn không có thời gian cùng Thường Hy khai thông, chờ hắn vượt qua đoạn thời gian này, nhất định sẽ đem nàng nói cho rõ ràng mới có thể an tâm, nhìn Thường Hy nói: “Thứ cô muốn đã lấy được rồi.”

Vừa nói liền đưa cho Thường Hy một trang giấy. Thường Hy kinh ngạc nhìn Tiêu Vân Trác, hắn cư nhiên liền trong một đêm mà hoàn thành xong chuyện này, tốc độ như vậy thực khiến cho người ta kinh hãi. Đưa tay ra tiếp nhận tờ giấy, Thường Hy liếc mắt một cái, trên mặt liền lộ ra một nụ cười thần nhiên, lập tức quên ngay chuyện phải cách xa Tiêu Vân Trác một chút, cười nói: “Lần này tốt lắm, vốn tôi còn tưởng chuyện này phải trong mấy ngày mới có thể làm xong, định nhờ Tam hoàng tử phi lôi kéo Dương tuyền thị, không cho nàng ta tiếp xúc với người khác một thời gian. Nhưng là bây giờ không cần nữa, tôi lập tức đến Linh Đình các, thời gian này cũng đến lúc Dương tuyền thị dùng bữa rồi, vừa vặn!”

Tiêu Vân Trác cả đêm đem chuyện này làm xong chính là sợ có người nhân cơ hội nhanh chân đến trước, không nghĩ tới thậm chí điểm này Thường Hy cũng đã nghĩ tới, thật làm cho hắn cảm thấy an tâm. Bên kia Liệt Phong tựa hồ quên mất chuyện phải xấu hổ, tròn tròn mắt nhìn Thường Hy, không thể tin được lời như vậy có thể xuất phát từ miệng một nữ nhân. Tối hôm qua thời điểm nhận nhiệm vụ này, hắn muốn làm cho nhanh miễn phát sinh biến cố mới dùng một chút thủ đoạn đối với vị thái y kia đem khẩu cung tra ra, không nghĩ tới bên này Thường Hy đã có đối sách.

Lại nói một chiều này của Thường Hy quả thật vô cùng hữu dụng. Trong số các cô con dâu của Hoàng thượng, thích nhất chính là Thẩm Phi Hà trầm ổn, Lệ Bình thẳng thắn, ngay cả con trai mình có chút sợ vợ cũng không đi truy cứu, thậm chí cũng không thêm chất vấn một câu. Lúc này nếu như Lệ Bình có qua lại với Dương tuyền thị thì mọi người cũng cho rằng Lệ Bình quan tâm đến bệnh tình của Hoàng thượng mà không liên tưởng đến chuyện khác. Ý định kín đáo như vậy lại phát ra từ trong miệng một tiểu cô nương mới có mười mấy tuổi, Liệt Phong làm sao không kinh ngạc, vì vậy trong ánh mắt càng thêm tìm tòi nghiên cứu.

Tiêu Vân Trác thấy ánh mắt nhìn chằm chằm Thường Hy của Liệt Phong có chút không thoải mái, người này thế nào không sợ thẹn? Ngăn chặn phiền não trong lòng, hắn nhìn Thường Hy nói: “Vậy cô mau đi đi, tránh để lâu không tốt.”

Thường Hy gật đầu một cái, nhìn Tiêu Vân Trác trịnh trọng nói: “Tôi cần một cam kết của Thái tử gia đối với đứa bé trong bụng Dương tuyền thị!”

Tiêu Vân Trác đã sớm nghĩ tới Thường Hy sẽ hỏi vấn đề này, cho nên gật gật đầu nói: “Được.”

Thường Hy cười gật đầu một cái, lúc này mới xoay người đi ra ngoài. Tiêu Vân Trác nhìn Liệt Phong nói: “Bắt đầu từ hôm nay người hãy ở bên người Ngu Thụy Lân. Gần đây Ngu Thụy Lân có hành động liên tiếp, chỉ sợ sẽ gây chú ý của Sở gia. Sở Tự Nguyên chuyện gì cũng dám làm, người phải đảm bảo an toàn cho Ngu Thụy Lân và Chương Tứ Thần.”

Liệt Phong vội vàng hai tay ôm quyền nói: “Xin Thái tử gia yên tâm, thuộc hạ tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ xảy ra chuyện gì.” Đừng bảo là Thái tử gia phân phó, vì Thường Hy hắn cũng sẽ đảm bảo cho người nhà nàng an toàn.

Thường Hy đem bản cung khai kia cất kỹ trong người xong liền ra khỏi Đông cung, đi qua kiền môn, một đường xuyên qua Lân Chỉ cung. Lân Chỉ cung vẫn sạch sẽ huy hoàng như trước, giống hệt Hoàng hậu chưa từng rời khỏi đây. Nghe nói tiên Hoàng hậu rất thích sạch sẽ, nơi bà ở phải giống như không nhiễm bụi trần. Từ xa xa đi tới, trước cửa Lân Chỉ cung ngay cả một chiếc lá rụng cũng không có, cung nhân hàng ngày quét dọn vô cùng sạch sẽ. Thường Hy nhìn vậy thì thở dài một tiếng, khi còn sống không đối xử tốt, đến khi chết đi những thứ này còn ý nghĩa gì? Nhưng là dầu gì cũng được coi là một phần kính trọng của Hoàng

thượng đối với tiên Hoàng hậu, hai người có tình cảm sâu đậm như vậy, Hoàng thượng coi như không thích Thái tử nhưng khi nhìn đến phần tình cảm này cũng không dễ dàng phế bỏ, vì vậy tình thế trong triều là cực kỳ phức tạp.

Thường Hy đi qua Lâm Chỉ cung, tiếp nữa là Cảnh Tuyên điện, theo hồ Thiên Hà một đường đi về phía nam. Linh Đình các ở vị trí phía nam, cũng không phải là một địa thế tốt, hơi có vẻ hoang vu. Di Hòa cung, Loan Minh cung, Lưu Hoa cung còn có Tuyết Hà cung so với nơi này quả thực là một trời một vực. Như vậy có thể thấy được ngay cả khi Hoàng thượng sủng ái Dương tuyền thị cũng không có bị văng đầu, không lập tức ban cho nàng quá nhiều khiến người ta sinh ra vọng niệm.

Thường Hy đi tới lặng lẽ, tránh không để cho người khác biết hành tung, miễn sinh bất trắc.

Thời điểm Thường Hy tới cũng vừa vặn Dương tuyền thị trở về Linh Đình các, vừa nghe Thường Hy đến thế nhưng tự mình ra đón. Điều này làm cho Thường Hy sợ hết hồn, này có điểm không ổn thỏa, một chủ tử một cung tỳ, thế nào lại thành ngược lại vậy?

176. Chương 180: Giao Dịch.

Dương tuyền thị cũng giống như nữ nhân bình thường, vóc người cao gầy, chất da nhẵn nhụi, eo thon dương liễu, cặp mắt kia dù không lớn nhưng lại có thần thái. Trên người nàng chỉ mặc một bộ trường bào xanh biếc tới tận chân, lưng thắt một đai lông cùng màu, chẳng qua là bên trên thêu hoa văn tinh xảo, liếc nhìn lại cũng có chút đặc sắc. Đầu sơ lưu tô kẻ, cài một cây trâm san hô bình thường, quả nhiên là mộc mạc vô cùng.

Thường Hy thầm than một tiếng, đây thật là một người vô cùng thông minh, biết Hoàng thượng bị bệnh cho nên ăn mặc nhẹ nhàng như vậy, đây cũng là một loại kính trọng. Hoàng thượng có bệnh người lại trang điểm xinh đẹp, đây không phải là gây sự chú ý sao? Chỉ sợ Hoàng thượng tức giận lên sẽ trực tiếp đem người đánh ra khỏi đại điện rồi. Quan trọng hơn, ăn mặc như thế này cũng che giấu được chuyện nàng có thai.

Linh Đình các rất nhỏ, trước sau cái sân là hai cổng vào, mặc dù nhỏ nhưng Dương tuyền thị lại rất dụng tâm để ý. Trong viện trồng đầy lục trúc, trông có vẻ thanh thúy ướt át, thật là khiến cho tâm tình người ta trở nên tốt đẹp. Ở một góc viện còn trồng vài gốc mai, đợi đến mùa đông hàn mai nở rộ, quả nhiên là hương thơm quần người rồi!

Thường Hy vốn chỉ cảm thấy một nữ nhân xuất thân là ca cơ thì không có trí tuệ gì lớn, nhưng là bây giờ phải xem lại cách nhìn, nữ nhân này không thể xem thường, nàng phải cẩn thận ứng phó.

“Nô tỳ Ngu Thường Hy tham kiến Dương tuyền thị!” Thường Hy vội vàng tiến lên hành lễ, trên mặt mang theo nụ cười thật tươi.

Dương tuyền thị tựa hồ có chút lúng túng, vội đỡ Thường Hy lên, thận trọng nói: “Chớ có lễ lớn như vậy, ai mà không biết Ngu Thượng nghi được Hoàng thượng yêu thích, ngay cả Thái tử gia cũng xem trọng cô, thật là giảm thọ ta rồi!”

Thường Hy giật mình trong lòng một cái, lại hé miệng cười cười, nhìn Dương tuyền thị nói: “Nghe ngài nói kìa, ngài là chủ tử, tôi là nô tỳ, đây là chuyện phải làm. Bằng không người khác nhìn thấy tôi không hành lễ lại cho rằng tôi là loại người khinh cuồng đâu rồi, nô tỳ không kham nổi. Chủ tử chính là chủ tử, nô tỳ là nô tỳ, lẫn lộn không được!”

Dương tuyền thị nghe được lời nói của Thường Hy, nụ cười trên mặt dừng lại, trong mắt lóe lên một tia sáng, ngay sau đó che giấu đi, lại biến thành bộ dạng có chút lấp bắp: “Cũng chỉ có Ngu Thượng nghi mới nói thế thôi, trong cung này nô tài nào đều không phải là bá cao giảm thấp?”

Lời này có chút ý tứ, đây là đang thử dò xét nàng phải không? Thường Hy vẫn như cũ cười nói: “Nô tỳ vốn muốn đến chỗ Tam hoàng tử phi nhưng qua Linh Đình các lại thấy từng khóm trúc xanh rất đẹp mắt, liền không nhịn được mà tiến vào, kính xin Dương tuyền thị thứ tội!” Nói tới chỗ này, Thường Hy dừng lại, mắt chợt lóe, hơi bất đắc dĩ nói: “Ai mà lại không bá cao giảm thấp đây? Đừng bảo trong hoàng cung, ngay

cả nhà quan lại, thê thiếp cũng tranh giành nhau từng chút không dứt, đây cũng có cái gì kỳ quái? Quan trọng là lo cho bản thân mình là tốt rồi!”

Dương tuyền thị nghe vậy thì ngẩn ra, hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, nhìn Thường Hy nói: “Ngu Thượng nghi đã đến đây rồi không bằng vào ngồi một chút đi. Tuy rằng nơi này không có gì hay chiêu đãi nhưng một ly trà ngon vẫn phải có!”

Thật là một người cơ trí, Thường Hy lập tức cảm ơn, đi theo Dương tuyền thị vào trong phòng. Trong phòng bày biện cũng là đơn giản vô cùng, chỉ có lọ hoa bằng bạch ngọc để trên bệ kia mới được coi là đáng chút tiền. Trong bình cắm một cành hoa lan tươi, bình hoa trắng như sữa lại cắm thêm một cành bạch lan, quả là mới mẻ!

Dương tuyền thị không có để Thường Hy ngồi xuống ở phòng ngoài mà trực tiếp dẫn vào trong nội thất. Trên giường lớn gần cửa sổ để hai ba cái gối tựa, tất cả đều làm gấm xanh bóng thêu mây cảnh hồng mai. Xem ra Dương tuyền thị thật sự là thích màu xanh biếc cùng hoa mai, không trách được trong sân lại trồng lục trúc cùng hoa mai.

Sàn nhà được lát bằng tấm thảm thêu hoa văn chìm dày dặn. Giữa phòng là một bàn gỗ lim sơn đen bóng, chạm khắc vân mây, trông cũng có vẻ nhã trí. Dương tuyền thị cho cung nữ đóng lại cửa, lại đưa một ánh mắt cho thị tỳ cận thân khiến nàng ta ra bên ngoài giữ cửa.

Dương tuyền thị lúc này mới nhìn Thường Hy, cười khỏ một tiếng nói: “Ngu Thượng nghi mời ngồi đi, nơi này rất đơn sơ. Vô sự không lên điện Tam Bảo, Ngu Thượng nghi có lời gì thì nói thẳng đi, lát nữa ta phải đến chỗ Hoàng thượng rồi!”

Thường Hy chần động trong lòng. Dương tuyền thị cố ý nói câu đó vào lúc này không khác gì muốn nhắc nhở rằng nàng ta là người của Hoàng thượng, không cần đối với nàng nói yêu cầu quá đáng gì. Xem ra là đã có người đi tìm nàng rồi, Thường Hy cảm thấy rét lạnh trong lòng, xem ra người này thật nhanh chân, nghĩ tới đây liền biến sắc. Thường Hy nhìn Dương tuyền thị nói: “Thời gian quý báu, nô tỳ liền nói ngắn gọn. Dương tuyền thị là người thông minh, xem ra đã có người đến tìm ngài, nếu như vậy thì ý của tôi coi như Dương tuyền thị cũng đã sáng tỏ rồi!”

Dương tuyền thị cả kinh, nhìn Thường Hy nói: “Làm sao cô biết có người tìm qua tôi?”

“Dương tuyền thị tự mình nói ra thôi!” Thường Hy khẽ mỉm cười, nhìn Dương tuyền thị thần nhiên nói. Đàm phán cùng người khác quan trọng nhất chính là khí chất, nếu như người khiến đối phương cảm thấy có thể tin cậy, có thể dựa vào, quan trọng hơn là có thể bảo hộ cho họ chu toàn, họ mới có thể chết tâm sập đất mà đi theo người. Đây là lúc ban đầu, cha nàng đem chiến thuật thu phục tâm lý đối phương trên thương trường dạy cho Thường Hy. Cha nàng nói cho dù hoàn cảnh bất đồng, vị trí bất đồng, nhưng là trăm khoanh vẫn quanh một đốm, tương lai nàng tất sẽ có lúc phải sử dụng, hôm nay quả nhiên dùng đến.

Dương tuyền thị ngây người, ngay sau đó đem lời đã nói suy nghĩ lại một lần, sắc mặt khẽ biến, buồn bã nói: “Thường nghe nói Ngu Thượng nghi thông tuệ nhanh nhẹn, hai mắt như sao, hai tai như thần, hôm nay vừa thấy quả nhiên là đúng. Tôi chỉ nói một câu cô lại có thể đoán ra một tầng, thật là khiến người ta bội phục, tần thiếp so ra còn lâu mới có thể bì kịp!”

Thường Hy than nhẹ một tiếng, nhìn Dương tuyền thị nói: “Đó là vì tình cảnh hiện nay của tôi và cô đều giống nhau. Tuyền thị xuất thân ca cơ, nô tỳ xuất thân thương nhân, chúng ta đều là những người bị xem thường, cực khổ ấy đương nhiên chỉ có mình chúng ta biết. Tôi không tin vào số mệnh, tôi tin chỉ cần dựa vào cố gắng của mình sẽ thay đổi được tương lai. Hôm nay Hoàng thượng đã miễn trừ thương tạ cho nhà tôi, ca ca tôi sang năm là có thể tham gia thi hội, nhà tôi vẫn có hy vọng!”

Dương tuyền thị nghe đến đó, trên mặt dần theo một tia sáng rõ. Đúng vậy, nàng không ngừng muốn thoát khỏi thân phận ca cơ nhưng lại không có được vận khí tốt như Thường Hy, có thể đi đến bước này không biết đã tốn hết bao tâm lực. Nàng cũng không dám đi nhầm một bước, trên lưng nàng phải gánh quá nhiều thứ rồi!

177. Chương 181: Dịch Tâm.

Không thể phủ nhận lời nói của Thường Hy khiến cho Dương tuyền thị nảy sinh lòng đồng cảm, vô hình chung đối với cung tỳ Ngu Thường Hy này có một loại liên quan thân thiết khác thường, bởi vì các nàng đều là xuất thân thấp hèn. Nhưng ngay cả khi như vậy, Dương tuyền thị trời sinh tính cẩn thận sẽ không dễ dàng tin tưởng một người, nghe được lời Thường Hy cũng chỉ thản nhiên nói: “Ngu Thượng nghi người gặp người thích, có được ngày hôm nay cũng là chuyện đương nhiên. Tàn thiếp từ khi sinh ra đã là tính tình mộc mạc, chỉ sợ không có ngày đó!”

Thường Hy nghiêm nghị nói: “Hôm nay tôi tới không phải vì mình, tôi đại biểu cho Thái tử gia tới!”

Thân thể Dương tuyền thị khẽ run lên, có chút hoảng sợ nhìn Thường Hy nói: “Đây là có ý gì? Tàn thiếp không đắc tội với Thái tử điện hạ, cũng chưa bao giờ chỉ trích ngài trước mặt Hoàng thượng, kính xin Ngu Thượng nghi giúp tôi chuyển đạt lời này mới đúng!”

Thường Hy nhìn vẻ mặt Dương tuyền thị biết nàng cũng không có nói láo, thấy được nàng đối với Tiêu Văn Trác vẫn là còn rất kính trọng, thậm chí có chút e sợ. Thường Hy nghĩ đến đây trong lòng liền động, thời gian không có nhiều, quyết định nói thẳng, bởi vì nàng nhìn ra được Dương tuyền thị là người cực kỳ thông minh, nhất định có thể trở thành một lựa chọn hợp lý. Dĩ nhiên mình cũng chỉ để cho nàng một con đường, nàng nhất định phải đi trên con đường đã được an bài ấy. Thường Hy biết điều này rất tàn nhẫn, nhưng trên con đường tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế có chuyện nào là không tàn nhẫn? Ít nhất nàng có thể đảm bảo ẹ con hai người an toàn, nhưng là những người khác thì không. Sau khi bọn họ lợi dụng xong có giết người giết khẩu, có để cho tiểu Hoàng tử bình an được sinh ra hay không vẫn là một nghi vấn lớn. Thường Hy dù tàn nhẫn nhưng vẫn sẽ lưu lại một đường sống cho hai người, nàng cũng không phải quá mức vô tình!

“Thái tử điện hạ vẫn tán dương Dương tuyền thị, ngài ngày đêm chăm sóc Hoàng thượng khiến người ta vô cùng cảm động. Thái tử điện hạ phụng mệnh giám quốc, quốc sự bận rộn không thể ngày ngày túc trực bên Hoàng thượng nên trong lòng đau xót. Cho nên Dương tuyền thị làm như vậy không khác nào là hậu thuẫn khiến Thái tử điện hạ an tâm xử lý quốc sự, chỉ cần Dương tuyền thị phục vụ Hoàng thượng cho tốt, Thái tử gia liền vô cùng cảm kích.” Thường Hy nói tới chỗ này, vẻ mặt dừng lại, mở miệng nói: “Dĩ nhiên Thái tử điện hạ có thể đảm bảo cho Dương tuyền thị bình an sinh ra đứa nhỏ trong bụng. Tương lai nếu như Thái tử vinh đăng đại bảo, là Hoàng tử thì nhất định sẽ ban ột khối đất phong phi nhiêu, nếu là công chúa, Thái tử điện hạ chắc chắn cũng sẽ tìm cho nàng một hôn sự thật tốt, cho nàng vinh quang mà xuất giá, Dương tuyền thị cũng có thể an tâm hưởng tuổi già!”

“Phanh!” một tiếng, ly trà trên tay Dương tuyền thị cầm không được mà rơi xuống đất tạo nên âm thanh trầm thấp, bởi vì trên mặt đất là thảm dày cho nên cũng không kinh động gì đến người bên ngoài.

“Ngu Thượng nghi có ý gì, tàn thiếp nghe không hiểu!” Thanh âm Dương tuyền thị run rẩy, thân thể cứng lại, vô thức mà bảo vệ bụng mình. Tin tức nàng mang thai thế nhưng để người khác biết được? Nàng một mực giấu diếm, nhưng là... Thái tử điện hạ thế nào lại biết? Nàng thật bị giạt mình, sắc mặt tái nhợt muốn chết, ánh mắt nhìn Thường Hy dẫn theo một tầng phòng bị!

Thường Hy có thể hiểu được tâm tình không thừa nhận của Dương tuyền thị. Dù sao Hoàng thượng mang bệnh, nếu có người muốn mưu hại mẹ con các nàng thì chuyện này dễ như trở bàn tay. Nghĩ tới đây, Thường Hy chân thành nói: “Dương tuyền thị, nếu Thái tử gia đã không muốn tha cho hài tử trong bụng cô, chỉ cần lệnh cho Đinh thái y ra một chén thuốc là có thể khiến cho hài tử đó thần không biết quỷ không hay mà biến mất, cần gì phải khiến tôi mất công đến nơi này?”

Hồ hấp của Dương tuyền thị có chút gấp gáp, không nói câu nào, trong hốc mắt có chút ghen tuông cùng không cam lòng. Nàng sinh tồn gian nan như thế, vì có gì không để cho nàng thư thả sống qua ngày? Càng không nghĩ đến Đinh thái y là người của Thái tử gia, thật là khiến lòng người như chết lặng, thế nào cũng tránh không khỏi tính toán!

“Đinh thái y không phải là người của Thái tử gia, cô không nên hiểu lầm hần, là do tôi dùng biện pháp khiến cho hần nói ra chuyện cô mang thai.” Thường Hy không muốn để cho người khác cảm thấy Tiêu Văn Trác là một kẻ ác độc vô tình, cho nên chuyện này nàng định một mình nhận lấy. Dù sao chuyện này là do nàng phát hiện, ôm vào bản thân cũng không có gì là quá đáng.

Dương tuyền thị nghe nói như thế vẻ mặt mới khẽ buông lỏng xuống, hồi lâu lên tiếng: “Ngu Thượng nghi quả thực là người không gì không làm được! Tần thiếp mang thai, chính mình cũng chỉ mới biết cách đây hơn mười ngày, cô lại có thể nhanh như thế mà phát hiện ra, khó trách lên được cao như vậy!”

Thường Hy nghe được trong lời nói có châm chọc, cũng không tính toán, ngược lại nói: “Cũng chỉ là vì chủ tử của mình thôi. Tôi là người của Đông cung, tự nhiên muốn vì Thái tử gia suy nghĩ. Hoàng thượng lâm bệnh nhẹ, trong cung lòng người không yên, triều đình lại lục đục quanh co. Không cần tôi nói, tuyền thị so với ai khác đều hiểu hơn, nhìn chăm chăm ngôi vị Hoàng đế không phải chỉ một hai người. Thái tử gia là tiên Hoàng hậu sở sinh, vừa là con trưởng vừa là Thái tử danh chính ngôn thuận. Chuyện ngài vinh đăng đại bảo là hợp lòng người, chẳng qua là có một số người sinh lòng ảo tưởng, thầm nghĩ chỉ cần giữ chút thủ đoạn là có thể một bước lên trời!”

“Đã như vậy vì sao Ngu Thượng nghi lại đến tìm tần thiếp?” Dương tuyền thị cũng không phải là kẻ ngu, nàng biết được tầm quan trọng của mình, người khác không dễ dàng động được tới nàng.

“Thuận theo ý trời là một bước, phòng ngừa rắc rối phát sinh cũng là một bước quan trọng. Thái tử gia không hy vọng Mai Nhược chi biến xảy ra lần nữa, ngài nói có đúng hay không?” Thường Hy nhìn Dương tuyền thị cười nói, có thể phản ứng nhanh như vậy cùng bản thân nàng nói chuyện, Thường Hy quả nhiên không nhìn lầm người, quả nhiên có thể hợp tác được.

Sắc mặt Dương tuyền thị trắng bệch, hai tay nắm lại thật chặt, trầm tư hồi lâu, sau đó trên khuôn mặt sáng rõ hiện lên một mặt kiên nghị, trầm giọng nói: “Điều tần thiếp muốn rất đơn giản. Hoàng thượng tuổi đã già, tương lai đứa bé này phải nhờ cậy trên người Thái tử, tôi không có yêu cầu gì khác, chỉ hy vọng được đúng như hứa hẹn của Thái tử gia, nếu là con trai thì cho hai mẹ con chúng tôi một khối đất phong, sống cuộc sống tự do tự tại. Nếu là con gái xin Thái tử gia tìm cho nó một hôn sự thỏa đáng, không cần đại phú đại quý, chỉ cần người tốt là đủ rồi. Về phần tần thiếp, hy vọng lúc đó Thái tử gia không để cho tần thiếp sống một mình trong lãnh cung, xin hãy để tần thiếp đi theo nữ nhi của mình!”

Thường Hy không nghĩ tới Dương tuyền thị lại có thể thông suốt như vậy, điều kiện đặt ra đều vô cùng bình thường nhưng nữ nhân như vậy mới thông minh, muốn càng nhiều thứ tốt không chừng lại đoạn mất đường sống của mình. Yêu cầu hèn mọn như vậy, Thái tử gia dĩ nhiên không để vào trong mắt, Hoàng tử sau khi lớn lên ai chẳng có đất phong của mình. Thực ra thì mục đích cuối cùng của Dương tuyền thị chính là đảm bảo cho con mình được bình an sinh sống. Ai, đáng quý nhất trong thiên hạ chính là tấm lòng cha mẹ!

“Cô yên tâm, điều này không có vấn đề gì!” Thường Hy trịnh trọng cam kết, từ trong ngực lấy ra bản lời khai của Đình thái y giao cho Dương tuyền thị, nói: “Cô đem cái này cho Đình thái y nhìn, về sau hấn cũng sẽ không dám có tâm hại người. Thân thể của cô sau này sẽ do hấn chiếu khán.”

Thường Hy biết Dương tuyền thị đã quyết định hợp tác với nàng, nàng trước phải đưa cho người ta một chút ngon ngọt mới phải. Đây chính là một phần đại lễ rồi, phải biết Thái y bị mua chuộc muốn hại một hài tử là dễ như trở bàn tay. Kế tiếp phải nói ra điều kiện của mình, hơn nữa Thường Hy còn muốn biết trước nàng đã có ai đi tìm Dương tuyền thị?

178. Chương 182: Mỹ Nam

Từ Linh Đình các ra ngoài, Thường Hy bước đi chậm rãi, trong lòng thật lâu cũng không thể bình yên lại, thế nào cũng không có nghĩ đến người đầu tiên tìm Dương tuyền thị chính là Nhị hoàng tử, điều này khiến người ta kinh hãi. Thường Hy biết ấn tượng của Tiêu Vân Triệt cho tới nay chính là người không màng quyền thế, địa vị, thế nhưng người như vậy cứ nhiên đi tìm Dương tuyền thị?

Thường Hy cảm giác giống như mình đang đặt trong ngày đông giá rét, lạnh cứng cả người. Tiêu Vân Trác luôn luôn tín nhiệm Tiêu Vân Triệt, hơn nữa cũng không có nghe thấy hấn nhắc đến chuyện Tiêu Vân Triệt đi tìm Dương tuyền thị, đây giải thích cho Tiêu Vân Triệt chính là gạt Tiêu Vân Trác. Thường Hy bị giật mình, không thể tưởng tượng nổi, nhớ tới trước kia Tiêu Vân Triệt để lại cho nàng ấn tượng dịu dàng, nho nhã, trong lúc nhất thời mà cảm thấy lòng rét lạnh.

Kẻ địch cường đại đến mấy không quan hệ, chỉ sợ trong doanh mình có nội gian, đây chính là đả kích trí mạng nhất! Nhưng là Dương tuyền thị cũng chỉ nói Nhị hoàng tử tìm mình để hỏi thăm bệnh tình của

Hoàng thượng, cũng muốn nàng phục vụ Hoàng thượng cho tốt, còn lại không nhiều lời.

Chính là bởi vì không nhiều lời cho nên Thường Hy mới càng phát lo lắng, cái này chứng minh Tiêu Vân Triệt là vô cùng cẩn thận. Thường Hy có chút phiền não, thuận chân thể nhưng đi tới vườn hoa phía tây.

Nơi này là địa phương tương đối xa lạ đối với Thường Hy, cũng là nơi vắng vẻ nhất trong cung. Thường Hy nhìn chung quanh không có một bóng người, trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt, nhắc chân đi trở về. Nhưng là đi tới đi lui lại bị lạc đường, thì ra vườn hoa này là dựa theo lối cừ khúc liên hoàn mà tạo thành, đường nhỏ dày đặc, hoa cỏ um tùm, nhìn mà khiến người ta hoa mắt!

Trên trán Thường Hy nhanh chóng xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng, đều do nàng quá sơ suất, cứ nhiên đi tới nơi này, vòng tới vòng lui vẫn cảm giác thấy mình trở về chỗ cũ a!

Thời điểm ban đầu lúc xây dựng cừ khúc liên hoàn chính là căn cứ vào mỗi khúc quanh đều thiết kế giống nhau. Đình các, đường mòn, hoa cỏ đều y hệt nhau, chỉ có mỗi trung tâm là khác biệt, cho nên Thường Hy mới có thể lạc đường, đưa nàng đến một địa phương mà nàng cũng không biết là ở đâu.

Thường Hy xách lên chéo quần, vừa đi vừa nhìn, hy vọng có thể đụng phải một cung nữ hoặc thái giám, tới thiếu có thể đem nàng dẫn đi ra ngoài, nhưng là càng chạy tựa hồ càng hoang vu, trên đất đều có thể tùy ý nhìn thấy được lá rụng, giống như không có người thường xuyên quét dọn. Thường Hy cảm giác mình có lẽ đang càng đi càng gần về phía tây, trong lòng càng loạn.

Đang lúc nóng nảy đột nhiên nghe được một hồi tiếng ho khan kịch liệt, giống như có thể đem tâm cũng ho ra vậy. Thường Hy nghe được mà trong lòng run lên, nhưng sau đó lại mừng, điều này chứng tỏ ở đây có người, vậy là nàng có thể đi ra ngoài.

Thường Hy theo tiếng ho khan mà tìm kiếm, mấy lần tìm sai địa phương rồi lại lộn trở về, rốt cuộc lần thứ tư đi trên một con đường nhỏ, xa xa thấy được một tòa thạch đình, trong mơ hồ lại thấy được trong thạch đình có một bóng dáng màu xám bạc.

Thường Hy vui mừng quá đổi, bước nhanh đi tới. Người trong đình kia tựa hồ nghe được tiếng bước chân dồn dập thì xoay người lại, trong tay còn cầm một chiếc khăn trắng như tuyết bưng kín lấy miệng, trên khăn kia còn thấm đẫm màu đỏ khiến người ta kinh hãi.

Thường Hy ngẩn ngơ, nhìn thật kỹ nam tử kia. Da của hắn tái nhợt không có chút huyết sắc. Lông mày của hắn cũng không giống như nam tử bình thường, chững chạc như núi hay là mày kiếm sắc bén, lông mày của hắn có chút độ cong tạo ra cảm giác nhu nhược. Mắt không phải rất lớn nhưng có thể bắt được tâm kẻ khác, giống như chỉ cần liếc nhìn một cái là sẽ rơi thật sâu vào đó. Sống mũi rất thẳng, đôi môi cũng không quá mỏng mà có chút độ dày, tạo ra ý vị đậm đà.

Vóc người của hắn không cao lớn mà ngược lại có chút mỏng manh, chỉ sợ gió hơi lớn một chút là sẽ bị thổi đi. Một thân áo bạc chỉnh tề mặc trên người, thậm chí đai lưng cũng là nối lỏng.

Nam nhân này quá đẹp, vẻ đẹp của hắn xen lẫn cảm giác làm cho người ta thương yêu. Thường Hy đột nhiên cảm thấy nhịp tim mình đập nhanh hơn, thậm chí hai gò má có chút nóng lên, theo bản năng lui về sau một bước. Nàng đã từng gặp qua rất nhiều nam tử ưu tú, Tiêu Vân Trác lãnh ngạo, Chương Tứ Thần dịu dàng, ba vị ca ca tuần mỹ càng không cần nói rõ ràng tí mĩ, nhưng là không có người nào cho Thường Hy được cảm giác giống như nam tử trước mắt này.

Ánh mắt nam nhân này không sắc bén lại khiến cho người ta bận tâm, Thường Hy vừa nhìn thấy ánh mắt ấy đã thấy tim đập nhanh, cứ nhiên rất muốn đi bảo vệ hắn. Thật là một cảm giác khó có thể diễn tả! Một nữ nhân muốn đi bảo vệ một đại nam nhân, đủ để có thể thấy được nam nhân này suy yếu đến trình độ nào!

Nam tử kia vừa nhìn thấy Thường Hy, trong nháy mắt có một tia kinh ngạc, không nghĩ tới lại được gặp một nữ tử ở chỗ này. Hoa cỏ nở rộ, nắng ấm chiếu rọi, giống như tất cả đều khoác lên nàng một tầng sắc thái thần bí. Ánh mắt của nàng rất sáng, có thể sánh với ngôi sao sáng chói trên bầu trời. Lông mày nàng cong cong, giống như vành trăng non treo đầu ngọn liễu. Sống mũi rất nhỏ, chóp mũi nộn nộn vô cùng đáng yêu. Miệng của nàng cũng nhỏ, thật là môi anh đào nhất điểm hồng!

Từ trong ánh mắt của nàng, nam tử kia đọc được một tia kinh ngạc, thương tiếc... Để cho hắn có chút tức giận trong lòng, hắn không cần người thương hại, chưa bao giờ cần!

Nghĩ tới đây nam tử có chút tức giận, xoay người rời đi nhưng không ngờ tức giận lại khiến mình ho khan kịch liệt. Thường Hy chợt phục hồi lại tinh thần, xách chéo quần chạy vào trong đình, quan tâm hỏi: “Anh làm sao vậy rồi hả?”

Nam tử ho khan được một lúc mới chậm rãi dừng lại, thấy quan tâm trên mặt Thường Hy cũng không phải là giả, tựa hồ là xuất phát từ trong lòng, thần sắc lúc này mới có chút hòa hoãn, thản nhiên nói: “Không sao, đa tạ cô nương quan tâm.”

Thanh âm của hắn rất nhu, xen lẫn một khẩu âm không thuộc về nơi này. Thường Hy khẽ nhíu mày, bật thốt lên hỏi: “Anh không phải là người nơi này?”

Thần sắc nam tử kia cứng đờ, vẻ mặt nhất thời trở nên có chút sa sút tinh thần, liếc nhìn Thường Hy một cái, phòng bị nói: “Cô là ai? Cung nữ ở đâu?”

Thường Hy mặt mày khẽ cong, cười nói: “Tôi là cung nữ Đông cung, vậy anh là người nơi nào?”

Đông cung? Trong mắt của nam tử thoáng qua một tia kinh ngạc, cẩn thận suy nghĩ, ngay cả ho khan đều quên.

Thường Hy nhìn thần sắc nam tử, trong lòng khẽ động, đầu óc nhanh chóng lướt qua một tia cảm giác bất thường. Nam tử trước mắt này tựa hồ đã nghe người khác nói qua, nhưng là nhất thời không nhớ ra được!

179. Chương 183: Giống Như Đã Từng Quen Biết.

Hai người nhìn lẫn nhau trong chốc lát, cho đến khi nam tử kia không nhận được mà ho khan mới phục hồi lại tinh thần. Thường Hy thận trọng hỏi: “Có muốn mời thái y đến xem một chút hay không? Trông anh ho rất lợi hại!”

“Không cần, bệnh cũ tái phát, một lát nữa là được rồi!” Tức giận của nam tử tựa hồ biến mất trong nháy mắt, không có cảm giác đối địch nữa, không khí giữa hai người cũng biến thành hòa hoãn.

Thường Hy đi lâu như vậy cũng cảm thấy mệt mỏi, đến thẳng lan can đằng kia ngồi xuống. Cả vườn cảnh hoa xinh đẹp này lại không bằng một phần tư thái độ của nam tử đây, ánh mắt của Thường Hy không tự chủ được mà rơi vào trên người nam tử đối diện, đây thật là cảm giác chưa từng có qua!

Gió nhẹ từ từ lay động, đem từng trận hương hoa thổi qua mặt. Mặc dù đã là mùa thu nhưng ánh nắng mặt trời buổi trưa vẫn như cũ nóng hừng hực. Nam tử ho khan từ từ ngừng lại, trong không gian tĩnh lặng không có người nào nói chuyện, thật là có cảm giác quỷ dị.

“Cô nương là lạc đường sao?” Nam tử đột nhiên mở miệng hỏi, thanh âm vẫn mềm mại như cũ tựa hồ chưa từng xuất hiện bén nhọn.

Thường Hy có chút ngượng ngùng gật đầu, cười nhàn nhạt mà nói: “Đúng vậy a, bất tri bất giác đi tới thế nhưng làm cách nào cũng không ra được. Sau đó nghe được tiếng ho khan của công tử mới tìm đến đây, hy vọng có thể chỉ cho tôi đường trở về.”

“Đông cung ở phía đông của hoàng cung, cô nương tại sao lại đến nơi này? Nơi này chính là góc phía tây, là nơi vắng vẻ nhất của hoàng cung.” Sắc mặt nam tử dần theo vài tia đỏ ửng, tựa hồ là còn lại sau trận ho khan kịch liệt khiến cho khuôn mặt tái nhợt có thêm vài phần sức sống.

Thường Hy dĩ nhiên không muốn nói thật, nghĩ rồi nói ra: “Tôi đây bái phỏng một người, lúc ra cửa liền nhìn thấy khu vườn này, thuận chân bước vào, nào có biết được tiến vào thế nhưng không ra được, thật xấu hổ!”

Ánh mắt nam tử chợt lóe, đương nhiên biết Thường Hy không nói sự thật, nhưng không có vạch trần, chẳng qua là trong mắt dẫn theo một vài tia đau thương, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh biếc, mây trắng nhẹ trôi, không biết là có phải gợi lên chuyện cũ trong lòng hắn hay không, hồi lâu không nói chuyện.

Thường Hy cứ ngồi như vậy, không muốn đi quấy rầy hấn, nhìn nam tử kia đang ngẩng đầu nhìn trời. Đau thương trong nhân tình kia rơi thẳng vào ánh mắt của nàng, để cho lòng nàng hơi đau đớn. Chắc hẳn là hấn nghĩ về chuyện cũ nào đó, trong mắt mới có thể có biểu tình khiến lòng người sầu bi như vậy. Thường Hy thế nhưng không dám đi hỏi, lần đầu tiên trong đời nàng sợ làm một chuyện tình.

Tĩnh mạch như vậy làm người ta hít thở không thông. Thường Hy đứng dậy nói: “Tôi phải trở về rồi, không quấy rầy công tử nữa. Kính xin công tử có thể chỉ đường cho tôi ra ngoài!”

Chậm rãi thu hồi ánh mắt, khóe miệng giống như hơi cong lên, đau thương trong mắt chớp một cái đã không thấy tăm hơi, thay vào đó là biểu tình ấm áp dịu dàng, chỉ nghe hấn nói: “Ta họ Chuyên Tôn, tên Nhạc Đan. Gọi ta Nhạc Đan là được rồi!”

Chuyên Tôn Nhạc Đan? Thật là một cái tên kỳ quái! Thường Hy vẫn chưa có nghe nói qua có một dòng họ kỳ lạ như vậy. Nghe được đối phương giới thiệu, Thường Hy cũng chỉ đành phải nói: “Tôi tên là Ngu Thường Hy, là nô tỳ ở Đông cung.”

“Ngu Thường Hy?” Chuyên Tôn Nhạc Đan nhẹ nhàng nhắc lại, ngay sau đó khuôn mặt thoáng qua một tia khổ sở, nhẹ nhàng cười nói: “Nguyên lai là đại danh鼎鼎鼎鼎 Ngu Thượng nghi, thật là thất lễ!”

Thường Hy sửng sốt, không nghĩ tới đối phương lại biết được danh hiệu của mình, trong lúc nhất thời ngược lại có chút vui vẻ không nói ra được, sắc mặt trở nên hồng, nói: “Cái gì đại danh鼎鼎鼎鼎, chỉ là một nô tỳ thôi!”

Hai mắt tĩnh mạch của Chuyên Tôn Nhạc Đan kia dùng sức nhìn chằm chằm Thường Hy, ước chừng nhìn một hồi lâu rồi mới lên tiếng: “Ngu Thượng nghi quá mức khiêm tốn rồi, ở trong hậu cung này không ai không biết cô là người được thánh thượng xem trọng, được Thái tử gia vô cùng trọng dụng, nào giống như ta bị quên lãng ở góc này!”

Thường Hy nhìn hấn tò mò hỏi: “Anh ở trong cung làm cái gì? Chẳng lẽ là thái y sao?”

Chuyên Tôn Nhạc Đan nhẹ nhàng lắc đầu một cái, cười khổ nói: “Chỉ là một hơi tàn đang cố kéo dài thôi. Ngu Thượng nghi cần phải trở về chứ? Theo đường này đi về hướng nam, không rẽ vào khúc quanh, đi thẳng, cuối đường ngoặt về hướng đông là có thể thấy hồ Thiên Hà rồi, đến đó cũng sẽ không lạc đường nữa!”

Thường Hy có thể cảm nhận được hấn tựa hồ không muốn nhắc đến thân phận của mình, nàng cũng không tiện hỏi tới, chẳng qua là thấy cái tên này có chút quen tai nhưng lại không nhớ được đã từng nghe qua ở nơi nào. Nhưng là nam tử kia mở miệng ngậm miệng đều gọi nàng là Ngu Thượng nghi khiến nàng không được tự nhiên, giống như giữa bọn họ vạch ra một độ sâu không thấy đáy khoảng cách. Thường Hy không thích cảm giác này, bật thốt lên nói: “Gọi tôi là Thường Hy nhé!”

Lời vừa ra khỏi miệng chợt cảm thấy không ổn, nào có một cô gái lại không tự trọng như vậy, hôm nay nàng có chút không được bình thường. Khuôn mặt Thường Hy đỏ lên, cảm thấy lúng túng, nam tử này sẽ không coi thường nàng chứ?

“Thường Hy?” Chuyên Tôn Nhạc Đan khẽ nói, nhìn Thường Hy chăm chú hỏi: “Người khác cũng xưng hô như vậy với cô sao?”

Thường Hy rất nỗ lực suy nghĩ một chút, cha nàng thường trực tiếp gọi nàng là nữ nhi bảo bối, mẹ nàng thì gọi thân thiết là Hy nhi, các ca ca cũng gọi theo mẹ, Tứ thân ca kêu nàng là Hy muội muội. Về phần Thái tử gia bình thường đều kêu nàng là Ngu cung nữ, suy nghĩ một vòng cư nhiên không có người gọi nàng là Thường Hy. Nghĩ tới đây trong lòng Thường Hy dấy lên hưng phấn mơ hồ, nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan lắc đầu nói: “Không có!”

“Vậy sau này chỉ có mình ta xưng hô với cô như vậy, có thể hay không?” Thanh âm Chuyên Tôn Nhạc Đan hơi mang theo kích động, ánh mắt nhìn Thường Hy cũng có chút hiền hòa.

“Tại sao?” Thường Hy bật thốt lên hỏi, thật sự là một nam nhân kỳ quái, thế nhưng loại yêu cầu vô lễ này lại không làm cho người ta chán ghét.

Thần sắc nam tử buồn bã, nhìn Thường Hy thất vọng cười một tiếng, nói: “Nếu không thì không gọi cũng được, không vì cái gì.”

Có thể là vì vẻ mặt thất vọng của nam tử kia khiến Thường Hy cảm thấy rất không thoải mái, hoặc là không đành lòng để ột tuyệt mỹ nam tử phải chau mày, Thường Hy thể nhưng mở miệng nói: “Tôi đáp ứng anh là được rồi!”

Về mặt Chuyên Tôn Nhạc Đan vui mừng, ngay cả trong đôi mắt cũng dần theo nụ cười nồng đậm, nói: “Thật sao?”

“Thật!” Thường Hy rục rịch cười nói, thì ra nhìn đến bộ dáng vui vẻ của hắn lại khiến lòng người ảm áp như vậy.

“Vậy sau này bất kể xảy ra chuyện gì, bất kể người ta nói thế nào, đều không cho cô thu hồi những lời này, được không?” Chuyên Tôn Nhạc Đan có chút khấn trương nói, chỉ sợ Thường Hy không đáp ứng nên nhìn chằm chằm nàng.

180. Chương 184

Thường Hy tựa hồ không nghĩ tới Chuyên Tôn Nhạc Đan sẽ coi trọng chuyện này như vậy, cho nên gật đầu nói: “Được, anh cứ yên tâm đi. Đúng rồi, anh ở nơi nào?”

Thần sắc Chuyên Tôn Nhạc Đan buồn bã, lắc đầu một cái nói: “Có duyên tự sẽ gặp nhau. Cô đi đi, chỉ cần trong lòng cô còn nhớ đến ta là được rồi. Cô càng biết nhiều về ta, đối với cô càng không có lợi, đi nhanh đi!”

Thường Hy nghe vậy thì sửng sốt, thật là một nam nhân kỳ quái. Ngẩng đầu nhìn mặt trời, đã qua buổi trưa, nàng cần phải trở về nếu không thì Tiêu Vân Trắc sẽ cho là nàng đang lười biếng đầu rồi. Dù sao chỉ cần biết hắn xuất hiện ở nơi này, về sau có thể đến đây tìm được, nghĩ vậy nên gật gật đầu nói: “Hôm nay tôi còn có chuyện quan trọng trong người, không tiện ở lâu, xin phép cáo từ trước. Đúng như anh nói, có duyên sẽ gặp lại!”

Thường Hy nói tạm biệt Chuyên Tôn Nhạc Đan rồi theo chỉ dẫn ban nãy mà bước đi. Chuyên Tôn Nhạc Đan nhìn thân ảnh Thường Hy từ từ biến mất đằng sau bụi cỏ, vẻ mặt đau thương dần dần thu liễm, thay vào đó là sắc mặt vô cùng ngưng trọng. Ngu Thường Hy này so với người hắn được nghe nói là không giống, hắn vẫn cho là một người vô cùng thông minh, nhưng hôm nay chỉ cảm thấy là một cô gái ngây ngô đơn thuần.

Tiếng bước chân hơi nhỏ truyền đến từ sau lưng, Chuyên Tôn Nhạc Đan không quay đầu lại cũng biết là thị vệ cận thân của hắn, Dịch Dương. Quả nhiên nghe được thanh âm của Dịch Dương truyền đến: “Thiếu chủ, ngài mềm lòng sao?”

Chuyên Tôn Nhạc Đan khẽ cau mày, trên mặt tràn đầy khí thế bén nhọn, giống như vẻ ốm yếu vừa rồi chưa từng tồn tại, hồi lâu mới lên tiếng: “Dịch Dương, ta không muốn lợi dụng nàng!”

“Thiếu chủ, chúng ta không có lựa chọn nào khác, người không thể mềm lòng. Hơn nữa thiếu chủ cũng không phải là người dễ dàng mềm lòng, làm sao lại để cho Ngu Thường Hy trở thành ngoại lệ?” Dịch Dương mặc dù lúc này không có hiện thân, nhưng là hắn nhìn thấy được rất rõ ràng, hắn sợ thiếu chủ sẽ thay đổi chủ ý ban đầu.

Chuyên Tôn Nhạc Đan quay đầu lại nhìn Dịch Dương, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nói: “Tóm lại không có lệnh của ta không được động đến nàng?”

Thần sắc Dịch Dương biến đổi, bất đắc dĩ thở dài nói: “Thuộc hạ tuân lệnh. Nhưng thuộc hạ vẫn phải nói một câu, thiếu chủ năm gai nếm mật mười năm, chẳng lẽ nguyện ý dễ dàng buông tay sao? Nhưng coi như thiếu chủ muốn buông tay, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không tha cho ngài đấy!”

“Ta chưa nói muốn buông tay!” Chuyên Tôn Nhạc Đan hơi mệt mỏi, chậm rãi ngồi xuống.

“Nhưng là ngài không động tới Ngu Thường Hy cũng đồng nghĩa với việc bỏ lỡ một cơ hội tốt. Bất kể nàng ta thắng thần đáng yêu hay đơn thuần cực độ cũng chỉ là vẻ bề ngoài. Thiếu chủ, ngài không nên quên, nàng đi từ chỗ của Dương tuyền thị ra. Một người đơn thuần làm sao có thể tìm gặp Dương tuyền thị?”

Trong đình lại lâm vào trầm mặc. Hai bàn tay Chuyên Tôn Nhạc Đan vốn đang úp xuống liền nắm lại thật chặt, sau đó lại chậm rãi thả lỏng ra, đứng lên đi về, lúc lướt qua người Dịch Dương, nói: “Nhớ kỹ lời ta, không được động vào nàng! Chuyện ta sai người làm thế nào rồi? Đã tìm được nàng ta chưa?”

“Thuộc hạ đáng chết còn chưa có tìm được. Vô Thiện đại sư đã không còn mở miệng nói chuyện, mỗi ngày đều ngồi thiền niệm phật, cho nên...” Dịch Dương có chút bất đắc dĩ nói. Hắn có thể trực tiếp giết Vô Thiện đại sư nhưng như thế lại càng không tìm được nữ tử thần bí kia.

“Vậy tiếp tục tìm. Tóm lại phải tìm được nữ tử ấy trước Tiêu Vân Trác. Bất kể người dùng thủ đoạn gì, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!” Về mặt Chuyên Tôn Nhạc Đan bây giờ cùng với lúc trước quả thực như hai người khác nhau, toàn thân tản ra một cỗ khí thế bề bễ, nào còn bộ dáng yếu đuối ban nãy.

Dịch Dương lập tức gật đầu, nhưng là vẫn như cũ chưa buông tha cho đề tài lúc trước: “Chúng ta tân tân khổ khổ đem Ngu Thường Hy dẫn dụ tới đây, bày một thế cục lớn như vậy chính là để nàng mắc câu, chẳng lẽ thiếu chủ thật muốn buông tay sao?”

Chuyên Tôn Nhạc Đan nhìn Dịch Dương một cái, lạnh lùng nói: “Dịch Dương, người quản quá nhiều chuyện rồi đấy! Làm việc của mình đi!”

“Thiếu chủ chớ quên mẫu thân của ngài còn chờ ngài về cứu bà, thứ thuộc về ngài còn chờ ngài đoạt lại, tại sao có thể vì một nữ nhân...”

“Câm mồm!” Trong mắt Chuyên Tôn Nhạc Đan bắn ra một đạo ánh sáng lạnh sắc bén, nhìn Dịch Dương khiến cho cả người hắn run lên: “Dịch Dương, lời này không phải người nên nói!”

Chuyên Tôn Nhạc Đan phất tay áo bỏ đi, chỉ còn lại mình Dịch Dương bất đắc dĩ đứng tại chỗ. Hắn thừa nhận Ngu Thường Hy kia quả thực rất đáng yêu, cũng rất làm cho người ta luyến tiếc, thế nhưng thế gian này thiếu gì nữ tử, còn cơ hội, chỉ sợ một lần bỏ lỡ sẽ không có đường về!

Thời điểm Thường Hy trở về Đông cung thì Tiêu Vân Trác còn chưa quay lại, lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm, có thể là bị quốc sự quần chân, trái tim đang đập loạn lúc này mới dần bình ổn trở lại.

Trở về phòng của mình thay y phục, trang điểm lại một lần nữa, lúc này Thường Hy đi ra khỏi cửa. Ngay lúc đó nàng lại đụng phải Triều Hà. Thấy Thường Hy, Triều Hà cười nói: “Ngu tỷ tỷ, thì ra tỷ đã trở lại. Tiểu cung nữ của Tam hoàng tử phi tới tìm tỷ, gặp tỷ không có ở đây liền nói lại là Tam hoàng tử phi hẹn tỷ tụ họp một chút, thời gian là buổi sáng ngày mai.”

Thường Hy ngẩn ngơ, Lệ Bình hẹn nàng? Điều này rất ít khi xảy ra, nhưng vẫn gật gật đầu nói: “Ta hiểu rồi, sáng mai ta sẽ tự mình qua đó. Triều Hà, Thái tử gia thế nào vẫn chưa về?”

“Thái tử gia đã trở lại, sau lại nghe nói Ngu tỷ tỷ còn chưa về nên sắc mặt không được tốt liền vội vã đi ra ngoài, sau đó vẫn chưa về!” Triều Hà nhẹ nhàng nói, sau đó lại nhìn Thường Hy hỏi: “Ngu tỷ tỷ, làm sao bây giờ tỷ mới trở về, có phải gặp được chuyện gì không?”

Thường Hy im lặng, theo bản năng thấy không nên đem chuyện gặp được Chuyên Tôn Nhạc Đan nói ra, vì vậy cười nói: “Ta đến chỗ vườn hoa phía tây liền bị mất phương hướng ở chỗ cầu khúc liên hoàn cho nên mới trở về chậm một chút.”

“Hóa ra là như vậy a. Nói cũng phải, cái vườn hoa đó có chút cổ quái, nếu không thường xuyên đến thật sẽ bị lạc đường!” Triều Hà gật gật đầu nói, lại nhìn đến Thường Hy hỏi: “Ngu tỷ tỷ chắc chưa dùng bữa đúng không? Muội lập tức đi chuẩn bị!”

Thường Hy đúng là có cảm thấy chút đói bụng, gật gật đầu nói: “Thật là cũng có đói một chút!”

Khi hai người đang nói chuyện liền thấy ở cửa Đông cung xôn xao, không khỏi liếc mắt nhìn nhau nói: “Triều Hà, đi xem một chút xem có chuyện gì xảy ra?”

181. Chương 185

Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác nằm ở trên giường, sắc mặt có chút trắng bệch, trong lòng bỗng dưng có cỗ lửa giận cứ thế mà trào ra, quay đầu nhìn Ngũ Hải, cắn răng nghiêng lợi nói: “Chu tổng quản, người nào đã hạ thủ?”

Ngũ Hải bây giờ đã trấn định lại rồi, ban đầu còn có chút hoảng loạn trong lòng nhưng sau khi nhìn thấy Thường Hy liền từ từ bình phục lại. Nghe được câu hỏi của Thường Hy, lắc đầu nói: “Tiểu cung nữ dâng trà độc đã cắn lưỡi tự vẫn, đầu mối bị cắt đứt rồi!”

Giờ phút này ngay cả hơi sức để mà tức giận Thường Hy cũng không có, bởi vì nàng sớm đã nghĩ đến kẻ địch nếu đã dám động thủ thì sao có thể lưu lại người sống. Thế nhưng những người này ban mày ban mặt dám hạ độc Tiêu Vân Trác, đây cũng quá là lớn mật, ác độc rồi!

Thật may Tiêu Vân Trác chẳng qua mới chỉ hưởng một hớp nhỏ, thật may là hắn đã sớm phát giác có gì không đúng, thật may là hắn có thể chống chịu cho đến khi Ngũ Hải phong tỏa tin tức... Nhưng là càng nói, càng nghĩ, Thường Hy lại càng cảm thấy đau lòng. Một người ở dưới tình huống như thế lại có thể an bài đến giọt nước cũng không lọt, có thể thấy được hắn đã thời thời khắc khắc chuẩn bị cho việc bị người ta ám hại. Nghĩ tới đây, hai nắm tay của nàng bất giác cũng co lại thật chặt!

Tiêu Vân Trác vẫn còn hôn mê, thái y nói ít nhất một ngày nữa hắn mới tỉnh lại. Nhưng là một ngày Tiêu Vân Trác chưa tỉnh lại, nàng nên làm cái gì bây giờ? Hoàng thượng lâm bệnh, Thái tử giám quốc, hôm nay ngay cả Thái tử cũng ngã xuống, chỉ sợ đám côn trùng rắn rết kia cũng không còn an phận nữa rồi!

Mặc dù là nói đã phong tỏa tin tức nhưng Thái tử trúng độc là chuyện lớn, muốn lừa gạt chỉ sợ cũng không lừa gạt được. Trung thu chỉ còn ba ngày nữa là đến, nếu là đến đêm rằm thân thể Hoàng thượng còn không có khởi sắc, Thái tử lại bị ngoài ý muốn, thiên hạ này thật là muốn loạn!

Đêm rằm trung thu phải tổ chức yến tiệc cùng bách quan vui vẻ, Tiêu Vân Trác nhất định là phải lộ diện. Hoàng thượng có thể không ra mặt nhưng Thái tử giám quốc trách nhiệm nặng nề nhất định phải xuất hiện.

Trong phút chốc, đầu Thường Hy thoáng qua vô số khả năng, càng nghĩ sắc mặt càng trắng, càng nghĩ thân thể càng phát run, càng nghĩ càng cảm thấy mình quả thật chịu không nổi trách nhiệm nặng nề này. Nàng ngẩng đầu nhìn Ngũ Hải, lúc này Ngũ Hải đã trấn định lại, lộ ra vô cùng kiên định, dù sao cũng là người của tiên Hoàng hậu, cũng đã trải qua không ít phong ba.

Tầm mắt hai người vừa đụng nhất thời cũng có chút hiểu rõ, đồng thời lộ ra một cái mỉm cười. Ngũ Hải nói: “Ngu Thượng nghi là nữ tử kỳ lạ nhất mà ta từng gặp qua, dưới tình huống như thế còn có thể trấn định, xem ra Thái tử gia đã không nhìn lầm người, lão nô cũng cảm thấy xấu hổ.”

“Quan tâm sẽ bị loạn. Tổng quản là do quá quan tâm Thái tử gia rồi!” Thường Hy dùng sức thở ra một hơi, gạt ra phiền muộn trong lòng, đè nén trái tim đang đập loạn, tiếp tục nói: “Tình thế hiện giờ chỉ sợ là không ổn rồi, chúng ta cần phải chuẩn bị kỹ càng, chuyện Thái tử gia bị trúng độc tuyệt đối không thể để lan truyền ra ngoài, nếu không hậu quả này cả ngài và tôi cũng không thể gánh nổi!”

Ngũ Hải dĩ nhiên là hiểu chuyện này có bao nhiêu hệ trọng, thậm chí hơn cả Thường Hy nghĩ nhiều. Hắn chỉ là có chút kinh ngạc Thường Hy có thể nhanh như vậy mà nghĩ tới điều này, đây cũng không phải thứ mà một nữ tử có thể nghĩ đến được, vì vậy đối đãi với Thường Hy ngày càng khác trước, thậm chí còn có ý tứ xem nàng là chủ tử rồi.

Thật ra thì Thường Hy cũng không biết đến tột cùng nàng nên làm thế nào, nhưng là nàng biết đoạn thời gian Tiêu Vân Trác còn chưa tỉnh nhất định sẽ không thể an ổn mà trôi qua.

Nghĩ tới đây, Thường Hy nhìn Ngũ Hải nói: “Tổng quản ở trong cung đã nhiều năm, kiến thức so với Thường Hy là sâu rộng hơn, kính xin tổng quản chỉ thị tiếp theo nên làm như thế nào?”

Có thể không cậy tài khinh người, có thể không kiêu căng không nóng nảy, có thể dưới tình huống như thế không cậy mạnh ra mặt khiến người ta chán ghét, Ngũ Hải thâm than mình lớn như vậy còn không có được bằng Thường Hy, càng tỏ ra hài lòng với nàng, trịnh trọng nói: “Ta biết rõ Ngu Thượng nghi là người có chính kiến, chuyện hôm nay nếu để chúng ta an bài chỉ sợ sẽ không được thỏa đáng, chúng ta chỉ có thể gặp

chiêu phá chiêu. Bên chỗ Thái y ta đã phân phó rồi, chỉ cần Thái tử còn chưa tỉnh thì không cho phép ra khỏi Đông cung nửa bước, Trịnh Thuận tự mình đi giám sát việc sắc thuốc, miễn sinh bất trắc!”

Thường Hy gật gật đầu một cái, gừng càng già càng cay, nàng còn chưa có nghĩ tới thì Ngũ Hải đã chuẩn bị xong, nàng cũng học được không ít thứ rồi!

“Chúng ta vẫn nên sinh hoạt như mọi ngày bình thường, đừng làm cho người khác cảm thấy Đông cung có cái gì không ổn, hư hư thực thực như vậy khiến kẻ địch cũng không dễ dàng hạ thủ với chúng ta!” Thường Hy kiên định nói, trước đây thời điểm nàng dùng thủ đoạn cũng là một dạng như vậy, tổng có thể hù dọa cho kẻ địch sợ hãi, sợ hãi. Cái này xác định ai diễn trò inh hơn rồi!

Ngũ Hải vui mừng gật gật đầu, thật là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, một lớp so với một lớp lại cao hơn. Chỉ tiếc thân phận Thường Hy thấp kém, nếu như Thái tử gia thật thích nàng mà thu nàng bên người sẽ trở thành trợ lực thật lớn. Người thông minh như vậy thực không thấy nhiều a, quan trọng là tuổi còn nhỏ như vậy mà đã biết tiến biết lùi, thật là rất hiếm thấy!

Thường Hy tự mình uy thuốc cho Tiêu Vân Trác, đem màn kéo xuống, nhìn hô hấp vững vàng của hắn lúc này mới yên lòng lại. Ngũ Hải đã đi ra ngoài bắt đầu an bài, Thường Hy cũng không biết một mình nàng lại có thể đối mặt với nhiều thời điểm gian nan như vậy. Trước đây cho dù có khó khăn hơn nữa nhưng cũng chưa bao giờ hoảng hốt qua, hoặc giả trong tiềm thức biết được luôn có người lặng lẽ đứng sau mình, cảm giác mình còn có đường lui. Nhưng là bây giờ không có, thật sự là nhất vinh câu vinh nhất tổn câu tổn rồi! (*nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn: một người vinh hoa thì tất cả vinh hoa, một người tổn hại thì tất cả tổn hại, tức là trong một tập thể liên kết nhau, kết quả của một cá nhân cũng là của cả tập thể)

(*nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn: một người vinh hoa thì tất cả vinh hoa, một người tổn hại thì tất cả tổn hại, tức là trong một tập thể liên kết nhau, kết quả của một cá nhân cũng là của cả tập thể)

Thường Hy nhìn khuôn mặt bình tĩnh đang ngủ của Tiêu Vân Trác, nhẹ nhàng thở dài một hơi, yên lặng nói: “Anh yên tâm, cho dù như thế nào thì nhất định chúng ta cũng sẽ vượt qua khoảng thời gian này. Tôi và Chu tổng quản sẽ liều chết bảo vệ, sẽ không để cho bất luận kẻ nào miệt thị tôn nghiêm của anh, chà đạp lên một tấc đất của Đông cung!”

Người trên giường vẫn như cũ không có bất kỳ phản ứng gì. Thường Hy dịch góc chăn cho hắn, lộ ra ánh mắt kiên định, nhẹ nhàng nói: “Có người dám hạ độc tự nhiên sẽ biết được tình huống của Đông cung, cũng biết được anh không thể ra mặt. Nếu như không ngăn được, cùng lắm thì liều chết là được, trong lúc đó anh phải nhanh chóng tỉnh lại một chút. Chỉ cần anh tỉnh lại, bất kể thứ gì mất đi cũng có thể lấy lại được!”

Thường Hy vừa nói vừa buông sa trường nhưng không có nhìn thấy ngón tay Tiêu Vân Trác lộ ngoài chăn đã hơi động đậy. Vừa mới bước ra ngoài, Triệu Hà đã bước đến nói: “Ngu tử tử, Nhị hoàng tử vừa tới, nói là muốn gặp Thái tử gia, làm thế nào bây giờ?”

Thường Hy cả kinh, thế nào cũng không nghĩ tới người đầu tiên đến là Tiêu Vân Triệt, nhớ đến lời nói của Dương tuyển thị, trong chốc lát tâm cũng thất chặt lại.

182. Chương 186: Dò Xét.

Thường Hy không rõ Tiêu Vân Triệt đến tột cùng là người tốt hay người xấu, càng không biết hắn có phải giống như vẻ bề ngoài lạnh nhạt tùy tính hay không, hay thật ra là một con sói đội lốt cừu, chẳng qua là ẩn nấp quá tốt, giống như Kỳ vương của tiền triều trước, cuối cùng lại là người đi lên để vị?

Những thứ này Thường Hy không thể xác định, nàng chỉ biết Tiêu Vân Triệt đã đi tìm Dương tuyển thị, nhưng việc này chưa đủ để nàng cảnh giác. Một người không có chút nào hứng thú với quyền lực sao có thể tại thời điểm nhạy cảm lại đi tìm gặp một nhân vật nhạy cảm đây? Nếu nói là không liên quan thì đánh chết Thường Hy cũng không tin!

Nghĩ tới đây, Thường Hy nhìn Triệu Hà nói: “Xin Nhị hoàng tử ra ngoài điện ngồi đi, ta sẽ ra đó!”

Triệu Hà lập tức đi ngay. Thường Hy hít sâu một hơi, sửa sang lại y phục, lúc này mới nhẹ nhàng giơ chân lên bước ra ngoài, Tiêu Vân Triệt đã an ổn ngồi trong đại sảnh.

Thường Hy để hình trưng lên nụ cười như mọi ngày, tiến lên hành lễ nói: “Nô tỳ tham kiến Nhị hoàng tử.”

“Ngu Thượng nghi xin đứng lên, không phải khách khí như vậy. Ta đến tìm Tứ đệ, hắn ở chỗ nào?” Tiêu Vân Triệt ôn hòa cười nói, tựa hồ một chút cũng không biết chuyện Tiêu Vân Trác bị trúng độc.

Thường Hy cẩn thận dò xét vẻ mặt Tiêu Vân Triệt, nụ cười trước sau như một, ánh mắt trong suốt dường như có thể trông thấy đáy, một nam tử dịu dàng như ngọc như vậy khó có thể khiến Thường Hy tin rằng hắn có hứng thú với quyền lực. Nhưng là thời điểm hiện tại vô cùng hung hiểm, Thường Hy thà cẩn thận vạn lần chứ tuyệt đối không dung túng tình phạm một sai lầm nhỏ nhoi nào.

“Thái tử gia vừa mới trở về lại vội vàng vàng ra ngoài! Nhị hoàng tử cùng Thái tử gia không phải là có quan hệ rất thân thiết sao, thế nào lại không biết?” Thường Hy làm bộ như tò mò hỏi, đưa tay tiếp nhận trà do Triệu Hà mang lên, tự mình đưa cho Tiêu Vân Triệt, trong đôi mắt thật to không có chút nào là hoài nghi.

Tiêu Vân Triệt nghe vậy thì sửng sốt, ngay sau đó nói: “Hôm nay Phi Hà có chút không thoải mái nên ta không có đến chỗ Tứ đệ. Ta nghe nói Minh Tín điện tuyên thái y, cho là Tứ đệ ở đó xảy ra chuyện gì cho nên tới xem một chút!”

Thẳng thắn như thế ngược lại làm người ta khó có thể sinh nghi. Thường Hy đã sớm biết chuyện truyền thái y ở Minh Tín điện là không gạt được, quả nhiên là như vậy. Đề xuống sợ hãi trong lòng, cười như vô sợ nói: “Thái tử gia không cẩn thận bị đụng chân, không có chuyện tình gì lớn, trở về Đông cung một lát lại vội vã ra cửa, nhìn dáng dấp tựa hồ như có việc vô cùng gấp gáp, về phần rốt cục đó là chuyện gì thì nô tỳ không biết!”

Tiêu Vân Trác tựa hồ cũng chưa nghi ngờ, cười nói: “Chỉ cần Tứ đệ không có chuyện gì xảy ra là ta an tâm rồi, quốc sự bận rộn, không biết có bao nhiêu người nhìn chăm chăm vào đấy! Cẩn thận một chút vẫn hơn!”

Thường Hy lại nghe trong giọng nói có mùi vị khác, không biết có phải là do nàng quá đa nghi hay không, cảm giác thanh âm của Tiêu Vân Triệt làm cho nàng có chút bất an.

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy nhưng ngoài mặt nàng vẫn trưng ra một nụ cười, nói: “Có cái gì phải cẩn thận hay sao? Thái tử gia là Thái tử danh chính ngôn thuận, còn ai dám đứng lên tạo phản? Nghĩ cũng biết bọn họ không có lá gan đó!”

Lời này nghe cũng có chút không hiểu sự đời hoặc là quá tự đại rồi. Tiêu Vân Triệt nhìn Thường Hy khẽ nhíu mày, nặng nề nói: “Mọi việc cần cẩn thận một chút cho thỏa đáng. Tứ đệ vốn bị nhiều người ghen ghét, cô làm phục vụ ở bên cạnh hắn phải thời thời khắc khắc tỉ mỉ, đừng có tự đại. Cần biết rằng có một số việc nhìn không giống như bề ngoài của nó!”

Thần sắc Thường Hy cứng lại, trong lòng càng phát lẫn lộn, Tiêu Vân Triệt này đúng là khiến người ta một chút cũng nhìn không thấu, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Đa tạ Nhị hoàng tử đã dạy bảo, nô tỳ nhớ rõ rồi, lần sau sẽ cẩn thận hơn!”

Về mặt Tiêu Vân Triệt lúc này mới hòa hoãn một chút, đứng dậy nói: “Tứ đệ không có ở đây ta liền về trước, chờ hắn trở lại thì cô hãy nói là ta đã tới!”

“Dạ, nô tỳ biết rồi!” Thường Hy khom người nói, tiễn Tiêu Vân Triệt ra bên ngoài. Khi hai người bước đến cửa điện thì từ xa xa thấy được Ngũ hoàng tử cùng Đại hoàng tử đang cùng nhau đến, bộ dáng hung hăng khiến cho lòng người cả kinh!

Thường Hy cho dù có lớn mật hơn nữa cũng chỉ là một tiểu cô nương, đối với mấy vị thiên hoàng quý trụ này vẫn có một tia khiếp ý. Hiện tại càng phát khẩn trương, tay không tự chủ mà nắm chặt góc áo, thân thể cứng ngắc, chỉ sợ người đến không có ý tốt!

“Nhị ca, huynh cũng ở đây a, thật là đúng lúc! Huynh tìm Tứ ca có chuyện gì sao?” Tiêu Vân Bác cười sải bước mà đến, trong thần thái tràn đầy cao ngạo, ánh mắt cũng chưa từng ngó qua Thường Hy, tựa hồ như chỉ là một thứ tầm thường không đáng để mắt tới.

Theo sát sau lưng Tiêu Vân Bác là Tiêu Vân Dật, giờ phút này cũng bước đến, hơi chằm chọc nhìn Thường Hy một cái, sau đó lại nhìn Tiêu Vân Triệt nói: “Nhị đệ cũng ở đây, ngày hôm nay Đông cung thật là náo nhiệt! Nhị đệ đâu? Ta tìm hắn có chuyện muốn thương nghị!”

“Nô tỳ tham kiến Đại hoàng tử, Ngũ hoàng tử. Bẩm hai vị hoàng tử, Thái tử gia mới vừa ra ngoài, thời điểm Nhị hoàng tử đến cũng vừa lúc Thái tử gia đi ra, hai vị muốn gặp Thái tử gia chỉ sợ không được rồi, hoặc là buổi tối quay lại cũng được!” Thường Hy trong lúc vô tình lại đem Tiêu Vân Triệt kéo xuống nước tựa hồ nàng một điểm cũng không có phát hiện, vẫn nở nụ cười lạnh nhạt như trước.

Tiêu Vân Bác cùng Tiêu Vân Dật hồ nghi liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nhìn về phía Tiêu Vân Triệt giống như hoài nghi lời nói của Thường Hy. Rốt cục Tiêu Vân Bác vẫn phải mở miệng hỏi: “Nhị ca, huynh nhìn thấy Tứ ca hả, hẳn thật sự đi ra ngoài?”

Thần thái Tiêu Vân Triệt không thay đổi, vẫn như cũ dịu dàng cười nói: “Đúng vậy, ta đến tìm Tứ đệ có chuyện muốn nói, ai biết hẳn lại vội vàng ra cửa tựa hồ có chuyện gì đang rất gấp gáp. Ta cũng đang chuẩn bị rời đi đây!”

Tiêu Vân Dật hồ nghi nhìn Tiêu Vân Triệt, cười to nói: “Đã vậy thì thật không khéo rồi! Nhưng nếu đã đến đây thì liền đòi một ly trà uống đi! Ngu Thượng nghi không keo kiệt đến nỗi một ly trà nóng cũng không cho chứ?”

Trong lòng Thường Hy thật là hận chết Tiêu Vân Dật, nghe hắn nói như vậy, nếu nàng cự tuyệt chính là giấu đầu lòi đuôi, sau khi bọn họ tiến vào xảy ra chuyện gì nàng không thể nắm chắc, nhưng là vẫn phải cười nói: “Nghe Đại hoàng tử nói kia, giống như nô tỳ là quỷ keo kiệt vậy. Đồ là của Thái tử gia, cũng không phải của nô tỳ, nô tỳ còn mừng rỡ lấy ra đãi khách đâu rồi. Mấy vị xin mời vào đi, đừng chê nô tỳ chiêu đãi tùy tiện, vô lễ là tốt rồi!”

Tiêu Vân Bác xung trận đi trước, bước về phía Doanh Nguyệt điện, vừa đi vừa nói: “Miệng lưỡi thật lợi hại, nếu như Tứ ca nghe được không biết sẽ có biểu tình gì?”

183. Chương 187: Đấu Trí.

“Tứ đệ đã sớm biến thành băng, còn có cái vẻ mặt gì?” Thanh âm của Tiêu Vân Thanh từ xa xa truyền đến nhất thời làm dịu đi không khí khẩn trương.

Thường Hy thở phào nhẹ nhõm, nhìn Tiêu Vân Thanh hành lễ nói: “Nô tỳ tham kiến Tam hoàng tử. Tam hoàng tử cũng tìm Thái tử gia có chuyện sao?”

Tiêu Vân Thanh nghe vậy thì phát tay một cái nói: “Ta có thể có chuyện gì? Trong cung đều nói ta là tiêu dao nhất rồi! Ta thấy bên ngoài có Đại ca, Ngũ đệ còn có người của Nhị ca, nhất thời hiếu kỳ liền tiến vào, ngày hôm nay thật náo nhiệt! Có phải có chuyện gì hay đúng không?”

Thường Hy nghe vậy thì khẽ mỉm cười, nhìn Tiêu Vân Thanh nói: “Ngày hôm nay cũng không có cái gì náo nhiệt, chỉ là mấy vị Hoàng tử tìm Thái tử có chuyện cần bàn bạc, tiếc là Thái tử gia đã đi ra ngoài, thật là không đúng dịp!”

Thường Hy dẫn mấy người vào phòng, phát tay gọi Triều Hà, ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói mấy lời sau đó cho nàng lui xuống. Những người trong phòng thấy được động tác của Thường Hy thì mỗi người một sắc mặt. Thường Hy cũng không giải đáp, chẳng qua là lẳng lặng đứng ở một bên.

Tiêu Vân Dật nhìn Thường Hy, không nhịn được hỏi: “Ngu Thượng nghi không phải là có chuyện không thể nói quang minh chính đại đấy chứ, sao lại lén lút như vậy?”

Thường Hy khẽ mỉm cười, nói: “Thì ra trong mắt Đại hoàng tử đây chính là lén la lén lút a. Thật ra thì cũng không có chuyện gì lớn, nô tỳ chẳng qua chỉ là phân phó Triều Hà đi pha trà tiểu hầu khôi Thái Bình trân quý của Thái tử ọi người uống thôi. Mấy vị Hoàng tử khó có dịp tề tụ đông đủ ở Đông cung như vậy, nếu là Thái tử gia biết nô tỳ tiếp đãi hẹp hòi có khi lại dạy dỗ nô tỳ một phen đấy!”

Thường Hy nhàn nhạt nói vài câu, nghe vào tai từng người lại có tư vị khác nhau, ngay cả trong tình cảnh này Thường Hy vẫn không bỏ lỡ cơ hội tán dương Tiêu Vân Trác hào phóng, thật là khiến người ta bực bội!

Sau khi nhấp thử trà, mọi người khen ngợi không dứt. Tiêu Vân Bác nhìn Thường Hy âm hiểm nói: “Thái tử gia quả nhiên không giống bình thường, uống trà so với chúng ta cũng tốt hơn!”

“Đúng vậy a! So với ta liền tốt hơn nhiều!” Tiêu Vân Thanh phụ họa nói, tựa hồ không hiểu thâm ý của Tiêu Vân Bác, cho là đang thật sự nói về phẩm trà.

Thường Hy tự nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của Tiêu Vân Bác, thần sắc bất động nói: “Ngũ hoàng tử nói lời này là xử oan cho Thái tử gia rồi. Thái tử gia luôn là người coi trọng quy củ nhất, đồ trong Đông cung đều là được phân phát từ hoàng cung, Mị phi nương nương là người hiểu rõ nhất mới phải!”

Nói tới chỗ này Thường Hy dừng lại, thấy thần sắc Tiêu Vân Bác âm u, nói vậy chuyện Mị phi khấu trừ phần lễ của Đông cung hẳn cũng biết được, sắc mặt khó coi cũng là tự nhiên. Nhìn tới đây Thường Hy lại tiếp tục nói: “Trà này là Thái tử gia dùng ngân lượng thuộc về phần của mình mua lấy, cho nên Ngũ hoàng tử không cần kỳ quái!”

“Tứ đệ thích uống trà có tiếng, không ngờ hẳn lại tự mình bỏ tiền túi ra mua, cái này nếu như truyền ra ngoài chỉ sợ không ai tin tưởng. Như vậy có thể thấy được Thái tử gia thực sự là người khiến người ta tin phục, mọi việc đều làm gương tốt!” Tiêu Vân Triệt đúng lúc nói, hình tượng của Tiêu Vân Trác lại tăng thêm một đoạn.

Thường Hy nghe Tiêu Vân Triệt nói như vậy, cảm giác quái dị trong lòng kia càng tăng lên. Cho đến lúc này, Nhị hoàng tử đều nói tốt cho Tiêu Vân Trác, không có một tia nào là không thích hợp, càng như vậy Thường Hy càng lo lắng, thần kinh càng lúc càng buộc chặt!

Tiêu Vân Dật nhẹ nhàng hừ một tiếng nhưng cũng không nhiều lời nữa, ngược lại Tiêu Vân Thanh than thở Tiêu Vân Trác mấy câu, nào là vì chuyện công mà không màng đến huynh đệ... Chỉ tiếc ngoài Tiêu Vân Triệt phụ họa mấy câu, không người nào nói thêm vào nữa, đúng là có phần vắng lạnh.

Bọn họ không nói lời nào, Thường Hy một câu cũng không chịu nhiều lời, nói nhiều sai nhiều, thận trọng từ lời nói đến việc làm thì tốt hơn. Lại qua thời gian một chung trà, Tiêu Vân Bác tựa hồ có chút không nhin được nữa, nhìn Thường Hy nói: “Cô đi xem một chút Tứ ca thể nào còn chưa về?”

Đây rõ ràng là muốn tách Thường Hy ly khai rồi. Thường Hy đã sớm ngờ tới điều này, thần sắc không đổi hướng ra ngoài hô: “Có ai không?”

“Có nô tỳ!” Văn Thu lập tức xuất hiện ngoài cửa, nhìn Thường Hy hành lễ nói: “Ngu Thượng nghi có cái gì phân phó ạ?”

“Đi hỏi Trịnh tổng quản xem lúc nào thì Thái tử gia quay trở lại? Mấy vị Hoàng tử đã chờ đợi ở đây lâu rồi, nếu là biết Thái tử gia ở chỗ nào thì nhanh nhẹn đến báo tin đi, khiến Thái tử gia trở về sớm một chút!” Thường Hy một bộ tỉnh bơ phân phó nói.

“Dạ, nô tỳ đi ngay!” Văn Thu lập tức lên tiếng, thời điểm ngẩng đầu lên liền nháy mắt với Thường Hy một cái. Tảng đá lớn trong lòng Thường Hy nhất thời được hạ xuống, nụ cười trên mặt cũng thoải mái hơn.

Sau khi Văn Thu lui ra, Thường Hy quay lại nhìn mọi người nói: “Các vị gia chờ một lát, có lẽ chút nữa thì sẽ có tin tức!”

Tiêu Vân Bác tức giận đến nổi sắc mặt trắng bệch, nhìn Thường Hy nói: “Bản Hoàng tử là muốn Ngu Thượng nghi tự mình đi!”

“Hồi bẩm Ngũ hoàng tử, Thái tử gia đã từng nói không cho phép nô tỳ tùy tiện rời khỏi Doanh Nguyệt điện, chức trách của nô tỳ chính là trực gác ở đây. Ngũ hoàng tử cũng biết, Thái tử gia phụng chỉ giám quốc, thư phòng là nơi quan trọng nhất trong các nơi quan trọng, nô tỳ không dám tự tiện từ bỏ chức trách!” Thường Hy nhẹ nhàng ném một mồi câu, bọn họ như thể tức là vội vàng muốn biết được tình huống của Tiêu Vân Trác.

Quả nhiên Thường Hy thấy được một tia sáng lóe lên trong mắt Tiêu Vân Bác cùng Tiêu Vân Dật. Tiêu Vân Triệt nhìn Thường Hy thật lâu không nói, ánh mắt trong suốt kia thoáng qua vài tầng sóng gợn. Tiêu Vân Thanh thì đơn giản hơn, hẳn đối với mấy cái thư phòng gì gì đó là không có hứng thú, càng không cho là Tiêu Vân Trác sẽ trốn ở trong thư phòng, vốn là muốn rời đi, nhưng lại nghĩ đến lời nói của Lệ Bình cho nên vẫn phải tiếp tục ngồi xuống.

Nói gì đến Thường Hy thua thiệt, hẳn không có chút nào cảm thấy tiểu hồ ly kia có điểm nào thua thiệt, từng câu từng câu đều kín kẽ không lọt một chút gió khiến cho người khác không cách nào nắm được chuỗi.

“Ta nghe nói Tứ ca có một bộ bút tích của Vương Hi Chi, thừa dịp mọi người đều ở đây, ta muốn được mở rộng tầm mắt!” Vừa nói liền thẳng tắp hướng thư phòng xông vào, một chút cũng không để ý tới ngăn trở của Thường Hy. Sát cạnh thư phòng đúng là phòng ngủ của Tiêu Vân Trác, Tiêu Vân Bác tựa hồ một bước chân cũng không yên, nhất thời ngã đi vào.

Tiêu Vân Dật vừa thấy liền đẩy Thường Hy ra, cổ làm như quan tâm nói: “Ai da, Ngũ đệ làm sao lại không cẩn thận như vậy, để ta đỡ đệ!” Vừa nói cũng vừa sải bước vào phòng. Tiêu Vân Triệt và Tiêu Vân Thanh thấy tình huống hỗn loạn liền lập tức theo tới, thật là người người chen nhau cực kỳ náo nhiệt!

184. Chương 188: Đối Sách.

Thường Hy bị đẩy sang một bên, ở phía sau hô to: “Ngũ hoàng tử... Đại hoàng tử, các vị đây là muốn làm cái gì? Cố tình đột nhập phòng sao? Các vị đây không phải là muốn giết chết nô tỳ sao? Nếu như bị Thái tử gia biết, cái mạng này của nô tỳ cũng không cần giữ lại nữa rồi!”

Thường Hy càng nói như vậy, Tiêu Vân Bác cùng Tiêu Vân Dật càng cho rằng Tiêu Vân Trác đang ở bên trong, hai người vội vã đi vào bên trong. Kết quả là bị vấp ở cửa, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, cảm thấy rất là mất mặt, nhưng là nhất thời ai cũng không chịu lui về phía sau một bước. Tiêu Vân Triệt cùng Tiêu Vân Thanh nhìn một màn này thì không biết phải làm sao.

Nhân thần Thường Hy xoay động, nàng vốn cách phòng ngủ không xa, lại thấy hai người kia ai cũng không chịu lui về sau, làm bộ dưới chân lão đảo hướng hai người kia đánh đến!

Tiêu Vân Bác cùng Tiêu Vân Dật đưa lưng về phía Thường Hy nên không nhìn thấy nàng ngã tới. Hai người bị một cỗ lực lượng bất ngờ va chạm vào, mất thăng bằng ngã vào trong phòng. Thường Hy lão đảo cũng té đi theo, chẳng qua là nàng đã sớm tính toán tốt lắm, coi như té ngã thì cũng có một cái đệm thịt lót lưng. Vì vậy thời điểm Thường Hy ngã xuống rất là dùng sức nện vào trên lưng hai người kia!

Tiêu Vân Bác và Tiêu Vân Dật bất chợt bị vấp, đang muốn đứng dậy lại bị Thường Hy áp đảo xuống, coi như là đập trở lại luôn, thật là bị đau đến không nhẹ. Cần biết rằng mặt đất dưới kia vô cùng cứng rắn, nền gạch mài bóng loáng a, rơi vào là cực kỳ lợi hại, vì vậy càng thêm cảm tức, một cỗ oán khí đều dồn lên Thường Hy.

Thường Hy bây giờ còn không biết được suy nghĩ của bọn họ, thấy gian kế của mình được thành hiện thực, trong lòng thống khoái vô cùng! Nhìn cô nãi nãi đây đây dễ bắt nạt hả? Đây chính là đáp án đó! Suy nghĩ một chút còn chưa có hả giận, nếu đổi là người khác thì nàng đã sớm lẩn thêm một vòng trên người bọn họ rồi! Nhưng là lúc nàng làm bộ sưng sốt đứng dậy, chân lại đập hai cước xuống bên dưới! Hai cước này, một cái đập lên lưng Tiêu Vân Dật, một cái khác lại hung hăng dẫm lên bả vai Tiêu Vân Bác!

Đừng bảo là hai người còn đang nằm trên mặt đất, chính là Tiêu Vân Triệt và Tiêu Vân Thanh cũng coi như được mở rộng tầm mắt, Thường Hy này cũng quá lớn mật đi? Kia chính là Hoàng tử đấy!

Thường Hy nhìn bộ dáng cắn răng nghiêng lợi của hai người, trong lòng sớm đã vui mừng hò hét, nhưng là giờ phút này trên mặt nàng vẫn còn mang theo thần sắc kinh hoảng chưa hồi phục lại, trong lúc bất chợt hét rầm lên, hô lớn: “Người đâu mau tới a... Mau tới a!... Đại hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử bị ngã xuống rồi!... Mau tới a!!!” Người hung ác đi cho ta xem!

Ngũ Hải đã sớm chờ ở bên ngoài lập tức đem người tiến vào, một đoàn cung nữ thái giám đồng loạt đứng ở cửa, thấy trường hợp như vậy nhất thời cũng ngăn cản cả người. Nhất là hai vị Hoàng tử đã chứng kiến từ đầu đến cuối kia, thật đúng là trông mắt muốn rớt ra ngoài!

Thường Hy biết mình quá lớn mật rồi, nhưng nàng là người có cừu tất báo. Tục ngữ đã nói, thù đặc tội quân tử chứ đừng đặc tội tiểu nhân, mặc dù nàng không phải là tiểu nhân nhưng lại là nữ nhân nổi danh tiểu nhân, có cừu không báo không phải là thực nữ, nhất là cơ hội lại đang ở trước mắt, bỏ qua nàng mới là kẻ ngu đấy!

Ngũ Hải là người đầu tiên phục hồi thần trí, cho đám người bên cạnh tiến lên như ong vỡ tổ, luống cuống tay chân đem hai người đỡ dậy, sau đó rất lưu loát khiêng tay khiêng chân đem hai người tống xuất ra ngoài, hành động gọn gàng lưu loát cho đến khi cửa phòng ngủ được đóng lại như cũ một lần nữa mới dừng lại.

Tiêu Vân Bác cùng Tiêu Vân Dật hung hăng nhìn chằm chằm Thường Hy. Hôm nay thật là mất mặt đến tận xương, nhất là thời điểm hai người nhìn vào bên trên giường ngủ, rất sạch sẽ chỉnh tề, ngay cả một túm lông cũng không có, càng thêm căm tức muốn chết! Tức giận trong lòng tất nhiên là đổ cả lên đầu tên đầu sỏ gây ra vụ này – Thường Hy! Hôm nay đúng thật là trộm gà không được còn mất nắm thóc, mới vừa rồi nghe Thường Hy nhắc đến thư phòng, cho là Tiêu Vân Trác sẽ ở trong thư phòng hoặc phòng ngủ. Thời điểm bước tới Tiêu Vân Bác liếc mắt nhìn thấy trong thư phòng không có một người, lúc này mới làm bộ cố ý ngã nhào vào phòng ngủ để xem một chút, không nghĩ tới... Không nghĩ tới Ngu Thường Hy đáng chết này lại khiến hắn mất mặt như vậy!

Gương mặt Tiêu Vân Dật cũng là vô cùng xanh mét. Hắn tung hoành hơn hai chục năm, thật chưa có nữ nhân nào dám ở trên lưng của hắn giẫm bước qua, vì vậy nhìn thấy Thường Hy lửa giận lại tăng cao ngàn ngút. Hắn đường đường là một Hoàng tử lại bị một cung tỳ giẫm lên thân thể, sau này sao có thể ngẩng mặt nhìn người khác đây?

Thường Hy biết hai người kia nhất định sẽ khiến nàng chịu nhục để lấy lại thể diện cho bọn họ, nhưng nếu nàng đã dám ra chiêu này thì cũng tính đến đoạn không để bản thân rơi vào hiểm cảnh. Vì vậy sau khi thấy được thần sắc hai người kia, lại đi tiếp bước thứ hai. Lúc này nàng thật hâm mộ bản lãnh của Mạnh Điệp Vũ, nói khóc là có thể khóc, đáng thương cho nàng hiện tại không khóc nổi, chỉ muốn cười. Vì để làm cho giống thật, mượn ống tay áo hung hăng nhéo ỉnh một cái thật đau, đau đến nỗi nước mắt của nàng lập tức chui ra, trong lòng lại lặng lẽ nghĩ: Tiêu Vân Trác đáng chết, về sau anh phải trả lại gấp bội cho tôi, đau chết mất!

“Nô tỳ đã sớm nói các người không thể đi vào, hiện tại thì tốt rồi, trong phòng cũng đã bị các người làm cho rối loạn... Khung cửa cũng bị tổn hại... Nô tỳ bị té coi như xong, nhưng là các người không được sự cho phép lại tiến vào phòng của Thái tử gia... Thái tử gia ghét nhất có kẻ tiến vào phòng ngủ của ngài ấy, cái này nếu như để ngài ấy biết thì nô tỳ cũng không sống được... Các vị nếu là ghét bỏ nô tỳ thì trực tiếp đuổi nô tỳ ra là được, cứ phải hãm hại nô tỳ như thế sao? Coi như làm nô tỳ không có thể diện, không ai đem lời nói của nô tỳ để vào trong lòng còn chưa tính, ai bảo thân phận nô tỳ thấp hèn đây? Nhưng là các vị lại không nể mặt Thái tử gia, đại náo Đông cung, còn cố ý khiến nô tỳ phạm vào tội lớn tày trời! Nếu như chuyện này truyền đến tai Hoàng thượng để ngài phân định phải trái đúng sai, các vị cố ý bức tử nô tỳ nhưng nô tỳ cũng không phải là người mặc cho kẻ khác muốn làm thế nào thì làm, có chết cũng phải chết quang minh chính đại, không thể để cho các vị đổ lên đầu nô tỳ tội danh bát nháo được!...” Thường Hy nói xong còn giống như thật sự muốn kéo tay áo hai người lôi đi ra ngoài. Dầu gì nàng cũng là Thượng nghị Đông cung do chính Hoàng thượng thân phong, muốn giết nàng người khác cũng không dám hạ thủ quá rõ ràng. Hôm nay nàng liều mạng nói những lời này cũng chính là muốn cho hai kẻ kia hiểu, tránh cho ngày sau lại muốn dây dưa cùng nàng!

Tiêu Vân Bác biết mình từ trước đến nay vốn là kẻ giỏi nhất chuyện đổi trắng thay đen, nhưng lúc này nghe được lời Thường Hy nói thì không khỏi ngáy ngẩn cả người, đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Hắn nào có khi dễ nàng? Rõ ràng là nàng khiến cho hắn và Đại hoàng tử ngã nhào xuống đất lại còn mạnh mẽ bước lên lưng hai người, giày xéo tôn nghiêm của bọn họ, thế nào nghe từ trong miệng nàng thì lại giống như nàng dâu nhỏ bị bắt nạt rồi hả? Đây còn có thiên lý hay không?

185. Chương 189: Đổi Trắng Thay Đen.

“Cô nói những gì đó? Bản Hoàng tử lúc nào thì khi dễ cô? Rõ ràng là cô...”

“Rõ ràng là thời điểm Ngũ hoàng tử vấp ở cửa phòng ngủ liền giẫm lên chéo quần của nô tỳ, sau đó Đại hoàng tử vội vàng xông tới, trong lúc vô tình lại móc chặt lấy chéo quần của nô tỳ, cho nên nô tỳ mới có thể hướng hai người ngã tới. Nếu không có cho nô tỳ mười lá gan nô tỳ cũng không dám đem hai vị nô tỳ đánh ngã a! Các vị nếu không tin có thể hỏi Nhị hoàng tử cùng Tam hoàng tử, bọn họ đều có thể làm chứng đấy!” Thường Hy thật là khóc đến lệ hoa đái vũ, vừa thấy đã thương! Lý do Thường Hy dám kéo Tiêu Vân Triệt

cùng Tiêu Vân Thanh xuống nước thứ nhất là vì hôm nay Tiêu Vân Triệt vẫn còn đang trợ giúp Tiêu Vân Trác, cho nên lần này thuận nước giong thuyền hẳn nhất định sẽ giúp một tay. Bất kể hẳn có tính toán gì, tóm lại nếu như Thường Hy thấy được điểm lợi của hẳn thì sẽ không buông tha cho cơ hội này. Về phần Tam hoàng tử, vậy thì đơn giản hơn nhiều rồi, chính là vì Lệ Bình, người này nhất định sẽ giúp đỡ nàng, nếu không tại sao hẳn lại chạy tới đây vào lúc này? Càng sẽ không ngồi chờ ở chỗ này lâu như vậy, chỉ sợ là Lệ Bình lo nàng sẽ ăn thua thiệt, cứng rắn bắt hẳn đến đây, cho nên Thường Hy vẫn có thể nhờ cậy hẳn được.

Tiêu Vân Bác quay đầu nhìn Thường Hy một cái, trong mắt mang theo nồng đậm nghi ngờ, lại nhìn sang Tiêu Vân Dật, cảm thấy lời Thường Hy nói không thể tin. Hẳn quay sang chỗ Tiêu Vân Triệt và Tiêu Vân Thanh, Tiêu Vân Triệt luôn luôn đứng về phe của Tiêu Vân Trác, tất nhiên là không thể tin tưởng lời hẳn nói. Đối với Tiêu Vân Thanh thì khác, hẳn trời sinh tính tình lỗ mãng, nào không lớn lăm, ngược lại có thể tin được, vì vậy nhìn Tiêu Vân Thanh hỏi: “Tam ca, Ngu Thường Hy nói là sự thật?”

Tiêu Vân Thanh thật sự không quen nói láo, nhưng là lại nghĩ đến tiểu nương tử cay cú nhà mình, nàng ấy đem Ngu Thường Hy so với muội muội ruột còn thân thiết hơn, chỉ đành phải trái lương tâm nói: “Ngũ đệ, cái đó... Cái đó, đệ quả thật giẫm lên quần của người ta rồi!”

Thường Hy hơi thở phào nhẹ nhõm trong lòng, mặc dù rất chắc chắn Tiêu Vân Thanh sẽ nói như vậy nhưng là vẫn có chút khẩn trương, lúc này mới hoàn toàn yên tâm. Nhưng khi nhìn đến Tiêu Vân Bác không hỏi Tiêu Vân Triệt mà lại hỏi Tiêu Vân Thanh, trong lòng cũng có mấy phần hiểu.

Sắc mặt Tiêu Vân Trác tối sầm, không nghĩ tới cư nhiên thật sự là như vậy. Tiêu Vân Thanh không phải là kẻ hay nói láo, dù sao từ nhỏ đến lớn hẳn là người nào mình vẫn luôn rất rõ ràng! Tiêu Vân Dật đứng một bên cũng là gương mặt tuần tú đen lại, không cần hỏi nữa, chỉ sợ lúc ấy hẳn vô tình mà móc phải chéo quần của Ngu Thường Hy, dù sao khi đó hẳn cũng gấp gáp đi vào mà không có chú ý. Nhưng là hẳn rất không cao hứng bởi vì chính hẳn lại bị Ngu Thường Hy đập lên lưng, hẳn đường đường là Hoàng tử, tôn nghiêm vụt đi nơi nào? Nhưng lại cứ Ngu Thường Hy này bày ra bộ dáng nhận hết uất ức, khóc đến nổi trong lòng hẳn cũng cảm thấy phiền não, chỉ muốn đập một chưởng cho nàng ngất luôn, nhưng là lại nghĩ đến phụ hoàng có phần coi trọng nàng, chỉ đành phải tận lực kiềm chế cổ tức giận đang ngùn ngụt trong lòng!

Thường Hy lấy khăn ra lau đi khóe mắt ngập nước, nhìn Tiêu Vân Bác cùng Tiêu Vân Dật nói: “Đường đường là hai vị Hoàng tử lại dám làm không dám chịu, nô tỳ mặc dù thân phận thấp kém nhưng vẫn còn hiểu được đạo lý. Hôm nay Đông cung bị nhóm người của hai vị nháo ra thành như vậy, nô tỳ không biết giao phó với Thái tử làm sao, phiền toái hai vị gia chớ trong chốc lát, đợi Thái tử gia trở lại thì tự mình giải thích cùng ngài ấy một phen, nếu không nô tỳ thật không còn cách nào sống tiếp rồi! Kể từ khi tiến vào Đông cung thật chưa từng phạm sai lầm như thế này!”

Nói xong Thường Hy lại khóc nữa. Thật ra thì Thường Hy cố ý nói như vậy là để cho bọn họ tin tưởng Thái tử gia thật sự đã đi ra ngoài, mục đích chính là để bọn họ mau chóng rời đi. Thường Hy biết Tiêu Vân Bác cùng Tiêu Vân Dật vô luận thế nào cũng sẽ không nói rõ ràng chuyện này trước mặt Tiêu Vân Trác, nếu không mặt mũi của bọn họ để ở nơi nào? Thường Hy cố tình khiến ình trở nên đáng thương, giống như tùy thời có thể mất đầu chính là vì muốn tăng thêm tính chân thật của việc Tiêu Vân Trác không có ở đây, để cho người khác thấy được Thường Hy rất sợ Tiêu Vân Trác quay trở lại sẽ trách phạt nàng. Đây cũng là nước cờ vô cùng kín đáo rồi, mặc dù có phải rẽ qua vài bước ngoặt nhưng cuối cùng cũng đại công cáo thành.

Quả nhiên khi nghe nói như thế thì Tiêu Vân Bác cùng Tiêu Vân Dật vội vàng kiếm cớ rời đi, bộ dáng hơi có chút chật vật, hơn nữa chuyện ngày hôm nay có rất nhiều người chứng kiến, miệng người nói xói chảy cả vàng, giả cũng thành thật!

Thường Hy nhìn thân ảnh hai người biến mất trong tầm mắt, trong lòng mặc dù thở phào nhẹ nhõm nhưng là vẫn còn phải đối phó với Tiêu Vân Triệt và Tiêu Vân Thanh. Nàng tuyệt không dám buông lỏng, khom lưng hành lễ đối với Tiêu Vân Thanh nói: “Đa tạ Tam hoàng tử đã bênh vực lẽ phải, ngày khác Thường Hy nhất định sẽ tự mình tới cửa bái tạ!”

Chân tay Tiêu Vân Thanh có chút luống cuống nhìn Thường Hy, hẳn lại không thể ngay trước mặt Tiêu

Vân Triệt thừa nhận mình vừa mới nói láo, nhưng lại không thể trực tiếp thẳng thắn nhận lời cảm ơn của Thường Hy, thật là đau khổ bội phần, vò đầu bứt tai một phen mới lên tiếng: “Chỉ là chuyện nhỏ không cần để ở trong lòng. Kia ta còn có chuyện, không thể chờ Tứ đệ trở lại, cáo từ!”

Nhìn bộ dáng gần như chạy trốn chết của Tiêu Vân Thanh, Thường Hy không nhịn được bật cười, thật sự là nước mắt vẫn còn vương mà lúm đồng tiền đã mở, một bộ sường thu động trên lá liễu khiến cho cho tâm hồn Tiêu Vân Triệt khê động! Mỹ nhân chính là mỹ nhân, hỷ nộ ái ố cũng có màu sắc riêng!

Tiêu Vân Triệt có chút không tự nhiên mở to mắt, thản nhiên nói: “Tứ đệ còn đợi ta cùng trở về, ta cũng nên về sớm, các cô tự dọn dẹp chỗ này cho tốt đi!”

Thường Hy phục hồi lại tinh thần, như cũ cười nói: “Đa tạ hôm nay Nhị hoàng tử đã tương trợ, đợi Thái tử gia trở lại nô tỳ nhất định sẽ thông báo lại!”

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, Ngu Thượng nghi không cần để ở trong lòng. Ngược lại Ngu Thượng nghi thật là khiến người ta rửa mắt mà nhìn!” Tiêu Vân Triệt nhàn nhạt cười, sau đó xoay người rời đi.

Ngũ Hải vẫy tay cho tất cả cung nữ, thái giám xung quanh, cho đến khi tất cả mọi người cùng lui ra, Thường Hy lúc này mới cảm thấy cả người như nhũn ra, chân khê run rẩy rồi hướng xuống đất mà té! Hôm nay thật sự bị kinh sợ quá nhiều, nàng hành động cũng vô cùng lớn mật, nghĩ lại càng cảm thấy toàn thân một trận tê dại, ngay cả hơi sức để đứng vững cũng không có.

Thân thể vừa mới chuẩn bị ngã xuống, Thường Hy đột nhiên cảm thấy có một đôi cánh tay hữu lực chặt chẽ chế trụ mình. Toàn thân nàng cứng đờ, mặt mũi trắng bệch, đây là người nào a?

186. Chương 190: Thật Thật Giả Giả

Ngũ Hải sờ sờ lỗ mũi lặng lẽ chui ra ngoài, thấy thế nào cũng cảm thấy mình thật chướng mắt. Ngày hôm nay nha đầu Thường Hy này thật là dám làm bất cứ chuyện gì, không ngờ lại còn hành động đại nghịch như vậy, cũng may Tam hoàng tử chịu che giấu cho nàng nếu không thì đã tệt hết biết rồi. Cái này nếu truyền đến tai Hoàng thượng thì cũng truy ra tội bất kính, lưng của Hoàng tử há có thể để cho người khác tùy tiện đập phải?

Thường Hy vừa quay đầu nhìn liền sợ tới mức cơ hồ muốn nhảy dựng lên, chẳng qua là chân quá mức nhũn, không thể động đậy được, chỉ có thể đưa tay chỉ vào mặt Tiêu Vân Trác nói: “Anh... Làm sao anh đã tỉnh? Không đúng, không đúng, anh không phải là còn đang hôn mê sao? Thế nào nhanh như vậy đã tỉnh rồi?”

Sắc mặt Tiêu Vân Trác không được tốt lắm, còn có chút tái nhợt, mới vừa rồi dùng lực nâng Thường Hy, kết quả chẳng những không đem nàng kéo lên mà mình cũng ngã theo xuống mặt đất, thở dốc một hơi, lúc này mới hỏi: “Cô còn tốt đó chứ?”

Thường Hy chu mỏ, mang theo uất ức nói: “Không tốt, tay cũng run, chân cũng run, thân thể như nhũn ra!”

Tiêu Vân Trác nghe vậy thì thấp giọng nở nụ cười: “Vậy sao cô còn dám làm?”

Thân thể Thường Hy dựa sát vào bên người Tiêu Vân Trác, còn có thể ngửi được mùi trầm hương nhàn nhạt truyền đến từ người hắn. Nàng vừa mới buông lỏng lại phát giác ra một chuyện, bây giờ muốn cử động là vô cùng khó khăn, cho nên đem luôn Tiêu Vân Trác làm đệm dựa bên cạnh.

Nghe được lời của hắn, Thường Hy cắn răng nói: “Tôi chính là chưa bao giờ chịu thua thiệt. Bọn họ muốn khi dễ tôi, tôi nhất định phải trả thù, huống chi chuyện anh trúng độc khó có thể không liên quan đến bọn họ. Chu tổng quản nói cung nữ hạ độc đã uống thuốc tự vẫn, cho nên về sau muốn tìm hung thủ đứng sau màn chỉ sợ là vô cùng khó khăn, cho nên có cơ hội liền lập tức xả giận trước, tránh ình bị tức đến nội thương!”

Tiêu Vân Trác im lặng, trái tim xẹt qua một tia ảm áp. Đã lâu rồi không có người vì hắn bị thiệt thòi mà tức giận. Một mình hắn ở trong thâm cung này đã sớm quen cảnh cô độc, quen chuyện gì đều do chính mình gánh vác, chính mình chịu đựng, chính mình tự giải quyết, sẽ không ai ra tay giúp đỡ cả.

Có lẽ bởi vì đã quá quen với cảnh cô độc cho nên thời điểm đối mặt với Thường Hy vì hấn mà phần đầu quên mình, hấn mới có thể nhìn nàng mà không chớp mắt. Thì ra cảm giác được người khác bảo vệ là hạnh phúc như vậy!

Có lẽ hấn trong lúc lơ đãng mà bị luân hãm vào cũng chính là bởi Thường Hy có thể dễ dàng để cho hấn cảm nhận được ấm áp, cho hấn biết hấn không cô độc, ít nhất là hiện tại hấn không cô độc, bên cạnh hấn ít nhất còn có nàng có thể vì hấn cao hứng mà cao hứng, tức giận mà tức giận, sẽ bởi vì hấn bị ám hại mà làm ra chuyện tình to gan như vậy, làm cho hấn bớt được phần nào tức giận. Không sai, là bớt tức giận, bởi vì Thường Hy nàng cũng không có cách nào bắt được đám người phía sau màn, biết rõ hung thủ là một trong số bọn họ nhưng lại không có biện pháp, cho nên chỉ có thể làm thế để cho hấn hả giận.

Thì ra trong lúc vô tình, Thường Hy đã trở thành một phần không thể thiếu trong sinh mệnh của hấn. Thì ra trong lúc vô tình, hấn lại đặt nàng vào trong lòng. Hấn vẫn cho rằng mình chẳng qua chỉ thích nàng mà thôi, nhưng bây giờ đột nhiên phát hiện, nguyên lai hấn đối với nàng so với thích đã hơn nhiều lắm!

Đôi tay nhẹ nhàng ôm chặt lấy vòng eo thon thả của Thường Hy, đầu tựa lên bả vai của nàng, đang muốn nói chuyện lại cảm thấy cả người Thường Hy bỗng nhiên trở nên cứng ngắc, khóe miệng không nhin được mà nổi lên một nụ cười thần nhiên.

Thường Hy cảm thấy mình thật kỳ quái a, cả người đều thấy nóng nóng, cái tay đáng chết kia đang đặt ở chỗ nào a, còn có đầu của hấn tại sao lại đặt lên vai của nàng? Bất an giật giật, Thường Hy cố gắng chuyển động thân thể lại phát hiện ra không có khả năng. Nếu không phải là chân nàng nhũn ra không đứng nổi, nàng nhất định sẽ gơ chân đá hấn!

“Cái đó... Cái đó... Không phải thái y nói anh phải mất một ngày mới tỉnh lại sao? Thế nào nhanh như vậy đã tỉnh lại rồi hả? Chẳng lẽ thái y gạt người?” Thường Hy không thoát được khỏi hấn chỉ đành phải mở miệng nói chuyện, đánh vỡ bầu không khí quỷ dị này, cảm thấy thật là không được tự nhiên nha!

Tiêu Vân Trác nghe nàng hỏi cái này, sắc mặt đột nhiên có chút khó coi, hướng về phía Thường Hy, nói: “Lá gan cô thật lớn, cứ nhiên đem bản Thái tử nhét xuống gầm giường! Chẳng lẽ cô làm cái này là muốn trả thù ta hay sao?” Thanh âm mang theo mấy phần tức giận nhưng là trên mặt lại không có nửa điểm giận dữ.

Thường Hy đưa lưng về phía Tiêu Vân Trác tự nhiên không thấy được thái độ của hấn, cho là hấn giận thật, nhất thời sắc mặt biến hóa. Đúng vậy a, nàng quả thật là quá lớn mật rồi! Chẳng qua là không còn cách nào khác. Lấy tính cách của Tiêu Vân Trác cùng Tiêu Vân Dật nhất định là sẽ nghĩ hết biện pháp để xông vào bên trong xem một chút, nếu lúc đó phát hiện ra Tiêu Vân Trác quả thật nằm trên giường mới hồngбет! Lại cứ phòng ngủ này sát với bên ngoài, cửa sổ lại quá nhỏ, muốn đem Tiêu Vân Trác từ trong cửa sổ chui ra đừng bảo là không chỉ không dễ dàng, chỉ sợ động tĩnh quá lớn lại kinh động đến đám người bên ngoài, ngược lại khéo quá hóa vụng!

Thường Hy cắn răng một cái liền phân phó Triều Hà mang người bò từ ngoài cửa sổ vào đem Tiêu Vân Trác nhét xuống dưới giường, sau đó lại đem chăn màn chỉnh cho ngay ngắn trở lại, còn đem vải lụa thật dày kéo che nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh chân giường, bởi vì bọn họ sẽ không nghĩ tới có người dám can đảm đem Thái tử gia nhét xuống dưới gầm giường.

Dĩ nhiên Thường Hy cho là Tiêu Vân Trác còn chưa có tỉnh lại, tự nhiên sẽ không biết đến chuyện nàng đem hấn nhét xuống đáy giường. Đợi đến khi đám người kia vừa đi nàng lại lặng lẽ đem hấn trở lại trên giường, thần không biết quỷ không hay. Bọn Triều Hà chắc chắn sẽ không nói ra ngoài rồi, cho nên Tiêu Vân Trác dĩ nhiên sẽ không biết được. Nhưng là... Nhưng là Thường Hy không nghĩ tới Tiêu Vân Trác cư nhiên tỉnh lại.

Thật ra thì Tiêu Vân Trác nói cũng đúng, Thường Hy có chút hả hê, ai bảo thường ngày hấn hay khi dễ nàng, cho nên đem hấn nhét xuống gầm giường đúng là một cách khiến nàng trút giận, ngàn tính vạn tính lại không nghĩ tới Tiêu Vân Trác sẽ tỉnh lại trước. Tên thái y chết tiệt kia, đây không phải là bịp bợm sao?

Xong đời rồi, cái tên quỷ hẹp hòi này chỉ sợ sẽ nhớ kỹ nàng. Lúc này Thường Hy cũng không còn nhớ đến chuyện chân đang bị nhũn ra nữa, dùng sức đẩy cánh tay Tiêu Vân Trác đang ở trên vòng eo của mình, cố gắng đứng lên. Chỉ là không có nghĩ tới nàng lui về phía sau một chút lập tức lại đụng phải cái trán của

Tiêu Vân Trác, đau đến nỗi xuýt xoa cái ót, nhanh chóng nhảy ra ngoài thật xa, trên miệng còn nói: “Thái tử gia đã tỉnh lại nhất định đói bụng lắm, nô tỳ đi chuẩn bị đồ ăn cho ngài!”

Nói xong Thường Hy liền chạy trốn chết, đời này còn chưa có chặt vật qua như vậy, trong lòng tai còn nghe được thanh âm cười vui vẻ của Tiêu Vân Trác, thật là muốn tức chết nàng. Thường Hy lập tức xông ra ngoài nhưng lại không ngờ đụng trúng phải Mạnh Điệp Vũ đang cầm trong tay hộp đựng thức ăn đi tới. Hai người nhất thời cùng té trên mặt đất, hộp canh nóng kia cứ vậy mà hướng đầu Thường Hy đập xuống!

187. Chương 191

Thường Hy vừa thấy nhất thời thất sắc, vật này nếu như nện xuống mặt của nàng thì coi như xong đời, nàng yêu thích diện mạo xinh đẹp của mình, cũng không muốn biến thành xấu xí. Không chút nghĩ ngợi, Thường Hy theo bản năng liền lăn sang một bên tránh né nhưng vật áo của nàng lại bị Mạnh Điệp Vũ chặt chẻ giữ lại.

Nữ nhân đáng chết này thật là biết lợi dụng cơ hội. Thường Hy biết hai người va chạm vào nhau đơn thuần chỉ là ngoài ý muốn, nhưng là sau đó Mạnh Điệp Vũ lại ra sức kéo lấy vật áo muốn hủy dung nàng, đây chứng tỏ nữ nhân này quả thực là đủ ác độc, phản ứng đủ nhạy bén, thậm chí Thường Hy còn kịp trông thấy khoe miệng nàng ta lóe lên một mặt cười châm biếm.

Móa, đừng cho là ta dễ bị bắt nạt! Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, mắt thấy hộp đựng thức ăn nhanh chóng nện đi xuống, Thường Hy nâng cái chân đang rảnh rỗi hung hăng đạp cho Mạnh Điệp Vũ một cái. Chỉ nghe thấy Mạnh Điệp Vũ kêu to một tiếng, cả người co rúm lại, Thường Hy mượn cơ hội lăn đi, mới vừa trở mình che mặt liền nghe được thanh âm bén nhọn của đồ sứ rơi vỡ.

Phen động tĩnh không nhỏ này nhất thời khiến mọi người chú ý. Triều Hà cùng Văn Thu ở trong phòng trà nước chạy ra. Nha hoàn Băng Lam đi sau Mạnh Điệp Vũ thấy vậy kêu hét âm lên, Ngũ Hải nghe được thanh âm cũng vội vàng từ trong thiên điện chạy tới.

Trong nháy mắt, nơi hai người vừa ngã xuống bị vây quanh vòng trong vòng ngoài. Hai người này một là biểu muội của Thái tử gia, một là Ngu Thượng nghi mà Thái tử gia coi trọng nhất, cho nên tất cả đều ba chân bốn cẳng lập tức tiến lên đỡ người, cứ như vậy mà chen chúc thành một đoàn.

Văn Thu cư nhiên bị người ta ép ra ngoài, vội đến nỗi nàng muốn nghiêng rằng đánh người, bởi vì nàng thấy được Thường Hy bị thương, cùi chỏ cũng đã chảy ra chút máu.

Ngũ Hải ở một bên hô: “Tất cả mau tránh ra! Tất cả mau tránh ra!”

Nhưng là thanh âm bên phía Mạnh Điệp Vũ quá lớn, mấy lời của Ngũ Hải đúng là không có ai nghe được, đang lúc này lại nghe thấy tiếng đồ sứ rơi vỡ mãnh liệt truyền đến đem toàn bộ thanh âm của tất cả mọi người ép xuống. Ai cũng bị thanh âm này làm cho chấn động, tự giác ngậm miệng, lặng lẽ tản ra.

Hiện trường lập tức an tĩnh lại, chỉ thấy Tiêu Vân Trác sắc mặt tái nhợt còn thêm chút xanh mét đứng ở cửa, thần sắc nghiêm nghị, mơ hồ còn bắn ra tức giận khiến người ta không rét mà run, trong phút chốc ai cũng không dám nói chuyện.

Triều Hà cùng Văn Thu lập tức tiến lên đỡ Thường Hy, bên kia Băng Lam cũng đỡ Mạnh Điệp Vũ dậy.

Thường Hy chỉ cảm thấy cả người mình đều đau, vốn là lúc này đã hung hăng nhéo cánh tay một phen, bầm tím còn chưa tiêu. Mới vừa rồi thời điểm chén sứ đựng canh rơi xuống, mảnh vỡ cùng nước nóng bắn không ít lên người Thường Hy. Cánh tay nàng vừa vịn chấn ở phía trước là bị thương nghiêm trọng nhất, còn có thể cảm nhận được từng trận đau rất đang truyền tới.

Mạnh Điệp Vũ ngược lại không có bị thương, chẳng qua là bị Thường Hy va chạm ngã trên mặt đất. Khi hộp đựng thức ăn rơi xuống nàng đang co thân mình lại, khoảng cách cũng khá xa, ngay cả một mảnh sứ bé cũng không có văng đến trên người nàng.

Lúc này hai người vừa thấy Tiêu Vân Trác đi ra, Thường Hy lập tức cảm thấy ảm ức. Mạnh Điệp Vũ đáng chết này hại nàng đau quá!

Mạnh Điệp Vũ vừa thấy đây đúng là cơ hội cáo trạng Thường Hy, đang định rơi nước mắt, đáng thương tiến lên liền chỉ cảm thấy hoa mắt một trận. Tiêu Vân Trác sải bước đi qua bên cạnh nàng, tiến lên hướng về phía Thường Hy.

“Đáng chết, nàng lại bị thương?” Tiêu Vân Trác thấy được ống tay áo Thường Hy lộ ra vết máu loang lổ, sắc mặt càng phát khó coi.

Thường Hy có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Tiêu Vân Trác thế nhưng lại bỏ Mạnh Điệp Vũ đi về phía mình, nghe được thanh âm của hắn mang theo nồng đậm quan tâm, chỉ cảm thấy lòng cũng cay, mắt cũng cay, nước mắt cứ như châu sa tuôn trào, muốn ngừng cũng không ngừng được, một bộ vô cùng uất ức!

Tiêu Vân Trác vừa thấy liền nhất thời luống cuống tay chân, nhìn người xung quanh hô: “Một đám đầu gỗ! Truyền thái y! Mau truyền Thái y!”

Tiêu Vân Trác cũng không thêm tị hiềm, đẩy Triều Hà cùng Văn Thu ra, ôm lấy cả người Thường Hy hỏi: “Nàng làm sao vậy? Có phải đau lắm hay không?”

Không hỏi càng may, vừa hỏi một cái Thường Hy càng phát ra bộ dạng mình chịu hết ủy khuất, khóe mắt lúc này còn nhếch lên nhìn Mạnh Điệp Vũ chịu đựng một đồng đả kích đang đứng cô đơn bên kia. Nhớ tới sự độc ác vừa rồi của Mạnh Điệp Vũ, cả người Thường Hy nhào vào trong lòng Tiêu Vân Trác, khóc nức nở một phen, cái gì cũng không nói, thuận tiện cọ hết nước mắt nước mũi lên người Tiêu Vân Trác.

Tiêu Vân Trác ưa thích sạch sẽ chuyện này nàng biết, nhưng mà ai bảo vừa nãy hắn hù dọa nàng! Bên này bôi cang thống khoái, bên kia Mạnh Điệp Vũ nhất thời đầu choáng mắt hoa, biểu ca... Biểu ca sao có thể bỏ qua nàng đi ôm Ngu Thường Hy? Thế nào còn mặc cho Ngu Thường Hy ở trong ngực hắn khóc thút thít? Thế nào còn chịu được nước mắt nước mũi của Ngu Thường Hy cọ xát lên người hắn?

Tiêu Vân Trác còn chưa bao giờ đối với nàng như vậy, nàng cũng không dám khóc đến nỗi để nước mắt nhỏ lên người của hắn, đừng nói là nước mũi ghê tởm kia rồi!

Vậy mà Ngu Thường Hy dám làm như vậy, đáng sợ hơn là biểu ca cũng mặc cho nàng ta làm thế! Từ lúc nào hắn đối với nữ nhân phóng túng như vậy rồi hả? Hay là hắn chỉ phóng túng đối với Ngu Thường Hy?

Hai hàng lông mày của Tiêu Vân Trác nhíu lại, nhìn một chút cũng biết nữ nhân thù dai này là đang trả thù hắn, chùi qua chùi lại trên áo khoác của hắn. Hắn thật không muốn nữ nhân lưu lại một điểm ấn ký nào trên người của mình, nhất là cái dạng nước mắt nước mũi này, trong lòng có điểm không thoải mái.

Nếu là trước kia theo tính tình của hắn... Hắn trước kia cũng sẽ không ôm một nữ nhân như vậy... Nghĩ tới đây Tiêu Vân Trác thở dài bất đắc dĩ trong lòng, nhìn Thường Hy thấp giọng hỏi: “Nàng thế nào rồi?”

Thường Hy còn chưa nói chuyện liền nghe thấy một tiếng thở nhẹ của Mạnh Điệp Vũ, kiêu kiêu khiếp khiếp hô: “Biểu ca...”

Tiêu Vân Trác tựa hồ lúc này mới nhớ tới ban nãy ngã xuống còn có Mạnh Điệp Vũ, nhưng mà hắn đang ôm Thường Hy, không có dư tay để đỡ nàng, cũng không muốn đẩy Thường Hy ra không để ý, hơi nhíu mày, nhìn Ngũ Hải nói: “Đứng góc ở đó làm gì? Còn không mau cho người tới đỡ biểu tiểu thư?”

Tiếng nói vừa dứt, cả người Mạnh Điệp Vũ run lên, thế nào cũng không nghĩ đến Tiêu Vân Trác lại đối đãi với nàng như vậy, cứ nhiên không chịu buông một cung tỳ ra để đi đỡ nàng! Thân thể mềm nhũn liền muốn té xỉu, ngay lúc này lại nghe được Tiêu Vân Trác kêu lên: “Ngu Thường Hy! Ngu Thường Hy! Đáng chết, thái y tại sao còn chưa tới?...”

Mạnh Điệp Vũ không thể tin được nhìn Thường Hy té xỉu so với nàng còn sớm hơn một bước. Nữ nhân đáng chết này, hại nàng chỉ có thể trở mắt nhìn Tiêu Vân Trác ôm Thường Hy hướng nội điện đi tới! Biểu ca thế nhưng đem Thường Hy ôm vào phòng ngủ của hắn...

188. Chương 192

Băng Lam nhìn Mạnh Điệp Vũ còn đang ngẩn người, thầm than trong lòng một tiếng, cho đến khi hành lang không còn một bóng người mới thấp giọng nói ra: “Tiểu thư, chúng ta về thôi!”

Mạnh Điệp Vũ ngẩng đầu nhìn Băng Lam, trong mắt mang theo bi thống, hỏi: “Băng Lam, người nói vì sao biểu ca lại đối tốt với nữ nhân ti tiện kia như vậy? Cô ta thậm chí còn không phải là tần thiếp của huynh ấy, chỉ là một cung tỳ hèn mọn!”

Băng Lam lặng lẽ cúi đầu, hồi lâu mới lên tiếng: “Em thấy được tình cảm của tiểu thư đối với Thái tử gia, đó là một loại... cố chấp!”

Toàn thân Mạnh Điệp Vũ cứng đờ, lần này thân thể run lên thực sự, sắc mặt tái nhợt vô lực, dùng sức nắm chặt cánh tay Băng Lam đang đỡ mình. Nàng hiểu được ý tứ của Băng Lam, nàng hiểu được, nhưng là nàng sẽ không nhường, tuyệt đối không!

Băng Lam hầu hạ Mạnh Điệp Vũ lớn lên từ nhỏ cho nên hiểu được tính tình của vị tiểu thư này, thấy được thần sắc của nàng bèn nhẹ nhàng nói: “Tiểu thư, chúng ta về trước đi, cũng không thể đứng ở nơi này, có chuyện gì hôm sau rồi tính!”

Mạnh Điệp Vũ biết mình cần phải tỉnh táo, quay đầu nhìn nội điện một cái, trong đó không ngừng có giọng nói thầm thì truyền ra, giống như thế giới bên bên trong nàng căn bản không thể chen chân vào, Thường Hy và nàng là hai thế giới hoàn toàn tách biệt. Nghĩ tới đây Mạnh Điệp Vũ lắc đầu một cái, dùng sức nắm chặt Băng Lam, nói: “Chúng ta trở về!”

Bên này Tiêu Vân Trác đem Thường Hy đang té xỉu đặt trên giường còn hần thì vịn thành giường không ngừng thở hổn hển. Thái y tiến vào liền bắt gặp một màn như vậy, không ngừng oán trách nói: “Thái tử gia, độc tố trong thân thể người còn chưa thanh trừ sạch sẽ, toàn thân hư yếu vô lực, tại sao còn có thể ôm một người đây? Ngài nếu như tùy hứng như vậy, không nghe lời dặn của thái y, về sau vì thân cũng không dám đến bắt mạch cho Thái tử gia nữa!”

Thường Hy nhắm chặt mắt mặc dù không thấy được bộ dáng của người trước mặt nhưng âm thanh kia lại cực kỳ quen thuộc, là Phùng Viễn Thanh! Thật không nghĩ tới Phùng Viễn Thanh từ trước đến nay tính tình luôn luôn ôn hòa lại cũng có thời điểm tức giận, nhất là lại đối với Tiêu Vân Trác nói những lời như vậy, này phải cần bao nhiêu dũng khí a? Nhất thời Thường Hy đối với Phùng Viễn Thanh là vô cùng kính ngưỡng!

Phùng Viễn Thanh sau khi đỡ Tiêu Vân Trác ngồi một bên xong, lại nhìn cung nữ, thái giám xung quanh nói: “Chớ vậy ở nơi này, đi ra ngoài cả đi, bệnh nhân cần không khí trong lành. Đi nói cho Trịnh công công mang thuốc của Thái tử gia tới, bảo hần lập tức đem thang thuốc thứ hai sắc lên!”

Lập tức liền có người ứng thanh đi ra ngoài. Văn Thu cùng Triều Hà cũng có chút kinh ngạc nhìn Phùng Viễn Thanh, nhưng lúc này không dám nhiều lời, chỉ đành phải thối lui đến ngoài cửa chờ đợi. Các cung nữ, thái giám khác đều lui xuống, Ngũ Hải canh giữ ở cửa, vẻ mặt bất đắc dĩ, tình thế hôm nay thật rối loạn!

Phùng Viễn Thanh khẩn cấp bắt mạch cho Tiêu Vân Trác thế nhưng Tiêu Vân Trác lại có chút gấp gáp nói: “Phùng thái y, bản Thái tử không sao, nhanh chút đi xem cho Ngu Thường Hy, cánh tay nàng bị thương, mau chóng băng bó cho nàng!”

Phùng Viễn Thanh cẩn thận dò xét thần sắc Tiêu Vân Trác, khẽ thở dài rồi ngồi xuống trước giường, cầm lấy tay Thường Hy chẩn mạch. Tiêu Vân Trác đứng dậy đi tới, hỏi: “Thế nào?”

Phùng Viễn Thanh không nói, nhẹ nhàng vén ống tay áo đầy vết máu lên. Tay áo có vài chỗ đã bị rách, cánh tay trắng như tuyết có mấy vết thương, máu tươi chính là ở chỗ này rỉ ra, còn có một số miệng vết thương bị mảnh sứ sắc bén đâm vào.

Tiêu Vân Trác vừa nhìn thấy, thần sắc càng phát khó coi, đưa tay đỡ lấy cánh tay Thường Hy nói: “Ta đỡ cánh tay nàng, ông mau đem mảnh sứ lấy ra đi!”

Phùng Viễn Thanh vốn là muốn mở miệng kêu người vào giúp một tay, không nghĩ tới đường đường là Thái tử gia lại đi làm loại chuyện này, trong khi đó người kia lại chỉ là một cung tỳ thấp bé. Sắc mặt hần hơi thay đổi nhưng cũng không nói gì, mở hòm thuốc ra bắt đầu làm việc.

Phùng Viễn Thanh lấy mảnh sứ vỡ ra ngoài khiến Thường Hy đau đến nổi mồ hôi lạnh cũng toát ra, quãng luôn chuyện phải giả bộ té xỉu ra sau đầu, rên rỉ nói: “Thái y, ngài chậm một chút, chậm một chút, đó là thịt a, đau chết ta!”

Phùng Viễn Thanh nhìn Thường Hy nói: “Biết đau còn lấy cánh tay chính mình chắn mảnh sứ, tự làm tự chịu!”

Thường Hy đau đến nhe răng nhếch miệng: “Ta nào có muốn đem tay mình ra chắn mảnh sứ, ta cũng đâu có ngu ngốc thế! Chủ yếu là không thể làm gì khác, muốn tránh cho khuôn mặt khỏi bị thương chỉ có thể dùng tay đỡ, cánh tay này xui xẻo hai lần bị ăn đau, có thể trách ta sao?”

Phùng Viễn Thanh không nói gì nữa, hần hôm nay rất không cao hứng gặp phải hai bệnh nhân cực đoan khiến người ta đau đầu, xanh mặt bằng bó xong xuôi cho Thường Hy rồi nói tiếp: “Bây giờ không được đựng nước. Cách một ngày thay một lần thuốc, rất mau sẽ khỏi!”

Triều Hà bưng thuốc tiến vào, Phùng Viễn Thanh liếc mắt nhìn nói: “Thái tử gia nhân lúc còn nóng thì mau uống, để lạnh được tính sẽ giảm bớt!”

Tiêu Vân Trác vốn định nói là lát nữa sẽ uống nhưng lại nhìn đến khuôn mặt xanh mét của Phùng Viễn Thanh chỉ đành phải một tay nắm lấy tay Thường Hy, một tay nhận lấy chén thuốc nhanh chóng uống cạn, mặc dù so sánh với hoàng liên còn đắng hơn nhưng cũng phải cố gắng nén xuống.

Phùng Viễn Thanh thu thập xong hòm thuốc, sải bước đi ra ngoài. Hần phải tới xem sắc thuốc như thế nào rồi, cách giữ lửa cũng rất quan trọng, không biết Trịnh Thuận có nhớ lời hần dặn hay không, phải đem bã thuốc khử độc của Thái tử giải quyết sạch sẽ. Vừa đi tới cửa lại nghe thấy Thường Hy thấp giọng đối với Tiêu Vân Trác thần thần bí bí nói: “Thái tử gia, hôm nay Phùng thái y thật kỳ quái a, thường ngày đều là ôn hòa hiền hậu, vẻ mặt tươi cười, thế nào hôm nay lại một dạng giống như bị con gì cắn vậy?”

Sắc mặt Phùng Viễn Thanh cứng đờ, trên trán nháy mắt hiện thêm mấy tầng nếp nhăn, hần hôm nay gặp vận xui gì a, dính phải hai người vô cùng khó dây dưa! Suy nghĩ quá chuyên tâm cho nên khi ra đến cửa, không cẩn thận dẫm phải chân của Ngũ Hải đang đứng bên ngoài, thân thể mất thăng bằng thiếu chút nữa ngã thành tư thế chó gặm bùn! Bộ mặt già nua này ngày hôm nay coi như mất hết, Phùng Viễn Thanh bỏ ngoài tai mấy tiếng cười lớn thỉnh thoảng truyền đến, nhếch nhác biến mất khỏi đại điện...

Chuyện Thái tử bị trúng độc rốt cục vẫn lan truyền ra trong cung. Chỉ trong công phu một ngày, dưới sự an bài của Thường Hy, thông qua miệng của Dương tuyến thị truyền vào tai Minh tông. Ngày thứ hai, Minh tông lão nhân gia ngài ta bệnh nặng liền khỏi, tinh thần phấn chấn thượng triều, một phen khen ngợi Tiêu Vân Trác có công giám quốc!

Cùng với chuyện Hoàng đế hồi phục, Thái tử trở lại như cũ, Thường Hy cũng mạnh như rồng như hổ xuất hiện trước mặt mọi người. Tiết trung thu long trọng rốt cục cũng đến. Trước lúc dạ tiệc, Thường Hy còn cố ý đến gặp Phùng Lương để.

189. Chương 193

Kể từ sau khi Tiêu Vân Trác bế nàng vào phòng ngủ của hần, mỗi lần Thường Hy đi ra ngoài sẽ phải hứng chịu một loạt ánh mắt đầy thâm thúy bắn về phía nàng, thường thường làm nàng có chút phiền não. Thật ra thì nàng cùng Tiêu Vân Trác không có chút mờ ám nào, cùng lắm là chỉ có hảo cảm mà thôi, về phần người khác tại sao mỗi lần nhìn nàng lại có ý tứ bất gian tại trận thế là sao?

Trong lúc bất chợt Thường Hy nhớ tới ngày đó Tiêu Vân Trác nhìn vết máu tụ ứ đọng trên tay nàng, ánh mắt kia còn tùy ý lướt qua chân của nàng, sao đó lạnh lùng nói một câu: “Nữ nhân ngốc!”

Thường Hy coi như là đã hiểu ra. Lần đầu tiên nàng bấm vào đùi mình đã bị hần nhìn thấy, sau đó lại đi bấm vào cánh tay, mặc dù Tiêu Vân Trác không nhìn thấy nhưng tất nhiên là hần có thể đoán được, cho nên hần mới mắng nàng là nữ nhân ngốc!

Nghĩ tới đây lại thấy tức, nàng chính là không có bản lĩnh nói khóc liền khóc của Mạnh Điệp Vũ thì thế nào? Con bướm ổng ẹo kia tại sao suốt ngày cứ phải chạy đi tìm nàng gây xúi quẩy? Không đúng... Con bướm chết tiệt kia phải là tử địch của nàng mới phải. Tiêu Vân Trác lấy ai cũng được, chính là không thể là nàng ta, nếu không, hừ hừ, nàng sẽ dùng trăm phương ngàn kế để phá hư!

Duối duối thất lựm hơi nhức mũi không cẩn thận lại đụng tới cánh tay làm nàng đau đến nhú máu. Thật ra thì cũng không còn quá đau đớn, cũng sắp khỏi hẳn rồi, nhưng mà người nào đó đã nghiêm nghị ra lệnh còn chưa có khỏi hoàn toàn thì nàng vẫn phải ở trong phòng ngăn người, hoặc là ngồi trên xích đu ở thư phòng người nào đó ngăn người!

Này cũng không hiểu, Tiêu Vân Trác tự đi làm việc thì cần gì đến nàng nha, thế nhưng tên khốn kiếp kia giống như sợ nàng đi gây ra chuyện xấu gì, chỉ cần hắn vừa về đến thư phòng nhất định sẽ đem nàng gọi đến. Hắn bận rộn nhìn tấu chương không thèm để ý đến nàng, chỉ kêu người làm cho nàng một cái xích đu bằng trúc. Xích đu có ba thước chiều rộng, phía trên phủ thảm nhung thật dày, nằm ở đó thật thoải mái, sáng ngồi a sáng ngồi, làm cho ai đó thường thường ngăn người ở xích đu rồi tự động ngủ!

Trước khi trung thu một ngày, Tiêu Vân Trác bí mật hẹn gặp Ngu Thụy Lâm ở thư phòng ước chừng một canh giờ. Thường Hy mặc dù không có tham dự nhưng biết chắc chắn có liên quan đến chuyện chiếm đất kia, chẳng qua là có chút tò mò, Chương Tứ thần tại sao lại không có tới?

Đến ngày rằm trung thu, Tiêu Vân Trác đi theo Hoàng đế tiếp đón bách quan, Thường Hy cũng không có nhân rồi, phải đi Phòng Thư Nhã. Dĩ nhiên chuyện tình ở Doanh Nguyệt điện hôm đó Phòng Thư Nhã cũng biết, cho nên thời điểm nhìn Thường Hy khó tránh khỏi mặt không phải mặt, lỗ mũi không phải lỗ mũi. Thường Hy cũng không thèm đi so đo với nàng, dù sao cũng vì đại kế báo thù, mà mấy ngày nay ánh mắt sắc bén nào nàng cũng ném thử rồi, cái này cũng không có gì lớn lao.

Thật may là Phòng Thư Nhã cũng biết thời điểm này không thể có nội loạn, dù sao nếu Thái tử gia ngã nàng cũng không có cái gì tốt, ngược lại cùng Thường Hy đem kế hoạch bàn bạc chu đáo lại một lần, hai người cẩn thận thương nghị xong lúc này mới chia tay nhau bắt đầu chuẩn bị.

Sẩm tối, đèn rực rỡ thấp lên, trong cung đã sớm treo đầy đèn cung đình, đem cả thế giới ban đêm này sáng rực như có mặt trời chiếu rọi. Trên mặt cung nữ, thái giám ai cũng treo lên nụ cười thản nhiên, dù sao thân thể Hoàng đế đã ổn định, trong cung lại khôi phục bình thường rồi, không có cảnh bị người người đè nén cho nên nở nụ cười cũng là chuyện đương nhiên.

Đông cung không có Thái tử phi, Phòng Lương để có phẩm vị cao nhất, dĩ nhiên là mang theo Tống Nhụ tần, Tần Nhụ tần đến Cảnh Tuyên điện dự tiệc rồi. Về phần bốn vị Bảo lâm, do phẩm vị quá thấp cho nên không có tư cách tham gia ngự yến.

Trước kia khi tiên Hoàng hậu còn sống, phạm cứ khi nào có yến hội thì sẽ cử hành tại Lâm Chỉ cung. Mà sau khi Hoàng hậu đi về cõi tiên, yến hội lại không được tổ chức ở cung của vị sủng phi nào đó mà sẽ cử hành ở Cảnh Tuyên điện.

Nhìn bề ngoài thì có vẻ làm như vậy để cân bằng thế lực trong hậu cung, nhưng mà hàm nghĩa trong đó thì chỉ có người trong cuộc trải nghiệm mới hiểu được. Từ rất sớm, Cảnh Tuyên điện đã vô cùng náo nhiệt, Hoàng quý phi cùng ba vị phi tử kia đều đến Cảnh Tuyên điện cùng một lúc, xem ra bọn họ rất ăn ý a!

Mị phi nhìn Hoàng quý phi dường như lơ đãng cười nói: “Muội muội cứ cho là Hoàng thượng sẽ đi cùng tỷ tỷ đến đây cơ đấy!”

Thần sắc Hoàng quý phi không thay đổi, thản nhiên nói: “Thân thể Hoàng thượng vừa mới bình ổn, trước đó Dương tuyền thị một mực chăm sóc, tất nhiên là lúc này sẽ tiếp tục chiếu khán Hoàng thượng.”

Trong mắt Mị phi lóe lên một tia ghi hận, không ngờ một nữ ca cơ nhỏ lại có bản lĩnh thật lớn đem Hoàng thượng mê hoặc đến thành như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ để cho nàng ta biết lợi hại của mình.

Thường Hy đứng sau lưng Phòng Thư Nhã, nghe những lời này thật là trăm loại tư vị trong lòng a. Con đường sau này của Dương tuyền thị xem ra cũng không dễ đi, như vậy thì chuyện nàng ta mang thai phải mau chóng nói ra để Hoàng thượng mới có thể coi trọng nàng, người khác cũng không dám chính đại quang minh mà nhắm thẳng vào nàng. Về phần những thủ đoạn vụng trộm, Thường Hy tin tưởng bằng vào trí thông minh của Dương tuyền thị cũng biết làm cách nào để né tránh.

Nếu như điểm bản lĩnh này nàng ta cũng không có thì cũng không thể được phong quang vô hạn như ngày hôm nay rồi, điều này thì Thường Hy vô cùng khẳng định.

Phùng Lương để mang theo người đến thỉnh an bốn vị sủng phi. Khi bốn người nhìn đến Thường Hy, ánh mắt quét qua dần theo vài tia tìm tòi nghiên cứu, sắc bén ấy ngay cả khi Thường Hy khom lưng cúi đầu vẫn có thể cảm nhận được.

“Thân thể Ngu Thượng nghi đã tốt rồi hả?” Mị phi tiến lên một bước hùng hăng nhìn Thường Hy, tiện nữ này lại dám chà đạp lên con trai bảo bối của bà, ngày hôm nay nói gì cũng phải gây khó dễ cho nàng một phen!

Thường Hy thầm than một tiếng, nàng đi tới chỗ nào tại sao cũng gặp mấy người xui xẻo cùng với mấy chuyện xui xẻo vậy hả? Nhìn tư thế của Mị phi chắc hẳn là muốn xả giận cho Tiêu Vân Bác rồi, nghĩ tới đây Thường Hy lập tức quỳ xuống hành lễ, nói: “Đa tạ Mị phi nương nương quan tâm, nô tỳ đã tốt hơn nhiều!”

Mị phi nhìn ngón tay trắng như tuyết của Thường Hy ở trên mặt đất đang một mực cung kính hành lễ với mình, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh, làm như lơ đãng bước lên một bước, đầu gối giờ lên thật cao, chỉ cần một cước này đạp xuống thì mấy ngón tay trắng trẻo kia chỉ sợ một tháng cũng không cử động nổi!

Thường Hy cúi đầu tự nhiên sẽ không biết được tâm kế ác độc của Mị phi, chỉ là đang suy nghĩ Mị phi sẽ không ở trước mặt nhiều người như vậy chính nàng chứ? Một hồi nữa Hoàng thượng sẽ tới, đoán chừng Mị phi sẽ không làm ra chuyện thất sách gì đâu!

Chẳng qua là Thường Hy không nghĩ tới thời điểm khi Mị phi biết được Dương tuyển thị sẽ bởi Hoàng thượng tới nay, trong lòng đã nín một cây đuốc, nhìn thấy Thường Hy lại nhớ đến con trai của mình cho nên lửa lòng càng lớn, vì thế thật sự có điểm mất lí trí!

Thường Hy không phải thần thánh, đương nhiên cũng sẽ có lúc phán đoán sai lầm. Mặc dù nàng không nhìn thấy nhưng là người chung quanh thấy được rất rõ ràng, ngay cả Mạnh Điệp Vũ tới trễ cũng nhìn thấy, không khỏi trợn to hai mắt!

190. Chương 194

Ở chỗ này sẽ không có người thật đi ngăn cản Mị phi. Hoàng quý phi sẽ không đi, Mẫn phi sẽ không đi, Kính phi thì càng không đi, bởi vì danh tiếng thái thịnh của Thường Hy họ đã sớm không vừa mắt rồi, mượn tay Mị phi hạ thấp uy phong của nàng cũng tốt. Thứ hai, nếu là Mị phi vô duyên vô cớ làm khó dễ Thường Hy, chỉ sợ không giao phó tốt, Hoàng thượng chỉ tội trách phạt thì cũng chỉ có mình Mị phi chịu, họ mừng rỡ xem náo nhiệt bởi vì Mị phi cũng là người mà bọn họ ghét!

Trừ ba vị Hoàng phi thì cũng chỉ có mình Mạnh Điệp Vũ nhìn thấy động tác của Mị phi, bởi vì Phùng Thư Nhã đang cúi đầu hành lễ cho nên cũng không phát hiện ra.

Mạnh Điệp Vũ cắn răng nhìn Thường Hy, nàng thật là hận chết nữ nhân này, sự xuất hiện của nàng ta đoạt đi tất cả mọi ánh mắt của biểu ca, sự xuất hiện của nàng ta cướp đi tất cả mọi quan tâm, sự xuất hiện của nàng ta đánh nát giấc mộng vốn nhỏ bé của nàng, sự xuất hiện của nàng ta để cho nàng cảm giác được ngày càng cô đơn, sự xuất hiện của nàng ta... Uất ức rất nhiều mà không nói ra được, cho nên Mạnh Điệp Vũ hận Thường Hy, căm ghét nàng!

Nhưng thời điểm nàng nhìn thấy Mị phi muốn khi dễ Thường Hy, trong lòng lại xẹt qua một tia cảm giác không nói rõ, theo bản năng muốn hướng Mị phi đánh tới!

Mạnh Điệp Vũ làm như không cần thận ngã nhào, mang theo tiếng kinh hô thật vừa đúng lúc đem Mị phi đụng phải, hướng bên cạnh lùi ra hai bước, lực đạo vừa phải không để cho nàng nhếch nhác mà cũng không Mị phi bị ngã xuống, chẳng qua là chân của Mị phi vừa đúng trượt qua đầu ngón tay Thường Hy, chỉ cách có nửa bàn tay.

Mị phi mặc dù không có bị ngã, nhưng là Mạnh Điệp Vũ từ trước đến nay diễn trò luôn là diễn hết sức. Nàng thiếu thận trọng đụng phải Mị phi, mặc dù đã có lực cản nhưng là vẫn như cũ hướng xuống đất lệch đi, cả người té trên mặt đất.

Sự kiện phát sinh này làm ọi người nhất thời sợ hết hồn. Thường Hy chợt ngẩng đầu lên, nhìn thấy chân của Mị phi đang ở bên cạnh ngón tay của mình, lại thấy Mạnh Điệp Vũ đột nhiên ngã xuống... Thường Hy trong lòng chợt lóe, khuôn mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Mị phi có chút tức giận nhìn Mạnh Điệp Vũ, trong lúc này không thể xác định được là nàng vô tình hay cố ý, chẳng qua là gương mặt xanh mét muốn chết!

Thường Hy cũng đại khái hiểu được tình cảnh hiện tại, cũng không quản Mị phi có ình đứng dậy hay không, vội vàng tiến lên đỡ Mạnh Điệp Vũ, trong miệng lại nói: “Biểu tiểu thư, thân thể của cô thế nào? Thái tử gia nếu như biết được lại trách cứ nô tỳ không chăm sóc tốt cho biểu tiểu thư rồi!”

Nghe được lời Thường Hy nói, Mạnh Điệp Vũ một hồi cắn răng trong lòng nhưng ngoài miệng vẫn không thể không cười nói: “Bệnh cũ, biểu ca nhất định sẽ không trách phạt cô, Ngu Thượng nghi chăm sóc ta rất tốt!”

Thấy hai người thân thiết như vậy, trong lúc nhất thời mọi người khó có thể tiếp nhận, không phải đều nói Thường Hy và Mạnh Điệp Vũ không hợp nhau sao? Không phải nói trước đó vài ngày Tiêu Vân Trác vì Thường Hy mà lạnh nhạt với Mạnh Điệp Vũ sao, thế nào hai người bọn họ lại thân thiết như vậy? Tình huống quỷ dị thế này thật khó có thể làm cho người ta tiếp nhận, chẳng lẽ mấy lời đồn kia là giả?

Bên này Thường Hy vừa đứng lên, bên kia Phùng Thư Nhã cũng đứng dậy theo, Mạnh Điệp Vũ đến chỗ Mị phi bồi tội, bộ dáng vô cùng đáng thương nói nàng ta không phải cố ý. Lời vừa nói ra, Mị phi nhìn bộ dáng của nàng cũng không muốn có quá nhiều dây dưa, chẳng qua là chỉ nói đôi câu rồi vòng về chỗ ngồi của mình, trước khi đi còn hung hăng trừng mắt nhìn Thường Hy một cái!

Không có náo nhiệt để nhìn, tất cả mọi người đều tự động ai về chỗ nấy, Thường Hy rất ân cần đỡ Mạnh Điệp Vũ về chỗ ngồi của nàng ta, thấy chung quanh không có người nào chú ý, lúc này mới thấp giọng mà nói ra: “Cô vừa rồi mới cứu tôi, tôi sẽ không nói cảm ơn. Lần trước cô cố tình đè vạt áo muốn hủy dung tôi, coi như chúng ta huề nhau!”

Mạnh Điệp Vũ hừ lạnh một tiếng, thản nhiên nói: “Tôi cũng chẳng muốn cứu cô, chẳng qua cô là nô tỳ của biểu ca, nếu để mặc cho Mị phi khi dễ cô há chẳng phải là coi thường Thái tử? Tôi vì biểu ca cũng không phải là vì cô!”

Thường Hy nhìn Mạnh Điệp Vũ tựa hồ có chút không thể tin được, chỉ là suy nghĩ một chút thì thấy cũng đúng, nguyên nhân có thể khiến cho nữ nhân độc ác này ra tay cứu chỉ có thể là Tiêu Vân Trác rồi!

Chẳng qua là Thường Hy có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới Mạnh Điệp Vũ vì Tiêu Vân Trác mà hận chết nàng lại ra tay cứu. Xem ra Mạnh Điệp Vũ là thật thích Tiêu Vân Trác, đem tất cả của hắn đều đặt ở trong lòng, vì Tiêu Vân Trác cái gì cũng chịu làm, dạng uất ức gì cũng gánh lấy, trong phút chốc Thường Hy có chút không cảm ghét nàng nữa!

Nhất thời giữa hai người có chút trầm mặc, qua hồi lâu đột nhiên Mạnh Điệp Vũ mới lên tiếng: “Không biết biểu ca thích cô ở điểm nào?”

Thường Hy sửng sốt, thuận miệng nói: “Cô nói cái gì? Tôi chỉ là nô tỳ làm sao dám đương nổi Thái tử gia thích, biểu tiểu thư hiểu lầm rồi!”

Tiêu Vân Trác thích nàng? Nếu hắn không bị điên thì cũng là Mạnh Điệp Vũ bị điên. Nhưng dù sao Mạnh Điệp Vũ cũng sẽ không điên, cho nên nam nhân kia thật sự là thích nàng?

Mạnh Điệp Vũ đè nén cơn giận của mình, quay đầu nhìn Thường Hy hung hãn nói: “Ở trước mặt tôi cô cũng không cần giả bộ! Nếu không quan tâm cô, biểu ca vì sao lại bỏ qua tôi mà đi ôm cô? Nếu không thích cô làm sao có thể đặt xích đu trong thư phòng để mỗi ngày cô cùng với huynh ấy? Nếu không thích cô huynh ấy sao có thể dung túng cô như vậy? Nếu không thích cô thì sao tầm mắt của huynh ấy luôn luôn không rời khỏi cô? Ngu Thường Hy cô đừng cho kẻ khác là kẻ ngu, cho dù là như vậy thì tôi cũng sẽ không bỏ qua cho cô!”

Thường Hy sửng sờ nhìn Mạnh Điệp Vũ, mới vừa rồi không phải là nàng nghe lầm chứ? Nhưng là Thường Hy không biết phản bác như thế nào, trong lúc nhất thời có chút ngơ ngác!

Tiêu Vân Trác đối xử với nàng coi như là rất khá, nhưng là cho đến nay nàng đều không cảm thấy có cái gì đó đặc biệt, hoặc đúng hơn là nàng chưa bao giờ đem chuyện này cẩn thận suy nghĩ cả. Khi nàng biết Thái tử gia chính là kẻ nàng đã dùng một cước đạp hẳn xuống nước thì nàng hoàn toàn từ bỏ ý niệm bỏ lên giường hắn, bỏ luôn cả suy nghĩ muốn làm phi tần trong hậu cung, cho nên sau đó tư tưởng của nàng không hề dính dáng chút tạp niệm nào, trong lúc nhất thời thế nhưng không nghĩ tới Tiêu Vân Trác đối với nàng đã sớm vượt qua khỏi chủ tử với nô tỳ nhiều lắm!

Thấy được vẻ mặt của Thường Hy, Mạnh Điệp Vũ đột nhiên cảm thấy có chút khổ sở, tại sao Ngụ Thường Hy cái gì cũng không biết lại được biểu ca nâng niu trong lòng bàn tay? Tại sao Ngụ Thường Hy có thể dễ dàng cướp đi tâm của biểu ca? Nàng không phục! Từ nhỏ nàng đã biết sau này khi lớn lên nhất định phải gả cho biểu ca, cô cô nói muốn nàng làm tần nường của biểu ca, cho nên những năm qua nàng vẫn một mực đến gần Tiêu Vân Trác, ở trong lòng của nàng biểu ca chính là người nàng muốn dựa vào cả đời...

Cho nên mới vừa rồi dưới tình huống như vậy, cho dù nàng hận chết Ngụ Thường Hy nhưng vì thể diện của biểu ca không bị tổn hại, nàng liền liều mình làm tổn hại thể diện của mình, chẳng qua là làm như vậy có thể vãn hồi tâm của biểu ca sao?

Hai người một đứng một ngồi, nhìn như bình tĩnh nhưng là trong lòng ai cũng nổi lên cơn sóng, bởi vì số mệnh của các nàng đều vì một nam nhân mà có liên quan đến nhau!

“Hoàng thượng giá lâm! Thái tử điện hạ đến! Minh vương điện hạ đến!”

Thường Hy sửng sốt, Minh vương điện hạ? Nàng tại sao chưa từng nghe nói đến người này?

191. Chương 195: Chương 195

Ngay sau đó thái giám lại thông báo mấy vị Hoàng tử mang theo Hoàng tử phi của mình nối đuôi nhau mà vào, mọi người hành lễ rồi theo thứ tự ngồi xuống. Tiêu Vân Trác có chút kinh ngạc tại sao Thường Hy lại đứng sau lưng Mạnh Điệp Vũ, mà Thường Hy lại sững sờ nhìn người đi sau lưng Hoàng đế, Minh vương điện hạ tiến vào cùng Tiêu Vân Trác, lại là hắn!

Chuyên Tôn Nhạc Đan tựa hồ tuyệt không bắt ngờ khi ở chỗ này thấy được Thường Hy, có lẽ mà hướng nàng gật đầu một cái! Hôm nay Chuyên Tôn Nhạc Đan đầu búi kim quan, người mặc áo xanh thêu vân mây bằng chỉ vàng, mặc dù mộc mạc nhưng là ánh vàng kia lại thêm vào chút cảm giác đắt tiền!

Thì ra hắn là Hoàng tử, Minh tông sao lại có năm nhi tử a? Hắn là Hoàng tử mọc ra từ nơi nào? Thường Hy có chút không rõ.

Ánh mắt của Mạnh Điệp Vũ thủy chung chăm chú trên người Tiêu Vân Trác, nhưng là ánh mắt của Tiêu Vân Trác lại không ngừng quét qua vẻ mặt khiếp sợ của Thường Hy, theo ánh nhìn của nàng lại thấy được Chuyên Tôn Nhạc Đan. Tiêu Vân Trác không vui híp mắt, chẳng lẽ bọn họ quen biết nhau? Nhưng là hắn chưa từng nghe nói Thường Hy có quan hệ với Chuyên Tôn Nhạc Đan.

Minh tông theo lệ cũ mà nói chút lời may mắn, không gì khác ngoài hy vọng quốc gia thái bình, dân chúng an khang. Sau đó còn nói thêm mong muốn Đĩnh Nguyệt quốc cùng Minh Khải quốc đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn bang giao... Nhưng cụ thể là gì thì Thường Hy không nghe rõ, chỉ cúi đầu che giấu nét kinh ngạc, thì ra Chuyên Tôn Nhạc Đan là Hoàng tử của Minh Khải quốc!

Minh Khải quốc này Thường Hy có biết đến, chẳng qua là không hiểu rõ ràng, biết được Minh Khải quốc so với Đĩnh Nguyệt quốc thì yếu thế hơn một chút. Nhưng nước hắn nếu như tới chơi thì cũng không thể để cho Hoàng tử ở trong cung được như vậy, lại cứ Chuyên Tôn Nhạc Đan xuất hiện trong hậu cung, thật là khó lý giải!

Nhớ tới thời điểm nàng gặp Chuyên Tôn Nhạc Đan, ánh mắt cô tịch của hắn, nguyên lai là nhớ cổ hương sao? Hắn còn hưng phấn hỏi: “Chỉ có mình ta xưng hô là Thường Hy sao? Về sau bất kể xảy ra chuyện gì cũng không thay đổi, được không?”

Chuyên Tôn Nhạc Đan chỉ nhìn một cách đơn thuần ánh sáng lóe lên không rõ trong mắt Thường Hy. Ngày đó kể từ sau khi chia tay hắn chưa có gặp lại Thường Hy, nhưng là mỗi một chuyện của nàng hắn đều biết

vô cùng rõ ràng, biết được hẳn không thể phóng túng nhưng lại luôn luôn không thể quên được giọng điệu quan tâm của Thường Hy khi lần đầu tiên nàng gặp hẳn. Chân thành thân thiết như thế, bảo hẳn muốn quên cũng không thể quên được.

Chuyên Tôn Nhạc Đan rất ít khi xuất hiện trước mặt người khác, nhưng tướng mạo tuyệt mỹ của hẳn lại luôn khiến người khác phải chú ý. Mấy vị Hoàng tử phi thì còn giữ được bình tĩnh, ngược lại cung nữ phục vụ bên cạnh, tâm hồn cũng không còn nằm yên nữa!

Thường Hy phục hồi lại thần trí, để ỉnh cố gắng tập trung lại, một hồi kịch hay còn đang đợi trình diễn đây. Dương tuyền thị quả nhiên không làm nàng thất vọng, hôm nay bồi giá mà đến, mặc dù không thể ngồi bên cạnh Hoàng thượng nhưng nàng ta có thể xuất hiện ở nơi này chính là bản lãnh của nàng ta!

Đã sớm có cung nữ biểu diễn ca múa ở giữa sân. Thường Hy lặng lẽ đi gần Tiêu Vân Trác, đem chuyện xảy ra ban nãy thấp giọng kể lại một lượt, sau đó lại nói: “Nô tỳ đã từng bảo đảm với Dương tuyền thị sẽ cố gắng giữ lấy đứa bé trong bụng nàng, có lẽ tối nay nên để mọi người biết được chuyện nàng ta mang thai!”

Tiêu Vân Trác gật đầu một cái, đối với chuyện này hẳn cũng không có quá nhiều ý kiến, dù sao sớm muộn cũng phải biết. Quay đầu qua cẩn thận dò xét nhìn Thường Hy, biết rõ nàng đang hoàn chỉnh đứng ở trước mặt hẳn, nhưng là vẫn như cũ hỏi: “Nàng không sao chứ? Có bị thương hay không?”

Nếu là trước đây Thường Hy có thể không phát giác có gì khác thường, nhưng là tối nay sau khi nghe Mạnh Diệp Vũ nói chuyện Tiêu Vân Trác thích nàng, bây giờ lại thấy hẳn hỏi những câu như vậy, chỉ cảm thấy gương mặt trong nháy mắt nóng bừng, nhần nhần nhó nhó nói: “Ta không sao, rất tốt!”

Sau khi nói xong liền thối lui hẳn về phía sau lưng hẳn, không dám tiến lên thêm nữa, nhịp tim như đánh trống, nghĩ tới ân cần vừa rồi của hẳn, Thường Hy cảm thấy ngọt ngào trong lòng. Thì ra là nàng rất thích Tiêu Vân Trác quan tâm nàng như vậy, rất để ý xem Tiêu Vân Trác có hay không để ý đến nàng!

Thời điểm lần trước Thường Hy cảm thấy mình đã có điểm thích Tiêu Vân Trác rồi, chẳng qua là chưa bao giờ bắt ép mình đi suy nghĩ nghiêm túc vấn đề này, hoặc là nói Thường Hy luôn trốn tránh vấn đề này. Nàng mong đợi tình yêu của mình là duy nhất cũng như lâu dài, giống như cha mẹ của nàng, nhưng bây giờ... Khi đã bước một chân vào trong thâm cung, đời này nàng cùng hai chữ ấy vô duyên!

Nếu là người khác nàng sẽ không sao cả, dù sao không yêu, có bao nhiêu nữ nhân đối với nàng đều không quan hệ, nhưng là một khi đã động lòng thì không thể nhịn. Tựa như lần trước nàng đã từng nghĩ đến, nếu thật yêu, chỉ còn cách tránh đi thật xa, nàng không thể làm như không có chuyện gì khi nam nhân mình yêu trái ôm phải ấp!

Yêu người, cũng là một chuyện vô cùng khổ cực!

Thường Hy trầm tư dẫn tới sự chú ý của Chuyên Tôn Nhạc Đan. Hẳn phát hiện ra một chuyện rất thú vị, thời điểm Tiêu Vân Trác đối mặt với Thường Hy sẽ không tự giác mà trở nên dịu dàng rất nhiều, trên khuôn mặt lạnh lùng không tự chủ được mà dẫn theo chút ôn hòa, lại nhớ tới những lời đồn mà hẳn nghe được thì có thể khẳng định rằng Tiêu Vân Trác có chút thích Thường Hy!

Có lẽ là do tâm tình muốn khiêu khích, Chuyên Tôn Nhạc Đan nhìn Thường Hy, nở nụ cười vô cùng mỉa mai, mở miệng hô: “Thường Hy!”

Thanh âm không cao không thấp, trùng hợp khiến cho Tiêu Vân Trác nghe được. Đuôi mắt hẳn quét qua gương mặt của Tiêu Vân Trác, quả nhiên thần sắc hẳn khê biến, Chuyên Tôn Nhạc Đan thở nhẹ một hơi trong lòng, có một số việc người muốn tránh nhưng căn bản lão thiên gia đã sắp xếp xong xuôi không cho phép người tránh, chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước.

Thường Hy nghe được thanh âm của Chuyên Tôn Nhạc Đan, đang định lên tiếng đáp lại thì lại nghe được phía đối diện truyền đến tiếng đồ sứ vỡ vụn vô cùng thanh thúy, không khỏi giương mắt nhìn lên, chỉ thấy Phùng Lương để ở bên kia hơi xôn xao, nguyên lai là cung nữ rót rượu cho nàng ta lỡ tay mà đánh vỡ bầu rượu.

Thường Hy cười, Phùng Lương để ra tay. Mị phi, mới vừa rồi bà nợ tôi, bây giờ tôi bắt đầu đòi lại đây!

Chuyên Tôn Nhạc Đan đang chú ý tới Thường Hy lại thấy nàng lộ ra nụ cười cổ quái như vậy, thêm vào đó là tình hình của Phùng Lương để phía bên kia, trong lúc bất chợt có một loại dự cảm xấu, khẽ chau mày, trong lòng thầm nghĩ: không biết tối nay lại có màn kịch gì đây?

Đang lúc này, Chuyên Tôn Nhạc Đan trùng hợp lại thấy được Thường Hy và Tiêu Vân Trác liếc mắt nhìn nhau một cái, vẻ mặt ẩn ý của hai người đột nhiên lại khiến hắn cảm thấy phiền lòng, bưng ly rượu lên uống một ngụm, không ngờ đến rượu mạnh như vậy dẫn tới liên tiếp ho khan.

192. Chương 196: Chương 196

Đánh vỡ bầu rượu cũng không phải là chuyện gì quá nghiêm trọng, cung nữ lỡ tay bị xử phạt thì không nói, tại buổi ngự yến vui vẻ này không nên để một chuyện tình nhỏ làm phá hư bầu không khí. Nguyên bản thì là như vậy, nhưng hôm nay Thường Hy cùng Phùng Thư Nhã đã thương nghị xong, chính là muốn gây chuyện phá hư, làm sao có thể bỏ qua cơ hội này được!

Chỉ thấy Phùng Lương để nhìn một thân y phục vị vậy bản của mình mà rống giận, giống như là bị kinh sợ, chỉ vào cung nữ kia quát: “Người đang làm cái gì thế hả? Bản Lương để chỉ có một bộ lễ phục, người làm dơ hết cả thì ta biết làm thế nào bây giờ?”

Trong đại điện nhất thời yên tĩnh trở lại, ngay cả ca múa cũng bị thanh âm bén nhọn của Phùng Lương để làm cho ngừng lại, sững sờ đứng đó không biết nên làm gì. Thường Hy âm thầm gật đầu một cái, không nghĩ tới lá gan của Phùng Thư Nhã cũng lớn như vậy, nên biết rằng trong những trường hợp như thế này, trước mặt thánh giá, chỉ cần sơ ý một chút là đầu cũng không giữ được!

Thường Hy thờ ơ lạnh nhạt nhìn Mị phi, quả nhiên thấy được bà ta có chút không vui, dùng sức nhìn chăm chăm Phùng Thư Nhã, hy vọng nàng có thể thu liễm, đừng gây thêm phiền phức. Chỉ tiếc là Phùng Thư Nhã vẫn tiếp tục khóc lóc nỉ non thương tiếc cho y phục của mình, nào còn thấy được thần sắc của Mị phi, dĩ nhiên nếu như thấy được thì cũng sẽ làm như không thấy, ai kêu nàng chính là muốn diễn kịch đấy!

Mấy người Hoàng quý phi hiển nhiên là sợ hết hồn, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như vậy, nhưng khi nghe đến câu nói của Phùng Thư Nhã bọn họ liền hiểu. Có thể sống sót trong hậu cung dĩ nhiên phải biết lúc nào nên làm chuyện gì, cho nên ba người bọn họ đều là về mặt an tường, mí mắt cũng không thèm nâng lên một cái. Yếu hội trung thu năm nay có nhiều chuyện phức tạp, Hoàng quý phi đứng đầu bốn phi cố ý đem việc phân chia phần lễ cho các cung giao cho Mị phi, vốn là muốn Mị phi nhiều lắm cũng chỉ làm khó một Thường Hy nho nhỏ thôi, nào có nghĩ đến nàng ta lại dám to gan đem chuyện khẩu trừ ấy lên tận đây!

Mị phi thật là một đời thông minh lại hồ đồ trong chốc lát, làm việc không kín kẽ lại bị người ta bắt được nhược điểm. Nếu là trước kia thì Mị phi tuyệt sẽ không làm ra mấy chuyện tình thất sách như vậy, nhưng kể từ sau khi Thường Hy vào cung, tựa hồ nàng làm mọi chuyện đều không thuận, nhiều lần còn suýt thua trên tay Thường Hy. Lần này nhìn có vẻ cùng Thường Hy không quan hệ, nhưng Hoàng quý phi dám đánh cược, Phùng Thư Nhã hữu dũng vô mưu kia tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện to gan như vậy, nơi này tuyệt không thiếu được Ngu Thường Hy nhúng tay vào.

Sắc mặt Hoàng thượng âm tình bất định, câu nói vừa rồi kia hắn cũng nghe được rõ ràng, trong lòng cũng có chút hiểu, chẳng qua là hỉ nộ không phát ra ngoài, trong lúc nhất thời người khác cũng không đoán ra được tâm tư của hắn.

Mị phi định lên tiếng trách cứ Phùng Thư Nhã, tránh cho nàng nói ra cái gì lại gây bất lợi ỉn, nhưng là Tiêu Vân Trác lại đi trước một bước, đứng dậy nhìn Phùng Thư Nhã quát: “Trước mặt mọi người lại hành xử không thỏa đáng như vậy, còn không mau dập đầu nhận lỗi? Một bộ y phục mà thôi, cùn lắm thì thay bộ khác, sao lại chuyện bé xé ra to? Cô tốt xấu cũng là nữ nhi phủ Tổng đốc, đến chuyện này còn không hiểu được?”

Thường Hy thầm than một tiếng, nghe mấy lời này của người ta xem, không hổ là Thái tử nha, nói câu nào là đánh trúng câu ấy! Ngán ngẩn mấy câu nói liền đem mọi thứ giải quyết đầu ra đây, đầu tiên dập đầu nhận lỗi chính là muốn cho Phùng Thư Nhã tiên hạ thủ vi cường, nếu nhận sai trước, Hoàng thượng có tức giận muốn trách phạt nàng thì cũng phải suy nghĩ ba phần, còn mấy vị tần phi kia sẽ không thể bắt

được nhược điểm. Trở lại thay quần áo, cùng lắm thì thay bộ khác! Đúng vậy a, cùng lắm thì thay một bộ lễ phục khác, nhưng vấn đề là ở chỗ Thái tử biết rất rõ chuyện Mị phi khấu trừ dụng độ của Đông cung, Phùng Thư Nhã muốn đổi cũng không thể đổi. Cần biết rằng trong cung quần các vấn đề về lễ phục rất nghiêm ngặt, nhất là trong hậu cung này thì càng phải tuân theo cấp bậc. Ai muốn làm ngoài định mức thêm một bộ, kia chính là không tuân theo cung quy sẽ bị xử phạt. Cuối cùng, nói năng ta tốt xấu cũng là nữ nhi phủ Tổng đốc, này vô tình hay cố ý đều chỉ ra thân phận của Phùng Thư Nhã không phải bình thường, phụ thân của nàng là Tổng đốc nắm giữ cả phía nam, dân gian tục xưng là Giang Nam Tổng đốc – Giang Nam vương, đây là ý gì? Cái này nói rõ vị trí Tổng đốc kia có bao nhiêu lợi hại, Mị phi nếu muốn động thủ cùng Phùng Thư Nhã cũng phải kiêng nể ba phần. Cần biết rằng Ngũ hoàng tử có dã tâm với đế vị, nếu lúc này lại đắc tội với Giang Nam vương sẽ gánh lấy hậu quả gì, không cần nói cũng biết!

Cho nên mới nói cao nhân ra tay thì không thể giống như người phàm, Thường Hy ngay cả khi biết mình đã rất thông minh nhưng bây giờ nghe được Tiêu Vân Trác làm như lơ đãng nói ra mấy câu mà cảm giác mình thấp hơn hẳn cả một đoạn, về sau cần phải học hỏi nhiều thêm nữa.

Phùng Thư Nhã mặc dù không được tinh tế, sắc sảo như Thường Hy, nhưng là cũng không phải một dạng ngu dốt, Hoàng quý phi nói năng hữu dụng vô mưu thật là xem thường nàng. Lúc nghe được lời nói của Tiêu Vân Trác, trong lòng Phùng Thư Nhã sáng lên, nàng cứ sợ Tiêu Vân Trác không đứng ở phía nàng, hôm nay hẳn đã nói như vậy, có thể thấy được Ngu Thường Hy cũng không có lừa gạt nàng. Vì vậy nàng lập tức đi ra khỏi vị trí của mình, đến trước đại điện quỳ xuống, nghẹn ngào nói: “Xin Hoàng thượng thứ tội, tần thiếp nhất thời không nhận được cho nên mới phạm sai lầm... Thật sự là... thật sự là tần thiếp chỉ có một bộ lễ phục, muốn đổi cũng không đổi được, dưới con mắt mọi người, bộ dạng tần thiếp như vậy chẳng phải là mất hết thể diện sao? Mặc dù phẩm vị của tần thiếp không cao nhưng là người ai cũng muốn giữ mấy phần mặt mũi, tần thiếp giận dữ la lối om sòm trước mặt mọi người đúng là vô lý, xin Hoàng thượng trách phạt!”

Minh tông hiển nhiên nổi cơn giận, nhìn Phùng Thư Nhã quát lên: “Nói bậy! Đường đường là Lương đế của Đông cung, há có thể chỉ có một bộ lễ phục? Một Nhụ tần ở phía dưới người cũng đã có ít nhất hai kiện phần lễ!”

Thường Hy cẩn thận quan sát thần thái Minh tông, cho tới nay vẫn thật sự cảm thấy Minh tông là người làm cho người ta nhìn không thấy, nhất cử nhất động đều khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa. Giờ phút này chỉ thấy Minh tông giận dữ, khuôn mặt hơi tái nhợt hiện lên một chút ửng hồng, có thể thấy được giận đến không nhẹ. Nhưng là tỉ mỉ nghĩ lại câu hỏi của Minh tông, Thường Hy lại cảm thấy có bao nhiêu ý nghĩa sâu xa, đoán không ra nhìn không thấu, thật là lão đầu tử狡 hoạt!

Mị phi đang muốn nói chuyện thì Phùng Thư Nhã đã vượt lên trước một bước, khóc lóc kể: “Hồi bẩm Hoàng thượng, tần thiếp cho dù có một trăm lá gan cũng không dám lừa dối thánh giá, phần lễ của Đông cung thật chưa có, tần thiếp đã tự mình đi hỏi Mị phi nương nương nhưng là Mị phi nói nội đình phủ rất bận rộn, y phục của Đông cung chưa có làm xong. Tần thiếp còn có thể có biện pháp gì, chỉ đành phải cẩn thận gấp vội mà thôi, ai biết được còn có chuyện ngoài ý muốn này!”

Nghe đến đó thần sắc Minh tông càng thêm khó coi, Mị phi cũng xanh mét mặt mày, hai quả đấm nắm lại hết sức chặt. Phùng Thư Nhã lại cứ không có bỏ qua, tiếp tục nói: “Tần thiếp mặc dù chỉ là một Lương đế, nhưng Đông cung không có Thái tử phi, tần thiếp dĩ nhiên là muốn gánh vác trách nhiệm phân ưu giải lo cho Thái tử gia. Tần thiếp đã cho người đi hỏi qua, phần lễ của các Hoàng tử khác đều đã phát rồi, ngay cả nội đình phủ cũng chính miệng nói y phục đã hoàn thành rồi, nhưng là tần thiếp không biết đắc tội nơi nào với Mị phi nương nương, cư nhiên khấu trừ dụng độ của Đông cung, kính xin Hoàng thượng minh xét!”

193. Chương 197

Một phen này của Phùng Thư Nhã khiến Mị phi tức giận đến trắng mặt. Thần sắc Minh tông không rõ, nhìn Phùng Thư Nhã một lúc lâu mới lên tiếng hỏi: “Lời người nói là thật?”

“Tần thiếp dám lấy đầu mình ra đảm bảo!” Phùng Thư Nhã chém đinh chặt sắt nói.

Mị phi không đợi Minh tông hỏi đến mình liền tự động đứng dậy quỳ xuống nói: “Xin Hoàng thượng thứ tội, thần thiếp cũng là có nỗi khổ tâm. Yển hội trung thu vốn là chuyện gấp, Hoàng quý phi tỷ tỷ lại đem chuyện phân chia phần lễ các cung giao cho thần thiếp, trong lúc nhất thời thần thiếp khó tránh khỏi có chút sai sót. Lần trước thời điểm Phùng Lương để đến hỏi, nội đình phủ quả thực chưa có làm xong, sau lại có nhiều chuyện xảy ra khiến thần thiếp nhất thời quên mất, kính xin Hoàng thượng thứ tội!”

Khóe miệng Thường Hy nâng lên một tia mỉm cười châm chọc, cái cố như vậy cũng có thể nói ra. Nếu vội thì tất cả mọi người đều vội, cũng không thấy người khác vì bận rộn mà quên mất chuyện tình quan trọng như vậy. Chỉ tiếc Hoàng quý phi cũng điên rồi, biết Mị phi có cừ oán với nàng mà lại cứ nhiên phân cho bà ta nhiệm vụ như vậy, đây rõ ràng là kẻ sách một mũi tên hạ hai con chim, không may là chỉ bắn trúng Mị phi, nàng lại may mắn đào thoát!

Phùng Thư Nhã vừa nghe thấy thì giận đến không nhẹ, trong lòng thầm nghĩ dù sao cũng đã đắc tội với Mị phi, cho dù có thêm một chút nữa cũng không ảnh hưởng gì, cho nên khề cần rằng ủy khuất nói: “Đúng vậy a, Mị phi nương nương quả thật là vô cùng bận rộn. Ngày đó thần thiếp đi cầu kiến ngài đứng chờ ở bên ngoài ước chừng phải ba canh giờ, sau mới biết được chương quản ti y cục (nơi làm quần áo) tự mình đến chỗ Mị phi nương nương đo đạc kích cỡ, không trách được y phục của Mị phi nương nương hôm nay lại cực kỳ tinh xảo như vậy, quả là không phí một phen công phu!”

Mị phi thiếu chút nữa ngắt xiu vì tức, đang muốn giải thích, Minh tông lại mở miệng nói: “Mị phi, trẫm luôn luôn yêu thương sủng ái nàng, nhưng trẫm cũng đã nói quy củ của hậu cung vẫn phải giữ. Lúc trẫm còn sống nàng còn dám khinh thị người của Đông cung như vậy, nếu là những ngày khác...” Nói tới chỗ này Minh tông dừng lại, sắc mặt của mọi người trong đại điện cũng đã thay đổi, đều hiểu ý tứ nửa câu sau, Minh tông lại tiếp tục: “Vậy thì sẽ ra sao?”

“Thần thiếp biết tội rồi, thần thiếp biết tội rồi!” Mị phi thật sự có chút luống cuống, không nghĩ tới lần này Minh tông cứ nhiên lại phản ứng mãnh liệt như vậy. Thời điểm trước kia bà trong tối hay ngoài sáng khinh người của Đông cung, chỉ cần không đến tai hần thì Hoàng đế biết cũng làm bộ coi như không biết, dần dần lá gan của bà liền lớn. Ai biết lần này Phùng Thư Nhã lại dám làm như vậy, thật là thất sách!

Tiêu Vân Bác cùng La Thúy Yên lúc này cũng đến sau lưng Mị phi mà quỳ xuống, vội vàng cầu cạnh: “Phụ hoàng, mẫu phi cũng không phải cố ý, thời điểm đó quả thực là rất bận rộn. Kính xin phụ hoàng nhìn mẫu phi ngày thường quản lý hậu cung cẩn thận mà tha ấu phi lần này!”

La Thúy Yên cũng khấu đầu nói: “Phụ hoàng khai ân, phụ hoàng khai ân, mẫu phi thật là vô tâm sơ suất, xin phụ hoàng minh giám!”

Quả nhiên là mẹ con tình thâm, chỉ tiếc thời điểm bọn họ muốn ám hại Tiêu Vân Trác tại sao lại không nghĩ tới lương tâm của mình? Thường Hy cực kỳ khinh thường trong lòng, liếc mắt nhìn Tiêu Vân Trác một cái, lại thấy thần sắc Hoàng thượng có chút do dự, nếu tiết mục tiếp theo còn không ra sân thì chuyện hôm nay chỉ sợ là sấm lớn mà mưa nhỏ rồi!

Chuyên Tôn Nhạc Đan từ đầu đến cuối tựa hồ không có chút hứng thú nào đối với chuyện này, chỉ là một người cô đơn buồn bực ngồi uống rượu, thỉnh thoảng ho khan vài tiếng cho thấy sự hiện diện của hần. Nhưng là ánh mắt của hần không có một khắc rời khỏi Thường Hy, chonên thời điểm khi Thường Hy nhìn về phía Tiêu Vân Trác, mí mắt của hần tự nhiên giật một cái, trong lúc bất chợt ý thức được yển hội tối nay thực ra là vở bài của hai bọn họ, đám người còn lại chỉ là phụ gia, không tự chủ được mà phối hợp diễn trò cùng với hai bọn họ thôi!

Chuyên Tôn Nhạc Đan cúi đầu nhàn nhạt hớp một ngụm rượu. Tiêu Vân Trác càng mạnh thì càng tốt, giá trị của Thường Hy lại càng lớn, tỷ lệ thành công của hần lại càng cao. Đã nhiều năm như vậy, hần không còn là một tiểu nam hài dễ dàng bị bắt nạt nữa rồi, thứ thuộc về hần, hần sẽ nhất định đòi lại bằng hết!

Chuyện của Chuyên Tôn Nhạc Đan đương nhiên sẽ không có người hiểu được. Giờ phút này Thường Hy cũng không để ý đến hần, tất cả tinh thần đều tập trung trên người Mị phi, mắt thấy Hoàng đế đã bắt đầu có ý tứ buông tha, nếu như không thêm chút sức thì tất cả những gì tối nay nàng làm đều là công cốc.

Tiêu Vân Trác thấy Thường Hy nóng nảy, thấp giọng nói: “Đừng gấp gáp, sẽ hỏng việc, theo canh giờ thì chuyện cũng đã đến đến!”

Thường Hy nghe thấy vậy mới thở phào nhẹ nhõm, cắn răng nói: “Đánh rắn không chết sẽ bị cắn ngược trở lại, chúng ta không phải là muốn đẩy Mị vào chỗ chết, chỉ là muốn tự vệ mà thôi. Tôi nhìn bà ta đã sớm không thoả mái, nữ nhân này lòng dạ rắn rết!”

Tiêu Vân Trác nhìn tình hình trong đại điện, sắc mặt hiện đầy âm ai, đột nhiên mở miệng nói: “Nàng nói tối nay sẽ là kết cục dạng gì?”

Thường Hy sững sốt, ngay sau đó lộ ra một tia cười khở, thành thực nói: “Phân chia hai phần năm-năm đi, chúng ta dùng hết toàn lực đánh ra chỉ sợ cũng chỉ khiến cho bà ta gần chết!”

Những lời này của Thường Hy cũng không phải là không có căn cứ. Thế lực của Mị phi ở trong cung thâm căn cố đế, nhà mẹ cũng lớn, ngay cả việc Sở Tự Nguyên chiếm đất, chỉ cần Anh quốc công đánh chết cũng không chịu nhận thì Hoàng thượng cũng không thể trị tội. Anh quốc công không ngã thì Mị phi cũng sẽ không đảo, chỉ cần như vậy nhất định sẽ có một ngày Mị phi ngóc đầu trở lại, đây là chuyện mà cả hai người đều hiểu được, chẳng qua là không muốn nói ra thôi. Có một số việc trong nội tâm minh bạch rõ ràng là được rồi, chết cũng không được nói ra miệng.

Thường Hy cùng Tiêu Vân Trác liếc mắt nhìn nhau, Thường Hy thản nhiên cười. Tiêu Vân Trác ở trước mặt mọi người luôn là thần thái lạnh như băng, nhưng là giờ phút này sâu trong ánh mắt cũng lóe lên một nụ cười dịu dàng.

Bởi vì Ngũ hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử phi cầu cạnh, thần sắc Minh tông mới hòa hoãn một chút, đang muốn nói chuyện, Vạn Thịnh lại vội vàng vàng tiến vào, ở bên tai Minh tông thấp giọng nói mấy lời, chỉ thấy sắc mặt của Minh tông đại biến. Mọi người ngoại trừ Tiêu Vân Trác và Thường Hy ra đều không rõ chân tướng, không hiểu là có chuyện gì xảy ra?

Chuyên Tôn Nhạc Đan âm thầm thở dài, nắm bắt thời cơ thật là tốt!

Tiêu Vân Triệt có chút hồ nghi quét qua mặt của Tiêu Vân Trác, nhưng là rất nhanh lại cúi đầu xuống. Tiêu Vân Dật không biết đang suy nghĩ cái gì, chỉ có Tiêu Vân Thanh và Lệ Bình là có thần thái nhẹ nhõm, thản nhiên thấp giọng nói mấy lời, ầm ập dung hòa.

Minh tông quét ánh mắt qua Mị phi, lại nhìn Tiêu Vân Bác một cái, lúc này mới thản nhiên nói: “Đẫn người tới, tối nay trẫm muốn ngự thăm!”

Vạn Thịnh không dám trì hoãn, vội vàng ứng thanh nói: “Nô tài tuân mệnh!”

Chỉ cần không phải là kẻ ngu khi nghe được câu này liền hiểu tối nay nhất định sẽ xảy ra chuyện gì trọng đại, mà lại có liên quan đến nhà mẹ của Mị phi. Vì vậy mọi người ngược lại càng cảm thấy thú vị, chỉ là không nghĩ tới chuyện này cư nhiên lại có quan hệ cùng Ngu gia, vì vậy số người nhìn về phía Thường Hy cũng không phải là ít.

194. Chương 198

Đây là lần đầu tiên Thường Hy nhìn thấy Sở Tự Nguyên, cùng với Mị phi có một hai phần giống nhau, chẳng qua là đôi mắt kia làm cho người ta nhìn đã có cảm thấy có chút phù hoa, làm việc không đến nơi đến chốn. Cũng chỉ có người như vậy mới dám chiếm đất dưới chân thiên tử.

“... Mảnh đất này vốn là sản nghiệp của Tấn vương gia dưới thời tiên đế, sau đó Tấn vương gia ham mê bài bạc đến nỗi táng gia bại sản, mảnh đất này đến cuối cùng được bán cho nhà thảo dân. Lúc ấy cha thảo dân tốn năm ngàn lượng bạc thay Tấn vương gia trả nợ, Tấn vương gia liền đem mảnh đất này gán nợ cho nhà thảo dân. Chẳng qua đây là một khối đất hoang, cũng từng thử gieo chút hạt giống trên đó nhưng sản lượng thu hoạch được quá thấp, gặp phải năm hạn hán tai ương thì ngay cả hạt giống cũng không thu được cho nên gia phụ mới tùy ý để cho nó biến thành đất hoang. Chẳng qua là thảo dân không nghĩ đến tiểu công gia lại cư nhiên hoành hành ngang ngược như vậy, đã thương người làm nhà thảo dân, dùng vũ lực chiếm đất, hôm nay còn bức bách thảo dân giao ra khế đất, mấy lần không được còn uy hiếp cả nhà thảo dân. Cha thảo dân hai ngày trước ra cửa còn bị người ta phục kích bắt xuống xe ngựa, nếu không phải được Liệt thị vệ của Thái tử gia vừa đúng lúc bắt gặp, tượng nghia ra tay cứu giúp thì chỉ sợ tính mạng cha thảo dân khó bảo toàn. Bọn họ đã khai là tiểu công gia sai người làm như thế vì muốn chiếm khế đất

nhà thảo dân. Nhà thảo dân mặc dù chỉ là dân chúng bình thường nhưng là giữa thanh thiên bạch nhật, lại dưới chân thiên tử, há có thể để cho hạng người hung ác này hoành hành? Vì vậy một nhà thảo dân thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành, lúc này mới đánh trống kêu oan, kính xin Hoàng thượng chủ trì công đạo!” Ngu Thụy Lân cứng cổ nói, thần sắc quật cường, sống lưng thẳng tắp, ánh mắt nhìn Sở Tự Nguyên không có một tia e ngại, một bộ thái độ kẻ sĩ có thể chết nhưng không thể chịu nhục!

Sắc mặt Thường Hy cả kinh, Sở Tự Nguyên thế nhưng ép buộc cha nàng? Nàng thế nào một chút tin tức cũng không biết? Nghĩ tới đây liền quên không để ý gì cả, một bước chạy xuống đài ngồi xổm xuống bên cạnh Ngu Thụy Lân hỏi: “Đại ca, cha như thế nào? Có bị thương hay không?”

Câu hỏi của Thường Hy mang theo nồng đậm quan tâm chân thật, trong mắt mơ hồ phấp phấp, một đôi tay nắm lại thật chặt, thế nào cũng không nghĩ tới Sở Tự Nguyên lại dám to gan như vậy. Nói gì thì nói, ở trong cung nàng cũng là người của Thái tử, hẳn thế nhưng lại dám phục kích cha nàng, lời tuy là hỏi Ngu Thụy Lân nhưng cặp mắt ngùn ngụt lửa giận lại dùng sức bắn về phía Sở Tự Nguyên, hận không thể trừng ra hai cái động lớn trên người hắn.

Minh tông vốn là có chút nghi ngờ chuyện này, lúc trước nghe được tin báo đó còn sợ là do Thái tử đứng sau điều khiển, nhưng giờ phút này trông thấy vẻ mặt kích động như vậy của Thường Hy, ánh mắt mơ hồ áp chế lửa giận kia cũng không phải nói giả là giả được, trong lòng từ từ có mấy phần so đo.

Ngu Thụy Lân đưa tay cầm tay Thường Hy, trấn an nàng nói: “Muội yên tâm, phụ thân không có gì đáng ngại, chỉ là có điểm bị kinh sợ, thật may có Liệt thị vệ ra tay cứu giúp, nếu không huynh muội chúng ta không biết có còn được trông thấy phụ thân hay không nữa rồi!”

Thường Hy nghe vậy thì lệ tràn đầy vành mắt, phịch một tiếng quỳ xuống trước mặt Minh tông, nước nở nói: “Cầu xin Hoàng thượng làm chủ cho nhà nô tỳ. Phụ thân nô tỳ từ trước đến nay không phải là người không nói lý, nếu như tiểu công gia hảo hảo chịu thương lượng một phen, phụ thân của nô tỳ xem chừng cũng có thể đồng ý mà buông tay một khối đất hoang. Mà phụ thân của nô tỳ trời sinh tính hào phóng, mảnh đất ấy cũng không để vào trong mắt, ngay cả khi đưa không cho người cũng có thể. Nhưng là tiểu công gia ý thế hoành hành, lại ở giữa ban ngày ban mặt ép buộc dân chúng, chiếm đoạt gia sản, hành động ấy thật khiến người ta tức giận không chịu nổi. Dưới chân thiên tử chiếm đoạt đất, từ trước đến nay Hoàng thượng vốn nghiêm cấm việc này, tiểu công gia chính là mắc tội phản nghịch, coi rẻ quốc pháp, miệt thị hoàng uy, kính xin Hoàng thượng cho nhà nô tỳ một cái công đạo.”

Thường Hy một phen thật sự là đã nói trúng tim đen, mở miệng liền nhắc đến quốc pháp, từng câu từng chữ bị thiết, nghe thấy mà người người động dung, lập tức sinh ra tức giận. Vốn là nàng không có tính toán thật sẽ cho Sở Tự Nguyên một kết cục như thế nào, chẳng qua là thông qua chuyện này hy vọng Hoàng thượng biết được Sở gia làm ác, đối với Mị phi sẽ sinh ra lòng đề phòng, nhưng là vừa nghe được chuyện tính mạng cha nàng suýt treo lơ lửng, Thường Hy liền lập tức không muốn nương tay, hôm nay nhất định phải khiến Sở gia trả giá đắt.

Chương Tứ Thần thấy thời cơ đã đến vội mở miệng nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, hôm đó thảo dân vừa vặn cùng ngồi xe với Ngu bá phụ, thật bị kinh sợ đến giật mình. Ghê tởm hơn chuyện Sở gia ép buộc dân chúng giữa ban ngày ban mặt đó là bọn họ còn ra oai hống hách, còn nói cái gì mà một câu của Sở gia bọn họ ở Vân Đô cũng có thể đập một cái hổ, muốn lấy một cái mạng dễ như trở bàn tay, chính là ở ngoài đường phố muốn lấy mạng của bá phụ cũng không có người nào dám lên tiếng. Những lời như thế đó chính là miệt thị luật pháp, thiên hạ này là thiên hạ của Tiêu gia, khi nào thì đã trở thành của Sở gia bọn họ?”

Sở Tự Nguyên đứng một bên đã sớm sợ đến xanh mặt, cả người Anh quốc công run rẩy dữ dội, chỉ vào Chương Tứ thần nói: “Nói hươu nói vượn! Sở gia đối với Hoàng thượng một mực trung thành, có nhật nguyệt chứng giám, há có thể cho phép bọn người các ngươi tùy ý vu tội?” Nói tới chỗ này Anh quốc công vung vạt áo lên quỳ ở trước đại điện, nhìn Hoàng thượng nói: “Hoàng thượng, những thứ dân đen này chính là miệng nói cuồng ngôn, tùy ý vu tội cho Sở gia, không thể tha thứ! Sở gia đối với Hoàng thượng là trung thành tuyệt đối, không bao giờ làm những loại chuyện này, kính xin Hoàng thượng minh xét!”

Mị phi quả thật là không biết chút nào, chuyện mới vừa rồi khiến bà ta bị kinh sợ cho nên lúc này còn chưa có phản ứng lại. Nhưng sau khi nghe đại ca mở miệng, Mị phi nhất thời tỉnh táo lại, quỳ gối tiến lên lôi kéo vạt áo Minh tông, khóc lóc kể lể: “Hoàng thượng, kể từ khi thần thiếp vào cung vẫn là luôn luôn cẩn thận,

không dám có một chút tâm tư thứ hai nào đối với Hoàng thượng, Sở gia nhà thần thiếp cũng vì Hoàng thượng mà lập bao công lao, ngài không thể chỉ vì mấy lời nói của bọn dân đen này mà cho rằng Sở gia có rắp tâm gì. Không biết chừng là vì Ngu Thượng nghi muốn trả thù bốn cung mà cố ý dựng ra sự việc như vậy. Cháu của thần thiếp mặc dù có lỗi mang một chút nhưng nhất định sẽ không làm ra chuyện tình to gan lớn mật loại này, xin Hoàng thượng minh giám!”

Chuyên Tôn Nhạc Đan cúi đầu không nói, nhưng là trong mắt lại lóe lên vài tia ánh sáng. Chuyện này thật khả nghi, Sở Tự Nguyên này còn có chút đầu óc cho nên sẽ không cố tình đi làm chuyện tình ngu xuẩn này chứ? Nhưng về mặt của Thường Hy cũng không giống là giả, nếu dám nói trên đại diện như vậy thì Ngu lão gia chắc hẳn là đã bị tập kích rồi, Liệt Phong cũng khẳng định là đã cứu người. Vấn đề là tại sao Sở Tự Nguyên lại đi làm chuyện này đây? Thật là cổ quái!

Nghĩ tới đây hắn quay đầu nhìn Tiêu Vân Trác một cái, chỉ thấy Tiêu Vân Trác vẫn lạnh lùng tựa hồ đối với chuyện trước mặt là không hề để ý. Ánh mắt của Chuyên Tôn Nhạc Đan khẽ rũ xuống, cục diện tối nay thật là phức tạp, không uống công hân tới một chuyến.

195. Chương 199

Thật ra thì Chuyên Tôn Nhạc Đan đoán cũng đúng rồi, Sở Tự Nguyên không có lá gan làm ra những chuyện như vậy, hắn cũng sẽ không vô duyên vô cớ dám chiếm đất ngang nhiên dưới chân thiên tử, chẳng qua là mảnh đất kia cất giấu bảo vật cho nên mới sinh tà tâm mà thôi.

Minh tông nhìn từng người một trước mắt, ánh nhìn càng thêm sắc bén, liếc qua Mị phi một cái, cũng không thêm để ý tới nàng mà nhìn Sở Tự Nguyên nói: “Người tại sao lại phải nhất định chiếm một khối đất hoang? Thậm chí còn không tiếc mà ám hại Ngu Thế Hùng?”

Minh tông chỉ cần há miệng nói là có thể kêu lên tên tuổi của Ngu Thế Hùng, trong lòng mọi người đều cả kinh, một dân chúng bình thường mà có thể để Hoàng thượng nhớ tên, cái này có mấy phen ý tứ. Nhưng làm lòng người kinh ngạc nhất chính là Hoàng thượng hóa nhân kim tinh, vừa lên tiếng đã trực tiếp hỏi vào trọng điểm.

Thường Hy nói rất rõ ràng đó là một khối đất hoang, Ngu Thụy Lâm cũng kể rằng khối đất kia không thu hoạch được chút lương thực gì, trừ khi đầu óc có vấn đề, nếu không người nào lại bỏ công ra chiếm đất đây? Như vậy tương đối mà nói, đất hoang kia nhất định cất giấu một bí mật mà người khác không biết.

Gương mặt Sở Tự Nguyên cứng lại, thân mình run rẩy, hồi lâu mới nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, kia chỉ là một khối đất hoang, chẳng qua là thần thấy nơi đó cảnh trí rất tốt, thậm chí muốn xây ở đó một khu vườn. Qua nhiều năm như vậy mảnh đất kia vẫn bỏ không cho nên thần vẫn cho rằng nó vô chủ, lúc này mới định vòng lấy để xây thành vườn. Ai biết lại đột nhiên nảy ra một Ngu gia nói là của bọn họ, cho nên lúc này mới xảy ra tranh chấp!”

“Hoàng thượng, tiểu nhi đã nói rất rõ ràng rồi, mảnh đất này để hoang bao nhiêu lâu không có người trông trọt cho nên bị coi là đất hoang cũng là chuyện hiển nhiên, tiểu nhi không phải cố ý muốn cướp chiếm, thật sự là không biết chuyện, xin Hoàng thượng minh xét!” Anh quốc công cường ngạnh nói, ánh mắt nhìn người nhà Ngu gia vô cùng bất mãn.

Thường Hy bị tức đến thiếu chút nữa đứng dậy chỉ vào lỗ mũi Anh quốc công mà mắng, người này dám ăn ốc nói mò sao? Có dạng người vô sỉ như vậy sao? Chiếm đoạt của người ta lại còn nói không phải cố ý, đoạt đồ của người ta rồi còn bảo không biết chuyện, con trai vô sỉ quả nhiên cũng là được sinh ra từ một người cha vô sỉ!

Ngu Thụy Lâm chau mày đang muốn nói chuyện thì Tiêu Vân Trác lại tiến lên một bước, nhìn Minh tông nói: “Bẩm phụ hoàng, chuyện này sau khi nhi thần nghe Liệt Phong bẩm báo lại đã cảm thấy có chút kỳ lạ. Huống chi Ngu Thượng nghi là người của Đông cung, người nhà nàng bị khi dễ nhi thần cũng không thể ngồi yên, dù sao Ngu Thượng nghi ở Đông cung cũng là tận tâm tận lực, cho nên nhi thần liền phái người đi điều tra.”

Tiêu Vân Trác ra mặt, Mị phi bên này cũng không nén được tức giận. Tiêu Vân Trác là người bình thường không chọc đến hần thì không có chuyện gì, nhưng là nếu như đã để hần ra tay thì tuyệt đối phải cẩn thận ba phần.

Vì vậy Tiêu Vân Trác vừa nói, Tiêu Vân Bác liền phản bác lại ngay: “Khó trách Ngu gia lại to gan như vậy, dám đến tận trước mặt thánh giá, nguyên lai có chỗ dựa là Thái tử điện hạ!”

Thường Hy tức giận đến cắn răng nghiến lợi, ngày hôm nay nàng không cắn xuống một khối thịt của hai mẹ con này nàng không phải họ Ngu!

“Lời này của Ngũ đệ là không đúng rồi! Thái tử điện hạ luôn luôn khoan dung độ lượng với người, kỷ luật nghiêm khắc, nếu thật là Ngu gia có lỗi thì tuyệt đối sẽ không thiên vị. Về điểm này Ngũ đệ cứ yên tâm là được!” Thanh âm Tiêu Vân Triệt từ từ truyền đến, trước sau vẫn dịu dàng như nước.

Tiêu Vân Bác chau mày nhìn Tiêu Vân Triệt nói: “Nhị ca luôn luôn đứng về phía Thái tử gia, tự nhiên sẽ nói thay cho Thái tử, về phần Thái tử có thật công chính nghiêm minh hay không còn cần phải xem xét lại đã.”

Muốn nói sang chuyện khác? Thường Hy lạnh lùng cười một tiếng, nhìn Tiêu Vân Bác nói: “Ngũ hoàng tử điện hạ, Thái tử gia có công chính hay không, chuyện này để ngày sau bàn tiếp, hôm nay chủ yếu là Ngu gia của nô tỳ bị các người khi dễ. Nô tỳ không cầu xin điều gì khác, chỉ cần Ngũ hoàng tử công chính nghiêm minh là tốt rồi. Hoàng thượng đã từng nói: kính già như cha, yêu trẻ như em, nô tỳ ngay cả chỉ là một dân chúng bình thường nhưng dưới chân thiên tử cũng không thể để cho người khác tùy ý khi dễ. Huống chi mảnh đất kia vốn là của nhà nô tỳ, chỉ bằng một câu không biết của tiểu công gia là có thể phàn hán vô tội rồi sao? Tiểu công gia rốt cục có công chính hay không còn cần phải xem xét lại!”

Sắc mặt Tiêu Vân Bác biến hóa, quát lên: “Chỉ là một nô tỳ nhỏ nhọ lại dám can rõ trước đại điện này? Đây là chỗ cô có thể nói sao?”

“Ngũ hoàng tử đúng là thiên hoàng quý trụ, khẩu khí cũng thật lớn!” Thường Hy châm chọc nói, quay đầu về phía Minh tông: “Hoàng thượng mỗi ngày vì việc nước mà hao tổn tâm tư, thường xuyên đối với bách quan nói ‘dân vi trọng, quân vi khinh’, đủ để thấy được Hoàng thượng đem tất cả bách tính đều yêu thương như con của mình. Nô tỳ không chỉ là một nô tỳ trong cung, hôm nay còn là người bị hại, chẳng lẽ Ngũ hoàng tử ngay cả con đường để dân nữ tìm kiếm công đạo cũng muốn chặn lại sao? Nếu là như vậy xin hỏi Ngũ hoàng tử, ngài hiểu như thế nào về ‘dân vi trọng, quân vi khinh’?”

Ánh mắt mọi người chợt lóe, sắc mặt Tiêu Vân Bác vô cùng khó nhìn, mấy lời này của Thường Hy là vô cùng có ý tứ rồi. Cần biết rằng nữ nhân không thể tham dự chuyện triều chính, chỉ có thể giúp chồng dạy con, hơn nữa nữ tử vô tài mới là đức. Nữ tử khuê phòng mà có được kiến thức như vậy thật là đếm trên đầu ngón tay.

Tiêu Vân Trác mỉm cười thích ý nhìn Thường Hy, hần chính là thích dũng khí không bao giờ lùi bước trên người nàng, so với nữ tử thì trác tuyệt, so với nam tử thì không hề thua kém. Nàng giống như một con tiểu hồ ly, bình thường thì vô hại, nhưng đừng có chọc nàng, đụng vào nàng thì hậu họa khôn lường. Tại sao nói hồ ly là loài động vật狡 hoạt, chính là bởi vì nó công kích vào lúc mà người tuyệt đối không ngờ tới, làm cho người không có cách nào để phòng.

Cùng lúc đó Chuyên Tôn Nhạc Đan nhìn Thường Hy cũng là vô cùng kinh ngạc. Hần vốn chỉ cho là Thường Hy có một chút thông minh nhỏ nhọ cho nên mới lọt vào mắt xanh của Hoàng thượng và Thái tử gia, cùng với tài khéo mồm khéo miệng của nàng không khỏi có chút quan hệ. Nhưng là bây giờ, trải qua tối nay, Chuyên Tôn Nhạc Đan biết mình thực sự là đánh giá quá thấp Thường Hy, đoạn chất vấn vừa rồi kia không phải là thứ mà cô gái bình thường có thể nói ra. Đây chính là có ý tứ, cố tình từ trong miệng nàng nói ra lại không khiến người khác sinh chán ghét, ngược lại còn cảm thấy nàng nhận hết uất ức, có thể làm được một bước này, Ngu Thường Hy tuyệt đối không phải là một nữ nhân đơn giản.

Chuyên Tôn Nhạc Đan giống như vừa phát hiện ra một trân bảo, ánh mắt nhìn Thường Hy cũng mang theo nóng bỏng. Bên cạnh hần cần một nữ nhân như vậy, một trí thông minh tuyệt đỉnh, biết tiến biết lùi cộng thêm với dung mạo khuynh nước khuynh thành, Ngu Thường Hy này đủ tư cách đứng bên cạnh hần, về

phần nữ nhân kia... Vô Thiện đại sư nói nàng ta vô cùng quan trọng, nhưng là nữ nhân đó có thật sự lợi hại được như Thường Hy không?

Hắn không thể xác định, nhưng là hắn cũng không từ bỏ việc tìm kiếm, hắn cần bất kỳ trợ lực nào giúp hắn đoạt lại thứ thuộc về mình.

Thần thái Minh tông có vẻ hơi mệt, ánh mắt nhìn Thường Hy lúc sáng lúc tối, khi nhìn đến Tiêu Vân Bác thì ánh mắt tối lại mấy phần, cuối cùng dừng lại trên người Sở Tự Nguyên, nói: “Sở Tự Nguyên, người vì xây một khu vườn mà hao tổn hết mấy phần công phu, người thật không biết chủ nhân của khối đất kia sao?”

196. Chương 200

Thân thể Sở Tự Nguyên run lên, quỳ ở trên mặt đất nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, thần thật sự không biết, nếu không cũng đã không làm chuyện như vậy!”

“Hoàng thượng, hắn nói láo!” Ngu Thụy Lâm lập tức phản bác, nhìn Sở Tự Nguyên nói: “Tiểu công gia, nhận bay qua để tiếng, gió thổi đến lưu vết, nhà thảo dân mặc dù coi đây là một khối đất hoang không dùng nhưng vẫn phải gia nhân đến trông coi. Thảo dân đã hỏi rồi, ngày đầu tiên tiểu công gia đến đã trông thấy gia tộc nhà chúng ta, cũng hỏi thăm rõ ràng mảnh đất này là của nhà ai. Nhưng ngày thứ hai tiểu công gia đến liền đem gia tộc nhà ta đã thương, vậy làm sao ngài lại không biết là khối đất kia có chủ?”

Sở Tự Nguyên nhìn Ngu Thụy Lâm ác độc nói: “Ngu Thụy Lâm người đừng nói hươu nói vượn, ta nào biết là gia tộc nhà người, rõ ràng đó chính là một đám điều dân!”

“Điều dân? Nếu là điều dân xin hỏi tiểu công gia thế nào không đem bọn họ giao cho nha môn mà tự ý bắt lại, qua mười mấy ngày mới thả người?” Chương Tứ Thần hỏi, sắc mặt tràn đầy tức giận!

Sở Tự Nguyên nhất thời nghẹn lời, Tiêu Vân Bác lại tiếp lời nói: “Điều dân đụng phải tiểu công gia, tiểu công gia đem bọn họ giam lại có cái gì không đúng? Cũng chỉ là một chút chuyện nhỏ không cần làm phiền nha môn!”

“Đúng, chính là như vậy!” Sở Tự Nguyên lại trở nên có chút phách lối nói, có người làm chỗ dựa hắn còn sợ gì?

“Tiểu công gia nếu nói người gia nhân nhà ta là điều dân, vậy xin hỏi bọn họ đắc tội chỗ nào với tiểu công gia?” Thường Hy không chút hoang mang hỏi, tỉnh táo, tận lực không để mình phần nộ mà mất hết phương hướng.

Nhất thời Sở Tự Nguyên nói không ra lời, Tiêu Vân Bác đang muốn nói chuyện thì Tiêu Vân Trác lại giành mở miệng trước, nhìn Ngu Thụy Lâm nói: “Gia nhân nhà người đang ở đâu?”

Ngu Thụy Lâm đã sớm có chuẩn bị, nói: “Bọn họ đang chờ ở ngoài cung, tùy thời có thể triệu kiến.”

Dù sao cũng đang có nữ quyến ở đây, không thích hợp đem bọn họ vào điện tra hỏi, Minh tông làm như vậy là có suy tính chu đáo. Vạn Thịnh là người phục vụ bên cạnh Hoàng thượng bao nhiêu năm nay, chưa từng thiên vị bất cứ một vị Hoàng tử nào, vì vậy để cho Vạn Thịnh đi hỏi khẩu cung là có thể tin tưởng được.

Sau khi Vạn Thịnh đi, trong đại điện lại rơi vào im lặng. Chiếm đất ngay dưới chân thiên tử không phải chuyện đùa, thần sắc Minh tông lúc này cũng có thể lý giải được. Mị phi bây giờ không dám nói chuyện, chỉ có thể lo lắng, không ngừng nháy mắt ra dấu với Anh quốc công, bà ta không rõ chân tướng sự tình, chỉ sợ nói giúp mà lại sinh lỗi.

Thường Hy theo sát Ngu Thụy Lâm thấp giọng hỏi thăm thân thể Ngu Thế Hùng. Chương Tứ Thần ở một bên an ủi nàng, hiển nhiên nhìn ra được bởi vì cha nàng bị tập kích mà vô cùng tức giận. Minh tông nhắm mắt không biết đang suy nghĩ cái gì. Tiêu Vân Trác nhìn bộ dáng Chương Tứ Thần quan tâm thăm hỏi Thường Hy mà cực kỳ chướng mắt, đáng nhẽ hôm nay không nên để Chương Tứ Thần vào cung.

Ánh mắt của Chuyên Tôn Nhạc Đan càng không ngừng nhìn tới nhìn lui, không biết là đang tìm kiếm cái gì. Thế nhưng sau khi nhìn thấy bộ dáng tức giận của Tiêu Vân Trác, lại theo ánh mắt hắn nhìn lại, trong

lòng bỗng dừng thoáng qua một tia... không thoải mái. Nam nhân kia tên là gì? Chương Tứ Thần đứng không? Khoảng cách so với Thường Hy gần như vậy làm cái gì? Quan hệ của bọn họ ra sao khiến Tiêu Vân Trác cũng có chút ghen tỵ? Hẳn tốt hơn là nên điều tra một chút mới được.

Tiêu Vân Bác cùng Sở Tự Nguyên không biết là đang thì thầm bàn bạc những gì, nhưng nhìn ra được giữa hai người có chút không thoải mái. Tiêu Vân Triệt và hai Hoàng tử còn lại là ngồi im bất động. Mấy vị hậu phi càng không cần phải nói, ai cũng mang theo chút tươi cười, họ chỉ mong Thường Hy và Mị phi đấu với nhau người chết ta sống, để cho bọn họ ngồi giữa ngư ông đắc lợi.

Rất nhanh sau đó Vạn Thịnh đã trở lại, cầm trong tay một xấp giấy, bước nhanh trình lên trước mặt Minh tông. Minh tông chậm rãi mở mắt, đưa tay cầm lấy bản lời khai, sau đó nhìn ngược lại Sở Tự Nguyên hỏi: “Người còn có cái gì để nói?”

Sở Tự Nguyên bị ánh mắt sắc bén của Minh tông nhìn đến, tim nhảy bùm bùm vài cái, do dự hồi lâu vẫn là cứng cổ nói: “Vi thần không có lời gì!”

Minh tông không vui hừ lạnh một tiếng, hẳn rõ ràng là muốn cho thêm một cơ hội, chỉ tiếc con lừa ngu ngốc kia nghe không hiểu, thôi vậy!

Xem xong bản cung, Minh tông ngược mắt nhìn Anh quốc công, nhàn nhạt hỏi: “Sở Dương, chuyện này người có biết hay không?”

Trong lòng Anh quốc công biết mọi chuyện không ổn, chỉ đành phải lắc đầu mà nói: “Vi thần cũng không biết. Hôm nay lên đại diện mới được nghe nói!”

Minh tông vươn tay đem bản cung đưa cho Vạn Thịnh, nói: “Cho Anh quốc công nhìn một chút, để hắn biết con trai tốt của hắn làm những gì!”

Anh quốc công neho neho mắt, run run rẩy rẩy tiếp nhận bản cung trong tay Vạn Thịnh, cúi đầu nhìn qua.

Đợi hắn nhìn xong, lúc này Minh tông mới hỏi tiếp: “Sở Tự Nguyên, trầm cho người một cơ hội cuối cùng, thành thật nói ra lý do người chiếm đất của Ngu gia. Nếu là không nói ra căn nguyên, hôm nay người cũng không cần ra khỏi đây nữa!”

Sở Tự Nguyên vụn vụn không nghĩ tới Minh tông lại có thể thẳng tay như vậy, trong lúc nhất thời thân mình càng run rẩy. Mị phi vừa thấy liền lập tức nói: “Hoàng thượng, Tự Nguyên còn quá nhỏ, nếu đã làm sai chuyện gì xin ngài giơ cao đánh khẽ, cũng chỉ là do người trẻ tuổi làm việc không biết nặng nhẹ...”

“Câm miệng!” Minh tông nhìn Mị phi, sắc mặt khiến người ta không đoán được, chỉ nghe hắn nói tiếp: “Bản thân mình khó bảo toàn còn bận tâm đến người khác?”

Mị phi nghe vậy thì nhất thời trên khuôn mặt không còn chút huyết sắc nào. Rất nhiều năm rồi Hoàng thượng không có nặng lời qua như vậy, làm cho lòng Mị phi một phen rơi xuống đáy cốc.

Anh quốc công vừa nhìn thấy một màn này cũng biết Minh tông thực sự tức giận, một cước đá vào thân con trai mình, giận dữ hét: “Tên súc sinh này, ở bên ngoài làm xằng làm bậy, gây nên nghiệp chướng. Đến tốt cung tại sao nhà người lại nhất định muốn chiếm khối đất hoang kia, nếu hôm nay người không nói rõ cẩn thận tự tay ta sẽ đánh chết người tên khốn kiếp này!”

Thường Hy cười lạnh trong lòng một tiếng, Anh quốc công mới vừa rồi còn một bộ dáng hiên ngang lắm liệt, lúc này lại hoàn toàn quay ngoắt lại, thật khiến người ta rửa mắt mà nhìn.

Chỉ là Thường Hy thật sự cũng có chút tò mò tại sao Sở Tự Nguyên tại sao nhất định phải chiếm bằng được khối đất kia nhà nàng?

Quay đầu nhìn về phía đại ca nhà mình, lại thấy Ngu Thụy Lâm căn bản không có nhìn về phía nàng, Chương Tứ Thần lúc này cũng đang nhìn thẳng, hình như hai người có ý tứ tránh né ánh mắt của nàng. Thường Hy càng phát tò mò, trong lòng hai người này nhất định có quỷ, quay đầu lại nhìn Tiêu Vân Trác, lại thấy hắn vẫn một bộ mặt đưa đám như cũ, chẳng lẽ là nàng suy nghĩ quá nhiều sao?

197. Chương 201

Sở Tự Nguyên bị một cước này của phụ thân mình làm cho phục hồi lại tinh thần, tựa hồ đã nhận ra có điều không đúng cho nên cũng không dám tiếp tục lừa gạt, chỉ đành phải nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, cách đây không lâu thần có nghe được một chuyện, năm đó sau khi Tấn vương chết đã từng lưu lại một phong mật thư, nói rằng hẳn trở nên điên cuồng đánh bạc cũng chỉ là giả, tất cả chỉ vì giữ được một mạng. Năm đó Tấn vương phát hiện ra một mỏ ngọc, thế nhưng tình cảnh lúc ấy hết sức hung hiểm cho nên việc khai thác ngọc chỉ đành phải để lại. Sau khi Tấn vương biết được đại nạn sắp đến liền để lại một phong thư nói ra chỗ cất giấu mỏ ngọc. Vì thần biết được chuyện này liền tiến hành điều tra chân tướng, cảm thấy mỏ ngọc kia rất có thể nằm tại khối núi hoang của Ngu gia, cho nên lúc này mới... Mới sinh lòng muốn đem đất hoang kia thu vào tay...”

Mọi người nghe vậy liền có chút giật mình, chuyện này họ chưa từng được nghe nói đến bao giờ. Phải nói Tấn vương dưới thời tiên đế cũng là một nhân vật rất nổi danh, người này phong lưu phóng khoáng, học rộng tài cao, là huynh đệ khác mẹ với tiên đế. Đến bây giờ vẫn không có ai dám khẳng định rốt cục năm đó Tấn vương có ý định tạo phản hay không? Dù sao sau khi tiên đế lên ngôi, Tấn vương liền trở nên cuồng ngạo, cả ngày dính vào cờ bạc, gia sản như núi chỉ trong công phu một năm liền tiêu tán sạch sẽ. Khối đất hoang này là do Ngu Thế Hùng dùng năm ngàn lượng bạc đổi lấy, thay Tấn vương trả nợ. Sau đó Tấn vương liền biến mất, có người nói ông ấy đã chết, có người nói ông ấy ẩn cư, lại còn có người nói Tấn vương đi đánh bạc không có tiền trả bị người ta đánh chết, tóm lại là tam sao thất bản, chuyện gì cũng có.

Sở Tự Nguyên nói ra chuyện này, còn nhắc đến vị Tấn vương thần bí kia, đừng bảo là Minh tông, tất cả mọi người trong đại điện đều sửng sốt, ánh mắt đảo quanh huynh muội Ngu gia. Nếu thật tại khối núi hoang kia có mạch ngọc thì đúng là phát tài, chỉ trong mấy ngày liền trở nên phú quý, ai không đỏ mắt?

Luật pháp của Đĩnh Nguyệt quốc quy định, phạm là đất thuộc về tư nhân thì tất cả mọi thứ trong đất cũng thuộc về họ. Khế đất của khối đất hoang này nằm trong tay Ngu gia, nếu phát hiện được mạch ngọc nằm trong khối đất hoang này thì theo luật pháp tất cả đều thuộc tài sản riêng của Ngu gia. Cho nên ở Đĩnh Nguyệt quốc không cho phép dân chúng bình thường được sở hữu riêng một ngọn núi, bởi vì mỏ vàng, mỏ bạc, mỏ quặng, mỏ sắt đều ở trong núi. Cho nên núi là tài sản của quốc gia. Trừ khi Hoàng đế ban riêng ột người thì nó mới thuộc về tài sản của người đó.

Ngọn núi trong tay Tấn vương này là do Thánh tổ Hoàng đế khi còn sống ban thưởng cho, sau đó Tấn vương lại đem nó về tay Ngu gia, theo luật pháp thì Ngu gia được quyền hưởng thụ. Thật ra thì nếu đó là một ngọn núi lớn, nói không chừng triều đình sẽ bỏ tiền ra mà thu mua về, nhưng là khối đất hoang này cho dù là núi nhưng cũng không phải rất cao, chỉ có mấy trăm mét, hơn nữa còn là núi đá không có tác dụng gì, cho nên triều đình cũng không để vào trong mắt.

Nhưng hiện tại phát sinh chuyện này đúng là ngoài dự đoán của mọi người. Cần biết rằng vàng bạc có giá, ngọc vô giá, nếu thật sự có mạch ngọc ở trong núi hoang này, lại xác thực được quyền sở hữu của Ngu gia, triều đình cũng không thể mạnh mẽ thu hồi, Ngu gia phú giáp thiên hạ cũng không còn xa nữa!

Cho nên trong lúc nhất thời huynh muội Ngu gia cũng có chút ngây dại, hai người liếc mắt nhìn nhau, cảm giác tim đập lợi hại. Ở nơi này là phú quý ngang trời thì đúng là một thanh đao đòi mạng.

Ngu gia không có năng lực trông chừng một tòa ngọc mạch như vậy, người đỏ mắt nhìn vào nhất định là không ít. Đến lúc đó chỉ cần có người vu một tội danh cho Ngu gia, triều đình lại có tâm thu hồi mạch ngọc thì Ngu gia coi như xong hoàn toàn rồi!

Thường Hy nháy mắt ra hiệu cho Ngu Thụy Lân, trong phút chốc hai huynh muội nhanh chóng quyết định một chuyện trọng đại, mạch ngọc này, không thể giữ! Nhưng là tòa ngọc mạch này cũng không thể giao cho Hoàng thượng, Hoàng thượng có nhiều nhi tử như vậy, không chừng nào đó lại ban ột người thì sao? Thường Hy khẽ cắn răng, nhìn Minh tông nói: “Hoàng thượng, nô tỳ có lời muốn nói!”

Minh tông khẽ nhíu mày, ngay sau đó cười nói: “Ngu Thượng nghi còn có gì muốn nói? Chuyện này trầm sẽ cho Ngu gia một cái công đạo. Tất cả mọi người đều nói trầm là minh quân, minh quân đương nhiên không thể làm ra chuyện tình của một hôn quân được!”

Thường Hy hé miệng cười cười, tâm tình trong lúc bất chợt mà trở nên khá hơn, âm ai trên mặt cũng tan hết, nói: “Hoàng thượng giữu cọt nô tỳ rồi. Nô tỳ là có điều muốn nói thật, không có một tia ý tứ khác!”

“Muốn nói cái gì thì người cứ nói đi.” Minh tông cười nói.

“Tạ ơn Hoàng thượng. Tòà núi hoang kia mấy năm trước phụ thân đã ban cho nô tỳ, bảo là muốn nô tỳ dùng làm đồ cưới.” Nói tới chỗ này Thường Hy giống như có chút ngượng ngùng, sắc mặt ửng hồng như hoa đào, sáng ngời chói mắt mọi người: “Núi hoang này mặc dù không thể trồng lương thực nhưng lại dựa lưng vào một con sông, nô tỳ từ nhỏ đã yêu thích nước, cha của nô tỳ nói muốn xây dựng ở đây một tòà thủy tạ, còn muốn xây thêm một vườn hoa. Người bình thường vốn là sẽ không tốn nhiều tiền của vì nữ nhi như vậy, nhưng là sau khi nô tỳ ra đời, phụ thân của nô tỳ thương nô tỳ còn hơn ba vị ca ca mấy phần, phàm là chuyện nô tỳ muốn thì đều cố hết sức đi làm. Cho nên tòà núi hoang kia đã thuộc về nô tỳ rồi!”

Mị phi nghe đến đó thật là hối hận muốn chết, ban đầu nếu như khăng khăng giữ ý kiến đem Thường Hy cho con trai mình thì một tòà quặng ngọc lớn như vậy chẳng phải bây giờ đã thuộc về bọn họ sao? Nhưng bây giờ Ngu Thường Hy còn chưa có lập gia đình, vẫn còn chưa muộn, có số tiền kia, về sau nhi tử làm việc cũng dễ dàng hơn!

Trong mắt Minh tông bất chợt lóe lên một nụ cười, Thường Hy này thật đúng là hần không có nhìn lầm, trong nháy mắt đã nghĩ ra được chủ ý như vậy, cũng thật khó cho nàng!

“Nếu đã là của nô tỳ thì nô tỳ có quyền xử trí. Mặc dù có quặng ngọc chỉ là một lời đồn đại nhưng là nô tỳ tuyệt đối không dám chiếm giữ một mình. Kể từ khi nô tỳ vào cung đến nay đã nhận được nhiều hoàng ân, hôm nay Ngu gia thoát khỏi thương tạ, tất cả đều là ân điển của Hoàng thượng, cho nên nô tỳ liền mượn hoa dâng phật, đem tòà núi hoang này dâng tặng Hoàng thượng. Là núi hoang cũng tốt, mạch ngọc cũng vậy, từ giờ đều trở thành của Hoàng thượng rồi!” Thường Hy nói tới chỗ này liền xoay người nhìn về phía Ngu Thụy Lâm, Ngu Thụy Lâm liền lấy trong ngực ra một tờ giấy đưa cho Thường Hy.

Thường Hy gơ hai tay lên cao, nói: “Khê đất ở chỗ này, xin Hoàng nhìn vào một mảnh thành tâm của nô tỳ mà nhận lấy, cũng coi đó là Ngu gia, nô tỳ liền đối với Hoàng thượng vô cùng cảm kích.”

Hành động này của Thường Hy xác thực đều làm cho tất cả mọi người bị chấn động, chưa từng thấy qua có người đem tiền đầy ra, là ngu hay bị điên rồi?

198. Chương 202

Thần sắc Tiêu Vân Trác không thay đổi, tựa hồ đối với phản ứng của Thường Hy đã sớm dự liệu được, Thường Hy thông minh như vậy làm sao lại không biết được tòà ngọc mạch này là bùa đời mạng của Ngu gia? Nhưng là nàng nhanh như vậy có thể quyết định đem đồ giao ra đây, phần quả quyết này khiến nhiều người khâm phục, cần biết rằng không phải ai cũng có thể dễ dàng từ bỏ được khối lợi ích khổng lồ này!

Nhưng quan trọng nhất là hai điểm. Thứ nhất, Thường Hy nữ nhân tiểu hồ ly giáo hoạt này bảo đây là đồ cưới của nàng, Hoàng thượng nếu như nhận lấy thì sau này ắt hẳn phải tặng lại nàng một phần đại lễ làm đồ cưới thay thế. Thứ hai, Thường Hy chỉ là một cô gái nhỏ nhưng lại có thể vô tư đem quặng ngọc giao tặng cho triều đình, vừa đúng cùng với hành vi lấy quyền mưu tư, chiếm đoạt gia sản người khác của Sở Tự Nguyên là hoàn toàn đối lập, buộc Hoàng thượng nhất định phải cho Ngu gia một ân tình thật lớn. Còn nữa, có mạch ngọc ở đây làm bằng chứng, Hoàng thượng dù có muốn trừng phạt thật nặng Sở Tự Nguyên thì Mị phi cũng không nói lên lời. Đây là cơ nào đối lập a, một đại công vô tư, một ích kỷ độc ác!

Không thể nói một chiêu này của Thường Hy nhìn ngoài thì có vẻ như là ngu ngốc nhưng thật ra lại ỉnh vô cùng, vừa đem mầm họa của Ngu gia hóa giải thành vô hình, lại khiến cho địa vị của Ngu gia trong lòng Hoàng thượng cao thêm một tầng. Cùng lúc đó, Tiêu Vân Trác cảm thấy được dường như Thường Hy đang đánh cuộc một lần, nàng đánh cuộc tấm lòng nhân ái công chính của Hoàng thượng. Nếu như Thường Hy thắng, như vậy tòà ngọc mạch này sẽ không ngoài sở liệu của nàng là Hoàng thượng sẽ không cần. Có thể muốn, có tư cách muốn, dám muốn cũng chỉ có mình hần rồi!

Nếu như núi hoang kia thật có mạch ngọc, đó không khác nào là trợ lực cực lớn đối với hần, đối phó với đám đại thần cổ đầu tường kia sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, có thể mai xui quỷ khiến, bảo gì làm nấy. Tiêu

Vân Trác nghĩ tới đây cũng có chút khản trương, những năm gần đây phụ hoàng đối với hắn rất lạnh nhạt, ông ấy có thể ban tòa ngọc mạch này cho hắn sao?

Minh tông ngăn lại động tác của Vạn Thịnh muốn đi cầm khế đất, nhìn Thường Hy hỏi: “Người thật muốn dâng cho triều đình?”

Thường Hy kiên định nói: “Dạ!”

Minh tông cười hòa hoãn, nhìn Thường Hy nói: “Tấm lòng trung thành này của ngươi đối với triều đình khó mà có được, Ngu gia của các ngươi có thể từ bỏ phú quý này cũng khó mà có được. Chỉ là, trăm cũng không phải là già mà hồ đồ, vật này thủy chung vẫn của Ngu gia là được rồi, cha ngươi cho người thì chính là của ngươi. Người dâng cho trăm, tương lai thời điểm ngươi xuất giá trăm lại phải cấp cho người đồ cưới, lại còn nợ ngươi một phần ân tình. Ân tình hay khoản nợ này trăm vẫn là không nên nhận! Như vậy đi, bây giờ ngươi là người của Đông cung, khế đất này cứ giao cho Thái tử, khi nào ngươi xuất giá thì Thái tử sẽ cấp đồ cưới cho ngươi!”

Mọi chuyện cứ chuyển biến đột ngột như vậy, thần sắc trên mặt mọi người thay đổi liên tục, ai biết được Hoàng thượng cứ như vậy mà giao tòa ngọc mạch kia cho Thái tử. Đều nói Hoàng đế đối với Thái tử lạnh khốc vô tình, hôm nay xem ra cũng chưa chắc. Nhất là Mị phi, quả thật là như muốn ngắt đi, nếu Thái tử thật chiếm được tòa ngọc mạch này thì về sau muốn động vào hắn càng thêm khó khăn.

“Về phần đồ cưới, nếu như núi hoang kia thật sự có mạch ngọc thì sẽ cho ngươi ba phần lợi. Thái tử thấy thế nào?” Minh tông quay đầu nhìn Tiêu Vân Trác, giọng điệu vẫn lạnh nhạt trước sau như một.

Khối đá lớn trong lòng Tiêu Vân Trác như được giải tỏa, quả nhiên bị hắn đoán đúng, chẳng qua là nội tâm vẫn có cảm giác kỳ quái, không nghĩ tới phụ hoàng cứ như vậy mà làm theo suy nghĩ của Thường Hy, càng không nghĩ tới ông ấy cư nhiên thật sẽ đem tòa núi hoang này cho hắn, trong lúc nhất thời trong lòng không biết là cảm giác gì, chát chát rồi lại có chút ngọt!

“Nhi thần cẩn tuân ý chỉ của phụ hoàng. Ngu Thượng nghi hành xử chí công vô tư như thế thật đúng là không thua gì đáng mảy râu. Chẳng qua là... Núi hoang này vẫn nên dâng cho triều đình mới thỏa đáng, kính xin phụ hoàng suy nghĩ lại!” Tiêu Vân Trác đương nhiên là muốn quặng ngọc, nhưng là hành xử phải khôn khéo một chút.

Minh tông thần nhiên nói: “Trăm đã quyết rồi, ngươi không cần nhiều lời. Ngu Thượng nghi vốn là người của Đông cung, đưa cho ngươi cũng là hợp tình hợp lý!”

Tiêu Vân Trác lúc này mới lên tiếng tạ ơn rồi lui lại phía sau. Thường Hy cũng là thở phào nhẹ nhõm trong lòng, năng đánh cuộc một phen, kết cục là năng đại thắng. Lão thiên gia đúng là có mắt, phân rõ được người tốt người xấu!

Mạnh Diệp Vũ cùng Phùng Lương để từ đầu tới cuối không nói chuyện được một phần, yên lặng xem cuộc vui, lúc này nghe thấy vậy thì cực kỳ không thoải mái trong lòng. Tiêu Vân Trác đối với Thường Hy đã đủ đặc biệt rồi, lần này có thêm mỏ ngọc còn không nâng nâng trên bàn tay?

Chỉ là thật may Hoàng thượng không có tứ hôn, còn khiến Thái tử gia chuẩn bị đồ cưới cho Ngu Thường Hy, xem ra là không có ý định để Ngu Thường Hy đi theo Thái tử gia, hai người cũng liền chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

Minh tông quét mắt nhìn mọi người một cái, mở miệng nói: “Mị phi khẩu trừ dụng độ của Đông cung, quan báo tư thù, đức hạnh không đủ, giáng xuống làm Chiêu nghi, cấm bế nửa tháng. Sử Tự Nguyên chiếm đoạt tài sản của dân chúng, hành hung ngoài đường phố, coi rẻ vương pháp, phế bỏ phẩm vị. Anh quốc công quân giáo không nghiêm, bao che con cháu, giáng từ Công tước xuống làm Hầu tước!”

Lúc này Hoàng thượng đang thịnh nộ ai dám đi cầu cạnh? Mị phi cặp mắt vô thần ngả trên mặt đất, bà bây giờ không còn là Mị phi rồi, trở thành Sở Chiêu nghi, trong lúc nhất thời đúng là khó có thể khiến cho người ta tiếp nhận. Đều là do Ngu Thường Hy chết tiết kia, thù này nhất định phải báo!

Đại diện im lặng, yên tĩnh, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, mọi người cho rằng việc này đã xong rồi, ai ngờ Minh tông lại nói tiếp: “Tuổi trăm đã cao, mấy vị Hoàng tử đều đã thành hôn, theo quy củ cũng nên phong vương xuất cung rồi. Chúng Hoàng tử nghe chỉ!”

Tiêu Vân Dật, Tiêu Vân Triệt, Tiêu Vân Thanh còn có cả Tiêu Vân Bác đều sưng sốt, tin tức này quá đột ngột khiến cho bọn họ ứng phó không kịp, bất đắc dĩ chỉ đành phải quỳ xuống đất, cùng đồng thanh nói: “Nhi thần tiếp chỉ!”

“Trẫm sắc phong Đại hoàng tử Tiêu Vân Dật là Trường Tín vương, Nhị hoàng tử Tiêu Vân Triệt là Đông Lăng vương, Tam hoàng tử Tiêu Vân Thanh là Vi An vương, Ngũ hoàng tử Tiêu Vân Bác là Hải Hà vương. Một tháng sau xuất cung về vương phủ của từng người, khâm thủ!”

“Nhi thần tiếp chỉ!” Bốn người cùng nói. Tiêu Vân Dật và Tiêu Vân Bác hiển nhiên là không có cam lòng. Tiêu Vân Triệt chỉ mỉm cười thản nhiên không nhìn ra điều gì khác, chỉ có Tiêu Vân Thanh là thật cao hứng, xuất cung rồi không cần mỗi ngày nhìn mẫu phi và nương tử của mình tranh đấu, cuộc sống thật tốt đẹp a!

Hoàng đế dẫn đầu đi ra khỏi đại điện, Dương tuyển thị vẫn như cũ hầu hạ ở một bên. Thường Hy lấy tay sờ sờ bụng mình một cái, nhìn nằng. Dương tuyển thị gật đầu rồi nhanh chóng bước đi.

Hoàng đế vừa đi thì đám hậu phi cũng lần lượt cất bước, trong đại điện chỉ còn có đám Vương gia mới nhậm chức, tia lửa bắn ra bốn phía vây xung quanh Tiêu Vân Trác không biết nói cái gì. Thường Hy đi cùng Ngụ Thụy Lân và Chương Tứ Thần, đang muốn trở về thì lại bị Chuyên Tôn Nhạc Đan gọi lại.

199. Chương 203: Hơi Dấm Bay Đầy Trời.

Thường Hy nghe được thanh âm của Chuyên Tôn Nhạc Đan thì từ từ xoay người lại, có chút không tự nhiên nhìn hắn, sau đó khom lưng hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Minh vương điện hạ!”

Chuyên Tôn Nhạc Đan nhìn thấy Thường Hy dùng thái độ xa cách với mình mà có chút ưu thương, nhất thời trên mặt treo lên một tầng sầu bi, nhẹ giọng hỏi: “Ngay cả cô cũng muốn xa lánh ta sao? Nhất định là cô giận ta lần trước đã giấu cô, đúng hay không?”

Thường Hy sưng sốt nói: “Nô tỳ nào dám tức giận, ngài là Minh vương điện hạ tôn quý, tôi chỉ là một nô tỳ nhỏ nhỏ, nào có tư cách tức giận?”

Mặc dù trong miệng nói không tức giận nhưng thần sắc bộ dáng đều tỏ vẻ ta đây không giận mới là lạ. Thường Hy nhớ tới đó cũng có chút căm tức, cảm giác như mình là đứa ngốc bị lừa gạt!

Chuyên Tôn Nhạc Đan nghe vậy thì cảm thấy giống như bị thương hại, ngẩng đầu nhìn Thường Hy, khuôn mặt tái nhợt nay càng không có chút huyết sắc nào, nhìn thẳng nằng, cặp mắt tự giễu nói: “Minh vương điện hạ? Minh vương điện hạ này có gì tốt, ngàn dặm xa xôi tới Đỉnh Nguyệt quốc nhưng cũng chỉ là một con tin bị vứt bỏ thôi!”

Thanh âm của Chuyên Tôn Nhạc Đan tràn đầy đau thương, ở dưới ánh trăng bạc, trong gió đêm thê lương này thế nhưng lại làm cho Thường Hy cảm thấy lòng ê ẩm, có chút hối hận vừa rồi nằng đã quá nặng lời, nhất thời đau lòng, vội vàng nói: “Thật ra thì cũng không phải thực sự tức giận, không có nghĩ đến anh thật là Hoàng tử của Minh Khái quốc. Ngày đó thời điểm gặp anh, biết được tên họ của anh thì nên nghĩ ra mới đúng, cũng là do tôi sơ sót, không trách được anh!”

Thường Hy vô tình mà giải vây cho Chuyên Tôn Nhạc Đan. Hành lang bên ngoài Cảnh Tuyên điện, gió đêm nhẹ thổi, ánh vàng của đèn cung đình càng làm àn đêm tăng thêm mấy phần mỹ cảm mông lung. Thường Hy tựa người vào lan can, trên khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo vài tia áy náy.

“Ta không muốn nói ra thân phận của mình là vì sợ cô cũng giống như những người khác, sau khi biết được liền rời xa ta, tránh ta như tránh thú dữ. Thật ra cũng không thể trách người khác, ta là con tin ngoại quốc, lại mang trọng bệnh trong người, ai sẽ muốn cùng ta thân cận đây?” Nói xong, thanh âm của Chuyên Tôn Nhạc Đan lại càng phai nhạt, mặc dù đau lòng nhưng không gây cho người ta cảm giác mềm yếu.

“Tôi mới sẽ không!” Thường Hy bật thốt lên, nhìn khuôn mặt của Chuyên Tôn Nhạc Đan nói: “Tôi mới không phải là người nông cạn, là người khác nước thì thế nào? Trên vai anh gánh vác sứ mệnh hòa bình của hai nước, là một người vĩ đại. Thân thể anh yếu đuối thì thế nào? Nghỉ ngơi lâu ngày liền tốt lắm. Tựa như thời điểm trước kia tôi chỉ là thân phận nữ nhi của thương nhân, vô cùng tiện lợi, nhưng là từ nhỏ cha tôi

đã nói cho tôi biết, con người có thể không nông nhênh nhưng không thể không có ngạo khí. Người khác xem thường người đó là cách nhìn của họ, nhưng chính người tự xem thường mình thì lúc đó cũng không cần sống!”

Ánh mắt của Chuyên Tôn Nhạc Đan nhất thời sáng lên, nhất thời cao hứng nói: “Cô thật sự nghĩ như vậy? Sẽ không cảm thấy ta là người vô dụng sao?”

“Dĩ nhiên, tôi cảm thấy thật ra anh là người rất có dũng khí, dám đến một quốc gia xa lạ. Tôi nghĩ... anh đến đây cỡ khoảng mười năm rồi đi? Vậy thời điểm đến đây anh còn rất nhỏ đấy!” Thường Hy nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan, thanh âm không tự chủ được mà mang theo thương tiếc. Thân phận của Chuyên Tôn Nhạc Đan ở đây tuy được xưng là Hoàng tử nhưng thật ra chính là con tin, nếu Minh Khảm quốc có bất kỳ hành động đáng ngờ nào đối với Đỉnh Nguyệt quốc thì tính mạng của Chuyên Tôn Nhạc Đan cũng khó mà giữ được. Làm con tin chính là một chuyện vô cùng đau xót, cũng khó trách mỗi lần Thường Hy nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan đều cảm thấy hần không vui vẻ gì.

Chuyên Tôn Nhạc Đan vốn chính là muốn để mình ở thế yếu, kéo lấy sự đồng cảm của Thường Hy để xóa dần khoảng cách hai người, nhưng là lời nói chân thành của Thường Hy khiến cho hần vô cùng cảm động. Chưa bao giờ có người an ủi hần, khích lệ hần, tán dương hần, cho hần thêm mấy phần dũng khí, để cho hần cảm nhận được một chút ấm áp nơi đất khách quê người này.

“Phụ hoàng ta có mười bốn nhi tử, ta đứng hàng thứ ba. Mẫu thân của ta – Đan phi, đã từng là phi tử được phụ hoàng sủng ái nhất, nhưng sau lại bị người ta hãm hại dẫn đến luân lạc nơi lãnh cung, mà ta từ khi mười tuổi đã bị đưa tới Đỉnh Nguyệt quốc làm con tin, hôm nay toàn bộ đã mười năm rồi. Mười năm này ta không hề nhận được một bức thư, không nhận được một tiếng thăm hỏi. Ngày đó gặp cô, đó là lần đầu tiên có người nói chuyện với ta nhiều như vậy, cũng là người đầu tiên dùng ánh mắt tinh khiết như thế nhìn ta, cho nên trong lúc nhất thời ta thể nhưng không dám nói cho cô biết thân phận của ta. Ta chỉ sợ cô cũng giống như những người khác, biết được thân phận của ta liền trốn tránh. Ta vẫn hy vọng ở chỗ này có được một người bạn, một người không quan tâm đến thân phận của ta mà thẳng thắn làm bằng hữu.” Chuyên Tôn Nhạc Đan nhìn Thường Hy, trong con ngươi thật sâu có thêm vài phần cầu khẩn, trong chớp mắt hần đã quên việc phải lợi dụng nàng, hần là thật tâm hy vọng có thêm một người bạn, xóa đi sự cô độc suốt mười năm qua.

Thường Hy ngẩng đầu nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan. Ở trong sinh mệnh của nàng chưa bao giờ gặp qua người yếu ớt không chỗ nương tựa như vậy, nghĩ đến phụ hoàng của hần thật là ghê tởm, cho nên vội vàng nói: “Anh yên tâm, tôi sẽ không trốn tránh. Ở trong lòng của tôi chúng ta sẽ mãi là bằng hữu, một người bạn lúc tôi lạc đường mà chỉ dẫn phương hướng. Tôi sẽ vĩnh viễn nhớ anh, sẽ không bao giờ xa lánh anh!”

“Thật sự? Cô không phải gạt ta?” Một đại nam nhân hai mươi tuổi thế nhưng thời điểm nói ra điều này lại giống như tiểu hài tử, đôi mắt lóe sáng như sao đêm trên bầu trời, nhìn cho đến khi Thường Hy gật đầu mới thôi.

Thời điểm Tiêu Vân Trác đi ra khỏi cửa đại điện tìm kiếm, Thường Hy đây là chạy đi đâu, nàng sẽ không nói một tiếng với hần mà đã chạy về Đông cung chứ? Nhìn chung quanh một chút lại thấy được phía xa xa Thường Hy đang đưa lưng về phía hần cười nói với Chuyên Tôn Nhạc Đan.

Dần dần lại gần thì nghe được rõ ràng tiếng nói chuyện của bọn họ. Tiếng Thường Hy cười khê dưới ánh trăng màu bạc, trong bóng đêm yên tĩnh này nghe càng thêm thanh thúy, giống như hạt châu rơi trên mâm ngọc, cực kỳ dễ nghe.

“Minh Khảm quốc thật sự khắp nơi đều là nước sao? Vậy cung điện của các anh cũng là ở trên mặt nước sao? Tôi thật sự vô cùng thích nước, chỉ tiếc lại không biết bơi lội, lần trước rơi xuống nước thiếu chút nữa chết chìm!”

“Minh Khảm quốc đa số là nước bao phủ nhưng cung điện của chúng ta không phải tất cả đều ở trên nước, vẫn có một bộ phận xây trên đất bằng. Khi nào cô đến ta sẽ dẫn cô đi tham quan một chút, cô nhất định sẽ thích nơi đó. Hà điệp la quần nhất sắc tài. Phù dung hương kiêu lưỡng biên khai. Loạn nhập trì trung khán bất kiến. Văn ca thủy giác hữu nhân lai...”

(*Lá sen và quần lụa cùng một màu,

Hoa sen nghiêng về gương mặt, hai bên cùng nở.

Trong ao lặn lội nhìn không thấy,

Nghe tiếng hát mới nhận ra là có người)

Thường Hy chưa cần nhìn thấy đã tưởng tượng được khung cảnh vô cùng xinh đẹp, hé miệng nói: “Chờ khi nào tôi xuất cung nhất định sẽ đến đó xem, chẳng qua là còn phải đợi những sáu năm, thật muốn thời gian bay nhanh...”

Gương mặt Tiêu Vân Trác xanh mét, không nghĩ tới hai người cư nhiên ở chỗ này tình thơ ý họa, lại còn nói muốn cùng nam nhân khác đi đến quốc gia của hắn, nghĩ tới đây chỉ cảm thấy nửa bình dấm trong lòng hắn dâng trào a dâng trào, thật sự không nhịn được nữa, trầm giọng hỏi: “Ngu Thượng nghi, cô muốn đi nơi nào?”

200. Chương 204

Thường Hy đang trong lúc cao hứng nên nhất thời không nhận ra thanh âm của Tiêu Vân Trác, cũng không quay đầu lại mà cười nói: “Đi Minh Khải quốc a! Nhạc Đan nói nơi đó có vô cùng nhiều hoa sen, nghĩ đến cảnh tượng trời xanh ngắt, lá sen xanh ngắt ta liền thật muốn đi!”

Chuyên Tôn Nhạc Đan nâng lên nụ cười vô hại, nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Thái tử điện hạ cũng tới. Không nghĩ tới Thường Hy lại yêu thích nước như vậy. Ở Minh Khải quốc nhiều nhất là sông nước, đợi đến khi Thường Hy xuất cung cũng là thời điểm ta trở về, hai người cùng nhau làm bạn đường rất tốt!”

Hai người làm bạn? Nói thật là mập mờ! Tiêu Vân Trác lạnh lùng nói: “Minh vương điện hạ thật là hăng hái, chỉ sợ đến lúc đó Ngu Thượng nghi chưa chắc đã đi được!”

Thời điểm Thường Hy nghe được Chuyên Tôn Nhạc Đan nói đến Thái tử điện hạ liền xoay người lại, vừa nhìn thấy Tiêu Vân Trác thì treo lên bộ mặt tươi cười đi tới, một khi muốn cầu cạnh thì phải hạ mình cho nên nàng đưa tay kéo ống tay áo Tiêu Vân Trác, mang theo âm điệu ngọt như mật nói: “Thái tử gia, đến lúc đó nếu như anh có thời gian thì hãy đi cùng tôi a, chèo thuyền du ngoạn, uống rượu ngắm hoa rơi, cười nhìn xuân sắc muộn, tiêu dao ở trên đời, chẳng phải là vô cùng sung sướng?”

Trong nháy mắt Chuyên Tôn Nhạc Đan có một chút mất hồn, không nghĩ tới Thường Hy lại cư nhiên nói ra những lời thân mật cùng Tiêu Vân Trác như vậy. Tiêu Vân Trác cũng là ngoài ý muốn, nhìn nét mặt cực độ hưng phấn của nàng cũng không nở cự tuyệt, theo bản năng nói: “Được!”

Lời vừa ra khỏi miệng cũng có chút sững sốt. Thường Hy tựa hồ còn chưa phát hiện ra dị thường của Tiêu Vân Trác, nhẹ nhàng lay động ống tay áo của hắn, nói: “Tôi nhớ kỹ rồi nha, không cho anh về sau lại chối, Minh vương điện hạ là người làm chứng đấy!”

Chuyên Tôn Nhạc Đan cười khổ một tiếng trong lòng, xem ra địa vị của Tiêu Vân Trác trong lòng Thường Hy là chắc chắn vô cùng, hiện tại Thường Hy đối với hắn chẳng qua là thương hại mà thôi. Đối với Tiêu Vân Trác, ngay cả Thường Hy cũng chưa phát hiện ra tình cảm đó, nhưng là Chuyên Tôn Nhạc Đan nhìn ra được, hai người đã không còn là quan hệ bình thường giữa nô tỳ và chủ tử nữa.

Thử hỏi Tiêu Vân Trác đã từng để một nữ nhân đến gần hắn như vậy bao giờ chưa? Làm sao lại không thèm để ý chút nào để cho nàng nắm ống tay áo của hắn? Lại càng không thấy Tiêu Vân Trác kiên nhẫn đối với một ai như vậy! Chuyên Tôn Nhạc Đan ở Đỉnh Nguyệt quốc này đã mười năm rồi! Mười năm, có rất nhiều chuyện hắn biết quá rõ ràng!

“Dạ, tiểu vương sẽ vì Thường Hy làm chứng, Thái tử điện hạ sẽ không nuốt lời chứ?” Chuyên Tôn Nhạc Đan làm như cố ý vô tình mà trực tiếp gọi tên Thường Hy, trong lời nói thật là vô cùng thân mật!

Tiêu Vân Trác ngược mắt nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan, lại quét qua gương mặt vẫn còn hưng phấn của Thường Hy, trong lúc bất chợt có chút hiểu, Ngu Thường Hy nữ nhân ngu ngốc này vẫn còn chưa biết Chuyên Tôn Nhạc Đan là có ý với nàng. Mà Chuyên Tôn Nhạc Đan này lại cố ý gọi thân mật tên của nàng trước mặt hắn, chắc hẳn là đang muốn xác định thái độ của hắn đối với Thường Hy!

Nghĩ tới đây, Tiêu Vân Trác khôi phục lại sự tỉnh táo thường ngày, trưng ra bộ mặt lạnh lùng, nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan nói: “Quân vô hí ngôn, đến lúc đó còn nhờ Minh vương điện hạ làm người dẫn đường cho chúng ta, thế nào?”

Chuyên Tôn Nhạc Đan thầm thở dài trong lòng một tiếng, Tiêu Vân Trác thật đúng là một nhân vật không tầm thường, trong chớp mắt đã nhìn thấu ý đồ của hắn, còn phản lại một quân. Nếu có thể cùng hắn hợp tác thì cơ hội soán vị của hắn càng thêm chắc chắn, chẳng qua là Thường Hy... Nghĩ tới đây lại thở dài thêm một lần, anh hùng khí đoản nữ nhi tình trường! (đại ý là một khi vương bận vào tình yêu nam nữ thì ý chí phấn đấu của người đàn ông cũng tiêu tan).

“Đương nhiên, tiểu vương nguyện ý, dù sao Minh Khải quốc cũng vô cùng hiếu khách!” Giờ phút này Chuyên Tôn Nhạc Đan ngoại trừ sắc mặt có hơi tái nhợt một chút thì khí thế cả người cũng không hề thua kém Tiêu Vân Trác.

Thường Hy kinh ngạc nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan, cảm thấy lúc này đây hắn vô cùng xa lạ. Ở trước mặt nàng, Chuyên Tôn Nhạc Đan luôn là một dạng làm cho người ta cảm thấy ưu thương, nhưng là đối diện với người khác, hắn luôn là sống lưng thẳng tắp, chí khí cao ngạo, cái này nàng cũng có chút hiểu!

Chuyên Tôn Nhạc Đan mặc dù là con tin nhưng vẫn là Hoàng tử của Minh Khải quốc, hắn đại diện cho Minh Khải quốc, không thể để cho người khác coi thường hắn. Cho nên trong mọi hoàn cảnh, dù thế nào đi chăng nữa hắn cũng sẽ cố gắng bảo vệ tôn nghiêm của mình. Chuyên Tôn Nhạc Đan này càng làm cho Thường Hy cảm thấy thương tiếc rồi!

Nhưng là khi nghe đến Tiêu Vân Trác đáp ứng sẽ cùng nàng đi Minh Khải quốc, phần tâm tình này chậm rãi tan biến, nháy đôi mắt to sáng ngời nói: “Tôi nhưng nhớ lúc này anh đã đồng ý với tôi đấy. Chờ thời điểm xuất cung chúng ta nhất định phải đi, đến lúc đó không cho phép anh kiếm cớ không đi!”

Tiêu Vân Trác nghe được lời nói bá đạo như vậy của Thường Hy thế nhưng cảm thấy cực kỳ vui vẻ, đây mới là Ngu Thường Hy mà hắn quen thuộc, gật gật đầu nói: “Sắc trời không còn sớm, nên trở về rồi!” Nói tới chỗ này lại quay đầu nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan: “Minh vương điện hạ, bản Thái tử cáo từ trước. Ngày khác nếu có thời gian xin mời đến Đông cung, chúng ta nói chuyện tiếp!”

Chuyên Tôn Nhạc Đan cười nhẹ một tiếng, nói: “Cung kính không bằng tuân mệnh, ngày khác nhất định tới thăm!”

Thường Hy cũng không nói gì nhiều, dù sao giữa Tiêu Vân Trác và Chuyên Tôn Nhạc Đan, lớn thì là việc hai nước giao bang, nhỏ thì là chuyện giữa các vương tử, một nô tỳ nho nhỏ như nàng không thể chen miệng vào. Nếu là tán gẫu lẫn nhau nàng còn có thể nói đôi câu, nhưng mà tình huống hiện tại là cái gì thế này?

Tiêu Vân Trác cảm thấy rất chói tai. Trong lòng hắn đã cảm thấy Chuyên Tôn Nhạc Đan đáp ứng sáng khoái như vậy nhất định là vì Thường Hy, vì vậy lại có điểm hối hận mình nhanh miệng, đang tự nhiên lại mời hắn làm cái gì, nếu như tùy tiện gặp mặt ở chỗ khác còn được. Nghĩ tới đây trong lòng buồn bực mấy phần nhưng là vẫn lễ độ cáo từ.

Thường Hy cùng Chuyên Tôn Nhạc Đan chào tạm biệt xong liền theo sau người Tiêu Vân Trác đi về. Chuyên Tôn Nhạc Đan đứng ở chỗ đó, cứ như vậy nhìn thân ảnh bọn họ từ từ biến mất ở khúc quanh. Hắn thấy rõ ràng bọn họ vừa đi vừa nói chuyện, Thường Hy thỉnh thoảng quay đầu, nụ cười sáng rõ của nàng dưới ánh trăng mờ mờ lung lung kia dường như đã khắc sâu vào đáy lòng hắn!

Dịch Dương từ trong bóng tối đi ra, nhìn con người tinh mịn của Chuyên Tôn Nhạc Đan, nói: “Thiếu chủ, chúng ta trở về đi. Trời lạnh, cần thận thân thể của ngài!”

“Dịch Dương, ta hình như đã thích nàng...” Chuyên Tôn Nhạc Đan như có chút mất mát nói, khuôn mặt lộ ra chút dịu dàng, lại không giấu nổi bi thương nhàn nhạt...

Toàn thân Dịch Dương cứng đờ, khẽ cắn răng nói: “Thiếu chủ, ngài vẫn nên chặt đứt ý niệm này, đối với nàng hay đối với ngài đều tốt!”

201. Chương 205

Sau yến hội đêm trung thu, cả hậu cung đều lu bù công việc. Bốn vị vương gia đều phải xuất cung về vương phủ của từng người, vì vậy tất cả các nơi đều bận rộn dọn dẹp hành lý. Mặc dù người đến người đi nhưng vẫn vô cùng khiêm tốn, nhìn thấy người của Đông cung vẫn phải cung kính mấy phần.

Đang ở thời điểm mấy vị vương gia chuẩn bị xuất cung, một ngày trời trong nắng ấm, bên cạnh hồ Thiên Hà lại xảy ra một chuyện làm người ta không thể ngờ được.

Sở Chiêu nghi trong lúc vô tình mà gặp Dương tuyền thị bên cạnh hồ Thiên Hà, không hiểu vì sao Sở Chiêu nghi lại động thủ đánh Dương tuyền thị. Kết quả Dương tuyền thị bị Sở Chiêu nghi đánh ngã trên mặt đất, nhất thời sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hô to đau bụng.

Vì vậy cung nữ thái giám đi theo không dám chậm trễ, vội vã mời thái y, lại đem Dương tuyền thị dìu trở về Linh Đình các. Thái y vừa tới bắt mạch, tin tức Dương tuyền thị có thai liền truyền ra.

Thường Hy nghe được tin tức này, nhất thời trên mặt dẫn theo nụ cười, nhìn Văn Thu nói: “Dương tuyền thị này thật là một người thông minh, biết chọn thời điểm như vậy để tiết lộ chuyện mang thai, chỉ sợ là Sở Chiêu nghi lại gặp phải xui xẻo chứ?”

Văn Thu hé miệng cười, đưa trà lên cho Thường Hy rồi mới lên tiếng: “Đúng vậy, Hoàng thượng biết Sở Chiêu nghi đụng phải Dương tuyền thị, thiếu chút nữa khiến cho Dương tuyền thị sinh non thì vô cùng tức giận. Hiện tại không còn là Sở Chiêu nghi rồi, đã trở thành Sở Tu nghi.”

Giáng xuống tận hai cấp? Thường Hy nhú mày, trừng phạt này cũng có chút nặng, dù sao Sở Tu nghi cũng không biết Dương tuyền thị có bầu. Chỉ sợ nếu là biết, lấy tính tình của Sở Tu nghi thì chắc chắn sẽ ra tay, nhưng mà không có rõ ràng như vậy rồi!

“Dương tuyền thị hôm nay cũng không còn là Dương tuyền thị nữa, đã được phong lên chức Quý nhân.” Văn Thu lại bổ sung thêm một câu, sắc mặt nhàn nhạt trước sau như một.

“Mẹ quý vì con cũng là chuyện đương nhiên, thăng lên Quý nhân cũng chỉ là thăng một cấp, không có gì to tát!” Thường Hy tiếp lời nói, trên mặt lộ ra một tia trầm tư. Kể từ khi sau yến tiệc trung thu, Thường Hy bảo Dương tuyền thị đem chuyện mang thai nói ra, nhưng là ước chừng qua hơn mười ngày Dương tuyền thị mới ra tay. Vừa ra tay này hiệu quả rõ rệt, Sở Tu nghi bị giáng xuống hai cấp, về sau nguy hiểm đối với mẹ con các nàng bớt đi mấy phần. Ban đầu lựa chọn Dương tuyền thị để hợp tác, hôm nay xem ra cũng không sai, nhưng là người quá mức có tâm kế sẽ làm người ta phải kiêng kỵ. Thường Hy chỉ mong vị Dương Quý nhân này đừng trở thành Mị phi thứ hai là tốt rồi!

Văn Thu nhìn Thường Hy mất hồn, biết nàng đang suy tư nên cũng không có quấy rầy, một mình lặng lẽ lui ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại, xoay người ra lại đụng phải Triều Hà, chỉ thấy Triều Hà một bộ dáng tức giận, không khỏi hỏi: “Thế nào? Người nào làm người sinh khí rồi hả?”

Triều Hà nhìn Văn Thu nói: “Còn có thể là ai ngoài Phùng Lương để và biểu tiểu thư?”

Văn Thu trừng mắt, nhìn một chút xung quanh không có người mới lên tiếng: “Phùng Lương để cùng biểu tiểu thư? Đây có ý tứ gì? Chẳng lẽ bọn họ ở chung cùng một chỗ hay sao?”

Triều Hà vẫn như cũ tức giận đằng đặng, gật gật đầu nói: “Còn không phải sao? Thật là nỗi nào úp vung này, cá mè một lứa!”

Văn Thu cố nén cười hỏi: “Họ làm gì người để cho người tức giận thành như vậy?”

Triều Hà cố gắng bình tĩnh, hồi lâu mới lên tiếng: “Nếu như thực làm gì ta đã tốt, ta còn có cơ hội đùa bỡn bọn họ một phen. Cố tình hai người kia không phải hướng về phía ta, nói câu nào ra ngoài cũng đều có ngụ ý. Phùng Lương để nói cái gì mà mượn cối giết lừa, vong ân phụ nghĩa... Mạnh Điệp Vũ còn lửa cháy thêm dầu, đồng một câu tây một câu khiêu khích chọc vào Phùng Lương để, ta nghe mà giận đến nổi không chịu được, lại không có cách nào phát tác, thật là phiền chết ta!”

Văn Thu lôi kéo tay Triều Hà nói: “Cái nha đầu nhà ngươi một chút tức cũng không nhịn được. Ngu tử tử nói như thế nào? Tỷ ấy đã sớm nói với người rồi, mấy ngày này cần phải cực kỳ cẩn thận một chút, thật

may là hôm nay người không có cái lại, nếu không bị bọn họ bắt được chuỗi, người chịu thiệt không phải là Ngu tỷ tỷ?”

Triều Hà thở dài, nhìn Văn Thu nói: “Người nói Thái tử gia là đang nghĩ cái gì? Yên hội trung thu Phùng Lương để đã lập công lớn, đầu gì cũng phải ban thưởng cho người ta, cổ tình hơn nửa tháng rồi một chút động tĩnh cũng không có, làm cho Ngu tỷ tỷ trông thấy nàng ta cũng giống như chuột gặp mèo! Lại còn có biểu tiểu thư, gần đây cứ đi tìm Phùng Lương để gây chuyện, ngày trước biểu tiểu thư cũng đâu có thể này, làm sao lại càng ngày càng khiến người ta không hiểu nổi rồi hả?”

Văn Thu cười khở một tiếng, bĩu bĩu môi hướng thư phòng Tiêu Vân Trác nói: “Còn có thể bởi vì sao?”

Sắc mặt Triều Hà đỏ lên, dậm chân một cái nói: “Một đám không có lương tâm, chẳng lẽ da mặt cũng không cần?”

“Nói cái gì đó? Cẩn thận bị người khác nghe thấy!” Văn Thu cẩn thận nhìn nhìn bốn phía, lôi kéo Triều Hà đi tới một bên nói: “Người thì hiểu được cái gì, biểu tiểu thư là cháu gái ruột của Hoàng hậu nương nương, thời điểm trước kia còn tính rằng cho biểu tiểu thư đi theo Thái tử gia!”

Triều Hà khê thở dài, nhìn cửa phòng thấp giọng mà nói ra: “Ta xem lòng của Thái tử gia đều đặt trên người Ngu tỷ tỷ rồi. Người nói Thái tử gia có phải hay không thích Ngu tỷ tỷ?”

Văn Thu đẩy nàng một cái, nói: “Chớ nói lung tung, có một số việc giữ ở trong lòng thì tốt hơn là nói ra ngoài miệng! Mị phi hôm nay đã trở thành Tu nghi rồi, uy thế không còn như trước, người cũng coi như là có thể ăn nói cùng Hoa Nương, cái này đều nhờ thần cơ diệu toán của Ngu tỷ tỷ. Chỉ là Ngu tỷ tỷ muốn ta nói với người một câu, giặc cùng đường chớ đuổi, để cho người chớ đi tìm Sở Tu nghi gây khó dễ, cần biết rằng lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, huống chi còn có quân cờ là Ngũ hoàng tử, nói không chừng ngày nào đó lại trở về vị trí cũ rồi!”

Triều Hà khê cắn răng, gật đầu một cái, nói: “Ta hiểu được, yên tâm đi. Huống chi hiện tại bà ta vẫn còn là Tu nghi, ta nào dám tùy tiện gây khó dễ.”

Triều Hà nói tới chỗ này liền nhẹ nhàng thở dài một cái chuyển sang chủ đề khác nói: “Mới vừa rồi ta phát hiện ra một chuyện vô cùng cổ quái, ta thế nhưng thấy được Văn Thanh cô cô đi Loan Minh cung. Người nói là mắt ta nhìn lầm hay Văn Thanh thật sự có cấu kết cùng Sở Tu nghi?”

Thần sắc Văn Thu khê biến, thấp giọng hỏi: “Chuyện này là thật? Người có nhìn thấy rõ ràng không?”

Triều Hà nghĩ rồi nói ra: “Không nắm chắc mười phần nhưng cũng phải được tám phần. Văn Thanh cô cô chúng ta còn lạ gì, chính là một cái bóng lưng cũng nhận ra được. Ta có chút không hiểu, tại sao Văn Thanh cô cô lại đi Loan Minh cung?”

Văn Thu lôi kéo tay Triều Hà nói: “Đi, nói chuyện này cho Ngu tỷ tỷ, đây không phải là chuyện đùa. Mấy ngày trước có tin tức của Đông cung bị lộ ra ngoài, Ngu tỷ tỷ vẫn đang một mực điều tra xem là ai tiết lộ, nói không chừng đây chính là một đầu mối đấy!”

202. Chương 206

Bóng đêm lặng lẽ phủ xuống, Thường Hy đang đợi Tiêu Vân Trác trở lại. Ngày hôm qua Tiêu Vân Trác nói sẽ tự mình đi xem khối đất hoang xem có phát hiện gì không, cho đến tận bây giờ cung đã lên đèn mà còn chưa có trở lại. Trong lòng Thường Hy có chút gấp gáp, nàng đang muốn hỏi Tiêu Vân Trác thật tốt xem Văn Thanh này đến tột cùng là có lai lịch như thế nào?

Thường Hy đã hỏi Văn Thu cùng Triều Hà, theo họ nói thời điểm hai người đến Đông cung thì Văn Thanh đã là quân sự cô cô rồi, cho nên bọn họ cũng không biết được lai lịch của Văn Thanh. Vì vậy Thường Hy muốn hỏi Tiêu Vân Trác một chút xem hẳn biết được Văn Thanh đến mức nào. Nếu như cứ không hiểu rõ như vậy, trong Đông cung có một người địa vị cao nhưng lai lịch mờ ám thật là khiến người ta lo lắng!

Thường Hy nghĩ tới nghĩ lui trong lòng. Mạnh Diệp Vũ cũng tốt, Phùng Thư Nhã cũng vậy, Thường Hy đều không sợ, dù sao cũng là bề nổi, dễ đề phòng. Sợ là sợ người không thể đề phòng. Lâu như vậy, trên

người Vân Thanh quả thực là có quá nhiều nghi vấn, ví dụ như hai cây trâm bạc kia, đến bây giờ Thường Hy còn chưa tra ra căn nguyên, có thể thấy người nọ ẩn núp vô cùng tốt!

Nghĩ tới đây càng cảm thấy phiền não, Tiêu Vân Trác thế nào còn chưa có trở về? Ngũ Hải cũng không ở đây mà đi theo Tiêu Vân Trác ra ngoài, Trịnh Thuận thì không biết đi đâu, thật là muốn kiếm một người cũng không có!

Đang suy nghĩ thì Trịnh Thuận vén rèm lên đi vào, thấy Thường Hy đang thích ý ngồi ở xích đu híp mắt, không khỏi cười nói: “Thái tử gia thật biết dành đồ tốt cho Ngu Thượng nghị, các nô tài khác cũng không có được phúc khí này đây!”

Khuôn mặt Thường Hy đỏ lên, lập tức đứng dậy. Vốn là sau khi thương thế nặng tốt phải đem xích đu này ra ngoài, dù sao có lúc Tiêu Vân Trác sẽ phải gặp ngoại thần trong thư phòng. Không nghĩ tới Tiêu Vân Trác cứ nhiên không đồng ý, lý do cũng rất quang minh chính đại, người ta bảo rằng xét thấy nữ nhân nào đó thường thường chuồn mất cho nên xích đu này là dành cho lúc nàng lười biếng ngồi nghỉ.

Thường Hy nghĩ tới đây cảm thấy rất thẹn thùng. Bình thường Tiêu Vân Trác hay xem tấu chương đến rất khuya, nàng ở chỗ này thỉnh thoảng sẽ ngủ gật, khụ khụ... Cho nên xích đu này thật sự là tiện nghi cho nàng, chỉ là Tiêu Vân Trác không thể tùy tiện tiếp kiến ngoại thần ở đây nữa, nếu không người ta có chuyện đi vào hồi bẩm, vừa vào đến cửa liền nhìn thấy có cung nữ ngồi ngủ ở xích đu, vậy cũng không được! Cho nên Tiêu Vân Trác lại sai người dọn dẹp một gian phòng bên ngoài thư phòng, thời điểm gặp người liền đi ra nơi đó.

Chuyện này vừa mới truyền ra lại dậy lên trong Đông cung một trận phong ba không nhỏ. Thường Hy bị đám tần thiếp của Tiêu Vân Trác ngoài sáng trong tối mà chỉ trích lung tung, nhưng là toàn một đám nữ nhân không có thực quyền nên cũng không gây nổi bao nhiêu sóng gió, Thường Hy không kêu uất ức nên Tiêu Vân Trác cũng không có ra mặt.

Thường Hy trông thấy Trịnh Thuận, ánh mắt sáng lên, cười nói: “Trịnh công công, vừa đúng lúc ta có chuyện muốn thỉnh giáo. Ngài bây giờ không bận chuyện gì khác chứ?”

Trịnh Thuận cười híp mắt nói: “Không có việc gì, không có việc gì! Ngu Thượng nghị muốn hỏi điều gì?”

Thường Hy suy nghĩ một chút, nhìn Trịnh Thuận hỏi: “Trịnh công công, ngài cùng Vân Thanh cô cô quen biết đã bao lâu?”

Trịnh Thuận nghĩ rồi nói ra: “Vân Thanh cô cô tới sớm hơn so với ta. Thời điểm ta tiến cung đã thấy nàng ở đó rồi. Lại nói ta tiến cung hầu hạ Thái tử gia cũng được năm sáu năm rồi!”

Thường Hy sửng sốt, không nghĩ tới Vân Thanh vào cung so với Trịnh Thuận còn sớm hơn, nghĩ tới đây sắc mặt không khỏi có chút khó coi. Nhìn dáng dấp Vân Thanh chỉ sợ là lúc Thái tử vào ở Đông cung đã ở đó rồi. Hôm nay Thái tử gia sắp tròn mười bảy tuổi, coi như cũng đã có hơn mười năm rồi, xem ra tuổi của Vân Thanh cô cô cũng không phải rất lớn. Nghĩ tới đây trong lòng khẽ động, nhìn Trịnh Thuận nói: “Trịnh công công, Vân Thanh cô cô lúc nào thì tiến cung ngài biết không?”

Trịnh Thuận mặc dù có chút kỳ quái tại sao Thường Hy lại tìm hiểu về Vân Thanh như vậy, nhưng mà trong nội tâm lại biết Thường Hy không phải là người tâm địa ác độc, lại thấy thần sắc nàng rất nghiêm túc, có chút suy nghĩ rồi nói: “Vân Thanh cô cô là lão nhân trong cung, người xem dáng dấp nàng thanh tú, tuổi không lớn lắm, thực ra thì Vân Thanh cô cô đã ba mươi tuổi rồi. Nàng mười hai tuổi vào cung, đến bây giờ cũng được mười tám năm rồi.”

Thường Hy thật là chịu rất nhiều đả kích, thế nào Vân Thanh cũng không giống với người đã ba mươi tuổi, bảo dưỡng tương đối tốt a! Nhưng ý niệm này chỉ chớp mắt rồi bay qua, ngay sau đó Thường Hy lại nghĩ Vân Thanh đã vào cung nhiều năm như vậy, thời điểm Tiêu Vân Trác còn chưa ra đời nàng đã tiến cung...

“Kia Trịnh công công có biết trước khi vào Đông cung, Vân Thanh cô cô phục vụ ở nơi nào hay không?” Thường Hy lại hỏi, điều này rất quan trọng, nói không chừng lại tìm ra dấu vết.

Lần này Trịnh Thuận lại lắc đầu một cái, bật cười nói: “Ngu Thượng nghị, thời điểm ta tiến cung thì Vân Thanh cô cô đã vào cung được hơn chục năm rồi, ta nào biết a!”

“Cũng đúng, ngài xem ta thật sự là bị váng đầu rồi!” Thường Hy cười cười nói, nhưng trong lòng chung quy lại cảm thấy bất an, Vân Thanh này khiến người ta càng nghĩ càng đau đầu.

Trịnh Thuận nhìn Thường Hy ngẩn người, thuận miệng nói: “Ta đi xem trước một chút xem đồ ăn khuya của Thái tử gia chuẩn bị đến đâu rồi. Giờ này Thái tử gia còn chưa trở lại chắc hẳn đã ăn tối ở bên ngoài rồi!”

Thường Hy gật đầu một cái, mình cũng đứng dậy nói: “Cùng đi ra ngoài đi, ta hái được một ít cánh hoa, lúc này đem đi pha trà cho Thái tử gia dùng...”

Hai người vừa nói vừa đi ra khỏi phòng. Đến cửa, Trịnh Thuận rẽ đi về lối phòng bếp, Thường Hy thế nhưng không có bước vào phòng trà mà ngược lại tiến vào hành lang, biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Ra khỏi cửa Đông cung, qua kiền môn, Thường Hy khoác áo choàng một đường bước nhanh tới cung của Lệ Bình. Mấy ngày nữa Lệ Bình sẽ phải xuất cung rồi, thừa dịp này còn chưa có xuất cung, Thường Hy muốn nhờ nàng tra rõ lai lịch của Vân Thanh. Lệ Bình không tiện ra mặt nhưng là Tam hoàng tử có thể ra mặt, chỉ hơi nhắc miệng nói là Vân Thanh đụng phải Tam hoàng tử, Thường Hy tin rằng với lòng dạ của Hoàng quý phi thì ngay cả tổ tông mười tám đời của Vân Thanh cũng có thể tra ra rõ ràng.

Đúng như Thường Hy đoán, Lệ Bình quả nhiên sẵn khoái đáp ứng, chỉ có Tam hoàng tử vẻ mặt đau khổ nhìn Thường Hy, cắn răng nghiêng lợi nói: “Chúng ta đều sắp xuất cung rồi cô còn muốn đến gây phiền toái, đang êm đẹp đi điều tra Vân Thanh làm cái gì, còn để cho ta nói dối mẫu phi. Ngu Thường Hy đời trước ta nợ cô đó a?”

Thường Hy không nói gì, chỉ thấy Lệ Bình một ánh mắt giết đi qua, Tiêu Vân Trác lập tức cười nói: “Gi chứ, việc nhỏ ý mà, mọi người cứ tán gẫu, ta sẽ đi làm...”

Nhìn Tam hoàng tử gần như chạy trời chết, Thường Hy thật là hâm mộ Lệ Bình, thật tốt số a, không biết tương lai một nửa kia của nàng có được thân thiết như vậy không?

203. Chương 207

Nếu như đã để Tam hoàng tử đi làm thì Thường Hy cũng chưa vội nhắc đến chuyện này với Tiêu Vân Trác, chờ sau khi tra được rõ ràng chân tướng mới nói thì tốt hơn, tránh cho nàng uống làm tiểu nhân.

Vậy mà tin tức Thường Hy nhận được cũng không phải là tin tốt. Mười năm trước cục lưu trữ trong cung đã xảy ra một cuộc hỏa hoạn, tất cả giấy tờ đều bị thiêu hủy, trong đó có cả lai lịch của Vân Thanh. Nói cách khác ngoại trừ việc biết Vân Thanh hơn mười năm trước được phân về Đông cung ra thì chuyện gì cũng không biết.

Tam hoàng tử còn cố ý hỏi Hoàng quý phi xem có biết chuyện tình của Vân Thanh không, Hoàng quý phi lại bảo trước kia chưa từng chú ý đến nhân vật Vân Thanh này, điều này cho thấy trước kia Vân Thanh không hề có tiếng tăm gì, ngay cả Hoàng quý phi cũng không biết đến nàng.

Nhưng là nàng làm thế nào để ngồi lên chức quản sự cô cô của Đông cung đây? Thường Hy thật là trăm mối không có cách giải. Nếu là trước kia, Vân Thanh không có đi cấu kết cùng người ngoài thì Thường Hy cũng sẽ không động đến nàng ta, nhưng bây giờ...

Nhưng bây giờ Vân Thanh cứ nhiên lui tới chỗ Sở Tu nghi, đây là chuyện không hề bình thường chút nào, Thường Hy không thể không cẩn thận.

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy đã ngẩn người hơn một canh giờ rồi, ho nhẹ một tiếng, nói: “Đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Thường Hy bị tiếng ho khan của Tiêu Vân Trác kéo trở về thần trí, nghĩ rồi nói ra: “Thái tử gia, đối với Vân Thanh anh có hiểu biết gì không?”

Tiêu Vân Trác khẽ nhún mày, không hiểu hỏi: “Thế nào lại hỏi cái này?”

Thường Hy nhẹ nhàng cười một tiếng, che giấu nói: “Tôi chỉ là tùy tiện hỏi. Rốt cục là anh có biết hay không?”

Tiêu Vân Trác nhìn thần sắc Thường Hy, tựa hồ có chút hiểu, cân nhắc nói: “Thời điểm ta vào Đông cung Vân Thanh đã là quân sự cô cô ở đó rồi. Mấy năm nay làm việc đều là chăm chỉ cẩn thận, đem Đông cung trông coi đâu ra đấy.”

Lòng Thường Hy hơi trầm xuống, xem ra Tiêu Vân Trác vẫn còn rất tin tưởng Vân Thanh, đây thật là phiền toái. Nếu Vân Thanh thật sự là người hai mặt thì nguy cơ này cũng không nhỏ đâu.

Trong lòng Thường Hy có chút phiền não, nhưng là chuyện chưa có kết luận rõ ràng liền không muốn nói ra làm cho Tiêu Vân Trác phân tâm, sợ hấn sinh nghi, vì vậy cố ý nói sang chuyện khác: “Cũng nhiều ngày trôi qua như vậy rồi tòa núi hoang còn chưa điều tra ra được gì, thật sự là có mạch ngọc hay không?”

Tiêu Vân Trác nghe vậy thì cười nhạt, cố ý thử dò xét hỏi: “Sao lại hỏi cái này? Sợ ta không cấp đủ đồ cưới cho nàng hay sao?”

Nghe Tiêu Vân Trác nói vậy, Thường Hy liền đỏ mặt, hung hăng trợn mắt nhìn Tiêu Vân Trác một phen: “Tôi mới không thèm sợ, trong phòng này tùy tiện một món đồ cũng là bảo vật, đến lúc đó tôi cầm theo mười mấy hai mươi món cũng đủ hồi vốn rồi!”

Tiêu Vân Trác nghe vậy thì không nhin nổi, trên mặt lộ ra một nụ cười thật to nói: “Nàng nghĩ thật hay lắm, trong phòng này của ta một cái bình cũng trị giá mấy ngàn lượng.”

“Tất nhiên, buôn bán lỗ vốn tôi chưa bao giờ làm, nếu không đem đó tôi cũng sẽ không đánh cuộc cùng Hoàng thượng. Tôi vốn cá rằng Hoàng thượng sẽ đem ngọc mạch này cho anh, kết quả tôi thắng.” Thường Hy đắc ý nói, mặc dù nàng chưa từng buôn bán nhưng là đầu óc vốn rất nhanh nhạy, biết có bỏ mới có được.

Nói đến chỗ này thần sắc Tiêu Vân Trác trở trịnh trọng, nhìn Thường Hy hỏi: “Nàng cam lòng đem mạch ngọc này tặng không cho ta, tại sao?”

Lần hỏi ngược lại này làm Thường Hy sửng sốt. Đúng vậy a, tại sao chứ? Nàng biết là mình thích Tiêu Vân Trác, so với thích còn nhiều hơn một chút, nhưng là Thường Hy vẫn được chẳng hay chớ không chịu đi đối mặt với phần tình cảm này, bởi vì nàng không muốn gánh trên lưng quá nhiều, có lúc đứng xa xa chờ đợi cũng là một loại hạnh phúc khổ sở.

Khổ sở so với thương tâm tuyệt vọng thì tốt hơn rất nhiều, cho nên Thường Hy có chút e sợ không dám bước tới. Vì vậy khi nghe được Tiêu Vân Trác hỏi, nàng cố ý nói: “Tôi không phải là kẻ ngốc, đạo lý hoài bích kỳ tội (người mang ngọc có tội) vẫn là hiểu rõ đấy. Tôi không muốn vì một tòa ngọc mạch mà hủy diệt cả Ngu gia, đem mạch ngọc này dâng cho Hoàng thượng còn khiến ngài có suy nghĩ tốt về Ngu gia, biết chúng ta không phải là gian thương háms lợi, biết Ngu Thường Hy không phải là người tham tài mà liêu mạng. Tôi cũng biết rõ Hoàng thượng là một minh quân, tuyệt đối sẽ không để cho Ngu gia chịu thua thiệt. Sang năm ca ca của tôi sẽ tham gia thi hội rồi, tôi dám khẳng định chỉ cần ca ca tôi đề tên bằng vàng thì con đường bước vào sĩ đồ của Ngu gia không còn xa nữa, cần gì phải so đo tòa mạch ngọc đòi mạng này.”

Tiêu Vân Trác nghe đến đó thì trong lòng có chút thất vọng, cảm giác buồn bực không nói rõ, giống như trái tim bị đè ép một khối đá lớn, nhìn Thường Hy chưa từ bỏ ý định hỏi: “Chỉ vậy thôi?”

Thường Hy cảm thấy nhịp tim đập có chút mau, theo bản năng lui về phía sau một bước, thấp giọng mà nói ra: “Dĩ nhiên... Chỉ có vậy thôi, còn có thể làm sao?” Suy nghĩ thêm lại tăng thêm một câu: “Trong lòng tôi tiền trình của Ngu gia là quan trọng nhất!”

Tiêu Vân Trác nắm thật chặt hai tay, hấn thật ra rất muốn hỏi Thường Hy, ở trong lòng nàng có vị trí của hấn không? Nhưng là hấn lại sợ tiểu nha đầu quật cường này một mực cứng đầu nói ở trong lòng nàng hấn cái gì cũng không phải, đến lúc đó mặt mũi của hấn để vào đâu?

Hấn cũng không tin tiểu hồ ly Ngu Thường Hy này thật sẽ nghĩ như vậy. Nếu thực như lời nàng nói, nàng cần gì phải quanh đi quẩn lại khiến mạch ngọc này rơi vào tay hấn? Mới đầu hấn cũng cho rằng những lời nàng vừa nói là thật, thế nhưng tiểu nha đầu này cuối cùng lại nói trong lòng nàng tiền trình của Ngu gia là quan trọng nhất, vô duyên vô cớ lại cường điệu một câu như vậy, thật là giấu đầu lòi đuôi.

Tiêu Vân Trác thở phào nhẹ nhõm một hơi, khoe miệng nâng lên một nụ cười giảo hoạt, sải bước đi tới trước mặt của Thường Hy, cúi đầu hỏi: “Vậy nàng muốn tìm một vị hôn phu như thế nào? Nói ra nghe một

chút, không chừng bản Thái tử có thể giúp một tay, cho nàng đồ cưới hậu hĩnh là vẫn có thể!”

Tiểu nha đầu, tốt nhất nàng nên nói thật, nếu như dám nói nàng thích mẫu người như Chuyên Tôn Nhạc Đan, nàng chết chắc!

Thường Hy sững sốt, theo bản năng lui về phía sau một bước, không nghĩ tới vừa lui lại chạm phải vách tường, cảm nhận được một mảnh lạnh như băng cách y phục truyền tới, để cho lòng nàng đang nhảy bang bang lại càng thêm bất định.

Đáng chết Tiêu Vân Trác, hỏi cái này bảo nàng làm sao trả lời? Chẳng lẽ để cho nàng đối với hắn nói, tôi thích chính là anh? Anh đi chết đi, đánh chết nàng cũng không nói, sau này còn muốn gặp người khác nữa không hả? Nhưng là khi nhìn đến hai trong mắt phiếm u quang của Tiêu Vân Trác, trong lòng nàng thậm chí có chút sợ hãi, muốn nói láo một phen mà không thể nào ra khỏi miệng. Lần này thật chết chắc rồi, nên nói thế nào a? Lão thiên gia, ngài mau đánh chết tên khốn kiếp này đi!

204. Chương 208

Tiêu Vân Trác trông thấy bộ dáng bối rối của Thường Hy, trong lòng càng khẳng định mình đoán đúng, ánh mắt sáng lên, khóe miệng thoáng qua nụ cười như có như không, lại tiếp tục tiến lên về phía trước, cùng Thường Hy khoảng cách rất gần.

Thường Hy có thể cảm nhận được mùi trầm hương nhàn nhạt trên người Tiêu Vân Trác. Tiêu Vân Trác rất kỳ quái, hắn không thích dùng long tiên hương, bình thường các bậc đế vương đều thích dùng loại hương này, nhưng là Tiêu Vân Trác lại thích dùng trầm thủy hương.

Nhắc tới cũng thật khéo, lúc ở nhà Thường Hy cũng thích gỗ trầm hương. Gỗ trầm, làm cho người ta cảm thấy nồng nàn mà không mị tục, mùi thơm ấy không chịu qua bất kỳ sự động chạm nào của bàn tay con người, cực kỳ dễ chịu. Phòng nàng có đầy đủ một bộ gia cụ làm bằng gỗ trầm hương, lớn thì như giường tủ bàn ghế, nhỏ lại như bình phong giá sách, mỗi món đều tinh xảo làm cho nàng yêu thích không thôi.

Thường Hy cúi thấp đầu, vờn quanh chớp mũi tất cả đều là hơi thở mùi trầm hương quen thuộc, muốn lui về phía sau mà không được, Tiêu Vân Trác lại cứ từng bước ép sát đến. Thường Hy thật sự không chịu đựng được nữa mà đưa tay ra chống ở giữa, bảo toàn khoảng cách hai người, xuyên thấu qua y phục mỏng manh tựa hồ còn cảm nhận được trái tim Tiêu Vân Trác đang đập mạnh mẽ. Thường Hy nhất thời cảm thấy lòng bàn tay giống như chạm phải sắt nóng, nhanh chóng thu tay trở lại, không nghĩ tới Tiêu Vân Trác lại thừa cơ nhích đến gần.

“Anh... Anh lui về phía sau một chút...” Thường Hy đỏ mặt lên nói, đây là đang có chuyện gì xảy ra, nàng cũng không phải là người nào của hắn.

Tiêu Vân Trác vẫn cứ không lui về phía sau, nhìn Thường Hy tiếp tục hỏi: “Nàng vẫn chưa trả lời ta nàng muốn gả cho người như thế nào?”

Thường Hy đỏ bừng cả khuôn mặt, trong lòng hung hăng thăm hỏi Tiêu Vân Trác mấy chục lần, sau đó mới cắn răng nói: “Hôn sự dĩ nhiên do cha mẹ làm chủ, nô tỳ không dám nói bừa!”

Khóe mắt Tiêu Vân Trác nhảy lên, cúi đầu, dán chặt vào vành tai của Thường Hy, thở ra một hơi nói: “Ngu Thường Hy, ta là lần đầu tiên biết nàng sao? Lời này có thể lừa gạt người khác cũng không thể lừa gạt được ta, nhanh chóng nói thật, nếu không...”

“Nếu không thì thế nào?” Thường Hy cắt đứt lời nói của Tiêu Vân Trác, có chút thẹn quá hóa giận, chủ yếu là do Tiêu Vân Trác khi nói chuyện thì đều dán lên lỗ tai của nàng, tê dại nhột nhột vô cùng khó chịu, nàng không biết mình có thể kiên trì bao lâu.

“Nếu không... Đời này không cho phép nàng rời khỏi ta nửa bước!” Tiêu Vân Trác mở miệng nói, thanh âm vô cùng trịnh trọng, không giống như đang nói giỡn.

Thường Hy cả kinh, chợt ngẩng đầu lên chống lại đôi con ngươi tràn đầy nhu tình của Tiêu Vân Trác, nàng không phải nghe lầm chứ? Là nàng ngẩn ngẩn đi? Còn chưa có phục hồi lại tinh thần, chỉ thấy trên môi một mảnh lạnh như băng, nụ hôn của Tiêu Vân Trác không hề báo trước cứ vậy mà bất ngờ ập tới.

Thường Hy khó khăn lắm mới hồi tỉnh lại chút ít, đưa tay dùng sức đẩy ra Tiêu Vân Trác, muốn nói chuyện lại bị ngăn chặn càng thêm chặt chẽ, trừ mấy tiếng nước nở nghẹn ngào, còn lại một chữ cũng không thốt ra được.

Một công một thủ, một khước từ, một bá đạo, đang dây dưa không thể tách rời thì Ngũ Hải chợt vén rèm chạy đi vào, còn là thở hổn hển, hiển nhiên là vội vàng mà đến, chẳng qua là vụn vụn không nghĩ tới trong thư phòng lại xảy ra một màn kịch thích như thế này, nhất thời mặt già đỏ lên, xoay người chạy đi ra ngoài!

205. Chương 209

Thường Hy ngơ ngác nhìn màn cửa vẫn còn lay động, trong lúc nhất thời thế nhưng một câu cũng không nói lên lời. Nụ cười của nàng từ đỏ biến thành trắng, từ trắng biến xanh rồi từ xanh lại biến thành tím, cuối cùng Thường Hy mới phục hồi lại tinh thần, quay sang nhìn Tiêu Vân Trác, chỉ thấy hắn giống như bình thường cười hì hì nhìn nàng. Thường Hy cũng không biết lấy đâu ra sức lực mà đẩy được Tiêu Vân Trác, co cẳng chạy, nàng không còn mặt mũi nào gặp người khác, cứ nhiên bị bắt gặp tại hiện trường, sau này nàng còn gì gọi là thể diện ở Đông cung nữa không?

Tiêu Vân Trác không kịp phòng bị cho nên khi bị Thường Hy đẩy ra thì lui về sau một bước, nhìn thấy nàng muốn chạy liền vội vã tiến lên đưa tay kéo lấy tay Thường Hy, gấp gáp hô: “Ngu Thường Hy, nàng muốn đi đâu?”

Thường Hy dùng sức hất tay của hắn ra, nước mắt doanh tròn, khuê danh của nàng a, danh dự của nàng a, trong sạch của nàng a... Tất cả đều không còn nữa rồi! Nữ nhân quan trọng nhất là hai chữ trong sạch, nàng cùng hắn không ước không định, nếu cái này truyền đi ra ngoài, người biết chuyện thì cho rằng Tiêu Vân Trác có lỗi trước, nhưng ai không biết nhất định sẽ mắng nàng yêu mị hoặc chủ... Không biết xấu hổ... Đại cô nương gia câu dẫn nam nhân... Nàng không muốn sống nữa rồi!

Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác liền vô cùng tức giận, hai mắt ửng hồng giống như muốn ăn thịt người, thế nào cũng không thể áp chế xuống được lửa giận trong lòng, lại không thể giết chết cái tên háo sắc này, nàng còn không muốn Ngu gia chôn theo mình. Nhưng là nàng nuốt không trôi cơn tức này, cho nên gờ chân lên liều mạng ở bắt chân Tiêu Vân Trác đá một cước!

Đá xong nàng đau đến nhú mào, chân của tên khốn khiếp đáng chết này là làm bằng sắt sao? Không biết Tiêu Vân Trác có đau hay không, dù sao ngón chân của nàng đau muốn chết! Giày nàng mang là dùng tơ lụa làm thành, không có lực công kích a, muốn ỉnh xả giận kết quả lại làm bị thương chính mình, Thường Hy cảm giác mình không còn gì xui xẻo hơn, khó chịu tập tễnh chạy đi!

Tiêu Vân Trác không nghĩ tới Thường Hy lại có thể tức giận thành như vậy. Cần biết rằng hắn từ nhỏ đến lớn đều sống trong hậu cung, đã sớm quen với cảnh nữ tử vì vinh hoa phú quý mà chủ động hiến thân, ở trong lòng hắn thật ra vẫn cho rằng sẽ không có nữ nhân nào cự tuyệt cơ hội tốt như thế này!

Nhưng là phản ứng của Thường Hy khiến cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn, quên mất việc phải giữ nàng lại, cứ để mặc cho nàng rời khỏi căn phòng này.

Tiêu Vân Trác xuyên thấu qua cửa sổ nhìn Thường Hy từng bước tập tễnh đi về phía tây thiên điện, khuôn mặt nàng tràn đầy vẻ uất ức, một tích tắc này hắn đột nhiên hiểu được, thì ra trên thế gian này không phải tất cả nữ nhân đều vì danh lợi mà không từ bất kỳ thủ đoạn tồi tệ nào, thì ra còn có nữ nhân nặng tình như mẫu hậu của hắn...

Tiêu Vân Trác nghĩ tới đây thì đầu óc cũng thanh tỉnh ra vài phần, xoay người đuổi theo. Hắn có điều muốn nói, hắn muốn cùng Thường Hy nói thật rõ ràng. Trong lòng từng có nghi ngờ, từng có lo lắng, từng có không xác định nhưng vào giờ khắc này cũng tan thành mây khói. Thì ra hắn vẫn một mực mong chờ thời điểm này, hắn nghĩ muốn nhìn thấy Thường Hy đúng là không chút nào che giấu như vậy.

206. Chương 210

Tiêu Vân Trác vừa ra đến cửa liền nhìn thấy Thường Hy đang bước vào gian phòng của nàng, đang muốn đuổi theo, Ngũ Hải đã sớm chờ ở một bên vội vã tiến lên, gấp gáp ngăn cản hắn: “Thái tử gia, nô tài có lời!”

“Lát nữa nói, ta còn có việc gấp phải làm!” Tiêu Vân Trác nói xong cũng không kịp nhìn Ngũ Hải, hướng phòng của Thường Hy đuổi tới.

Ngũ Hải há miệng ngơ ngác nhìn bóng lưng Tiêu Vân Trác, kinh ngạc đến nỗi hắn ngay cả miệng cũng quên phải khép lại. Thái tử gia lại vì một nữ nhân mà ngay cả chính sự cũng không quản! Nữ nhân là họa thủy, một chút cũng không sai a!

Tiêu Vân Trác đưa tay đẩy cửa. Cửa không có khóa, đẩy một cái liền mở ra, hắn đi vào rồi trở tay đóng lại. Đây là lần đầu tiên Tiêu Vân Trác vào phòng của Thường Hy, hắn cũng không có thời gian mà đi đánh giá gian phòng, vội vã nhấc chân đi vào phòng trong, quả nhiên nhìn thấy Thường Hy đang vui mình trên giường gần cửa sổ.

Thấy Tiêu Vân Trác đi vào, Thường Hy quắc mắt trừng mi, cả giận nói: “Anh đến đây làm cái gì? Anh muốn đùa giỡn nữ nhân thì trong Đông cung có sáu bảy đấy!”

Nghe được lời Thường Hy nói, Tiêu Vân Trác một hồi cười khổ, xem ra Thường Hy thật coi hắn là dạng người hạ lưu rồi. Tiêu Vân Trác muốn tiến lên một bước, vốn là định ngồi bên người của Thường Hy, nhưng là đảo mắt lại thấy Thường Hy đang nổi nóng, rất có thể một cước đem hắn đạp xuống đất, tiểu nha đầu này tuyệt đối làm được, hắn rất là có lòng tin.

Vì tôn nghiêm cộng với an toàn của mình, Tiêu Vân Trác vẫn là sờ sờ lỗ mũi rồi ngồi xuống đối diện với Thường Hy, cách một cái bàn tròn sơn đỏ khắc hoa văn xem ra vẫn tương đối an toàn.

Thấy Tiêu Vân Trác tự giác ngồi cách mình tương đối xa, Thường Hy hừ lạnh một tiếng không thèm để ý hắn, hai tay ôm đầu gối, đầu cũng gục ở trên đó. Nàng phải đi nói rõ cùng Ngũ Hải, tránh cho hắn không biết lại đem chuyện này lộ ra, bất kể là cầu khẩn hay uy hiếp lợi dụng, tóm lại là tuyệt đối không để cho chuyện này lan truyền ra ngoài, nếu không nàng thật không muốn sống nữa.

Tiêu Vân Trác nào có nghĩ tới tâm tư của Thường Hy đã chuyển đến chỗ khác. Hắn vẫn đang suy nghĩ xem mình nên bày tỏ thế nào với nàng, chuyện này thật là có chút khó khăn, hắn mở miệng không nổi. Hắn đường đường là Thái tử Đông cung, từ trước tới nay chỉ có nữ nhân thổ lộ với hắn, nào có chuyện hắn phải tự mình đi nói những lời này, mấy lần há miệng ra cuối cùng lại nuốt vào.

Một ở ngoài cửa muốn mau chóng đem chuyện trình lên, một ở trong phòng ba lần bốn lượt muốn lấy hết dũng khí để mở miệng, trong lúc nhất thời thế nhưng không khí yên lặng quỷ dị muốn chết, lại càng khiến cho không người nào dám nói chuyện.

Trong phòng hai người không hề nóng nảy, nhưng là phía bên ngoài Ngũ Hải gấp đến nỗi muốn xoay vòng, thế nào còn không có ra, đây chính là đại sự a! Lại đợi thêm thời gian một chén trà, Tiêu Vân Trác vẫn còn chưa có ra, Ngũ Hải khê cắn răng, chà xát lòng bàn tay, máu xông lên não liền tiến vào.

Hai người bên trong nhất thời bị tiếng phanh mở làm cho sợ hết hồn. Sắc mặt Tiêu Vân Trác tối sầm lại, hừ lạnh nói: “Người nào?”

Ngũ Hải thật là già rồi nên lú lẫn, mở cửa cần dùng tay nha, hắn tại sao lại dùng đầu, giờ này chỉ thấy một đám chim nhỏ bay bay trên đầu...

Ngũ Hải vịn tay chống cái bàn để ổn định thân thể, lắc đầu một cái giúp mình tỉnh táo lại, nghe được thanh âm Tiêu Vân Trác, vội vàng bẩm báo: “Thái tử gia, là nô tài. Nô tài thật sự có việc gấp cần phải nói, cấp bách a! Núi hoang kia có tin tức!”

Lời vừa thốt ra, Thường Hy cũng không thèm để ý đến đau thương nữa, theo bản năng xuống giường, đi giày vào rồi chạy ra hỏi: “Chu công công, là núi hoang kia sao?” Phải biết rằng mấy vị ca ca của nàng cùng Chương Tứ Thần đều ở nơi đó a, nếu là xảy ra việc gì ngoài ý muốn thì làm sao bây giờ?

Tiêu Vân Trác theo sát Thường Hy đi ra, nhìn Ngũ Hải hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?” Sắc mặt không tự chủ mà dẫn theo vài tia khấn trương. Khối đất hoang kia mấy ngày trước hắn đã nhìn thấy có cái gì đó không đúng rồi, chẳng qua là hắn không muốn làm cho Thường Hy lo lắng cho nên mới không nói.

Ngũ Hải lúc này mới định thần lại, nhìn hai người nói: “Ngu đại thiếu gia truyền lời tới nói rằng mời Thái tử tự mình đi một chuyến, nói là có phát hiện trọng đại, nhưng cụ thể là cái gì thì không có nói, sợ là trên đường truyền tin sẽ để lộ tin tức.”

Thường Hy sững sốt, không khỏi có chút khấn trương hỏi: “Ca ca của ta không sao chứ?”

Ngũ Hải vội vàng nói: “Không có sao, Ngu Thượng nghi yên tâm đi.” Nói tới chỗ này lại quay sang nhìn Tiêu Vân Trác: “Thái tử gia, ngài vẫn làn nên tranh thủ thời gian qua nhìn một chút đi, nghe nói rằng chuyện rất cấp bách!”

Tiêu Vân Trác chỉ đành phải gác lại chuyện muốn thổ lộ tâm tình với Thường Hy, quay đầu nhìn nàng nói: “Ta đi trước xem một chút, nàng ở nơi này chờ ta, trở lại ta có điều muốn nói cho nàng.”

Tiêu Vân Trác nhắc chân bước đi, trong nội tâm hiểu rõ được chuyện nào nặng chuyện nào nhẹ, có một số chuyện có thể hoãn lại chậm một chút nhưng là có một số chuyện không thể chờ được.

Thường Hy vừa thấy thì một phát bắt được tay của Tiêu Vân Trác nói: “Tôi cũng muốn đi...” Nàng rất lo lắng cho ca ca của mình, nhìn vẻ mặt hắn rất nghiêm trọng, chẳng lẽ có chuyện gì hay sao?

Tiêu Vân Trác nghe vậy thì chậm rãi nói: “Nàng sao có thể tùy tiện xuất cung? Nàng cứ ngoan ngoãn chờ ở chỗ này, ta rất nhanh sẽ trở về.”

Tiêu Vân Trác nói như thế càng khiến cho Thường Hy cảm thấy lo lắng hơn, cho nên lại càng bướng bỉnh không chịu buông tay, nói: “Anh để cho tôi đi đi, tôi sẽ không gây thêm phiền toái. Tôi muốn đi xem các ca ca của mình, hơn nữa tôi cũng muốn nhìn một chút khối đất hoang kia, trước giờ tôi chưa từng nhìn qua nó. Ca ca của tôi nói đứng trên đỉnh núi nhìn xuống dòng sông thì cảnh sắc rất đẹp!”

Nhìn bộ dáng đáng thương của Thường Hy, nhất là cặp mắt còn phấp phồng, Tiêu Vân Trác không đành lòng cự tuyệt, bất đắc dĩ phải đối với Ngũ Hải nói: “Mang một bộ y phục tiểu thái giám đến đây!”

Ngũ Hải sững sốt, chỉ thấy sau lưng cũng đeo thêm một tầng mồ hôi lạnh, nhìn Tiêu Vân Trác khuyên nhủ: “Thái tử gia, chuyện này không tốt lắm đâu! Cái này nếu như để Hoàng thượng biết được thì nhất định sẽ trách phạt ngài!”

Thường Hy ngược lại không nghĩ đến điểm này, trong lúc nhất thời có chút do dự, nhưng là lại nghe được Tiêu Vân Trác nói: “Người không cần nhiều lời, mau đi lấy y phục! Chỉ cần cẩn thận một chút, bên phụ hoàng ta tự sẽ có đối sách!”

Ngũ Hải bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng rồi xoay người rời đi, chỉ trong một hồi công phu liền đem y phục mang đến. Thường Hy vào nội thất nhanh chóng thay đổi y phục, sau khi đi ra ngoài thì nhất thời biến thành bộ dáng một tiểu thái giám vô cùng tuấn tú.

207. Chương 211

Hai mắt của Tiêu Vân Trác và Ngũ Hải đều tỏa sáng, không có nghĩ tới Thường Hy giả nam trang cư nhiên lại tuấn tú, trang nhã như vậy, nhưng mà cũng không có thời gian để nhiều lời, vội vã đi ra ngoài. Dọc đường đi, Thường Hy đều cúi đầu vì sợ người khác nhận ra mình, cho đến khi ra khỏi cửa cung, ngồi lên xe mới cảm thấy thở phào nhẹ nhõm.

Xe ngựa chạy như bay trên đường lớn, Thường Hy giữ thật chặt lấy buồng xe để ổn định thân thể của mình. Nàng quay đầu nhìn Tiêu Vân Trác, cũng không để ý đến chuyện phải tức giận với hắn nữa, thấp giọng hỏi: “Chuyện ở khối đất hoang kia anh biết phải không? Rốt cuộc là đã xảy ra việc gì?”

Tiêu Vân Trác muốn đỡ Thường Hy giúp nàng duy trì thăng bằng lại bị Thường Hy nhanh chóng né mặt, nhưng cũng bởi vì vậy mà thiếu chút nữa té ngã ở trong xe. Tiêu Vân Trác thở dài, cho rằng nàng vẫn còn

chưa có hết giận, nhưng là bây giờ không phải lúc bàn luận chuyện này, chỉ đành phải nói: “Nàng đừng có chạy, ta không qua là được!”

Thường Hy nhìn hẩn giống như đề phòng cướp, cho đến khi hẩn quả thật không có động tác gì nữa lúc này mới yên lòng lại, nói: “Anh không tới đây tự nhiên tôi sẽ không chạy!”

Tiêu Vân Trác tức giận, đời này còn chưa có gặp qua nữ nhân nào khó dây dưa như vậy, cố gắng nhẫn nhịn mà nói sang chuyện khác: “Mấy ngày trước thời điểm tìm kiếm mạch ngọc liền xảy ra một chuyện kỳ quái, dưới chân núi hoang kia có một thạch lâm rất lớn. Bình thường thì nhìn không có gì kỳ quái, nhưng một khi có người đi vào thì tựa như gặp phải mê trận mà mất phương hướng, rất khó vào trong được thạch lâm.”

Thường Hy lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, há miệng hỏi: “Lại có chuyện như vậy sao?”

Tiêu Vân Trác thở dài nói: “Cái này cũng không phải quan trọng nhất mà trọng điểm là khắp nơi trong thạch lâm đều bố trí cơ quan cạm bẫy, đã có hơn mười thị vệ đại nội bỏ mạng trong đó rồi!”

Thường Hy vô cùng hoảng sợ, nói: “Vậy ca ca của tôi chẳng phải là rất nguy hiểm hay sao? Một thạch lâm nho nhỏ tại sao lại lợi hại như vậy? Trước kia không có nghe người ta nói qua chuyện này à!...”

Tiêu Vân Trác hừ lạnh một tiếng nói: “Thạch lâm kia rất có thể là trận kỳ môn bát quái. Ta đã phái người đi mời Lệ tướng quân, hẩn rất am hiểu đối với bày binh bố trận, nói không chừng có thể phát hiện ra điều gì đó. Hôm nay nhất định là hẩn đến cho nên mới có tin tức truyền ra.”

Sắc mặt Thường Hy trắng nhợt, hồi lâu không có nói chuyện, hai mắt nhìn chăm chăm vào khoảng không, không biết là đang suy nghĩ cái gì. Tiêu Vân Trác vừa thấy, vội vàng nói: “Nàng yên tâm, ba vị ca ca của nàng đều an toàn, bản Thái tử không để cho bọn họ lâm trận đầu tiên đâu.”

Thường Hy tựa hồ giống như không có nghe thấy, vẫn mắt hờn như cũ. Tiêu Vân Trác nhượng mày, không biết Thường Hy đang suy nghĩ cái gì, cũng không định hỏi, dù sao trong đầu nàng luôn có rất nhiều ý tưởng kỳ lạ.

Xe ngựa chạy ước chừng một canh giờ mới dừng lại. Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy nói: “Đến rồi, xuống xe đi.”

Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác, đột nhiên nói: “Kỳ môn độn giáp bác đại tinh thâm, không giống với bài binh bố trận, chỉ sợ Lệ tướng quân có lực mà không dùng được!”

Sắc mặt Tiêu Vân Trác ngưng tụ, nhìn Thường Hy hỏi: “Làm sao nàng biết?” Thật ra thì đối với kỳ môn độn giáp, Tiêu Vân Trác cũng đã từng nghiên cứu qua, chẳng qua là quốc sự bận rộn nên không có để tâm suy nghĩ cẩn thận, cho nên cũng không dám tùy tiện nói bừa.

“Lệ tướng quân bài binh bố trận trên chiến trường, bình thường cũng là trận thế mấy vạn người, uy thế dũng mãnh, khí khái khổng lồ. Nhưng là bố cục thạch lâm dưới chân núi hoang vô cùng tinh xảo, tuy diện tích không lớn nhưng lại ngăn chặn lối vào duy nhất có phải hay không?” Sắc mặt Thường Hy không tốt lắm, trong mắt tựa hồ hiện lên chút ánh sáng nhợt còn kèm theo vài tia bất đắc dĩ.

“Đúng vậy.” Tiêu Vân Trác thấy Thường Hy chưa đến nơi đã có thể đoán trước được tình hình nơi đó, trong lòng sáng lên, hỏi: “Chẳng lẽ nàng hiểu được kỳ môn độn giáp?”

Chỉ là những lời này vừa nói ra khỏi miệng chính hẩn cũng cảm thấy không thể tin được, làm sao có thể chứ? Thường Hy chỉ là một nữ tử, làm sao có thể biết được những thứ này? Huống chi thạch lâm này đã tồn tại mấy thập niên rồi, cho nên công lực cũng không phải bình thường.

Thường Hy không nói gì, chẳng qua là cười khổ một tiếng nhìn Tiêu Vân Trác, nói: “Chúng ta đi nhìn qua một chút đi. Tôi không hiểu được, chẳng qua là muốn đi xem nào nhiệt thôi.”

Tiêu Vân Trác lại cảm thấy những lời này của Thường Hy không chân thật chút nào, sinh lòng nghi ngờ nhưng cũng không hỏi mà dẫn đầu xuống xe, lại đưa tay đem Thường Hy đỡ xuống.

Thường Hy dõi mắt nhìn lại, chỉ thấy trước mặt mình, cách đó không xa là một tòa núi. Núi này quả thật cũng không phải rất cao, nhưng là Thường Hy đứng phía bên dưới vẫn cảm giác được mình thật nhỏ bé.

Trên núi chỉ có lư thừa vài bụi cỏ, còn lại toàn là sỏi đá. Dưới chân núi là một khoảng đất trống hoang vu, sinh trưởng một ít cỏ dại không tên, khung cảnh vô cùng tiêu điều.

Từ xa nhìn lại đang có không ít người lúi húi bận rộn, không ngừng chuyên chở đất đá đi ra. Thường Hy biết đây là đang khai phá núi để tìm kiếm mạch ngọc.

Nhìn thấy bọn họ tới, Ngu Thụy Lâm liền đi tới đón, đang muốn hành lễ lại nhìn thấy Thường Hy, cho nên bị hù dọa đến giật mình, không khỏi cả kinh nói: “Hy nhi, làm sao muội lại ăn mặc thế này?”

Thường Hy nhìn thấy đại ca vẫn còn bình an nguyên vẹn đứng tại đây, trên khuôn mặt rất cục mới lộ ra nụ cười vui vẻ, tiến lên kéo cánh tay của hắn nói: “Muội khẩn cầu Thái tử gia dẫn muội tới đây. Muội muốn xem đất hoang kia thực ra là có bộ dáng gì?”

“Ồ nháo! Muội là người trong cung, sao có thể tùy tiện xuất cung? Đây không phải là cho Thái tử gia thêm phiền toái sao?” Ngu Thụy Lâm nhẹ giọng trách cứ, bởi vì nội thị không cho phép là không thể xuất cung.

“Không sao, ta dẫn nàng ra, tự nhiên sẽ đem nàng trở về.” Tiêu Vân Trác tiến lên một bước nói.

Thường Hy bĩu môi một cái, đi tìm Ngu Thụy Minh và Ngu Thụy Hòa, kêu nhị ca, tam ca một tiếng giòn giã. Người một nhà gặp mặt là cực kỳ vui mừng, buồn bực trong lòng lập tức xua tan hết.

Nói được vài câu, Tiêu Vân Trác lại hỏi: “Lệ tướng quân đâu?”

Ngu Thụy Lâm vội vàng bẩm báo: “Lệ tướng quân bị thương, đang nằm băng bó ở đằng kia.”

“Bị thương? Đã có chuyện gì xảy ra?” Tiêu Vân Trác vừa hỏi vừa nhanh chóng bước đến.

“Lệ tướng quân tự mình vào trận, kết quả là bị thương, may mắn là còn biết chút ít trận pháp nếu không ngay cả tính mạng cũng không giữ được!” Ngu Thụy Minh tiếp lời nói, sắc mặt vô cùng ảm đạm.

Thường Hy cũng ngừng chân, khuôn mặt có điểm nghiêm trọng. Ngu Thụy Hòa phát giác có điểm không đúng, quay đầu lại nhìn Thường Hy hỏi: “Tiểu muội, muội làm sao vậy?”

Thường Hy cố nặn ra một nụ cười, nhìn mấy người phía trước không có chú ý sự khác thường của nàng, lúc này mới thấp giọng mà nói ra: “Muội không sao, nhị ca, chỉ là lúc nãy xe ngựa chạy nhanh quá cho nên có chút choáng váng đầu. Huynh yên tâm đi.”

Ngu Thụy Hòa quan sát Thường Hy một cái, thấy nàng quả thật không có chuyện gì lớn lúc này mới yên tâm nói: “Vậy thì tốt, muội nếu không thoải mái thì phải nói ngay, không được giấu ở trong lòng.”

Thường Hy gật đầu một cái, nhìn đoàn người từ từ tiếp cận thạch lâm mà trong nội tâm có chút bất an.

208. Chương 212

Thời điểm Tiêu Vân Trác đi tới, Lệ Trung Dũng cũng vừa mới bước ra khỏi lán trại, hai bên đụng phải nhau, Lệ Trung Dũng vội vàng tiến lên một bước quỳ xuống hành lễ: “Vi thần tham kiến Thái tử điện hạ. Vi thần vô năng đã phụ sự giao phó của Thái tử, cảm thấy vô cùng hổ thẹn!”

Tiêu Vân Trác lập tức tiến lên tự mình đỡ lấy Lệ Trung Dũng, nói: “Lệ tướng quân xin đứng lên, vạn vạn không thể nói như vậy, con người có sở trường tất sẽ có sở đoản, chuyện này không thể trách được tướng quân. Trận thế mấy ngàn vạn người trên chiến trường là thế mạnh của tướng quân, nhưng một thạch lâm đơn độc tình xảo này chưa chắc đã là sở trường của ngươi, Lệ tướng quân không cần để ở trong lòng.”

Lệ Trung Dũng tràn đầy cảm kích, thậm chí cũng có chút xúc động nói: “Đa tạ Thái tử gia không trách tội. Nếu ngày khác Thái tử gia muốn vi thần ra trận giết địch, vi thần tuyệt đối sẽ không dám chối từ!”

Khóe miệng Thường Hy lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, Tiêu Vân Trác quả nhiên là một cao thủ lung lạc lòng người, ngắn ngủi mấy câu nói là có thể khiến người ta cảm động, tiến tới trung thành, liều chết cống hiến cho hắn.

Đoàn người dạo bước tới trước mặt thạch lâm. Thường Hy đứng sau lưng Tiêu Vân Trác, ngẩng đầu nhìn lại, lúc này mới thấy thạch lâm cũng không lớn lắm, nhưng là xung quanh đó đều được bao quanh bởi dãy

núi thẳng tắp cao chót vót, coi như có dây thừng cũng không thể leo núi mà lên, chỉ có cách duy nhất là đi qua thạch lâm này mới có thể tiến vào sâu bên trong núi.

Thường Hy tỉ mỉ quan sát cách bày trận của thạch lâm, trong lòng đã có chút hiểu, là Bát quái kim tỏa trận. Bát quái kim tỏa trận đầu tiên là sử dụng chiêm tinh thuật nhiều hơn là kỳ môn độn giáp, nhưng sau đó đến đời Tam quốc, Gia Cát Khổng Minh lại căn cứ vào kỳ môn độn giáp mà tiến hành sửa đổi, hoàn chỉnh trận đồ. Có thể nói Bát quái kim tỏa trận là một trận thể danh tiếng vang xa trong cửu cung bát quái trận rồi.

Thường Hy không ngừng nghe thấy mọi người xung quanh hướng về phía trận đồ mà bàn luận. Trong mấy ca ca của Thường Hy chỉ có Ngưu Thụy Lâm là đã đọc qua binh pháp, từng học kỳ môn độn giáp nhưng cũng không tinh thông, vì vậy nhìn trận này chỉ do dự nói: “Thảo dân đã cùng Lệ tướng quân nhiều lần tra xét, cảm thấy trận này giống với Bát quái kim tỏa trận mà trong sử sách có ghi lại, nhưng là cũng không dám hết sức khẳng định.”

Lệ Trung Dũng nhìn Tiêu Vân Trác gật gật đầu nói: “Vi thần cũng cảm thấy trận này rất giống với Bát quái kim tỏa trận, nhưng mà tựa hồ có điểm hơi bất đồng với trong binh thư đã ghi lại, vì vậy cũng không dám kết luận.”

Sắc mặt Tiêu Vân Trác mang theo một tầng ngưng trọng, chậm rãi nói: “Trận này nếu chỉ nhìn qua cũng không dễ thấy, chỉ cần bước vào trận sẽ phát giác bên trong có đủ mọi loại hung hiểm.”

Thường Hy nghe đến đó thì hoàn toàn đồng ý, nàng hiểu được kỳ môn độn giáp, cũng vô cùng tinh thông, chẳng qua là nàng đã đồng ý với Vô Thiện đại sư, đời này nếu muốn vận dụng kỳ môn độn giáp thì nhất thiết phải xác định trước một chuyện, đó chính là người mà nàng cam tâm tình nguyện giúp đỡ phải chính là người nàng có thể yên tâm dựa vào cả đời.

Thường Hy hồi tưởng lại lời nói lúc ấy của Vô Thiện đại sư, thanh âm của ngài ấy vẫn còn văng vẳng bên tai: “Thường Hy, con phải nhớ, số mệnh của con không giống với những người khác, cả đời này chỉ có thể động lòng cùng một nam tử. Nếu con không thể xác định hẳn có thể vì con mà từ bỏ thiên hạ, tốt nhất là không nên dễ dàng thể hiện ra bản lãnh của mình. Nếu như bị người con yêu phản bội, mạng của con cũng không còn nữa. Chỉ cần con không động tình, an phận sống cả đời thì con có thể bình an đến già.”

“Sư phụ, đây là bởi vì cái gì? Tại sao người kia phản bội thì con sẽ chết?” Khi đó Thường Hy mới chỉ có tám tuổi, thanh âm của nàng còn mang theo chút non nớt, nhưng là vấn đề hỏi ra cũng khôn kém phần bén nhọn.

“Bởi vì các con là hỗ trợ lẫn nhau, tương hỗ tương liên, số mệnh khắc chế lẫn nhau.” Vô Thiện đại sư than nhẹ một tiếng, Thường Hy đến bây giờ vẫn còn nhớ được mảnh bất đắc dĩ trên khuôn mặt già nua của ngài khi ấy.

Thường Hy nghĩ tới đây liền nhìn Tiêu Vân Trác, ngấm bóng lưng cao ngất của hắn, nghe hắn không ngừng đối với người xung quanh nói cái gì đó. Nàng thật nguyện ý vì nam nhân này mà bỏ đi sinh mạng sao? Tương lai của hắn nhất định là ngôi cửu ngũ chí tôn cao cao tại thượng, bên cạnh hắn vĩnh viễn cũng không chỉ có một người, nhưng là nàng thật cam tâm tình nguyện bỏ ra tất cả vì hắn sao?

Thường Hy nghĩ tới đây liền dè xuống quyết tâm muốn ra tay giúp đỡ của mình, bởi vì nàng không xác định cho nên không dám thử. Tính mạng của nàng trong mắt người xung quanh có lẽ là không đáng quý, nhưng là Thường Hy cũng không có ý định đem mạng của nàng dễ dàng trao ột nam nhân không thể phó thác!

Trầm tư trong thế giới của mình, Thường Hy không có phát hiện ra không khí chung quanh có chút khẩn trương, chỉ nghe thấy Lệ Trung Dũng quỳ một chân trên đất nói: “Thái tử gia, thân thể ngài tôn quý, vạn vạn không nên mạo hiểm. Vẫn là để tỳ chức đi thử thêm một lần nữa.”

Thường Hy không biết có chuyện gì xảy ra, chỉ thấy đại ca của mình tiến lên một bước nói: “Thái tử gia, ngài không thể mạo hiểm, hay là chúng ta tìm thêm một cao thủ tinh thông kỳ môn độn giáp đến đây trợ trận trước, cùng lắm chậm lại có một chút ngày giờ thôi.”

Tiêu Vân Trác lại phát tay một cái nói: “Các ngươi không cần khuyên, đối với kỳ môn độn giáp bản Thái tử cũng hiểu biết một chút, tối thiểu vẫn có thể bảo vệ được tính mạng, cùng lắm là nếu không phát hiện

được gì thì sẽ lập tức ra ngoài.”

Tiêu Vân Trác kiên định nói, cả người tản mát ra một cỗ khí phách, có lẽ là vì tiểu tử này bị thạch lâm làm cho tức giận rồi, lúc này cũng rất quật cường. Nói xong liền đem áo choàng lụa tháo xuống đưa cho Ngũ Hải, hướng về phía trước đi.

Ngũ Hải thấy thế liền phịch một tiếng quỳ xuống ngăn Tiêu Vân Trác, nói: “Thái tử gia... Thái tử gia ngài hãy nghĩ lại đi, đây cũng không phải là chuyện nhỏ. Ngài là Thái tử, thân thể kim quý, tại sao có thể dễ dàng đi vào chỗ nguy hiểm, muốn đi cũng là lão nô đi!”

“Nói vậy, ngươi không hiểu biết gì, đi vào chắc chắn sẽ mất mạng. Ta biết rõ ngươi trung thành, nhưng là cũng phải tùy thời điểm.” Tiêu Vân Trác nói, sắc mặt mang theo khí phách không cho phép kẻ khác cự tuyệt: “Ta là Thái tử của Đĩnh Nguyệt quốc, nếu ông trời không muốn lấy mạng của ta sẽ để cho ta trở về. Nếu ta không phải là chân mệnh thiên tử thì càng không có gì phải nói rồi. Ta không thể để người khác chiến đấu còn mình đứng núp ở phía sau, đó không phải là việc ta sẽ làm.”

Tiêu Vân Trác đưa tay đỡ Ngũ Hải đứng dậy, xoay người nhìn Thường Hy vẫn còn đang mê mang, chợt hiện lên một nụ cười vô cùng rạng rỡ, đến gần nàng, ở bên người nàng thấp giọng nói ra: “Ta còn rất nhiều điều muốn nói với nàng. Nếu ta còn có thể sống đi ra ngoài, nàng Ngu Thường Hy đời này không cho phép rời khỏi bên cạnh ta, cũng không cho phép nghe lời ta nói mà xoay người rời đi.”

Thường Hy ngơ ngác sững sờ, cứ như vậy nhìn Tiêu Vân Trác sải bước hướng thạch lâm đi tới...

209. Chương 213

Trong nháy mắt, đầu nàng hiện lên rất nhiều hình ảnh kể từ khi vào cung sống cùng với Tiêu Vân Trác. Từng chút từng chút một hiện lên vô cùng rõ ràng, vô cùng chân thật. Thường Hy phát hiện ra rằng, thì ra Tiêu Vân Trác đã có thể chịu đựng được thịnh thoái tùy hứng của nàng, có thể cười nhìn nàng đùa bỡn tâm cơ, có thể cùng với chính nàng chịu đựng mạo hiểm, có thể tùy thời mà đưa tay che chắn gió mưa cho nàng. Thì ra trong lúc vô tình, nàng cùng Tiêu Vân Trác đã trải qua nhiều sự việc như vậy.

Thì ra từ lúc nào đó hai bọn họ đã không còn là hai đường thẳng đi song song, không bao giờ chạm vào nhau nữa. Bây giờ nhìn thấy hắn từng bước đi vào chỗ chết, Thường Hy cảm giác lòng mình kịch liệt đau đớn, xúc cảm mà từ trước đến nay nàng chưa bao giờ có.

Tiểu thuyết thường viết một công tử và một tiểu thư vừa thấy đã yêu, nhưng là cái loại vừa thấy đã yêu này làm sao có được tình cảm nồng hậu tương cứu nhau trong lúc hoạn nạn? Coi như không biết nàng có phải là thương hắn hay không, nhưng là nàng không có cách nào trơ mắt nhìn hắn đi chịu chết.

Thường Hy chưa bao giờ là người sợ trước sợ sau, cho đến bây giờ vẫn không phải. Giờ phút này lời của Vô Thiện đại sư đã bị nàng sớm quăng ra sau đầu, ở thời điểm Tiêu Vân Trác sắp bước một chân vào thạch lâm, Thường Hy nhanh chóng chạy tới kéo tay hắn nói: “Anh muốn chết sao?”

Tiêu Vân Trác không biết rằng chỉ trong vài giây ngắn ngủi Thường Hy đã phải hạ quyết tâm bao nhiêu lần, còn tưởng Thường Hy chính là quan tâm hắn, nhưng là chỉ một chút quan tâm này thôi cũng đủ khiến cho tâm tình Tiêu Vân Trác kích động.

“Ta không sao, nàng yên tâm đi. Ta cũng đã đọc qua binh thư, xem kỳ môn độn giáp, tự bảo vệ bản thân mình là vẫn có thể. Ta còn có lời muốn nói với nàng cho nên sẽ không dễ dàng chết được đâu.” Giờ phút này tâm tình Tiêu Vân Trác rất tốt, chút nặng nề ban nãy được hòa hoãn đi không ít.

“Phi phi phi, mấy cái điềm gỡ ấy sao có thể nói, anh đang là Thái tử đấy!” Thường Hy liếc hắn một cái, giận dữ nói, người này a tuyệt không có chút kiêng kỵ nào, thích chết phải không?

Lệ Trung Dũng thấy một tiểu thái giám lại không có quy củ gì dám nói chuyện như vậy cùng Thái tử, trong lúc nhất thời có chút giật mình, đây cũng quá... Quá lớn mật rồi!

Ba huynh đệ Ngu gia ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, không biết lúc này nên nói cái gì, tựa hồ nói cái gì cũng không tiện, cho nên chỉ còn cách ngẩng đầu lên nhìn trời, cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không nghe

được. Ngũ Hải lệ nóng doanh tròng, trong lòng quả thật đem Thường Hy trở thành bồ tát sống, yên lặng nói: “Ngũ Thượng nghi a, ngươi thêm chút sức a, nhất định phải đem Thái tử gia kéo trở lại a...”

Tiêu Vân Trác còn muốn nói gì nữa, Thường Hy đã vượt lên trước một bước nói: “Anh đừng hỏi tôi tại sao, cũng đừng thắc mắc tôi sao lại biết nhiều chuyện như vậy. Tóm lại chỉ cần anh không hỏi, hôm nay tôi sẽ giúp anh phá trận, thế nào?”

Giọng điệu thật lớn a... Ngay cả ba huynh đệ Ngũ gia cũng sợ ngây người. Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy, khẽ nhíu mày, lặp lại: “Nàng sẽ phá trận này?”

“Đây chính Bát quái kim tỏa trận. Tám cửa đó là: hưu môn, sinh môn, đỗ môn, cảnh môn, tử môn, kinh môn, khai môn. Vào sinh môn, cảnh môn, khai môn ắt sẽ gặp điềm cát; vào thương môn, kinh môn, hưu môn chắc chắn sẽ bị thương vong; vào đỗ môn, tử môn thì mất mạng. Tám cửa này mặc dù được sắp xếp theo bố cục hoàn chỉnh nhưng ở giữa lại thiếu vị trí then chốt chủ trì, cho nên đánh vào sinh môn ở góc tây nam, lại hướng cảnh môn phía tây mà ra, trận thế ắt sẽ loạn... [lược bỏ 10 ngàn chữ]” Thường Hy cứng cổ mà nói, nhìn Lệ Trung Dũng hỏi: “Lệ tướng quân, lời ta nói có đúng không?”

Lệ Trung Dũng kinh ngạc nhìn Thường Hy gật đầu, hồi lâu mới hỏi: “Ngươi chỉ là một tiểu thái giám cư nhiên lại hiểu được những thứ này?”

Thường Hy liếc hắn một cái, lại nói tiếp: “Trong trận có máu tươi, nhất định là có người tiến vào, đúng hay không?”

“Đúng vậy, mấy ngày trước đây có một số thị vệ tiến vào, kết quả là không có người nào sống đi ra cả.” Ngũ Thụy Lân nhìn muội tử nhà mình dè dàng nói. Thường Hy mang đến cho bọn họ kinh ngạc quá lớn, hắn cũng không biết muội tử nhà mình còn hiểu được những thứ này.

Thường Hy có chút áy náy nhìn đại ca của mình, nhưng lúc này cũng không phải là thời điểm để giải thích, chỉ đành phải tạm thời dè xuống, lại nói tiếp: “Nếu là đối với hai quân đánh trận, vậy kẻ địch ở bên trong cho đến khi bị bắt mới thôi có phải hay không Lệ tướng quân?”

“Không sai, binh thư quả thật nói nói như vậy.” Lệ Trung Dũng nói, lúc này quả thật cũng không dám coi thường Thường Hy nữa.

Thường Hy nhìn hắn tiếp tục nói: “Gặp phải kẻ địch công kích trực tiếp thì trận thế sẽ có biến hóa, toàn bộ thạch lâm sẽ biến thành một dạng cắn nuốt giống như côn trùng xoi tái kẻ địch, đúng thế không?”

“Đúng vậy.”

Thường Hy nói tới chỗ này liền ngồi xổm người xuống, cầm trong tay một nhánh cây vẽ ra trên mặt đất một sơ đồ bát quái thật lớn, lại viết từ một đến chín ở chín vị trí khác nhau, sau đó lại chia ra các phương hướng bất đồng, vừa vẽ vừa nói: “Bài binh bố trận ở kinh môn, qua đỗ môn. Đỗ môn chính là cửa sinh, ở cảnh môn bày kỳ binh...”

Thường Hy vừa vẽ vừa nói, Lệ Trung Dũng lắng nghe cực kỳ cẩn thận, sắc mặt biến đổi vài lần. Tiêu Vân Trác và Ngũ Thụy Lân là bội phần kinh ngạc, thần sắc ngơ ngàng.

Thường Hy không kịp để ý đến sắc mặt của mọi người, nhánh cây trong tay không ngừng hoa động, sắc mặt cũng ngày càng nghiêm cẩn, cuối cùng nói: “... Đến bước này, dùng kỳ binh bày ngũ số trận... [lược bỏ 10 ngàn chữ]... trận này liền được phá giải.”

Thường Hy nói đến chỗ này đầu đã đầy mồ hôi, nàng lâu rồi không có diễn toán qua kỳ môn độn giáp, hôm nay miễn cưỡng dùng có chút cảm thấy hết sức. Thật may không có tính bói nhọ sự phụ của nàng, trận này chỉ cần làm theo tính toán của nàng, chỉ trong công phu một nén nhang là có thể giải được.

Tiêu Vân Trác nhìn bộ dáng mệt mỏi của Thường Hy, tự mình đưa tay đỡ nàng dậy, sau đó mới nhìn Lệ Trung Dũng nói: “Lệ tướng quân, lần này ngươi biết nên làm thế nào rồi chứ?”

Lệ Trung Dũng gật đầu một cái, hai tay ôm quyền nói: “Xin Thái tử gia đợi ở đây, mặt tướng sẽ đem quân vào trận, một nén nhang sau là có thể phá trận mà ra.”

Tiêu Vân Trác gật gật đầu, Lệ Trung Dũng lập tức đứng dậy đi. Ngũ Hải sai người dọn dẹp doanh trướng, lúc này Tiêu Vân Trác mới đỡ Thường Hy đi vào. Ai biết vừa đi có hai bước, thạch lâm lúc trước vẫn yên lặng bây giờ run rẩy kịch liệt, mọi người ngay cả bước cả bước chân cũng không đứng vững.

Không ai biết có chuyện gì xảy ra. Thường Hy thấy rõ ràng Lệ Trung Dũng còn chưa có vào trận, trong lúc bất chợt thần sắc biến đổi nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Không tốt, trong trận có người!”

210. Chương 214

Thạch lâm đột nhiên rung lắc dữ dội, bụi đất tung bay, gió cuốn từng cơn, cát đá xông tới đập thẳng vào mặt mũi từng người. Mới vừa rồi bầu trời còn trong xanh mà bây giờ đã mây đen giăng đầy, âm phong từng trận.

Sắc mặt Thường Hy trắng bệch, bất an nói: “Trong trận này nhất định là có cơ quan khác, người trong trận ắt hẳn không cẩn thận mà chạm phải cơ quan đó, nếu không cũng sẽ không xảy ra biến hóa như thế.”

Tiêu Vân Trác mặc dù cách nàng rất gần nhưng lại không có nghe rõ, vì vậy lớn tiếng hỏi: “Nàng nói cái gì?”

Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác lớn tiếng nói trở lại: “Anh mau vào trong doanh trướng, không nên đứng ở bên ngoài!” Nói xong cũng kéo theo các ca ca của mình lần lượt đi vào doanh trướng. Lệ tướng quân đã sớm mang theo thị vệ thủ hộ bên người Tiêu Vân Trác, chẳng qua là gió quá mạnh, ngay cả chân cũng không đứng yên mà cứ bị xô đẩy theo chiều gió, chỉ có túm được vào vật gì đó mới không bị gió cuốn đi.

Quân lính tay nắm tay, vai gánh vai, xếp kín thành một bức tường người, mọi người lui vào bên trong, trên mặt mỗi người dính đầy bụi bặm, cơ hồ nhìn không ra hình dáng ban đầu.

“Làm sao lại biến thành như vậy?” Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy hỏi, mới vừa rồi rõ ràng còn không có chuyện, thế nào trong lúc bất chợt lại biến thành hung hiểm thể này, nếu không phải tự bản thân mình trải qua thì chỉ sợ cũng không dám tin tưởng.

Lệ Trung Dũng tiếp lời nói: “Theo mặt tướng thấy thì sợ rằng trong trận có người chạm phải cơ quan. Bình thường loại trận đồ nhỏ tinh xảo kiểu này chắc chắn sẽ bày một số loại cơ quan bên trong khiến cho người khác không thể dễ dàng công phá.”

Thường Hy gật đầu một cái, vô cùng mệt mỏi nói: “Ta cũng nghĩ như vậy, chẳng qua là lúc này ai sẽ ở trong đấy?”

Thường Hy vừa nói vừa đưa mắt nhìn về các ca ca của mình. Ngu Thụy Lân quét mắt nhìn qua một vòng, đột nhiên thần sắc đại biến nói: “Trước khi Thái tử gia đến đây, Chương Tứ Thần bảo là muốn đi chung quanh xem một chút có hay không lối đi khác, đến bây giờ còn chưa có trở về, chẳng lẽ người trong trận là huynh ấy?”

“Tứ Thần ca?” Thường Hy lên tiếng kinh hô, dặm chân một cái nói: “Cái gì cũng không biết lại dám xông vào trận, huynh ấy không muốn sống nữa sao?”

“Mặt tướng sẽ lập tức dẫn người đi cứu hân!” Lệ Trung Dũng nhìn ra được quan hệ của tiểu thái giám này với Thái tử là không bình thường, cho nên hân đương nhiên phải vì chủ tử phân ưu giải lo, ngay cả đánh cược tính mạng cũng phải làm.

“Không được!” Thường Hy như chém đinh chặt sắt nói, nhìn Lệ Trung Dũng: “Đa tạ Lệ tướng quân đã có lòng tương cứu, nhưng là Bát quái kim tỏa trận trải qua sự kích thích lần này đã có thay đổi rất lớn, theo cách ta vừa mới an bài chưa chắc đã vào được. Huống chi còn có trận trong trận, tướng quân không thể vào, vào cũng là trắng trắng dâng mạng.”

“Vậy làm sao bây giờ? Chương công tử khó bảo toàn tính mạng!” Lệ Trung Dũng gấp gấp nói, tựa hồ ấn tượng đối với Chương Tứ Thần rất tốt.

Thường Hy nghĩ rồi nói ra: “Hay là ta đi, trong số mọi người không có ai quen thuộc đối với Bát quái kim tỏa trận như ta, nếu như có biến thì ta cũng có thể ứng phó.”

“Không được!” Huynh đệ Ngu gia cùng với Tiêu Vân Trác trăm miệng một lời, thần sắc cực kỳ khẩn trương, tình hình như vậy sao có thể để Thường Hy ra ngoài, đây chính là đi tìm cái chết!

“Tiểu muội, hay là để huynh đi, huynh cũng có am hiểu một chút!” Ngu Thụy Lâm hạ quyết tâm, hấn không thể bỏ mặc Chương Tứ Thần, cũng không thể để Thường Hy một mình mạo hiểm, cho nên chỉ có thể tự mình đi.

Thường Hy vừa nghe liền nóng nảy, nhìn Ngu Thụy Lâm nói: “Đại ca, tuyệt đối không được! Huynh không thể đi, tài nghệ của huynh còn không bằng được Lệ tướng quân, huynh đi vào sẽ vô cùng hung hiểm. Để muội đi đi!”

Lệ Trung Dũng khi nghe đến hai chữ tiểu muội liền hoàn toàn hóa đá, thì ra tiểu thái giám này là nữ! Một cô nương cư nhiên hiểu được kỹ môn độn giáp, chẳng lẽ Mộc Quế Anh tái thế? Phiến Lê Hoa trọng sinh? Thật không thể tưởng tượng nổi, quả thực làm cho người ta không tiếp nhận ngay được, khiến ột đại nam nhân như hấn thật cảm thấy xấu hổ a!

Ngu Thụy Lâm kéo Thường Hy lại quát: “Ta là đại ca của muội, muội phải nghe lời ta. Ta đi, muội ở lại!”

Thường Hy giận, đang muốn nói chuyện thì Tiêu Vân Trác ngắt lời nói: “Nàng không thể đi, mặc dù nàng có thể am hiểu những thứ này nhưng là theo lời nàng nói, trận thế đã thay đổi rất lớn, đến tột cùng có mấy phần sống quay trở về nàng cũng không dám khẳng định, cho nên hãy ở yên nơi này, để ta đi.”

“Mấy người thật điên rồi!” Thường Hy không nhịn được nữa, chỉ vào trước mắt bọn họ nói: “Lúc này tính cái gì anh hùng? Mấy người một là Thái tử của Đĩnh Nguyệt quốc, trên vai trọng trách nặng ngàn cân; một người là trưởng tử của Ngu gia, còn chưa làm tròn nghĩa vụ quang tông diệu tổ, so với ta quan trọng hơn nhiều lắm. Huống chi nếu như ta vào trong vẫn còn có cơ hội đi ra ngoài, mấy người mà vào nhất định không ra được. Không cần tranh cãi nữa, còn tranh cãi thì dừng đi, Tứ Thần ca đoán chừng cũng không cứu được nữa.”

Thường Hy nói xong liền quay người bỏ chạy ra ngoài, chớp mắt một cái liền biến mất trong gió lốc. Mấy huynh đệ Ngu Thụy Lâm sắc mặt đại biến, nhắc chân muốn bước ra ngoài đuổi theo nhưng Tiêu Vân Trác đã một bước lao ra trước bọn họ.

Binh lính đứng ngoài cửa mặc dù kết thành hàng nhưng vẫn không chịu nổi bị gió mạnh quật vào người mà xô đẩy lẫn nhau. Thường Hy đã sớm không nhìn thấy thân ảnh, Tiêu Vân Trác không kịp suy nghĩ gì nhiều mà hướng theo phía thạch lâm chạy đi. Mảnh vụn đá bên nhọn đánh vào trên người đau nhói khiến cho hấn bước từng bước vô cùng khó khăn. Bầu trời âm u như muốn nổi bão, nhìn ai cũng không thấy rõ. Tiêu Vân Trác lớn tiếng gọi tên Thường Hy nhưng không nghe được bất kỳ một tia hồi âm nào, trong lòng càng phát sốt ruột, bước chân vì vậy mà càng gia tăng tốc độ.

Thường Hy thật ra thì cũng không có đi xa, nàng nghe được thanh âm của Tiêu Vân Trác, không nghĩ tới Tiêu Vân Trác cư nhiên bỏ qua an nguy của mình mà đuổi theo nàng, trong lúc nhất thời hốt mất ê ẩm, bây giờ nàng có không ra khỏi được nơi này cũng không có gì tiếc nuối.

Thường Hy không trả lời, nàng không muốn Tiêu Vân Trác theo mình đi vào. Nàng sẽ không để Tiêu Vân Trác vào được trận đồ này, bởi vì nàng quyết định ở cửa trận sẽ động thủ không để cho Tiêu Vân Trác hay các ca ca của nàng dâng mạng một cách vô ích.

Thường Hy đưa tay lau nước mắt còn vương trên mặt, chuyển thân vòng qua đồ môn, thương môn, đi đến sinh môn, từ nơi này vào sẽ rất an toàn. Sinh môn vượng ở bốn mùa, hòa với hạ, nghỉ với thu, tù ở đông, chết bởi xuân.

Thường Hy đi vào sinh môn yên lặng tính toán phương hướng, muốn một đường tới được trung tâm mới là thượng sách, nghĩ tới đây là trận định phong. Không rằng bỗng nhiên có một đạo thân ảnh từ đâu bổ nhào tới người nàng.

Thường Hy cả kinh, bão cát che chắn tầm mắt căn bản không trông thấy được người tới là ai cho nên không kịp tránh né. Hai người bị ngã nhào xuống đất, đồng thời chạm phải một tảng đá lớn sau lưng. Thường Hy bị đau, không nhịn được mà hô lên một tiếng, chỉ cảm thấy trước mắt sao bay đầy trời...

211. Chương 215

Thường Hy chưa kịp nói chuyện liền nghe thấy địa phương vừa nãy còn yên tĩnh bây giờ truyền đến một tiếng nổ âm vang, trong lúc nhất thời khiến nàng giật mình hoảng hốt. Nhưng có lẽ bởi vì sau khi ngã xuống có phiến đá lớn này ngăn trở nên bão cát không còn thấy mạnh như trước nữa. Thường Hy quay đầu nhìn trở lại, vừa nhắc mắt liền chạm phải một đôi hắc mâu vô cùng quen thuộc...

Trong phút chốc hốc mắt đau xót, lệ nóng trào ra, Thường Hy nghẹn ngào nói: “Cái tên đàn độn này theo tôi vào làm gì? Anh không phải biết rất nguy hiểm sao?”

Tiêu Vân Trác giờ khắc này tựa hồ cũng không keo kiệt nụ cười của mình, khoe miệng cong lên thật cao, nhìn Thường Hy nói: “Biết rõ nguy hiểm tại sao nàng còn vào?” Nói tới chỗ này liền chau mày, hung thần ác sát nói: “Nàng nếu là vì cứu nam nhân khác mà chết, ta có thành quỷ cũng không bỏ qua cho nàng!”

Thường Hy nhất thời nổi đóa, nàng cũng biết giữa hai bọn họ nhất định sẽ không có thời điểm nói chuyện ngọt ngào mà! Sắc mặt nàng tối lại, đưa tay ra đẩy Tiêu Vân Trác, nói: “Anh quản tôi sao? Tôi cũng không phải là người nào của anh, không có chút liên quan gì đến anh cả!”

Thường Hy đứng dậy, nhìn xung quanh một cái. Tiếng nổ mới vừa rồi không biết đã tác động đến nơi nào, gió ít đi một chút, bụi đất cũng không còn nhiều như vậy, miễn cưỡng cũng có thể nhìn ra được khoảng cách mấy thước xa.

Tiêu Vân Trác tức giận đến nỗi gương mặt tuần tú xanh mét. Hắn bắt chắp nguy hiểm đi theo nàng, bây giờ cứ nhiên lại nhận được mấy câu nói đó, không khỏi bực bội nói: “Nữ nhân không có lương tâm... A...”

Nghe được tiếng kêu của Tiêu Vân Trác, Thường Hy cả kinh thất sắc, một tay kéo lại hắn còn tay kia thì nhanh chóng ôm lấy một cột đá gần đấy, đem Tiêu Vân Trác kéo tới bên cạnh, hỏi vội: “Anh làm sao vậy? Có bị thương không?”

“Không có...” Tiêu Vân Trác lập tức nói. Mới vừa rồi thật sự là kỳ quái, giống như dưới lòng bàn chân hắn bất chợt hiện ra một lỗ hổng rất lớn, không cẩn thận dẫm phải là sẽ té xuống. Thật may là lúc đó Thường Hy kịp thời kéo hắn lại, lúc này còn chưa có hồi phục lại, nói: “Vừa nãy là có chuyện gì xảy ra? Tại sao mặt đất đang yên lành lại lộ ra một lỗ hổng lớn?”

Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác, thở dài một tiếng nói: “Không phải thật sự có lỗ hổng mà là một loại ảo giác. Thái cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái, trận pháp này chính là thay đổi liên tục, biến hóa khôn lường như vậy.”

Tiêu Vân Trác gật gật đầu nói: “Hóa ra là thế, không nghĩ tới nơi này cứ nhiên hung hiểm như vậy.”

“Anh đi theo tôi, không được đi sai một bước. Vừa rồi ở ngoài nhìn vào tôi đã xác định được một số chiêu thức của trận này rồi, nhưng là bây giờ nhìn lại thì vẫn thấy chưa nắm chắc lắm. Tôi còn muốn phong bế trận nhưng hiện tại không cần nữa, cột đá mới bị công kích vừa rồi đã tự động phong kín thạch trận, hiện tại muốn đi ra ngoài đã không còn được nữa, trừ phi phá giải được trận pháp này.”

Khuôn mặt bình tĩnh của Tiêu Vân Trác ban nãy cũng dần biến thành ngưng trọng, không kịp suy nghĩ về màn hồ nháo vừa rồi nữa, trầm giọng nói: “Sinh môn cư cần cung phục ngâm, cư khôn cung phản ngâm, cư tốn cung vào mộ, cư chấn cung chịu khắc, cư ly cung đại cát, cư càn đoái cung hai lần cát, cư khảm cung bị buộc. Chúng ta chỉ có thể hướng theo ly cung, đó là phương hướng tốt nhất để đi vào lúc này. Bây giờ chúng ta đang ở hướng bắc, ly cung ở hướng nam, phải vượt qua thương môn và đỗ môn, mọi sự phải cẩn thận một chút.”

Thường Hy gật đầu một cái, nàng cũng có suy nghĩ như Tiêu Vân Trác, chỉ có đi tới ly cung mới là sự lựa chọn tốt nhất, mới có hy vọng phá được trận này.

Hai người thận trọng bước về phía trước, mỗi một bước đi đều cực kỳ cẩn thận, tuy vậy trên đường đi vẫn là có mấy lần bị đá trong trận đánh trúng người, thật may là có Tiêu Vân Trác thân thủ nhanh nhẹn ôm nàng tránh né nên cũng không có nguy hiểm gì lắm.

Đợi đến khi tới được ly cung, hai người mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, trên người ai cũng ướt đầm mồ hôi, có thể thấy được đã trải qua không ít lần kinh tâm.

Thường Hy đưa tay tìm kiếm ở các cột đá bên cạnh xem có cơ quan nào hay không. Nếu đến ly cung rồi thì đáng ra phải tìm thấy một cơ quan ở ngay trung tâm, thế nhưng nàng tìm kiếm một hồi lâu mà vẫn không có phát hiện gì. Thường Hy không khỏi chau mày, ngẩng đầu nhìn thạch lâm tiếp tục xảy ra biến hóa, bây giờ căn bản không tìm được Chương Tứ Thần đang ở nơi nào, chỉ có đem trận phá hết may ra mới tìm được hần.

Thường Hy đột nhiên cảm thấy lòng bàn chân rung lên nhẹ nhẹ, Tiêu Vân Trác kéo nàng lại hỏi: “Làm sao vậy? Tình huống có gì không đúng à?”

“Đáng chết, chúng ta trúng kế rồi! Mau đi theo tôi.” Thường Hy không kịp giải thích, lôi kéo Tiêu Vân Trác theo hướng kinh môn mà đi, dọc đường đi thạch lâm tựa hồ càng không ngừng di động. Tiêu Vân Trác chỉ cảm thấy trước mắt khắp nơi là bóng đất đá bay loạn, nhưng cũng vô cùng kỳ quái, sau khi hần và Thường Hy đi qua thì những mảnh đá bén nhọn đang đánh tới kia lại biến mất như chưa từng xuất hiện. Trong lúc bất chợt hần nhớ đến ảo ảnh mà Thường Hy nói cho nên càng thêm cẩn thận.

Thường Hy lôi kéo Tiêu Vân Trác tránh trái tránh phải, thỉnh thoảng lại xuyên qua một địa phương nhìn như không có đường đi. Qua kinh môn Thường Hy cũng không có dừng chân mà tiếp tục hướng khai môn mà đi.

Thường Hy càng nhanh thì thạch lâm cũng biến hóa theo quỹ dị khó lường. Tiêu Vân Trác thấy sắc mặt nàng tái nhợt, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, chỉ có đôi mắt là vẫn lộ ra thần sắc kiên định, tay vẫn nắm chặt tay của hần. Tiêu Vân Trác cảm thấy một hồi ám áp trong lòng, nhanh chóng theo sát Thường Hy, thỉnh thoảng lại vì nàng đánh vỡ mấy khối đá vỡ đang ập xuống.

Sau khi tới khai môn, lúc này Thường Hy mới dừng chân mà thở mạnh một cái, lâu rồi không có chạy nhiều như vậy, thể lực của nàng tiêu hao vô cùng lợi hại, nhưng là nhất định phải tiếp tục, nếu không bọn họ chỉ có thể chết ở nơi này.

Tiêu Vân Trác đau lòng nhìn Thường Hy nói: “Nghỉ ngơi một chút đi, tiếp tục đi nữa nàng sẽ mệt chết!”

Thường Hy lắc đầu một cái: “Không còn thời gian nữa. Người bày ra trận pháp này thật lợi hại, lại có thể dự liệu người ta sẽ bỏ qua kinh môn mà vào trận từ kinh môn, vì vậy thiết kế thêm một trận pháp nữa vô cùng nguy hiểm ở kinh môn chờ đợi. Mới vừa rồi nếu không phải là chúng ta nhanh chóng rời đi thì thiếu chút nữa sẽ mất mạng.” Nói tới chỗ này, Thường Hy đứng thẳng người lên, lại nói tiếp: “Chúng ta nhất định phải trở về tử môn, nếu tôi đoán không sai, chỉ cần đẩy cột đá ở trung tâm tử môn thì trận này sẽ lập tức được phá giải.”

Tiêu Vân Trác nghe Thường Hy nói như vậy thì cũng biết trận này vô cùng phức tạp, nếu như để hần đi vào thì thực sự là khó mà ra được. Thấy bộ dáng Thường Hy mệt mỏi thở dốc, hần vội vàng ngồi xổm xuống, nói: “Đi lên, ta công nàng!”

Thường Hy sững sốt, Tiêu Vân Trác lại nói: “Đừng có do dự, trễ nữa thì Tứ Thần ca của nàng thực sự sẽ mất mạng đấy!”

Thường Hy nghe vậy thì không nói thêm gì nữa, nàng thật rất mệt mỏi, một bước cũng không muốn đi, cho nên ngoan ngoãn nằm lên lưng Tiêu Vân Trác, chỉ hướng cho hần xem nên chạy đi đâu, nơi nào có thể đi, nơi nào không thể đi, ước chừng sau thời gian một chung trà, rốt cục cũng đã đến được tử môn.

Theo chỉ dẫn của Thường Hy, Tiêu Vân Trác tìm được cột đá kia, dùng sức đẩy ngã nó. Ngay lúc đó lại xảy ra một chuyện khiến người ta không thể tưởng tượng được, thạch lâm rung lắc ngay một dữ dội hơn, chung quanh cột đá dường như có một cỗ lực lượng không ngừng vận động tạo thành vòng xoáy. Thường Hy không biết là có chuyện gì xảy ra, nàng không có tính sai, tại sao lại như vậy?

Dưới chân Thường Hy đột nhiên xuất hiện một vòng tròn bán kính hơn một thước, nàng không kịp đề phòng nên cả người đều rơi xuống đáy động.

Tiêu Vân Trác vừa thấy liền hô lớn: “Ngu Thường Hy... Ngu Thường Hy...” Nhưng là không có nghe được bất kỳ hồi âm nào, hần cũng không thêm suy nghĩ nhiều, nhanh chóng chạy tới, tung người nhảy xuống động.

212. Chương 216

Tiêu Vân Trác vừa mới nhảy xuống thì ở cột đá cách đó không xa, Chương Tứ Thần chậm chậm đi ra ngoài. Hắn rõ ràng nghe thấy có người kêu tên Hy muội muội, chẳng lẽ đó là ảo giác hay sao?

Chương Tứ Thần khó khăn vịn cột đá bước đi, trên đùi bên phải lộ ra vết máu đã dần khô. Thời điểm trông thấy cảnh tượng trước mặt, phía dưới có một động đá lớn thì thần sắc khẽ biến, lập tức nằm trên mặt đất, hướng dưới động kêu: “Có ai không? Là Hy muội muội đúng không?”

Đợi hồi lâu không thấy có ai trả lời, Chương Tứ Thần có chút nóng nảy, ngẩng đầu nhìn thì thấy bão cát mặc dù đã nhỏ đi nhưng tầm mắt vẫn như cũ không thấy được quá xa. Chỗ này khắp nơi đều là cột đá nhưng tựa hồ vị trí lại không giống như cũ cho nên hắn cũng không dám đi bừa.

Lại hồi tưởng tình cảnh vừa rồi của hắn ở trong trận, thân thể không khỏi run lên. Mới vừa rồi hắn rõ ràng nghe được có người kêu tên Hy muội muội, mặc dù không biết tại sao nàng lại vào đây, nhưng là hắn tuyệt đối sẽ không để cho Hy muội muội gặp bất cứ nguy hiểm gì, cho nên tiếp tục gọi thêm mấy tiếng nữa nhưng rốt cục vẫn không nghe được bất kỳ âm thanh phản hồi nào.

Chương Tứ Thần khẽ cắn răng, theo hướng cửa động mà dần dần men tới, bất kể Thường Hy có ở trong hay không hắn cũng phải xuống xem một chút, nếu không hắn sẽ vô cùng bất an. Theo cửa động từ từ trượt xuống, vừa mới bắt đầu còn cảm thấy nơi này vô cùng chắc chắn nhưng không ngờ cát đá vừa chạm tới là biến thành bụi đất tung bay khiến hắn ho khan liên tiếp.

Nhưng là chỉ trong một thời gian ngắn, tất cả mọi thứ đều thay đổi, lòng bàn chân cảm nhận được bề mặt phía dưới trơn nhẵn, cũng không còn bụi đất nữa, nhưng là để cho hắn thấy lạnh cả người, cảm giác tóc gáy cũng bắt đầu dựng lên.

Đột nhiên thân thể khựng lại, cả người hướng một bên nằm úp xuống, tiếp xúc với mặt đất lạnh như băng, Chương Tứ Thần thế mới biết mình đã xuống được đáy động. Hắn thở dài một hơi nhẹ nhõm, mượn ánh sáng yếu ớt trên đỉnh đầu hắt xuống mà quan sát tình hình xung quanh. Nguyên tưởng rằng cái động này cũng không lớn lắm, bây giờ đánh mắt nhìn mới thấy nhất thời kinh hãi. Động này rất lớn, bốn phía đều có những tảng đá hình thù quái đản đứng khắp nơi, đáy động không ướt mà ngược lại vô cùng khô ráo, thật sự là có chút kỳ lạ.

Chương Tứ Thần đứng dậy, há miệng hô lớn: “Hy muội muội, muội có ở nơi này không?” Trong động không ngừng truyền lại tiếng vọng của hắn nghe cực kỳ dọa người. Chương Tứ Thần lấy lại can đảm, hô tiếp: “Hy muội muội, muội ở đâu?”

Vẫn như cũ không có người trả lời, Chương Tứ Thần hít sâu một hơi, nhấc chân đi về phía trước, đã đến đây rồi thì không thể bỏ cuộc nữa chừng được. Mới vừa giờ chân định bước về phía trước thì đột nhiên nghe được tiếng hô to: “Không được cử động.”

Chương Tứ Thần bị hù dọa cho giật mình, nhất thời lui về phía sau một bước, chỉ cảm thấy tim đập lợi hại như đánh trống, mặt cũng biến sắc, nhưng ngay sau đó lại hưng phấn hô lên: “Thái tử gia? Là ngài sao?”

Tiêu Vân Trác nhàn nhạt đáp lại một tiếng, vốn là hắn không muốn để ý đến người này, nếu không phải vì cứu hắn ta thì Thường Hy cũng sẽ không phải chịu mạo hiểm, cũng sẽ không rút từ trên xuống mà hôn mê. Hắn vốn nghĩ chỉ cần không lên tiếng thì Chương Tứ Thần sẽ quay đầu rời đi, ai biết người này cũng là thật quan tâm Thường Hy, dám chạy loạn ở nơi đáy động khắp nơi đều là cơ quan này.

Hắn nếu như thấy chết mà không cứu, khụ khụ, mặc dù hắn rất muốn nam nhân có ý nghĩ không an phận này với Thường Hy biến mất nhưng là cũng không muốn Thường Hy hận hắn cả đời, cho nên cắn răng há miệng cứu hắn ta một mạng.

Thấy Chương Tứ Thần muốn đi về phía trước, Tiêu Vân Trác lập tức nói: “Muốn giữ mạng thì đừng có động đây, khắp nơi trong này đều là cơ quan, người đi nhầm một bước sẽ nhanh chóng bỏ mạng.”

Chương Tứ Thần nhất thời sợ hết hồn, nhưng là lại lo lắng tình huống của Thường Hy cho nên không nhịn được hỏi: “Thái tử gia, Hy muội muội thế nào rồi?”

“Thời điểm nàng ngã xuống liền bị ngắt đi, ta vì cứu nàng mà không cẩn thận kích hoạt phải cơ quan, hai người chúng ta bị vây ở trận đá này. Người không được lộn xộn, trận đá này ta không phá được, phải chờ Thường Hy tỉnh lại mới biết được nên làm gì tiếp theo.” Tiêu Vân Trác nhớ lại tình cảnh lúc này mà khuôn mặt như đưa đám, tình thế hung hiểm như thế này hẳn lại không có cách nào cứu Thường Hy ra ngoài, chỉ có thể đem nàng ôm thật chặt vào trong ngực. Tóm lại, bọn họ dù sống hay chết cũng đã được ở một chỗ rồi, cho dù có thêm cái tên Chương Tứ Thần chứng mắt kia cũng không quan hệ.

“VẬY... Nàng vẫn ổn chứ? Có bị thương chỗ nào hay không?” Chương Tứ Thần gấp đến độ chà xát chân tay, hận không thể tự mình qua đó xem nàng thế nào.

Tiêu Vân Trác hừ lạnh một tiếng tỏ vẻ bất mãn, sau đó nói thêm một câu: “Cái này không nhọc người quan tâm, Ngu Thượng nghi là người của Đông cung, bản Thái tử sẽ tự mình chăm sóc.”

Chương Tứ Thần lần này thật bị hù sợ, trong lúc nhất thời không nói lên lời nào, hẳn có thể mơ hồ cảm nhận được mùi giấm trong lời nói của Thái tử, vì thế trong lòng chợt cảm thấy khổ sở, chẳng lẽ Thái tử gia cũng thích Hy muội muội sao? Chương Tứ Thần chậm rãi ngồi xuống đất, khuôn mặt sa sầm không nói chuyện, trong động nhất thời trở nên yên tĩnh.

Tiêu Vân Trác thông qua khe hở của mấy tảng đá mà nhìn khuôn mặt đen như đất nồi của Chương Tứ Thần, cảm thấy trong lòng vô cùng thống khoái, khóe miệng nâng lên một nụ cười nhàn nhạt. Chẳng qua là nụ cười này còn chưa dứt liền nghe được thanh âm của Chương Tứ Thần truyền đến: “Mặc dù Thái tử gia xuất thân tôn quý, địa vị so với thảo dân cao hơn rất nhiều nhưng thảo dân thích Hy muội muội đã nhiều năm rồi, ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha. Nếu Thái tử gia không thích nghe những lời này của ta, có thể trực tiếp đem ta giết chết miễn hậu họa. Còn không, chỉ cần một ngày Hy muội muội chưa thành thân thì ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ.”

Lời nói kiên quyết như vậy khiến cho Tiêu Vân Trác có một cái nhìn khác về Chương Tứ Thần, coi như có chí khí, không vì sợ cường quyền mà khom lưng, cũng coi như khó gặp. Nhưng là Tiêu Vân Trác sẽ tuyệt đối không vì chuyện này mà bỏ qua cho bất kỳ tình địch nào, mở miệng nói: “Bản Thái tử nói cho người biết, Ngu Thượng nghi là người của ta, sống cũng vậy, chết cũng thế. Kiếp này người đừng có trông mong gì, kiếp sau chạy sớm mà xếp hàng thôi!”

Khuôn mặt của Chương Tứ Thần một hồi vặn vẹo, cuối cùng vẫn không nhịn được mà cắn răng nói: “Thái tử gia, kiếp này ta quen biết Hy muội muội sớm hơn, dù có xếp hàng thì cũng là ngài đến sau.”

Tiêu Vân Trác vừa nghe vậy thì cười đến càng sáng lạn, đắc ý nói: “VẬY kiếp sau người cũng đừng mong chờ gì, xếp hàng sớm xem ra cũng không dùng được!”

213. Chương 217

Tiêu Vân Trác vừa nghe vậy thì cười đến càng sáng lạn, đắc ý nói: “VẬY kiếp sau người cũng đừng mong chờ gì, xếp hàng sớm xem ra cũng không dùng được!”

Tiêu Vân Trác quá mức đắc ý cho nên không phát hiện ra khóe mắt Thường Hy giật giật. Thật ra thì nàng vừa mới tỉnh lại, nghe được hai người đang nói chuyện cho nên nàng không dám mở mắt ra, thì ra là... Tứ Thần ca đối với nàng lại có ý nghĩ như vậy, nàng vẫn luôn không biết. Từ trước đến nay nàng đều đem Tứ Thần ca giống như ca ca ruột của mình, không nghĩ tới huynh ấy lại có thể thích nàng, hơn nữa lại còn dám đối chọi lại cùng Tiêu Vân Trác...

“Lời này của Thái tử gia xem như quá sớm rồi, kiếp này còn chưa qua, không có cái gì có thể khẳng định trước được. Ngài biết Hy muội muội muốn cái gì sao? Ngài biết nàng khát vọng nhất chính là cái gì sao?” Chương Tứ Thần cười lạnh một tiếng, nhìn Tiêu Vân Trác tiếp tục nói: “Ta sáu tuổi đã đến Ngu phủ, ở nơi này nán lại tám năm, có thể nói Hy muội muội là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên. Từng thói quen của nàng ta đều biết, mỗi một động tác ta đều có thể hiểu; nàng nhường mỳ, mỗi một ánh mắt của nàng ta đều biết nàng muốn gì, ngài làm được không?” Nói đến Thường Hy, Chương Tứ Thần tựa hồ rất kích động, ngay cả tôn ti trật tự cũng liền quên.

Sắc mặt Tiêu Vân Trác một mảnh xanh mét, hừ lạnh một tiếng nói: “Vậy thì thế nào?” Trong lòng hần lại nghiêng rãng nghiêng lợi, Chương Tứ Thần nói xong khiến hần ăn giấm chua không chịu nổi! Tám năm... thật đúng là một khoảng thời gian rất dài...

“Thích một người chính là làm cho nàng vui vẻ, làm cho nàng hạnh phúc!” Chương Tứ Thần kiên định nói, ngẩng đầu nhìn Tiêu Vân Trác: “Bên cạnh Thái tử gia mỹ nữ như mây, Hy muội muội đối với ngài cũng chỉ là một người trong số đó, nhưng đối với ta nàng lại là toàn bộ cuộc sống!”

Sắc mặt của Tiêu Vân Trác lại kéo xuống mấy phần, thần sắc càng phát khó coi, không nghĩ tới Chương Tứ Thần nói tới nói lui lại có thể sắc bén như vậy, khiến cho hần rất là không thoải mái.

“Lớn lên ở Ngu gia, ta đã tận mắt nhìn Ngu bá phụ và Ngu bá mẫu phu thê ân ái, bốn huynh muội Ngu gia tình cảm vô cùng khăng khít. Ngay cả sau khi Thường Hy vào cung, gánh vác trách nhiệm nặng nề của Ngu gia nhưng ta tin chắc rằng trong lòng Hy muội muội vẫn hy vọng có thể gả cho nam nhân biết trân trọng tình yêu của nàng cả đời. Chương Tứ Thần ta không có bản lãnh gì lớn, nhưng là ta có thể đợi nàng xuất cung, trao cho nàng tình yêu cả đời, để cho nàng sống vui vẻ không lo âu, không phải bận tâm về chuyện thiếp thất. Nhưng Thái tử gia ngài vô luận thế nào cũng không thể làm được điều này, bên cạnh ngài nhất định sẽ là ba ngàn giai lệ. Nếu như ngài thật lòng thích Hy muội muội, muốn nàng ấy hạnh phúc thì tốt nhất là ở thời điểm nàng ấy cái gì cũng không biết thì buông ra.”

Tiêu Vân Trác không thể nhịn được nữa, giận dữ hét lên: “Câm miệng!”

Chương Tứ Thần cười lớn một tiếng nói: “Bị ta nói trúng rồi phải không? Ngài nếu chỉ vì tham luyến dung mạo Hy muội, như vậy Chương Tứ Thần nguyện ý lật tung cả thiên hạ này tìm kiếm mỹ nữ cho Thái tử, chỉ mong Thái tử gia bỏ qua cho Hy muội muội.”

Câu nói cuối cùng Chương Tứ Thần nói ra vô cùng nghiêm túc, giọng điệu còn mang theo một tia khẩn cầu. Hần không muốn nhìn Thường Hy thương tâm rơi lệ, hần nguyện vì nàng dâng lên hạnh phúc vui vẻ nhất thế gian này.

Thường Hy vui dầu trong ngực Tiêu Vân Trác, tâm tình thật sự là vô cùng kích động. Nàng không nghĩ tới Chương Tứ Thần cư nhiên lại hiểu rõ nàng như vậy, lại có thể biết nàng muốn làm những thứ gì, vì nàng hần có thể đi làm những chuyện mà hần vẫn luôn khinh thường. Mặc dù hai mắt nhắm chặt nhưng vẫn cảm thấy hốc mắt ề ẩm, nhưng là nàng càng muốn biết Tiêu Vân Trác sẽ trả lời thế nào, ngay cả khi biết chắc rằng đáp án mà hần nói ra sẽ không như nàng mong đợi, nhưng nàng vẫn muốn biết. Nữ nhân, đôi khi chính là như vậy.

Tiêu Vân Trác cố đè nén tức giận trong lòng xuống, để cho cảm xúc của mình hòa hoãn một chút, nhưng là hần cũng không muốn bộc bạch cảm xúc của mình cùng thiên hạ, vì vậy lạnh nhạt nói: “Chương Tứ Thần, người không cần khẳng định cho rằng những thứ trong miệng người mới là thật, người cũng không cần cho rằng quan tâm của mình là tốt, người khác đều là vô tình. Người lại càng không nên cho rằng chỉ có tình cảm của người mới là tình cảm. Trên đời này, có nhiều thứ mà cặp mắt của người không nhìn thấy được.”

Thần sắc Chương Tứ Thần sững sốt, lặp lại lời nói của Tiêu Vân Trác một lần, hồi lâu mới lên tiếng: “Thảo dân có thể cả đời không cưới vợ bé, nhưng là Thái tử gia có thể khẳng định lực cung của mình chỉ có một mình Thường Hy không? Đây chính là điểm quyết định phân cao thấp rồi!”

Khuôn mặt Tiêu Vân Trác càng ngày càng đen hơn, có một số việc mình hiểu là tốt rồi, không nhất thiết phải giải thích cho cả thiên hạ cùng hiểu, nghĩ tới đây hần lạnh nhạt nói: “Thiên hạ này người thề thốt không thiếu, nhưng chân chính giữ được lời thề có mấy người? Đám đương được lời hứa đáng giá ngàn vàng lại có mấy? Thật buồn cười, có một số việc không cần lấy lời hứa ra đảm bảo, chỉ cần thật lòng là đủ rồi!”

Thân thể Thường Hy cứng đờ, lời này rất quen thuộc a... Nàng suy nghĩ một vòng trong đầu, đột nhiên phát hiện đây là lời mẫu thân đã nói cho nàng. Ban đầu thời điểm mẫu thân nàng cùng cha bỏ trốn, cha nàng từng nói với bà rằng, ta không thể đảm bảo cùng nàng cái gì, ta cũng sẽ không nói bất kỳ lời thề nào cả, dùng lời thề để duy trì tình cảm không có cái gì đáng quý, ta chỉ có thể đảm bảo rằng, ta đối với nàng là một tấm chân tình.

Không nghĩ tới giờ này phút này, Thường Hy lại có thể nghe được nam nhân khác chính miệng nói ra. Nếu như tình cảm thật dùng lời thề để duy trì, sẽ rất đáng quý sao? Nói thật, Thường Hy cũng không biết!

“Hoang đường! Thái tử một nước cư nhiên dùng những lời này để vận vẹo sự việc sao?” Chương Tứ Thần hiển nhiên không thể tiếp nhận những lời như vậy, quả thật chính là trái với đạo lý.

Tiêu Vân Trác cúi đầu nhìn Thường Hy, đang muốn nói chuyện tiếp lại thấy được con ngươi của Thường Hy chuyển động không ngừng, mặc dù nàng đang nhắm chặt hai mắt nhưng là vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Thì ra tiểu hồ ly này đã sớm tỉnh, cư nhiên nghe lén hẳn cùng Chương Tứ Thần nói chuyện, trong lúc nhất thời không biết là nên cười hay nên giận. Bỗng dưng ánh mắt hắn chợt lóe, nhìn Chương Tứ Thần nói: “Chương Tứ Thần, bản Thái tử cho ngươi quan to lộc hậu, cho ngươi vinh hoa cả đời, cho ngươi quyền thế địa vị mà thế gian này khó nam tử nào đạt được, ngươi bằng lòng buông tha Ngu Thượng nghi không?”

Chương Tứ Thần hí mắt nhìn Tiêu Vân Trác, không biết hắn đang giở trò quỷ gì, làm sao đột nhiên lại hỏi những cái này? Tiêu Vân Trác không phải là người đi làm những chuyện không công, đương nhiên sẽ không vô duyên vô cớ nói như vậy, thế thì tại sao hắn lại nói ra đây?

Cách mấy phiến đá to, Chương Tứ Thần nhìn không rõ tình hình bên đó, nhưng đột nhiên ánh mắt hắn chợt lóe, chẳng lẽ Hy muội muội đã tỉnh, hắn cố ý hỏi những cái này sao?

“Chương Tứ Thần, tại sao ngươi không trả lời?” Tiêu Vân Trác hỏi tới, bởi vì hắn cảm nhận được thân thể Thường Hy cứng lại, trong lòng hắn không thoải mái, chẳng lẽ Thường Hy lại quan tâm đến cái này sao?

214. Chương 218

Thường Hy có cảm giác mình mà không mở mắt thì không biết tiếp theo sẽ như thế nào. Nàng có chút mâu thuẫn, không muốn nghe Chương Tứ Thần trả lời, hoặc là nói câu trả lời của Chương Tứ Thần sẽ làm nàng cảm thấy rất áp lực. Vì vậy Thường Hy quả quyết mở mắt, nhưng lại không biết nói cái gì, trong lúc nhất thời ngẩn người tại chỗ.

Nghe lén người ta nói chuyện xong, chẳng lẽ mở mắt ra lại nói: “Làm sao anh lại rớt xuống đây?” Căn bản không dùng được, Thường Hy cảm thấy lời này có chút mất tự nhiên, nhưng nếu như không hỏi cái này, lại đi hỏi Chương Tứ Thần thì đoán chừng người nào đó sẽ rất tức giận. Vì mạng nhỏ mà suy nghĩ, nàng trực tiếp bỏ qua Chương Tứ Thần, nhưng mà muốn nói một câu thích hợp mãi cũng không được cho nên chỉ có thể giương mắt nhìn.

Tiêu Vân Trác thấy nàng quần bách cũng không có đi làm khó, hạ một cái bậc thang xuống: “Nàng tỉnh rồi à? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Thường Hy lúc này mới ý thức được mình vẫn còn ở trong ngực người nào đó, bị người ta ôm chặt, cái tư thế này rất làm cho ai đó xấu hổ a! Thường Hy giùng giàng thoát ra ngoài, quan sát chung quanh một lát rồi nói lảng sang chuyện khác: “Tại sao chúng ta lại bị vây trong thạch trận này rồi hả?” Nàng chỉ nhớ sau khi mình rớt xuống liền hôn mê, còn lại cái gì cũng không biết.

Tiêu Vân Trác vừa liếc mắt một cái liền biết Thường Hy không muốn nhắc lại đề tài vừa nãy, vì vậy phối hợp nói: “Thời điểm ta cứu nàng không cẩn thận kích hoạt phải cơ quan cho nên bị vây ở nơi này. Chương Tứ Thần cũng xuống đây rồi, ở đây không biết có bao nhiêu cơ quan cho nên ta không cho hắn lộn xộn.”

Thường Hy cẩn thận tra xét, chau mày. Chương Tứ Thần sớm nghe được giọng nói của Thường Hy, kích động hô: “Hy muội muội, muội đã tỉnh? Muội làm sao vậy? Có bị thương nơi nào hay không?”

Chương Tứ Thần thật ra rất quan tâm nàng, Thường Hy xuyên qua khe hở của mấy kẻ đá mà đáp lại: “Tứ Thần ca, muội không sao. Huynh có bị thương hay không? Huynh đừng có lộn xộn, để muội xem một chút tình hình nơi này rồi nói tiếp.”

Chương Tứ Thần trong lúc nhất thời có chút không hiểu ý tứ trong lời nói của Thường Hy, nàng xem địa hình? Hữu dụng sao? Nhưng là vẫn trả lời: “Ta không sao, chỉ rách một chút da thôi, không đáng ngại.”

“Vậy thì tốt!” Thường Hy vừa nhìn vừa nói, tình hình của thạch động này tuyệt không thua kém so với mặt đất.

Tiêu Vân Trác đứng ở bên cạnh nàng nói: “Ta đã xem qua rồi nhưng không nhìn ra đây là loại trận pháp gì, vì vậy không dám tùy tiện đi lại. Ta nhìn những cột đá loạn thất bát tao này có điểm giống như vườn hoa cửu khúc liên hoàn ở trong cung.”

“Cửu khúc liên hoàn thực ra không phải là một trận pháp, chẳng qua là lợi dụng cách trang trí hoa cỏ khiến người ta không nhận biết được phương hướng. Tôi là nhất thời tìm không ra phương hướng cho nên mới lạc đường ở cửu khúc liên hoàn. Sư phụ tôi trước kia từng nói tôi đúng là một người kỳ lạ, dễ dàng lạc đường lại có thể học được kỳ môn độn giáp. Người học kỳ môn độn giáp thì khả năng nhận biết phương hướng phải tương đối mãnh liệt, nhưng áp dụng trên người tôi thì hoàn toàn ngược lại.”

“Sư phụ nàng là ai?” Tiêu Vân Trác tò mò hỏi.

Thường Hy làm bộ không nghe thấy, quay đầu đối với Chương Tứ Thần nói: “Tứ Thần ca, bây giờ chỉ cần huynh làm như theo lời muội nói thì muội và Thái tử gia có thể thoát ra ngoài.”

Mới vừa rồi từ trong đoạn đối thoại của hai người Chương Tứ Thần cũng có chút hiểu được, mặc dù còn rất nhiều nghi vấn nhưng bây giờ không phải là lúc hỏi thăm, vì vậy gật đầu nói: “Muội nói đi, ta phải làm như thế nào?”

Thường Hy nhìn hai người giải thích: “Đây là một loại biến hình của Đông liên hoàn trận. Chỗ lợi hại nhất của trận pháp này chính là một vòng móc một vòng, nếu như vô tình kích động một cơ quan thì sẽ bị vây khốn ở trong trận, giống như chúng ta bây giờ bị phong bế ở đây không ra được, trừ phi có người thứ ba phá trận, nếu không thì chỉ có nước chờ chết.”

Nói tới chỗ này Thường Hy thầm thở phào một hơi, may mà có Chương Tứ Thần rút xuống nếu không nàng cho dù có thần thông quảng đại đến mấy cũng chỉ có thể ngồi chờ chết ở chỗ này.

Thần sắc Tiêu Vân Trác cũng biến đổi, không nghĩ tới trận này lại lợi hại như vậy, ngược lại thật sự phải cảm tạ Chương Tứ Thần rồi.

“Tứ Thần ca, huynh đi về phía trước ba bước, đó là cần vị, sau đó đi thẳng bốn bước.” Thường Hy cau mày lớn tiếng nói. Chương Tứ Thần biết sự tình trọng đại nên cũng không dám qua loa, theo lời Thường Hy cẩn thận mà làm.

Quả nhiên sau khi đi ba bước đáy động không có động tĩnh gì, lúc này mới yên lòng lại, tiếp tục đi thẳng bốn bước, một bước cuối cùng hạ xuống xong cảm thấy chân có chút di động, ngay sau đó một tảng đá lớn lập tức di chuyển lộ ra một khoảng đất trống.

“Queo bên phải, đi ba bước lùi một bước rồi queo trái.” Thường Hy tập trung tinh thần, trên trán cơ hồ chảy ra mồ hôi cũng không để ý. Chương Tứ Thần theo lời Thường Hy nói, từng bước từng bước mà làm, cả người cũng là căng thẳng muốn chết, không biết một khắc sau sẽ xảy ra chuyện gì?

“... Huynh đi thẳng, thấy phía trước có hố đá hình chữ nhật chưa?” Thường Hy đã sớm không trông thấy được thân ảnh của Chương Tứ Thần, chỉ có thể thông qua âm thanh mà liên lạc.

“Thấy rồi, sau đó ta nên làm gì?” Thanh âm Chương Tứ Thần nhanh chóng truyền đến.

“Huynh nhìn một chút xem có hay không một khối đá bên trong hố đá? Khối đá này không lớn lắm, ước chừng một nắm tay thôi!” Thường Hy nhắm mắt lại, trong đầu tưởng tượng ra tình hình bên kia.

Tiêu Vân Trác nhẹ nhàng đỡ Thường Hy cho nàng một điểm tựa, một lát sau nghe được thanh âm vui mừng của Chương Tứ Thần truyền đến: “Có, sau đó làm gì bây giờ?”

“Dùng sức rút nó lên, xoay trái ba vòng rồi lại ấn xuống. Huynh nghe được rắc rắc mấy tiếng thì lại xoay phải ba vòng.” Thường Hy thở phào nhẹ nhõm, nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Nơi đó là trung tâm của Đông liên hoàn trận, chỉ có từ nơi đó mới có thể phá giải được trận pháp này.”

Lời nói vừa dứt, đá tảng vây quanh Tiêu Vân Trác và Thường Hy cũng chậm rãi tản ra, lộ ra một con đường nhỏ ước chừng rộng ba thước. Hai người nhìn nhau cười một tiếng, đi ra ngoài, trong lúc bắt chợt lại nghe Chương Tứ Thần hô lớn: “Nơi này xuất hiện một đạo cửa đá, tại sao lại như vậy?”

Thường Hy sửng sốt, hiển nhiên tình huống như thế nằm ngoài dự đoán của nàng. Tiêu Vân Trác còn muốn hỏi nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của Thường Hy thì biết nàng căn bản cũng không biết có chuyện gì xảy ra, vì vậy nói: “Chúng ta đi qua nhìn một chút!”

Thường Hy gật đầu một cái, một trước một sau hướng theo phía Chương Tứ Thần mà đi tới. Đợi sau khi hai người xuyên qua mấy khối đá lớn, nhìn thấy cửa đá cũng không nhìn được mà âm thầm sợ hãi. Cửa đá này ước chừng cao bằng chiều cao của hai người, rộng sáu thước, trên cửa còn điêu khắc hoa văn phức tạp, nhìn qua rất là tinh mỹ.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, Tiêu Vân Trác hỏi: “Có thể mở được cửa đá này không?”

215. Chương 219

Thường Hy tiến lên một bước, quan sát vài lần, lại duỗi tay sờ soạng trên cửa đá, cau mày nói: “Cửa này thật đúng là có chút cổ quái, theo lý mà nói thì chung quanh ắt hẳn phải có cơ quan để mở, nhưng là bây giờ cái gì cũng không có phát hiện, chẳng lẽ cửa này không dùng cơ quan để mở hay sao?”

Tiêu Vân Trác tiến lên một bước, đưa tay ra gõ lên cửa đá thì thấy phát ra thanh âm trầm đục, mở miệng nói: “Cửa đá này rất dày, nếu là mỏng thì thanh âm không có nặng như vậy mới đúng!”

Thường Hy gật đầu một cái, nói: “Đúng vậy, thật sự có điểm kỳ quái a, làm sao một chút đầu mối để mở cửa cũng không có vậy. Nếu như không mở được cửa đá thì chúng ta sẽ không vào được, vậy thì phá giải hai trận đá ngoài kia cũng coi như là không công rồi!”

“Bố trí chương ngại lợi hại như vậy chắc hẳn không chỉ là để đùa vui chứ? Đạo cửa đá này nhất định là có thể mở ra được!” Chương Tứ Thần ở một bên nói, hẳn vẫn cho rằng mọi việc có nhân ắt có quả, đã có người bỏ ra công sức bố trí tầng tầng lớp lớp phòng bị như vậy, hẳn không phải là vì chỉ muốn đùa vui một chút thôi.

Tiêu Vân Trác mặc dù rất mâu thuẫn chuyện tình Chương Tứ Thần thích Thường Hy, nhưng là không thể phủ nhận lời này của hắn rất có đạo lý, vì vậy nói: “Nhất định sẽ có biện pháp mở ra, chúng ta thử đi nhìn một chút!”

Thường Hy ngồi xổm xuống lần theo khe hở của cửa đá, trái phải trên dưới xem qua mấy lần sau đó mới lên tiếng: “Đây là loại cánh cửa mở từ giữa ra hai bên.”

“Làm sao muội biết?” Chương Tứ Thần kinh ngạc hỏi, điều này cũng có thể nhìn ra?

Thường Hy khẽ mỉm cười nói: “Cửa đá cũng chỉ có mấy kiểu mở, từ trên xuống, từ dưới lên, từ trái hoặc phải qua, hay là mở từ giữa ra. Nếu là mở từ phía trên hay dưới thì mép trên hoặc dưới của cánh cửa sẽ có dấu vết hư hại, mở từ hai bên ra cũng vậy. Nhưng là nhìn cửa đá này không hề có những dấu vết đó, đoán chừng chỉ có thể là mở từ giữa ra mà thôi. Vì thế sẽ có cơ quan ở giữa, nhìn một chút cánh cửa này thì những điểm ở giữa cánh cửa có hơi bất đồng một chút.”

Thường Hy đưa ngón tay chỉ, Tiêu Vân Trác và Chương Tứ Thần quả nhiên nhìn thấy ở giữa cửa đá có những ẩn ký bất đồng, cho nên đối với Thường Hy cảm thấy vô cùng bội phục.

Thường Hy lặng yên không nói lời nào, nhìn cửa đá ngẩn người. Tiêu Vân Trác cũng cẩn thận suy nghĩ vấn đề này, nhìn Thường Hy nói: “Nếu chung quanh đây không tìm được cơ quan thì thử nghĩ xem có quan hệ gì với thạch trận hay không?”

Thường Hy nghe đến đó thì ánh mắt sáng lên, đúng vậy, nàng đã bỏ qua mất điểm này, nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Tôi đi xem trong trận đá một chút, hai người các anh đừng đi lung tung, tránh cho xảy ra cái gì ngoài ý muốn.”

Tiêu Vân Trác và Chương Tứ Thần gật đầu một cái, Thường Hy quen thuộc trận pháp sẽ không có vấn đề gì, ngược lại hai người sợ sẽ tăng thêm phiền toái cho nàng, vì vậy dặn dò nàng đôi câu, sau đó Thường Hy hướng trong trận đi tới.

Thường Hy đang suy nghĩ rằng cơ quan mở cửa đá không có ở chung quanh thì ắt hẳn giống với lời Tiêu Vân Trác nói, có liên quan đến Đông liên hoàn trận. Nếu là liên hoàn trận thì muốn không chế một cánh cửa đá là rất đơn giản. Thường Hy đi tới nơi mới vừa rồi Chương Tứ Thần kích hoạt khối đá để thả hai người bọn họ ra, nhìn hòn đá đã bị ấn xuống, đưa tay sờ sờ, phát hiện thấy nó không nhúc nhích, ấn xuống chút nữa là không thể được.

Thường Hy thử nâng lên trên, kết quả vẫn là bất động. Nếu muốn không chế cửa đá thì cũng chỉ có tâm thạch trận này mới có khả năng, cho nên nàng lại nắm chặt một lần nữa, dùng sức vận, lúc này hòn đá mới chuyển động. Thường Hy mừng rỡ, hòn đá vừa chuyển động thì Đông liên hoàn trận cũng bị phong bế lại.

“Cửa đá mở ra rồi!” Chương Tứ Thần vui mừng hô. Thường Hy ngẩng đầu lên nhìn, trên mặt lộ ra cảm giác hưng phấn. Lần này nàng đã hiểu, nếu muốn mở cửa đá trước hết phải phong bế Đông liên hoàn trận, khó trách vừa rồi nàng mở không ra.

Thường Hy đứng dậy đi trở về, cười nói: “Không gian phía trong tối đen, chúng ta có muốn hay không đốt đuốc?”

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy có chút bất đắc dĩ nói: “Trên người ta không mang theo chiết tử, đốt thế nào đây?” (chiết tử đại loại là que giữ lửa).

“Ta có.” Chương Tứ Thần vừa nói vừa lấy chiết tử từ trong tay áo ra. Đường đường là Thái tử gia, đương nhiên trên người không mang theo chiết tử, Thường Hy một nữ nhân cũng thế, nhưng Chương Tứ Thần mấy ngày nay đều lẫn lộn ở chốn đất hoang này, cho nên tất yếu sẽ mang theo chiết tử để phòng thân.

Chương Tứ Thần nhìn xung quanh một chút, sau đó đi về phía bên cạnh nhặt lên một đoạn nhánh cây, lại đem vạt áo của mình kéo xuống quấn xung quanh nhánh cây đó, rồi mới lên tiếng: “Trước dùng tạm cái này vậy, so với không có thì tốt hơn!”

Chương Tứ Thần nói xong liền đem cây đuốc đưa cho Thường Hy, lại nói: “Ta ở chỗ này giữ cửa, mấy người vào bên trong đi.”

Chương Tứ Thần là một người rất thông minh, hẳn biết hoàng gia nhiều bí mật, mình không nên dính vào thì tốt hơn. Coi chừng ở lối ra này tối thiểu cũng có thể giữ được một mạng, hẳn cũng không muốn kẻ đầu bạc tiền người đầu xanh.

Thường Hy nhìn Chương Tứ Thần, trong mắt lóe lên một nụ cười. Về mặt Tiêu Vân Trác cũng có chút suy nghĩ sâu xa, nhưng cuối cùng không có nói gì, nhận lấy cây đuốc trong tay Thường Hy mà tiến vào trong động.

Không phải Tiêu Vân Trác không tin Chương Tứ Thần, mà tòa núi hoang này do Tấn vương lưu lại, hang đá này nói không chừng cũng là do Tấn vương thiết kế, ngộ nhỡ bên trong có cái gì không nói với người ngoài, nếu như bị Chương Tứ Thần thấy được thì mình cũng khó xử trí hắn. Không ngờ hắn cũng đủ cơ trí, ngược lại tiết kiệm được cái đầu.

Thường Hy đứng ở cửa đá nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Nếu không thì tôi cũng không đi vào nha!”

Tiêu Vân Trác xoay người nhìn Thường Hy, khóe miệng nhếch lên, một tay kéo nàng vào. Ở ngoài cửa đá, Chương Tứ Thần còn rõ ràng nghe được thanh âm Tiêu Vân Trác: “Nàng đừng mơ tưởng. Nàng không sợ ta ở bên trong sẽ bị cái gì đó vây khốn sao?”

Chương Tứ Thần lộ ra một nụ cười khổ, thân thể vô lực tựa vào cửa đá, vết thương trên đùi càng ngày càng đau nhức.

Tiến vào bên trong, mượn ánh sáng của cây đuốc hai người một đường đi vào, lại phát hiện ra hang đá này thật lớn, bên trong ngay cả chút không khí vẫn đục do lâu ngày không lưu thông cũng không có. Trên mặt đất vô cùng sạch sẽ, đi về phía trước khôn xa liền phát hiện thấy một cửa đá nhỏ. Lần này thế nhưng không có cơ quan, đẩy một cái liền mở ra, hai người đưa mắt vào nhìn, nhất thời có chút kinh ngạc không thôi.

Thường Hy quay đầu nhìn Tiêu Vân Trác, thấy hắn cũng có biểu hiện giống nàng, không khỏi hé miệng hỏi: “Đây là ngọc mạch trong truyền thuyết ư? Lừa gạt quỷ đầu!”

216. Chương 220

Xuất hiện trước mặt hai người nào có bóng dáng của ngọc mạch, trong thạch thất chỉ thấy hàng tầng hàng tầng rương gỗ thật lớn. Có thể là bởi vì thời gian đã quá lâu cho nên phía trên phủ thêm một lớp bụi thật dày.

Tiêu Vân Trác tiến lên mở ra một cái rương, nhất thời bụi đất tung bay. Thường Hy theo bản năng lui về phía sau một bước, thấy được biểu tình kinh ngạc của Tiêu Vân Trác không khỏi lại bước lên phía trước, cúi đầu xem xét, chỉ thấy bên trong chất đầy bao vải tẩm dầu dùng để gói thứ gì đó, nhìn hình dáng thì đoán chừng vật này là cánh cung.

Thường Hy một hồi cả kinh trong lòng rồi lập tức mở ra cái rương bên cạnh, toàn bộ bên trong cũng được bao bọc nghiêm chỉnh bằng vải tẩm dầu, hình dáng như đại đao.

Thường Hy đứng một bên nhìn Tiêu Vân Trác mở ra hơn mười cái rương, thần sắc trên mặt cũng ngày càng nặng nề. Từ gian thạch thất này có thêm một cửa đá thông ra địa phương khác, hai người đi vào, gian phòng này cũng chất đầy rương lớn, hai người không có mở ra nhìn mà cứ tiếp tục đi vào bên trong.

Đợi đến khi đi xem xong tất cả các gian thạch thất thì cây đuốc cũng đã đốt gần hết chỉ còn lại một chút xú. Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác, sắc mặt có chút bất an, Tấn vương này rõ ràng là... Nếu không phải Thường Hy đem núi hoang này tặng cho Hoàng đế thì bao nhiêu mạng người của Ngu gia xem ra khó giữ rồi.

“Chúng ta đi ra ngoài rồi nói tiếp. Nơi này có thể khôi phục thành nguyên dạng không?” Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy hỏi, dù sao sự tình nghiêm trọng thế này trong nháy mắt hẳn không thể đưa ra quyết định ngay được.

Thường Hy gật gật đầu một cái nói: “Đồng liên hoàn trận vào nơi này không có phá đi, vẫn có thể khôi phục lại nguyên dạng. Về phần thạch trận phía ngoài thì để tôi qua nhìn lại một chút mới có thể xác định. Nếu như đã bị hư rồi thì có thể bày lại một lần nữa, không có vấn đề.”

Thường Hy biết sự tình nghiêm trọng nên sau khi hai người ra ngoài, lại kêu Chương Tứ Thần ra khỏi cửa động, sau đó Thường Hy khởi động Đồng liên hoàn trận, lại tăng thêm một chút cơ quan, như vậy càng thêm phòng ngừa không chút sơ hở.

Ba người giúp đỡ nhau trèo lên khỏi cửa động. Bầu trời bên ngoài đã sớm trở nên xanh thẫm, ánh nắng mặt trời âm áp chiếu xuống khiến người ta vô cùng thoải mái. Thạch trận ở bên ngoài vẫn như cũ, chỉ có mấy cột đá ở trung tâm là bị phá hư, tuy vậy người bên ngoài vẫn không thể vào được trong trận.

Huynh đệ Ngu gia cùng với Lệ Trung Dũng nhìn thấy bọn họ đi ra mà vô cùng kích động đến nỗi hô lớn lên. Thường Hy chỉ cho Tiêu Vân Trác và Chương Tứ Thần cách khôi phục thạch trận thành nguyên dạng, lại đem bốn chính vị thiên địa phong vân, bốn kì vị long hổ diệu xà một lần nữa thay đổi. Trận pháp này vĩnh viễn không có hình thái cố định, mỗi người sẽ có một phương pháp hóa giải của riêng mình.

Sau khi làm xong tất cả, lúc này ba người mới đi ra khỏi trận. Thường Hy thật là vô cùng mệt mỏi, nhưng sắc trời đã không còn sớm nên không có quá nhiều thời gian giải thích, chẳng qua là để Chương Tứ Thần đem sự tình thuật lại một cách đơn giản, sau đó sai người trông nom nơi này tránh xảy ra điều gì bất trắc. Vài lần Chương Tứ Thần muốn nói chuyện cùng Thường Hy đều bị Tiêu Vân Trác phá hư hết, tức một bụng đầy oán khí.

Ngồi trên xe ngựa hồi cung, Thường Hy và Tiêu Vân Trác nhìn bộ dáng đầu tóc y phục lộn xộn của nhau mà phì cười, sau đó lại thở dài một tiếng nói: “Hôm nay thật là nguy hiểm, thiếu chút nữa thì ngay cả mạng cũng không giữ được.”

Tiêu Vân Trác nhớ đến cái này, khuôn mặt liền biến thành âm ai, nhìn Thường Hy nói: “Nàng lại dám không nghe lời ta trực tiếp chạy vào trong trận! Nàng nói xem ta phải xử phạt nàng như thế nào đây?”

Thường Hy nghĩ rồi nói ra: “Tứ Thần ca từ nhỏ đã lớn lên tại nhà tôi, giống như ca ca ruột mà chăm sóc tôi đầy đủ. Tôi không thể thấy chết mà không cứu, nếu không sẽ áy náy cả đời.”

Tiêu Vân Trác gương mặt nhìn Thường Hy, nghiêm túc hỏi: “Nàng thực sự chỉ coi hần là ca ca?”

Khuôn mặt Thường Hy đỏ lên, lại nhớ đến cuộc nói chuyện của Tiêu Vân Trác và Chương Tứ Thần ở dưới thạch động, trong lúc nhất thời ngay cả hai tai cũng cảm thấy nóng muốn chết, nhưng là vẫn gật đầu một cái.

Tiêu Vân Trác thoải mái cười một tiếng, lang có tình muội vô ý, Chương Tứ Thần nhất định là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình rồi, không còn bất kỳ tính uy hiếp gì đối với hắn nữa.

Thường Hy nhớ tới Tiêu Vân Trác ở trong trận đã cứu nàng hai lần, đều là nguy hiểm ngay trong gang tấc, liền rất muốn lên tiếng hỏi xem hắn đối với nàng chính là thái độ gì? Hắn thật là yêu thích nàng hay chỉ nhất thời ham mê thứ mới mẻ? Thật ra thì Thường Hy cảm thấy mình quá chai mặt rồi, chuyện như vậy một cô nương gia sao có thể hỏi đây?

Nhưng là hôm nay Tiêu Vân Trác đã liệu mình cứu nàng hai lần, nàng đã không còn biện pháp giống như trước kia giả dạng cái gì cũng không biết nữa rồi, giữa bọn họ đã xảy ra những chuyện không thể phủ nhận được nữa.

Tiêu Vân Trác nhìn bộ dạng nhún nhúm hiểm thấy của Thường Hy, cảm thấy thật tò mò, tiểu nha đầu này lại đang nghĩ cái gì vậy?

Thường Hy ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Vân Trác, hỏi: “Anh tại sao lại muốn liệu mình cứu tôi?”

Tiêu Vân Trác sững sốt, không nghĩ tới Thường Hy lại nhắc đến vấn đề này cho nên lại hỏi ngược lại: “Tại sao nàng lại hỏi điều này?”

Thường Hy rất nghiêm túc nhìn Tiêu Vân Trác, sau đó nói: “Anh là Thái tử cao cao tại thượng, sinh mạng vô cùng quý trọng, mà tôi cũng chỉ là một cung tỳ, mệnh không đáng bao nhiêu tiền, anh vì sao lại cứu tôi mà quên mất an nguy của mình? Còn tại sao tôi lại muốn biết a? Chính là rất muốn biết, vậy thôi!”

Thần sắc Thường Hy nghiêm túc như vậy lại khiến Tiêu Vân Trác có chút co quắp, đời này còn chưa từng thổ lộ với nữ nhân bao giờ. Lần trước là vì đang đối chọi với Chương Tứ Thần cho nên cứ buột miệng nói ra, nhưng là dưới tình huống này bất hấn buồn nôn hể hể mà nói nhu tình mật ngữ, thật là khiến cho khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, may mà cách một tầng bụi đất trên mặt che đi, bằng không thì hắn cũng mất mặt muốn chết.

“Cái này có cái gì phải hỏi, ta cho là nàng đang dồn sức tìm kiếm mạch ngọc, mà ta không giúp được gì cho nên chỉ có thể bảo vệ nàng thôi.” Tiêu Vân Trác lập tức lảng sang chuyện khác, đề tài này rất nguy hiểm, bây giờ còn chưa phải là lúc để nói, hiện tại hắn chưa có dũng khí để thổ lộ.

Thường Hy lại không chịu bỏ qua, nhìn Tiêu Vân Trác: “Không cho phép nói sang chuyện khác!” Nói tới chỗ này Thường Hy thế nhưng cũng đỏ mặt. Nàng cũng không dễ dàng a, một đại cô nương gia chủ động đi hỏi loại chuyện này, hắn vậy mà còn tỏ thái độ!

Tiêu Vân Trác nhìn dáng vẻ hung hăng của Thường Hy, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh Lệ Bình đối xử với Tam ca của hắn, nhất thời không nhịn được mà cười ra ngoài.

217. Chương 221

Thường Hy nhìn vẻ mặt của Tiêu Vân Trác có chút thất vọng, ngay sau đó cúi đầu. Thì ra chẳng qua là cũng chỉ như thế, nàng thật là ngốc, tại sao lại đi trông mong một vị Thái tử gia chỉ đi thích có mình nàng? Thật giống như người nằm mộng nói mơ vậy!

Tiêu Vân Trác nhìn ra được cảm xúc biến hóa của Thường Hy, trong lòng có chút ít khó chịu. Nếu như là trước kia, hắn sẽ nhất định nói rằng mình thích Thường Hy, thích nàng thông minh, thích nàng giáo hoạt, thích nàng đầy bụng tính toán, thích nàng có bỏ mới có được; mỗi một ngày chung đụng, mỗi một lần đồng cam cộng khổ, tình cảm của hắn đối với nàng đã sớm gia tăng, bất tri bất giác hắn đã đem nàng đặt sâu tận trong đáy lòng.

Cho nên hắn mới có thể ở thời điểm Thường Hy xông vào trong trận, không chút do dự mà đuổi theo; ở thời điểm nàng gặp nạn không chút do dự mà nhảy xuống. Tất cả đều là do hắn theo bản năng mà làm, địa

vị của Thường Hy trong lòng hắn đã cao hơn so với hắn tưởng nhiều lắm, vượt xa ra khỏi phạm vi chính hắn có thể thừa nhận.

Nhiều hơn cả thích thì gọi là cái gì đây? Tiêu Vân Trác không biết, nhưng hắn lại biết rằng Thường Hy là nữ nhân đầu tiên chạm vào được tâm của hắn, là người đầu tiên hắn không chút do dự bỏ qua sinh mạng bản thân mà đi cứu nàng. Yêu một người đối với hắn quá nặng nề, hắn không biết chính mình có thể gánh vác nổi hay không, không biết Thường Hy có thể chịu đựng nổi hay không?

Thường Hy nhìn thần sắc nặng nề của Tiêu Vân Trác, một lòng rơi thẳng đi xuống, cười thầm mình quá ngu ngốc, nói chuyện tình cảm cũng phải nhìn đối tượng, một vị Hoàng đế tương lai có thể cho người một cam kết gì sao? Cha nàng cùng mẹ nàng là số ít ngoại lệ trên thế gian này, nhưng cũng không có nghĩa là hắn cùng nàng sẽ trở thành ngoại lệ.

Nếu như chưa từng thích Tiêu Vân Trác thì sau này khi xuất cung nàng sẽ gả cho Tứ Thần ca chứ? Trong đầu nàng đột nhiên hiện lên câu nói của Tiêu Vân Trác, nếu như tình cảm mà dựa vào lời thề để duy trì thì có hạnh phúc không?

Nghĩ tới đây Thường Hy khẽ thở dài một cái, nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Anh không cần nói nữa, là tôi đã quá phận, lời như vậy sao có thể hỏi ra chứ? Chúng ta vốn là người của hai thế giới, xin Thái tử gia thứ tội cho nô tỳ mới vừa rồi cả gan làm loạn.”

Tiêu Vân Trác nhíu mày nhìn Thường Hy, biết là nàng nghĩ tới chiều hướng không đúng, vốn không muốn nói, bởi vì hắn không biết nên nói như thế nào. Hắn rất khinh thường lời hứa hẹn, phụ hoàng đối với mẫu hậu đã từng hứa hẹn qua, nhưng là nhìn lại thì ông ấy đã làm được những gì?

Nhưng khi nhìn đến thần sắc thương tâm thất vọng của Thường Hy, hắn lại cảm thấy mình thật giống như một kẻ bạc tình, trong lòng rất áy náy. Cho nên hắn khẽ cắn răng, nhìn Thường Hy nói: “Không phải là ta không trả lời, mà là ta không biết trả lời thế nào.”

Thường Hy nghe được lời nói của Tiêu Vân Trác thì chợt ngẩng đầu lên, không nghĩ tới lúc này hắn lại chịu mở miệng, đang muốn nói chuyện thì Tiêu Vân Trác lại ngăn lại: “Nàng không được nói gì, chỉ nghe ta nói. Chờ ta nói xong nàng mới được nói.”

Thường Hy gật đầu một cái, không nói thêm gì nữa, nhưng là trong đôi mắt kia lại lộ ra vẻ khẩn trương. Nàng bây giờ rất nôn nóng, một lòng nàng đã thất lạc trên thân nam nhân này, nếu như hắn không thích nàng thì mặt mũi nàng biết đặt vào đâu? Lòng nàng biết phải làm sao bây giờ?

Mặc dù cảm giác mình buồn cười nhưng là Thường Hy không có biện pháp không khẩn trương.

Tiêu Vân Trác nhìn bộ dáng Thường Hy, đột nhiên cảm thấy nàng cùng bản thân hắn cũng giống nhau một dạng, hắn cũng rất là khẩn trương đấy. Nghĩ như vậy thì tâm tình nặng nề cũng tản đi một chút, trong đôi mắt hiện lên một nụ cười nhàn nhạt. Mỗi lần đối mặt với Thường Hy hắn đều có thể dễ dàng buông lỏng bản thân mình, bất tri bất giác mà cười, thói quen thật là đáng sợ.

“Còn nhớ những lời ta nói với nàng thời điểm nàng vừa mới tiến vào Đông cung không?” Tiêu Vân Trác mở miệng hỏi, trên mặt chậm rãi hiện lên một tầng ngưng trọng.

Thường Hy nhăn mày liễu, chu mỏ nói: “Chính là lần anh phạt tôi quỳ kia á?”

Tiêu Vân Trác gật đầu một cái. Thường Hy hít sâu một hơi rồi mới lên tiếng: “Nhớ. Anh nói nữ nhân đứng bên cạnh anh phải cường giả.”

Tiêu Vân Trác cười, Thường Hy thế nhưng vẫn còn nhớ rõ, lại hỏi: “Vậy bây giờ nàng hiểu rõ ý tứ của những lời này không?”

Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác, thấy được trong đôi mắt kia mang theo nồng đậm nụ cười, gật gật đầu nói: “Ngay từ lúc đó cũng đã hiểu, nhưng là không có cảm nhận được sâu sắc như hiện tại. Thân sống ở Đông cung, không lúc nào là không có người chăm chăm nhìn ngó vào bản thân. Nếu là người vô dụng, chỉ sợ không sống nổi, sớm muộn cũng bị người khác hại chết.”

Nói tới chỗ này Thường Hy liền nhớ tới tình hình mấy ngày nay trong cung mà âm thầm thở dài, trong lúc bất chợt tựa hồ có chút hiểu rõ, nhưng lại cảm thấy còn nhiều thứ vẫn mơ hồ, chính nàng cũng không biết

nữa.

Tiêu Vân Trác nhìn vẻ mặt Thường Hy, nói tiếp: “Lúc nàng vừa mới vào Đông cung, ta cũng chỉ cảm thấy nàng rất thông minh, trong nhà có nhiều tiền, đối với ta coi như một trợ lực, chỉ cần để tâm bồi dưỡng thì tương lai có thể trở thành một cánh tay đắc lực. Kết quả là ta chưa cần ra tay bồi dưỡng thì nàng đã liên tiếp lập công lớn, mỗi một lần lại mang đến cho ta một kinh ngạc bất ngờ, lại khiến ta vui mừng không thôi.”

Thần sắc Thường Hy cứng đờ, thì ra hần vẫn thủy chung chỉ coi nàng như một người hữu dụng. Nàng không khỏi ảo não, nói cũng đúng, ngay cả khi nàng đủ thông minh, ngay cả khi nhà nàng rất có tiền, thế nhưng vẫn không bì được với tầm quan trọng của địa vị, nàng xứng với Tiêu Vân Trác sao? Nhưng nếu như để cho nàng trở thành một trong ba ngàn mỹ nữ của hần, có thể trước kia nàng sẽ bằng lòng, bởi vì nàng không thích hần, nhưng bây giờ nàng không muốn, một chút cũng không muốn.

Tiêu Vân Trác nhìn thần sắc Thường Hy nhưng không có hỏi tới, ngược lại tiếp tục nói: “Ở địa vị này của ta, tam cung lục viện đó là một loại cách thức để làm cân bằng thế lực triều đình, ngay cả như mẫu hậu ta lúc đầu rất yêu phụ hoàng nhưng cuối cùng vì giang sơn của ông ấy mà đem từng mỹ nhân một nạp vào hậu cung.”

Nói tới chỗ này, thần sắc Tiêu Vân Trác bất chợt cứng lại, nhìn Thường Hy hỏi: “Không cần ta giải thích, chắc nàng cũng hiểu được những thứ trong thạch động kia có ý nghĩa gì đúng không?”

Sắc mặt Thường Hy xanh lại, ban đầu nàng còn có chút hoài nghi, không nghĩ tới thật sự là như vậy, năm đó Tấn vương có mưu đồ soán vị. Nhưng là vì sao ông ấy lại dễ dàng từ bỏ đây? Dù sao cũng đã nắm trong tay nhiều binh khí, vàng bạc như vậy, ông ấy có lý do gì nói buông tay liền buông tay?

218. Chương 222: Dắt Tay Người Trọn Kiếp Không Buông (1)

Thấy được biểu tình kinh ngạc của Thường Hy, Tiêu Vân Trác cũng không muốn tiếp tục ở đề tài này nữa, lại nói: “Mẫu hậu ta qua đời sớm, đại ca và ngũ đệ nhìn chăm chăm ngôi vị Hoàng đế, lấy thông minh của nàng nhất định có thể nhìn ra những năm gần đây tình cảnh của ta có bao nhiêu hung hiểm.”

Nghe tới đó thì Thường Hy im lặng không lên tiếng. Từ xưa đến nay chuyện tranh giành ngôi vị Hoàng đế chưa có bao giờ ngừng lại, nếu như một buổi sáng thức dậy nghe người ta nói không còn chuyện tranh giành đế vị nữa thì mới là lạ đấy. Trước kia tuy nàng biết rằng việc tranh đoạt này vô cùng nguy hiểm, nhưng là không có khắc sâu trải nghiệm như mấy tháng vừa qua. Nàng là Thượng nghi Đông cung duy nhất bên cạnh Tiêu Vân Trác, không biết có bao nhiêu người muốn ám hại nàng để gián tiếp ra tay trên người Tiêu Vân Trác đấy.

“Cả đời này ta chưa từng nghĩ qua có thể thích một nữ nhân hay không, ta chỉ có thể tự nói với mình rằng ta không thể đi thích bất kỳ một nữ nhân nào cả.” Tiêu Vân Trác nói tới chỗ này có chút khổ sở, đều nói sinh ra ở Hoàng gia là tốt đẹp, nhưng chỉ khi tự mình trải nghiệm thì mới có thể rõ được đó là tư vị gì?

“Tự bản thân ta chính là sống được ngày hôm nay phải suy tính chuyện ngày mai, thế nào còn thời gian đi thích một nữ nhân đây? Nhưng là Ngu Thường Hy nàng đã từ từ tiến vào trong lòng của ta, bất tri bất giác, bất tri bất giác liền tiến vào...” Tiêu Vân Trác thấp giọng mà nói ra, thanh âm ở trong buồng xe chật hẹp này nghe có vẻ càng thêm nặng nề, khiến Thường Hy không nhận được muốn lên tiếng kinh hô. Nàng là đang nghe lầm, là ảo giác sao? Trừng to mắt nhìn Tiêu Vân Trác, lắp bắp nói: “Anh... Anh nói cái gì?”

Tiêu Vân Trác nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Thường Hy, một chút khản trương còn lại trong lòng cũng từ từ biến mất, thì ra nói được khỏi miệng cũng không có khó khăn như vậy. Hần đưa tay nắm lấy tay Thường Hy, không cho phép nàng rút lại, nắm ngón tay đan lại thật chặt, lúc này mới nói tiếp: “Ngu Thường Hy, lần đầu tiên nhìn thấy nàng thì bị nàng nhéo tai. Ta lớn như vậy rồi còn chưa có ai dám đụng đến một đầu ngón tay của ta. Lần thứ hai gặp nàng, bị nàng xô trúng mà rơi xuống nước. Lần thứ ba thì bị nàng đạp vào trong nước, ta đây chưa từng bị xui xẻo qua như vậy, chỉ có từ lúc gặp nàng mới bắt đầu xui xẻo.”

“Cái gì? Rõ ràng là anh đụng khiến tôi ngã xuống nước, ác nhân lại dám cáo trạng trước hay sao? Tôi gặp phải anh mới xui xẻo đầu rồi, hai ba phen liền thiếu chút nữa mất mạng, không phải bị người sống thiết kế

thì cũng là bị người chết tính toán...” Thường Hy không nhin được mà phản bác, đời này nàng gặp phải hấn cũng là rất xui xẻo a, hôm nay thiếu chút nữa là vùi thân trong thạch trận rồi!

Tiêu Vân Trác nghe đến như thế, bao nhiêu thương cảm đối với nàng đều không cánh mà bay. Mỗi lần đối mặt với Thường Hy khuôn mặt hấn không cách nào mà không bị co rút vài lần. Được rồi, hấn nhận thua, cũng không ngăn nổi bản thân cười khê một tiếng, ánh mắt nhìn Thường Hy mềm nhũn đi ba phần, mở miệng hỏi: “Ngu Thường Hy, nàng là nữ nhân duy nhất đi vào lòng của ta, nhưng ta lại không thể hứa hẹn cho nàng bất kỳ tương lai gì cả. Ta không thể giống như Chương Tứ Thần, có thể lớn tiếng tuyên bố cả đời không nạp thêm thê thiếp, ta cũng không thể giống như các vị trượng phu khác, cả ngày ở bên cạnh nàng, ta lại càng không thể thời thời khắc khắc bảo vệ nàng được an toàn...”

Thường Hy nhìn vào đôi mắt của Tiêu Vân Trác, nhìn thấy bên trong đó một tầng âm ai cùng bất đắc dĩ, con người đen như mã não kia càng không ngừng có xoay nước xoay tròn, giống như tất cả tâm của nàng đều đang bị hút vào trong đó. Tiêu Vân Trác nói những lời này nàng đều biết, cũng hoàn toàn hiểu được. Hấn là Thái tử một nước, không phải bách tính bình dân, hấn có rất nhiều thân bất do kỷ. Những lời này mặc dù làm lòng nàng đau nhói nhưng mỗi lời nói đều vô cùng chân thật, chính là bởi vì quá chân thật cho nên mới càng khiến nàng đau triệt nội tâm.

Thường Hy yên lặng gật đầu một cái nhưng một câu cũng không nói ra được, nàng sợ... Nàng sợ vừa lên tiếng sẽ không nhin được mà khóc lên. Hấn nói, nàng là nữ nhân duy nhất đi vào lòng hấn; hấn nói, hấn không thể thời khắc bảo vệ an toàn cho nàng, hấn nói... Cho nên hấn muốn buông tha nàng sao? Cho nên giữa bọn họ vĩnh viễn sẽ không có khả năng sao?

“Cho nên, ngay cả Thái tử gia yêu thích tôi, cũng muốn đẩy tôi ra phải không?” Thường Hy mặc dù hiểu trong lòng, nhưng là vẫn không có biện pháp bình tĩnh mà phải thốt ra miệng hỏi.

Tiêu Vân Trác lắc đầu một cái, đang muốn nói chuyện nhưng vì Thường Hy cúi thấp đầu không nhìn thấy động tác của hấn cho nên đành nói trước: “Ngày thứ nhất tiến vào Đông cung, anh đã nói rằng nữ nhân đứng bên cạnh anh phải cường giả. Tôi hiểu rằng anh không có cách nào để thời thời khắc khắc bảo vệ nữ nhân bên cạnh mình, cho nên muốn nàng trở nên mạnh mẽ, có đủ sức tự vệ thì anh mới an tâm mà ứng phó bên ngoài. Vì thế, anh không cần phải luôn luôn ở bên cạnh tôi, tôi có thể bảo vệ mình không bị một chút tổn thương. Anh không có thời gian ở cùng với tôi, tôi hiểu được là anh có cả thiên hạ, anh phải làm việc rất nhiều. Tôi chỉ hy vọng rằng trong lúc bất chợt ngừng lại, anh nhớ ra rằng bên cạnh mình có tôi. Anh không thể hứa hẹn cho tôi tương lai, tôi biết rằng mình chỉ là con gái của thương nhân, địa vị so với anh là một trời một vực, nhưng là tôi vẫn như cũ hy vọng... Đứng bên cạnh anh, cùng anh đối với mặt với bao mưa gió là tôi. Biết rõ mình không xứng, nhưng là làm sao bây giờ? Tôi đã thích anh, biết rõ mình rất buồn cười nhưng vẫn như cũ muốn vì anh che gió chắn mưa. Biết rõ tương lai anh sẽ có Hoàng hậu, sẽ có rất nhiều phi tử, nhưng là trước lúc đó... Trước lúc đó, trong lòng anh chỉ cần có một mình tôi là đủ rồi. Chẳng qua là điều đó... Có thể không?”

Thường Hy cảm thấy mình rất ngu ngốc, tựa như thiêu thân lao đầu vào lửa, biết rõ cuối cùng sẽ tan thành mây khói, biết rõ cuối cùng người đứng bên cạnh hấn sẽ không phải là nàng, nhưng mà nàng muốn là duy nhất của hấn, trước khi hấn cưới Hoàng hậu, dù chỉ trong một tháng, một năm, hay chỉ là một ngày cũng tốt!

Tiêu Vân Trác nghe lời nói đáng thương của Thường Hy, nghe được yêu cầu nhỏ bé của nàng, rốt cuộc cũng không nhin được mà hốc mắt ướt át, vẫn còn có người so với hấn ngốc nghếch hơn. Thật là một cô gái ngu ngốc!

Tiêu Vân Trác đứng dậy ngồi xuống bên cạnh Thường Hy, đưa tay ôm nàng vào trong ngực, dán ở lỗ tai nàng hỏi: “Vậy sau khi ta cưới Hoàng hậu rồi, nàng sẽ làm sao?”

Thân thể Thường Hy đang vùi trong ngực Tiêu Vân Trác bỗng cứng đờ. Đúng vậy, sau khi hấn cưới Hoàng hậu thì nàng nên làm cái gì bây giờ? Cùng người khác chung một chồng nàng tuyệt đối không đồng ý, hơn nữa người nọ còn là Tiêu Vân Trác thì nàng càng không chịu, thế nhưng nàng biết nên làm cái gì?

Tiêu Vân Trác nghe không được thanh âm Thường Hy, lại hỏi tới: “Nàng sẽ làm sao?”

219. Chương 223: Dắt Tay Người Trọn Kiếp Không Buông (2)

Thường Hy hiểu rõ tính tình của mình, nếu như muốn nàng cam tâm tình nguyện ủy khuất cầu toàn nàng không làm được, tuyệt đối không làm được. Cho nên nàng chu mỏ nói: “Dù sao sáu năm sau tôi cũng xuất cung!”

Sắc mặt Tiêu Vân Trác đen một trận, thì ra nàng vẫn còn có ý định này, hẳn không khỏi cắn răng nghiền lợi nói: “Nàng còn muốn chạy trốn?”

Thường Hy giãy dụa ở trong ngực Tiêu Vân Trác, cảm thấy tư thế này nói chuyện một chút khí thế cũng không có, nhưng là giãy dụa mấy cái cũng không thoát, đành phải từ bỏ rồi nói tiếp: “Nếu anh mạnh mẽ giữ tôi ở trong cung, tôi không dám đảm bảo mình sẽ làm ra những chuyện gì nữa. Anh phải biết nữ nhân ghen rất đáng sợ, sẽ bất tri bất giác mà làm ra những chuyện sai lầm. Cho nên, nếu thật sự có ngày kia, xin anh niệm tình mà tha cho tôi một con đường sống, tôi sẽ vô cùng cảm kích.”

Tiêu Vân Trác bật cười ra tiếng, nữ nhân này thật khờ mà cũng thật đáng yêu, ngay cả lời như vậy cũng có thể nói ra khỏi miệng. Nữ nhân mà hắn đã từng gặp qua lúc nào cũng cố gắng đem mặt độc ác của mình giấu đi, chỉ phô bày ra phần lương thiện xinh đẹp. Cũng chỉ có Thường Hy dưới tình huống như thế này còn nói ra được những lời như vậy, không chút nào che giấu một mặt khác trong con người của nàng, điều này thật sự làm hắn yêu thích, hẳn vốn không ưa gì những dạng nữ nhân dối trá kia.

Tiêu Vân Trác lật người một cái đem Thường Hy đè xuống dưới nệm trên xe ngựa, cùng nàng mặt đối mặt. Hắn nhìn vào đôi mắt đang chớp động của nàng, thấp giọng nỉ non nói: “Ta không thể cho nàng tương lai là bởi vì bây giờ ta còn chưa có tương lai, nếu như không đăng cơ được ngôi vị Hoàng đế có thể ta sẽ chết. Muốn cho nàng trở nên cường giả để tự bảo vệ mình đó là vì hiện tại ta không có năng lực bảo đảm cho nàng an toàn tuyệt đối, trừ phi ta ở bên cạnh nàng thời thời khắc khắc, nhưng điều đó là không thể nào, bởi vì ta còn có quốc sự bận rộn trong triều, ta còn phải cố gắng bảo vệ địa vị của mình. Nàng cũng không nên nói mấy lời như buông tha cho ngôi vị Thái tử, nếu quả thật như vậy thì Ngu gia của nàng sẽ vĩnh viễn không có cơ hội xuất đầu lộ diện, còn rước thêm tai họa ngập đầu. Ngay cả khi ta cam nguyện dâng lên ngôi vị Hoàng đế thì có lẽ ánh mặt trời ngày mai ta cũng không thể thấy được. Chỉ bởi vì ta là Thái tử, là người thừa kế ngôi vị Hoàng đế danh chính ngôn thuận, chỉ cần ta còn sống thì người ngồi lên ngôi vị Hoàng đế kia vĩnh viễn sẽ không yên tâm, hẳn sợ một ngày ta sẽ đổi ý, ra tay đoạt lại giang sơn của hắn.

Cho nên cả đời này ta cũng sẽ không thoát khỏi hoàng thành, muốn sinh tồn thì phải tranh đấu. Tranh đấu có thắng có thua, người khác có thể thua nhưng ta thì không thể. Ngu Thường Hy, ta có rất nhiều thân bất do kỷ, tựa như bảy nữ nhân trong Đông cung kia, đều không phải là ta muốn, nhưng chỉ cần một câu nói của phụ hoàng ta liền có họ. Cho nên ta không thể cho nàng một cái cam kết, nếu một ngày kia phụ hoàng hạ chỉ bắt ta cưới Thái tử phi thì ta cũng đành phải tuân mệnh. Hoặc là nàng nghĩ ta có thể phản kháng, nhưng như vậy là không thể nào, hậu quả của việc phản kháng không cần ta nói nàng cũng hiểu được. Có thể nàng xem ta là người coi trọng quyền thế, lãnh huyết vô tình, nhưng nếu không như vậy, không biết ta đã đầu thai mấy lần rồi.

Ta cũng sẽ không bảo nàng chờ ta, chờ ta đi lên để vị ta sẽ cho nàng tất cả thứ nàng muốn. Đó là không thể nào, không ai có thể ngồi mát ăn bát vàng. Nàng phải đứng bên cạnh ta, cùng ta sánh vai ngạo thị thiên hạ này, cho nên phải cùng nhau tác chiến.

Ngu Thường Hy, ta không cho nàng cam kết, cũng không cho nàng hy vọng, ta chỉ có thể nói cho nàng biết, nàng đi theo một Thái tử tùy thời có thể bỏ mạng, nàng yêu một nam nhân ngay cả hứa hẹn cũng không thể cho nàng, nàng sẽ phải chịu đựng nhiều gian khổ vì nam nhân ấy ngay cả cam kết cho chính bản thân hắn, hắn cũng không làm được.”

Nói tới chỗ này Tiêu Vân Trác dừng lại, khoe miệng hiện lên một mặt cười châm chọc, rồi lại tiếp tục: “Loại sự tình ăn bữa nay lo bữa mai ta đã trải qua nhiều năm, nếu nàng muốn cùng ta thì nhất định phải trải qua những ngày này. Chỉ cần một ngày còn chưa đăng cơ thì loại cuộc sống này sẽ tiếp tục kéo dài nữa, mỗi ngày nàng sẽ phải tập trung cao độ, thời thời khắc khắc phải đề phòng kẻ khác, thậm chí bao gồm cả cha ruột của nàng. Có lời gì nàng không thể nói cho bất luận kẻ nào, dù cho nhận hết uất ức cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng, nàng có bằng lòng hay không?”

Thường Hy nghe Tiêu Vân Trác nói, biết rõ những lời này của hắn rất tuyệt tình, hắn cái gì cũng sẽ không cho nàng nhưng lại muốn nàng mạo hiểm đi theo hắn, mỗi giây mỗi phút đều phải đối mặt với nguy hiểm cùng tai nạn, phòng bị mỗi người chung quanh. Hắn nói loại sự tình này hắn đã trải qua nhiều năm, nàng nên chán ghét nam nhân tuyệt tình như vậy mới đúng, nhưng tại sao nàng lại cứ cảm thấy trong lòng ê ẩm, cảm thấy nam nhân trước mắt này vô cùng đáng thương đây?

Hắn nói rất đúng, hắn ngay cả ngày mai của bản thân mình còn không thể đảm bảo thì sao có thể cho người khác một cái cam kết? Lời như vậy nghe thì tuyệt tình, nhưng Thường Hy lại cảm nhận được đằng sau đó là thâm tình nồng đậm. Nam nhân này tuyệt không giả dối, tuyệt không lạnh lùng, một chút cũng không khiến cho người ta thấy chán ghét, càng chỉ khiến cho người ta thêm đau lòng.

Chẳng biết từ lúc nào nước mắt trong suốt đã tràn mi mà ra, thì ra chua cay sẽ khiến cho người ta không khống chế được mà chảy nước mắt, thì ra khi phát hiện được phương thức hắn biểu hiện nhu tình, khi đến gần bên cạnh hắn, nàng sẽ càng không thể rời bỏ được nam nhân này, bởi vì hắn kiên cường, bởi vì hắn ngụy trang khiến nàng lại càng thêm thương tiếc.

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy, hắn có chút khấn trương, sợ Thường Hy sẽ cự tuyệt, sẽ rời hắn mà đi. Không có một nữ nhân nào sẽ bằng lòng đi theo một nam nhân mà ngay cả một lời hứa hẹn cũng keo kiệt, không có một nữ nhân nào sẽ đồng ý đi theo một nam nhân tuyệt tình như hắn vậy.

Nữ nhân ai cũng muốn được nâng niu trong lòng bàn tay, nhưng nếu như đi theo hắn sẽ phải mặc áo giáp ra trận, cùng hắn đối mặt với phong ba bão táp, có lẽ ngay cả tính mạng cũng khó mà đảm bảo.

Hắn thật sự là một nam nhân rất tuyệt tình!

Nhưng nam nhân tuyệt tình ấy cũng khát vọng một phần tình cảm thuần túy, không mang theo bất kỳ toan tính vụ lợi nào khác. Hắn thân là một Thái tử cao quý nhưng cũng chỉ là một nam nhân bình thường, cũng khát vọng được theo đuổi tình yêu, mặc dù khát vọng ấy vừa tại thời khắc hắn được sinh ra ở hoàng cung liền bị hủy diệt.

Thấy Thường Hy chẳng qua là rơi lệ, một chữ cũng không nói, sắc mặt Tiêu Vân Trác tối lại, cười tự giễu. Đúng vậy, có nữ nhân nào sẽ ngu ngốc như vậy không? Từ từ buông ra Thường Hy, Tiêu Vân Trác ngồi thẳng người, lòng tràn đầy hy vọng giờ đây hóa thành hư không, chỉ cảm thấy trong lòng nhức nhối khó chịu, theo bản năng lấy tay xoa xoa ngực mình, tựa hồ như vậy sẽ làm giảm bớt được nỗi đau trong tim. Thì ra Thường Hy không nói gì vì sợ cự tuyệt sẽ làm hắn khổ sở, bởi vì xin lỗi cho nên khóc sao? Vậy thì cần gì chứ!

“Nàng không cần cảm thấy có lỗi, sự lựa chọn của nàng là đúng, người nào sẽ ngu ngốc mà nguyện ý đi theo một nam nhân không dám hứa hẹn, lại còn yêu cầu người ấy cùng ta đối mặt với phong ba bão táp đây?” Tiêu Vân Trác thản nhiên nói, hắn thật không trách Thường Hy, chính hắn còn ích kỷ như thế thì có tư cách gì đi oán thán người khác?

Thường Hy nghe thế thì có chút sững sốt, hắn nói vậy là có ý tứ gì? Hắn cho là nàng không muốn đi theo hắn sao?

220. Chương 224: Năm Tay Người Trọn Kiếp Không Buông (3)

Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác, đưa tay kéo ống tay áo của hắn, thấp giọng nói ra: “Làm sao anh biết là tôi sẽ không bằng lòng? Tôi chưa có lên tiếng anh liền cho rằng tôi không muốn?”

Tiêu Vân Trác quay đầu lại nhìn Thường Hy, trong mắt hiện lên một tia vui mừng, há miệng hỏi: “Nàng bằng lòng?”

Thường Hy ôm lấy cánh tay của hắn, tựa đầu lên vai Tiêu Vân Trác, sau đó nói: “Chàng thật sự yêu thích nữ nhân nhà thương gia sao? Nếu như có một ngày chàng thành công, miệng lưỡi thiên hạ sẽ không để yên một nữ nhân như vậy đứng bên cạnh chàng. Bọn họ sẽ dùng thế lực của mình mà ép buộc chàng, sẽ dùng tầng tầng lớp lớp lễ nghi quy củ đối phó chàng.”

“Hán Vũ để có thể lấy Vệ Tử Phu, Hán Thành để có thể phong Triệu Phi Yến, cho nên ta chắc chắn có thể thuận lợi đem nàng cưới vào hậu cung, trở thành thê tử duy nhất đời này của ta. Ta mặc dù không nghĩ mình có thể gây dựng sự nghiệp to lớn như Hán Vũ đế nhưng khẳng định rằng mạnh hơn Hán Thành đế. Thường Hy, nếu nàng thật sự để ý xuất thân của mình như vậy thì rất đơn giản, đợi năm sau ca ca của nàng đề tên bằng vàng, ta liền nghĩ biện pháp để huynh ấy đi ra biên cương, một khi đã lập được chiến công thì còn ai dám khinh thường nhà nàng. Thật ra thì nàng không cần phải lo lắng, Hoàng hậu của Tiêu Vân Trác ta nhất định sẽ được vạn người kính ngưỡng mà không ai dám khinh bỉ.” Nói tới chỗ này Tiêu Vân Trác khẽ thở dài một hơi, thực ra những chuyện này hắn đã sớm nghĩ tới từ lâu, chẳng qua là chưa nói với nàng mà thôi.

Thường Hy tựa hồ không thể tin được nhìn Tiêu Vân Trác, ngay cả những thứ này hắn cũng đã nghĩ đến rồi sao? Cho nên hiện tại hắn mới có thể dễ dàng mà nói ra như thế. Thường Hy hỏi: “Làm sao chàng biết ta quan tâm những thứ này?”

“Nếu cả những điều này còn không biết thì làm sao có tư cách lấy được nàng?” Tiêu Vân Trác cười nhẹ một tiếng, lần nữa ôm Thường Hy vào trong ngực, chậm rãi nói: “Thật ra ta không coi trọng xuất thân, nàng là con gái của thương nhân thì thế nào? Chỉ cần là người ta thích thì bất kể xuất thân như thế nào, trong lòng ta cũng đều là trân bảo.”

Thân thể Thường Hy run lên, dùng sức ôm chặt lấy thắt lưng Tiêu Vân Trác, ghé vào thật sát trong ngực của hắn, lại một câu cũng không nói lên lời, chỉ có thể im lặng ghen ngào... Trân bảo... Nàng là trân bảo trong lòng hắn sao?

“Này vẫn như cũ không phải là một cam kết, đó chỉ là lời nói của một nam nhân đối với nữ nhân mà hắn yêu, là lời nói thật lòng nhất của hắn, là Tiêu Vân Trác yêu Ngưu Thường Hy chứ không phải Thái tử gia yêu Ngưu thượng nghị, cái này nàng có hiểu được không?”

Thường Hy gật đầu một cái, lại dùng sức gật đầu thêm cái nữa, nàng hiểu, nàng rất hiểu. Hắn nói Tiêu Vân Trác yêu Ngưu Thường Hy... Tiêu Vân Trác yêu Ngưu Thường Hy... Một nam nhân yêu một nữ nhân, cần gì Thái tử gia, cần gì Ngưu thượng nghị, kia đều không phải là thứ hắn muốn, cái hắn cần chẳng qua chỉ là một mình Ngưu Thường Hy mà thôi!

Tiêu Vân Trác thở một hơi dài nhẹ nhõm, trịnh trọng nói: “Ta nguyện nắm tay nàng, kiếp này mãi không buông!”

Thường Hy nín khóc mỉm cười, nhưng nước mắt thế nào cũng không ngừng được. Hắn đưa cho đúng là thứ nàng muốn, một nam nhân yêu một nữ nhân. Thường Hy lau nước mắt, cố tỏ ra bá đạo nói: “Nắm tay người, kéo người đi. Cả đời này Tiêu Vân Trác là người của Ngưu Thường Hy đấy!”

221. Chương 225

Thời điểm xuống xe ngựa cũng là lúc màn đêm đã hạ, may mà có bóng đêm che giấu nếu không một thân quần áo nhếch nhác của Tiêu Vân Trác và Thường Hy không biết sẽ chọc ra chuyện thị phi gì nữa.

Vào được cổng lớn Đông cung, Thường Hy mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, quay đầu nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Ta về phòng trước, về chuyện thạch trận thì ngày mai ta sẽ vẽ lại bản đồ cho chàng, đúng theo lộ tuyến đi vào thì sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.”

Ánh trăng nhu hòa xuyên qua tầng là mà chiếu xuống. thân ảnh hai người như ẩn như hiện dưới tàng cây, nếu như không nhìn kỹ thì cũng không phát hiện được nơi đó có người. Ánh trăng nhuộm lên hai bóng hình lúc sáng lúc tối, ngay cả giọng nói tựa hồ cũng trở nên mơ màng.

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy, cười nhàn nhạt mà nói: “Được, không cần gấp gáp thế, ngày mai ta sẽ không đi núi hoang, nàng tốt nhất nên về phòng nghỉ ngơi đi.”

Kể từ lúc bày tỏ thẳng thắn, cảm giác giữa hai người hình như cũng thay đổi khác trước. Thường Hy giống như có chút xấu hổ, ngay cả ánh mắt của Tiêu Vân Trác cũng không dám nhìn thẳng. Tiêu Vân Trác nhìn dáng vẻ của Thường Hy, cả người chỉ cảm thấy giống như được hạnh phúc bao quanh, thì ra yêu nhau là một chuyện ngọt ngào như vậy.

Gió nhẹ lướt qua, lá cây lay động, ánh trăng sáng bạc xuyên qua lá cây đi vào, vừa đứng dừng lại trên khuôn mặt Thường Hy. Tiêu Vân Trác nhìn chăm chú bộ dáng Thường Hy cúi đầu kiêu kiêu khiếp khiếp xấu hổ, nhất thời không nhìn được mà dịu dàng đặt một nụ hôn lên môi nàng.

Đó cũng không phải là lần đầu tiên hai người hôn nhau, lần đầu tiên là nụ hôn ngoài ý muốn bên đài thủy tạ, lần thứ hai là ở thư phòng, nhưng bất kể lần nào so với giờ phút này thì cảm giác hoàn toàn không giống nhau.

Lần đầu là đơn thuần vô ý, lần thứ hai coi như là cưỡng hôn, chỉ có lần thứ ba này mới được xem như nụ hôn đầu chân chính của hai người.

Ánh trăng trong suốt mềm mại, bóng lá man mác xào xạc, gió nhẹ từ từ chạm qua, khung cảnh mông lung thối lên tình cảm mênh mông của hai người. Lần này Thường Hy không có tránh né mà chủ động ôm chặt cổ Tiêu Vân Trác, nhón chân lên, cùng hắn dây dưa.

Chủ động cùng nhiệt tình của Thường Hy thật khiến Tiêu Vân Trác thụ sủng nhược kinh, không khỏi càng kéo sâu hơn nụ hôn, hồi lâu mới ở bên tai Thường Hy nói: “Ta cho rằng nàng sẽ trốn, không nghĩ tới đơn thuần như nàng cũng có một mặt nhiệt tình, thật khiến cho ta bất ngờ đấy!”

Sắc mặt Thường Hy vốn đã hồng rồi nay lại càng phát ra giống như rỉ máu, đôi mắt nhìn Tiêu Vân Trác tràn ngập nhu tình sâu như biển. Nàng khẽ cắn răng, đột nhiên kiễng chân lên chạm nhẹ vào môi Tiêu Vân Trác, sau đó nhanh chóng nói: “Chàng là nam nhân ta thích!” Nói xong liền bụm mặt lập tức chạy đi. Đây là chuyện điên cuồng nhất nàng đã làm rồi, cùng một nam nhân tự định chung thân...

Tiêu Vân Trác nghiêng người dựa vào thân cây, nhìn bóng lưng chạy trốn chết của Thường Hy nhưng cũng không đuổi theo, ngũ quan lạnh lùng khắc lên thật sâu nhu tình. Cả đời này của hắn cũng chỉ nở nụ cười duy nhất với nữ nhân này. Điều nói hồng nhan cười một tiếng khuynh thành khuynh quốc, nụ cười này của hắn chỉ vì một mình nàng mà nở rộ. Nàng đến, để cho sinh mệnh của hắn một lần nữa thấy được ánh mặt trời. Có được nàng, là cơ nào may mắn kiếp này của hắn!

Sáng sớm hôm sau khi Thường Hy tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao. Ngày hôm qua quá mệt mỏi cho nên sáng nay nàng mới có thể thức dậy muộn như vậy. Thường Hy ngồi bật dậy, nhìn bóng nắng ngoài cửa sổ, không khỏi kêu lên một tiếng: “Đã trễ thế này rồi sao?”

Nghe được thanh âm Thường Hy, Văn Thu vén rèm thêu hoa mai đi vào, cười nói: “Ngu tử tử, tử đã tỉnh?”

“Văn Thu, thế nào không có đánh thức ta? Thái tử gia vào triều sớm là do ai hầu hạ?” Thường Hy hé miệng hỏi, vừa hỏi vừa vén chăn lên, xuống giường đi giày.

Văn Thu lấy y phục từ trên giá gỗ giúp Thường Hy mặc vào, lúc này mới từ từ cười nói: “Thái tử gia phân phó rằng để cho Ngu tử tử ngủ thêm một lát. Lời Thái tử gia nói ai dám không nghe?”

Thường Hy nghe vậy thì khuôn mặt đỏ lên, ngay sau đó có chút không tự nhiên, che giấu nói: “Ngày hôm qua ta theo Thái tử gia ra cửa làm chút việc, chạy rất nhiều nơi.”

Nghe được lời Thường Hy nói, Văn Thu cũng không có hỏi nhiều, chẳng qua là sắc mặt mang theo một tia vui sướng, sau đó mới đổi chủ đề nói: “Ngu tử tử, theo tỷ phân phó bọn muội đã đi theo dõi Văn Thanh cô cô. Ngày hôm qua Văn Thanh cô cô lại đến Loan Minh cung, ước chừng nán lại gần nửa canh giờ mới rời khỏi. Sau khi trở về thì có xử lý chút chuyện Đông cung, sau lại đến chỗ Phùng Lương để.”

“Có biết được bọn họ nói những gì hay không?” Thường Hy khẽ nhíu mày, thần sắc có chút không vui. Văn Thanh thật đúng là không chịu ngồi yên. Mà nàng còn quên chưa hỏi Tiêu Vân Trác xem lai lịch trước đây của Văn Thanh nữa.

Văn Thu thấp giọng nói về: “Nô tử nghe ngóng, cung nữ canh giữ ở ngoài cửa tựa hồ nghe đến ‘tiễn hành’... Bởi vì thanh âm rất nhỏ nên cũng không nghe lên được bao nhiêu.”

Thường Hy rửa mặt xong, lại trở về phòng ngủ, ngồi ở trước gương đồng, hỏi: “Tiễn hành? Chỉ nghe được mấy chữ này thôi sao?”

Vân Thường Hy cầm lên lược gỗ đào chải đầu cho Thường Hy, vừa sơ tóc vừa nói: “Đúng vậy.” Nàng dừng lại một chút nhìn thần sắc Thường Hy rồi mới nói tiếp: “Nô tỳ suy nghĩ cả ngày, cho rằng có thể liên quan đến hai chữ này đại khái cũng chỉ là việc mấy ngày sau các vị Vương gia xuất cung rồi. Mấy vị Vương phi đều là cùng Phùng Lương để đi ra từ Vĩnh Hạng cung, nếu như bày một bàn tiệc vì bọn họ tiễn hành cũng là chuyện thường tình.”

Vân Thu nói xong thì cũng vừa lúc chải xong tóc cho Thường Hy, sau đó dùng một cây trâm bạc cố định lại, cuối cùng nói: “Ngu tử tử, tử nói xem Vân Thanh cô cô có phải muốn Phùng Lương để bày tiệc tiễn hành bọn họ hay không? Nhưng nếu là như vậy thì động cơ của Vân Thanh là gì đây? Nàng không phải không biết Thái tử gia rất kiêng kỵ chuyện này chứ?”

Thường Hy chau mày, không nghĩ tới Vân Thanh lại không an phận như vậy, hừ lạnh nói: “Mấy vị Vương gia xuất cung không biết là tiết kiệm được cho chúng ta bao nhiêu công sức suy tính, Vân Thanh làm sao lại không biết nặng nhẹ mà bày ra mấy chuyện hô phong hoán vũ như vậy? Muội tiếp tục theo dõi đi, chúng ta tuyệt đối không thể khinh thường!”

Vân Thu gật đầu một cái, nói: “Muội biết rồi, Ngu tử tử yên tâm đi.” Vừa nói xong thì đem hộp trang điểm của Thường Hy chỉnh trang lại, trong lúc bất chợt thấy được ở ngăn cuối cùng có một chiếc trâm bạc chạm hoa mai, không khỏi hỏi: “Ngu tử tử, làm sao tử cũng có chiếc trâm này?”

222. Chương 226: Thần Bí Gắm Hoa Thập Bát Sai (18 Cây Trâm Hoa Thần Bí).

Thường Hy nghe vậy thì quay đầu nhìn Vân Thu, thần sắc kinh ngạc hỏi: “Muội biết chiếc trâm bạc này sao?”

Vân Thu thuận miệng nói: “Muội ở chỗ Vân Thanh cô cô đã từng nhìn thấy chiếc trâm bạc này, hình như là một đôi, không nghĩ tới Ngu tử tử cư nhiên cũng có, cho nên có chút ngạc nhiên.”

Thường Hy chấn động trong lòng, buổi tối hôm đó khiến nàng bại lộ tung tích quả nhiên là Vân Thanh. Nghĩ tới đây Thường Hy nhìn Vân Thu hỏi: “Trâm bạc này thường ngày Vân Thanh cô cô có hay dùng không?”

Vân Thu lắc đầu một cái nói: “Vân Thanh cô cô nhìn có vẻ rất lạnh lùng nhưng thực ra là một người tốt, chẳng qua là gần đây không biết tại sao lại qua lại tương đối gần gũi với Mị phi. Muội cùng với Triều Hà thật ra đã được Vân Thanh cô cô chăm sóc không ít, thấy bộ dạng này của cô cô trong lòng cũng cảm thấy khó chịu. Ngu tử tử, nếu là một ngày Vân Thanh cô cô thật sự phạm phải một sai lầm lớn, tử có thể cho nàng ấy một cơ hội sửa sai được không? Vân Thanh cô cô thật sự là một người tốt, lòng của nàng rất mềm, thấy một con mèo bị thương cũng mang về đắp thuốc cứu nó.”

Thường Hy than nhẹ một tiếng, chậm rãi nói: “Chuyện này ta chưa thể đáp ứng được muội. Muội phải biết rằng Đông cung là của Thái tử gia, phải để cho ngài ấy toàn quyền quyết định.” Nói tới chỗ này lại nhìn sang Vân Thu: “Muội yên tâm, chỉ cần Vân Thanh cô cô không làm ra chuyện gì gây hại đến Thái tử gia thì ta sẽ không coi nàng ấy là kẻ địch, thế có được không?”

Vân Thu gật đầu một cái, lại nâng chiếc trâm bạc kia lên, nói: “Cô cô cũng có một đôi trâm bạc như thế này, vô cùng yêu quý, chỉ cần khi nào rảnh rồi thì sẽ lấy ra lau chùi nhưng lại không đeo đến. Trước kia muội đã từng hỏi trâm bạc này là do ai tặng, cô cô nói là đại ca của nàng tặng cho, chỉ tiếc rằng đại ca của nàng đã mất tích, cho nên mỗi lần nhìn thấy trâm bạc này liền cảm thấy rất thương tâm.”

Nghe thấy vậy thì Thường Hy lại càng hoài nghi, nếu như Vân Thanh thật yêu quý trâm bạc này như vậy thì tại sao lại dùng nó để bại lộ tung tích của nàng trong rừng trúc hôm đó? Điều này cũng quá không hợp lý rồi!

“Trước kia có một lần muội nghe cô cô nói, đại ca của nàng có mười tám chiếc trâm bạc khắc hình hoa cỏ, lấy một cái tên rất êm tai gọi là gắn hoa thập bát sai. Cô cô thích hoa mai, cho nên ca ca của nàng tặng cho chiếc trâm hoa mai này.” Vân Thu nói tới chỗ này liền hé miệng mà cười cười, cảm thấy trên thế gian này sao lại có người như vậy chứ, một đại nam nhân đi thích trâm hoàn của nữ nhân.

“Gắm hoa thập bát sai?” Thường Hy cảm thấy tên này vô cùng quen thuộc, tựa hồ đã nghe qua ở nơi nào đó nhưng trong lúc nhất thời không thể nào nhớ ra được.

“Đúng vậy a, dùng hình dáng của mười tám loại hoa để điêu khắc ra, cô cô nói nó vô cùng xinh đẹp. Tỷ nhìn xem chiếc trâm hoa mai này thật sự là tinh xảo a!” Văn Thu nhìn chiếc trâm hoa mai trong tay mình, nói.

Thường Hy không có tâm trạng đi xem trâm bạc này rốt cục có tinh xảo hay không, trong lòng cứ miên man say nghĩ cái tên gắn hoa thập bát sai này tại sao lại nghe quen tai như vậy? Tóm lại nàng nhất định đã nghe qua mấy chữ này, chỉ là trong thời gian ngắn thế nào cũng không nhớ ra nổi, làm người ta có chút ảo não.

Lúc này tiếng cửa nhẹ vang lên, Văn Thu buông chiếc trâm bạc trong tay, bỏ vào hộp trang sức sau đó mới vén rèm đi ra ngoài. Thường Hy nghe được tiếng Văn Thu nói: “Triều Hà, sao người lại tới đây? Người không phải là đang ở bên thư phòng sao?”

“Thái tử gia còn chưa có trở lại, ta không có việc gì làm liền quay về đây nhìn một chút xem Ngu tỷ tỷ đã rời giường chưa. Đồ ăn đã chuẩn bị xong, nếu tỷ tỷ còn chưa dậy thì trước bảo phòng bếp cho vào lồng hấp, tránh ột hơi liền lạnh.” Thanh âm của Triều Hà tùy thời đều mang theo nụ cười, nghe thấy sẽ khiến cho người ta cảm thấy vui vẻ.

“Ngu tỷ tỷ đã rời giường, vậy thì dọn cơm thôi...”

Thường Hy nghe thấy tiếng hai người đẩy cửa đi ra ngoài, tâm tình thế nào cũng không thể cao hứng nổi. Hành động của Văn Thanh thật sự làm cho người ta đoán không ra, nàng ta đến tột cùng là người như thế nào đây? Trâm bạc này nghe Văn Thu nói đối với nàng ta rất quan trọng, nhưng tại sao nàng ta lại dễ dàng đem trâm bạc cùng với một phương thức kỳ quái mà giao vào trong tay của nàng?

Còn có gắn hoa thập bát sai... Vậy mười bảy cây trâm còn lại ở nơi nào? Ca ca của Văn Thanh mất tích, ca ca của nàng ta lại là người như thế nào? Còn có tục danh của Văn Thanh đã phạm phải tên của Tam hoàng tử Tiêu Văn Thanh, đây chính là đại kỵ, nhưng tại sao lại không có người bắt Văn Thanh thay đổi tên? Hoàng quý phi thông minh như vậy, sao có thể cho phép một cung tỳ trùng tên với tên của con trai bà đây?

Nghi vấn trên người Văn Thanh càng ngày càng nhiều, Thường Hy cảm thấy muốn điều tra ra được chân tướng chuyện này thật vô cùng gian nan. Tiêu Văn Trác có biết hay không những thứ này hay không?

Thường Hy càng nghĩ càng phiền lòng, trong lúc nhất thời một điểm manh mối cũng tìm không ra. Có lẽ nàng nên bắt đầu từ gắn hoa thập bát sai kia, đã có danh hiệu này thì muốn tra ra cũng không đến nỗi khó chứ? Thường Hy đột nhiên nhớ đến Liệt Phong, có lẽ nàng có thể nhờ Liệt Phong giúp đỡ một phen, dù sao thì thời gian đi lại bên ngoài của Liệt Phong cũng tương đối nhiều, đối với chuyện này chắc hẳn là dễ dàng hơn.

Nghĩ tới đây Thường Hy thở phào nhẹ nhõm một hơi, biết rằng có những chuyện nhanh chóng là không được, phải tiến hành từng bước một. Dù sao mấy chuyện này cũng chưa đến nỗi quan trọng lắm.

Dùng xong đồ ăn sáng, Thường Hy bày bút, mực ra để vẽ bản đồ vào thạch trận cho Tiêu Văn Trác. Bát quái kim tỏa trận và Đông liên hoàn trận đã bị Thường Hy thay đổi chút ít cho nên muốn vẽ ra cũng có nhiều hạn chế.

Đợi đến khi vẽ xong cũng là buổi trưa rồi. Thường Hy dùng sức đem tờ giấy thổi khô, lúc này mới thận trọng gấp lại cẩn thận rồi cất vào trong túi. Nàng vươn vai một chút bả vai đã cứng ngắc, lư hương bên cạnh tỏa ra nhàn nhạt khói trắng mang theo hương hoa. Đây là hương hoàn Thường Hy đặc biệt hay dùng, không giống với mấy hương liệu nồng đậm khác, chỉ có tỏa ra nhàn nhạt mùi vị.

Nàng bước ra khỏi gian phòng của mình, ngược mắt nhìn toàn bộ cảnh tượng Đông cung yên tĩnh, ngay cả một bóng người cũng không có. Thường Hy cảm thấy rất kỳ quái, lúc này cũng nên bắt đầu chuẩn bị bữa trưa rồi, tại sao lại không có ai vậy?

Thường Hy đóng lại cửa phòng, theo hành lang hướng Triều Huy điện đi tới. Triều Hà cùng Văn Thu cũng không thấy bóng dáng, đây là đã đi đâu? Vừa mới đi qua hành lang liền nghe thấy tiếng cãi vã rất nhỏ truyền đến, Thường Hy dừng sững sờ theo thanh âm mà đến.

Đi về phía trước mấy bước, chỉ thấy hai tiểu cung nữ đang lặng lẽ nói chuyện, ngón tay còn chỉ về phương hướng Cẩm Hoa hiên. Thường Hy giương mắt nhìn theo hướng đó, quả nhiên trông thấy rất nhiều bóng người đang qua lại.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Thường Hy bước lên phía trước trầm giọng hỏi.

Hai cung nữ kia không nghĩ tới Thường Hy lại đột nhiên xuất hiện, vội vàng hành lễ nói: “Nô tỳ tham kiến Ngu Thượng nghi. Nô tỳ nghe nói Cẩm Hoa hiên bị người ta đập phá!”

223. Chương 227: Biểu Tiểu Thư Như Hồ Lạc Đồng Bằng.

Thường Hy biến sắc, kinh hô: “Cẩm Hoa hiên bị người ta đập phá? Ai lại to gan như vậy, dám đến đập phá chỗ ở của biểu tiểu thư?”

Mặc dù Thường Hy nhìn Mạnh Điệp Vũ không vừa mắt, cảm thấy nữ nhân này tâm kế quá nhiều nhưng không đi vào con đường chính đạo. Nhưng mà bất kể thế nào nàng ta cũng là biểu muội của Tiêu Vân Trác, nếu cứ để cho nàng ta bị khi dễ thì mặt mũi của Tiêu Vân Trác để vào đâu? Nghĩ tới đây sắc mặt Thường Hy càng phát khó coi.

Hai cung nữ kia rất ít khi thấy bộ dáng Thường Hy nghiêm nghị, trong lúc nhất thời sợ tới mức lùi về phía sau một bước, lúc này mới nói tiếp: “Nô tỳ nghe nói là Phùng Lương để đến chỗ biểu tiểu thư uống rượu, ai biết uống nhiều quá, cư nhiên động thủ đem phòng đập nát. Nô tỳ không trông thấy tận mắt, chẳng qua là nghe người ta nói lại, không biết là thật hay giả!”

Thường Hy một hơi không có hít thở được, xém bị nghẹn chết, hai nữ nhân này lại muốn giở trò quỷ gì đây? Nghĩ tới đây sắc mặt Thường Hy tái xanh, nhắc chân hướng Cẩm Hoa hiên đi tới. Xảy ra chuyện thì nàng thân là Thượng nghi Đông cung, không thể làm như không biết.

Cẩm Hoa hiên rất gần Đông cung, ra khỏi cổng phía cứ đi theo phía nam là được. Giờ phút này Cẩm Hoa hiên rất là nóng nảy, người đến người đi, Thường Hy nhìn đến thì thấy phần lớn là cung nữ của Đông cung, trong tay đều mang theo mảnh vụn dọn dẹp từ Cẩm Hoa hiên. Vừa nhìn thấy cảnh này Thường Hy cũng đoán được Cẩm Hoa hiên chắc là thương tích đầy mình rồi.

Thấy Thường Hy đi tới, bọn họ vội vàng khom lưng hành lễ, trong miệng hô: “Nô tỳ tham kiến Ngu thượng nghi!”

Thường Hy gật đầu một cái với các nàng, mở miệng hỏi: “Tình hình bên trong thế nào? Có người bị thương hay không?”

“Hồi bẩm Ngu thượng nghi, Phùng Lương để đến cũng không có chuyện gì lớn, chẳng qua là chỉ làm cho biểu tiểu thư có chút bị thương, trên cánh tay bị rách một chút.” Một tiểu cung nữ trong số đó run rẩy nói.

Thường Hy khẽ cắn răng nhắc chân đi vào Cẩm Hoa hiên, vừa đi vừa nhìn, chỉ thấy vây xung quanh rất nhiều người. Vân Thanh cũng ở đây, Tống Nhụ tần và Tần Nhụ tần cùng có mặt, mấy vị Bảo lâm cư nhiên cũng đến, chủ tử cùng nha hoàn loạn thành một đoàn. Vân Thanh chỉ lo chiếu cố Phùng Lương để tựa hồ đang có chút nổi điên, những người còn lại nàng ta nhất thời cũng không quan tâm đến.

Thường Hy giờ phút này nào còn để ý đến người khác có hành lễ hay không, nhắc chân hướng trong phòng đi tới, chỉ thấy trong đó quả nhiên là một mảnh hỗn độn, tất cả mọi thứ đều bị đập sạch sẽ. Mảnh sứ vỡ, chân bàn gãy, bột phấn rắc tứ tung, ngay cả rèm cửa cũng bị kéo xuống.

Lúc Thường Hy trông thấy Văn Thu cùng Triều Hà, chỉ thấy một người thì đang nhìn Mạnh Điệp Vũ sắc mặt tái nhợt nhắm mắt nghỉ ngơi, một người thì sai khiến cung tỳ khác mang đồ đạc dọn dẹp đi, thần sắc cũng rất khó coi. Trông thấy Thường Hy đi vào, Văn Thu vội chạy tới nói: “Ngu tỳ tỳ, muội không kịp thời gian sai người truyền tin cho tỳ, sao tỳ cũng tới đây?”

“Đợi lát nữa rồi nói. Biểu tiểu thư bị thương như thế nào?” Thường Hy vừa đi về phía trước vừa nói.

“Bị Phùng Lương để dùng mảnh sứ kéo rách một vệt lớn, chảy rất nhiều máu, bây giờ đã tốt hơn nhiều, mới vừa rồi biểu tiểu thư còn ngất đi nữa.” Văn Thu thấp giọng trả lời.

Thường Hy nhìn Mạnh Điệp Vũ đang ngồi trên chiếc ghế tròn còn sót lại, tiến lên hành lễ nói: “Nô tỳ tham kiến biểu tiểu thư. Biểu tiểu thư cảm thấy như thế nào rồi?”

Mạnh Điệp Vũ chậm rãi mở mắt, một đôi mắt to trong suốt không hề có thần thái, sắc mặt cũng tái nhợt muốn chết, mở miệng nói: “Ngu thượng nghị xin đứng lên đi. Ta không có việc gì lớn, nghỉ ngơi hai ngày là tốt lên thôi.”

“Làm sao lại không có việc gì? Vết thương lớn chảy nhiều máu như vậy, đây không phải là muốn mạng người sao?” Bằng Lam ở một bên ghen ngào nói, hốc mắt vì khóc mà trở nên hồng hồng.

Thường Hy mặt trầm như nước, nhìn Văn Thu nói: “Đã cho truyền thái y chưa? Thế nào còn chưa có tới?”

Văn Thu bất đắc dĩ nói: “Nô tỳ là muốn truyền thái y nhưng biểu tiểu thư không cho phép, nô tỳ cũng không có biện pháp, chỉ có thể lấy thuốc trị thương cho biểu tiểu thư đắp lên vết thương.”

Thường Hy nhìn Văn Thu, lại giương mắt chuyển hướng sang Mạnh Điệp Vũ, trong lúc nhất thời nhìn không ra Mạnh Điệp Vũ là có ý gì, nhưng vẫn nói: “Hồ nháo! Biểu tỷ trẻ tuổi không hiểu chuyện, muội là người đã sống lâu trong cung, chẳng lẽ còn không rõ quy củ? Huống chi biểu tiểu thư là ai? Là biểu muội của Thái tử gia, nếu như có chuyện không hay xảy ra, các người cùng chôn theo đi! Triều Hà, muội lập tức đến thái y viện mời Phùng thái y càng nhanh càng tốt!”

“Dạ, nô tỳ đi ngay!” Triều Hà cuối cùng cũng thở ra một hơi. Biểu tiểu thư này thật là quật cường, chết sống không để cho bọn họ đi gọi thái y. Nếu thực xảy ra như lời Ngu tỷ tỷ nói thì đúng là bọn họ cũng phải chôn theo rồi.

Thấy Triều Hà cất bước đi, Mạnh Điệp Vũ vội vàng nói: “Đợi đã, không thể đi!”

Triều Hà có chút do dự dừng bước nhìn Thường Hy. Thường Hy quay đầu nhìn Mạnh Điệp Vũ, trên mặt không vui nói: “Biểu tiểu thư, tại sao lại không đi mời thái y? Thân thể của cô bị tổn hại, bọn nô tỳ không gánh nổi trách nhiệm.”

“Ngu thượng nghị, ta bị Phùng lương dễ gây thương tích, nếu như ời thái y, tất sẽ phải đem chuyện này nói ra ngoài. Ta chỉ không muốn làm khó cho biểu ca, không muốn người khác bắt được nhược điểm của Đông cung. Tần thiếp của biểu ca ra tay làm bị thương biểu muội của huynh ấy, chuyện này nếu như truyền đi thì mặt mũi của huynh ấy để vào đâu? Ta không cần gấp gáp, nghỉ ngơi hai ngày là tốt rồi, thể diện của biểu ca vẫn quan trọng hơn.” Mạnh Điệp Vũ chỉ nói mấy câu thôi mà đã thở hổn hển muốn ngã xuống đất, trên mặt một tia huyết sắc cũng không có, nhìn khiến người ta cảm thấy đau lòng.

Triều Hà nghe đến đó thật sự là cảm thấy do dự. Danh dự của Tiêu Văn Trác trong lòng nàng là quan trọng nhất, chân bước ra một nửa rồi lại thu trở lại.

Thường Hy nhìn chằm chằm vào Mạnh Điệp Vũ, nàng biết con người này một bụng đầy tính toán, coi như là Phùng Thư Nhã phát điên, nàng ta tuyệt đối có khả năng không may thương tổn mà thoát ra ngoài. Nhưng là bây giờ lại bị thương nặng như vậy, lại còn nói không muốn làm mất thể diện của Tiêu Văn Trác mà không cho truyền thái y.

Đều là nói nhảm, động tĩnh lớn như vậy các nơi khác đã đều biết, còn cần phải giấu giếm sao? Huống chi có muốn lừa gạt cũng không lừa được. Cái gì mà bảo vệ cho thể diện của Tiêu Văn Trác, nếu như thực muốn giữ thể diện cho Tiêu Văn Trác thì Mạnh Điệp Vũ nên tự bảo vệ tốt bản thân, không để bị thương tránh cho người khác gièm pha mới đúng.

Cầm Hoa hiên này cũng đều đã bị đập nát cả, Mạnh Điệp Vũ bị thương, lại không biết Phùng Lương dễ đến tột cùng là vì cái gì, cố ý hay là bị người ta tính kế làm cho trở nên điên điên khùng khùng. Nhưng là xem tình huống trước mắt thì Cầm Hoa hiên không thể ở được nữa rồi...

Nghĩ tới đây trong đầu Thường Hy nhất thời sáng lên, thì ra Mạnh Điệp Vũ là có chủ ý này, nhưng là nàng tuyệt đối không để cho nàng ta có thể thực hiện được.

224. Chương 228

Thường Hy nghĩ tới đây, bình thần nhìn Mạnh Điệp Vũ nói: “Lời này của biểu tiểu thư thật sự là khiến người ta cảm động, Thái tử gia nếu biết nhất định sẽ vui mừng không dứt. Chỉ tiếc Cẩm Hoa hiên gây ra động tĩnh lớn như vậy, muốn giấu sợ rằng cũng không thể giấu được, biểu tiểu thư cần gì phải hy sinh vô ích? Huống chi thái y trong thái y viện đều là người hiểu quy củ, coi như là nhìn thấy cái gì cũng sẽ không nói ra ngoài. Nếu như biểu tiểu thư vẫn chưa yên lòng thì Triều Hà, muội đi mời Phùng thái y. Phùng thái y là người của Thái tử gia, như vậy hẳn là không có chuyện gì sơ sót đâu.”

Triều Hà lần này hiểu ngay được nội tình, cũng không để cho Mạnh Điệp Vũ có cơ hội cự tuyệt, nhắc chân liền chạy ra ngoài.

Mạnh Điệp Vũ nhìn Thường Hy mà nghiêng rặng, nhưng là trên mặt không có biểu lộ ra chút cảm xúc nào, chẳng qua chỉ nhẹ nhàng tựa vào người Băng Lam, bộ dáng mệt mỏi vô cùng.

“Nô tỳ sợ lời nói của mình thô tục, cũng không dám hỏi biểu tiểu thư xem đã xảy ra chuyện gì. Biểu tiểu thư trước cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, nô tỳ đi ra xem một chút, sau đó sẽ quay trở lại ngay.” Thường Hy không muốn nghe lời nói của Mạnh Điệp Vũ trước mà muốn đi ra ngoài tìm hiểu tình hình, sau mới biết được lời của nàng ta có mấy phần thật mấy phần giả.

Nhìn bóng lưng Thường Hy, Mạnh Điệp Vũ giận đến cắn răng nghiêng lợi. Trong phòng chốc lát đã được dọn dẹp sạch sẽ, cung nữ quét dọn cũng lặng lẽ lui ra ngoài, lúc này bà vú của Mạnh Điệp Vũ là Vân Nương mới đi vào.

Mạnh Điệp Vũ vừa nhìn thấy bà, lại nhìn một chút xung quanh không có người, chỉ có chủ tớ ba bọn họ liền lập tức hỏi: “Vú, mọi chuyện làm đến đâu rồi?”

“Tiểu thư yên tâm, xử lý tốt lắm, tuyệt đối không xảy ra chuyện gì.” Vân Nương thấp giọng trả lời, nhưng ngay cả như vậy thì trên mặt vẫn còn mang theo một tia kinh hoảng, dù sao nơi này cũng không phải là Mạnh phủ.

Mạnh Điệp Vũ chậm chậm gật đầu một cái, nói: “Như vậy rất tốt. Ngu Thường Hy kia rất gian trá, không để cho nàng ta tra ra được là tốt rồi.”

Thần sắc Vân Nương nghiêm chỉnh, trong mắt lóe lên vài tia đề phòng, không vui nói: “Không biết Thái tử gia nghĩ gì mà lại đi tín nhiệm nữ nhân này. Muốn cố ý đi lại với nàng lại không thu nàng ta làm thiếp, nếu như nói là vô ý thì tại sao ngôn hành cử chỉ đều bộc lộ ra sự tin tưởng tuyệt đối như vậy? Hơn nữa Ngu Thường Hy lại là người duy nhất có thể tự do ra vào thư phòng của Thái tử, ngay cả tiểu thư cô cũng không được phép. Không biết Thái tử gia có còn nhớ lời dặn của Hoàng hậu nương nương hay không, tiểu thư là phải gả cho ngài ấy...”

“Vú, bất kể biểu ca có nhớ hay không, chúng ta ở trong cung cũng không thể nán lại lâu nữa, sắp phải về nhà đón lễ mừng năm mới rồi, nếu không thừa dịp mấy ngày này quyết định sự tình thì chỉ sợ dè dặt lắm mòng. Biểu ca đã mười bảy, con cũng đã mười sáu tuổi rồi, không chờ nổi nữa.” Mạnh Điệp Vũ có chút mất mát nói, nàng đến bây giờ cũng không hiểu được trong lòng Tiêu Vân Trác đang nghĩ cái gì, cảm thấy vô cùng sốt ruột.

Băng Lam thực sự không nhịn nổi, mở miệng nói: “Tiểu thư, cô xem bây giờ Thái tử gia có nhiều tần thiếp như vậy, nếu là cô gả cho ngài... Cô có thật mong muốn canh giữ hậu cung này hay không? Coi như cô không gả cho Thái tử gia thì cô cũng là biểu muội của ngài, bất kể vào cửa nhà ai cũng được tôn kính vạn phần, cô cần gì phải nhất định tới nơi này?”

Vân Nương nhìn Băng Lam, nói: “Người thì biết cái gì? Gả cho người khác cũng chỉ là vợ của quan nhân, nhưng gả cho Thái tử gia chính là mẫu nghi thiên hạ, điều này có thể so sánh sao? Cái nha đầu ngốc nhà người, chúng ta không phải luôn hy vọng tiểu thư được lên địa vị thật cao sao?”

Trong mắt Mạnh Điệp Vũ lại thoáng qua từng tia thương cảm không hiểu được. Nàng lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, lại không nói câu nào, chỉ thở dài nhẹ một hơi, mềm nhũn tựa vào người Băng Lam, chậm rãi nhắm mắt lại. Cuộc sống như vậy nàng cũng không muốn trải qua, nhưng là có thể sao?

Bằng Lam nhìn Vân Nương, cúi đầu nói: “Vú, ta hiểu rõ người là vì muốn tốt cho tiểu thư, nhưng là người nhìn xem hiện tại tiểu thư vui vẻ sao? Kể từ khi tiểu thư vào cung, số lần Thái tử gia đến đây thật ít ỏi, nhất là bên người Thái tử gia lại có thêm một Ngu thượng nghi kia. Đối mặt với một đại mỹ nhân như vậy thì nào còn tâm trí để ý đến tiểu thư nhà chúng ta đây?”

Vân Nương nghe vậy thì sắc mặt cũng tối sầm lại nhưng lời nào cũng không thể nói ra, ngoại trừ thở dài thì chẳng biết làm gì hơn.

Thường Hy đi đến chỗ mọi người đang tập trung bên ngoài, cẩn thận nghe bọn họ thuật lại sự việc. Thường Hy dù uy phong đến mấy cũng chỉ là một nô tỳ, không thể đưa ra nghị vấn với chủ tử, coi như là Bảo lâm địa vị thấp nhất thì Thường Hy cũng không có quyền lực này, chỉ có thể chờ sau khi Tiêu Văn Trác trở lại thì tự mình xử lý.

Đợi đến khi hỏi thăm một lần mới biết được đã có chuyện gì xảy ra. Nguyên lai là sáng sớm hôm nay Mạnh Diệp Vũ mời Phùng Thư Nhã đến Cẩm Hoa hiên thưởng trà, lại mời thêm cả Tần Nhụ tần và Tống Nhụ tần. Tống Nhụ tần mặc dù trời sinh tính lạnh đậm nhưng lại không thể không nể mặt mà tới, lúc ra cửa vừa lúc gặp phải mấy vị Bảo lâm đang đến thỉnh an Phùng Lương đế. Phùng Lương đế tựa hồ tâm tình thật cao hứng liền mang theo cả đám người rời đi.

Mạnh Diệp Vũ ngược lại rất nhiệt tình tiếp đón bọn họ, chẳng qua là sau khi uống được một nửa tuần trà, Phùng Lương đế giống như nổi điên, ở trong phòng giở trò ngang ngược, thấy cái gì là đập cái đó. Mạnh Diệp Vũ tiến lên ngăn lại thì bị nàng ta dùng mảnh sứ làm cho bị thương.

Thật ra mọi chuyện rất đơn giản, nhưng Thường Hy lại hoài nghi Phùng Lương đế đang yên lành sao tự nhiên lại nổi điên đây? Chuyện này cũng quá không bình thường rồi.

Trong lúc tất cả mọi người đang giải tán, Thường Hy nhìn Triều Hà và Văn Thu, nói: “Đưa Phùng Lương đế và các vị chủ tử trở về, truyền thái y xem qua cho Phùng Lương đế một chút xem xem đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì, tại sao đang êm đẹp lại trở nên như thế?”

Triều Hà đáp lời một tiếng liền đi ngay. Thường Hy nhìn Văn Thu nói: “Chén trà Phùng Lương đế uống còn có thể tìm được không?” Mặc dù hy vọng không lớn nhưng Thường Hy vẫn mở miệng hỏi.

Văn Thu lắc đầu một cái nói: “Lúc ấy nguyên cái bàn bị lật, chỉ sợ là không tìm được. Ngu tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ hoài nghi...”

Thường Hy gật đầu một cái, thấp giọng nói ra: “Phùng Lương đế sẽ không vô duyên vô cớ mà nổi điên, điểm này tất có chút nghi vấn. Văn Thu, muội đi điều tra xem hôm nay Phùng Lương đế đã ăn những thứ gì, gặp những ai, nhất định phải tra xét thật cẩn thận.”

Văn Thu chỉ cảm thấy trong lòng chấn động, vội ứng thanh nói: “Dạ, nô tỳ đi ngay.” Nàng ý thức được chuyện này rất nghiêm trọng nên không dám lơ là.

Thường Hy lúc này mới nhìn Phùng Viễn Thanh từ trong phòng trong đi ra, vội vàng lên tiếng hỏi: “Phùng thái y, biểu tiểu thư thế nào rồi?”

Sắc mặt Phùng Viễn Thanh cực kỳ khó coi, nhìn Thường Hy nói: “Mảnh sứ quệt làm bị thương tiểu thư có độc, trước mắt đã hôn mê rồi, vi thần phải đi sắc thuốc đã.”

Thường Hy nhất thời ngây dại, có độc? Không phải mới vừa rồi còn tốt sao? Thế nào đã trở thành trúng độc rồi hả?

225. Chương 229: Là Ai Tính Toán Ai?

Thường Hy trong lúc nhất thời còn chưa phản ứng kịp, ngơ ngác đứng ở nơi đó, hồi lâu mới định thần lại, nhắc chân hướng trong phòng đi tới.

Tất cả đồ đạc trong phòng đều bị hư hại, Mạnh Diệp Vũ nhắm mắt nghiêng nghiêng tựa trên người Bằng Lam, một bên Vân Nương càng không ngừng lau nước mắt, ngay cả cái giường cũng không có, nhìn thật là thảm lương vô cùng. Vừa thấy Thường Hy đi vào, Vân Nương vội vàng đứng dậy đi đến chỗ nàng, nói: “Ngu

thượng nghi, cô xem tiểu thư nhà ta ngay cả chỗ nằm cũng không có, Cẩm Hoa hiên bị hủy hoại đến mức này không có biện pháp ở lại nữa rồi, cũng không thể để cho tiểu thư nhà ta cứ như vậy dựa vào Băng Lam chứ? Thái tử gia vẫn chưa về, Vân Thanh cô cô lại đến chỗ Phùng Lương để, có thể làm chủ nơi này cũng chỉ có Ngu thượng nghi rồi. Kính xin Ngu thượng nghi dầu gì cũng tìm cho tiểu thư nhà tôi một chốn dung thân.”

Thường Hy nghe lời Vân Nương nói, trong lòng hừ lạnh một tiếng, nói: “Lời này của Vân Nương ý bảo rằng ta không cho tiểu thư chốn dung thân sao?”

Vân Nương nghe vậy thì lập tức phản bác: “Tình hình ở đây Ngu thượng nghi cũng nhìn thấy, theo lý mà nói thì sớm đã nên bố trí chỗ ở cho tiểu thư, nhưng là vẫn không thấy Ngu thượng nghi nói một câu.”

Thường Hy nhìn Vân Nương lạnh lùng nói: “Vân Nương, ta đây nào dám, nơi này hỗn loạn như vậy ta còn phải tìm hiểu rõ ngọn nguồn. Huống chi ở Đông cung ta mặc dù là thượng nghi, nhưng là theo cấp bậc thì Vân Thanh cô cô vẫn cao hơn ta một bậc, nếu Vân Nương đã bất mãn như vậy thì xin mời đi tìm Vân Thanh cô cô đi, ta không dám trì hoãn biểu tiểu thư nghỉ ngơi.”

Thường Hy xoay người rời đi, nàng chính là không ưa Vân Nương minh đao ám tiễn, nhìn nàng không vừa mắt thì đi mà tìm người thuận mắt.

Vân Nương nhìn Thường Hy đi mất, dậm chân một cái nói: “Chỉ là một thương nữ ti tiện, giả bộ thanh cao cái gì?”

Băng Lam nhìn Mạnh Điệp Vũ đã hôn mê, hướng Vân Nương nói: “Vú, đến lúc nào rồi người còn tâm tư mắng chửi người ta? Tiểu thư tính làm sao bây giờ?”

Vân Nương nhìn Băng Lam nói: “Ta đều là nói sự thật, nàng ta tại sao lại cứ vênh váo đắc ý như vậy? Ngay cả tiểu thư cũng không để vào trong mắt, ta nói đôi câu cũng không được hả?”

Băng Lam thở dài, khuyên nhủ: “Người ta đã nói gia đình nhà tể tướng còn cao hơn quan nhất phẩm, huống chi nàng là người Hoàng thượng thích, Thái tử gia để ý, gây chuyện với người này không phải là cho tiểu thư thêm phiền toái sao? Chúng ta ở trong Đông cung ngày ngày phải cẩn thận, vú cần gì phải rước thêm kẻ địch cho tiểu thư?”

“Nhớ ngày đó Hoàng hậu còn tại thế, ai dám khi dễ tiểu thư?”

“Vú cũng biết đó là khi Hoàng hậu còn sống sao? Bây giờ Hoàng hậu đã đi về cõi tiên nhiều năm rồi, người mất thì tình dứt, đạo lý này vú nên hiểu được mới đúng! Thế nào còn cứ cố chấp như vậy?” Băng Lam cơ hồ muốn khóc, cuộc sống sau này phải làm sao a?

Vân Nương thở dài nói: “Ta đi tìm Vân Thanh, trước phải kiếm chỗ ở cho tiểu thư. Cùng lắm thì ta sẽ trực tiếp đi tìm Hoàng thượng, Hoàng thượng chắc chắn sẽ không để tiểu thư phải chịu khổ đau.”

Băng Lam bất đắc dĩ lắc đầu một cái rồi không nói gì nữa. Vân Nương đã lớn tuổi rồi, đầu óc có chút không rõ ràng nữa, Hoàng thượng có thể trông nom nhất thời nhưng có trông nom được cả đời hay không?

Thường Hy về phòng của mình, đem chuyện vừa rồi tỉ mỉ suy xét lại một lần. Thật ra thì nàng cũng không phải cố ý muốn chấp nhặt cùng Vân Nương, nàng làm chuyện này là có tính toán riêng của mình.

Vân Thanh rút ra ngay từ đầu, có thể thấy được nàng ta cũng khó xử trong chuyện an bài chỗ ở cho Mạnh Điệp Vũ. Ban đầu Hoàng thượng sai người dọn dẹp Cẩm Hoa hiên ban cho Mạnh Điệp Vũ mà không để nàng ta trực tiếp vào Đông cung, cái này đến tột cùng là có ý gì, nàng đoán không ra, nói vậy Vân Thanh cũng nhìn không thấu.

Cho nên tại thời điểm như thế này, Thường Hy thứ nhất là không muốn chọc cho Hoàng thượng chán ghét, thứ hai nàng cũng muốn mượn chuyện này thử dò xét Vân Thanh, xem xem Vân Thanh sẽ xử trí như thế nào? Dù sao cũng có Phùng thái y ở bên cạnh Mạnh Điệp Vũ, sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn.

Nghĩ tới đây lại thở dài, Mạnh Điệp Vũ trúng độc! Thế nhưng đến tột cùng là người nào đã hạ độc đây?

Nhưng mà bây giờ Thường Hy có thể xác định một chuyện, đó chính là sự việc ngày hôm nay tuyệt đối không phải ngoài ý muốn, nhưng lại không xác định được là Mạnh Điệp Vũ ra tay tính kế hay là Phùng Lương để rắp tâm hại người? Mục đích muốn phá hỏng Cẩm Hoa hiên rất đơn giản, chính là muốn cho Mạnh Điệp Vũ có thể thuận lợi vào Đông cung, cơ hội được gặp Tiêu Vân Trác cũng lớn hơn, so với ở lại Cẩm Hoa hiên thì tốt hơn nhiều lắm.

Đây mới là điều khiến Thường Hy tức giận, cả ngày không nghĩ được cái gì, trăm phương ngàn kế muốn lại gần Tiêu Vân Trác, thật là một đám nữ nhân khiến người ta chán ghét. Thời điểm trước kia nàng còn chưa có cảm giác, nhưng là từ sau khi thổ lộ với Tiêu Vân Trác xong, nàng đối với mấy chuyện như thế này cực kỳ nhạy cảm.

Thường Hy lại thở dài thêm một lần nữa, độc trên tay Mạnh Điệp Vũ đến tột cùng là do ai hạ? Mảnh sứ vỡ kia thật sự có độc sao? Vậy mảnh sứ ấy từ đâu mà tới?

Thời điểm nàng đang vô cùng phiền loạn, Văn Thu đẩy cửa đi vào, nhìn Thường Hy nói: “Ngu tử tử, có phát hiện mới.”

Thần kinh Thường Hy run lên, vội vàng hỏi: “Phát hiện gì?”

Văn Thu đi tới trước mặt Thường Hy nói: “Có người nhìn thấy Vân Nương của biểu tiểu thư hôm nay cầm một bọc đồ lên lút đi hậu hoa viên.”

“Hậu hoa viên? Đến đó làm cái gì?” Thường Hy cau mày hỏi.

“Nô tỳ không biết, nhưng có người nói Vân Nương hành động rất lén lút, khả nghi, lúc đi thì cầm một gói đồ trong tay nhưng đến lúc về lại không thấy nữa.” Văn Thu thận trọng nói.

“Lập tức đi điều tra, nhất định phải tìm được gói đồ kia.” Thường Hy nhìn Văn Thu nói, mặc dù cảm thấy chuyện tình có chút kỳ quái nhưng có đầu mối so với không có gì thì vẫn tốt hơn.

“Được, muội lập tức đi ngay.” Văn Thu vội lên tiếng, lúc xoay người đột nhiên lại nói thêm: “Muội thấy được Vân Nương đi tìm Vân Thanh cô cô rồi, nhưng là lúc ra ngoài sắc mặt tựa hồ không được tốt lắm.”

Thường Hy sửng sốt, hai quả đấm nắm thật chặt, trong mắt lóe lên một tia sáng. Vân Thanh thật đúng là lợi hại, cứ nhiên không chịu nhảy vào cái hố này, tình nguyện đắc tội với Mạnh Điệp Vũ. Nàng ta so với nàng tưởng còn lợi hại hơn nhiều lắm!

“Văn Thu, đem đông thiên điện dọn dẹp để biểu tiểu thư chuyển vào!” Thường Hy nâng trán nói, chuyện phiền lòng cứ một cái tiếp một cái.

Văn Thu nhìn bộ dáng Thường Hy thì cũng không dám hỏi nhiều, vội vã rời đi, chỉ để lại Thường Hy tiếp tục trầm tư.

Ngay sau đó bên Triều Hà cũng có tin tức truyền tới, Phùng Lương dĩ nhiên là trúng được kích thích cho nên mới có thể nổi điên, đã cho uống thuốc giải, nghỉ ngơi thêm mấy ngày là có thể trở lại bình thường.

Nghe được tin tức như thế, Thường Hy thật cảm thấy thời gian trước khi các vị vương tử xuất cung thật là phong vân biến ảo... Những chuyện này cùng Vân Thanh có quan hệ hay không? Nàng ta thường xuyên tiếp xúc với Sở tu nghi, liệu có thể vô can hay không?

226. Chương 230

Thời điểm Tiêu Vân Trác trở về Đông cung là lúc đèn đỏ đã treo lên cao. Lúc này Mạnh Điệp Vũ đã chuyển vào đông thiên điện, Phùng Lương để thanh tỉnh lại vài phần, cả Đông cung khôi phục lại vẻ yên tĩnh ngày nào, giống như phong ba buổi sáng chưa từng tồn tại.

Thường Hy xuyên qua cửa sổ nhìn thấy được Tiêu Vân Trác bước vào cửa Đông cung, đang muốn đi ra ngoài đón lại nhìn thấy ở cửa đông thiên điện có một đóa tiểu bạch hoa mềm mại đứng tựa ở đó.

Thân thể mỏng manh tựa cành liễu, lệ châu tuôn rơi, trên tay còn quấn thêm băng vải trắng thật dày, liếc nhìn lại thật là khiến người ta sinh thương tiếc. Thường Hy tức giận đến nói không thành lời, nàng vốn

cũng biết Mạnh Điệp Vũ hao hết tâm tư muốn vào Đông cung là chẳng có ý tốt đẹp gì, lúc này còn chưa qua một ngày đã chờ không được mà đứng ở cửa chặn người, rõ là... Rõ là... Ai u, tức chết nàng!

Thường Hy không muốn đi xem, nhưng càng không nhìn thấy thì trong lòng lại càng khó chịu, khó chịu không nhịn được nữa lại muốn đi xem. Trong đầu Thường Hy đang xảy ra đại chiến ba trăm hiệp vô cùng ác liệt. Nàng ngồi trên xích đu, đem khuôn mặt vui vào thật sâu trong tấm thảm lông.

Biểu ca biểu muội tình ý liên tục... thật đúng là làm người ta ghen tỵ! Thường Hy chợt lắc đầu một cái, tự nói với mình không nên suy nghĩ nhiều, Tiêu Vân Trác hẳn không phải là người như vậy, nếu không hẳn đã sớm cùng Mạnh Điệp Vũ kia... quần quýt ở cùng một chỗ... gì đó... Khụ khụ, không nên nói như vậy! Lời này tựa hồ rất không thú vị!

Nếu muốn đi theo hẳn thì phải tin tưởng hẳn, không nên suốt ngày nghi kỵ không đâu. Mẹ nàng đã từng nói qua, thích một người thì nên tin tưởng người đó, thật là đau đầu, nhưng là nếu như hẳn thật sự lừa mình đi câu câu đáp đáp nữ nhân khác thì làm sao bây giờ?

Hơn nữa, chuyện xảy ra ngày hôm nay Thường Hy nghi ngờ là do Mạnh Điệp Vũ đứng sau màn thao túng, nàng ta chính là muốn thuận lợi vào Đông cung, thỉnh thoảng cố ý vô tình gặp được Tiêu Vân Trác mà gia tăng tình cảm. Càng nghĩ càng cảm thấy đúng là như vậy, Thường Hy bật người ngồi dậy. Không được, nàng không thể tức giận, không cho Mạnh Điệp Vũ kia có cơ hội lợi dụng!

Tiêu Vân Trác thật vất vả mới thoát được Mạnh Điệp Vũ để trở về thư phòng, vừa vào đến cửa liền nhìn thấy Thường Hy ngăn người một mình, mày nhíu lại hết sức chặt, một đôi mắt trong tia lửa văng ra bốn phía, không biết là đang suy nghĩ cái gì. Nhìn thấy bộ dáng này của nàng, khóe miệng Tiêu Vân Trác cong lên, phiền não mới vừa rồi cũng bay sạch sẽ.

Lặng lẽ đi tới từ phía sau, đưa tay ôm chặt eo thon dương liễu của Thường Hy, ngồi trên xích đu, tựa đầu vào hõm vai của nàng, lúc này mới thấp giọng nói: “Đang suy nghĩ cái gì?”

Thường Hy thất kinh bị sợ hết hồn, nếu không phải là Tiêu Vân Trác đang ôm lấy nàng, chỉ sợ là nàng đã nhảy bật lên rồi: “Dọa người sẽ bị người khác dọa chết đấy! Chàng tiến vào thế nào mà một chút âm thanh cũng không có? Làm ta sợ muốn chết!” Thường Hy vừa nói vừa vỗ ngực, một bộ còn chưa có gọi được hồn về.

Tiêu Vân Trác lại không thèm để ý tới cái này, ngược lại hỏi tới: “Nàng đang suy nghĩ cái gì mà nhập thần như vậy, ngay cả ta đi vào cũng không biết? Nói xem ta có nên phạt nàng hay không?”

Mặt Thường Hy đỏ lên, theo bản năng liếc ra cửa sổ rồi vội vàng nói: “Không nghĩ cái gì!”

Tiêu Vân Trác thể nhưng không có bỏ qua động tác vừa rồi của nàng, ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa sổ, vừa nhìn một cái nhất thời liền hiểu, ở nơi này nhìn sang vừa đúng có thể đem chuyện tình đông thiên điện thu vào đáy mắt. Nghĩ tới đây khóe miệng hẳn càng cong lên, ở bên tai Thường Hy nói: “Nàng đã nhìn thấy cái gì?”

Thường Hy có chút không quen kiểu mập mờ như vậy, nàng giãy dụa một phen nhưng không ngờ lại bị Tiêu Vân Trác đè xuống dưới xích đu. Bởi vì sức lực của hai người quá lớn, xích đu lay động kịch liệt, Thường Hy theo bản năng mà đưa tay ôm lấy cổ Tiêu Vân Trác.

Tiêu Vân Trác bộ dáng quần bách của Thường Hy, khẽ cười nói: “Nàng sợ cái gì?”

“Ta nào có sợ!” Vệt đỏ ửng trên mặt lại càng phát ra nồng đậm. Ánh mắt của hắn thật là sáng a, thật như có thể nhìn thấu lòng nàng.

“Nàng nói dối!” Thân thể Tiêu Vân Trác lại đè ép xuống thêm một phần, xúc cảm mềm mại kích thích khiến tâm thần hắn một phen lay động: “Nàng nhìn qua cửa sổ thấy được những gì?”

Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác, cố làm hào phóng nói: “Biểu muội bị thương, biểu ca đi thăm hỏi một chút cũng là chuyện nên làm, huống chi lại còn bị trúng độc, tất nhiên là phải an ủi thật tốt rồi. Chàng làm sao nhanh như vậy đã trở lại rồi, ta còn tưởng chàng sẽ ở bên đó dùng cơm tối đấy!”

Tiêu Vân Trác nhìn khuôn mặt Thường Hy đang tỏ ra vẻ đương nhiên phải thế, rất không cao hứng, vô cùng mất hứng, nữ nhân này chẳng lẽ sẽ không ghen tỵ sao? Nếu là trước kia, giữa bọn họ còn chưa có bày

tỏ thẳng thắn qua, Thường Hy làm như vậy cũng không có gì, nhưng là bây giờ... Hắn rất tức giận, rất rất tức giận! Mà một khi hắn đã tức giận thì hậu quả rất nghiêm trọng, vô cùng nghiêm trọng!

Tiêu Vân Trác khẽ chạm vào đôi môi đỏ mọng của Thường Hy, cảm thấy hơi thở của nàng quanh quẩn nơi chóp mũi của hắn, nhẹ nhàng ma sát môi của nàng nói: “Nàng không ghen sao? Nàng không nhìn thấy ta tiến vào phòng của nữ nhân khác sao?”

Thường Hy chỉ cảm thấy trên môi một hồi khô nóng, theo bản năng vươn lưỡi ra liếm, không nghĩ tới lại vô tình chạm phải môi Tiêu Vân Trác, ngay sau đó không đợi nàng kịp phản ứng, Tiêu Vân Trác đã nhân lúc hụt nhược mà tiến vào. Thường Hy muốn cự tuyệt lại phát hiện cả người một chút hơi sức cũng không có, hơn nữa xích đu càng không ngừng đưa làm cho nàng choáng váng đầu óc, nhất thời chìm đắm trong nụ hôn kích tình bốn phía này...

Mặc dù chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng Thường Hy lại cảm thấy dường như mấy kiếp đã trôi qua, cho đến khi cảm giác được mình hít thở không thông mới lấy tay đẩy lồng ngực Tiêu Vân Trác. Lúc này Tiêu Vân Trác mới chịu buông nàng ra, cặp mắt phiếm sương mù dịu dàng cúi xuống nhìn nàng...

Thường Hy dùng sức thở hổn hển, lấy tay ngăn lại khoảng cách giữa hai người, nhìn cặp mắt mê mang kia của Tiêu Vân Trác, trong đó bắn ra tia lửa đỏ bốn phía, nàng không khỏi căng thẳng trong lòng, hắn sẽ không làm loạn đó chứ? Nàng lúc này còn chưa nghĩ đến sẽ giao bản thân ra cho hắn... Nghĩ tới đây thân thể không khỏi cứng ngắc...

Tiêu Vân Trác cảm nhận được phản ứng của người dưới thân, nhất thời không nhịn được cả người dề lên người của nàng, thấp giọng nỉ non nói: “Nàng cũng có thời điểm sợ hãi sao?”

Thường Hy bĩu môi nói: “Ta là người, cũng không phải là thần, đương nhiên cũng sẽ có thời điểm sợ hãi. Chẳng ngại gì thẳng lên, ta không thở nổi...”

Tiêu Vân Trác cũng không có tính toán buông Thường Hy ra, hắn vẫn còn để ý bộ dạng nữ nhân nào đó mới vừa rồi không có ăn giấm, khẽ cắn răng nói: “Ngu Thường Hy, ta đến phòng của Mạnh Diệp Vũ nàng thật không có tức giận sao? Không ăn giấm sao?”

Thần sắc Thường Hy tối sầm, trên trán treo thêm mấy đường hắc tuyến, cũng cắn răng hỏi: “Ta nếu như để ý thì chàng sẽ cách xa nàng ta sao? Không bao giờ đến phòng nàng ta sao?”

“Ta sẽ.” Mỗi nam nói chém đinh chặt sắt.

Mỗi nữ trong nhất thời ngây ngẩn cả người, nói cũng quá dứt khoát đi... Là thật hay giả đây?

Nhìn mỗi nữ mất hồn, mỗi nam quyết định dùng một phương pháp khác để nói cho nàng biết, nam nhân của nàng thì phải giữ chặt một chút, cũng phải để cho nam nhân ấy có chút thành tựu... Nhìn bộ dáng ngơ ngác của mỗi nữ, mỗi nam vô cùng cảm khái rằng đậu hũ trước mặt, có thể thẳng tiến. Đêm nay không trăng không sao, trời ạ... Nghĩ tới đây liền cúi đầu hôn xuống... Khụ khụ, lúc này không hôn thì còn đợi đến bao giờ?

227. Chương 231

Mạnh Diệp Vũ cầm trong tay hộp đựng thức ăn vẽ hình hỷ thước, bên trong chứa một bát cháo tổ yến, chậm chậm đi vào Doanh Nguyệt điện. Nàng tin tưởng chỉ cần mình kiên trì bền bỉ, chỉ cần cố gắng thì biểu ca nhất định sẽ lại thích nàng giống như trước đây. Đi đến cửa Doanh Nguyệt điện lại phát hiện một người làm nhiệm vụ cũng không có, bất kể là cung nữ hay thái giám, thật sự là kỳ quái! Thật ra thì Mạnh Diệp Vũ cũng không biết, mỗi lần Thường Hy làm nhiệm vụ thì trong đại điện thường giữ lại rất ít người. Mỗi Thái tử gia không thích quá nhiều người lúc ẩn lúc hiện khi hắn đang cùng mỹ nhân, cho nên tất cả đều thức thời mà lui đi.

Mạnh Diệp Vũ vui vẻ trong nội tâm một hồi, nếu không còn ai khác thì thời điểm này chỉ có nàng cùng biểu ca cùng một chỗ, vì vậy lòng vui rạo rực, nhấc chân bước vào cửa điện. Trong đại điện cũng không thấp sáng toàn bộ đèn, chỉ có bốn góc là bốn chiếc đèn cung đình tỏa ánh vàng ấm áp.

Ngược lại trong thư phòng đèn lại sáng lấp lánh, Mạnh Điệp Vũ tăng nhanh cước bộ đi đến thư phòng, một tay bưng chén sứ, một tay vén lên màn cửa, chính là muốn mở miệng nói chuyện nhưng là lời nói chặt chẽ nghẹn ở cổ họng, tựa hồ không thể tin được những gì mắt mình đang nhìn thấy... Bọn họ... Bọn họ đang làm gì? Tại sao lại... cứ nhiên ở đây... hôn nhau?!!

Chén sứ trong tay tựa hồ không thể giữ vững, lập tức rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng vỡ vụn chói tai, trong không gian yên tĩnh này có vẻ cực kỳ vang dội.

Hai người trên xích đu lập tức cứng lại. Tiêu Vân Trác tức giận đại phát, quát lên: “Là ai?”

Thường Hy xuyên qua bả vai Tiêu Vân Trác nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt vô lực của Mạnh Điệp Vũ, khuôn mặt vốn hồng thắm như trái táo nay bất ngờ tối lại. Lúc này Tiêu Vân Trác đã đứng thẳng lên, khi trông thấy Mạnh Điệp Vũ thì hơi căng thẳng, hỏi: “Biểu muội, sao muội lại ở chỗ này?”

Trước kia Tiêu Vân Trác thường gọi nàng là Điệp Vũ, bây giờ hần lại gọi nàng là biểu muội, thân thể Mạnh Điệp Vũ thoáng nghiêng một cái dựa trên vách tường, ngơ ngác một câu cũng không nói lên lời.

Thường Hy đứng dậy, sửa sang lại áo, vươn tay điều chỉnh lại búi tóc, bất đắc dĩ thở dài nói: “Ta về trước, xem ra chàng cũng có lời muốn nói cùng biểu tiểu thư, ta liền không ở nơi này vướng bận nữa.”

Tiêu Vân Trác đưa tay kéo tay Thường Hy, tựa hồ muốn xác định xem nàng có tức giận hay không, nhưng là sắc mặt của nàng thật bình tĩnh, không có khó chịu giống như bị người bất kê thông dâm, cũng không có bất luận biểu hiện gì của người bị quấy rầy, chẳng qua là càng bình tĩnh lại càng khiến Tiêu Vân Trác có chút hoảng lên.

“Nàng về trước cũng tốt, lát nữa ta sẽ tìm nàng nói chuyện sau.” Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy chậm rãi nói, trong thanh âm lộ ra một vẻ kiên định, hàm nghĩa ở đó cũng chỉ có hai người bọn họ mới hiểu được.

Thường Hy cong mi cười một tiếng: “Ừ, thứ chàng muốn ta đã đặt trên bàn của chàng rồi, ngày mai nếu đến đó phải cực kỳ cẩn thận. Mai ta muốn đưa Tam hoàng tử, Tam hoàng tử phi xuất cung, buổi sáng sẽ bảo Triều Hà đến hầu hạ chàng rửa mặt.”

Mỗi ngày Thường Hy đều an bài những chuyện này, phần lớn thời điểm chỉ cần không có việc gì quan trọng là nàng đến hầu hạ Tiêu Vân Trác rời giường, chỉ khi có chuyện thì Triều Hà hay Văn Thu sẽ thay nàng đến.

Tiêu Vân Trác gật đầu một cái, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhìn Thường Hy chậm rãi bước qua cánh cửa đi ra ngoài.

Mạnh Điệp Vũ nhìn Thường Hy đi qua bên cạnh mình, nhìn sắc mặt bình tĩnh của nàng ta, tựa hồ như mới vừa rồi chưa từng có chuyện gì xảy ra, nàng ta tại sao lại có thể bình tĩnh lạnh lùng được như vậy? ta là nữ hài tử, sao có thể làm ra chuyện vô sỉ như vậy được?

Sau khi Thường Hy đi, Tiêu Vân Trác nhìn Mạnh Điệp Vũ nói: “Biểu muội vào đi, có gì thì vào trong nói.”

Mạnh Điệp Vũ gian nan nâng chân của mình bước vào cửa, ánh mắt nhìn Tiêu Vân Trác mang theo cảm xúc nói không rõ, mấy phần oán hận, mấy phần mất mát, mấy phần băng giá, thế nhưng một chút cũng không thể diễn tả hết tâm tình trong lòng của nàng bây giờ.

Mạnh Điệp Vũ cũng không có ngồi xuống, đứng ở chỗ cách Tiêu Vân Trác ba bước chân thì dừng lại, nhìn Tiêu Vân Trác không nói câu nào, bộ dáng kiêu kiêu khiếp khiếp ưu thương thật khiến người ta sinh thương tiếc.

Tiêu Vân Trác khẽ nhú mày, có một số việc hần nghĩ không muốn nói ra nhanh như vậy, nhưng là bây giờ nếu hần đã lựa chọn Thường Hy thì sẽ vì nàng chặn lại tất cả khổ nạn.

228. Chương 232

Ngày hôm sau, vừa rạng sáng Thường Hy đã phải đến chỗ Lệ Bình, chẳng qua là hốc mắt hơi có điểm xanh đen, hiển nhiên là tối qua ngủ không được ngon giấc. Ngay cả khi nàng giả như không có chuyện gì nhưng là nữ nhân vẫn như cũ để ý mấy chuyện đó. Nữ nhân thông minh không nên đi dây dưa nam nhân, mà

nên cấp cho nhau một không gian riêng, Thường Hy cũng cảm thấy mình nên tin tưởng Tiêu Vân Trác mà không khắp nơi hạn chế hắn, khắp nơi hoài nghi hắn.

“Người làm sao vậy? Vành mắt đen thành một mảng lớn.” Lệ Bình vừa nhìn thấy nàng thì kinh ngạc nói, lôi kéo tay vô cùng quan tâm.

Thường Hy lắc đầu một cái nói: “Ta không sao, tối qua đi ngủ hơi muộn.”

Thường Hy cười ra tiếng, Lệ Bình sắp xuất cung, không cần thiết để nàng ấy thêm phiền não. Quả nhiên Lệ Bình nghe vậy thì cười nói: “Người nha đừng có liều mạng, giữ được thân thể của mình mới là quan trọng.”

Thường Hy vừa mới bước vào cửa, không nghĩ tới là Dương quý nhân cũng ở đây, không khỏi sửng sốt, ngay sau đó phản ứng kịp, cười tiến lên hành lễ nói: “Nô tỳ tham kiến Dương quý nhân.”

Dương Lạc Thanh vội vàng tiến đến nói: “Ngu thượng nghi mau đứng dậy, mau đứng dậy.”

Lệ Bình ngược lại không nghĩ tới Dương quý nhân sẽ đối với Thường Hy khách khí như vậy, không khỏi cười nói: “Hôm nay Dương quý nhân cũng là đến tiễn bọn ta xuất cung, hai người các người, người trước vừa đặt chân thì người sau cũng đến.”

Thường Hy che giấu kinh ngạc vào trong lòng, lên tiếng cười nói: “Không nghĩ tới Dương quý nhân luôn luôn không kết giao cùng ai lại có thể hòa hợp với Tam hoàng tử phi như vậy.”

Lệ Bình tựa hồ không suy nghĩ nhiều, ngay sau đó nói: “Mấy ngày trước ở hậu hoa viên ta vô tình gặp được Dương quý nhân, thuận tiện hàn huyên mấy câu, lúc đó nói chuyện tưởng là thôi, không ngờ hôm nay nàng lại có thể đến tiễn ta như vậy!”

Thường Hy nhìn Dương Lạc Thanh một cái đầy ẩn ý, tình cờ? Tình cờ xảy ra trên người nàng ta đúng là nhiều, nhưng mà lúc này cũng không phải là thời điểm nói mấy chuyện này. Tạm thời gác sang một bên, Thường Hy nhìn Lệ Bình nói: “Về sau xuất cung muốn gặp mặt cũng không dễ dàng rồi, chính người ở bên ngoài cần phải chú ý nhiều hơn, tính tình tùy tiện cần phải sửa lại. Tam hoàng tử cũng chưa chắc có thể thời thời khắc khắc bên cạnh người.”

Thường Hy cố ý nói vô cùng thân mật, cho thấy quan hệ của nàng cùng Lệ Bình không phải là bình thường, đuôi mắt khẽ quét qua Dương Lạc Thanh một cái, thấy nàng ta tựa hồ không hề kinh ngạc. Thường Hy thăm thỏ dài trong lòng một hơi, xem ra nàng ta đã sớm biết nàng cùng Lệ Bình có tình cảm vô cùng gần bó rồi, cho nên lúc này mới gấp gấp tạo mối quan hệ.

Lúc này có người đi vào thông báo Tam hoàng tử muốn gặp Tam hoàng tử phi vì thế Lệ Bình cười cười đi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại Dương Lạc Thanh và Thường Hy, không khí nhất thời có chút khẩn trương.

Thường Hy nhìn Dương Lạc Thanh, cười nhạt nói: “Tình cờ trên người Dương quý nhân tựa hồ đặc biệt nhiều, lần trước Mị phi bị giáng chức, lần này vô tình gặp gỡ Tam hoàng tử phi, cũng không biết ngày khác có vô tình gặp được ai khác nữa hay không?”

Sắc mặt Dương Lạc Thanh trắng nhợt, nhẹ nhàng nói: “Lời này của Ngu thượng nghi thật là khiến người ta nghe không hiểu, ta thật sự chỉ là vô tình gặp gỡ mà thôi.”

Không biết tại sao thời điểm Dương Lạc Thanh đối mặt với Thường Hy, trong lòng chắc chắn sẽ có một loại cảm giác sợ hãi. Rõ ràng là có địa vị cao hơn, lại mang long tử, chính là nên ngẩng đầu ưỡn ngực, nhưng vừa nhìn thấy Thường Hy liền thấy nội tâm run rẩy, cảm giác không nói thành lời.

Thường Hy cười nhạt nói: “Cố ý cũng được, vô tình cũng tốt, thật ra thì trong lòng tôi và cô đều hiểu rõ vô cùng. Tôi cũng chỉ muốn quý nhân biết rõ một chuyện, cô muốn tính toán người nào, cô muốn diệt trừ ai cùng tôi không quan hệ. Nhưng là nếu cô muốn đánh chủ ý lên người Tam hoàng tử phi thì đừng trách tôi không khách khí.”

Thân thể Dương Lạc Thanh run lên, trong lòng bàn tay rướm một tầng mồ hôi lạnh, vẫn như cũ không nói được lời nào.

“Tôi và Tam hoàng tử phi là tỷ muội kết bái, chuyện của cô ấy chính là chuyện của tôi. Nếu như cô muốn lợi dụng cô ấy vì mục đích gì, khiến cô ấy bị tổn thương, tôi thề rằng cô sẽ phải trả giá đắt.” Nói tới chỗ

này thì dừng lại, Thường Hy thản nhiên cười, ngay sau đó nói tiếp: “Dương quý nhân hình như rất sợ tôi. Tôi cũng không phải là cọp mẹ, tại sao lại sợ hãi như vậy?”

Sắc mặt Dương Lạc Thanh càng phát trắng hơn, lắc lắc vạt áo, cắn răng nói: “Tôi thật sự không có tâm hãm hại nàng ấy, tôi chỉ là thấy Hoàng thượng yêu thích Tam hoàng tử phi như vậy nên muốn giao hảo mà thôi, cô đừng suy nghĩ nhiều.”

Thường Hy đương nhiên là sẽ không tin mấy loại lý do này, Dương Lạc Thanh là nữ nhân cực kỳ cẩn thận, không nắm chắc mười phần thì sẽ không tiến lên một bước. Thường Hy than nhẹ một tiếng, chậm rãi nói: “Thái tử gia cũng rất quan tâm tiểu hoàng đệ trong bụng Dương quý nhân, hai ngày trước còn nói với tôi Đinh thái y công chuyện bận rộn sợ không chăm sóc kịp thời Dương quý nhân. Như vậy mà nói, phận làm nô tỳ đây cũng nên giúp chủ tử phân ưu, bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ mời Phùng thái y y thuật cao siêu đến bắt mạch bốc thuốc cho Dương quý nhân. Y thuật của Phùng thái y ngay cả Thái tử gia cũng tán thưởng, nói vậy Dương quý nhân sẽ không cự tuyệt chứ?”

Lần này Dương Lạc Thanh sợ hãi thật sự, nhìn Thường Hy nói: “Cô tại sao lại cố tình gây chuyện như vậy? Tôi thật sự không có ác ý!”

“Không có ác ý?” Lòng mày Thường Hy nhướng lên, cười nói: “Dương quý nhân, thật ta thì cô với tôi coi như cùng chung đường, trong lòng cô nghĩ gì tôi đều hiểu được. Một người thận trọng như cô sao có thể tình cờ mà gặp được Tam hoàng tử phi? Cô vì bảo vệ đứa nhỏ trong bụng chỉ sợ là Linh Đinh các cũng không dám ra ngoài một bước chứ?”

Trong hốc mắt Dương Lạc Thanh nhất thời nổi lên một tầng trong suốt, nhìn Thường Hy nói: “Cô thông minh đến đáng sợ!”

Thường Hy liền cười, chậm rãi nói: “Nếu cô và tôi là bạn, tôi sẽ là đồng minh kiêm trợ lực lớn nhất; nếu cô muốn làm kẻ địch của tôi thì tôi sẽ là thanh đao sắc bén nhất. Dương quý nhân, tôi đã từng đáp ứng cô là sẽ không để cô chịu thua thiệt hay nguy hiểm, nhưng là bây giờ cô lại nổi lên ý định cao hơn, cô cho rằng bằng vào một đứa nhóc nho nhỏ còn chưa ra đời có thể gây ra được bao nhiêu sóng gió? Chưa nói đến mười hai tháng hoài thai nguy hiểm nặng nề, chính là sau khi hoàng tử hạ sinh, có thể bình an sống được hay không còn chưa biết rõ. Hải tử của đương kim thánh thượng chết non cũng không ít đấy!”

“Cô đang uy hiếp tôi?” Thanh âm của Dương Lạc Thanh có chút bén nhọn.

“Không, cô sai lầm rồi, là cô chạm vào ranh giới cuối cùng của Thái tử, chạm phải ranh giới cuối cùng của tôi. Ngồi vị hoàng đế không phải là thứ cô có thể nghĩ đến, Tam hoàng tử phi cũng không phải là người cô có thể động vào. Muốn lợi dụng Tam hoàng tử phi thì phải có năng lực chịu được tôi trả thù, đây mới là bản lãnh thực sự mà nữ nhân sinh tồn ở hậu cung có được.” Thường Hy không chút lưu tình nói, bởi vì nàng không biết Dương Lạc Thanh rốt cục có chủ ý gì, tóm lại trước tiên đem nàng ta cảnh cáo trước, nàng không thể để cho Lệ Bình có một điểm nguy hiểm.

229. Chương 233

Dương quý nhân gắt gao nhìn chằm chằm Thường Hy, tại sao nàng ta là một hoàng phi lại bị một nô tỳ uy hiếp? Nàng rất muốn ột cái tát đánh qua, nhưng lại không dám, nàng thật không dám! Mặc dù đang mang thai long tử, nhưng là tình huống cũng không được lạc quan, chung quanh nàng bây giờ là một bầy sói đói lúc nào cũng nhe nanh nhìn chằm chằm.

“Nô đại lãn chủ!” Rốt cục cũng phun ra một câu như vậy biểu đạt tức giận của mình.

Thường Hy tựa hồ không chút ngoài ý muốn khi thấy Dương Lạc Thanh phản kháng, nghe lời nàng ta nói cũng không để ý nhiều, chẳng qua là chỉ nhàn nhạt đáp lời: “Lời này của Dương quý nhân tuyệt không đúng rồi. Tôi là nô tài không sai, nhưng lại không phải là nô tài của cô, chủ tử khiến tôi trung thành vĩnh viễn chỉ có một, về phần những ai muốn mạo phạm vào lợi ích chủ tử của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không nương tay. Tiếp theo, thân phận thương nhân ti tiện của tôi cũng đã được Hoàng thượng đích thân miễn trừ, hiện tại cũng là đứng hàng thứ hai trong sĩ nông công thương, so với thân phận nữ ca cơ hạ lưu này của Dương quý nhân không biết cao quý hơn bao nhiêu? Hoàng thượng rất sủng ái cô không sai, nhưng là Hoàng thượng

cũng không vì cô mà thay đổi thân phận, tương lai coi như sinh hạ được hoàng tử thì vì xuất thân của mẫu phi, cao quý được bao nhiêu? Hậu cung chính là địa phương vô tình như vậy, nó nhìn không chỉ là quyền thế, còn có cả địa vị. Địa vị cao thấp ảnh hưởng trực tiếp đến tiền đồ của Hoàng tử. Dương quý nhân hiện tại xuân phong đắc ý, nhưng lại đem chuyện mẫu chốt này quên mất, làm phận nô tỳ tôi nên có trách nhiệm nhắc nhở cô. Cô đem mạng của mình dâng ra thì không cần gấp gáp, nhưng là nếu như cô muốn nhân tiện thêm Tam hoàng tử phi... Vậy thì tôi cũng đành phải ra tay vô tình, thủ đoạn của tôi có thể người khác không biết, nhưng chắc hẳn Dương quý nhân vô cùng rõ ràng. Nếu muốn thần không biết quỷ không hay để cho cô một xác hai mạng, đối với tôi mà nói quả thực dễ như trở bàn tay!”

Dương Lạc Thanh nhìn nữ nhân đang nở nụ cười tươi rói như hoa đào không khỏi cảm thấy nàng ta thật giống như ma quỷ, lạnh băng nói: “Cô dám? Trên đời này không có bức tường nào gió không lọt qua được, cô cho rằng mình có thể thoát tội sao?”

“Con người chính là như vậy, không đi thử một lần thì không biết kết quả sẽ như thế nào. Như vậy đi, Dương quý nhân hãy cùng tôi tỷ thí một lần, xem xem cô xuống địa phủ báo danh nhanh hơn hay là cô lợi dụng Tam hoàng tử phi đạt được mục đích của mình nhanh hơn, như thế nào?” Thường Hy tựa hồ không thêm để ý chút nào nói, nàng chính là nữ nhân như vậy, người khác đừng có động chạm đến nàng, nếu không nàng cũng sẽ không cho bọn họ được sống an bình. Thật ra thì nàng cũng không có bản lĩnh xử lý Dương quý nhân thần không biết quỷ không hay, nhưng là người với người trong lúc giằng co không chỉ liều mạng với nhau bằng địa vị quyền thế, mà còn liều mạng khí thế nữa.

Nàng cũng chỉ là dùng lời nói để trấn trụ Dương quý nhân, để cho nàng ta biết rằng đối với nàng ta, Thường Hy không phải là không có phòng bị. Nếu muốn động vào người của Thường Hy, trước hết phải đối chiến cùng nàng.

Dương Lạc Thanh cảm nhận được trong lời nói của Thường Hy cái loại khí thế bề ngạo thiên hạ, bản lĩnh cười nhìn phong vân biến đổi. Lại nghĩ đến kể từ khi Thường Hy vào cung đến nay, không biết bao nhiêu người đang ẩn nấp trong bóng tối hại nàng, nhưng là nàng mỗi lần đều có thể gặp dữ hóa lành, lại còn từng bước leo lên cao.

Nghĩ đến đây Dương Lạc Thanh cảm thấy mình thật sự có ý nghĩ sai lầm rồi, thì ra một chỉ một chút xíu tính toán của nàng cũng không thoát khỏi ánh mắt của Thường Hy, cho nên thần sắc buồn bã nói: “Tôi cũng là không còn cách nào khác. Sở tu nghi địa vị cao hơn tôi, mỗi ngày đều đến chỗ tôi uống trà. Tôi lúc nào cũng phải cố gắng thận trọng phục vụ nàng ta, chỉ sợ nàng ta mượn cơ hội phát tác lên người cung nữ bên cạnh tôi, mấy ngày qua người đi theo tôi đều phải gánh đòn. Tôi chỉ hy vọng Tam hoàng tử phi giúp tôi một việc, thời, điểm Sở tu nghi ở đó thì cũng qua uống trà, thấy được hành động của Sở tu nghi thì có thể trước mặt Hoàng thượng nói giúp tôi đôi lời, tôi liền vô cùng cảm kích.”

Thường Hy thật không có nghĩ đến bên trong chuyện này lại còn có ẩn tình như vậy, nhìn Dương quý nhân nói: “Vậy sao cô không tìm người đưa tin cho tôi?”

Dương Lạc Thanh nhếch miệng, hồi lâu mới trả lời: “Tôi không muốn mọi chuyện đều phải cầu trợ cô, tôi cũng có tự ái.”

Thường Hy thở dài, thần sắc tối sầm lại, ngay sau đó nói: “Tôi đã sớm nói, chỉ cần cô và Thái tử gia ngồi trên cùng một chiếc thuyền, bất kể ai muốn đối phó với cô, chỉ cần báo tin cho tôi, tôi tự sẽ giúp cô giải quyết. Chuyện chỗ Sở tu nghi có khó khăn gì? Bao giờ thì nàng ta sẽ đến chỗ của cô?”

“Cách một buổi chiều sẽ đến. Chỉ sợ là chiều nay lại tới nữa.” Dương Lạc Thanh đau khổ nói.

Thường Hy cười nhẹ nói: “Dương quý nhân chỉ cần nhớ Đinh thái y giúp cô đỡ mạch nay nhiễm bệnh nhẹ chuyển thành Phùng thái y là được rồi, chuyện còn lại cô không cần quản. Chiều hôm nay tôi sẽ tự đem vấn đề khó khăn của cô giải quyết xong.” Nói đến chỗ này, Thường Hy vừa cười vừa nhìn Dương Lạc Thanh: “Dương quý nhân biết chiều hôm nay phải làm gì rồi chứ?”

Dương Lạc Thanh gật gật đầu nói: “Chỉ là trong lòng có chút sợ, dù sao tôi cũng đang mang thai.”

“Không cần quý nhân trực tiếp ra trận, nha hoàn bên cạnh cô dùng làm cái gì? Tìm một nha đầu tin được đi theo cô, nếu thực sự phải ra ngoài thì phái cô ta ra, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng đâu, cùng lắm là chỉ bị một đá thôi.” Thường Hy chậm rãi nói, phận làm nô tì tức là thời điểm chủ tử gặp khó khăn, nguy

hiếm thì phải xông lên. Nếu có một ngày Tiêu Vân Trác bị như vậy, nàng cũng sẽ không chút do dự làm thế.

Giữa hai người đã đạt thành một loại ăn ý, đều không nói nữa, lẳng lặng ngồi một chỗ. Lệ Bình lại dẫn theo một đám người đi vào, hiển nhiên người đến tiễn nàng hôm nay cũng không phải là ít, có thể thấy được nhân duyên của Lệ Bình thật là tốt. Thường Hy dù sao cũng là nô tỳ, chào hỏi qua mọi người một câu rồi xin cáo từ.

Kế hoạch buổi chiều của Thường Hy còn cần có một người giúp nữa, cho nên nhắc chân hướng về phía Bích Tiêu điện đi tới, qua chỗ vườn hoa phía tây không chừng còn gặp được Chuyên Tôn Nhạc Đan nữa.

Băng qua ngự hoa viên cúc vàng nở rộ, rẽ một chút là đến Linh Đình các, xa hơn nữa là vườn hoa phía tây. Vườn hoa này cùng với ngự hoa viên là bất đồng phong cách, ở đây trồng rất nhiều hoa cỏ của Minh Khái quốc. Thời tiết cuối thu như thế này, vườn hoa chìm trong sắc đỏ của hoa châu bích la. Màu đỏ rực rỡ của cánh hoa tựa hồ như nhuộm cả bầu trời cũng thành màu đỏ, làm cho người ta đứng ở nơi đó mà như đang đắm mình trong biển lửa.

Thường Hy xuyên qua mấy đóa hoa châu bích la quả nhiên thấy được thân ảnh của Chuyên Tôn Nhạc Đan ở trong đình. Chỉ thấy hần một thân áo trắng, nghiêng người dựa vào thành lan can, đưa lưng về phía nàng, nhìn những khóm hoa màu đỏ mà ngẩn người.

Gió nhẹ từ từ thổi qua, vạt áo trắng rủ xuống càng không ngừng nhảy múa, cao thấp tung bay, hần không được theo gió bay đi.

Trong biển hoa đỏ thắm, bóng áo trắng đơn bạc của Chuyên Tôn Nhạc Đan thật chói mắt, tóc đen bồng bênh bay múa kia lại càng làm cho khung cảnh thêm phần yêu mị, mờ ảo, mộng lung.

230. Chương 234

Một nam nhân mà chỉ riêng bóng lưng cũng đã khiến đầu độc lòng người như vậy, thật là làm cho con người ta khó có thể tiếp thu. Thường Hy mặc dù là một mỹ nhân tuyệt sắc nhưng mỗi lần nhìn thấy Chuyên Tôn Nhạc Đan đều bị dung mạo của hần hấp dẫn, cả người hần đều mang theo một loại cảm giác... bị thương như có như không, lúc nào cũng có thể khiến cho lòng nàng mềm nhũn ra.

Đây là một loại cảm giác rất khó nói thành lời, giống như ưu thương trên người hần tùy thời có thể chui vào lòng của người, để cho người cũng vì thế mà ưu thương theo, không kìm được mà đắm mình vào trong thế giới của hần.

Mặc dù bước chân của Thường Hy rất nhẹ nhưng Chuyên Tôn Nhạc Đan vẫn cảm nhận được có người đến, chậm rãi quay đầu lại, thấy người đến là Thường Hy, khóe miệng lộ ra một nụ cười vui vẻ: “Thường Hy, sao nàng lại đến đây?”

Nhìn thấy Thường Hy, cảm thấy vui vẻ là phản ứng chân thật của hần, trong tích tắc ấy ánh mắt của hần cũng sáng lên, ưu thương trên người dần dần nhạt bớt.

Nhìn thấy hần cao hứng như thế, Thường Hy cũng vui vẻ theo, nhẹ nhàng bước thẳng qua, cười nói: “Tôi đi ngang qua liền vào nhìn một chút, không nghĩ tới thật sự có thể gặp được anh.”

Thường Hy mím môi cười nói, đi tới ngồi đối diện với Chuyên Tôn Nhạc Đan, nhìn khung cảnh đỏ rực xung quanh, nhẹ nhàng nói: “Hoa này nở ra thật là xinh đẹp, nghe nói là mang từ quốc gia của các anh tới, có đúng vậy không?”

“Đúng vậy. Mẫu phi của ta rất thích loại hoa này, thời điểm trước kia ở trong cung điện bà ấy trồng toàn bộ đều là hoa này, mỗi mùa thu đến cung điện đều tràn ngập trong một sắc đỏ rực. Lúc ta còn nhỏ đặc biệt thích, cho nên khi sang Đỉnh Nguyệt quốc liền mang theo. Năm thứ nhất chỉ gieo một chút, sau đó chúng mọc ra ngày càng nhiều, bây giờ đã là một mảng lớn rồi. Nơi nơi đều là màu đỏ, trông thật giống như cung điện mẫu phi của ta.”

Thanh âm của Chuyên Tôn Nhạc Đan mang theo một loại nhu tình không rõ ràng, mềm mại như nước, vô tình mà thấm vào lòng nàng, để cho nàng không tự chủ mà theo hần đến một khoảng không gian khác.

Thường Hy không cách nào tưởng tượng được ở một quốc gia khác, cả một tòa cung điện chìm trong sắc đỏ sẽ là cảnh tượng rực rỡ trắng lệt như thế nào? Nhất định là sẽ đặc biệt làm cho người ta rung động, cho nên Chuyên Tôn Nhạc Đan mới có thể nhớ mãi không quên.

“Mẫu phi của anh là người như thế nào?” Thường Hy thật sự là vô cùng hiếu kỳ, có thể sinh ra được Chuyên Tôn Nhạc Đan bộ dáng đẹp mắt như vậy, mẫu phi của hắn không biết trông như thế nào đây?

Ánh mắt của Chuyên Tôn Nhạc Đan trong nháy mắt liền mất đi quang hoa, cười khổ một tiếng, trên mặt hiện lên một tia do dự, cuối cùng vẫn là lắc đầu một cái không chịu nói. Thường Hy mặc dù tò mò nhưng cũng không muốn truy hỏi đến cùng, cười nói: “Tôi còn có chuyện quan trọng cần làm, không thể nán lại rồi. Chờ hôm nào có thời gian tôi sẽ trở lại thăm anh.”

Thường Hy cười đứng lên, chậm rãi nói.

Thần sắc Chuyên Tôn Nhạc Đan ngưng tụ, đứng dậy nhìn Thường Hy, nói: “Nàng tức giận sao?”

“Không có a, anh nghĩ đi đâu vậy? Mỗi người đều có một bí mật thuộc về mình, tôi cũng có bí mật không muốn để cho người khác biết, chuyện này rất bình thường, không có gì lạ cả.” Thường Hy vội vàng nói, nàng không có giận gì hắn, nàng cũng có nhiều bí mật không muốn nói cho hắn biết.

Chuyên Tôn Nhạc Đan chăm chú nhìn Thường Hy, nhưng đến cùng vẫn không xác định được là nàng có hay không tức giận, cuối cùng vẫn nói: “Thường Hy, nếu như có một ngày ta phải rời khỏi nơi này, nàng sẽ đi cùng ta sao?”

Thường Hy sửng sốt, hé miệng nói: “Muốn đi cũng không thể đi a, tôi là cung nữ, không thể dễ dàng xuất cung được.”

Chuyên Tôn Nhạc Đan nhìn Thường Hy, trong lúc bất chợt liền cười, hắn cho là Thường Hy sẽ nói nàng nếu có thể thì sẽ xuất cung cùng hắn rồi đi, chẳng qua là hắn không biết Thường Hy cùng Tiêu Vân Trác đã sớm định tình. Nếu như lúc đầu Chuyên Tôn Nhạc Đan ra tay lúc Thường Hy còn chưa có xác định được tình cảm của mình với Tiêu Vân Trác thì có lẽ sẽ là một loại kết cục khác. Chỉ tiếc sự đời chính là như thế, thời điểm gặp thoáng qua cũng không phải là chuyện trong chớp lát, có thể đó chính là chuyện cả đời, chậm một bước e rằng cách cả thiên nhai.

Thường Hy vừa nói xong liền bước ra khỏi đình, vẻ mặt rất là cao hứng, lại nhìn cả biển hoa đỏ rực nói: “Nhạc Đan, mùa thu năm trước anh có mời Hoàng thượng đến đây ngắm hoa không?”

Chuyên Tôn Nhạc Đan lắc đầu một cái, thản nhiên nói: “Không có.” Nơi này là thế giới của một mình hắn, hắn không hy vọng chia sẻ với bất cứ người nào. Nhưng Thường Hy là một ngoại lệ, nàng cứ như vậy bước chân vào thế giới của hắn, nhưng một chút cũng không làm hắn cảm thấy đột ngột, cảm thấy không vui.

Thường Hy nói rất chân thành: “Anh đã từng nói mẫu phi anh bị hãm hại nhốt vào lãnh cung, anh ở nơi này làm con tin, anh còn nói quốc gia của anh so với nơi này là bất đồng, người nào có bản lĩnh người đó có thể lên làm quốc quân. Tôi nhớ anh là vì mẹ mình mà bất bình, nói vậy anh cũng sẽ không cam chịu cả đời làm con tin chứ? Cho nên anh phải tạo dựng mối quan hệ tốt với hoàng tộc Đỉnh Nguyệt quốc, không phải sao?”

Chuyên Tôn Nhạc Đan sững sờ nhìn Thường Hy, không nghĩ tới nàng sẽ nói những lời này. Mặc dù đã sớm biết bản lĩnh của Thường Hy, nhưng là loại tầm nhìn chính trị trác tuyệt này của nàng càng khiến cho hắn động tâm, không mang thân nam tử thật là đáng tiếc!

Thấy được vẻ mặt của Chuyên Tôn Nhạc Đan, Thường Hy biết mình đã nói trúng tâm sự của hắn. Cũng đúng a, nào có nam nhân không động lòng với quyền thế, huống chi Chuyên Tôn Nhạc Đan còn muốn đi cứu mẫu phi của hắn, hắn không còn lựa chọn nào khác.

“Nơi này hoa đẹp như thế nên mời Hoàng thượng đến ngắm, biểu đạt lòng nhớ quê nhà của một vị Hoàng tử, nói không chừng anh sớm có thể trở về cố hương của mình đấy!” Thường Hy tựa hồ không chút để ý nói, sau đó lại tiếp lời: “Từ nơi này đi ra chính là Linh Đỉnh các, Hoàng thượng mệt mỏi sẽ đi đâu dừng chân, anh nói có phải không?”

Chuyên Tôn Nhạc Đan đột nhiên hiểu được, nhìn Thường Hy nói: “Tiểu hồ ly nàng sao lại nói chuyện lòng vòng như vậy? Nếu muốn giúp ta thì cứ nói thẳng một câu. Mặc dù ta không thích có người quấy rầy thế giới của ta, nhưng vì nàng ta nguyện ý đi làm.”

Khuôn mặt nhỏ của Thường Hy đỏ lên, ngượng ngùng nói: “Tôi tuy có tư tâm, nhưng lời nói đều là thật lòng. Tôi cũng hy vọng anh có thể lấy được thứ mình muốn.”

Chuyên Tôn Nhạc Đan cười nhẹ, hần bằng lòng tin tưởng lời nói của Thường Hy là thật, tin nàng chân thành suy nghĩ cho hắn. Chuyên Tôn Nhạc Đan lẩm bẩm nói trong miệng: “Nàng yên tâm, ta n

231. Chương 235: Ngả Bài.

Cầm cành hoa trong tay cắm vào bình ngọc dương chi, màu trắng sữa kết hợp với sắc đỏ của hoa châu bích la, thật có một phong vị khác. Đây là do Chuyên Tôn Nhạc Đan tự tay hái đưa cho Thường Hy trước khi nàng rời đi, Thường Hy cũng thích cho nên không có cự tuyệt, cắm vào trong bình ngọc đặt trên bệ cửa sổ, đợi đến khi mặt trời ngả về tây hoặc là ánh bình minh dâng lên, đóa hoa đỏ rực kia tựa như được khoác thêm một tầng ánh sáng vàng kim chói lọi, nhìn một chút cũng cảm thấy vui vẻ.

Cả Đông cung đều tĩnh lặng, trừ thỉnh thoảng có tiếng bước chân của cung nữ, thái giám nhẹ nhàng đi tới đi lui, nghe không khác tiếng thở dài là mấy. Tiêu Vân Trác đang ở trên triều, hơn nữa sau khi hạ triều còn phải đến núi hoang, chỉ sợ là đến tối cũng không về kịp.

Thường Hy nhìn phía đông điện của Mạnh Điệp Vũ lúc này cũng yên tĩnh, nàng thật tò mò rốt cục Tiêu Vân Trác nói với nàng ta cái gì? Nhưng là nàng cũng sẽ không chủ động tìm tới cửa, có một số việc có lẽ không biết cũng là một loại hạnh phúc. Thường Hy cũng không muốn tự đi tìm khổ.

Thường Hy không muốn đi tìm khổ, nhưng không có nghĩa là người khác không muốn nàng đi tìm khổ. Ngồi trên giường lớn cạnh cửa sổ, Thường Hy đang thêu một chiếc túi màu xanh ngọc, đáy dùng chỉ vàng để tô điểm thêm. Kể từ khi vào Đông cung, đã lâu rồi Thường Hy không động tới đồ thêu, nhưng sau khi xác định tình cảm rõ ràng với Tiêu Vân Trác, nàng vẫn luôn muốn thêu cho hắn ít đồ. Suy đi nghĩ lại thì lựa chọn thêu cái túi này.

Lúc này còn thêu chưa đến một nửa đã nghe tiếng gõ cửa.

Thường Hy sửng sốt, nếu là Triều Hà hay Văn Thu thì sẽ không gõ cửa, suy nghĩ một chút vẫn là lên tiếng hỏi: “Người nào đấy?”

“Là tôi.” Mạnh Điệp Vũ cách một tấm ván cửa nói.

Mạnh Điệp Vũ? Thường Hy sửng sốt, không nghĩ tới nàng ta sẽ đến tìm nàng. Thường Hy nâng nhẹ vạt áo đứng dậy, ngay sau đó nói: “Mời vào.”

Vừa trông thấy Mạnh Điệp Vũ, Thường Hy đúng là kinh hãi, chỉ thấy nàng cặp mắt hồng hồng, thần sắc tiêu tụy, hiển nhiên là cả đêm ngủ không ngon giấc.

Thường Hy nhìn Mạnh Điệp Vũ, hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, nói: “Biểu tiểu thư ngồi đi. Chẳng qua là nơi này quá đơn sơ, chỉ sợ tiếp đãi khó chu toàn.”

Mạnh Điệp Vũ cũng không có ngồi, chỉ ngơ ngác đứng đó nhìn Thường Hy. Thường Hy bị nhìn đến sồn gai ốc, chẳng lẽ nàng ta bị kích thích quá độ đến thương tổn thần kinh sao?

“Cô không muốn biết biểu ca nói với tôi những gì sao?” Mạnh Điệp Vũ lên tiếng, thanh âm tuy thấp nhưng lại có một dòng hơi thở kiên định.

Thường Hy càng cảm thấy bối rối, chẳng lẽ đầu óc Mạnh Điệp Vũ bị độn hư? Nghĩ vậy liền cau mày nói: “Đây là chuyện giữa biểu tiểu thư và Thái tử gia, nô tỳ không muốn hỏi, cũng không muốn biết.”

Mạnh Điệp Vũ ngẩng đầu nhìn Thường Hy, cười lạnh một tiếng nói: “Coi như cô đi theo biểu ca, nhưng là lấy gia thế cùng địa vị của cô mà muốn đi lên hậu vị thì đúng là si tâm vọng tưởng, nhiều lắm cũng chỉ là một trong số những nữ nhân đông đảo của huynh ấy thôi.”

Thường Hy không nói lời nào, chỉ cau mày nhìn Mạnh Điệp Vũ, lại nghe nàng nói tiếp: “Khi cô cô của tôi còn sống đã từng muốn đem tôi gả cho biểu ca, chẳng qua là khi bà ấy bệnh nặng thì đem chuyện này trì hoãn.”

Điểm này Thường Hy đã sớm liệu đến, mặc dù nghe chính miệng Mạnh Điệp Vũ nói ra có điểm không thoải mái, nhưng là vẫn còn có thể chịu đựng được.

Mạnh Điệp Vũ thấy Thường Hy không chút thay đổi sắc mặt, cả giận nói: “Chẳng lẽ cô một chút cũng không tức giận sao?”

Thường Hy nghe vậy cũng chỉ cười một tiếng, ngay sau đó nói: “Chuyện của cô tôi đã sớm biết, không có gì phải tức giận cả.”

Thần sắc Mạnh Điệp Vũ chợt biến đổi, cười ha hả nói: “Cô biết đến sự tồn tại của tôi, nhưng có biết được sự tồn tại của một nữ tử khác vô cùng quan trọng trong cuộc đời biểu ca chứ?”

232. Chương 236: Chân Mệnh Thiên Nữ.

Thường Hy nghe nói như thế thì nhất thời sững sờ, lúc này nàng thật cảm thấy giạt mình, không nghĩ tới có một ngày, trong sinh mệnh của Tiêu Vân Trác còn có một người vô cùng quan trọng khác nữa!

Mạnh Điệp Vũ nhìn bộ dáng sững sờ của Thường Hy, chợt cảm thấy trong lòng không còn đè nén, đau khổ như trước nữa. Nàng là một nữ tử đã mất đi song thân phụ mẫu, từ nhỏ chưa từng có cảm giác an toàn. Mỗi một bước nàng đi đều phải cẩn thận từng chút một, phải suy nghĩ tính toán, bởi vì cô cô từng nói muốn đem nàng gả cho biểu ca cho nên những năm gần đây nàng thật sự không nghĩ đến sẽ gả cho người nào khác. Ở trong lòng của nàng, biểu ca là chỗ dựa cả đời.

Nhưng là tối hôm qua biểu ca nói những lời đó làm cho nàng hoàn toàn thanh tỉnh. Đúng vậy a, thật ra thì nàng không yêu biểu ca, nàng chỉ đem biểu ca trở thành chỗ dựa cả đời của mình, hết sức coi hắn là phụ quân tương lai mà đối đãi. Cho nên nàng sẽ vì ghen tị mà đi làm ra rất nhiều chuyện tình nàng không muốn làm.

Biểu ca nói huynh ấy thích Ngu Thường Hy, hấn dụng tâm đi thích Ngu Thường Hy. Hấn nói trong lòng hấn Ngu Thường Hy không phải là một cung nữ mà là nữ tử hấn muốn dùng lòng mình để quý trọng. Nghe đến đó Mạnh Điệp Vũ liền khóc, biểu ca huynh ấy nói huynh ấy dụng tâm đi thích Ngu Thường Hy... Dụng tâm đi thích nàng... Một nữ tử sống trên đời này, được một nam nhân dùng tấm lòng hoàn chính đi yêu thương, là chuyện hạnh phúc cỡ nào?

Nàng chưa bao giờ hy vọng xa vời rằng sau khi mình gả cho biểu ca, huynh ấy sẽ chỉ có một nữ nhân là nàng. Bởi vì nàng biết tương lai biểu ca muốn quản lâm thiên hạ, bên cạnh huynh ấy nhất định sẽ có nhiều nữ nhân, mà nàng cũng chỉ là một trong số đó mà thôi. Mạnh Điệp Vũ nàng thực ra cũng chỉ mong muốn được sống ở một nơi mưa không tới mặt nắng chẳng tới đầu. Nàng là một nữ cô nhi, coi như là cháu gái của tiên Hoàng hậu, nhưng là cô cô đã mất, nếu như nàng gả cho nam nhân khác, hạnh phúc cả đời này của nàng ai có thể đảm bảo đây? Nàng không có một chỗ dựa nào cả, cho nên mới quyết tâm nghĩ rằng gả cho biểu ca là tốt nhất, ít ra huynh ấy cũng sẽ nhớ đến cô cô mà đối xử tốt với nàng.

Nhưng là buổi nói chuyện tối hôm qua khiến nàng hoàn toàn hiểu. Trong lòng của biểu ca chỉ có Ngu Thường Hy, không còn chỗ trống cho bất kỳ nữ nhân nào khác, bất kể nàng hay là bảy tần thiếp kia của hấn. Từ khi bọn họ vào Đông cung, biểu ca chưa hề chạm qua dù chỉ một chút. Hoàng thượng cũng không có hỏi tới, nơi này đến tột cùng có hàm ý gì Mạnh Điệp Vũ không nghĩ ra, nhưng là nàng hiểu, dưỡng của nàng tuyệt đối không lãnh đạm với biểu ca như mặt ngoài ông ấy biểu hiện. Ông ấy đã từng rất yêu thích biểu ca, nhưng là kể từ sau khi cô cô qua đời, dưỡng dường như đã thay đổi thành một người khác... Có rất nhiều chuyện đã nói không rõ nữa...

Thường Hy cũng không biết tình cảm giữa Tiêu Vân Trác và Mạnh Điệp Vũ phức tạp như thế nào. Giữa bọn họ không phải là tình yêu, cũng không đơn thuần là tình thân, nơi này có rất nhiều thứ không thể nói rõ ràng được. Nhưng là Thường Hy sẽ không đi suy nghĩ về vấn đề này, nàng hy vọng giữa Tiêu Vân Trác và nàng có thể tín nhiệm lẫn nhau là tốt.

Nhưng giờ phút này nghe được lời Mạnh Điệp Vũ nói thật khiến Thường Hy sửng sốt. Trong sinh mệnh của Tiêu Vân Trác sẽ còn có một nữ nhân quan trọng khác sao? Nghĩ tới đây nàng liền ngẩng đầu nhìn Mạnh Điệp Vũ, nhưng cũng không thể xác định được rằng nàng ta có đang dối gạt mình hay không?

Mạnh Điệp Vũ bây giờ đã từ từ bình tĩnh lại, nhìn thần sắc Thường Hy, chậm chọc nói: “Cô cho rằng tôi là đang lừa gạt cô sao?”

Thường Hy không nói gì, nhưng ánh sáng lóe lên trong mắt nàng lại cho thấy rằng nàng quả thật rất hoài nghi.

“Tôi từ nhỏ đã mất đi song thân, lớn lên bên cạnh tổ mẫu. Tiên Hoàng hậu là cô cô ruột của tôi, thỉnh thoảng sẽ đem tôi vào cung ở đó một thời gian, tôi cùng với biểu ca có thể coi là lớn lên bên nhau từ nhỏ. Cô cô thương tiếc tôi từ nhỏ không có cha mẹ nên đã nói với tôi rằng sau khi lớn lên sẽ để tôi gả cho biểu ca. Lúc đó tôi không hiểu được lập gia đình là có ý gì, nhưng là sau khi lớn lên đã từ từ hiểu. Thật không ngờ thời điểm cả kinh đô lại truyền ra một lời đồn, nói rằng Đĩnh Nguyệt quốc xuất hiện một chân mệnh thiên nữ. Thiên nữ, nam nhân nào có thể lấy được nàng làm vợ nhất định sẽ xưng bá thiên hạ.” Mạnh Điệp Vũ chậm rãi kể, trong lời nói còn mang theo một tia ưu thương nhàn nhạt, hốc mắt thỉnh thoảng ánh lên vài ánh nước lấp lánh.

Thường Hy mặc dù không hiểu rõ tại sao Mạnh Điệp Vũ phải nói với nàng những thứ này, nhưng là không thể phủ nhận cả người nàng trở nên run rẩy, chân mệnh thiên nữ... Thật buồn cười, làm sao có thể có người như thế? Giang sơn là phải dựa vào mưu trí mà giành lấy chứ không phải dựa vào chân mệnh thiên nữ gì gì kia. Quả thật chính là hoang đường, chẳng nhẽ Tiêu Vân Trác thật sẽ tin những thứ này sao?

“Nàng kia chính là sinh cùng một thời khắc, cùng năm, cùng tháng, cùng ngày với biểu ca. Nghe nói bọn họ là hồn nguyên thể song sinh. Nếu như hai người này cả đời không thấy mặt, cả đời không yêu, nữ tử kia tự nhiên sẽ giữ được tính mạng. Nhưng một khi đã gặp mặt, một khi đã động tình, nếu như nam nhân kia tình cảm bất trịch, ngoài nàng ra còn có nữ nhân khác thì chân mệnh thiên nữ sẽ không thể sống lâu, ngay cả khi giúp được nam nhân kia đi lên đế vị cũng không thể sống được.” Thời điểm Mạnh Điệp Vũ nói đến chỗ này, trên mặt thoáng qua một tia bi ai, lại tiếp tục: “Cô nói xem chân mệnh thiên nữ này có gì tốt? Nếu nam nhân của nàng không thật lòng đối đãi nàng, nàng chỉ có thể nhận lấy kết cục vì tình mà chết!”

Thường Hy nhìn Mạnh Điệp Vũ, quả thật muốn ghen. Nàng cùng Tiêu Vân Trác là sinh cùng năm, cùng tháng, cùng ngày, cùng thời điểm, nhưng nàng không phải là chân mệnh thiên nữ gì gì đó a, chưa từng có người nào nhắc đến chân mệnh thiên nữ với nàng. Những chuyện này, nàng không biết chút nào, nghĩ tới đây liền nhìn Mạnh Điệp Vũ hỏi: “Chỉ dựa vào sinh cùng năm, cùng tháng, cùng ngày, cùng thời điểm mà biết người đó là chân mệnh thiên nữ sao? Dưới gầm trời này không có biết bao nhiêu người như vậy đấy, vậy thì sẽ có rất nhiều chân mệnh thiên nữ à?”

“Tất nhiên không phải thế. Nghe nói trên trán của chân mệnh thiên nữ có một đóa sen năm cánh, từ khi sinh ra đã có, mỗi cánh một màu, chỉ có lớn nhỏ là không giống nhau.” Mạnh Điệp Vũ lúc nhỏ đi theo tiên Hoàng hậu nghe được không ít chuyện này, ban đầu đều cho rằng còn nhỏ cho nên sẽ không nhớ, không hiểu, nhưng mà Mạnh Điệp Vũ lại nhớ. Lúc đó còn chưa có rõ ràng, nhưng bây giờ nhắc lại thì tất cả mọi điều đều thông suốt.

Thường Hy nghe vậy thì trong lòng cảm thấy không biết là thất vọng hay là may mắn. May mắn nàng không phải là chân mệnh thiên nữ, như vậy thì tình cảm của Tiêu Vân Trác dành cho nàng là thuần túy, không có chút nào vì lợi ích. Tuy nhiên cũng cảm thấy thất vọng, chẳng nhẽ Tiêu Vân Trác sẽ đi lấy nữ tử kia sao? Hắn sẽ thật bỏ rơi nàng mà đến với nữ nhân khác sao? Nếu quả thật như vậy thì kiếp này của nàng cũng chẳng được lâu dài. Nàng đã vì Tiêu Vân Trác vận dụng ngũ hành trận pháp cùng kỳ môn độn giáp, nếu như Tiêu Vân Trác từ bỏ nàng, nàng cũng chỉ còn một con đường chết thôi. Sự phụ nàng nói qua, đây chính là số mệnh của nàng!

Giải thích một chút về vụ tuổi tác: Trong những chương trước tác giả có nói Thường Hy năm hai mươi tuổi sẽ theo luật mà xuất cung, từ giờ đến lúc đó còn 6 năm nữa, nói vậy nàng 14 tuổi. Nhưng bây giờ làm đến chương này thì lại nói Thường Hy bằng tuổi Tiêu Vân Trác, cho nên bây giờ nàng thành 17 tuổi, hết hiểu nổi!!!

233. Chương 237

“Chân mệnh thiên nữ thật sự lợi hại như vậy sao?” Thường Hy nhìn Mạnh Điệp Vũ hỏi. Khó có thể nói được tâm tình của nàng lúc này, cảm giác trong lòng ề ảm khi mà nam nhân nàng yêu lại vì lợi ích mà không thể không đi tìm nữ nhân khác. Nỗi lòng ấy không ngôn ngữ nào có thể diễn tả thành lời.

Mạnh Điệp Vũ cười lạnh nói: “Tôi không biết, ban đầu Vô Thiện đại sư cũng chỉ nói như thế với cô cô tôi thôi.”

Vô Thiện đại sư? Sư phụ? Thường Hy lại một lần nữa ngậm ngẫn cả người, há miệng hỏi: “Chuyện tình có liên quan đến chân mệnh thiên nữ là do Vô Thiện đại sư nói sao?”

Mạnh Điệp Vũ gật đầu một cái, tựa hồ không chút nào phát hiện ra dị thường của Thường Hy, lại nói tiếp: “Ban đầu khi cô cô biết nam nhân muốn lấy chân mệnh thiên nữ thì cả đời phải trung trinh như một cũng hơi cảm thấy do dự. Nhưng đến tận cùng cô cô nghĩ như thế nào tôi không biết được, bởi vì sau đó bệnh tình của cô cô rất nghiêm trọng, chỉ sợ trong di chúc cũng không có nói đến.”

Thường Hy cảm giác trong đầu mình loạn loạn, quay lại nhìn Mạnh Điệp Vũ, hỏi: “Tại sao cô lại nói cho tôi biết những thứ này? Chỉ sợ cũng không có ý tốt đẹp gì!”

“Không sai, tôi là không có ý tốt. Tại sao biểu ca lại đối với cô tốt như vậy? Tại sao biểu ca lại nói với tôi rằng huynh ấy dụng tâm đi thích cô? Tại sao người đến trước là tôi mà biểu ca lại cố tình cứ đi thích cô? Tôi không cam lòng, tôi đau đớn cũng muốn cô phải gánh chịu theo!” Mạnh Điệp Vũ không chút nào lùi bước hướng Thường Hy nói lớn, trông mắt lóe lên nhè nhẹ lệ quang.

Thường Hy nhìn Mạnh Điệp Vũ, thấy sự luống cuống của nàng ta, tuyệt vọng của nàng ta, trong lòng nhất thời nổi lên sóng lớn, chẳng nhẽ Tiêu Vân Trác thật sự nói rằng hắn dụng tâm đi thích nàng sao? Thời điểm nghe được câu nói này, tất cả lo lắng, tất cả bi thương của Thường Hy đều theo gió mà bay đi. Chân mệnh thiên nữ thì thế nào? Chẳng lẽ chân mệnh thiên nữ sẽ có ba đầu sáu tay hay sao? Chân mệnh thiên nữ có thể giúp Tiêu Vân Trác đi lên ngôi vị Hoàng đế, chẳng lẽ một thân bản lĩnh của nàng thì không thể hay sao?

Ngươi Thường Hy... Người không thể lùi bước, người không thể sợ hãi, người không có lựa chọn. Chỉ vì tình yêu của người, chỉ vì người yêu của người, người phải xông về phía trước, quản cái chân mệnh thiên nữ khỉ gió gì!!! Nàng từ nhỏ đã học văn thao võ lược, học bày binh bố trận, học kỳ môn đệ độ giáp, chỉ vì sư phụ nàng nói qua nàng mang số mệnh long tinh phượng cảnh thiên hạ chi mẫu. Chẳng nhẽ một thiên hạ chi mẫu lại đi sợ hãi chân mệnh thiên nữ sao?

Ngươi Thường Hy, người phải có lòng tin với bản thân mình, người phải biết rằng người cũng có bản lĩnh ngạo thị thiên hạ này!

Mạnh Điệp Vũ nhìn khuôn mặt của Thường Hy, đột nhiên cảm thấy mình có chút buồn cười, chẳng lẽ đến kích thích Ngươi Thường Hy thì nàng sẽ trở nên vui vẻ sao? Trên thế giới này sẽ chỉ nhiều thêm một người thương tâm mà thôi!

“Ngươi Thường Hy, tôi rất hâm mộ cô, thật rất hâm mộ cô!” Mạnh Điệp Vũ nhìn Thường Hy nói, trong thanh âm đã không còn chút nào kích động cùng phần nộ như lúc trước nữa, chỉ nghe trong đó một chút ưu thương và lạnh nhạt.

Thường Hy sửng sốt, hỏi: “Hâm mộ tôi cái gì? Cô là đại tiểu thư cao cao tại thượng, cháu gái tiên Hoàng hậu, biểu muội của Thái tử gia, ai dám coi thường cô? Cô đứng ở đâu đều là tiêu điểm làm người ta chú ý, tôi chỉ là một cung nữ nho nhỏ, là một nô tỳ, có cái gì đáng để hâm mộ? Biểu tiểu thư thật là đang nói chuyện cười!”

“Cô sai rồi, những thứ đó chẳng qua chỉ là mây khói thoáng qua. Một nữ nhân quan trọng nhất là tìm được một nam nhân yêu thương mình cả đời. Tôi muốn gả cho biểu ca cũng chỉ là vì suy nghĩ rằng biểu ca sẽ vì cô cô mà đối tốt với tôi, đời này có thể an ổn sống mà hô phong hoán vũ. Từ nhỏ tôi đã biết, nam nhân như biểu ca, huynh ấy gánh vác cả giang sơn rộng lớn này cho nên không thể nào chỉ có một nữ nhân, vì vậy tôi chưa bao giờ nghĩ một mình độc chiếm biểu ca. Nhưng là tối hôm qua, biểu ca cứ nhiên nói với tôi

huynh ấy muốn bảo vệ cô cả đời, lúc ấy tôi mới biết thì ra trong lòng biểu ca cũng có một thứ gọi là yêu, chẳng qua là từ trước đến nay chưa gặp đúng người khiến huynh ấy động tâm mà thôi.

Tôi đã nói với biểu ca, tôi quyết định từ bỏ ý nghĩ gả cho huynh ấy. Trước kia có thể chịu đựng biểu ca có nhiều nữ nhân, đó là bởi vì biểu ca chưa từng để nữ nhân ở trong lòng. Tôi là biểu muội của huynh ấy, tình cảm so với nữ nhân khác sâu đậm hơn một chút, tôi đây liền thỏa mãn. Nhưng là bây giờ biểu ca đã thích cô, tôi đi dùng hết biện pháp để gả cho huynh ấy thì có ý nghĩa gì chứ? Tâm của huynh ấy không phải vẫn yên bình không gợn sóng như trước nữa rồi, cuối cùng lại chỉ khiến cho huynh ấy nghĩ rằng tôi là một nữ nhân không từ thủ đoạn để đạt được mục đích thôi.

Tôi cũng có tự ái của mình, chẳng qua là trước kia tôi chưa bao giờ chân chính đi nhìn thẳng vào tự ái ấy, bởi vì trong tiềm thức của tôi, vì một nam nhân tôi đã đem tự ái của mình dẫm xuống dưới chân. Nhưng là tối hôm qua lời biểu ca nói đã khiến tôi hiểu ra một chuyện, biểu ca nằm ở giữa trung tâm quyền lực, không ngừng bị kẻ khác toan tính, tình thế lúc nào cũng như ngàn cân treo sợi tóc nhưng lại còn có thể dụng tâm đi yêu một nữ nhân, muốn bảo vệ nàng ta suốt đời, vậy thì Mạnh Điệp Vũ tôi tại sao lại không thể tìm được một nam nhân yêu mình thật lòng? Nếu như không tìm thấy thì cả đời này tôi không lấy chồng là được. Từ bỏ chấp niệm thì ra có thể khiến người ta vui vẻ như vậy, ngay cả khi tôi vẫn như cũ ghen tỵ cô, nhưng tôi tin tưởng cuối cùng mình có thể tìm thấy được tình yêu chân chính của mình.”

Mạnh Điệp Vũ đứng dậy, nhìn Thường Hy vẫn còn đang trong trạng thái sững sờ, nói: “Thật ra thì tôi cũng đồng tình với cô, kẻ địch của cô mạnh hơn tôi rất nhiều mặc dù nàng ta không có hiện thân, bây giờ nàng ta đã trở thành mục tiêu của rất nhiều người. Ngu Thường Hy, chuyện về chân mệnh thiên nữ đã sớm xâm nhập vào lòng cô rồi, cô muốn đánh bại nàng gả cho biểu ca chỉ sợ khó như lên trời.”

Thường Hy nghe câu đó cuối cùng cũng hồi phục lại thần trí, nhìn Mạnh Điệp Vũ nói: “Biểu tiểu thư buông tình cảm xuống không tranh giành nữa là muốn đứng một bên xem chuyện cười sao? Ngu Thường Hy tôi cả đời này còn chưa có bị ai đánh bại, chân mệnh thiên nữ thì thế nào? Ngu Thường Hy này cũng không phải là từ bần nặn lên, ít nhất biểu tiểu thư lợi hại như vậy nhưng tôi cũng không có bị bại dưới tay của cô, có phải không?”

“Vậy tôi liền mỗi mắt chờ xem cô như thế nào đánh bại được chân mệnh thiên nữ. Nếu như cô thất bại, Mạnh Điệp Vũ này sẽ một ngày ba lượt đến tận cửa xem chuyện cười của cô, nhớ rõ chưa? Hôm nay tôi vì cô mà bỏ qua cho biểu ca, nếu ngày khác cô lại vì một nữ nhân khác mà chấp tay dâng biểu ca cho nàng, tôi xem cô không dậy nổi như thế nào?” Mạnh Điệp Vũ như có như không nói vô cùng khó nghe.

Không hiểu sao Thường Hy nhìn Mạnh Điệp Vũ lại cảm thấy bộ dạng này của nàng ta thật... dễ thương, hé miệng cười cười nói: “Chỉ sợ để cho cô thất vọng rồi, đoán chừng không có ngày đó đâu.” Nàng ngẩng đầu nhìn sắc trời, đã là xế chiều, Thường Hy cảm thấy Mạnh Điệp Vũ cứ ở trong phòng nàng cũng không phải là chuyện tốt, phát tay áo nói: “Biểu tiểu thư nếu như rảnh rồi thì không bằng cùng tôi đi nhìn một vở kịch hay đi, tuyệt đối để cho cô gọi là mở mang tầm mắt!”

234. Chương 238: Kế Trong Kế Ai Là Cao Thủ?

Mạnh Điệp Vũ nhìn Thường Hy nói: “Tôi không có hứng thú như cô, tự mình đi đi!” Nói xong liền xoay người đẩy cửa rồi đi thẳng.

Thường Hy nhìn thân ảnh Mạnh Điệp Vũ, trong lòng cảm thấy có mấy phần bội phục, người cảm được buông được như nàng ta không có nhiều. Cần biết rằng năm đó Hoàng hậu hứa hẹn gả nàng cho Thái tử, Hoàng thượng nhất định cũng sẽ biết chuyện này, nếu không cũng sẽ không đón nàng vào cung trước đêm thất tịch. Mạnh Điệp Vũ nếu như có sống có chết bám lấy Tiêu Vân Trắc, cầu khẩn trước mặt Hoàng thượng thì Hoàng thượng cũng khó mà có thể khước từ, huống chi chuyện này còn là lời hứa của Hoàng hậu.

Nàng ta buông tay thoải mái như vậy, Thường Hy có điểm coi trọng nàng, chẳng qua là bên chỗ Hoàng thượng thì nàng ta sẽ nói thế nào đây? Thở dài, Thường Hy cảm thấy mình đã nghĩ quá nhiều đến chuyện không liên quan rồi, Mạnh Điệp Vũ thông minh như vậy tự nhiên sẽ có cách nói thôi.

Thường Hy thay áo khác vốn là muốn ra cửa xem cuộc vui, nhưng đột nhiên lại cảm thấy nhàm chán. Dù sao nàng đã tốn công bày thế cục như vậy, Dương Lạc Thanh cẩn thận phối hợp, Sở tu nghỉ vãn vãn không

thể chạy trốn. Chỉ cần nàng ta đặt chân vào cái bẫy này thì sợ rằng lần này sẽ rơi xuống hàng cửu phẩm, thật sự trở thành phượng hoàng ngã cành cao rồi.

Thường Hy không ra khỏi cửa, ngồi dựa người vào thành giường nhìn ra cửa sổ mà lặng lẽ mất hồn. Lời của Mạnh Diệp Vũ nói nàng không thể không để trong lòng, chân mệnh thiên nữ đó thật sự đã trở thành tâm bệnh của nàng rồi. Sư phụ nói nàng là long tình phượng cảnh thiên hạ chi mẫu, nhưng đột nhiên lại xuất hiện thêm một chân mệnh thiên nữ nữa, sư phụ đến tột cùng là có ý gì? Thường Hy nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra, từ nhỏ sư phụ đã không mở miệng nói chuyện với nàng, đều là dùng giấy bút truyền đạt. Sư phụ như thế cũng không ai dám bắt ngài nói chuyện. Nghĩ đi nghĩ lại thì Thường Hy cảm thấy nàng vẫn nên đến chỗ sư phụ hỏi một câu, một núi không thể chứa hai cọp, giang sơn này chẳng lẽ lại có hai quốc mẫu? Mặc dù Thường Hy không nghĩ qua muốn làm Hoàng hậu, mặc dù nàng đối với lời sư phụ nói vẫn còn hoài nghi, một nữ tử xuất thân gia đình thương nhân sao có thể làm quốc mẫu một nước đây?

Không biết suy nghĩ bao lâu Thường Hy thế nhưng ngủ quên mất, nàng là bị một hồi tiếng mở cửa của Triều Hà đánh thức.

Thường Hy vuốt mắt nhìn Triều Hà hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại hoảng sợ như vậy?”

“Ngu tử tử, Sở tu nghi lại được phong làm Mị phi rồi!” Triều Hà lấy hơi nói.

Tay Thường Hy đang đỡ búi tóc chợt run lên, ngẩng đầu nhìn Triều Hà, tựa hồ không thể tin được, thất kinh hỏi: “Muội nói cái gì?”

Triều Hà lau lau mồ hôi trên trán, nói: “Sở tu nghi lại được phong làm Mị phi rồi, tin tức này còn chưa có truyền ra nhưng tin rằng một canh giờ sau thì cả hậu cung đều biết!”

“Tại sao lại như vậy?” Thường Hy sắc mặt trắng nhợt, thấp giọng hỏi, “Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì muội có biết không?”

“Nghe nói buổi chiều hôm nay Chuyên Tôn Nhạc Đan muốn mời Hoàng thượng đến vườn hoa phía tây ngắm cảnh, sau đó Hoàng thượng lại thuận chân đến Linh Đình các, ai biết thời điểm đến đó thì trong các xảy ra một chuyện ngoài ý muốn. Thì ra Dương quý nhân không cẩn thận ngã trượt chân, Sở tu nghi không quản an nguy mà xông đến làm đệm thịt khiến cho Dương quý nhân không ngã trực tiếp xuống đất mà đè lên người Sở tu nghi. Một màn này vừa vặn để Hoàng thượng nhìn thấy. Đầu gối, cánh tay của Sở tu nghi đều bị thương, hơn nữa có công cứu giá hoàng tử, Hoàng thượng cực kỳ vui mừng, nhất thời khôi phục lại chức vị cho Sở tu nghi.” Triều Hà đem tất cả chuyện mình nghe được tỉ mỉ nói ra, giữa hai hàng lông mày khó tránh khỏi tức giận.

Thường Hy nghe đến đó cảm giác đầu tiên chính là mình bị người ta lợi dụng, chẳng lẽ Dương quý nhân cư nhiên thông đồng cùng Mị phi diễn một tuồng vui này sao? Theo tính toán của nàng, thời điểm Hoàng thượng đến phải là Sở tu nghi đang khi dễ Dương quý nhân mới đúng, thế nào lại biến thành ngược trở lại, nàng ta lại cứu hai mẹ con Dương quý nhân đây? Nghĩ tới đây Thường Hy có thể khẳng định rằng nàng nhất định là bị Dương Lạc Thanh lợi dụng.

Biết rõ trong hậu cung từng bước bẫy rập, biết rõ nàng đã từng có hoài nghi với Dương Lạc Thanh, nhưng là nàng thật vẫn còn sơ xuất, lựa chọn đi tin tưởng hợp tác với nàng ta. Hôm nay thì tốt lắm, hay tay đáng không cho kẻ khác rồi.

“Hoàng thượng vẫn còn ở Linh Đình các sao?” Thường Hy cơ hồ cắn răng mà hỏi.

“Dương quý nhân ngã một cái xem chừng động thai khí, Hoàng thượng đang ở cùng với nàng ấy.” Triều Hà thở dài nói.

“Thái y bắt mạch là ai?”

“Đinh thái y.”

Đinh thái y... Thường Hy cười lạnh trong lòng một tiếng, xem ra Dương Lạc Thanh này đúng là tâm tư vô cùng tinh mịn, ngay cả nàng cũng bị cho vào tròng tính toán! Nàng ta lại dám không dùng Phùng thái y, vẫn như cũ chọn Đinh thái y, xem ra Đinh thái y cũng là chết sống muốn đi theo Dương Lạc Thanh rồi. Mị

phi cùng Dương Lạc Thanh nhất định là đã có giao dịch gì đó, nếu không nàng ta cũng sẽ không mạo hiểm dùng đứa nhỏ trong bụng để giúp Mị phi trở lại vị trí cũ.

Thường Hy chợt nhắm mắt lại, từ khi vào cung đến nay vẫn là lần đầu tiên bị người ta tính kế cho ngã đau như vậy. Nàng dùng sức nắm chặt mười đầu ngón tay, nỗ lực để bình tĩnh lại, càng trong thời điểm quan trọng càng không thể loạn trận cước.

Triêu Hà nhìn khuôn mặt xanh mét của Thường Hy, khuyên nhủ: “Ngu tử tử, thắng bại là chuyện thường của nhà binh, tử không nên quá để ở trong lòng. Lần này coi như bị người ta tính kế, nhưng là ít nhất chúng ta cũng thấy được bộ mặt thật của Dương quý nhân, biết được nàng ta thông đồng với Mị phi, này cũng không phải là một chuyện xấu. Dù sao được cái này mất cái kia, trong rủi cũng tìm được may mắn là tốt rồi!”

Thường Hy nhìn Triêu Hà, không nghĩ tới muội ấy lại có thể nói ra được những lời như vậy, đơn giản là kéo lên một nụ cười, nói: “Muội đừng lo lắng, ta không sao. Điều này chỉ trách ta quá sơ suất, không có tâm phòng bị trước, là do ta quá mềm yếu rồi. Triêu Hà, muội đi tra một chút xem Mị phi và Dương Lạc Thanh từ bao giờ thì có qua lại với nhau!”

Triêu Hà không dám trì hoãn liền lập tức rời đi, ngay lúc đó thì Văn Thu cũng đẩy cửa bước vào, nhìn Thường Hy nói: “Ngu tử tử, có tin của Liệt thị vệ?”

Thường Hy vừa nghe thấy thì vui mừng hỏi: “Nhanh như vậy đã có tin tức rồi sao?”

Lần trước Thường Hy luôn cảm thấy mười tám cây trâm hoa kia có vấn đề, cho nên bảo Văn Thu đưa một phong thư cho Liệt Phong, nhờ hắn giúp nàng tra một chút. Dù sao Liệt Phong cũng là lần lộn nhiều trên giang hồ, đối với mấy chuyện này ắt hiểu rõ hơn nàng rồi.

Đưa tay tiếp nhận phong thư Liệt Phong gửi, Thường Hy nhìn Văn Thu hỏi: “Liệt Phong còn nói thêm gì nữa không?”

Văn Thu lắc đầu một cái, nói: “Không có.”

Thường Hy cúi đầu nhìn tờ giấy, càng xem thần sắc càng ngưng trọng, càng xem sắc mặt càng xanh mét, đến cuối cùng thiếu chút nữa còn không giữ nổi phong thư. Khó trách nàng cảm thấy mười tám cây trâm hoa nghe quen tai thế này, quả nhiên trước kia nàng đã từng nghe đến, chẳng qua là vụn vặt không nghĩ tới chuyện lại có thể xảy ra như thế này. Văn Thanh kia đến tột cùng là người nào?

235. Chương 239

Văn Thu nhìn thần sắc ngưng trọng của Thường Hy, không khỏi có chút khẩn trương, nói: “Ngu tử tử, có phải có tin tức không tốt hay không?”

Thường Hy gấp lại phong thư trong tay, hiện tại nàng vẫn chưa thể nói điều gì cho Triêu Hà cùng Văn Thu, không phải là không tin tưởng họ mà là sợ trong lúc lỡ miệng họ lại vô tình lộ ra tin tức. Nghĩ đến đây nhìn Văn Thu nói: “Không có chuyện gì quan trọng đâu, muội không cần phải lo lắng. Văn Thanh cô cô hai ngày nay có cái gì lạ thường không?”

Thường Hy dời đi đề tài, quả nhiên Văn Thu bỏ xuống lo lắng, thở phào nhẹ nhõm nói: “Buổi trưa hôm nay cô cô lại đến Loan Minh cung, thật sự không hiểu vì sao cô cô lại qua lại thân thiết với Sở tu nghi như vậy?”

“Buổi trưa hôm nay?” Thường Hy kinh ngạc, hỏi lên: “Giờ nào?”

“Chính là lúc tử trở lại không bao lâu liền đi ra ngoài, lúc ấy bộ dáng rất vội vàng, không quá nửa canh giờ liền trở lại.” Văn Thu nói.

Thường Hy đột nhiên cảm thấy chuyện tình ở Linh Đình các có lẽ không giống như suy đoán ban nãy của nàng, nghĩ tới đây ngược mắt nhìn Văn Thu nói: “Muội lập tức đi tra xem hôm nay Văn Thanh đã gặp những ai, đặc biệt là có gặp người của Linh Đình các hay không?”

Vân Thu không biết có chuyện gì đang xảy ra, nàng vẫn còn chưa nghe được thông tin Mị phi đã trở lại vị trí cũ, nhưng là không có hỏi nhiều liền lập tức đi ngay.

Sắc trời bắt đầu tối, rất nhanh Triều Hà đã trở lại, nhìn Thường Hy nói: “Ngu tử tử, muội đã điều tra, Dương quý nhân cùng Mị phi chưa bao giờ liên lạc qua. Dương quý nhân tựa hồ không giao thiệp cùng ai quá gần, cũng không có chủ động liên lạc cung với người khác.”

Thường Hy khẽ thở dài, quả nhiên là như vậy, nàng thật đúng là hiểu lầm Dương Lạc Thanh rồi, Mị phi có thể cho nàng ta điều kiện gì để khiến nàng quay giáo chứ? Hôm nay xem ra trong Đông cung thật sự có nội gián, Vân Thanh... Vân Thanh... Người đến tốt cùng là muốn như thế nào?

Tiêu Vân Trác vẫn chưa về, nói vậy thì chắc hẳn núi hoang bên kia có chuyện gì cản chân rồi. Thường Hy lấy lại phong thư của Liệt Phong ra cẩn thận nhìn lại một lần. Thì ra mười tám cây trâm hoa lại là một nhóm sát thủ mà Tấn vương nuôi năm đó, tất cả đều là nữ nhân, một trăm một người, lúc ấy tung hoành thiên hạ cực kỳ lợi hại. Mười tám nữ nhân này không biết mặt nhau, cũng không liên lạc, coi như trên đường có lướt qua nhau cũng không biết được thân phận của nhau. Chỉ khi đang thi hành nhiệm vụ bọn họ mới lấy ra trâm hoa đại biểu cho thân phận của mình. Mỗi khi giết một người, trên thân thể nạn nhân nhất định sẽ lưu lại ấn ký của bọn họ.

Càng lợi hại hơn là, những người này đời đời tương truyền, mỗi một thời đại sẽ lựa chọn trong đám nữ nhi của mình một người có thiên phú dị bẩm để huấn luyện, sau đó trở thành truyền nhân của mười tám cây trâm hoa. Truyền nữ không truyền nam, mỗi đời chỉ có một người.

Năm đó mười tám cây trâm hoa lấy thủ đoạn tàn nhẫn mà danh chấn giang hồ, bọn họ chưa bao giờ thất thủ, cũng không hành động vượt quá nhiệm vụ. Năm ấy không có ai biết các nàng là sát thủ của Tấn vương, còn tưởng là một tổ chức sát thủ giang hồ nào đó. Sau đó khi Tấn vương bị sát hại, toàn bộ mười tám cây trâm hoa đồng loạt xuất thủ đi cứu Tấn vương, lúc ấy chuyện này đã làm chấn động của vua và dân.

Sau đó nữa lại truyền ra tin tức Tấn vương mất tích. Không còn tin tức của ông ấy, mười tám cây trâm hoa cũng biệt tích giang hồ. Minh tông Hoàng đế lên ngôi, theo thời gian chuyện này cũng dần dần bị lãng quên. Thường Hy không thể nào nghĩ tới mười tám cây trâm hoa lại có thể xuất hiện trong cung này, càng không nghĩ tới Vân Thanh chính là nữ nhân mang bài danh đệ nhị – trâm hoa mai.

Thường Hy cảm thấy quen tai đó là bởi vì cha nàng lúc còn trẻ đã gặp được bài danh thứ bảy – trâm hoa đào trong lúc làm nhiệm vụ. Lúc đó trâm hoa đào bị thương nặng, còn là cha Thường Hy cứu nàng ta một mạng, sau nàng lại được cha nói cho nghe qua chuyện này, chẳng qua là lúc ấy không hề cảm thấy hứng thú cho nên nhanh chóng quên mất.

Coi như là vậy cũng đủ khiến Thường Hy cảm thấy sợ hãi rồi. Mười tám cây trâm hoa chính là thủ hạ của Tấn vương. Năm đó Tấn vương mất tích, cũng không có ai thật sự biết được ông ấy đã chết thật hay chưa. Về phần năm đó Tấn vương từ bỏ tranh giành ngôi vị Hoàng đế, cùng với số binh khí trong núi hoang kia, từng thứ từng thứ một khiến Thường Hy vô cùng mê mang.

Binh khí trong núi hoang đủ để trang bị ấy vạn người. Nếu như đột nhiên khởi sự, đánh hạ hoàng cung không thành vấn đề, huống chi trong tay Tấn vương còn có chiêu bài mười tám cây trâm hoa kia. Thực lực hùng hậu như vậy cư nhiên lại từ bỏ ngôi vị Hoàng đế, thật là khiến người ta nghĩ không ra.

Sau thời gian nhiều năm như vậy trong cung lại bắt chợt xuất hiện tin tức của mười tám cây trâm hoa, khiến Thường Hy cơ hồ là không rét mà run. Quan trọng nhất là Vân Thanh đứng hàng thứ hai trong mười tám thứ vị đó, lại còn là quân sự cô cô của Đông cung, suy nghĩ một chút liền cảm thấy đáng sợ, sau lưng không khỏi toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Thường Hy đi tới đi lui trong phòng, đưa tay bỏ tờ giấy vào trong phong bì thật tốt rồi cất vào hộp lúc này mới cảm thấy an tâm.

Vân Thu thế nào còn chưa trở lại, điều tra chuyện này tại sao lại chậm như vậy? Thường Hy vốn đã gấp gáp, lúc này lại càng không thể bình tĩnh được, chủ yếu là do uy danh của mười tám cây trâm hoa kia quá lớn, nàng cảm thấy sợ hãi, sợ mình không ứng phó được. Vân Thanh nếu quả thật là trâm hoa mai thì nàng ta nhất định sẽ có công phu, chỉ cần nghĩ đến điểm này Thường Hy đã cảm thấy chân mềm nhũn ra rồi.

Cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, Vân Thu đi vào. Thường Hy lập tức hỏi: “Như thế nào? Đã điều tra được chưa?” “Ngu tử tử, tử quả là thần cơ diệu toán. Vân Thanh cô cô thật sự là gặp một tiểu nha đầu ở Linh Đình các, sau đó trực tiếp đến Loan Minh cung.” Vân Thu trả lời.

Quả nhiên là nội tặc! Thường Hy cảm thấy thân thể mềm nhũn. Vân Thu vội vàng tiến lên đỡ nàng, gấp gáp nói: “Ngu tử tử, tử không sao chứ?”

Thường Hy ngồi trên giường, gần cạnh cửa sổ lớn, nắm tay Vân Thu, hồi lâu mới lên tiếng: “Vân Thu, muội nói ta nên làm cái gì bây giờ?”

Vân Thu ngẩn ra, trong nháy mắt cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Muội cũng không dám tin tưởng Vân Thanh cô cô lại là người như vậy, nhớ tới trước kia ở trước mặt Ngu tử tử vẫn còn nói không ít lời tốt đẹp cho nàng ta, giờ cảm thấy mình thật là ngu ngốc. Ngu tử tử, trong Đông cung không thể có người một dạ hai lòng, nếu không Thái tử gia có thể nguy hiểm. Nhưng là muội cũng không biết phải làm thế nào bây giờ, muội cũng không hiểu được...”

Trên khuôn mặt của Thường Hy che lên một tầng âm ai, bất kể thế nào, bất kể thế nào nàng tuyệt đối không để cho Vân Thanh làm ra loại chuyện tình gì có hại cho Tiêu Vân Trác. Thường Hy để Vân Thu lui xuống, lúc này mới đứng dậy cầm lấy hai cây trâm nàng cất vào trong hộp hai ngày trước, dùng sức nắm chặt trong tay. Có lẽ đã đến lúc nàng nên đi bái phỏng Vân Thanh rồi!

236. Chương 240

Vậy mà Thường Hy vừa đi tới cửa lại đảo trở về, đi như vậy thật sự là quá không có lý trí rồi, cũng không phù hợp với tác phong làm việc của nàng. Quan trọng hơn cả là Vân Thanh có công phu trong người, nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối, nếu nàng ta muốn giết người giết khẩu cũng rất dễ dàng. Năm đó uy danh của mười tám cây trâm hoa thật sự là quá mạnh, cho nên nàng không thể không cẩn thận một chút.

Huống chi hiện tại trong đầu nàng rất loạn, nàng trước phải tĩnh tâm lại đã, suy tính mưu kế trước khi hành sự mới có thể một chiêu mà thắng lợi. Nghĩ vậy, Thường Hy hít sâu mấy hơi để bình tĩnh trở lại, trở về trước bàn cầm lấy giấy bút trải ra, bắt đầu sửa sang lại suy nghĩ. Đây là thói quen của Thường Hy, cứ có chuyện gì quá mức rắc rối không thể xâu chuỗi được thì sẽ dùng bút viết xuống.

Vân Thanh... Mị phi... Dương Lạc Thanh... Mười tám cây trâm hoa... Tấn vương... Mỗi một cái tên đều hiển thị rõ ràng trên giấy. Thường Hy trông thấy cái tên nào liền dùng bút đem chuyện tình mình nghi vấn viết xuống, dụng tâm ghi nhớ, đem toàn bộ tạp niệm bỏ ra ngoài khỏi tâm trí.

Chỉ trong một hồi công phu, trên giấy đã viết dày đặc những chữ, người khác vừa nhìn đã cảm thấy nhức đầu hoặc lung tung lộn xộn, nhưng là Thường Hy có thể trông ra rõ ràng. Viết xong lại nhìn kỹ thêm mấy lần, một số điểm nghi vấn nàng sơ sót bỏ qua bây giờ lại hiện ra. Ví dụ như, nếu Vân Thanh thực sự là trâm hoa mai kia thì tại sao có thể dùng chính trâm bạc ký hiệu của mình bại lộ ở rừng trúc? Như thế nào lại để cây trâm đó rơi xuống trước mặt nàng? Hành động sai lầm như vậy không thể thuộc về một sát thủ đẳng cấp được! Phải biết rằng mỗi một lần phạm sai lầm thì tính mạng của các nàng cũng sẽ không giữ được.

Còn có sau đó là người thần bí hai lần đưa tin cho nàng. Trước kia không biết đó là người nào, bây giờ mặc dù vẫn không biết nhưng là Thường Hy lại có một cảm giác rất kỳ quái, giống như người nọ cách nàng rất gần, biết rõ tất cả cử động của nàng, sau đó sẽ ở trước lúc nguy nan mà đưa tay ra giúp nàng.

Thường Hy không ngừng vẽ các vòng tròn trên giấy, đem tất cả nghi vấn đều khoanh lại. Đến cuối cùng liếc mắt một cái, thế nhưng tất cả nghi vấn đều tập trung trên người Vân Thanh.

Thường Hy ngơ ngác nhìn tờ giấy trước mặt, than nhẹ một tiếng. Vân Thanh này thật đúng là mây mù dày đặc, muốn tra được lai lịch của nàng ta cũng không phải là chuyện dễ dàng. Lần trước thực chất cũng không điều tra ra được thông tin gì, quá khứ của nàng ta thật giống như có người cố tình lau đi vậy!

Thường Hy đưa tay đem tờ giấy đặt lên trên ngọn nến, thiêu đốt thành tro tàn sau đó liền đứng dậy. Bên ngoài là màn đêm đen nhánh như nhung, không có một tia tỳ vết nhưng lại chẳng khác nào một con mãnh

thú đang tiềm tàng sức mạnh chờ được phóng thích, khiến cho người ta cảm thấy khe khẽ run rẩy.

Tiên tay cầm lấy áo choàng tơ tằm màu tím nhạt khoác lên người, lại đội lên mũ trùm đầu, Thường Hy đẩy cửa đi ra ngoài. Gió lạnh chạm vào mặt, mùa đông sắp đến, cuối thu ban đêm cũng có thể thở ra khói trắng rồi. Nàng nắm thật chặt áo choàng, nhấc chân hướng Doanh Nguyệt điện đi tới. Trong đại điện đèn dầu sáng rõ, chẳng qua là không nghe thấy một tia thanh âm, ngay cả cung nữ, thái giám chạy đi chạy lại cũng không có. Thường Hy biết Tiêu Văn Trác chưa về, trong lòng lại càng cảm thấy bất an, chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra hay sao? Còn chưa đến cửa đại điện, xa xa đã truyền đến tiếng hô của Trịnh Thuận: “Ngu Thường Hy!... Ngu Thường Hy!...”

Thường Hy sợ hết hồn, nhanh chóng bước đến chỗ Trịnh Thuận nói: “Trịnh công công, có chuyện gì lại hô to gọi nhỏ như vậy? Đêm khuya mọi người sẽ bị dọa chết!”

Trịnh Thuận nào có tâm tình nói giỡn, đến gần Thường Hy thấp giọng mà nói ra: “Thái tử gia bị tập kích!”

Thân thể Thường Hy run lên, một phát bắt được cánh tay Trịnh Thuận, hỏi: “Ngài nói cái gì?”

“Trên đường từ núi hoang trở về, còn chưa có vào thành, Thái tử gia liền bị một toán hắc y nhân mượn bóng đêm tập kích. Thị vệ đi theo Thái tử gia bị thương vô cùng nghiêm trọng, Thái tử gia cũng bị thương.” Trịnh Thuận lấy hơi nói.

“Người đâu? Thái tử gia đang ở nơi nào?” Thường Hy hoảng sợ đến nỗi mặt mũi trắng bệch, ám sát? Những người này lá gan cũng thật ghê gớm!

“Chúng ta yếu không địch lại mạnh, Thái tử gia mang người lui về phía trong thạch trận. Nhóm thị vệ liều chết xông ra ngoài báo tin cũng bị trọng thương, đang hôn mê bất tỉnh ở cửa cung.” Thanh âm Trịnh Thuận run rẩy không ngừng, hắn cũng chưa bao giờ trải qua chuyện như vậy, hoảng hốt là khó tránh khỏi.

“Ta có thể làm gì bây giờ? Ta một không quyền hai không thế, lại không có binh mã trong tay, thế nào đi cứu Thái tử gia?” Thường Hy thật cảm thấy tai họa thì nhiều mà phúc chẳng có bao nhiêu, hôm nay nghe được đều là tin tức xấu. Nàng không kịp suy nghĩ xem đến tột cùng là người nào ám sát, hiện tại chỉ hy vọng có thể nhanh chóng cứu được Tiêu Văn Trác ra ngoài.

Có thể buộc được Tiêu Văn Trác vào bên trong thạch trận để bảo vệ tính mạng, xem ra thực lực của nhóm sát thủ này không phải là thấp, nhân số lại đông, nhất định là đã sớm biết được hành trình của Tiêu Văn Trác mới có thể bày ra kế hoạch kín đáo thế này.

Trịnh Thuận nhìn Thường Hy gấp gáp nói: “Đông cung không có binh mã, bây giờ phải làm thế nào đây? Cũng không thể ngồi đây chờ đợi a!!!”

Thường Hy biết là cấp bách, mặc dù ở trong thạch trận cũng tương đối an toàn, nhưng là ngộ nhỡ trong quân địch có cao thủ phá trận thì làm sao? Dù sao nếu như bọn họ đã biết được hành trình của Tiêu Văn Trác thì nhất định đã cẩn thận điều tra mọi thứ, há lại có thể không biết chuyện thạch trận trong núi hoang kia?

Thường Hy biết bây giờ cứu được Thái tử cũng chỉ có Hoàng thượng, khẽ cắn răng nói: “Ngài chờ ta đi cầu cứu Hoàng thượng, để Hoàng thượng đem binh đi cứu Thái tử gia!”

Trịnh Thuận vội vàng gật đầu, trừ cách này ra thì cũng không còn biện pháp nào khác. Lệ Trung Dũng ở trong thành, nhưng binh mã trong tay hắn tuyệt đối không thể dùng. Nếu để cho Hoàng thượng biết được Thái tử gia có qua lại thân mật cùng võ tướng thì không biết sẽ còn sóng gió nào khác tới?

Thường Hy xoay người vào đại điện, cầm lấy một chiếc đèn cung đình bằng ngọc lưu ly rồi hướng kiền môn đi tới. Lúc này kiền môn còn chưa khóa, vẫn kịp thời gian.

Triều Hà cùng Văn Thu nhìn thấy Thường Hy muốn đi ra ngoài cũng muốn theo đi. Thường Hy quay đầu lại nhìn Văn Thu nói: “Văn Thu muội ở lại đây. Nếu là trong nửa canh giờ ta còn chưa có trở lại, muội sẽ cùng với Trịnh Thuận công công đến An vương phủ tìm Tam vương phi, chuyện còn lại Trịnh Thuận biết nên làm cái gì.”

Văn Thu chỉ phải đành gật đầu một cái đồng ý, mặc dù không biết có chuyện gì đang xảy ra, nhưng là nàng biết nhất định rằng đây đại sự vô cùng quan trọng.

Dọc đường đi Thường Hy bước cực nhanh, còn hận không thể lập tức chạy một mạch, mấy lần còn thiếu chút nữa ngã nhào trên đất. Triều Hà gấp gáp nói: “Ngu tử tử, tử chậm một chút, cẩn thận nhìn dưới chân, nếu như vấp té thì biết làm sao bây giờ?”

“Ta không sao, muội không cần phải lo lắng.” Bước chân của Thường Hy không ngừng tiến về phía trước, vừa đi vừa nói chuyện.

Vậy mà đến Linh Đỉnh các lại nghe được một tin tức ngoài ý muốn. Hoàng thượng cư nhiên không có ở Linh Đỉnh các mà lại đến Loan Minh cung, Thường Hy lập tức dừng bước chân.

237. Chương 241

Nếu như Hoàng thượng ở Linh Đỉnh các thì muốn gặp mặt cũng dễ dàng hơn nhiều, nhưng là phải đi Loan Minh cung thì chỉ sợ lần này khó được.

Triều Hà nhìn Thường Hy hỏi: “Ngu tử tử, làm sao bây giờ? Có phải đi Loan Minh cung hay không?”

“Đi!” Thường Hy cắn răng nói, coi như là núi đao biển lửa nàng cũng muốn xông vào một lần. Tiêu Vân Trác mệnh nguy sớm tối, nàng không thể e sợ, cũng không thể lùi bước. Bất kể sống hay chết bọn họ đều cùng ở chung một chỗ.

Hai người quay lại hướng về phía Loan Minh cung đi. Từ Linh Đỉnh các muốn đến Loan Minh cung phải đi qua ngự hoa viên, xuyên qua một con đường thật dài. Trong ngự hoa viên đen như mực không có một chút ánh đèn, tối nay ánh trăng không rõ, gió lạnh thổi qua, lá cây xao động phát ra âm thanh xào xạc, khiến hai người chỉ cảm thấy da đầu tê dại, dưới chân như nhũn ra. Trong bóng đêm thăm thẳm như vậy, chỉ có một ngọn đèn cung đình leo lắt tản ra ánh sáng yếu ớt. Thường Hy sợ nhất là đi ban đêm, vì vậy hai chân càng tăng thêm tốc độ.

Triều Hà theo sát Thường Hy, nàng cũng sợ muốn chết, da gà nổi đầy người, không biết là chồng thêm mấy tầng rồi, sau lưng không khỏi cũng rịn ra một tầng mồ hôi lạnh. Chung quanh không ngừng truyền đến âm thanh phong phú làm cho nàng càng thêm kinh hồn bạt vía.

Bỗng dưng Thường Hy cảm thấy cả người trượt một cái, ngã té về phía trước. Đèn lồng làm bằng lưu ly vốn dĩ rất dễ vỡ. Chỉ nghe một tiếng vang thanh thúy, đèn trong tay lập tức vỡ tan, ánh nến cũng theo đó mà tắt lịm. Tay Thường Hy còn đè lên mảnh vỡ của chiếc đèn, một trận đau đớn kịch liệt truyền đến, không cần nhìn cũng biết, nhất định là đã có vô số mảnh vụn găm vào rồi.

Thường Hy ngay cả có kiên cố kiên cường đi nữa cũng muốn khóc lên, thật là nóc nhà thủng rồi còn gặp mưa suốt đêm, thuyền nan gặp gió ngược. Lúc này lại nghe được Triều Hà hô lớn: “Ngu tử tử, tử làm sao vậy?”

Đèn lồng duy nhất bị vỡ, bây giờ đưa tay ra không nhìn thấy ngón, Triều Hà trong lúc nhất thời cũng không biết Thường Hy đang ở nơi nào cho nên không dám tùy tiện đi lại chỉ sợ đạp trúng phải nàng. Vì vậy thanh âm vừa la lên khi này cũng kèm theo tiếng khóc nức nở.

“Ta không sao, đừng khóc!” Thường Hy đè xuống sợ hãi trong lòng, an ủi Triều Hà, còn mình thì tự cố gắng đứng dậy.

Triều Hà nghe được thanh âm Thường Hy, lần mò tìm theo đến, vừa đúng lúc chộp được cánh tay của nàng, dùng sức đỡ Thường Hy đứng lên, trong lòng lúc này mới thoáng an định, lại gấp gáp hỏi: “Tỷ có bị thương nơi nào hay không?”

“Đừng động đến mấy thứ kia vội, trước đi Loan Minh cung đã. An nguy của Thái tử còn chưa biết được, chút vết thương nhỏ này tính là cái gì!” Thường Hy vừa cử động mới thấy mắt cá chân có chút hơi đau, nhất định là vừa rồi không cẩn thận ngã đè lên, cũng may là không đau đớn lắm, còn có thể đi được. Dưới sự nâng đỡ của Triều Hà, hai người chậm chạp hướng Loan Minh cung đi tới.

Mỗi một bước đi, lúc này mắt cá chân của Thường Hy mới truyền đến từng trận đau đớn. Nàng cũng không dám lên tiếng, chỉ sợ Triều Hà biết được nàng bị thương thì không tiếp tục đi nữa. Một đường cuối cùng

cũng đến được Loan Minh cung, quả nhiên như Thường Hy dự đoán, tiểu thái giám gác cửa vênh vác, đắc ý nói: “Hoàng thượng đã nghỉ ngơi, Ngu thượng nghi nếu như có chuyện thì xin ngày mai hãy trở lại.”

Thường Hy rõ ràng nghe được bên trong mơ hồ có tiếng nhạc trúc truyền đến, biết tiểu thái giám này cố ý không cho các nàng đi vào. Thường Hy lạnh lùng nói: “Ta có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với Hoàng thượng, công công muốn rắp tâm ngăn cản sao? Nếu như làm lỡ đại sự, đến lúc đó Hoàng thượng nổi giận, công công chẳng nhẽ lại muốn mất đầu sao?”

“Nơi này là Loan Minh cung cũng không phải là Đông cung, không phải là nơi Ngu thượng nghi có thể cáo mượn oai hùm. Hoàng thượng đã ngủ!” Tiểu thái giám kia nói xong liền lập tức bịch một tiếng đóng chặt cửa trước mặt Thường Hy.

Cả người Thường Hy run lên. Triều Hà đỡ lấy nàng, nhìn búi tóc toán loạn của nàng, còn có y phục dính bụi đất, ống tay áo còn mơ hồ hiện ra vết máu, cắn răng nói: “Để nô tỳ đi gõ cửa!”

Triều Hà vừa nói liền dùng sức tiến lên gõ cửa, nhưng là dù cho có gõ thế nào cũng không có người đến mở cửa. Triều Hà chỉ cảm thấy đến tay cũng mất cảm giác, nhưng lại vẫn không dám dừng lại.

Rốt cuộc cửa cũng được mở ra, bên trong xông ra một vị ma ma cao to tráng kiện, tay cầm một khúc gỗ lớn, trừng mắt oán giận nói: “Nếu như còn quấy rầy thanh tịnh của Hoàng thượng, ta giáng cho ngươi một gậy chết tươi cũng không quá đáng!”

Triều Hà mặc dù trong lòng có chút sợ nhưng là vẫn như cũ nói: “Ngu thượng nghi có chuyện quan trọng muốn cầu kiến Hoàng thượng. Coi như Hoàng thượng đi ngủ rồi cũng xin bẩm báo lại một tiếng. Chỉ cần bẩm báo một tiếng thôi ma ma cũng không chịu sao?”

Vị ma ma kia châm chọc nói: “Triều Hà, ngươi cũng là từ Loan Minh cung mà ra, chẳng lẽ không biết được thói quen của Mị phi sao? Ngươi muốn tìm đường chết thì cũng đừng liên lụy đến chúng ta. Huống chi nơi này cũng không phải là Đông cung, các người muốn giường oai thì trở về một mẫu đất ba phân của các người mà giường oai đi, nếu không, cẩn thận gây gộc của ta không có mắt đâu!”

“Ngươi... Ngươi đừng khi dễ người quá đáng, chúng ta đều là nô tỳ, người nào không biết được nơi này mờ ám? Chẳng qua chỉ là một tiếng thông bẩm, nếu như Hoàng thượng không chịu gặp chúng ta cũng không dây dưa. Nhưng là ngươi một tiếng cũng không chịu, thực muốn làm khó dễ sao?” Triều Hà tức giận đến cả người phát run, há miệng nhìn ma ma kia nói: “Các người nói Hoàng thượng đã ngủ, nhưng là ta rõ ràng nghe được thanh âm ca hát truyền đến, người lừa gạt quỷ đầu? Nếu còn không tránh ra ta liền xông vào!”

“Ngươi dám?” Ma ma kia cầm cây côn xông lên trước mặt, nghe được thanh âm của nàng ta thì bên trong lập tức xông ra vài tên thái giám, khí thế hung hăng nhìn hai người Thường Hy, thần sắc vô cùng dữ tợn.

Thường Hy đưa tay kéo lại Triều Hà, khập khiễng tiến lên phía trước, lướt nhìn mọi người. Ánh mắt này, lạnh như băng lăm lăm, sắc bén tựa dao. Mọi người trong lúc nhất thời thể nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt nàng. Thường Hy nhìn thấy bọn họ cúi đầu, thế này mới lên tiếng nói: “Nếu không có chuyện tình khẩn cấp đêm hôm ai dám đến quấy rầy giấc ngủ của Hoàng thượng? Các người nếu còn dám ngăn trở, ta nhất định sẽ bẩm báo Hoàng thượng trừng phạt thật nặng các người!”

“Giọng điệu của Ngu thượng nghi thật lớn!” Lúc này quần sự ma ma của Loan Minh cung từ từ đi ra, khoe miệng mang theo châm chọc, nhìn Thường Hy, lại nhìn mọi người nói: “Mị phi nương nương ghét nhất người khác quấy rầy ngài cùng Hoàng thượng cùng một chỗ. Tính khí nương nương ta không nói chắc các người cũng hiểu, nếu để cho những người không phận sự đi vào, ngày mai các người liền lãnh cái chết đi!”

Nghe lời nói của quần sự ma ma, những người kia liền tiến lên phía trước một bước, nhìn Thường Hy và Triều Hà. Ma ma lúc đầu cầm gậy nói: “Ngu thượng nghi nếu như còn không đi thì chúng ta đành thất lễ!”

Triều Hà đỡ Thường Hy, giận không thể nuốt nói: “Các người dám? Ngu thượng nghi là do chính Hoàng thượng thân phong, nữ quan tam phẩm. Nếu động vào Ngu thượng nghi, các người còn muốn mạng không?”

“Mị phi nương nương quan trọng hay là một cung tỳ đệ tiện quan trọng? Còn không đánh đuổi ra ngoài cho ta?!” Quần sự ma ma kia lạnh lùng nhìn Thường Hy, hướng đám nô tài trong Loan Minh cung quát.

238. Chương 242

“Để ta xem các người ai dám?” Thường Hy quét mắt nhìn mọi người một cái, lại nhìn quần sự ma ma kia nói: “Người một quần sự ma ma cũng chẳng qua chỉ là từ ngữ phẩm, nhìn thấy bản thượng nghi còn không hành lễ?”

Quần sự ma ma kia sững sốt, không nghĩ tới Thường Hy lại đột nhiên nói như vậy, chỉ là rất nhanh liền phản ứng kịp, cười lạnh nói: “Ngu thượng nghi cũng chỉ là thượng nghi Đông cung, không phải là thượng nghi của Loạn Minh cung. Nếu như muốn ra uy thì sợ là tìm nhầm địa phương rồi.”

Giờ khắc này Thường Hy tuyệt đối không thể lùi về phía sau. Tiêu Vân Trắc còn chưa biết an nguy, nếu như nàng lui bước thì hậu quả thật khó lường, cho nên dù có phải liều mạng cũng phải xông vào. Vì vậy nàng nhìn ma ma kia nói: “Loan Minh cung chỉ sợ là còn chưa có tư cách bổ sung thêm chức vị thượng nghi này. Thái tử gia là thái tử một nước, Hoàng thượng vô cùng coi trọng, lúc này mới cực kỳ gia ân mà ban tặng chức thượng nghi cho Đông cung. Người đối với ta bất kính, thì cũng có nghĩa là coi rẻ hoàng uy. Coi rẻ hoàng uy là tội danh gì không cần ta nói, quần sự ma ma cũng hiểu được chứ?”

Quần sự ma ma kia nghe vậy, ngay sau đó cười nói: “Ngu thượng nghi quả nhiên giỏi tài ăn nói. Nhưng mà hôm nay người muốn vào Loan Minh cung e rằng khó như lên trời. Mị phi nương nương không thích người ngoài quấy rầy, mời người trở về đi!” Quần sự ma ma này ngược lại là người rất thông minh, nói mấy lời sắc bén rồi lại thêm thất dầu muối tỏ ra bộ dáng vô lại, thật là khiến người ta phải đau đầu đối phó.

Thường Hy tiến lên một bước, người phía trước lập tức đề phòng khẩn trương giống như lâm đại địch, chỉ sợ Thường Hy sẽ làm ra chuyện tình gì ngoài dự đoán của mọi người.

“Trừ phi các người có can đảm đánh chết ta, nếu không hôm nay ta thật đúng là muốn xông vào một lần rồi!” Vừa nói Thường Hy vừa tiến lên một bước, thần sắc vô cùng ngưng trọng. Triều Hà đỡ nàng cũng tiến lên một bước, trong mắt không có chút sợ hãi nào. Nàng vốn có thù oán với Mị phi, lúc này cũng không sợ cái gì.

Quần sự ma ma kia thần sắc biến đổi, quả thật là không dám đánh chết Thường Hy, chỉ đành phải cẩn thận nói: “Tất cả đóng cửa lại. Ngu thượng nghi không nên gây khó dễ cho những người làm nô tài như chúng ta, để cho chúng ta một con đường sống mới đúng!”

Cứng rắn không được lại dùng mềm mỏng, quần sự ma ma này thật là cực phẩm.

“Các người không cho ta đường sống thì ta thế nào cho các người được đường sống? Đều làm nô tài, các người làm khó ta thì ta cũng không thể không làm khó các người, rốt cục là có mở hay không?” Thường Hy lại tiến lên một bước nữa.

Người của Loan Minh cung vây tầng tầng trước cửa. Lòng mày Thường Hy nhíu lại thật chặt, muốn xông vào đi nữa cũng không thể địch lại được nhiều người thế này. Nàng vừa mới tiến thêm bước nữa thì ma ma cầm gậy lập tức dùng cây côn gỗ kia ngăn lại. Thường Hy và Triều Hà không kịp đề phòng liền ngay lập tức bị đẩy trở về, lui về phía sau vài bước. Ngay vừa lui, vết thương ở mắt cá chân lại đau đớn lợi hại hơn, đến nỗi ngay cả mồ hôi lạnh cũng chảy ra.

Thừa dịp bọn họ lui lại phía sau, vị quần sự ma ma kia cư nhiên lệnh cho đám thái giám nhanh chóng lùi vào trong, đóng lại cửa lớn. Triều Hà tức giận dậm chân, khuôn mặt của Thường Hy xanh mét. Mị phi lúc này cuốn lấy Hoàng thượng, chẳng lẽ bọn người ám sát Thái tử gia có quan hệ cùng Mị phi sao? Nếu không thì những việc này xảy ra thật trùng hợp! Mị phi trở lại vị trí cũ, ngày đầu tiên sau khi các Hoàng tử xuất cung, Tiêu Vân Trắc lại xảy ra chuyện lớn, Mị phi ở nơi này sống chết bám lấy Hoàng thượng, nghĩ thế nào cũng khiến người ta sinh nghi.

Sát cơ trong mắt Thường Hy bất chợt lóe lên, nhìn Triều Hà nói: “Đi nhặt chút nhánh cây khô héo, càng nhiều càng tốt, nhanh lên!”

Triều Hà cũng không hỏi tại sao liền xoay người rời đi. Thường Hy nhìn đèn cung đình bát giác treo trước cửa Loan Minh cung, hai tròng mắt lạnh như băng hiện ra một tia quyết tuyệt. Nàng khập khiễng bước lên bậc thang, đưa tay lấy xuống một chiếc đèn cung đình, bên trong là một chén nhỏ cỡ ly rượu đựng sấp dề vừa thay mới, chỉ đốt hết có chút xiu. Khóe miệng Thường Hy liền lộ ra một nụ cười.

Chỉ trong chốc lát sau, Triều Hà liền ôm tới một bó củi khô lớn, nhìn Thường Hy hỏi: “Để chỗ nào hả Ngu tỷ tỷ?”

“Cửa.” Thường Hy nhìn hai cánh cửa sơn đỏ khoét móc khóa bằng vàng đầy khí khái của Loan Minh cung mà lạnh lùng nói. “Những thứ này còn không? Bấy nhiêu đây quá ít, bọn họ chỉ đợi một thùng nước là dập tắt!”

“Có, muội ở trong vườn lấy tới. Bên kia còn rất nhiều, có thể là do cung nữ quét dọn lười biếng không có dọn dẹp đi đấy!” Triều Hà cười nói, lại xoay người tiếp tục đi.

Chạy tới chạy lui bốn năm chuyển, Thường Hy dựa vách tường nhìn đồng củi khô cao hơn đầu người, lại quay sang nhìn Triều Hà nói: “Đem toàn bộ đèn cung đình lấy xuống, đổ dập dề bên trong lên đồng củi này!”

Triều Hà bây giờ mới biết là Thường Hy muốn đốt cửa, giật cả mình, nhưng là vẫn khê cần rằng đi gỡ xuống đèn cung đình. Đầu mùa đông, những thứ củi này có chút khó đốt nhưng lại có sấp dề làm chất dẫn thì không vấn đề gì. Sáu chiếc cốc đựng sấp dề ngay lập tức được đổ lên đám củi khô, cộng thêm một mối lửa nhỏ, lửa liền bén rề cháy hừng hực. Chỉ trong một hồi công phu, cửa cung đã bị đốt, khói đen mù mịt dày đặc bay lên, sắc đến nỗi khiến Thường Hy và Triều Hà lui lại vài bước.

Rất nhanh sau đó, cửa lớn của Loan Minh cung đã bị mở ra. Tiếng la lớn, tiếng kinh hô, tiếng chửi rủa hỗn loạn thành một mảnh, thỉnh thoảng còn có người hô to cứu hỏa. Loan Minh cung gà bay chó sủa. Thường Hy lạnh lùng nhìn một màn này, nàng không tin Hoàng thượng còn có thể không nghe được động tĩnh gì. Nếu còn không nghe được, nàng sẽ tiếp tục đốt thêm lần nữa.

Rốt cục lửa được dập tắt, Thường Hy thấy Minh tông tức giận đằng đặng đi ra, trông thấy một thân nhếch nhác của Thường Hy liền cả kinh, há miệng hỏi: “Ngu Thường Hy, làm sao ngươi lại ra bộ dáng này?”

Nghe được Minh tông cư nhiên không có trước chất vấn nàng tại sao lại phóng hỏa, ngược lại quan tâm hỏi nàng tại sao lại chột vật như vậy, Thường Hy không biết tại sao lại cảm thấy mình giống như hải tử nhận hết uất ức, nghẹn ngào, gian nan quỳ xuống, đang muốn mở miệng thì Mị phi lại giành nói trước: “Ngu thượng nghi, ngươi to gan lớn mật, cư nhiên phóng hỏa trong cung, ngươi có biết mình phạm tội gì không?”

Nói tới chỗ này, Mị phi quay đầu nhìn Minh tông khóc lóc, kể lể: “Hoàng thượng, người nhìn xem, thần thiếp đã sớm nói Ngu thượng nghi to gan lớn mật, miệt thị vương pháp, không bỏ thần thiếp vào trong mắt. Hôm nay lại cư nhiên đến đây khi dễ thần thiếp, hỏa thiêu Loan Minh cung. Hoàng thượng, người nên làm chủ cho thần thiếp a!”

Minh tông nhìn Thường Hy một cái, lại nhìn Thường Hy hỏi: “Ngu Thường Hy, ngươi vì sao lại phóng hỏa?”

Thường Hy khê liếc mắt nhìn Mị phi, nói: “Nô tỳ nếu như không phóng hỏa đốt cửa Loan Minh cung thì làm sao có thể gặp được Hoàng thượng? Nếu không gặp được Hoàng thượng, mạng của Thái tử gia chỉ sợ không giữ được. Hoàng thượng, Thái tử gia bị ám sát, hiện tại đang bị vây hãm trong thạch trận dưới chân núi hoang, kính xin Hoàng thượng lập tức đem binh đi cứu Thái tử gia!”

Minh tông kinh hãi, nhìn Thường Hy hỏi: “Ngươi nói cái gì?”

Thường Hy đem chuyện mình nghe được hết thảy đơn giản nói lại một lần, lại nhìn Minh tông nói: “Hoàng thượng, chuyện tình đêm nay cực kỳ cổ quái, bất kể là trong cung hay ở ngoài cung. Đợi Thái tử gia bình an trở về, kính xin Hoàng thượng đem chuyện này cẩn thận điều tra lại một lần.” Thường Hy nói xong liền quét mắt nhìn qua Mị phi đang có chút khiếp sợ, trong lòng nhất thời dâng lên một mặt hồ nghi. Mị phi kinh ngạc như thế, đến tột cùng là có liên quan đến chuyện này hay không?

239. Chương 243

Minh tông đương nhiên nghe hiểu được lời Thường Hy nói, ánh mắt sắc bén đảo qua, lập tức quát lên: “Người đâu?”

“Nô tài ở đây!” Vạn Thịnh lập tức quỳ xuống trả lời.

“Truyền chỉ, điều năm trăm ngự lâm quân ra ngoài cung đợi lệnh. Truyền ngự giá, trăm muốn tự mình thân chinh!”

“Hoàng thượng!” Thường Hy, Mị phi cùng với Vạn Thịnh trăm miệng một lời hô, nếu như để Hoàng thượng ngự giá thân chinh thì quả thực là một chuyện phiền phức.

Thường Hy cũng không thể chờ lâu hơn được nữa, nàng đang canh cánh trong lòng an nguy của Tiêu Vân Trác, vì vậy cũng không kịp nghĩ nhiều, hé miệng nói: “Hoàng thượng, vạn vạn không thể!”

Đầu lông mày Minh tông nhướn lên, không vui hỏi: “Tại sao?”

“Lão nhân gia ngài muốn đi đương nhiên là chuyện tốt, nói rõ ngài có bao nhiêu quan tâm đến an nguy của Thái tử, phụ tử tình thâm đủ để cảm động vạn dân trong thiên hạ. Nhưng là Hoàng thượng xuất hành sẽ có nhiều nghi thức hạn chế, trận thế trùng trùng, chỉ sợ đến khi ngài xuất hành được thì trời cũng sắp sáng, đến lúc đó còn cứu cái gì à?” Thường Hy đến lúc này đã có chút không lựa lời mà nói rồi. Nàng đang rất gấp gáp a, này giờ lãng phí quá nhiều thời gian rồi, nếu còn tiếp tục kéo dài như vậy, nàng thật sự sợ... Sợ Tiêu Vân Trác chống đỡ không nổi...

“Ngủ Thường Hy, lớn mật, người có biết người phạm vào tội lớn gì không?” Mị phi nhân cơ hội nói.

Thường Hy thản nhiên nhìn Mị phi nói: “Nương nương không cần lo lắng, nô tỳ đâu chỉ có một tội này. Đợi nô tỳ cứu được Thái tử gia sẽ tự mình đến chỗ Hoàng thượng nhận tội!”

Mị phi châm chọc nhìn Thường Hy, cười lạnh nói: “Người chỉ là một cung tỳ nhỏ nhỏ lại dám cuồng ngôn nói muốn cứu Thái tử? Thật là trò cười lớn nhất thiên hạ!”

Thường Hy cũng không thêm để ý đến Mị phi, nhìn Minh tông nói: “Hoàng thượng, dưới chân núi hoang kia có một thạch trận, thời điểm cha nô tỳ nhận được mảnh đất ấy thì đã có rồi. Lúc nhỏ nô tỳ từng đi vào một thạch trận, bị vây khốn không ra được, là Vô Thiện đại sư đi qua đem nô tỳ cứu ra ngoài. Sau nô tỳ lại cảm thấy có hứng thú đối với mấy khối đá này, cảm thấy chúng không có gì đặc biệt tại sao lại sắp xếp một lát mà lại khiến người ta lạc đường đây? Vì vậy phụ thân nô tỳ liền cầu xin Vô Thiện đại sư dạy cho nô tỳ ngũ hành bát quái. Nô tỳ hiểu được không nhiều lắm, học thức cũng cạn, nhưng là vẫn có nhiều khả năng phá được thạch trận dưới chân núi hoang kia. Xin Hoàng thượng để nô tỳ đưa người đi cứu Thái tử gia, cầu xin Hoàng thượng ân chuẩn!”

Nói tới chỗ này, Thường Hy cơ hồ muốn nghẹn ngào: “Hoàng thượng, sát thủ nếu có thể biết được chính xác hành tung của Thái tử, vậy bọn họ liền nhất định biết được dưới chân núi hoang có thạch trận. Nếu như trong số bọn họ có cao thủ phá trận thì Thái tử gia sẽ nguy hiểm vạn phần. Chúng ta không thể đợi thêm được nữa, Hoàng thượng!”

Thần sắc Minh tông từ từ ngưng trọng, ánh mắt nhìn Thường Hy cũng cực kỳ phức tạp, cuối cùng rốt cục nói: “Được, trăm không đi, trăm liền giao an nguy của Thái tử cho người. Ngự lâm quân giao cho người chỉ huy, mau đi đi!”

Thường Hy lại không chịu, quỳ trên mặt đất nói: “Hoàng thượng, ngự lâm quân không hiểu trận pháp, ngay cả khi võ công cao cường nhưng nếu như trong quân địch có cao thủ bày trận, chúng ta lọt vào thì thật chẳng khác nào đá chìm đáy bể không có tác dụng. Nô tỳ khẩn cầu Hoàng thượng ột đội quân biết hành binh bố trận đi cứu viện, có nô tỳ ở một bên hiệp trợ là đủ. Nô tỳ không hiểu được hành binh bố trận, chẳng qua chỉ biết một chút ngũ hành bát quái, nhưng là nô tỳ nghĩ binh lính trên sa trường hẳn sẽ tốt hơn, bọn họ có thể nhanh chóng học được bố trận, kết thành đội ngũ.”

Thường Hy sớm biết người phù hợp nhận lệnh này chỉ có tướng quân Lệ Trung Dũng. Những tướng quân khác cũng có, nhưng là tình thông bày trận chỉ có hắn, cho nên dám khẳng định Hoàng thượng sẽ lựa chọn hắn trong đám người đông đảo có thể chọn kia. Hơn nữa, thứ nhất Thường Hy không muốn làm quá náo động, một nữ tử làm náo động quá sẽ bị người khác ghen ghét. Thứ hai, Tiêu Vân Trác vốn cùng Lệ Trung Dũng qua lại rất thân thiết, chẳng qua là chưa từng công khai. Lần này Lệ Trung Dũng nếu như cứu Thái tử một mạng, về sau Tiêu Vân Trác nếu như có đến chỗ hắn thì người khác cũng không thể dị nghị gì. Xét thấy hai phương diện này, Thường Hy cảm thấy Lệ Trung Dũng là phù hợp nhất.

Mị phi vẫn chưa nghe ra ý tứ trong lời nói của Thường Hy, nhưng là Minh tông lại hiểu được chín phần, híp

mắt quan sát Thường Hy một cái, quay đầu nhìn Vạn Thịnh nói: “Lập tức cầm kim bài truyền Lê Trung Dũng đến, bảo hắn dẫn binh chờ ở ngoài thành, đợi Ngu Thường Hy đến liền nhanh chóng dẫn quân đi cứu Thái tử!”

Minh tông quả nhiên chọn Lê Trung Dũng, Thường Hy thở phào nhẹ nhõm một cái trong lòng, lên tiếng tạ ơn, lúc này mới khép khiêng đi ra ngoài.

“Chân của người làm sao vậy?” Minh tông cau mày hỏi.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, là nô tỳ không cẩn thận vấp ngã ở ngự hoa viên, làm vỡ đèn cung đình rồi bị trật chân một chút. Không có gì đáng ngại, không quan trọng bằng chính sự!” Thường Hy cúi đầu nói, nghe được lời hỏi han ân cần như vậy, hốc mắt không khỏi chua xót, để cho lòng nàng lạnh như băng có chút ấm lại.

“Vạn Thịnh, truyền thái y đi theo Ngu Thường Hy xuất cung, ở trên đường chẩn vết thương cho nàng. Lại truyền thêm kiệu mềm đưa Ngu Thường Hy ra khỏi cung, cứ khép khiêng như vậy thì đến bao giờ mới tới nơi?”

“Dạ, nô tài lập tức đi ngay!” Vạn Thịnh không ngừng đáp ứng, trong lòng thầm than một tiếng, Hoàng thượng đối với Ngu Thường Hy này đúng là không phải tốt bình thường, ngay cả ba vị công chúa đã xuất giá chỉ sợ cũng không có được che chở như vậy đâu. Hắn không dám trì hoãn, lập đi truyền chỉ.

Chỉ trong chốc lát, kiệu mềm đã tới, bên cạnh còn có vị thái y đầu đầy mồ hôi chạy theo. Đoàn người hành lễ với Minh tông rồi nhanh chóng rời đi. Nhìn đám đông biến mất trong màn đêm, Mị phi hận đến cắn răng nghiến lợi. Nàng cũng không hiểu được tại sao Hoàng thượng lại đối với Ngu Thường Hy so với những người khác có bất đồng lớn như vậy. Nơi nào giống như một cung tỳ, ân cần hỏi han chỉ sợ công chúa cũng không được như thế!

“Hoàng thượng, thần thiếp phục vụ ngài nghỉ ngơi thôi!” Mị phi nhìn Minh tông cười nói, rất lâu rồi nàng mới được thị tẩm, cũng không thể bỏ lỡ cơ hội.

Minh tông nhìn Mị phi, ánh mắt từ từ sắc bén, thản nhiên nói: “Nàng tự mình nghỉ ngơi đi, trẫm còn có việc!”

Nhìn bóng lưng Minh tông đi mất, Mị phi tức giận điên người, càng không ngừng mắng chửi Thường Hy. Một buổi tối vô cùng tốt đẹp bị nàng ta phá hư, sớm muộn gì cũng có ngày nàng trả mối thù này!

Ra đến bên ngoài cung lập tức đổi sang xe. Thái y băng bó vết thương trên tay Thường Hy, lại chăm cứu chân của nàng, đợi vừa xong tất cả thì cũng đúng thời gian hội hợp chung một chỗ với Lê Trung Dũng. Thường Hy muốn mời Lê Trung Dũng lên xe ngựa, thừa dịp thời gian đi đường mà thương nghị đối sách. Thái y kia ngược lại rất thức thời, băng bó xong liền chuyển ra ngồi trên lưng một con ngựa khác đợi lệnh.

240. Chương 244

Cảnh tượng khi đến núi hoang khiến Thường Hy và Lê Trung Dũng kinh hãi một phen. Chỉ thấy trên mặt đất khắp nơi đều là thi thể của hắc y nhân, bên cạnh đó cũng có không ít thi thể hộ vệ của Tiêu Vân Trác, dưới ánh đuốc chiếu rọi hừng hực lại càng thêm kinh khủng. Thường Hy bị không khí tràn ngập mùi máu tươi kinh tởm làm cho nôn khan một hồi, sắc mặt càng trở nên tái nhợt. Bọn họ tìm khắp xung quanh nhưng không phát hiện được tung tích của Tiêu Vân Trác, ngoại trừ những thi thể nằm im lìm này ra thì chỉ một hơi thở cũng không tìm thấy.

Lê Trung Dũng mang theo đại đội nhân mã bắt đầu lục soát ngọn núi. Thường Hy khàn giọng kêu tên Tiêu Vân Trác, ngay cả hang đá sâu dưới kia nàng cũng tự mình tìm qua nhưng là một chút bóng dáng cũng không có. Thường Hy không biết có chuyện gì xảy ra, trừ dấu vết đánh nhau kịch liệt thì một chút vết tích của Tiêu Vân Trác cũng không tìm thấy.

Thạch trận không có dấu hiệu bị phá hư, như vậy có thể suy đoán trong quân địch có cao thủ giải trận nên không cần phá mà vẫn có thể đi vào. Thứ hai, sau khi Tiêu Vân Trác ra khỏi thạch trận, tất cả đá ở đây đều sụp xuống, đem thạch trận hoàn toàn biến đổi, hỗn loạn thành một mảnh.

Thường Hy ngồi xổm trên mặt đất, âm thầm khóc, nàng đúng là vẫn tới chậm sao? Tiêu Vân Trác, nếu chàng bị bắt đi thì cũng nên cho ta một chút đầu mối mới đúng, ta mặc dù không tính là thông minh tuyệt đỉnh nhưng ít nhất vẫn có thể căn cứ vào đầu mối mà đi tìm chàng... Chàng rốt cục đang ở nơi nào a?!!

Qua hồi lâu, Thường Hy chậm rãi đứng dậy. Nàng không thể cứ buông tha như vậy, sống hay chết đều phải có tin chính xác!

Thường Hy vừa mới đứng dậy thì nhìn thấy Lê Trung Dũng từ xa xa chạy tới, đợi đến trước mặt nàng rồi mới lên tiếng: “Tìm qua không có bất kỳ phát hiện gì, trên núi tựa hồ không có dấu vết đánh nhau. Ngụ thượng nghị, cô xem trời sắp sáng, chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Có tiếp tục tìm không?”

“Tìm là nhất định, còn phải mở rộng thêm phạm vi. Lê tướng quân, đằng sau núi hoang này là một con sông, ngài nói có khả năng ở bên đó hay không?” Thường Hy không ôm nhiều hy vọng, con sông này muốn sang thì phải vượt qua núi. Nhưng là mới vừa rồi Lê Trung Dũng đã nói qua trên núi không hề có dấu vết đánh nhau, cho nên bên kia cũng là hy vọng rất nhỏ. Nhưng dù nhỏ đến mấy thì so với không có hy vọng còn tốt hơn.

Lê Trung Dũng làm sao lại không biết điều này, nhưng vẫn nói: “Mặt tướng sẽ phái người qua tìm kiếm, có hay không thì phải nhìn qua mới biết được. Tóm lại chỉ cần còn một tia hy vọng thì không thể bỏ qua.”

Thường Hy gật đầu một cái. Lê Trung Dũng xoay người rồi đi phân phó binh lính, rất nhanh lại quay trở về, nhìn Thường Hy nói: “Vậy chúng ta bây giờ đi đâu tìm?”

Thường Hy cũng không biết, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nói: “Để ta suy nghĩ lại một lát, làm sao lại có thể một chút manh mối cũng không có chứ? Những tử thi kia có thể nhìn ra là ai không? Hoặc là bọn họ do người nào phái tới? Có thể một lúc bỏ ra nhiều sát thủ như vậy nhất định là một tổ chức có mặt mũi chứ?”

“Ta đã tỉ mỉ quan sát, trên người bọn họ không có bất kỳ dấu hiệu gì, trừ một thân áo đen, trên tay cầm binh khí còn lại còn cái gì cũng không có. Có thể thấy được thời điểm tới đây họ đã hoàn toàn chuẩn bị, tuyệt đối không để bại lộ tổ chức!” Lê Trung Dũng cắn răng nói, hắn cảm thấy thật khó giải quyết, trước kia rất ít đụng phải chuyện như thế.

Thường Hy quay đầu nhìn phương xa. Bình minh đang nhú lên, mơ hồ còn có thể nhìn thấy rõ cảnh vật, sương mù thật mỏng bao phủ trên mặt đất. Thường Hy cưỡng bách mình tỉnh táo lại, sửa sang lại suy nghĩ rồi mới lên tiếng: “Không có tin tức cũng là một loại tin tức tốt, ít nhất nói rõ người vẫn còn sống. Còn sống thì chúng ta vẫn còn hy vọng.”

“Lời này là đúng, nhưng một chút đầu mối cũng không có thì chúng ta điều tra thế nào?” Lê Trung Dũng cau mày hỏi.

“Không tìm được kẻ địch thì để cho kẻ địch tự đến tìm chúng ta.” Thường Hy nắm thật chặt hai quả đấm, vết thương vừa băng bó xong lại vỡ toang ra, máu đỏ tươi thấm qua miếng lụa trắng, rơi xuống từng giọt trên mặt đất rồi biến mất vô tung. Trên khuôn mặt Thường Hy lộ ra một mặt kiên định, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng chấp nhận thất bại. Tiêu Vân Trác, nếu chàng biết ta, tin ta, hiểu ta, khi nghe thấy ta truyền ra tin tức này nhất định sẽ biết phải làm gì.

“Để cho kẻ địch đến tìm chúng ta? Có ý tứ gì?” Lê Trung Dũng trong lúc nhất thời còn chưa hiểu được, dù sao hắn cũng chỉ là chém giết ở sa trường, đối với việc thiết kế bố cục tình vi kiểu này có điểm không thông thạo. Mặc dù hắn hiểu được ý tứ trên mặt, nhưng là vẫn không biết phải làm sao.

Thường Hy nhìn Lê Trung Dũng nói: “Rất đơn giản, người muốn ám sát Thái tử gia không phải chỉ là vì một mục đích muốn chiếm lấy ngôi vị Thái tử, rồi từ đó đi lên long ý hay sao? Nhưng là đến tột cùng người nào ra tay còn chưa biết, mấy vị Hoàng tử cũng có thể, nhưng không biết vị nào lại có một lực lượng chống lưng hùng hậu như vậy, có thể triệu tập sát thủ trùng trùng, bày ra mưu kế vô cùng tinh mật. Hơn nữa nhìn tình huống bây giờ rất có thể Thái tử gia đã rơi vào tay của bọn họ, trong đội hình quân địch nhất định là có mưu sĩ trợ trận.”

Nói tới chỗ này Thường Hy dừng lại, sau đó nhìn Lê Trung Dũng nói tiếp: “Mưu sĩ này chẳng những mưu trí cao còn tinh thông kỳ môn độn giáp. Thạch trận kia ta đã biến đổi qua, so với thạch trận cũ thì lợi hại

hơn mấy phần, nhưng là đối phương lại có thể phá giải, có thể thấy được công lực của bọn họ cũng không dưới ta.”

Nghe đến đó Lệ Trung Dũng vẫn không hiểu được Thường Hy đến tốt cùng là muốn làm gì, vì vậy gấp gáp nói: “Ngu thượng nghị, rốt cục cần phải làm gì cô cứ nói thẳng, những thứ cong cong queo queo kia ta nghe cũng không hiểu nổi.”

Thường Hy tươi cười nhưng không khác gì băng giá mùa đông, khẽ mở môi anh đào, sát cơ vội hiện: “Phàm là cao nhân có bản lãnh đều có một sở thích quái dị đó là đặc biệt si mê đối với bất cứ việc gì có tính khiêu chiến. Người phá được thạch trận này nhất định sẽ dương dương đắc ý, lại có chút thất vọng, thứ dễ dàng phá được thì họ coi như không đạt được thành tựu gì. Chỉ cần tìm được cao nhân đó thì sẽ tìm được người đứng đằng sau giật dây, lúc đó nhất định sẽ tìm ra Thái tử.”

Nghe đến đó cuối cùng Lệ Trung Dũng cũng hiểu, gật đầu một cái, nhưng ngay sau đó lại hỏi: “Vậy làm thế nào để tìm được cao nhân kia đây?”

“Rất đơn giản, vẫn không đệ nhất võ không đệ nhị, nếu như xuất hiện một kỳ trận không thể phá giải, ngài thử nói xem người kia có ngứa ngáy tay chân không? Hẳn có muốn thi thố tài năng không? Giống như một người yêu cá cược như mạng, ngài không để cho hắn cá cược không bằng lấy luôn tính mạng của hắn.” Thường Hy thật ra thì cũng rất tự phụ, nếu như có một người bày ra một kỳ trận, nàng cũng sẽ ngứa tay nhột chân mà muốn đến thử sức. Nàng chính là căn cứ vào chính bản thân mình để suy ra những thứ này.

“Lệ tướng quân không lâu nữa phải về biên quan đúng không? Trước đó không bằng mở một cuộc tỷ thí võ nghệ để tuyển binh. Mượn cơ này ngụy trang, người kia nhất định có thể bị dẫn dụ đi ra. Ta sẽ bố trí một kỳ trận, người có thể phá giải tám chín phần mười là người chúng ta cần tìm.” Thường Hy biết việc này không nên chậm trễ, nhất định phải mau chóng tiến hành, nếu không tính mạng của Tiêu Văn Trác sẽ gặp nguy hiểm.

“Cùng lúc đó chúng ta phải tung ra một tin tức rằng Thái tử gia chính là giám khảo cho cuộc tỷ võ lần này.”

Lệ Trung Dũng ngơ ngác nhìn Thường Hy, Thái tử gia còn chưa biết tung tích sao có thể làm giám khảo đây?

241. Chương 245

Thường Hy nhìn Lệ Trung Dũng nói: “Lệ tướng quân, ngài nghĩ xem nếu như chúng ta bày ra việc này, xuất hiện thêm một Thái tử, bên kia liệu có nghi ngờ rằng bọn chúng bắt nhầm người hay không?”

Ánh mắt Lệ Trung Dũng chợt lóe, nhất thời hiểu được, nhìn Thường Hy cười nói: “Ngu thượng nghị thật là thông minh, đây quả thực là một biện pháp tốt để đục nước béo cò.”

Hai người sau khi thương nghị xong liền chia nhau đi. Thường Hy vào cung trực tiếp cầu kiến Hoàng đế, Lệ Trung Dũng nhanh chóng chuẩn bị việc tỷ võ. Không quá thời gian nửa ngày, cả kinh đô đều biết được xuất hiện một kỳ trận không ai có thể phá giải, trong lúc nhất thời thật là náo nhiệt.

Bên này Minh tông sau khi nghe Thường Hy nói xong, thật lâu cũng không thốt ra lời nào, vẻ mặt tái nhợt tựa hồ trong chớp mắt đã già đi mười tuổi. Chỉ có cặp mắt kia là không hề giảm đi sự sắc bén, lúc này đang nhìn thẳng vào Thường Hy, giống như đang muốn xem rõ ràng lời nói của Thường Hy có mấy phần thật giả. Nhưng là tựa hồ cũng không phải như vậy, lại như muốn khẳng định rằng Thường Hy chẳng qua là đang gạt hắn.

Cuối cùng Minh tông thở dài một hơi, thanh âm trầm thấp hỏi: “Thật sự một chút cũng không có manh mối?”

“Dạ, Lệ tướng quân đã lật tung cả núi hoang lên cũng không tìm được Thái tử gia, nô tỳ bất đắc dĩ mới phải đưa ra biện pháp này. Vốn là nô tỳ không muốn quấy rầy Hoàng thượng, nhưng chuyện này động tĩnh lớn như vậy sớm muộn gì Hoàng thượng cũng sẽ biết. Quan trọng nhất là Thái tử gia có thật sự đã trở về hay không, lời của người khác có thể còn khiến bọn họ hoài nghi, nhưng là Hoàng thượng nhất ngôn cửu đỉnh, chỉ cần ngài nói một câu, còn ai dám nghi ngờ? Cho nên nô tỳ khẩn cầu Hoàng thượng ủng hộ, xin ngài ân

chuẩn cho biện pháp lớn mật này của nô tỳ!” Thường Hy trình trọng khẩn cầu, trong thanh âm cũng dẫn theo mấy phần nức nở, nếu như Tiêu Vân Trác thật sự có điểm gì ngoài ý muốn, nàng... Nàng biết phải làm sao bây giờ?

Minh tông thật sự không nghĩ tới Tiêu Vân Trác bị người ta ám sát, tin tức này giống như sét đánh ngang tai. Nhưng hắn là Hoàng đế, hắn không thể để lộ ra suy nghĩ của mình, ngay cả khi trong lòng lo lắng vạn phần cũng không thể biểu hiện ra ngoài. Ý tưởng của Thường Hy rất lớn mật, nhưng lại là phương pháp xử lý nhanh chóng, hiệu quả nhất! Vì vậy hắn gật đầu nói: “Người cứ yên tâm tiến hành đi, có trẫm làm chỗ dựa. Nhất định phải tìm được Thái tử, có nghe hay không?”

“Nô tỳ tạ Hoàng thượng ân điển. Ngộ hoàng vạn tuế!” Thường Hy kích động đến nỗi liên tiếp khấn đầu, chỉ cần Hoàng thượng đáp ứng thì chuyện kia liền dễ làm hơn rồi.

Sau khi Thường Hy rời đi, khuôn mặt Minh tông liền âm trầm, nhìn Vạn Thịnh nói: “Truyền chỉ xuống, khiến mật vệ lập tức truy tìm tung tích Thái tử gia, không cần thiết đem Thái tử phái ra ngoài. Cũng phái người theo dõi việc Thường Hy làm, chỉ cần phát hiện ra người khả nghi liền dẫn đến cho trẫm.”

“Nô tài tuân chỉ, lập tức đi ngay.” Vạn Thịnh vội vã lui ra ngoài.

Minh tông nhìn ngọc tỷ trấn quốc trên bàn mà lặng lẽ ngẩn người, thần sắc lúc sáng lúc tối, ánh mắt vô cùng mờ mịt, tự mình lầm bầm nói: “Vân Ca, hài tử của chúng ta gặp nguy hiểm rồi! Nàng yên tâm, dù cho phải dùng bất cứ biện pháp gì ta cũng sẽ cứu được con. Nàng nói xem bây giờ hắn ta thế nào? Hắn còn sống không?”

Nói tới chỗ này Minh tông tự giấu cười, trên mặt lộ ra mấy phần ảo não, nhìn ngọc tỷ trấn quốc, cắn răng nói: “Còn sống thì thế nào? Chết rồi thì thế nào? Hắn đời này chính là người thất bại, không cho phép nàng thương hại hắn, không cho phép nàng vì hắn rơi lệ. Nếu như hắn dám đả thương Trác nhi, ta nhất định sẽ không giữ lại tính mạng cho hắn, nàng hiểu không?”

242. Chương 246

Thái tử được cứu về thành công, tin tức này chỉ trong một ngày đã nhanh chóng lan truyền khắp cả kinh đô. Lệ Trung Dũng theo lời Thường Hy bày ra một trận đồ ở cửa nam của kinh thành. Kỳ môn trận này cũng không phải là do Thường Hy sáng tạo ra mà là bút tích năm xưa của Vô Thiệt đại sư. Sau khi Vô Thiệt đại sư ẩn lui, hắn cũng đem trận thế mình tâm đắc nhất truyền cho Thường Hy.

Thái tử mặc dù được cứu trở về nhưng lại không có lộ diện, điều này cũng đưa đến nhiều hiểu lầm trong cung. Trong lúc nhất thời sóng gió thay nhau nổi lên, phong vân biến động, tất cả mọi chuyện cũng theo việc Tiêu Vân Trác bị mất tích mà trở nên quỷ dị.

Thường Hy có chút mệt mỏi ngồi trên xích đu trong thư phòng của Tiêu Vân Trác. Cả ngày hôm nay nàng không biết đã phải ứng phó bao nhiêu đoàn người đến thăm Tiêu Vân Trác, thật may là mấy vị vương gia xuất cung rồi, nếu không chỉ sợ màn kịch nháo lộn trước lại phải diễn thêm một lần.

Mạnh Diệp Vũ nhẹ nhàng dựa cửa mà đứng, nhìn Thường Hy đang có chút ngẩn người, chậm rãi đi vào.

Nghe được tiếng bước chân, Thường Hy không khỏi quay đầu nhìn lại, thấy người đến là Mạnh Diệp Vũ, ngẩng đầu hỏi: “Biểu tiểu thư có chuyện gì không? Thái tử gia không có ở đây, có chuyện gì chờ ngài ấy trở lại rồi nói!”

Mạnh Diệp Vũ nhìn Thường Hy, trên mặt có chút phức tạp khó hiểu, ở đối diện Thường Hy nói: “Tôi vẫn cho rằng tôi là người có thể thay biểu ca suy nghĩ, cũng vẫn cho rằng tôi có thể giúp huynh ấy xử lý tốt bất cứ chuyện gì. Nhưng là, tôi sai lầm rồi!”

Thường Hy không hiểu tại sao đột nhiên Mạnh Diệp Vũ lại nói như vậy, nàng bây giờ làm sao còn có thì giờ tranh cãi cùng cô ta, đang muốn hạ lệnh trục khách, Mạnh Diệp Vũ lại nói: “Hôm nay tôi đã gặp qua Hoàng thượng, cũng đã nói rõ với ngài ấy, tôi đây cả đời không muốn vào cung, chỉ muốn làm người bình thường.”

Mấy lời định nói ra của Thường Hy lập tức bị nghẹn trở về, không hiểu tại sao nàng ta lại nói đến chuyện này làm cái gì. Nàng thừa nhận trong lòng có chút vui vẻ, nhưng thời điểm này cũng không nên nói những loại chuyện như thế này.

“Biểu ca cũng chưa được cứu trở về có phải hay không?” Hai mắt Mạnh Điệp Vũ phiếm lệ, chẳng qua là cố nén không để cho nó chảy xuống.

“...” Thường Hy im lặng không nói. Lúc này đối mặt với Mạnh Điệp Vũ, nàng có chút không thể nói dối nổi.

“Vừa mới bắt đầu tôi cũng nghĩ là đã cứu được rồi, không có bất kỳ hoài nghi gì.” Mạnh Điệp Vũ nhẹ giọng nói, thân mình đơn bạc vẫn có chút hơi rung động.

“Vậy cô thế nào mà lại sinh nghi?” Thường Hy khổ sở nói, nữ nhân quá thông minh cũng không phải là chuyện tốt.

“Ngu Thường Hy, người khác có thể nhìn không thấu cô, nhưng tôi lại hiểu rõ, sâu trong mắt cô có thể nhìn ra được đau thương, nhìn ra được cô gấp gáp, nhìn ra cô lúc nào cũng lo lắng. Nếu như biểu ca thật sự đã trở lại, cô mặc dù lãnh đạm nhưng trong mắt sẽ lại có ý cười. Nhưng tôi không nhìn thấy điều đó, vậy nên đoán rằng biểu ca còn chưa có quay về.”

“...” Thường Hy vẫn không nói lời nào, chỉ cúi đầu che lại bi thương của mình. Nàng không có thói quen lộ ra mềm yếu trước mặt nữ nhân khác.

“Tôi biết rõ một chỗ, cô đi tới đó, nhất định sẽ tìm được biểu ca.” Mạnh Điệp Vũ khẽ thở dài một cái, tiện tay rút trâm cài tóc trên đầu ra đưa cho Thường Hy.

243. Chương 247

Thường Hy ngẩng đầu nhìn Mạnh Điệp Vũ, thuận thế liếc mắt sang trâm cài tóc nàng ta vừa rút ra. Trâm này hình dáng rất đặc biệt, gần giống như bông tuyết, bộ dáng rất hiếm thấy.

Thường Hy cau mày, nhìn Mạnh Điệp Vũ hỏi: “Cô đây là có ý tứ gì? Tại sao lại biết Thái tử gia đang ở nơi nào? Còn có cây trâm này dùng để làm gì?”

Cây trâm này cùng với đôi trâm của Vân Thanh không cùng một dạng, điều này khiến Thường Hy hơi yên tâm. Nàng thật sự sợ Mạnh Điệp Vũ này cũng nằm trong mười tám cây trâm hoa kia, nếu thế thì sẽ làm cho nàng tức hộc máu mất!

Đôi mắt của Mạnh Điệp Vũ phủ lên một tầng sương mù, hơi ưu thương nói: “Nguyên nhân tôi không thể nói cho cô, đây là bí mật của tôi, tôi không muốn để cho bất luận kẻ nào biết được. Vốn là tôi không xác định, nhưng khi biết được biểu ca thật sự chưa trở lại thì mới khẳng định rằng chắc chắn huynh ấy đang ở nơi đó. Cô tin cũng được, không tin cũng chẳng sao, tôi không ép buộc. Chỉ là trâm cài tóc này thật ra là một chiếc chìa khóa.” Mạnh Điệp Vũ vừa nói vừa dùng sức đem bông tuyết khẽ xoay vặn, bên trong lập tức liền lộ ra một chiếc chìa khóa bằng đồng xanh.

Mạnh Điệp Vũ nhìn chìa khóa kia nói: “Vật này đã có bao nhiêu năm chưa dùng qua rồi, là gia bảo của Mạnh gia. Trong tay cô có một chiếc, cha tôi có một chiếc. Chìa khóa của cô có khẳng định để lại cho biểu ca, còn cái này là do cha tôi để lại cho tôi.”

Thường Hy càng nghe càng hồ hồ, ngắt ngang lời nàng ta, nói: “Biểu tiểu thư, Thái tử gia mất tích là do một đám hắc y nhân gây ra, cùng Mạnh gia của cô có quan hệ gì?”

Mạnh Điệp Vũ nghe được câu hỏi của Thường Hy, tuyệt không kỳ quái, thuận miệng giải thích: “Biểu ca há có thể dễ dàng để người ta bắt đi? Huynh ấy nhất định là đang ẩn mình ở một nơi nào đó, địa phương huynh ấy có thể đến cũng chỉ có nơi này.”

Đối mặt với khẳng định chắc chắn của Mạnh Điệp Vũ, Thường Hy cũng có chút dao động. Thật ra thì nàng cũng cảm thấy Tiêu Vân Trác không phải là người dễ dàng bị thất thủ rồi bị kẻ khác bắt đi. Huống chi Tiêu Vân Trác cũng không lưu lại bất kỳ dấu mồi nào, nếu quả thật như lời của Mạnh Điệp Vũ thì hẳn là

Tiêu Vân Trác sợ để lại đầu mối sẽ bị người khác truy tìm. Nàng không tìm được hân, kẻ địch tất nhiên cũng không thể tìm được.

Nhưng vấn đề là ở chỗ, trong khi bị bao vây trùng trùng như vậy Tiêu Vân Trác tại sao lại có thể thoát ra được? Mạnh Điệp Vũ tại sao lại chắc chắn như vậy? Cho đến hôm nay, Thường Hy cứ tưởng là mình đã hiểu rất rõ Tiêu Vân Trác rồi, nhưng bây giờ lại phát hiện còn rất nhiều chuyện về Tiêu Vân Trác mà nàng không biết. Mà những chuyện đó Mạnh Điệp Vũ lại biết, trong lòng Thường Hy cảm thấy rất khó chịu, nàng chính là rất để ý Mạnh Điệp Vũ và Tiêu Vân Trác cái kiểu thanh mai trúc mã này.

Nghi vấn này rất quan trọng, nhưng Mạnh Điệp Vũ rõ ràng sẽ không nói, bởi vì nàng ta đã trước một bước ngăn chặn miệng của Thường Hy, nói rõ nguyên nhân không thể tiết lộ, làm cho Thường Hy có muốn hỏi cũng không được.

Thường Hy nhìn Mạnh Điệp Vũ, trong lúc nhất thời không biết có nên tin tưởng lời nàng ta nói hay không, có thể tin tưởng được hay không? Đóa tiểu bạch hoa này thật sự là quỷ kế chồng chất, lại thông minh lanh lợi, thật không thể khiến người ta yên tâm. Mặc dù nàng ta nói đã từ bỏ Tiêu Vân Trác, nhưng tình cảm nói bỏ là có thể bỏ hay sao?

Hiện tại Thường Hy rất nóng lòng muốn tìm được Tiêu Vân Trác, cho nên coi như có một điểm hy vọng nàng cũng sẽ không bỏ qua, ngẩng đầu nhìn Mạnh Điệp Vũ nói: “Được, nếu Thái tử gia thật sự ở nơi đó, lúc trở lại tôi nhất định sẽ cảm ơn cô.”

“Cô không cần phải cảm ơn tôi, tôi cũng chỉ hy vọng biểu ca được bình an.” Mạnh Điệp Vũ nói tới chỗ này, khẽ thở dài rồi lại tiếp tục: “Ngày mai tôi ra khỏi cung rồi, thời điểm cô trở lại tôi cũng đã ở Mạnh phủ, từ đó về sau muốn gặp mặt là vô cùng khó khăn. Tôi từ bỏ biểu ca, cô phải thay tôi chăm sóc huynh ấy. Huynh ấy thích cô như vậy, nếu như cô phụ huynh ấy, tôi sẽ không tha cho cô.”

Thường Hy nhất thời cảm thấy bị nước lạnh dội lên đầu, hừ một tiếng nói: “Cô yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ ân ái ái ái cho đến khi thiên hoang địa lão, để cho cô một chút cơ hội phát tác cũng không có.” Nghe xong lời của Mạnh Điệp Vũ, nghi ngờ trong lòng Thường Hy cũng từ từ phai đi. Có lẽ Mạnh Điệp Vũ thật sự rất thích Tiêu Vân Trác, cho nên tình nguyện lùi bước, chỉ mong Tiêu Vân Trác được bình an. Mạnh Điệp Vũ như vậy khiến người ta không hận nổi.

Sau khi Mạnh Điệp Vũ nói địa chỉ với Thường Hy liền chậm rãi bước ra khỏi Doanh Nguyệt điện, ngẩng đầu nhìn màn đêm như nước. Ánh sáng chói của muôn vàn ngôi sao khiến nàng không khỏi nee nee hai mắt lại, khuôn mặt xinh đẹp treo lên một tầng sầu bi, khóe miệng lạnh như băng nâng lên một tia mỉm cười nhàn nhạt. Mạnh Điệp Vũ nhìn hai ngôi sao sáng chói nhất, trong mắt hiện lên một tia sát cơ, khiến cho khuôn mặt trở thoát cái trở nên ác độc, trong đêm tối lại càng làm cho người ta cảm thấy kinh hãi.

Ngu Thường Hy, đừng trách tôi, là cô không nên xuất hiện!

Xuất hiện, thì phải chết!

Ngày hôm sau trời vừa rạng sáng, Thường Hy sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện trong cung liền cầm lấy cây trâm hình bông tuyết kia cho vào túi, gọi Triều Hà và Văn Thu đến nói: “Hôm nay ta muốn xuất cung một chuyến, không biết khi nào mới trở lại. Nếu đến thời điểm cửa cung đóng lại mà ta vẫn chưa về thì các muội cũng không cần phải lo lắng, chỉ cần đem mọi việc trong Đông cung xử lý bình thường là được.”

Triều Hà và Văn Thu có chút bất an nhìn Thường Hy, nói: “Ngu tỷ tỷ, tỷ muốn làm gì? Tại sao buổi tối lại không về được? Nếu không muội đi theo tỷ được không?”

Thường Hy lắc đầu một cái, nói: “Trong Đông cung nếu như ta đi các muội cũng đi theo, không nói đến có một Văn Thanh địch ta không rõ, chính là các tần phi cũng phải trông chừng. Bên Dương quý nhân không được quá khinh thường, Mị phi cũng phải để ý. Nói không chừng ta sẽ rất nhanh trở lại, trước buổi tối là có thể về đây.”

Triều Hà và Văn Thu chỉ đành phải bất đắc dĩ lắc đầu đồng ý, lúc này Thường Hy mới hướng Minh Tín điện đi tới. Nàng muốn xuất cung nhất định phải có lệnh bài, chỉ có Minh tông mới có thể giúp được điều này. Nàng tin tưởng vì muốn cứu Tiêu Vân Trác, Minh tông chắc chắn sẽ đồng ý.

Quả nhiên Thường Hy rất thuận lợi lấy được lệnh bài xuất cung. Minh tông lo lắng cho an nguy của nàng còn muốn phái thêm một đội ngự lâm quân đi theo bảo vệ, nhưng là Thường Hy cự tuyệt. Nàng sợ động tĩnh quá lớn sẽ gây đến chú ý đến kẻ địch. Nàng một tiểu nữ tử len lén xuất cung, thay đổi một chút trang phục là sẽ không có người chú ý tới. Minh tông thấy lời này cũng đúng cho nên không có cưỡng cầu.

Sau khi Thường Hy ra khỏi cung, ở vườn hoa phía tây, có một người đang vô cùng giận dữ.

Chuyên Tôn Nhạc Đan nhìn chằm chằm Dịch Dương, cả giận nói: “Người tại sao lại không ngăn cản nàng?”

Dịch Dương không nhúc nhích chút nào, thản nhiên nói: “Thuộc hạ cho rằng Ngụ Thường Hy là một kẻ ngang chân, sớm trừ bỏ là điều tốt.”

Chuyên Tôn Nhạc Đan một hồi nổi giận, ho sặc sụa, khuôn mặt trong nháy mắt trở nên đỏ bừng, thân thể càng không ngừng run rẩy.

Dịch Dương vừa trông thấy thể liền cả kinh thất sắc, vội đi lấy thuốc đưa cho Chuyên Tôn Nhạc Đan, la lên: “Thiếu chủ, mau uống thuốc, bệnh này sao có thể kích động như thế?”

Chuyên Tôn Nhạc Đan nhận lấy thuốc nuốt vào, lạnh lùng nhìn Dịch Dương nói: “Nàng đi bao lâu rồi?”

“Một canh giờ rồi.” Dịch Dương chỉ sợ Chuyên Tôn Nhạc Đan lại tái phát, nghiêm chỉnh trả lời.

Chuyên Tôn Nhạc Đan không nói hai lời liền xoay người đuổi theo. Dịch Dương nhìn thấy thế thể cũng vội vàng đi theo chủ tử.

244. Chương 248

Thời điểm Thường Hy xuất cung thì sắc trời cũng hửng sáng hơn, nhưng cả Vân Đô vẫn bị bao phủ trong một tầng sương mù, mê mê mang mang, có chút trong trẻo lạnh lùng, chỉ cần thở nhẹ một hơi là có thể thấy được một làn khói mỏng màu trắng trước mặt mình từ từ tản đi.

Chỗ Mạnh Điệp Vũ chỉ cũng không có xa, ở phía tây hoàng thành, đi qua ba con phố, cách một tòa viện dài. Tiểu viện kia nằm ở cuối một con hẻm nhỏ. Nàng không có thuê xe ngựa, giờ phút này đã đổi một thân nam trang, tóc búi lên thật cao, dùng một cây trâm gỗ cố định lại. Nàng mặc trường bào bằng gấm màu lam, cổ áo kéo lên thật cao che lại việc không có hầu kết, lỗ tai cũng dùng giấy dán màu da người che lại.

Lông mày Thường Hy cũng được sửa chữa qua, dùng bút vẽ thành mày kiếm của nam tử, hơi thô, màu sắc có vẻ đậm, đuôi lông mày sắc bén như dao. Xa xa nhìn lại, thật là một công tử mặt mày tuấn tú, tao nhã a!

Qua một con đường cái, Thường Hy cũng không theo lời Mạnh Điệp Vũ trực tiếp đi thẳng về phía trước, ngược lại rẽ vòng một đường xa. Tránh voi chẳng xấu mặt nào, Thường Hy không phải là phòng bị Mạnh Điệp Vũ mà là sợ đám kẻ xấu kia ngay cả chỗ này cũng tra ra được. Thường Hy không biết chính vì cẩn thận như vậy lại cứu nàng một mạng.

Thêm một lúc lâu nữa, người trên đường từ từ nhiều hơn, người bán hàng rong ven đường cũng dần dần lớn tiếng rao hàng, thanh âm vô cùng hỗn loạn, bánh tiêu, nước đậu xanh, bánh bao... Từng thanh âm một to khỏe, rõ ràng, mùi cơm chín xông vào mũi, thật khiến cho tâm tình của người ta cũng trở nên vui vẻ.

Đi về phía trước một chút là đến tiểu viện mà Mạnh Điệp Vũ nói tới. Thường Hy nhìn sắc trời đã sáng, cũng không dám mạo hiểm đường đột xông vào. Nàng quan sát mấy quán hàng đồ ăn chung quanh, lựa chọn một quán bánh hấp tương đối ít người, đi thẳng tới.

Chủ quán này là một cụ ông, phụ việc cũng là một cụ bà dáng người nhỏ, vừa nhìn liền biết ngay là vợ chồng. Mặc dù quán không phải quá lớn nhưng dọn dẹp lại rất sạch sẽ, mặt bàn lau bóng đến nỗi có thể soi gương. Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, Thường Hy trước quyết định tìm hiểu một chút tin tức rồi mới đi tiếp. Nếu như muốn thăm dò chuyện thì lựa chọn người già so với người trẻ vẫn là độ tin cậy cao hơn. Người già trải qua nhiều chuyện, đối với vùng này cũng hiểu tương đối cận kề, hơn nữa người già thì thường trung hậu, là một phương án không tồi để lựa chọn.

Sau khi Thường Hy ngồi xuống, cụ bà liền đi đến, ý cười đầy mặt nói: “Vị công tử này muốn ăn chút gì? Nơi này của chúng tôi có bánh hấp giòn, xốp, nước đậu xanh thơm thơm. Ăn một miếng bánh hấp, uống một hớp nước đậu xanh, đúng là không còn gì tuyệt hơn rồi!”

Thường Hy còn chưa có ăn nhưng nghe đến như vậy thì nước miếng cũng muốn tứa đi ra. Khuôn mặt tươi cười của cụ bà này thật khiến cho người ta cảm thấy an tâm, vì vậy cười nói: “Bà à, cho cháu hai bánh hấp, một chén nước đậu xanh, hết bao nhiêu tiền ạ?”

“Không nhiều lắm, không nhiều lắm, sáu đồng thôi.” Cụ bà cười nói, xoay người rời đi, một lúc sau đã quay trở lại, trong tay bưng theo một chén nước đậu xanh tỏa khói nghi ngút, tay kia thì bưng một đĩa nhỏ đựng hai chiếc bánh hấp. Chỉ thấy khói trắng nhẹ nhàng bốc lên từ hai chiếc bánh, mùi thơm xông vào mũi, thật khiến người ta động lòng.

Thường Hy đưa tay nhận lấy, rồi móc ra một mẩu bạc vụn, ước chừng khoảng hai văn tiền đưa cho cụ bà. Cụ bà có chút khó xử nói: “Công tử, chúng tôi là nhà buôn bán nhỏ, bạc này đưa thì không có tiền trả lại a!”

Thường Hy sáng khoái cười một tiếng, cố ý dè dặt thanh âm xuống, nói: “Không cần trả lại, chẳng qua là ta có chuyện cần thỉnh giáo cụ, không biết cụ có thời gian nói vài câu cùng ta hay không?”

Cụ bà kia có chút ngại ngần nhận lấy thỏi bạc nhỏ, ngồi xuống phía đối diện với Thường Hy, nói: “Khách quan có điều gì muốn hỏi thì cứ hỏi, bây giờ cũng không bận lắm, đợi lát nữa bận rộn liền không tiếp được.”

Thường Hy cắn một miếng bánh hấp, lại uống một hớp nước đậu xanh, khen: “Thơm giòn ngon miệng, quả nhiên là đồ tốt!”

“Đây cũng không phải là bà già này khoe khoang, hai lão nhân chúng tôi bày bán ở đây cũng đã được mấy thập niên, bánh hấp này nổi tiếng xa gần. Đậu xanh này do ông bạn già nhà tôi tự mình xay nghiền, có bí quyết gia truyền, dĩ nhiên là hương vị khác với những nhà còn lại...” Cụ bà vừa nhắc tới mấy chuyện thế này là lại thao thao bất tuyệt. Thường Hy rất có kiên nhẫn lắng nghe, thỉnh thoảng lại phụ họa theo đôi lời, không khí giữa hai người ngày càng dung hợp.

Từ ăn đến mặc, từ mặc rồi lại nói đến ở, rất tự nhiên đề tài được chuyển đến mấy ngôi nhà. Thường Hy thấp giọng mà nói ra: “Tiểu sinh gần đây nhìn trúng một ngôi nhà, chẳng qua là nơi này hàng năm không người ở, cũng tìm không thấy chủ nhà, không biết lão bà bà có biết nhà kia là của ai hay không?”

“Công tử nói phòng ốc nào, nếu là trong khu vực này thì đúng là lão bà tử này không cái nào không biết cả, nhưng nếu không phải ở đây thì cũng không dám nói.” Cụ bà cười nói, nhìn bát nước đậu xanh của Thường Hy đã thấy đáy liền nhanh chóng đi lấy thêm một bát mới. Thường Hy vội vàng cảm ơn, lúc này mới nói tiếp: “Chính là tiểu viện tận cùng trong ngõ nhỏ trước mặt đó.”

Cụ bà nghe vậy thì thần sắc căng thẳng, hướng chung quanh nhìn một chút, lúc này mới hạ thấp giọng nói: “Ai u, công tử a, cậu cũng đừng có chọn nhà đó, gần đây nháo quỷ đầu rồi, dọa chết người a!”

Thường Hy nghe đến đó thì thân thể cứng đờ, làm ra bộ dáng sợ hãi, nuốt nước bọt nói: “Nháo quỷ? Tại sao lại nói như vậy? Tòa nhà tốt như vậy tại sao lại có quỷ? Bằng hữu của ta thời điểm mấy ngày trước cũng không có nói đến chuyện này a. Sang năm tiểu sinh tham gia thi hội rồi, muốn mua một căn phòng yên tĩnh để tiện học hành, chọn tới chọn lui liền chọn trúng chỗ này, thế nào lại nghe đến nháo quỷ, thật không thấy ai nói a!”

Cụ bà nghe được Thường Hy nói như vậy liền vỗ tay nói: “Thật may là công tử gặp được ta a, nếu không đã uống phí tổn tiền. Nhà ta cũng ở trong cùng ngõ hẻm đó. Gia nhân nhà này đã sớm mang đi, ai, cũng đã từng hiển hách một thời gian, hôm nay lại cảnh còn người mất, thật là suy tàn a...”

Thường Hy âm thầm suy nghĩ trong lòng, Mạnh gia phát đạt cùng với có Hoàng hậu chống lưng thì dĩ nhiên là vô cùng hiển hách. Sau cha mẹ của Mạnh Điệp Vũ lại mất sớm, Hoàng hậu cũng qua đời, còn không phải là bị lụn bại sao? Có thể thấy được lời của cụ bà này nói cũng có điểm thật.

“Mấy năm nay phòng này rất bình thường, thường ngày cũng không có người đến. Nhưng là mấy ngày trước, trong phòng này lúc nửa đêm lại xuất hiện những tiếng động rất kỳ quái. Có người còn nói thỉnh thoảng lại thấy được bóng trắng lượn qua, đem mọi người dọa sợ tới mức nửa đêm cũng không dám ra khỏi cửa.

Chúng ta còn bàn với nhau tìm một đạo sĩ tới đây trừ tà, siêu độ siêu độ, nếu không về sau làm sao có thể sống, nếu như ngày nào cũng tiếp tục như vậy, người nào có thể chịu được? Công tử a, cậu muốn mua nhà hay là tìm chỗ khác đi, tuổi còn trẻ như vậy, cũng không nên trêu chọc những thứ đồ này...”

Thường Hy nghe vậy thì thầm nghĩ, nàng không tin quỷ thần, nhưng những thân ảnh màu trắng kia thì giải thích thế nào đây? Tiêu Vân Trắc nếu đến cũng chỉ có một người, huống chi hẳn vì bảo vệ tính mạng cũng sẽ không lấy những thân ảnh màu trắng kia ra dọa người... Nghĩ tới đây, nhìn cụ bà hỏi: “Bà à, các người thật sự nhìn thấy có thân ảnh màu trắng bay qua?”

Thường Hy tăng thêm âm điệu, cụ bà vội vàng gật đầu, nói: “Đúng là vậy đó? Nếu không phải ma quỷ thì ai mà sợ chứ? Chỉ có quỷ mới có thể bay được nha! Còn không chỉ một lần, chúng ta là thấy được những năm sáu lần. Lão bà ta sống lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên thấy được nháo quỷ âm i như vậy. Thật muốn tìm đạo sĩ siêu độ một phen mới được, nếu không chỗ đó cũng không dám ở nữa, chỉ có thể dọn nhà... Ai muốn rời xa chỗ ở của mình a, thật là làm bậy mà...”

“Phòng ốc này của nhà ai vậy? Cụ bà, vì sao mấy người không tìm chủ nhà đến xem một chút?” Thường Hy muốn chứng thực đến tột cùng có phải là sản nghiệp Mạnh gia hay không, đến lúc này mới nói bóng nói gió.

“Công tử mua nhà chẳng lẽ lại không biết của nhà ai hay sao?” Cụ bà có chút kỳ quái hỏi, nhưng cũng không hoài nghi gì.

“Ta là từ nơi khác đến, nghe bằng hữu nói đến căn nhà này thì cứ tới xem trước một chút, nhưng là bằng hữu của ta cũng không biết nhà này của ai, chỉ biết rằng nhiều năm không có người ở rồi, cho nên lúc này mới thỉnh giáo.”

“Hóa ra là như vậy a. Cũng đúng, nhà này nào chỉ mấy năm không có người ở, chính là vài chục năm không có ai ở rồi!” Nói tới chỗ này cụ bà lại cẩn thận nhìn ra phía ngoài, lúc này mới thấp giọng mà nói ra: “Chủ nhân nhà này chính là Tấn vương của tiền triều!”

Tấn vương? Thường Hy sửng sốt, lập tức hỏi: “Không đúng, cụ không phải nói nhà này chủ nhân ở là người bình thường a? Tấn vương là thiên hoàng quý trụ, làm sao có thể?”

“Cậu cũng không biết, có thời điểm Tấn vương bị giáng làm thứ dân, phòng này chính là nơi ngài ấy ở lúc đó. Người biết chuyện này cũng không nhiều lắm, cũng chỉ có mấy ông già bà già chúng ta còn rõ thôi, mấy năm tiếp theo chỉ sợ cũng không còn ai biết tới nữa rồi!” Cụ bà rất là cảm khái, sắc mặt đầy vẻ tiếc hận.

Thường Hy nghe được tin này thì khiếp sợ không thua gì gặp động đất. Mạnh Điệp Vũ nói tiểu viện này là của nhà nàng ta, thế nhưng cụ bà này lại nói là của Tấn vương. Nhìn bộ dáng cụ bà này thì xem ra không biết lai lịch của nàng, càng sẽ không ác ý lừa gạt nàng, nói như vậy thì người nói láo chính là Mạnh Điệp Vũ rồi. Nhưng là Mạnh Điệp Vũ đến tột cùng tại sao lại muốn lừa gạt nàng? Nàng ta tại sao lại có chìa khóa cửa nhà Tấn vương? Tiêu Vân Trắc rốt cục là có ở trong nhà kia hay không?

Thường Hy trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy sau lưng treo lên một tầng mồ hôi lạnh. Thật may mắn là nàng nhiều lời hỏi một câu, nếu không lại trực tiếp xông vào tiểu viện kia mà nháo “quỷ”, không biết chờ đợi nàng trong đó là cái gì nữa? Mạnh Điệp Vũ... Cô đến tột cùng là muốn làm cái gì?

245. Chương 249

Thường Hy cáo biệt cụ bà rồi chậm rãi đi ra. Mặt trời đã lên thật cao, không khí trong trẻo lạnh lùng buổi sáng dần dần được ấm áp bao phủ. Ánh nắng màu vàng chói lọi chiếu lên người Thường Hy, khiến nàng không khỏi nheo mắt lại mà nhìn. Trong lúc bất chợt Thường Hy cảm thấy cái trán nóng nóng, nhiệt độ kia khiến nàng đau đến nhúm mày, đưa tay lên xoa xoa chỗ như bị lửa thiêu đốt kia. Gần như là ảo giác, Thường Hy thế mà cứ cảm thấy dường như có thứ gì đó xé rách da thịt mình chui lên.

Thường Hy không nhận được cúi đầu, chuyện kì quái gì đang xảy ra? Nhiệt độ trên trán liền giảm xuống, dùng tay sờ lên, những thứ vừa mới nổi lên kia lại biến mất không thấy, vẫn như cũ là da thịt nhẵn bóng. Thường Hy mất hồn trong phút chốc, dường như chuyện mới vừa rồi chỉ là ảo giác, lại ngẩng đầu lên nhìn

mặt trời, lần này cái gì cũng không hề xảy ra, cái trán vẫn lạnh băng như nước. Thường Hy lắc đầu một cái, chẳng lẽ nàng tức giận đến nổi sinh ra ảo giác sao?

Thường Hy thu liễm cảm xúc phiền não trong lòng, chẳng có mục đích mà đi về phía trước. Khi chưa nắm chắc, tiểu viện kia nàng không dám đi vào. Muốn đi vào thì phải tìm người có võ công cao cường đi theo, mà người này nàng phải tin được, người như vậy thật sự là khó tìm. Đột nhiên Thường Hy nghĩ tới Liệt Phong. Đúng vậy, Liệt Phong là người của Tiêu Vân Trác. Tiêu Vân Trác tín nhiệm hẳn như vậy, nàng đương nhiên cũng có thể tín nhiệm hẳn, huống chi chuyện này cũng là vì Tiêu Vân Trác, hẳn không thể không giúp đỡ.

Nghĩ tới đây, Thường Hy còn nhớ rõ Ngũ Hải nói Liệt Phong ở một gian nhà nhỏ bên cạnh Thiên Vệ Sở, từ nơi này vượt qua, đi lên phía trước hai con đường nữa là đến. Thường Hy hạ quyết tâm xoay người hướng ngã ba ngoặt đi. Thường Hy vừa mới rời chân, Chuyên Tôn Nhạc Đan đã điên cuồng phóng ngựa mà đến, theo phía sau là Dịch Dương đuổi sát không buông.

Chuyên Tôn Nhạc Đan không quay đầu nhìn bóng Thường Hy ở ngã ba, mà Thường Hy cũng không để ý đến hai con ngựa đang chạy đến. Trong lòng của nàng chỉ nghĩ đến làm sao nhanh chóng tìm được Liệt Phong, cũng không biết thương thế của Liệt Phong thế nào, vì cứu Tiêu Vân Trác, nghe Trịnh Thuận nói là bị thương không nhẹ. Nghĩ tới đây trong lòng nàng lại lo lắng thêm một tầng.

Chuyên Tôn Nhạc Đan đơn độc cưỡi ngựa đến, ở trước cửa lớn của tiểu viện thì tung mình nhảy xuống, bởi vì vừa cưỡi ngựa quá nhanh khiến cho hắn một hồi ho khan. Dịch Dương lúc này mới tới nơi, vội vàng tiến lên đỡ Chuyên Tôn Nhạc Đan, nhanh chóng toát hết mồ hôi nói: “Thiếu chủ, người làm sao vậy? Tại sao cứ phải vội vàng như vậy?”

Chuyên Tôn Nhạc Đan lắc đầu một cái nói: “Không sao, không chết được.” Giọng điệu bình thản nhàn nhạt, Dịch Dương nghe thấy thì trong lòng nổi lên một hồi khó chịu, cũng không đứng im đó nữa mà tiến lên lấy chìa khóa ra mở cửa đại môn, đợi sau khi Chuyên Tôn Nhạc Đan tiến vào liền dắt ngựa theo. Sau đó hắn lại đi ra ngoài, nhìn con hẻm vẫn như cũ không có người nào, lúc này người dân quanh đây chắc hẳn đã đi bầy quây hàng bán rong rồi cho nên bọn họ mới dám xông vào như vậy.

Chuyên Tôn Nhạc Đan mới vừa bước vào đại môn, trong nhà đã có người bước ra, nhìn thấy hắn không khỏi có chút kinh ngạc, vội vàng hành lễ nói: “Thiếu chủ? Ngài tại sao lại tới đây?” Trong thanh âm mang theo tràn ngập niềm vui. Bọn họ ẩn núp ở đây đã nhiều năm rồi, số lần có thể nhìn thấy Chuyên Tôn Nhạc Đan vô cùng ít ỏi, có chuyện thì thông qua người khác liên lạc, không nghĩ tới đột nhiên thiếu chủ không báo trước mà lại tới.

Chuyên Tôn Nhạc Đan không hề để ý tới, vội hỏi: “Có nữ tử nào tới đây không? Trong sáng nay đó?”

Lúc này trong phòng, mọi người nghe được thanh âm cũng đồng loạt ra ngoài, vừa nhìn thấy người đến là Chuyên Tôn Nhạc Đan cũng hớn hở ra mặt, quỳ xuống hành lễ. Chuyên Tôn Nhạc Đan phất tay một cái, dẫn đầu đoàn người tiến vào phòng. Trong phòng quét dọn vô cùng sạch sẽ, Chuyên Tôn Nhạc Đan ngồi xuống vị trí trên đầu, sau đó nhìn mọi người hỏi lại lần nữa: “Sáng nay có nữ tử nào tới đây không?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đại hán bị hỏi cũng là vô cùng sửng sốt, ngay sau đó lắc đầu một cái nói: “Bẩm thiếu chủ, không có, sáng nay không có một ai tới đây cả.” Mọi người cũng rất kỳ quái tại sao Chuyên Tôn Nhạc Đan lại đi hỏi vấn đề này, nhưng là không dám hỏi tại sao, chỉ đành phải cúi đầu im lặng không lên tiếng.

Chuyên Tôn Nhạc Đan ho nhẹ một tiếng, lấy ra khăn tay trắng lau lau khóe miệng, trong mắt lóe lên một tầng mê hoặc, ngẩng đầu nhìn về phía Dịch Dương. Dịch Dương lắc đầu một cái tỏ vẻ mình cũng không biết. Chuyên Tôn Nhạc Đan nhất thời có chút gấp gáp, chẳng lẽ trên đường xảy ra chuyện gì hay sao?

Dịch Dương vừa nhìn, trong lòng cũng có chút mất hứng, phất tay một cái khiến người trong phòng lui ra, sau đó mới nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan nói: “Thiếu chủ, ngài không thể vì một nữ nhân mà làm hỏng đại sự. Suy nghĩ một chút, chúng ta vì để có được thành công như hôm nay đã bỏ ra bao nhiêu cố gắng, cũng đã hy sinh bao nhiêu mạng người, ngài vì sao lại có thể vì nhỏ mà bỏ lớn đây?”

Chuyên Tôn Nhạc Đan nhìn chằm chằm Dịch Dương, nhìn khuôn mặt nổi giận cùng có đau đớn của Dịch Dương, hẳn hiểu được, hẳn cũng biết, nhưng hắn chính là không có cách nào nhìn Thường Hy bỏ mạng.

Không biết từ lúc nào một nữ nhân hần chỉ muốn lợi dụng lại cơ duyên tiến vào trái tim của hần. Hoặc giả từ lần đầu tiên gặp mặt, hay là lần gặp gỡ trong biển hoa kia, hần thật không biết là lần nào nữa, chẳng qua là bất chợt quay đầu nhìn lại, hình bóng nàng đã in sâu vào tâm khảm của hần mất rồi.

“Dịch Dương, người biết không, Thường Hy là người đầu tiên nở nụ cười đơn thuần với ta, nàng cười tinh khiết như nước, trong lời nói cũng mang theo quan tâm chân thành tha thiết, ánh mắt của nàng luôn là rất chân thực nhìn ta... Đi tới nơi này mười năm rồi, suốt mười năm cô quanh ấy lần đầu tiên có một nữ nhân không chút nào lo lắng mà tin nhiệm ta, quan tâm ta. Ta không muốn nhìn nàng bị thương tâm, không muốn nhìn nàng khổ sở, không muốn để nàng chịu bất kỳ uất ức nào. Nhưng hiện tại ta cũng chỉ là một con tin, ta không thể bảo vệ nàng. Nhưng mà ít nhất ở trong khả năng của ta, nếu người nào có ý định làm hại nàng, ta nhất định sẽ không bỏ qua. Dịch Dương, nếu lần sau người còn lừa gạt ta hợp tác với Mạnh Điệp Vũ làm tổn thương tính mạng của Thường Hy, tất nhiên ta sẽ không giết người, dù sao người đi theo ta cũng đã mười năm rồi, cho nên người cứ trực tiếp mà trở về Minh Khải quốc đi.”

Dịch Dương kinh hãi, tựa hồ không thể tin được Chuyên Tôn Nhạc Đan sẽ nói ra những lời này, càng không nghĩ đến Thường Hy ở trong lòng của thiếu chủ cơ duyên lại quan trọng như vậy. Nhưng càng như vậy, hần lại càng không cho phép Ngu Thường Hy có bất kỳ ảnh hưởng nào đến Chuyên Tôn Nhạc Đan. Hần biết Thường Hy là dạng người nào, hần không thể để cho Chuyên Tôn Nhạc Đan có một chút dao động nào cả. Nhưng hần cũng không muốn để cho thiếu chủ biết được ý nghĩ của mình, chỉ đành phải lên tiếng: “Thuộc hạ hiểu, lần sau sẽ không dám!”

246. Chương 250

Nghe được lời nói của Dịch Dương, Chuyên Tôn Nhạc Đan lúc này mới yên tâm gạt đầu, lại ho khan hai tiếng, đem suy nghĩ chuyển đến trên người của Tiêu Văn Trác, nhìn Dịch Dương hỏi: “Người nói đến tốt cùng là Tiêu Văn Trác đã đi nơi nào? Người hạ thủ là ai đây?”

Dịch Dương lắc đầu một cái nói: “Thuộc hạ cũng không biết. Mạnh Điệp Vũ chắc chắn sẽ không hạ thủ, đó là biểu ca của cô ta, cô ta cũng chưa đến nỗi vô tình như vậy. Nhạc Thanh thì khó nói. Nhạc Thanh là tử địch của chúng ta, thủ hạ của ta không biết đã chết bao nhiêu dưới tay của nàng. Coi như Nhạc Thanh muốn hạ thủ thì vị đứng sau lưng nàng ta cũng vạn vạn không đồng ý, cho nên Nhạc Thanh tuyệt đối sẽ không làm loạn. Tiêu Văn Bác lòng dạ hẹp hòi khó thành đại sự, huông chi cũng không có thể lực lớn như vậy, đoán chừng cũng không phải là hần. Tiêu Văn Dật ngược lại còn có thể, dù sao hần nhiều tuổi nhất, thủ hạ cũng có nền tảng. Về phần Tiêu Văn Triệt... Người này thuộc hạ nhìn không thấu, cho nên khó có thể nói chắc chắn...”

Chuyên Tôn Nhạc Đan cười lạnh một tiếng: “Tiêu Văn Triệt thật đúng là làm người ta đoán không ra. Tiêu Văn Dật có khả năng lớn một chút, nhưng vẫn chưa thể kết luận. Huông chi Tiêu Văn Trác này tâm cơ quá sâu, có đảm lược có mưu kế, thủ hạ cùng tay chân tình báo kéo dài ngàn dặm, nói hần dễ dàng bị người khác bắt đi thật đúng là không thể tin. Nhưng hần lại thật sự mất tích... Tiêu Văn Trác này thật đúng là khiến người ta nhìn không ra...”

Dịch Dương hừ lạnh một tiếng nói: “Tiêu Văn Trác còn chết hay đã sống không ảnh hưởng gì lớn đến chúng ta. Thiếu chủ vẫn nên ít dính vào, tránh cho rước họa vào thân!”

Chuyên Tôn Nhạc Đan gạt đầu một cái, lại nghĩ đến Thường Hy, đột nhiên nói: “Cũng làm khó Thường Hy phải nghĩ ra biện pháp kia, chỉ sợ khiến nàng thất vọng rồi!”

Nói tới chỗ này Dịch Dương không thừa nhận cũng không được, Ngu Thường Hy là nữ nhân thứ hai sau Mạnh Điệp Vũ thật khiến hần phải lau mắt mà nhìn, quả thật có chút bản lãnh. Chỉ là nếu như thật sự tính kỹ thì ban đầu khi Mạnh Điệp Vũ mới tới cũng mấy lần ăn thua thiệt trong tay Thường Hy. Cho đến bây giờ Ngu Thường Hy ít nhất cũng chưa tổn thất cái gì, càng hiếm thấy người nào như vậy. Nếu như nàng ta có thể về phe bọn họ thì tốt.

“Trận địa mà Ngu Thường Hy bày thuộc hạ đã đi nhìn rồi, là kỳ môn trận mà năm đó khi vừa xuất hiện đã gây nên một trận phong vân trên giang hồ. Chẳng lẽ Vô Thiệt đại sư cùng Ngu Thường Hy có gì liên quan hay sao?” Dịch Dương nghĩ đến chuyện này liền mở miệng nói, một đôi mày rậm nhíu chặt, ngẩng đầu nhìn

Chuyên Tôn Nhạc Đan: “Thiếu chủ, chúng ta tần tần khổ khổ đi tìm chân mệnh thiên nữ vẫn chưa có tin tức. Nếu như Ngu Thường Hy cùng Vô Thiện đại sư có quan hệ, chúng ta có thể từ trong miệng nàng ta biết được điều gì đó...”

Chuyên Tôn Nhạc Đan hiển nhiên bị lời này hù dọa làm cho giật mình, nhìn Dịch Dương nói: “Người nói kỳ trận mà Thường Hy bày ra chính là kỳ trận năm đó Vô Thiện đại sư dùng để vây khốn Tấn vương?”

Dịch Dương gật đầu một cái nói: “Chính là nó. Nếu như trên trán của Ngu Thường Hy không có ngũ thải liên hoa, thuộc hạ còn nghĩ nàng ta chính là chân mệnh thiên nữ đâu rồi, chỉ tiếc nàng không phải.”

Chuyên Tôn Nhạc Đan cũng không nghĩ chuyện sẽ phát triển đến mức này, nhìn Dịch Dương nói: “Người nhớ, tin tức này không thể để cho bất luận kẻ nào biết. Mạnh Điệp Vũ có thể không biết kỳ trận, nhưng Nhạc Thanh nhất định sẽ biết, chuyện Tấn vương bị vây khốn năm đó nàng ta có biết một chút!”

“Dù sao cũng chưa tận mắt nhìn qua, chỉ là lời đồn đãi, Nhạc Thanh cũng chưa chắc đã biết kỳ môn trận.”

“Cũng có khả năng này, nhưng cẩn thận vẫn hơn. Năm đó Mạnh Vân Ca khẩn cầu Minh tông thả Tấn vương. Giờ này ngày này, nếu như Nhạc Thanh thật sự làm tổn hại đến Tiêu Vân Trác, không biết Mạnh Vân Ca nếu còn sống sẽ có cảm nhận gì, Minh tông liệu có hối hận chuyện đã nương tay hay không?” Chuyên Tôn Nhạc Đan cười lạnh một tiếng, trong đôi mắt lại dâng lên bi thương nhàn nhạt. Bọn họ mất hứng, chẳng lẽ tại nơi xa đất khách quê người nàng sẽ cao hứng sao?

Dịch Dương thấy được vẻ mặt của Chuyên Tôn Nhạc Đan, trong lòng đau xót nói: “Thiếu chủ, ngài đừng thương tâm, mọi chuyện cũng đã qua, cần gì cứ nắm mãi không buông vậy?”

“Nàng không vui, nàng mỗi thời mỗi khắc đều không vui vẻ, ta hiểu rất rõ. Cũng chỉ vì một nam nhân, người đó có gì tốt?” Cảm xúc của Chuyên Tôn Nhạc Đan tựa hồ có chút không thể khống chế. Đã biểu hiện nhiều năm hắn không muốn nghĩ đến chuyện này, nhưng kèm theo việc Tiêu Vân Trác bị mất tích, những chuyện cũ mốc meo trước đây cứ thế bị lật lên.

“Thiếu chủ, có thể là chúng ta suy nghĩ quá nhiều, mọi chuyện chắc có lẽ không phức tạp như thế!” Dịch Dương khuyên can, thân thể Chuyên Tôn Nhạc Đan vốn đã không tốt, nếu như còn kích động chỉ sợ bệnh cũ lại tái phát.

“Ta dự cảm không sai, Dịch Dương! Ta cảm thấy một vài người đã không còn nhẫn nhịn được nữa, bọn họ không ngừng muốn diệt trừ Tiêu Vân Trác, còn muốn trừ luôn cả ta. Ngay cả khi ta ngàn dặm xa xôi chạy đến Đỉnh Nguyệt quốc vẫn không tránh được. Bọn họ cứ như vậy không muốn ta sống đến thế sao?” Thần sắc Chuyên Tôn Nhạc Đan tái nhợt nói, có một số việc người không để ý cũng không đại biểu cho người khác không để ý.

Dịch Dương im lặng, lời nói của Chuyên Tôn Nhạc Đan hẩn hể, cho nên hắn không cho phép bất luận kẻ nào làm tổn hại đến chủ tử của hắn.

Thường Hy gõ cửa nhà Liệt Phong. Chỉ thấy hắn trên tay cuốn một tảng vải trắng thật dày, một vài chỗ còn có máu rỉ ra. Liệt Phong vừa nhìn thấy Thường Hy, nhất thời kinh hãi, một tay kéo nàng đi vào, lại cẩn thận hướng nhìn bốn phía, sau khi xác định thật sự không có ai mới khép cửa lại. Cài xong chốt khóa, lúc này hắn mới nói: “Ngu thượng nghi, làm sao cô lại ăn mặc thế này? Còn nữa, tại sao lại đến nơi này?”

Thấy Liệt Phong khẩn trương, Thường Hy có chút mệt mỏi nói: “Tôi tới tìm Liệt thị vệ là thật sự có chuyện quan trọng cần giúp một tay. Tôi đã không còn biết tìm ai nữa rồi, chỉ có thể nghĩ đến huynh.”

Liệt Phong nghe đến đó thì nói: “Vào trong nhà rồi nói tiếp!”

Lần này Liệt Phong gặp Thường Hy tựa hồ không còn chút co quắp như ngày trước nữa, ngược lại sắc mặt luôn mang theo một loại lo âu. Thường Hy cũng không có phát hiện, sau khi vào phòng trong, ngồi xuống rồi mới nói: “Tôi ra ngoài tìm Thái tử gia, nhưng là không có tìm được. Có người báo cho tôi rằng Thái tử gia ở một chỗ, nhưng khi tôi đến chỗ đó thì sau khi thăm dò một chút lại thấy tin tức không khớp nhau. Biết rõ có bẫy nhưng tôi vẫn muốn đi nhìn một chút. Bất quá, tôi không biết vô công cho nên không dám

đi một mình, lúc này mới tìm đến huynh, không nghĩ tới thương thế của huynh lại nghiêm trọng như vậy. Tôi vẫn là nên đi tìm người khác vậy.”

Thần sắc Liệt Phong cổ quái, còn bất an mà hướng phòng trong liếc một cái. Lần này Thường Hy phát giác, mắt không khỏi híp lại...

247. Chương 251

Thường Hy theo ánh mắt của Liệt Phong mà nhìn lại, chỉ thấy một cánh cửa đóng chặt, không cần nói cũng biết đó chắc chắn là phòng ngủ, lại kết hợp với vẻ mặt cổ quái của Liệt Phong, Thường Hy giật mình trong lòng một cái, chợt đứng dậy nhìn Liệt Phong hỏi: “Thái tử... Thái tử không phải đang ở trong đó chứ?”

Liệt Phong gãi gãi đầu, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì, đang lúc do dự thì nghe được bên trong truyền đến một thanh âm hư nhược: “Để cho nàng đi vào!”

Thân thể Thường Hy khẽ run lên, hốc mắt một hồi ướt át, xoay người hướng phòng trong chạy tới. Liệt Phong nhìn Thường Hy vội đến nỗi quên đóng cửa, lặng lẽ đi tới cẩn thận đóng kỹ lại, một mình đi ra ngoài coi chừng, sắc mặt mang theo một chút tịch liêu. Không phải của hắn thì sẽ không thuộc về hắn, cứ như vậy yên lặng cũng tốt!

Thường Hy vội đi vào, chỉ thấy góc phía tây của căn phòng là một chiếc giường đang buông rèm mỏng, bên trong mờ ảo một bóng người. Hắn quả nhiên là bị thương, nếu không như thế nào lại không trở về? Đột nhiên tìm được Tiêu Vân Trác, vui mừng này thế nhưng khiến Thường Hy không dám đi tới, nàng thật sợ đây chỉ là một giấc mộng Nam Kha, sau khi tỉnh lại tất cả đều biến thành hư không!

Tiêu Vân Trác xuyên thấu qua màn mỏng nhìn Thường Hy đứng ngốc ở đó không nói chuyện, cũng không đi tới, chỉ có thể lơ mơ nhìn thấy được thân ảnh của nàng, không khỏi nói: “Đứng ngốc ở đó làm gì? Còn không mau qua đây? Gia nằm lâu mệt mỏi, nhanh đến giúp gia xoa bóp tay chân!”

Thường Hy lúc này nghe nói mới chợt phục hồi lại tinh thần, đưa tay lau đi nước mắt, nửa khóc nửa cười nhanh chóng bước tới.

Vạch màn lên thì thấy Tiêu Vân Trác đang đắp chăn gắm, lộ nửa thân trên. Trên người từ vai vòng qua sau lưng là một tầng băng trắng thật dày. Đây vừa mới nhìn thấy, nước mắt của nàng lại như vỡ đê mà chui ra. Tiêu Vân Trác nằm im trên giường yên lặng nhìn Thường Hy, nhìn nàng chỉ biết đứng đó khóc, vươn một cánh tay kéo nàng đến bên giường, cương chiều nói: “Khóc cái gì? Không phải là ta còn chưa có chết sao?”

“Phi phi phi! Không cho phép nói lung tung!” Thường Hy rất là kích động nhìn Tiêu Vân Trác, thanh âm mang theo nước mắt nói: “Làm sao lại biến thành thế này? Ta biết là chàng không có chết mà, ta biết mà!”

Tiêu Vân Trác đẩy ra một cái gối ở dưới thân, lúc này mới rảnh một tay nắm lấy tay Thường Hy, nói: “Làm sao nàng biết sẽ không chết? Cứ khẳng định như vậy?”

Thường Hy giúp hắn kéo chăn gắm đắp lên cao, lúc này mới bĩu môi nói: “Chưa từng nghe qua người xấu chết sớm, chàng cái yêu họa ngàn năm này! Làm sao có thể chết sớm như vậy?” Thường Hy tức giận chuyện hắn không chết mà cũng không thèm đưa tin cho nàng, cho nên nói chuyện càng khắc bạc.

Thần sắc Tiêu Vân Trác sững sờ, ngay sau đó nói: “Được lắm, nàng dám mắng ta...” Vừa nói Tiêu Vân Trác vừa dùng lực đem Thường Hy kéo lại gần, gian nan đem nàng ôm vào trong ngực, ánh mắt lưu luyến trên khuôn mặt nàng, thấp giọng mà nói ra: “Không nghĩ tới giả nam trang cũng có được phong vị như thế này. Hy nhi, nàng sợ ta sẽ chết sao?”

Thường Hy vốn có chút xấu hổ, nhất là khi nghe đến hắn gọi nàng là Hy nhi, trong lòng nàng cứ nhảy nhảy không ngừng. Khi nghe đến câu cuối cùng, tâm tình mới quay về lúc trước, nghẹn ngào nói: “Ta rất sợ, chàng chết thì ta biết làm sao bây giờ? Cho nên ta không cho phép chàng chết, vì đến được núi hoang tìm chàng mà ta phóng hỏa đốt cửa lớn Loan Minh cung...”

Thường Hy chậm rãi kể lại tất cả mọi chuyện nàng đã làm kể từ sau khi biết Tiêu Vân Trác bị tập kích, nước mắt muốn ngừng cũng không ngừng được: “Ta đến núi hoang thấy được khắp nơi đều là tử thi, có hắc y nhân, có hộ vệ của chàng. Ta tìm chàng khắp nơi, ta dùng sức la lên tên của chàng, nhưng là ta không

tìm được chàng, ta la hét đến khản cả cổ họng cũng không nghe thấy thanh âm chàng đáp lại. Ta sợ bọn họ thật đã làm thương tổn đến chàng, ta hận ta tại sao lại không thể đến sớm hơn một chút, ta còn nói với mình phải thật tỉnh táo... Không tìm thấy thi thể của chàng ta chưa được phép từ bỏ... Nhưng là ta thật sự sợ... Ta thật sự sợ chàng đã không còn nữa...” Nói tới chỗ này Thường Hy đã sớm khóc không thành tiếng, dấn tại bờ vai của hần mà nức nở khóc, tất cả những lo lắng, hoảng sợ mấy ngày qua cứ vậy mà bộc phát, như dề vỡ tràn ra. Cho dù nàng có kiên cường đi nữa thì cũng chỉ là một nữ nhân, nàng kiên cường cũng chỉ trong lúc hần không có ở đây, gắng gượng mà chống đỡ. Nhưng mà lúc này đây, khi gặp được hần rồi, nàng không nhịn được nữa...

Tiêu Vân Trác là toàn bộ thế giới của nàng, là tất cả của nàng, là trời cao của nàng, là nam nhân nàng có thể yên tâm mà dựa vào!

Tiêu Vân Trác ôm chặt lấy thân hình Thường Hy, nghe được lời nói của nàng, lo lắng của nàng, hoảng sợ của nàng, kiên cường của nàng... Hần lẳng lẳng lắng nghe mà khóe mắt không nhịn được đã có hơi nước, lại nhìn đến khuôn mặt Thường Hy, nhìn hốc mắt hồng hồng của nàng, cho đến khi nghe được Thường Hy nói nếu như hần không còn sống thì nàng cũng không có cách nào sống được, thì nước mắt của hần đang cố kìm nén cuối cùng cũng rơi xuống. Từng giọt từng giọt nhỏ xuống gò má Thường Hy, nhỏ xuống cái mũi nhỏ của nàng, cái trán của nàng, còn có giọt nước mắt vô tình mà chạm xuống chính giữa trán nàng...

Thường Hy theo bản năng che lấy cái trán, la lên: “Thật là đau!... A!...”

“Thế nào? Nơi nào đau?” Tiêu Vân Trác khẩn trương hỏi, đưa tay kéo lấy tay Thường Hy, muốn xem cẩn thận thế nào.

Thường Hy dùng sức che cái trán nói: “Hôm nay lần đầu tiên bị đau ta cho chính là ảo giác, nhưng mà vừa mới rồi, thật sự là đau quá!”

Tiêu Vân Trác lập tức nói: “Ta xem một chút... Ta xem một chút... Nàng buông tay ra...” Vừa nói vừa kéo tay của Thường Hy ra, vậy mà thời điểm Tiêu Vân Trác nhìn thấy mi tâm của Thường Hy liền cảm thấy ngây dại. Một đóa ngũ thủy liên hoa như ẩn như hiện di động trên mi tâm của nàng, nhưng cũng chỉ trong thời gian nháy mắt một cái liền không thấy đâu nữa...

Ngũ thủy liên hoa...

Thường Hy...

Tiêu Vân Trác ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn Thường Hy, chẳng lẽ... Chẳng lẽ Thường Hy chính là chân mệnh thiên nữ của hần sao?

Mi tâm đau nhói lại biến mất, Thường Hy lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, mở mắt nhìn Tiêu Vân Trác, nhìn thấy bộ dáng sững sờ của hần, không khỏi hỏi: “Chàng làm sao vậy? Chẳng lẽ mi tâm của ta có thứ gì đó sao?”

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy, không biết nên hình dung tâm tình của mình lúc này như thế nào. Hần biết Thường Hy sinh vào mùa xuân chín tháng chạp, giờ Hợi, với hần là cũng ngày cùng tháng cùng năm sinh, ngay cả thời khắc ra đời cũng trùng khớp. Nhưng là hần vạn vạn không biết đến Thường Hy chính là chân mệnh thiên nữ mà hần vẫn luôn tìm kiếm, càng không biết chỉ có giọt lệ của hần nhỏ xuống mi tâm của nàng mới khiến đóa ngũ thủy liên hoa kia hiện thân. Nguyên lai nữ nhân mà hần vẫn yêu lại chính là nhân duyên trời định của hần!

“Chàng làm sao vậy?” Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác có chút lạ lùng hỏi.

“Không... Không sao!...” Tiêu Vân Trác vội vàng nói. Hần sẽ không nói cho Thường Hy biết chuyện này, hần không muốn Thường Hy hiểu lầm hần thích nàng chỉ vì nàng là chân mệnh thiên nữ. Hần chỉ muốn cho nàng biết người hần yêu là Ngụ Thường Hy chứ không phải là thân phận của nàng!

Chỉ có nước mắt của hần mới có thể làm cho đóa hoa sen kia hiện thân, có phải hay không nói hần cũng chính là chân mệnh thiên tử của nàng?

Tư thế của hai người lúc này vô cùng mập mờ, nhưng là Thường Hy lại không nghĩ đến đây Tiêu Vân Trác ra, vòng tay qua cổ của hần, hỏi: “Chàng đến tốt cùng là làm thế nào mà thoát ra được?”

248. Chương 252

Tiêu Vân Trác hoạt động một chút thân mình có điểm cứng ngắc, vết thương tựa hồ hơi đau. Thường Hy nhìn đến hần nhúu mày vội vàng buông lỏng ra cổ của hắn, đỡ Tiêu Vân Trác ngồi dậy sau đó kê ra phía sau gối dày thật mềm, lại đắp thêm chăn gấm, lúc này mới hỏi: “Đã thoải mái hơn chút nào chưa? Vết thương có gì đáng ngại hay không?”

Tiêu Vân Trác cứ như vậy nhìn Thường Hy lo trước lo sau cho hắn như vậy, trong lòng âm áp, đến cuối cùng lười kéo nàng nói: “Ngồi xuống nghỉ một lát, ta không có yếu như vậy, nàng không cần phải lo lắng!”

Thường Hy nhìn đến vải băng bó trên người hắn tầng tầng lớp lớp, đau lòng hỏi: “Chàng bị thương như thế nào? Có lợi hại hay không? Nếu không ta gọi Phùng thái y len lén đến đây xem cho chàng một chút?”

Tiêu Vân Trác lắc đầu một cái, lười kéo tay Thường Hy nói: “Không có gì lớn, chỉ là sau lưng bị trúng một đao, nghỉ ngơi mấy ngày liền không có việc gì, vết thương không sâu lắm, không sao đâu!”

Thường Hy biết hắn là đang an ủi nàng, nếu như thật không có việc gì tại sao hắn còn trốn đến chỗ của Liệt Phong, ngay cả hoàng cung cũng không quay về? Đến lúc này mà hắn còn lo lắng cho nàng, nam nhân như vậy bảo nàng thế nào lại không yêu đây?

Yên lặng đan mười ngón tay quần quýt vào nhau, nhẹ nhàng nghe hắn kể lại chuyện ngày đó...

Quá trình rất tàn nhẫn, nhưng trong phòng lại bao phủ một tầng hạnh phúc, coi như ngày mai bọn họ không thể nhìn thấy được mặt trời lên thì có sợ gì? Lòng của bọn họ, người của bọn họ đều gắn chặt cùng một chỗ, bất luận kẻ nào cũng không thể tách ra!

Thì ra ngày hôm đó trên đường trở về liền gặp phải hắc y nhân ám sát, Tiêu Vân Trác quả thật mang vết thương trốn vào bên trong thạch trận. Liệt Phong cho rằng Tiêu Vân Trác có chuyện gì xảy ra, cả người liều mạng chém giết cùng đám hắc y nhân kia, thành công làm cho bọn chúng sợ hãi mà không dám tiến lên. Liệt Phong cũng bị thương, sau đó sắc trời dần dần tối, Tiêu Vân Trác mượn bóng đêm lười kéo Liệt Phong vào trong thạch trận, lại lợi dụng đường ra duy nhất trong thạch trận bị cây cối bao phủ mà qua núi, lại vượt qua con sông phía sau mà len lén vào thành. Tiêu Vân Trác tránh ở chỗ của Liệt Phong, còn Liệt Phong lại cố ý về Đông cung báo tin, mê hoặc kẻ địch, để cho Tiêu Vân Trác tạm thời có chút thời gian an toàn, sau khi dưỡng thương xong rồi lộ diện cũng không muộn.

Sau đó lại sai Liệt Phong cẩn thận ra bên ngoài thăm hỏi tin tức, thế mới biết chuyện Lệ Trung Dũng bày trận chiêu hiền, trong lòng cũng có chút hiểu được dụng ý của Thường Hy. Hắn biết Thường Hy là đang tìm kiếm hắn, cho nên muốn để hôm nay Liệt Phong vào cung truyền tin, ai biết lại nhận được tin tức hôm nay Thường Hy xuất cung. Tiêu Vân Trác cũng có chút gấp gáp, chỉ sợ Thường Hy gặp nguy hiểm, đang muốn để Liệt Phong ra ngoài tìm kiếm nàng, ai biết thế nhưng Thường Hy tự mình tìm tới cửa!

“... Không nghĩ tới biểu muội lại bảo nàng tới chỗ tiểu viện kia!” Đôi mày của Tiêu Vân Trác nhíu lại hết sức chặt, chuyện giữa hai người hắn cũng đã nói rất rõ ràng rồi.

Thường Hy có chút không hiểu vì cái gì mà Mạnh Điệp Vũ muốn hãm hại nàng? Tòa tiểu viện kia tại sao nàng ta biết tới, lại còn có cả chìa khóa? Theo như cụ bà kia nói đó là nơi ở trước đây của Tấn vương, nếu quả thật như vậy thì Mạnh Điệp Vũ cùng tấn vương có quan hệ gì đây?

“Tòa tiểu viện kia chàng biết là của ai không?” Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác hỏi.

“Phòng kia theo ta biết chính xác là của Tấn vương.” Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy nói, sắc mặt treo thêm một tầng nồng đậm âm ai.

“Vậy tại sao Mạnh Điệp Vũ lại biết? Hơn nữa nàng ta lại còn muốn ta đi chịu chết! Con hồ điệp thối này, ta thiếu chút nữa thì rơi vào bẫy của nàng!” Thường Hy vừa nói vừa tức giận, trên khuôn mặt trắng nõn mang theo một tia xanh mét.

Tiêu Vân Trác tựa hồ cũng có chút nghĩ không ra, nhưng vẫn nói: “Từ nhỏ biểu muội thật giống như hải tử, nàng luôn rất an tĩnh, nói chuyện làm việc cũng rất đúng mực, rất ít khi sai. Ta tuy lớn hơn muội ấy một tuổi, nhưng là lúc nhỏ số lần làm bậy còn lớn hơn nàng ấy rất nhiều. Mẫu hậu của ta rất yêu quý biểu muội có tri thức hiểu lễ nghĩa như vậy, cũng thích nàng biết tiến biết lùi, từ nhỏ đã coi muội ấy như nữ nhi

ruột thịt. Sau lại còn vì hai người chúng ta mà đính hôn ước, nhưng ta cuối cùng vẫn cảm thấy muội ấy là lạ, một người quá hoàn mỹ sẽ khiến người ta cảm thấy bất an. Có lần ta vô tình nhìn được một cung nữ đắc tội với biểu muội liền bị muội ấy trong lúc không có ai mà lên đẩy vào trong nước, khi ấy biểu muội mới chỉ có sáu tuổi.”

“Cho nên chàng luôn là không xa lánh nàng, cũng không đến gần nàng có phải hay không?” Thường Hy hiện tại có chút hiểu thái độ cổ quái của Tiêu Vân Trác đối với Mạnh Điệp Vũ.

“Đúng vậy, nữ nhân quá hiểm độc ta cũng không thích, nếu như nàng ấy sống bên cạnh ta thì ta khó mà ngủ an giấc.” Tiêu Vân Trác thở dài nói, từ đó về sau liền hiểu được, biểu tình của nữ nhân vĩnh viễn chỉ là một chiếc mặt nạ, người không thể nhìn thấu rõ ràng đằng sau tấm mặt nạ đó là khuôn mặt như thế nào. Cho nên cuối cùng nên cách mấy nữ nhân xinh đẹp ra xa một chút, bởi vì các nàng nếu như đến gần người chắc chắn sẽ có một mục đích nào đó. Hắn không muốn cả ngày phải đi đoán tâm tư của các nàng, cho nên tốt nhất là tránh xa một chút!

Thường Hy mặc dù sớm biết Tiêu Vân Trác đối với Mạnh Điệp Vũ không có tình yêu nam nữ, nhưng là hôm nay sau khi nghe lời Tiêu Vân Trác nói lại liên tưởng đến chuyện Lệ Bình đã kể, Mạnh Điệp Vũ thiết kế đẩy Thẩm Phi Hà xuống nước, càng cảm thấy được nàng dễ dàng tin Mạnh Điệp Vũ là có bao nhiêu sai lầm. Thật may là hôm nay nàng còn đi thăm dò trước một chút, nếu không chỉ sợ mình đã phơi bày nơi tiểu viện kia rồi!

“Mạnh Điệp Vũ cuối cùng là người như thế nào? Tại sao nàng ta lại có quan hệ cùng với Tấn vương?” Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác tìm kiếm đáp án, có lẽ chỉ có hắn mới có thể cho nàng đáp án.

Tiêu Vân Trác nhận thấy tay của Thường Hy càng ngày càng lạnh như băng, vội vàng dùng lực cầm lấy, nói: “Nàng đừng lo lắng, ta sẽ bảo vệ nàng, về sau tuyệt đối sẽ không để nàng bị tổn thương cho dù là một cọng tóc!” Nói tới chỗ này Tiêu Vân Trác dừng lại một chút rồi tiếp tục: “Mặc dù ta không biết tại sao biểu muội lại biết được tòa tiểu viện kia, nhưng mục đích của muội ấy thì ta rất rõ ràng!”

Thường Hy gật đầu một cái, châm chọc cười nói: “Nàng chính là hy vọng ta chết đi, nếu như vậy thì nàng ta mới có thể cùng chàng một chỗ, có đúng hay không?”

Tiêu Vân Trác yên lặng gật đầu một cái, hắn biết Thường Hy nói không sai, cho nên rất trịnh trọng nói cho nàng: “Nàng yên tâm, chuyện này ta sẽ thay nàng xử lý tốt!”

Thường Hy cắn răng lắc đầu nói: “Chàng càng nhúng tay thì nàng ta càng hy vọng ta mau chết, không bằng chàng đừng can thiệp vào. Cuộc chiến của ta và Mạnh Điệp Vũ chỉ mới bắt đầu thôi, Mạnh Điệp Vũ nếu như biết ta không vào tiểu viện kia, chàng nói xem nàng ta có tức giận đến mức nổi điên?”

249. Chương 253

Đối với người như Mạnh Điệp Vũ, trong lòng Thường Hy đã thâm hiểu vài phần, nàng ta không phải chỉ đơn thuần là đại tiểu thư ác độc, rất có thể nàng ta còn có một thân phận bí mật khác mà nàng không biết. Điểm này Tiêu Vân Trác cũng nghĩ như nàng, chẳng qua là hắn cùng nàng đến tột cùng vẫn chưa biết Mạnh Điệp Vũ là loại người gì cho nên vẫn chưa thể xác định được Mạnh Điệp Vũ có ý đồ gì, ai là người đứng sau nàng ta?

Vì phòng ngừa thế cục trong cung một lần nữa xảy ra ngoài ý muốn, Tiêu Vân Trác quyết định mang theo thương thế mà hồi cung. Nếu như không có chuyện Mạnh Điệp Vũ thiết kế hãm hại Thường Hy thì hắn vẫn định như kế hoạch cũ, đợi dưỡng thương xong mới hồi cung. Nhưng bây giờ hắn không thể như vậy, hắn không muốn để cho Thường Hy một mình đối mặt với mọi nguy hiểm.

Bởi vì đã sớm truyền ra ngoài lời đồn rằng Tiêu Vân Trác đã hồi cung, cho nên thời điểm Tiêu Vân Trác mặc cẩm y xuất hiện ở cửa cung mọi người cũng không cảm thấy có bất kỳ kỳ quái gì. Thường Hy đổi về nữ trang đi theo bên người Tiêu Vân Trác, trên người hắn có vết thương cho nên Thường Hy không dám để hắn đi một mình.

Khi Thường Hy trở về Đông cung thấy Mạnh Điệp Vũ không rời đi cũng không thấy có gì kỳ lạ. Ngược lại Mạnh Điệp Vũ thấy Thường Hy quay lại thì trong lòng có chút mê mang...

Cùng với việc Tiêu Vân Trác lộ diện trở lại, bất kể trong cung hay ngoài cung đều cực kỳ an tĩnh. Thời tiết xuất hiện một trận tuyết lớn, rơi một ngày một đêm. Nếu như theo thông lệ năm trước, Hoàng thượng sẽ nhất định mang theo cung tần hậu phi ôm lò sưởi ra ngự hoa viên thưởng tuyết, nhưng năm nay rất khác thường không có làm như vậy. Kỳ lạ hơn là dạo gần đây Hoàng thượng một mình sống tại Trường Nhạc cung, không có cho bất cứ phi tần nào triệu hạnh, người cũng ngày càng trở nên nghiêm nghị, đốc thúc Thái tử ngày một nghiêm khắc.

Trong suốt mùa đông, hoàng cung bị bao trùm bởi một bầu không khí âm ai khó có thể diễn tả thành lời. Ngay cả mấy tiểu thái giám quét lá ngoài sân cũng cực kỳ cẩn thận, chỉ sợ không may rước họa vào thân.

Trong khoảng thời gian này Thường Hy cũng có hai lần đến thăm Chuyên Tôn Nhạc Đan. Có thể là vì mùa đông nên bệnh của hắn càng phát ra lợi hại, mỗi ngày chỉ có thể nằm trên giường nghỉ ngơi. Thường Hy mang đến cho hắn rất nhiều dược liệu trị ho khan, còn có mấy bài thuốc mà ca ca của nàng tìm được trong dân gian nữa, điều này khiến cho ánh mắt của Dịch Dương nhìn nàng cũng không còn lạnh như băng như trước.

Tiêu Vân Trác một tháng sẽ có hai ngày được nghỉ ngơi, thời điểm trước kia hắn sẽ ở trong thư phòng ngồi đọc sách. Thế nhưng bây giờ đến ngày nghỉ là hắn lại dẫn Thường Hy xuất cung dạo chơi.

Lần đầu tiên xuất cung chính là vào thời điểm hạ tuyết. Tiêu Vân Trác mang theo Thường Hy đến con sông đằng sau núi hoang. Cả mặt sông rộng lớn đều kết một tầng băng thật dày, đổi mắt nhìn sang là một khoảng trắng sáng mịt mịt khuất tầm mắt. Núi cao đất rộng, cảnh cây ngọn cỏ, tất cả đều bị bao phủ bởi một màu trắng của tuyết đầu mùa. Tiêu Vân Trác lại còn sai người làm một chiếc xe trượt tuyết đơn giản... Khung cảnh một màu trắng xóa, hai thân ảnh một đen một đỏ trùm mũ lông cáo trượt qua trượt lại, đầu đó lại vang lên tiếng cười lớn sáng láng, thanh khoáng, thảnh thơi phiêu đảng ở trên mặt sông. Ngày đó chính là khoảnh khắc hạnh phúc nhất của Thường Hy.

Rồi sau đó có rất nhiều dịp khác nữa Tiêu Vân Trác sẽ mang nàng đến những nơi mà nàng chưa bao giờ đặt chân tới, ăn cao lương mỹ vị ở những hẻm nhỏ vắng vẻ bóng người. Sau này nàng mới biết, không ngờ ở Vân Đô vẫn còn có nhiều chỗ chơi vui như vậy!

Đông đi xuân tới, cả vùng đất thay tấm áo choàng màu trắng bằng khung cảnh non xanh mênh mông. Áo bông dày cộm được cất vào trong hòm, khóa lại. Áo xuân trơn mềm được lấy ra, mặc vào khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Thường Hy vén rèm lên bước vào Doanh Nguyệt điện. Tiêu Vân Trác đã sớm vào triều, mấy ngày nữa chính là thời điểm mở khoa thi hội. Nói Thường Hy không khẩn trương chính là giả, dù sao thì kết quả của Ngụ Thụy Lâm lần này có quan hệ rất lớn đến tương lai của Ngụ gia. Hiện tại Thường Hy hiểu được, chỉ cần làm cho thanh danh của nhà mình nhanh chóng cường đại lên thì thời điểm Tiêu Vân Trác kế vị mới có thể trợ lực. Cho nên bất kể là vì Tiêu Vân Trác hay là vì ca ca thì Thường Hy cũng hy vọng Ngụ Thụy Lâm đề tên bằng vàng, nhất cử thành danh cả thiên hạ này đều biết.

Triều Hà cầm thiệp đi vào, nhìn Thường Hy đang may áo, hé miệng mà cười nói: “Ngụ tử tỷ, áo của Thái tử gia cũng nhiều rồi, tỷ vẫn là đi nghỉ ngơi đi!”

Thường Hy ngẩng đầu lên nhìn Triều Hà, buông đồ may vá trong tay xuống rồi mới lên tiếng: “Rảnh rồi liền không có việc gì làm. Trong nội cung làm mấy loại áo kia tuy có phần hoa lệ đẹp mắt nhưng áo lót mặc trong vẫn cần phải may thêm, cái này dùng vải bông làm, vừa thấm mồ hôi lại thoáng mát!”

Triều Hà hé miệng cười cười không nói, dù sao Thường Hy vẫn luôn có rất nhiều lý do để làm áo cho Thái tử gia. Tiến lên một bước đưa thiệp mời trong tay, nói: “Mấy ngày nữa các vị vương gia sẽ mang theo vương phi trở lại hoàng cung thưởng hoa. Hoàng quý phi đưa thiệp mời này đến, hy vọng Thái tử gia có thể đến đó cùng nhau ngắm cảnh làm thơ!”

Thường Hy gật đầu một cái nói: “Biết rồi, ta sẽ đưa cái này cho Thái tử gia, về phần chàng có đi hay không thì ta cũng không dám quyết định. Muội đến nói cho người đưa thiệp, bảo rằng thiệp mời nhất định sẽ được giao đến tay Thái tử gia là được.”

Triều Hà gật đầu một cái xoay người rời đi nhưng chỉ trong chốc lát sau lại quay trở về, nhìn Thường Hy nói: “Ngụ tử tỷ, muội có chuyện muốn nói.”

Thường Hy khẽ gật đầu, nhìn bộ dạng Triều Hà muốn nói lại thôi, cau mày nói: “Thế nào?”

Triều Hà ngồi xuống đối diện Thường Hy rồi mới lên tiếng: “Tối qua xảy ra một chuyện vô cùng kỳ quái, có một tiểu nha đầu bên người Dương quý nhân bị đánh chết. Nhưng thời điểm nha đầu này chết, cả người đều bầm đen, mặt mũi tím tái, hiển nhiên là bị trúng độc!”

Tay Thường Hy run lên không cẩn thận đâm phải chiếc kim, một hồi đau nhói truyền tới. Thường Hy theo bản năng đưa ngón tay lên miệng ngậm một hồi rồi mới lên tiếng: “Chuyện xảy ra tối qua?”

“Vâng.” Triều Hà cầm lấy cao thuốc xoa một chút lên tay Thường Hy, tiếp lời lên tiếng.

Thường Hy yên lặng ngẩn người, trong cung này đã an tĩnh một mùa đông như vậy, lại có người không chịu nổi rồi nữa sao?

“Ngày hôm qua có những ai đến Linh Đình các?” Thường Hy hỏi.

“Linh Đình các ngày hôm qua thật là náo nhiệt, nghe nói là sinh thần của Dương quý nhân, cũng có rất nhiều người đến hỏi thăm.” Triều Hà thản nhiên nói.

Thường Hy có chút nghi ngờ trong lòng, thời gian từ giờ đến khi Dương Lạc Thanh hạ sinh không còn mấy tháng nữa, lúc này bụng đã lớn nên cẩn thận nhẹ nhàng một chút, thế nào còn có thể thết tiệc yến khách? Huống chi Dương Lạc Thanh là người cẩn thận như vậy sao có thể làm ra những chuyện hồ đồ như thế?

Tối qua mí mắt Thường Hy vẫn nhắm không thôi, trong lòng luôn có dự cảm bất thường, lúc này chợt đứng bật dậy nói: “Muội theo ta đến Linh Đình các một chuyến, bảo Văn Thu trông chừng Doanh Nguyệt điện.”

250. Chương 254

Thường Hy đã lâu rồi không đến Linh Đình các, có chuyện gì cũng là do thủ hạ truyền tin liên hệ. Thế nhưng lần này Thường Hy lại loáng thoáng cảm thấy chuyện tình không hề lạc quan.

Quả nhiên sau khi bước chân vào Linh Đình các cũng cảm giác được không khí khẩn trương. Thường Hy vừa vào cửa thì có một tiểu cung nữ tiến lên đón, khuôn mặt nở nụ cười nói: “Tại sao Ngu thượng nghi lại tới đây vậy?”

Thường Hy quan sát tiểu cung nữ kia tựa hồ rất lạ mắt, không chút để ý cười nói: “Người nhìn rất lạ mắt, là tiểu cung nữ mới tới sao?” Thường Hy cố ý nói như vậy bởi vì cung nữ này không chỉ ngôn hành cử chỉ hay còn là ánh mắt, so với cung nữ bình thường thì cẩn thận hơn nhiều lắm. Hơn nữa y phục của nàng mặc dù giống hệt như của các cung nữ khác nhưng chất liệu lại tốt hơn rất nhiều.

Thường Hy vừa vào đến cửa cung nữ này liền chạy ra đón, vì vậy thời điểm hỏi thăm nàng cường điệu thêm chữ “tiểu”, xem nàng ta trả lời thế nào. Nếu thừa nhận mình là tiểu cung nữ thì nói lên nàng ta chính là giả bộ, còn nếu có thể giải thích đôi câu thì càng không thể khinh thường rồi.

“Nô tỳ gọi là Thu Oanh, là do Hoàng quý phi sai tới chiếu khán Dương quý nhân. Nương nương nói Dương quý nhân kỳ sinh gần tới rồi cần phải chiếu khán cẩn thận, sợ đám tiểu nha đầu không hiểu nặng nhẹ cho nên mới sai nô tỳ đến. Đi theo nô tỳ còn có Chu mama. Chu mama đã từng phục vụ Hoàng quý phi sinh hạ Tam hoàng tử cho nên có nhiều chuyện hiểu được rất rõ.” Thanh âm Thu Oanh rất là nhẹ nhàng khoan khoái, mặt mày thùy mị, nói chuyện lại gọn gàng, tìm không được một tia sai lầm.

Trong lòng Thường Hy có chút kinh ngạc, nhưng vẫn nhìn Thu Oanh cười nói: “Vẫn là Hoàng quý phi suy nghĩ chu đáo. Trước kia thường nghe nói Hoàng quý phi chủ trì hậu cung công minh liêm chính, hôm nay xem ra quả nhiên đúng là như vậy, chúng ta những tiểu nô tỳ này đúng là còn phải học hỏi thêm.”

“Ngài đừng nói như vậy, nếu như ngài là tiểu nô tỳ thì chúng nô tỳ đây ngay cả là gì cũng không được. Làm cung nữ có thể giống như ngài lấy được ngự phong từ Hoàng thượng, lấy được tín nhiệm của Thái tử gia, đó mới chính là phong quang vô hạn, tui nô tỳ vô cùng hâm mộ a!” Thu Oanh vừa cười vừa giúp Thường Hy vén lên chiếc rèm gấm màu hồng cánh sen, sau đó đứng ở cửa cười nói: “Nô tỳ sẽ không tiến Ngu thượng nghi tiền vào, vẫn là đứng ở cửa chiếu ứng thôi.”

Thường Hy thật sự là nhìn Thu Oanh này với con mắt khác, gật đầu một cái liền đi vào.

Trong phòng nồng đậm mùi thuốc. Thường Hy cảm thấy hơi căng thẳng, vội bước nhanh đi vào nội thất. Ở trong không có lấy một bóng người, chỉ thấy Dương Lạc Thanh sắc mặt tái nhợt đang nghiêng người nằm dựa trên gối mềm trên giường gần cạnh cửa sổ, trong hốc mắt còn nén lệ châu. Trên bàn đặt một chén thuốc, ngay cả hơi nóng bốc lên cũng không có, hiển nhiên là để đó đã lâu mà không uống.

Nghe được thanh âm có người tiến vào, Dương Lạc Thanh ngay cả đầu cũng không quay lại, giọng nói như không nhin được mà khê gất lên: “Không phải nói đừng đến quấy rầy ta sao?”

“Dương quý nhân.” Thường Hy nhẹ nhàng mở miệng kêu.

Dương Lạc Thanh ngẩn ra, nhanh chóng quay đầu lại, vừa nhìn thấy Thường Hy sắc mặt cũng có chút kích động, muốn đứng dậy. Thường Hy vội vàng tiến lên đỡ nàng, nói: “Đừng động, cô đang có thai phải chú ý an toàn.”

Dương Lạc Thanh gật đầu một cái lúc này mới không đứng lên nữa, nhưng vẫn để cho Thường Hy nâng đỡ xoay người lại, kê thêm gối mềm. Bây giờ nàng ta bụng đã to cho nên hoạt động không mấy dễ dàng, trên người khoác một tấm áo màu vàng sáng, trong thời tiết như thế này dù sao vẫn có chút mỏng manh. Thường Hy đánh giá trên dưới xung quanh, thấy trên giá áo có một tấm ngoại bào màu xanh nhạt bằng lụa tơ tằm mới lấy khoác lên người nàng ta, rồi lên tiếng: “Bất kể xảy ra chuyện gì, thân thể là của cô, đứa nhỏ trong bụng cũng là của cô, cô phải cẩn thận chăm sóc, tại sao có thể coi nhẹ bản thân như vậy?”

Kể từ sau sự tình lần trước hai người còn chưa có gặp lại nhau, lần này khi Dương Lạc Thanh nhìn thấy Thường Hy đã chủ động nói: “Lần trước muốn giải thích với cô một tiếng để cô biết tôi không phải là người như vậy. Khi ấy không biết Mị phi từ nơi nào biết được tin tức, trước khi Hoàng thượng vào cửa đột nhiên đẩy tôi một cái, sau đó chính nàng ta lại lấy thân mình đỡ ở bên dưới.”

Thường Hy cười nói: “Vừa mới đầu tôi cũng cho là cô cố ý làm như thế, liên hiệp với Mị phi thiết kế tôi. Nhưng sau tôi lại biết chuyện này không phải do cô làm, cho nên cô không cần phải để ở trong lòng. Cô nên biết rằng nếu tôi mà cho rằng do cô làm thì bây giờ cô cũng không còn ngồi ở chỗ này nữa!”

Thường Hy nói những lời này không phải là uy hiếp mà là sự thật. Nàng không cho phép một ai làm tổn thương đến Tiêu Vân Trắc, trong phạm vi năng lực của nàng, nàng sẽ bảo vệ đến hết mức có thể.

Dương quý nhân nhìn Thường Hy, khê cắn răng hỏi một câu: “Cô có lòng tin lớn như vậy?”

Thường Hy khê mỉm cười nói: “Không phải tôi có lòng tin, mà là chuyện tôi phải đi làm. Khi người khác bức ta đến tuyệt lộ, ta tất nhiên không thể mỉm cười cảm tạ bọn họ đã giết ta, có phải hay không? Giống như Dương quý nhân hiện tại nhất định đang gặp phải vấn đề khó khăn chứ?”

Dương Lạc Thanh thở ra một hơi, để inh trấn định lại, theo bản năng đưa tay lên xoa xoa bụng của mình rồi mới lên tiếng: “Có người muốn mạng hai mẹ con tôi, cư nhiên mỗi ngày bỏ một chút xiu nước hoa hồng vào trong cháo tổ yến. Một chút đó không đáng là gì nhưng càng để lâu tôi càng cảm nhận được thân thể không thoải mái, bụng luôn mơ hồ đau, vì vậy liền xin Phùng thái y tới chẩn mạch. Phùng thái y nói là dấu hiệu của sinh non cho nên hỏi thăm gần đây có ngã té gì hay không. Sau lại kiểm tra trong đồ ăn thường ngày, cuối cùng phát hiện ra được nước hoa hồng có trong cháo tổ yến. Cung nữ bị đánh chết tối qua kia chính là người hạ thủ, chẳng qua đáng tiếc nàng ta đã biết trước mọi chuyện nên uống thuốc độc, trước khi chết cũng không nói ra ai là kẻ đứng sau.”

Thường Hy nhìn Dương Lạc Thanh hỏi: “Việc ăn uống của cô là vô cùng quan trọng, tại sao lại có thể giao ột người như vậy?”

“Tiểu cung nữ này thời điểm tôi vừa mới vào cung đã ở bên cạnh tôi, chính là bởi vì tin tưởng nàng cho nên mới giao cho nàng, ai biết được nàng ta nhẫn tâm như vậy!” Dương Lạc Thanh bây giờ nói lại vẫn là căn cứ nghiêng lợi, vô cùng bức tức.

Thường Hy lại nhớ đến Thu Oanh ở bên ngoài, hỏi tiếp: “Thu Oanh kia tại sao lại đến Linh Đình các?”

“Chuyện xảy ra như vậy đương nhiên là phải bẩm báo với Hoàng quý phi, dù sao phẩm hàm của Hoàng quý phi cũng là cao nhất. Đạo gần đây Hoàng thượng đang bề bộn với kỳ thi hội, tôi cũng không dám quấy rầy ngài. Hoàng quý phi sau khi biết chuyện kia thì vô cùng tức giận, lập tức phái Thu Oanh và Chu mama

đến đây chăm sóc.” Lúc Dương Lạc Thanh nói những lời này không hề có chút nào cao húng, tựa hồ còn có chút tức giận.

251. Chương 255

Thật ra thì thời điểm Thường Hy vừa nhìn thấy Thu Oanh đã có chút hoài nghi, bây giờ trông thấy sắc mặt của Dương Lạc Thanh thì trong lòng liền xác định.

Hoàng quý phi thật ra thì không muốn hại Dương Lạc Thanh. Bà ta để Thu Oanh và Chu mama tới đây thứ nhất có thể tạo ình cái danh hiền lương thực đức trước mặt Hoàng thượng. Thứ hai, gần đây Hoàng thượng không gần nữ sắc, dáng dấp của Thu Oanh cũng có thể coi là màu sắc sáng rõ, thời điểm Dương Lạc Thanh hạ sinh, Hoàng thượng nhất định sẽ đến đây, nếu có thể lọt vào pháp nhãn của Hoàng thượng, Hoàng quý phi chẳng khác nào lấy Thu Oanh một lần nữa củng cố lại địa vị của mình, nhất cử lưỡng tiện. Khó trách Dương Lạc Thanh lại tức giận như vậy, ai nguyện ý thấy một nữ nhân suốt ngày đóng đưa trước mặt muốn giành nam nhân của mình?

Nhưng chuyện này Thường Hy không quản được, nàng không thể vì Dương Lạc Thanh mà đi đắc tội với Hoàng quý phi, hơn nữa loại chuyện như vậy nàng cũng không thể xen vào. Nghĩ tới đây Thường Hy làm bộ cũng không biết, ngược lại đổi đề tài nói: “Cô có hoài nghi đối tượng muốn hãm hại cô là ai không?”

Dương Lạc Thanh nghe vậy thì khẽ thở dài một câu, sau đó nói: “Tôi cũng không biết, cho nên mới tức giận. Nếu ngay cả kẻ địch của mình cũng không biết thì như thế nào phòng bị?”

Thường Hy gật đầu một cái, vì vậy nói: “Nên điều tra một chút, tiểu nha đầu bị đánh chết kia thường xuyên qua lại với những ai? Lại thường đi đến những nơi nào? Những thứ này cũng không hỏi sao?”

Thần sắc trên mặt Dương Lạc Thanh càng phát ra buồn bực, đau thương nói: “Tôi bây giờ mặc dù là một quý nhân nhưng là tôi có thể dùng người nào đi thăm dò? Tôi một không có thể lực nhà mẹ ngoài cung giúp đỡ hoạt động, hai không có trợ thủ đắc lực trong cung, tôi cũng chỉ đành hai mắt bôi đen. Hôm nay Hoàng quý phi phái tới những người này, mọi chuyện lại càng phải thêm chú ý, thật là khó càng thêm khó!”

Thường Hy có thể hình dung ra được cảm giác quần bách cùng bất đắc dĩ như thế, nhưng nàng cũng biết hiện giờ giúp thế lực của Dương Lạc Thanh lớn mạnh không phải là một chuyện tốt. Dù sao Dương Lạc Thanh này tâm cơ quá linh hoạt, nếu như lớn mạnh rất có thể sẽ phản ngược trở lại.

Vì vậy Thường Hy nghĩ rồi nói ra: “Cô nếu đã không có phương tiện ra tay liền để tôi làm đi, đợi đến khi tôi điều tra ra kết quả sẽ quay trở lại nói với quý nhân. Trời cũng không còn sớm, Thái tử gia hạ triều sắp trở về, Dương quý nhân bảo trọng thân thể cho tốt, có thời gian tôi lại đến thăm.”

Dương Lạc Thanh gật đầu một cái, nói mấy câu cảm ơn, Thường Hy khiêm tốn khách sáo một phen lúc này mới cáo từ ra về. Cho đến khi tấm rèm vốn đóng đưa an tĩnh lại thì Dương Lạc Thanh mới cầm bát thuốc đã nguội lạnh trên bàn từ từ rót vào chậu hoa bên cửa sổ.

Để xuống chén thuốc bằng sứ màu lam, nghiêng người tựa lên gối mềm, đáy mắt Dương Lạc Thanh lóe lên một tia tức giận. Nàng cho rằng chỉ cần mình giả bộ đáng thương thì Ngu Thường Hy sẽ giúp nàng đem Thu Oanh cùng Chu mama đuổi trở về, nhưng là cứ nhiên cô ta nhắc đến cũng không nhắc. Càng không nghĩ đến đã nói với nàng ta khốn cảnh ngày hôm nay, nếu là ngày trước cô ta chắc chắn sẽ vì nàng nghĩ một chút biện pháp tăng thêm lực lượng cho nàng ở Linh Đình các, nhưng là bây giờ Ngu Thường Hy chỉ nói việc này để cô ta đi thăm dò, không chút nào đề cập đến việc khốn cảnh này nàng nên làm cái gì bây giờ?

Xem ra vẫn là ngày đó nàng tiếp cận Lệ Bình khiến cho cô ta nổi lên lòng cảnh giác, hiện tại cũng có chút hối hận nàng quá mức vọng động, kể tiếp nên làm cái gì bây giờ?

Dương Lạc Thanh lắc đầu một cái phiền não. Ngu Thường Hy... Ngu Thường Hy... Tội hao hết tâm lực tiếp cận cô như vậy, không thể cứ thế dễ dàng buông tha...

Thường Hy ra khỏi Linh Đình các, quay đầu đối với Triều Hà nói: “Muội đi điều tra một chút xem tiểu nha đầu bị đánh chết ở Linh Đình các kia thường ngày hay giao thiệp với những ai? Nhất là thời gian gần đây thân cận cùng ai nhất?”

Triều Hà gật gật đầu nói: “Được, nô tỳ lập tức đi ngay.”

Nhìn Triều Hà sắp sửa rời đi, Thường Hy gọi nàng lại nói: “Muội có nghe được người trong Linh Đình các nói những gì hay không? Đối với tiểu nha đầu kia thì có bàn tán gì kỳ quái không?”

Triều Hà nghe vậy thì dừng bước chân, lại lộn trở về, đi lên phía trước mặt Thường Hy nói: “Lời khai của bọn họ rất thống nhất, chẳng qua là trong đó có một tiểu nha đầu thần sắc có chút kinh hoảng, vừa nhìn thấy nô tỳ thì có điểm tránh né. Nô tỳ dò hỏi nàng mấy câu thì nàng đều trả lời bừa bãi không có thứ tự, ngược lại rất khiến người ta hoài nghi. Sau đó nô tỳ có quay trở lại hỏi thêm lần nữa nhưng đại cung nữ Ngọc Nghiễn bên người Dương quý nhân nói đã sai nàng đi ra ngoài làm chút việc. Nô tỳ cảm thấy điều tra tiểu cung nữ kia rất có khả năng biết thêm được điều gì đó.”

“Vậy hành động lúc đó của muội có khiến Ngọc Nghiễn hoài nghi hay không?” Thường Hy hỏi tới.

“Khẳng định không có, nô tỳ chỉ tìm các nàng nói chuyện cười, một chút cũng không toát ra ý tứ thăm dò.” Triều Hà đã vào cung lâu rồi cho nên những chuyện tỷ như đi thăm dò như vậy làm vô cùng thuần thục, tự nhiên không khiến người khác hoài nghi.

Thường Hy gật đầu một cái nói: “Vậy tối nay muội tìm cơ hội cùng tiểu cung nữ kia đi dạo một chút. Nếu như không hiểu được tình huống thực sự của Linh Đình các, chỉ sợ chúng ta sẽ trở thành công cụ cho bọn họ lợi dụng.”

Triều Hà tiếp lời nói: “Đúng vậy. Muội vẫn cảm thấy Dương quý nhân có điểm là lạ. Tỷ nói xem tại sao nàng ta lại nguyện ý ở lại cái địa phương tồi tàn này trong khi về lý mà nói thì khi trở thành quý nhân, đổi nơi ở mới tốt hơn là chuyện hoàn toàn phải làm. Hoàng thượng đã từng nói để cho nàng ta đến chỗ tốt hơn, nàng cứ nhiên từ chối, thật là khiến người ta không nghĩ ra. Linh Đình các này ở phía tây ngự hoa viên, vị trí vắng vẻ, buổi tối khuya đoán chừng ngay cả thái giám tuần tra cũng không thêm đến nữa!”

Người nói vô tâm người nghe có ý. Đúng vậy, Dương Lạc Thanh tâm tâm khổ khổ muốn chiếm được ưu ái của Hoàng thượng còn không phải là vì vinh hoa phú quý? Nhưng tại sao nàng ta lại không muốn đổi chỗ ở đây?

Triều Hà nhìn thần sắc Thường Hy, suy nghĩ một chút rồi nói: “Mấy ngày trước hình như biểu tiểu thư đã tới vườn hoa phía tây, sau lại nghe nói ngay cả Vân Thanh cô cô cũng đến, nhưng là có vào Linh Đình các hay không thì không biết!”

Sau khi Cẩm Hoa hiện được tu sửa xong thì Mạnh Điệp Vũ liền trở về đó, gần đây rất an phận. Vân Thanh cùng Mị phi mặc dù không có lui tới thường xuyên nhưng là vẫn có liên lạc. Nhưng hai người này lại cùng đến vườn hoa phía tây, điều này có nghĩa là gì?

Thường Hy trong lúc nhất thời có chút phiền não. Mùa xuân tới, vạn vật sinh sôi, ngay cả rắn độc mãnh thú cũng không chịu nổi tịch mịch rồi!

Lại tiến thêm về phía trước một bước, Thường Hy đề xuống phiền muộn trong lòng, nói: “Vậy muội có biết hay không bọn họ là một mình tới hay là còn dẫn theo người khác?”

“Vân Thanh cô cô là một người tới, lúc đến lần lúc đi đều rất vội vã. Biểu tiểu thư thì có nha đầu Băng Lam đi theo, nói là đi dạo nhưng hơn phân nửa buổi chiều mới về.”

Thường Hy bẻ gãy một cành hoa, cầm trong tay cẩn thận quan sát. Mạnh Điệp Vũ vừa ra tay nhất định là kinh đào hải lãng, nàng ta đến tốt cùng là muốn làm cái gì? Vân Thanh có phải là đang theo dõi nàng ta hay không? Hay là hai người căn bản đang cấu kết với nhau làm chuyện xấu?

252. Chương 256

Kèm theo với việc kỳ thi hội sắp đến, kinh đô cũng náo nhiệt cả lên. Tiêu Vân Trác ngày đêm loay hoay chân không chạm đất. Ngay cả Tiêu Vân Dật và Tiêu Vân Bác cũng thường xuyên tiến cử người mà lui tới. Bút trong tay vẫn nhàn, lật nghiêng chuyện thiên hạ, cho nên mọi chuyện không được có chút nào sao nhãng.

Thường Hy đã phân phó hạ nhân hâm nóng thức ăn và mang theo lò xông hương lên. Mấy ngày Tiêu Vân Trác về đặc biệt muợn cho nên nàng cũng dưỡng thành thói quen chờ hần về mới dùng bữa. Không biết từ khi nào, cùng nhau ngồi chung bàn ăn cơm cứ tự nhiên như thế xảy ra. Cần biết rằng chỉ có Thái tử phi mới có tư cách ngồi cùng Thái tử ăn cơm.

Mạnh Điệp Vũ xuyên thấu qua tấm rèm mỏng xanh biếc ngoài cửa nhìn Thường Hy đang chăm chú may vá, đưa tay gõ góc cửa một cái.

Đột nhiên vang lên âm thanh khiến Thường Hy bị hù dọa giật mình, quay đầu lại thấy là Mạnh Điệp Vũ, sắc mặt mang theo một tia kinh ngạc, ngay sau đó buông áo trong tay, cất giọng nói: “Mời biểu tiểu thư vào!”

Nơi Thường Hy đang ngồi không phải là thư phòng của Tiêu Vân Trác mà là một phòng nhỏ đối diện. Phòng này đặc biệt được dọn cho Thường Hy chuyên để nàng ngồi may vá và giải quyết mấy chuyện vụn vặt. Phòng trà phía sau để cho Triều Hà, Văn Thanh và mấy vị tiểu thái giám trực đêm.

Mạnh Điệp Vũ chậm rãi đi vào, vén rèm lên nhìn Thường Hy, không chút khách khí ngồi xuống đối diện với nàng, sắc mặt có chút âm trầm, lại không lên tiếng.

Thường Hy có chút ngạc nhiên về hành vi của Mạnh Điệp Vũ, không chút để ý hỏi: “Chẳng lẽ biểu tiểu thư tức giận với ai hay sao?” Nói tới chỗ này liền cười lạnh một tiếng, châm chọc nói: “Chỉ sợ với bản lãnh của biểu tiểu thư thì cũng là người khác ăn trái đắng chứ?”

Từ lần trước Mạnh Điệp Vũ thiết kế hãm hại Thường Hy, nàng may mắn tránh được, sau đó hai người cũng chưa có lần nào nói chuyện riêng tư.

Mạnh Điệp Vũ cười lạnh một tiếng, nhìn Thường Hy nói: “Cô cũng không hận tôi?”

Thường Hy lần này rất là kinh ngạc Mạnh Điệp Vũ nói thẳng ra như thế, nhàn nhạt mà cười nói: “Thắng làm vua thua làm giặc, xưa nay vẫn thế. Có cái gì đáng giận hay sao?”

Mạnh Điệp Vũ cẩn thận dò xét Thường Hy, có chút không rõ, nói: “Cô thật ra rất hiểu chuyện!” Nói tới chỗ này liền dừng lại, sau đó đổi đề tài: “Cô đã điều tra về tôi đúng không? Có tra ra cái gì không?”

Thường Hy hé miệng cười, cặp mắt sáng trong nhìn Mạnh Điệp Vũ, ngón trỏ nhẹ nhàng, chậm rãi gõ có tiết tấu lên mặt bàn. Thanh âm kia thật làm cho người ta có chút phiền não.

“Tai mắt của biểu tiểu thư đúng là không ít, chuyện này cũng có thể biết?”

Không biết có phải là ảo giác hay không nhưng Mạnh Điệp Vũ cảm thấy những lời này vô cùng châm chọc. Thần sắc mặc dù bình thường, nhưng là trong lòng cực độ không thoải mái. Nàng cho rằng nói ra mấy lời kia, Ngu Thường Hy ít nhất nên kinh ngạc, tức giận hoặc là kinh hoảng mới phải, nhưng là nàng ta lại nói một câu không liên quan như vậy.

Mỗi lần Mạnh Điệp Vũ đối diện với Thường Hy sẽ không tự chủ được mà khấn trương, cảm giác ở trước mặt nàng ta nàng sẽ không có cách nào che giấu, giống như là không mặc một lớp y phục nào. Cảm giác này thật là khó chịu.

“Việc Dương quý nhân thiếu chút nữa bị sinh non cùng tôi không có gì quan hệ, cô không cần phải đem tình lực dồn trên người tôi.” Mạnh Điệp Vũ thản nhiên nói, sắc mặt đã không còn thông dong như lúc trước nữa.

Thường Hy mí mắt cũng không lật, khẽ cười nói: “Biểu tiểu thư nói lời này sai rồi. Dương quý nhân là phi tử của Hoàng thượng, nàng ta xảy ra chuyện gì tự nhiên sẽ có Hoàng thượng, Hoàng quý phi xử lý, cùng tôi có quan hệ gì đâu? Tôi cũng chỉ là trùng hợp đi ngang qua đây, cùng Dương quý nhân có qua lại sơ giao nên tiện đường hỏi vài câu thôi!”

Mạnh Điệp Vũ dè nén lại phiền não trong lòng xuống, cẩn thận quan sát thần sắc Thường Hy, chỉ thấy nàng ta lạnh nhạt thông dong, thật giống như nói một chuyện vô cùng bình thường. Nhưng Mạnh Điệp Vũ biết, nữ nhân Ngu Thường Hy này nhất định không thể khinh thường, lần trước kế hoạch của nàng kín đáo như vậy còn có thể để cho nàng ta phát hiện ra...

Nghĩ tới đây liền đứng dậy đi ra ngoài, khi tới cửa lại quay đầu trở lại, nói: “Cô có biết thân phận của Vân Thanh không? Có biết thân thể nàng ta có nhiều lý kỳ không? Cô có biết tại sao cô của tôi lại an bài nàng ta vào Đông cung làm quản sự không?”

Những thứ này quả thực đều là những điều Thường Hy muốn tra mà tra không được, Mạnh Điệp Vũ nói mấy lời này quả thực chạm đúng điểm ngứa rồi. Thần sắc Thường Hy cả kinh, ngẩng đầu lên hơi kinh ngạc nhìn Mạnh Điệp Vũ, hé miệng nói: “Chẳng lẽ biểu tiểu thư biết?”

Thấy Thường Hy rốt cục không còn biểu tình lạnh nhạt thờ ơ nữa, thần sắc của Mạnh Điệp Vũ lúc này mới giãn ra, thở dài một hơi nhưng không có quay trở về, chẳng qua chỉ dựa người vào khung cửa, nói: “Cô có biết Tấn vương không?”

Thường Hy gật đầu một cái, nói: “Biết.”

“Vậy cô có biết Tấn vương có một tổ chức sát thủ vô cùng lợi hại hay không?”

“18 cây trâm hoa?”

Nghe thế thần sắc Mạnh Điệp Vũ cũng biến đổi, há miệng nói: “Ngay cả cái này cô cũng biết?”

“Nếu như ngay cả cái này cũng không biết, chỉ sợ lần trước đã chết ở trong tiểu viện kia rồi! Cô tốt nhất là nên nói những điều tôi không biết, có chút hữu dụng, như vậy hai ta có thể vui vẻ mà nói chuyện, làm giao dịch đôi bên cùng có lợi, không phải sao?” Hiện tại Thường Hy có thể khẳng định Mạnh Điệp Vũ chắc chắn không phải vì rảnh rỗi mà nói những lời này.

Mạnh Điệp Vũ chính là chán ghét Ngu Thường Hy dù trong tình cảnh nào cũng có thể giữ vững khuôn mặt bình tĩnh, trấn định. Nàng hận không thể đem khuôn mặt này kéo xuống cho hã cơn tức!

Mạnh Điệp Vũ trầm mặc một hồi, lúc lâu sau mới lên tiếng: “Vân Thanh chính là một sát thủ trong số mười tám cây trâm hoa, đứng hàng thứ hai – trâm hoa mai, cô không phải không biết chứ?”

Xếp thứ hai? Cái này thật đúng là khiến Thường Hy lấy làm kinh hãi, không nghĩ tới Vân Thanh lại có địa vị cao như vậy! Nàng liếc mắt nhìn Mạnh Điệp Vũ, hỏi tới: “Vậy thứ nhất là ai?”

“Danh hiệu thứ nhất vô cùng thần bí, làm trâm mẫu đơn, chưa từng có ai gặp qua khuôn mặt thật của nàng ta. Có thể là tôi, cũng có thể là cô, cũng có thể là một tiểu cung nữ tâm thường bất kỳ bên cạnh cô!”

“Tiểu cung nữ? Trâm mẫu đơn ít nhất cũng phải trên dưới ba mươi rồi, cô lừa gạt ai đó?” Thường Hy nhìn Mạnh Điệp Vũ rất là tức giận. Vân Thanh đã ba mươi tuổi rồi, chẳng nhẽ trâm mẫu đơn so với nàng ta có thể trẻ hơn sao? Coi nàng là kẻ ngu phải không?

Mạnh Điệp Vũ cũng không tức giận, nhìn chằm chằm vào Thường Hy, sau đó giải thích: “Mười tám cây trâm hoa đời đời tương truyền. Lúc trước trâm mẫu đơn đã sớm đem gánh nặng trên vai truyền cho con gái của nàng, cho nên nàng bây giờ so với tuổi của tôi cũng không hơn kém nhiều, có lẽ là lớn hơn hai tuổi, cái này có gì kỳ quái?”

Thường Hy bây giờ mới biết được còn có chuyện như thế này, cau mày nhìn Mạnh Điệp Vũ: “Cô nói cho tôi biết những chuyện này là có ý gì?”

253. Chương 257: Muốn Nắm Tay Cùng Chàng Bỏ Trốn.

Mạnh Điệp Vũ thản nhiên cười, nhìn Thường Hy nói: “Tôi không có mục đích gì cả, chẳng qua là muốn cô nhìn sớm nhìn rõ bộ mặt thật của Vân Thanh để đề phòng mà thôi.”

Thường Hy cũng không tin Mạnh Điệp Vũ có thể tốt bụng như vậy. Vốn là nàng có chút hoài nghi Mạnh Điệp Vũ là một trong số mười tám cây trâm hoa, nếu không nàng ta làm sao biết được tiểu viện của Tấn

vương kia? Nhưng hôm nay nghe được Mạnh Điệp Vũ nói như thế, Thường Hy lại cảm thấy nàng ta thật sự không phải là người của Tấn vương rồi, nếu như là người trong mười tám cây trâm hoa thì sẽ không bán đứng người của mình như thế!

Chính vì vậy Thường Hy ngày càng hoài nghi Mạnh Điệp Vũ rốt cục là ai, vì vậy ngẩng đầu nhìn nàng ta nói: “Cô bảo Vân Thanh là người của mười tám cây trâm hoa, vậy làm sao cô biết? Cô đường đường là một đại tiểu thư, làm sao biết mấy chuyện như thế này? Còn nữa... nếu như tiên Hoàng hậu biết được thân phận của Vân Thanh, làm sao còn an bài nàng ta vào làm quản sự của Đông cung? Cô cho tôi là kẻ ngu sao?”

Mạnh Điệp Vũ nghe được Thường Hy chất vấn, lạnh lùng nói một câu: “Cô chỉ cần nhớ rõ một điều thôi, tôi tuyệt đối sẽ không làm tổn thương biểu ca. Về phần tôi là người như thế nào, tôi chính là đại tiểu thư Mạnh gia, điều này không phải Ngu thượng nghi biết rất rõ sao? Còn về cô cô của tôi... Tôi đây không nói, tự cô đi thăm dò đi!” Nói tới chỗ này Mạnh Điệp Vũ nhắc lên rèm, lại nhìn Thường Hy nói: “Dương Lạc Thanh cũng không chỉ đơn giản là một nữ ca cơ, cô tốt nhất nên đề phòng đi!”

Thường Hy thật là càng ngày càng không hiểu nổi Mạnh Điệp Vũ rồi, nữ nhân này thật là quái dị, lúc muốn hãm hại nàng, lúc lại nói cho nàng biết nhiều chuyện như vậy. Mục đích thật sự của nàng ta đến tột cùng là cái gì? Hiện tại ngay cả Thường Hy cũng không thể xác định được, thậm chí nàng ta là người tốt hay người xấu cũng không thể đoán ra. Nhưng là Thường Hy biết nhất định phải phòng bị nàng ta!

Dương Lạc Thanh... Dương Lạc Thanh... Cô rốt cục là thần thánh phương nào? Thường Hy cảm thấy đau buốt cả đầu óc. Từng bí mật một giống như mạng nhện đen đặc bao vây lấy nàng thật chặt chẽ, nếu muốn cởi bỏ, chỉ sợ là phải tốn một phen công phu rồi!

Vẫn biết trong hoàng cung không có nhân vật nào là đơn giản, nhưng lai lịch của đám người này thật sự là quá lớn, nàng chỉ là một cung nữ nho nhỏ, thật có thể giải quyết hết sao?

Tiêu Vân Trác đi vào đại điện. Trong thư phòng không có tìm được Thường Hy liền thuận chân tìm đến phòng nhỏ của nàng liền thấy nàng đang ôm gối mềm ngồi tựa vào thành giường, yên lặng ngắm ánh trăng ngoài cửa sổ mà ngẩn người. Hai chân mày nhíu lại thật chặt, trong đôi mắt sáng lóe lên vô số tia sáng nghi ngờ giống như đang phải suy nghĩ chuyện gì vô cùng khó khăn. Một đôi tay ngọc đan chặt lại một chỗ, tóc đen như mực xõa trên đầu, thật giống như tiên nữ trên cung trăng hạ xuống phạm trần, mờ ảo mông lung!

Lặng lẽ đi tới, đưa tay ôm lấy vòng eo của Thường Hy, thuận thế ngồi xuống bên giường, đầu tựa lên hõm vai của nàng, hít lấy mùi hương thơm ngát tỏa ra từ người nàng, nói: “Nàng lại đang phiền não cái gì?”

Thường Hy bị cái ôm bất chợt của Tiêu Vân Trác hù dọa cho giật mình, khi nghe được thanh âm của hắn mới bình tĩnh lại. Nàng xoay người ôm chặt lấy thắt lưng của Tiêu Vân Trác, đầu dựa vào trong ngực hắn, nghe được thanh âm tim đập mạnh mẽ mà hữu lực của hắn, kinh hoàng trong lòng lúc này mới dần dần bình tĩnh lại. Thường Hy khẽ hé đôi môi đỏ mọng, chậm rãi nói: “Ta sợ. Tiêu Vân Trác, chàng nói xem trong hoàng cung này còn có người nào trong sạch không?”

Đây là lần đầu tiên Thường Hy kêu tên của hắn, cả tên cả họ, điều này phạm vào cấm kỵ của hoàng gia. Nhưng là giờ phút này Tiêu Vân Trác không để ý đến những thứ kia, hắn cảm nhận được Thường Hy run rẩy, cho nên cúi đầu ở bên tai của nàng thì thầm nói: “Nàng làm sao vậy? Có phải có người nói với nàng thứ gì đó hay sao?”

Thường Hy yên lặng gật đầu một cái, đem những lời của Mạnh Điệp Vũ nói ra một lần, sau đó thở dài một tiếng, cuối cùng mới nói: “Sống ở nơi này thật mệt mỏi. Ta thật sự muốn nắm tay chàng bỏ trốn khỏi đây, đến một nơi không ai biết chúng ta. Kế núi gần sông, ba gian phòng trúc, một mẫu đất cày, hai con trâu cày. Chàng cày ruộng, ta canh cửi, ngày tháng thật là tốt đẹp...”

Tiêu Vân Trác nghe được lời nói của Thường Hy, sắc mặt có chút ửng hồng, hồi lâu mới lẩm bẩm nói: “Ta không biết cày ruộng, chỉ sợ nàng đi theo ta sẽ bị đói chết đấy!”

Thường Hy sững sốt, sắc mặt cứng lại, ngẩng đầu lên cau mày nhìn Tiêu Vân Trác quát: “Chàng nói vài câu để ta ảo tưởng một chút cũng không được sao? Cần phải nói sát phong cảnh như vậy sao, thật là tức chết ta! Không thêm để ý tới chàng!”

Thường Hy cũng hiểu, Tiêu Vân Trác làm sao mà biết cày ruộng, chẳng qua là... Chẳng qua là để cho nàng ảo tưởng một chút cũng không được à? Đúng là đồ không biết lãng mạn! Đầu gối!

Nhìn bộ dáng Thường Hy chu miệng o o quát mắng thật là đáng yêu, Tiêu Vân Trác chỉ cảm thấy trong lòng khẽ động một cái, mặt cũng có chút nóng nóng, đưa tay ra ôm, đem Thường Hy hãm chặt vào trong ngực của mình, thân thể từ từ trở nên nóng rực!

Thường Hy tựa hồ cảm nhận được biến hóa của Tiêu Vân Trác, cảm thấy mình giống như đang nằm trong một lò lửa thật nóng, trong lúc nhất thời ngay cả gò má chính nàng cũng trở nên nóng bỏng, đôi tay cũng không biết đặt đâu, bất an vịn vịn dưới thân thể, lẩm bẩm nói: “Cái đó... Cái đó, Thái tử gia có đôi bụng không, nô tỳ đã chuẩn bị xong, bây giờ dùng bữa đi...”

Vừa nói vừa muốn giãy thoát trở ra lại bị Tiêu Vân Trác tóm trở lại, lật người đem nàng đè xuống chiếc giường hai người vừa mới ngồi, bốn mắt nhìn nhau. Thường Hy có chút xấu hổ, mở to mắt nói: “Chàng mau dậy đi, nếu như có người đến nhìn thấy được thì làm thế nào?”

Tiêu Vân Trác nghe thấy thế thì cười nhẹ, nhìn Thường Hy nói: “Nói cũng đúng, hai lần trước đều là có người phá hỏng chuyện tốt của bản Thái tử...”

Tiêu Vân Trác vừa dứt lời, Thường Hy lại càng cảm thấy khó chịu, muốn dùng sức đẩy Tiêu Vân Trác ra lại bị hắn bắt được tay, ở bên tai Thường Hy nói: “Nàng tính toán lúc nào thì muốn làm tân nương tử của ta?”

Hơi thở nóng rực vờn quanh tai Thường Hy, làm cho nàng cảm thấy có chút ngứa, muốn cười rồi lại ngượng ngùng không dám cười. Hơn nữa lời nói của Tiêu Vân Trác quả thật khiến nàng muốn tìm một cái lỗ để chui vào, định xoay đầu đi nhưng lại không nghĩ đến vừa mới xoay đầu liền lộ ra cái gáy trắng nõn như dương chi bạch ngọc...

Con người đen của Tiêu Vân Trác càng trở nên thâm thúy, hắc thậm chí cũng có thể cảm nhận được biến hóa của thân thể mình...

Thường Hy không phải cộc gỗ, đương nhiên có thể cảm nhận được thân thể của Tiêu Vân Trác đột nhiên cứng ngắc, còn có... Còn có một chỗ nào đó tựa hồ trở nên là lạ...

“Tối nay làm tân nương tử của ta, được không?” Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy, rất là nghiêm túc hỏi. Hắn đã chờ giây phút này thật lâu rồi, rất lâu kể từ ngày thổ lộ khi đó. Hắn rất muốn đem nàng ăn hết, chẳng qua là người này có vẻ chậm lụt. Hôm nay hắn tuyệt đối không thể để cho nàng dễ dàng chạy thoát như vậy được!

254. Chương 258: Tối Nay Làm Tân Nương Của Ta

Thường Hy thật ra thì cũng biết sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày như thế này, chân chính trở thành nữ nhân của Tiêu Vân Trác, chẳng qua là... Chẳng qua là nàng có chút sợ...

Thấy Thường Hy không nói lời nào, Tiêu Vân Trác có điểm thất vọng. Hắn không muốn cưỡng bách nàng, hắn hy vọng nàng có thể vui mừng làm tân nương của mình, là tân nương chỉ thuộc về một mình hắn. Tiêu Vân Trác chống lên thân thể, nhìn Thường Hy nói: “Nàng không muốn cũng được, ta sẽ không ép nàng!”

Thường Hy có thể nghe ra được thất vọng trong thanh âm của Tiêu Vân Trác, nàng cũng không phải là không muốn, lại nghe đến Tiêu Vân Trác nói như vậy thì trong lòng rất cảm động. Nam nhân này thế nhưng rất xem trọng cảm nhận của nàng. Suy nghĩ một chút cố nén lệ trong lòng xuống, đẩy ra Tiêu Vân Trác, vội vàng chạy tới bên cạnh cửa rồi mới lên tiếng: “Vội nhất chàng cũng phải dùng bữa trước đã...” Nói chưa dứt lời nàng đã co chân chạy ra ngoài. Nàng là một đại cô nương nha, để cho nàng nói ra mấy cái loại này, thật đúng là xấu hổ vô cùng!

Tiêu Vân Trác vui mừng quá đỗi, không nghĩ tới Thường Hy cứ nhiên đáp ứng. Tiểu nha đầu này đối với mấy chuyện như thế này luôn luôn là xấu hổ mở miệng, mỗi lần hắn hữu ý hay vô ý hỏi đến nàng luôn là tìm cách lãng tránh, không ngờ lần này nàng lại đáp ứng như vậy. Tiêu Vân Trác mang theo bước chân nhẹ

nhàng ra cửa, trong đại sảnh đã sớm chuẩn bị đồ ăn. Thường Hy biến mất không có tung ảnh, Triều Hà phục vụ hẩn dùng cơm.

Tiêu Vân Trác trong lòng có chút... khụ khụ, có chút gấp gáp, nhưng là vẫn theo quy củ mà điềm tĩnh dùng hết bữa cơm, sau đó đi nghỉ ngơi một lát rồi mới đến tịnh phòng tắm rửa.

Thường Hy dĩ nhiên nghe được tiếng nước chảy trong tịnh phòng. Nàng mới vừa rồi cũng trở về phòng mình tắm rửa qua, đã đáp ứng Tiêu Vân Trác như vậy rồi nàng dĩ nhiên sẽ không có lùi bước. Dù sao nàng cũng đã chọn nam nhân này, về phần danh phận gì đó bây giờ căn bản nàng cũng không để ý, bởi vì nàng biết có những chuyện Tiêu Vân Trác cũng không thể làm chủ được. Hơn nữa, nếu như để nàng làm một trong số những tần thiếp của hẩn thì thà rằng cứ để nàng làm một cung nữ không danh không phận, như thế còn có thể thời thời khắc khắc đi theo hẩn mà không phải tị hiềm.

Tiêu Vân Trác đã sớm phân phó Ngũ Hải canh giữ tốt cửa điện, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy. Ngũ Hải sống lâu năm trong cung nên đã sớm thành tinh, không thấy thân ảnh của Thường Hy tựa hồ như đã minh bạch rõ ràng cái gì, gương mặt cười đến như hoa nở, vội vàng gật đầu đáp ứng nhưng trong lòng lại oán thầm. Vậy là sao? Hai người này cả ngày chàng chàng thiếp thiếp nên sớm cái kia rồi mới phải, Thái tử còn có thể nhịn. Ở độ tuổi này của Thái tử, các Hoàng tử khác không có thị thiếp thì cũng có thông phòng. Thái tử gia thì khác, mấy năm gần đây cứ như khổ tăng tu hành, chết sống cũng không động qua nữ nhân, mấy tần thiếp kia không phải cũng chỉ để bài biện đó sao?

Thời điểm vừa tới còn không an phận, nhưng là ngày qua ngày, từng người một không phải đều là cả ngày không ra cổng trước không bước cổng sau, ngay cả Phùng Lương để cũng là một dạng hết hy vọng...

Tiêu Vân Trác mặc một thân thuần áo lụa tơ trắng ra khỏi tịnh phòng, đến phòng nhỏ của Thường Hy không thấy bóng người, đến thư phòng của mình cũng không thấy người đâu, trong lúc nhất thời có chút buồn bực, chẳng lẽ lại đổi ý hay sao? Nghĩ tới đây lại muốn bật cười, hẩn ở trước mặt nàng thật là không dậy nổi. Hẩn đường đường là Thái tử đứng đầu Đông cung, nếu như hẩn muốn nữ nhân nào, các nàng đều không phải là vui sướng ngoan ngoãn ở trên giường chờ lâm hạnh? Chỉ có Ngu Thường Hy này... Hẩn hứng thú rồi, hướng phòng ngủ của mình đi tới.

Đẩy cửa ra, thấy màn mỏng sắc vàng đã được buông xuống. Dưới ánh sáng chiếu rọi của đèn cung đình, hẩn rõ ràng thấy được một thân ảnh mảnh mai ẩn hiện trong màn. Tiêu Vân Trác bội phần kinh ngạc, không nghĩ tới tiểu nữ nhân này cũng thức thời mà trốn lên trên giường...

Vén màn bằng sa mỏng lên liền trông thấy được khuôn mặt thẹn thùng của Thường Hy. Nàng nhìn Tiêu Vân Trác đi vào, cắn răng nói: “Tắt đèn được không?”

Tiêu Vân Trác sững sờ, không nghĩ tới nàng cư nhiên xấu hổ đến mức này. Được rồi, hẩn thừa nhận là hẩn cũng có chút khấn trương, tắt đèn ngược lại là một ý kiến hay!

Tắt đèn cung đình, trong phòng nhất thời rơi vào một mảnh hắc ám, qua một lúc mới có thể thích ứng với bóng tối. Mượn ánh trăng mờ tỏ, Tiêu Vân Trác nhẹ nhàng bước lên giường.

... N lúc lâu sau...

Mổ nữ cố nén xấu hổ hỏi: “... Chàng đến tột cùng là có thể hay không a?...”

Mổ nam trầm mặc không nói... Hồi lâu mới lên tiếng: “Để ta xem một chút...” Mổ nam vươn ra cánh tay, ở trong hốc tối đầu giường lấy ra một tập giấy mỏng bản nhỏ, lại đem tay thu hồi đến giữa giường.

Mổ nữ tò mò hỏi: “Đây là vật gì?”

“...” Mổ nam không nói lời nào.

Mổ nữ thật tò mò tiến gần lên phía trước, chỉ trong chớp lát liền lên tiếng kinh hô: “Chàng... Chàng từ đâu mà có thứ này?” Nay cư nhiên là... xuân cung đồ!

“Im miệng! Không cho phép nói!” Mổ nam xấu hổ nói, hẩn không biết cách cũng không phải là lỗi của hẩn, hẩn chưa từng chạm qua nữ nhân nha!

Mỗ nữ còn muốn nói chuyện liền bị mỗ nam ngay lập tức tự mình thử nghiệm lý thuyết trong sách. Uyên ương trong trường thấp giọng nỉ non, diên loạn đảo phượng. Trắng sáng ngoài trời cũng bị mây che đi mất chút ánh sáng, lấp đi một nửa vầng trăng, tựa hồ như bị cảnh xuân bên trong làm cho thẹn mặt...

Trời còn chưa sáng, theo thói quen Thường Hy liền mở mắt, chỉ cảm thấy cả người đau nhức muốn chết, vẻ mặt đau khổ nghĩ đến loại chuyện đó lại đau như vậy, thế nào còn có nhiều nữ nhân muốn bò lên giường chủ tử? Cả người giống như là bị lăn qua lăn lại nhiều lần, chỗ nào cũng ẩm ách đau nhức, lần sau nàng phải hảo hảo suy nghĩ một chút.

Muốn ngồi dậy không ngờ liền kinh động đến Tiêu Vân Trác. Hắn nhìn Thường Hy vẫn đang cau mày hỏi: “Thế nào? Sáng sớm liền cau mày như vậy?”

Thường Hy chu mỏ nói: “Thật là đau người muốn chết! Không hiểu tại sao có nhiều nữ nhân lại muốn bò lên giường nam nhân như vậy?”

Trên mặt Tiêu Vân Trác thoáng qua một mặt thần sắc khó xử, hắn cũng rất đau có được hay không, chỉ vì ngại tôn nghiêm của nam tử hán, lời này đánh chết cũng không thể nói. Thường Hy vẫn nghe những nam nhân kia nói làm chuyện này là cỡ nào sung sướng, hắn thật không nghĩ lại có thể đau thế này, thật đúng là gát người!

Mắt thấy sắp đến thời gian vào triều, Thường Hy chỉ đành phải mặc quần áo hầu hạ Tiêu Vân Trác rời giường. Tiêu Vân Trác lại nói: “Ta tự mình làm, nàng nghỉ thêm chút nữa đi!”

Thường Hy nào có nguyện ý, vẫn đứng dậy chuẩn bị cho Tiêu Vân Trác lâm triều. Bên này còn chưa có sửa sang lại xong xuôi, bên kia Triệu Hà cũng Văn Thu đã gấp gáp xông vào, nhìn Thường Hy nói: “Ngu tử tử, không xong, Dương quý nhân sinh non rồi!”

Thường Hy kinh hãi, thân thể cũng run lên một cái, vội hỏi: “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Tối hôm qua, sau lúc nửa đêm.” Văn Thu tiếp lời nói, sắc mặt tựa hồ còn chút kinh hoảng, nhìn Thường Hy nói tiếp: “Nghe nói hôm qua Tam hoàng tử phi vào cung thỉnh an Hoàng quý phi thuận đường liền ghé qua chỗ Dương quý nhân, tặng cho Dương quý nhân chút đồ ăn, kết quả sau nửa đêm Dương quý nhân liền sinh non.”

255. Chương 259

Sắc mặt Thường Hy trắng nhợt, thiếu chút nữa ngã nhào trên mặt đất, Văn Thu cùng Triệu Hà vội vàng tiến lên đỡ nàng. Thật ra thì tối hôm qua Chu tổng quản đã ngầm ám hiệu rằng Thái tử gia và Thường Hy muốn viên phòng, nếu như không xảy ra chuyện như vậy thì họ cũng không vội vàng xông vào, bởi vì các nàng biết được quan hệ của Thường Hy và Lệ Bình cho nên không dám giấu diếm.

Thường Hy hồi phục lại tinh thần, nhìn hai người nói: “Giúp ta thay quần áo, ta muốn đến Linh Đình các xem một chút!”

Hai người không dám chậm trễ, vội vàng hầu hạ Thường Hy thay quần áo, rửa mặt, trang điểm. Qua một hồi lâu, cảm xúc của Thường Hy cũng dần dần ổn định trở lại, đại não bắt đầu khôi phục lại bình thường, nhìn Văn Thu nói: “Muội trước đi tìm hiểu tin tức xem có vị hoàng phi nào đến rồi, có người đến chỗ Hoàng thượng chưa? Tam hoàng tử phi có bị tuyên tiến cung không? Tam hoàng tử có đến cung không? Nếu như Tam hoàng tử không đến thì phái người đưa tin cho ngài ấy, ngay lập tức!”

Văn Thu vội đáp rồi xoay người rời đi. Thường Hy vòng tới vòng lui trong phòng, có chút do dự. Triệu Hà nhìn thấy vậy liền hỏi: “Ngu tử tử, chúng ta không đến Linh Đình các sao?”

Thường Hy chậm rãi ngồi xuống, sắc mặt tối sầm lại, nói: “Dù sao cũng không phải là tấn thiếp của Đông cung gặp chuyện không may, Hoàng thượng, Hoàng quý phi có thể đi, ta lấy thân phận gì đến đó? Ta chỉ là một cung tỳ, không có thân phận mà công khai đến đó trước.”

Thần sắc Triệu Hà buồn bã, làm thân nô tỳ đúng là như vậy, như thế nào đi nữa cũng chỉ là nô tỳ. Chủ tử ngồi người phải đứng, bảo người đi hướng đông người không thể đi hướng tây.

Chưa bao giờ như thời khắc này Thường Hy cảm nhận sâu sắc được tầm quan trọng của địa vị như vậy. Nếu như bây giờ nàng là Thái tử phi của Đông cung, nàng có thể quang minh chính đại mà đến đó, không như dằng dấp hiện tại không thể đi cứu Lệ Bình. Nàng biết Lệ Bình tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy, mặc dù vẫn không biết tại sao Dương quý nhân lại sinh non, nhưng là Thường Hy biết chuyện này nhất định có mờ ám.

Trong đầu đột nhiên hiện lên thanh âm Mạnh Điệp Vũ đã nói ngày hôm qua, nàng nói Dương Lạc Thanh cũng không phải là nhân vật đơn giản, chẳng lẽ chuyện này cùng Dương Lạc Thanh có phần quan hệ sao? Mạnh Điệp Vũ vừa tới nói cho nàng những lời này, bên kia liền xảy ra chuyện như vậy, đây là trùng hợp hay là vô ý? Mạnh Điệp Vũ còn từng xuất hiện ở vùng phụ cận Linh Đình các, nàng ta cùng Dương Lạc Thanh là như thế nào? Bọn họ có quan hệ gì hay không?

Thường Hy nhìn Triệu Hà hỏi: “Ngày trước ta để uội đi điều tra tiểu nha đầu kia, có phải thời điểm tìm đến thì nàng ta đã chết, đúng không?”

“Đúng vậy, nô tỳ thấy nàng ta ăn nói không kín kẽ, có lẽ có thể hỏi ra chuyện tình của Linh Đình các, ai biết thời điểm nô tỳ đến đó, tiểu nha đầu kia liền uống thuốc độc tự vẫn. Theo như lời nha hoàn cận thân của Dương quý nhân thì nàng kia sợ tội nên tự sát, nói nàng cùng nha đầu đã chết kia là cùng muốn mưu hại Dương quý nhân.” Triệu Hà lặp lại, lần trước cũng đã hỏi thăm qua với Thường Hy, chẳng qua là lúc đó hai người cũng không cảm thấy có gì dị thường.

Nhưng là hiện tại Thường Hy lại cảm thấy có gì đó không được bình thường, mình vừa mới phát hiện nha đầu kia có chút hoài nghi thì Dương quý nhân đã đi trước một bước diệt miệng, như vậy tiểu nha đầu kia đến tột cùng là biết được những gì? Có phải có liên quan đến lần sinh non lần này hay không?

Thường Hy nhanh chóng xoay quanh, chỉ hận mình không thể ngay lập tức chạy tới Linh Đình các. Nàng vốn khinh thường thân phận địa vị, nhưng là giờ phút này lại cực kỳ trân quý. Thường Hy nhìn Triệu Hà nói: “Bây giờ muội đi điều tra tin tức, xem thử tình hình bên kia thế nào?”

Triệu Hà gật gật đầu nói: “Ngu tỷ tỷ, tỷ cũng đừng gấp gáp, Hoàng quý phi chắc chắn sẽ không để mặc cho người khác ô nhục con dâu của mình. Nô tỳ bây giờ đi ngay, có tin tức sẽ lập tức trở lại.”

Lời nói của Triệu Hà xác thực cũng trấn an Thường Hy được một chút, tích tụ trong lòng cũng dần tản đi. Nàng nhìn thân ảnh Triệu Hà biến mất sau tấm rèm cửa mà nhẹ nhàng thở dài. Nếu lúc này Tiêu Văn Trác trở lại thì tốt, ít nhất Vi An vương vào cung, Tiêu Văn Trác thế nào cũng phải đến, nàng đi theo hẳn vào là chuyện đương nhiên.

Chỉ sợ là bây giờ chắc hẳn Tiêu Văn Trác đều đang rất bận bịu, nói không chừng ngay cả chuyện này cũng không biết đây!

Nhưng mà người luôn luôn không xuất hiện ở Doanh Nguyệt điện bây giờ tự dừng lại đến. Thường Hy nhìn Vân Thanh cô cô có chút kinh ngạc hỏi: “Vân Thanh cô cô có chuyện gì sao?”

Thần sắc Vân Thanh vẫn cứng nhắc như cũ, nhìn Thường Hy nói: “Dương Lạc Thanh sinh non chính là do nàng ta ăn nhầm phải quả lung linh trong vườn hoa phía tây. Quả lung linh này là đặc sản của Minh Khái quốc. Dương Lạc Thanh chắc hẳn là sợ mình phải gánh tội không bảo vệ long thai cho tốt nên lúc này mới đem tội danh đổ lên đầu Vi An vương phi!”

Thường Hy nhìn Vân Thanh, hồ nghi hỏi: “Làm sao cô cô biết? Tại sao lại nói cho ta?” Thường Hy cũng không nhận ra Vân Thanh đột nhiên trở nên thiện ý với nàng, dù sao thì khúc mắc giữa hai người cũng rất nặng nề.

Vân Thanh nhìn Thường Hy, thần sắc rất trịnh trọng nói: “Những thứ này về sau tôi sẽ giải thích với cô, cô nên lập tức đi tìm Phùng thái y, đem chuyện này nói cho ngài ấy biết, ngài ấy tự sẽ biết phải làm sao.”

“Cô cô trực tiếp đi tìm Phùng thái y không được sao?” Thường Hy cảm thấy Vân Thanh rất là kỳ quái, hôm nay lại càng kỳ quái hơn, chẳng lẽ hôm nay nàng ta ăn nhầm cái gì sao?

Trên mặt Vân Thanh nổi lên một tia khổ sở, nhìn Thường Hy nói: “Năm ngoái lâu trúc gặp chuyện không may, người hai lần đưa tin cho cô chính là tôi, lần này cô biết tôi không có ác ý đi? Về những chuyện còn lại, chờ cô giải quyết xong tôi sẽ nói cho cô hiểu. Tính tình Vi An vương phi bướng bỉnh thuần lương, với

cô lại là bạn bè thân thiết, Tam vương gia nể mặt mũi Tam vương phi cũng sẽ đứng về phía Thái tử gia, tương lai Thái tử gia lên ngôi sẽ là một cổ trợ lực. Đừng nhìn Vi An vương cái gì cũng không để tâm, đằng sau ngài ấy còn là Hoàng quý phi chống lưng, chuyện này không thể coi thường.”

Thường Hy kinh ngạc đến nỗi không thể diễn tả rồi, Vân Thanh cư nhiên lại chính là người thần bí đưa tin cho nàng? Nghe nàng ta nói những lời này, thật đúng là lo lắng cho Tiêu Vân Trác từ ruột gan. Thường Hy ngay cả khi trong lòng còn có chút nghi ngờ nhưng cuối cùng vẫn quyết định lựa chọn làm theo, không biết tại sao lại như vậy, nhưng Vân Thanh làm vậy thật đúng là khiến người ta hận không nổi.

“Được, chờ ta trở lại còn có nhiều chuyện muốn thỉnh giáo Vân Thanh cô cô. Cô cô cho ta kinh ngạc thực sự là quá nhiều.” Thường Hy nói tới chỗ này liền xoay người rời đi, nàng biết chuyện tình vô cùng khẩn cấp.

Vân Thanh còn là gọi với theo, nói: “Ngu thượng nghị không cần đi xa, Phùng thái y được biểu tiểu thư mời đến Cẩm Hoa hiên rồi!”

Thường Hy sững sờ, đúng lúc này Mạnh Điệp Vũ lại mời Phùng thái y đến Cẩm Hoa hiên... Thường Hy tựa hồ đã hiểu ra cái gì, nhìn Vân Thanh bình tĩnh hỏi: “Chẳng lẽ chỉ có mình Phùng thái y mới nhận biết được quả lung linh?”

256. Chương 260: Thân Thể Thần Bí Của Vân Thanh

Vân Thanh tựa hồ tuyệt không kinh ngạc khi Thường Hy có thể ngay lập tức nghĩ đến vấn đề này, gật gật đầu nói: “Bởi vì nguyên quán của Phùng thái y là ở Minh Khải quốc, cho nên đối với những thứ của Minh Khải quốc là rất quen thuộc!”

Thường Hy bây giờ mới hiểu rõ, mặc dù vẫn như cũ không biết tại sao Vân Thanh không tự mình đi tìm Phùng thái y, nhưng là nàng biết trong này ắt hẳn có chút uẩn khúc. Thời gian gấp gáp nàng cũng không tiện hỏi, bây giờ nàng lập tức phải đi ngay.

Vân Thanh ra khỏi Doanh Nguyệt điện, đứng ở dưới mái hiên chờ Thường Hy trở lại. Vốn là nàng muốn đem chuyện của mình nói cho Thường Hy, chẳng qua mãi vẫn chưa có cơ hội, lần này cũng coi như là đúng dịp. Dương Lạc Thanh... Mạnh Điệp Vũ... Chuyên Tôn Nhạc Đan... Đã bao nhiêu năm, các người không phải đã bắt đầu thờ đuôi ra sao?

Ân ân oán oán hơn mười năm trước, có lẽ cũng nên kết thúc tại đây được rồi! Vân Thanh ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, nỗ lực không để cho nước mắt mình rơi xuống, trong lòng yên lặng nói: “Ca, nếu huynh còn sống tại sao không chịu ra ngoài? Nếu huynh còn sống, tại sao huynh có thể nhìn con trai của nữ nhân huynh thích ở trong hiểm cảnh mà không chịu nhúc nhích? Huynh đưa ta vào cung giao cho hoàng hậu, không phải là huynh muốn ta thay huynh thủ hộ nàng sao? Huynh đến tận cùng là còn sống hay đã chết rồi, đã nhiều năm như vậy, huynh liệu sự như thần, thật sớm đã đem bảo bối trong núi hoang giao cho người Ngu gia, huynh đã sớm biết Ngu Thường Hy là chân mệnh thiên nữ có đúng hay không? Ca, huynh thần cơ diệu toán, lại không nhìn thấu một chữ tình! Cuối cùng đều không phải là tự làm khổ mình?”

Thời điểm Thường Hy đi qua chỗ ngoặt liền nhìn thấy vẻ mặt cô đơn của Vân Thanh đang ngẩng ngó nhìn bầu trời. Vân Thanh như vậy Thường Hy chưa từng nhìn thấy qua, cảm thấy rất xa lạ, trong lúc nhất thời dừng lại bước chân.

Vân Thanh quay đầu lại nhìn Thường Hy, đưa tay lau đi những giọt lệ hai bên má, thần nhiên nói: “Thái tử gia một lát nữa sẽ trở lại. Chờ ngài ấy trở về chúng ta cùng nhau nói đi, có một số việc cũng nên để Thái tử gia biết!”

Thường Hy yên lặng gật đầu một cái, hai người lẳng lặng đứng dưới mái nhà cong, cung nữ thái giám đi qua đều nín thở không dám quấy rầy thanh tịnh của hai người. Rất nhanh sau đó Tiêu Vân Trác quả nhiên đã trở lại, thấy Vân Thanh cùng Thường Hy đứng chung một chỗ liền rất kinh ngạc.

Thường Hy thấy được kinh ngạc của Tiêu Vân Trác liền tiến lên đem lời của Vân Thanh nói lại lần nữa. Thần sắc Tiêu Vân Trác ngưng trọng, nói: “Vào trong rồi nói.”

Ba người tiến vào thư phòng, Ngũ Hải tự giác đứng ở cửa làm môn thần.

Tiêu Vân Trác ý bảo Thường Hy và Vân Thanh cùng ngồi xuống. Thường Hy nhìn Vân Thanh một cái, ngược lại không biết nên hỏi từ đâu. Tiêu Vân Trác nghi hoặc nhìn Vân Thanh, hỏi: “Vân Thanh cô cô, cô cô muốn nói gì?” Vân Thanh là người mà mẫu hậu hần đưa tới, từ đó đến nay hần vẫn luôn có một phần tôn trọng.

Vân Thanh nhìn Tiêu Vân Trác, lại xem một chút Thường Hy, cuối cùng khẽ thở dài một tiếng, nói: “Thái tử điện hạ, Ngu thượng nghị, các người nhất định rất tò mò ta rốt cục là người như thế nào chứ? Trong hoàng cung hai người nhất định không tra ra được ta là ai đúng hay không?”

Thường Hy cùng Tiêu Vân Trác liếc mắt nhìn nhau, vẫn là Thường Hy mở miệng nói: “Xem ra cô cô biết chúng ta đang điều tra chuyện của cô cô?”

Vân Thanh gật đầu một cái nói: “Ta ở trong hoàng cung này đã vài chục năm rồi, có rất ít chuyện tình ta không biết. Ngu thượng nghị làm việc cũng được coi là kín đáo, thời điểm ta biết được cũng là sau đó rồi.”

Điểm này Thường Hy ngược lại đồng ý, nhìn Vân Thanh nói: “Cô cô là muốn chính miệng nói cho chúng ta biết sao?”

Vân Thanh lại gật đầu, nói: “Vốn là định đợi thêm một đoạn thời gian nhưng là không thể đợi được nữa. Nếu các người không biết chân tướng chỉ sợ sẽ bị người khác lợi dụng, cho nên ta mới quyết định nói ra trước.” Nói tới chỗ này liền thở dài, nhìn hai người nói: “Hơn hai mươi năm trước, ân oán của đương kim Hoàng thượng, tiên Hoàng hậu cùng Tấn vương, Thái tử điện hạ đã nghe qua chứ?”

Thần sắc Tiêu Vân Trác cứng đờ, nhưng vẫn nói: “Biết một chút, nhưng cũng không nhiều. Cô cô cũng biết?”

Thường Hy là lần đầu tiên nghe nói đến, sắc mặt không tránh khỏi kinh ngạc, nhưng là nàng không lên tiếng. Quan hệ của Minh tông, tiên Hoàng hậu, còn có vị Tấn vương thần bí kia, nàng vẫn nên cẩn thận một chút.

Vân Thanh lắc đầu một cái, cười khổ nói: “Ta hiểu biết cũng không nhiều, chỉ biết rằng năm đó tiên Hoàng hậu vào cung tuyển tú nữ, lúc ấy Tấn vương và Hoàng thượng đều nhất kiến chung tình với tiên Hoàng hậu, nhưng là cuối cùng tiên Hoàng hậu vẫn gả cho đương kim Hoàng thượng. Tấn vương vô cùng thương tâm, đối với Hoàng thượng cũng là oán hận càng nhiều. Tiên hoàng rất yêu thích Tấn vương, thậm chí còn hơn nhiều so với Hoàng thượng, thế nhưng lúc đó đương kim Hoàng thượng là Thái tử, Tấn vương lại không phải do Hoàng hậu sở sinh, theo quy củ tổ tông là không thể thừa nghiệp mà cai quản đất nước.”

Vì lúc đó Tấn vương bị đương kim Hoàng thượng đoạt đi tiên Hoàng hậu cho nên quyết định ở thời điểm Hoàng thượng vừa mới lên ngôi liền phát động binh biến, ngài ấy cho rằng chỉ cần đoạt lấy giang sơn là có thể có được tiên Hoàng hậu...”

Nói tới chỗ này, trong mắt Vân Thanh lóe lên một tia đau thương không hiểu rõ, hốc mắt ửng đỏ. Tiêu Vân Trác cùng Thường Hy không biết năm đó còn có nội tình như vậy, nhưng là cuối cùng tại sao Tấn vương lại bỏ qua?

“Đêm trước khi phát động binh biến, Tấn vương đi tìm tiên Hoàng hậu, nói hết nỗi lòng, hy vọng tiên Hoàng hậu có thể cùng hần cao chạy xa bay, như vậy thì hần cũng sẽ không bức vua thoái vị, hần chỉ muốn được ở cùng nữ nhân hần thích. Nhưng mà cái Tấn vương nhận được cũng chỉ là sự cự tuyệt vô tình. Tấn vương đau lòng thương tâm. Đêm hôm ấy trời đổ mưa rất lớn, hần ngồi trong mưa cả đêm, sau khi trở về phủ liền sinh bệnh nặng suốt ba tháng trời. Chuyện bức vua thoái vị bị dời lui xuống, sau Tấn vương lại thành lập tổ chức mười tám cây trăm hoa. Lúc ấy, mười tám cây trăm hoa đã làm chấn động cả vua và dân, đương kim thánh thượng mấy lần phái binh tiêu trừ cũng đều thất bại. Khi đó cũng không ai biết chủ nhân đứng sau màn của mười tám cây trăm hoa chính là Tấn vương.”

Tấn vương thủy chung không bỏ được tiên Hoàng hậu. Hoàng thượng vừa mới lên ngôi, quốc gia rất không ổn định, thiên tai địch họa nhiều lần bùng phát. Tấn vương liền kích động lòng người, nói là Hoàng thượng thất đức mới khiến cho trời cao phẫn nộ. Chuyện bức vua thoái vị đã từng bị hoãn lại, nay thiên thời địa lợi nhân hòa, chuẩn bị lại dấy lên.”

Nghe đến đó Tiêu Vân Trác và Thường Hy mặc dù biết rõ Tấn vương không có được như ý nhưng là vẫn có

chút khấn trương. Bọn họ không nghĩ tới Tần vương lại là người si tình như vậy, chỉ vì một tiên Hoàng hậu mà hai lần muốn bức vua thoái vị, mặc dù biết rõ tiên Hoàng hậu không thích hấn, đây cũng là cái tội tình gì?

“Vạn sự đều sẵn sàng, binh lính xếp thành hàng trước cổng thành. Minh tông đứng trên tường thành giương cao ngọn cờ chỉ huy binh sĩ cự địch. Lúc ấy tiên Hoàng hậu biết được Tần vương vì mình mà mới bức vua thoái vị, bực tức đi về phía tường thành, cư nhiên đứng trên tầng cao nhất, la lớn: “Người nếu là cố sức ép ta hồng nhan họa thủy, ta không thể làm gì khác hơn là lấy cái chết chứng minh!””

Thời điểm Vân Thanh nói đến chỗ này, nước mắt không nhịn được mà rơi xuống. Thường Hy không hiểu, Vân Thanh thương tâm như vậy làm cái gì? Chẳng lẽ nàng cùng Tần vương có quan hệ gì hay sao?

Đối với những chuyện sau này, Tiêu Vân Trác ngược lại là biết rất nhiều, mắt nhìn chăm chăm Vân Thanh hỏi: “Người cùng Tần vương có quan hệ như thế nào?”

257. Chương 261

“Tiên Hoàng hậu dĩ nhiên không chết, Tần vương vì sợ tiên Hoàng hậu nhảy xuống cho nên phần hận lui binh. Đêm hôm đó, không đợi Hoàng thượng có bất kỳ hành động nào liền giao ra binh quyền, làm một vị vương gia nhàn tản. Trong một đêm liền trở nên thêm cá cược như mạng, gia tài bạc vạn cũng theo đó mà tan hết.” Vân Thanh cũng không trả lời câu hỏi của Tiêu Vân Trác, tiếp tục lời chưa nói hết của mình.

Nói tới chỗ này, câu chuyện về sau Thường Hy cũng biết, nhưng là có một vấn đề vẫn chưa nhắc đến, nàng ta đến tột cùng là người nào?

“Hai người nhất định muốn biết ta là ai chứ?” Vân Thanh cười khẽ một tiếng, cũng không nhìn hai người, quay ra nhìn ánh sáng ngoài cửa sổ thì thào mà nói ra: “Ta là người mà Vương gia mua được trong tay bọn buôn người, khi đó chỉ mới năm tuổi, sau đó liền tìm người dạy ta võ nghệ. Ta trời sinh xương cốt rất mềm, sư phụ nói rất thích hợp để luyện võ. Tần vương vô cùng cao hứng, thường xuyên đến nhìn ta luyện võ. Khi đó rất khổ, thật sự rất khổ, một ngày chỉ có thể ngủ ba, bốn canh giờ, tính tình của sư phụ rất nóng nảy, luyện không tốt sẽ bị phạt. Ta khổ luyện mười năm mới có chút thành tựu, thời điểm mười lăm tuổi liền chính thức gia nhập mười tám cây trâm hoa. Mười tám người bọn ta trực tiếp tỷ võ luận thứ tự.”

Nguyệt Như xếp thứ nhất đoạt lấy trâm mẫu đơn, ta xếp thứ hai – trâm hoa mai. Lúc ấy thật không nghĩ đến chỉ khổ luyện có mười năm mà có thể đoạt được thứ hạng tốt như vậy. Vương gia mua ta, giúp ta thoát khỏi khổ ải, là ân nhân mà cũng là chủ tử của ta, ta liền quyết tâm báo đáp, không thể làm hấn thất vọng. Từ từ tổ chức của chúng ta dần trở nên có danh tiếng ở trên giang hồ, từ lúc mới bắt đầu kinh hồn táng đảm càng về sau càng lạnh lùng vô tình, từ một thiếu nữ hồn nhiên trở thành một sát thủ vô tình. Sau đó có một lần Tần vương bị người đuổi giết, vừa lúc ta hoàn thành xong nhiệm vụ trở về cứu được một mạng của vương gia, từ đó trở đi vương gia thu ta làm nghĩa muội.”

Tiêu Vân Trác cùng Thường Hy đã sớm đoán ra Vân Thanh có thể là trâm hoa mai, hiện tại xác nhận cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, kinh ngạc chính là Tần vương cư nhiên thu nàng làm nghĩa muội. Nhưng tại sao sau đó nàng lại vào cung đây?

“Sau đó, mười tám cây trâm hoa bị người đời phát hiện ra là của Tần vương, oanh động cả triều đình, ngay lập tức mười tám cây trâm hoa bị bán cho người khác rồi thoái ẩn giang hồ. Thật ra khi đó cái bị bán đi cũng không phải là mười tám cây trâm hoa thật sự. Mà ca của ta cũng tự mình quy ẩn.” Có lẽ rốt cuộc đã nói ra thân phận của mình, Vân Thanh bắt đầu gọi Tần vương là ca ca, chân tình kia ngay cả Tiêu Vân Trác và Thường Hy đều chấn động. Xem ra tình cảm của đôi huynh muội kia đúng là tốt.

“Đều nói Tần vương gia thêm cá cược như mạng, tan hết gia tài bạc vạn, nhưng là ta hiểu rõ huynh ấy có ý... Huynh ấy làm tất cả chỉ là muốn Hoàng thượng nghĩ rằng huynh ấy đã hoàn toàn bỏ qua ý đồ đoạt vị. Nhưng là Hoàng thượng vẫn như cũ không yên lòng, mời cao tăng bày trận vây khốn huynh ấy. Sau khi biết chuyện này ta liền chạy đến cứu huynh ấy, nhưng ta mặc dù vô công có cao cũng không hiểu được kỳ môn trận pháp, nếu không phải Vô Thiện đại sư mở lòng từ bi thì ta đã sớm chết rồi. Tiên Hoàng hậu biết được chuyện này liền tự mình cầu xin Hoàng thượng bỏ qua cho ca ca ta, nàng nói Tần vương vì không muốn

nàng lấy cái chết chứng minh cho nên mới không công thành, phần ân tình này nàng không có gì báo đáp, chỉ mong Hoàng thượng giơ cao đánh khẽ bỏ qua cho hần một lần.

Sau Hoàng thượng và tiên Hoàng hậu tự mình thả ca ca ra. Trước lúc ca ca đi liền đưa ta phó thác cho tiên Hoàng hậu, nói rõ ta là cô nhi không nhà để về, muốn nàng ấy che chở cho ta. Thật ra ca ca ta biết hoàng cung hiểm ác, muốn ta thủ hộ người trong lòng thay hần. Ta cũng hiểu được điều đó, cho nên cùng Hoàng hậu vào cung.

Sau khi ta tiến cung rồi, ca ca càng thay đổi đến mức hoang đường, còn là một thân đánh bạc đến thiếu nợ, may nhờ có phụ thân của Ngu thượng nghi thay huynh ấy trả nợ, vì vậy ca ca mới đem tâu núi hoang kia giao cho người của Ngu gia.” Nói tới chỗ này Vân Thanh dừng lại, quay người nhìn Thường Hy, trên mặt lộ ra một nụ cười, nói: “Người hiện tại đã biết được bảo bối trong núi hoang kia rồi chứ? Đó là ca ca ta muốn thông qua bàn tay của người giao cho Thái tử gia.”

Thường Hy sửng sốt, ngay cả Tiêu Vân Trác cũng ngây ngẩn cả người, hai người liếc mắt nhìn nhau, Thường Hy bật cười nói: “Cô cô nói cái gì? Ta thế nào nghe không hiểu? Chẳng lẽ ngài ấy có bản lĩnh đoán trước được sự việc, biết ta về sau sẽ tiến cung, biết ta sẽ ở bên cạnh Thái tử gia hay sao? Chuyện này cũng quá hoang đường rồi!”

Đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi, Thường Hy vô luận cũng không có cách nào tin tưởng được. Ngay cả Tiêu Vân Trác cũng nghi ngờ, chuyện này sao có thể đây?

“Vô Thiện đại sư nói mỗi năm trăm năm Đỉnh Nguyệt quốc sẽ xuất hiện một thần nữ hộ quốc, nữ tử này sẽ giúp dẹp yên thiên hạ, bình ổn giang sơn. Thủy tổ Hoàng hậu năm trăm năm trước chính là thần nữ hộ quốc, nàng cùng thủy tổ Hoàng đế chính là cùng năm, cùng tháng, cùng ngày, cùng thời khắc sinh ra, mi tâm mang ngũ thải liên hoa, trợ giúp thủy tổ Hoàng đế lập nên Đỉnh Nguyệt quốc, từ đó Đỉnh Nguyệt quốc trở nên dần dần cường thịnh. Mười bảy năm trước vừa đúng chu kỳ năm trăm năm, nữ tử sinh cùng ngày, cùng tháng, cùng năm, cùng thời khắc với Thái tử điện hạ, mi tâm có ngũ thải liên hoa đúng là thần nữ hộ quốc, cũng chính là chân mệnh thiên nữ mà trong và ngoài cung đang đồn đại.”

Thường Hy nghe đến đó vẫn chưa hiểu, chuyện này cùng nàng có quan hệ gì? Nàng không phải là thần nữ hộ quốc, nhưng là nàng lần đầu tiên nghe thấy thủy tổ Hoàng hậu là hộ quốc thần nữ đấy!

Thường Hy không hiểu nhưng Tiêu Vân Trác lại hiểu được, thì ra Tấn vương đã sớm biết Thường Hy là thần nữ hộ quốc cho nên mới đem núi hoang giao cho người của Ngu gia. Khó trách lần trước Ngu Thụy Lâm nói với hần, thời điểm Tấn vương đem núi hoang kia giao cho phụ thân hần liền không cho phép bán cho người khác, thì ra là như vậy.

Tiêu Vân Trác không nghĩ tới Tấn vương cư nhiên lại yêu ai yêu cả đường đi, chỉ vì mẫu hậu của hần mà tình nguyện đem bảo bối đưa lên cho hần, còn khiến Vân Thanh vào cung bảo hộ mẫu hậu của hần, hôm nay lại tới bảo hộ hần. Nghĩ như vậy, Tiêu Vân Trác nhìn Vân Thanh nói: “Từ nhỏ đến lớn, thời điểm mỗi lần ta bị hành thích, người đến cứu đều là cô cô?”

Vân Thanh yên lặng gật đầu một cái, nói: “Đây đều là ca ca ta dặn dò, huynh ấy nói cần phải chiếu khán tiên Hoàng hậu và hài tử của nàng thật tốt, cho nên dù là thời điểm nào ta cũng đem an nguy của Thái tử đặt lên đầu.” Nói tới chỗ này liền thở dài, lại tiếp tục: “Ám sát bên ngoài cung lần trước nằm ngoài dự đoán của nô tỳ, không nghĩ tới bọn họ cư nhiên dám ra tay. Ta vốn tưởng rằng sau nhiều năm như vậy bọn họ đã bỏ đi rồi, khiến Thái tử gia sợ hãi, đều là nô tỳ không tốt.”

Thần sắc Thường Hy khê biến, thanh âm mang theo tức giận, nhìn Vân Thanh nói: “Cô cô, người biết những người kia là ai sao? Bọn họ đến tột cùng là người nào? Lại dám phách lối như thế, dưới chân thiên tử lại cư nhiên dám ám sát Thái tử, quả thật chính là không muốn sống nữa! Rốt cục bọn chúng là những ai?”

Thần sắc Tiêu Vân Trác cũng rất ngưng trọng, hần một mực điều tra nhưng cũng vẫn chưa tra ra được là ai, cái này giống như cây gai nhọn ở cổ họng, khiến người ta căm tức!

258. Chương 262

Vân Thanh khẽ thở dài, giữa hai hàng lông mày mang theo một nỗi buồn bi ai, nói: “Chuyện này phải kể bắt đầu từ khi ca ca bị mất tích. Sau sự việc đó, mười tám cây trâm hoa mặc dù ẩn mình nhưng là mọi người không phải không có liên lạc. Sau khi biết ca ca ta bị mất tích liền tụ họp lại với nhau, thương nghị tìm kiếm huynh ấy. Nhưng là trước đây ca ca ta từng nói, không có lệnh của huynh ấy không cho phép vọng động, vì vậy mọi người liền chia làm hai phái. Một phái chủ trương theo phân phó của ca ca tiếp tục ẩn mình, một phái khác lại chủ trương tiếp tục tìm kiếm ca ca, vì vậy mọi người liền nổi lên tranh chấp.

Sau Mẫu Đơn nói nguyện ý lưu lại và tiếp tục tìm kiếm Tấn vương, ta thì theo phái còn lại, vì vậy chúng ta chia làm hai phe, những năm gần đây càng ngày càng tách xa. Một khoảng thời gian sau Mẫu Đơn liền mất liên lạc với chúng ta, đợi đến khi xuất hiện lại thì cũng là lúc mười tám cây trâm hoa ân đoạn nghĩa tuyệt. Mẫu Đơn thể nhưng lại thần phục Minh Khải quốc, trở lại cũng chỉ để làm chút chuyện cho Minh Khải quốc thôi.”

Nói tới chỗ này giọng của Vân Thanh rất là bi thống, dù sao cũng là do một tay Tấn vương tạo dựng lên, thành ra thế cục ngày hôm nay cũng làm cho người ta thổn thức.

“Vậy ý của cô cô là, đám người ám sát Thái tử gia lần trước là người của Minh Khải quốc?” Thường Hy có chút không dám tin tưởng nói, Minh Khải quốc có bao nhiêu can đảm để làm vậy? Nếu như chuyện bại lộ, đây không phải chính là tuyên chiến với Đĩnh Nguyệt quốc sao?

“Không, là Minh Khải quốc có vài người hy vọng Chuyên Tôn Nhạc Đan chết cho nên mới dùng biện pháp như thế, nghĩ rằng nếu như chuyện bại lộ thì sẽ do Chuyên Tôn Nhạc Đan hứng chịu, mượn tay Hoàng thượng diệt trừ tâm phúc của hần, bớt đi một mối họa lớn.” Vân Thanh hừ lạnh một tiếng, trên mặt dẫn theo sát khí, hiển nhiên là cũng tức giận.

Đây thật là một vòng lại lượn một vòng, thiếu chút nữa quay cho Thường Hy chóng cả mặt, ngơ ngác nhìn Vân Thanh nói: “Có người muốn Chuyên Tôn Nhạc Đan chết? Hần cũng chỉ là một con tin không có lực uy hiếp, tại sao những người đó lại không chịu buông tha cho hần?”

Tiêu Vân Trác tiếp lời nói: “Bọn họ sợ Chuyên Tôn Nhạc Đan lấy được sự ủng hộ của nước ta, trở về liền tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế dẫn tới động tâm tư như thế, thật là một đám khốn kiếp! Ta thế nào cũng không nghĩ đến bọn họ, lại tưởng rằng là do đám Vương gia không an phận!”

“Nếu không có người quen chỉ điểm thì cũng không thể làm được tinh mật như vậy. Trận ám sát lần này làm ta nhớ đến thủ pháp của mười tám cây trâm hoa năm đó, cho nên nhất định là có người cấu kết, còn có người của ta chỉ dẫn, chỉ là ta vẫn không biết được đến tột cùng là người nào cấu kết cùng Minh Khải quốc thôi!” Vân Thanh nhíu mày, bốn vị vương gia, trừ Vi An vương ra thì còn lại đều có thể.

Vân Thanh không nói rõ nhưng là cả Tiêu Vân Trác và Thường Hy đều hiểu được, trong phòng nhất thời chìm vào yên lặng.

Không biết trải qua bao lâu, Thường Hy lại hỏi: “Cô cô còn chưa nói tại sao Tấn vương lại biết ta sẽ vào cung rồi đem núi hoang dâng cho Thái tử gia?”

Vân Thanh không biết Tiêu Vân Trác có biết hay không chuyện Thường Hy là thần nữ hộ quốc, suy nghĩ xem nếu nói ra thì có bao nhiêu hậu quả. Nhưng là thay vì để Tiêu Vân Trác khổ công tìm kiếm, không bằng nói thẳng ra thì tốt hơn, cho nên nhìn Thường Hy kiên định nói: “Bởi vì cô chính là thần nữ hộ quốc!”

Tiêu Vân Trác vốn là muốn ngăn cản Vân Thanh nói ra, nhưng suy nghĩ một chút lại thôi, sớm muộn gì cũng biết, biết trước lại tốt!

Thường Hy trực tiếp sợ ngây người, nhìn Vân Thanh lấp ba lấp bắp nói: “Cô cô... nói cái gì?”

“Ta nói cô chính là thần nữ hộ quốc!” Vân Thanh kiên định nói: “Cho nên thời điểm cô vừa vào cung ta liền gây rất nhiều khó khăn cho cô, xem cô là kẻ địch, thật ra cũng chỉ là muốn nhìn xem cô có bản lĩnh tồn tại trong hậu cung này không thôi. Nếu như không thể, coi như cô là thần nữ hộ quốc thì thế nào? Thủy tổ Hoàng hậu cũng là thần nữ hộ quốc, tinh thông hoàng kỳ chi thuật, thông hiểu binh thư mưu lược, công

thành đoạt đất dễ như trở bàn tay, cho nên mới có thể giúp đỡ thủy tổ Hoàng đế sáng lập cơ nghiệp, chỉ tiếc...”

“Chỉ tiếc cái gì?” Thường Hy hỏi tới, trong lòng luôn có dự cảm xấu.

“Chỉ tiếc thần nữ hộ quốc sau Đỉnh Nguyệt quốc thành lập được không bao lâu liền tiên thăng, làm cho người ta tiếc hận không thôi!” Vân Thanh thấp giọng mà nói ra, ngẩng đầu nhìn Thường Hy, lại nhìn Tiêu Vân Trác, không biết có nên đem lời nói thật nói ra hay không? Thật ra thì làm một nô tỳ nàng không thể nói. Thân là Hoàng đế, tam cung lục viện là chuyện bình thường, nhưng đó lại chính là bùa đòi mạng của hộ quốc thần nữ.

Tiêu Vân Trác đối với những chuyện này cũng không biết được nhiều lắm, cho nên yên lặng lắng nghe. Thường Hy nhìn Vân Thanh, hỏi: “Thân thể nàng không tốt sao? Theo lý mà nói thì gây dựng xong giang sơn chính là thời điểm hưởng phúc, tại sao lại tiên thăng rồi hả?”

“Cũng không phải do ngã bệnh qua đời, là có nguyên nhân khác.” Vân Thanh quả thật rất ưa thích Thường Hy, không hy vọng nàng đi lên vết xe đổ của thủy tổ Hoàng hậu, cho nên rốt cục vẫn quyết định đem sự thật nói ra.

“Nguyên nhân gì?” Tiêu Vân Trác ngược lại mở miệng hỏi trước, hẩn nhớ trong sử sách của Đỉnh Nguyệt quốc không có ghi lại sự kiện này.

Thường Hy cũng rất tò mò, hỏi: “Vì cái gì? Chẳng lẽ bị người ta ám sát hay sao?”

Vân Thanh lắc đầu một cái nói: “Tương truyền thần nữ hộ quốc chính là tiên tử trên thiên giới chuyển thế, chỉ có thể chịu đựng được tình cảm thuần túy nhất dưới trần gian. Nếu như người nàng tương trợ không khiến nàng nảy sinh tình cảm thì có thể giữ được tính mạng. Nhưng nếu như nàng đã có cảm tình với người mình tương trợ thì trong lòng nam tử kia nhất định chỉ có thể có một mình nàng. Thời điểm ban đầu, thủy tổ Hoàng đế giành giang sơn, vô tâm với sắc đẹp, hơn nữa thủy tổ Hoàng hậu cũng là mỹ nhân tuyệt sắc, hai người ân ái vô cùng mặn nồng, thủy tổ Hoàng đế chưa từng có tâm tư khác. Nhưng sau khi Đỉnh Nguyệt quốc được thành lập, binh kỳ chiến mã đã sớm gác lại, dần dần liền trầm mê tửu sắc, xa lánh thủy tổ Hoàng hậu. Số mệnh của thần nữ hộ quốc chính là – thời điểm người nàng yêu từ bỏ nàng cũng là lúc nàng tuyệt mệnh là đời. Cho nên sau khi thủy tổ Hoàng đế có nữ nhân khác, thần nữ hộ quốc cũng không bệnh mà tiên thăng.”

Trái tim Thường Hy run lên, đột nhiên nhớ đến lời sư phụ nói với nàng, thời điểm con thi triển kỳ môn độn giáp vì người mình yêu, mạng của con liền gắn chặt với hắn. Nếu có một ngày hắn chối bỏ con, con chỉ còn có đường chết, đây chính là số mệnh của con!

Thân thể Thường Hy cũng không ngừng run rẩy, quay đầu nhìn Tiêu Vân Trác một cái, chỉ thấy hắn cũng đang khiếp sợ, tựa hồ còn chưa thể khôi phục như cũ được, hiển nhiên nói như thế không cách nào làm người ta tiếp nhận ngay được.

“Cô cô nói ta là thần nữ hộ quốc, nhưng tại sao mi tâm ta lại không có ngũ thải liên hoa?” Thường Hy cảm thấy chuyện này thật quá hoang đường, thế nào Vân Thanh lại nói nàng là thần nữ hộ quốc đây? Nàng rõ ràng là không có ngũ thải liên hoa.

“Cô có, chẳng qua là nó đã ẩn xuống rồi!” Vân Thanh kiên định nói, mắt nhìn thẳng vào mi tâm của Thường Hy.

259. Chương 263

Thường Hy kinh ngạc nhìn Vân Thanh, theo bản năng đưa tay vuốt cái trán, nơi đó bóng loáng như ngọc, không có một chút ẩn ký, cho nên nàng nghi ngờ, hỏi: “Ẩn đi? Vật này cũng có thể ẩn đi? Thật khiến người ta không thể tin được! Lời cô cô nói là thật chứ?”

Vân Thanh gật đầu một cái, thần sắc trịnh trọng nói: “Loại chuyện như vậy há có thể đùa giỡn? Vốn là chuyện cơ mật như vậy ta cũng không thể nào biết, nhưng là thời điểm trước khi tiến cung, ca ca lại đem chuyện này nói cho ta biết, huynh ấy nói một ngày nào đó ta sẽ dùng đến. Khi đó có lẽ ca ca cũng dự liệu

được tiên Hoàng hậu sẽ phái ta đến Đông cung thủ hộ Thái tử gia, cho nên những chuyện này ta mới biết được.” Nói tới chỗ này lại thở dài, sắc mặt mang theo một mặt bi thương, lại tiếp tục: “Ca ca có thể đem mọi chuyện an bài không chèn vào đâu được, huynh ấy có năng lực sắp xếp cho nữ nhân mình yêu qua bao nhiêu năm, thậm chí vài thập niên sau này, nhưng lại cứ không nhìn thấu một chữ tình.

Aiz! Hỏi thế gian tình ái là chi, khiến lứa đôi thề nguyên sống chết?”

Tình cảm của Vân Thanh đối với Tần vương rất sâu đậm, tiếng ca ca kia gọi phát ra từ ruột gan, mỗi khi nhắc đến hắn, hốc mắt luôn luôn ướt lệ. Thường Hy theo bản năng quay đầu nhìn về phía Tiêu Vân Trác, nếu như cuộc đời này hắn có thể đối đãi với nàng chỉ cần bằng một nửa Tần vương đối đãi với tiên Hoàng hậu thì nàng cũng vô cùng cảm kích rồi!

Ánh mắt hai người chạm nhau, Tiêu Vân Trác tựa hồ hiểu rõ được nỗi lòng của Thường Hy, đối với nàng lộ ra một nụ cười ôn hòa nhưng vô cùng kiên định, giống như yên lặng mà trấn an sâu não của nàng.

Vân Thanh liếc nhìn biểu tình của hai người, tiếp tục nói: “Ca ca ta bảo rằng, ngũ thải liên hoa của chân mệnh thiên nữ không phải tất cả mọi người đều thấy được, chỉ có nam nhân nàng thích và cũng thích nàng, thời điểm hai người động tình mới có thể nhìn thấy. Nói ví dụ như, thời điểm đại hỉ đại bi, các người vì lẫn nhau mà vui vẻ hay khổ sở, ngũ thải liên hoa kia xuất hiện nhưng cũng rất nhanh sẽ biến mất, không tồn tại lâu dài. Ngũ thải liên hoa của thủy tổ Hoàng hậu xuất hiện trên mi tâm không ẩn đi nữa chính là lúc nàng mang thai hài tử của thủy tổ Hoàng đế.”

Tiêu Vân Trác và Thường Hy tựa hồ bị làm cho giật mình, trong lúc nhất thời một câu cũng không nói lên lời.

Vân Thanh đứng dậy, nhìn hai người, cuối cùng nói: “Hiện tại nơi nơi đều đang tìm kiếm thần nữ hộ quốc, cho nên thân phận của Ngu thượng nghi không thể bại lộ, nếu không lành dữ khó lường.”

Ý tứ trong lời nói của Vân Thanh, hai người nghe đều hiểu được. Đỉnh Nguyệt quốc vẫn có lời đồn đại rằng có được thần nữ hộ quốc thì có được cả thiên hạ. Hiện tại Trường Tín vương, Hải Hà vương đều có dã tâm với ngôi vị Hoàng đế, nếu như bọn họ biết được Thường Hy là thần nữ hộ quốc nhất định sẽ dùng hết sức mà tranh đoạt. Ngộ nhớ Thường Hy chống cự không đồng ý tương trợ bọn họ, chỉ sợ bọn họ sẽ hủy diệt Thường Hy. Bọn họ không chiếm được thì cũng không để cho Tiêu Vân Trác lấy được.

Tiêu Vân Trác gật gật đầu nói: “Đây nhất định là một bí mật quan trọng, ai cũng không được phép nói ra.”

Thần sắc Thường Hy có chút không tốt, nhìn Vân Thanh hỏi: “Cô cô, tại sao ta không phát hiện mình có bản lĩnh thông thiên gì giúp Thái tử lên ngôi? Ta chỉ là một cô gái yếu đuối, thông hiểu cũng có hạn, chỉ sợ thiên mệnh này cũng không thể tin được.”

Thường Hy cau mày, nếu muốn giúp Tiêu Vân Trác đi lên ngôi vị Hoàng đế, thông minh thôi chưa đủ, có tiền thôi chưa đủ, người phải có quân đội, nắm trong tay binh quyền, đây là đạo lý bất di bất dịch. Nhưng là Thường Hy chỉ là một nha đầu chưa đủ lông đủ cánh, người nào sẽ nghe nàng điều động? Coi như nàng là thần nữ hộ quốc thì thế nào? Thường Hy cũng không tin tưởng nàng nắm được mọi sự trong lòng bàn tay.

Vân Thanh thần bí cười một tiếng, nói: “Cái này ta cũng khó nói, chỉ biết thủy tổ Hoàng hậu năm đó cũng chỉ là một nữ tử yếu đuối, nhưng là về sau gia tộc lại trở nên cường thịnh!”

Gia tộc cường thịnh? Thường Hy nhất thời ngộ ra trong lòng không ít, đại ca của nàng sắp tham gia thi hội, nhị ca, tam ca cũng không phải là hạng giá áo túi cơm, chẳng lẽ...

Người thông minh nói chuyện cũng sẽ vô cùng thấu đáo, nhất là Tiêu Vân Trác tương lai sẽ trở thành quốc chủ, nói chuyện trước mặt hắn tốt nhất vẫn nên cẩn thận...

Nhìn Vân Thanh sắp đi, Thường Hy gọi lại nàng, hỏi: “Cô cô, ta có vấn đề muốn thỉnh giáo, không biết cô có tiện trả lời hay không?”

Vân Thanh dừng bước chân, nhìn Thường Hy hỏi: “Chuyện gì? Nếu như có thể trả lời ta đương nhiên sẽ nói!”

“Mạnh Điệp Vũ đến tốt cùng là người nào? Tại sao nàng ta lại biết được nhà cũ của Tấn vương?” Thường Hy cho đến bây giờ vẫn nghi ngờ thân phận che giấu của Mạnh Điệp Vũ, may ra Vân Thanh sẽ biết được.

Vân Thanh nghe thế thì thần sắc cũng biến đổi, nhìn chằm chằm Thường Hy hỏi: “Cô nói biểu tiểu thư biết nhà cũ của Tấn vương? Chính là tòa tiểu viện mà huynh ấy từng ở khi quy ẩn?”

Thường Hy gật đầu một cái, đem chuyện xảy ra kể lại một lần, sau đó nói: “Mạnh Điệp Vũ nói cho ta biết đó chính là tiểu viện nhà nàng, nhưng ta cũng tra ra được đó là nhà cũ của Tấn vương, cho nên ta đã sinh ra hoài nghi. Hơn nữa Mạnh Điệp Vũ làm việc luôn khiến người ta khó hiểu, cho nên lúc này mới hỏi một chút.”

Vân Thanh nhíu mày lại thật chặt, trong đôi mắt hiện lên một tia sát khí khó có thể hiểu được, hồi lâu mới lên tiếng: “Tiểu viện kia quả thực thuộc về người của Mạnh gia, nhưng là sau khi vương gia gặp nạn liền đưa cho huynh ấy làm chỗ dừng chân. Rồi sau đó vương gia đánh bạc liền đem tòa nhà ấy gán nợ, về phần người mua là ai ta thật cũng không có điều tra, chẳng lẽ người của Mạnh gia lại mua trở về?”

Thời điểm mấy người còn đang nghi vấn thì tòa nhà kia đã trở thành nơi cư ngụ của Chuyên Tôn Nhạc Đan. Vô luận như thế nào bọn họ cũng tuyệt không nghĩ tới bên trong lại là người của Minh Khải quốc.

Lần này mặc ọi người suy đoán thế nào cũng không đoán đến trên người của Chuyên Tôn Nhạc Đan. Giờ phút này Vân Thanh cau mày nói: “Gia thế của biểu tiểu thư trong sạch không có gì đáng để cho người ta hoài nghi, nhưng là một đại gia khuê tú lại biết võ công, cũng không thể không khiến kẻ khác nghi ngờ. Biểu tiểu thư không chỉ biết võ công mà công phu lại tương đối khá. Lần trước biểu tiểu thư có giao thủ cùng nô tỳ, vẫn có thể từ trong đám thủ hạ mà chạy thoát ra ngoài. Phải biết rằng người có thể chạy trốn dưới tay trăm hoa mai quả thật là không nhiều lắm, cho nên biểu tiểu thư thật đúng là làm người ta đoán không ra!”

Vân Thanh cũng không đoán được thân phận thật sự của Mạnh Điệp Vũ khiến cho Thường Hy khó tránh khỏi có chút giật mình. Tiêu Vân Trác hiển nhiên không nghĩ tới võ công của Mạnh Điệp Vũ lại có thể cao như vậy, nhưng dù sao nàng cũng là biểu muội của hắn, nàng đến tốt cùng là học được công phu từ nơi nào?

“Ta vốn hoài nghi nàng gia nhập vào phe phái còn lại của mười tám cây trám hoa, phản bội lại ca ca của ta, nhưng mấy ngày nay xem phản ứng của nàng cũng chỉ là thờ ơ lạnh nhạt. Xem ra muốn tra rõ thân phận của nàng phải tốn một phen công phu rồi!” Vân Thanh khẽ thở dài. Mạnh Điệp Vũ... người tốt nhất là một người thuộc về mười tám cây trám hoa, nếu không ta cũng không khách khí đâu...

260. Chương 264

Ngay cả khi Thường Hy tự mình đến Cẩm Hoa hiên đưa Phùng thái y đến Linh Đình các bắt mạch cho Dương Lạc Thanh thì kết quả cuối cùng vẫn khiến người ta kinh hãi. Nguyên nhân chủ yếu khiến Dương Lạc Thanh đẻ non chính là do ăn nhầm nước hoa hồng, dẫn đến không ngừng chảy máu, thai nhi bị sinh non, là bào thai đã thành hình một bé trai.

Mà nước hoa hồng lại được phát hiện có trong đồ ăn Lệ Bình đưa tới, tin tức này ngay lập tức làm chấn động cả hậu cung.

Mấy người Vân Thanh cùng Triều Hà không nghĩ tới lại có loại kết quả như thế này! Ở đây chỉ có một mình Thường Hy tuyệt đối tin tưởng Lệ Bình sẽ không làm mấy loại chuyện đó. Một người không có tâm tư đoạt vị, như thế nào có thể gây nguy hại ột đứa trẻ không có bất kỳ lực uy hiếp nào?

“Hiện tại tình huống bên kia thế nào rồi?” Tiêu Vân Trác trầm giọng hỏi, trong con ngươi đen như mực là một mảnh bình tĩnh, nhưng ở dưới bình tĩnh ấy có thể nổi lên gió bão hay không thì không người nào có thể biết được.

“Vi An vương đã chạy đến xin tha, Hoàng quý phi cũng ở nơi đó. Vi An vương phi đã bị trói lại, tình huống có chút hỗn loạn, Dương quý nhân khóc rồi rít không ngừng, Hoàng thượng cũng có chút tâm phiền ý loạn.” Triều Hà thấp giọng mà nói ra, sắc mặt có chút bất an, ai nghĩ tới mọi chuyện thế nhưng lại phát triển đến mức độ này.

Thường Hy căn bản là không thể ngồi yên, nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Ta tin tưởng Vi An vương phi sẽ không làm chuyện như vậy, nàng cùng với Vi An vương không có lòng tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế, người như thế làm sao có thể ra tay với một đứa trẻ chưa chào đời đây? Ta tuyệt đối không tin tưởng!”

“Nhưng không phải cô không tin thì người khác cũng không tin.” Vân Thanh lãnh khốc nói, nàng không hy vọng Thường Hy quá mức nhiệt tâm, như vậy sẽ khiến Thái tử gia rước vào không ít phiền toái.

Thường Hy nhìn Vân Thanh, khẳng khái giữ ý kiến, nói: “Cô cô, ta và Lệ Bình sớm đã kết bái tỷ muội, hôm nay nàng gặp nạn ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn? Từ khi ta vào cung đến nay, Lệ Bình trong sáng ngoài tối đã trợ giúp ta không ít, giúp ta vượt qua rất nhiều cửa ải khó. Làm người không thể không có lương tâm, tóm lại ta sẽ không đứng yên nhìn nàng bị kẻ khác hãm hại.”

“Vậy cô đã nghĩ qua chưa, có người có thể tắm nước hoa hồng vào trong bánh ngọt của nàng, cái này nói rõ bên cạnh nàng đã sớm có gian tế ẩn núp muốn hãm hại. Nếu nói không phải là Vi An vương phi làm, vậy đã nói rõ kẻ địch chính là hướng về phía nàng, hay căn bản bọn họ chính là hướng vào Thái tử gia hoặc Ngu thượng nghi. Đây là muốn cắt bỏ cánh chim trợ lực của chúng ta, làm suy giảm thực lực của chúng ta. Kẻ địch đã bắt đầu hành động. Nếu như thời điểm này muốn đi trợ giúp thì không tránh khỏi bấy rập trùng trùng, không thể không cẩn thận!” Vân Thanh không đồng ý cho Thường Hy mạo hiểm, điều này cũng sẽ khiến cho Tiêu Vân Trác gặp nguy hiểm.

Thường Hy nhìn Vân Thanh, kiên định nói: “Không, cô cô, lời của cô cô mặc dù cũng có đạo lý nhưng không hẳn đã đúng. Cũng tỷ như nói nếu kẻ địch đều cho rằng Vi An vương, Vi An vương phi sẽ dựa vào Thái tử gia, bọn họ muốn lợi dụng thời điểm còn chưa bị phát hiện muốn trừ đi tất cả hậu họa, như vậy có phải hay không những người khác cũng đồng dạng có thể nhìn ra được điểm này? Nếu như ngay cả người dựa vào mình Thái tử gia cũng không thể bảo hộ chu toàn, vậy về sau còn ai dám tương trợ Thái tử gia nữa? Đây không phải chỉ là một việc nhỏ mà là một vấn đề rất lớn, không tính đến tình cảm của ta và Vi An vương phi thì cũng là vì Thái tử gia suy nghĩ. Trận này chúng ta nhất định phải đánh thắng!”

Thường Hy phân tích quả thật rất đến nơi, nói ra được mấu chốt của việc này, nếu như không phải hướng vào Tiêu Vân Trác, Vi An vương và Vi An vương phi là người không muốn đi tranh đoạt ngôi vị, như thế nào lại hãm hại bọn họ? Nói cho cùng vẫn là nhằm vào Thường Hy và Tiêu Vân Trác thôi!

Vân Thanh khẽ cau mày, trong lúc nhất thời có chút khó xử. Tiêu Vân Trác đứng dậy nói: “Lập tức đi đến Linh Đình các!”

Thần sắc Thường Hy vui mừng, trong lòng khẽ kích động, bất kể là vì cái gì, chỉ cần Tiêu Vân Trác đi là nàng có thể quang minh chính đại mà đi theo. Tóm lại là có hy vọng cứu Lệ Bình.

Vân Thanh cuối cùng vẫn không có ngăn cản, mắt thấy Tiêu Vân Trác và Thường Hy từ từ biến mất ở cửa đại điện, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, cũng mau bước rời khỏi. Chuyện này có cổ quái, nàng tốt nhất nên cẩn thận điều tra một chút!

Thời điểm Thường Hy đi theo Tiêu Vân Trác đến Linh Đình các, nơi này đã sớm đầy chật người vòng trong vòng ngoài. Rầm rộ như vậy thật đúng là có chút khiến người ta ngoài ý muốn. Mọi người thấy Tiêu Vân Trác đến liền rớt rít nhường đường, hành lễ. Thường Hy theo Tiêu Vân Trác một đường đi vào, nàng ở trong cung một thời gian dài rồi, có thể dư sức nhận ra xung quanh là người của các cung đến đây để thám thính tin tức.

Trong sân của Linh Đình các ngược lại không có một bóng người nào, một đường đi vào phòng trong, chỉ thấy Hoàng quý phi đang ngồi trong sảnh phòng khách, đứng một bên là Vi An vương – Tiêu Vân Thanh, bên cạnh tiếp là Lệ Bình, cũng không có bị trói lại. Cái này cùng lời nói của Triều Hà có chút bất đồng, thật làm người ta khó hiểu.

Tiêu Vân Trác tiến lên hành lễ với Hoàng quý phi, Hoàng quý phi gật đầu một cái miễn lễ. Tiêu Vân Thanh nhìn Tiêu Vân Trác kêu một tiếng: “Tứ đệ...” Tuy nhiên cũng không thể nói tiếp được nữa, trong thanh âm có chút nghẹn ngào.

Tiêu Vân Trác nhướng mày, Thường Hy cũng buồn bực không dứt, đây là có chuyện gì xảy ra?

Đang trong lúc phiền não, đột nhiên Tiêu Vân Trác lên tiếng hỏi: “Tam ca, đến tột cùng là xảy ra chuyện

gì?” Tiêu Vân Thanh ghen ngào như vậy, ngay cả Tiêu Vân Trác cũng có chút bối rối. Phải biết rằng khiến cho vị Thái tử gia này biến đổi thần sắc là chuyện cực kỳ khó khăn chứ đừng bảo là biểu hiện quan tâm thân mật như vậy.

Tiêu Vân Thanh vừa nghe Tiêu Vân Trác hỏi, lập tức tiến lên một bước kéo lấy Tiêu Vân Trác nói: “Tứ đệ, người cứu lấy Lệ Bình, nàng thật không có làm a! Nước hoa hồng kia nàng không hề biết, nàng thật sự là oan uổng! Tứ đệ, người giúp ta một chút đi, nếu không Lệ Bình sẽ bị phụ hoàng ban cho cái chết!...”

Nghe đến đó thần sắc Thường Hy đại biến, lập tức không kịp để ý đến những chuyện khác tiến lên nhìn Lệ Bình, chỉ thấy hốc mắt nàng quả nhiên có dấu vết của khóc lóc, mặc dù không quá rõ ràng nhưng vẫn có thể nhìn thấy được!

Lệ Bình nhìn Thường Hy, cười khổ một tiếng, lại không nói chuyện, tựa hồ như cảm thấy nói gì cũng vô ích, cần gì phải dính líu đến Thường Hy?

Thường Hy nhìn Lệ Bình, muốn cầm tay của nàng nhưng mà trước mặt mọi người vẫn có chút không dám, chỉ nhẹ nhàng nói: “Người tin tưởng ta, ta nhất định sẽ trả lại trong sạch cho người!”

261. Chương 265

Lệ Bình lại lắc đầu một cái, thần sắc có chút đau khổ nói: “Vô dụng, chớ phí tâm cơ. Người khác đã đem nước hoa hồng tẩm vào điểm tâm của ta, người nói ta còn có thể biện bạch làm sao?”

Một tích tắc này Hoàng quý phi tựa hồ già đi rất nhiều, nhìn Thường Hy nói: “Ngu thượng nghị, nếu cô có biện pháp thì xin giúp nha đầu này một lần. Mặc dù ta không thích con bé nhưng cũng hiểu được nó tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện như thế này. Con bé có nếu có mệnh hệ gì, ta cũng thương con trai của ta, chỉ sợ... Chỉ sợ nó cũng không sống nổi!”

Trái tim Thường Hy chấn động, không nghĩ tới Tiêu Vân Thanh lại có thể vì Lệ Bình mà không màng sinh tử, trong lúc nhất thời trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhìn Hoàng quý phi trình trọng nói: “Quý phi nương nương có lời, nô tỳ sẽ tất nhiên sẽ tận tâm tận lực. Chỉ là ta có mấy câu muốn hỏi riêng Vi An vương phi, kính xin quý phi ân chuẩn!”

Hoàng quý phi nào còn ngăn trở, chỉ hận không để Thường Hy lập tức tra ra hung thủ mới đúng, gật đầu một cái liền đồng ý.

Coi như Hoàng quý phi có đồng ý cũng không thể ra khỏi gian phòng này. Tiêu Vân Thanh tránh ở một bên cùng Tiêu Vân Trác không biết nói những gì. Thường Hy liền lôi kéo Lệ Bình ra một góc, thấp giọng nói: “Người cái nha đầu dần này, đồ ăn có thể đưa lung tung cho phụ nữ có thai sao? Một người ở bên cạnh Hoàng quý phi, thủ đoạn của lão nhân gia ngài người có thể học được một phần thì hôm nay cũng không để cho kẻ khác có cơ hội áp chế!”

Lệ Bình nghe được Thường Hy không có nghi ngờ mình động thủ, trong lòng ấm áp một hồi, nhất thời uất ức cũng theo ra, nhìn nàng nói: “Nơi nào là ta nguyện ý, thật ra thì chuyện này đến bây giờ nghĩ lại ta cũng cảm thấy có chút không đúng. Ngày đó thời điểm xuất cung ta mang theo bốn cung nữ thân cận thường ngày vẫn phục vụ, trong đó có Viên Anh là người ta thích nhất, làm việc lưu loát, còn rất hiểu tâm ý của ta. Buổi sáng hôm đó, nhà bếp làm bách hoa cao, Viên Anh liền cười nói với ta rằng Hoàng quý phi rất thích ăn bách hoa cao, ta vừa nghe liền nghĩ dù sao rảnh rỗi cũng không có chuyện gì làm cho nên sai người đem bách hoa cao bỏ vào hộp đựng thức ăn mang cho Hoàng quý phi một phần, cũng có vẻ ta có hiếu tâm, tránh cho bà ấy lại châm chọc ta.”

Thường Hy nghe đến đó cũng có chút cau mày, nếu như đến cả Lệ Bình cũng cảm thấy Viên Anh kia có vấn đề, chỉ sợ là bách hoa cao này cũng là do nàng ta bày mưu tính kế để nhà bếp làm!

“Viên Anh nói với ta, bách hoa cao này mùi thơm nhẹ, ngọt mà không ngấy, rất thích hợp với người khẩu vị ăn không tốt. thời điểm nói tới chỗ này nàng liền thở dài nói, vương phi, trước đó mấy ngày nô tỳ nghe nói thân thể Dương quý nhân không tốt lắm, luôn là không muốn ăn cơm. Nếu như chúng ta đã vào cung không bằng đem thêm cho nàng một phần, ngài không phải cũng rất nhớ nàng sao? Ta vừa nghe đã cảm thấy rất tốt, lúc ấy cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng là bây giờ nghĩ lại thì Viên Anh làm sao biết được

tình trạng gần đây của Dương quý nhân? Ta thật hồ đồ, lúc ấy nên đem lòng sinh nghi, nhưng bây giờ ngay cả hoài nghi chỉ sợ cũng vô dụng. Phụ hoàng thậm chí cả lời giải thích của ta cũng không thèm nghe, ta nhưng thật là oan ức!” Lệ Bình nói tới chỗ này liền uất ức đến mức rơi lệ, nàng làm sao nghĩ tới Viên Anh lại là một kẻ ăn cây táo rào cây sung!

Thường Hy nghe đến đó thần sắc liền nghiêm chỉnh, hướng về phía Lệ Bình nói: “Được rồi, ta đi ra ngoài trước, trở lại sẽ nói tiếp!” Thường Hy nói xong cũng không đợi Lệ Bình đáp lời liền đi ra ngoài phòng, ở tại cửa ra vào liền lôi kéo Ngũ Hải đến một góc khuất, thấy chung quanh không có bóng người nào mới ở bên tai của hắn thấp giọng nói mấy lời. Ngũ Hải có chút kinh ngạc vì lời nói của Thường Hy, nhưng là cũng rất nhanh liền rời đi.

262. Chương 266

Nhìn Ngũ Hải rời đi, Thường Hy lại quay trở về bên trong phòng, nhìn Hoàng quý phi, lại nhìn Lệ Bình cười một tiếng an ủi, nói: “Loại chuyện như thế này gấp gấp cũng không được, người khác đã thiết kế một chiếc bẫy vô cùn cắn mật, Vi An vương phi lại là người thật thà, chỉ mấy câu nói đã bị người ta tính toán, nếu muốn giải quyết chuyện này sợ rằng phải tốn một phen công sức!”

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy, trong đôi mắt dẫn theo ý cười nhẹ nhàng, ngay sau đó lôi kéo Tiêu Vân Thanh nói: “Huynh ở đây cũng không giúp đỡ được gì, vẫn nên cùng ta vào xem phụ hoàng một chút!”

Tiêu Vân Thanh cũng đành chỉ gật đầu một cái, lúc này cái óc heo như hắn cũng không giúp đỡ được gì, nhìn nương tử nhà mình một cái, lại nhìn sang Thường Hy, nói: “Lệ Bình là một người thẳng tâm, ta cũng không đủ tâm cơ, nay gặp phải loại chuyện này nhất thời không biết phải làm sao. Nếu như Ngu thượng nghi có thể giúp được Lệ Bình qua cửa ải này, về sau ta nhất định sẽ coi như ân nhân mà đối đãi!”

Lời vừa nói ra, người khác thì không nói làm gì, riêng Hoàng quý phi mặt cũng trở nên xanh ngắt, hôm nay cư nhiên lại đối với một cung tỳ nói ra như thế, vậy tấm mặt mo này của bà để vào đâu? Đây không phải rõ ràng là hướng về phe Thái tử sao?

Thường Hy cũng không dám sợ ý, lập tức nói: “Vương gia đừng nói vậy, Thái tử gia vốn nặng tình cảm chân tay, vừa nghe đến vương gia gặp chuyện liền lập tức chạy đến. Nô tỳ chẳng qua cũng chỉ là phụng mệnh làm việc, ngài chớ nói vậy, nô tỳ đảm đương không nổi!” Tới chỗ này liền dừng lại, hé miệng cười cười rồi lại tiếp tục: “Huống chi thời điểm trước kia vương phi vẫn luôn chăm sóc nô tỳ, đạo nghĩa tri ân báo đáp nô tỳ vẫn hiểu được!”

Hoàng quý phi nghe được lời nói của Thường Hy, trong lòng mới hơi nhẹ nhõm đôi chút. Nghe xem người ta nói, vừa đem mặt mũi Thái tử nâng lên, lại nói mình thành người trọng tình nghĩa, có ân liền báo đáp. Điểm này con dâu của bà so với người ta còn kém xa, quả thật là không cùng một đẳng cấp, chẳng trách Thái tử gia lại coi trọng nàng ta như vậy, Hoàng thượng cũng yêu thích không thôi. Hôm nay người bên cạnh bà xảy ra chuyện, nghe được lời nàng nói cũng có phần nào cảm kích!

Tiêu Vân Thanh lúc này mới cười cười. Lệ Bình nhìn hắn nói: “Chàng theo Thái tử gia đi đi, nơi này có mẫu phi và Thường Hy rồi, chàng không cần lo lắng!”

Nghe vậy Tiêu Vân Thanh mới cùng Tiêu Vân Trác đi đến chỗ Hoàng thượng. Nhìn hai người rời đi, sắc mặt Thường Hy trầm xuống, nhìn Hoàng quý phi nói: “Có chuyện tình này phân lượng của nô tỳ không đủ, cần Hoàng quý phi tự mình ra tay mới mong tra ra được chút gì đó!”

Hoàng quý phi có điểm kinh ngạc nhìn Thường Hy nói: “Người thật sự có biện pháp trả lại trong sạch cho Lệ Bình?”

“Dù cho chỉ có một tia hy vọng nô tỳ cũng muốn thử một lần. Chuyện gì đi chăng nữa thì cũng không thể làm mà không lưu lại dấu vết!” Trong lòng Thường Hy thật không có mười phần nắm chắc, kẻ địch nếu như đã trù hoạch kế sách như vậy thì bước tiếp theo hắn cũng đã làm, nàng cũng không thể làm gì khác hơn là đi một bước tính một bước rồi. Chỉ chờ xem vận khí người nào tốt hơn thôi!

263. Chương 267

Thường Hy kiên định làm cho Hoàng quý phi có chút cảm động, sắc mặt đối với nàng cũng trở nên nhu hòa hơn. Lệ Bình thì càng thêm cảm động không dứt, chẳng qua là tình cảm của nàng và Thường Hy tự nhiên không cần phải nhiều lời, tất cả đều không cần phải nói!

Thường Hy khom lưng ở bên tai Hoàng quý phi thấp giọng nói mấy câu, Hoàng quý phi ngẩng đầu lên nghi ngờ nhìn Thường Hy một cái, ngay sau đó gật đầu nói: “Chút chuyện nhỏ này liền giao cho ta. Ở trong hậu cung này ngay cả một chuyện như vậy cũng làm không xong thì bị người ta tính toán cũng đáng!”

Thường Hy biết vô luận thế nào Hoàng quý phi cũng không nuốt trôi cục tức này, con dâu của bà bị người ta ám toán đây cũng tương đương với việc sỉ nhục lên mặt mũi của bà. Cho nên lời nói của Thường Hy là cực kỳ để ở trong lòng.

Bên này vừa dứt lời, bên kia hai huynh đệ Tiêu Vân Trác cùng với Minh tông cũng vừa lúc đi ra, nhìn cũng không nhìn vào đây mà đi thẳng ra ngoài cửa. Thời điểm Tiêu Vân Trác ra cửa, miệng còn mỉm cười quay đầu lại nhìn Thường Hy nháy mắt ra dấu, Thường Hy hiểu ý mà gật gật đầu.

Tiêu Vân Trác đây là cố ý đem Hoàng thượng gọi đi để cho nàng có cơ hội vào gặp Dương Lạc Thanh một lần. Nói cho cùng mấu chốt của chuyện này vẫn ở trên người Dương Lạc Thanh.

Thường Hy và Dương Lạc Thanh vẫn còn một chút quan hệ hợp tác, mặc dù Lệ Bình không phải là người ngoài nhưng vẫn nên cẩn thận một chút. Thường Hy suy nghĩ nhanh chóng rồi nhìn Hoàng quý phi nói: “Nương nương, nô tỳ nghĩ muốn xin vương phi và nô tỳ cùng vào nhìn xem Dương quý nhân nhưng là hiện tại vương phi vẫn đang trong tình huống bị hiềm nghi, chỉ sợ Dương quý nhân nhìn thấy tâm tình sẽ kích động, nô tỳ cũng hỏi không ra được cái gì, người xem nên làm thế nào?”

Hoàng quý phi đứng dậy nhìn Lệ Bình nói: “Quá đơn thuần mới bị người ta lợi dụng, hãy để con bé đi theo ta học hỏi thêm, cũng muốn xem xem sắc mặt của bọn hạ nhân khi gặp nó là như thế nào. Ngu thượng nghi cứ để ý làm việc của người đi, lại nói người bên trong kia mới là trọng yếu nhất!”

Thường Hy thầm than trong lòng, khó trách có thể ngồi lên vị trí quý phi, quả nhiên là người tinh xảo đặc sắc, chỉ tiếc sinh ra nhi tử lại là... Quá mức đơn thuần. Ở hoàng gia này, đơn thuần đồng nghĩa với việc muốn chết! Trước kia có Hoàng quý phi bảo bọc thì không sao, nay vừa mới ra khỏi cung đã bị người ta lợi dụng, cũng khó trách thân sắc Hoàng quý phi không tốt!

Nhìn Hoàng quý phi mang Lệ Bình ra khỏi cửa phòng, hướng về phía người làm trong Linh Đình các đi tới, lúc này Thường Hy mới nhắc chân đi vào phòng ngủ của Dương Lạc Thanh.

Thấy Thường Hy tới, Dương Lạc Thanh quả thực là sợ hết hồn, ước chừng phải một lúc lâu sau mới khôi phục lại được tinh thần. Vội vàng lau đi mồ hôi mắt, lúc này mới ngẩng đầu hỏi: “Ngu thượng nghi thế nào lại rảnh rỗi tới đây? Thật là không ngờ tới!”

“Nô tỳ theo Thái tử gia tới. Xảy ra chuyện lớn như vậy, Thái tử gia rất là tức giận, nô tỳ cũng là trong lòng không yên. Thay vì ngồi không an tĩnh không bằng tới đây nhìn một chút, ngài nói xem có đúng hay không?” Thường Hy bắt đầu nói, sắc mặt mang theo một tia sắc bén không nói thành lời làm cho lòng người lo sợ bất an.

Dương Lạc Thanh trong lúc nhất thời không nghĩ ra được lời này của Thường Hy là có ý gì, Tiêu Vân Trác tức giận đến tột cùng là bởi vì sao? Là bởi vì thiếu đi một lợi thế phục vụ cho hắn hay chỉ đơn giản là tình cảm anh em?

Nghĩ không ra dụng ý, Dương Lạc Thanh lại nhìn đến thân sắc Thường Hy như thể mưa gió sắp đến, trong lòng lại càng cảm thấy bất an, vì vậy ánh mắt nhìn Thường Hy có chút thấp thỏm. Nếu như nói đứa nhỏ bị mất không liên quan đến nàng, tất cả chỉ là vì trong điểm tâm của Lệ Bình có nước hoa hồng, thế nhưng dạng lời nói này đánh chết nàng cũng không dám nói ra khỏi miệng!

Thường Hy từ trên cao nhìn xuống Dương Lạc Thanh đang nằm trên giường, trong lòng thoáng qua một tia hồ nghi, nàng ta cư nhiên lại mất hồn trong lúc này?

“Dương quý nhân bị xảy ra chuyện như vậy nô tỳ thực sự cảm thấy tiếc hận, dù sao một hai tháng nữa cũng ra đời rồi, thật là khiến cho người ta thương tâm!” Thường Hy mang trên mặt nỗi đau bi ai, ba phần thương tiếc, ba phần tình cảm, thật là vừa đúng.

“Tôi nào có nghĩ đến Vi An vương phi lại làm ra chuyện như vậy. Nếu như tôi đối với nàng ta có chút đề phòng thì đứa nhỏ này cũng không chết oan như vậy, lại nói tất cả đều là lỗi của tôi...” Dương Lạc Thanh khóc lóc kể lể, trong thanh âm tràn đầy bi thương khiến cho người ta rơi lệ.

Thường Hy không phải là người không có đầu óc, chuyện này vốn là nghi vấn trùng trùng, hơn nữa mới vừa rồi Dương Lạc Thanh lại mất hồn, nghĩ đến lời nói của Vân Thanh, Thường Hy càng cảm thấy chuyện này không đơn giản.

“Dương quý nhân thật cho rằng chuyện này do Vi An vương phi làm?” Trong thanh âm của Thường Hy mang theo một tia trào phúng.

Dương Lạc Thanh cả kinh trong lòng, không nghĩ tới Thường Hy lại có thể hỏi như vậy, mạnh mẽ đề xuống kinh ngạc, cắn răng nói: “Nàng tặng điểm tâm có chứa nước hoa hồng, tôi ăn vào mới khiến sinh non, chuyện này là có chứng cứ.”

“Trên thế gian này lại có người ngu ngốc như vậy sao, đưa đồ hại người còn lưu lại chứng cứ, đây không phải rõ ràng là tự đào hố chôn thân sao? Hơn nữa Vi An vương phi có lý do gì nhất định phải trừ đi hài tử trong bụng cô? Vi An vương là một người ham chơi, kẻ ngu cũng thấy được hẳn không có hứng thú với ngôi vị Hoàng đế, có trạng phu như thế thì Vi An vương phi tại sao lại đi làm chuyện ngu xuẩn như vậy?” Thanh âm Thường Hy không cao không thấp nhưng lại rất có áp lực, một câu một chữ đều nện vào trong lòng của Dương Lạc Thanh.

Dương Lạc Thanh đã sớm nhận được cảnh cáo của Thường Hy không nên động vào Lệ Bình, biết quan hệ của bọn họ không tầm thường, nhưng là... Con của nàng quả thật không còn nữa, ngay cả khi chỉ là hiểu nhầm nhưng cùng điểm tâm kia không thoát khỏi quan hệ. Đứa bé là nàng thiên tân vạn khổ mới mang thai, làm thế nào lại nhẫn tâm đi hại nó?

Dò xét cẩn thận thần thái của Dương Lạc Thanh, trong lòng Thường Hy cũng có chút suy nghĩ, nhìn bộ dáng này Dương Lạc Thanh cũng không phải là ngoan độc đến mức lấy hài tử của mình ra ám hại người khác. Thế nhưng hài tử nếu như không phải do Dương Lạc Thanh giở trò quỷ, lại cùng Lệ Bình không liên quan thì đến tốt cùng là người đứng sau bức màn này là ai?

“Bất kể là Vi An vương phi hay có người muốn thông qua nàng ấy hãm hại tôi thì hài tử của tôi cũng đã không còn. Đây là sự thật, chẳng lẽ Ngu thượng nghi hoài nghi tôi tự đem hài tử của chính mình hại chết? Cũng sắp ra đời, tôi lại không phải là loại người sắt đá, huống chi lần trước Ngu thượng nghi đã nói đến tình nghĩa giữa cô và vương phi, tôi cũng không phải người ngu, như thế nào lại đi đối địch cùng cô?” Dương Lạc Thanh nói tới chỗ này cũng có chút kích động, sắc mặt mang theo bi thống thật sâu. Ngự y nói rồi, coi như chính nàng có chút sai lầm nhưng cũng không đến nỗi lấy đi mạng của hài tử, chủ yếu là do nước hoa hồng kia, cho nên nàng thật là có chút thống hận Lệ Bình.

Thường Hy cũng là không nghĩ ra điểm này cho nên mới có chút cảm thấy ảo não. Dương Lạc Thanh nói rất đúng, nàng ta vì cái gì mà lại hãm hại con của mình? Nếu như nàng ở trong hậu cung có thể sinh hạ một nhi tử thì về sau cũng có thể dựa vào, quả quyết sẽ không đem đường lui của mình hủy mất, cho nên chuyện này nàng mới nghĩ không thông!

Mà nàng cũng nói rồi, nếu như biết được tình cảm của nàng và Lệ Bình, lấy thông minh của Dương Lạc Thanh, trừ phi nàng ta chắc chắn rằng nhất định Thường Hy không thể nắm được bất kỳ nhược điểm nào, nếu không nàng ta tuyệt đối sẽ không đối nghịch cùng nàng.

Phân tích như vậy, người đứng sau màn hạ độc thủ thật khiến cho người ta hận đến nghiến răng nghiến lợi, cư nhiên một chút dấu vết cũng không lưu lại, đúng là làm cho nàng vô cùng phiền não!

Nhưng là Thường Hy cũng không phải kẻ ngốc, nàng còn nhớ rõ lời Vân Thanh nói, biết Dương Lạc Thanh trả lời cũng chưa hết sự thật, mắt chợt lóe, khóe miệng nâng lên một nụ cười mỉa, làm như lơ đãng nói: “Dương quý nhân mấy ngày nay còn ăn thứ gì khác nữa không?”

Dương Lạc Thanh sững sốt, ngay sau đó lắc đầu một cái, trong lòng có chút chột dạ, nhưng mà trên mặt lại cực lực giữ vững trấn định, nói: “Không có, tôi nào dám ăn những thứ không có nguồn gốc rõ ràng!”

“A? Vậy sao?” Thường Hy châm chọc hỏi ngược lại, trên mặt lộ ra một tia cổ quái, ngay sau đó nói: “Nhưng mà tôi lại nghe thấy có người bảo Dương quý nhân đã ăn quả linh lung, có chuyện này hay không?”

Khuôn mặt Dương Lạc Thanh hiện lên ý không thể tin được, ánh mắt nhìn Thường Hy cũng mang theo chút hoảng sợ, thân thể không khỏi dịch về phía sau một chút, chợt nuốt nước miếng, sau đó nói: “Không có, không thể nào, không biết Ngu thượng nghi làm sao lại nghe được chuyện như vậy. Tôi mấy ngày gần đây ngay cả cửa viện còn không đi ra ngoài, làm sao lại có thể ăn được quả lung linh ở vườn hoa phía tây đây?”

“Dương quý nhân thật đúng là biết không ít, biết quả linh lung là vật gì, lại biết nó sinh trưởng ở vườn hoa phía tây, chuyện như vậy chỉ sợ trong hậu cung cũng không có mấy người biết đâu!” Thường Hy nhìn Dương Lạc Thanh, ánh mắt có chút sắc bén.

Dương Lạc Thanh hận không thể cắn xuống đầu lưỡi của mình, đạo lý có tật giết mình nàng cuối cùng cũng hiểu. Nàng rất là muốn ngồi dậy phản bác lại Thường Hy, nhưng chẳng qua thời cơ chưa đến, huống chi trong bụng dù sao cũng là hài tử của nàng, nàng như thế nào lại dám đem chính sinh mạng hài tử của mình ra nói giỡn?

Nhưng khi nhìn đến thần sắc Thường Hy rõ ràng là đang hoài nghi mình, Dương Lạc Thanh lúc này cảm thấy có chút luống cuống, nhìn Thường Hy nói: “Ngu thượng nghi có ý tứ gì? Tôi nghe không hiểu!”

“Nghe không hiểu? Vậy để tôi nói cho Dương quý nhân, quả linh lung chính là một loại trái cây của Minh Khải quốc. Quả linh lung trông thì ăn rất ngon nhưng kỳ thực lại là một dược vật khiến cho khí huyết bị ứ đọng, người có bầu chỉ cần ăn hai ba quả là có thể bị sinh non!” Nói tới chỗ này Thường Hy dừng lại, thần sắc ngày càng ngưng trọng, lại tiếp tục: “Dương quý nhân đến tốt cùng là nghe người nào nói mới đi ăn thứ quả kia?”

264. Chương 268

Lời nói của Thường Hy khiến Dương Lạc Thanh vô cùng chấn động, khuôn mặt sau khi sinh non vốn tái nhợt nay lại càng không có một tia huyết sắc. Nàng cảm thấy Thường Hy quả thật không phải người nữa, chuyện như vậy làm sao nàng ta có thể biết được? Chuyện nàng ăn phải quả linh lung cũng chỉ có hai cung nữ thân cận bên cạnh, còn lại không có ai biết được việc này!

Thường Hy vẫn nhìn không thấu Dương Lạc Thanh, cảm giác nữ nhân này không phải chỉ là một người bình thường, có thể từ một nữ ca cơ mà bỏ lên thân phận quý nhân này đủ để thấy nàng là một người không thể xem thường. Còn nữa, lá gan của nàng ta lớn cỡ nào mới dám lừa gạt Hoàng thượng cùng mình làm giao dịch, một nữ nhân có dũng như vậy lần này lại bị người khác lừa gạt, Thường Hy cảm thấy có chút không thành thật, giống như đang nằm mơ!

Nghĩ tới đây, trong lòng lại cẩn thận một phen so đo, quan sát thần sắc Dương Lạc Thanh, mở miệng nói: “Quý nhân và tôi đều có chỗ tương tự, hai ta có thể đi đến ngày hôm nay là điều cực kỳ không dễ dàng, cô có lắm bất đắc dĩ, tôi cũng không thiếu điều chua cay.” Nói tới chỗ này Thường Hy liền dừng lại, nhìn Dương Lạc Thanh, quả nhiên thấy được trong mắt nàng có một tia kích động xen lẫn chút bi ai, Thường Hy trong lòng lóe lên, lại tiếp lời nói: “Vào thâm cung này chính là một vùng bùn, ai cũng đừng nghĩ có thể một thân trong sạch mà đi ra ngoài. Ngay cả Vi An vương phi lãnh đạm với quyền thế như vậy cũng bị người khác lợi dụng hãm hại, quý nhân không có Hoàng tử làm bùa hộ thân, cuộc sống sau này chỉ sợ là không mấy dễ chịu...”

Dương Lạc Thanh dĩ nhiên hiểu được ý tứ trong mấy lời này, nàng vốn có cừ oán cùng Mị phi, cuộc sống sau này quả thật là không dễ dàng. Trước kia nàng cũng có tính toán lợi dụng Thường Hy để mình tiến lên cao thêm một bước, nàng rất không thuận mắt tại sao một nô tỳ còn dám ở trước mặt mình vênh váo đắc ý, nàng không phục, nhưng cũng bởi vì mình khinh thường cho nên hôm nay đến hài tử cũng không còn, sau này núi dựa cũng biến mất. Thời điểm mấu chốt như thế này nàng cũng không dám đắc tội Thường Hy nữa!

Nàng thiếu chút nữa thì một bước lên trời, nhưng hôm nay lại phải nhìn sắc mặt người khác mà sống qua ngày. Ngu Thường Hy mặc dù chỉ là một nô tỳ nhưng trong cung này có rất nhiều chủ tử đều muốn nịnh bợ nàng, lấy lòng nàng, đây là số mệnh! Ngay cả khi nàng không cam lòng thì vẫn không thể làm gì khác hơn!

Thường Hy giờ phút này không nghĩ tới Dương Lạc Thanh đang so đo bản thân với nàng, nàng chỉ nghĩ rằng Dương Lạc Thanh đang dẫn đo xem có nên đem chân tướng sự thật nói ra hay không, vì vậy cũng không có quấy rầy nàng ta, chẳng qua chỉ lẳng lặng chờ. Nàng tin tưởng Dương Lạc Thanh tuyệt đối sẽ không ăn bữa bầy quả linh lung, nhất định là có người nói qua với nàng ta cái gì đó.

Qua hồi lâu, Dương Lạc Thanh mới ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Thường Hy, khẽ thở dài một cái, sắc mặt mang theo chút sa sút tinh thần, nói: “Tôi nguyên tưởng rằng tôi đã tính toán vô cùng cẩn thận, ở trong thâm cung này từng bước bò lên được vị trí như vậy. Ban đầu những cơ hội cùng đi với tôi đã sớm thất linh bát lạc, người chết đã chết, người đi cũng đi, nhưng đến hôm nay tôi mới hiểu được, tất cả chỉ là trống rỗng, tất cả chỉ là giả dối, quay đầu nhìn lại chỉ toàn là bị người khác tính kế!”

Thường Hy lẳng lặng lắng nghe không nói một lời, sắc mặt mang theo mấy phần ngưng trọng, Dương Lạc Thanh trong lúc bất chợt nói ra mấy lời cảm thán như vậy cho thấy nàng ta thật sự là bị đả kích.

Dương Lạc Thanh lúc đó thật giống như đang nói nhảm, thao thao bất tuyệt với Thường Hy, kể chuyện từ khi nàng vào cung đến nay, từ một nữ ca cơ tì tiện, là đồ chơi của nam nhân trở thành một quý nhân kim tôn ngọc thể. Dọc con đường đi này, người khác hại qua nàng, nàng cũng tính toán người khác, vào cung cùng nhau hơn mười người cuối cùng trụ lại chỉ có mình nàng. Vốn tưởng rằng mang thai long tử, lại có tòa núi dựa là Thái tử, về sau có thể có được một cuộc sống sung túc, nhưng là lòng tham không đáy. Nàng thể nhưng lại nghe theo lời dèm pha của kẻ khác, cho rằng mình mọi chuyện không thể cứ nghe theo Ngu Thường Hy, tại sao một một cung tỳ thấp kém lại có thể đối với mình vênh mặt hất hàm sai khiến? Tại sao chỉ là thân phận cung tỳ, ánh mắt người khác nhìn nàng so với mình lại tôn quý hơn?

Nàng không phục!

Chẳng qua là không nghĩ đến, nàng cũng chỉ là một quân cờ trong tay kẻ khác mặc cho hấn lợi dụng thôi!

Thì ra người này đúng là đang đấu với Ngu Thường Hy, nàng chỉ là vật hy sinh, chỉ có thể cười rằng vật hy sinh như nàng lại vọng tưởng có thể giương cánh bay cao, chưa từng nghĩ rằng người ta cũng chỉ là làm cho lồng chim lớn thêm một chút, nàng cũng không biết trời cao đất rộng là gì!

Ngẩng đầu nhìn Thường Hy, Dương Lạc Thanh khẽ thở dài một cái, nói: “Ngu thượng nghi yên tâm đi, tội danh của Vi An vương phi tôi sẽ thay nàng rửa sạch, chỉ là tôi cần Phùng thái y phối hợp, lát nữa phiền toái cô nói lại cùng ngài ấy mấy lời!”

Thường Hy cau mày, bộ dáng Dương Lạc Thanh tựa hồ không muốn đem người kia nói ra, trong lòng quanh quẩn một tia âm ai, mở miệng nói: “Dương quý nhân, tôi chỉ muốn biết người kia là ai?”

Dương Lạc Thanh lắc đầu một cái, nói: “Cô không cần hỏi, tôi sẽ không nói đâu.”

Thanh âm mặc dù vẫn vô lực mềm yếu như cũ nhưng Thường Hy nhận có thể cảm nhận được Dương Lạc Thanh có bao nhiêu kiên trì, mi tâm nhăn càng chặt. Nhưng lại nghĩ đến nhiệm vụ quan trọng nhất hiện tại chính là rửa sạch oan khuất cho Lệ Bình, Dương Lạc Thanh đã nói sẽ chủ động làm chuyện đó, có thể thấy được nàng ta đã nghĩ thông suốt sẽ không coi mình là địch, nhưng cuối cùng nàng ta vẫn không nói ra kẻ đứng sau màn đến tột cùng là người nào!

Cứ như vậy Dương Lạc Thanh đem cả hai bên đều đắc tội nhưng đồng thời cũng ối bên ăn định tâm hoàn. Bên phía Thường Hy, oan khuất của Lệ Bình được rửa sạch, nhưng nàng lại không nói ra người giết dây, quan hệ cùng Thường Hy coi như ân đoạn nghĩa tuyệt. Bên kia nàng không có mượn cơ hội hãm hại Lệ Bình nhưng cũng không đem người sau màn giao ra, coi như vừa đắc tội với đối phương nhưng không có tuyệt tình, về sau chỉ sợ là cũng không còn hợp tác với đối phương nữa.

Một đao chặt đứt hai sợi dây, phần quyết tuyệt này Thường Hy cũng có chút bội phục!

Chậm rãi đứng dậy, lạnh lùng nhìn Dương quý nhân nói: “Cô cho rằng cứ giải quyết như vậy là ngày sau có thể sống tốt sao? Cô đắc tội với tôi cũng đắc tội với người kia, tôi có thể không truy cứu nhưng bên kia, bọn họ cũng có thiện tâm như vậy sao?”

Dương Lạc Thanh không nói gì, chẳng qua chỉ lẳng lặng cúi đầu giống như lão tăng nhập định.

“Cô cho rằng cô không nói gì tôi liền không tra ra được? Mới vừa rồi lúc cô nói chuyện, Hoàng quý phi đã tự mình đi thăm vấn người của Linh Đình các, cùng lúc đó tôi cũng cho người đến phủ Vi An vương bắt được kẻ xuyên tạc lời nói bên người vương phi. Dương quý nhân, cô cho rằng nước cờ này của mình là inh, đắc tội hai bên đồng thời cũng giữ lại được đường lui, nhưng là khe hẹp cho cô lui này liệu còn có thể giữ được mạng sống mà ra không?” Thường Hy giấu cột nhìn nữ nhân tự mình là đúng này, thông minh quá cũng không phải là chuyện tốt!

265. Chương 269

Dương Lạc Thanh ngẩng đầu nhìn Thường Hy, trong lúc bất chợt cười nói: “Ngu thượng nghị quả thật là một cao thủ thuyết phục người khác, nhưng ngay cả khi tôi nói thì cũng không thể sống được!”

Thân thể Thường Hy hơi run lên, kinh ngạc nhìn Dương Lạc Thanh, chẳng lẽ nàng ta đã tính toán không muốn sống nữa sao?

Giống như nhìn thấu kinh ngạc của Thường Hy, Dương Lạc Thanh cười nói: “Còn sống là còn có hy vọng, tôi không có ngu như vậy mà tự vẫn!”

Thường Hy lúc này cũng khẳng định chắc chắn Dương Lạc Thanh sẽ không nói ra người kia là ai, mặc dù nàng không biết vì cái gì mà nàng ta lại giữ bí mật cho người nọ như vậy, nhưng vẫn vén rèm đi ra ngoài, đến lúc ra đến cửa lại quay đầu nhìn lại, nói: “Chỉ mong cô sẽ không phải hối hận vì hành động ngày hôm nay. Xét thấy cô chủ động rửa sạch tội danh cho Vi An vương phi, tôi sẽ không có bất kỳ động tác gì đối với cô, chỉ mong cô được ngôi sao may mắn giúp đỡ thôi!”

Dương Lạc Thanh nhìn chằm chằm vào tấm rèm cửa đang đung đưa, thân thể mềm nhũn tựa vào gối mềm, hồi lâu mới khép lại mắt. Muốn còn sống, sống thật tốt, sống được người ta kính trọng, tại sao lại khó khăn như vậy?

Thường Hy tự mình đi tìm Phùng thái y, đem chuyện này nói với ông ấy. Khuôn mặt ôn hòa của Phùng thái y thoáng qua một tia kinh ngạc, nhìn Thường Hy nói: “Ngu thượng nghị cứ yên tâm, việc này tôi biết rõ nên làm thế nào!”

Thường Hy cười cười nói tạ ơn, nàng biết Phùng Viễn Thanh là người của Tiêu Vân Trác, việc này nàng cũng yên tâm.

Chuyện bên này vừa chấm dứt, bên kia Hoàng quý phi cũng đi ra. Hai bên vừa đụng đầu, thế mới biết Hoàng quý phi một chút tin tức hữu dụng cũng không moi ra được. Khó trách khi Dương Lạc Thanh nghe đến việc có người muốn thăm tra người trong viện của nàng thì tuyệt không lo lắng, thì ra những người này thật cái gì cũng không biết.

Cũng không lâu sau đó Ngũ Hải trở về, sắc mặt mang theo một tia âm ai, ra là đã đến trễ một bước, Viên Anh kia đã treo cổ tự vẫn.

Thường Hy lần này ngay cả kinh ngạc cũng không, người kia nếu như đã có biện pháp khiến Dương Lạc Thanh không nói ra thì hoàn toàn có thể làm cho Viên Anh tự sát.

Buổi chiều liền truyền đến tin tức Phùng thái y tra ra chuyện Dương Lạc Thanh ăn nhầm phải quả linh lung, hơn nữa Viên Anh treo cổ tự tử, hiềm nghi của Lệ Bình được rửa sạch sẽ.

Tiêu Vân Thanh cùng Lệ Bình đích thân đến Đông cung nói lời cảm tạ, Thường Hy lại giữ Lệ Bình ở lại nói chuyện một hồi lâu tận cho đến khi mặt trời sắp lặn thì hai người kia mới rời khỏi cửa cung.

Tiêu Vân Trác từ tịnh phòng đi ra ngoài, đã sớm đổi một thân áo lụa tơ tằm trắng như sữa gạo, vào phòng ngủ chỉ thấy Thường Hy đang ngồi ôm gối ở trên giường, mày nhíu lại hết sức chặt, tóc đen nhánh xõa ở bờ vai, thật giống như tiểu tinh linh thất lạc nơi trần gian.

Tiêu Vân Trác tiện tay cầm một dải lụa cột lại tóc, nhìn Thường Hy, đi tới gần bên giường hỏi: “Đang nghĩ gì thế?”

Vung tay lên đem Thường Hy ôm vào trong ngực, đầu đụng tới chiếc gối ở đầu giường, dựa vào gối mềm mà thấp giọng nói chuyện.

“Ta cảm thấy ở chỗ này thực không thở nổi, giống như chung quanh chúng ta bị giăng ra một tấm lưới vô hình, sờ không được nhìn không thấu, thật khiến người ta tức giận không dứt!” Thường Hy đưa tay ôm chặt lấy thắt lưng của Tiêu Vân Trác, dựa sát vào trong lồng ngực của hắn, giống như chỉ có như vậy thì sợ hãi trong lòng mới tản đi một chút.

Thường Hy vẫn chỉ cảm thấy trong cung khác thường nhưng ngay cả ngoài cung cũng bắt đầu nổi sóng. Tiêu Vân Dật cùng Tiêu Vân Bác kể từ khi xuất cung khai phủ đến nay liền công khai kết giao với nhà quyền quý, hoàn toàn không đem Tiêu Vân Trác để vào trong mắt. Trên triều đình phong vân quỷ dị lại càng phát ra rõ ràng, đại thần trong triều thì đều là lũ cỏ đầu tường chiếm đa số, gió chiều nào xoay theo chiều ấy, mặc dù trong lòng hận muốn chết nhưng trên mặt vẫn không thể hiện ra, thật khiến người ta tức giận không nguôi!

“Chỉ sợ bọn họ muốn động thủ.” Tiêu Vân Trác thấp giọng nói một câu, trong thanh âm mang theo nồng đậm mệt mỏi.

Thường Hy cả kinh, tựa hồ không thể tin được, nhìn Tiêu Vân Trác hỏi: “Chàng nói cái gì? Điều này sao có thể? Hoàng thượng còn đang yên ổn, bọn họ có lá gan lớn thế nào mà dám động thủ?”

“Thật ra thân thể phụ hoàng đã sớm không ổn, chẳng qua là gắng gượng mà chống đỡ. Thời điểm ta bị thương lần trước cũng là cố gắng lắm mới dậy nổi...”

“...”

Thường Hy ngây dại, chỉ cảm thấy cả người lạnh run, dùng sức ôm chặt Tiêu Vân Trác, nếu như Hoàng thượng thật không được, vậy...

“Phụ hoàng gắng gượng chống đỡ đến thi hội năm nay, ta hiểu rõ ông ấy là muốn lưu cho ta mấy nhân tài hữu dụng làm tay chân, ta hiểu...” Thanh âm Tiêu Vân Trác từ từ thấp xuống, những năm gần đây hắn vẫn luôn cho rằng kể từ khi mẫu hậu qua đời phụ hoàng liền thay đổi, không bao giờ thích mình nữa, cả ngày đối với mình lạnh như băng. Hôm nay mới suy nghĩ ra, ông ấy cũng chỉ là đang dùng một phương thức khác để bảo vệ hắn.

Ngay cả Hoàng đế tôn quý cũng không có cách nào bảo vệ con trai yêu quý của mình thời thời khắc khắc ở trong hậu cung không chịu chút thương tổn nào, cho nên mới phải dùng đến cách thức đặc biệt này. Chỉ tiếc rằng hắn biết đến quá muộn, nếu không phải đêm đó hắn vô tình nghe được lời nói của phụ hoàng và Vạn Thịnh thì có lẽ cả đời này hắn vẫn oán hận ông ấy.

Cả đêm ôm nhau mãi mới chợp mắt, hai người cũng không có ngủ ngon, có quá nhiều chuyện cần bọn họ đi làm, có quá nhiều chuyện không biết lúc này sẽ xảy ra.

Ngày thứ hai sau khi Tiêu Vân Trác đi, Chuyên Tôn Nhạc Đan liền tới bái phỏng.

Thường Hy rất là ngạc nhiên, mời hắn đến đại điện ngồi xuống, dâng trà lên, lúc này mới cười hỏi: “Ngài hôm nay thế nào lại rảnh rỗi tới đây?”

Chuyên Tôn Nhạc Đan chăm chú nhìn Thường Hy, ôn nhu cười một tiếng, nói: “Hôm nay trong lúc rảnh rỗi liền thuận tiện đến thăm nàng một chút. Nàng gần đây thế nào?”

“Tốt vô cùng, ta còn có cái gì có thể không tốt?” Thường Hy dĩ nhiên sẽ không nói với Chuyên Tôn Nhạc Đan những chuyện lục đục đấu đá kia, ở trong lòng của nàng, Chuyên Tôn Nhạc Đan cùng những chuyện này cách thật xa.

“Ngài thì sao? Đã khỏi ho khan chưa? Phùng thái y đưa thuốc đã uống chưa?” Trước đó vài ngày Chuyên Tôn Nhạc Đan ho đến lợi hại, Thường Hy nhờ Phùng thái y đến đó xem qua một chút, kê ra mấy phương thuốc, vì vậy lúc này Thường Hy mới mở miệng hỏi thăm.

“Tốt hơn nhiều rồi, Phùng thái y diệu thủ hồi xuân, ho khan của ta đã tốt hơn phân nửa. Dù sao cũng là bệnh cũ của năm xưa, muốn trị tận gốc chỉ sợ phải tốn chút thời gian.” Chuyên Tôn Nhạc Đan cười nói, ánh mắt nhìn Thường Hy càng phát ra nhu hòa.

“Vậy thì tốt!” Thường Hy cười cười, trong lòng suy nghĩ Chuyên Tôn Nhạc Đan không dễ dàng gì mà tới Đông cung, sáng sớm hôm nay liền tới, chỉ sợ là có chuyện gì!

Chuyên Tôn Nhạc Đan nhìn Thường Hy, thần sắc có chút ngưng trọng, cuối cùng vẫn nói ra: “Ta muốn trở về nước!”

Tay Thường Hy run lên, ly trà trong tay thiếu chút nữa rơi trên mặt đất, đi? Hắn là con tin a, không có Minh tông mở miệng làm sao có thể đi? Đây... Chẳng lẽ Minh tông đồng ý thả hắn đi rồi hả? Nhưng là không nghe thấy tin tức, theo lý mà nói thì chuyện tình trọng đại như vậy phải có tin tức truyền đến chứ, nhưng là một chút phong thanh nàng cũng không nghe được!

266. Chương 270

Thấy được thần sắc Thường Hy, trong lòng Chuyên Tôn Nhạc Đan không biết là cao hứng hay mất mát. Những ngày qua hắn thờ ơ lạnh nhạt cuối cùng có thể xác định được một lòng của Thường Hy đều đặt trên người Tiêu Vân Trác, bất kể hắn có lấy lòng như thế nào Thường Hy tựa hồ như rất chậm lụt không tiếp thu. Nhưng là nàng trước sau như một vẫn đối với hắn ân cần, cho nên hắn mới không thể nào bỏ được.

“Muốn đi? Vậy... Kia Hoàng thượng đã đồng ý?” Thường Hy hỏi, điều này quả thực không thể tưởng tượng nổi, làm sao lại xuất hiện tin tức lớn như thế đây?

“Phụ hoàng để lục đệ đến thay ta, cho nên ta có thể trở về rồi!” Trong giọng điệu của Chuyên Tôn Nhạc Đan đúng là không thể giữ được trấn định, tăng thêm chút châm chọc.

Việc tranh giành ngôi vị Hoàng đế ở Minh Khải quốc so với Đỉnh Nguyệt quốc lại càng gay gắt hơn nữa. Hoàng đế Minh Khải quốc có chừng mười bốn nhi tử, các hoàng tử này lại xấp xỉ tuổi nhau, đối với việc tranh giành đế vị lại càng tỏ ra tàn nhẫn. Những năm này lần lượt đã có mấy vị “bệnh” qua đời rồi, không có dấu hiệu nào đột nhiên để Chuyên Tôn Nhạc Đan về nước, điều này khiến cho trong lòng Thường Hy cũng lo lắng cực kỳ.

“Huynh thật phải đi sao? Bên kia... Bên kia huynh có chắc sẽ ứng phó được?” Thường Hy rốt cuộc vẫn phải đem lo lắng hỏi ra miệng, mặc dù nàng biết lời như thế nàng không thể hỏi cũng không thể nói, nhưng là nàng rất quý mến Chuyên Tôn Nhạc Đan, không hy vọng hắn gặp nguy hiểm gì.

Thường Hy lo lắng khiến cho tâm tình Chuyên Tôn Nhạc Đan có chút kích động, ngay cả khi biết rõ người nàng thích không phải mình, nhưng là nàng có thể lo lắng như vậy, quan tâm như vậy, lòng dạ lạnh như băng kia của hắn cũng dần dần xuất hiện vài tia ấm áp. Ngẩng đầu nhìn Thường Hy, chỉ thấy nàng một đôi mắt to, trong suốt sáng ngời tràn đầy lo lắng, khóe miệng hắn chậm rãi dâng lên một nụ cười từ nội tâm, gật gật đầu nói: “Hoàng mệnh không dám chống!”

Một câu hoàng mệnh không dám chống thật có biết bao nhiêu chua cay, trong lòng Thường Hy ê ẩm, hoàng mệnh? Cũng không nói rằng phụ mệnh (lệnh cha), có thể thấy được giữa bọn họ thật sự không có tình thân rồi, lần này trở về không biết sẽ xảy ra bao nhiêu biến cố, thở dài một tiếng nói: “Vậy huynh phải bảo trọng, cũng không biết lúc nào sẽ gặp lại. Có chỗ nào cần ta giúp một tay hay không, nếu có xin huynh cứ mở miệng!”

Chuyên Tôn Nhạc Đan nhìn Thường Hy, hắn có, nhưng là không dám nói, bởi vì hắn hiểu rõ ngay cả khi mình nói thì Thường Hy cũng sẽ không đáp ứng, đã biết đáp án như vậy cần gì nói ra để lẫn nhau có khoảng cách. Nhẹ nhàng rời xa như vậy cũng là một loại không chấp nhất!

Vốn là hắn nghĩ có thể sẽ ngày càng thêm nhiều năm nữa, có thể thấy được lòng của Thường Hy, ngay cả khi hiện tại Thường Hy thích Tiêu Vân Trác cũng không hề gì, hắn tin tưởng nước chảy đá mòn, chỉ cần hắn kiên trì bền bỉ thì nhất định một ngày nào đó Thường Hy sẽ cảm động. Nhưng là bây giờ hắn có chút hối hận không sớm thể hiện rõ tình cảm của mình với Thường Hy, nếu có thể ở thời điểm lần đầu liếc nhìn nàng, thời điểm lần đầu động tâm đem tình cảm của mình nói ra, thì hiện tại đã có thể ôm mỹ nhân về, cùng hắn song túc song phi!

Chỉ tiếc trên thế gian này không bán thuốc hối hận, ngay cả khi hối hận cũng không thể đảo ngược thời gian, cũng không thể trở lại như trước.

“Đa tạ phần thâm tình trọng nghĩa này của nàng, chỉ là ta không có chuyện gì cần giúp đỡ. Ta một mình cô độc đến thì cũng cô độc ra đi, không cần những thứ kia làm vướng bận quan tâm.” Chuyên Tôn Nhạc Đan nhẹ giọng cười nói, hẳn không muốn những lợi ích kia dính dáng cùng Thường Hy, hẳn chỉ muốn đem phần tình cảm đơn thuần này bỏ vào trong lòng là tốt rồi!

Thường Hy gật đầu một cái, nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan thở dài nói: “Thật ra thì cũng là ta không lượng sức, chỉ là một nô tỳ lại có thể có bản lĩnh gì giúp được huynh hay sao? Cũng chẳng qua chỉ là hỏi một câu thôi, may là huynh không đồng ý, nếu như huynh thật sự đưa ra một vấn đề khó khăn thì ta cũng không dám gặp huynh nữa rồi!”

Lời này có chút dí dỏm, Chuyên Tôn Nhạc Đan không nhịn được mà cười khẽ một tiếng. Thường Hy chính là như vậy, cho dù có quang minh lỗi lạc như thế nào thì thời điểm gặp hẳn cũng là bình bình thản thản. Hẳn thích chính là sự hồn nhiên như vậy, cho nên phần thương cảm trong lòng kia cũng dần dần phai nhạt đi không ít. Bất kể tương lai có xảy ra chuyện gì, hẳn đi lên ngôi vị Hoàng đế của Minh Khải quốc cũng tốt, lạc bại thân vong cũng vậy, ít nhất thì trong cuộc đời này còn có một cô gái thật lòng đối đãi với hẳn, như vậy là đủ rồi!

Người đời có thể không xem trọng nhất là thật lòng, nhưng hẳn lại quan tâm nhất chính là một tấm chân tình này!

Thần sắc Chuyên Tôn Nhạc Đan dần dần có chút trở nên trịnh trọng, hẳn tới đây cũng là có chuyện quan trọng muốn nói cùng Thường Hy, cũng coi như hẳn đối với nàng hồi báo thôi.

“Thường Hy, tòa nhà lần trước Mạnh Diệp Vũ nói cho nàng, nàng tốt nhất không cần đi, nơi đó rất nguy hiểm, có thể lấy tính mạng nàng!” Chuyên Tôn Nhạc Đan nhẹ nhàng mở miệng, hẳn nói như vậy không khác nào tự mình nhốt đi cơ sở tình báo của Minh Khải quốc ở Đỉnh Nguyệt quốc, nhưng là hẳn không hối hận, hẳn không hy vọng nữ nhân mình yêu có bất kỳ nguy hiểm gì. Sau khi hẳn đi, tòa nhà kia sẽ có Chuyên Tôn Tử Di tiếp nhận, hẳn ta từ trước đến nay không có hạ thủ lưu tình với bất cứ ai.

Thường Hy giật mình, có chút sững sờ nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan, khẽ cau mày hỏi: “Làm sao huynh cũng biết được chỗ đó?”

Chuyên Tôn Nhạc Đan nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nói: “Không nên hỏi ta làm gì, ta chỉ có thể nói cho nàng biết nơi đó rất nguy hiểm nàng không thể đi. Ta không nói được tại sao, nàng nên hiểu cho nỗi khổ tâm của ta!” Khẽ thở dài một cái, trên mặt dẫn theo ba phần bi ai, lại nói tiếp: “Ta đi rồi cũng hy vọng nàng bình an. Tóm lại không có chuyện gì thì nàng đừng đến đó là tốt rồi!”

Đại não Thường Hy nhanh chóng chuyển động, đem chuyện lần trước cẩn thận suy nghĩ một lần, lại nhớ lại lời Vân Thanh đã nói, trong lòng không khỏi chấn động, nhìn nam tử trước mắt nói: “Ý của huynh không phải là nơi đó thuộc về Minh Khải quốc đó chứ? Hoặc nói nơi đó là cơ sở ngầm của huynh?”

Phản ứng nhanh nhạy của Thường Hy khiến khuôn mặt Chuyên Tôn Nhạc Đan trắng nhợt, há miệng hỏi: “Nàng cũng biết rồi hả?”

“Không, chỉ là ta đoán, nhưng hiện tại có thể khẳng định nơi đó là địa phương của huynh. Như vậy hiện tại có thể trả lời ta một vấn đề có được hay không?” Thường Hy cảm giác mình có điểm kích động, nàng căn bản không nghĩ tới tòa nhà kia lại có quan hệ cùng Chuyên Tôn Nhạc Đan, điều này thật sự là ngoài dự đoán của nàng!

Nàng vẫn cho rằng tòa nhà kia có liên quan với Mạnh Diệp Vũ, với vị Tấn vương đã từng hiển hách một thời, nhưng làm sao có thể có liên quan đến Chuyên Tôn Nhạc Đan đây?

“Vấn đề gì?” Chuyên Tôn Nhạc Đan có chút vô lực hỏi, thật ra thì hẳn cũng nghĩ đến Thường Hy muốn hỏi cái gì. Nhưng là hẳn không biết trả lời thế nào, chuyện này liên quan đến quá nhiều vấn đề cơ mật, nói ra, có một số việc liên thay đổi mùi vị!

267. Chương 271

“Huynh cùng Mạnh Điệp Vũ đến tột cùng là có quan hệ gì?” Thường Hy cho tới nay chính là không nghĩ ra một điểm này, Mạnh Điệp Vũ tại sao lại biết được phòng ốc của Tấn vương? Nàng ta thể nhưng lại cố tình lừa nàng là tổ trạch của Mạnh gia, bây giờ Chuyên Tôn Nhạc Đan lại cảnh cáo nàng không nên đi tới chỗ đó, chỉ là một tiểu viện nhà dân không mấy ai để ý tới nay lại liên quan đến nhiều nhân vật lớn như vậy, không muốn làm người ta khiếp sợ cũng không được!

Chuyên Tôn Nhạc Đan nhìn Thường Hy, chỉ thấy thần sắc nàng trở nên ngưng trọng, trong đôi mắt mang theo bèn nhọn nhẹ, thật giống như nàng ở bữa tiệc trung thu năm ngoái. Lực chiến đấu của Ngu Thường Hy như vậy tuyệt không thể khinh thường, đây rõ ràng chính là có hoài nghi đối với hắn, dù sao chuyện này cũng có liên quan đến Tiêu Vân Trác. Quả nhiên chỉ cần là chuyện dính dáng đến Tiêu Vân Trác thì Thường Hy sẽ trở nên vô cùng nhạy cảm.

Trong lòng có chút thất vọng, có chút đau lòng, thở khê một hơi thật dài, sau đó nói: “Chuyện này có quan hệ cơ mật đến hai quốc gia, ta sẽ không nói, chính nàng nên cẩn thận một chút thôi. Chỉ cần nàng không đến đó thì người của ta cũng sẽ không thương tổn nàng, nàng để ý yên tâm là tốt rồi!”

Sắc mặt Thường Hy khê biến, hai nắm tay khê thít lại, chuyện kia liên lụy đến việc Tiêu Vân Trác bị thương, nàng không thể không khẩn trương.

Thấy được ánh mắt nghi ngờ của Thường Hy, Chuyên Tôn Nhạc Đan cảm thấy trong lòng vô cùng buồn phiền, thì ra nàng lại hiểu lầm hắn, như vậy thì cuộc sống sau này còn gì niềm vui chứ? Trong lòng đau xót, hắn thản nhiên nói: “Ta không phải người đi ám sát Thái tử điện hạ. Nàng yên tâm, ta không phải là loại người hèn hạ vô sỉ như vậy!”

Khuôn mặt Thường Hy đỏ lên, có chút nóng cay. Đúng vậy, nếu thực sự là hắn làm thì đâu cần đến nhắc nhở nàng không cần đi nơi ấy, đây không phải là tự mình phá hỏng kế sách của chính mình sao? Trong lúc nhất thời nàng có chút áy náy, nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan nói: “Thật xin lỗi, ta không phải cố ý hoài nghi huynh, chỉ vì chuyện Thái tử gia bị ám sát đến nay vẫn chưa có kết luận cho nên mới khiến ta nghĩ sai. Đáng ra ta không nên hoài nghi huynh, nếu thực là huynh làm chuyện này thì tại sao phải nói cho ta những lời kia? Đều tại ta nhất thời nóng lòng, huynh đừng tức giận có được hay không?”

Sắc mặt Chuyên Tôn Nhạc Đan trắng nhợt, cười khổ một tiếng, nhìn Thường Hy nói: “Ta không có tức giận, ta có tư cách gì để mà tức giận đây? Ngay cả khi ta thích nàng thì trong lòng nàng vĩnh viễn chỉ có một người. Ta mạo hiểm đem bí mật quốc gia nói cho nàng chỉ là muốn nàng biết người tới tiếp nhận là lục đệ ta không phải là một kẻ thiện tâm. Ta không hy vọng nàng bỏ mạng trên tay của hắn cho nên lúc này mới lên tiếng nhắc nhở, tự giải quyết cho tốt là được!”

Chuyên Tôn Nhạc Đan cảm thấy trong người một hồi cuộn cuộn, kìm nén khó chịu, ho khan vài tiếng rồi nặng nề bước ra ngoài.

“Nhạc Đan!” Thường Hy chợt gọi lại hắn, bước nhanh đuổi theo, trên mặt mang theo áy náy đứng chắn trước người của hắn, thấp giọng nói ra: “Thật xin lỗi, ta thật sự là không cố ý, chỉ là... Chẳng qua là...”

“Chẳng qua là nàng quá quan tâm hắn, có phải hay không?” Chuyên Tôn Nhạc Đan thấy nàng không nói ra miệng thì thay nàng nói hết, trong thanh âm mang theo nồng đậm bi thương.

Thường Hy không nói gì, lặng lẽ chấp nhận.

Trong lúc nhất thời đại diện có chút yên tĩnh. Chuyên Tôn Nhạc Đan ngược nhìn Thường Hy, nhìn bộ dạng cúi đầu áy náy của nàng mà trong lòng lại mềm ra mấy phần, chậm rãi nói: “Nàng không sai, che chở người mình thích thì có lỗi gì? Nếu người nàng thích là ta, chỉ sợ phần che chở này cũng là ta rồi, có phải hay không?”

Thường Hy kinh ngạc nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan, này... Thay đổi sắc mặt cũng quá nhanh đi? Trong lúc nhất thời không tiếp nhận nổi Chuyên Tôn Nhạc Đan nghĩ thoáng như vậy, ánh mắt nàng nhìn hắn có chút kinh ngạc quá mức, hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, nói: “Ta có cái gì tốt? Miệng lưỡi bèn nhọn, tâm cơ sâu nặng, ra tay cũng hung ác. Cô nương tốt hơn ta có ngàn ngàn vạn vạn, huynh xứng đáng tìm được người tốt hơn!”

Chuyên Tôn Nhạc Đan không nhịn được mà nở nụ cười, chưa từng thấy qua ai tự chê bai mình như vậy, há miệng nói: “Miệng lưỡi bén nhọn chẳng qua là không muốn bị khi dễ, tâm cơ sâu nặng cũng là vì sinh tồn, ra tay hung ác bởi vì những người kia còn ác độc hơn. Nàng dù có không thích ta thì cũng không nên đem mình nói thành như vậy chứ! Ở trong lòng của ta, trong mắt của ta, nàng vĩnh viễn là tốt nhất!”

Thường Hy cảm thấy nhịp tim có chút tăng nhanh, mặt cũng nóng lên. Nàng vẫn cho rằng nàng và Chuyên Tôn Nhạc Đan vốn chỉ là bạn tốt, không nghĩ tới Chuyên Tôn Nhạc Đan trước nay chỉ quen cô độc một mình lại thích nàng, trong lúc nhất thời ngược lại không biết nói thế nào!

“Ta nói tòa nhà kia vốn của Tần vương, chẳng qua là sau Tần vương ham mê bài bạc đem tòa nhà ấy bán đi trả nợ bị ta mua được. Người biết được chuyện này vô cùng ít, ngay cả người dân trong ngõ hẻm kia vẫn cho là tòa nhà ấy là của Tần vương, thật ra thì sớm đã thuộc về ta. Tòa nhà ấy để ta liên lạc với cố quốc, canh phòng rất cẩn mật, nàng không nên tùy tiện bước vào, chỉ sợ tính mạng sẽ gặp nguy hiểm.” Chuyên Tôn Nhạc Đan không muốn nói ra, nhưng là cuối cùng vẫn đem lời bộc bạch cùng Thường Hy: “Chỗ kia sau khi ta đi thì người của ta cũng sẽ đi theo, nhưng là rất nhanh sau đó người của lực đệ sẽ đến tiếp nhận. Tóm lại một câu là, nàng không nên đến chỗ đó, lại càng không nên tin tưởng lời của Mạnh Điệp Vũ, nàng ta chỉ muốn giết chết nàng mà không có lòng muốn giúp nàng đâu!”

Vừa nghe nhắc đến Mạnh Điệp Vũ, Thường Hy cảm thấy mình sắp phát điên mất, biểu tiểu thư này đến tột cùng là có lai lịch gì?

“Vậy huynh có biết được người phía sau lưng Mạnh Điệp Vũ là ai không? Nàng học võ nghệ của ai?” Thường Hy đúng là vẫn hỏi ra miệng, vấn đề này đã muốn mau bức tử nàng.

Chuyên Tôn Nhạc Đan có chút do dự, chuyện này vốn không thể nói trong chốc lát là xong.

Thường Hy vừa thấy liền biết Chuyên Tôn Nhạc Đan biết được rất nhiều cơ mật của nàng ta rồi, nàng cũng không nên bức bách người ta, vì vậy ngay lập tức nói: “Huynh không thể nói thì cũng đừng nói nói, không cần miễn cưỡng, dù sao một ngày nào đó ta cũng sẽ biết!”

“Mười tám cây trâm hoa nàng biết không?” Chuyên Tôn Nhạc Đan không đáp mà hỏi ngược lại.

“Biết.” Thường Hy trả lời, thật sẽ là người của mười tám cây trâm hoa? Không thể nào!

“Sau khi Tần vương mất tích, mười tám cây trâm hoa chia ra làm hai nàng biết chứ?”

“Biết.”

“Người trong tay Vân Thanh tạo thành một phe cánh, một nhóm khác lại theo Trâm mẫu đơn đi. Mạnh Điệp Vũ chính là đệ tử của Trâm mẫu đơn, về phần nàng ta có thuộc về mười tám cây trâm hoa hay không thì ta không biết!” Chuyên Tôn Nhạc Đan khẽ cắn răng vẫn là đem bí mật này nói ra.

Thường Hy ngây dại, đệ tử của Trâm mẫu đơn? Mẹ ơi, Mạnh Điệp Vũ... Nàng ta sao có thể lại có quan hệ với Trâm mẫu đơn? Bọn họ quen biết nhau như thế nào?

Nhưng Mạnh Điệp Vũ là cháu gái của tiên Hoàng hậu, là biểu muội của Thái tử gia, làm sao có thể quen biết Trâm mẫu đơn, là thủ hạ của Tần vương đây? Đây thật không thể tưởng tượng nổi, Thường Hy nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan hỏi: “Tần vương còn sống không? Năm đó chỉ nói là ông ấy bị mất tích, cho nên vẫn còn sống chứ?”

268. Chương 272

Thần sắc Chuyên Tôn Nhạc Đan sững sờ, ngay sau đó cười khổ một tiếng nói: “Chuyện này ta không biết!” Thật ra thì có một số chuyện Chuyên Tôn Nhạc Đan không thể thẳng thắn nói cho Thường Hy, hẳn còn đại sự của hắn phải làm, nói ra quá nhiều không phải là chuyện tốt. Huống chi, Tần vương... Còn sống cũng tốt mà đã chết cũng vậy, rất nhiều chuyện tuyệt nhiên không vì ông ta còn sống hay đã chết mà biến mất!

Tựa hồ là đã nhìn ra bất đắc dĩ của Chuyên Tôn Nhạc Đan, Thường Hy không có hỏi tới nữa, dù sao Chuyên Tôn Nhạc Đan có thể đem chuyện của Mạnh Điệp Vũ nói cho nàng biết đã là một chuyện khiến nàng vô cùng bất ngờ rồi. Làm người thì phải biết đủ!

“Huynh chừng nào thì đi?” Thường Hy chủ động di dời đề tài, thật lòng hỏi.

“Rất nhanh, ngày mai sẽ đi rồi!”

“Nhanh như vậy?” Thường Hy sợ hết hồn, đây cũng quá nhanh đi, đáng ra nên đợi Chuyên Tôn Tử Di tới kinh đô mới phải. “Lục hoàng tử đã đến chưa?”

“Sáng mai sẽ đến. Hắn vừa đến ta liền rời đi, đây là lệnh của phụ hoàng, không dám cãi lại.” Trong mắt Chuyên Tôn Nhạc Đan mang theo khổ sở còn ẩn chứa nồng đậm châm chọc, thật là một vẻ mặt mâu thuẫn.

Thường Hy yên lặng không nói, xoay người đi vào thư phòng, chỉ chốc lát sau liền đi ra, cầm trong tay một cuộn giấy, nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan nói: “Đây là quà ly biệt của ta tặng huynh, hy vọng lần này huynh đi thuận buồm xuôi gió, tâm tưởng sự thành!”

Chuyên Tôn Nhạc Đan nhận lấy cuộn giấy mở ra nhìn, chỉ thấy trong đó viết mấy chữ: “Giảo định thanh sơn bất phóng từng, lập thân nguyên tại phá nham trung. Thiên ma vạn kích hoàn kiên nhận, nhâm nhi đông tây nam bắc phong.” (đại ý: hành sự nên cẩn mật, chặt chẽ không buông lỏng, làm người thì được tôi luyện trong gian khổ. Gặp khó khăn vẫn phải kiên định, không nên để ý tới những lời gièm pha làm lung lay ý chí.)

Trong lúc nhất thời Chuyên Tôn Nhạc Đan chỉ cảm thấy hốc mắt cay nóng, ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Thường Hy, thì ra nàng đều biết được lý tưởng của hắn, hồi lâu mới hỏi: “Nàng bao giờ thì biết?”

Thường Hy cười nhạt, nói: “Đoán được. Ta tin tưởng huynh tuyệt đối không phải là người cam chịu sống qua ngày, huống chi mẫu phi của huynh còn bị người khác hãm hại, làm sao huynh có thể bỏ mặc không trông nom? Cho nên lần này chỉ sợ không phải là đơn giản trở về nước, bất kể huynh muốn làm gì cũng xin giữ lấy tính mạng của mình, cần biết rằng núi xanh còn đó...”

Chuyên Tôn Nhạc Đan không biết nói gì, hắn lại chưa từng nói cho Thường Hy biết tương lai về nước hắn muốn làm gì, nhưng không nghĩ tới thông minh như nàng đúng là vẫn hiểu được, chẳng qua là hắn vẫn không rõ... “Nàng làm sao mà biết? Ta vẫn chưa có nói cho nàng!”

“Huynh có thể ở quốc gia xa lạ này chịu đựng mười năm tịch mịch, chịu được vô số xem thường, châm chọc, cười nhạo, tình nguyện hạ mình. Việt vương Câu Tiễn nằm gai nếm mật mười năm cuối cùng có thể đoạt lại được quốc gia của mình, ta tin tưởng huynh chịu nhịn nhiều như vậy đến cuối cùng có thể cứu được mẫu phi, đoạt lại thứ thuộc về huynh. Chẳng qua là, ta chỉ hy vọng, bất kể huynh muốn làm gì, thành công là chuyện tốt, nếu như không thành công, cũng mong huynh có thể như bức tranh chữ này, kiên cường đợi một ngày khác...” Trải qua vô số chuyện như vậy, Thường Hy hiểu được để thành công thì cần rất nhiều yếu tố, chỉ một chuyện nhỏ tí tẹo cũng có thể làm hỏng kế hoạch, lúc này cần nhất là ý chí kiên cường.

Chuyên Tôn Nhạc Đan chậm chậm đem bức tranh chữ cuộn lại trong tay, sau đó trịnh trọng nói: “Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ thành công.”

Thường Hy không hiểu rõ tình hình của Minh Khải quốc, lại càng không biết được đến tột cùng hắn có thành công hay không, nhưng là nàng hiểu được, một người có thể tồn tại trong nghịch cảnh như vậy thì chắc chắn người đó sẽ có nghị lực hơn người, quyết tâm làm cho bằng được việc hắn muốn làm, cuối cùng có thể thành công.

“Trước chúc huynh mã đáo thành công, nếu có một ngày huynh được như nguyện, đừng quên gửi cho ta một phong gia thư để uội muội ở nơi đất khách quê người biết được tình hình của huynh!” Nói tới chỗ này thanh âm Thường Hy có chút đắng chát, trên mặt mang theo nồng đậm sầu não. Chuyên Tôn Nhạc Đan ở trong lòng của nàng giống như một vị đại ca, nàng luôn hy vọng hắn có thể bình an, vạn sự trôi chảy, tâm tưởng sự thành.

Chuyên Tôn Nhạc Đan nặng nề gật đầu một cái sau đó sải bước đi ra ngoài. Thời điểm đi ra ngoài cửa đại điện bỗng xoay người lại một cái, rốt cục vẫn đem lời trong lòng không nhịn được ra mà hỏi: “Nếu như ta hy vọng nàng có thể đi cùng ta, nàng... Sẽ đi sao?”

Biết rõ không có hy vọng nhưng vẫn cứ như một kẻ ngốc mong chờ đáp án, trước khi hoàn toàn chết tâm thì vẫn mong chờ một chút xiu hy vọng.

Thân thể Thường Hy bỗng chốc cứng lại, không nghĩ tới hẳn rốt cục vẫn hỏi ra. Trong lòng của nàng chỉ có Tiêu Vân Trác, chắc chắn là sẽ không cùng hắn đi, nhưng nếu để cho nàng quyết tuyệt nói ra những lời vô tình như vậy, nàng còn không hạ được ngoan (độc) tâm nha, vì vậy trong lúc nhất thời có chút do dự.

Thấy Thường Hy do dự, Chuyên Tôn Nhạc Đan lại đẩy lên một tia hy vọng, xa xa nhìn chăm chăm vào Thường Hy, hy vọng nàng có thể đi cùng hắn...

“Nàng sẽ không đi cùng người!”

Thanh âm Tiêu Vân Trác trong lúc bất chợt vang lên, Thường Hy cùng Chuyên Tôn Nhạc Đan bị hù dọa cho giật mình, hai người đồng thời hướng về phía thanh âm phát ra mà nhìn lại, chỉ thấy Tiêu Vân Trác thần sắc lạnh như băng đứng sau Chuyên Tôn Nhạc Đan một khoảng không xa.

Tiêu Vân Trác có chút tức giận, Thường Hy cư nhiên do dự, chẳng nhẽ tên tiểu bạch kiểm này trong lòng nàng có một tia địa vị hay sao? Sải bước đi vào đại điện, mấy bước liền đi tới bên người Thường Hy, đưa tay ôm nàng vào trong ngực, nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan nói: “Minh vương điện hạ, Thường Hy là nữ nhân của bản Thái tử, cả đời này nàng sẽ không đi theo bất kỳ ai khác, xin mời ngài trở về đi!”

Thường Hy nghe được lời nói của Tiêu Vân Trác thì chỉ cảm thấy gương mặt từng trận nóng lên, hẳn cư nhiên ở trước mặt người khác nói những lời như vậy...

Chuyên Tôn Nhạc Đan nhìn thấy vẻ mặt hai người, đôi mắt nhất thời tối sầm xuống, muốn nói một câu lại cảm thấy bất kỳ câu nào cũng là dư thừa, nhìn Thường Hy một cái, lúc này mới xoay người lảo đảo đi ra ngoài. Hạnh phúc của người khác cũng chính là nỗi đau lên miệng vết thương của hắn.

Dọc theo đường đi Chuyên Tôn Nhạc Đan nhớ lại mỗi một vẻ mặt của Thường Hy trong suốt quãng thời gian qua, từng cái mỉm cười, từng cái ánh mắt, giống như rõ mồn một, rõ ràng như trước. Đến lúc thật sự chia ly thì mới phát hiện ra đã yêu sâu đậm như thế...

Dịch Dương đang lo lắng chờ Chuyên Tôn Nhạc Đan trở lại, xa xa xuyên qua cửa đại môn liền thấy được thân ảnh lung lay của Chuyên Tôn Nhạc Đan, ánh mắt hắn sáng lên, vọt một bước liền tiến lên phía trước.

“Thiếu chủ!” Thanh âm Dịch Dương mang theo hưng phấn, vui mừng quá độ khiến hắn không chú ý đến khác thường của Chuyên Tôn Nhạc Đan, trong ánh mắt chỉ có tỏa sáng lấp lánh.

Chuyên Tôn Nhạc Đan thế nhưng không có tâm tình nghe đến bất cứ chuyện gì, phất tay một cái nói: “Ta muốn yên tĩnh một mình suy nghĩ, có chuyện gì để lát nữa nói!”

Dịch Dương lúc này mới phát hiện ra có cái gì không đúng, khẽ nhíu mày muốn hỏi tới, nhưng là lại nghĩ chỉ cần mình đem tin tức tốt nói ra thì lòng của thiếu chủ lập tức tốt lên. Đây chính là chuyện cực tốt, tìm lâu như vậy, không nghĩ tới nàng ở ngay bên cạnh.

“Thiếu chủ, tìm được vị trí của thần nữ hộ quốc rồi!”

269. Chương 273

Chuyên Tôn Nhạc Đan chấn động, nhìn Dịch Dương hỏi: “Người nói cái gì? Tìm được vị trí của thần nữ hộ quốc?”

Tìm lâu như vậy không ra, cư nhiên đêm trước khi hắn rời khỏi Đỉnh Nguyệt quốc lại xuất hiện tin tức, chẳng lẽ trời cao rốt cục chịu để mắt đến hắn sao? Đang trong lúc hắn nghĩ muốn đơn thương độc mã chiến đấu lại nghe được tin tức tốt như vậy, Chuyên Tôn Nhạc Đan vui bất nổi bị thương, tinh thần cũng lên mấy phần, nhìn Dịch Dương nói: “Đi vào rồi nói tiếp.”

Sắc mặt Dịch Dương có chút cổ quái, nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan nói: “Thiếu chủ nhất định không ngờ tới chân mệnh thiên nữ là ai?”

Chuyên Tôn Nhạc Đan nghe những lời này thì cảm thấy kỳ lạ, không ngờ tới chân mệnh thiên nữ là người nào sao? Với trí tuệ của người nọ thì hẳn biết, nhưng là trong số đó người nào sẽ là chân mệnh thiên nữ đây? Chuyên Tôn Nhạc Đan càng không ngừng suy tư ở trong đầu, để là chân mệnh thiên nữ thì nhất thiết

phải cần hai điều kiện, một là sinh thần, hai là ngũ thải liên hoa ẩn... Nhưng là, tuy rằng Thường Hy trùng ngày sinh, nhưng nàng lại không có liên hoa ẩn...

Người còn lại thì một trong hai điều kiện trên cũng không phù hợp, chẳng lẽ nói... Nghĩ tới đây, Chuyên Tôn Nhạc Đan ngẩng đầu nhìn Dịch Dương hỏi: “Đến tột cùng là người nào?”

“Ngu Thường Hy!” Dịch Dương như chém đinh chặt sắt nói, đánh chết hắc cũng không nghĩ đến Thường Hy cư nhiên là thần nữ hộ quốc. Nếu như sớm nghĩ ra thì hắc đã không ngăn cản thiếu chủ cùng nàng qua lại, thật may là hắc không có tự mình động thủ giết nàng, nếu không chỉ sợ hiện tại ý nghĩ tự sát hắc cũng muốn có.

Chuyên Tôn Nhạc Đan vẫn còn chút không thể tin được, sóng lớn trong lòng không ngừng dâng cao, thật sự là nàng, nhưng là...

“Nàng không có ngũ thải liên hoa ẩn, đây là không thể nào!” Chuyên Tôn Nhạc Đan ngược lại nói, thật không thể tưởng tượng nổi, làm sao khéo như vậy cứ là nàng đây?

“Bởi vì ngũ thải liên hoa đã ẩn đi, chỉ có thời điểm nàng động chân tình thì mới hiện lên!” Dịch Dương nói đầu ra đấy.

Chuyên Tôn Nhạc Đan nhìn chằm chằm Dịch Dương, hỏi: “Làm sao ngươi biết? Chúng ta điều tra lâu như vậy cũng không biết được bí mật này, tại sao đêm trước khi xuất cung lại biết được? Đừng nên để trúng gian kế của kẻ khác!”

Lúc này Dịch Dương lại trở nên thận trọng hơn, nói: “Chuyện này cũng không phải do nô tài điều tra ra, mà là có người đưa tới cửa!”

“Người nào?”

“Mạnh Điệp Vũ.”

“Là nàng ta?” thần sắc Chuyên Tôn Nhạc Đan có chút âm u không rõ, nhìn Dịch Dương hồi lâu không lên tiếng, đứng dậy ở trong sảnh đi tới đi lui. Mạnh Điệp Vũ... Mạnh Điệp Vũ... Nàng ta lại muốn làm cái gì? “Nàng ta tại sao lại nói cho ngươi biết? Nữ nhân này tâm tư xảo trá, không thể không đề phòng, nếu như nàng ta muốn mượn tay chúng ta gây thù kết oán giữa Thường Hy và Tiêu Vân Trác thì đừng có mơ!”

Chuyên Tôn Nhạc Đan phân tích rất cẩn kẽ, hiện tại hắc không thể đối địch với bất kỳ nhân vật nào của Đỉnh Nguyệt quốc, nếu không đối với tương lai của hắc cũng không có lợi. Huống chi hắc cũng không có tính toán trực tiếp trở về Minh Khải quốc, hắc còn có chuyện phải làm. Nếu như lúc này bị người khác tính toán, lại liên lụy đến Thường Hy, nhất định phải cực kỳ cẩn thận. Mặc dù hắc rất muốn mang theo Thường Hy đi nhưng là hắc không muốn cưỡng ép nàng.

“Mạnh Điệp Vũ nói nàng ta nghe trộm được Tiêu Vân Trác và Vân Thanh nói chuyện nên mới biết được việc Thường Hy là chân mệnh thiên nữ.” Dịch Dương mở miệng nói, nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan: “Thiếu chủ, ta cảm thấy Mạnh Điệp Vũ không có động cơ nói dối, nàng thích Tiêu Vân Trác mà cố tình Tiêu Vân Trác lại thích Ngu Thường Hy, chỗ này có mâu thuẫn. Mạnh Điệp Vũ dĩ nhiên hy vọng Ngu Thường Hy rời khỏi Tiêu Vân Trác, điều này cũng không có gì khó hiểu.”

“Nhưng Mạnh Điệp Vũ nói Thường Hy là chân mệnh thiên nữ thì đúng là chân mệnh thiên nữ sao? Người cũng không nghĩ đến ngộ nhờ Mạnh Điệp Vũ dùng kế sách một mũi tên hạ hai con chim?” Chuyên Tôn Nhạc Đan thần sắc không tốt nói, hắc cảm giác Mạnh Điệp Vũ này thật sự khiến người khác nhìn không thấu.

“Bất kể có phải hay không thì chúng ta cũng không thể dễ dàng bỏ qua. Dù sao Vô Thiện đại sư cũng đã nói qua, người có được chân mệnh thiên nữ sẽ nắm giữ cả thiên hạ, chúng ta phải thử một lần. Về nước, hung hiểm đối mặt với chúng ta chỉ sợ còn nhiều hơn, coi như chúng ta có chuẩn bị kỹ càng thì trong một đêm cũng không thể giải quyết hết. Chúng ta phải trường kỳ kháng chiến, nếu như lúc này có được chân mệnh thiên nữ ở bên người, nói không chừng thật có thể giống như được trời giáng thần binh, giúp chúng ta giành lấy giang sơn.” Dịch Dương không chút nào buông tha giải thích, suy nghĩ một chút lại nói tiếp: “Thiếu chủ, người nghĩ kỹ đi, căn cứ vào tình báo của chúng ta, Ngu Thường Hy cũng không phải là một nữ tử bình thường, nàng có thể phá được kỳ trận năm đó Tấn vương mời cao thủ bày ra cho thấy nàng là

người vừa có dũng có mưu, am hiểu kỳ binh trận pháp, tương lai sẽ là trợ lực thật lớn cho chúng ta. Thiếu chủ, tà tin lắm cũng không nên bỏ sót!” Dịch Dương khuyên lớn, coi như không muốn cũng phải mang đi, chỉ cần một tia hy vọng thì không thể buông tha.

Chuyên Tôn Nhạc Đan lâm vào trầm mặc, lời nói của Dịch Dương không phải không có đạo lý, nhưng là Thường Hy sẽ không theo hắn đi, mới vừa rồi hắn cũng đã hỏi, người Thường Hy thích trong lòng là Tiêu Vân Trác, bây giờ hắn có đi hỏi lại Thường Hy cũng nhất định sẽ không theo. Huống chi, hiện tại hắn mong giữa bọn họ chỉ có tình bạn thuần túy không nhuộm một tia vụ lợi nào hết.

“Dịch Dương, chuyện này vẫn còn chưa nắm chắc mười phần, người không nên hành động thiếu suy nghĩ, ta không hy vọng trước khi đi lại xảy ra chuyện gì, điểm này người phải hiểu được, chúng ta cùng Tiêu Vân Trác vẫn chưa thể trở mặt. Chỉ dựa vào lời nói của một Mạnh Điệp Vũ lại bắt chúng ta đi mạo hiểm, người không cảm thấy quá buồn cười sao?” Chuyên Tôn Nhạc Đan thản nhiên nói, trực tiếp bác bỏ lời của Dịch Dương. Nhưng nếu như Thường Hy thật sự là thần nữ hộ quốc, hắn có nên mang theo nàng đi hay không đây? Nếu là Thường Hy, hắn liệu có thể cưỡng ép nàng đi không?

Chuyên Tôn Nhạc Đan không biết bây giờ hắn nên lựa chọn thế nào, nhưng ít nhất thời điểm mình còn lý trí thì nên nhanh chóng đề nén mong mỏi trong lòng kia lại.

Dịch Dương nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan, trong lòng thầm than một hơi, xem ra thiếu chủ thật là đã động tâm với Ngu Thường Hy rồi, nếu như trước kia gặp phải chuyện như vậy thiếu chủ nào có phân vân lưỡng lự, xem ra hắn phải tự mình động thủ. Tóm lại khi bọn họ xuất cung, hành lý nhất định phải nhiều thêm một vật.

Từ trong điện đi ra, Dịch Dương lách người đến hậu viện, nhảy qua tường vây ra bên ngoài, ngay cả là ban ngày nhưng hắn hành động mau chóng, gọn lẹ, cho dù có bị người khác nhìn thấy cũng tưởng là hoa mắt!

Đến nơi đã hẹn gặp, Mạnh Điệp Vũ đang đợi hắn, hai người thấp giọng nói mấy lời rồi biến mất trong rừng hoa rậm rạp. Dịch Dương trở lại Bích Tiêu điện còn Mạnh Điệp Vũ lại đi về phía Đông cung. Mềm không được thì rắn, tóm lại Ngu Thường Hy nhất định phải rời khỏi Đỉnh Nguyệt quốc, biến mất khỏi tầm mắt của Tiêu Vân Trác!

270. Chương 274

Sau khi Chuyên Tôn Nhạc Đan rời khỏi, Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy, dặt tay nàng vào trong thư phòng, quay người trở lại đóng cửa rồi đem nàng ôm vào trong ngực, dán ở bên tai nàng nói: “Không cho nàng chạy theo người khác, đời này kiếp này, nàng đều là người của ta, có nghe hay không?”

Thường Hy nghe được lời của Tiêu Vân Trác thì cười khê một tiếng, ôm chặt cổ của hắn, nói: “Ta nơi nào cũng không đi, đang ở bên cạnh chàng đây thôi!”

Tiêu Vân Trác thế nhưng vẫn cảm thấy trong lòng phiền não, tựa hồ như có chuyện gì đó hắn không thể ngăn cản được sắp xảy ra, nhưng cố tình lại không biết được là chuyện gì, tâm tình càng trở nên buồn bực, cánh tay ôm Thường Hy cũng càng lúc càng chặt hơn.

“Chàng làm sao vậy?” Thường Hy nhạy cảm phát hiện ra Tiêu Vân Trác không thích hợp, lên tiếng hỏi: “Có phải có chuyện gì xảy ra hay không?”

“Ta không biết, chỉ cảm thấy có chuyện gì sắp xảy ra mà ta lại không thể ngăn cản được.” Từ buổi sáng Tiêu Vân Trác đã cảm thấy trong lòng phiền não muốn chết, giờ phút này nói ra cũng mang theo ba phần bực bội.

“Có thể là do chuyện Minh Khai quốc thay đổi con tin, chàng đừng lo lắng, đây cũng không có gì, không phải sao?” Thường Hy nhẹ giọng khuyên lớn.

Tiêu Vân Trác khê thở dài một cái, hắn biết là không phải vì chuyện này, cảm giác bất an vô cùng mãnh liệt.

“Ngày mai lục hoàng tử Chuyên Tôn Tử Di của Minh Khải quốc sẽ đến, phụ hoàng ra lệnh cho ra tự mình xuất cung nhận người, vậy đối với Minh Khải quốc cũng là một loại tôn trọng rồi. Thuận tiện đi tiễn Chuyên Tôn Nhạc Đan, đưa hẳn một đoạn đường.” Tiêu Vân Trác chậm rãi nói ra việc an bài ngày mai.

Thường Hy gật đầu một cái, nhẹ nhàng đẩy tay của hắn ra để hai người ngồi trên ghế, lúc này mới nói tiếp: “Vậy có cần ta chuẩn bị cái gì hay không, ta liền lập tức đi?”

“Không cần, hành cung đã chuẩn bị tất cả rồi, nàng chuyện gì cũng không cần làm. Vốn là ngày mai ta cũng không muốn nàng đi theo, bốn ba qua lại rất mệt nhọc, nhưng trong lòng ta cứ cảm thấy là lạ, sáng sớm ngày mai nàng theo ta xuất cung đi, ít nhất để nàng ở bên cạnh thì ta mới cảm thấy yên ổn một chút!”

Thường Hy cũng muốn đi ra ngoài một chuyến cho nên thần sắc vui mừng nói: “Hay quá, luôn luôn ở trong cung lúc nào cũng cảm thấy buồn chán cực kỳ!”

Màn đêm buông xuống, trong Minh Tín điện đèn đuốc sáng trưng, Minh tông đang vì Chuyên Tôn Nhạc Đan cử hành yến tiệc tiễn đưa rất náo nhiệt. Thường Hy ở trong phòng thu thập quần áo, ngày xuất cung, chuẩn bị nhiều quần áo một chút tiện thay đổi. Mặc dù chỉ có một ngày nhưng đề phòng chuyện xảy ra ngoài ý muốn.

Mạnh Điệp Vũ dán tại ngoài cửa nghe trộm, sắc mặt khế biến, thì ra ngày mai Thường Hy sẽ theo Tiêu Vân Trác xuất cung, nếu vậy thì... Ngày mai động thủ bên ngoài cung so với ở trong cung thì càng dễ dàng hơn rồi, nghĩ tới đây không khỏi vui mừng, xoay người rời đi. Nàng cần phải tính toán một kế hoạch thật tỉ mỉ!

Thường Hy còn không biết tới ngày mai thứ đang chờ đón mình là điều gì, chẳng qua vẫn đang mãi suy nghĩ xem vị lục hoàng tử đến trao đổi là dạng tính tình gì...

271. Chương 275

“Đúng vậy, Minh vương điện hạ lần này sau khi về nước nhất định là rỗng cuộn hồ chòm, giao long gặp nước, chỉ mong ngài có thể tâm tưởng sự thành!” Hải Hà vương Tiêu Vân Bác giọng mang thâm ý nói, về mặt nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan mang theo một tia đắc ý không rõ ràng.

“Hải Hà vương nói đùa rồi, sau khi về nước tiểu vương sẽ tận tình hầu hạ phụ vương, dù sao những năm gần đây cũng không ở bên người để tận hiếu, trong lòng cảm thấy vô cùng áy náy.” Chuyên Tôn Nhạc Đan tựa hồ không hiểu ý tứ trong lời nói của Tiêu Vân Bác, thở dài một tiếng trên mặt mang đầy vẻ sầu não.

Tiêu Vân Bác nhất thời nghẹn lời, trong lòng hừ lạnh một tiếng nhưng là trên mặt vẫn không để lộ thần sắc bất mãn, vẫn như cũ từ từ theo mọi người đi về phía trước. Đuôi lông mày Thường Hy nháy lên, tên này cứ nhiên học được nhẩn nại rồi, tiến bộ không nhỏ a! Xem ra xuất cung xong cũng khiến bọn họ học được không ít điều!

Thường Hy lặng lẽ đi theo sau mọi người, nghe bọn họ nói những lời đầy thâm ý, trong lúc nhất thời cảm thấy có chút chán nản cuộc sống như thế, không biết lúc nào mới có thể nói thật lòng. Cuối cùng cũng tới đại điện, sau khi tất cả mọi người ngồi xuống, cung nữ liền tấp nập dâng điểm tâm, trà nước lên. Thường Hy muốn ra ngoài cho nên cùng Tiêu Vân Trác nói một tiếng.

Tiêu Vân Trác khẽ cau mày, nhìn Thường Hy thấp giọng nói ra: “Không được đi xa, ra ngoài cửa tìm một chỗ ngồi nghỉ chân là được.”

Thường Hy biết Tiêu Vân Trác lo lắng cho an toàn của nàng, hé miệng cười cười nói: “Ta biết rồi, sẽ không đi xa, yên tâm đi.”

Tiêu Vân Trác lúc này mới gật đầu một cái. Thường Hy lặng lẽ ra khỏi cửa điện, theo hành lang chạm chỗ rường cột mà từ từ đi. Tháng ba khí trời thật tốt, đôi mắt nhìn lại là một mảng xanh mướt xen lẫn hồng hồng trắng trắng, quả nhiên là vui tai vui mắt khiến cho lòng người đều say.

Thường Hy cũng không đi xa, ở trên hành lang dài vắng người ngồi xuống trên lan can, đưa tay kéo lấy một đóa hoa không biết tên mà vuốt ve nhẹ nhàng, lại thở ra một hơi, nhàn nhạt mất hồn.

Dịch Dương đi qua một hành lang liền nhìn thấy Thường Hy đang ngồi ở lan can, ý định chuyển một cái, đi lên phía trước, nhẹ giọng nói: “Ngu thượng nghi như thế nào lại một người ở chỗ này?”

Thường Hy quay đầu lại nhìn Dịch Dương, trong lòng cảm thấy là lạ, thời điểm trước kia có đánh chết vị đại gia này cũng không chủ động tìm nàng nói chuyện, hôm nay là thế nào đây? Chẳng lẽ sắp về cố hương cho nên tâm tình kích động?

“Dịch thị vệ, làm sao ngươi cũng ở đây?” Thường Hy cười hỏi, ngay cả trong lòng có chút kỳ quái nhưng là chỉ cần nghĩ đến Chuyên Tôn Nhạc Đan liền cảm thấy Dịch Dương này cũng không phải là người xấu, vì vậy liền đem lo lắng của mình ném đi.

“Ta đang đợi thiếu chủ nhà ta ra ngoài, không nghĩ tới lại được gặp Ngu thượng nghi nói vài câu.” Dịch Dương tận lực làm cho thái độ của mình trở nên hiền hòa, dù sao Ngu Thường Hy này cũng là thần nữ hộ quốc, chỉ cần nàng chịu theo thiếu chủ về nước thì cơ hội đi lên vương vị của thiếu chủ cũng cao lên, chút khúm núm này có là gì?

Thường Hy nhìn cửa đại điện, cười nói: “Phải chờ ngọc yển kết thúc, chỉ sợ phải mất một lát nữa!”

“Không sao, Hoàng thượng thiên triều cùng mấy vị vương gia đối với thiếu chủ của ta cũng coi như có nhiều chăm sóc, thiếu chủ nhà ta đương nhiên muốn tán gẫu, bồi mấy vị vương gia mấy chén rượu tạ ơn mới đúng!” Dịch Dương ngồi trên lan can đối diện với Thường Hy, mở miệng nói.

Thường Hy cười nhạt, thở dài một tiếng nói: “Không nghĩ tới vương gia nhanh như vậy đã đi, vốn tưởng rằng sẽ ở lại đây vài năm nữa mới phải!”

“Lệnh của bề trên không dám trái, vương gia lần này hồi cung chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.” Dịch Dương nhẹ nhàng thở dài một cái, làm như vô tình liếc qua khuôn mặt kinh ngạc của Thường Hy, trong lòng đắc ý mà cười, lại nói: “Thái tử bên nước ta tranh giành so với ở đây còn kịch liệt hơn nhiều lắm, Hoàng thượng bắt ngờ gọi vương gia về chỉ sợ là ở giữa có gian thần xúi giục, lần này về phải đối mặt với cục diện gì ai cũng không thể đoán trước được, có lẽ từ biệt lần này cũng chính là vĩnh biệt!”

“Dịch thị vệ, làm sao huynh có thể nói như vậy? Minh vương diện hạ phúc lớn mạng lớn chắc chắn sẽ gặp dữ hóa lành, có phúc tinh cao chiếu!” Giọng điệu Thường Hy lúc này bất chợt trở nên nghiêm nghị, nàng chính là không cách nào nghĩ tới việc Chuyên Tôn Nhạc Đan rơi vào quần cảnh.

Thấy Thường Hy như thế, Dịch Dương càng thêm kích động, xem ra Ngu Thường Hy đối với chủ tử của hắn không phải là một chút tình cảm cũng không có. Nếu đúng như vậy thì việc càng dễ giải quyết rồi, chỉ cần dựa theo kế hoạch của Mạnh Điệp Vũ thì Ngu Thường Hy nhất định sẽ theo bọn hắn về Minh Khái quốc.

Nghĩ tới đây, tảng đá trong lòng Dịch Dương cũng hạ xuống, hắn chỉ sợ Thường Hy đối với Chuyên Tôn Nhạc Đan một điểm tình ý cũng không có, coi như có ép buộc nàng đến Minh Khái quốc thì nàng cũng không ra tay tương trợ, đến lúc đó đánh không được, mắng chửi cũng không xong, đó mới gọi là đau đầu.

Ai nghĩ tới Ngu thượng nghi này lại là thần nữ hộ quốc mà bao người khổ công tìm kiếm đây? Mấy vị vương gia của Đỉnh Nguyệt quốc sau khi xuất cung không biết đã tìm bao nhiêu địa phương, vận dụng bao nhiêu lực lượng nhưng là một chút tin tức cũng không nắm được, không thể ngờ tới lại chính là người bên cạnh bọn họ – Ngu Thường Hy! Mạnh Điệp Vũ nói rồi, cô ta không hy vọng Thường Hy xuất hiện trước mặt của Tiêu Vân Trác, chỉ cần nàng ta không xuất hiện trước mặt Tiêu Vân Trác, còn lại tùy bọn họ xử lý.

Dịch Dương tin tưởng, Ngu Thường Hy đối với Chuyên Tôn Nhạc Đan không phải là không có tình ý, chỉ cần bọn họ sau khi về nước thì cúi mình nhận lỗi, sau đó chờ đợi nàng, nàng nhất định sẽ ra tay tương trợ chủ tử cướp lấy giang sơn. Chỉ cần Chuyên Tôn Nhạc Đan đi lên ngôi vị Hoàng đế, còn có cái gì đáng sợ?

“Ngu thượng nghi nói rất đúng, chỉ là tình hình nội bộ quốc gia ta rất phức tạp không thể lường hết được. Lần này vương gia trở về thật sự là nguy hiểm cận kề, nếu như có người ra tay tương trợ ngài, thuộc hạ liền vô cùng cảm kích!” Dịch Dương nhẹ nhàng dò xét hỏi, hắn muốn biết phản ứng của Thường Hy.

Thường Hy im lặng một lúc, ngay sau đó nói: “An Đắc Nghiễm nhà cao cửa rộng ngàn vạn gian, hiền sĩ khắp nơi trong thiên hạ đều kính nể, chỉ cần vương gia có thể chiêu dụ được người này ắt có thể làm nên việc lớn!”

Nghe được câu này, Dịch Dương càng cảm thấy Thường Hy chính là chân mệnh thiên nữ, nếu không nàng chỉ là một nữ tử con gái thương nhân làm sao hiểu được những thứ này? Có thể thấy được lão thiên gia đúng là đã thương hại chủ tử của hắn, hôm nay rốt cục phúc tinh cao chiếu đem chân mệnh thiên nữ đến trước mặt của bọn họ. Chỉ cần bọn họ nắm chặt cơ hội, tin tưởng tương lai nhất định sẽ đi lên được ngôi vị Hoàng đế!

“Ngu thượng nghị nói lời rất phải, thuộc hạ vô cùng kính nể!” Dịch Dương đứng dậy, nhìn một chút sắc trời bên ngoài, Mạnh Điệp Vũ đã muốn hành động rồi chứ? Hắn cũng nên bắt đầu ra tay, cho nên nhìn Thường Hy nói: “Nghe nói nơi này có một thắng địa nổi tiếng, chính là hành cung phía sau nói có một rừng hoa đào bạt ngàn, trước khi vương gia đi có nói qua muốn xem một chút. Ta đi trước bẩm báo, chờ xem xong lên đường cũng chưa muộn!”

272. Chương 276

Rạng sáng ngày thứ hai, Thường Hy đi theo Tiêu Vân Trác ra khỏi cửa Đông cung mới phát hiện đoàn người đưa tiễn không chỉ có mình bọn họ mà còn có Trường Tín vương, Đông Lăng vương, Vi An vương và Hải Hà vương. Thường Hy có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Minh tông lại coi trọng Chuyên Tôn Nhạc Đan như vậy, chuyển đi này phô trương không nhỏ.

Mấy vị hoàng tử cũng mang theo cung nữ phục vụ bên người vì vậy Thường Hy cũng coi như không cô quạnh. Sau khi nàng đến thỉnh an các vị vương gia liền lui trở về sau lưng Tiêu Vân Trác, không nói một lời. Cùng lúc đó Chuyên Tôn Nhạc Đan cũng đến, đi theo phía sau hắn vẫn như cũ là Dịch Dương. Thường Hy cứ cảm thấy Dịch Dương hôm nay là lạ, ánh mắt hắn nhìn nàng nhiều hơn một tia nóng bỏng, cho nàng cảm thấy cả người không thoải mái, tên này không phải là uống lộn thuốc chứ? Quá khứ hắn nhìn nàng luôn là sắc mặt lạnh như băng mang theo kiêu ngạo, ngày hôm nay ngược lại có chút không giống a!

Chuyên Tôn Nhạc Đan nhìn thấy Thường Hy, nàng cư nhiên cũng ở đây, đi sau lưng Tiêu Vân Trác, trong lúc nhất thời không nói lên cảm thụ trong lòng, chẳng qua chỉ yên lặng gật đầu một cái rồi theo mọi người hướng hành cung đi.

Ngồi trong xe ngựa, Thường Hy nhắc rèm xe lên nhìn mấy vị cưỡi ngựa cao cao đi đầu, trong lòng nao động lên từng tia buồn bực không rõ ràng. Hôm nay nàng cứ thấy không thoải mái, cảm giác là lạ, nhất là khi nhớ đến biểu tình của Dịch Dương, trong lòng lại càng phát ra khó chịu.

Trừ Thường Hy ra, Tiêu Vân Trác cũng không mang theo cung nữ khác, vì vậy trong xe ngựa chỉ có một mình nàng. Thường Hy nắm chặt buồng xe ngựa, ra khỏi thành liền chao đảo lắc lư, ngồi trong xe cứ nghiêng trái nghiêng phải vô cùng khó chịu. Thường Hy nhắc lên rèm xe muốn để cho không khí bên ngoài tràn vào một ít, mình cũng chậm rãi ngắm cảnh, không nghĩ tới lại bắt gặp vẻ mặt quỷ dị của Dịch Dương, tựa hồ đang ra hiệu cái gì đó.

Mang theo tâm tình bất an, cuối cùng cũng tới hành cung. Hành cung được thiết kế cực kỳ tinh xảo, xinh đẹp tuyệt trần, không giống với vẻ trang nghiêm đại khí của hoàng cung, ngược lại phần nhiều giống với cảnh trí Giang Nam, mọi người vừa tiến vào cũng thấy tâm tình được thả lỏng.

Thường Hy đi theo sau lưng Tiêu Vân Trác, lẳng lặng nghe mấy vị vương gia cùng Chuyên Tôn Nhạc Đan tùy ý nói đùa. Gió nhẹ từ từ thổi qua, cả vườn lá xanh như phi thúy, vụn vụn đóa hoa muôn hồng nghìn tía đọng đưa, khiến cho cảm giác buồn bực cũng được hóa giải phần nào. Bất an trong lòng Thường Hy chậm rãi tiêu tán, lên tinh thần quan sát cảnh sắc chung quanh.

“... Minh vương lần này đi không biết bao giờ mới gặp lại, chỉ hy vọng ngài được vạn sự như ý, tâm tưởng sự thành...” Tiêu Vân Trác nghiêm mặt nói, thanh âm nhàn nhạt làm người ta nghe không ra tâm tình của hắn.

“Núi cao sông dài, đường xá xa xôi cách trở, hôm nay từ biệt quả thật là không biết khi nào mới gặp lại nhau. Tiểu vương ở nơi này thừa ơn mấy vị vương gia chăm sóc, quả thật là vô cùng cảm kích!” Chuyên Tôn Nhạc Đan nhìn lên mấy người đằng trước, bình thần cười nói, thần thái vẫn khiêm nhường trước sau như một.

“Minh vương điện hạ nói đùa rồi, người tới nước ta là khách, tự nhiên phải chiêu đãi rồi, nói lời khách khí như vậy làm gì!” Trường Tín vương Tiêu Vân Dật sáng lạng cười nói, trong thanh âm của hắn mang theo một tia khí phách của võ tướng, những lời này nói ra cũng vô cùng hùng hồn, khiến cho lòng người vui vẻ.

Thường Hy không nghĩ tới xuất cung, tính tình Tiêu Vân Dật cũng có chút thay đổi, trong lúc nhất thời liền nhìn thêm hắn một lần, chỉ thấy ánh mắt hắn cực kỳ sáng trong, khóe miệng cũng mang theo nụ cười nồng đậm. Xem ra hôm nay tâm tình hắn rất tốt!

273. Chương 277

Hành cung xây ở lưng chừng núi, phía sau là rừng đào bạt ngàn. Ngọn núi này cũng không phải rất cao, hoa đào trải rộng khắp núi, nhất là chỗ giữa sườn núi có một khoảng đất tương đối bằng phẳng lại càng nhiều hoa hơn. Còn chưa đến được sườn núi nhưng hoa đào dọc hai bên đường đi đã khiến mọi người hoa hết cả mắt, quả thực là danh bất hư truyền.

Cây nối cây, cành đỡ cành, từng đóa từng đóa hoa ở trong gió xuân thì nhau nở rộ. Mọi người đến giữa sườn núi càng cảm thấy giống như mình đã lạc bước vào chốn bồng lai tiên cảnh không có ở nhân gian. Khắp nơi đều là sắc đào rực rỡ, hồng hồng trắng trắng, chỉ cần một cơn gió nhẹ lướt qua là cánh đào lại trút xuống như mưa. Thật là hoa bay rực rỡ, dư hương vòng quanh!

Có nữ tử nào lại không thích một nơi như thế này, Thường Hy có cảm giác mình giống như đang ở trong mộng, bên cạnh còn là nam tử nàng tâm tâm niệm niệm yêu thích, hạnh phúc trong lòng quả thật muốn trào ra! Đoàn người trước mặt càng lúc càng xa, Thường Hy nhìn thấy xung quanh không còn người nào, lá gan lớn lên một chút chủ động lôi kéo tay Tiêu Vân Trác, ở bên tai của hắn thấp giọng mà nói ra: “Chúng ta qua bên kia đi, bên này nhiều người!”

Tiêu Vân Trác nhìn thấy Thường Hy đang vô cùng hăng hái, không muốn trái ý nàng, cười nói: “Được.”

Vì vậy Thường Hy lôi kéo Tiêu Vân Trác hướng bên kia đi tới, giống như trong cả rừng đào rực rỡ này chỉ có hai người bọn họ. Thường Hy ở dưới tầng tầng hoa đào không ngừng xoay tròn lần vậy, vô cùng vui vẻ, tiếng cười như chuông bạc tràn ngập khắp nơi trong không gian.

Tiêu Vân Trác không nghĩ tới Thường Hy lại có thể trở nên vui vẻ như vậy, quả nhiên giờ này khắc này trong núi, má phấn hoa đào đỏ hây hây. Nghĩ tới đây ý cười trong mắt hắn càng đậm, bước nhanh đuổi theo Thường Hy, kéo lấy cánh tay nàng nói: “Nếu nàng thích ngày khác chúng ta sẽ trở lại, hôm nay còn có chính sự phải làm, trước tiên phải đưa tiễn Minh vương về nước đã.”

Gương mặt Thường Hy hồng hồng, đôi mắt lóe sáng, cả người tựa hồ đang đắm chìm trong vui sướng vô hạn, nhưng là nàng vẫn còn lý trí, nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Ta nhớ kỹ rồi, đợi có thời gian nhất định trở lại!”

“Được, ngày khác chắc chắn sẽ mang nàng quay lại đây!” Tiêu Vân Trác không chút nào biết được giờ phút này hắn có bao nhiêu dụ dỗ, ánh mắt nhìn Thường Hy có bao nhiêu lửa nóng mà không lường được rằng ẩn nấp phía sau thân ảnh bọn họ là sát khí nồng đậm bốn phía.

Tiêu Vân Trác mang theo Thường Hy định đuổi theo đám người Chuyên Tôn Nhạc Đan nhưng không nghĩ tới bọn họ lại đang nghỉ chân ở trong đình trên lưng chừng núi.

Đình này xây bên cạnh một vách đá, mặc dù vách đá này không phải là sâu không thấy đáy nhưng cũng khoảng hai trăm mét. Từ trong đình nhìn xuống cây cối vòng quanh, cỏ hoa đan nhau nên không nhìn thấy đáy, nhưng nếu như ném một viên đá nhỏ xuống thì vẫn có thể nghe thấy được dư âm thanh thủy vọng lên.

Đình xây ở lưng chừng núi này ban đầu cũng dự định là chuẩn bị cho người hoàng cung cho nên kiến tạo cực kỳ rộng rãi, đoàn người tiến vào nhưng không hề cảm thấy chật chội. Cung nữ, thái giám ở xa xa lập tức tiến lên dâng trà nước hầu hạ. Ngồi ở trong đình này đôi mắt nhìn lại, hơn phân nửa rừng đào thu vào trong tầm mắt, một mảnh biển hoa màu hồng kia thật khiến lòng người say mê.

Khi trà nước đã ngọt giọng, lúc này mọi người mới lên tiếng nói chuyện, không có gì khác ngoài ca ngợi cảnh trí nơi này. Thường Hy quả thật rất thích rừng đào nơi lưng chừng núi này, nhất là ngồi dưới mái đình cổ

kính nơi đây, quả thật không còn gì để nói.

Ánh mắt của Chuyên Tôn Nhạc Đan thỉnh thoảng luôn hướng về phía Thường Hy, hẳn có thể nhìn ra được nàng đang rất vui vẻ, luôn là nhìn dõi theo hoa đào ngoài đình, nàng hẳn là rất yêu thích nơi này. Nếu nàng có thể cùng hắn trở về Minh Khảm quốc, sen trong hồ Vạn Mẫu, lá xanh như ngọc, sen hồng như nắng, ngồi trên chiếc thuyền con qua lại, cảnh sắc thật không thua kém nơi này, chỉ tiếc nàng không chịu cùng hắn trở về!

Dịch Dương nhìn thần sắc của chủ tử mình, trong lòng than thở một tiếng, thích liền mang đi, cố tình ngài cứ phải nghĩ ngợi nhiều như vậy làm gì? Lần này ngài không động thủ, ta liền trực tiếp giúp ngài. Dù sao sau khi ta dẫn Thường Hy trở về, ngài sẽ không mang nàng trở lại chứ?

Ngồi một hồi lâu, Chuyên Tôn Nhạc Đan đứng dậy nhìn mọi người nói: “Sắc trời không còn sớm, ta cũng phải lên đường. Hôm nay có thể cùng các vị nâng cốc nói cười, nhìn hoa nghe gió cũng là điều may mắn trong cuộc đời này rồi. Bất kể ngày sau có thể gặp lại hay không, thời khắc này vẫn luôn là khó quên nhất!”

Chuyên Tôn Nhạc Đan cáo biệt, mọi người cũng đành phải đứng dậy đưa tiễn, lời qua tiếng lại, khách chủ đều vui mừng.

Dịch Dương có chút nóng nảy nhìn xung quanh, trong lòng thầm mắng làm sao còn chưa tới, người cũng sắp phải đi rồi!

Trong đình mọi người không có ai chú ý đến biến hóa của Dịch Dương, ngay cả Thường Hy cũng bị thương cảm ly biệt này làm ờ ánh mắt, trước mặt mọi người nàng lại không thể nói một tiếng bảo trọng, trong lòng cảm thấy đè nén khó chịu liền quay đầu đi định hít thở lấy một hơi, ai ngờ vừa nhìn liền sợ ngây người, một phát liền bắt được tay của Tiêu Vân Trác, hoảng hốt hô: “Thái tử gia... Thái tử gia, chàng xem... Kia là cái gì?”

Thanh âm hoảng sợ của Thường Hy thu hút sự chú ý của mọi người, quay đầu nhìn lại, thần sắc khê biến, chỉ thấy một nhóm lớn hắc y nhân không biết từ nơi nào chui ra, trong tay giơ đao kiếm sáng loáng lách hoa đào mà xông đến.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều có chút sửng sốt, nơi này chính là hành cung của hoàng gia, không phải hậu hoa viên của thường dân bách tính, có ngự lâm quân canh giữ, làm sao có thể đột nhiên xuất hiện hắc y nhân đây?

Tiêu Vân Trác cơ hồ là trong khoảnh khắc liền đem Thường Hy đẩy đến phía sau mình, nói: “Không được chạy loạn, đi theo ta!”

Thường Hy một chút võ công cũng không có, nhìn thấy có nhiều sát thủ như vậy cũng cảm thấy kinh hoảng, nắm lấy ống tay của Tiêu Vân Trác thật chặt, nhưng là nhiều hơn vẫn đang suy nghĩ xem sát thủ từ đâu tới? Vì để ngấm hoa nhĩ trí, ngự lâm quân không có đi theo mà ở dưới chân núi, dù sao mọi người cũng không ai ngờ được sát thủ lại đột nhiên xuất hiện ở lưng chừng núi thế này!

Thần sắc tất cả mọi người trong đình đều vô cùng nghiêm cẩn. Thường Hy quan sát xung quanh, đều thấy được trên mặt mỗi một người đều mang theo ngưng trọng, có thể thấy được chuyện này bọn họ cũng không biết. Như vậy thì đây cũng không phải là do mấy vị vương gia làm sao?

Nhưng không phải bọn họ thì là ai?

Đại não Thường Hy không ngừng chuyển động, cứ như vậy một hồi công phu, hắc y nhân đã đem lưng chừng núi bao vây gắt gao.

Dẫn đầu là một nam tử cao gầy, chỉ thấy hắn tiến lên một bước, nhìn mọi người trong đình nói: “Hôm nay ta tới đây cũng không muốn làm sát người vô tội, ta chỉ muốn một người. Các người giao nàng ra sẽ bảo toàn được tính mạng. Thái tử gia và các vị vương gia đều mang thân phận tôn quý, ta chỉ muốn một nô tỳ mà thôi, nói vậy chư vị có thể đồng ý chứ?”

Nói dài một phen như vậy thật làm ọi người trong đình cảm thấy mơ hồ. Thường Hy trong lúc nhất thời đoán không ra ý định của bọn chúng, chẳng qua là trong lòng vẫn cảm thấy bất an, nắm thật chặt ống tay áo của Tiêu Vân Trác.

274. Chương 278

Địa vị cao nhất trong nhóm người là Tiêu Vân Trác, thân là Thái tử một nước, chỉ thấy hắn tiến lên một bước, trầm giọng hỏi: “Các người là người phương nào? Lại dám mang vũ khí xông vào ngự uyển hoàng cung, có biết đây là tội lớn diệt môn hay không?”

Lời nói của đám hắc y nhân vừa rồi thật đúng là khiến ọi người trong đình chú ý tới. Dịch Dương chau mày cảm thấy có gì đó không đúng, trước đó bọn họ đã thương nghị xong xuôi hết cả rồi, thế nào bọn người này còn ở đây rảnh rỗi dài dòng nói chuyện? Chỉ cần bọn họ đồng loạt xông lên như ong vỡ tổ, thừa dịp người đông thế loạn là có thể cướp lấy người theo sau núi chạy đi. Nhưng là... tình huống trước mắt hình như không phải như vậy!

Chính là vì tình huống không đúng cho nên Thường Hy mới vừa rồi không có hoài nghi Dịch Dương, cũng không nghi ngờ trong đình có nội gián.

Đám hắc y nhân nghe được lời nói của Tiêu Vân Trác thì cất tiếng cười to, nói: “Thật là một tên ngu, đã nghe qua người dân nào hỏi tên của đạo tặc vào nhà cướp của hay chưa? Đúng là tên ngốc!”

Thần sắc mọi người trong đình biến đổi, cư nhiên không nghĩ tới đúng phải một đám khó chơi, biết rõ thân phận của bọn họ lại có thể không chút kiêng kỵ như vậy, khiến cho lòng người đã kinh lại sợ, trong lòng đều có dự cảm đám người kia chỉ sợ là không dễ dàng đối phó!

Thường Hy nhẹ nhàng kéo ống tay áo Tiêu Vân Trác một cái, ý bảo hắn không nên tức giận, càng đến thời điểm cuối cùng càng phải tỉnh táo. Kể địch nếu có thể rảnh rỗi nhả trí mà đưa ra điều kiện như vậy thì đoán chừng bọn chúng đã đảm bảo chắc rằng trong thời gian ngắn sẽ không có người đi lên, hoặc là nói ngự lâm quân dưới núi chỉ sợ đã bị khống chế.

Thường Hy có thể thấy được mấy vị vương gia ở đây cũng chưa từng gặp chuyện này bao giờ cho nên trong lòng sợ hãi là không cần nói. Nhất thời tranh đấu thường ngày bị gạt qua một bên, tất cả đều tề tâm hợp lực đứng sau lưng Tiêu Vân Trác đối phó với cục diện trước mắt.

“Người nói muốn một người? Là ai?” Tiêu Vân Trác mở miệng hỏi, trong mắt lóe lên nhiều tia sáng, muốn người... Lại đem đình này vây lại, hiển nhiên người này ở trong đình, còn nói thẳng ra là một nô tỳ. Nô tỳ trong đình cũng không nhiều lắm, chỉ khoảng bảy, tám người, hắn rất cục muốn người nào?

“Hải Hà vương quả nhiên thức thời. Người ta muốn chính là nàng!” Hắc y nhân kia lập tức đưa ngón tay chỉ hướng Thường Hy.

Thường Hy sửng sốt, không nghĩ tới người hắn ta muốn lại là nàng!

Ánh mắt Tiêu Vân Trác lập tức trở nên bén nhọn, cả người tản ra sát khí âm lãnh, hung hăng nhìn hắc y nhân trước mắt nói: “Người đừng mơ tưởng!”

Đồng thời thốt lên cùng với Tiêu Vân Trác chính là Chuyên Tôn Nhạc Đan, lúc này khuôn mặt cũng vô cùng tức giận, hung hăng trừng mắt với hắc y nhân phía trước. Hắn không nghĩ tới người kẻ địch cần chính là Thường Hy, nếu là người khác hắn có thể không để ý tới, nhưng là Thường Hy thì hắn không có cách nào bỏ qua, vừa nói vừa tiến lên che chở Thường Hy, cơ hồ là sống vai với Tiêu Vân Trác cùng nghênh chiến.

Hành động của Chuyên Tôn Nhạc Đan khiến đám hắc y nhân không ngừng ghé mắt, ngay cả đám người Tiêu Vân Dật cũng không nghĩ tới Chuyên Tôn Nhạc Đan chỉ sống cô độc một mình lại vì Thường Hy mà ra mặt. Dịch Dương lại càng nóng lòng như lửa đốt, sắc mặt nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan cũng không khác hơn chút nào.

Thường Hy đang muốn tiến lên lại bị Tiêu Vân Trật kéo lại. Nàng kinh ngạc nhìn hắn lại chỉ thấy hắn nhẹ nhàng lắc đầu một cái, ý bảo Thường Hy không cần hành động thiếu suy nghĩ. Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác và Chuyên Tôn Nhạc Đan trước mắt, trong lòng âm áp dâng lên, cũng được, đợi cho sự tình nói rõ cũng tốt.

“Không biết tính mạng của nàng quan trọng hay của các người quan trọng? Các người là thiên hoàng quý trụ, nàng chỉ là một tiểu cung nữ, mua bán rất có lời, không phải sao?” Hắc y nhân không chút nào lui về phía sau, nhìn mọi người nói.

Tiêu Vân Trác hừ lạnh một tiếng nói: “Người của bản Thái tử các ngươi muốn lấy người nào là có thể lấy hay sao? Nói mau các ngươi đến tột cùng là người nào? Tại sao muốn bắt Thường Hy?”

“Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, như vậy đừng trách chúng ta không khách khí!” Hắc y nhân kia hiển nhiên không phải rất kiên nhẫn, nhìn xuống dưới chân núi một cái, sợ có điều gì đó bất thường, mềm không được thì cứng!

“Tứ ca, cũng chỉ là một cung nữ, giao cho bọn chúng là được. Chẳng nhẽ huynh vì nàng mà tính mạng của bọn ta cũng không màng sao?” Tiêu Vân Bác giận dữ hét, vừa nói vừa bắt lấy tay Thường Hy muốn đem nàng giao ra ngoài.

Thường Hy bị hắn nắm đau nhức, đang muốn mở miệng nói chuyện thì Tiêu Vân Triệt đứng một bên chợt đẩy Tiêu Vân Bác ra, lạnh lùng nói: “Ngũ đệ, nói chuyện phải cẩn thận một chút, không nên làm mất thể diện của mọi người. Dù gì cũng là một vương gia, há có thể để ột bọn đạo chích hù dọa?”

Sắc mặt Tiêu Vân Bác cứng đờ, hừ lạnh một tiếng, nói: “Nhị ca thật có cốt khí, nhưng huynh không sống được đến ngày mai thì cần cốt khí đó để làm gì? Chỉ là một nữ nhân thôi, có gì đặc biệt hơn người hay sao?”

“Im miệng!” Tiêu Vân Trác tức giận, nhìn Tiêu Vân Bác nói: “Ngũ đệ thật có tâm, chỉ tiếc Thường Hy sớm đã là người của ta, nàng đi hay ở còn chưa tới lượt người lên tiếng!”

Một câu nói giống như sấm vang chớp giật nổ trên đầu mọi người. Sắc mặt Chuyên Tôn Nhạc Đan trắng bệch, ánh mắt nhìn Thường Hy có chút do dự. Kẻ ngốc cũng có thể nghe ra ý tứ trong lời nói của Tiêu Vân Trác, người của hắn... Quả thật thành người của hắn sao?

Tiêu Vân Triệt hiển nhiên cũng không nghĩ tới mọi chuyện phát triển thành như vậy, lặng lẽ không nói một câu, ánh mắt nhìn Thường Hy tràn đầy tìm tòi nghiên cứu, đúng là vẫn chậm một bước...

Hắc y nhân bên ngoài lập tức tay cầm đao kiếm vọt vào. Đình này địa thế hiểm yếu, sơ ý một chút sẽ bị rơi xuống, ngay cả mạng cũng không giữ được, vì vậy vừa thấy hắc y nhân xông tới mọi người đều khẩn trương muốn chết!

Trong đình nhất thời rối loạn, Thường Hy được Tiêu Vân Trác bảo vệ ở phía sau lưng, không ngừng né tránh mũi đao, mũi kiếm. Bên cạnh còn có Chuyên Tôn Nhạc Đan hộ vệ, Dịch Dương thấy thế cũng lập tức lao đến, vì vậy lúc này bọn họ thu hút hơn phân nửa đám hắc y nhân.

Tiêu Vân Trác khẽ cau mày kêu lên một tiếng, nguyên lai là bị đuôi đao quét tới, cào rách áo chạm vào da thịt, nhuộm ra một mảng máu đỏ tươi. Thường Hy vừa trông thấy liền vô cùng giận dữ, cầm lên bình trà, ly trà trên bàn hướng bọn hắc y nhân ném tới. Đám hắc y nhân không kịp đề phòng, nhất thời cũng bị trà nước làm cho chật vật khó chịu.

Chân núi vẫn như cũ không có ai đi tới, hiển nhiên ngự lâm quân vẫn chưa nghe được động tĩnh. Bên này đang trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng, cửu tử nhất sinh, bỗng nhiên từ đâu vọt ra một đám người, chẳng qua là nhìn thân hình yêu kiều hơn rất nhiều, mặc dù cũng che mặt nhưng vẫn như cũ nhìn ra được đây là một nhóm nữ tử.

Dịch Dương thở phào nhẹ nhõm, người của Mạnh Diệp Vũ rốt cuộc đã tới, giờ thì tốt rồi! Chính là cái xả hơi này vừa vặn bị Thường Hy nhìn tới, nàng vạn vạn không nghĩ tới Dịch Dương lại chính là nội gian. Thường Hy không biết chân tướng cho nên theo bản năng đem nhóm hắc y nhân vừa đến này cùng nhóm cũ quy thành một đoàn, nhưng thời điểm hai nhóm hắc y nhân đánh nhau nàng liền ngây dại, đây là có chuyện gì xảy ra?

Thường Hy ngây ngô một hồi liền không chú ý tới nguy hiểm trước mặt, trong lúc bất chợt chỉ cảm thấy đầu gối đau nhức, lập tức khom lưng cúi xuống, bước chân lảo đảo một cái, lại bị người bên cạnh huých phải, lập tức hướng bên ngoài đình lao xuống.

275. Chương 279

Thân thể Thường Hy rơi xuống dưới, trong lòng rét lạnh từng cơn, theo bản năng mà vươn tay muốn tóm lấy vật gì đó, lúc này bàn tay của nàng lại được một bàn tay có lực nắm chặt lấy. Thường Hy thở phào nhẹ nhõm một hơi, ngẩng lên nhìn thì thấy Chuyên Tôn Nhạc Đan đang nắm lấy tay nàng không buông, không biết làm sao trong lòng nàng thoáng qua một tia thất vọng, nàng muốn người cứu mình là Tiêu Vân Trác.

Biến cố ngoài ý muốn này nhất thời làm người trong đình dừng lại động tác, ai cũng không dám vọng động. Tiêu Vân Trác muốn tiến lên cứu Thường Hy lại bị Tiêu Vân Triệt kéo lại, thấp giọng nói ra: “Sang đó sẽ hại chết nàng!” Vừa nói vừa bĩu môi đánh mắt sang hai nhóm hắc y nhân cũng đang nhìn chằm chằm bọn họ.

Dịch Dương thấy Chuyên Tôn Nhạc Đan gặp nạn thì lòng như lửa đốt, tại sao giờ khắc này mà thiếu chủ còn tỉnh trùng lên não, lại đi cứu nàng ta? Ngay cả như vậy thì hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ sợ vừa động đây thì những hắc y nhân này sẽ ra tay, cục diện lại một lần nữa lâm vào bế tắc.

Nhưng là Chuyên Tôn Nhạc Đan lại không kiên trì nổi, cánh tay của hắn bám được lan can, nhưng dù sao hắn cũng đang kéo một người, sức lực trong tay ngày càng nhỏ, cánh tay bám víu lấy lan can cũng duy trì không nổi. Thường Hy cảm thấy sức hắn yếu dần, há miệng nói: “Huynh mau buông tay, nếu không thì cả hai chúng ta cùng chết! Mau buông tay!”

Trán Chuyên Tôn Nhạc Đan che kín mồ hôi nhưng lại lắc đầu một cái không chịu buông. Hắn cũng không biết tại sao hắn lại cố chấp như vậy, nhưng nếu như để cho Thường Hy rơi xuống táng thân ở đáy cốc, hắn thực sự không làm được, chỉ có thể dùng hết hơi sức kéo dài thời gian.

Dịch Dương đứng tương đối gần phía ngoài có thể dễ dàng nhìn thấy tình hình, còn bọn Tiêu Vân Trác ở khá xa lại không thể thấy được, nhưng khi trông thấy thần sắc Dịch Dương không đúng thì Tiêu Vân Trác cũng không nhìn được nữa, cất bước đi lên phía trước. Lúc này đám hắc y nhân trông thấy vậy cũng lập tức hành động, trong đình nhất thời lại loạn thành một mảnh.

Dịch Dương ngay lập tức bổ nhào lên phía trước muốn bắt lấy tay Chuyên Tôn Nhạc Đan, tuy nhiên cái chụp được chỉ là một khoảng trống không. Tay của Chuyên Tôn Nhạc Đan cứ thế mà trượt dần rồi rơi xuống dưới.

“Thiếu chủ!!!”

“Thường Hy!!!”

Thường Hy có cảm giác thân thể mình đang không ngừng lao xuống, thỉnh thoảng còn đụng phải một vài nhánh cây vươn ra ngoài. Tay nàng không ngừng tóm lấy mọi vật xung quanh, cho dù là một nhánh cây khô cũng giúp giảm tốc độ. Rốt cuộc nàng cũng tóm được một cành cây, người còn chưa định thần được rõ ràng liền trông thấy Chuyên Tôn Nhạc Đan ở bên người trượt qua. Thường Hy không chút nghĩ ngợi liền theo bản năng tóm chặt lấy hắn, bắt thì bắt được, nhưng nhánh cây nàng đang lôi kéo lại quá nhỏ, hơn nữa sức rơi của Chuyên Tôn Nhạc Đan lại quá lớn. Không cần nói cũng biết, nhánh cây kia trực tiếp đứt phụt một cái, cả hai người lại tiếp tục rơi xuống...

Không biết rơi trong bao lâu, cả người đều chạm phải vách núi, hai người khổng chế không được liền theo vách núi rơi xuống. Thường Hy chỉ cảm thấy cả người đau nhức muốn chết, cũng không biết có phải là do những mảnh đá nhọn đâm vào hay không. Bất chợt thân thể đâm phải cái gì đó mà dừng lại, Thường Hy chỉ thấy trước mặt tung tóe sao vàng, thật may là đụng vào vật mềm nhũn nếu không nàng cũng bỏ mạng ngay tại chỗ rồi!

Thường Hy không bị hôn mê, chậm rãi mở mắt, đập vào mắt nàng là sắc áo quen thuộc. Nàng đập phải người Chuyên Tôn Nhạc Đan, khó trách cảm thấy vật kia mềm nhũn!

Nghĩ tới đây Thường Hy nào còn để ý tới đầu của mình còn đang váng vất, vội vã bám một tảng đá ngồi dậy, đưa tay lay động Chuyên Tôn Nhạc Đan, trong miệng hô: “Nhạc Đan, huynh làm sao vậy?”

Kêu một tiếng không người nào trả lời, Thường Hy cũng có chút luống cuống, vội vàng dùng lực lắc thêm lần nữa nhưng Chuyên Tôn Nhạc Đan vẫn bất động như cũ. Thường Hy dùng sức đứng dậy, khó khăn lật

lại thân thể của Chuyên Tôn Nhạc Đan, chỉ thấy hần hai mắt nhắm nghiền, trên trán u to một cục, thì ra là bị đụng cho hôn mê bất tỉnh.

Thường Hy không yên lòng, lại vươn tay ra chóp mũi của hắn thử một phen, cảm nhận được hô hấp yếu ớt lúc này mới an tâm phần nào. Nàng đứng dậy quan sát chung quanh, chỉ thấy khắp nơi là sỏi đá và cây cối, thật may là cây cối cũng không đến mức rậm rạp, nếu không chỉ sợ một bước chân nàng cũng không dám đi ra. Thường Hy nhìn một chút lên vách đá, may là vừa rồi còn có dây leo, cành cây để túm vào, nếu không trực tiếp rơi phải đá cuội, thiết tưởng cũng không thể chịu nổi!

Dem Chuyên Tôn Nhạc Đan ngồi dựa thật tốt vào một tảng đá, nàng đi thăm dò xung quanh một chút xem có đường ra hay không, thuận tiện tìm chút nước cho Chuyên Tôn Nhạc Đan, nếu không không biết phải bao lâu mới tỉnh. Thường Hy túm chéo quần thận trọng đi về phía trước, chỉ thấy mỗi một khớp xương trên người đều đang kêu gào đau đớn. Nhưng là bây giờ Chuyên Tôn Nhạc Đan đang hôn mê bất tỉnh, nàng không thể ngã xuống, nếu không hai người không biết có thể còn sống hay không nữa. Thường Hy cắn răng đi về phía trước, trên trán không ngừng chảy ra mồ hôi, sau lưng đau muốn chết, bả vai vừa động đậy cũng làm cho người ta đau đến chóng mặt không nổi!

Thường Hy không nhìn thấy, sau lưng nàng bị đá đâm vạch ột vết thương thật lớn, máu đỏ thấm ra ướt cả lưng áo. Tại hoàn cảnh như thế này mới khiến Thường Hy bất chấp mà quên đi đau đớn, nếu không trong lúc bình thường chỉ sợ nàng đã đau đến mức ngất đi rồi!

Thường Hy đi thêm một đoạn dài nhưng không tìm thấy nguồn nước, lại cũng không dám đi quá xa chỉ sợ có dã thú xuất hiện nguy hiểm đến Chuyên Tôn Nhạc Đan, chỉ đành phải chậm rãi trở về. Nhưng khi đi được một nửa thì nghe thấy bước chân dồn dập, cả người nàng sắc mặt trắng nhợt, bước chân cũng nhanh hơn. Người tới không biết là địch hay ta, trước hết phải ẩn nấp quan sát rồi tính tiếp.

Thường Hy rất nhanh liền trở về bên người Chuyên Tôn Nhạc Đan, chỉ thấy hắn vẫn còn chưa có tỉnh lại, lại nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng gần, nàng liền nhanh chóng quan sát xem chung quanh có chỗ ẩn thân hay không? Chẳng qua là chỗ này ngoại trừ núi đá cũng chính là cây cối, không có một chỗ nào để ẩn nấp. Thường Hy vội muốn chết, nước mắt cũng muốn rớt ra rồi. Những người đó tìm nàng còn chưa biết mưu tính chuyện gì, tóm lại thời điểm còn chưa biết người đến là ai, Thường Hy tuyệt đối không để bọn họ tóm được mình.

Nghĩ vậy Thường Hy liền lập tức kéo Chuyên Tôn Nhạc Đan đến tránh ở trong một kẽ núi. Kẽ núi này xem ra không rộng lắm, chiều sâu thì tạm thời không biết được, nhưng giờ phút này nàng nào còn để ý nhiều nữa, dùng sức kéo Chuyên Tôn Nhạc Đan đi vào, lại vội vàng chạy ra ngoài tìm chút cành lá che kín rồi mới lộn trở về.

Mới vừa làm xong tất cả liền nghe thấy có tiếng người nói: “Chính là chỗ này, các người nhìn xem có vết máu!”

276. Chương 280

Thường Hy chỉ cảm thấy tim mình đập vang như trống, rất sợ hãi kẻ địch phía ngoài nghe được liền dùng sức che lấp ngực của mình. Mặc dù biết rõ loại hành vi này rất ngu ngốc nhưng chỉ có thể làm như vậy thì mới đỡ được phần nào kinh hoàng.

Đột nhiên có một bàn tay to nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng. Thường Hy sợ đến nỗi thiếu chút nữa hét lên, thật may là người đang trong tình trạng nguy hiểm thì bản năng so với đại não còn nhanh hơn, tay còn lại của nàng mau chóng đưa lên bịt miệng. Quay đầu nhìn thì thấy Chuyên Tôn Nhạc Đan đã tỉnh lại, Thường Hy trong lúc bất chợt cảm thấy trong lòng như trút được gánh nặng, nước mắt thiếu chút nữa thì chảy ra. Tỉnh lại so với bất tỉnh tốt hơn, ít nhất nàng còn có người giúp đỡ.

Tay của hai người thật chặt nắm tại một nơi, ai cũng không dám nói chuyện. Ánh sáng xuyên qua lá cây chiếu vào trong kẽ núi, mờ nhạt cũng chỉ khiến hai người lơ mơ nhìn thấy mặt của nhau.

“Ừa, sao không có ai ở đây vậy? Trên mặt đất có máu nhất định là bị thương, nhưng người đã đi nơi nào?” Thanh âm của một cô gái truyền đến, Thường Hy thế mới biết đám người đuổi đến đây là nữ nhân. Nói

như vậy chắc chắn không phải là người của Tiêu Vân Trác hay của Chuyên Tôn Nhạc Đan. Huống chi, tính toán thời gian, bọn họ cũng không thể đến nhanh như vậy, muốn từ trên đỉnh núi xuống đến đây tốn không ít công phu. Những nữ nhân này đến nhanh như vậy, đến tột cùng là có lai lịch gì?

Thường Hy không dám động, ngay cả hô hấp cũng không dám dùng sức, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

“Bọn họ có thể bị thương, nhưng không phải là bị thương rất nặng. Nơi này có dấu vết đi bộ, bọn họ chắc chắn đã đi ra ngoài, chúng ta tiếp tục tìm. Nếu bị thương thì không thể đi xa, tuyệt không thể khinh thường.” Thanh âm của một cô gái khác truyền đến, chẳng qua là nghe tương đối chừng mực.

“Cái chỗ này cũng chẳng có sơn động gì, bị thương còn có thể đi xa như vậy, thật là không thể tưởng tượng nổi!” Nói chuyện lại là nữ tử bất mãn lúc trước.

“Tìm lâu như vậy cũng chết khát rồi, ta đi về phía tây kiếm chút nước. Các người cứ tiếp tục, trở lại ta sẽ đuổi theo!” Giọng của một nữ nhân xa lạ truyền đến.

Thường Hy rét lạnh trong lòng, thì ra là phía tây có nước, đợi lát nữa nàng sẽ đi lấy một chút. Không có đồ ăn có thể đối một hai ngày, nhưng là không có nước uống thì sẽ chết.

Nghe được tiếng bước chân ngày càng xa, biết được những người kia đã đi hướng khác tìm, Thường Hy quay đầu nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan hạ thấp giọng nói: “Bọn họ đi hết rồi, ta đi lấy cho huynh chút nước!”

Chuyên Tôn Nhạc Đan lại lắc đầu, kéo tay Thường Hy lại nói: “Đợi lát nữa đã, chỉ sợ có bão!”

Thường Hy giật mình, chợt hiểu được, Chuyên Tôn Nhạc Đan sợ rằng những người này nói như vậy là muốn dụ bọn họ đi ra ngoài, nghĩ như vậy nhất thời cảm thấy rất có thể. Tìm người khẩn cấp như vậy, trước mắt còn nhớ được uống nước sao? Nàng có chút xấu hổ, quả nhiên không có tí kinh nghiệm nào, suýt chút nữa liền đi ra, vì vậy cũng không dám nói chuyện nữa. Hai người ngồi im tại chỗ không dám lộn xộn, lặng lẽ chờ. Ước chừng qua một thời gian nửa nén nhang, bên ngoài lại xuất hiện thanh âm: “Xem ra thật là không có ai, nếu không khi nghe nhắc đến nước liền đi ra.”

Nghe đến đó, Thường Hy theo bản năng nhìn về phía Chuyên Tôn Nhạc Đan, thật may là hấn vừa đứng lúc nhắc nhở nàng. Nếu như hấn không có tỉnh lại chỉ sợ nàng đã bị người ta bắt đi. Nghe được tiếng bước chân bên ngoài xa dần, Thường Hy cảm thấy cả người ớn lạnh, thân thể mềm nhũn tựa vào trên người Chuyên Tôn Nhạc Đan, có loại cảm giác sống sót sau tai nạn.

Nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực, Chuyên Tôn Nhạc Đan chỉ cảm thấy tim mình run lên, muốn đẩy Thường Hy ra tránh nam nữ bất tiện lại không bỏ được cơ hội gần gũi cũng nàng. Mặc dù thân thể hai người mệt mỏi rã rời giống nhau, nhưng giờ phút này Thường Hy dựa vào người lại khiến cho hấn có cảm giác hạnh phúc không nói lên lời.

“Huynh tại sao lại cứu ta? Thật là một kẻ ngốc!” Thường Hy nhẹ nhàng nói, thanh âm của nàng ở bên trong không gian chật hẹp này bay bổng vô lực, giống như một hạt bụi phiêu lãng hồi lâu rốt cục cũng rơi xuống, lặng lẽ nện vào trong lòng Chuyên Tôn Nhạc Đan.

Chuyên Tôn Nhạc Đan thật ra là một người vô cùng yêu mạng sống của mình. Bởi vì thế cho nên thường nhẫn nhịn, nhẫn nhịn những chuyện người thường không dễ dàng làm được. Nhưng là một khắc kia, hấn cứ nhiên không màng sinh mạng, tung người xuống cứu Thường Hy.

Hấn thừa nhận là mình thích Thường Hy, rất yêu thích, rất rất yêu thích! Nhưng là dù có thích mấy đi chăng nữa cũng không thể vì một nữ nhân mà đánh đổi sinh mạng mình như vậy...

“Nếu như cho ta được lựa chọn, để ta có thời gian suy nghĩ xem cứu hay không cứu, có lẽ ta sẽ không vì nàng mà nguy hiểm tính mạng của mình. Ta còn rất nhiều chuyện phải làm, còn rất nhiều tâm nguyện chưa hoàn thành, ta còn muốn trở về nước hoàn thành nghiệp lớn của mình... Nhưng khi nhìn nàng rơi xuống như vậy, ta muốn cũng không kịp nghĩ, căn bản là không có thời gian suy nghĩ, cứ như vậy theo bản năng nhảy xuống. Ta chỉ nghĩ nàng không thể chết, ta không muốn để cho nàng chết... Còn lại, ta không kịp nghĩ nữa...” Chuyên Tôn Nhạc Đan từ từ nói. Con người thật là một loại động vật kỳ quái, thời điểm người không có lựa chọn thì người sẽ làm ra chuyện tình bình thường người căn bản sẽ không chọn.

Thường Hy cười khổ một tiếng. Đúng vậy, nàng chỉ là một cung tỳ, Chuyên Tôn Nhạc Đan lại là một vương gia, tính mạng của hắn so với nàng xác thực cao quý hơn nhiều. Mặc dù hắn nói nếu như có nhiều lựa chọn hắn sẽ không làm vậy, nhưng hắn vẫn làm. Nếu không có hắn, hiện tại Thường Hy chắc cũng đang xếp hàng uống canh Mạnh Bà rồi!

“Cám ơn huynh đã cứu ta. Không có huynh có lẽ ta đã chết rồi!” Thường Hy chân thành nói.

Thần sắc Chuyên Tôn Nhạc Đan buồn bã, hắn không cần lời cảm ơn khách khí như vậy. Hắn tình nguyện để Thường Hy nhào vào trong lòng của hắn khóc lóc lớn một trận, ít nhất như vậy thì Thường Hy không có đem hắn thành người ngoài, ít nhất trong lòng nàng hắn còn có chút xíu phân lượng, nhưng là bây giờ lại cảm thấy bây giờ vô cùng mất mát. Cho dù vậy, hắn cũng cố gắng không bộc lộ tâm tình đau khổ ấy ra ngoài.

Thường Hy ngồi thẳng người, đối với hành động mới vừa rồi mất khống chế nhào vào người hắn của nàng mà có chút ngại ngùng. Nàng nhìn sắc trời bên ngoài từ từ tối đen, lên tiếng: “Chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Cứ ở chỗ này ngày ngọ sao?”

“Chờ xem, chắc chắn sẽ có người đến cứu chúng ta.” Người khác không dám nói nhưng nhất định Dịch Dương sẽ tới, Chuyên Tôn Nhạc Đan khẳng định một điểm này. Hiện tại bọn họ không nên đi ra ngoài mạo hiểm, trên người cũng có thương tích, nếu như đụng phải đám người vừa nãy chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

“Làm sao nàng lại vô duyên vô cớ ngã xuống?” Chuyên Tôn Nhạc Đan chuyển đề tài hỏi, hắn cứ cảm thấy Thường Hy đột nhiên ngã xuống như vậy có chút khả nghi.

“Ta cũng không biết có chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy đầu gối một hồi đau nhức kịch liệt, dưới chân lão đảo liền lao ra khỏi đình, bây giờ nghĩ lại liền cảm thấy có chút kỳ quái.” Thường Hy cau mày nói.

277. Chương 281

Chuyên Tôn Nhạc Đan nhìn Thường Hy, thần sắc dần dần ngưng trọng, hồi lâu mới lên tiếng: “Chỉ sợ có người ngầm ra tay, nhưng người này là ai đây?”

Thường Hy cũng nghĩ tới một điểm này, chỉ tiếc nàng không có biết võ công, không có bản lãnh nghe gió đoán người, nếu không có thể tìm ra được người nọ là ai, nắm chặt tay nói: “Lúc trước hắc y nhân chỉ đích danh nói muốn ta, bọn họ chắc chắn sẽ không ngầm hạ độc thủ.”

Lông mày Chuyên Tôn Nhạc Đan khê nhướn lên, nhìn Thường Hy nói: “Ý nàng là do đám người đến sau làm?”

“Ta cũng không dám khẳng định, chẳng qua chỉ dùng phương pháp bài trừ mà đoán ra. Ta đối với mấy vị vương gia cũng không có thâm thù đại hận gì, huống chi bọn họ cũng không có bản lãnh trên giang hồ như vậy. Dịch thị vệ là người của huynh, không có huynh ra lệnh nhất định sẽ không ra tay. Chỉ còn lại hai nhóm hắc y nhân thôi. Nhóm tới trước chỉ đích danh ta, hắn là muốn nhân chứng sống, sẽ không cần mạng của ta. Như vậy cũng chỉ còn có đám người còn lại thôi!” Thường Hy cũng chỉ có thể dùng phương pháp này loại bỏ, bởi vì nàng không có chứng cứ.

Chuyên Tôn Nhạc Đan cũng cảm thấy Thường Hy nói rất có lý, gật đầu một cái, nói: “Ta cũng nghĩ như vậy, chẳng qua là nhóm hắc y nhân đến sau có chút làm người ta đoán không ra. Thân hình nhỏ nhắn như vậy phải là nữ nhân, nhưng nữ nhân trên giang hồ cũng không có mấy người, không có nghe nói gần đây có người nào ngông cuồng dám đến đây chơi trò như thế này!”

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra, Thường Hy thở dài nói: “Trước hết không cần nghĩ nữa, có nghĩ cũng chỉ mất công, đợi sau khi ra khỏi đây rồi tính tiếp!”

Thường Hy vừa nói vừa chậm rãi đứng dậy, vịn vách đã xuyên qua mấy khe lá mà nhìn ra bên ngoài. Sắc trời bắt đầu tối, không biết đến bao giờ mới có người đến cứu viện, nghĩ đến đây nàng cũng có chút chán nản, xoay người nói: “Huynh đợi ở đây một lát đi, ta xem xét chung quanh xem có sơn động gì không, ở lâu chỗ này cũng không phải là một ý kiến tốt, tối nay chỉ sợ phải qua đêm ở chân núi rồi!”

Chuyên Tôn Nhạc Đan gật gật đầu nói: “Nàng cẩn thận một chút, những người đó không biết lúc nào lại quay lại, bảo vệ tính mạng mới là quan trọng.”

Thường Hy cười nhẹ nói: “Huynh yên tâm đi, ta sẽ cẩn thận!”

Thường Hy đem cửa khe đá nói rộng một chút cành cây đi ra ngoài, sau đó lại khôi phục về nguyên dạng rồi mới nhẹ nhàng bước đi. Ở bốn phía tìm kiếm khiến cho nàng tìm thấy một sơn động nhỏ, chỗ này không tính lớn lắm nhưng để cho hai người dung thân vậy cũng là đủ rồi. Hơn nữa cửa động có thảm thực vật tương đối rậm rạp, kín đáo khiến cho Thường Hy hài lòng, theo đường cũ trở về, một hồi lâu mới đỡ Chuyên Tôn Nhạc Đan đi ra, từng bước dời đến sơn động kia.

Chuyên Tôn Nhạc Đan vì cứu Thường Hy cho nên vết thương của hắn nặng hơn nàng rất nhiều, ngay cả đi bộ cũng có chút khó khăn. Thường Hy rất đau lòng, đỡ hắn dựa vào vách tường ngồi xong mới lên tiếng: “Ta bây giờ đi tìm nước uống, thuận tiện thăm dò một chút, bây giờ trời tối rồi chắc sẽ không có việc gì!”

Chuyên Tôn Nhạc Đan không yên lòng, kéo ống tay áo Thường Hy nói: “Ta chưa khát, không cần vội. Bên ngoài rất nguy hiểm, ta không an tâm!”

“Ta cũng không phải làm bằng bùn, gặp nguy hiểm sẽ biết đường trốn, huynh yên tâm đi. Ta nhặt một chút cành khô đốt đồng lửa, đêm tháng ba vẫn có chút lạnh, vừa sưởi ấm lại có thể đề phòng dã thú. Huynh không cần lo lắng, ta rất nhanh sẽ trở về!” Thường Hy vừa cười vừa nói, nỗ lực để inh duy trì trấn định. Thật ra thì nàng cũng rất sợ, nàng có biết chút võ công nào đâu.

Chuyên Tôn Nhạc Đan ngăn cản không nổi cũng chỉ có thể thở dài: “Nhất định phải cẩn thận, đi nhanh về nhanh!”

Thường Hy gật đầu một cái, ra khỏi cửa động liền xoay người muốn đi, nhưng là lại nghĩ tới trong sơn động cũng chỉ có một mình Chuyên Tôn Nhạc Đan, nếu như có người đến hắn phải làm sao bây giờ? Nhìn đá tảng linh tinh ngoài cửa động, ánh mắt Thường Hy sáng lên. Nàng nhặt đá xếp thành một trận bát quái ngũ hành, xong xuôi mới quay người rời đi. Đừng nói là dã thú, ngay cả người muốn vào cũng không tìm được đường. Thạch trận này tuy nhỏ nhưng cũng có thể vây khốn hai ba người.

Thường Hy tốn một hồi công phu đi tìm nước nhưng phải mất một lúc lâu sau mới tìm ra một đầm nước nhỏ, nhưng là dùng cái gì để mang nước trở về? Đang trong lúc khó khăn, Thường Hy quét mắt nhìn xung quanh rồi cuộc lại nhìn thấy cách đó không xa có một cái hồ bị vỡ, chỉ còn lại nửa bên. Thường Hy lập tức coi nó như trân bảo, mang đến bên bờ đầm cạo rửa bùn đất một phen, mình nàng thì sau khi uống no nê nước mới múc đầy cái hồ vỡ mang trở về. Chỉ tiếc dưới đáy cốc này một chút quả dại cũng không có, cũng đành phải chịu đói bụng rồi!

Thường Hy quay trở lại sơn động đưa nước cho Chuyên Tôn Nhạc Đan rồi mới lên tiếng: “Vận khí không tệ mới để ta tìm thấy cái hồ vỡ này, nếu không tìm được nguồn nước cũng không thể mang về được. Chỉ tiếc không có đồ ăn, bên trong đầm nước ngay cả bóng dáng một con cá cũng không có!”

Nghe Thường Hy thao thao nói một thôi một hồi, Chuyên Tôn Nhạc Đan không hề cảm thấy chán ghét mà ngược lại chỉ thấy trong lòng ấm áp. Ít nhất thì thời khắc này Thường Hy đang quan tâm hắn, lòng nàng có hắn. Chuyên Tôn Nhạc Đan mang theo nụ cười thản nhiên uống cạn chỗ nước, lúc này mới cảm thấy toàn thân thoải mái, dễ chịu đi nhiều.

Vốn muốn nhóm một đồng lửa nhưng hai người lại không có dụng cụ nên đành thôi. Thật may là ngoài cửa sơn động Thường Hy đã bày thạch trận, dã thú không thể đi vào, người đến muốn bắt bọn họ cũng phải phá xong trận pháp đã, nếu không cũng không thể đi vào. Vì vậy Thường Hy đêm nay ngủ coi như an toàn.

Đến nửa đêm, Thường Hy bị âm thanh ồn ào bên ngoài làm cho tỉnh lại, cùng lúc đó Chuyên Tôn Nhạc Đan cũng tỉnh. Trong bóng tối không nhìn thấy rõ mặt nhau, chỉ nghe Thường Hy hỏi: “Nhạc Đan, huynh đã tỉnh chưa?”

“Tỉnh.” Chuyên Tôn Nhạc Đan trả lời, ngay sau đó nói: “Nàng không phải sợ, có ta ở đây rồi. Trước không cần lên tiếng, xem một chút người đến là ai rồi hẵng nói chuyện.”

“Được, huynh yên tâm đi.” Thường Hy đáp, quay người nhìn về phía cửa động, xa xa nhìn thấy trong bóng đêm mịt mù là ánh đuốc hồng hồng, lửa đỏ như đang thiêu đốt màn đêm.

“Minh vương điện hạ...”

“Ngu thường nghĩ...”

Đang gọi là hai người, chẳng qua thanh âm của hai người này Thường Hy cũng không quen thuộc lắm, ắt hẳn là quân sĩ bình thường, cho nên bọn họ cũng không dám trả lời, ai biết là địch hay là bạn?

Đột nhiên thanh âm của Tiêu Vân Trác truyền đến lẫn trong đám người, hẳn thế nhưng lại tự mình tìm nàng! Thường Hy kích động trong lòng, cơ hồ là lập tức đứng dậy hô: “Ta ở chỗ này... Ta ở chỗ này...”

Nhưng đúng lúc này, một đạo ánh sáng lạnh lẽo nhắm Thường Hy bắn tới...

278. Chương 282

Trong bóng tối, đạo ánh sáng này cực kỳ dễ phát hiện, cũng may Chuyên Tôn Nhạc Đan đứng phía sau Thường Hy kịp thời nhìn thấy, lập tức áp đảo nàng trên mặt đất, ngay sau đó nghe được thanh âm vật gì đó cắm phập trên mặt đất.

Cứ như vậy, chỉ trong chốc lát Tiêu Vân Trác đã mang người vọt tới, đuốc cháy sáng rực chiếu rọi sơn động, vừa đúng lúc nhìn thấy tư thế hai người té xuống đất đầy thân mật.

Gương mặt tuần tú của Tiêu Vân Trác tối sầm, phất tay một cái, người phía sau lập tức lui lại. Tiêu Vân Trác muốn đi tới lại phát hiện ra cửa động bày một thạch trận, trong vòng mười trượng không thể đi tới, chỉ đành phải cất giọng hô: “Hy nhi, nàng làm sao vậy?”

Chuyên Tôn Nhạc Đan đã giùng giởng đứng lên, Thường Hy cũng bò dậy, cách cửa động hô: “Ta không sao, chẳng qua chỉ bị đau chân.” Thì ra vừa nãy tình thế cấp bách Chuyên Tôn Nhạc Đan dùng sức quá mạnh mới khiến cho nàng ngã dè lên chân.

Tiêu Vân Trác không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng tình cảnh vừa rồi khiến hắn rất tức giận. Nhưng dù tức giận thế nào đi nữa thì hắn vẫn quan tâm an toàn của Thường Hy hơn, vì vậy lúc này mới dè xuống khí chưa ngập tràn, trước hỏi thân thể Thường Hy, nghe được nàng đau chân thì lập tức lo lắng, hỏi: “Chỗ khác có bị thương không? Rớt xuống cao như vậy đầu có bị đập không?”

Thường Hy chỉ cảm thấy hốc mắt chua xót, trong lòng từng trận khó chịu, nỗ lực bình phục tâm tình của mình muốn nói một câu đầy đủ, nhưng là vừa lên tiếng liền trở thành nức nở, vịn thành cửa động nhìn Tiêu Vân Trác lắc đầu một cái, ý tứ nàng không có sao, lúc này Tiêu Vân Trác mới yên tâm.

Thường Hy lại chỉ cho Tiêu Vân Trác cách phá trận. Tiêu Vân Trác chỉ huy thủ hạ theo chỉ dẫn của Thường Hy mang đá tảng dời đi, đợi đến khi xong hết thì cũng qua thời gian một nén nhang.

Tiêu Vân Trác đã không còn trở ngại nào sải bước đi lên trước, đưa tay ra dùng sức kéo Thường Hy vào trong ngực, cơ hồ là quát lên: “Làm ta sợ muốn chết, ta thật sợ... Thật sợ sẽ không được gặp lại nàng nữa...”

“Ta cũng vậy, không nghĩ tới có thể còn sống. Chàng có sao không, có bị thương không?” Thường Hy nằm ở trong ngực Tiêu Vân Trác khóc thút thút nói. Giờ khắc này tất cả lo lắng, tất cả sợ hãi trong lòng cũng tan thành mây khói, giống như hải tử lạc đường lại trở về nhà, một khóa lo lắng, hải hùng cũng từ từ bình ổn trở lại.

“Ta ổn, không sao.” Tiêu Vân Trác thấp giọng mà nói ra.

Chuyên Tôn Nhạc Đan nhìn tình nòng mật ý trước mắt càng cảm thấy mình cơ khổ, đáng thương, nhẹ nhàng hắng giọng một cái, cắt đứt hai người rồi mới lên tiếng: “Thái tử điện hạ, trong đội ngũ của ngài có gian tế!”

Tiêu Vân Trác sửng sốt, nhẹ nhàng đỡ Thường Hy dậy, nắm tay của nàng nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan, hỏi: “Lời này của Minh vương có ý tứ gì? Chẳng nhẽ ngài muốn nói ta có ý hãm hại ngài?”

“Thái tử điện hạ hiểu lầm rồi. Mời tiến lên nhìn một chút sẽ hiểu được ý tứ của ta.” Chuyên Tôn Nhạc Đan nghiêm túc nói.

Tiêu Vân Trác cảm thấy có điểm nghi hoặc, từ tay binh lính bên cạnh cầm lấy một cây đuốc sải bước đi vào sơn động, nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan nói: “Minh vương điện hạ muốn cho ta nhìn cái gì?”

Chuyên Tôn Nhạc Đan lau đi mồ hôi lạnh trên trán, nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Thái tử điện hạ nhìn xem dưới chân của ngài là cái gì?”

Tiêu Vân Trác cầm cây đuốc chiếu lên, cúi đầu xem xét, ngay sau đó thần sắc liền biến đổi, ánh mắt phức tạp nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan hỏi: “Đây là có chuyện gì xảy ra?”

“Mới vừa rồi Ngụ thượng nghị lên tiếng gọi ngài, tiếng gọi vừa vang liền bại lộ vị trí, lập tức có mũi tên này bắn qua!” Chuyên Tôn Nhạc Đan nói tới đây liền dừng lại, hần nghĩ không cần nói tiếp Tiêu Vân Trác cũng hiểu đã có chuyện gì xảy ra. Đây cũng không phải chuyện nhỏ, xác định hần đã có cách giải quyết rồi.

Tiêu Vân Trác vung tay lên, lập tức có người mang bộ dáng quan quân đi vào, nhìn Tiêu Vân Trác hỏi: “Thái tử điện hạ có gì phân phó?”

Tiêu Vân Trác tự mình cúi xuống đem mũi tên nhặt lên rồi đưa cho người kia nói: “Lập tức đi tìm chủ nhân mũi tên này, ngay bây giờ!”

Người tiến vào kia thân thể khẽ run, tựa hồ như ý thức được chuyện gì đã xảy ra, khom lưng tiếp nhận rồi vội vàng lui xuống.

Tiêu Vân Trác lúc này mới nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan nói: “Đa tạ Minh vương điện hạ vừa rồi đã cứu Hy nhi một mạng, chuyện này ta sẽ ghi nhớ, ngày khác nếu có chuyện cần giúp đỡ chỉ cần mở miệng, có thể giúp được ta nhất định sẽ tận sức!”

Chuyên Tôn Nhạc Đan nghe như thế thì cực kỳ tức giận, tại sao Tiêu Vân Trác lại đi tạ ơn hần? Hần chỉ đi cứu người mình thích chứ không phải nữ nhân của Tiêu Vân Trác!

“Thái tử điện hạ nói quá rồi, cứu Thường Hy là ta cam tâm tình nguyện, không liên quan gì đến ngài. Ngài cũng không cần nói báo đáp gì cả, ta không dùng tới!” Chuyên Tôn Nhạc Đan cũng có kiêu ngạo của mình, mặc dù trong lòng Thường Hy chỉ có Tiêu Vân Trác nhưng hiện tại hai người ngay cả một cái danh phận cũng không có, hần cứu Thường Hy cũng chẳng qua là cứu nữ nhân hần yêu mến. Cảm giác này thật khiến người ta không cao hứng, vô cùng mất hứng!

Tiêu Vân Trác nhìn bộ dáng tức giận của Chuyên Tôn Nhạc Đan thì trong lòng cũng đoán được mấy phần, càng phát đắc ý! Muốn nghĩ tới nữ nhân của ta cũng nên thấy rõ ràng phân lượng của mình đi! Nghĩ tới đây Tiêu Vân Trác lại nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan, trịnh trọng nói: “Lời ấy của Minh vương điện hạ sai rồi, Hy nhi theo ta mặc dù không có bái đường thành thân, không có danh phận thế tục nhưng trong lòng của ta nàng đã sớm trở thành thê tử. Ngài hôm nay cứu Hy nhi hai lần, ta đương nhiên phải cảm ơn ngài thật tốt, Minh vương điện hạ không cần khiêm tốn!”

Đừng bảo là Chuyên Tôn Nhạc Đan, ngay cả Thường Hy cũng bị hù dọa. Tiêu Vân Trác nói cái gì? Hần nói xem nàng như thê tử? Đây... Thường Hy không biết là nên cao hứng hay lo lắng, giật mình với lời nói của hần mãi chưa có hồi phục lại được.

Thần sắc Chuyên Tôn Nhạc Đan phức tạp nhìn Tiêu Vân Trác, không nghĩ tới hần cư nhiên lại có ý niệm này. Có lẽ là trong lòng không thoải mái khi Tiêu Vân Trác nói Thường Hy là thê tử của hần, Chuyên Tôn Nhạc Đan hiềm khi ngôn ngữ sắc bén, nói: “Thái tử gia, lời này thật khiến người ta hiếu kỳ, thê tử của ngài là ai ngài có thể tự quyết định sao? Ngài có thể đảm bảo cưới Thường Hy làm chính phi, đưa nàng làm Thái tử phi rồi lên Hoàng hậu sao? Ngài có thể đảm bảo văn võ bá quan không người nào phản đối? Ngài có thể đảm bảo Hoàng thượng nhất định sẽ đồng ý sao?”

Tiêu Vân Trác cau mày nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan, giờ khắc này hần cực kỳ tức giận, lạnh lùng nói: “Đây là chuyện của bản Thái tử, không nhọc Minh vương điện hạ quan tâm!”

“Nam tử trong sinh mệnh của thần nữ hộ quốc tuyệt đối không thể phản bội nàng, nếu không nàng sẽ tan thành mây khói. Ngài nếu đã không đảm bảo được sẽ không thay lòng thì làm ơn tránh xa nàng ra, giao nàng cho ta, đời này ta nhất định sẽ chỉ có mình nàng mà thôi!” Chuyên Tôn Nhạc Đan lần đầu tiên nói ra lời trong lòng mình. Khi hần liều mình nhảy xuống cứu Thường Hy hần đã hiểu, đời này hần chỉ cần có nàng là đủ rồi!

279. Chương 283

Thần sắc Tiêu Vân Trác ngưng tụ, vụn vụn không nghĩ tới Chuyên Tôn Nhạc Đan lại biết được những thứ này, lại còn dám xuất khẩu cuồng ngôn muốn dẫn Thường Hy đi, thần sắc càng phát ra âm trầm, lạnh lùng, nhìn hắn nói: “Giọng điệu của Minh vương điện hạ thật là lớn, ngài cho rằng hôn sự của chính ngài có thể tự làm chủ sao? Ngài cho rằng lần này trở về nhất định có thể lật tay làm mây che tay làm mưa sao? Ngài cho rằng Hy nhi là đồ vật có thể đẩy tới đẩy lui sao? Tự vệ còn không dư lực lại dám cuồng ngôn, mạnh miệng, chỉ sợ ngài còn chưa biết Minh Khải quốc đang chuẩn bị lập Thái tử! Hoặc là ngài đã biết, nhưng vậy thì thế nào, lần này trở về có thể giữ được tính mạng hay không còn cần phải xem ý trời! Lo không xong còn vọng tưởng muốn mang Hy nhi đi, thật là kẻ ngu nói mộng!”

Tiêu Vân Trác đúng là vô cùng giận dữ rồi, những lời này nói ra xem như sắc bén vô cùng. Mặc dù biết Chuyên Tôn Nhạc Đan đối với Thường Hy có cảm tình nhưng không ngờ được còn đi đến bước này, ở ngay trước mặt hắn vọng tưởng tranh đoạt, làm sao hắn không tức giận?

Sắc mặt Chuyên Tôn Nhạc Đan tái xanh, nhìn Tiêu Vân Trác phản kích nói: “Tình hình của ngài so với bốn vương thì tốt hơn bao nhiêu? Không cần chó chê mèo lắm lông, ai cũng không khác gì nhau đâu! Ta tối thiểu có thể đảm bảo Thường Hy cả đời này vui vui vẻ vẻ, tối thiểu có thể khiến Thường Hy giữ được tính mạng, ngài thì sao? Trong Đông cung của ngài nhiều nữ nhân như vậy, cái này ai dám bảo đảm?”

Tiêu Vân Trác nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan đột nhiên cười to lên. Hắn rất ít khi cười, cười tùy ý như vậy, cười liêu lĩnh như vậy, trông mắt hẹp dài liếc nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan một cái, tiến lên một bước dấn tại bên cạnh tai hắn nói: “Suy nghĩ của ngài rất tốt, người cũng tốt, lời nói lại càng vô cùng tốt. Nhưng có một điều ngài đã quên, có thể khiến chân mệnh thiên nữ bỏ mạng chỉ khi nam nhân của nàng làm ra chuyện tình phản bội. Mà người trong lòng Thường Hy, là ngài sao?”

Bất kỳ câu nói nào cũng không bằng được lực sát thương của những lời này. Sắc mặt của Chuyên Tôn Nhạc Đan trong phút chốc trở nên tái nhợt vô cùng. Hắn thật sự cho là chỉ cần hắn đối tốt với Thường Hy là đủ rồi.

“Kiếp này không có hy vọng rồi, chân mệnh thiên nữ chỉ động tâm một lần duy nhất trong đời. Ngài chậm chân quá, chờ đến kiếp sau đi!” Tiêu Vân Trác thật sự không có cách nào bày ra vẻ mặt ôn hòa đối với tình địch được, từng câu một đều là châm chọc. Tới đây, Tiêu Vân Trác nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan, lại nói tiếp: “Nếu như ngài thật muốn vì Thường Hy làm chút chuyện, như vậy cũng không nên tiết lộ chuyện nàng là thần nữ hộ quốc. Càng ít người biết thì nàng càng được an toàn.”

Điều này thì Chuyên Tôn Nhạc Đan hiểu rất rõ, ngẩng đầu nhìn Tiêu Vân Trác, lại không chịu đáp ứng hắn, chỉ là nói: “Ngài lo lắng người khác gây bất lợi cho Thường Hy cũng không nghĩ xem ta sẽ làm ra chuyện gì?”

“Nếu ngài thật sự thích Thường Hy thì sẽ không để nàng chịu tổn thương. Mặc dù ta không thích ngài nhưng cũng biết ngài là một người quân tử!” Tiêu Vân Trác thật ra thì cũng chỉ đang đánh cược một phen, hắn tuyệt đối không hy vọng trong tình cảnh này thân phận của Thường Hy bị phơi bày ra ánh sáng. Như vậy quá mức bất lợi với hắn bởi vì hắn vẫn chưa thể nắm chắc mười phần có thể thời thời khắc khắc bảo vệ Thường Hy.

“Rất xin lỗi, đã để cho ngài thất vọng!” Chuyên Tôn Nhạc Đan đỡ vách đá đứng dậy, thân thể mặc dù suy yếu nhưng khí thế không kém chút nào. Nhìn Dịch Dương đang sải bước tiến vào cửa động, Chuyên Tôn Nhạc Đan cuối cùng nói ra một câu: “Ngài không buông tay thì ta cũng như vậy không buông tay. Ta không nói cho kẻ khác biết không nghĩa là ta không động tay. Thứ ta muốn chiếm chưa bao giờ ta không chiếm được!”

280. Chương 284

Thường Hy vẫn đứng lặng lẽ một mực bên cạnh lúc này mới phục hồi lại tinh thần, trong lúc nhất thời có chút tức giận, hai người này đây là đang làm gì? Tranh tới tranh lui có ai hỏi qua ý nguyện của nàng chưa?

Từng câu từng chữ nghe thì thật tốt, đem nàng đặt vào trong lòng, nhưng tối thiểu một chút tôn trọng nàng đều không có, nghe mà khiến lòng nàng càng thêm phiền não.

“Không cần đoạt nữa, ta cũng không phải là một món hàng mặc ấy người chọn tới chọn lui. Ta là con người, mặc dù chỉ là một nữ nhân không có địa vị gì, nhưng ít nhất hai người cũng tôn trọng ta một chút được không?” Thường Hy rống xong câu này liền chạy ra khỏi sơn động. Nếu như các nữ tử khác gặp phải chuyện này, có hai nam nhân sống chết vì mình mà tranh đoạt chỉ sợ sẽ cao hứng không ngậm miệng nổi lại rồi. Nhưng là nàng không phải những nữ nhân hư vinh kia, nàng chỉ muốn hạnh phúc thuộc về mình, chỉ đơn giản như vậy mà thôi. Nhưng kèm theo việc thân phận của nàng càng ngày càng bị nhiều người phát hiện, chỉ sợ điều này sẽ càng khó thực hiện mà thôi!

Thường Hy dưới sự phần nộ chạy ra ngoài, điên cuồng xông về phía trước, đường cũng không thèm nhìn, dù sao thì ở nơi đây cũng chẳng có đường. Vừa mới bắt đầu chạy còn nghe thấy sau lưng có tiếng gọi âm ỹ, nhưng càng về sau cả một tia âm thanh cũng không nghe tới, rốt cuộc thở hồng hộc hết chạy nổi mới dừng lại dựa vào một gốc đại thụ mà nặng nề thở gấp.

Ai biết nàng vừa mới đứng lại còn chưa kịp quan sát tình hình xung quanh đã bất chợt cảm thấy trước mắt tối sầm, phía sau gáy truyền tới một hồi đau nhức kịch liệt rồi hôn mê bất tỉnh. Một thân ảnh toàn thân áo đen nhanh chóng khiêng Thường Hy biến mất trong bụi cây, ngay sau đó thanh âm của Tiêu Vân Trác và Chuyên Tôn Nhạc Đan liền truyền tới.

“Không có ai, đây là đi nơi nào? Trong nháy mắt liền biến mất, thật sự là kỳ quái!” Chuyên Tôn Nhạc Đan cau mày nói, lần theo dấu vết một đường đuổi theo nhưng là xa như vậy còn chưa có tìm được.

Thần sắc Tiêu Vân Trác rất khó coi, trái tim nhảy lên vô cùng khó chịu, giống như đã xảy ra chuyện gì đó, nào còn nhớ đang cùng Chuyên Tôn Nhạc Đan tranh cãi, tiếp lời nói: “Nàng không thể đi quá xa bởi vì thân thể còn đang bị thương. Chúng ta tiến lên phía trước tiếp tục tìm.”

Tiêu Vân Trác nói xong lại lệnh cho cấm vệ quân mở rộng phạm vi tìm kiếm, đích thân hắn cũng đi tìm nhưng vẫn như cũ không phát hiện được gì. Chỗ hai người dừng chân lại trùng hợp là chỗ ban nãy Thường Hy vừa đứng nghỉ. Tiêu Vân Trác dùng sức ngửi, nơi này có hương hoa mai nhàn nhạt, Thường Hy yêu thích nhất là dùng túi xông hương mùi hoa mai, vì vậy trên người nàng luôn có vị hoa nhàn nhạt. Thường Hy mới vừa rồi hiển nhiên là dừng chân tại chỗ này nếu không cũng sẽ không lưu lại mùi hương. Nghĩ tới đây hắn liền cúi đầu quan sát xem có thể tìm thấy được gì không.

Chuyên Tôn Nhạc Đan nhìn hành động kỳ quái của Tiêu Vân Trác, hỏi: “Ngài đây là đang làm cái gì?”

Tiêu Vân Trác đang muốn nói chuyện, trong lúc bất chợt lại bị một ánh sáng lóe lên hấp dẫn ánh mắt. Hắn đưa tay nhặt lấy, đây không phải là trâm hoa trên đầu Thường Hy sao?

Chuyên Tôn Nhạc Đan cũng phát hiện, thần sắc ngưng tụ, nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Là của Thường Hy!”

Tiêu Vân Trác gật đầu một cái, dùng sức nắm chặt trâm hoa, nhìn cấm vệ quân quát lên: “Lập tức tăng cường tìm kiếm ở chỗ này, cần phải tìm cho ra Ngu thượng nghị!”

Thường Hy... Đến tận cùng là đã xảy ra chuyện gì? Trâm hoa đang an lành làm sao lại rơi trên mặt đất? Nghĩ tới đây sắc mặt Tiêu Vân Trác thay đổi, lần theo dấu vết cổ bị giẫm đạp mà truy tìm.

281. Chương 285

Lúc Thường Hy tỉnh lại chỉ cảm thấy cổ đau nhức muốn đòi mạng, theo bản năng lấy tay đi sờ, lúc này mới phát hiện ra cả tay và chân đều bị trói lại, trong miệng còn ngậm một miếng vải. Hơn nữa thân thể đang run lên từng đợt, ngẩng đầu đánh giá, thì ra nàng đang ở trong một buồng xe ngựa hẹp, chuyện trước khi hôn mê cũng từ từ hồi tưởng.

Thường Hy biết mình là bị người ta bắt cóc nhưng lại không đoán được kẻ đó là ai. Cố gắng nhớ lại, nàng cũng không có đắc tội người nào, dĩ nhiên ngoại trừ những nữ nhân trong hậu cung kia. Nhưng là bọn họ lúc này không có rảnh rỗi tính kế bắt cóc nàng mới đúng.

Xe ngựa lắc lư gay gắt, Thường Hy ở trong buồng xe muốn duy trì trạng thái cân bằng thật là vô cùng khó khăn, càng không ngừng theo buồng xe rung qua lắc lại, choáng váng như thể sắp lên châu ông bà ông vải, nhưng nàng vẫn kiên trì để ỉnh giữ vững thanh tỉnh. Lại qua một lúc lâu xe ngựa từ từ ổn định, Thường Hy bây giờ mới cảm thấy thư thái được một chút. Cả người đều cứng ngắc, dây trói thì xiết chặt đau đớn không thôi.

Thường Hy thử hoạt động thân thể, chẳng qua là trói chặt quá đến một cử động nhỏ cũng không thực hiện được, không khỏi thở dài, thật là hận đến chết não nùng! Đây là kẻ nào cư nhiên đem nàng trói lại, không biết Tiêu Vân Trắc sẽ gấp thành cái dạng gì, nghĩ tới đây trong lòng càng thêm rối bời.

Thường Hy không biết hiện tại là ai bắt cóc nàng, cũng không biết bị mang đi đâu, càng không biết kế tiếp mình sẽ gặp phải chuyện gì. Tình cảnh hiện giờ như đứng đồng lửa như ngồi đồng than, nàng tuyệt đối không thể bó tay chờ chết, nhất định phải nghĩ biện pháp chạy trốn!

Xe ngựa dần dần dừng lại, Thường Hy cảm thấy trong lòng rét lạnh, đây là đã đến nơi sao? Nàng lẳng lẳng dán vào buồng xe nghe động tĩnh bên ngoài, nhưng là chung quanh yên tĩnh một chút âm thanh cũng không có, suy nghĩ một chút có thể là ở ngoại thành vắng vẻ, không phải ở trong thành. Đang lúc này nàng nghe thấy có tiếng bước chân đi đến cho nên vội vàng nhắm mắt lại giả bộ còn chưa tỉnh, lấy bất biến ứng vạn biến là biện pháp duy nhất trong lúc này rồi!

Thường Hy nhắm hai mắt lại nên xúc giác cực kỳ nhạy cảm, nàng có thể cảm nhận được rèm xe vén lên, còn có từng trận gió tiến vào khiến thân thể nàng phát lạnh.

“Thế nào còn chưa có tỉnh? Chẳng lẽ chết rồi?” Thanh âm của một cô gái truyền đến, giọng nói này nghe rất quen, trong lúc bất chợt liền nghĩ tới là đám nữ tử dưới chân núi, thì ra là bọn họ! Thường Hy lập tức cảm thấy lạnh như băng, những người này vừa mới bắt đầu liền nhắm đến mục tiêu duy nhất là nàng, đến tột cùng là người nào?

“Không thể nào, thời điểm ném lên xe rõ ràng còn có hô hấp...” Lời này tuy nói ra nhưng trong thanh âm cũng có chút không xác định, chỉ nghe cô gái này lại nói: “Người đi xem một chút xem thế nào? Nếu như chết thật ta còn nghĩ cách ứng phó, đối phương cũng không phải kẻ hiền lành gì!”

“Cũng được, để ta xem một chút! Thật ghét, vô duyên vô cớ không biết tìm một nữ nhân làm gì? Chỉ là tiểu tử này gương mặt thật đẹp a, khó trách chủ nhân cũng động lòng!”

“Câm miệng của người lại, nếu như để chủ nhân nghe được sẽ rút đầu lưỡi của người!” Nàng kia có chút không vui nói, trong thanh âm cũng có phần lo lắng. Thường Hy còn nghe được nàng ta sai người xem xét chung quanh một lần.

“Không nói thì thôi. Linh Ngọc tỷ tỷ, người nói đến tột cùng tiểu thư là nghĩ như thế nào, giúp chuyện này phí sức lại không được cảm ơn?” Cô gái bị quả măng hỏi, trong thanh âm cũng mang theo ba phần cẩn thận.

“Ta làm sao biết, ý định của tiểu thư luôn là khó đoán. Chỉ là tiểu thư Mạnh gia kia cũng không phải dễ sống chung, nhớ ngày đó nhiều tỷ muội của chúng ta cũng bị hại dưới tay nàng, lần này nàng có thể mời tiểu thư ra mặt nói vậy là cũng có chút bản lĩnh. Thái Thanh, thận trọng từ lời nói đến việc làm, tính khí của tiểu thư người biết rồi, về sau nói ít đi một chút thì sống lâu.” Linh Ngọc than nhẹ một tiếng, tựa hồ như có cái gì phiền não.

“Ai, nếu như phu nhân còn sống thì tiểu thư cũng không có cực đoan như vậy...” Thái Thanh thở dài một tiếng, trong thanh âm mang theo quyền uyển. Thường Hy lúc này cũng có chút nắm rõ tình hình, thì ra hẳn là Mạnh Diệp Vũ muốn bắt cóc nàng, vị tiểu thư được nhờ này vô cùng lợi hại, vị mẫu thân của tiểu thư này tựa hồ còn lợi hại hơn, nhưng xem ra có vẻ là đã qua đời rồi. Nghĩ tới đây Thường Hy đối với vị tiểu thư này thật cảm thấy hứng thú!

“Nói những gì đó, phu nhân nào có chết, chỉ là giống như chết cũng không khác nhau nhiều lắm!”

Thường Hy chỉ cảm thấy một ngón tay đặt trước chóp mũi mình, ngay sau đó liền nghe được Thái Thanh vui mừng nói: “Ta liền nói không chết đi, còn sống đây này, chỉ là chưa có tỉnh lại. Linh Ngọc tỷ tỷ, chúng ta đừng xe đợi ở chỗ này sao?”

“Ừ, một hồi nữa sẽ có người tới nhận, cẩn thận một chút.” Linh Ngọc vừa nói vừa xuống xe, ngay sau đó vị Thái Thanh kia cũng nhảy xuống xe. Đợi đến một hồi lâu sau Thường Hy mới mở mắt, chỉ cảm thấy tim đập thình thịch, nàng giống như lại bị cuốn vào một xoáy nước lớn. Mạnh Điệp Vũ với vị tiểu thư kia đến tột cùng là có giao dịch gì, mà Mạnh Điệp Vũ bắt nàng là có mục đích gì?

Càng nghĩ càng loạn, càng muốn tìm ra đầu mối lại càng không tìm được, trong lúc nhất thời tâm tư khó yên, Thường Hy chỉ cảm thấy một hơi khó có thể nuốt xuống. Nhưng điều quan trọng nhất bây giờ chính là nàng nhất định phải chạy đi, tuyệt đối không để cho hai người này giao cho người sắp tới. Liên tưởng đến tình cảnh lúc ở lưng chừng núi, trong đầu Thường Hy giống như có manh mối lướt qua nhưng lại không bắt được, chỉ có thể để cho nó biến mất không thấy gì nữa.

Thường Hy quan sát chung quanh buồng xe xem có cái gì bén nhọn có thể giúp nàng cửa đứt dây trói hay không, tìm một hồi lâu cũng chỉ có thất vọng mà về. Chỉ trách bọn họ quá thông minh, đừng nói có cái gì bén nhọn, ngay cả các góc cạnh chỗ ngồi cũng được mài tròn trịa. Trong lòng nàng hung hăng mắng chửi bọn này hai tiếng, đúng là khốn kiếp, đừng để cho nàng chạy đi, nếu không nàng sẽ khiến cho bọn chúng đẹp mặt!

Thường Hy coi như cắt đứt ý niệm chạy trốn, tay chân đều bị trói chặt, nào còn có cơ hội? Trong lúc tâm tình nàng xuống thấp đến cực độ liền nghe thấy bên ngoài xe truyền tới một giọng nói, trong lòng căng thẳng, chẳng nhẽ người bọn họ nói lúc này đã tới? Không biết đến tột cùng là người nào, chẳng nhẽ nàng thật sự phải đi theo bọn chúng?

Ở ngoài thùng xe truyền đến giọng nói trầm thấp, Thường Hy nghe được chính là thanh âm của nam nhân, trong lòng chợt nóng nảy, còn chưa kịp nhắm mắt lại rèm xe đã bị nhấc lên...

282. Chương 286

Thường Hy đối mặt với một đôi con ngươi âm trầm, trong đó mang theo thần sắc bất thiện nhìn nàng, rồi mới lên tiếng: “Đã tỉnh rồi hả?”

Nam tử kia không để ý tới Thường Hy, hạ màn xe xuống, ra ngoài cùng Ngọc Linh, Thái Thanh nói tới nói lui. Thường Hy dựng tai lên nghe động tĩnh bên ngoài, loáng thoáng nghe được bọn họ nói cái gì Lư Giang thành, Sư thành. Nghe đến đó trong lòng nàng chợt lạnh, Lư Giang thành là biên quan của Đỉnh Nguyệt quốc, qua Lư Giang thành vừa đúng là Lư thành, chẳng nhẽ những người này muốn đem nàng ra khỏi Đỉnh Nguyệt quốc hay sao?

Nghĩ tới đây Thường Hy có điểm sợ, nếu như ra khỏi Đỉnh Nguyệt quốc thì Tiêu Vân Trác càng khó tìm được nàng, muốn gặp mặt hẳn còn khó hơn lên trời. Giờ khắc này Thường Hy thật là hận chết Mạnh Điệp Vũ, con bướm đáng chết khốn kiếp này, nếu nàng có thể sống sót nhất định phải lấy phương thức ăn sống nuốt tươi cô ta mới có thể hả giận!

Nghe bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến mấy câu nửa hiểu nửa không, Thường Hy ở trong lòng yên lặng tính toán, cẩn thận tự hỏi xem nên làm cách nào chạy trốn là tốt nhất!

Lại qua một lúc lâu, xe ngựa chuyển động. Thường Hy đã sớm đói bụng tới mức da bụng đung da lưng, hai mắt bốc lên sao vàng rồi. Hơn nữa trên đường lại xóc nảy không chịu nổi, chỉ trong chốc lát nàng liền hôn mê bất tỉnh. Thường Hy cứ cho là mình bị đói đến hôn mê, thực ra là do phu xe đã lên vén màn thả vào mê hương vô sắc vô vị, lúc này nàng mới có kết cục như vậy.

Chuyện Thường Hy mất tích đưa đến sóng gió to lớn trong hậu cung, cùng lúc đó việc Thường Hy là thần nữ hộ quốc bất chợt trong một đêm mà truyền khắp cả Vân Đô. Thường Hy từ bên người Tiêu Vân Trác bị cướp đi, đây chính là ý trời cao không hy vọng Tiêu Vân Trác thừa kế ngôi vị Hoàng đế cho nên mới khiến thần nữ hộ quốc mất tích. Trong lúc nhất thời, đủ thể loại lời đồn kỳ quái xuất hiện khắp các hang cùng ngõ hẻm.

Trong Doanh Nguyệt điện đã sớm mất đi tiếng nói tiếng cười thường ngày. Không có Thường Hy, không khí nơi này bị đè nén muốn chết, thái tử cả ngày nghiêm mặt. Bảng hiệu người lạ chớ tới gần thiếu chút nữa thì gắn lên trán rồi!

“Thái tử điện hạ, đã có tin tức của xá muội chưa?” Ngu Thụy Lâm lo lắng hỏi. Trải qua mấy ngày nay bọn họ cũng là vận dụng tất cả mọi lực lượng truy tìm tung tích Thường Hy, chỉ tiếc là giống như đá rơi xuống biển, không hề có tăm hơi.

Tiêu Vân Trác ngẩng đầu nhìn Ngu Thụy Lâm, trong mắt hần lên một mối, vẫn như cũ kiên định nói: “Người chỉ cần để ý chuyện thi hội, việc này giao cho ta!”

“Nhưng...”

“Không có nhưng nhị gì hết, người chỉ có đề tên bảng vàng thì lúc trở lại Hy nhi mới có thể nâng thẳng sống lưng, các người mới có thể bảo vệ được nàng!” Tiêu Vân Trác nghiêm nghị nói. Hắn phát hiện ra đây chính là một âm mưu, Thường Hy mất tích chẳng qua chỉ là bước đầu tiên, kế tiếp chỉ sợ là thủ đoạn như sấm vang chớp giật đang chờ bọn họ.

Ngu Thụy Lâm hiển nhiên cũng có chút không phục. Sinh mạng của Thường Hy trong lòng bọn hắn quan trọng hơn.

Tiêu Vân Trác quay đầu nhìn thần sắc Ngu Thụy Lâm, than nhẹ một tiếng nói: “Người suy nghĩ một chút, thân phận thần nữ hộ quốc của Hy nhi cơ hồ cả thiên hạ đều biết, có thể khẳng định tính mạng của nàng không gặp nguy hiểm. Chỉ cần người bắt cóc nàng muốn đoạt thiên hạ thì đương nhiên phải đối xử tử tế với nàng. Mà điều ta muốn làm chính là nuôi binh dưỡng tướng, thời điểm đánh ra đòn quyết định cứu lấy Thường Hy nhất định phải thành công!” Nói tới chỗ này ánh mắt Tiêu Vân Trác khẽ thoáng qua chỗ xích đu trống không, thần sắc khẽ buồn bã nói: “Kẻ địch ra tay bắt Thường Hy là muốn chúng ta loạn trận cước. Chỉ cần chúng ta ổn định thì sẽ không cho bọn chúng cơ hội lợi dụng. Hy nhi nhất định sẽ tìm được. Nếu như đến lúc đó, ngay cả Hy còn chưa cứu được mà chúng ta đã bị tiêu diệt thì càng không có về sau rồi!”

Nghe được mấy lời này, Ngu Thụy Lâm sinh ra lòng áy náy, ánh mắt của hắn vẫn là thiếu kiên. Thái tử gia nói đúng lắm, sinh mệnh của Thường Hy khẳng định không đáng ngại, dù sao con bé cũng là thần nữ hộ quốc, người ta coi nó là trân bảo còn không kịp nữa, chỉ là không biết tung tích của nó trong lòng vẫn không yên ổn. Nhưng hắn vẫn cảm thấy lời nói của Tiêu Vân Trác rất đúng, vì vậy nói: “Thái tử gia yên tâm, ta sẽ hết sức cố gắng. Coi như vì muội tử cũng nhất định đề tên bảng vàng, làm một hậu thuẫn kiên cố cho nàng!”

“Tam công tử là đang đi theo Lệ tướng quân sao?” Tiêu Vân Trác nhẹ giọng hỏi. Trước đó vài ngày hắn đã an bài tam ca của Thường Hy, Ngu Thụy Minh đi đến biên quan Lư Giang thành tôi luyện, chỉ mong sao hắn có thể biểu hiện thật tốt trong quân đội.

“Đã đi. Lúc đi tam đệ còn chưa biết muội tử mất tích, ta sợ hắn gấp gáp, lo lắng nên chưa báo tin. Xem chừng hiện nay đã đến biên quan, ta muốn thương nghị cùng Thái tử gia xem có nên báo cho hắn một tiếng để hắn ở biên quan chú ý một chút?” Ngu Thụy Lâm nhìn Tiêu Vân Trác hỏi. Dù sao cũng là liên lạc với tướng lĩnh biên quan, chuyện lớn như vậy đương nhiên phải nói với Tiêu Vân Trác, tránh ang đến phiền toái đối với Tiêu Vân Trác và Lệ tướng quân.

“Ta đã sớm đưa tin, người yên tâm đi. Thành Lư Giang là biên quan duy nhất đi Minh Khải quốc, nếu như có người muốn đem Thường Hy qua đó nhất định phải đi qua. Ta đã sớm đưa tin cho Lệ Trung Dũng, tự hắn phải kiểm tra cẩn thận. Vì không để cho đệ đệ người phân tâm nên đã dặn không nói cho hắn, tránh cho hắn gặp phải thị phi ngoài ý muốn.” Tiêu Vân Trác đã sớm đem mọi chuyện an bài đến giọt nước cũng không lọt. Chỉ cần đợi một thời gian, vị trí của Thường Hy rất nhanh sẽ tìm được.

Tiêu Vân Trác sắp xếp mọi thứ chu đáo như thế, Ngu Thụy Lâm một chút khuyết điểm cũng không tìm ra, không nghĩ tới vị Thái tử gia này thật đúng là đem muội tử nhà mình đặt trong tim, trong lòng thầm than một tiếng, nói: “Gần đây gia phụ gặp rất nhiều áp lực. Trường Tín vương và Hải Hà vương đã chính thức gặp gia phụ nói muốn nạp Thường Hy làm trắc phi, áp lực gây vô cùng lớn. Ngu gia gần đây chịu không ít khó khăn.”

Tiêu Vân Trác chợt ngẩng đầu nhìn Ngu Thụy Lâm, hai quả đấm nắm lại hết sức chặt, hừ lạnh nói: “Người còn chưa tìm được đã vội vã làm loại chuyện này, hay cho bọn họ!”

“Thái tử gia xem chuyện này nên làm sao bây giờ? Ngu Thụy Lâm cũng là không có cách nào. Chuyện như vậy bình dân như họ đúng là không có cách giải quyết, quyền thế có thể không nhìn được, không sờ được nhưng nhất định sẽ lấy được mạng của người. Điều này càng khiến Ngu Thụy Lâm quyết tâm đi vào sĩ đồ, chỉ như vậy mới có thể khiến Ngu gia, khiến muội tử trở lên một mảnh trời.

“Làm sao?” Tiêu Vân Trác cười lạnh một tiếng, đứng dậy chậm rãi nói: “Nếu bọn họ đã không kịp đợi như vậy thì có chuyện ta muốn người làm. Xong xuôi chuyện này, phiền nào tự nhiên sẽ biến mất, thừa dịp cháy nhà hôi cửa, cũng không phải ta không có bản sự này!”

283. Chương 287

Tiêu Vân Trác ở bên tai Ngu Thụy Lâm thấp giọng nói mấy lời. Ngu Thụy Lâm đầu tiên là kinh ngạc, sau đó gật gật đầu tán thành, cuối cùng nói: “Thái tử cứ yên tâm, thảo dân biết rõ phải làm thế nào!”

Sau khi Ngu Thụy Lâm đi, Tiêu Vân Trác cũng không còn tâm trí đâu mà suy nghĩ công chuyện, nhìn xích đu trống không kia không ngừng ngẩn người. Hy nhi, nàng bây giờ có tốt không? Bất kể tình huống gì, nàng đều phải bảo vệ bản thân thật tốt. Tin tưởng ta, ta nhất định sẽ tìm được nàng!

Thường Hy giờ phút này đang nhàm chán đến thối người. Nàng bị nhốt trong gian phòng này có đến năm, sáu ngày rồi. Một ngày ba bữa có người đưa cơm, mặc dù không có trói nàng thế nhưng cứ đi đi lại lại trong căn phòng nhỏ hẹp này đúng là buồn muốn chết. Cửa sổ cũng đóng đinh, không còn đường chạy trốn, trừ phi là thần tiên biến thân may ra mới thoát khỏi kiếp này!

Thường Hy cho đến bây giờ cũng không nhìn thấy người trói mình, càng không nhìn thấy người muốn nhận nàng, bị vây ở trong căn phòng này ròng rã mấy ngày trời.

Đem cửa sổ chọc một lỗ thủng nho nhỏ, mỗi ngày Thường Hy đều từ lỗ thủng này mà quan sát hoạt động bên ngoài viện tử. Trải qua mấy ngày kiên trì quan sát, Thường Hy phát hiện ra người trong viện này cũng có hạn, chính là một nữ đầu bếp, hai tỷ nữ, còn có bốn, năm tên thủ vệ, còn lại không thấy ai khác. Thường Hy không nhìn thấy Ngọc Linh cùng Thái Thanh ngày đó nói chuyện, nơi này tất cả đều là xa lạ, gương mặt không một chút biểu tình. Bất kể nàng có nói gì bọn họ cũng không phản ứng, thật là làm cho người ta buồn bực càng thêm buồn bực.

Khóa cửa lại vang lên, Thường Hy lập tức nhanh nhẹn rời khỏi cửa sổ, đến bên kia ngồi xuống, cầm trong tay quyển sách mà mấy ngày trước nàng sống chết đòi thị nữ mang đến, chuyên tâm nhìn, tựa hồ vô tâm với chuyện bên ngoài đang xảy ra.

Một phụ nữ trung niên hơi mập đi vào, bưng trong tay là khay gỗ sơn đen khắc hoa, bên trên là hai món canh cộng thêm một chén cơm, đây chính là cơm trưa của Thường Hy rồi. Thị nữ kia sau khi đi vào liền quan sát Thường Hy một cái, chỉ thấy nàng đang tập trung tinh thần đọc sách, trong lòng âm thầm lấy làm kỳ lạ. Cô gái này thật không tầm thường, đã rơi vào trong hoàn cảnh như thế này còn có thể trấn định như vậy! Bọn họ đặt thức ăn ở trên bàn xong liền yên lặng ra ngoài!

Nghe được thanh âm khóa cửa truyền đến, lúc này Thường Hy mới chậm rãi buông cuốn sách trong tay xuống, đứng dậy nhẹ nhàng đến trước bàn ngồi, cầm lên đĩa gà bắt đầu dùng bữa. Mỗi ngày thức ăn đều rất ngon miệng, chén đĩa, thìa dĩa nhìn qua rất tinh xảo. Hôm nay đưa tới là đĩa làm bằng ngà voi trắng, nhà bình thường làm gì có được những đồ vật này!

Ngay cả trong lòng có nghi ngờ nhưng trên mặt Thường Hy vẫn không lộ ra nửa điểm bởi vì nàng biết kẻ địch càng không hiểu rõ nàng, nàng càng nắm chắc phần sống sót. Cho nên nàng vẫn như cũ bình thản, ung dung, ưu nhã từng ngậm từng ngậm dùng cơm.

Thần thái không chút hoang mang của Thường Hy khiến thị nữ nhân ở một gian phòng ốc khác đang quan sát nàng có chút cau mày. Tuổi nhỏ mà có thể trấn định như vậy khó trách nhi tử nhà mình yêu thích, xem

ra phải cùng nàng nói chuyện một phen rồi.

Chỉ cần nàng thức thời, mình sẽ tuyệt không làm khó nàng. Nếu như không chịu, mình cũng đành hạ thủ không lưu tình!

Chân mệnh thiên nữ còn sống thì khiến mọi người truy đuổi, chết đi lại tốt, xong hết mọi chuyện.

284. Chương 288

Thường Hy buông bát đĩa trong tay. Mỗi bữa cơm nàng sẽ tận lực ăn no, không để ỉnh đói bụng, phải giữ vững thể lực để chỉ cần có cơ hội là chạy trốn. Cơ hội này cũng không phải là nàng muốn đến thì nó đến, tùy thời có thể xảy ra, cho nên nàng mỗi thời mỗi khắc phải chuẩn bị.

Mỗi lần Thường Hy buông chén đĩa xuống không bao lâu thì hai thị nữ kia lại đi vào dọn dẹp. Vừa mới bắt đầu Thường Hy không có gì hoài nghi, nhưng sau lại cảm thấy có cái gì đó không đúng. Mỗi lần dùng cơm có thể dài có thể ngắn, nhưng thị nữ lại cứ sau khi nàng dùng xong không bao lâu liền đi vào, đủ để thấy bọn họ đều biết nhất cử nhất động của nàng. Ở trong phòng này nàng không xác định được từ nơi nào bọn họ giám thị mình nhưng là nàng biết nhất định có cơ quan nào đó giúp bọn họ quan sát cử động của nàng.

Nghĩ tới đây, Thường Hy trong lòng vừa giận vừa sợ, nhưng là không thể phủ nhận đây cũng là một cơ hội tốt. Nếu như có thể từ trong phòng quan sát hành tung của nàng, cái này nói rõ có một gian phòng khác thông với nơi này, chẳng qua là nàng còn chưa tìm được. Nếu có thể tìm được, ngược lại sẽ có hy vọng chạy trốn rồi.

Nghĩ tới đây, Thường Hy nhìn thị nữ mặt không đổi sắc đang đi vào dọn dẹp kia, trong lòng lặng lẽ tính toán bước tiếp theo nên hành động ra sao. Đang suy nghĩ thì thị nữ kia đã đem chén bát dọn vào hộp đựng thức ăn, nhìn Thường Hy nói: “Phu nhân bọn ta muốn gặp người, một lát nữa sẽ đến đây.” Nói xong cũng không biểu cảm gì liền rời đi.

Thường Hy sửng sốt, chau mày, phu nhân? Linh quang trong đầu lóe lên, chẳng nhẽ là vị phu nhân trong miệng Linh Ngọc và Thái Thanh kia? Nhưng không phải, rõ ràng Thái Thanh đã nói vị phu nhân không còn sống, thế thì phu nhân này là ai? Cùng với người trối nàng có quan hệ gì? Càng nghĩ càng phiền não, thật là vấn đề này giải quyết chưa xong vấn đề khác lại tới. Nàng quyết định không thêm nghĩ nữa, đi bước nào tính bước đấy.

Lấy một ly trà ra, rót nước từ từ uống, Thường Hy tĩnh lặng chờ vị phu nhân kia đến, lỡ tai lúc này lại cực kỳ nhạy cảm. Nếu như vị phu nhân kia muốn đích thân ra mặt gặp nàng, này nhất định là đang ở phòng cách vách quan sát nàng, nếu muốn đi ra sẽ có động tĩnh. Vì vậy Thường Hy chăm chú lắng tay nghe động tĩnh xung quanh, thế mới xác định được trong tường có lối đi bí mật.

Tiểu viện tử này vốn an tĩnh, có một chút âm thanh vang lên liền nghe được, hơn nữa Thường Hy cố ý lắng nghe, quả nhiên phát hiện ra tường phía đông có thanh âm mở cửa, rồi có tiếng bước chân vang lên. Thanh âm này rất nhỏ, nếu như không để tâm nghe căn bản không nghe được. Như vậy có thể thấy được đối phương cũng là người cẩn thận, sợ nàng ở chi tiết nhỏ này phát hiện được cái gì. Nhưng đối phương cũng không thể triệt tiêu hoàn toàn thanh âm, chỉ sợ bọn họ cho là nàng không có tí mẫn như vậy mà tìm kiếm đường ra.

Thường Hy có thể khẳng định từ sau khi mình bị nhốt vào không khóc không nháo đã khiến cho đối phương từ từ buông lỏng cảnh giác. Một phen khổ cực của nàng không có uống phí rồi! Tường phía đông, có lẽ tối nay cần kiểm tra cẩn thận một chút.

Cửa phòng bị mở ra, Thường Hy ngẩng đầu lên nhìn về phía người tới, trong lúc nhất thời một câu cũng không nói lên lời... Nàng... Nàng ta là người nào?

285. Chương 289

Thường Hy nhìn nữ nhân trước mắt mà trong lòng chấn động, luôn có một loại cảm giác quen thuộc xông lên đầu. Tỉ mỉ nhìn kỹ lại lần nữa thì nữ nhân này vô cùng lạ mặt, vậy thì cảm giác quen thuộc kia từ đâu tới?

Nữ nhân này mặc áo bằng sợi tơ vàng, tay áo thêu hoa mẫu đơn, váy mỏng in họa tiết hồ điệp chìm. Tóc vấn thành búi cao cài trâm hoa lệ, đuôi trâm rủ xuống mấy dải minh châu lấp lánh, thật là một thân quý khí, cao ngạo khiến người ta không dám nhìn gần. Nữ nhân này quả thật xinh đẹp, mặc dù đã trở thành phụ nhân (phụ nữ có chồng) nhưng phần phượng hoa kia thì không chút nào phai nhạt hết!

Thường Hy mặc dù trong lòng âm thầm thương thức nhưng trên mặt vẫn bất động thanh sắc, ngay cả thân thể cũng không có đứng lên, chẳng qua chỉ lướt mắt một cái rồi lại dời đi.

Nữ nhân tiến vào thấy được Thường Hy trầm ổn càng tỏ ra hài lòng nhưng trên mặt vẫn là biểu tình nhàn nhạt như cũ. Thường Hy mặc dù không có chào hỏi nhưng nàng ta vẫn tự nhiên thanh thần ở phía đối diện của Thường Hy ngồi vào chỗ của mình, lúc này mới khẽ hé đôi môi đỏ mọng, chậm rãi nói: “Cô chính là thần nữ hộ quốc?”

Thường Hy giật mình trong lòng một cái, không nghĩ tới câu đầu tiên đối phương hỏi lại là như vậy, vòng vo mấy lần, cuối cùng mắt cũng không thèm giơ lên nói: “Ta lại nguyện ý mình là thần nữ hộ quốc?”

Có ý tứ. Nàng kia sau khi nghe được Thường Hy nói thì khẽ mỉm cười, lại nói: “Gọi ta là Nguyệt phu nhân đi. Ta gọi cô là Thường Hy, được không?”

Thái độ của Nguyệt phu nhân rất ôn hòa, giống như Thường Hy chính là khách quý được mời đến chứ không phải bị bắt cóc. Thường Hy vẫn như cũ thản nhiên nói: “Tên chỉ là một cách gọi, tùy tiện.”

“Cần rồi! Lại dám nói lời như vậy cùng phu nhân?” Một tỳ nữ đứng sau lưng Nguyệt phu nhân quát lên, hiển nhiên vô cùng tức giận.

Thường Hy lúc này mới nhìn về phía tỳ nữ kia châm chọc nói: “Người muốn ta có thái độ gì? Các người bắt cóc ta, giam lỏng ta, còn muốn ta cảm tạ ân đức sao? Thật nực cười!”

Tỳ nữ kia nhất thời bị chặn không nói lên lời. Ngược lại Nguyệt phu nhân cười khẽ một tiếng, nhìn Thường Hy nói: “Khá miệng lắm, ta nhìn liền thấy thích!”

“Không dám được Nguyệt phu nhân ưu ái. Phu nhân nói thẳng ra mục đích bắt cóc ta đi, các người muốn đạt được cái gì ở ta? Chỉ cần ta có thể cho ta sẽ dốc túi cho, điều kiện là để ta được tự do, như thế nào?” Thường Hy cảm giác nói ra điều kiện như thế sẽ khiến đối phương nghĩ mình có thành ý, cứ như vậy đề phòng đối với mình cũng ít đi.

Một đôi mắt hẹp dài của Nguyệt phu nhân liếc Thường Hy một cái, qua một hồi lâu mới nhẹ nhàng nói: “Tự do thì có thể, chỉ sợ người bây giờ lại không muốn. Điều ta muốn rất đơn giản, đối với người khác có lẽ là khó khăn nhưng đối với thần nữ hộ quốc lại vô cùng dễ dàng, người hiểu được chứ?”

Thường Hy bị sợ giật mình, thần sắc mặt ngoài tuy vẫn bất động như núi nhưng trong lòng đã hung hăng run rẩy, gắt gao nhìn chằm chằm Nguyệt phu nhân. Thế nào cũng không nghĩ tới một nữ nhân bé nguyệt tu hoa, mềm mại khiêu nhã lại muốn xưng bá thiên hạ? Thần nữ hộ quốc có chỗ nào lợi hại, còn không phải là giúp kẻ khác giành được thiên hạ hay sao?

“Ta đã nói rồi, ta không phải thần nữ hộ quốc. Phu nhân sợ rằng tìm lầm người rồi!” Thường Hy cố hết sức để bình trấn định, đôi mắt đẹp chuyển một cái, nói: “Nếu bà muốn thấy thần nữ hộ quốc, ta có thể giúp một tay, lấy cái này làm điều kiện trao đổi tự do cho ta, thế nào?” Việc binh không thể không đối trá, hôm nay không thể làm gì khác hơn là lừa gạt một phen rồi.

286. Chương 290

Nguyệt phu nhân hiển nhiên là thần sắc vừa động, nhìn Thường Hy, mày liễu nhíu lại, cười lạnh nói: “Ngu ngốc nghĩ coi ta như tiểu hài tử ba tuổi mà dụ dỗ sao? Nếu không nắm chắc ta như thế nào lại làm tới?”

“Ha ha ha...” Thường Hy không để ý hình tượng cười lớn một tiếng, cố làm ra vẻ khinh bỉ nói: “Chỉ là một chiêu lừa mắt người, không nghĩ thiên hạ lại nhiều kẻ ngu như vậy! Thua thiệt bà có thể tin lời Mạnh Điệp Vũ, thật là gỗ mục không thể khắc!”

Thần sắc Nguyệt phu nhân chợt biến, hiển nhiên không nghĩ tới Thường Hy lại biết được bà là từ tay Mạnh Điệp Vũ bắt nạt đến, vì vậy nhìn Thường Hy càng tỏ ra cẩn thận, cân nhắc một hồi lâu mới nói: “Người cư nhiên lại biết Mạnh Điệp Vũ ra tay, ta thật đúng là đã coi thường người rồi. Người nói không phải là thần nữ hộ quốc nhưng tại sao lại biết những thứ này? Không phải rất mâu thuẫn sao?”

“Ta mặc dù không biết phu nhân là ai, nhưng ta biết được rằng trên thế gian này nơi nào có nữ nhân thì sẽ có cuộc chiến tranh giành tình nhân, có ghen tỵ, hãm hại. Biểu tiểu thư tâm tâm niệm niệm muốn gả cho Thái tử gia, cố tình Thái tử gia lại đối với ta ân sủng có thừa, phu nhân nghe đến đó thì hiểu rồi chứ? Nếu ta là thần nữ hộ quốc, Thái tử gia thế nào lại để cho ta tiếp tục làm thượng nghi? Chuyện đơn giản như vậy phu nhân cũng không nghĩ đến sao? Thật đúng là tùy tiện, phu nhân quá muốn có được thần nữ hộ quốc mà hành động như vậy là không phải rồi!” Âm điệu của Thường Hy không nhanh không chậm, giống như đang nói đến một chuyện lông gà vỏ tỏi. Bởi vì nàng biết, chỉ cần nàng nói hơi có chút không đúng, bại lộ bí mật, Nguyệt phu nhân này sẽ phản kích mà đến, cho nên nàng nhất định phải từng bước vững vàng mới có thể tìm được đường sống trong chỗ chết!

Nguyệt phu nhân cẩn thận dò xét thần sắc Thường Hy, chỉ thấy nàng bình tĩnh không nóng vội giống như đang nói về chuyện của người khác chứ không phải chuyện của mình. Nhưng khi đó Mạnh Điệp Vũ thề thốt son sắt, không giống như đang nói láo, huống chi nàng ta cũng không có lá gan dám lừa mình. Nghĩ tới đây liền ngẩng đầu nhìn Thường Hy, cố làm ra vẻ lơ đãng nói: “Người cho rằng dùng kế kim thiền thoát xác là ta sẽ bị lừa sao?”

Thường Hy đã sớm ngờ tới chỉ mấy câu như vậy sẽ không lừa được người, vì vậy nghĩ rồi nói ra: “Thần nữ hộ quốc là danh hiệu mang theo bao nhiêu vinh dự, nếu ta thật là người đó việc gì phải tự uất ức mình? Huống chi năm đó thủy tổ Hoàng hậu chính là kỳ tài ngút trời, văn thao võ lược không gì không giỏi mới có thể giúp thủy tổ Hoàng đế bình thiên hạ. Ta chỉ là một nữ tử nhà thương nhân biết được vài con chữ lại dám tự nhận mình là thần nữ hộ quốc?”

“Thạch trận ở núi hoang là người phá?” Nguyệt phu nhân có chút không xác định, lúc này mới mở miệng dò xét.

“Thạch trận ở núi hoang nơi nào là do ta phá? Chính là do Thái tử tự mình ra tay, Thái tử điện hạ chỉ sợ người ngoài quá chú ý hẳn cho nên mới nói là do một kẻ nô tỳ như ta phá giải. Làm nô tỳ điểm này cần dùng vẫn phải có.” Thường Hy than nhẹ một tiếng, trên mặt mang theo phiền muộn, tựa hồ như vô tâm nói: “Nếu như ta có thể tự mình phá được thạch trận chỉ sợ Thái tử gia đã sớm đem ta nhét vào Đông cung rồi, như thế nào lại giống như hiện tại không có danh phận gì...”

Nguyệt phu nhân biến sắc, kiều dung hiện lên một tầng tức giận, nhìn Thường Hy nói: “Người ngoan ngoan ở nơi này, không nên vọng tưởng chạy trốn. Ngày mai chúng ta xuất hành, đến Minh Khải quốc rồi cũng không cần lên lút như thế này nữa!”

Thường Hy nhìn thân ảnh đang rời đi của Nguyệt phu nhân, lại nhìn cửa phòng nhanh chóng bị khóa lại, ngày mai đã phải đi? Xuất quan, nói vậy hiện tại bọn họ đã đến biên quan Đỉnh Nguyệt quốc rồi à? Nếu như xuất quan muốn trở về lại càng khó khăn. Đến Minh Khải quốc, hai mắt như mù, đừng bảo là chạy trốn, chỉ cần riêng chuyện tìm đường đã khiến nàng đau đầu. Nghĩ tới đây liền phải cấp tốc tìm cách trốn thoát, không thể để bọn họ mang ra khỏi biên quan được.

Chuyên Tôn Nhạc Đan nhìn viện tử không tâm thường trước mặt, vẻ mặt uất ức, đưa tay lên mấy lần định gõ nhưng cuối cùng lại đặt xuống. Dịch Dương đứng ở phía sau hẳn không nhận được hỏi: “Thiếu chủ, nếu không thuộc hạ đi gõ cửa?”

Chuyên Tôn Nhạc Đan nhìn Dịch Dương lắc lắc đầu nói: “Thôi, chúng ta đi!”

Nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan xoay người muốn đi, Dịch Dương có chút nóng nảy, vội vàng cản lại hẳn, nói: “Thiếu chủ, phu nhân đang ở bên trong, chẳng lẽ ngài không muốn gặp mặt một lần sao? Mẹ con ngài cũng

đã có mười một năm không gặp, phu nhân không biết có bao nhiêu mong muốn nhìn thấy ngài!”

Bước chân Chuyên Tôn Nhạc Đan dừng lại, mang trên mặt tức giận nhưng là ngay sau đó điều tiết giọng điệu nói: “Dịch Dương, tại sao bà ấy không nói cho ta một tiếng liền rồi đi? Điều này làm cho ta hồi cung như thế nào? Để cho ta xử lý như thế nào?”

“Thiếu chủ, nếu không phải ở trong cung không chịu được phu nhân như thế nào phải rồi?” Dịch Dương cũng chỉ có thể khuyên lớn như vậy, thật ra thì hắn cũng không biết lý do là gì. Từ lần trước sau khi Thường Hy mất tích, thiếu chủ như thay đổi thành một người khác, trở nên âm tình bất định, chẳng qua là không biết phu nhân đã nhận được Thường Hy tới tay chưa? Cho nên hắn mới nóng lòng đi vào, nhưng phu nhân đã dặn không cho phép nói chuyện này với thiếu chủ, vì vậy dọc đường đi hắn đành nhìn thiếu chủ trăm mối lo không thể giải, hắn lại không thể phun ra ngoài dù chỉ một chút. Thật là phiền muộn muốn chết!

“Người sai rồi, ngay cả khi trong cung không thể ở được thì đó cũng là nhà, mặc dù không ấm áp nhưng vẫn là nhà của chúng ta. Có tranh đấu thế nào đi chẳng nữa cũng không thể cứ trốn đi như thế được, điều đó khiến lập trường của chúng ta lại càng trở nên khó khăn.” Chuyên Tôn Nhạc Đan không phải lãnh huyết mà hắn biết một nữ nhân không thể sinh hoạt ở ngoài một mình, đây đối với danh dự của nữ nhân đó tất cả đều là vết nhơ.

Đang lúc này thì cửa lớn sơn đen bất chợt mở ra. Nghe được tiếng vang Chuyên Tôn Nhạc Đan liền quay đầu nhìn lại, ngay lập tức thấy được ở trước cửa là một thân ảnh vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, trong lúc bất chợt hốc mắt dâng lên một tầng hơi nước, bước chân không nghe theo sai sử mà tiến lên phía trước.

Nguyệt phu nhân nhìn con trai đã mười một năm không gặp, tâm tình kích động khó có thể ức chế, vội vàng chạy xuống ôm cổ con trai của mình, nghẹn ngào nói: “Con của ta... Con rốt cuộc đã trở lại... Rốt cuộc đã trở lại...”

“Mẫu phi...” Chuyên Tôn Nhạc Đan khóc không thành tiếng nhìn mẫu phi của mình, mặc dù dung nhan chưa thay đổi nhưng là khóe mắt đã mang theo nếp nhăn: “Mẹ... Có tốt không?”

“Tốt, mẫu phi tất cả đều tốt. Chỉ cần con tốt thì tất cả đều tốt. Mau vào, chỗ này nhiều người không tiện nói chuyện!” Nguyệt phu nhân vừa nói vừa kéo tay Chuyên Tôn Nhạc Đan đi vào viện, chỉ trong chớp lát trước cửa tiểu viện liền không còn một thân ảnh nào cả, cửa lớn cũng đóng thật chặt lại. Nhưng ở trong một khúc quanh gần đây có một vạt áo màu đen nhanh chóng biến mất không thấy tăm hơi...

287. Chương 291

Sau khi Lê Trung Dũng nghe thuộc hạ vào bẩm báo thì chân mày nhíu lại thành một đoàn, phất tay một cái để cho hắn lui ra, cầm lên phong thư được gửi từ Vân Đô đến. Thư này đến được đây ít nhất cũng phải mất năm, sáu ngày, hắn nên làm cái gì bây giờ?

Lê Trung Dũng còn nhớ rõ Thường Hy, không nghĩ tới nàng lại mất tích, càng không nghĩ tới Thái tử gia lại muốn hắn theo dõi nhất cử nhất động của Minh vương. Bất ngờ là Minh vương đến biên quan lại không trực tiếp ra khỏi cửa thành mà cùng một phụ nhân gặp mặt, còn vào nhà của bà ta. Những chuyện này khắp nơi đều trùng trùng nghi vấn. Thái tử điện hạ coi trọng Ngu thượng nghi như vậy, hắn không thể làm việc qua loa được. Hơn nữa tam ca của Ngu thượng nghi cũng là thủ hạ dưới trướng của hắn. Thái tử gia rõ ràng có ý cất nhắc Ngu gia, hắn tất nhiên phải hiểu ý mà làm theo, nhưng là phải làm sao bây giờ?

Bên kia Thường Hy không hề biết Chuyên Tôn Nhạc Đan đã vào tiểu viện này, càng không biết phụ nhân mới vừa rồi nói chuyện cùng nàng chính là mẫu phi của hắn. Nàng vẫn còn đang cố gắng tìm kiếm lối ra. Dừng qua cơm tối, Thường Hy vẫn theo lệ cũ tắt đèn đi ngủ. Nhưng là hôm nay trong sân có chút náo nhiệt, những người làm cũng bận rộn hẳn lên, từng người một tới tới lui lui, hiển nhiên là trong viện này có khách đến. Như thế lại tốt, nhiều người càng loạn, nàng lại dễ dàng chạy trốn.

Xuống giường, lặng lẽ đi tới mặt tường phía đông, dùng sức lực lợi mỗi một địa phương, hy vọng có thể tìm được cơ quan gì đó. Nếu như đối phương có thể quan sát được nàng trong gian phòng này như vậy thì chắc hẳn bên nàng cũng có thể nhìn sang bên kia. Lúc bình thường, bên này tắt đèn, cả tiểu viện chìm trong

tĩnh lặng, cái gì cũng không phát hiện được. Nhưng là hôm nay Thường Hy phát hiện phòng cách vách có thanh âm, mặc dù không lớn nên cái gì cũng không nghe được rõ ràng, nhưng là có người sẽ phải thấp đèn, thấp đèn sẽ có ánh sáng. Bên này tối bên kia sáng, Thường Hy sẽ rất dễ phát hiện được cửa bí mật.

Thường Hy cẩn thận quan sát lần nữa, lấy tay rà soát khắp nơi nhưng lại thất vọng trần trụi vì cái gì cũng không có phát hiện. Đừng bảo là một tia ánh sáng, cái gì cũng không có, chỉ là một khoảng không gian đen kịt. Chẳng lẽ nàng tính nhầm rồi sao? Thường Hy ngồi bệt xuống đất, chỉ cảm thấy như có trăm ngàn con kiến đang cắn rứt trong lòng, nếu như ra khỏi biên quan rồi muốn trở về nước chỉ sợ không dễ dàng. Nhưng cứ như vậy buông tha cũng không phải là nguyên tắc của nàng, thân thể dựa vào vách tường, đôi tay chậm rãi buông xuống hai bên, lặng lẽ mất hồn.

Trong lúc bất chợt móng tay Thường Hy bỗng nhiên đụng phải thứ gì đó. Thường Hy giật mình trong lòng, sự phụ nàng có nói qua, cơ quan mật đạo chính là nằm ở chỗ người ta không ngờ nhất mới có hiệu quả. Trái tim nàng sáng lên, ngón tay liền lần theo vách tường lục lọi, dùng sức cạy a cạy, quả nhiên có chút ít bùn đất rơi xuống. Thường Hy không hề ngưng nghỉ, tiếp tục lần mò theo dấu vết này, rút ra ngân châm trên đầu mình dùng sức vạch vào khe hẹp trát bùn đất nàng vừa mới phát hiện ra.

Này vạch một đường, Thường Hy có thể mừng tượng ra đó là một cánh cửa bốn thước chiều cao, ba thước chiều rộng. Thường Hy ngồi xuống lấy hơi, che giấu kinh hoảng trong lòng mình, lại nghiêng tai lắng nghe giọng nói phòng bên cạnh từ từ yếu dần cho đến khi không còn hơi thở, lúc này mới đứng dậy mượn ánh trăng yếu ớt mà cố gắng mở cánh cửa. Nhưng bất kể nàng dùng cách nào cánh cửa kia vẫn không nhúc nhích, nói vậy nhất định là bên kia đã dùng cái gì ngăn lại, nếu không cũng sẽ không bất động như thế này.

Thật là trời muốn diệt nàng nha! Thường Hy ô hô một tiếng, chẳng nhẽ thực sự phải đi theo bọn họ xuất quan sao? Còn chưa kịp suy nghĩ tiếp, lúc này đột nhiên nghe được tiếng mở cửa. Thường Hy mềm nhũn cả người, nếu như để bọn họ phát hiện ra nàng liền xong đời. Dưới tình thế cấp bách Thường Hy cũng không kịp nghĩ cái gì, lập tức chui vào kệ sách bên cạnh có một tấm rèm xanh che phủ bên ngoài, trong lòng âm thầm cầu nguyện lão thiên gia ngàn vạn lần không nên để người khác phát hiện ra nàng!

Ngay sau đó cửa được mở ra, Thường Hy cảm giác chung quanh sáng lên, có lẽ châm đèn lên rồi, nàng càng không dám động đậy. Đột nhiên truyền tới một tiếng thét kinh hãi: “Người đâu rồi? Tại sao lại không thấy nữa vậy hả?”

“Linh Ngọc tỷ, tỷ xem phía bên kia!”

Thường Hy giật mình, Linh Ngọc? Nàng làm sao lại tới nơi này? Vậy người kia nhất định là Thái Thanh rồi.

“Nàng cứ nhiên phát hiện ra cửa ngầm, không tốt! Thái Thanh, người mau đi gọi phu nhân cùng tiểu thư, ta ở chỗ này coi chừng!” Linh Ngọc vội vàng nói, Thái Thanh cũng ứng tiếng rồi đi.

Thường Hy chỉ cảm thấy mồ hôi đầm đìa, thậm chí nói nguy hiểm thật, người khác cho là nàng đã chạy trốn sao? Nhưng chẳng lẽ bọn họ không biết cơ quan này vẫn còn đang khóa sao? Đây là có chuyện gì? Thường Hy trong lúc nhất thời cũng đoán không được đã có chuyện gì xảy ra.

Không quá nửa thời gian uống cạn chung trà, Thường Hy nghe được rất nhiều tiếng bước chân rầm rập truyền đến, trong lòng liền vô cùng khẩn trương. Năm đó thân bị vùi trong thạch trận ở núi hoang còn không có khẩn trương như vậy, huống chi bọn họ còn nói có cả vị tiểu thư kia cũng tới, chẳng nhẽ không khẩn trương sao?

“Người đâu?” Thanh âm Nguyệt phu nhân mang theo thịnh nộ truyền tới.

“Hồi bẩm phu nhân, cửa phòng vẫn khóa chặt, cửa sổ cũng không có dấu vết bị cạy phá, chỉ có chỗ tường này là có vết tích. Người xem cửa ngầm đã lộ ra, nô tỳ nghĩ có phải đã chạy qua cửa ngầm này hay không?” Thanh âm Linh Ngọc lần nữa truyền đến.

“Đi xem một chút, cửa ngầm khóa bên kia rồi, nàng mở không được. Chẳng nhẽ một người còn sống lại có thể chui xuống đất?” Nguyệt phu nhân tức giận nói. Thật vất vả mới tóm được người, nếu như để chạy mất thất đúng là tức chết bả!

“Phu nhân, ngài không cần phải gấp, nói không chừng nàng còn chưa có chạy ra ngoài. Cửa sổ khóa, cửa ngoài đóng, cửa ngầm cũng khóa, ta không tin một người còn sống có thể đột thổ. Hãy để cho bọn nha đầu trong phòng cẩn thận tìm một chút!” Thanh âm này rất xa lạ, mềm mềm, nhược nhược, nhất định là vị tiểu thư trong miệng bọn họ, nhưng tại sao nàng lại gọi Nguyệt phu nhân là phu nhân đây? Chẳng lẽ không phải là con gái sao? Ngày đó nghe giọng điệu của Linh Ngọc và Thái Thanh, hai người này có quan hệ là mẹ con cơ mà? Thật là khiến người ta nghĩ không ra!

Thanh âm của nàng vừa dứt liền có mấy người đi lại tìm kiếm. Thường Hy nghe âm thanh đi đi lại lại trong phòng càng phát ra khẩn trương, lòng bàn tay cũng rịn ra một tầng mồ hôi mỏng. Đang lúc này, bỗng dưng có cảm giác có tiếng bước chân hơi nhỏ tiến về phía này, hiển nhiên là hoài nghi đằng sau rèm che có giấu người. Thường Hy thầm nói xong rồi, xong rồi, lần này làm sao có thể trốn? Nàng đánh lại làm sao nhiều người như vậy?

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, ngay sau đó dừng lại trước màn che, một bàn tay trắng nõn như ngọc lần lần theo tấm màn. Chỉ cần nàng dùng sức vén lên là Thường Hy sẽ bị phát hiện. Thường Hy chỉ cảm thấy tim cũng ngừng đập, theo bản năng hai mắt liền nhắm nghiền lại...

288. Chương 292

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này bỗng dưng có một tiếng hét thất thanh truyền đến: “Phu nhân, không xong, không xong, cửa ngầm kia đã bị mở ra...”

Thường Hy chợt mở mắt, kinh ngạc không thôi. Trong nháy mắt bàn tay thon dài trắng nõn kia rút về, ngay sau đó là tiếng bước chân mọi người vội vã rời đi. Thường Hy lúc này mới thở phào một tiếng, cả người mềm nhũn thiếu chút nữa thì ngổ bệt trên mặt đất. Gian phòng này cũng không thể nán lại, ai biết những người kia lúc nào thì trở về lần nữa? Thật may là trong phòng vẫn không có ánh đèn, những người kia mang theo đèn lồng đến lại dẫn trở về, xung quanh một mảnh hắc ám. Thường Hy lặng lẽ đi ra, đến cửa ra vào liền đứng lại quan sát một lần, vừa nhìn, chỉ thấy trong sân vắng lạnh một bóng người cũng không có, nhưng là trong phòng cách vách có thanh âm truyền tới.

Thường Hy đã sớm quan sát tốt lắm. Trong cái sân này có một nhà kho nhỏ dùng để đồ vật linh tinh, nhà bếp ở phía nam. Lúc này không có ai dùng phòng bếp, nhà kho nhỏ kia hiển nhiên cũng không có người qua lại. Trốn vào đó vừa vặn, chỉ cần bọn họ ra ngoài tìm là nàng có thể thuận lợi mà trốn ra.

Nghĩ tới đây, Thường Hy hơi khom lưng xuống mượn hoa và cây cảnh xung quanh che giấu thân ảnh của mình chạy vào nhà kho nhỏ, trong lòng tim đập bùm bùm không ngừng.

Vừa lúc đó Thường Hy thấy được ở cửa nhà kho có bóng người thoáng qua, trong lòng thoáng một tia nghi ngờ, đã trễ thế này ai còn ở bên ngoài? Ý niệm này còn chưa dứt, chỉ nghe bên cạnh nàng vang lên thanh âm lạ khiến Thường Hy thiếu chút nữa thét chói tai ra tiếng. Nàng xoay người lại nhìn, mém lại hôn mê bất tỉnh!

“A a a... Cháy rồi a!!! Cháy rồi a!!!!...” Thường Hy sợ đến nỗi hét vang lên, mắt nhắm chạy ra ngoài, không chạy sẽ bị chết cháy a!

Thường Hy chợt phục hồi lại tinh thần, nhắc chân hướng cổng viện mà chạy. Đây là tự tạo nghiệt không thể sống, kêu la cái gì nha? Thời điểm Thường Hy chạy ra ngoài, nhà kho kia đã cháy bùng bùng, lửa mạnh thuận thế cháy tới phòng bếp. Nhất thời khói đen giăng đầy, tiếng ho khan không ngừng. Trong viện cũng loạn thành một mảnh, người cứu hỏa chạy như vỡ đê qua qua lại lại. Thường Hy mất mạng chạy ra ngoài, cũng không biết người nào hô một tiếng: “Nàng ở cửa lớn, mau đuổi theo!”

Thường Hy hoảng hốt thiếu chút nữa té ngã trên mặt đất. Nàng không có võ công, nếu như để những người này bắt được thì coi như xong đời. Đang suy nghĩ thì bỗng dưng có một sợi roi dài xé gió mà đến, quán ngang hông nàng, dùng sức kéo, Thường Hy liền bị lùi lại về phía sau. Nàng liều mạng bám lấy một cây cảnh gần đó không buông tay, sợi roi bên hông cũng càng ngày càng dùng sức. Mắt thấy nàng sắp không kiên trì nổi bỗng dưng xung quanh xuất hiện rất nhiều hắc y nhân, trong đó có một người động tác nhanh nhẹn cầm đại đao hướng sợi roi bổ xuống. Thường Hy bị mất đà muốn bắn lại đập vào thân cây, đột nhiên bên hông căng thẳng, một hồi trời đất đảo lộn nàng liền bị người ta vác trên vai hướng bên ngoài chạy đi.

Thường Hy cảm thấy vô cùng khó chịu, thứ gì đó trong dạ dày cũng không ngừng muốn trào ra, trong miệng hô: “Thả ta xuống! Thả ta xuống!”

Hắc y nhân kia còn chưa kịp nói chuyện, chỉ thấy đằng sau đã có người nhanh chóng đuổi theo. Thường Hy không biết võ công chỉ thấy bên tai lộn xộn âm ỹ, hành loạt thanh âm binh khí va chạm nhau truyền đến, vô cùng chói tai. Thường Hy cả đời này cũng chưa từng gặp qua tình huống như thế. Ngay cả ở trong thâm cung cũng chỉ động não không động thủ, trường hợp máu tanh bạo lực này đúng là không có kinh nghiệm.

Đuổi theo chính là mấy nữ tử. Thường Hy mặc dù bị lắc cho đầu óc choáng váng nhưng lỗ tai vẫn có thể nghe được đó là giọng nói của nữ nhân, cấu nằng là một nam nhân. Tiếng hừ lạnh của hắn tựa hồ có chút quen thuộc, nhưng lúc này Thường Hy nào còn nghĩ ra được người đó là ai, chỉ cảm thấy trước mặt sao vàng bay loạn a bay loạn...

Thanh âm quanh thân từ từ yếu dần, chỉ có tiếng gió không ngừng rít qua bên tai. Nam tử này hiển nhiên là đang chạy trốn sự truy đuổi của mấy cô gái. Thường Hy một câu cũng không nói nên lời, lực phủ ngũ tạng đảo lộn khó chịu miễn bàn.

Không biết qua bao lâu thì rốt cục ngừng lại, nam nhân kia đem Thường Hy từ trên vai dựa vào gốc cây từ từ ngồi xuống, nhẹ giọng kêu: “Ngu thượng nghị... Ngu thượng nghị, cô làm sao rồi?”

Thường Hy mở mắt, chỉ cảm thấy thanh âm này rất quen thuộc, hé miệng kêu: “Nước... Nước...”

Nam tử kia cúi xuống túi da trâu đeo bên hông, mở ra nút, đưa cho Thường Hy nói: “Nước đây, mau uống đi!”

Ánh mắt Thường Hy còn chưa có tiêu cự, choáng váng đầu lợi hại, vươn tay ra muốn tiếp nhận túi da trâu lại mấy lần cũng không có bắt được. Nam tử vừa thấy liền trực tiếp đưa túi đến bên miệng nằng, Thường Hy lập tức rầm rầm uống vài ngụm. Nước lạnh như băng từ từ chảy xuống bụng, lúc này mới thấy thanh tỉnh chút ít, cảnh vật trước mắt cũng dần rõ ràng.

“Người là ai?” Thường Hy nhìn hắc y nhân che mặt, hỏi.

Nam tử kia sững sốt, ngay sau đó tháo bỏ khăn che mặt. Thường Hy vừa thấy liền ngây ngẩn cả người: “Liệt Phong? Tại sao lại là huynh?”

“Thuộc hạ phụng mệnh Thái tử gia một đường truy tìm tung tích Ngu thượng nghị mà đến. Trời không phụ lòng người, rốt cục đã tìm được Ngu thượng nghị rồi!” Về mặt Liệt Phong có chút kích động, sắc mặt thật tiêu tụy. Mấy ngày nay không có một ngày được ngủ ngon giấc.

“Thái tử gia có tốt không?” Thanh âm Thường Hy có chút đắng chát, thời điểm nhìn Liệt Phong cũng trở nên khẩn trương.

“Không tốt. Vì tìm kiếm Ngu thượng nghị, Thái tử gia cả người gầy một vòng. Trước đó vài ngày nhận được tin tình báo liền để thuộc hạ cưới khoái mã chạy tới, Thái tử gia đang ở phía sau đuổi theo.” Liệt Phong cười nói, tìm được Thường Hy, rốt cục có thể bỏ được tảng đá lớn, đối với Tiêu Vân Trác cũng có cái mà khai báo.

“Thái tử gia... Chạy tới đây? Nhưng là chàng làm sao có thể tùy tiện xuất cung? Cái này để người khác biết cũng không phải là chuyện tốt!” Thường Hy kinh hãi. Thái tử gia rời khỏi Vân Đô, tin tức này nếu để lộ ra, những người kia mà biết được thì có quỷ mới biết bọn họ sẽ làm gì, thật là muốn chết nha!

“Ngu thượng nghị an tâm, chuyện này rất bí mật, người khác không biết được!” Liệt Phong đứng dậy huyết lên một tiếng, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng vó ngựa vang lại. Thì ra Liệt Phong đem bảo mã của mình giấu ở nơi này.

“Ngu thượng nghị, không thể trì hoãn, chỉ sợ bọn họ rất nhanh sẽ đuổi tới nơi này, chúng ta mau đi hội hợp cùng Thái tử gia. Nơi này đã có Lệ tướng quân lo liệu.”

Từ lời này Thường Hy nghe ra chuyện trong tiểu viện kia cũng không phải là ngoài ý muốn, là Lệ Trung Dũng và Liệt Phong hợp tác, nằng liền gật đầu một cái. Ngay sau đó Liệt Phong lên ngựa, nói: “Đắc tội chuyện tình khẩn cấp, chỉ có thể cưới cùng một con ngựa.”

Hai người vừa mới lên ngựa, đột nhiên liền nghe thấy tiếng vó ngựa kịch liệt truyền đến, còn có tiếng người mơ hồ. Trong lúc nhất thời hai người có chút kinh ngạc, Liệt Phong khẽ cắn răng nói: “Ngu thượng nghị ngồi chắc!”

“Liệt Phong... Liệt Phong, huynh mau nhìn, người trước mặt là ai vậy?”

289. Chương 293

Liệt Phong theo ánh mắt của Thường Hy nhìn lại, chỉ thấy một con ngựa toàn thân đen nhánh hướng bên này chạy nhanh tới, mà ngồi bên trên là một nam tử cũng mặc y phục màu đen, đang ra roi thúc ngựa điên cuồng đuổi tới.

Liệt Phong kéo dây cương nhìn người đến từ phía xa, mặt lộ vẻ kinh ngạc, lên tiếng hô: “Thái tử gia?”

Thường Hy tựa hồ không thể tin được vào ánh mắt của chính mình nữa. Nhưng mà người kia nhìn có gì đó không đúng, cả thân mình ở trên lưng ngựa đung đưa. Sắc mặt Thường Hy biến hóa, nhìn Liệt Phong nói: “Nhanh tiến lên một chút, ta cảm thấy có gì đó không ổn!”

Ánh mắt Liệt Phong càng thêm lợi hại. Thời điểm Thường Hy vừa nói hắn đã phát hiện ra chuyện có điểm lạ rồi, hai chân kẹp chặt lấy bụng ngựa, bảo mã như tên rời cung mà vọt lên phía trước.

Đội hai con ngựa tới gần nhau, Thường Hy cùng người đó gặp mặt, cẩn thận nhìn rõ thì đó chính là Tiêu Vân Trác. Chẳng qua là trên cánh tay Tiêu Vân Trác có một mũi tên xuyên qua, máu đỏ chảy ra thấm dẫm một mảng áo.

Liệt Phong vừa thấy, sát cơ nổi lên, vung tay đem Thường Hy tiến về phía Tiêu Vân Trác, lập tức nói: “Hai người đi trước, thuộc hạ cần ở phía sau, gặp mặt ở Vô Ưu cốc!”

Giờ phút này Liệt Phong nào còn nhớ được lễ nghi chu toàn thường ngày, đem Thường Hy sang bên ngựa của Tiêu Vân Trác. Sắc mặt Tiêu Vân Trác có chút tái nhợt, cắn răng nói: “Cẩn thận, bọn họ nhiều người!”

“Thái tử gia yên tâm, thuộc hạ hiểu.” Liệt Phong nói xong liền dùng sức kẹp lấy bụng ngựa rồi phóng như bay về hướng ngược lại.

Thường Hy thậm chí cũng không kịp nói với hắn vài câu, nháy mắt đã nghe thấy tiếng đao kiếm va chạm vào nhau, thanh âm thật là kịch liệt. Một tay của Tiêu Vân Trác vòng qua eo của nàng, tay kia nắm chặt dây cương, nói: “Ngồi cho vững!”

Thường Hy gật đầu một cái, thời điểm này không phải lúc nói chuyện, có gì chờ thoát khỏi tình trạng này rồi nói cũng không muộn.

Ngựa phi như gió, hai người nhanh chóng rời khỏi nơi này, theo phương hướng Liệt Phong vừa chỉ mà chạy tới Vô Ưu cốc.

Cũng không biết là đã chạy bao lâu, Thường Hy chỉ cảm thấy xương cốt đều tan hết. Cưỡi ngựa thật không phải là một cách sống tốt, hơn nữa còn cưỡi liều mạng như vậy!

Nằm ở trên cỏ, Thường Hy không muốn suy nghĩ thêm cái gì nữa, chỉ muốn ngủ một giấc, nhưng là vừa nghĩ đến mũi tên trên tay Tiêu Vân Trác lại không ngừng được mà ngồi bật dậy.

Tiêu Vân Trác đang ở bên cạnh Thường Hy, sắc mặt âm trầm tràn đầy mệt mỏi. Thấy nàng ngồi dậy lúc này mới lên tiếng: “Rốt cuộc đã tìm được nàng...”

Chỉ đơn giản là một câu nói nhưng không hiểu sao nghe vào trong tai Thường Hy lại tràn ngập ưu thương, nhất là khi nhìn đến vết thương của hắn, không biết hắn đã phải trải qua bao nhiêu vất vả mới tìm được nàng? Hốc mắt nàng đau xót, nghẹn ngào nói: “Chàng thật ngốc! Một Thái tử gia kim tôn ngọc thể lại chạy đến đây làm gì?”

Nói thì nói thế nhưng là trong lòng lại ngọt ngào, đưa tay đỡ dậy Tiêu Vân Trác, nhìn cánh tay của hắn nói: “Trước tiên phải rút mũi tên ra, nếu không máu chảy càng ngày càng nhiều, chàng sẽ mất máu mà chết đó!”

Nói tới chỗ này thì dừng lại: “Ta đi tìm chút thảo dược cầm máu, trở lại rồi nói tiếp. Phải tranh thủ thời gian kẻ địch chưa đuổi tới mà xử lý vết thương.”

Thường Hy nào còn có thời gian cùng Tiêu Vân Trác nùng tình mật ý, chỉ muốn vội vàng xử lý vết thương của hắn mới an tâm phần nào.

Thường Hy chịu đựng đau nhức, ở trong sơn cốc này tìm kiếm một hồi, rốt cục tìm được phật tọa tiểu kim liên, được thảo vừa có tác dụng giải độc vừa có thể cầm máu, tay nhanh chóng bứt năm sáu gốc, lúc này mới vội vã trở về.

Đợi đến khi trở lại bên cạnh Tiêu Vân Trác, Thường Hy không khỏi sững lại. Tiêu Vân Trác thế nhưng đã đem mũi tên rút ra, này phải cần bao nhiêu dũng khí? Mới vừa rồi nàng còn nghĩ phương pháp làm thế nào đem mũi tên rút ra, lần này tốt lắm, lão huynh kia trực tiếp giải quyết khó khăn cho nàng.

Thường Hy cũng không kịp nghĩ gì thêm nữa, lập tức đem thảo dược nhai nát rồi đắp lên tay của Tiêu Vân Trác, lại đem làn váy của mình xé ra băng bó vết thương cho hắn, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm nói: “Tốt rồi, không cần lo lắng vết thương chảy máu nữa!”

Tiêu Vân Trác đưa tay nhẹ nhàng lau đi chút thảo dược còn sót lại trên miệng Thường Hy, khẽ giương miệng cười, đưa tay ôm nàng vào trong ngực. Chẳng qua cánh tay kia bị thương cho nên không dám dùng sức, nếu không hắn chỉ muốn hung hăng đem Thường Hy khảm vào trong ngực của mình, nhập sâu vào tận xương cốt của mình.

“Cuối cùng cũng đem nàng trở về rồi! Về sau không cho phép nàng rời xa ta nửa bước!” Tiêu Vân Trác bá đạo nói nhưng trên mặt lại mang theo biểu tình thoải mái. Nàng rốt cục vẫn phải trở lại bên cạnh hắn, cho dù là ai cũng đừng mong đem người của hắn cướp đi.

“Ta nơi nào cũng không đi, bất kể ai cũng không có cách nào dẫn ta đi. Cho dù có ép buộc ta cũng sẽ dùng mọi cách mà trở về!” Thường Hy cúi đầu dựa trên vai Tiêu Vân Trác, nhẹ nhàng nói, nhìn vết thương của hắn, vẻ mặt lại từ từ ngưng trọng: “Kẻ nào khiến chàng bị thương?”

“Nàng đoán xem?” Giọng của Tiêu Vân Trác mang theo chút châm chọc, tựa hồ không hề để ý.

Thường Hy nhíu nhẹ chân mày, suy tư hồi lâu rồi mới lên tiếng: “Đoán không ra, là nội tộc hay ngoại tộc?”

“Ngoại tộc hiện giờ còn chưa muốn trừ khử ta!” Tiêu Vân Trác hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên ác độc. Ra tay quá mềm yếu không phải là một chuyện tốt, cho kẻ địch một con đường sống chỉ sợ lại đem mạng mình góp vào.

Thường Hy giật mình trong lòng, ngồi thẳng lên nhìn Thường Hy, hỏi dồn dập: “Là ai?”

Tiêu Vân Trác lắc đầu một tiếng, nói: “Bây giờ còn chưa xác định rõ ràng là ai, nhưng có thể khẳng định chắc chắn là một trong số bọn họ.”

Nếu Tiêu Vân Trác đã nói ra thì đương nhiên là đã có bằng chứng về chuyện này, chẳng qua là chưa biết do vị Vương gia nào gây ra, tình huống có chút bị động.

“Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?” Thường Hy bất an trong lòng. Bị người đuổi giết như vậy nàng thật không thích, nàng thà ngồi trong thâm cung mà đấu trí với bọn họ chứ không phải suốt ngày bôn ba chạy loạn như chó nhà có tang.

“Dĩ nhiên là hồi cung. Bên ngoài cung nguy cơ tứ phía dễ dàng tạo cơ hội cho bọn chúng ra tay. Về cung rồi sự tình sẽ dễ đối phó hơn.” Tiêu Vân Trác cũng không phải là dạng người thích so dững khí, hắn muốn ngồi trên à nhìn xuống, cùng người đánh cờ phân định thắng thua.

Thường Hy gật đầu một cái, nàng cũng cho rằng hồi cung là lựa chọn tốt nhất. Trong hoàng cung nếu muốn động thủ giết người tất phải kiêng kỵ, ở bên ngoài thì không phải e dè như vậy rồi!

Tiêu Vân Trác đang muốn hỏi thăm Thường Hy xem kẻ nào đã bắt cóc nàng thì bất chợt nghe được tiếng vó ngựa dồn dập. Hai người cả kinh trong lòng, vội vã trốn vào rừng cây. Tiêu Vân Trác chau mày nói: “Không phải tiếng vó ngựa của Liệt Phong, không nên lên tiếng!”

290. Chương 294

Thường Hy nghe Tiêu Vân Trác nói vậy thì chỉ cảm thấy rét lạnh, đưa tay chỉ lên phía trước nói: “Ngựa của chàng... Nó còn tại đây kia...”

Tiêu Vân Trác kéo cánh tay Thường Hy để nàng bám chặt vào hông của hắn, dưới chân đạp một cái, lập tức bay lên ngọn cây, ẩn thân kỹ càng dưới cành lá rậm rạp rồi mới lên tiếng: “Không có việc gì, đừng lo lắng. Bọn họ thấy ngựa không thấy người nhất định sẽ đem lòng sinh nghi, nàng an tâm đi!”

Thường Hy gật đầu một cái. Đối với những chuyện như thế này nàng không có kinh nghiệm tác chiến phong phú bằng Tiêu Vân Trác. Hai người vừa mới lên ngọn cây xong thì tiếng vó ngựa càng lúc càng gần. Thường Hy vạch một đám lá cây ra nhìn, thần sắc căng thẳng, người tới là một đám nữ nhân, nàng quay đầu nhìn Tiêu Vân Trác hỏi: “Người đuổi giết chàng là nam nhân hay nữ nhân?”

Tiêu Vân Trác tự nhiên cũng nhìn thấy, khẽ cau mày nói: “Nam nhân.”

“Vậy những người này chính là nhằm vào ta rồi, bắt cóc ta là một đám nữ nhân, chẳng qua tại sao bọn họ có thể đuổi tới nhanh như vậy?” Sắc mặt Thường Hy biến hóa, không nghĩ ra chỗ nào có vấn đề.

Tiêu Vân Trác ý bảo Thường Hy không nên nói nữa, bên dưới có thanh âm truyền đến: “Linh Ngọc tỷ, đến chỗ này thì mùi thơm càng phát ra nồng đậm, xem ra Ngu Thường Hy đã ở đây một thời gian.”

Quả nhiên là đuổi theo nàng! Xuyên qua kẽ lá dò xét, nghe thanh âm là biết người nói là Thái Thanh, chẳng qua là vụn vụn không nghĩ tới nàng có bản lĩnh ngửi hương mà tìm người, cúi đầu nhìn y phục của mình, sắc mặt tái xanh. Tiêu Vân Trác cũng có chút hiểu, sắc mặt không tốt, hai người nấp ở trên cây không dám động, Thường Hy không có võ công, Tiêu Vân Trác thì bị thương, hai đám không địch lại nổi bốn tay, Liệt Phong còn chưa có đuổi tới, quả nhiên là lâm vào tuyệt cảnh.

Đám người kia xuống ngựa tìm kiếm xung quanh, bất chợt có người hô: “Bên kia có con ngựa!”

Lực chú ý của mọi người liền bị con ngựa kia hấp dẫn, lập tức đuổi theo. Ngựa của Tiêu Vân Trác vốn đang thoải mái gặm cỏ lại bị một đám người lớn bỏ nhào đến, nó không nề hà mà tung vó bỏ chạy, thế cho nên đám người kia cũng vội vàng đuổi theo.

Tiêu Vân Trác nhìn phương xa nói: “Nàng lập tức thay quần áo đi. Xem ra bọn họ đã sớm đề phòng nàng chạy trốn cho nên xông một loại hương liệu đặc biệt lên quần áo của nàng!”

Thường Hy có chút khó xử nói: “Nhưng là ta không có y phục khác để thay, làm sao bây giờ?”

Tiêu Vân Trác đem áo ngoài của mình cởi ra, chỉ mặc áo trong, sau đó nhìn Thường Hy nói: “Mau cởi.”

Thường Hy mặt đỏ lên, biết đây là không có biện pháp, thế nhưng hoang sơn dã lĩnh, mặc dù có chút ngại ngùng nhưng vẫn nhanh chân nhanh tay mà đem y phục của mình cởi ra, đến cuối cùng chỉ còn sót lại cái yếm và tiết khố. Tiêu Vân Trác lập tức đem áo của mình phủ lên cho nàng, đôi mắt nhắm đen tỏa sáng, mí mắt môi không nói lời nào nhưng hơi thở có chút hỗn loạn.

Thường Hy cũng không dám nhìn hắn, vội vàng đem quần áo thay xong, lúc này mới hỏi: “Những thứ quần áo này làm sao bây giờ?”

Tiêu Vân Trác đem quần áo kia nắm trong tay, nhìn Thường Hy nói: “Nàng đừng động đây, ở chỗ này chờ ta, ta đi một lát sẽ trở về!” Tiêu Vân Trác vừa nói vừa phi thân xuống gốc cây, mượn cây cối rậm rạp mà chạy đi. Thường Hy hiểu Tiêu Vân Trác đây là muốn dẫn dụ kẻ địch đi nơi khác, dùng chính mùi hương này để đánh lừa bọn họ.

Một người đứng ở trên cây cũng không dám động. Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Thường Hy càng lúc càng bất an, tại sao đi lâu như thế còn chưa có trở lại? Nàng đang suy nghĩ thì phương xa có một bóng người chạy tới, tỉ mỉ nhìn kỹ thì chính là Tiêu Vân Trác, không khỏi mừng rỡ. Tiêu Vân Trác đem Thường Hy đón lấy, sau đó lại dùng khinh công bay lên phía trước khoảng trăm bước chân, lại nhảy lên một cái, hai người lập tức rơi vào một sơn động nhỏ.

“Đây là nơi nào?” Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác hỏi.

“Ta mới vừa rồi đi ngang qua, trong lúc vô tình phát hiện được. Tạm thời cứ ở đây đã, đợi bọn họ đi khỏi rồi chúng ta cũng rời khỏi đây.” Tiêu Vân Trác ôm Thường Hy, ở bên tai nàng nói. Sau đó hắn tự mình đem cây cối ở cửa động che kín lại, khéo léo tạo ra một khe hở nhỏ để quan sát động tĩnh bên ngoài rồi mới trở lại bên cạnh Thường Hy. Thạch động này ở bên dưới vách đá, phía trước có cây đại thụ che lấp, người bình thường thật đúng là không dễ dàng phát hiện. Nếu vừa rồi hắn không phải là xảy chân ngã vào thì cũng không nhìn ra, cũng không thể mang Thường Hy đến đây.

Hai người ngồi ở trong động cũng không dám nói chuyện. Đêm lạnh như nước, chút y phục mỏng manh không ngăn được run rẩy của hai người. Thường Hy đến gần Tiêu Vân Trác, dựa vào trong lồng ngực của hắn hưởng thụ ấm áp, lẳng lặng chờ đợi đêm khuya, khi đó là thời cơ tốt nhất để chạy trốn.

Có tiếng vó ngựa truyền đến, thân thể Thường Hy bỗng chốc trở nên cứng ngắc. Tiêu Vân Trác nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của nàng, cái ôm càng thêm siết chặt.

“Thật không nghĩ tới Ngu Thường Hy cư nhiên biết được trên quần áo có điểm lạ, còn đối y phục. Muốn tiếp tục tìm nàng cũng không dễ dàng!” Thái Thanh giận dữ nói, có chút cắn răng nghiêng lợi.

“Nàng sợ rằng cũng chưa chạy xa được, chân chạy làm sao có thể nhanh hơn ngựa?” Linh Ngọc thần sắc ngưng trọng, nói.

“Lời này cũng đúng, vậy chúng ta tiếp tục đi nơi nào tìm?” Thái Thanh lại hỏi.

“Quần áo vẫn còn có chút nhiệt độ, chắc chưa ra khỏi rừng. Tất cả vào rừng lục soát, tìm kiếm kỹ vào, không được bỏ qua bất kỳ chỗ nào!” Linh Ngọc nắm chặt tay áo nói.

“Dạ!” Mọi người cùng kêu lên một tiếng, xoay người hướng bên ngoài rời đi. Chỉ là bọn họ không hề nghĩ tới Thường Hy đang ở thạch động cách bọn họ không xa.

Thường Hy không dám thở mạnh nhìn hai người phía trước. Linh Ngọc có sự mềm mại của nữ tử phương nam, Thái Thanh có sự lạnh lẽo của nữ tử phương bắc. Hai người không có đi, chỉ lẳng lặng đứng đó chờ đợi tin tức. Thị nữ đã xinh đẹp như vậy, không biết tiểu thư trong miệng bọn họ có dung mạo như thế nào?

“Tiểu thư lần này thực sự tức giận, ai nghĩ tới người ngay trước mắt còn để cho trốn thoát! Ngu Thường Hy này thật đúng là làm cho người ta nghiêng răng.” Thái Thanh bất mãn lầu bầu nói, đã nhiều năm như vậy, người có thể chạy trốn trong tay bọn họ thật không có nhiều.

“Nàng có thể phát hiện ra cửa ngầm kia đã khiến người ta ngoài ý muốn rồi, che giấu tốt như vậy, nàng làm sao biết được nơi đó có cửa ngầm đây? Căn phòng đó giam giữ không ít người, nhưng không người nào biết được trong đó có cửa ngầm.” Linh Ngọc thật không nghĩ ra điểm này.

“Linh Ngọc tỷ, mọi người đều nói thần nữ hộ quốc không gì không làm được, ban đầu ta còn không tin, lần này đúng là có chút tin rồi!” Thái Thanh nhắc đến thần nữ hộ quốc, trên mặt còn có chút khâm phục.

Linh Ngọc phì cười, cười lạnh một tiếng, nói: “Phu nhân đã nói qua, thần nữ hộ quốc còn sống thì là một bảo bối nhưng chết rồi thì cũng vô dụng. Chúng ta không lấy được thì người khác đừng hòng đụng tới. Minh vương điện hạ biết chuyện phu nhân bắt thần nữ hộ quốc, rất là tức giận, chỉ sợ lần này không biết sẽ cùng phu nhân náo thành cái dạng gì đây?”

Thái Thanh cúi đầu không nói, hồi lâu mới ngẩng đầu lên: “Phu nhân nói rất đúng, thần nữ hộ quốc không để chúng ta dùng thì chỉ có thể chết! Mạnh Điệp Vũ đã tới biên quan, phu nhân nói chúng ta phải cẩn thận. Nữ nhân này rất ác độc, chỉ sợ bị nàng cắn ngược lại một cái!”

291. Chương 295

Mạnh Điệp Vũ cũng tới biên quan? Thường Hy bị kích động, theo bản năng quay đầu nhìn về phía Tiêu Vân Trác, chỉ thấy hắn khẽ cau mày, ánh mắt tỉnh mịch, tựa hồ cũng không hiểu. Nàng thầm than một tiếng, thời buổi hiện nay thật là rối loạn!

Những người này ở trong rừng tìm kiếm một hồi lâu cho đến khi tối khuya rồi mới từ từ tản đi. Gió nhẹ phơ phất, cuối xuân vẫn còn chút lạnh. Thường Hy dựa thật chặt vào trong ngực Tiêu Vân Trác. Con ngựa kia đã bị dọa chạy đi, hai người nếu đi ra ngoài cũng chỉ có thể đi bộ thôi.

“Liệt Phong sao còn chưa tới? Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Thường Hy có chút lo lắng hỏi. Liệt Phong lại cứu nàng một mạng, ân tình này không biết làm thế nào để báo đáp, chỉ có thể mong cho hắc cát nhân thiên tướng, làm mọi chuyện đều thuận lợi.

“Liệt Phong võ công cao cường, không có chuyện gì đâu. Lúc này còn chưa tới chắc là kẻ địch đuổi giết, lại không muốn làm bại lộ hành tung của chúng ta, vẫn là nên chờ thêm một lát nữa. Trời tối đêm lạnh, cứ như vậy đi ra chỉ sợ thân thể của nàng không chịu được.” Tiêu Vân Trác nhẹ nhàng vỗ về bờ vai mảnh dẻ của Thường Hy, lời tuy là trấn an nàng nhưng chân mày của hắn vẫn như cũ nhăn lại thật chặt.

Hai người cũng không dám nhóm lửa sưởi ấm, chỉ sợ sẽ dẫn dụ kẻ địch đến, chỉ có thể tựa sát vào nhau. Nhưng là ai cũng không buồn ngủ. Gió đêm từ từ xuyên thấu qua kẽ lá mà thổi vào làm người ra run rẩy. Trăng lạnh hắt từng giọt lên mặt đất, bội cảm lạnh lùng.

Thời điểm trời sáng, Liệt Phong rốt cuộc cũng tìm đến. Không hiểu sao hắn cứ nhiên biết được hai người ở nơi này, còn tìm đến một chiếc xe ngựa, bên trong có một cái bọc đựng hai kiện quần áo, đều là trang phục nhà nông bình thường. Hai người thay đổi xiêm áo rồi mới lên xe ngựa. Thường Hy không nhận được mà hỏi thăm, thế mới biết được tối qua Liệt Phong cũng có đến, bám đuôi theo đám nữ nhân kia, tự nhiên cũng thấy được tình huống của Tiêu Vân Trác và Thường Hy. Vì lý do an toàn, hắn dẫn dụ đám người kia đến chỗ khác, lúc này mới quay trở lại.

Thường Hy vừa mới bắt đầu cũng không cảm thấy cái gì, nhưng là... Nhưng là về sau lại cảm thấy có gì đó không đúng. Liệt Phong nếu như biết được nàng không có xiêm y thì hắn cũng biết được xiêm y cũ bị làm cái gì rồi, đây chẳng phải là... Chẳng phải là thời điểm nàng cởi áo hắn cũng thấy được sao? Nghĩ tới đây cũng không có mặt mũi nào gặp người rồi, vội mặt vào trong xe ngựa giả bộ ngủ.

Thường Hy cực kỳ mệt mỏi, có Tiêu Vân Trác ở bên cũng không phải lo vấn đề an toàn nữa rồi, ban đầu định giả bộ ngủ nhưng cuối cùng lại ngủ thật.

Tiêu Vân Trác thấy Thường Hy đã ngủ, lúc này mới xuyên qua tấm rèm mà nói chuyện với Liệt Phong: “Đã điều tra xong chưa?”

“Hồi bẩm Thái tử gia, cũng đã điều tra xong. Biểu tiểu thư đã tới, Vân Thanh cũng tới.” Nói tới chỗ này thì dừng lại, thanh âm có chút ngưng trọng: “Vân Thanh tối hôm qua đã động thủ với Trâm mẫu đơn, hai phe nhân mã không ai chiếm được tiện nghi của ai, ngược lại thái độ của biểu tiểu thư làm người ta nắm không rõ. Theo lý thì Trâm mẫu đơn là sự phụ của nàng, nàng nên giúp một tay nhưng nàng từ đầu tới cuối ai cũng không giúp, chỉ đứng ở xa xa lẳng lặng quan sát.”

Tiêu Vân Trác nghe đến đó thì thần thái sững sốt, giữa hai hàng lông mày mang theo nhè nhẹ bi thương, từ từ nói: “Nha đầu này chỉ sợ không nhận được nữa. Chuyện năm đó nàng biết không?”

“Cái này thuộc hạ không biết. Nhưng là nhìn thái độ và cách làm việc của tiểu thư thì tám, chín phần mười là biết.” Liệt Phong thần nhiên nói, không biết mình nên nói cái gì cho phải. Chuyện năm đó ai có thể phân biệt được đúng sai, cần gì phải cố chấp?

Tiêu Vân Trác lâm vào trầm mặc, dựa vào buồng xe không nói lời nào. Xe trên đường lắc lư không dứt, tận đến khi chuyển lên đường lớn mới đỡ đi một chút. Tiêu Vân Trác cách màn xe nói: “Bất kể xảy ra chuyện gì, người phải thay ta bảo vệ tốt Hy nhi. Lần này trở về chỉ sợ phải đối mặt với sóng to gió lớn!”

“Thái tử gia, ngài không nên bi quan như thế, chúng ta nhất định sẽ tìm được đường ra!” Giọng điệu Liệt Phong nóng nảy, tựa hồ biết được sắp có chuyện gì xảy ra.

“Người không hiểu được. Bà ta muốn phá hủy thứ gì thì không thể ngăn cản được. Nếu không phải bà ta, Tấn vương như thế nào lại mất tích? Mẫu hậu của ta cũng sẽ không chết sớm như vậy. Bất kể như thế nào ta sẽ không bỏ qua cho bà ta. Chỉ là ta sợ sẽ dính lú đến Hy nhi. Nếu như có một ngày mọi chuyện thật sự không thể vãn hồi, người liền mang Hy nhi đi, càng xa càng tốt!” Tiêu Vân Trác thần nhiên nói. Rõ ràng những lời này phải dùng hết hơi sức toàn thân mới có thể nói ra miệng nhưng là hắn vẫn phải cường bách

mình nói nhẹ như nước chảy mây trôi. Nếu như chuyện này hẳn không ra ngoài, như thế nào biết được nữ nhân kia vẫn còn sống, lại còn có thể quyền hành lộng thể như vậy, hẳn tuyệt đối không cho phép.

“Thái tử gia...” Liệt Phong đột nhiên không thốt lên lời, trong thanh âm mang theo nghẹn ngào nhàn nhạt, rồi cuộc đem hơi thở dề xuống rồi mới lên tiếng: “Thái tử gia yên tâm, cho dù thời điểm nào thuộc hạ cũng sẽ bảo vệ tốt Ngu thượng nghi, tuyệt sẽ không để nàng thiếu một cọng tóc. Nhưng là trong lòng của Ngu thượng nghi chỉ có một mình ngài, nếu thật xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nàng làm thế nào mà đối mặt đây? Kính xin Thái tử gia khi làm bất cứ chuyện gì đều nên nghĩ đến điều này. Bất kể như thế nào, bọn thuộc hạ cũng sẽ đồng cam cộng khổ, gánh vác khó khăn cùng Thái tử gia!”

Tiêu Vân Trác không nói gì, chẳng qua chỉ nhìn dung nhan say ngủ của Thường Hy mà ngẩn người. Một đường tìm kiếm, một đường chém giết đã khiến hắn thấy được phân lượng của Thường Hy ở trong lòng hắn so với hắn nghĩ thì còn nặng hơn nhiều lắm. Trong lúc bất chợt cũng có chút hiểu, tại sao mẫu hậu, phụ hoàng, Tấn vương, còn có nữ nhân kia lại cứ dây dưa không rõ như vậy. Chính là bởi vì mỗi người đều không muốn buông tay mới có thể dẫn đến mâu thuẫn gay gắt, tử thương vô số. Nhưng sau khi buông tay rồi tình huống lại càng thê thảm hơn. Mẫu hậu của hắn chết, Tấn vương cũng mất tích. Hắn nguyên tưởng rằng nữ nhân kia cũng đã chết rồi, ai biết bà ta vẫn còn sống, còn có nhi tử. Ngủ đông nhiều năm như vậy vì sợ hắn phát hiện ra, còn cam nguyện bị người ta tính kế hãm vào lãnh cung. Thật là một nữ nhân tâm cơ như biển!

Chỉ tiếc, lưới trời lồng lộng, thưa mà khó lọt, ngay cả khi bà ta giảo hoạt như hồ thì hôm nay cũng để cho hắn bắt được hành tung!

Đột nhiên xe ngựa dừng lại, thân thể Tiêu Vân Trác chấn động một cái. Thường Hy cũng bị động tác này làm cho tỉnh, dụi dụi mắt nói: “Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Vân Trác đỡ Thường Hy dậy, thấp giọng mà nói ra: “Nàng không cần nói gì. Lát nữa nếu có gì xảy ra ngoài ý muốn, nàng cứ việc chạy trước, không cần lo cho bọn ta.”

Thường Hy sững sốt, nhất thời hiểu được, nhất định là kẻ địch đuổi tới. Nàng bắt lấy ống tay áo Tiêu Vân Trác, cắn răng nói: “Phúc theo chàng, có họa cũng nhất định phải theo chàng!”

292. Chương 296

Vậy mà cũng không phải kẻ địch đuổi tới, người tới là Vân Thanh.

Vào buồng xe, xe ngựa lại bắt đầu chạy băng băng. Thường Hy nhìn Vân Thanh, lại xem một chút Tiêu Vân Trác, tựa hồ không thể tin được, mở miệng hỏi: “Cô cô, sao người lại đến đây? Cô cô... Làm sao có thể xuất cung?”

Vân Thanh nhìn Thường Hy, biết nàng đã được Tiêu Vân Trác cứu ra ngoài, trên mặt mang theo vẻ tươi cười, nói: “Ngu thượng nghi trở lại là tốt rồi, ta cũng an tâm.”

Thường Hy nghe lời này sao lại không được tự nhiên, cau mày nhìn Tiêu Vân Trác nhưng không có hỏi. Vân Thanh mới vừa rồi chính là tránh né vấn đề của nàng, chẳng lẽ còn cái gì không thể nói sao?

Vân Thanh nhìn Tiêu Vân Trác, thận trọng hỏi: “Thái tử gia có thể chắc chắn người nọ là nàng sao?”

Tiêu Vân Trác gật đầu một cái nói: “Chắc chắn. Ta tận mắt nhìn thấy bà ta.”

Sắc mặt Vân Thanh càng trở nên hắc ám, cắn răng nói: “Nếu nàng còn sống, vậy phải chăng huynh ấy cũng còn sống, chẳng qua chỉ là mất tích?...”

“Cái này cũng không biết, chỉ có thể chờ đợi thời gian trả lời. Nếu muốn biết chân tướng năm đó, không còn cách nào khác là đem nữ nhân kia bắt được...” Tiêu Vân Trác nói, trên mặt hiếm khi xuất hiện biểu tình độc ác như lúc này.

“Chuyện này cứ giao cho nô tỳ đi làm. Bất kể như thế nào ta cũng sẽ cho chuyện này một kết thúc rõ ràng.” Vân Thanh kiên định nói, lại nhìn Thường Hy: “Thân phận hiện tại của Ngu thượng nghi bị phơi bày ra ánh sáng, ta hoài nghi có người đứng sau màn thao túng, lần này trở về chỉ sợ sẽ phản tranh không ngừng.

Nô tỳ đã sắp xếp xong xuôi, binh chia hai đạo, một đạo ở trên đường bộ dẫn dụ tầm mắt của địch, cùng lúc đó Thái tử gia mang theo Ngu thượng nghi theo đường thủy trực tiếp trở về Vân Đô. Chuyện bên này cứ giao cho nô tỳ, ta cho dù có phải đào sâu ba thước đất cũng phải tìm cho được nữ nhân kia!”

Thường Hy nghe không hiểu được bọn họ đang nói cái gì, nhưng có một chút nàng biết được, chuyện này có liên quan đến Tần vương, nếu không cũng không nhắc đến hai chữ mất tích, Vân Thanh cũng sẽ không kích động như thế. Nếu chuyện đã liên quan đến Tần vương thì Thường Hy cũng không nên hỏi nhiều, yên lặng ngồi ở một bên.

Tiêu Vân Trác và Vân Thanh cẩn thận bàn bạc phương thức liên lạc rồi cách bước hành động sau này. Nói chuyện một hồi bọn họ cũng đã đến được sông Thương, ngồi lên thuyền một đường trở về Vân Đô.

Mặc dù đi theo đường thủy đã rất bí mật rồi nhưng quan lại kiểm tra dọc lộ trình cũng rất làm người ta kinh hãi. Thật may là Liệt Phong thường ra ngoài cho nên ứng phó với bọn họ vẫn còn có chút biện pháp. Không để cho người khác biết được thân phận của Tiêu Vân Trác và Thường Hy là điều kiện tiên quyết. Bọn họ cứ như vậy mà từ từ vượt qua từng chốt kiểm tra, tiến về kinh thành.

Đặt chân lên đất Vân Đô, trở về hoàng cung, tin tức đầu tiên mà Thường Hy nhận được chính là đại ca của nàng Ngu thụy Lân đứng đầu kỳ thi hội, đề tên bằng vàng, làm tân trạng nguyên quang tông diệu tổ. Trong lúc nhất thời, đau khổ, bi phần nàng gặp phải trong đoạn thời gian kia bỗng chốc cũng tan bớt đi rất nhiều.

Tiêu Vân Trác trở lại liền lập tức đi gặp Hoàng thượng, tất nhiên là có lời muốn nói. Thường Hy biết Thái tử rời kinh là sự tình trọng đại, nhất định phải được Hoàng thượng cho phép, nếu không sẽ vi phạm vào luật lệ mà bị hoạch tội.

Vân Thu và Triều Hà lôi kéo tay Thường Hy không ngừng khóc thút thít. Thường Hy trấn an hai người, lại tắm rửa thay quần áo một hồi, lúc này mới đem hai người gọi vào, cẩn thận hỏi thăm mọi chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này. Khi nàng biết Trường Tín vương và Hải Hà vương cư nhiên đến nhà nàng cầu hôn thì thiếu chút nữa đã há miệng mồm to. Thật may là Ngu gia có Tiêu Vân Trác chỉ điểm, nói là Thường Hy nàng nhất định phải gả cho người sinh cùng năm, cùng tháng, cùng ngày, cùng thời khắc, nếu không sẽ mang đến đại họa cho cả nhà. Ngu gia không dám cãi lời Vô Thiện đại sư cho nên không đáp ứng hôn sự, uyển chuyển cự tuyệt.

Cũng chính vì như thế, Trường Tín vương và Hải Hà vương lại có chút nghi ngờ nội bộ lẫn nhau.

Trở lại Vân Đô, Thường Hy mới hoàn toàn cảm nhận được thân phận mới của mình đã đem đến những biến hóa như thế nào. Đầu tiên, trong hậu cung, bất kể là nam hay nữ, hay bất nam bất nữ, ánh mắt nhìn nàng đều là hâm mộ mang theo ghen tỵ, ghen tỵ mang theo giễu cợt, giễu cợt còn kèm theo đáng thương, thật khiến cho Thường Hy muốn gãi đầu. Hâm mộ, ghen ghét thì người ta dễ lý giải rồi, chân mệnh thiên nữ đấy, ai không muốn làm? Nhất là chân mệnh thiên nữ có thể ngồi lên được phượng ỷ, có thể không ghen tỵ sao?

Nhưng tại sao còn có giễu cợt cùng đáng thương đây? Nghĩ mãi không thông, Thường Hy cũng không thêm nghĩ nữa. Dù sao thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng, đi bước nào tính bước ấy đi!

“Ngu tỳ tỳ, Dương quý nhân biết tỳ trở lại, muốn hẹn gặp tỳ.” Triều Hà nhìn Thường Hy nói.

“Dương quý nhân?” Thường Hy thế nào cũng không nghĩ tới người đầu tiên tìm nàng khi nàng trở lại lại là Dương Lạc Thanh, không biết nàng ta có ý định gì. Chuyện sinh non lần trước đã khiến ấn tượng của nàng đối với nàng ta giảm đi nhiều, vì vậy rất không thích cùng nàng gặp mặt, nghĩ rồi nói ra: “Thay ta nói, ta bị cảm phong hàn không thể gặp mặt được.”

Triều Hà nhìn thần thái không vui của Thường Hy, khuyên lớn: “Ngu tỳ tỳ, mấy ngày tỳ không có ở đây, Dương quý nhân cùng Hoàng quý phi qua lại rất thân thiết, vẫn là nên cẩn thận một chút.”

Dương Lạc Thanh qua lại cùng Hoàng quý phi, nữ nhân này lại muốn làm cái gì? Quay đầu nhìn Triều Hà hỏi: “Nàng trừ bỏ đến chỗ Hoàng quý phi còn làm những gì nữa?”

“Nô tỳ vẫn không buông lỏng giám thị với nàng. Mấy ngày nay Dương quý nhân thường xuyên đến chỗ vườn hoa phía tây, còn tích cực giao hảo cùng tần phi trong hậu cung, so với trước kia ai cũng không giao thiệp rất là không giống!” Triều Hà nghiêm túc nói.

Dương Lạc Thanh vẫn là một người tâm cơ thâm trầm, nữ nhân này đi một bước tính ba bước, là một người không chịu thiệt thòi. Đột nhiên tính tình đại biến... Chuyện này tất có uẩn khúc, quá không tầm thường rồi!

Nàng ta mời nàng gặp mặt là vì cái gì?

Ở chỗ này cũng đoán không ra, Thường Hy vẫn là quyết định đến nơi hẹn. Muốn biết động tĩnh của kẻ địch thì chỉ phải xâm nhập vào tận hang ổ, mượn cơ hội dò xét!

“Muội đi đáp lời Dương quý nhân, buổi chiều ta nhất định sẽ bái phỏng.” Thường Hy nhìn Triều Hà nói, “Còn nữa, đi tra xem Dương quý nhân đến vườn hoa phía tây là đi những nơi nào, gặp mặt những ai?”

“Đạ, nô tỳ biết.” Triều Hà gật đầu một cái rồi xoay người rời đi.

Thường Hy cầm trong tay trâm gỗ đào, đem chòm tóc cuối cùng cố định lại, lúc này mới đứng dậy. Trở về cung dĩ nhiên là trước phải đi xem biểu tiểu thư đã trở lại hay chưa. Mới vừa rồi nàng đã hỏi qua, nàng ta nói là bị bệnh, đóng cửa từ chối tiếp khách. Thật buồn cười, rõ ràng là không có trong hoàng cung, nói cái gì mà bị bệnh không muốn tiếp khách? Nàng chính là muốn đem Mạnh Điệp Vũ xóc lên đấy!

Ăn mặc xong xuôi, Thường Hy theo hành lang phía sau mà đi. Phía bắc chính là Cẩm Hoa hiên, liếc mắt nhìn có chút tiêu điều, trong lòng cười lạnh một tiếng, thật đúng là có bộ dáng dưỡng bệnh!

293. Chương 297

Ra nghênh tiếp Thường Hy chính là bà vú của Mạnh Điệp Vũ, Vân Nương, nhìn Thường Hy vẻ ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Không biết Ngu thượng nghị có chuyện gì? Tiểu thư nhà ta thân thể không tốt đang nghỉ ngơi, không tiện tiếp đón.”

Thường Hy nhìn thần sắc Vân Nương tự nhiên, không chút nào hốt hoảng, trong lòng liền suy nghĩ, chẳng lẽ Mạnh Điệp Vũ không có xuất cung? Nhưng là chính tại nàng nghe được Thái Thanh nói Mạnh Điệp Vũ cũng đi biên quan. Lúc ấy Thái Thanh không biết nàng và Tiêu Vân Trác ở bên cạnh nghe trộm được cho nên lời nói vẫn còn có độ tin cậy.

Giờ phút này Vân Nương không cho nàng đi vào, rất có thể là đang bày không thành kế. Nghĩ tới đây, trên mặt nàng bày ra nồng đậm nụ cười, nói: “Thái tử gia nghe nói biểu tiểu thư thân thể khó chịu nên cố ý bảo nô tỳ đến xem một chút. Ma ma không cho ta vào, ta làm sao giao phó cùng Thái tử đây?”

Tám chiêu bài Tiêu Vân Trác này thật là tốt, dùng lúc nào công hiệu lúc ấy, ứng phó chuyện trước mắt cũng không khó khăn gì.

Vân Nương lộ vẻ mặt khó xử, nhìn Thường Hy nói: “Ngu thượng nghị chờ ở đây, ta tiến vào hỏi một chút.”

“Ma ma xin cứ tự nhiên, chẳng qua là thời gian gần đây đặc biệt, ma ma cũng biết ta rất bận rộn.” Thường Hy lúc này không muốn khách khí với bọn họ, cho nên nói chuyện cực kỳ sắc bén.

Thần sắc Vân Nương khẽ biến, nhưng vẫn gật đầu một cái đi vào trong nhà.

Thường Hy nhìn thân ảnh của nàng thì trong lòng sinh nghi, thoát nhìn không hề giống là Mạnh Điệp Vũ không có ở đây. Nhưng nàng tại sao lại có chút hốt hoảng, thần sắc ngưng trọng đây? Thường Hy nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra, chỉ đành phải lẳng lặng chờ.

Chỉ trong chốc lát, Vân Nương không có ra ngoài nhưng lại thấy Băng Lam tiến ra, nhìn Thường Hy hành lễ nói: “Tiểu thư nhà ta mời Ngu thượng nghị vào nói chuyện, xin Ngu thượng nghị đi theo ta.”

Thường Hy đi theo sau lưng Băng Lam vào phòng, qua phòng khách là đến phòng ngủ, chỉ thấy Mạnh Điệp Vũ thần sắc tái nhợt đang tựa nghiêng trên giường, sau lưng kê thêm gối mềm, một bộ dáng vô cùng yếu ớt. Thường Hy khẽ cau mày, không nghĩ tới Mạnh Điệp Vũ cư nhiên thật ở đây, chẳng qua là nàng đã nhanh chóng cấp tốc chạy về hay là ban đầu Thái Thanh nói láo? Thường Hy không biết, nhưng nếu như đã tới thăm thì nàng vẫn nên tiến lên một bước chào hỏi: “Biểu tiểu thư đây là bị bệnh gì? Tại sao sắc mặt lại khó coi như vậy? Có cần gọi Thái y hay không?”

“Đa tạ Ngu thượng nghị đã quan tâm, đã mời thái y đến rồi. Thái y nói tiểu thư nhà ta phiền muộn tích tụ lại thêm cảm mạo phong hàn, lúc này mới ngã bệnh không dậy nổi, triền miên trên giường, tạ ơn Thái tử gia vẫn còn nhớ tới.” Lời nói của Vân Nương mang theo gai nhọn, ám chỉ Tiêu Vân Trác bạc tình bạc nghĩa.

“Vú!” Mạnh Điệp Vũ lạnh giọng quát lên, liếc bà một cái, thản nhiên nói: “Các người đều lui ra, ta có lời muốn nói với Ngu thượng nghị.”

Vân Nương không yên lòng, sợ Mạnh Điệp Vũ bị khi dễ, do dự không chịu đi. Băng Lam phải kéo tay áo, lúc này mới miễn cưỡng đi xuống.

“Ngu thượng nghị mời ngồi đi.” Thân thể Mạnh Điệp Vũ giật giật, đổi một tư thế khác, nhìn Thường Hy nói.

Thường Hy cười nhạt, nói: “Biểu tiểu thư có lời thì nói ra đi, ta còn có việc, không thể nán lại.”

Mạnh Điệp Vũ như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, đột nhiên hỏi: “Cô muốn đi gặp Dương Lạc Thanh sao?”

Thường Hy sửng sốt, nhìn Mạnh Điệp Vũ có chút đề phòng, bất an hỏi: “Biểu tiểu thư biết được cũng không ít đi?”

“Dương Lạc Thanh ban đầu sinh non ta cũng có phần, cô cũng đoán được đúng không? Cho nên đoạn thời gian đó luôn phải người theo dõi ta!” Mạnh Điệp Vũ thản nhiên nói, tựa hồ như đang nói một chuyện rất bình thường.

Thường Hy chậm rãi ngồi xuống, nhìn Mạnh Điệp Vũ, không hiểu tại sao nàng ta lại nói những lời này? Phải biết mưu hại hoàng tử là tội lớn. “Chẳng lẽ quả linh lung kia là do biểu tiểu thư chỉ dẫn hay sao?”

Mạnh Điệp Vũ yên lặng gật đầu một cái, lại nói tiếp: “Cũng không phải công lao của một mình ta, Minh vương điện hạ cũng xuất ra không ít lực, nếu không một người cẩn thận như Dương quý nhân làm sao có thể mắc bẫy đây?”

Chuyên Tôn Nhạc Đan? Thường Hy chưa bao giờ hoài nghi tới hắn, giờ phút này nghe Mạnh Điệp Vũ nhắc đến hắn tựa hồ có chút không tin, lắc đầu một cái nói: “Biểu tiểu thư thật biết nói đùa, lời như vậy không thể tùy tiện xuất khẩu, nếu không sẽ dẫn đến chu di cửu tộc, nặng hơn nữa là khiến hai nước phân tranh.”

“Bởi vì là cô ta mới nói, nếu là người khác ta khinh thường không thèm nói.” Thanh âm Mạnh Điệp Vũ rất thấp, cơ hồ không nghe ra được nàng nói những gì, nhưng là Thường Hy vẫn nghe được rõ ràng.

“Biểu tiểu thư muốn nói điều gì thì nói thẳng đi, chớ quanh co lòng vòng, ta biết rõ là cô mới vừa chạy về từ biên quan! Ta cũng thật bội phục cô, có thể chạy trước chúng ta mà hồi cung, còn có thể trong mấy ngày đó giả bệnh không bị kẻ khác phát hiện ra, thật là bội phục!” Thường Hy trực tiếp vạch trần, đối với Mạnh Điệp Vũ thì không nên vòng vo, tránh ình lại bị nàng ta dắt mũi.

“Ta không nghĩ tới biểu ca lại có thể không màng an nguy mà đi tìm cô. Huynh ấy trước đây là người vô cùng coi trọng sinh mạng bản thân, nhưng từ sau khi cô đến, huynh ấy liền liên tiếp phá lệ.” Mạnh Điệp Vũ ho khan một tiếng, trên mặt hiện ra một tia đồ khác thường, thanh âm hư hư nhược nhược.

Thường Hy không nói gì, Tiêu Vân Trác tự mình đi tìm nàng cũng dọa cho nàng giật mình...

“Thân phận thần nữ hộ quốc của cô là do ta nói ra...”

Thường Hy im lặng nhìn Mạnh Điệp Vũ một cái, không nghĩ tới nàng ta cứ nhiên biết thân phận của mình, đây là từ khi nào? Nhưng là Thường Hy không muốn hỏi, bởi vì không quan trọng. Kết quả đã có, cần gì phải so đo quá trình.

“Chuyên Tôn Nhạc Đan về nước, Chuyên Tôn Tử Di thay thế Chuyên Tôn Nhạc Đan cũng là do ta động tay động chân...”

“...” Lần này Thường Hy kinh ngạc.

“Chuyên Tôn Nhạc Đan nhất định phải đi, hắn không đi biểu ca sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng là ta không thể giết Chuyên Tôn Nhạc Đan, bởi vì ta đánh không lại hắn.” Sắc mặt Mạnh Điệp Vũ bình tĩnh, tựa hồ đang

nói những chuyện tình không hề khẩn yếu, tuy nhiên nó làm cho Thường Hy bị dọa sợ, Mạnh Điệp Vũ có điểm không đúng...

“Chuyên Tôn Tử Di rất âm hiểm, tuy nhiên hẳn cũng dễ đối phó hơn so với Chuyên Tôn Nhạc Đan... Khụ khụ...” Mạnh Điệp Vũ ho khan mấy tiếng, sắc mặt càng trở nên đỏ, nhưng bất kể Thường Hy có nghe hay không, nàng vẫn tiếp tục nói: “Mẫu thân của Chuyên Tôn Nhạc Đan là một người ta khó lòng phòng bị. Nữ nhân hèn hạ vô sỉ đó phá hủy nhà của ta, hại chết cô cô ta. Ta muốn thay bọn họ báo thù, cho nên giao cô cho bọn họ, muốn lợi dụng cô dẫn dụ bọn họ ra ngoài... Khụ khụ... Chỉ là nghĩ đến, ta sơ suất quá, phòng bị như vậy vẫn còn trùng kè!”

Thường Hy che ngực, chỉ cảm thấy tim đập lợi hại, Mạnh Điệp Vũ... Lại là nàng ta bán đứng nàng!

“Cô biết Dương Lạc Thanh là ai không?” Ánh mắt Mạnh Điệp Vũ mang theo đùa cợt, trong hốc mắt nhỏ xuống vài giọt lệ. Qua tối nay, có lẽ sẽ không còn Mạnh Điệp Vũ nữa rồi!

294. Chương 298: Mấy Phần Ân Oán, Mấy Phần Tình?

Thường Hy nhìn Mạnh Điệp Vũ, theo bản năng hỏi: “Là ai?”

“Biểu tỳ của ta.”

Thường Hy hoàn toàn bị chấn kinh rồi, một lúc lâu sau cũng không nói lên lời, ngơ ngác nhìn Mạnh Điệp Vũ ngẩn người. Này thật không tưởng tượng nổi, nàng vẫn cho rằng Dương Lạc Thanh cùng Chuyên Tôn Nhạc Đan có quan hệ gì đó, lại vụn vụn không nghĩ tới là biểu tỳ của Mạnh Điệp Vũ... Đây quả thực làm người ta không thể tưởng tượng nổi! Ông trời ơi, trong hậu cung này không biết ẩn núp bao nhiêu ân oán tình thù đây?

Thấy được bộ dáng khiếp sợ của Thường Hy, Mạnh Điệp Vũ nhàn nhạt cười, nói: “Ta đã từng hại cô, tính toán với cô, cho cô dạo vòng quanh tử môn quan, thậm chí có lần nghĩ muốn cô chết...”

Thường Hy nghe mấy lời này của Mạnh Điệp Vũ mà nội tâm run lên, cảm thấy nàng ta thật sự có gì đó không bình thường. Mấy cái này cần gì nói, nàng đều đã biết hết! Mấy lần trước nàng ta cũng “thăng thần” qua, nhưng lần nào cũng là tiền đề ột vụ khó khăn của nàng, chẳng biết lần này nàng ta lại mưu tính quỷ kế gì?

“... Ta biết ta hại cô nhiều lần như vậy, cô hận ta đến tận xương, hận không thể khiến ta biến mất. Nhưng nếu cô không phải là thần nữ hộ quốc, có lẽ giờ phút này cô đã chết!”

Thanh âm của Mạnh Điệp Vũ rất nhẹ, nhưng sát ý lãnh đạm cất giấu bên trong lại làm người ta run lên. Thường Hy không nhìn được mà hỏi lại: “Vậy cô nên giết chết ta rồi, không phải sao?”

“Đúng vậy, nếu chỉ là nữ tử bình thường ta chắc chắn sẽ làm như vậy. Nhưng phá hủy cô thì đồng nghĩa với phá hủy biểu ca. Nếu như cô thật sự là thần nữ hộ quốc, nếu cô thật sự thích biểu ca, vậy thì cô hãy thay ta bảo vệ ngôi vị Hoàng đế của huynh ấy, quần lâm thiên hạ. Chỉ cần cô đáp ứng ta thì trên thế gian này sẽ không tồn tại Mạnh Điệp Vũ nữa, cô sẽ không bao giờ cần phòng bị ta nữa!”

“...” Thường Hy trợn to hai mắt nhìn Mạnh Điệp Vũ, hồi lâu mới lên tiếng: “Cô không phải bị nước vào não đấy chứ?”

Mạnh Điệp Vũ quay đầu nhìn Thường Hy, trên mặt một mảnh bình tĩnh, không có oán hận tình thù, đôi mắt phủ một tầng sương mù, nói: “Từ lúc rất nhỏ ta đã biết ta có một người đi. Đi ấy quốc sắc thiên hương, xinh đẹp như hoa, thuở nhỏ có không biết bao nhiêu vương công quý tộc đến cửa cầu hôn, nhưng là đi ta nhìn tất cả đều không thuận mắt. Mọi người không hề ngờ tới, khi cha và mẹ ta đính ước với nhau, đi trong lúc vô tình gặp được cha ta, thế nhưng trúng phải tiếng sét ái tình, phi quân không gả. Ngoại tổ mẫu của ta lúc ấy không còn cách nào, cố gắng cùng mẫu thân ta thương nghị. Nữ tử thoát hôn, muội thay tỷ gả là có bao nhiêu gièm pha? Nếu thực sự như vậy thì về sau mẫu thân của ta cũng không còn biện pháp đặt chân ở Vân Đô nữa.

Mẹ ta không có xinh đẹp vô song như đi, nhưng lại có được vẻ huệ chất lan tâm, cuối cùng cũng không đành lòng đi lấy cái chết uy hiếp, chỉ nói, nếu như phụ thân ta đồng ý thì nàng liền đồng ý. Lúc ấy mẫu thân ta

tâm như tro tàn. Vân Đô không người nào không biết dì ta xinh đẹp như hoa, chỉ sợ vừa đề cập đến chuyện này Mạnh gia liền đáp ứng. Nếu như phụ thân thực sự đáp ứng, mẫu thân ta liền âm thầm quyết định sẽ lập tức vào am ni cô nương nhờ cửa phật, không bao giờ chọc đến chuyện hồng trần nữa.

Chuyện phát triển ra thế nhưng không như người ta dự liệu. Phụ thân ta cự tuyệt, ông ấy nói mẫu thân ta cũng không phạm sai lầm, trời sinh tính tình dịu dàng, huệ chất lan tâm, là thể tử lý tưởng nhất trong suy nghĩ của ông ấy, kiên quyết không chịu tỷ muội thế gả. Ta nghe nói sau khi dì ta đại náo một cuộc, mẫu thân ta cho rằng tất cả đã kết thúc rồi. Nhưng là từ đó trở đi, dì ta liền hận mẫu thân, phụ thân ta.

Sau khi cha mẹ ta thành thân, dì ta nóng giận mà gả cho Dương Tuyền làm vợ. Dương Tuyền chính là kẻ thù chính trị của phụ thân ta, nàng gả cho người này, mục đích không cần phải nói cũng biết. Sau lại xảy ra rất nhiều chuyện, cuối cùng dẫn đến Dương Tuyền đầu thân hai nơi, cha mẹ ta chết thảm, dì cũng trượt chân rơi xuống nước mà bỏ mạng, Tấn vương mất tích, cô cô bệnh qua đời, Tần Nguyệt Như cũng rời xa cố thổ mà đến Minh Khái quốc làm phi tử.”

“Tần Nguyệt Như là ai?” Trong lòng Thường Hy dâng lên bất an nhàn nhạt, hỏi.

“Mẫu thân của Chuyên Tôn Nhạc Đan, chính là nữ nhân đón cô đi trong tay ta. Nói vậy các người cũng đã từng gặp mặt đúng không?”

“Nguyên lai là bà ta. Bà ta lại là mẫu thân của Chuyên Tôn Nhạc Đan sao?” Thường Hy lại bị giật mình, đây đến tốt cùng là mối dây nợ rồi ren gì a? Chuyện tình liên quan đến nhau quá nhiều, nhiều đến mức nàng không thể tưởng tượng nổi.

“Đúng vậy. Nữ nhân Tần Nguyệt Như này, ta sẽ không bao giờ bỏ qua cho bà ta.” Mạnh Điệp Vũ cắn răng nói, “Những năm gần đây bà ta mai danh ẩn tích, ta vẫn cho rằng bà ta đã chết rồi. Nhưng là thời điểm ta gặp được Chuyên Tôn Nhạc Đan liền hiểu, bà ta không chết, bà ta đã trốn đi, cho nên lần này ta lợi dụng cô để dẫn dụ bà ta ra ngoài. Nữ nhân này vẫn còn có dã tâm bưng bưng, ta chỉ ném một mồi câu mà bà ta đã cắn, có thể thấy được những năm gần đây bà ta đã sống rất ẩn nhẫn, một khi cơ hội tới là quyết nắm lấy không buông tay.” Mạnh Điệp Vũ nói tới chỗ này thì cười lớn, lệ trong mắt rơi ra không ngừng, đến cuối cùng thì thút thít khóc.

Thường Hy có chút không biết phải làm sao, có nên tiến lên an ủi nàng ta hay không? Nhưng là nghĩ nghĩ lại thôi, nàng ta cũng không phải người yếu đuối. Trải qua nhiều chuyện như vậy mà vẫn có thể kiên cường sống tiếp, nàng ta sẽ không vì chút chuyện này mà gục ngã. Huống chi Mạnh Điệp Vũ đã mấy lần lừa gạt nàng, cẩn thận một chút vẫn là tốt hơn.

Chỉ là, những chuyện này cùng nàng có quan hệ gì?

“Cô nói cho tôi biết những chuyện này làm gì? Điều này cùng tôi không quan hệ, đây là ân oán tình thù của các người!”

“Làm sao không quan hệ? Nếu cô không thích biểu ca thì khác. Nhưng cô lại thích biểu ca, cô là thần nữ hộ quốc, cô muốn né tránh những chuyện này sao? Đừng có nằm mơ!” Mạnh Điệp Vũ nhìn Thường Hy nói, thần thái ngạo lạnh của ban nãy so với lúc này tưởng như hai người.

“Tại sao?” Thường Hy không hiểu, nàng không chọc tới những người này, làm sao cùng nàng có quan hệ?

“Bởi vì Tần Nguyệt Như muốn làm nữ hoàng, muốn nhất thống thiên hạ, muốn tìm ra Tấn vương đã mất tích. Cô là thần nữ hộ quốc, có được cô đồng nghĩa với việc có được thiên hạ, bà ta sẽ bỏ qua cho cô sao? Thứ bà ta không có được thì bà ta sẽ phá hủy, không để cho bất luận kẻ nào lấy được. Lần này cô có thể trốn thoát ra ngoài, đoán chừng bà ta tức giận đến điên rồi, nữ nhân này còn chưa có chịu qua uất khí như vậy.” Mạnh Điệp Vũ nói xong liền nở nụ cười, chẳng qua nụ cười ấy có chút đắc ý lại mang theo khổ sở, khiến lòng Thường Hy bất giác cũng không thoải mái.

“Ta nói điều kiện cho cô, chỉ cần cô đáp ứng ta, ta nhất định sẽ liều chết vì cô chu toàn. Trừ phi ta chết, ai cũng không thể đụng đến một cọng tóc của cô, như thế nào?” Mạnh Điệp Vũ nói tới chỗ này liền ho khan không ngừng, thần sắc tái nhợt, tựa hồ tùy thời cũng có thể biến mất.

295. Chương 299: Giao Dịch

Thường Hy nhìn Mạnh Điệp Vũ, bắt được một yếu điểm, hỏi: “Tần Nguyệt Như tại sao lại muốn tìm Tần vương? Bà ta và Tần vương có quan hệ gì?”

“Quan hệ thế nào?” Mạnh Điệp Vũ cười lạnh một tiếng, cắn răng nói: “Bà ta thích Tần vương, bà ta đã từng là thủ hạ Trâm mẫu đơn dưới trướng Tần vương, sau lại cùng Tần vương trở mặt, liền đem Trâm mẫu đơn truyền lại. Ngồi lên chức vị Trâm mẫu đơn chính là nghĩa nữ của bà ta, điều này cũng là lý do dẫn đến Mười tám cây trâm hoa chia làm hai.”

Vân Thanh đã cùng Thường Hy nói qua, Mười tám cây trâm hoa chia làm hai phe, một phe thần phục Minh Khải quốc, xem ra Mạnh Điệp Vũ lần này không có nói láo, ngược lại thật sự là có thành ý hợp tác. Tần Nguyệt Như lại là Trâm mẫu đơn, trong đầu nàng hiện lên hình ảnh nữ nhân có bộ dáng mềm mại, yếu điệu đó, thấy thế nào cũng không giống với người có lòng dạ độc ác. Nụ cười nhẹ nhàng kia, ngữ điệu chậm rãi kia tựa hồ vẫn còn vang vọng bên tai nàng. Thường Hy trong lòng chợt lạnh, thật đúng là nhìn người không thể chỉ nhìn tướng mạo.

“Cô biết cũng thật nhiều. Trước kia đúng là đã xem thường biểu tiểu thư rồi.” Thường Hy nói thật, bởi vì Mạnh Điệp Vũ đang mang đến quá nhiều kinh ngạc cho nàng.

“Khi trên người cô đè nặng huyết hải thâm cừu, cô sẽ không được phép lựa chọn, chỉ có thể để mình thật cường đại. Nhưng cường đại của cô không thể để cho kẻ địch phát hiện, nếu không thời điểm cô chưa thể tự bảo vệ mình sẽ bị kẻ địch tiêu diệt. Những năm gần đây ta nguy trang rất khổ, ban ngày là một Mạnh tiểu thư, buổi tối lại là một người khác, cô sẽ không bao giờ hiểu được cảm giác này đâu. Cô mặc dù xuất thân thấp hèn nhưng lại có cha mẹ, người thân, từ nhỏ sống trong muôn ngàn sự ái. Vào cung cũng là từng bước thăng chức, mặc dù có chút ít gian khổ nhưng cũng chưa bao giờ chịu đựng tổn thương. Ngay cả lần này mất tích, biểu ca thân mình tôn quý nhường ấy cũng tự mình đi tìm cô. Cô chính là người khiến ta hâm mộ. Địa vị cao thì thế nào? Thấp thì thế nào? Hạnh phúc mới chính là tốt nhất... Nếu để ta được lựa chọn, ta cái gì cũng không muốn, chỉ mong cha mẹ ta có thể cùng ta sống mỗi ngày...”

Thường Hy yên lặng không nói. Lời của Mạnh Điệp Vũ xác thực không phải là giả, nàng rất hạnh phúc, cũng rất may mắn. “Cô muốn nói điều kiện gì cùng tôi?”

“Điều kiện của ta rất đơn giản, đó chính là cô phải khiến cho cái tên Mạnh Điệp Vũ này tạm thời biến mất khỏi thế gian.”

“Cái gì?” Thường Hy kinh ngạc lên tiếng, đây là có ý gì?

“Mạnh Điệp Vũ không biến mất thì Dương Lạc Thanh sẽ không có động tác. Cô ta không có hành động gì thì ta như thế nào động thủ?” Mạnh Điệp Vũ khôi phục lại thần thái bình thản, chẳng qua là trong mắt có một tia cô đơn, nói: “Khi ta biết được cô là chân mệnh thiên nữ ta liền từ bỏ biểu ca, bởi vì cô tồn tại đã trực tiếp ngăn cản biểu ca không thể có nữ nhân nào khác. Chân mệnh thiên nữ khi còn sống huy hoàng cũng bị ai, trừ khi cô có thể đảm bảo rằng cả đời này biểu ca sẽ không động lòng với nữ nhân khác, nếu không kết quả của cô chỉ có thảm hại hơn ta. Ta rất yêu thích biểu ca, nhưng ta không phải là người cực đoan, nếu như cô có thể tốt hơn ta mà thủ hộ cho biểu ca, như vậy ta sẽ ở xa xa chúc phúc cho hai người. Ta không hy vọng bị kịch của mẫu thân ta xảy ra lần nữa, ta càng không hy vọng biểu ca lâm vào thống khổ.”

“Lời này cô đã từng nói với tôi một lần, nhưng chính là cô đang tính toán tôi, mặc dù vậy tôi cũng không bị tổn hại gì.” Thường Hy có chút bất mãn nói. Nữ nhân này chính là như vậy, làm người ta ghét bỏ nhưng không hận nổi.

“Khi đó ta không biết cô là thần nữ hộ quốc. Hiện tại đã biết, cô có thể an tâm.” Mạnh Điệp Vũ cười cười, nàng không nghĩ tới Thường Hy lại đột nhiên tính toán nợ cũ cùng nàng. “Thật ra nghĩ kỹ lại, ta cũng thích cô, trên người cô có thứ ta hâm mộ, cho nên vừa mới bắt đầu ta có chút chán ghét cô. Hiện tại buông tay, ngược lại cảm thấy có một ngày chúng ta sẽ trở thành bằng hữu.”

Thường Hy bĩu môi, nàng cũng không dám tưởng tượng. Mạnh Điệp Vũ này vô công cao cường a, nàng thì cái gì cũng không biết, cao thấp nhìn là thấy!

Thường Hy không muốn dây dưa đề tài này, ngược lại hỏi: “Cô làm thế nào để biến mất? Một người sống sờ sờ trong hậu cung này, nhất là là biểu muội của Thái tử gia, chuyện này cũng không dễ dàng.”

“Cô nói xem, ta bị bệnh lâu như vậy, thần sắc tái nhợt lại có tia ửng hồng, nhìn một cái là biết không bình thường. Đây giống như giai đoạn cuối của bệnh, nói vậy người khác cũng không nghi ngờ chứ?”

Thường Hy chấn động trong lòng, nhìn Mạnh Điệp Vũ nói: “Cô đã sớm lên kế hoạch rồi phải không? Có phải thời điểm giao tôi cho Tần Nguyệt Như cô đã nghĩ đến ngày hôm nay?”

Mạnh Điệp Vũ gật đầu một cái, nhìn Thường Hy nói: “Đúng vậy. Tần Nguyệt Như nhìn ta không vừa mắt. Một ngày nào đó ta sẽ khiến cho bà ta ăn đau khổ.”

Thường Hy hiểu rõ trong lòng rồi, Mạnh Điệp Vũ đã lên kế hoạch chu đáo rồi. Nhưng còn có một nghi vấn, Thường Hy nhìn Mạnh Điệp Vũ nói: “Cô cứ như vậy khẳng định tôi có thể chạy trốn từ trong tay Tần Nguyệt Như?”

Mạnh Điệp Vũ cười, nhìn Thường Hy nói: “Ngày đó cánh cửa ngấm kia cô sống chết không mở được, nhưng ngay sau đó Tần Nguyệt Như cho người đi tra xét lại phát hiện cửa kia đã mở ra rồi, thế cho nên có thể thuận lợi chạy trốn. Cô nói tại sao cô không mở được cửa mà lúc sau người của Tần Nguyệt Như lại nói cửa đã mở ra đây?”

Vấn đề này vẫn khiến Thường Hy nghĩ không ra, nàng cũng buồn bực tại sao cửa ngấm kia nàng đẩy mãi cũng không động, nhất định là có cơ quan bố trí ở đâu đó, nhưng là cổ tình sau đó lại nghe thấy cửa ngấm đã được mở, “Là cô động tay động chân?”

Mạnh Điệp Vũ gật đầu một cái, lại nói: “Liệt Phong có thể lấy tốc độ nhanh như vậy tìm thấy cô, là ta để lại dấu mồi cho hắn. Biểu ca trên đường bị đuổi giết, mấy lần cứu tử nhất sinh, là người của ta cứu huynh ấy. Cho nên ta đã nói với cô, chỉ cần cô đáp ứng điều kiện của ta, giúp biểu ca đi lên hoàng vị, giúp ta trả được mối huyết hải thâm cừu, ta nhất định sẽ bảo hộ cô cả đời bình an.”

Đã sớm biết Mạnh Điệp Vũ không đơn giản, nhưng thế lực của nàng ta lớn như vậy thật đúng là ngoài dự liệu của nàng. Thường Hy nghĩ rồi nói ra: “Tôi tuy là thần nữ hộ quốc nhưng trừ bỏ có một chút thông minh thì văn võ đều kém, có thể giúp cô cái gì?”

Mạnh Điệp Vũ cúi đầu, ngay sau đó nói: “Chuyện này vẫn chưa thể nói cho cô biết, đến đúng thời điểm cô sẽ tự khắc biết được. Nói cho cô biết trước, đối với cô không có điểm nào tốt.” Nói tới chỗ này Mạnh Điệp Vũ dừng lại, dời đề tài: “Tôi nay Mạnh Điệp Vũ sẽ bỏ mình vì bạo bệnh, tang sự của ta cô phải làm. Nhớ đem quan tài của ta bỏ vào tổ phần của Mạnh gia, quan tài không cần bịt quá kín, tránh cho ta chết ngạt hoặc không ra được. Người của ta cũng nhờ cô an trí, họ cũng không biết kế hoạch của ta, tránh để lộ phong thanh.” Nói tới chỗ này nàng ta thở dài, lại tiếp: “Cô còn phải đi tìm Dương Lạc Thanh đúng không? Ta không làm trì hoãn thời giờ của cô nữa. Cùng nàng lui tới cô phải cẩn thận, ta vừa chết, nàng ta sẽ không cố kỵ nhiều, cô ngàn vạn lần phải cẩn thận.”

296. Chương 300: Tình Cờ Gặp Đông Lăng Vương.

Thường Hy đáp ứng Mạnh Điệp Vũ sẽ an trí người bên cạnh nàng ta thỏa đáng, lại cùng nàng ta thương nghị chi tiết kế hoạch rồi mới ra khỏi Cẩm Hoa hiên, hướng Linh Đình các đi tới.

Dọc theo đường đi Thường Hy cũng có chút không yên lòng, nguyên tưởng rằng mình mất tích là ngoài ý muốn, vạn vạn không nghĩ tới đằng sau còn nhiều ân oán tình thù như vậy! Mạnh Điệp Vũ gánh trên lưng nhiều trọng trách như vậy, kia Tiêu Vân Trác thì sao? Hắn sẽ phải tự mình hứng chịu bao nhiêu? Trên lưng hắn có phải hay không so với Mạnh Điệp Vũ còn nhiều hơn nhiều lắm? Hắn luôn là lạnh lẽo như băng khiến người khác tránh xa ngàn dặm, có phải lý do cũng là vì những thứ này hay không?

Một khối núi hoang kéo ra Tần vương, một Tần vương lại kéo ra nhiều thị phi như vậy, cho đến giờ phút này Thường Hy rất muốn xem xem Tần vương đến tốt cùng là người như thế nào? Nhớ hần cơ hồ được xưng là truyền kỳ khi còn sống, cuối cùng lại mất tích, cái này khiến Thường Hy không khỏi kích động.

Mạnh Điệp Vũ, mẫu thân của Mạnh Điệp Vũ, dì nàng ta, Tần Nguyệt Như, Dương Lạc Thanh, Dương Tuyền, Tần vương, tiên Hoàng hậu, Minh tông, Tiêu Vân Trắc... Từng người một đều lướt qua trong đầu nàng, mỗi người đều có một câu chuyện cũ dây dưa dính líu với nhau. Hôm nay nàng cũng bị hãm sâu ở trong vũng bùn, bị từng người này nhìn chăm chăm không dứt.

Sư phụ nói nàng cả đời này chông chênh gặp ghềnh, nếu có may mắn vượt qua, sau này nhất định sẽ trở thành người trên vạn người. Nếu không vượt qua nổi, thật không cần nói cũng biết. Ngay cả sư phụ cũng không thể đoán trước được nàng có thể sống tiếp hay không, Thường Hy bỗng nhiên cảm lạnh lạnh cả người. Đây là cái hố đen như thế nào mới có thể đem từng người một thông minh như vậy, tình thông mưu lược kế sách, tất cả đều hút trở vào. Nàng còn có cách nào chạy trốn đây?

Ánh mặt trời sáng rõ chiếu rọi trên người Thường Hy, chung quanh là chim hót hoa nở, thảm cỏ xanh non mỡ màng. Khí trời tươi đẹp như vậy cũng không thể xua tan đi lạnh lẽo trong lòng nàng.

Hẹn gặp Dương Lạc Thanh vào buổi chiều. Thường Hy cũng không vội đi tìm nàng ta, xoay người kiểm một mái đình vắng vẻ mà yên lặng ngắm người. Nàng rất cần đem tất cả mọi chuyện suy nghĩ lại cẩn thận, chuyện này có nên nói cho Tiêu Vân Trắc hay không đây? Thường Hy trong lúc nhất thời có chút phiền não, nàng không biết phải làm cái gì bây giờ?

“Ngu thượng nghị?”

Thường Hy sững sốt, không nghĩ tới đột nhiên sẽ có người gọi tên nàng, quay đầu lại nhìn, vội vàng đứng dậy hành lễ, nói: “Nô tỳ tham kiến Vương gia.” Người tới là Tiêu Vân Triệt, Thường Hy không ngờ ở chỗ này lại gặp được hắn, có chút kinh ngạc.

Tiêu Vân Triệt cười cười đi vào đình, nhìn thấu kinh ngạc của Thường Hy, chậm rãi nói: “Ta theo Phi Hà vào cung thỉnh an mẫu phi rồi ở lại dùng bữa trưa. Trong lúc rảnh rỗi đi dạo qua một lát, không nghĩ tới lại được gặp Ngu thượng nghị.”

“Mẫu phi nương nương vẫn khỏe chứ? Vương phi cũng tốt chứ ạ?” Thường Hy cười hỏi, lễ nghi tối thiểu vẫn phải có, huống chi Tiêu Vân Triệt đã từng giúp đỡ nàng. Mặc dù có một số chuyện từng khiến nàng hoài nghi Tiêu Vân Triệt nhưng cuối cùng cũng chỉ là suy đoán mà thôi.

“Cả hai đều rất tốt.” Tiêu Vân Triệt cười nói, vẫn tao nhã lịch sự như thường ngày, ở trên ghế đá ngồi xuống, nhìn Thường Hy nói: “Chúc mừng lệnh huynh đề tên bằng vàng, đoạt lấy danh hiệu Trạng nguyên, đây là chuyện vô cùng đáng mừng!”

“Đa tạ vương gia. Vẫn là cảm tạ Hoàng thượng đã ban cho gia huynh một cơ hội như vậy. Nếu như không có ân điển của Hoàng thượng, gia huynh dù có tài hoa đi nữa cũng không được trọng dụng!” Thường Hy cười nói, trong lòng lại cẩn thận ứng phó, cùng Tiêu Vân Trắc tạo ra một loại ngăn cách, không còn ý thân cận như xưa nữa.

Tiêu Vân Triệt sáng lạng cười một tiếng, nhìn Thường Hy nói: “Ngu thượng nghị ở trong cung đã lâu, nói chuyện làm việc cũng thật là cẩn thận. Ta vẫn là thích tiểu cung nữ mới vào cung năm đó, cả người toát ra tinh thần phấn chấn, nhìn một cái là không nhịn được ý muốn thân cận.”

“Vương gia nói đùa rồi. Lúc đó nô tỳ không biết trời cao đất rộng là gì, phạm phải bao nhiêu chuyện sai lầm, thật may là chưa vị vương gia, Thái tử gia không hề truy cứu, coi như nô tỳ mạng lớn rồi!” Thường Hy hé miệng cười cười, lúc này chú ý trong lòng cũng ít đi một chút.

“Làm người luôn bị trói buộc thật ra không có cái gì tốt. Người khác nhìn thấy địa vị vương gia tốt, ta lại rất hâm mộ những văn nhân cư sĩ nhàn nhã hạc kia!” Tiêu Vân Triệt nói, ánh mắt nhìn Thường Hy sạch sẽ mà thấu đáo.

“Chim nhạn trên trời, cá bơi trong nước, mỗi người đều có tự tại của riêng mình, mỗi người cũng có phiền não. Vương gia hâm mộ người khác nhẹ nhõm tự tại, người khác cũng hâm mộ vương gia hô phong hoán vũ.” Thường Hy than nhẹ một tiếng nói. Nàng nghĩ muốn cái gì đây? Nàng cũng không thể nào biết nữa, cuộc đời của nàng tựa hồ đều là nằm trong kế hoạch của người khác, nàng đã không còn biết chính mình muốn như thế nào nữa rồi!

“Vậy Ngu thượng nghị thích cuộc sống sau này như thế nào?” Tiêu Vân Triệt hỏi.

“Ta sao?” Thường Hy hỏi ngược lại. Nàng mới vừa rồi còn nghĩ tới mình sống không biết muốn được như thế nào, bây giờ Tiêu Vân Triệt lại hỏi tới, nàng đành nói: “Ta cũng không biết, nữ nhân thì còn có yêu cầu gì, một ngày trôi qua chính là trôi qua, còn đòi hỏi gì hơn? Nữ nhân chính là tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, ta hiện tại nghe theo lời cha vào cung làm cung nữ. Chuyện sau này, ai mà biết được!”

Tiêu Vân Triệt sững sờ, khẽ cau mày nói: “Chẳng lẽ nàng không muốn lưu lại bên người Tứ đệ sao?”

Thường Hy im lặng, cảnh giác trong lòng bất chợt tăng lên nhưng trên mặt lại làm như vô tình, nói: “Ta chỉ là phận nô tỳ không thể làm chủ, số mạng nằm trong tay người khác, ta nếu như có muốn thì cũng biết làm gì đây?”

Tiêu Vân Triệt nghe vậy thì sắc mặt khẽ biến, nhìn Thường Hy nói: “Lời này không sai, nhưng nàng bây giờ không phải là Ngu Thường Hy như trước đây nữa rồi. Ca ca nàng đã trở thành trạng nguyên, Ngu gia của nàng nước lên thì thuyền cũng lên, lại thêm phụ hoàng yêu thích nàng như vậy, Tứ đệ che chở cho nàng, cần gì phải biến mình trở nên hèn hạ?”

“Người quý ở chỗ tự biết được chính mình, trong Đông cung người có xuất thân cao hơn ta chỗ nào cũng có. Phụ thân của Phùng Lương để còn là quan nhất phẩm Tổng đốc Giang nam, nhưng hiện tại thì thế nào?” Thường Hy chậm rãi nói, trên mặt mang theo sầu bi, trong lòng lại lẳng lặng suy tư lời của Tiêu Vân Triệt là có ý gì. Vô duyên vô cớ, lấy tính cách của Tiêu Vân Triệt cũng sẽ không nói như vậy.

Nghe được lời của Thường Hy, Tiêu Vân Triệt không nói gì, đây chính là một ví dụ rất rõ ràng rồi. Ngu Thụy Lâm mới chỉ là một trạng nguyên, còn xa mới bì được với Tổng đốc Giang Nam, thế nhưng nữ nhi của Tổng đốc Giang Nam cũng chỉ là một Lương để. Ngu Thường Hy thật rất tự biết bản thân...

“Lời đồn đại gần đây nàng cũng nghe nói chứ? Nàng là thần nữ hộ quốc, có thật hay không?” Tiêu Vân Triệt nói, thanh âm nghe rất bình tĩnh, thần thái cũng vô cùng nhàn nhã nhưng câu hỏi đặt ra lại sắc bén. Không đợi Thường Hy trả lời, Tiêu Vân Trác lại nói tiếp: “Nghe nói có người đã xin Hoàng thượng tứ hôn cho nàng, nàng nên để tâm một chút.”

297. Chương 301

“Gả cho ai? Ngài nghe người nào nói hay sao?” Thường Hy thật sự có điểm nóng nảy, đây cũng không phải là đùa giỡn. Nếu như thực sự có thánh chỉ hạ xuống, nàng liền coi như xong rồi!

“Cụ thể là ai thì ta không biết, ta cũng chỉ tình cờ nghe mẫu phi ta nhắc tới, chỉ muốn nàng cẩn thận một chút thôi. Với thân phận của nàng bây giờ, thật giống như dê giữa bầy sói.” Tiêu Vân Triệt nhẹ nhàng nói, nhìn Thường Hy, lại tiếp tục: “Nếu như nàng thật sự thích tứ đệ thì nên sớm tính toán. Nếu như phụ hoàng thật sự chỉ hôn cho nàng, kim khẩu ngọc ngôn, khó có thể thu về!”

Nếu vừa rồi Thường Hy đối với Tiêu Vân Triệt có điểm đề phòng thì giờ đây nàng cảm thấy mình đa nghi quá rồi. Thường Hy nhìn Tiêu Vân Triệt, nói: “Đa tạ vương gia đã chỉ điểm, nô tỳ vô cùng cảm kích!”

Tiêu Vân Triệt mỉm cười, nhìn nàng nói: “Ở trong lòng ta nàng vẫn mãi là tiểu cung nữ to gan lớn mật lúc mới vào cung mà không phải là Ngu thượng nghi cần trọng hiện tại. Làm người cố nhiên phải cẩn thận, nhưng có lúc phá vỡ quy tắc thông thường cũng không phải là một ý tồi. Tục ngữ dân gian nói vua cũng thua thằng liêu, đây không phải là ý này hay sao?”

Tiêu Vân Triệt nói xong liền gật đầu với Thường Hy một cái rồi xoay người rời đi. Thân ảnh cao ráo lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời, càng lúc càng nhìn không rõ nét.

Thường Hy nào còn có tâm tình ngồi ngốc ở chỗ này, nàng phải nhanh chóng tra ra là người nào muốn xin Hoàng thượng ban hôn, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng!

Từ đường cũ lộn trở lại, Thường Hy trực tiếp trở về Đông cung muốn tìm Tiêu Vân Trác bàn bạc một chút, lại phát hiện Tiêu Vân Trác còn chưa có trở về, trong lòng không khỏi có chút thất vọng. Loại chuyện như vậy, để Thái tử gia như hấn tra xét sẽ dễ dàng hơn.

Thường Hy lại hỏi thăm Trịnh Thuận lại biết Ngũ Hải cũng chưa có trở lại. Nếu là ngày khác, thời gian này Tiêu Vân Trác nhất định đã trở về, ngày hôm nay thế nào lại khác thường như vậy, chẳng lẽ lại là vì chuyện

hôn sự của nàng? Thường Hy gấp đến độ xoay vòng. Vân Thanh đã xuất cung theo dõi Tần Nguyệt Như, không có cơ sở ngầm của cô cô, muốn hỏi thăm chút tin tức thật là khó khăn!

Đột nhiên linh quang chợt lóe trong đầu nàng. Nếu như người người trong triều đều biết đến thân phận của nàng, vậy thì Hoàng thượng sao có thể dễ dàng gả nàng đi đây? Nàng là thần nữ hộ quốc, ban nàng cho người nào đồng nghĩa với việc ngầm đồng ý nhường ngôi long ý cho người đó. Hoàng thượng lại không phải kẻ ngốc, sao có thể làm ra loại chuyện như vậy? Ít nhất trong năm vị hoàng tử này, Hoàng thượng tuyệt đối sẽ không tỏ rõ ý định đem nàng gả cho ai, vấn đề này quá nhạy cảm!

Nhưng là Mẫn phi từ đâu lại lấy được tin tức kia? Huyệt không trống không có gió, chuyện xảy ra cũng không phải vô cớ, nàng không nên xem thường.

Mới vừa ngồi xuống lấy hơi, không lâu sau Phùng Lương để đã mang theo cung nữ tiến vào.

“Nô tỳ tham kiến Lương đế.” Thường Hy chỉ phải đứng dậy hành lễ, không biết vị Lương đế yên lặng đã lâu này lại muốn làm gì. Hôm nay quả thật là mọi chuyện đều không thuận!

“Nghe nói Ngu thượng nghi bình an trở lại. Ta ghé qua thăm cô một chút!” Phùng Thư Nhã cười nói. Trải qua một khoảng thời gian yên lặng, Phùng Thư Nhã tựa hồ thay đổi rất nhiều, ngang ngược càn rỡ trước kia hoàn toàn biến mất. Nàng bây giờ thật sự là có chút khí độ của khuê nữ nhà quan.

Kể từ cách ba ngày coi như phải rửa mắt mà nhìn, Thường Hy nay quả nhiên được thể nghiệm. Người mà người cực kỳ cảnh giác, coi người như cừ địch đột nhiên lại thân thiết đến lấy lòng, chỉ cần không phải kẻ ngu cũng biết chuyện có quỷ dị!

“Đa tạ Lương đế đã quan tâm, ta không sao, cũng chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi, làm sao dám làm phiền ngài tự mình đến đây!” Thường Hy không thể làm gì khác hơn là cùng nàng đánh thái cực quyền. Kẻ địch thay đổi sách lược, nàng cũng phải khẩn cấp điều chỉnh, nếu không sẽ thua thiệt.

Triều Hà vội dâng trà cho Phùng Lương đế. Nàng ta ngồi ở ghế gỗ đỏ trên đại điện, thần thái nhàn nhã nhìn Thường Hy nói: “Khi ra cửa cần phải chú ý an toàn, nhất là nữ nhân chúng ta lại càng cần phải cẩn thận. Ta nghe nói ngày đó là Minh vương cứu cô, cùng cô rơi xuống vách đá, có phải vậy hay không?”

Thường Hy cảm thấy câu hỏi này của Phùng Thư Nhã còn có hàm ý khác, vì vậy cẩn thận ứng phó, nói: “Ngày đó chỉ đơn thuần là trùng hợp, Minh vương điện hạ cách nô tỳ rất gần cho nên thấy nô tỳ ngã xuống liền thuận tay kéo nô tỳ một cái, ai biết ngược lại làm liên lụy đến ngài ấy. Thật may là lần đó rơi xuống còn có cây cỏ chống đỡ, nếu không thì đã vùi xác nơi đấy rồi.”

“Thì ra lời đồn đãi là thật, quả nhiên Minh vương điện hạ đã cứu cô, cũng khó trách mấy ngày gần đây lại nói bóng nói gió vô cớ lợi hại!” Phùng Lương đế cố làm ra vẻ sợ hãi, than nói.

Thường Hy càng lúc càng bị nàng ra tung hỏa mù, nhìn bộ dạng Phùng Thư Nhã chính là đang biết cái gì đó lại muốn dụ nàng cắn câu. Nàng nghĩ rồi nói ra: “Chuyện gấp cứu người nên phải bất buộc, điều này cũng không có cách nào. Lúc đó Thái tử gia cách nô tỳ quá xa, muốn cứu nô tỳ cũng chỉ sợ nước xa không cứu được lửa gần. Thái tử gia đã nói qua với nô tỳ đã đáp tạ ơn cứu mạng của Minh vương điện hạ rồi!”

Thần thái Phùng Lương đế cứng đờ, Thường Hy càng nhìn càng cảm thấy trong đó có huyền cơ gì, lòng nóng như có lửa đốt nhưng trên mặt vẫn một mực tỏ ra bình tĩnh, nói tiếp: “Không biết Phùng Lương đế đã nghe được những gì? Nô tỳ cũng rất muốn được mở mang thêm kiến thức!”

Phùng Thư Nhã nhìn Thường Hy, thần thái có chút ngưng trọng, há miệng nói: “Mọi người đều nói thanh bạch đối với nữ nhi gia là rất quan trọng. Tay của cô bị Minh vương điện hạ kéo qua rồi, hai người còn cùng nhau rơi xuống vách núi, cô nói đây không phải là đại sự?”

Linh quang trong đầu Thường Hy lóe lên, có thứ gì đó bay vút qua rồi nhanh chóng biến mất, thần sắc trong trẻo lạnh lùng nhìn Phùng Thư Nhã nói: “Lương đế đây là có ý gì?”

“Không phải ta có ý gì mà là cô nên tự mình biết đây là có ý gì. Nam nữ thụ thụ bất thân, chút đạo lý này cô cũng không hiểu được sao?” Phùng Thư Nhã mang theo châm chọc nói, lúc này lại chậm rãi đứng dậy, nhìn Thường Hy, tiến lên một bước đến gần bên cạnh nàng thấp giọng mà nói ra: “Không có ai có thể chống lại vận mệnh được. Ngay cả khi cô được Hoàng thượng miễn xá thương tạ, ca ca của cô đổ trạng nguyên,

nhưng cô vẫn như cũ không thể thay đổi được vận mệnh của mình. Thân phận của cô thật sự đắt giá, tuy nhiên nó lại không thể tỏa sáng được ở Đỉnh Nguyệt quốc. Ta xem cô có thể điều vô dương oai được mấy ngày, cô sớm muộn cũng sẽ rời đi nơi này, mà ta sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh Thái tử gia!”

Phùng Thư Nhã xoay người rời đi. Thường Hy nhú chặt chân mày, mới vừa rồi Tiêu Vân Triệt còn nói có người xin Hoàng thượng ban hôn, bên này Phùng Thư Nhã lại đến nói nàng mất trong sạch cùng Chuyên Tôn Nhạc Đan. Liên hệ hai chuyện này với nhau, nàng đột nhiên bừng tỉnh hiểu được!

Nhớ ngày đó trên núi xuất hiện hai cổ hắc y nhân, hiện tại Thường Hy có thể xác định một nhóm trong đó thuộc về Mạnh Điệp Vũ, mà nhóm còn lại... Bây giờ nghĩ lại thật cùng Tần Nguyệt Như không thoát khỏi quan hệ, nếu không cũng không có biện pháp giải thích chuyện nàng bị gả đi này rồi!

Khó trách Mạnh Điệp Vũ đã nói Tần Nguyệt Như âm hiểm xảo trá, quỷ kế tầng tầng, hôm nay nàng coi như đã được lãnh giáo. Bà ta làm việc quả nhiên phòng ngừa chu đáo, rơm rạ phòng tuyến trải dài đến ngàn dặm.

298. Chương 302: Trương Lương Kế Và Quá Tường Thang

Nói như vậy, thời điểm Tần Nguyệt Như giao dịch cùng Mạnh Điệp Vũ cũng đã nghĩ đến việc nàng có thể chạy trốn, dĩ nhiên chỉ là ngộ nhỡ, cho nên ngày đó bà ta mới phái thêm hắc y nhân đến tập kích ở trên núi. Nếu quả thật là như vậy thì ngay cả con trai của mình bà ta cũng dùng để tính kế sao? Hay nói Chuyên Tôn Nhạc Đan vốn là đồng mưu? Điểm này Thường Hy cũng không có cách nào xác nhận.

Không nghĩ tới người đến xin Hoàng thượng ban hôn lại là Minh Khải quốc, nhưng mà nàng vẫn có chút nghĩ không thông chuyện này. Chuyên Tôn Nhạc Đan đã tự mình nói với nàng mẫu phi của hần bị đánh vào lãnh cung. Một nữ nhân ở trong lãnh cung làm sao lại có bản lĩnh thuyết phục Hoàng đế Minh Khải quốc xin gả nàng cho con trai bà ta đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, trừ phi Tần Nguyệt Như có thủ đoạn thông thiên gì, nếu không cũng chỉ có một suy đoán, đó chính là Chuyên Tôn Nhạc Đan đang lừa gạt nàng. Nghĩ tới đây Thường Hy liền cảm giác cực kỳ khó chịu. Ở trong lòng của nàng, Chuyên Tôn Nhạc Đan vẫn là một nam nhân quang minh lỗi lạc, nếu như hần thật lừa gạt nàng, Thường Hy có chút không thể tiếp nhận nổi. Nàng tình nguyện tin rằng Tần Nguyệt Như kia có thủ đoạn một tay che trời mới có thể vây khốn nàng.

Nàng mới chỉ trở lại trong thời gian ngắn ngủi mà lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Nếu như còn tiếp tục, nàng không biết nên đặt chân trong thâm cung này thế nào đây?

Chân mệnh thiên nữ may mắn mà cũng bất hạnh. Thật ra chính nàng cũng không mong muốn có vòng sáng chói mắt này vây quanh mình, nàng tình nguyện chỉ là một nữ tử bình thường, cùng nam nhân mình thích sống đến đâu bạc răng long. Bị kịch của thủy tổ Hoàng hậu nàng không muốn tái diễn, nhưng chính nàng cũng không có biện pháp tin tưởng Tiêu Vân Trác sẽ không động lòng trước nữ nhân khác sau này. Trên thế gian này sẽ có nam tử thứ hai giống cha nàng sao?

Chuyện tình vô cùng cấp bách trước mắt chính là đem nguy cơ đang tới giải trừ. Thường Hy nàng tuyệt đối sẽ không gả đến Minh Khải quốc, không nói đến nữ nhân Tần Nguyệt Như khiến người ta sợ hãi cách xa ba thước kia mà chính là nàng cũng chưa bao giờ nghĩ tới một ngày sẽ gả cho Chuyên Tôn Nhạc Đan.

Mạnh Điệp Vũ nói Chuyên Tôn Nhạc Đan trở về nước, Chuyên Tôn Tử Di đến thay thế hần làm con tin là do nàng ta ra tay, như vậy có thể lý giải là Chuyên Tôn Nhạc Đan và Chuyên Tôn Tử Di có mâu thuẫn bất hòa hay không? Hoặc có thể nói là giữa Chuyên Tôn Tử Di và Tần Nguyệt Như có bất hòa, nếu vậy nàng tất nhiên phải tìm cách lợi dụng rồi!

Bà ta có Trương Lương kế, vậy Thường Hy nàng cũng sẵn có quá tường thang. Bà ta muốn mang trong sạch của nàng đi, vậy nàng mạn phép cũng không để cho bà ta được yên thân.

Thường Hy ăn xong bữa trưa cũng không thấy Tiêu Vân Trác trở lại, lại nhớ tới cuộc hẹn với Dương Lạc Thanh liền phân phó Triệu Hà và Văn Thu trông coi Doanh Nguyệt điện, nàng một thân một mình đi tới Linh Đình các. Linh Đình các vẫn như cũ trông rất vắng vẻ, từng nhánh cây ngọn cỏ tựa hồ không hề thay đổi gì, chỉ là chủ nhân của nơi này lại làm cho Thường Hy bội phần xa lạ.

Ngọc Nghiễn thấy Thường Hy tới vội vàng tiến lên nghênh đón, cười hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Ngu thượng nghi. Quý nhân mới vừa rồi còn hỏi xem thượng nghi đã tới chưa, chờ ngài đã được một lúc rồi!”

Đây là cố ý ám chỉ nàng tới muộn, Thường Hy chậm rãi cười nói: “Ta vừa mới hồi cung. Trong Đông cung có rất nhiều chuyện cần tự mình giải quyết, nếu không phải là cố gắng dành chút thời gian thì chỉ sợ đến ngày mốt cũng không ra khỏi.”

Thần sắc Ngọc Nghiễn cứng đờ, ngược ngược cười nói: “Ngu thượng nghi đúng là người bận rộn, không giống chúng ta những nô tỳ này cả ngày nhàn rỗi không có chuyện gì làm.”

Thường Hy cẩn thận quan sát Ngọc Nghiễn. Nàng là đại cung nữ trước mặt Dương quý nhân, trước kia thời điểm nàng tới cũng không nói qua những lời chối tai như vậy. Nàng mới ra khỏi cung một thời gian mà thế sự đã xoay vần. “Người nào chức này, ai cũng có việc của mình, có phải hay không?”

Trong mắt Ngọc Nghiễn lóe lên một mặt phẫn hận, ngay sau đó cười nói: “Ngu thượng nghi nói rất đúng. Mời ngài tiến vào, quý nhân đang chờ ở bên trong.”

Thường Hy tự mình đi vào, Ngọc Nghiễn thay nàng vén rèm, cười nói: “Ngu thượng nghi mời vào, nô tỳ ở bên ngoài, có chuyện gì ngài hô một tiếng là được!”

Thường Hy gật đầu một cái, trong lòng hiểu rõ nhất định là Dương Lạc Thanh muốn cùng nàng nói chuyện gì bí mật, không hy vọng người khác nghe được. Ngọc Nghiễn này cũng được coi là thông minh.

Lần này Dương Lạc Thanh không có ở trong phòng ngủ chờ nàng mà đang ngồi trong sảnh phòng khách. Thường Hy liếc nhìn lại, chỉ thấy lần này Dương Lạc Thanh ăn mặc vô cùng đắt tiền, so với dĩ vãng gặp nhau là khác biệt rất lớn làm Thường Hy cảm thấy rất kỳ quái.

“Nô tỳ tham kiến Dương quý nhân.” Thường Hy theo lễ nghi hành lễ, bất kể như thế nào nàng vẫn là nô tỳ, phải luôn tuân thủ cẩn thận, không thể để người khác bới móc bất lỗi.

“Ngu thượng nghi xin đứng lên, không cần khách khí như vậy, mời ngồi đi.” Dương quý nhân cười nói, nụ cười hôm nay cũng cực kỳ ngọt ngào nhưng lại làm kẻ khác sợ hãi trong lòng.

Thường Hy lần này không ngồi xuống, trong lòng cảm thấy có điểm không bình thường. Dương Lạc Thanh hôm nay rất lạ, chẳng nhẽ nàng ta lại biết được cái gì?

“Dương quý nhân có chuyện gì xin mời nói thẳng, nô tỳ có rất nhiều chuyện phải làm. Thái tử gia sau khi về còn có việc phân phó.” Thường Hy quyết định đi từng bước tính từng bước, nhất là sau khi biết Dương Lạc Thanh là biểu tỷ của Mạnh Diệp Vũ thì càng trở nên cẩn thận.

Dương Lạc Thanh giống như kinh ngạc nhìn Thường Hy, nói: “Ngu thượng nghi tựa hồ lạnh nhạt đối với ta không ít, ta nhưng không làm chuyện gì có lỗi với cô nha!”

Thường Hy cười nhạt nói: “Dương quý nhân muốn đi đâu, muốn làm gì thì nhanh nói đi!”

Dương Lạc Thanh quan sát Thường Hy, trong lòng có chút đoán không ra, Ngu Thường Hy tựa hồ đã thay đổi nhưng lại không thể nói được là nơi nào đã thay đổi, cùng bản thân có chút lạnh nhạt. Dương Lạc Thanh rũ mày mắt xuống, chậm rãi nói: “Ta có chuyện muốn nhờ Ngu thượng nghi giúp một tay, không biết Ngu thượng nghi có chịu hay không?”

Thường Hy cười nói: “Dương quý nhân mời nói, nếu là chuyện ta có thể làm được, ta đương nhiên sẽ hết sức giúp.”

“Nghe nói Hoàng thượng ban hôn cho cô, đối tượng là Minh vương điện hạ, không biết cô đã nghe nói hay chưa?” Thần sắc Dương Lạc Thanh trở nên cổ quái, thanh âm cũng có chút lạnh lẽo.

Thường Hy cả kinh trong lòng, Dương Lạc Thanh cư nhiên lại biết, còn biết cặn kẽ như vậy. Thường Hy quả thực cảm thấy khiếp sợ không nhỏ. Dương Lạc Thanh tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ mà nói như vậy.

Thường Hy làm bộ như kinh ngạc nói: “Cái gì? Gả? Điều này làm sao có thể?”

“Không có gì là không thể, ai bảo Ngu thượng nghị là chân mệnh thiên nữ đây, không biết có bao nhiêu người muốn cưới cô đấy!” Dương Lạc Thanh châm chọc nói, “Nhưng cô gả cho người nào cũng được, chính là không được gả cho hần! Cho nên, hôm nay ta cũng không thể làm gì khác là uất ức cô!”

Thường Hy chợt lùi về phía sau một bước, phòng bị nhìn nàng nói: “Cô muốn làm cái gì?”

“Nếu cô mất đi trong sạch, như thế nào còn có thể gả cho Minh vương? Đừng trách ta, nếu trách chỉ trách cô đã cản đường của ta thôi!” Dương Lạc Thanh ác độc nói.

Thường Hy đang muốn phản bác, chỉ cảm thấy phía sau cổ đau nhói, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, ngã xuống đất ngất đi. Thì ra là sau lưng có người, nàng đã không chú ý tới!

299. Chương 303: Âm Toán Và Phản Kích

Sau khi Thường Hy ngã xuống đất, mơ hồ thấy được một bóng người đang đưa trước mặt, mặc dù nhìn không rõ lắm nhưng cũng biết được đó là một nam nhân. Nàng cực lực muốn giãy dụa nhưng tiếc rằng hữu tâm vô lực, cuối cùng vẫn hôn mê bất tỉnh.

“Mang nàng đi. Người tính toán kỹ thời gian, đợi đến khi có người đến liền hành sự.” Dương Lạc Thanh ác độc nói. Nàng không muốn khai chiến cùng Thường Hy, ở trong lòng của nàng vốn đem Thường Hy trở thành đường lui sau cùng. Chỉ tiếc nàng ta đã động đến Chuyên Tôn Nhạc Đan, chạm vào ranh giới cuối cùng của nàng.

“Người thật vì hần xuống tay. Có đáng giá không?”

“Đừng lên mặt dạy bảo ta. Chuyên Tôn Tử Di, đừng quên bây giờ chúng ta là đồng bọn.” Dương Lạc Thanh phiền muộn nói, mọi chuyện phát triển vượt ra ngoài khỏi dự liệu của nàng, nàng căn bản còn chưa kịp chuẩn bị dự phòng.

Nam tử trước mặt này chính là huynh đệ cùng cha khác mẹ với Chuyên Tôn Nhạc Đan, thay thế hần đảm đương trách nhiệm làm con tin, lực hoàng tử Chuyên Tôn Tử Di. So với Chuyên Tôn Nhạc Đan, Chuyên Tôn Tử Di có thêm vài phần khí thế dương cương, không có loại vẻ đẹp âm nhu kia, làm người ta vừa nhìn liền cảm thấy ầm áp như ánh mặt trời tháng ba, sáng khoải dễ chịu. Nhất là nụ cười luôn thản nhiên như có như không của hần, coi như vào thời khắc này nụ cười ấy vẫn chưa từng biến mất.

“Không dám quên. Hợp tác với người đúng là bất đắc dĩ. Nhưng có một chuyện phải nói rõ ràng, việc này xử lý xong, người phải đảm bảo Minh tông đem Ngu Thường Hy gả cho ta!” Chuyên Tôn Tử Di trịnh trọng nói.

“Người yên tâm, người chỉ cần làm theo kế hoạch. Xảy ra loại chuyện đó, nàng ngoại trừ gả cho người thì còn có thể gả cho ai?” Dương Lạc Thanh khinh thường nói.

“Cũng đúng, chẳng qua ta nhìn nàng ta có chút cứng đầu. Trước tiên cứ mang người về rồi nói.” Chuyên Tôn Tử Di khom người đem Thường Hy vác lên vai, vào trong nội thất rồi nhảy ra khỏi cửa sổ, hướng Bích Tiêu điện đi tới.

Bích Tiêu điện đã từng là chỗ ở của Chuyên Tôn Nhạc Đan, sau khi Chuyên Tôn Tử Di đến liền tiếp nhận nơi này. Điện nằm bên cạnh vườn hoa phía tây, mặc dù không phải rất lớn nhưng cũng được coi là đại viện có gian trong gian ngoài, tinh xảo hoa lệ. Trong sân trồng đầy châu bách la. Giờ phút này lá châu bách la xanh mướt đang chập chờn đung đưa theo gió, đợi đến thời điểm mùa thu, cả nơi này sẽ chìm trong sắc hoa đỏ lửa.

Chuyên Tôn Tử Di đã từng ghét nhất hoa châu bách la, nhưng tiến vào nơi này lại không có ý định đem nhổ hết hoa đi, dù sao đây cũng là thứ thuộc về cổ hương, nhìn đến bọn chúng cũng có cảm giác thân thiết. Hiện tại hần có chút hiểu tại sao Chuyên Tôn Nhạc Đan lại trồng nhiều hoa châu bách la ở đây như vậy rồi.

Đem Thường Hy đưa vào phòng ngủ. Chuyên Tôn Tử Di nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ say ngủ đúng là có chút rung động, mỹ nữ như vậy thật khiến nam nhân điên cuồng. Nhưng là sau khi đem Thường Hy đặt lên giường hần lại không có bỏ nhào lên phía trước, ngược lại lấy một ly nước lạnh, đem nước vẩy lên mặt Thường Hy.

Xúc cảm lạnh như băng khiến Thường Hy chậm rãi tỉnh lại, khẽ hé mở mi mắt nặng trĩu. Đập vào mắt nàng là khuôn mặt có chút quen thuộc, trong lúc bất chợt nhớ ra chuyện tình trước khi mình té xỉu. Thường Hy chợt ngồi dậy, cúi đầu nhìn mình, thẳng đến khi chắc chắn bản thân không hư hao chút nào mới thở phào nhẹ nhõm, mở miệng hỏi: “Người là ai?”

“Cô đoán xem ta là ai?” Nữ tử này rất trấn định, xem ra có chút ý tứ.

Thấy bộ dạng vô lại cả lơ phất phơ của Chuyên Tôn Tử Di, nhất là điệu cười nửa miệng kia lại càng khiến nàng bức bối. Cung điện này... Nhìn quen mắt như vậy... Trong lúc bất chợt Thường Hy hiểu được, nhìn hẩn hỏi: “Lục hoàng tử?”

“Quả nhiên là thông minh, nhanh như vậy đã đoán ra được ta là ai, cô cũng chưa có gặp qua ta lần nào.” Chuyên Tôn Tử Di cười hì hì nói, vừa nói vừa tiến lên phía trước hai bước, đến gần Thường Hy.

Thường Hy giống như gặp đại địch, tiến vào bên trong một chút, quát lên: “Người đừng qua đây! Người muốn cái gì cứ nói thẳng, Dương quý nhân cho người, ta đây chưa chắc không thể làm được. Người nếu như thật làm dơ bẩn trong sạch của ta, ta sẽ liều mạng với người. Bằng bản lĩnh của ta, chỉ cần bữa một cái cũng sẽ chạm tới xương ba phần, chớ nói đến việc cố ý gài tang vật hãm hại người, đó là chuyện dễ như trở bàn tay!” Thường Hy chỉ muốn mình có thể mau chóng thoát khỏi hiểm cảnh cho nên thuận miệng là nói ra hết. Hơn nữa nàng cũng hy vọng Chuyên Tôn Tử Di không phải là một nam nhân không có não, nếu không hẳn bị người ta xúi giục, hẩn ngu ngốc nàng cũng toi đời. Nếu như thực sự bị hẩn làm ô uế, nàng còn gì mặt mũi mà sống trên đời này nữa!

“Đến địa bàn của ta còn dám nói điều kiện với ta, coi như cô có cốt khí!” Chuyên Tôn Tử Di tuy nói vậy nhưng bước chân không có dừng lại.

“Người còn tiến lên phía trước một bước, cô nãi nãi này sẽ đứng đầu chết ngay tại nơi này cho người xem! Ta nói cho người biết, ta mặc dù tay trái gà không chặt nhưng nếu muốn tìm chết thì người cũng không thể ngăn được!” Thường Hy đem đầu nhắm ngay vào vách tường, một bộ liều mạng không cần suy nghĩ.

Chuyên Tôn Tử Di lúc này mới dừng lại bước chân, châm chọc nói: “Nữ nhân cay cú này hẩn thấy thế nào mà lại để vào mắt?”

“Người nào?” Thường Hy không hiểu hỏi. Nam nhân này có tật xấu hay không, nói chuyện cứ úp úp mở mở.

“Chuyên Tôn Nhạc Đan, còn có thể là ai?” Khóe miệng Chuyên Tôn Tử Di nhếch lên một nụ cười thật lớn, nhìn Thường Hy nói.

“Phi! Người không cần quan tâm! Người cái tên tiểu nhân hèn hạ vô sỉ, thừa dịp ta không thể liền đánh lên sau lưng. Nói chuyện với người ta cũng cảm thấy bẩn, lẩn ra xa một chút!” Thường Hy có chút giận. Nàng chính là nữ nhân chanh chua thì thế nào, ngày hôm nay nếu không biểu hiện một chút phong thái chanh chua cho hẩn xem thì thật đúng là uổng phí cái hư danh này. Nghĩ tới đây nàng liền túm lấy cái gối ở bên cạnh nhằm hướng Chuyên Tôn Tử Di mà ném, vừa ném vừa nói: “Cổ nhân có nói: quân tử quên mình vì nước. Người ngay cả một chuyện như thế này cũng dám làm, đúng là không có phu tử dạy bảo. Nam nhân các người tranh quyền, tranh thế, tranh nữ nhân, điều này không nói làm gì. Nhưng làm việc phải có phong thái của quân tử, bất kể thủ đoạn gì cũng chính đại quang minh mà làm. Người lén hạ độc thủ sau lưng ta như vậy chính là hèn hạ trong hèn hạ, vô lại trong vô lại. Người không chỉ làm mất mặt phu tử dạy bảo người, mất mặt cha mẹ sinh ra người, còn làm mất mặt quốc gia của người! Đối phó với một nữ nhân như ta thì coi là bẩn lẩn gì, có năng lực thì người quang minh chính đại hưởng Hoàng thượng cầu hôn ta đi! Biết rõ tự mình không thể làm được, lúc này mới cấu kết cùng Dương Lạc Thanh hạ độc thủ sau lưng ta. Ta nói cho người biết, bà nội người đây không có gì chỉ có ngông nghênh. Người nếu dám dùng vũ lực làm tổn hại thanh danh của ta, ta liền liều mạng với người, trước khi chết cũng kéo bằng được cái đem lưng, trên đường xuống hoàng tuyền cũng không cô đơn. Ta còn muốn đến trước mặt diêm vương gai nói rõ tội trạng của người, để cho người đời đời kiếp kiếp không thể đầu thai, vĩnh viễn làm cô hồn dã quỷ...”

Chuyên Tôn Tử Di mở to mắt nhìn chăm chú Thường Hy. Ngày hôm nay coi như biết được cái gì gọi là miệng lưỡi lưu loát, cái gì gọi là thao thao bất tuyệt, cái gì gọi là phong thái của nữ nhân chanh chua, cái

gì gọi là khó lòng giải bày rồi! Ngu Thường Hy này chính là nữ nhân trong đoạn trang hào phóng, biết tiến biết lùi, tri thư đạt lễ trong miệng mấy kẻ ngoài kia đó sao?

300. Chương 304: Ngoài Ý Muốn

“Dừng! Dừng lại! Cô trước hết ngừng nói a a a!!!... Nghe ta nói một câu có được hay không?” Chuyên Tôn Tử Di cam bái hạ phong rồi, mắt thấy thời gian có hạn, nếu hắn không nhanh một chút chỉ sợ không kịp.

“Người còn muốn nói cái gì? Ta với người có cái gì để nói?” Thường Hy vẫn còn không hết giận. Nói thật là nàng hận thấu xương cái tên dối trá côn đồ này, ngoài mặt thì tươi cười giả lả nhưng trong bụng lại găm đầy gai nhọn. Đây không phải là người, chính là một tên súc sinh. A, không đúng, hổ không ăn thịt con, dê biết quỳ dưới gối mẹ, cái tên này ngay cả súc sinh cũng không bằng. Chỉ có thể trách mình ra hang hùm lại vào nhâm ổ sói, như thế nào lại mệnh khổ như vậy a? Tiêu Vân Trác chỉ sợ cũng không biết nàng bị người ta bắt đi rồi! Nếu biết sẽ như thế này nàng nhất định sẽ mang theo hai tiểu cung nữ! Biết vậy chẳng làm a, ngu ngốc chết mất thôi!

Chuyên Tôn Tử Di đúng là không còn cách nào nữa, quay đầu nhìn về phía cửa hô: “Huynh mau ra đây đi, nếu không ta bị nàng mắng còn gì là người nữa, ngay cả súc sinh cũng không bằng! Đáng thương ta phí hết tâm tư giúp huynh, nay lại rơi vào kết quả như thế này. Ta kiện huynh, huynh nhất định phải bồi thường cho ta!”

Mấy câu này của Chuyên Tôn Tử Di khiến cho Thường Hy bị hù dọa, đây là có chuyện gì xảy ra? Trong căn phòng này còn có người khác ư? Nàng còn đang nghi hoặc thì nghe thấy tiếng bước chân lại gần, còn có thanh âm cười trộm truyền đến. Hả, thanh âm này nghe có chút quen tai!

Thường Hy liếc mắt nhìn Chuyên Tôn Tử Di, nhắc chân xuống giường, thò người ra nhìn, nụ cười trở nên trắng bệch. Người đi ra lại là Tiêu Vân Trác!

Rối loạn! Tuyệt đối rối loạn! Chuyện gì đang xảy ra thế này?

“Làm sao chàng lại ở chỗ này? Chàng cùng hắn... Chẳng lẽ các người là hợp tác lừa gạt ta?” Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác hỏi, sắc mặt tràn ngập ưu thương, đáp án này nàng không chấp nhận nổi.

“Nghĩ gì thế? Tuyệt đối không, ta làm sao có thể cùng hắn thông đồng làm vậy!” Tiêu Vân Trác vội vàng chối bỏ, nhìn Thường Hy nói: “Chuyện này đột nhiên xảy ra, không kịp nói với nàng cho nên đành phải tiên hạ thủ vi cường! (ra tay trước chiếm lợi thế.)”

“Cái gì tiên hạ thủ vi cường? Chàng cùng hắn quan hệ là như thế nào? Hai người quen biết nhau? Đây đến tốt cùng là có chuyện gì?” Thường Hy thật sự nghĩ không thông.

Tiêu Vân Trác đi tới trước mặt Thường Hy, nói: “Chúng ta qua bên kia đi. Lực phá hoại của nàng quá mạnh, bên này sợ là phải để hạ nhân dọn dẹp một chút, đợi lát nữa có thể xem kịch hay rồi!”

Tiêu Vân Trác kéo tay Thường Hy hướng bên khách sảnh đi tới. Thường Hy chột đầy tay hắn ra, nói: “Chàng trước hết nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì, nếu không ta sẽ không để yên cho chàng!”

Chuyên Tôn Tử Di vốn cho là lúc này Thường Hy đang dưới tình huống liều mạng với hắn mới có thể cay cú như vậy, nhưng khi nhìn thấy tình hình ở chung của nàng với Tiêu Vân Trác... Chuyện này còn phải xem xét lại. Ngu thượng nghi dụ dàng như nước trong truyền thuyết đây sao? Quả thực chính là một con sư tử cái Hà Đông hồng hách!

“Thời gian không có nhiều, hai người trước hết cùng ta đi vào khách sảnh, một hồi nữa liền có người tới rồi!” Chuyên Tôn Tử Di ngược lại thật sự là có chút sốt ruột. Hắn gặp cái vận xui gì đây, ở nước của mình dẫu gì cũng có một số việc khiến hắn hài lòng, thế nào vừa đặt chân đến đây liền gặp vô số chuyện phiền phức, từng người từng người một đều là khắc tinh của hắn, thật là không có thiên lý! Nguyên tưởng rằng tới đây sẽ được sống thanh tịnh, ai ngờ rằng lầm bước vào chốn thị phi. Cuộc sống này thật không có cách nào chịu đựng nữa rồi, hắn nên nghĩ cách về nước sớm một chút mới được!

Thường Hy còn muốn nói gì nữa, Tiêu Vân Trác lại ngăn lại, nói: “Đợi lát nữa sẽ giải thích với nàng, trước đừng nói chuyện, một hồi nữa sẽ hiểu.”

Thường Hy không thể làm gì khác hơn là cố gắng nhịn xuống lửa giận trong lòng, biết Tiêu Vân Trác không phải là người không biết nặng nhẹ, yên lặng gật đầu một cái, sau đó lại nói: “Nếu không có lời giải thích hợp lý, ta sẽ không cho qua chuyện này đâu!”

Nghe nói như thế, trái tim nhỏ bé của Chuyên Tôn Tử Di khẽ run lên một cái, trên mặt lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn. Người a, thời điểm xui xẻo đến thì uống nước cũng bị tắc răng. Cuộc sống sau này thật sự là không còn cách nào vượt qua rồi, xui xẻo trong xui xẻo cũng bị hấn đụng trúng, ông trời đúng là đang một lòng chinh hấn!

Vào trong khách sảnh, chỉ thấy giữa phòng là một bàn tròn bằng gỗ hoa lê đang bày một bộ cờ vây, trắng đen rõ ràng trong cực kỳ dễ coi. Còn không đợi hai người ngồi xuống liền nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân. Tiêu Vân Trác và Chuyên Tôn Tử Di vội vàng ngồi xuống hai bên bàn. Tiêu Vân Trác lại kéo Thường Hy để nàng đứng bên cạnh hầu hạ mình, hai người làm ra bộ dáng đang thanh thoi đánh cờ.

Thường Hy cười, cái tên thô con chết bầm kia đang làm kẻ phản gián! Khốn kiếp, còn dám giáng cho nàng một cú sau gáy, thật là đau chết!

Ngồi trong khách sảnh, ba người nghe thấy tiếng bước chân dồn dập tiến tới phòng ngủ. Thường Hy thầm mắng trong lòng một tiếng nhưng vẫn phải đè lửa giận xuống. Dù sao nàng cũng không phải chủ nhân nơi này, còn phải xem xem Chuyên Tôn Tử Di thế nào nữa!

Hai người còn đang đánh cờ, chỉ trong chốc lát sau liền nghe thấy tiếng bước chân kia hướng tới khách sảnh truyền đến. Thường Hy ngẩng đầu nhìn đoàn người đang xông vào, dẫn đầu là Mị phi, Dương Lạc Thanh ở phía sau, trong lòng nàng thầm than một tiếng, khéo miệng lại lộ ra một nụ cười chế nhạo.

Mị phi kinh ngạc nhìn một màn trước mắt. Dương Lạc Thanh tựa hồ không thể tin được, miệng kêu lên một tiếng, chuyện này làm sao có thể xảy ra?

“Mị phi nương nương giống trống khua chiêng đến đây không biết là có chuyện gì vậy?” Chuyên Tôn Tử Di thần sắc ổn định, đứng dậy nhìn Mị phi hành lễ hỏi, một thân áo bào tổ sắc, quả nhiên chính là một công tử văn nhã ôn tồn, nào có giống kẻ tiểu nhân hạ độc thủ ban nãy!

Mị phi bắt kẻ thông dâm không thành công, trong lúc nhất thời có chút chưa thích ứng, quay đầu nhìn về phía Dương Lạc Thanh, sắc mặt khẽ biến thành giận hỏi: “Đây là có chuyện gì xảy ra?”

Dương Lạc Thanh cũng không hiểu đến tột cùng là có chuyện gì đã xảy ra, thế nào hai người đáng nhẽ ra đang ở trên giường lại xuất hiện ở nơi này? Tiêu Vân Trác tại sao lại có mặt ở đây? Rốt cục là đã xảy ra chuyện quái quỷ gì?

“Nô tỳ cũng không biết là có chuyện gì đã xảy ra! Có thể do bọn hạ nhân nhìn nhầm không biết chừng!” Dương Lạc Thanh cẩn thận nói, ánh mắt nhìn Thường Hy mang theo phần hận.

Mị phi hừ lạnh một tiếng nói: “Phế vật hư dụng, một chút chuyện nhỏ cũng làm không xong.”

Tiêu Vân Trác đứng dậy nhìn Mị phi, nói: “Một chút chuyện? Không biết có chuyện gì đã khiến cho Mị phi tức giận như vậy? Chẳng lẽ nương nương vội vàng chạy tới Bích Tiêu điện là có chuyện gì hay sao?”

Mị phi một hồi cứng họng, thần nhiên nói: “Không có chuyện gì, Thái tử điện hạ không cần lao tâm. Vậy chúng ta về trước, không quấy rầy các ngài đánh cờ nữa!”

Thường Hy nín một bụng giận trong lòng muốn mắng chửi người, mới vừa bước lên một bước, Tiêu Vân Trác đã ngăn nàng lại nói: “Chuyện nhỏ không nhịn sẽ loạn mưu lớn. Tạm thời nhẫn nại, về sau sẽ tính cả vốn lẫn lãi!”

Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác tặc tặc cười, nói: “Trước vẫn phải giao một chút tiền lãi ra, ta không muốn ăn thua thiệt mà một câu cũng không được nói!” Sau khi nàng nói xong liền cất giọng hô: “Mị phi nương nương xin dừng bước, nô tỳ có điều muốn nói!”

301. Chương 305: Ly Gián.

Mị phi nghe vậy có chút không vui nhưng vẫn phải dừng chân lại, xoay người nhìn Thường Hy. Dương Lạc Thanh hơi hoảng hốt, dựa gần vào Mị phi nói: “Nương nương đừng nghe nàng ta nói linh tinh, trước nên về đi thôi!”

Lời này trùng hợp để Thường Hy nghe được, khoe miệng nhếch lên một mặt cười châm chọc nhàn nhạt, nói: “Dương quý nhân đi gấp như vậy là sợ điều gì sao?”

“Bản quý nhân có cái gì phải sợ? Không được ăn nói hàm hồ!” Dương Lạc Thanh vẫn cứng miệng nói.

“Cũng đúng, nô tỳ không phải là mãnh thú ăn thịt người, cũng không phải là độc phụ rắp tâm hại người, quý nhân có cái gì phải sợ đâu!” Thường Hy đứng ở trước mặt hai người khẽ cười nói.

Dương Lạc Thanh nắm chặt chiếc khăn trong tay, nhìn chằm chằm Thường Hy, thế nhưng thời điểm này cũng không phải là lúc để nói chuyện, trong lúc nhất thời định quay người rời đi.

“Ít nói nhảm! Có lời gì thì nói thẳng đi!” Mị phi có chút không nhịn được nói. Bà ta đối với Thường Hy có một loại chán ghét khó nói thành lời. Sau khi biết được thân phận của Thường Hy, muốn nạp nàng ta vào cửa làm trắc phi, ai ngờ Ngu gia còn không đồng ý, cự tuyệt thẳng thừng, còn nói cái gì mà sinh cùng năm, cùng tháng, cùng ngày, cùng thời khắc, thật là khiến người ta tức phát điên! Cho nên bà ta mới để cho Dương Lạc Thanh trừ bỏ đi Thường Hy. Chỉ cần Thường Hy không gả cho bất kỳ hoàng tử nào ở Đĩnh Nguyệt quốc thì giang sơn này về tay ai còn chưa xác định được.

Chỉ là không nghĩ đến chút chuyện nhỏ như vậy Dương Lạc Thanh cũng làm không xong. Hôm nay thật là cao hứng hụt một phen!

Thường Hy không chút hoang mang, đôi mắt đẹp liếc một vòng trên mặt Dương Lạc Thanh, lúc này mới nhìn Mị phi cười nói: “Mị phi nương nương quả thật là có tấm lòng bao dung độ lượng, chỉ trách nô tỳ trước kia quá thiếu cặn rồi!”

“Lời này của ngươi có ý gì?” Mị phi lạnh lùng nói.

“Nương nương lần đầu tiên bị giáng chức không phải là vì Dương quý nhân chứ? Lần thứ hai bị giáng chức cũng là vì Dương quý nhân. Nguyên tưởng rằng nương nương sẽ không bao giờ tha thứ cho Dương quý nhân, không nghĩ tới ngài nhanh như vậy đã quên hết ân oán trước kia rồi. Đây không phải là do nô tỳ lòng dạ hẹp hòi suy nghĩ thiếu cặn sao?” Tiếng cười thanh thúy của Thường Hy phiêu lãng khắp trong khách sảnh.

Mị phi biến sắc. Mặt Dương Lạc Thanh trắng bệch, cắn răng thật chặt nói: “Ngu thượng nghi chỉ cần quản tốt chuyện Đông cung là được rồi, không nghĩ tới còn có thời gian ở chỗ này rảnh rỗi tốn hơi thừa lời. Nương nương và ta chỉ là có chút hiểu lầm, nói rõ là không sao rồi, há lại để cho kẻ tiểu nhân châm chọc ly gián sao?”

“Đúng vậy, ta là tiểu nhân, ngài là người tôn quý, nhưng một người tôn quý như ngài tại sao vô duyên vô cớ lại chạy đến nơi này? Hơn nữa Mị phi nương nương thật là gặp đúng năm bất lợi, gặp gỡ phải người như ngài. Hai người có thể là bất tự không hợp, tuổi xung khắc nhau, nếu không nương nương hai lần bị biếm truất cũng không trùng hợp như vậy mà bất gặp ngài. Tục ngữ nói không khéo không thành sách, nương nương, ngài nói có đúng không?” Thường Hy nhàn nhạt mà cười. Khích bác ly gián mặc dù không phải là sở trường của nàng nhưng bất đắc dĩ vẫn có thể nói được đôi câu, huống chi Thường Hy không có nói láo.

Mị phi hoài nghi nhìn Dương Lạc Thanh một cái. Thường Hy trong lòng thầm nghĩ muốn cười. Có những lúc không nhất thiết phải nhìn thấy kết quả, chỉ cần đâm trong lòng kẻ đó một cây châm, gốc châm sẽ khiến người này ngủ không an giấc, cơm nuốt không trôi, muốn trăm phương ngàn kế đem mọi chuyện tra ra rõ ràng, đây mới chính là kết quả mà Thường Hy mong muốn. Để cho chó cắn chó, bọn họ mới không có thời gian gây họa cho nàng.

Mị phi phẩy tay áo bỏ đi. Dương Lạc Thanh nhìn chằm chằm Thường Hy, hung hãn nói: “Không phải mỗi lần cô cũng đều may mắn!”

“Dĩ nhiên, nhưng cô cũng không phải thường xuyên có cơ hội hãm hại ta. Chuyện hôm nay sớm muộn gì ta cũng sẽ trả lại gấp bội, Dương quý nhân tốt nhất nên chuẩn bị tinh thần, nói không chừng lúc nào đó

trong viện của ngài, trong phòng ngủ của ngài lại xuất hiện một nam nhân xa lạ!” Thường Hy nhẹ nhàng nói, trên mặt là nụ cười nồng đậm, ánh mắt nhìn Dương Lạc Thanh không khác gì đang nhìn một con chó lang thang.

Sắc mặt Dương Lạc Thanh trắng bệch, ánh mắt nhìn Thường Hy cơ hồ có thể phun ra lửa, qua một hồi lâu mới khôi phục lại được thần sắc, cười nói: “Ta cũng không phải là người chỉ chịu đánh không phản công. Cô đừng cho rằng ta chỉ là một cái gối thêu hoa!”

Thường Hy nhớ tới lời nói của Mạnh Điệp Vũ, nếu như nàng ta nói là thật thì nữ nhân như rắn độc trước mắt này so với Mị phi càng làm cho người ta khó có thể đối phó, bởi vì nàng ta có võ công!

“Vậy thì cứ chờ xem đi!” Hiện tại ưu thế lớn nhất của Thường Hy chính là biết được lai lịch của Dương Lạc Thanh, chỉ cần nàng nắm chắc thì muốn bắt nàng ta cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

“Đi tới nước cờ hôm nay cũng không phải là điều tôi mong muốn. Giữa cô và tôi nhất định chỉ có thể là bi kịch.” Sắc mặt Dương Lạc Thanh mang theo mấy phần thê lương, khẽ thở dài nói.

“Dừng! Cô đừng ra vẻ thương xuân bi thu khiến người ta nghĩ tôi là dạng thập ác bất xá (mười tội ác không gì không làm). Cô là nữ nhân, tôi cũng là nữ nhân, chúng ta không phải vợ chồng, có cái gì bi kịch hay không bi kịch? Tôi với cô không còn gì để nói, bởi vì thời điểm cô quyết định ra tay với tôi, tình cảm của chúng ta trước kia đã biến mất. Bây giờ chỉ so xem ai lợi hại hơn thôi. Cô mạnh tay, tôi tuyệt đối cũng không lưu tình. Ở trong hậu cung này, nhân từ thì không thể sống sót, cô cũng hiểu điều đó đúng không?” Thường Hy tàn khốc nói, bởi vì chỉ có như vậy thì mới khiến Dương Lạc Thanh cảm thấy nàng cũng không khó đối phó. Một nữ nhân thần trí bình thường và tâm kế sâu nặng sẽ không bao giờ nói như vậy.

Dương Lạc Thanh nhìn Thường Hy, khóe miệng nhếch lên, nói: “Một ngày nào đó nhất định sẽ phân cao thấp. Bởi vì chỉ cần cô còn sống thì hắn vĩnh viễn sẽ không buông tay. Cô biến mất hoàn toàn rồi hắn mới có thể chết tâm!”

“Đợi đã...” Thường Hy tiến lên một bước cản lại Dương Lạc Thanh, nhướn mày nói: “Ý cô là Minh vương điện hạ sao?”

Dương Lạc Thanh không nói gì, thế nhưng thần thái cũng đã làm bại lộ tâm tư của nàng ta.

“Vốn là tôi cùng Nhạc Đan cũng không có chuyện gì, nhưng bây giờ tôi thay đổi chủ ý rồi!” Thường Hy cười nói. Kẻ địch có xương mềm, đối với nàng đó chính là chuyện tốt.

“Nhạc Đan? Cô cứ nhiên gọi thẳng tên của hắn?” Dương Lạc Thanh có chút không thể tin được, vẻ mặt nhìn Thường Hy tràn đầy kinh ngạc.

“Đây tính là cái gì?” Thường Hy mập mờ cười, nghiêng người ở tại bên tai Dương Lạc Thanh nói: “Giữa chúng ta còn có tên gọi chỉ thuộc về lẫn nhau, cô có sao? Nghe lời cô nói thì tựa hồ không dám gọi thẳng tên của hắn đúng không? Ai nha, thật là đáng buồn nha, đúng là mặt nóng đem dán vào mông lạnh!”

“Cô...”

“Cô cái gì! Sự thật chính là sự thật!” Thường Hy đứng thẳng lên, xoay người lại nói.

Dương Lạc Thanh nắm chặt hai nắm đấm, hồi lâu mới bình ổn lại tâm tình đang tức giận, nhìn Thường Hy cười một tiếng, nói: “Ngu thượng nghi đại khái sẽ không biết tân nhậm Thái tử phi sắp được tấn phong chứ?”

“Cái gì?” Thường Hy sững sốt. Tân nhậm Thái tử phi?

“Có phải rất mất mát hay không? Những ngày an nhàn của cô cũng không còn nhiều nữa. Thái tử phi nhập chủ Đông cung, cô sẽ trở thành cái gì đây?” Dương Lạc Thanh cười nhẹ nói, rất có khoái cảm được phản kích.

302. Chương 306

Bóng đêm đen mịn như nhung bao trùm lấy cả hoàng cung. Sao trên trời sáng chói giống như đang nạm muôn ngàn viên bảo thạch lên màn đêm đen huyền kia. Gió đêm mang theo một tia lạnh lẽo, nhẹ nhàng cuộn lấy Đông cung.

Đèn cung đình trong cung đã được tắt hết, chỉ còn một số ít vẫn còn le lói sáng lên.

Phòng ngủ của Doanh Nguyệt điện truyền đến tiếng thì thầm trò chuyện. Người trực đêm hôm nay là Ngũ Hải, giờ phút này đang cố gắng căng tròn hai mắt nhìn xung quanh, một bộ dáng không phận sự miễn vào.

Thường Hy từ trong miệng Tiêu Vân Trác biết được Hoàng thượng quả thật có ý tứ muốn sắc phong Thái tử phi, chẳng qua là bây giờ còn chưa hạ chỉ cho nên vẫn không biết được Thái tử phi đến tột cùng là người nào.

Thường Hy phiền muộn không dứt, trong lòng nhói lên đau đớn khó nói thành lời. Có lẽ trước khi Thái tử phi vào cung, cuộc sống của nàng và Tiêu Vân Trác có thể coi là tiêu dao khoái hoạt. Đợi đến sau khi Thái tử phi vào cung rồi, nàng lúc đó chỉ sợ giống như cái gai trong mắt người ta, muốn yên ổn qua ngày cũng không được.

Thường Hy ngồi dậy, cầm lấy áo choàng đặt ở bên giường chậm rãi mặc vào.

“Nàng làm gì vậy?” Tiêu Vân Trác một tay kéo Thường Hy vào trở lại trong ngực, không vui hỏi. Nhìn khuôn mặt trầm như nước của Thường Hy, hắn cắn răng nói: “Nàng yên tâm, phụ hoàng có ban hôn ta cũng sẽ không đáp ứng. Tóm lại, ta sẽ không để cho nàng chịu uất ức, nàng cứ an tâm cùng ta sống qua ngày là được rồi!”

Thường Hy bị Tiêu Vân Trác kéo, chợt ngã vào trong lòng ngực của hắn. Nghe được lời hắn nói, nàng cảm thấy coi như được trấn an phần nào, xem ra hắn còn có chút lương tâm, tại thời điểm như vậy còn lo lắng cho nàng. Nàng nằm trong ngực của hắn, chậm rãi nói: “Nếu như Hoàng thượng nhất định muốn chàng lập Thái tử phi, chàng cũng không cần chống đối cùng ngài ấy, như vậy sẽ gây bất lợi cho chàng.”

Tiêu Vân Trác có chút không thoải mái. Nam nhân đều thích nữ nhân bên mình bao dung độ lượng với thể thiếp của hắn, nhưng thời tùy thời điểm mà bao dung quá cũng khiến hắn không vui.

Bàn tay nhẹ nhàng lướt qua tấm lưng trần của Thường Hy, xúc cảm mềm mịn, trơn nhẵn truyền tới, Tiêu Vân Trác cơ hồ là cắn răng nói: “Nàng không quan tâm? Chẳng lẽ nàng thích để cho ta đi tìm nữ nhân khác?”

“Chàng dám?” Thường Hy chợt ngẩng đầu lên, thở phì phì nói.

“Vậy tại sao nàng còn để cho ta cưới người khác?” Tiêu Vân Trác nhìn chằm chằm Thường Hy, hỏi.

“Chàng ngốc a!” Thường Hy hé miệng cười cười, lúc này mới phát hiện ra thì ra người nào đó cũng ghen. Nàng cười khê một tiếng, vòng tay ôm lấy cổ Tiêu Vân Trác, cả người dán lên người của hắn, nói: “Xem tình thế trước mắt thì chúng ta không thể lấy cương đấu cương. Không phải là lấy thêm một nữ nhân sao? Dù sao trong hậu viện nữ nhân cũng không ít, thêm một người cũng không nhiều lên, có phải hay không?”

“Nhưng nữ nhân kia vào cung chính là thê tử danh chính ngôn thuận của ta, chỉ sợ nàng sẽ chịu thiệt thòi!” Tiêu Vân Trác lo lắng nói. Mặc dù hắn không rành lắm chuyện tranh đấu hậu viện nhưng cũng biết chính thê là người có quyền hành lớn nhất, Thường Hy lại đẹp như vậy, tự nhiên sẽ khiến người ta chướng mắt, hắn lại không thể thời thời khắc khắc chú ý đến nàng. Chỉ cần chính thê lên tiếng, xử lý một cung nữ, người khác cũng không dám nói gì. Hắn không muốn loại chuyện như vậy xảy ra.

Một câu nói bình bình đạm đạm lại bao hàm vô hạn lo lắng của Tiêu Vân Trác, đó chính là tình yêu của hắn dành cho Thường Hy. Ở trong lòng của hắn, không có nữ nhân nào có thể quan trọng hơn Thường Hy được nữa.

Nụ cười trên mặt Thường Hy dần dần biết mất, thay thế vào đó là cảm kích trùng trùng. Nàng ôm chặt lấy cổ Tiêu Vân Trác, hốc mắt nổi lên một tầng hơi nước, muốn nói gì đó nhưng một chữ cũng không thốt thành lời, định rúc đầu vào cổ hắn che giấu cảm xúc lúc này của nàng.

Tiêu Vân Trác cảm nhận được từng giọt nước mắt nóng ẩm nhỏ xuống bờ vai của hắn, không khỏi có chút hốt hoảng hỏi: “Hy nhi, làm sao nàng lại khóc? Ta đã nói rồi, nàng an tâm, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào khi dễ nàng! Cả ngôi vị Hoàng đế ta cũng không cần nữa, cũng không lấy thêm ai khác, nàng đừng khóc nữa!”

Thường Hy bối rối, ngôi vị Hoàng đế cũng không cần? Vậy cũng không được! Nàng ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Vân Trác, đôi tay thiếu chút nữa muốn chống thành hình âm trà dạy bảo hắn. Dĩ nhiên, giờ phút này nàng không mặc xiêm áo, không thể làm ra động tác thô lỗ như vậy được!

“Chàng... Chàng không muốn làm Hoàng đế, nói được dễ nghe như vậy? Chàng cho rằng chàng giống các hoàng tử khác sao? Vẫy vẫy tay ra đi là có thể tiếp tục làm vương gia? Chàng nhưng là Thái tử, là họa lớn trong lòng kẻ khác, ngay cả chàng không làm Hoàng đế thì cũng không thể sống đến già. Trong hoàng cung người nào cũng có thể kéo dài hơi tàn, duy chỉ có Thái tử. Bất kể chàng đi đến đâu, chỉ cần chàng không làm Hoàng đế thì chỉ còn có đường chết. Chàng quả thực là muốn làm ta tức chết phải không? Thay vì để chàng làm như vậy, ta tình nguyện để chàng cưới Thái tử phi!” Thường Hy biết Tiêu Vân Trác chỉ là nói thuận miệng vậy thôi, thế nhưng ngay cả như vậy hắn cũng không được phép nói. Cuộc đời của hắn đã định sẵn từ trước rồi, không làm Hoàng đế thì chỉ có con đường chết.

Các triều đại từ xưa đến nay không nghe nói người nào từ bỏ ngôi vị Thái tử mà còn có thể sống đấy!

Nhìn bộ dáng tức giận của Thường Hy, Tiêu Vân Trác cảm thấy trong lòng cực kỳ áy náy. Thường Hy chỉ muốn hắn giữ được mệnh, về phần những thứ khác đã bị nàng ném ra sau ót rồi. Nhưng Tiêu Vân Trác lại nhớ rõ ràng vô cùng, mệnh của nàng cũng buộc chặt lên người của hắn, cho nên đối với chuyện này hắn cực kỳ để ý.

Đem Thường Hy ôm vào trong ngực, Tiêu Vân Trác thấp giọng nói: “Nếu như không có nàng, lấy được ngôi vị Hoàng đế thì có ý nghĩa gì? Lưu danh sử sách, giang sơn ngàn vạn, những thứ đó cũng phải là do ta và nàng cùng nhau hưởng. Hy nhi, thời điểm trước kia ta không dễ dàng hứa hẹn gì cả, nhưng kể từ khi biết được tính mạng của nàng phụ thuộc vào ta, tự nhiên ta cũng sẽ không còn giống như trước kia nữa. Nàng là nữ nhân ta yêu duy nhất trong cuộc đời này, giang sơn kia nàng cũng phải cùng ta ngao thị. Bi kịch của thủy tổ Hoàng hậu sẽ không bao giờ tái diễn trên người nàng, lời này ta chỉ nói một lần, nàng nhất định phải nhớ kỹ.”

Thường Hy cảm thấy trong lòng nặng trĩu. Những lời hắn nói quả thực là quá nặng nề rồi, nàng không tiếp nhận nổi, thực sự không tiếp nhận nổi. Tiêu Vân Trác cũng biết những lời như vậy hắn không dễ dàng thốt ra khỏi miệng cho nên hắn chỉ nói một lần. Trong lòng hai người đều hiểu cam kết này nặng tựa ngàn cân, Thường Hy không dám nhận, Tiêu Vân Trác cũng không dễ dàng hứa hẹn, chua cay này ai có thể hiểu thấu?

Hoàng gia, sợ nhất là nói chuyện tình yêu. Để vương, lại càng thêm kiêng kỵ. Thủy tổ Hoàng hậu bi ai, tiên Hoàng hậu qua đời, hôm nay ngay cả Thường Hy cũng cảm thấy con đường phía trước của mình thê thảm. Âm mưu một cái tiếp một cái, rắc rối chất chồng khó gỡ, cả đời này nàng có thể cùng Tiêu Vân Trác bì dực song phi sao?

Tựa hồ cảm nhận được run rẩy của Thường Hy, Tiêu Vân Trác ở bên tai của nàng nhẹ giọng nỉ non: “Đừng sợ, có ta ở đây.”

Thường Hy yên lặng gật đầu một cái, nhướn miệng cười: “Ta không sợ, sóng gió gì ta cũng có thể đối mặt, người khác dùng chiêu trò gì ta cũng sẽ cười mà vượt qua.”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, cảm xúc buồn bã ban nãy cũng dần dần tản đi. Đáy mắt Tiêu Vân Trác dần dần nồng đậm dục hỏa, đang muốn ôn lại tư thế mới học được thì đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa kịch liệt.

303. Chương 307: Mạnh Điệp Vũ Qua Đời

Tiêu Vân Trác có chút không vui, cất giọng hỏi: “Chuyện gì?”

Thường Hy đột nhiên giật mình tỉnh lại. Đã qua giờ tỵ, Mạnh Điệp Vũ không phải là nên... “bệnh qua đời” rồi sao?

Nàng nhanh chóng cầm lấy quần áo mặc lên người, nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Trước mặc quần áo vào đã, biểu tiểu thư bệnh qua đời rồi!”

Tiêu Vân Trác thiếu chút nữa thì bị sắc nước miếng, kinh ngạc nhìn Thường Hy hỏi: “Làm sao nàng biết?”

Thường Hy đang muốn nói chuyện thì thanh âm của Ngũ Hải từ ngoài cửa truyền vào: “Hồi bẩm Thái tử gia, biểu tiểu thư... Biểu tiểu thư bệnh qua đời rồi!”

Tiêu Vân Trác thật không thể hiểu Thường Hy làm sao có thể biết trước chuyện này? Thường Hy cầm lấy áo đưa cho Tiêu Vân Trác, vừa mặc y phục vừa nói: “Mới vừa rồi định nói nhưng chàng lại xen ngang.” Nói xong câu này nàng liền ở bên tai Tiêu Vân Trác thấp giọng vài lời. Thần sắc Tiêu Vân Trác biến hóa, nhìn Thường Hy hỏi: “Giả chết? Tại sao?”

Xem ra Tiêu Vân Trác cũng không biết những ân oán khúc mắc bên trong này rồi, nhưng lúc này Thường Hy không có nhiều thời gian, vội vàng mặc xong y phục của mình lại quay sang chỉnh sửa cho Tiêu Vân Trác, nói: “Chuyện này có rất nhiều uẩn khúc, một câu không thể nói hết. Nhưng có một điều chàng phải nhớ, biểu tiểu thư chết thật rồi, chờ tới nay xong việc ta sẽ cẩn thận nói lại hết cho chàng nghe. Hiện tại không có thời gian, chúng ta phải nhanh lên. Vân Thanh cô cô không có ở đây, mình ta một cây không thể chống vững nhà, chàng phải giúp ta một tay, đem Phùng thái y gọi tới. Trong thời gian này bệnh của biểu tiểu thư đều là do ông ấy chăm sóc, có ông ấy cũng coi như có một nhân chứng.” Nói tới chỗ này Thường Hy dừng lại nhìn Tiêu Vân Trác rồi mới tiếp tục: “Chỉ sợ có người mượn cơ hội sinh sự, cho nên chàng phải đến đó trấn giữ cục diện, nếu không rất có thể có kẻ sẽ giở trò.”

Tiêu Vân Trác gật đầu một cái, mặc dù không biết đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra nhưng nếu như Thường Hy và Mạnh Điệp Vũ đã bàn bạc tốt thì nhất định là có nguyên nhân. Mặc xong quần áo, Thường Hy tự mình hầu hạ Tiêu Vân Trác rửa mặt, sau đó nàng tiến vào tịnh phòng rửa mặt trang điểm, toàn bộ trang sức trên đầu đổi thành đồ bạc. Trang phục của hai người cũng là một màu thanh đạm.

Ngũ Hải ở bên ngoài không ngừng xoay quanh, thấy hai người đi ra, vội vàng tiến lên một bước nói: “Thái tử gia ngài nhanh lên một chút, Cẩm Hoa hiền bên kia đã nháo thành một đoàn rồi!”

“Người nào đến gây chuyện?” Sắc mặt Tiêu Vân Trác tái xanh hỏi.

“Mị phi nương nương không biết lấy được tin tức từ nơi nào, dẫn theo Kính phi và Mẫn phi đến, bảo là muốn khám nghiệm tử thi.” Ngũ Hải cả giận nói, đây không phải là vũ nhục người sao?

Thường Hy nghe được tin này thì giống như bị sét đánh, khám nghiệm tử thi sẽ phải mổ bụng moi ruột, không chết cũng sẽ thành chết thật! Trong chớp mắt Thường Hy nhớ đến lời nói của Mạnh Điệp Vũ, nếu như nàng ta chết, Dương Lạc Thanh lập tức sẽ hành động. Linh quang lóe lên, lại nghĩ đến Mị phi hôm nay đi bắt kẻ thông dâm. Dương Lạc Thanh và Mị phi đã hoàn toàn đứng về một phe rồi!

Mị phi muốn khám nghiệm tử thi chỉ sợ cũng là ý tứ của Dương Lạc Thanh. Nàng ta sợ Mạnh Điệp Vũ giở trò cho nên không yên lòng, muốn tự mình chứng thực xem Mạnh Điệp Vũ có thật sự chết rồi hay không? Nghĩ tới đây Thường Hy giận dữ, hỏa khí dâng trào, nhón chân lên ở bên tai Tiêu Vân Trác nói mấy câu về quan hệ của Dương Lạc Thanh và Mạnh Điệp Vũ, lại đem bản lĩnh lợi hại của nàng ta nói sơ qua một chút.

Thần sắc Tiêu Vân Trác rất khó coi, nhìn Thường Hy gật gật đầu nói: “Chúng ta lập tức đến, tuyệt đối không để cho bọn chúng vũ nhục thanh bạch của biểu muội.”

Thường Hy gật đầu một cái, quay đầu nhìn Ngũ Hải, nói: “Làm phiền Chu tổng quản tự mình đến Trường Nhạc điện mời Hoàng thượng đến một chuyến. Không có Hoàng thượng, phân lượng của Thái tử gia chỉ sợ là chưa đủ, có kẻ muốn la lối om sòm, chúng ta muốn trấn áp thì chưa đủ lực.”

Ngũ Hải vội vàng gật đầu chạy đi. Triều Hà, Văn Thu và cung nữ thái giám Đông cung đã tỉnh dậy từ trước, đang đứng ở dưới mái hiên đợi lệnh. Tiêu Vân Trác không nói lời nào, Thường Hy không thể làm gì khác hơn là tiến lên một bước nói: “Triều Hà muội ở nơi này coi chừng, không có lệnh của Thái tử gia thì không cho bất cứ kẻ nào bước chân vào Doanh Nguyệt điện.”

“Nô tỳ tuân mệnh!” Triều Hà không dám khinh thường, vội ứng tiếng trả lời.

“Trịnh công công, Văn Thu, hai người mang theo thủ hạ của mình theo ta và Thái tử gia đến Cẩm Hoa hiên. Đi thì phải biết quan sát một chút, nên nhìn thì nhìn, nên nói thì nói, cũng không được luống cuống. Phải biết người đã từng ở Cẩm Hoa hiên là cháu gái của tiên Hoàng hậu, là biểu muội của Thái tử gia, hôm nay mặc dù đã qua đời nhưng không cho phép kẻ khác vũ nhục dù chỉ một phần, có nghe hay không?” Thường Hy lạnh lùng quát nói, lúc này không phải là thời điểm để giả ngu. Mạng của Mạnh Điệp Vũ đang nằm ở trong tay của nàng. Dương Lạc Thanh đáng chết kia, một ngày nào đó nhất định sẽ khiến cho cô ta ăn đủ!

Đoàn người nhanh chóng bước ra ngoài, xuyên qua cửa sau của Đông cung, hướng về phía bắc đi tới, chưa đến Cẩm Hoa hiên nhưng đã nghe thấy tiếng khóc rống truyền tới. Tiêu Vân Trác thần sắc âm u, Thường Hy sắc mặt tái xanh, liếc mắt nhìn Trịnh Thuận. Trịnh Thuận lập tức tiến lên la lớn: “Thái tử gia giá lâm!”

Một tiếng hô to này trong đêm tối vang lên cực kỳ rõ ràng, tiếng khóc rống trong sân nhất thời ngừng lại. Tiêu Vân Trác nhắc chân đi vào, Thường Hy theo phía sau, thủy chung cách hần một bước chân. Mới vừa vào đến cửa, một bóng người liềm lao tới, ôm lấy chân Tiêu Vân Trác kêu gào nói: “Thái tử gia, Thái tử gia xin hãy làm chủ cho tiểu thư nhà ta! Người đều đã chết còn không được yên ổn, còn bị mổ bụng moi ruột làm khảm nghiệm tử thi, đây không phải là ép người quá đáng sao? Bà già này hầu hạ tiểu thư đã nhiều năm rồi bây giờ lại bị vu khống là hãm hại chủ tử, còn không bằng trực tiếp đem bà già này đánh chết đi...”

“Vân Nương, bà trước tiên đứng dậy, mọi chuyện đã có Thái tử gia làm chủ, chắc chắn sẽ cho biểu tiểu thư một công đạo.” Thường Hy tiến lên một bước tự mình đỡ dậy Vân Nương. Mạnh Điệp Vũ không đem chân tướng cái chết của mình nói cho những người bên cạnh, lại đem tính mạng bọn họ giao vào tay nàng, nàng đương nhiên phải cẩn thận.

Vân Nương nghẹn ngào đứng dậy, nắm tay Thường Hy khóc kể lễ: “Ngu thượng nghi, trước kia bà già này có nhiều chỗ đắc tội với cô, hôm nay vì thanh bạch của tiểu thư, cũng chỉ khẩn cầu Thái tử gia và Ngu thượng nghi cho tiểu thư nhà ta một cái công đạo. Còn có Băng Lam... Băng Lam sắp bị bọn họ đánh chết, Ngu thượng nghi mau cứu nàng một mạng a...”

Thường Hy chấn động trong lòng, những kẻ khốn kiếp kia không đợi người đến liền vội vàng hạ thủ. Nàng cầm tay Vân Nương nói: “Bà yên tâm, có Thái tử gia ở đây, có ta ở đây, khẳng định sẽ không để cho biểu tiểu thư bị người ta vũ nhục!” Nói xong câu này nàng liền nhìn Tiêu Vân Trác một cái, lấy được sự đồng ý của hần liền sải bước đi vào trong nhà.

Thường Hy vừa vào cửa liền nhìn thấy Băng Lam bị người ta đánh ngã xuống mặt đất. Khuôn mặt sưng lên, khoe miệng cũng bị rách, sau lưng còn mơ hồ lộ ra vết máu. Một cỗ hỏa khí xông lên, nàng cái gì cũng không kịp nghĩ, lập tức xông lên đem hai tên nô tài đang túm lấy Băng Lam đạp ột cái, quát: “Mị phi nương nương uy phong cũng thật lớn, muốn la lối om sòm cũng phải nhìn xem đây là nơi nào!!!”

304. Chương 308: Khiêu Khích

Thường Hy nói xong một câu, cũng không đợi người khác mở miệng, ánh mắt đảo xung quanh phòng một lần rồi dừng lại trên người Dương Lạc Thanh, hung hăng nhìn nàng ta một cái, lúc này mới cúi xuống đỡ Băng Lam, hỏi: “Người làm sao rồi? Có bị thương nặng không?”

Băng Lam vừa mở mắt thấy Thường Hy liền rùng rùng chảy nước mắt, dùng sức nắm tay nàng nói: “Ngu thượng nghi... Ngu thượng nghi đừng để cho bọn họ động vào di thể của tiểu thư nhà ta. Nô tỳ van xin ngài, tiểu thư nhà ta cả đời coi trọng nhất là thanh cao, danh tiết so với tính mạng còn quan trọng hơn. Nếu như tiểu thư bị chịu cảnh như vậy, có ở dưới đất cũng không cảm thấy yên ổn.”

“Ta xem ai dám?” Thanh âm không giận mà uy của Tiêu Vân Trác từ cửa truyền đến, nhìn một mảnh hỗn độn trong phòng, ngay cả hần che giấu tâm tình tốt thế nào đi chăng nữa thì vẫn không tránh khỏi tức giận, vừa lên tiếng liền lộ rõ uy nghiêm.

Mị phi, Mẫn phi, Kính phi thấy Tiêu Vân Trác đi vào, mỗi người một thần sắc khác nhau. Mẫn phi và Kính phi thì không có gì dị thường, dù sao thì các nàng cũng là bị người ta kéo tới. Riêng Mị phi thì thần sắc

cực kỳ khó coi, nhất là khi nghe được lời nói của Tiêu Vân Trác thì lạnh lùng nói: “Thái tử gia thật quá vô trách nhiệm, biểu muội của người bị người ta hại chết người cũng không quan tâm sao?”

Tiêu Vân Trác nhìn Mị phi một cái, không thêm để ý đến bà ta, cúi đầu nhìn Băng Lam hỏi: “Di thể của biểu muội ở nơi nào?”

“Ở trong phòng ngủ, nô tỳ dẫn Thái tử gia đi.” Băng Lam khó khăn đứng dậy. Văn Thu thấy thế liền tiến lên đỡ nàng, dìu nàng đi vào nội thất.

Mị phi muốn đi vào, Thường Hy nhanh tay đem rèm che kín, châm chọc nói: “Thái tử gia muốn cáo biệt biểu muội, Mị phi nương nương đi theo làm gì? Vẫn là xin ngài ngồi xuống chờ đi, có điều gì nói thì chờ Thái tử gia trở lại rồi tính tiếp.” Nói xong câu này nàng liền nhìn ngoài cửa, hô lên: “Người đâu?”

“Ngu thượng nghị có gì phân phó?” Trịnh Thuận nhanh chóng chạy vào hỏi.

“Thái tử gia trước khi đến đây đã cho truyền Phùng Thái y rồi, nhưng chuyện này lớn như vậy chỉ sợ mời một thái y thì lời nói khó có thể thuyết phục, người đến Thái y viện mời thêm mấy vị thái y đến đây. Người chết vẫn còn tiếng, quyết không để ấy kẻ tiểu nhân thừa nước đục thả câu để biểu tiểu thư ngậm nhục mà đi.” Thường Hy cả giận. Cũng tốt, mượn cơ hội hôm nay nàng phải thương nháo một cuộc, để cho người khác biết được rằng Đông cung không phải là một vật trang trí, ai cũng có thể đạp một chân.

Trịnh Thuận lập tức xoay người phân phó một tiểu thái giám rời đi, tiểu thái giám kia nhanh chóng chạy như bay.

Sắc mặt Mị phi cực kỳ khó coi, không nghĩ tới Thường Hy cứ nhiên lại cường đại như thế, một chút cũng không đem Mị phi bà để vào trong mắt, trong lòng càng thêm tức giận không dứt. Mẫn phi và Kính phi vốn là bị Mị phi kéo tới xem náo nhiệt, lúc này dĩ nhiên cũng không nói một lời, nhất là bây giờ Thường Hy có thân phận đặc thù, ai cũng không dám khinh thị nàng.

Dương Lạc Thanh nhìn Thường Hy, cười lạnh nói: “Ngu thượng nghị phô trương thật lớn, nhìn thấy mấy vị nương nương còn không thêm hành lễ? Xem thường một quý nhân như ta thì thôi đi, chẳng lẽ mấy vị nương nương cô cũng không để vào mắt!”

Thường Hy biết nàng ta đang khích bác ly gián, cũng không tức giận, ngược lại cất giọng nhìn nàng nói: “Kính phi nương nương khoan dung đại độ, Mẫn phi nương nương tính tình hiền dịu, Cẩm Hoa hiền xảy ra chuyện lớn, hơn nữa người bệnh qua đời chính là biểu muội của Thái tử gia, nô tỳ có chút bối rối, nhất thời không chu toàn được lễ nghi, hai vị nương nương tự nhiên có thể hiểu được mà thông cảm. Về phần người có lòng dạ xấu xa, cố tình muốn gây sự, ngay cả nô tỳ có làm tốt hơn nữa thì vẫn như cũ lựa xương trong trứng gà, tóm lại là nhất định có điểm không tốt. Cho nên nô tỳ tất nhiên phải chọn chuyện quan trọng mà làm.”

Mẫn phi và Kính phi nhìn nhau, trong mắt lóe lên vẻ kinh dị, không nghĩ tới lần này Thường Hy cứ nhiên gay gắt như vậy, khóe miệng hơi gợn lên, lần này đến xem náo nhiệt thật là lựa chọn đúng đắn.

Kính phi nhìn Thường Hy cười một tiếng, nói: “Nghe người nói kìa, ta sao có thể trách tội người được đây?”

“Đều nói Ngu thượng nghị giỏi nhất là ăn nói, hôm nay xem như được mở rộng tầm mắt rồi. Chỉ là người nói như vậy cũng có mấy phần đạo lý, gặp chuyện như vậy ai còn có thể chu đáo được. Người cứ làm việc của mình đi, không cần cố kỵ bọn ta.” Mẫn phi cũng đáp lời nói, ít nhất trong lúc này cũng không muốn trở thành kẻ địch của thân nữ hệ quốc.

Kính phi và Mẫn phi tỏ ra thiện ý, Thường Hy cũng không phải kẻ ngu, hốc mắt đỏ lên, lấy khăn ra lau khóe mắt rồi mới lên tiếng: “Đa tạ hai vị nương nương đã thông cảm. Mới vừa rồi Thái tử gia nghe được tin dữ liền vô cùng lo lắng, nô tỳ cũng lấy làm kinh hãi. Trưa hôm nay nô tỳ còn đến thăm biểu tiểu thư, ai biết ngăn ngủi mấy canh giờ mà đã cảnh còn người mất, trong lòng cảm thấy khó chịu hết mức. Còn chưa tới Cẩm Hoa hiền đã nghe thấy tin có người muốn vũ nhục di thể biểu tiểu thư. Đừng nói là Thái tử gia, ngay cả nô tỳ cũng không nhận được lửa giận, lúc này mới hành xử có chút thô bạo, kính xin hai vị nương nương tha thứ, ngày khác nô tỳ nhất định sẽ tự mình tới cửa tạ ơn.”

Thường Hy một phen trong trong ngoài ngoài tất cả đều nói rõ với Kính phi và Mẫn phi, chỉ cần hai người bảo trì trung lập thì chúng ta không phải là kẻ địch, thời điểm sau này nàng sẽ đến đáp tạ. Nếu như không,

Ngu Thường Hy nàng, còn có Tiêu Vân Trác cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ.

Mẫn phi và Kính phi cũng không phải là người không hiểu sự đời, họ có thể đứng vững vàng trong hậu cung thì đương nhiên cũng là người thông minh, đều có mấy phần mách khéo. Lời của Thường Hy nói bọn họ đều nghe được rõ ràng, nhìn nhau cười một tiếng không nói nữa. Thường Hy nhìn thần thái của hai người, lúc này mới an tâm.

Dương Lạc Thanh nào nghĩ đến Thường Hy chỉ cần dùng vài ba lời là đã khiến Mẫn phi và Kính phi bảo trì trung lập, có chút phiền não, ánh mắt nhìn Thường Hy cực kỳ sắc bén.

Mị phi nhìn Thường Hy, suy nghĩ xem bước kế tiếp nên làm như thế nào? Không đợi bà nghĩ ra, Thường Hy đã lên tiếng, nhìn Dương Lạc Thanh một cái, lại nhìn Mị phi, nói: “Mị phi nương nương giống trống khua chiêng đến Cẩm Hoa hiên, không biết vì nguyên nhân gì lại đả thương Bằng Lam? Lại vì sao khiến Vân Nương cầu xin Thái tử gia làm chủ cho biểu tiểu thư? Nơi này không biết đã xảy ra chuyện gì, kính xin Mị phi nương nương nói rõ.”

Thường Hy thật ra thì có chút hiểu, nàng cùng Mạnh Diệp Vũ luôn luôn bất hòa. Lần này Mạnh Diệp Vũ qua đời, Mị phi chỉ sợ là muốn mượn cơ hội này hãm hại nàng, tốt nhất là vu cho nàng tội danh ám hại Mạnh Diệp Vũ, như vậy có thể đem nàng trừ đi. Nếu không vì lợi ích của chuyện này thì Mị phi cũng không tự mình dẫn thân vào vũng nước đục này, cũng không dẫn theo Kính phi và Mẫn phi đến phô trương thanh thế như vậy.

Dĩ nhiên chuyện này không thiếu được công lao của Dương Lạc Thanh, nếu không Mị phi không thể nắm được tin tức nhanh như vậy, đuổi đến đây trước bọn họ muốn tiên hạ thủ vi cường. Cũng không biết trong khoảng thời gian này Dương Lạc Thanh đã vào nội thất hay chưa, có tẩy máy tay chân trên người Mạnh Diệp Vũ hay không?

Quả nhiên nàng ta một khi đã ra tay sẽ khiến cho người ta khó lòng phòng bị. Nghĩ lại nàng làm việc còn nhiều thiếu sót, lúc trước nên ở ngoài hỏi rõ Vân Nương vài câu thì tốt rồi!

305. Chương 309: Ba Nữ Nhân Một Sân Khấu.

Mị phi nhìn Thường Hy, cố gắng để mình trấn định lại rồi mới lên tiếng: “Bổn cung nhận được mật báo, nói là có người hại chết biểu tiểu thư mà không phải là bệnh qua đời. Bổn cung nếu như đã biết được tin tức hiển nhiên không thể ngồi nhìn, lúc này mới chạy tới, Ngu thượng nghi còn gì nghi ngờ nữa không?”

Nga mi của Thường Hy nhíu lại, quét mắt nhìn Mị phi một cái, bộ dáng đắc ý của bà ta không phải là giả. Với trí tuệ của Mị phi mà còn bị người khác lợi dụng thì người đó chắc chắn là Dương Lạc Thanh rồi.

“Quả nhiên trong hậu cung người tài ba chỗ nào cũng có, ngay cả Thái tử gia cũng không biết. Mị phi đúng là đức cao vọng trọng, được người khác mời đứng ra chủ trì công đạo.” Thường Hy nói những lời này thật ra là đang cho Mị phi một bậc thang, trước tiên đem bà ta phỉ ra ngoài, nói rằng bà ta không có ý đồ gì khác, chỉ là muốn tìm lại công bằng cho Mạnh Diệp Vũ mà thôi. Đây cũng là một thủ đoạn của Thường Hy, Mị phi cùng Dương Lạc Thanh cấu kết chung một chỗ, nếu như một gậy đem hai người bọn họ đánh chết, trước mắt nàng còn chưa có bản lĩnh kia, cho nên trước phân tách kẻ địch, tiêu diệt từng bộ phận mới có thể dễ dàng thắng được.

Dương Lạc Thanh vốn là một nữ nhân tâm cơ khá sâu, Mạnh Diệp Vũ còn chưa nói tại sao nàng ta lại ẩn núp trong hậu cung, nhưng chỉ cần nhìn nàng ta là một nữ ca cơ có thể bò lên địa vị cao như vậy thì xem như lợi hại. Trong đó còn hai lần tính kế khiến Mị phi hạ đài, cuối cùng khiến cho Mị phi phục chức cũng là nàng ta. Hiện tại Thường Hy có chút hoài nghi khi đó Dương Lạc Thanh đã cùng Mị phi hợp tác rồi, chẳng qua là hai người hợp tác không thuận lợi cho nên nàng ta mới có phương án dự phòng là lui tới qua lại với nàng.

Nếu quả thật là như vậy, Thường Hy thật không thể không trách mình đã quá coi thường Dương Lạc Thanh rồi.

Mị phi nghe Thường Hy nói vậy thì trên mặt mang theo vẻ đắc ý, nói: “Hiếm thi nghe được người nói vài câu công đạo!”

“Nương nương có thể gọi người đưa tin đó ra đây đối chất hay không? Có câu nói bắt trộm bắt tận tay, bắt kẻ thông dâm bắt hai người, Mị phi nương nương không thể chỉ nghe sự tình từ một phía, phải có mọi người cùng thảo luận mới có thể phán định đúng sai, có phải hay không?” Thường Hy trịnh trọng nói. Chuyện này tốt nhất là nháo thật lớn lên, nếu không thì không thể làm cho những kẻ kia bề mặt ăn đau một phen.

Mị phi đang muốn nói chuyện thì Dương Lạc Thanh lại đột nhiên mở miệng nói: “Ngu thượng nghị, cô tựa hồ không nhớ rõ thân phận của mình rồi. Cô chẳng qua chỉ là một cung tỳ nhỏ nhỏ lại dám cùng nương nương đòi người. Chẳng lẽ cô muốn chất vấn nương nương hay sao? Cô thật to gan!”

“Dương quý nhân thật là chuyện bé xé ra to rồi, nô tỳ cũng không phải là người không biết lớn nhỏ. Pháp luật của Đĩnh Nguyệt quốc nói rất rõ ràng, vương tử phạm pháp xử tội như thứ dân. Hơn nữa chuyện này cũng không phải là chuyện nhỏ, đã có người mật báo biểu tấu thư không phải bệnh qua đời mà là bị người hại chết, đây chính là đại sự. Đừng bảo là nô tỳ, ngay cả Mị phi nương nương cũng không thể đơn độc thẩm lý vụ án. Biểu tấu thư là cháu gái của tiên Hoàng hậu, chuyện này đương nhiên phải do Hoàng thượng ngự giá thân chinh mới có thể khiến người ta tâm phục khẩu phục, có phải hay không?” Muốn lấy vị phân áp người sao, nàng liền lôi người lớn hơn ra. Ai có thể lớn hơn Hoàng thượng nữa đây?

Thần sắc mọi người khê biến, đang muốn nói chuyện thì Tiêu Vân Trác từ trong nội thất đi ra. Thường Hy vội vàng nghênh đón, lấy một cái ghế cho Tiêu Vân Trác ngồi rồi đánh một ánh mắt thăm dò về phía hắn. Tiêu Vân Trác và Thường Hy đã sớm tâm ý tương thông, tự nhiên hiểu được ý tứ trong mắt của nàng, nhẹ nhàng lắc đầu một cái rồi không nói lời nào.

Thường Hy nhất thời an lòng. Dương Lạc Thanh chỉ cần không tiếp xúc với thân thể của Mạnh Diệp Vũ, động tay động chân gì đó trên người nàng ta là nàng yên tâm. Bây giờ suy nghĩ một chút thì có thể hiểu tại sao Băng Lam lại bị đánh, chắc là cố gắng ngăn cản đám người kia tiến vào.

Tiêu Vân Trác mới vừa ra khỏi nội thất thì không khí trong phòng nhất thời cứng lại. Mọi người ai cũng biết Tiêu Vân Trác lạnh lùng vô tình, không thể biết được hắn sẽ làm gì, trong lúc nhất thời Dương Lạc Thanh cũng không dám nói lời nào, chỉ lẳng lặng đứng một bên lắc lắc khăn tay nghĩ đối sách.

Trong hoàn cảnh như thế này, không nói gì sẽ tạo ọi người một áp lực thật lớn, loại áp lực này thậm chí sẽ khiến cho thần trí con người không chịu được mà trở nên căng thẳng nặng nề. Nhưng mọi người ai cũng là người may mắn sống sót trong tranh đấu hậu cung, năng lực chịu đựng cũng có thể nói là mạnh. Thường Hy biết tiếp tục như vậy không phải là một biện pháp, cho bọn họ gia tăng một chút áp lực là có thể nhưng nếu cứ như vậy không hành động thì bọn họ sẽ bắn ngược trở lại. Đây chính là vấn đề, nắm chặt thời điểm để ra tay mới là việc khó khăn nhất.

Thường Hy đang muốn nói chuyện thì Tiêu Vân Trác lại lên tiếng: “Ngu thượng nghị, thái y đã tới chưa?”

“Hồi bẩm Thái tử gia, thời điểm chúng ta vừa ra khỏi cửa thì đã cho truyền thái y, chắc là sẽ mau tới. Nô tỳ nghĩ rằng Phùng thái y một người nói khó có thể khiến mọi người tin tưởng nên đã phái người tới thái y viện tìm thêm mấy người tới đây, như vậy mới có thể nâng cao độ tin tưởng.” Thường Hy cung kính trả lời. Ở trước mặt người khác bọn họ vẫn là chủ tử và nô tài, quy củ một chút cũng không sai thiếu.

Tiêu Vân Trác gật đầu một cái, lạnh lùng nói: “Rất tốt, làm việc rất chu đáo.” Nói xong ánh mắt lại quét qua gương mặt của từng người. Cái nhìn sắc bén như gươm lạnh khiến cho ai cũng cảm thấy không rét mà run, giống như có thanh đao đang từ từ áp sát cổ mình, tất cả có chút không tự nhiên mà né tránh ánh mắt của Tiêu Vân Trác. Tiêu Vân Trác nhìn mọi người một lượt, thanh âm lãnh đạm nhưng trầm thấp: “Chuyện hôm nay đã làm nhục danh dự của ta, còn liên lụy đến phụ hoàng, mẫu hậu. Nếu chư vị không cho bản Thái tử một lời giải thích hợp lý, chuyện này tuyệt đối không thể cho qua!”

Tiêu Vân Trác nói những lời này giống như ngày đông giá rét đang ập tới làm cho lòng người lo sợ bất an. Mị phi định nói vài câu để giữ thể diện nhưng lại nghĩ nói gì lúc này cũng khiến mọi người hoài nghi cho nên lời đến miệng rồi đành phải nuốt ngược vào trong.

Dương Lạc Thanh cau mày nhìn Mị phi một cái, trong lòng thầm mắng đồ vô dụng, quá khư lợi hại đều chỉ là giấy thổi sao? Cho nên Dương Lạc Thanh trực tiếp mở lời: “Thái tử gia nói rất đúng, mặc dù ta và biểu tấu thư chưa từng lui tới nhưng ta cũng không thể mắt thấy nàng bị hại chết mà không làm gì. Trong hậu

cung này đều biết biểu tiểu thư và Ngu thượng nghi không hợp nhau, Đông cung lại ngay sát Cẩm Hoa hiên như vậy, biểu tiểu thư nhu nhược nếu như bị người ta tính kế cũng sẽ rất dễ dàng.”

Không đánh chó nhưng chó lại muốn bỏ nhào vào người. Lòng mảy của Thường Hy nhăn lại thành hình ngọn núi, trong lòng đã sớm dự liệu Dương Lạc Thanh tới là nhằm vào mình, quả nhiên a!

“Có lời nói thẳng.” Tiêu Vân Trác thản nhiên nói, trong lòng đã sớm muốn bằm vằm Dương Lạc Thanh thành tám mảnh.

“Nơi này ta có đầy đủ nhân chứng vật chứng có thể chứng minh Ngu thượng nghi quả thật có mưu đồ bắt chính ám hại biểu tiểu thư!” Dương Lạc Thanh tiến lên một bước, ở trước mặt Thường Hy ác độc nói. Nàng muốn một người phải chết thì không cho phép kẻ đó được sống. Lần trước không hãm hại được Thường Hy, lần này tuyệt đối sẽ không buông tay!

306. Chương 310: Lợi Thế.

Thường Hy nhìn bộ dáng Dương Lạc Thanh, đảo mắt một chút liền hiểu được chắc chắn trong Cẩm Hoa hiên này có người đã bị nàng ta thu mua, nếu thật là như vậy thì có chút khó xử lý rồi. Đạo lý đã cần cần tận xương ba phần Thường Hy cũng hiểu, cần người khác đau, người khác cũng cần mình đau. Tối nay Dương Lạc Thanh là nhằm vào nàng mà đến. Mặc dù không biết giữa Dương Lạc Thanh và Chuyên Tôn Nhạc Đan là quan hệ gì nhưng nhìn địch ý của nàng ta đối với nàng thì Thường Hy to gan suy đoán, nữ nhân này có thể có ý tứ đối với Chuyên Tôn Nhạc Đan. Sau đó nghe tin Minh Khải quốc muốn cầu hôn mới không chịu đựng nổi, ba phen bốn bận muốn dồn nàng vào đường chết.

Nghĩ thông suốt điều này, Thường Hy ở trong lòng cũng chuẩn bị tốt tâm lý một chút, ánh mắt nhìn Dương Lạc Thanh nhiều thêm vài phần thương hại cùng khinh thường. Đã là nữ nhân của người khác lại còn có tình ý với nam tử khác, cái này nếu bị tra ra thì đúng là tội chết!

Mấy người Mị phi không nghĩ tới Dương Lạc Thanh sẽ nói như vậy. Mị phi kích động, nhìn Dương Lạc Thanh nói: “Người nào? Còn không mau dẫn ra đây?”

“Dương quý nhân thật là có bản lĩnh, chuyện như vậy người cũng có thể biết. Bôn cung nán lại trong hậu cung nhiều năm như vậy lại không hề hay biết gì, hiện nay cũng chỉ có thể nói một câu bội phục!” Mẫn phi nhìn Dương Lạc Thanh cười nói, trong nụ cười thản nhiên kia lại xen lẫn châm chọc cùng nghi kỵ thật sâu.

Có thể sống sót trong hậu cung, ngoại trừ xinh đẹp và vận số tốt, quan trọng nhất chính là phải tinh thông tin tức, luôn luôn chiếm lấy tiên cơ mới có thể bất khả chiến bại. Nhưng là hôm nay họ không hề nghe được tin tức này, Dương Lạc Thanh lại nói trong tay nàng có nhân chứng vật chứng, đây không nghi ngờ gì chính là khiêu chiến đối với quyền uy của các nàng. Không có một hậu phi nào muốn thừa nhận được việc mình không bằng người khác, sinh tồn của họ căn bản cũng phụ thuộc vào điểm này.

Thường Hy cúi đầu, âm thầm bật cười trong lòng. Dương Lạc Thanh luôn luôn cẩn thận, hao tổn tâm cơ nhiều năm như vậy mới có thể leo lên được vị trí hôm nay, thế nhưng thời điểm này lại vì trừ đi nàng mà mắc phải một sai lầm nghiêm trọng, đó chính là nàng ta đã khiến cho đám nữ nhân trong hậu cung kia cảnh giác cao độ. Nếu nói như trước kia Dương Lạc Thanh chỉ là một nữ nhân được Hoàng đế sủng ái vài ba lần thì không nói làm gì, chứ vị hoàng phi ở đây người nào không có thời gian huy hoàng trẻ tuổi được sủng ái? Một người thì không thể mãi mãi độc chiếm quân ân. Nhưng là Dương Lạc Thanh chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã có thể bồi dưỡng thân tín của mình trong hậu cung, cũng nắm giữ một mạng tình báo lớn như vậy, đây chính là điều khiến cho chư vị hoàng phi sợ hãi.

Không có ai thích một đối thủ cạnh tranh tài mao song toàn, bản lĩnh to lớn cả!

Thường Hy cảm thấy không khí lúc này tương đối tốt, trong mắt mang theo nụ cười thản nhiên, nhìn Mẫn phi nói: “Mẫn phi nương nương nói rất đúng, Dương quý nhân thật có bản lĩnh lớn, người vừa trẻ tuổi, lại xinh đẹp, mặc dù hoàng tử trong bụng không giữ được nhưng lấy năng lực hiện tại muốn chiếm lấy quân tâm thì không phải là chuyện khó khăn gì. Quan trọng nhất là Dương quý nhân thật sự lợi hại, có thể biết được chuyện mà chư vị hoàng phi không biết, ngay cả Thái tử gia cũng không biết, nô tỳ ở trong phạm vi quản hạt của mình cũng chưa từng nghe nói, thật sự là làm người ta vô cùng bội phục!”

Phen thêm dầu thêm củ này càng khiến dấy lên nghi kỵ trong lòng các vị nương nương ngồi đây. Thường Hy hiện tại cảm thấy chuyện ngược lại dễ xử lý hơn rồi. Dương Lạc Thanh khiến mọi người nổi giận, còn uy hiếp của nàng đối với bọn họ thì tạm thời không lớn lắm. Nữ nhân nha, coi trọng nhất chính là trước mắt, còn phần về sau, dĩ nhiên chính là đi một bước tính một bước, người có thể nhẫn nhịn tính kế lâu dài không nhiều lắm. Cho nên Thường Hy nói mấy câu kia thực sự đã đẩy Dương Lạc Thanh vào hiểm cảnh, để cho nàng có miệng mà khó trả lời, muốn nói gì cũng không được.

Mị phi hung hăng nhìn chằm chằm Dương Lạc Thanh. Bà ta có thể dung chứa Dương Lạc Thanh đó chính là vì nàng ta còn có chỗ lợi dụng, nhưng là hiện tại lại cảm thấy Dương Lạc Thanh này làm cho người ta khó lòng phòng bị, chỉ sợ chính mình cũng bị lợi dụng. Con người, thường thường chính là như vậy, thời điểm tư tưởng của người chệch góc, hiểu sai chuyện nọ chuyện kia sẽ càng nghĩ càng lệch. Nữ nhân lại là loại người dễ dàng xử trí theo cảm tính nhất, mà Mị phi từ xưa đến nay lại là người như vậy, cho nên lời nói của Thường Hy sẽ khiến cho bà ta ăn không ngon ngủ không yên.

Tiêu Vân Trác mặc dù mặt không chút thay đổi nhưng trong lòng cũng nhẹ nhõm phần nào, không khỏi bội phục Thường Hy chỉ cần dùng vài ba lời là có thể khiến mọi người dời đi mũi nhọn, đem bất lợi chuyển biến thành lợi thế. Lúc này thừa dịp bọn họ tranh đấu nội bộ Tiêu Vân Trác liền đi ra ngoài, hẳn muốn dọn sạch chướng ngại vật cho Thường Hy, một chút xíu uy hiếp tiền đồ của nàng cũng không thể để lại.

Thường Hy nhìn thấy Tiêu Vân Trác đi ra ngoài cửa dặn dò Trịnh Thuận mấy câu rồi lộn trở về, tảng đá lớn trong lòng Thường Hy nhất thời được buông xuống, nụ cười trên mặt càng trở nên kiều diễm. Nàng hiện tại chỉ muốn trì hoãn thời gian, đợi Hoàng thượng đến, tất cả sẽ đâu vào đấy.

Dương Lạc Thanh đối mặt với thế công của ba vị nương nương, cộng thêm việc thân phận có phần chênh lệch nên trong lúc nhất thời không biết nên giải quyết thế nào, rất có bộ dạng bẽ đầu sứt trán. Mấy vị hoàng phi cũng không chỉ giảng đạo lý suông, trước khi Hoàng thượng tới lại càng không cần phải khách khí.

Trịnh Thuận rất nhanh đã trở lại, hướng về phía Tiêu Vân Trác gật đầu một cái. Thường Hy và Tiêu Vân Trác liếc mắt nhìn nhau khẽ cười, trong lòng đều hiểu sự tình đã làm xong. Trịnh Thuận quả nhiên không phải là một quả hồng mềm, ngay lập tức đã làm xong việc, Thường Hy đều muốn giơ ngón tay cái lên mà khen một tiếng giỏi lắm!

Nhìn mọi người liến thoắng không ngừng, Thường Hy thức thời tiến lên một bước mà xen vào nói: “Chư vị nương nương, nô tỳ có điều muốn nói.”

Kính phi nhìn Thường Hy một cái, nói: “Nói đi. Lại nói Ngu thượng nghi cũng có phần, nếu không bắt cần thì cũng không bị úp một cái sọt lớn như vậy rồi!”

Thường Hy mượn lời nói của Kính phi, thuận miệng đáp lời: “Nương nương nói phải lắm, trước đó vài ngày nô tỳ theo Thái tử gia xuất cung, gặp nạn ở hành cung lưng chừng núi nương nương cũng biết. Nay nô tỳ mới trở về một ngày liền gặp chuyện như vậy thật khiến người ta không thể hiểu được. Biểu tiểu thư có bệnh trong lúc nô tỳ không hề ở trong cung, cho nên nô tỳ không có gì phải sợ hãi. Ngược lại Dương quý nhân nhất định lại muốn đổ một cái tội danh lên đầu nô tỳ, cái này nô tỳ không dám nhận. Nếu như Dương quý nhân đã có lòng tin như vậy thì xin chư vị nương nương khai ân để cho Dương quý nhân gọi người làm chứng ra ngoài, chúng ta cùng đối chất. Nô tỳ không thể vô duyên vô cớ mà gánh một cái tội danh!”

307. Chương 311

Thường Hy nói những lời này là vô cùng nghiêm chỉnh cho nên giọng nói cũng đồng đặc, giống như thà lấy cái chết cũng phải chứng minh trong sạch. Tiêu Vân Trác ở một bên nhìn nàng, trong lòng giật giật mấy cái, như thế còn có thể giả bộ, hẳn đúng là cam bái hạ phong nàng!

Bên này còn chưa có quyết định, bên kia liền truyền tới thanh âm Hoàng thượng giá lâm. Một phòng đầy người lập tức đi ra nghênh đón, quỳ trên mặt đất tiếp giá, miệng hô vạn tuế, thần thái vô cùng cung kính.

Minh tông mang theo khuôn mặt bi thương sải bước đi vào, đại khái là không nghĩ tới Mạnh Diệp Vũ cứ như vậy mà đi, trong hốc mắt hình như còn mang theo hơi nước. Đi theo sau lưng Minh tông cùng tiến vào

còn có thêm mấy thái y. Thường Hy vừa nhìn, trong lòng liền co rút mấy cái, ông già giảo hoạt này, thời cơ tiến vào cũng thật là tốt, ngay cả thái y cũng mang đến. Nếu nói cái gì Hoàng thượng cũng không biết thì đánh chết Thường Hy cũng không tin tưởng.

Hoàng quý phi từ sau vụ của Lệ Bình liền có chút biết thế nào là chuyện lành chuyện dữ, cho nên hôm nay sự việc lớn như vậy cũng không đến, chỉ nói thân thể có bệnh, cáo ốm. Thường Hy lúc đầu còn đang suy nghĩ tại sao Hoàng quý phi không đến, bay giờ lại nhìn tới Hoàng thượng đến đây trùng hợp như thế này, trong lòng có chút hiểu, nhất định là Hoàng quý phi và Hoàng thượng đã đã thông tin tức trước rồi. Người già quá thì thành tinh, quả nhiên không phải giả, bây giờ thì Thường Hy đã tin rồi.

Hoàng quý phi không có tới, ở nơi này Kính phi là lớn nhất vì là mẫu phi của đại hoàng tử, vì vậy khi nghe thấy Hoàng thượng đặt câu hỏi liền tiến lên đem đầu đuôi ngọn ngành mọi chuyện nói ra, dĩ nhiên trong lời nói không thiếu bất mãn cùng nghi kỵ đối với Dương Lạc Thanh, câu câu chữ chữ đều đang ám chỉ điều gì đó.

Dương Lạc Thanh chỉ cảm thấy giật mình trong lòng, âm thầm khẽ cắn răng, đem bà ta mắng vài lần mới đỡ tức. Rõ ràng là đang công kích Ngu Thường Hy, thế nào trong chớp mắt lại đem mình quá giang, thật khiến người ta không thể chấp nhận!

Hoàng đế nghe xong chuyện thì ngược lại tỏ ra rất trấn định, đem người ở trong phòng tất cả nhìn qua một lần, ánh mắt lạnh buốt kia khiến cho ai cũng cảm thấy rét lạnh. Thường Hy biết rõ mình không sai nhưng vẫn thấy có chút run rẩy, da gà toàn thân cũng dựng lên.

Phải nói rằng, Hoàng đế này quả nhiên không phải là người bình thường, chỉ nghe thấy lão tử kia bình tĩnh phân phó thái y đi vào kiểm tra Mạnh Diệp Vũ, lại phái Vạn Thịnh đi điều tra nô tài của Cẩm Hoa hiên cùng với Vân Nương và Băng Lam mà Mạnh Diệp Vũ mang từ phủ tới, cuối cùng mới nhìn mọi người nói: “Các người nói nhân chứng ở đâu, còn không mau truyền lên cho trẫm? Chuyện đêm nay nếu không có kết quả minh xác, ai cũng đừng nghĩ thoát khỏi liên quan!”

Cộc không phát uy thì lại tưởng là mèo bệnh! Lão Hoàng đế cũng phải nổi giận, nhìn một đám người thần trí ngu muội trước mắt, thần nữ hộ quốc xuất hiện chính là chuyện cỡ nào tốt đẹp? Khó trách nha đầu Thường Hy kia cực kỳ hợp mắt hần, đây chính là ý trời! Vốn là nghĩ tới đem Mạnh Diệp Vũ gả cho Tiêu Vân Trắc, nhưng sau Mạnh Diệp Vũ lại chính miệng nói với hần con bé không muốn gả cho con trai của mình, hần cũng không miễn cưỡng. Nguyên tưởng rằng thần nữ hộ quốc chỉ là một truyền thuyết, dù sao thủy tổ đế hậu cũng cách hiện tại những năm trăm năm rồi, thật sự khiến người ta không thể tin tưởng, nhưng là nàng vẫn xuất hiện!

Thật may là hần có dự tính trước tiên đem thương tạ của toàn gia Ngu Thường Hy trừ đi, lại khó có được Ngu Thụy Lân nhất cử thành danh, đề tên bằng vàng. Hiện tại Ngu Thụy Lân đã trở thành người đứng đầu phái văn học của Đỉnh Nguyệt quốc, là đệ tử chân truyền của Tô Hợp. Ngu gia theo đó nước lên thì thuyền cũng lên!

Lại nói hần cũng không dễ dàng mới có thể ném Ngu Thụy Lân vào tay của Tô Hợp. Lần này thi hội hần phải hạ ba đạo thánh chỉ mới có thể mời được Tô Hợp đang thoái ẩn ra làm quan chủ khảo. Theo quy định thường lệ, sĩ tử lần này đều có thể làm môn sinh của ông ta. Ngu Thụy Lân quả thực là một nhân tài thực học cho nên mới chiếm được coi trọng của Tô Hợp, cư nhiên chịu mở miệng vàng thu hần làm đồ đệ.

Cứ như vậy Ngu Thụy Lân trở thành một trạng nguyên nho nhỏ. Nhưng hần lại là đệ tử của Tô Hợp, về sau phái Tô thị rất có thể do hần dẫn đầu. Hơn nữa mình có ý bồi dưỡng nhân tài, tương lai Tiêu Vân Trắc lên ngôi có được những người này hỗ trợ đắc lực chắc chắn sẽ thành công không nhỏ. Hiện tại hần cũng có chút tin tưởng thần nữ hộ quốc không phải là một truyền thuyết, bằng không Ngu gia xuất ra một Ngu Thường Hy như vậy còn có thể dây dưa theo hàng loạt tình anh. Nhưng tóm lại vẫn là hần có mắt nhìn người, mỗi đêm nằm mơ cũng có thể cười tỉnh!

Trước đó vài ngày Minh Khải quốc đến cầu hôn, cư nhiên há miệng nói muốn hần giao Ngu Thường Hy ra. Đây không phải chính là nằm mơ giữa ban ngày hay sao? Đầu của hần cũng không có bị lừa đá qua, làm sao có thể đem thần nữ hộ quốc giao ra ngoài? Hần vốn có một nguyện vọng nho nhỏ, hy vọng con trai hần sau này có thể thi triển một kế hoạch lớn, đem thiên hạ thu vào trong bản đồ Đỉnh Nguyệt quốc. Đời này

của hắn không có bản lĩnh làm việc này rồi, sau khi Tần vương mất tích, Hoàng hậu qua đời, hắn liền mất đi hùng tâm tráng trí. Hôm nay cũng chỉ còn trông cậy vào con trai mình thôi!

Không thể không nói con thỏ nhỏ chết bầm kia có chút bản lĩnh, giấu cha ruột của mình xây dựng một đội bí vệ, mặc dù gần đây hắn mới biết nhưng là vẫn có chút buồn bực. Lại nói còn phải cảm tạ Ngu gia, nếu không phải Ngu Thế Hùng kia có nhiều tiền như vậy, muốn xây dựng một đội quân cũng không phải là giấy, cần phải có bạc trắng mà nuôi. Khôi giáp, thớt ngựa, lương thảo, binh khí, có cái nào không phải dùng tiền?

Chỉ là tên tiểu tử kia có thể trong thời gian ngắn như vậy tìm ra được nhiều tinh binh cường tráng xây dựng thành đội quân bí vệ thì thấy được hắn cũng đã sớm bồi dưỡng nhân tài, chẳng qua là vẫn chưa bị người khác phát hiện ra. Nhớ tới điểm này hắn có kích động muốn cười. Tục ngữ nói rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con của chuột cũng sẽ biết đào hang. Chính hắn chân long cũng không thể sinh ra hạng ngu xuẩn. Dĩ nhiên, cũng không thể quá thông minh, nếu không sẽ thành nước lộn lên đầu!

Giống như con trai trưởng của hắn, rất dũng mãnh nhưng nhân duyên lại không được tốt lắm, cái này sẽ không được lòng người. Lão nhị lại quá nho nhã, mặc dù có chút bản lĩnh nhưng không gây ra được sóng gió gì lớn, thiếu đi vài phần khí phách. Lão tam... Cái này không đề cập đến cũng được, tiểu tử không có tiền đồ, cả ngày chỉ lấy lời vợ làm lẽ sống, bôi gio trát trấu vào mặt hắn! Nhớ hắn một đời anh minh thần võ, thật sự là sinh ra một con côn trùng. Chỉ là cũng tốt, vui vẻ an lạc, tính mạng có thể bảo vệ, cả đời bình an! Về phần lão ngũ, hỗn tiểu tử kia thật ra cũng không tồi, chính là mẫu phi hồ đồ của hắn học được chút oai môn tà đạo, tiểu tử này ở dưới tay Thường Hy sẽ không tránh phải ăn đau, tiền đồ thảm hại a, thật đáng tiếc! Khi còn bé thông minh lanh lợi như vậy lại bị mẫu phi nuôi tàn, thật vô cùng đáng tiếc!

Hoàng đế nghĩ tới đây liền cảm thấy mình có phần lạc đề rồi, đây là đang làm cái gì? Nhìn đám người trong phòng không dám thở mạnh, hắn lại khôi phục bộ dáng Hoàng đế oai nghiêm, trầm giọng hỏi: “Người đâu? Sao còn chưa đưa tới?”

308. Chương 312

Vạn Thịnh vội vàng tiến lên nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, người Dương quý nhân nói nô tài đã đi tìm rồi, nhưng là hạ nhân của Cẩm Hoa hiên nói căn bản là không có người kia, cho nên nô tài không biết phải làm sao mới trở về phục mệnh!”

Lời này vừa nói ra, trong phòng nhất thời rét căm căm. Thân thể Dương Lạc Thanh thoáng sững lại một cái, này... Điều này sao có thể? Nàng rõ ràng đã mua được hai người, làm sao lại?... Nghĩ tới đây nhìn về phía Thường Hy, chỉ thấy Thường Hy đang nhìn nàng, khóe miệng mang theo một tia đắc ý, trong lúc bất chợt liền hiểu, chính mình đã bị người ta tính kế rồi, trước mắt bỗng tối sầm liền hôn mê bất tỉnh!

Lúc này Thái y cũng ra ngoài bẩm báo, Mạnh Điệp Vũ xác thực là bị trúng phong hàn, sau lại biến chứng thành ho lao, lúc này mới qua đời. Hoàng đế dứt khoát giải quyết, hạ lệnh đại táng cho Mạnh Điệp Vũ, theo nghi thức của công chúa mà chôn vào tổ phần của Mạnh gia.

Dương Lạc Thanh tội phải báng vu cáo, Mị phi cũng đương nhiên không để vượt mất cơ hội tố cáo, hung hăng cho nàng một cước. Hoàng đế giận dữ, đem Dương Lạc Thanh cách chức làm tuyền thị.

Hoàng đế vừa nhúng tay, chuyện rất nhanh liền được giải quyết. Chỉ là chuyện này có chút quá nhanh, nơi này có rất nhiều điểm nghi vấn cần được điều tra nhưng cũng bị vị cao cao tại thượng trên kia trực tiếp bỏ quên mất. Thường Hy có điểm kỳ quái, tựa hồ như Hoàng đế biết cái gì, nhưng kết thúc nhanh như vậy cũng thật hợp với tâm tư của nàng. Dù sao Mạnh Điệp Vũ cũng là giả chết, mặc dù không biết dùng biện pháp gì trông rất giống chết thật nhưng là nếu làm trễ nải thời gian nàng sống lại chỉ sợ không ổn.

Đưa tiễn đoàn người kia đi, Thường Hy lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn Tiêu Văn Trác nói: “Làm ta sợ muốn chết, nguy hiểm thật a!”

Khóe miệng Tiêu Văn Trác co rút, cắn răng nói: “Sợ cái gì? Rõ ràng là có chuẩn bị mà đến?”

“Hả? Nghĩa là sao?” Thường Hy sững sốt, hỏi vội.

“Ta lệnh cho Trịnh Thuận đi xử lý đám người kia, nàng đoán xem chuyện gì xảy ra?” Tiêu Vân Trác nghiêng rằng nói.

Thường Hy nghe Tiêu Vân Trác nói thì tựa hồ cũng biết có chuyện gì đó xảy ra, nhưng là không biết đến tột cùng là cái gì, nhìn hẩn hỏi: “Chuyện gì?”

“Trịnh Thuận vừa đem người trói lại thì Vạn Thịnh đã đến áp tải đi!”

“...” Thường Hy hết ý kiến. Tâm tình hoang mang của một đám người trong phòng tối nay đều là nước cờ của lão Hoàng đế kia a! Lão già giảo hoạt, mệ hẩn còn làm bộ ngồi ở trên cao trưng ra bộ dáng nghiêm túc. Thật là càng nghĩ càng không biết Hoàng đế lão tử đang suy nghĩ cái gì, chẳng lẽ chuyện Mạnh Điệp Vũ giả chết hẩn cũng biết?

Thường Hy không dám khẳng định, vô cùng buồn bực! Núi cao còn có núi cao hơn, cảm giác bị người khác lừa thật sự là không dễ chịu! Aii, thân là hạ nhân thì phải chịu những thứ này, thật sự không có biện pháp!

Tang sự của Mạnh Điệp Vũ được làm rất long trọng, đều là do Thường Hy lo liệu. Sau đó phải thu dọn Cẩm Hoa hiên, an bài cho nô tài trong đó, Thường Hy thật bận rộn đến nỗi chân đi như chạy. Về phần Vân Nương và Băng Lam, Thường Hy vốn định muốn đem hai người ở lại Đông cung, chỉ tiếc bọn họ đã quyết ra đi. Thường Hy cũng đã cho bọn họ một khoản tiền hồi hương, coi như là đã có gặp nhau thì cũng có lúc chia tay. Vân Nương còn bị việc Mạnh Điệp Vũ qua đời mà bệnh một trận, điều này khiến cho trước kia Thường Hy có không ưa thích bà ta thì này cũng phải công nhận là một người trung thành.

Trong nháy mắt đã đến cuối xuân đầu hè. Sau khi Dương Lạc Thanh bị giáng chức thì trong cung thanh tịnh đi một chút. Thường Hy cùng Tiêu Vân Trác cũng sống qua một đoạn thời gian vui vẻ như thần tiên quyến lữ. Mặc dù thỉnh thoảng đám Phùng Lương để cũng có nháo lớn nháo bé nhưng cũng không gây nên sóng gió lớn gì. Ở trong hậu cung, không có nam nhân làm chỗ dựa thì sống phải thông minh một chút.

Về chuyện lập Thái tử phi trong lúc bất chợt liền biến mất không thấy, tựa hồ như chưa từng có người nào nói qua chuyện này. Thường Hy rất hưng phấn, ít nhất trước mắt nàng không cần lo qua vấn đề này rồi!

“Ta nói đây là cái thứ trà gì a? Đáng muốn chết!” Chuyên Tôn Tử Di nhìn Thường Hy ai oán nói, khuôn mặt anh tuần bây giờ nhăn thành một đoàn.

“Hoàng liên thanh hỏa trà. Lục hoàng tử gần đây hỏa khí quá vượng, uống chút trà này vừa hữu ích vừa khỏe mạnh.” Thường Hy cầm trong tay khung thêu hoa không nhanh không chậm xe chỉ luồn kim, nhìn cũng không thèm nhìn Chuyên Tôn Tử Di một cái. Từ lần trước hẩn tại Linh Lung các đánh ngất xỉu nàng coi như kết thù. Trong khoảng thời gian này, vị lão huynh kia thật không ngại cực khổ mỗi ngày đều tới Đông cung, sớm đi tối về, quả thật đã đem Đông cung làm nhà mình, nói gì đến Bích Tiêu điện, cả ngày hoang vắng đông lạnh, nếu như nó có linh hồn thì cũng nghẹn khuất rồi!

Gương mặt Chuyên Tôn Tử Di nhăn nhó giống như oán phụ, nói: “Cô tâm tình không tốt lại tới giày xéo ta! Ai làm cô tức giận, cô tìm người đó báo thù đi, mắc mớ gì tới ta?”

Thường Hy nghe đến đó khóe mắt lại rút, hẩn hẩn khẽ nghiêng rằng, chợt ngẩng đầu lên nhìn Chuyên Tôn Tử Di nói: “Nô tỳ cũng chỉ là một cung nữ, nào có bản lĩnh đối chọi gay gắt với Hải Hà vương. Lục hoàng tử biết rõ ràng như vậy còn muốn nói cái gì nữa?”

Nghe được lời Thường Hy nói, Chuyên Tôn Tử Di nhịn không được, một ngụm trà vừa mới uống vào liền trực tiếp phun ra, ho khan vài tiếng, trừng to mắt mà nhìn Thường Hy nói: “Cô còn không có bản lĩnh? Lần trước nô tài cận thân của Hải Hà vương bị đánh một trận thừa sống thiếu chết, là ai giở trò quỷ?”

“Kia không liên quan gì đến ta, tên cầu nô tài kia không có mắt mới đắc tội Hoài Hòa công chúa, đáng đời!” Thường Hy thần sắc không thay đổi, vững vàng bất động, đánh chết nàng cũng không thừa nhận là nàng cổ động Tam công chúa ra tay. Chạy bộ, chống đẩy, đánh người đều do một tay nàng an bài, chỉ là mượn danh hiệu của Hoài Hòa công chúa thôi.

Nếu nói trong ba nữ nhi của Minh tông thì chỉ có Hoài Hòa công chúa Tiêu Vân Nhã này hợp với tính tình của nàng nhất. Trong mấy ngày nay, hai người không ít lần trong sáng ngoài tối cùng hợp tác chính người, dĩ nhiên phạm vi mục tiêu bị chính rất rộng nhưng tập trung chủ yếu vẫn là đối tượng kết thù cùng nàng, Trường Tín vương và Hải Hà vương.

“Gạt được người khác nhưng không gạt được ta. Người ta đang yên đang lành là một công chúa điện hạ, thoáng cái đã bị cô làm hư rồi, có thể thấy được gần mực thì đen gần đèn thì rạng. Ta nói cho cô biết, Trường Tín vương lần trước đắc tội với ta, cô nếu không giúp ta xả giận, ta liền đem chuyện cô điều khiển sau màn nói ra ngoài, xem cô thể nào giải quyết?” Chuyên Tôn Tử Di như tên trộm nói. Hắn dễ dàng sao, cũng đã phải nhờ vào một nữ nhân trút giận ỉnh, hắn không còn mặt mũi nữa rồi. Làm con tin cũng không dễ chịu a!

Thường Hy đang muốn trả lời lại mĩa mai mấy câu, Vân Thu lại vội vã chạy vào, cầm trong tay một phong thư đưa cho Thường Hy nói: “Vân Thanh cô cô đưa tin, chạy tám trăm dặm trực tiếp đưa tới đây!”

309. Chương 313

Thường Hy vội vàng buông khung thêu hoa trong tay ra, tiếp nhận phong thư, miệng thư bịt kín bằng xi. Thường Hy ngẩng đầu lên nhìn Vân Thu nói: “Muội đi tìm Trịnh công công một chút xem Thái tử gia hết bận chưa, khi nào xong thì bảo Thái tử gia trở về Đông cung.”

Vân Thu lập tức đi ngay. Thường Hy thật ra vẫn rất lo lắng chuyện tình bên phía Vân Thanh. Ban đầu Tiêu Vân Trác mang nàng trở lại, Vân Thanh vẫn ở đó thám thính tình hình quân địch. Mặc dù nói trong tay Vân Thanh có nhân mã nhưng nàng vẫn không an tâm, chỉ là trong hậu cung náo loạn một hồi làm nàng nhất thời quên mất, hiện tại nhận được tin đúng là có chút bất an.

Mạnh Diệp Vũ cũng không biết thế nào, theo tính tình nàng ta thì nhất định sẽ đi biên quan, chỉ là không biết có đổi đầu Vân Thanh không? Nhưng chắc nàng ta cũng không làm hại gì người bảo vệ của Tiêu Vân Trác đâu. Hai người bọn họ có thể nhận thức chung một kẻ thù mà hợp tác hay không? Nếu như vậy thì Thường Hy cũng bớt lo phần nào, hợp lực thì cường, phân lực thì yếu, hy vọng họ bỏ qua hiềm khích lúc trước. Chỉ là lại nói nàng cũng hơi lo lắng quá, trước đây bọn họ cũng không ít lần giao thiệp với nhau!

Chuyên Tôn Tử Di nhìn thần sắc của Thường Hy, khuôn mặt tươi cười dần trở nên đoan trang thì vội vàng đứng dậy nói: “Ta đi về trước, ngày mai sẽ trở lại quấy rầy.”

Thường Hy nhìn Chuyên Tôn Tử Di, ánh mắt chợt lóe, khóe miệng nhếch lên, nói: “Lục hoàng tử chạy nhanh như vậy làm cái gì? Chẳng lẽ còn sợ ta ăn huynh hay sao?”

Chuyên Tôn Tử Di ngẩn ngơ, không nghĩ vào lúc này Thường Hy còn có thể trêu ghẹo mình, trong lúc nhất thời cảm thấy mình đã nghĩ sự tình quá mức nghiêm trọng rồi, đưa tay gỡ gỡ đầu nói: “Ta nghĩ ta nên tránh đi, đúng hay không?”

Thường Hy không chút thực nữ ném một cái ánh mắt qua, liếc mắt nhìn hắn một cái, cắn răng nói: “Huynh là sợ dây phiền toái lên người, không phải sao?”

Chuyên Tôn Tử Di gương mặt đau khổ nhìn Thường Hy nói: “Giả bộ dần một chút thì cô sẽ chết sao?”

Thường Hy tuyệt không tức giận, ngược lại cười nói: “Có lúc kéo một người xuống nước không phải là vì người kia tội đáng chết vạn lần mà là vì hắn vừa đúng lúc đứng ở bờ sông. Thật bất hạnh, hôm nay huynh chính là kẻ đứng ở bờ sông đó.”

Thần sắc Chuyên Tôn Tử Di dần dần ngưng trọng, yên lặng lặp lại: “Kéo một người xuống nước không phải là vì người kia tội đáng chết vạn lần mà là vì hắn vừa đúng lúc đứng ở bờ sông...” Ngẩng đầu lên nhìn Thường Hy một cái, hồi lâu mới lên tiếng: “Cô lại có thể nói ra được những điều người ta không biết. Lần này ta làm con tin, chỉ sợ cũng là người đứng ở bờ sông.”

Đây là lần đầu tiên Chuyên Tôn Tử Di nói về nguyên nhân hắn làm con tin ở Đỉnh Nguyệt quốc. Thường Hy không muốn hỏi kỹ, chỉ lên tiếng: “Vậy huynh còn muốn trở về không?”

Chuyên Tôn Tử Di lắc đầu một cái, nói: “Trở về làm gì? Nơi đó đã không có chỗ dung thân cho ta rồi. Ngược lại ở đây sống vui vẻ, chết già ở chỗ này cũng rất tốt, không lo ăn lo uống, còn có thể an toàn mà sống, chuyện này thật tốt a!”

Nghe nói như thế, Thường Hy chỉ cảm thấy trong lòng đau xót, người hoàng gia sinh tồn cũng thật khó khăn.

“Nếu huynh không muốn trở về thì cũng không cần ở lại chỗ này. Trong phong thư này chắc chắn nói về tình trạng gần đây của Minh Khải quốc. Còn nếu như huynh muốn trở về thì ở lại, ta và Thái tử gia mặc dù không thể hứa hẹn cho huynh được điều gì, nhưng ít nhất một ngày Thái tử gia còn ở đây thì tính mạng của huynh vẫn được đảm bảo an toàn.” Thường Hy thật ra rất ưa thích Lục hoàng tử bình dị, gần gũi này. Hắn mỗi ngày sẽ mang theo nụ cười, còn cùng bản thân nàng mò mẫm hồ nháo, thời gian gần đây mấy vị vương gia bị chinh cho sút đầu mẻ trán hẳn cũng có công lao. Chẳng qua là người này chưa bao giờ thừa nhận hẳn đã ra tay.

Chuyên Tôn Tử Di chợt đứng dậy hướng bên ngoài đi. Thường Hy cũng không gọi lại hắn. Mỗi người đều có sự lựa chọn của mình, ai cũng không có quyền can thiệp. Nếu như Chuyên Tôn Tử Di thật sự bỏ qua thì đó cũng là sự lựa chọn của hắn.

Lúc này Tiêu Vân Trác cũng sai bước mà đến, hai người hai bên khung cửa tạo thành tình cảnh đối diện, nhìn ánh mắt phức tạp của Chuyên Tôn Tử Di, không khỏi hỏi: “Huynh làm sao vậy?”

Tiêu Vân Trác nghĩ nghĩ một chút liền hiểu, vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Con đường của mình thì mình lựa chọn. Bất kể huynh làm cái gì ta cũng sẽ ủng hộ huynh.”

Tiêu Vân Trác bước đi vào. Chuyên Tôn Tử Di dựa ở khung cửa ngăn người, một chân bên ngoài, một chân bên trong, bất kể bước về phía bên nào cũng cảm thấy vô cùng nặng nề. Con người chính là có chút kỳ quái, ngoài miệng nói không quan tâm thật ra thì lại để ý hơn ai hết. Ngoài miệng nói có thể bỏ xuống nhưng trong lòng lại không thể buông tay, nhất là nam nhân, chưa đến một khắc cuối cùng ai có thể tiêu sái nói được là mình thật sự không quan tâm? Thật sự có thể đặt xuống?

Tiêu Vân Trác nhận lấy phong thư Thường Hy đưa cho, xoay người đi vào thư phòng. Thường Hy nhìn Chuyên Tôn Tử Di một cái rồi cũng xoay người đi vào theo.

Trong thư phòng yên tĩnh, ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy. thần sắc trên mặt Tiêu Vân Trác ngày càng khó coi, phong thư trong tay cũng bị nắm lại thật chặt. Thường Hy cũng hồi hộp không kém, hô hấp cũng biến thành có chút gấp rút, không khỏi tiến lên một bước hỏi: “Trong thư viết cái gì?”

“Hoàng đế Minh Khải quốc băng hà, Tam hoàng tử Chuyên Tôn Nhạc Đan theo di chúc thuận lợi lên ngôi, Tàn thái hậu phụng chỉ giám quốc.”

Thân thể Thường Hy naoáng một cái, thiếu chút nữa là không đứng vững: “Nhanh như vậy?”

“Trong thư của Vân Thanh nói, trước khi Hoàng đế Minh Khải quốc chết, trong cung xảy ra nhiều cuộc cung biến không nhỏ, trong đó có mấy vị hoàng tử có thể lực bị chết oan không rõ nguyên nhân, còn có mấy vị hậu phi cũng bệnh qua đời một cách kỳ lạ.” Cảm xúc của Tiêu Vân Trác từ từ bình tĩnh lại, tuy nhiên thanh âm vẫn còn có chút nặng nề.

Thường Hy chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, ngồi trên ghế, thấp giọng hỏi: “Cung biến? Bệnh qua đời? Tay chân của hắn cũng thật nhanh nhẹn, để chúng ta ứng phó không kịp!”

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy, hắn nhìn ra được bi thương trong mắt nàng, bởi vì hắn hiểu rõ trong lòng Thường Hy, Chuyên Tôn Nhạc Đan không phải là loại người tàn khốc kia, cho nên khi nghe tin tức như thế nàng không thể nào không khó chịu.

“Chúng ta lập tức bắt đầu chuẩn bị, nếu không sẽ không kịp.” Tiêu Vân Trác lên tiếng.

Thường Hy hiểu ý tứ của Tiêu Vân Trác. Tàn thái hậu của Đỉnh Nguyệt quốc kia đối với hắn là thù sâu như biển. Hôm nay đoạt vị thành công, tự nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, Đỉnh Nguyệt quốc phải thật sự đề cao cảnh giác.

Tiêu Vân Trác nhìn lại phong thư, lại ngẩng đầu lên nhìn Thường Hy nói: “Vân Thanh còn nói Mạnh Điệp Vũ đang ở chung một chỗ với nàng, nói chúng ta không cần lo lắng. Ngoài ta, nàng đã phát hiện ra một người có khả năng là người của Tấn vương.”

310. Chương 314

Thường Hy nghe vậy thì trên mặt lộ ra một nụ cười, gật gật đầu nói: “Ta nghĩ nếu như nàng thật muốn báo thù thì nhất định sẽ đi biên quan. Năm đó Tần Nguyệt Như tạo nghiệt sớm muộn gì cũng bị báo ứng, đây chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.”

Vừa mới dứt lời thì ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Chuyên Tôn Tử Di sải bước đi vào, nhìn hai người nói: “Ta đã quyết định rồi!”

Thường Hy và Tiêu Vân Trác bị thanh âm của hắn làm cho sợ hết hồn, quay đầu lại nhìn, bốn con mắt chăm chăm theo dõi hắn. Biết Tiêu Vân Trác ít lời, Thường Hy thay hắn hỏi: “Huynh quyết định cái gì hả?”

Chuyên Tôn Tử Di đi tới trước mặt hai người, kiên định nói: “Ta sẽ liên thủ với các ngươi. Ta không muốn đi lên đế vị, cũng không muốn thống trị Minh Khải quốc, ta chỉ muốn đòi một công đạo ấu phi của mình. Dù sao ta cũng không thích Chuyên Tôn Nhạc Đan đi lên ngôi vị Hoàng đế, ai cũng tốt, chẳng nhẽ chỉ có mình hắn hay sao?”

Thường Hy cũng là từ miệng Tiêu Vân Trác biết được mẫu phi của Chuyên Tôn Tử Di là Hoàng phi bị Tần Nguyệt Như hãm hại, những năm gần đây Chuyên Tôn Tử Di sống cũng rất khổ cực, chỉ là chưa từng có lòng tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế nên mọi người mới không ám hại hắn. Cho nên việc hắn bị đày đi làm con tin cũng là dễ hiểu.

“Huynh suy nghĩ kỹ chưa?” Tiêu Vân Trác nhìn Chuyên Tôn Tử Di hỏi, vẻ mặt cực kỳ trịnh trọng. Chuyện này không phải là việc nhỏ, còn liên quan đến tính mạng.

Chuyên Tôn Tử Di gật đầu một cái, tựa hồ cũng không nghĩ nhiều đến quá khứ của mình, khoe miệng vẽ lên một nụ cười nhàn nhạt: “Ta trở về về một bức bản đồ Minh Khải quốc, tương lai nhất định các ngươi sẽ sử dụng đến.” Nói tới chỗ này, mày khẽ cau: “Nếu có một ngày bắt được Tần Nguyệt Như thì giao bà ta cho ta xử trí được không?”

Cái này Thường Hy cũng không dám làm chủ, quay đầu nhìn về phía Tiêu Vân Trác. Tiêu Vân Trác trầm tư hồi lâu, sau đó mới lên tiếng: “Chúng ta có lẽ cũng sẽ không đối mặt trực tiếp cùng Tần Nguyệt Như, có thể sẽ đàm phán với Tần thái hậu.”

Chuyên Tôn Tử Di lại cười, tựa hồ vô cùng nắm rõ nói: “Huynh không muốn đối mặt nhưng bà ta thì nhất định sẽ bắt huynh phải trực tiếp ra trận, ai bảo huynh là con trai của Mạnh Vân Ca! Được rồi, ta về trước, ta phải cẩn thận suy nghĩ lại một chút, có một số việc ta cũng phải dự phòng trước.”

Sau khi Chuyên Tôn Tử Di đi, trong phòng chỉ còn lại mình Thường Hy và Tiêu Vân Trác. Thường Hy không nghĩ tới mọi chuyện sẽ phát triển nhanh như vậy, bây giờ nghĩ lại có chút không thể tưởng tượng nổi, ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Thật sẽ phải đánh giặc sao?”

“Ừ.” Tiêu Vân Trác không chậm trễ chút nào nói. Tần Nguyệt Như ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, mọi thứ đều sắp xếp để con trai của mình trở thành Hoàng đế còn không phải là vì báo thù sao? Cuộc chiến tranh này là không thể tránh khỏi, đã định phải xảy ra.”

Tiêu Vân Trác đi tới trước mặt Thường Hy, lôi kéo tay của nàng thấp giọng hỏi: “Nàng sợ sao?”

Thường Hy gật đầu một cái, ngay sau đó lại lắc đầu, nép vào trong ngực Tiêu Vân Trác, nói: “Ta không sợ hãi, dù sao thì nữ nhân kia vẫn luôn tìm cách có được ta, sợ hãi thì có ích gì đâu? Những thứ này tránh cũng không thoát, còn không bằng trực tiếp đối mặt với thực tế.”

“Có ta ở đây nhất định sẽ bảo vệ nàng chu toàn, đừng sợ.” Trong mắt Tiêu Vân Trác lóe lên vài tia sáng. Vấn đề này thật sự có chút nặng nề, hiện nay nội loạn không ngừng, ngoại xâm lại cấp bách, thật khiến cho người ta đau đầu.

“Ta tin tưởng, ta không sợ.” Dùng sức ôm chặt hông của Tiêu Vân Trác, Thường Hy thấp giọng mà nói ra. Bất kể tương lai thế nào, hiện tại mới là quan trọng nhất. Nắm chặt từng giờ từng phút của hiện tại thì tương lai dù có xảy ra chuyện gì cũng không hối hận.

Chuyện Minh Khải quốc đổi quân chủ rất nhanh lan truyền ra ở Vân Đô, trở thành đề tài sốt dẻo nhất trong thời gian này. Hoàng thành dưới chân thiên tử đúng là hướng gió chính trị nhanh nhạy nhất. Minh Khải quốc có quân chủ mới cũng khiến cho Đĩnh Nguyệt quốc trở nên khẩn trương. Trường Tín vương và Hải Hà vương gần đây rất ngông cuồng, công khai gặp gỡ, qua lại cùng các đại thần. Đông Lăng vương mặc dù không có động tác gì nhưng Thường Hy chung quy vẫn cảm thấy bất an.

Lệ Bình cũng vào cung thăm Thường Hy mấy lần, đem tới cho nàng rất nhiều tin tức ở ngoài cung trong đó có một tin khiến Thường Hy giật mình, đó là phụ thân của Phùng Lương đế, Phùng Lập Lâm gần đây có xu hướng dựa vào Trường Tín vương. Phùng Lập Lâm chính là Tổng đốc Giang Nam, trong tay nắm giữ binh quyền sáu hạt quan trọng, lúc này đột nhiên lại có hành động dựa vào Trường Tín vương, đây không khác nào là mối nguy hiểm đe dọa cho Tiêu Vân Trác rồi.

Này cũng là do sau khi Phùng Lương đế vào cung không được sủng ái khiến cho vị Giang Nam vương này lo lắng trùng trùng, chỉ sợ tương lai tân hoàng lên ngôi sẽ ảnh hưởng đến tiền trình của hắn, định lúc này ra tay trước một bước, mạnh mẽ gây áp lực. Hồ ứng theo sự việc đó còn có phụ thân của hai vị Nhụ tần, nhà mẹ của bốn vị Bảo lâm cũng không cam lòng chịu lép vế, cứ như vậy nhất thời khiến Tiêu Vân Trác rơi vào thế bị động, không thể nghi ngờ tình cảnh của hắn hiện giờ chính là họa vô đơn chí.

Tiến Lệ Bình đi, Thường Hy chỉ cảm thấy trong lòng đè ép một khối đá lớn, ép chặt tới mức nàng không thở nổi. Trước kia bọn họ không dám dự động chẳng qua là thời cơ chưa tới. Hiện tại Đĩnh Nguyệt quốc phong thanh hạc lệ*, trên triều đình chư vị đại thần cũng phân thành mấy đảng, bọn họ chắc chắn không thể bỏ qua rồi!

(phong thanh hạc lệ: Tiếng rên rỉ của gió cùng tiếng kêu của hạc. Một cảm giác thấy thoáng qua về sự nguy hiểm trong những tiếng nhỏ nhất. Miêu tả hoảng hốt lo sợ, hay tự mình sợ hãi lo buồn.)

Mấy vị vương gia đều có gia tộc mẫu phi mạnh mẽ chống đỡ. Nhìn lại Tiêu Vân Trác thì không được như thế, tiên Hoàng hậu sớm qua đời, Mạnh gia lại điêu tàn, hôm nay ngay cả Mạnh Diệp Vũ cũng “bệnh qua đời” rồi, càng thêm khiến tình cảnh khó khăn. Tuy nói có Ngu gia hỗ trợ nhưng là Ngu gia cũng vừa mới bắt đầu bước lên con đường chính trị, tình thế không được lạc quan. Nếu Ngu Thụy Lân không phải là đệ tử của Tô Hợp, có thanh danh của Tô gia che chở thì không biết sẽ bị chèn ép thành cái dạng gì nữa.

Ngu Thụy Lân mặc dù là tân khoa trạng nguyên nhưng cũng phải theo quy củ của triều đình vào làm việc tại Hàn lâm viện, không thể ngay lập tức nắm trọng quyền. Nhưng mà dưới sự an bài của lão Hoàng đế, phái Tô thị sau này nhất định sẽ trở thành một cây đại thụ của Tiêu Vân Trác.

Tô Hợp cũng không phải là kẻ ngu, sau mấy phen suy nghĩ mới có thể đưa ra quyết định này. Nếu không phải lời đồn Thường Hy là thần nữ hộ quốc lan truyền rộng rãi, chỉ sợ lão hồ ly kia cũng không dám bỏ ra khoản đánh cược lớn như vậy vào Ngu gia, lên chung thuyền với Thái tử.

Mấy ngày nay có nhiều tấu chương phản đối Thái tử đều bị con em Tô thị cản lại, không thể nói là không có công. Thời gian này Tiêu Vân Trác và môn nhân Tô thị không ngừng tiếp xúc, mỗi ngày đều rất khuya mới hồi cung, trời chưa sáng đã phải vội vàng lên triều, vô cùng khổ cực.

Đêm đã về khuya, Tiêu Vân Trác vẫn chưa về, Thường Hy ở trong thư phòng lặng lẽ chờ đợi. Hôm nay đám người Giang Nam vương tới thị uy với Tiêu Vân Trác, chỉ sợ Tiêu Vân Trác vẫn còn đang đau đầu về chuyện này, nào có thể về sớm!

Thường Hy yên lặng ngăn người. Đối với hắn cũng chỉ có thể xảy ra hai con đường, thứ nhất Tiêu Vân Trác phản đối quyết liệt, giữ lại mạng cho nàng. Thứ hai Tiêu Vân Trác bị bọn họ thuyết phục, nàng liền rơi vào tình cảnh khó khăn, bước lên vết xe đổ của thủy tổ Hoàng hậu. Nghĩ được như thế này, Thường Hy ngược lại rất trấn định, yên lặng tiếp tục chờ đợi.

311. Chương 315

Vân Thu và Triệu Hà lặng lẽ đi vào. Hai người liếc mắt nhìn nhau, trên mặt cũng mang theo sầu bi, nhẹ nhàng phủ thêm cho Thường Hy một chiếc áo khoác rồi lại ra ngoài đại điện chờ.

“Người nói xem Thái tử gia sẽ làm thế nào đây?” Triều Hà nhìn Văn Thu lo lắng hỏi, đôi tay nắm lại thật chặt.

“Không biết. Tâm tư của Thái tử gia người nào nhìn thấu? Ngu tử tử ở cùng một chỗ với Thái tử gia lâu như vậy, hiện tại không phải cũng đang lo lắng sao?” Văn Thu nói chuyện có chút giận dỗi.

Triều Hà nhìn Văn Thu, kinh ngạc. Văn Thu so với Triều Hà thì chừng chạc hơn, từ trước đến nay luôn là Triều Hà thiếu kiên nhẫn, lần này không nghĩ tới là Văn Thu kiềm chế không được. Triều Hà vì vậy có chút ngạc nhiên hỏi: “Văn Thu, người làm sao vậy? Giống như ăn thuốc nổ vậy, người nào chọc giận người hả?”

Văn Thu nhìn thư phòng một cái, nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Không sao, người đừng hỏi, tránh cho lại tức giận.”

Văn Thu càng nói như vậy, Triều Hà ngược lại càng tỏ ra sốt ruột, kéo tay Văn Thu nói: “Người nói thật đi, với ta còn cái gì không thể nói? Ta không nói cho Ngu tử tử là được!”

Văn Thu ngẩng đầu nhìn ánh trăng, trên mặt mang theo tức giận mơ hồ, hồi lâu mới lên tiếng: “Hôm nay Phùng Lương dễ đánh chửi cung nữ, thái giám đưa cơm, nói là bọn họ mắt chó nhìn người thấp, đưa cho nàng ta thức ăn cũng nguội lạnh. Còn nói mấy lời không sạch sẽ nhục mạ Ngu tử tử.”

Triều Hà nghe vậy thì lửa giận công tâm, bực bội nói: “Đây là đạo lý gì? Thức ăn của tất cả mọi người đều giống nhau, đều dùng hộp giữ ấm mà đưa đi, làm sao có thể lạnh được?”

“Đúng vậy! Người mù cũng có thể nhìn ra được nàng ta đang kiếm chuyện! Văn Thanh cô cô không có ở đây, Ngu tử tử lại không thể nói gì, thật là phiền muộn chết!” Văn Thu hận nghiến răng nói.

Triều Hà có chút trầm mặc, nhìn Văn Thu nói: “Chuyện trên triều đình người cũng có nghe nói chứ? Ai bảo người ta có một vị phụ thân có quyền thế đâu, đại danh鼎鼎 Giang Nam vương, tại thời điểm khẩn yếu này ai dám đắc tội hắn? Người không thấy gần đây Ngu tử tử không đối mặt với Phùng Lương dễ sao? Còn không phải chính là không muốn gây chuyện? Chúng ta chịu một chút thì coi như xong đi, có thể nhịn được thì nên nhịn, qua khoảng thời gian này là tốt rồi!”

Nếu như ngay cả Triều Hà còn có thể nói như vậy, Văn Thu như thế nào lại không biết? Chẳng qua là trong lòng vẫn không phục thôi!

“Ta hiểu rồi, cho nên không phải vẫn đang chịu đựng sao? Không làm như vậy thì còn có thể thế nào?” Văn Thu thở dài một tiếng, đã không còn tức giận như trước nữa.

Ngăn cách bằng một tấm vách cửa, Thường Hy tựa vào tường, sắc mặt vô cùng không tốt, khó trách mấy ngày nay Triều Hà và Văn Thu luôn là gương cười, nguyên nhân thì ra lại là thế. Nói cũng đúng, hiện tại ngay cả nàng cũng không dám giao phong chính diện với Phùng Lương dễ, bọn họ làm sao có thể đây? Bọn họ ẩn nhẫn vì Tiêu Văn Trác, nàng làm sao lại không biết? Chẳng qua là mùi vị nhẫn nhục này thực sự không dễ chịu thôi!

Trở lại xích đu ngồi xuống, Thường Hy đã không còn cách nào ngủ tiếp, cơn buồn ngủ bị cắt ngang sẽ rất khó để đi ngủ trở lại. Hơn nữa tại thời khắc như thế này trong lòng càng thêm khó chịu, căng thẳng bức bối muốn chết!

Thường Hy ở trong phòng trà pha một ấm trà nồng muốn nâng cao lại tinh thần thì bên ngoài truyền đến tiếng cãi nhau khiến cho nàng cau mày, cất giọng hỏi: “Triều Hà, có chuyện gì?”

Nghe được thanh âm của Thường Hy, Triều Hà rất nhanh đã tiến vào, nhìn Thường Hy nói: “Ngu tử tử, Phùng Lương dễ, Tần Nhụ tần, Mã Bảo lâm, Tiền Bảo lâm tới, bảo là muốn gặp Thái tử gia. Nô tỳ nói Thái tử gia vẫn chưa về, bọn họ liền nháo lên, nói thế nào cũng không nghe.”

Thường Hy chỉ cảm thấy trong lòng nặng nề, buông ly trà trong tay, nói: “Thái tử gia có lệnh, thời điểm ngài không có ở đây không cho bất luận kẻ nào đi vào thư phòng. Ngăn lại cho ta, ai cũng không thể vào!”

Triều Hà gật đầu một cái, nói: “Dạ, nô tỳ sẽ đi ngay.”

Thường Hy ngồi trên ghế yên lặng ngắm người, nhanh như vậy đã tìm tới cửa, nàng lên làm cái gì bây giờ? Nếu như hành sự lỗ mãng sẽ gây phiền toái cho Tiêu Văn Trác, nhưng là im hơi lặng tiếng cũng không phải

là phong cách của nàng, đến tột cùng là nên làm cái gì bây giờ? Ngay cả chính nàng cũng không biết!

Thường Hy vốn tưởng rằng sau khi Triều Hà nói như thế thì bọn họ sẽ đi, ai biết tiếng la hét ầm ỹ bên ngoài lại càng phát ra lợi hại, cổ tức giận trong lòng nàng cũng vọt lên, đứng dậy lập tức đi ra ngoài!

Phùng Lương để thấy Thường Hy đi ra, trên mặt mang theo nụ cười đắc ý, tiến lên một bước nhìn Thường Hy nói: “Ngu thượng nghị, bản Lương để muốn gặp Thái tử gia một chút các người cũng ngăn cản sao? Còn để chủ tử ta đây ở trong mắt nữa không?”

“Triều Hà đã nói rồi, Thái tử cũng chưa trở lại. Hơn nữa Thái tử gia đã có lệnh thời điểm hần không có ở đây bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào thư phòng, nói vậy Lương để đã hiểu chưa?” Thường Hy thật sự là không có cách nào để xuống tức giận trong lòng, nhìn thẳng Phùng Thư Nhã nói.

Phùng Thư Nhã chợt đẩy Thường Hy một cái, cả giận nói: “Người một cậu nô tài cũng dám cùng ta nói như vậy, ai dạy quy củ cho người?” Thuận tay liền muốn tát cho Thường Hy một cái nhưng Thường Hy lập tức tóm được cổ tay của nàng ta, lạnh lùng nói: “Phùng Lương để xin tự trọng, coi như nô tỳ phạm phải lỗi gì cũng có Thái tử gia xử phạt.”

Phùng Thư Nhã chợt thu tay lại, nhìn Thường Hy nói: “Đừng tưởng rằng người có thể tác uy tác phúc giống như trước kia, người không cảm thấy tình thế đã biến đổi rồi sao? Coi như người là thần nữ hộ quốc thì thế nào? Người có thể cho Thái tử gia binh lực mạnh mẽ sao? Người nên thức thời mà biến mất, không nên ở chỗ này chướng mắt người, gây khó xử cho Thái tử gia. Huống chi ai biết được thần nữ hộ quốc là thật hay giả? Biết đâu chỉ là một đồ giả mạo thì sao?”

Thường Hy hít sâu một hơi, tận lực để ỉnh nhẫn nại, tuyệt đối không thể nảy sinh phân tranh lúc này. Nàng lạnh lùng nhìn Phùng Thư Nhã một cái, xoay người vào đại điện, nói: “Đóng cửa!”

Triều Hà và Văn Thu lập tức đóng cửa lại, chỉ một mình Phùng Thư Nhã tức giận đến mặt tái nhợt, hung hăng dậm chân nhìn đám người phía sau nói: “Đi thôi! Cũng không nhìn lại một chút xem đức hạnh của mình, lúc này còn dám tự cao tự đại!”

“Đúng vậy, thời điểm trước kia thì không có ai dám trêu chọc nàng, hiện tại cũng không giống nhau, thức thời thì nhanh rút ra ngoài...”

Thanh âm nói chuyện càng lúc càng xa. Thường Hy yên lặng dựa vào khung cửa sổ, Triều Hà và Văn Thu ở bên ngoài có chút lo lắng nhìn nàng. Hai người liếc mắt qua, Văn Thu tiến lên phía trước một bước, nói: “Ngu tỷ tỷ, tỷ đừng thương tâm. Sau khi Thái tử gia trở lại nhất định sẽ chủ trì công đạo cho tỷ.”

“Đúng vậy, Thái tử gia nhất định sẽ không để cho tỷ chịu ủy khuất!” Triều Hà cũng lập tức nói, bộ dáng giống như thề lời son sắt.

Thường Hy cười khổ một tiếng, đang muốn nói chuyện thì nghe thấy thanh âm của Tiêu Vân Trác cách cửa truyền vào: “Sao lại đóng cửa? Người đâu?”

312. Chương 316

Nghe được thanh âm Tiêu Vân Trác, Triều Hà và Văn Thu một hồi vui mừng, đang muốn mở cửa thì trong lúc bất chợt lại truyền tới giọng nói:

“Thái tử gia, ngài đã trở lại ư? Cận thân đang có chuyện muốn tìm ngài.” Phùng Thư Nhã vốn đã đi rồi nhưng ở khúc quanh thấy Tiêu Vân Trác trở về liền lập tức lộn lại.

“Có chuyện gì?” Tiêu Vân Trác thản nhiên nói, nhìn bộ dáng trang điểm lòe loẹt của Phùng Thư Nhã thực sự làm người ta khó chịu. Nhưng muốn có sự trợ giúp của Phùng Lập Lâm lại không thể làm gì khác hơn là ứng phó ôn hòa.

“Phụ thân của cận thân có mấy câu muốn cận thân chuyển đạt, còn có một phong thư muốn cận thân giao cho ngài, kính xin Thái tử gia di giá.” Phùng Thư Nhã nhìn Tiêu Vân Trác cười nói.

“Có lời gì thì ở chỗ này nói đi, ta còn có chuyện.” Tiêu Vân Trác thản sắc không vui nói, trong lòng còn có chút tức giận bưng bưng.

“Nếu Thái tử gia không rảnh rồi thì hôm khác cũng được, cận thân tùy thời có thể đợi.” Phùng Thư Nhã cười khẽ một tiếng, hành lễ rồi xoay người rời đi.

Tiêu Vân Trác nhìn bóng lưng Phùng Thư Nhã, khuôn mặt tuần tú trầm lại, đưa tay ra đẩy cửa. Triệu Hà và Văn Thu vội vàng hành lễ lui xuống. Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác, một câu cũng không nói lên lời.

Hai người cùng đồng thời nhìn lẫn nhau. Tiêu Vân Trác phát hiện thấy thần sắc nàng không tốt, đưa tay kéo lấy tay Thường Hy hướng trong thư phòng đi tới. Vào phòng, hai người ngồi xuống đối diện với nhau, không khí có chút trầm lắng, chuyện tình vừa mới phát sinh thật sự không thể khiến người ta cao hứng.

“Tối hôm qua ta xuất cung, thương nghị ở nhà Tô Hợp cả đêm cho nên không có trở lại.” Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy, giải thích nguyên nhân tối qua hắn không về, hắn cho là Thường Hy đang buồn về chuyện này.

Thường Hy không nói gì, chỉ gật đầu một cái, nàng biết trong lúc này Tiêu Vân Trác không hề có suy nghĩ gì khác, cũng không bởi vì hắn không về mà tức giận, rũ thấp giọng hỏi: “Vậy kết quả ra sao?” Đây mới chính là điều mà nàng quan tâm.

Tiêu Vân Trác khẽ cau mày, thở dài một tiếng, chậm chạp không nói gì.

Thường Hy tâm lạnh như băng, mơ hồ có chút hiểu, thay Tiêu Vân Trác nói: “Tô lão tiên sinh nhất định là khuyên Thái tử gia thu mấy người Phùng Lương để vào làm thiếp đúng không?”

Tiêu Vân Trác biết Thường Hy thông minh như thế, chắc chắn sẽ đoán được. Nếu đã vậy thì hắn cũng sẽ không né tránh, gật đầu nói: “Đúng vậy.”

“Kia Thái tử gia trả lời như thế nào?” Thường Hy thấy mình giống như tiểu hài tử đang tức giận, nhất định chưa thấy quan tài chưa rơi lệ. Nhưng là nàng không có cách nào ngăn cản mình, cổ chấp của nữ nhân đôi lúc không có biện pháp điều khiển.

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy, thấy nàng khẩn trương, nàng lo lắng, nàng bất đắc dĩ, nguyên tưởng rằng chỉ có mình hắn bỏ ra quá nhiều, nhưng giờ mới biết được nàng đối với hắn cũng không ít đi bao nhiêu, hắn lại bật cười. Hắn rất vui vẻ, ít nhất ở trong lòng Thường Hy hắn là vô cùng quan trọng, nàng sẽ ghen, không cao hứng, sẽ biểu hiện sắc mặt khó coi ra ngoài. Tiêu Vân Trác nắm lấy tay của nàng, kiên định nói: “Ta cự tuyệt.”

Thường Hy sửng sốt, chợt ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Vân Trác, hỏi ngược lại: “Chàng nói cái gì?”

“Ta... Cự tuyệt! Trong lòng ta, không gì có thể quan trọng hơn so với tính mệnh của nàng! Sự ủng hộ của Giang Nam vương tất nhiên là quan trọng, nhưng là nàng so với việc đó còn quan trọng hơn gấp ngàn lần!” Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy dịu dàng nói. Hắn biết mình rất ngu ngốc, nhưng là việc này hắn đã quyết định rồi.

Thường Hy cảm giác chính mình đã nghe nhầm rồi, hốc mắt chua xót, vội vàng cúi đầu không muốn để Tiêu Vân Trác nhìn thấy tình trạng quẫn bách của mình. Nhưng là thân thể nàng trong chớp mắt liền bị di chuyển, Tiêu Vân Trác dùng sức đem nàng ôm vào trong ngực, ở bên tai nàng thấp giọng nói: “Nàng ngốc quá, ta đã nói rồi nàng không phải lo lắng, ta sẽ bảo vệ nàng chu toàn, sẽ không để bị kịch của thủy tổ Hoàng hậu tái diễn. Trong lòng ta nàng là quan trọng nhất.”

“Tô lão tiên sinh đồng ý sao?” Thường Hy có chút không xác định hỏi. Nàng thật cao hứng Tiêu Vân Trác vì nàng làm như vậy, nhưng lại lo lắng hắn mất đi sự ủng hộ của Tô Hợp, trong lòng bứt rứt không yên.

“Nàng đừng lo, ta tự sẽ có biện pháp giải quyết.” Tiêu Vân Trác cố làm ra vẻ thoải mái nói, ánh mắt nhìn Thường Hy cũng trở thành nhẹ nhõm. Nhưng chỉ có mình hắn biết tối qua tranh luận là cỡ nào kịch liệt, mình hắn cỡ nào đơn độc, chịu đựng không biết bao nhiêu áp lực. Thế nhưng hắn một chút cũng không muốn để Thường Hy biết, vô duyên vô cớ khiến cho nàng lo lắng.

“Chàng có biện pháp gì chưa? Giang Nam vương... Giang Nam vương không thể chỉ bằng đôi lời là có thể giải quyết!” Thường Hy không phải kẻ ngu, những thứ này đương nhiên có thể hiểu được, dù Tiêu Vân Trác không nói thì nàng cũng biết.

“Là người ắt có khuyết điểm. Có khuyết điểm thì sẽ dễ làm việc, những thứ này đều không coi là gì.” Tiêu Vân Trác cười nói, buông Thường Hy ra, “Đêm qua ta không ngủ, sáng sớm nay lại thượng triều, mệt mỏi muốn ngủ một chút. Có chuyện gì nàng cho người gọi ta.”

Thường Hy gật đầu một cái, thay Tiêu Vân Trác trải lại giường, cởi áo cho hắn, nhìn hắn nằm xuống lại chỉnh sửa chăn gấm. Nàng ngồi ở mép giường nhìn hai mắt Tiêu Vân Trác nhắm chặt, trong lòng khó chịu vô cùng, nước mắt cứ như vậy mà chảy xuống hai bên má. Nàng chỉ sợ Tiêu Vân Trác thấy được liền vội vã đi ra ngoài, khép cửa lại cho hắn.

Nghe được tiếng bước chân Thường Hy xa dần, Tiêu Vân Trác chậm rãi mở mắt, tấm vỏ ngự trang kiên cường của hắn tháo xuống. Thì ra muốn cả đời bảo vệ một nữ nhân sống qua ngày lại khó khăn đến như vậy. Hôm nay loạn trong giặc ngoài, nếu như hắn mất đi sự ủng hộ của Giang Nam vương, tình hình thật không lạc quan. Nhưng nếu chỉ vì vậy mà bắt hắn lấy một nữ nhân khác ngoài Thường Hy thì... Nhớ ngày đó thời điểm phụ hoàng lên ngôi, đối mặt với nguy nan không ít hơn hắn, nhưng mẫu hậu không phải chân mệnh thiên nữ, lại hiền hậu bao dung, vì phụ thân mà tự mình đưa đám người Hoàng quý phi vào cung. Gia tộc phía sau bọn họ ủng hộ phụ hoàng, triều chính mới từ từ ổn định lại.

Mẫu hậu coi như nạp nữ nhân vào cung nhưng tính mạng của bà không ngại. Còn Thường Hy không phải như vậy, nàng đã mang theo chú ngữ luân hồi của thần nữ hộ quốc, cuộc đời của nàng không thể có bất kỳ sự phản bội nào. Cho nên Tiêu Vân Trác không thể dễ dàng mạo hiểm.

Từ xưa đến nay, nam nhân tam thê tứ thiếp chính là chuyện vô cùng bình thường, Tiêu Vân Trác từ nhỏ đã tiếp nhận giáo dục như thế. Hơn nữa, làm một Hoàng đế, để cân bằng thế lực triều chính, gia tăng lợi thế của mình, hôn nhân chính trị là cơ bản nhất, những thứ này hắn cũng biết. Tối qua, những lời Tô Hợp nói hắn cũng hiểu, lấy tình huống trước mắt thì đây chính là lựa chọn tốt nhất.

Tiêu Vân Trác nhớ tới vấn đề này thì nào còn cảm giác buồn ngủ, ngồi dậy lặng lẽ suy tư. Có phương pháp nào xử lý vẹn toàn, không làm tổn thương Thường Hy, cũng có thể giải quyết khốn cảnh của hắn hay không?

“Cốc cốc...” Cửa sổ vang lên tiếng gõ hơi nhỏ. Tiêu Vân Trác thần sắc nghiêm chỉnh nói: “Đi vào.”

Cửa sổ bị mở ra, một thái giám trắng kiện nhanh chóng phi thân vào, hướng Tiêu Vân Trác khom lưng quỳ xuống: “Nô tài tham kiến Thái tử gia.”

313. Chương 317

Tiêu Vân Trác nhàn nhạt hỏi: “Có chuyện gì?”

“Hồi bẩm Thái tử gia, Phùng Lập Lâm ở Thành Tuyên lâu gặp mặt Trường Tín vương, sau lại đi báii kiến Tô Hợp rồi trở về phủ đệ. Sau khi trở về không bao lâu lại ra cửa, lần này đi đến phủ của Hải Hà vương, nán lại nửa canh giờ rồi mới rời khỏi.” Thanh âm của vị thái giám này rất trầm ổn, không có chút hoảng hốt.

Tiêu Vân Trác khẽ chau mày, hai quả đấm nắm chặt, sau đó nhìn hắn nói: “Có nghe được bọn họ nói gì không?”

“Bẩm Thái tử, thuộc hạ vô năng không thể nghe được. Xung quanh bọn họ đều có cao thủ hộ vệ, bọn nô tài sợ đứt dây động rừng cho nên không dám tự ý hành động.”

Thần sắc Tiêu Vân Trác ngưng trọng, phất tay một cái, nói: “Người lui xuống đi, tiếp tục theo dõi, có chuyện gì lập tức bẩm báo.”

“Dạ, nô tài tuân lệnh, nô tài cáo lui.” Tiểu thái giám lại theo đường cũ trở về. Trong phòng một lần nữa rơi vào yên tĩnh giống như vừa rồi căn bản là chưa từng có ai xuất hiện.

Phùng Lập Lâm muốn làm cái gì? Trước tiên gặp Trường Tín vương, còn đi gặp Tô Hợp, sau lại tìm Hải Hà vương... Có thể thấy được Phùng Lập Lâm cũng rất mê mang, có lẽ hắn còn chưa quyết định được nên làm gì? Dù sao nhìn tình thế trước mắt, tối thiểu hắn vẫn còn là Thái tử danh chính ngôn thuận, người nào dám dễ dàng hành động? Hắn ta làm vậy chẳng qua cũng chỉ muốn gây thêm chút áp lực cho Thái tử thôi! Hừ! Cũng tại Tiêu Vân Trác hắn không kịp phát hiện sớm để cho hắn ta ngông cuồng như vậy!

Chỉ là Phùng Lập Lâm cũng không phải là một nhân vật đơn giản, có thể trong thời gian ngắn đem sáu hạt vùng Giang Nam quản chế gọn gàng như vậy, chắc chắn là người không tầm thường. Huống chi dưới tay của hắn còn có một lượng binh quyền không hề nhỏ, thật sự là không thể coi thường hắn!

Nặng nề thở dài một tiếng, tình huống này quả thật khiến người ta khó xử, phải như thế nào mới tốt? Bên trái là Thường Hy hắn tâm tâm niệm niệm muốn bảo vệ, bên phải là ngôi vị đế vương quyền uy vạn người, nghĩ tới nghĩ lui, Tiêu Vân Trác nào còn có thể ngủ được, đứng dậy định đi ra ngoài.

Thường Hy đang cầm khung thêu hoa kiên nhẫn từng đường kim mũi chỉ, nghe được tiếng bước chân liền quay đầu lại, thấy người đến là Tiêu Vân Trác, kinh ngạc nói: “Làm sao chàng đã dậy? Không phải rất mệt nhọc sao?”

“Không ngủ được.” Tiêu Vân Trác đi tới ngồi xuống đối diện với Thường Hy, nhìn trong tay nàng là hoa sen tịnh đế, cười nói: “Thêu cái này làm gì?”

“Làm túi nhỏ mang bên người. Hồi lâu không có thêu, cũng đã bắt đầu ngưng tay rồi!” Thường Hy làm túi này là định đưa cho hắn, nhưng mà chưa làm xong cho nên khó nói lên lời, định chờ cho đến khi nào thêu xong thì nói cũng không vội.

Tiêu Vân Trác nhìn thần sắc trấn định của Thường Hy thì trong lòng thở phào nhẹ nhõm, hắn sợ Thường Hy suy nghĩ lung tung, nghĩ rồi nói ra: “Chuyện của Phùng Lập Lâm nàng không cần lo lắng, cứ giao cho ta là được!”

“Chàng nghĩ ra được biện pháp gì?” Thường Hy cuối cùng cũng không thể giữ được bình tĩnh trên khuôn mặt, nghe Tiêu Vân Trác nói chuyện khó có chút hỏa khí. Nhưng là lời vừa ra khỏi miệng lại có điểm hối hận, hắn cũng không dễ dàng gì rồi, nàng cần gì phải nôn nóng như vậy!

“Chắc chắn sẽ có biện pháp!” Tiêu Vân Trác nghe ra được nóng nảy trong giọng nói của Thường Hy, hắn chờ nàng dịu lại rồi nói tiếp: “Địa vị và quyền lợi của Phùng Lập Lâm làm cho ta có chút khó giải quyết, trong thời gian ngắn còn chưa nghĩ ra được cách xử lý ổn thỏa. Nhưng thế gian không có chuyện gì không giải quyết được, chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.”

“Mỗi lần đều nói sẽ giải quyết, nói không có chuyện gì, mặc dù ta không ra khỏi cửa nhưng không phải chuyện gì ta cũng không biết!” Thường Hy đột nhiên lớn giọng. Nàng thật sự không thể đè nén thêm nỗi sợ hãi của mình nữa, không cách nào biết được Tiêu Vân Trác có thỏa hiệp hay không. Nàng không muốn mỗi ngày sẽ lo lắng như vậy, thật sẽ đem người khác ép điên!

“Phùng Lương để phách lối cũng khiến ta hiểu Phùng Lập Lâm chèn ép chàng đến trình độ nào! Chàng còn định giấu ta cho đến bao giờ?”

Tiêu Vân Trác sững sốt, không nghĩ tới Thường Hy đột nhiên sẽ kích động như thế, nhìn nàng một hồi, sắc mặt biến thành xanh mét, ngay sau đó nói: “Nàng phải cho ta chút thời gian. Nàng cũng biết chuyện này rất khó giải quyết, không thể chỉ trong một sớm một chiều được!”

“Đúng vậy, không dễ giải quyết thì đừng cam kết làm gì, thay vì cứ lo lắng sợ hãi, chi bằng không có hứa hẹn gì thì hơn! Chết thì chết đi, dù sao còn hơn sống mà uất ức!” Thường Hy cảm thấy mình không có cách nào bình tĩnh nói chuyện cùng Tiêu Vân Trác, rống hết câu này xong cảm thấy như trút được giận, thuận tay đem khung thêu hoa trong tay ném xuống đất, xoay người chạy ra ngoài.

Tiêu Vân Trác đây là lần đầu tiên gặp phải Thường Hy tức giận cùng hắn như vậy, sắc mặt từ trắng chuyển sang hồng, từ hồng biến xanh, trong lúc nhất thời thế nhưng cũng không nói câu gì, nhìn thấy sen tịnh đế cực kỳ chướng mắt, thuận chân liền đá một cái. Khung thêu làm bằng trúc, bị đá vào vách tường liền gãy thành mấy đoạn.

Tiêu Vân Trác nhìn tất cả mọi thứ trong phòng đều thấy khó chịu, sải bước đi ra ngoài, hắn cần hít thở không khí một chút! Đáng chết, tại sao lại rơi vào tình cảnh như thế này?

Cùng với chuyện ba ngày nay Tiêu Vân Trác không có trở lại, trong Đông cung càng trở nên quỷ dị. Phùng Thư Nhã không biết ăn phải thuốc gì, mỗi ngày sẽ cố tình lượn đi lượn lại trước mặt Thường Hy đến chục

lần, một bộ dáng dương dương tự đắc. Văn Thu và Triều Hà hận đến nỗi không thể hắt nước vô mặt nàng ta nhưng cuối cùng vẫn phải nhịn lại.

Buổi chiều ngày hôm đó, ánh mặt trời dịu nhẹ, Thường Hy nhìn khung thêu hoa vỡ thành vài mảnh trên mặt đất, còn có bức thêu sen tĩnh để dính đầy bụi đất, nàng dần chìm vào yên lặng. Không có một nữ nhân nào hào phóng đến mức nguyện ý dâng ra nam nhân của mình. Trước kia nàng cho là mình có thể, nhưng khoảng thời gian sống cùng Tiêu Vân Trắc này, nàng mới biết nguyên lai mình cũng tràn đầy một bụng ghen tỵ, nguyên lai nàng cũng không thể chấp nhận hẳn có thêm nữ nhân nào khác, cho nên khi đó mới có thể mất không chế như vậy.

Mấy ngày nay Phùng Thư Nhã vênh vang, sắc mặt mọi người trong Đông cung biến đổi để cho nàng biết được, cái gì gọi là quyền thế, cái gì gọi là lòng người. Mặc dù đã sớm biết địa vị của nữ nhân trong hậu cung không chỉ phụ thuộc vào dung mạo của nàng ta mà còn phần lớn tùy vào gia thế chống lưng, nhưng là cho tới hôm nay Thường Hy mới sâu sắc cảm nhận được gia tộc của mình thế đơn lực mỏng như thế nào? Nếu như cha của nàng là Giang Nam vương thì những chuyện này có đáng là gì?

Duỗi tay xoa xoa cái trán, trong lòng càng phát khó chịu, đang lúc đó thì cửa đột nhiên bị mở ra, Văn Thu lao đảo chạy vào, nhìn Thường Hy nói: “Ngu tử tử, Thái tử gia và Phùng Lương để cùng xuất cung đến chỗ Giang Nam vương rồi!”

314. Chương 318: Chương 318

Thường Hy nghe vậy thì thân thể khẽ run lên, ngẩng đầu nhìn Văn Thu, ly trà đang cầm trong tay bỗng chốc rơi xuống mặt đất tạo thành tiếng vỡ vụn chói tai. Đón người xuất cung, còn đi đến chỗ Phùng Lập Lâm, này còn cần nói thêm cái gì sao? Thần sắc Thường Hy nhất thời trở nên khó nhìn, khổ sở đợi chờ nhiều ngày như vậy, đúng là vẫn chạy không thoát khỏi kết cục này!

“Ngu tử tử, đừng khổ sở, có lẽ không phải như tử nghĩ đâu! Có lẽ Thái tử gia vì chuyện gì khác cũng nên?” Văn Thu có chút nóng nảy nói, đều là do nàng thiếu kiên nhẫn, nôn nóng nóng nóng đem chuyện này nói ra. Nếu như Ngu tử tử xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nàng thật là hận chết mình.

“Muội không phải khuyên ta, ta đều hiểu được, làm nữ nhân sớm muộn cũng sẽ có ngày này, không phải sao?” Thường Hy cười khổ nói. Tìm một nam nhân chỉ chung thủy với một nữ nhân, thật là nói dễ hơn làm, trừ cha nàng sẽ không có người thứ hai, sau này cũng không cần trông mong gì nữa.

Văn Thu nghe được Thường Hy nói vậy thì càng tỏ ra sốt ruột, vội vã giải thích: “Ngu tử tử, Thái tử gia đối với tử như thế nào bọn muội cũng đều thấy được, có lẽ Thái tử gia thật sự có nỗi khổ tâm, chờ ngài trở lại hỏi một chút là được, tử trước đừng có gấp!”

Thường Hy một câu cũng không nói. Nàng thật sự không biết mình nên nói cái gì, hẳn có nỗi khổ tâm, nhưng giữa bọn họ đã từng có lời hứa hẹn...

“Văn Thu, muội không phải an ủi ta, ta không sao. Muội đi làm việc đi, đến bữa tối gọi ta.”

Văn Thu còn muốn nói thêm cái gì nhưng lại không biết nên khuyên giải ra sao, chỉ đành phải yên lặng gật đầu một cái lui ra ngoài.

Sắc trời tối dần thì Thường Hy nghe được tin tức Phùng Lương để trở lại, nghe nói về mặt có chút không được tự nhiên. Nghe nói thần sắc vừa mừng vừa sợ. Nghe nói sau khi trở về liền trực tiếp về viện của mình. Nghe nói không lâu sau Phùng Lương để sai nhà bếp chuẩn bị thức ăn thượng hạng. Nghe nói Phùng Lương để phái tiểu nha đầu đến Doanh Nguyệt điện chờ Thái tử gia trở lại...

Quá nhiều nghe nói khiến cho Thường Hy rối loạn, để cho lòng nàng vừa mới bình tĩnh trở lại lại bộc phát lửa giận, khiến nàng không có cách nào ngồi trên ghế yên lặng uống trà nữa. Vốn cho rằng mình là người trấn định, trầm tĩnh, nhưng vào giờ khắc này đều là trò cười, nàng cuối cùng cũng chỉ là một tiểu nữ tử thôi!

Cửa lại vang lên, Triều Hà bước đi vào. Thường Hy nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối đen như mực, thật vui vẻ a!

“Ngu tử tử, Thái tử gia đến chỗ Phùng Lương để, nếu không tử đi ngủ trước đi!” Triều Hà thận trọng nói, sắc mặt có chút bất an.

Khóe miệng Thường Hy chậm rãi nâng lên thành một nụ cười lạnh, yên lặng gật đầu một cái, lúc này mới nhìn Triều Hà nói: “Muội đi ngủ đi, không cần để ý đến ta. Sáng mai muội còn phải làm việc, cẩn thận không dậy được đây.”

Triều Hà còn muốn nói thêm gì đó nhưng cuối cùng lại biến thành tiếng thở dài trong lòng, lặng lẽ xoay người đi ra ngoài. Thời điểm đi tới cửa điện lại quay người trở lại, cắn răng nói: “Ngu tử tử, có một số việc tử phải nghĩ thoáng, Thái tử điện hạ ngài...”

“Triều Hà, muội nói nhiều quá, đi nghỉ ngơi đi!” Thường Hy có chút không vui, trên khuôn mặt tuyệt mỹ phủ một tầng sương mỏng, giống như cái loại thấm lạnh của sương khói mùa thu, làm cho lòng người bỗng dưng rét lạnh. Triều Hà vẫn là yên lặng lui xuống, cẩn thận khép cửa lại.

Vân Thu đang đợi ngoài cửa, thấy Triều Hà đi ra liền vội tiến lên phía trước, nhẹ giọng hỏi: “Như thế nào, Ngu tử tử có tức giận hay không?”

Triều Hà lắc đầu một cái, nói: “Nếu là tức giận thì tốt rồi. Càng không tức giận lại càng khiến người ta bất an. Vân Thu, ta thực sự sợ...”

Vân Thu nghe được lời Triều Hà nói thì thân thể khẽ run lên, nắm lấy tay của nàng nói: “Đừng nói những thứ không hay này. Sáng mai ngươi còn phải làm nhiệm vụ, tối nay để ta trực đêm chỗ này đi. Ngươi trước đi ngủ, không ở nơi này trông chừng thì ta không an lòng.”

Triều Hà còn muốn nói gì nữa thì bị Vân Thu đẩy đi. Vân Thu đưa tay kéo kéo vạt áo rồi ngồi xuống cạnh cửa. Bọn họ là nô tỳ trực đêm đương nhiên có chỗ để ngồi, nhưng là nàng phải ở đây trông chừng, nàng không thể đi, không thể để Ngu tử tử xảy ra chút ngoài ý muốn nào!

Trong phòng, Thường Hy đem hết đoạn nói chuyện của hai người mà thu vào trong tai, thanh sắc nhàn nhạt giữa hai hàng lông mày tản đi một chút. Nàng sẽ không tự sát, càng không sa sút tinh thần. Người khác muốn đem nàng giẫm dưới lòng bàn chân, nàng càng phải kiên cường. Nàng không tin vào vận mệnh, không tin cả đời này nàng đều bị kẻ khác chà đạp!

Hôm nay nàng chỉ là một cung nữ trong Đông cung, tuy rằng có chút vẻ vang nhưng tất cả những thứ đó là do nam nhân kia ban cho. Mà tâm tư của nam nhân đó lại vô cùng khó nắm bắt...

Trước đó vài ngày vẫn còn cùng nàng thề non hẹn biển, trong nháy mắt lại phản bội nàng. Nam nhân quả thật đều là kẻ bạc tình vô nghĩa. Thường Hy nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đã như vậy nàng còn ở lại nơi này làm gì? Chẳng nhẽ lại muốn giống như thủy tổ Hoàng hậu ứng nghiệm lời nguyện, tro mắt nhìn nam nhân kia trái ôm phải ấp mà sầu thảm chết đi hay sao?

Nếu như chờ đợi nàng chỉ còn có một con đường, vậy thì nàng tình nguyện tìm một góc an tĩnh, lặng lẽ chết đi.

Thường Hy biết Vân Thu đang trực đêm. Nàng cẩn thận, nhẹ nhàng thu thập lấy đồ dùng tùy thân của mình. Những thứ xiêm áo trong hoàng cung, ra ngoài là không có biện pháp mặc, chỉ cần vật tùy thân là tốt rồi, sau này còn có thể mua.

Nàng không muốn trở về Ngu gia. Về nơi đó, Tiêu Vân Trác rất nhanh sẽ tìm được. Nàng chỉ muốn được yên tĩnh trong một thời gian. Thủy tổ Hoàng hậu sau khi bị phản bội, trong vòng nửa năm liền hưởng tiêu ngọc vẫn, như vậy nàng cũng chỉ còn có thời gian là nửa năm thôi. Nửa năm... Như vậy là đủ rồi!

Tiêu Vân Trác nhìn Phùng Thư Nhã, khẽ cau mày: “Ngươi còn có chuyện gì muốn nói? Ta đã nói rõ với phụ thân ngươi rồi, có chuyện gì bất mãn thì trực tiếp đi tìm ông ta!”

“Thái tử gia, cận thân biết mình gần đây hành xử có chút quá đáng, nhưng cũng không muốn bị ngài đuổi ra khỏi cung. Thiếp hứa sau này nhất định sẽ cẩn thận, nhất định sẽ không chọc tức Ngu thượng nghi, về sau sẽ đều tránh mặt nàng, có được hay không?” Phùng Thư Nhã vạ vạ không nghĩ tới Tiêu Vân Trác

thế nhưng lại thành công thương nghị với cha nàng, càng không nghĩ đến cha nàng vậy mà lại lựa chọn biện pháp bỏ nàng.

Tiêu Vân Trác cảm giác mình đối với Phùng Thư Nhã đã quá mức tuyệt tình rồi, thả chậm giọng lại, nói: “Chuyện này không liên quan đến ngươi, ngươi cũng không làm gì sai. Ngươi xuất cung vẫn còn có thể lập gia đình, dù sao ngươi vẫn là tấm thân xử nữ, tương lai tương phu của ngươi sẽ rõ. Nếu như ngươi sợ, ta sẽ tự mình tìm cho ngươi một mối hôn sự, thế nào?”

Phùng Thư Nhã nghe vậy thì hoàn toàn tuyệt vọng, nàng cho rằng chỉ cần van cầu hấn thật tốt thì chắc chắn sẽ có cơ hội, không ngờ...

“Ngài cứ như vậy quan tâm nàng? Vì nàng cam nguyện bỏ qua hậu cung? Nàng có cái gì tốt?”

315. Chương 319

Phùng Thư Nhã nào đâu nghĩ tới mọi chuyện sẽ có kết cục như vậy, Tiêu Vân Trác so với nàng tưởng thì càng gian trá hơn. Phụ thân của nàng vì lợi ích mà Tiêu Vân Trác đưa ra mà tình nguyện bỏ qua nàng.

Thật ra thì cũng đúng, thứ mà bọn họ quan tâm vĩnh viễn chỉ có gia tộc và lợi ích. Nàng nhìn thân ảnh dần biến mất của Tiêu Vân Trác, bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, nàng nên làm cái gì bây giờ? Xuất cung còn có thể dựa vào đâu mà sống qua ngày?

Tiêu Vân Trác liên tiếp bận rộn suốt bốn năm ngày, cùng với tất cả những đại thần đã và đang có ý định đem nữ nhân tiến vào Đông cung đàm phán một trận. Hấn nghĩ phải chờ giải quyết xong hoàn toàn chuyện này rồi mới đi gặp Thường Hy, như vậy mới có thể không thẹn với lương tâm mà nhìn thấy nàng, cũng không cần lúc nào cũng bất an trong lòng.

Những người này chịu đem nữ nhân tiến vào thâm cung cũng chỉ là vì lợi ích của gia tộc, vì tiền trình của bản thân. Nếu như hấn có thể cho bọn họ một cái cam kết thì tất nhiên sẽ thoát khỏi mớ ràng buộc này. Bọn họ vẫn như cũ có thể quan to lộc hậu, vậy thì cần gì chỉ vì một nữ nhân mà đối kháng với hấn?

Nghĩ thông suốt điểm này, Tiêu Vân Trác cảm thấy mọi chuyện dễ dàng hơn rồi, lúc này mới đi tìm Phùng Lập Lâm đàm phán, chẳng qua lão già này đúng là hồ ly thành tinh. Trong ý thức của hấn vẫn cho rằng nếu không có nữ nhân bên cạnh thì lợi ích sao có thể đảm bảo?

Tiêu Vân Trác cũng không phải kẻ ngu, liền lôi chuyện của thần nữ hộ quốc ra, nói cho hấn biết cả đời này thần nữ hộ quốc không thể bị người khác ruồng bỏ. Nếu như hấn phản bội nàng, không có thần nữ hộ quốc ủng hộ, vậy thì có thể đi lên ngôi vị Hoàng đế hay không vẫn còn khó nói. Hấn đã không thể đi lên để vị thì tiền trình của bọn họ dựa vào đâu?

Có được thần nữ hộ quốc mới giành được thiên hạ. Phùng Lập Lâm coi như có đi theo những hoàng tử khác thì tiền trình chưa chắc đã thuận buồm xuôi gió. Trái lo phải nghĩ, Phùng Lập Lâm rốt cuộc vẫn phải đáp ứng Tiêu Vân Trác, đem nữ nhân của mình đón về nhà.

Thường Hy biết cửa cung Lạc Thiên buổi tối là không thể ra được, nhưng là nàng không muốn nhìn thấy bộ mặt ghê tởm của Tiêu Vân Trác, suy tư một hồi, cuối cùng thừa dịp Triều Hà và Văn Thu đang ngủ liền chạy ra ngoài, cầm trong tay một bọc đồ nhỏ nhỏ hướng cửa sau chạy đi.

Nàng đã sớm nghĩ xong, mình đổi một thân trang phục tiểu thái giám, sáng sớm mai giả trang thành thái giám ngự thiện phòng mà xuất cung. Mỗi buổi sáng, ngự thiện phòng cũng sẽ có mấy người ra khỏi cung mà mua rau dưa tươi mới, cho nên Thường Hy không sợ sẽ bị người khác nhận ra. Hơn nữa sáng sớm, sắc trời không rõ ràng nên chắc cũng sẽ khó nhìn.

Buổi tối khuya này cũng đành phải ở trong núi giả ngự hoa viên mà làm mèo chui rúc một đêm rồi.

Trời còn chưa sáng hấn Thường Hy đã tỉnh lại, hoạt động lại thân thể có chút cứng ngắc, chạy tới ngự thiện phòng, không xa không gần đi theo phía sau mấy tiểu thái giám mà đằng hoàng xuất cung.

Thời điểm Tiêu Vân Trác thoát khỏi chỗ của Phùng Thư Nhã trời cũng đã tối khuya lắm rồi. Nhìn phòng Thường Hy đã tắt đèn, Vân Thu ngồi canh ở cửa, hẳn cũng không có đi vào. Nghĩ tới sáng mai sau khi lâm triều trở lại nói cho nàng biết cũng không muộn, phải cho nàng một kinh hi thật tốt mới được!

Mọi chuyện phát triển luôn là ngoài dự liệu. Khi lâm triều, Hoàng thượng cư nhiên mượn thân phận thần nữ hộ quốc của Thường Hy mà sắc phong nàng làm Thái tử phi. Nhưng là thánh chỉ sắc phong tới lại không tìm được người, trong hoàng cung nhất thời hoảng loạn lên, vô duyên vô cớ tại sao lại tìm không thấy người?

316. Chương 320

Thường Hy không biết Hoàng thượng đã hạ chỉ sắc phong nàng làm Thái tử phi, càng không biết Tiêu Vân Trác đã đuổi hết mấy nữ nhân kia ra khỏi hậu cung. Nàng thậm chí không biết vì nàng bỏ đi mà hoàng cung náo loạn thành cái dạng gì, rồi có bao nhiêu người điên cuồng tìm kiếm nàng. Tin tức thần nữ hộ quốc mất tích một khi truyền ra, Vân Đô lập tức xuất hiện vài đội nhân mã ráo riết lục soát, ai cũng mong chiếm được nàng, không chể trong lòng bàn tay.

Ngu phu.

“Vậy ông nói phải làm sao bây giờ? Nha đầu này là đi nơi nào? Hay là bị người ta bắt đi rồi?” Ngu phu nhân sau khi biết tin, cơ hồ là như ngất đi. Nữ nhi của bà thật có số khổ a! Những năm gần đây bà biết tương lai con gái của mình nhất định sẽ gặp ghênh, nhưng là thật sự khi tới thời điểm này mới biết được dù có chuẩn bị tâm lý nhiều năm như vậy cũng không thể tiếp nhận.

“Phu nhân, bà đừng có khóc. Lân nhi sáng mai cũng đi tìm, nhất định sẽ có tin tức. Con gái của chúng ta phúc lớn mạng lớn nhất định sẽ bình an vô sự, bà đừng có gấp, đừng có gấp!” Ngu thế Hùng vội vàng nhìn thế tử của mình, những năm này chỉ sợ bà khóc. Nhìn bà khóc là hẳn cảm thấy dường như mắc bao nhiêu tội, ngay cả tay chân cũng không biết đặt ở đâu.

Ngu phu nhân mặc dù tuổi không nhỏ nhưng là được bảo dưỡng kỹ lưỡng, vừa nhìn cũng thấy giống như chỉ mới ba mươi tuổi. Mỹ nhân khóc là một môn nghệ thuật, mặc dù khóc lê hoa đới vũ, thê thê thảm thảm nhưng tuyệt đối vẫn có một loại vẻ đẹp mảnh mai. Đây cũng khó trách Ngu lão gia mỗi lần nhìn vợ khóc là lại cảm thấy mình giống như phạm nhân tội lỗi đầy mình.

Ngu Thụy Lân hôm nay đã vào Hàn lâm viện đảm nhận chức vụ, mặc dù không có thực quyền gì, nhưng đối mắt nhìn cả Đĩnh Nguyệt quốc thì những kẻ đại thần trên điều đình cũng đều từ Hàn lâm viện mà ra. Hôm nay hẳn có muội tử là thần nữ hộ quốc, không biết có bao nhiêu kẻ cả ngày tìm cách nịnh bợ hẳn, hy vọng tương lai có thể nhờ gió xuân của hẳn phát qua mà hưởng chút dương quang. Vì vậy tin tức Thường Hy vô cớ mất tích truyền ra, những người này cũng gấp gáp đi tìm, mong góp chút công lao.

Ngu Thụy Lân sải bước đi vào, trên khuôn mặt anh tuần tràn đầy mệt mỏi, vừa vào cửa liền nghe thấy lời của phụ thân, vội vàng phụ họa nói: “Mẹ, người đừng lo lắng, Hoàng thượng và Thái tử gia cũng đã treo bảng tìm người, chỉ cần muội tử nhìn thấy nhất định sẽ trở về. Còn nữa, nhi tử đã hướng Hoàng thượng cầu xin tự mình ra ngoài tìm kiếm, mẹ đừng quá lo lắng.”

“Cái gì? Con tự mình đi tìm?” Ngu phu nhân quên cả khóc thút thít, chợt đứng lên nhìn con trai, có chút bận tâm nói: “Hiện tại tình thế phức tạp, con nhất định phải chú ý an toàn.”

“Mẹ, con cũng không phải là hài tử ba tuổi, mấy năm nay con ra cửa buôn bán không phải là cũng không có chuyện gì sao? Hơn nữa lần này Thái tử gia mang theo rất nhiều hộ vệ, mẹ không cần quá lo lắng.” Ngu Thụy Lân cười nói, hết sức an ủi mẫu thân. Nhưng chỉ có hẳn hiểu được trong lòng, chuyện này có bao nhiêu hung hiểm, nếu Thường Hy rơi vào trong tay người khác, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi. Nha đầu ngốc này có chuyện gì không bình tĩnh nói lại vội vàng vàng chạy đi, mặc dù nói với bên ngoài Thường Hy mất tích là do có người gây nên, nhưng Thái tử và hẳn đều biết rằng Thường Hy là chạy trốn. Nghĩ tới đây liền bắt đầu dãi dãi thở dài.

Lần này Tiêu Vân Trác đi tìm Thường Hy phải mang theo hẳn là vì sợ thời điểm tìm được nàng, Thường Hy lại để tâm vào chuyện vụn vặt mà không chịu trở về, để cho hẳn đi làm thuyết khách. Nhớ tới tính tình

bướng bình của muối tử nhà mình, hấn cũng cam bái hạ phong. Cô em nhỏ kia, bình thường thì có thể, còn nếu có một ngày đã có ý trốn đi, có mười tay kéo cũng không thể lôi nó trở lại.

Lần này tốt lắm, nha đầu kia có ý muốn trốn Thái tử, vậy thì việc tìm kiếm cũng không dễ dàng rồi!

Thường Hy mất tích cũng hòa hoãn được tình thế ở Vân Đô, tất cả mọi người đều đem lực chú ý dời lên chuyện thần nữ hộ quốc bị mất tích. Dù sao lời của Vô Thiện cao tăng, ai cũng không dám coi thường, có được thần nữ hộ quốc là chuyện cỡ nào may mắn. Thuận theo dân tâm mới có thể có được thiên hạ!

Ngu phu nhân yên lặng gật đầu một cái, chẳng qua là nắm tay Ngu Thụy Lâm cẩn thận dặn dò: “Tìm muối cổ nhiên quan trọng hơn, nhưng con cũng phải chú ý an toàn của mình, có biết hay không?”

Ngu Thụy Lâm gật đầu một cái, nói: “Con làm việc luôn biết phân lượng. Mẹ đừng lo lắng, rất nhanh sẽ có tin tức!”

Ngu Thế Hùng nhìn con trai, trong lòng cũng vô cùng nặng nề. Hấn tuy là một thương nhân nhưng cũng rất để ý đến thời cuộc, biết chuyện này không phải đơn giản như vậy, nhưng không muốn để cho thê tử nghi ngờ nên chỉ đành làm bộ như buông lỏng, nói: “Con đi là ta an tâm rồi. Nhị đệ có cùng đi không?”

“Không cần, lão nhị lưu lại. Con theo Thái tử gia xuất môn còn cần hấn ở lại nghe ngóng tình hình, giúp chúng ta chú ý biến động trong triều. Huống chi có tam đệ là thủ hạ dưới trướng Lệ tướng quân, có chuyện gì con sẽ tìm đệ ấy giúp một tay, cha yên tâm đi!” Ngu Thụy Lâm nhìn phụ thân của mình cười nói.

Ngu Thế Hùng gật đầu một cái không nói gì nữa. Con thứ hai làm việc cho Thái tử hấn cũng có chút hiểu, chẳng qua là phải đối mặt với nhiều nguy hiểm. Thường nghe nói cầu phú quý trong nguy nan, nhưng bây giờ hấn cũng không biết để bọn nhỏ đi trên con đường này là đúng hay sai?

Ngu Thụy Lâm không trì hoãn thêm nữa, từ biệt cha mẹ rồi vội vã lên ngựa phóng đi.

Trong Đông cung, Tiêu Vân Trác nhìn bản đồ da trâu trên bàn mà cau mày. Cả tòa Đông cung, không khí bị ép đến thấp cực độ, cung nhân ngoài cửa cũng không dám thở mạnh. Ngu Thụy Lâm bước nhanh đến, nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Thái tử gia, vi thần đã trở lại.”

Tiêu Vân Trác ngẩng đầu lên nhìn Ngu Thụy Lâm, ngoắc ngoắc tay nói: “Người đến đây xem một chút, đoán xem nàng có đi con đường kia không?”

Ngu Thụy Lâm đi tới, nhìn bản đồ, chậm rãi nói: “Nha đầu tiểu quỷ này chủ ý đặc biệt nhiều, muốn xác định lộ tuyến của nàng thật đúng là khó mà nói.”

Tiêu Vân Trác dĩ nhiên biết điểm này cho nên mới cực kỳ buồn bực, ngẩng đầu nhìn Ngu Thụy Lâm nói: “Chương Tứ Thần đến Tề Dương làm huyện lệnh, người nói xem Hy nhi có thể đến đó hay không?”

Ngu Thụy Lâm gật gật đầu nói: “Có thể, chỉ là nha đầu này vì tránh cho chúng ta tìm thấy chắc sẽ không đến nơi đó, nàng thích làm mọi thứ ngược lại. Tề Dương lại cách thành Lư Giang rất gần, mà Lệ tướng quân và tam đệ đều ở đó, đoán chừng nàng sẽ không đi. Ngược lại huyện Mặc cách đó không xa thì có vài phần khả năng.”

Ngón tay Tiêu Vân Trác hướng địa đồ huyện Mặc di chuyển vài lần, ngẩng đầu nhìn Ngu Thụy Lâm một cái, hồi lâu mới lên tiếng: “Ta vừa nhận được mật báo, Minh Khải quốc đã phái hàng loạt sát thủ chạy tới huyện Mặc đuổi giết một người nghi ngờ là người của Tần vương.”

317. Chương 321

Thường Hy sau khi xuất cung liền đi mua quần áo, tắm rửa thay xiêm y một hồi rồi thuê xe ngựa ra khỏi Vân Đô. Nhưng là người đánh xe ngựa sau khi ra khỏi Vân Đô một trăm dặm thì sống chết cũng không chịu tiến về phía trước. Nguyên nhân rất đơn giản, Thường Hy cứ không có mục đích đi về phía trước, chẳng biết sẽ đến nơi nào mà nhà của hấn ở Vân Đô, hấn không muốn rời đi quá xa. Vì vậy bất kể Thường Hy cho hấn bao nhiêu tiền hấn cũng không cần.

Cuối cùng không có cách nào, Thường Hy chỉ đành phải thương lượng với phu xe mua lại xe ngựa của hấn. Thường Hy cũng không muốn dọc đường phải đi bộ, nàng không muốn mệt chết. Thật may là Thường Hy

mặc nam trang, trên mặt cũng hóa trang vài phần, sớm không còn là đại mỹ nhân nũng nịu rồi, vì vậy phu xe kia cũng không dám rao giá trên trời, năm lượng bạc thuận mua vừa bán, lại còn dạy Thường Hy cách đánh xe.

Ước chừng hai canh giờ Thường Hy mới học được cách đánh xe, để cho phu xe kia rời đi.

Ngựa này là ngựa già cho nên cũng không cần Thường Hy phí công sức điều khiển, thỉnh thoảng chỉ vung cây roi lên cho ngựa chạy nhanh một chút. Dù sao trong thời gian ngắn Thường Hy cũng chưa biết đi về nơi nào, cứ như vậy chậm rãi tiến về phía trước coi như là một ý hay. Nhưng là chưa đến công phu nửa ngày liền có hàng loạt đội nhân mã gào thét mà qua khiến chuông cảnh báo trong lòng Thường Hy vang lên. Sau lại gặp được người hướng nàng hỏi thăm, mà đối tượng hỏi thăm chính là nàng mới khiến Thường Hy cảm thấy chuyện tình có vẻ không ổn, không nghĩ tới lại có thể có nhiều người như vậy đến tìm mình. Nhưng là nhìn bọn họ bộ mặt hung ác, chắc không phải là người của Tiêu Vân Trác, trong lúc nhất thời nào còn có ý định du sơn ngoạn thủy, nhanh chóng đánh xe ngựa chạy lên phía trước.

Thường Hy cũng đang suy nghĩ mình đi đâu thì tốt. Tứ Thần ca ở Tề Dương làm huyện lệnh, đi đến chỗ hần là vô cùng ổn. Nhưng tên Tiêu Vân Trác gian trá kia nhất định sẽ nghĩ ra, cho nên không thể đi. Thành Lư Giang xa nhất, lại gần sát Tề Dương, thật ra cũng là một nơi tốt để đến, huống chi tam ca của nàng còn ở nơi đó. Nhưng là suy tính mãi cuối cùng lại loại bỏ.

Muốn đi nơi nào đó không gặp người quen biết nhưng ngộ nhờ mình gặp nguy hiểm thì rất nhanh sẽ có người đến cứu viện, Thường Hy suy nghĩ một chút đến nơi cách thành Lư Giang không xa, tiếp giáp với Tề Dương, có một thành nhỏ gọi là huyện Mặc. Nghe nói nơi đó non xanh nước biếc, là chỗ rất tốt để dừng chân. Nàng không sống quá nửa năm, thôi thì đi nơi đó cũng tốt.

Có mục tiêu thì có động lực, Thường Hy cứ vậy một đường hướng về phía tây đi tới.

Trời gần sập tối, rồi cuộc chạy tới một trấn nhỏ, tìm một khách điểm để nghỉ chân. Mặc dù khách sạn này rất nhỏ nhưng sạch sẽ và không loạn, miễn cưỡng có thể chấp nhận. Thường Hy đem xe ngựa giao cho tiểu nhị còn mình thì đi thẳng lên lầu. Nàng muốn tắm rửa thay quần áo, chạy một đường thật là bẩn muốn chết.

Tiểu nhị ân cần dẫn Thường Hy lên lầu, cười nói: “Khách quan, cũng chỉ còn dư lại mỗi gian phòng này thôi. Tuy rằng có nhỏ một chút, nhưng chim sẻ tuy nhỏ mà ngũ tạng câu toàn, xin ngài chịu đựng một chút. Phòng khác mặc dù rất lớn nhưng lại có nhiều người ở chung.”

Thường Hy gật đầu một cái, nàng cũng không muốn cùng người khác ở chung một gian phòng, nói: “Chuẩn bị cho ta nước nóng, sau đó đưa cơm tối, không cho bất kỳ ai lên đây, ta sẽ trả người gấp đôi tiền phòng.”

Tiểu nhị vô cùng cao hứng gật đầu, giòn giã đáp ứng một tiếng rồi đi xuống.

Thường Hy đem bọc quần áo tùy thân đặt lên giường rồi mở cửa sổ nhìn ra phía ngoài, ngay cả một chút xú ánh trăng cũng không thấy. Đèn lồng đỏ chiếu rọi trong sân cũng không soi được bóng người, chỉ có gian phòng cách vách thỉnh thoảng truyền đến vài giọng nói, thanh âm rất thấp, không nghe rõ là nói thứ gì, dĩ nhiên Thường Hy cũng không có thói quen nghe lén.

Tiểu nhị rất nhanh liền đem nước nóng lên. Thường Hy đóng chặt cửa sổ, lúc này mới cởi áo tháo dây lưng tắm rửa một hồi. Nàng ngồi cả người vào trong thùng tắm mới cảm thấy thanh tĩnh, thoải mái được chút ít. Vậy mà Thường Hy không biết là đang ở phòng cách vách nàng chính là Tiêu Vân Trác và Ngu Thụy Lân chạy tới so với nàng sớm hơn hai canh giờ.

Giờ phút này hai người cũng đang vô cùng phiền não, đoạn đường đi về phía huyện Mặc cư nhiên không gặp được Thường Hy, thật sự là rất kỳ quái.

“Người nói xem nàng có đi huyện Mặc hay không? Nếu có thì chúng ta tổng có thể đuổi theo nàng, thế nhưng dọc đường ngay cả bóng dáng nàng cũng không nhìn thấy, đây không phải là quá kỳ quái sao?” Tiêu Vân Trác ngồi ở trước bàn nhìn bản đồ cau mày nói. Tin tức Thường Hy mất tích rất nhanh sẽ truyền tới Minh Khai quốc, nữ nhân Tần Nguyệt Như kia sẽ không bỏ qua cho cơ hội tốt này, thế nên hần càng thêm lo lắng.

Ngụ Thụy Lân cũng đồng dạng mặt ủ mây chau, thở dài một tiếng nói: “Về lý thì Thường Hy cũng không thể đi nhanh như vậy. Nàng không cưỡi ngựa, nhiều lắm là ngồi xe ngựa, nếu nàng thực sự đi huyện Mặc, lấy tốc độ đuổi theo của chúng ta thì tất sẽ phải đuổi kịp nàng chứ. Thế nhưng tại sao lại không thấy người?”

Tiêu Vân Trác thở dài một tiếng, thật không có biện pháp. Hắn sắp bị Thường Hy làm cho tức chết, biết rõ bên ngoài nguy hiểm như vậy còn chạy loạn khắp nơi, nghĩ rồi nói ra: “Ngày mai phải hai người theo dọc đường trở về mà tìm còn chúng ta tiếp tục đi về phía trước. Không biết sát thủ của Minh Khải quốc ở chỗ nào, chúng ta phải cẩn thận một chút. Chúng ta đến sớm chờ Hy nhi, so với việc để bọn họ bắt gặp trước thì tốt hơn, đành ôm cây đợi thỏ thôi.”

Trừ cách đó ra thì thật đúng là cũng không còn cách nào khác. Các lộ tuyến khác cũng không có tin tức tốt truyền đến, hiển nhiên là cũng chưa tìm được Thường Hy.

Sáng sớm ngày hôm sau, trời còn tờ mờ hơi sương thì bọn Tiêu Vân Trác đã vội vã thúc ngựa chạy đi. Ngược lại Thường Hy không nhanh không chậm, thúc dục không có đụng phải bọn họ, ở trong khách sạn dừng xong điểm tâm, lại mua không ít bánh bao, lương khô dùng để ăn trên đường, lúc này mới tiếp tục lên đường tiến về phía trước.

Nhưng là... Thường Hy nhìn gương mặt hào sảng của nam tử trung niên trong buồng xe mà nhức đầu không dứt. Cũng không biết từ đâu xuất hiện kẻ điên này nói nàng là con trai hắn ta, cứ bám lấy nàng chết không thả. Nàng nói không phải, nhưng là ánh mắt của mọi người trong khách điểm đều nhìn nàng có chút quái quái. Người làm nói nam tử kia ở trên xe ngựa của nàng một đêm, còn châm chọc bảo nàng rằng chỉ lo ăn lo uống cho bản thân, đem cha già vứt trên xe ngựa không quan tâm sống chết. Ánh mắt tiểu nhị kia rõ ràng là mang theo khinh bỉ nồng đậm.

Thường Hy dưới ánh mắt sắc bén như dao phi tới của mọi người, lại dẩy dụa mãi không dứt với nam tử kia, trong tình huống nàng không muốn gây quá nhiều sự chú ý, không thể làm gì khác hơn là dẫn theo tên con riêng lớn như vậy rời khỏi khách điểm. Hiện tại tạm thời không nhắc đến thì hơn.

“Nhi tử, ta khát, rót cho ta ly nước. Không có chút hiếu thuận nào cả, muốn cố ý để ta chết khát à?” Trong buồng xe lại truyền ra giọng nói của nam tử kia. Từ sáng cho tới lúc này không có biết bao nhiêu lần khát và đói bụng, dẫu vô Thường Hy đến nỗi nàng chỉ muốn hét lên CMN!

Nàng bây giờ là người không thể để lộ tung tích, nàng nhẫn nhịn, nàng nhẫn nhịn, nàng lại nhịn! Thường Hy đem những lời này ở trong bụng hung hăng đọc mười mấy lần, lúc này mới đem bình nước cách rèm đi vào!

Thường Hy vừa mới ngồi xuống xong, trong lúc bất chợt liền nghe thấy có tiếng vó ngựa cấp tốc truyền đến. Không đợi nàng phản ứng kịp, một con ngựa đã dừng ở trước mặt của nàng, quát lên: “Tiểu tử, có thấy một cô gái xinh đẹp như hoa đi qua đây không? Đây là bức họa, người xem một chút đi!”

318. Chương 322

Thường Hy vừa đứng đưa lưng về phía người nọ, nghe nói như thế thì cả người run lên, sắc mặt có chút trắng bệch, bức họa? Vậy thì không hay rồi, mặc dù khuôn mặt nàng có cải trang chút ít, nhưng là cẩn thận đối chiếu với bức họa thì vẫn có thể nhìn ra, này như thế nào mới tốt? Trong lúc nhất thời có chút sợ, không biết người tới là người nào, nếu như bị bắt đi thì xong đời rồi!

“Này, tên tiểu tử kia, hỏi người người không nghe thấy sao? Muốn chết à?” Vị quân gia hiển nhiên mắt húng, nhìn bóng lưng Thường Hy mà toát ra lửa giận.

Thường Hy cũng cực kỳ tức giận, nhưng là nàng không có võ công, người ta chỉ cần dùng một đầu ngón tay út là có thể đâm chết nàng. Hảo hán thì không sợ chịu thiệt trước mặt, muốn lên tiếng để đáp lại nhưng lại sợ bọn họ nghĩ ngờ, trong lúc nhất thời giằng co không biết nên làm gì.

“Quân gia, ngài đừng tức giận, tiểu tử chết tiệt nhà ta từ lúc sinh ra đã không biết ăn nói, hướng nội vô cùng a. Ta không biết dùng bao nhiêu cách bắt hắn nói mấy câu mà cũng vô tác dụng. Ngày hôm nay ngài dù đánh chết hắn hắn cũng không chuyện, con bê quắt queo này, thật làm tức chết ta rồi!” Nam tử trung niên

vẫn một mực không nói lời nào này giờ bỗng nhiên lại chui ra khỏi buồng xe, khom người cúi đầu, gương mặt nịnh bợ nói chuyện.

Thường Hy nghe được câu này thiếu chút nữa xỉu vì tức, con bê quắt queo? Người mới là con bê quắt queo, cả nhà người đều là con bê quắt queo. Hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, rồng rơi nước cạn bị tôm giỡn, nàng thật là khôn a, xui xẻo tận mạng rồi! Tức thì có tức nhưng vẫn vênh tai lên nghe bọn họ nói chuyện.

Nghe được lời nam tử trung niên nói, bên kia dội lại một mảnh cười vang. Vị quân gia kia cười nói: “Lão đầu, xem người hào hoa phong nhã mà lời nói cũng không xuôi tai. Con có làm sao thì cũng là con của người, người mắng hần không phải là mắng mình sao?”

Nam tử trung niên nghe vậy thì gương mặt đỏ bừng, có chút co quắp nói: “Quân gia chê cười, cũng đã đến nước này thì sao có thể kiềm chế, nuôi con trai như vậy liền đủ uất ức rồi, những thứ khác không nói cũng được. Không biết quân gia muốn hỏi cái gì thì hỏi ta đi, ngài hỏi nhi tử ta thì chết hần cũng không ghen ra được một cái rầm đấy!”

Mọi người lại cười ồ một trận, thật lâu mới dừng lại. Quân sĩ kia mở ra bức họa hướng nam tử trung niên nói: “Người xem một chút, có thấy nữ tử như thế này đi qua hay không? Đây là khâm phạm triều đình, nếu như chứa chấp hoặc biết mà không nói thì sẽ gánh tội lớn diệt tộc đấy!”

Khâm phạm? Thường Hy thiết chút nữa bị nước miếng của mình nghẹn chết, kịch liệt ho khan. Quân sĩ kia nhìn Thường Hy, hỏi: “Người làm sao vậy? Nhận ra cái gì phải không?”

Thường Hy lắc đầu một cái, lại không dám nói câu nào. Nam tử trung niên kia lại vội vàng nói: “Quân gia chế giễu, tên không có tiền đồ này vừa nghe ngài nhắc đến khâm phạm triều đình liền sợ hãi. Hần một tên quê mùa cũng chưa từng nghe đến những người này, thực sự là bị hù chết, chớ trách móc, chớ trách móc!”

“Điều này cũng đúng, chưa từng gặp qua người thôn quê nào có hiểu biết một chút. Vậy người mau nói xem đã gặp qua người này hay chưa?” Quan nhân có chút không nhịn được nữa, trì hoãn thời gian quá dài.

Nam tử trung niên kia cẩn thận nhìn bức họa, một hồi lâu mới lên tiếng: “Tiểu dân chưa từng nhìn thấy qua người này. Nơi đâu hoang sơn dã lĩnh làm sao có thể có được tiên nữ như thế này! Nếu như thực sự có thì nhìn thấy cũng sẽ không quên!”

Quan nhân kia có vẻ thất vọng, hừ lạnh một tiếng, phát phát roi ngựa đối với người phía sau nói: “Tiếp tục đuổi!”

Một đám người gào thét đi qua. Thường Hy nhìn bóng lưng bọn họ mà lâm vào trầm tư, lúc nào thì nàng trở thành khâm phạm triều đình? Dính phải điều này, về sau làm sao có thể sống yên ổn?

Nam tử ngồi vào trong buồng xe, nhìn gò má Thường Hy, sau đó cười nói: “Con trai, ta đói bụng, chúng ta đi nhanh đi, buổi trưa tìm một chỗ nghỉ ngơi a!”

Thường Hy liếc mắt nhìn nam tử đang cười rục rịch với mình, chau mày, muốn nói cái gì, nhưng nhớ đến vừa rồi hần mới giải vây tình liền không nỡ nói ra lời khó nghe. Nhưng muốn thân cận với hần một chút cũng không thể, dù sao bọn họ cũng là người xa lạ.

Hơn nữa Thường Hy cảm thấy kẻ có khí phách, lại mặt dày mày dạn đi theo nàng này không phải là đèn cạn dầu, hần nhất định có bí mật gì không thể nói. Chỉ bằng vài ba lời hần vừa nói liền đuổi được đám binh lính kia đi, người này làm sao có thể là dạng ngay cả cơm ăn nước uống cũng không kiếm nổi đây? Nhưng hần tại sao lại gắt gao dính chặt lấy nàng? Nhìn bộ dáng hần hào hoa thể này, tuổi lại một xấp dày rồi, thật khiến người ta đoán không ra hần là người như thế nào? Đến từ nơi nào? Tại sao lại bám dính lấy nàng, thay nàng giải vây như vậy?

Thường Hy có một loại cảm giác rất kỳ quái, nàng chắc rằng nam tử này đã nhận ra người trong bức họa là nàng rồi, nhưng tại sao hần lại không mở miệng hỏi nàng một chút? Thật là không nghĩ ra!

“Trong buồng xe có đồ ăn, đói bụng thì ăn thứ đó!” Thường Hy không vui nói, thật là phiền chết nàng. Cứ tưởng chỉ ra ngoài giải sầu, lão thiên gia làm cái gì lại giao cho nàng một miếng cao da chó như thế này?

Nam tử trung niên nhìn Thường Hy, trong mắt lóe lên một tia ánh sáng nhưng ngoài miệng lại nói: “Thằng nhóc không có lương tâm, nếu không có cha người, người vừa rồi nhất định phải chịu vài lần roi rồi. Chuyện

vừa qua đã ngay lập tức trở mặt...”

Thường Hy có chút nhức đầu, vì sao lại đụng phải một... cực phẩm như vậy? Thật muốn ngửa mặt lên trời than thở, ông trời ơi, ngài chơi ta à? Nhưng là nàng không dám, sợ mạo phạm thần thánh thì sau này cũng không sống tốt!

Nàng vung roi cho xe ngựa chạy lên phía trước. Hành động đột ngột này khiến nam tử trung niên không kịp đề phòng, chợt ngã về phía sau, nhất thời biến thành hồ lô lăn lông lốc trong buồng xe. Thường Hy hé miệng cười ha hả, nghênh ngang đánh xe đi.

Nam tử trung niên mặc dù không ngừng chửi rủa nhưng là trên mặt lại treo lên nụ cười cao thâm Thường Hy không thấy được, ánh mắt nhìn Thường Hy tinh mịch không thấy đáy, làm cho người ta không đoán ra được tâm tư của hắn.

Đi đến tận trưa rõ rệt cuộc cũng tới một phiên chợ nhỏ. Xe ngựa đi không nhanh, Thường Hy từ từ tiến về phía trước. Trong buồng xe nam tử kia lại hô: “Con trai, cha ngươi muốn uống rượu, mua cho ta một bầu, nhanh lên một chút! Ta thêm sắp chết rồi, ta muốn trút diệp thanh thượng hạng, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút!”

Sắc mặt Thường Hy tái xanh, tên khốn này thật đã đem nàng làm con trai rồi, đang muốn nổi đóa, trong lúc bất chợt đám người phía trước bắt đầu náo loạn. Trước mặt không biết đã xảy ra chuyện gì, người người kinh hoàng kêu to. Thường Hy nắm chặt dây cương không để cho ngựa hoảng sợ mà chạy loạn, xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp người, trong lúc bất chợt nhìn thấy một thân ảnh khiến nàng biến sắc!

319. Chương 323

Thường Hy không bao giờ nghĩ tới ở chỗ này lại gặp lại Tần Nguyệt Như, nữ nhân đáng chết này tại sao lại ở đây? Bà ta không phải đã ngồi lên ghế thái hậu, giờ phút này nên ở trong hoàng cung Minh Khái quốc tác uy tác phúc mới đúng chứ?

Thường Hy thốt nhiên thất sắc, kéo dây cương muốn xoay đầu nhưng là đám người xung quanh đang nháo nhào chạy, chật chội không chịu nổi, đi lại một bước cũng thấy khó khăn. Sắc mặt Thường Hy trắng bệch, tuyệt đối không thể để Tần Nguyệt Như nhìn thấy nàng, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Thường Hy chui vào trong buồng xe nhìn nam tử trung niên kia nói: “Ta phải đi rồi, không thể chăm sóc ông, ông tự giải quyết cho tốt đi. Ta biết ông không phải là kẻ ngốc, cũng không ngây ngô, không biết tại sao ông lại đi theo ta, nhưng là bây giờ không thể đi theo được nữa, ta sẽ mang lại cho ông họa sát thân. Ta đi trước, ông bảo trọng!” Thường Hy nói xong liền quay đi nhưng bất chợt lại xoay người trở lại, lấy ra một chiếc túi tinh xảo nói: “Nơi này có bạc, ông cầm đi, chớ để đói bụng.”

Nam tử đột nhiên kéo tay Thường Hy, cười nói: “Con rùa con, ngươi muốn chạy trốn? Ngươi có thể cha ngươi ở lại một mình sao? Ngươi thằng con trai vừa không hiểu thuận vừa không nghe lời này, đi cũng phải mang theo cha ngươi a!”

Thường Hy đang vội, đẩy nam tử kia ra, nói: “Ông đừng giả bộ. Hiện tại ta gặp kẻ thù, sẽ hại đến ông. Cái người này sao còn so đo cố chấp, ông có ngốc không, đi theo ta để chôn cùng à?”

Nam tử cẩn thận nhìn Thường Hy một cái, cười ha hả nói: “Ta mới không ngốc. Ngươi đi thì phải mang theo cha, còn nói cái gì kẻ thù, ta khờ mới tin tưởng ngươi!”

Thường Hy hết ý kiến, nhìn hắn nói: “Tùy ông thôi. Hiện tại xe ngựa không đi được, ta phải dựa vào đôi chân mà chạy trốn chết, nếu muốn theo thì ông chạy theo đi!”

Thường Hy nói xong liền nhảy ra khỏi buồng xe, lập tức xuống xe. Nam tử cũng theo sát nhảy xuống, thấy Thường Hy ở trong đám người không ngừng chui tới chui lui cũng rất thanh thản mà đuổi theo.

Phiên chợ này không phải rất lớn nhưng người cũng tương đối nhiều, nhất là bây giờ dường như đã xảy ra chuyện gì, người người hoảng hốt, ngựa chạy chó sủa càng khiến uốn chen lên cũng bất động. Thường Hy gấp gáp tránh Tần Nguyệt Như cho nên theo phương hướng ngược lại mà chạy đi. Nam tử trung niên theo

ánh mắt Thường Hy thì nhìn thấy Tần Nguyệt Như, thần sắc bỗng trở nên ngưng trọng, nhanh chóng theo sát nàng.

Tần Nguyệt Như nhận được tin tức, nói là rất có thể Thường Hy sẽ đến huyện Mặc, bà ta liền một đường chạy đến nơi này. Con đường này nếu muốn đến huyện Mặc nhất định phải qua, bà ta ở chỗ này coi chừng chắc chắn sẽ bắt được nàng. Mới vừa rồi thấy một bóng người rất giống Ngu Thường Hy, thế nào mới chớp mắt một cái liền không thấy?

“Lục soát cho ta, tìm cho kỹ vào, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!” Tần Nguyệt Như lạnh lùng nói. Mạnh Vân Ca, con của người muốn làm Hoàng đế? Nằm mơ! Chỉ cần ta còn sống một ngày thì con của người cũng đừng hòng nghĩ đến ngày kia. Đừng để ta gặp hấn, nếu không hấn cũng sẽ rất nhanh đoàn tụ với người!

Tần Nguyệt Như ra lệnh một tiếng, cả phiên chợ lại càng phát hoảng loạn lên, tiếng hô to, tiếng khóc, tiếng hài tử la hét cuộn cuộn vang lên không dứt. Thường Hy không rảnh nghĩ nhiều như vậy, chỉ biết chạy trốn chết, nàng không phải là đối thủ của Tần Nguyệt Như cho nên cũng chỉ phải nhanh chóng chuồn đi thôi. Mặc dù chuyện đó nhìn có vẻ không nghĩa khí nhưng bây giờ bảo vệ tính mạng vẫn là quan trọng hơn.

Chui vào một hẻm nhỏ vắng vẻ, Thường Hy vuốt ngực thở mạnh. Thật nguy hiểm a, nếu như bị người khác nhìn thấy thì coi như xong đời!

Trong lúc bất chợt nhớ tới nam tử kia, nàng liền quay đầu nhìn lại. Đây vừa quay đầu liền bị giật mình, chỉ thấy nam tử kia tuổi cũng đã lớn nhưng là mặt không đỏ, hơi thở không gấp, thần sắc trấn định đứng ngay đằng sau mình. Thường Hy chỉ vào mặt hấn định nói điều gì nhưng là một câu cũng không nói lên lời, lại rũ tay xuống bỏ đi, trong lòng càng chắc chắn nam nhân này không đơn giản, có thể là có võ công đấy.

Cái ý niệm này vừa dứt, trong lúc bất chợt thấy thân thể chợt nhẹ, chỉ cảm thấy gió lướt vù vù qua lỗ tai, chớp mắt một cái mình đã bay lên nóc nhà. Nam tử kia nói: “Cúi đầu, thăng con gốc!”

Thường Hy theo bản năng cúi đầu, từ khe hở của mái hiên nhìn xuống, chỉ thấy cái hẻm nhỏ mình vừa ẩn thân bỗng chốc xuất hiện thật nhiều người, nhìn đến đây trong cổ họng nuốt nước miếng ực một cái. Con hẻm này là ngõ cụt, nếu không nhờ hấn mang bay lên đây chỉ sợ là lạnh ít dữ nhiều. Trong vòng một ngày hấn liền cứu nàng hai lần, thật là rối rắm!

“... Rõ ràng thấy chạy qua bên này rồi, tại sao lại không có ai?”

“Không phải người hoa mắt chứ? Chuyện như vậy không thể nói lung tung, nghĩ lại xem?”

“Ánh mắt ta tốt lắm, ta theo tam hoàng tử mười năm làm con tin ở Đỉnh Nguyệt quốc, đừng bảo là Tiêu Vân Trác êm đẹp còn sống, chính là hóa thành tro ta cũng nhận ra. Tuyệt đối không sai, mới vừa rồi chính là hấn!”

“Vậy làm sao lại không có ai?”

“Sang đầu ngõ bên kia xem một chút, nói không chừng hấn đã chạy qua bên đó.”

“Vậy thì đi thôi. Nếu như chớp được Tiêu Vân Trác thì thăng quan phát tài chỉ là chuyện sớm muộn thôi!”

Nghe được đoạn đối thoại của bọn họ, mặt mũi Thường Hy trắng bệch. Tiêu Vân Trác... Hấn... Hấn ở chỗ này? Ở trong phiên chợ nhỏ này? Không thể nào, làm sao có thể chứ?

Nhưng là mới vừa rồi mấy người kia nói chắc chắn như thế... Nếu như hấn thực sự ở đây thì làm sao bây giờ? Hấn mà bị Tần Nguyệt Như bắt được thì coi như xong đời. Tần Nguyệt Như và tiên Hoàng hậu Mạnh Vân Ca là tình địch a!

Làm sao bây giờ?... Làm sao bây giờ? Không được, nàng không thể trốn ở chỗ này, nàng phải đi xem xem thế nào. Nghĩ tới đây liền lập tức đứng dậy. Nam tử kia vội kéo nàng lại, nói: “Đừng động!”

Thường Hy chợt quỳ người xuống, nhất thời nghe truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, trong lòng càng phát sốt ruột, nhìn bên cạnh nói: “Bằng hữu ta gặp nguy hiểm, ta không thể ở chỗ này chờ, ta phải đi xem một chút!”

“Lấy thân thủ của người, đi chính là tự chui đầu vào lưới!” Nam tử khinh thường nói, thần sắc nhưng có chút trịnh trọng, cùng với bộ dạng bông đùa trước kia khác biệt rất lớn.

“Vậy ta cũng phải đi, hắn chết ta liền chết, không cần ông quan tâm!” Thường Hy giận, nàng thật sự sợ Tiêu Vân Trắc sẽ có điều gì không hay xảy ra. Mặc dù trong lòng vẫn hận hắn nhưng là không có cách nào nhìn hắn bỏ mạng trước mặt mình. Trong thâm tâm của nàng, yêu thủy chung vẫn nhiều hơn hận.

Nam tử nhìn Thường Hy, trong mắt lóe lên một tia khác thường, đột nhiên hỏi: “Người nguyện ý cùng hắn chết chung một chỗ? Các người là quan hệ như thế nào?”

“Không phải chuyện của ông. Đa tạ ông vừa rồi đã ra tay cứu mạng, đời này không thể báo đáp, đời sau nhất định sẽ trả. Bảo trọng!” Thường Hy xoay người muốn đi xuống, nhưng là mấy bước chân liền dừng lại ngăn người... Cao như vậy, nàng làm thế nào đi xuống đây?

320. Chương 324

Thường Hy nuốt nuốt nước miếng, chỗ này cao như vậy nàng không dám nhảy xuống a! Lấy thân thủ của nàng mà nhảy từ chỗ này xuống... Trục tiếp có thể đầu thai rồi!

Nam tử trung niên trưng khuôn mặt chế nhạo nhìn Thường Hy nói: “Người thật ra rất trọng nghĩa, đi vào lúc này thì sinh tử không dám nói trước.”

Thường Hy không muốn tốn hơi thừa lời, nhìn hắn châm chọc nói: “Bây giờ không giả bộ cha rồi hả?”

Nam tử trung niên nghe lời Thường Hy thiếu chút nữa thì bị nghẹn chết, lườm nàng một cái, sau đó rất nhân nhâ nói: “Người không phải cũng giả bộ nam nhân sao? Mọi người đều như nhau cả!”

Thường Hy biết thân phận của mình đã bị hắn nhìn thấu, nhưng cứ như vậy nói ra vẫn có chút ngượng ngùng, bĩu môi nói: “Không giả bộ nữa. Đại thúc, xưng hô thế nào?”

“Tiểu đệ họ Hàng, tên Nhạc Thủy.”

“Hàng Nhạc Thủy? Tên thật kỳ quái!” Thường Hy bĩu môi, Nhạc Thủy? Ta còn là Nhạc Sơn đấy!

Hàng Nhạc Thủy hé miệng cười cười, cũng không so đo, nhìn Thường Hy nói: “Ta tiễn người một đoạn đường!” Vừa dứt lời, đưa tay tóm lấy hông Thường Hy, xoay tròn một cái rồi văng vẳng hạ cánh xuống đất, nói: “Người đi nơi nào tìm người?”

Thường Hy nắm tay áo Hàng Nhạc Thủy, cho đến khi chân chạm vào mặt đất mới yên tâm, lại nghe được câu hỏi của hắn, nói: “Đi theo đám binh sĩ tìm người không phải là được sao? Ta nào biết hắn ở nơi nào, chỉ là huyện này cũng nhỏ, chắc sẽ dễ tìm thôi!”

Đang nói thì có tiếng bước chân truyền đến, hai người vội vàng ẩn thân vào một góc chờ đến khi bước chân dần đi xa mới lộ người ra. Đi ra ngoài vừa nhìn, chỉ thấy trên đường lớn đã sớm không còn tung tích Tần Nguyệt Như, chỉ có binh lính vẫn tiếp tục không ngừng lùng sục.

Hai người né tránh những binh sĩ tuần tra này, chỉ chọn những hẻm nhỏ mà đi. Nhưng là vòng tới vòng lui Thường Hy liền chóng mặt, nhìn bốn bề đều là tường, ngẩng đầu than thở một tiếng: “Đây là chỗ nào a? Trời đã tối rồi vẫn chưa tìm được hắn, thôi thì đến chỗ đóng quân của Tần Nguyệt Như cũng tốt!”

Hàng Nhạc Thủy kinh ngạc nhìn Thường Hy, hỏi: “Người còn muốn đi nơi đóng quân của Tần Nguyệt Như? Người thật ngại sống lâu rồi hả?”

“Không tìm được bằng hữu ta cũng chỉ có thể đến chỗ đóng quân của bà ta thám thính tin tức. Chỉ cần bà ta không bắt được người ta cũng không cần lo lắng, cái này còn cần phải hỏi sao?” Thường Hy khẽ cau mày, lần theo vách tường mà đi, như vậy chắc có thể đi ra ngoài.

Hàng Nhạc Thủy nhìn bóng lưng Thường Hy, trong lòng dâng lên cảm giác khó có thể nói thành lời. Thật là một tiểu cô nương kỳ quái, thần nữ hộ quốc? Có chút ý tứ!

Hàng Nhạc Thủy mang theo Thường Hy quẹo trái quẹo phải một hồi, rất nhanh liền ra khỏi mê cung bằng ngõ hẻm này. Xe ngựa bọn họ hôm nay bỏ quên trên đường cái còn chưa bị kéo đi, thật là vui mừng quá

đổi. Thường Hy lên xe, nhìn Hàng Nhạc Thủy nói: “Mau lên đây, có nó chở đi tốt hơn nhiều, ít nhất không cần chịu tội!”

Cái trấn này không phải rất lớn, nằm ngay giữa Tề Dương và huyện Mặc, phía trước là thành Lư Giang, có thể nói là được ba thành bao quanh.

Hàng Nhạc Thủy lần nào không có trốn vào buồng xe mà để Thường Hy ngồi trong đó, mình đánh xe. Kỹ thuật của hắn so với Thường Hy thì tốt hơn rất nhiều. Ngồi trong buồng xe Thường Hy vẫn còn đang suy nghĩ đến trấn nhỏ kỳ lạ ban nãy, ngõ hẻm nơi đó đều là thật dài. Tỉ mỉ nghĩ lại thì trạch viện của người dân nơi đó tựa hồ cũng giống nhau, lớn nhỏ đồng một dạng. Chỉ là Thường Hy đi vội vàng cũng không có thời gian cẩn thận tra xét, nhưng trấn nhỏ ngoại lệ này khiến nàng ấn tượng rất sâu.

Ra khỏi trấn nhỏ, xe ngựa chạy như điên, đợi đến khi tìm được nơi đóng quân của Tần Nguyệt Như thì trời cũng tối đen rồi. Xa xa trên khoảng đất trống là vài tòa doanh trại đón gió đứng nghiêm, trên cỏ thiêu đốt một đồng lửa hừng hực, ánh lửa đỏ bừng. Bên ngoài không ngừng có binh lính đi lại tuần tra.

Thường Hy chau mày, cơ hồ là lầm bầm lầu bầu nói: “Trước mặt là thành Lư Giang, Tần Nguyệt Như làm sao có thể không kiêng sợ đem quân đến đóng trên đất Đỉnh Nguyệt quốc? Lệ tướng quân để yên sao?”

Hàng Nhạc Thủy tựa hồ đã hiểu ra cái gì, đối với việc Thường Hy có thể nói ra tình thế ở đây tuyệt không kỳ quái, tiếp lời của nàng nói: “Thành Lư Giang đã bị chiếm, vừa mới hôm qua thôi.”

Thường Hy lộ vẻ mặt kinh ngạc, bị chiếm đóng? “Lệ tướng quân đâu? Bọn họ cứ như vậy đem tòa thành trì này nhường cho người ta hả?” Thường Hy không có nghe được tin tức quan chiến cho nên lúc này mới hỏi.

“Lệ Trung Dũng là người đại trung, thà chết đứng chứ không sống quỳ, hắn làm sao có thể trắng trắng chấp tay dâng thành? Hắn là bị quốc sư Nạp Thác bên cạnh Tần Nguyệt Như vây khốn vào Phi Long trận không ra được. Binh sĩ thành Lư Giang có hơn một nửa bị khốn trụ rồi, còn dư non nửa làm sao có thể chống cự lại được Tần Nguyệt Như? Thành Lư Giang làm sao còn có thể giữ?”

Thần sắc Thường Hy trắng bệch. Nếu như ngay cả lão tướng sa trường Lệ Trung Dũng cũng bị Phi Long trận vây khốn, có thể thấy được loại trận này lợi hại nhường nào. Còn tam ca của nàng nữa, giờ không biết thế nào? Nghĩ tới đây càng phát sốt ruột, vốn là muốn tìm cuộc sống thanh tịnh, ai nghĩ sẽ xảy ra loại chuyện như này. Nàng không thể không quan tâm được nữa, bất kể là vì tam ca hay là vì Lệ Trung Dũng thì đều phải cứu!

Thường Hy nhìn Hàng Nhạc Thủy nói: “Hàng tiên sinh, có chuyện muốn nhờ tiên sinh giúp đỡ, không biết ngài có chịu đáp ứng hay không?”

“Người nói đi. Dù sao ta cũng ăn của người mấy bữa cơm, đến lúc nên báo đáp rồi!” Hàng Nhạc Thủy cười nói, một bộ dáng không để ý.

“Ta muốn tiên sinh hỏi thăm xem Tần Nguyệt Như có bắt được một người tên Tiêu Vân Trác hay không, còn ta muốn đến chỗ Phi Long trận xem một chút. Tam ca của ta bị vây trong đó, ta không thể bỏ mặc.” Thường Hy không thể phân thân, chỉ có thể cùng Hàng Nhạc Thủy chia hai hành động.

Hàng Nhạc Thủy hiển nhiên lấy làm kinh hãi, lập tức nói: “Không được, Phi Long trận hết sức lợi hại, Lệ tướng quân chinh chiến nhiều năm như vậy còn bị vây hãm trong đó người một tiểu nữ tử làm sao có thể?”

“Không đối gạt tiên sinh, tiểu nữ tử từ nhỏ cũng đã học qua kỳ môn độn giáp, mặc dù tài nghệ không cao nhưng tối thiểu cũng có thể tự vệ. Ta không phải kẻ ngốc, sẽ không tùy tiện đi vào trận, ta chỉ muốn đứng bên ngoài cẩn thận quan sát một chút, nghiên cứu cách phá giải.” Thường Hy kiên nhẫn giải thích.

“Vậy thì không cần đi, bên ngoài Phi Long trận cát vàng cuộn cuộn, mây đen che trời, người dù đến đó cũng sẽ không thấy cái gì hết.” Hàng Nhạc Thủy trực tiếp ngăn trở, ngược lại ánh mắt nhìn Thường Hy có chút hứng thú, lại còn học kỳ môn độn giáp sao?

Thường Hy tự nhiên sẽ không từ bỏ, ở trong đó còn có tam ca của nàng, đang muốn nói cùng Hàng Nhạc Thủy, trong lúc bất chợt doanh trại của Tần Nguyệt Như truyền đến tiếng hô to. Hai người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vài tòa lầu nhất thời nổi lên hỏa hoạn, ngọn lửa vọt lên, mượn gió lan rộng ra. Thường Hy

và Hàng Nhạc thủy liếc mắt nhìn nhau, cũng cảm nhận được sự kinh ngạc trong mắt lẫn nhau. Có người phóng hỏa!

321. Chương 325

Doanh trường của Tần Nguyệt Như nhất thời hoảng loạn cả lên. Binh sĩ đang nghỉ ngơi vội vàng cầm quần áo chạy ra ngoài, bộ dáng cực kỳ nhếch nhác. Thường Hy ở chỗ này nhìn thấy, thật là cảm thấy vô cùng cao hứng. Nếu như có một cây đuốc đốt cháy Tần Nguyệt Như thật tốt, thế giới này lại yên bình.

Đột nhiên Thường Hy thấy mấy thân ảnh quen thuộc hướng bên này chạy đến, sau lưng bọn họ còn có vô số kẻ địch đuổi giết. Sắc mặt Hàng Nhạc Thủy đại biến, hô lên: “Đi mau, kẻ địch đến!”

“Mấy người kia, là bằng hữu của ta... Ta muốn cứu bọn họ!” Thường Hy đã nhìn ra, trong đó có một thân ảnh quen thuộc không thể quen thuộc hơn nữa, là đại ca của nàng. Còn một người khác chính là kẻ đã phụ bạc nàng mà nàng muốn rời xa. Nhưng là đi sau bọn họ còn có thêm mấy người, bộ dáng xinh xắn lạnh lợi, nhìn kỹ một chút thì chính là Vân Thanh và Mạnh Điệp Vũ. Ánh mắt Thường Hy nóng lên, nhìn bọn họ bị kẻ địch bao vây chặt chẽ liền muốn chạy về hướng đó.

Hàng Nhạc Thủy lập tức kéo nàng lại, nói: “Người không có võ công, đến cũng chỉ gây thêm phiền toái, còn không bằng chạy trước!”

“Nhưng là ta không thể để mặc bọn họ, ta nhất định muốn đi!” Thường Hy cơ hồ là khóc lên, bọn họ gần trong gang tấc nhưng nàng lại không thể cứu, còn không bằng để cho nàng chết đi!

“Cứu người cũng phải có biện pháp! Xem người thông minh mà lúc này thế nào lại hồ đồ như vậy! Lên xe!” Hàng Nhạc Thủy lời kéo Thường Hy lên xe, đánh ngựa hướng đám người kia chạy lại. Trong lúc Tiêu Vân Trác cùng kẻ địch bất phân thắng bại thì bất chợt nghe thấy Hàng Nhạc Thủy quát lớn: “Lên xe!”

Đám người Tiêu Vân Trác không biết Hàng Nhạc Thủy, đương nhiên không thể dễ dàng lên xe. Thường Hy nhô đầu ra, vội vàng nói: “Mau lên xe! Mau lên một chút!” Tiếng nói vừa dứt thì một mũi tên nhọn bắn tới, sợ đến mức Thường Hy rụt đầu trở về.

Tiêu Vân Trác vui mừng quá đổi, hướng về phía người đằng sau nói: “Lên xe!”

Xe ngựa nhanh chóng rời đi, đem đám binh sĩ đuổi theo cách xa sau lưng, chỉ nghe thấy tiếng hét phẫn nộ truyền tới. Đi thêm một đoạn nữa thì ngay cả một âm thanh cũng không nghe thấy.

Thường Hy ngồi dựa vào đầu gối Ngu Thụy Lâm, chính là không thèm nhìn Tiêu Vân Trác, chẳng qua chỉ nói chuyện cùng Vân Thanh và Mạnh Điệp Vũ làm cho Tiêu Vân Trác rất là khó coi. Có mấy lời Tiêu Vân Trác cũng không thể nói trước mặt mọi người, huống chi còn có người xa lạ, chỉ đành phải mang khuôn mặt băng bó yên lặng không nói, thỉnh thoảng lại quét mắt qua nhìn Thường Hy.

Qua hỏi thăm mới biết, Vân Thanh và Mạnh Điệp Vũ cũng là trong trấn nhỏ gặp được Tiêu Vân Trác và Ngu Thụy Lâm, đem bọn họ trong vòng vây của Tần Nguyệt Như cứu ra ngoài. Mấy người không cam lòng, buổi tối muốn tới phóng hỏa tiết hận mới xảy ra chuyện ban này.

Vân Thanh nhìn Thường Hy quở trách nói: “Người cũng là người lớn rồi, làm sao có thể đùa giỡn giận dữ giống như tiểu hài tử, còn liên lụy Thái tử gia mấy lần lâm vào hiểm cảnh. Đây chính là người không đúng.”

Thường Hy cảm thấy biệt khuất, nhưng lý do lại không thể nói rõ ràng trước mặt mọi người. Chẳng lẽ nói cho người khác, nàng không muốn Tiêu Vân Trác có nữ nhân khác sao? Nhưng là Vân Thanh cũng biết được chuyện của thủy tổ Hoàng hậu, lúc này còn nói mấy lời như vậy càng làm cho Thường Hy thấy tủi thân, định giấu mặt vào ngực Ngu Thụy Lâm, không bao giờ ra ngoài nữa.

Tiêu Vân Trác có chút không thoải mái. Mặc dù nói bọn họ là huynh muội, nhưng là nam nữ mười tuổi không chung chiếu, này đã lớn tướng rồi còn chui trong ngực ca ca của mình. Hắn rất muốn đem Thường Hy kéo ra ngoài, chặt chẽ trói lại bên cạnh mình. Nhưng là nhiều người không thể làm như vậy, cho nên gương mặt lại càng khó coi.

Mạnh Điệp Vũ chỉ cười không nói, nhìn thần sắc trong mắt Tiêu Vân Trác, trong lòng vẫn có một chút mất mát. Nhưng hiện tại thì tốt hơn nhiều, đã chẳng phải là đau đớn, buông ra chính là buông ra. Huống chi kẻ thù lớn nhất của nàng đang ở trước mặt, nàng còn phải suy nghĩ chuyện khác.

Thường Hy nghe lời Vân Thanh trách móc, mặc dù không muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn lên tiếng: “Ta cũng không bảo hấn đến, liên quan gì đến ta?”

Ngu Thụy Lâm nghe vậy thì có chút không vui, lời muội tử nhà mình từ trong ngực ra, nghiêm khắc dạy bảo: “Hy nhi, không cho phép vô lễ như vậy! Thái tử gia có ân, muội phải tri ân đồ báo, sao lại có thể không biết suy nghĩ như vậy? Hơn nữa Thái tử gia cũng không làm chuyện gì có lỗi với muội, không nên oan uổng cho ngài!”

Ngu Thụy Lâm mở miệng giải thích, hy vọng muội tử nhà hấn hiểu chút.

Thường Hy nhìn ca ca nhà mình một cái, bất đắc dĩ liếc mắt, định không để ý đến hấn. Đã không biết sự tình còn nói cho người ngoài, tức chết nàng!

Xe ngựa vẫn lắc lư đi về phía trước, hồi lâu Vân Thanh mới nhìn Thường Hy hỏi: “Đây là muốn đi đâu?”

Thường Hy lắc đầu một cái, nói: “Không biết.”

“Không biết? Đây không phải là xe ngựa của người sao? Làm sao người lại không biết?” Vân Thanh kinh ngạc hỏi, nơi này nguy hiểm trùng trùng, phải cực kỳ cẩn thận.

“Xe ngựa của ta ta liền phải biết sao?” Thường Hy không có ý tốt trả lời, nhưng vẫn ngẩng đầu lên hướng ngoài xe hỏi: “Hàng tiên sinh, chúng ta đi đâu vậy?”

“Thủy Mộc sơn trang.” Cách rèm xe, thanh âm của Hàng Nhạc Thủy truyền vào.

Người khác thì không có thái độ gì mặc dù không biết thủy Mộc sơn trang là nơi nào, dù sao người Thường Hy tin tưởng thì bọn họ cũng an tâm.

Nhưng là cả người Vân Thanh run lên. Thanh âm này... Vân Thanh nhìn về phía Thường Hy cẩn thận hỏi: “Vị Hàng tiên sinh này tên là gì?”

“Hàng Nhạc Thủy.”

“Hàng Nhạc Thủy.” Vân Thanh yên lặng lặp lại. Hàng... Hàng... Nhạc Thủy... Thủy Mộc sơn trang... Tiêu Nhất Hàng... Vương gia?

Vân Thanh trong lúc bất chợt trở nên khẩn trương, nhìn Thường Hy hỏi: “Người nói một chút xem hấn trông như thế nào?”

Thường Hy nhìn Vân Thanh có chút kinh ngạc nhưng là vẫn miêu tả một phen bộ dáng của Hàng Nhạc Thủy. Vân Thanh sau khi nghe xong có chút thất vọng, ngồi trong buồng xe yên lặng không nói. Không phải hấn, không phải hấn, nhưng là thanh âm kia nghe thật giống ca ca, chẳng lẽ trên thế gian này còn có người thứ hai có thanh âm giống như vậy sao? Hay là, hấn căn bản đã dịch dung? Nghĩ tới đây Vân Thanh lại có chút khẩn trương. Bất kể thế nào nàng cũng phải mượn cơ hội hỏi một câu, tra xét xem thế nào?

Năm đó ca ca chẳng qua là mất tích, cũng không truyền đến tin tức hấn đã chết, có lẽ hấn thật đúng là vẫn còn sống...

Xe ngựa trong lúc bất chợt ngừng lại. Đám người trong buồng xe không kịp đề phòng mà lao người về phía trước. Thật may là ai cũng có công phu, chỉ có Thường Hy thắm nhất, nàng không có chút võ công nào, từ trong lòng của Ngu Thụy Lâm bị văng ra ngoài. Ngu Thụy Lâm muốn kéo Thường Hy lại, Mạnh Điệp Vũ cũng đưa tay ra kéo, chẳng qua là không nghĩ tới tay hai người cứ thế nắm vào nhau.

Khuôn mặt tuần tú của Ngu Thụy Lâm đỏ lên, vội rút tay về. Mạnh Điệp Vũ nhú chặt lông mày, cũng im lặng không nói.

Tiêu Vân Trác khẩn trương cũng muốn đi cứu Thường Hy, nhưng là vội vàng quá lập tức đâm phải vật áo, thân hình thoáng một cái lệch khỏi quỹ đạo, vừa đúng lúc này Thường Hy cũng lao tới...

322. Chương 326

Tiêu Vân Trác xui xẻo, đầu đụng vào buồng xe một cái. Thường Hy ngã lên người hắn cho nên cũng không có bị thương, chỉ là nghe thấy Tiêu Vân Trác kêu đau thì trong lòng cảm thấy rất hả dạ, thản nhiên từ người hắn đứng lên.

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy mà hừ nhẹ một tiếng, tiểu nha đầu còn dám không giữ thể diện cho hắn. Đợi đến khi hiểu lầm được giải thích rõ, xem nàng bồi tội như thế nào với hắn?

Tiêu Vân Trác cách màn xe hỏi: “Hàng tiên sinh, có chuyện gì vậy?”

Ngoài xe không có hồi âm, nhưng là rất nhanh xe ngựa lại điên cuồng chạy đi. Buồng xe lắc lư không dứt, mọi người cũng không biết được đã có chuyện gì xảy ra. Vân Thanh vịn vào buồng xe, gian nan đi về phía trước nói: “Ta ra ngoài xem một chút.”

“Cô cô, cẩn thận.” Thường Hy dặn dò, khuôn mặt vô cùng lo lắng.

Vân Thanh gạt đầu một cái, cười nhạt vén rèm xe đi ra ngoài.

“Bên ngoài có tiếng vó ngựa, mọi người nghe xem.” Mạnh Điệp Vũ đột nhiên nói, đưa tay nhấc rèm xe nhìn ra phía ngoài, này vừa nhìn khuôn mặt liền biến sắc: “Phía sau có hàng loạt truy binh, không lâu nữa chúng ta sẽ bị bắt kịp!”

Trong buồng xe, không khí trở nên trầm trọng, mọi người đều biết chỉ bằng một con ngựa thế này thì như thế nào chạy trốn? Rất nhanh bọn họ sẽ bị đuổi theo, đây là sự thực không thể tránh khỏi.

Đang lúc này thì Vân Thanh tiến vào, nhìn mọi người nói: “Phía trước có một rừng cây. Rừng sâu lá dày, bên cạnh còn có một ngã ba đường, đi lên phía trước một đoạn sẽ thấy được một khoảng đất trống. Mọi người trốn vào rừng cây ẩn núp, ta và Hàng tiên sinh sẽ dùng xe ngựa dẫn dụ bọn địch, nếu không có gì ngoài ý muốn thì rất nhanh sẽ tụ họp lại cùng mọi người.”

“Không được, quá nguy hiểm.” Tiêu Vân Trác nhìn Vân Thanh nói: “Người mang theo Thường Hy và bọn họ chạy trước đi, nơi này giao cho ta.”

“Thái tử gia, ngài là thiên chi kiêu tử, không thể mạo hiểm. Công phu của nô tỳ ngài cũng biết, đến lúc đó nếu muốn chạy trốn thì rất dễ dàng, không cần phải lo lắng.” Vân Thanh nhìn Tiêu Vân Trác nói. Xe ngựa đột nhiên giảm tốc độ rồi dừng lại, Vân Thanh thúc giục bọn họ xuống xe, lại dặn dò mọi người bảo vệ tốt Tiêu Vân Trác và Thường Hy. Thường Hy vẫy vẫy tay chào tạm biệt Hàng Nhạc Thủy, muốn nói gì đó nhưng một câu cũng không nói lên lời.

Hàng Nhạc Thủy cười ha hả nói: “Người khóc cái gì, người còn thiếu rượu trúc điệp thanh của ta đó, trở lại nhớ phải đền bù cho đủ!”

Xe ngựa đi mất, Tiêu Vân Trác mang theo Thường Hy và mọi người trốn vào rừng cây, nhìn theo đám người ngựa đang điên cuồng chạy theo chiếc xe ngựa.

Tiêu Vân Trác đưa tay ra nhìn, mới vừa rồi Vân Thanh đã lặng lẽ nhét vào tay hắn, mượn ánh trăng mờ ảo nhìn lại thì thấy là một chiếc chìa khóa nhỏ còn kèm theo một tấm bản đồ. Tiêu Vân Trác và mọi người cùng xem một chút, phân biệt phương hướng bắc nam, thống nhất lộ trình rồi mới vượt rừng, tiến vào Thủy Mộc sơn trang.

Rừng cây mặc dù rậm rạp nhưng cũng may không phải là rất lớn. Trời vừa hửng sáng, đoàn người liền ra khỏi được rừng. Tiêu Vân Trác nắm tay Thường Hy thật chặt không chịu buông, Ngu Thụy Lân đi đầu mở đường, Mạnh Điệp Vũ chốt ở phía sau. Cho đến khi nhìn thấy được Thủy Mộc sơn trang thì mọi người đều cảm thấy thở phào nhẹ nhõm.

Trong sơn trang yên tĩnh không có một bóng người, hiển nhiên đã lâu rồi không có ai ở. Tiêu Vân Trác lấy ra chìa khóa mở cửa, mọi người cùng nhau tiến vào. Chỉ thấy sơn trang dương liễu xanh non, hoa nở bốn bề, tuy rằng bởi vì lâu không có người ở nên có vẻ hoang vu nhưng là khi đã trải qua chuyện tối qua, bây giờ có được thời khắc như thế này, mọi người lại cảm thấy cực kỳ an bình.

Bốn người phân công nhau làm việc. Thường Hy và Mạnh Điệp Vũ dọn dẹp phòng ngủ, Tiêu Vân Trác và Ngu Thụy Lâm vào rừng săn vài con thú lột da.

Thu thập xong, Mạnh Điệp Vũ nhìn Thường Hy, bây giờ mới có thời gian nói chuyện, hỏi: “Cô thật là khiến người khác không có lời nào để nói, cứ như vậy liền bỏ đi?”

Thường Hy nhìn Mạnh Điệp Vũ, không nhịn được mà lườm nàng ta một cái: “Cô biết rồi còn hỏi?”

“Biết cái gì? Ta cái gì cũng không biết, ta chỉ biết Ngu Thường Hy mà ta quen không phải là người như vậy, gặp phải chuyện liền chạy đi. Cô nhìn đi, hiện tại đều liên lụy đến biểu ca lâm vào hiểm cảnh, là lỗi của cô đó!” Mạnh Điệp Vũ thật có chút tức giận, nàng không ngờ Thường Hy sẽ vọng động như vậy, thật là khiến người ta bức mình.

Thường Hy nhìn Mạnh Điệp Vũ nói rất thành thật: “Ta không nghĩ tới hắn sẽ đuổi theo ta. Hơn nữa hắn đuổi theo ta làm cái gì, ở Vân Đô trái ôm phải áp không phải là rất sung sướng sao? Dù sao ta cũng không còn sống được lâu nữa, ra ngoài tự tại một chút!” Nói tới chỗ này liền dừng lại, một lúc sau mới tiếp tục: “Ai biết ta đây xui xẻo, ra ngoài cứ nhiên đụng phải Tần Nguyệt Như. Thật là khi vận xui đến, uống nước cũng tắc răng!”

Nghe được lời Thường Hy nói, Mạnh Điệp Vũ cũng không còn nghiêm mặt được nữa, nghĩ rồi nói ra: “Nạp Thập bày Phi Long trận, tướng quân Lệ Trung Dũng, còn có cả Tam ca của cô đều bị vây ở bên trong, cộng thêm với mấy vạn binh sĩ. Cũng đã một nhọc ba ngày rồi, không đi cứu chỉ sợ hậu quả rất khó lường. Không nghĩ tới nữ nhân Tần Nguyệt Như kia cứ nhiên lại ác độc như thế, mời cả Nạp Thập đến trợ trận, bảo sao bà ta có thể huênh hoang tác uy tác phúc được như vậy!”

“Chuyện này ta đã biết, chỉ là chưa kịp đi đến đó thì đã gặp mọi người. Cô không nói thì ta cũng sẽ nhất định đi cứu người.” Thường Hy lại thở dài nói: “Phi Long trận, nghe tên này thì có vẻ khó phá! Bay (phi) sao, giọng điệu thật lớn lối a!”

Mạnh Điệp Vũ nhìn Thường Hy, vẻ mặt có chút trịnh trọng, hồi lâu mới lên tiếng: “Nạp Thập là người Tây Vực, từ nhỏ đã thích văn hóa Trung Nguyên, hơn nữa lại đặc biệt quan tâm tới kỳ môn độn giáp, bát quái chu dịch, đối với phương diện này có sự quan tâm nghiên cứu rất sâu rộng. Hắn từng bày một trận ở Tây Vực, trong suốt nửa năm trời có không biết bao nhiêu người đến khiêu chiến nhưng đều tới tả mà về. Từ đó danh tiếng đại chấn, cô không nên xem thường hắn!”

Thường Hy gật đầu một cái, nhưng hiện tại có lo lắng cũng không được, chỉ có thể nhìn tận mắt Phi Long trận mới biết được mình có thể phá giải hay không?

“Tần Nguyệt Như đem binh quấy nhiễu biên cương, biểu ca đã phái bí vệ hỏa tốc đưa tin cho Hoàng thượng, chắc hắn trong mấy ngày nữa sẽ có thánh chỉ đến. Binh định biên quan chính là đại sự, hơn nữa biểu ca lại đang ở đây, chỉ sợ Hoàng thượng sẽ tại chỗ ủy nhiệm biểu ca làm tướng quân, lập tức đi đánh dẹp Minh Khái quốc.”

Thường Hy im lặng, phong chức ngay tại nơi này? Tim nàng chợt nảy lên một cái, có chút bất an, cả giận nói: “Binh mã lương thảo còn chưa tới, một tướng quân hư danh thì lấy cái gì dùng?”

“Cho nên chúng ta nhất định phải cứu được quân sĩ của Lệ tướng quân, nếu không biểu ca sẽ thành trò cười cho thiên hạ!”

“...” Thường Hy không nói lời nào. Ngay cả hơi sức để nói nàng cũng không có, tại sao mọi chuyện lại đi đến mức này?

“Còn có chuyện này phải nói với cô, biểu ca không có đụng qua nữ nhân khác, hắn từ trước đến nay đối với cô đều rất tốt...” Mạnh Điệp Vũ nói lời này có chút chua xót. Nếu không có Thường Hy, nàng và biểu ca sẽ là một đôi uyên ương hạnh phúc.

“Cái gì?” Thường Hy không hiểu hỏi ngược lại, không đụng vào nữ nhân khác, vậy hắn nửa đêm canh ba đến phòng của Phùng Thư Nhã làm cái gì?

Mạnh Điệp Vũ trông thấy thần sắc Thường Hy liền đem chuyện xảy ra kể lại một lượt, cuối cùng nói: “Đáng đời cô, lần này xem cô nhận tội thể nào cùng biểu ca?”

323. Chương 327

Lời nói của Mạnh Điệp Vũ cứ ong ong bên tai nàng. Aii, aii, Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác ở phía xa đang lột da thú mà đau đầu. Lần này tốt lắm, làm sao để nhận lỗi cùng hắn đây?

Xế chiều, Vân Thanh và Hàng Nhạc Thủy trở lại, chỉ là xe ngựa không còn, hai người cùng nhau cưỡi một con ngựa. Thì ra vì không muốn kẻ địch đuổi theo nên hai người trực tiếp tháo xe ngựa, cùng nhau cưỡi ngựa chạy trốn tầm truy kích.

Nướng thịt thỏ, mọi người cùng nhau tụ tập một chỗ cười cười nói nói rất là vui vẻ. Bây giờ tình thế mặc dù không tốt nhưng đám người này toàn là người có thể tìm niềm vui trong đau khổ của người khác nên tình huống không có gì là bất thường cả.

Trong khi ăn tối, tất cả đều đã bàn bạc xong, sáng ngày mai sẽ đến nhìn tận mắt Phi Long trận đại danh đỉnh đỉnh, xem xem có biện pháp nào cứu được Lệ tướng quân và binh sĩ hay không? Vì vậy sau khi dùng xong cơm ai cũng về phòng đi ngủ, đường tình súc nhục.

Thường Hy nằm trên giường lăn qua lộn lại mà không có cách nào ngủ được. Nhìn bên ngoài trăng sáng sao thưa, nàng khẽ cắn răng đi giày, mặc vào áo khoác, nhẹ nhàng đẩy cửa đi ra ngoài. Nàng nhớ Tiêu Vân Trác nằm ở phòng cách vách mình.

Nghĩ lại năm đó, Tiểu Chu hậu cùng Lý Dục gặp gỡ riêng tư, tình chàng ý thiếp, dịu dàng lưu luyến cỡ nào. Hôm nay nàng cũng gặp gỡ tình lang dưới ánh trăng, thế nào lại cảm thấy giống như đang từng bước đi lên đoạn đầu dài vậy? Cùng người không cùng mạng, ô hô thương thay, cầu mong Tiêu Vân Trác sẽ không trực tiếp đuổi thẳng nàng ra khỏi cửa!

Nhẹ nhàng gõ cửa, Thường Hy đứng ở ngoài khấn trương muốn chết, lặng lặng nghe hồi âm. Thật lâu không có tiếng trả lời, Thường Hy nói thầm trong lòng, chẳng lẽ đã ngủ rồi? Lại đuổi tay ra gõ một cái, lần này lực đạo hơi lớn nhưng vẫn như cũ không có người nào trả lời. Thường Hy có chút giận, người này dầu gì cũng phải nói một câu chứ! Vừa giận dữ nàng vừa đưa tay đẩy cửa một cái, cứ nhiên mở được. Cửa thế mà không có đóng nha!

Thường Hy cười đỏ mặt, tim đập lợi hại, nghĩ xem mình có nên đi vào hay không? Theo bản năng nhìn xung quanh một chút, bây giờ nửa đêm, ngay cả một cái lông chim cũng không thấy, suy nghĩ một chút mình đã oan uổng người ta trước, thôi thì nói xin lỗi một câu cũng không có gì. Thế là nhấc chân đi vào.

Trong phòng không có đốt đèn, Thường Hy mượn ánh trăng chậm rãi đi vào, nhỏ giọng hô: “Thái tử gia? Chàng... Ngủ chưa?”

Vẫn không có người nào trả lời. Thường Hy đứng ngoài màn, không biết có nên đưa tay kéo ra hay không? Đang trong lúc do dự thì bất chợt một bàn tay to vươn ra đem nàng kéo đi vào. Thường Hy cả kinh, chỉ thấy thân thể xoay tròn, trầm xuống, mở mắt ra liền đối diện với một đôi mắt lấp lánh sáng như sao.

Thường Hy thở phào nhẹ nhõm, nhìn Tiêu Vân Trác, chỉ cảm thấy tim đập liên hồi, lâu sau mới lên tiếng: “Ta cho rằng chàng đã ngủ rồi!”

“Ta đang đợi nàng tới.” Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy nói.

“Chàng biết ta nhất định sẽ tới sao?” Thường Hy có chút bực mình, tại sao hắn lại có thể đoán trước được hành động của nàng như thế?

“Ừ, nhất định. Buổi chiều ánh mắt nàng nhìn ta có chút không giống, ta biết là biểu muội chắc hẳn đã nói với nàng cái gì. Lấy tính cách của nàng thì nhất định sẽ tới, cho nên, ta đang đợi.” Tiêu Vân Trác chậm rãi nói, thanh âm vô cùng tự tin.

“Nếu ta không tới thì sao?” Thường Hy hỏi ngược lại.

“Nàng nếu không đến... Vậy thì ta sẽ đến phòng nàng, đánh mộng nàng!”

“...” Thường Hy há hốc miệng không nói lời nào. Rõ ràng nên cảm thấy tức giận nhưng lại cứ dâng lên ngọt ngào trong lòng.

Ánh trăng nhu hòa xuyên thấu qua màn lụa mỏng đi vào, chiếu lên thân thể đã gắn chặt của hai người, phủ thêm một tầng bạc sáng. Đêm lặng như nước. Cách bức màn lụa, hai người thâm tình dào dạt, Thường Hy chủ động ôm lấy cổ Tiêu Vân Trác, ngẩng đầu dán lên gương mặt của hắn, nói: “Thật xin lỗi, ta không nên không tin chàng. Ta không nên bốc đồng khiến chàng gặp nguy hiểm, đều là ta không tốt...”

Nói còn chưa dứt lời, đôi môi đỏ của nàng đã bị một mảnh mềm mại lạnh như băng ngậm lấy, trần trọc cắn mút ôn hường nhuỷ ngọc, nhiều loạn hơi thở nàng. Bàn tay lần đến trước ngực nàng, nhẹ nhàng xoa nắn nơi đầy đà. Tương tư nồng đậm như vậy để cho hắn một khắc cũng không thể đợi được, nhanh chóng thoát ra xiêm y của nàng, cúi đầu gặm cắn thỏa thích.

Gió đêm lay động màn lụa gợn lên tầng tầng sóng cuộn, khiến àn đêm trong trẻo lạnh lùng thêm một phần đáng yêu. Trong trướng gấm rèm che, hai người mãi mê quấn quýt, đến ánh trăng cũng phải thẹn thùng mà nấp sau rặng mây.

Chiến đấu xong một hồi, hai người ôm nhau nằm xuống. Thường Hy dấn lên ngực Tiêu Vân Trác, ngón tay không ngừng vẽ vòng tròn trên khuôn ngực cường tráng của hắn. Nàng mệt đến nỗi không nói được một câu, chỉ muốn cùng hắn ôm nhau như vậy đến thiên hoang địa lão. Yêu cầu của nàng vốn chỉ rất đơn giản nhưng bây giờ lại lọt vào khốn cảnh nặng nề không thể thoát ra được.

Tiêu Vân Trác bắt lấy bàn tay không an phận của Thường Hy, thanh âm khàn khàn nói: “Đừng động. Còn động nữa thì tự gánh lấy hậu quả.”

Mặt Thường Hy đỏ lên, định không thêm để ý đến hắn, thu tay lại nhắm mắt dưỡng thần, nhưng nào có buồn ngủ? Còn có rất nhiều chuyện phiền lòng phải đi làm. Bên ngoài sơn trang nàng không biết có bao nhiêu chuyện hung hiểm đang chờ bọn họ. Ngày mai xảy ra chuyện gì ai có thể đoán trước được?

“Ta đưa nàng trở về Vân Đô trước được không?” Tiêu Vân Trác rút cuộc vẫn phải đem những lời này nói ra, hắn không thể để cho Thường Hy chịu mạo hiểm, đưa về Vân Đô vẫn là tốt nhất.

Thường Hy không trả lời hắn, nhưng Tiêu Vân Trác lại cảm nhận được phiền mềm mại đang dán chặt lên mình kia có chút cứng ngắc. Hắn đưa tay nhẹ nhàng vỗ lên tấm lưng bóng loáng của nàng, giải thích: “Nơi này hung hiểm vạn phần, không ai biết một khắc sau sẽ xảy ra chuyện gì. Ta thân là Thái tử, không thể lâm trận lùi bước, ta muốn đồng cam cộng khổ với các tướng sĩ. Nhưng nàng không giống thế, nàng ở nơi an toàn sẽ khiến ta bớt lo âu. Cho nên nàng trở về trước được không?”

“Bởi vì nguy hiểm nên bắt ta trở về, vậy còn chàng? Nếu chàng gặp bất trắc, chàng cho rằng ta có thể còn sống sao? Không cần khuyên ta trở về, chàng ở đâu ta ở đó, đồng sinh cộng tử không thể chỉ nói ngoài miệng. Hơn nữa Phi Long trận phá như thế nào? Chàng lại bắt ta đi nơi nào?” Thường Hy không có trách cứ Tiêu Vân Trác, ngược lại chỉ cảm thấy ấm áp trong lòng. Nam nhân này đáng giá để nàng yêu, dùng tâm, dùng tính mạng để yêu.

“Phụ hoàng đã hạ chỉ khiến tướng quân Lục Phụng Thiên hỏa tốc đến đây. Hắn tinh thông kỳ môn độn giáp, nắm đó ở Bắc Cương uy chấn biên quan, cái đó cũng không phải là hư danh. Nàng còn gì phải lo lắng nữa?” Tiêu Vân Trác không buông tha, khuyên.

Thường Hy chẳng qua là lắc đầu một cái, chậm rãi nói: “Không cần nói nữa. Con người ta ít khi cố chấp, nhưng chuyện đã quyết định thì sẽ không thay đổi. Ta nói rồi, chàng ở đâu ta ở đó.”

Tiêu Vân Trác thở dài một tiếng, đem Thường Hy ôm chặt vào trong ngực, không biết trải qua bao lâu mới lên tiếng: “Cũng được, Vân Đô cũng không an toàn, còn có mấy tên sài lang hổ báo lúc nào cũng nhìn chằm chằm nàng!”

324. Chương 328

Rạng sáng ngày hôm sau, người đến Thủy Mộc sơn trang vô cùng tấp nập. Một đội là bí vệ của Tiêu Vân Trác, đội còn lại làm nhóm người Mười tám cây trám hoa của Vân Thanh, hai cổ nhân mã đều lần theo ám hiệu mọi người để lại mà tìm đến đây. Cứ như vậy quân ta trông cũng có vẻ hùng hậu một chút, thời điểm xảy ra chuyện cũng có thể dễ dàng đối phó hơn.

Bọn họ vốn tính toán buổi sáng sẽ lập tức lên đường đến chỗ Phi Long trận quan sát, nhưng là tướng quân Lục Phụng Thiên lại sai người truyền tin rằng bảo bọn họ ngày mai hẵng đến, không được manh động, tránh cho có nguy hiểm hấn lại không thể giao phó cùng Hoàng thượng.

Vì vậy đoàn người lại nhanh chóng đến chỗ trạm dịch, Hàng Nhạc Thủy tự nhiên cũng đi theo. Đến ngày thứ hai đôi bên gặp nhau, Thường Hy cảm thấy nhức đầu không dứt. Lần này áp tải lương thảo lại là Ngũ hoàng tử, tướng quân tiên phong là Tiêu Văn Dật, Tiêu Văn Triệt cư nhiên cũng đến. Chỉ có Tiêu Văn Thanh là ở lại Vân Đô, theo lời Hoàng đế mà nói thì tên sợ vợ này ra chiến trường cũng không có chỗ dùng, vì vậy trực tiếp cho ở lại.

Không khí trong đại sảnh của trạm dịch có chút quỷ dị, tất cả mọi người đều tránh mặt mà đi ra ngoài, lưu lại chỉ còn bốn huynh đệ, cộng thêm một Lục tướng quân uy vũ bất phàm, còn có Thường Hy đang ở góc tường yên lặng ngắm người, khóe miệng co giật.

Lão Hoàng đế đang làm cái gì đây? Mấy vị hoàng tử kia cũng phái đến tiền tuyến, chẳng lẽ muốn cho bọn hấn cơ hội ám sát Tiêu Văn Trác hay sao? Lâm trận giết địch cần có yêu cầu cao nhất là thống nhất nội bộ mới không để cho kẻ địch có cơ hội lợi dụng. Nhưng là bây giờ... Nhìn mấy vị hoàng tử ai cũng có mục đích riêng trong lòng mà Thường Hy muốn điên cuồng rơi lệ!

“Phi Long trận không thể dễ dàng phá giải, cho nên đừng có vì cứu người mà đem bọn ta góp đi vào, vậy coi như được không bù nổi mất!” Hải Hà vương Tiêu Văn Bác hết sức phản đối việc dẫn người đi cứu Lệ Trung Dũng, lời nói ra cực kỳ khắc bạc.

Thường Hy cắn răng. Năng nhịn, nhịn, nhịn, nhịn! Người và súc sinh không thể chấp nhận!

“Ta cảm thấy Ngũ đệ nói rất đúng, Phi Long trận chính xác là không thể dễ dàng phá được. Tối qua Lục tướng quân dẫn binh tấn công bất ngờ mới có thể đuổi được tướng sĩ Minh Khải quốc, lấy lại Lư Giang thành. Nếu lúc này còn đi phá Phi Long trận, quả thật chính là tìm đường chết!” Trường Tín vương Tiêu Văn Dật đương nhiên cũng phụ họa thêm.

Thường Hy cắn đến đau răng...

Lục Phụng Thiên năm nay ba mươi có thừa, bốn mươi chưa đủ, uy dũng bất phàm, nghiêm trang lãnh bạc. Người này toàn thân đều trải qua sát khí nơi chiến trường, ngay cả không nói câu nào mà ngồi một chỗ cũng khiến người ta không thể khinh thường. Huống chi Lục tướng quân lần này lại được phong là đại nguyên soái thống lĩnh ba quân, trấn giữ Lư Giang thành, đêm qua đã đánh cho binh lính Minh Khải quốc kêu cha gọi mẹ, một nhọc là không tránh khỏi, cho nên cả ngày hôm nay khuôn mặt băng bó cũng không có ai dám nói gì.

“Lệ tướng quân chính là đại công thần của Đỉnh Nguyệt quốc, vì bảo vệ yên bình của biên quan mà không tiếc thân vào nơi nguy hiểm. Nay chỉ vì an toàn bản thân mà bỏ qua tính mạng của ngàn vạn binh sĩ, điều đó là vạn vạn không thể, đó không phải chính là làm rét lạnh lòng chúng tướng sĩ hay sao? Về sau còn ai dám hiến dâng nhiệt huyết bảo vệ quốc gia nữa?” Tiêu Văn Trác nổi giận, ánh mắt sắc lạnh nhìn hai người kia. Người như vậy căn bản không xứng là người.

Tiêu Văn Triệt nhìn mọi người một cái, thần sắc ngưng trọng, hồi lâu mới lên tiếng: “Lục nguyên soái thấy chuyện này nên làm thế nào?”

Tên Tiêu Văn Triệt giáo hoạt này, Thường Hy nhìn hấn mà thâm thở dài trong lòng.

Lúc này Lục Phụng Thiên mới lên tiếng: “Chư vị đều nói có lý. Nhưng ta chỉ muốn hỏi một câu, Phi Long trận kia nếu chúng ta không đi tấn công, không giải cứu người ở bên trong, vậy người bố trận sẽ tự động thu hồi trận pháp sao?”

Lấy thủ làm công, nguyên soái quả là không giống người bình thường, Thường Hy yên lặng thở phào nhẹ nhõm!

Trong phòng có chút yên lặng. Qua một hồi lâu Tiêu Văn Trác mới lên tiếng: “Nguyên soái nói có lý, Nạp Thác đương nhiên sẽ không thu hồi lại trận pháp.”

Thần sắc Tiêu Vân Bác và Tiêu Vân Triệt có chút không được tự nhiên, không trải qua sự tình nơi chiến trường đương nhiên không hiểu được. Nhưng chuyện trước mắt quả thật cũng khó giải quyết, Phi Long trận vững như thành đồng, trong trận biến hóa khôn lường, tùy tùy tiện tiện sao có thể hóa giải được?

“Nếu như muốn cứu người trước phải phá được Phi Long trận. Nhưng là tới qua nguyên soái đã tự mình đi nhìn rồi, không phải rất khó phá hay sao?” Tiêu Vân Bác hừ lạnh nói.

“Khó phá không có nghĩa là không phá được.” Tiêu Vân Trác nhìn Tiêu Vân Bác thản nhiên nói, thanh âm mặc dù nhẹ nhưng lại có áp lực gấp đôi.

“Lấy ý tứ Thái tử gia chẳng nhẽ muốn đánh cược tính mạng của mấy vạn tướng sĩ để đi cứu những người bên trong? Huống chi dù có liều chết bằng bất cứ giá nào cũng chưa chắc đã cứu được. Một nhọc cũng đã bốn ngày rồi, chết cũng đã chết rồi!” Tiêu Vân Bác phản kích nói.

“Ngũ đệ thật không biết quy củ trên chiến trường. Lệ tướng quân chính là lão tướng sa trường, nếu đi phá trận đương nhiên có thể dự liệu được khả năng bị vây khốn ở bên trong cho nên chắc hẳn đã lệnh cho tướng sĩ chuẩn bị lương khô nước sạch đề phòng trường hợp xấu nhất. Chỉ có người từng trải trên chiến trường mới hiểu được những điều này, Ngũ đệ cả ngày ở chốn thâm cung, làm sao có thể tường tận được!” Tiêu Vân Trác không chút khách khí châm chọc nói. Ra khỏi Vân Đô tâm tình mọi người không bị câu thúc nữa cho nên nói tới nói lui cũng cực kỳ sắc bén.

Gương mặt tuần tú của Tiêu Vân Bác đỏ bừng lên, cũng không nói nữa. Hắn thật sự không biết những cái này.

“Nếu là phá trận, xin hỏi Thái tử gia ai đánh trận đầu?” Tiêu Vân Dật hỏi. Vấn đề này đúng là không dễ dàng trả lời. Lục Phụng Thiên tướng quân mặc dù tinh thông kỳ môn độn giáp nhưng lại là thống lĩnh ba quân, quả quyết không thể mạo hiểm. Lục Phụng Thiên không đi, người tiên phong quả thực là khó tìm, dù sao cũng phải có chút am hiểu thì mới đi được.

Tiêu Vân Trác trầm mặc, biết vấn đề này khó trả lời. Tiêu Vân Bác nhìn Tiêu Vân Trác một cái, cười lạnh liên tục.

Hai nắm tay của Thường Hy nắm lại thật chặt, hận chính mình không phải thân nam tử để xông pha trận mạc. Lúc mấu chốt cái gì cũng không thể giúp được, trong lòng đúng là khó chịu muốn chết.

Trong lòng Lục Phụng Thiên thực ra đã chọn được người, chẳng qua là đám vương gia này từ nhỏ đã hưởng hết vinh hoa phú quý, nào hiểu được chua cay của binh sĩ. Lúc này làm khó bọn họ một chút cũng tốt, cho nên nhìn bọn họ tranh đấu thì vẫn làm một bộ Lã Vọng buông cần, cười nhìn sóng gió lên.

Thường Hy trong lúc lơ đãng mà bất gặp thần sắc vừa lóe lên trong mắt Lục Phụng Thiên, âm thầm giật mình một cái! Nàng thế nào lại quên chuyện quan trọng như vậy? Lục Phụng Thiên tinh thông binh pháp, dưới trướng hẳn nhất định sẽ có lương tài mãnh tướng, thế nhưng lão hồ ly lại không chút nào mở miệng, có thể thấy được là người tâm tư khó đoán. Nghĩ một chút nàng cũng dần hiểu được dụng ý của hắn, khoe miệng mơ hồ mà cong lên.

Tiêu Vân Trác thản nhiên nói: “Trường Tín vương nếu không dám lãnh binh, vậy thì bản Thái tử đành phải tự mình xuất chinh đánh trận đầu. Chỉ là danh tiếng tiên phong này đành phải để ta nhận rồi!”

Thật đúng là mời tướng không bằng khích tướng, đạo lý ấy từ xưa đến nay đều có đất dùng!

325. Chương 329

Tiêu Vân Dật từ nhỏ đã thích cưỡi ngựa bắn cung, đối với binh thư đều cũng đã có sự nghiên cứu, mặc dù là người cuồng ngạo bất tuân nhưng trong bụng cũng có mấy phần chân tài thực học. Vì vậy lần này Minh tông để hắn làm tướng quân tiên phong thì hắn cũng quả thật nghĩ muốn đánh một trận dương oai, tranh thủ tạo ình một lực lượng. Có thể nói là lòng mang chí lớn mà tiến về phía trước.

Binh pháp và trận pháp rõ ràng là hai loại khái niệm bất đồng. Mặc dù nghiên cứu binh thư rất nhiều nhưng khi phải đối mặt với trận pháp thì đồng binh thư kia lại trở nên dư thừa. Mà Phi Long trận kia lại là bát quái kỳ trận chân chính, so với sở học binh thư của hắn thì đúng là người dưới đất kẻ trên trời. Hắn

cũng không phải một mãng phu nên cũng không ngu ngốc tự mình dâng mạng, vì vậy mới chần chừ ngần cản đi phá Phi Long trận.

Lời nói của Tiêu Vân Trác cực kỳ sắc bén, một nhát trực tiếp trúng chỗ đau của hắn. Tiêu Vân Trác tức giận quên lý trí, quát lên: “Tiểu vương cũng không biết thế nào là sợ. Thái tử gia yên tâm, tiểu vương đã mang tiếng tiên phong thì tất nhiên sẽ không lâm trận mà chạy trốn!”

Tiêu Vân Trác trịnh trọng gật đầu một cái, nói: “Trường Tín vương có thể được phụ hoàng sắc phong hai chữ “Trường Tín” này quả thực là không giả!”

Gương mặt Tiêu Vân Dật xanh mét không nói thêm gì nữa. Nếu như đã đáp ứng thì hắn nên cẩn thận suy nghĩ kế sách mới được.

Tiêu Vân Bác nhìn Tiêu Vân Dật nói: “Tiểu vương thân là quan đưa lương thảo, Trường Tín vương có gì cần chỉ cần mở miệng nói là được!”

Tiêu Vân Dật nhàn nhạt hừ một tiếng, lại không nói chuyện, chẳng qua chỉ chau mày lo lắng.

Tiêu Vân Dật vừa nhận lời đánh trận đầu thì tình huống trở nên dễ bàn hơn. Mọi người cùng nhau thảo luận xem làm cách nào để phá giải được trận pháp. Thường Hy nghe bọn họ nói chuyện mà yên lặng ngăn người, quay đầu nhìn về phía cửa sổ. Ánh mặt trời màu vàng trải đầy đình viện, lá cây xanh mơn mớn nhuộm một tầng kim quang làm cho người ta không khỏi nheo lại mắt.

Sau mấy phen tranh luận, cuối cùng mọi người quyết định thừa dịp ban đêm liền lên đường, lộ trình từ nơi này đến chỗ Phi Long trận chỉ cần hai canh giờ. Sau đó cẩn thận quan sát trận pháp rồi tiếp tục tìm hiểu cách phá trận.

Đội tất cả mọi người giải tán, Thường Hy theo Tiêu Vân Trác trở lại gian phòng, nhìn hắn cau mày, nhẹ nhàng nói: “Chàng có suy tính gì không?”

Lông mày như ngọn núi của Tiêu Vân Trác nhảy lên, nghĩ tới Thường Hy cứ nhiên biết được hắn muốn làm cái gì, định cũng không giấu giếm nàng, nói: “Lệ tướng quân ta nhất định sẽ cứu, tam ca của nàng ta cũng nhất định sẽ cứu. Tối nay chúng ta phải đi, nàng ở lại đây. Đường dài bốn ba sợ sẽ làm bị thương tới nàng.”

“Ta biết chàng lo lắng cho ta, thế nhưng tình huống trước mắt làm sao ta có thể chỉ đứng nhìn. Huống chi ta cũng hiểu được kỳ môn độn giáp, sẽ không gây thêm bất kỳ phiền toái gì cho chàng, chỉ muốn giúp mọi người một tay thôi, được không?” Thường Hy tất nhiên không đồng ý, giọng điệu kiên quyết.

“Đây là hành quân đánh giặc, không phải đơn độc phá trận, ta không muốn để nàng mạo hiểm.” Tiêu Vân Trác cũng không có nói hắn sẽ theo Tiêu Vân Dật cùng nhau phá trận, chỉ sợ nàng càng thêm bất an.

Thường Hy biết Tiêu Vân Trác cố chấp, chớp mắt một cái, nói: “Được rồi, vậy chàng phải chú ý an toàn. Ta ở chỗ này chờ chàng trở lại, nếu có cái gì cần ta giúp một tay thì chàng chỉ cần đưa tin về là được.”

Nghe được Thường Hy không hề kiên trì nữa, giọng điệu Tiêu Vân Trác cũng mềm đi, lại cùng nàng nói thêm vài câu rồi mới đứng dậy đi tìm Tiêu Vân Dật, hắn còn có việc muốn bàn bạc. Sau khi hắn đi Thường Hy cũng ra khỏi cửa, quẹo phải, đến phòng của Vân Thanh.

“Cái gì? Ta sẽ không đáp ứng!” Vân Thanh bị hù dọa giật mình, thế nào cũng không nghĩ đến Thường Hy lại to gan như vậy.

“Cô cô, chẳng lẽ người nhần tâm nhìn Thái tử gia vui thân trong hiểm cảnh? Phi Long trận đó là trận pháp tâm đắc của Nạp Thập, sau khi tiến vào còn không biết sẽ xảy ra biến cố gì. Trường Tín vương không hiểu được những thứ này, Thái tử gia cũng chỉ biết chút da lông bề ngoài, ngay cả khi có thủ hạ tâm phúc của Lục nguyên soái đi theo thế nhưng cũng không phải đơn giản như du sơn ngoạn thủy. Thái tử gia sau này sẽ là cứu ngũ chí tôn của Đỉnh Nguyệt quốc, chúng ta không thể ngồi đây nhìn ngài gặp nguy hiểm được!” Thường Hy nhìn Vân Thanh khuyên.

“Ồ nháo! Lục nguyên soái thật là to gan, tại sao lại có thể để Thái tử gia tự mình dẫn thân vào chốn nguy hiểm? Ta đi tìm ông ta hỏi một chút!” Vân Thanh nổi giận, Lục Phụng Thiên này thật to gan lớn mật, cư

nhien để hai vị hoàng tử đánh trận đầu. Đúng là hồ nháo đến cực điểm!

“Trường Tín vương và Thái tử gia chủ động xin đi giết giặc, muốn phần chấn tinh thần ba quân, diệt trừ Tần Nguyệt Như, ai dám cự tuyệt?” Thường Hy than nhẹ một tiếng, nói: “Thật đúng là làm gương cho binh sĩ mới có thể lấy lại tinh thần chiến đấu. Đại chiến sắp tới, ai dám không nghe lệnh?”

Vân Thanh dừng chân lại, nhìn Thường Hy nói: “Người không khuyên can?”

Thường Hy lắc đầu một cái nói: “Không thể khuyên chi bằng không khuyên giải. Hiện giờ tinh thần quân sĩ đang xuống dốc quả thực cần khích lệ. Hoàng tử đã làm gương cho binh sĩ thì còn ai có thể không quyết tử? Đây cũng là có chút bất đắc dĩ. Hoàng thượng phái Trường Tín vương làm tướng tiên phong không phải là vì chuyện này sao?”

“Vậy thì nên như thế nào mới tốt?” Vân Thanh ngồi trở lại trên ghế tròn, thần sắc sa sút hỏi.

“Cứ theo lời ta nói mà làm. Cho ta mười người, dựa theo lời ta phân phó đi làm, chắc chắn ta sẽ giữ được Thái tử gia, Trường Tín vương toàn thân lui ra.” Thường Hy không biết võ công, chỉ có thể nhờ Vân Thanh cất cử một số cao thủ đi giúp đỡ nàng.

“Xem ra không thể làm gì khác hơn là như thế. Chỉ là người khác đi theo người ta không yên lòng, để ta tự mình đi theo cô.” Vân Thanh kiên định nói. Thái tử gia cố nhiên là quan trọng nhất, Trường Tín vương cũng không thể bỏ rơi, nhưng thần nữ hộ quốc cũng không phải trò đùa.

“Ta cũng đi.” Thanh âm Mạnh Điệp Vũ từ ngoài truyền vào, ngay sau đó cửa phòng được mở ra, Mạnh Điệp Vũ nhìn hai người nói: “Không phải ta cố ý muốn nghe. Thanh âm của hai người quá lớn, tai ta lại nhạy bén.”

“Cô cũng đi? Tại sao?” Thường Hy có chút kinh ngạc, sau đó nói: “Sau khi tiến vào cũng không thể đảm bảo cô còn sống ra ngoài. Cô còn có thù nhà phải báo, vẫn là miễn đi.”

“Phi, cô đừng có nói mấy lời xúi quẩy. Cô phải nói chúng ta đánh đâu thắng đó, phá Phi Long trận khiến Tần Nguyệt Như tức hộc máu, đây mới chính là điều nên nói!” Mạnh Điệp Vũ cười nói. Mặc dù trên mặt mang theo nụ cười nhưng Thường Hy và Vân Thanh đều hiểu được đây chỉ là đang trấn an mọi người mà thôi.

Ba người nhìn nhau rồi hóa thành một tràng cười dài. Ân ân oán oán trước đây đã sớm tan thành mây khói, ba người đều nắm tay lại một nơi. Thường Hy nói: “Được, vậy chúng ta sẽ cùng nhau, sống cùng sống, chết cùng chết!”

“Còn có ta, chớ đem ta quên!” Hàng Nhạc Thủy đột nhiên xuất hiện ở cửa, khuôn mặt nở nụ cười nhìn ba người, ở phía sau hần mơ hồ còn trông thấy thân ảnh Ngu Thụy Lâm. Quả nhiên nghe thấy thanh âm hần truyền đến: “Ta nữa.”

Mồ hôi lạnh của Thường Hy toát ra, này tìm chết rồi còn thi nhau xếp hàng, thật đúng là được mở rộng tầm mắt. Chính là muốn mở miệng trách móc thì Hàng Nhạc Thủy đã ra tay trước, nói: “Ta và Tần Nguyệt Như cũng có ân oán, chuyện này nhất định không thể thiếu ta.”

Ngu Thụy Lâm nhìn muội tử nhà mình nói: “Lúc đi huynh đã hứa với cha mẹ nhất định sẽ mang muội không tổn hao một sợi tóc nào trở về, cho nên chắc chắn ta phải đi theo.”

326. Chương 330

Màn đêm buông xuống, đại quân xuất phát. Tiêu Vân Trác một thân khôi giáp sáng chiếu lấp lánh ngồi trên thiên lý lương câu (ngựa), oai phong凛冽. Mấy vạn đại quân hiên ngang hùng dũng nhanh chóng cất bước đi chuyển, bụi đất dâng đầy trời khiến người ta cảm giác hư ảo như trong giấc mộng.

Sau khi đại quân đi được nửa canh giờ, đám người Thường Hy cũng thừa dịp ban đêm mà lên đường. Nàng vô cùng buồn bực nhìn mấy người đằng sau cứ bám dính không bỏ đi được, đành chấp nhận không thêm khuyên bảo mà để cho bọn họ đi cùng.

Dưới ánh trăng sáng ngời, tuần mã chạy băng băng. Vó ngựa tung cao vượt cát bụi dậm trường, khiến cho ánh trăng trong trẻo lạnh lùng trên kia lại nhuốm thêm một tia sát khí.

Phóng ngựa hết tốc lực chạy đi, bọn Thường Hy còn đến sớm hơn Tiêu Vân Trác tròn nửa canh giờ. Ngoài thành Lô Châu hơn ba mươi dặm thì trông thấy được Phi Long trận. Vừa nhìn thấy Phi Long trận đại danh鼎鼎, Thường Hy quả thật đã cả kinh. Phi Long trận này diện tích khổng lồ, sương mù lượn lờ, căn bản không nhìn ra bên trong đang xảy ra chuyện gì.

Thường Hy hiểu, Nạp Thập đây là đang đốt một loại chất chế tạo khói mê làm thành chướng nhãn pháp, khiến người khác không thể thấy rõ tình thế trong trận. Đừng bảo là dưới ánh trăng như thế này, ngay cả nếu bây giờ là ban ngày, có khói xanh vòng quanh như vậy, muốn nhìn xem chỉ sợ cũng là si tâm vọng tưởng. Thật là một tên khốn khiến người ta cần răng. Tiểu nhân mà đã chuẩn bị kỹ lưỡng thì người khác cũng đành chỉ thở dài không biện pháp!

Thần sắc mọi người không tốt, hiển nhiên đều nhìn ra được tình thế bất lợi. Hàng Nhạc Thủy nhìn Thường Hy nói: “Tối qua nơi này không có khói.”

Thường Hy sững sốt, cẩn thận suy tư ý tứ trong lời này, nhất thời thần sắc đại biến, kinh hô: “Nạp Thập thật là hèn hạ, tối qua chỉ sợ Lục nguyên soái xem qua chỉ là trận giả.”

Cái gọi là trận giả, chính là ở bên ngoài trận thật bố trí chướng nhãn pháp, không khác gì đang mê hoặc kẻ địch. Thế nhưng trận giả cũng phân làm mấy cấp bậc. Một là trận giả đơn thuần, cái này tương đối dễ, chỉ cần vòng qua trận giả là đi tới trận thật. Loại thứ hai tương đối khó khăn, đó chính là trong thật có giả, trong giả có thật. Loại trận thật giả liên hoàn này lợi hại nhất đó là có thể tùy ý điều trận, làm người ta khó lòng phòng bị, bước sai một bước là thua cả ván cờ!

Thường Hy đem suy nghĩ của mình đơn giản nói ra một lần. Thần sắc ai cũng không được tốt, không nghĩ tới lại xảy ra biến cố như thế này, trong lúc nhất thời tất cả đều trầm mặc. Những người này mặc dù võ công cao cường lại không hiểu kỳ môn diệu pháp, giống như chim bay trên biển, chỉ có thể thở dài thôi.

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?” Vân Thanh liếc nhìn Hàng Nhạc Thủy, quay đầu hỏi Thường Hy.

Thường Hy lắc đầu một cái, nói: “Chỉ có thể chờ Lục nguyên soái đến. Ta muốn nhìn xem trận giả hôm qua ông ấy thấy được là như thế nào, lúc đó may ra nghĩ được cái gì.”

Mọi người ngồi trên sườn núi lặng lẽ chờ đại quân tới, gió đêm phơ phất nhưng cũng không cách nào thổi đi âm ai trong lòng. Thường Hy dôi mắt nhìn lại, Phi Long trận kia giống như đầu của một con cự thú, giương miệng há to, tùy thời mà có thể đem bọn họ cắn nuốt ở bên trong. Trong lòng nàng cực độ không thoải mái, có thể vừa nãy ngồi trên ngựa lắc lư nên giờ phút này có chút buồn nôn, sắc mặt cũng biến vàng.

“Cô làm sao vậy?” Mạnh Điệp Vũ ngồi bên cạnh Thường Hy, là người đầu tiên phát hiện ra nàng có chút không bình thường.

“Không sao. Có thể vừa nãy đi đường xóc nảy nên có chút không thoải mái thôi. Không cần lo lắng, một hồi là tốt.” Thường Hy không muốn ở đây lại làm mọi người phân tâm, hết sức bày ra bộ dáng bình thường.

“Chớ có gắng gượng, thần nữ hộ quốc chứ khôn phải thân kim cương bất hoại!” Mạnh Điệp Vũ trịnh trọng nói. Thường Hy cảm thấy trong lòng ấm áp, gật đầu nói: “Ta hiểu rồi, cảm ơn.”

Mạnh Điệp Vũ không nói thêm gì nữa, ánh mắt nhìn bầu trời đêm có chút mê ly, nhu nhược mang theo điểm kiên định. Xuyên thấu qua bầu trời đêm, nàng đã không còn biết mình đang hy vọng trông thấy người nào.

Xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng vó ngựa, cả vùng đất dần dần chấn động. Vậy là đại quân rốt cục đã đến.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Thường Hy, Tiêu Vân Trác cho rằng mình đang hoa mắt, hung hăng dụi mắt mấy lần rồi mới bắt lấy cánh tay nàng nói: “Nữ nhân không nghe lời này, lại dám trốn ta chuồn êm ra ngoài?”

“Ta nói rồi, chàng ở đâu thì ta sẽ ở đó.” Dung nhan tiểu lệ của Thường Hy dưới ánh trăng mát mẻ lộ ra một nụ cười. Hai mắt sáng chói như sao mang theo một vẻ kiên định không thể lu mờ.

“Ngốc nghếch!” Tiêu Vân Trác ầm nhẩn hồi lâu, rốt cuộc cũng chỉ nói ra hai chữ này. Còn lại đều không phải nói, trong lòng sớm đã hiểu rõ tất cả rồi.

Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác, đem tình huống mình nghĩ được nói ra một lần. Thần sắc Tiêu Vân Trác ngưng trọng, dẫn Thường Hy đi thẳng đến lều chủ soái.

Lục Phụng Thiên đang ở trong trường nhìn trận đồ Phi Long trận, thấy Thường Hy và Tiêu Vân Trác đi vào thì có chút kinh ngạc, hỏi: “Ngu thượng nghị? Sao cô lại tới đây?”

Thường Hy nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: “Tiểu nữ bất tài, chỉ muốn vì Đỉnh Nguyệt quốc tận hiến một chút sức lực, vẫn hy vọng nguyên soái đồng ý.”

“Như thế nào, tại sao Ngu thượng nghị lại nói vậy?” Lục Phụng Thiên nhìn Thường Hy rất nghiêm cẩn nói. Hẳn biết Thường Hy chính là thần nữ hộ quốc trong truyền thuyết, tự nhiên không thể khinh thường.

Thường Hy lại đem lời của mình lặp lại một lần nữa. Sắc mặt Lục Phụng Thiên tái xanh, ngay sau đó nói: “Thì ra là như vậy, khó trách ta cảm thấy khi vẽ bản đồ Phi Long trận thì thấy thiếu cái gì, nguyên nhân lại là nơi này.”

Thường Hy kinh ngạc, không nghĩ tới bản lãnh của Lục Phụng Thiên lại lớn như vậy, còn phát giác chính mình vẽ sơ đồ không ổn. Thật là một nguyên soái giỏi!

“Hy nhi đối với kỳ môn độn giáp có hiểu biết sơ qua, không bằng nguyên soái để cho nàng xem qua trận đồ. Nhiều người thì nhiều ý tưởng, phải không?” Tiêu Vân Trác nhẹ nhàng nói, không chút nào có ý cưỡng ép, đối với Lục Phụng Thiên thì hẳn vẫn còn có chút kính trọng.

Lục Phụng Thiên gật đầu một cái, nói: “Ngay cả như vậy thì cứ đến đây nhìn đi, ta còn có chỗ chưa hiểu.”

Ba người trở lại bên thư án, phía trên xếp đầy giấy lụa, thứ vẽ trên giấy chính là trận đồ Phi Long. Thường Hy cẩn thận xem xét, chỉ nghe Lục Phụng Thiên nói: “Dưới tình huống bình thường mà nói, thiên, địa, phong, vân là bốn mặt chính; thanh long, bạch hổ, chu tước, huyền vũ là bốn kỳ, chính kỳ tương tác mới là đúng lý. Thế nhưng trận đồ Phi Long này lại hoàn toàn ngược lại, hơn nữa không tìm được trung tâm trận.”

Thường Hy nhìn trận đồ phác thảo có chút hiểu, gật gật đầu nói: “Nạp Thái quả nhiên danh bất hư truyền, bố trí trận địa trong kỳ có chính, ngay giữa chính lại mang kỳ, tương hỗ lẫn nhau, biến ảo khôn lường. Quả thực chính là cao thủ trong cao thủ, khó trách lại cuồng ngạo như thế!”

Lục Phụng Thiên rất kinh ngạc nhìn Thường Hy, không nghĩ tới nàng cư nhiên có cùng suy nghĩ với bản thân. Hẳn cũng nhìn ra được điều huyền diệu trong trận pháp, chẳng qua là bây giờ chưa có biện pháp phá giải, nhìn Thường Hy nói: “Ngu thượng nghị đã có cách phá trận hay chưa?”

327. Chương 331

Thường Hy nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nói: “Lục nguyên soái, ta chưa tự mình xem qua thì chưa biết được tường tận biến số bên trong, hiện tại không dám nói bừa. Vốn là muốn thừa dịp trời tối lên đi vào quan sát, nào ngờ Nạp Thái lại giáo hoạt như vậy, cư nhiên dùng khói xanh bọc trận. Lúc này dù vào được trận cũng không thể nhìn rõ.”

“Nhìn địa đồ Lục nguyên soái vẽ cũng không tìm ra được chút manh mối nào sao?” Tiêu Vân Trác cau mày nhìn Thường Hy hỏi.

“Nhìn thì có thể nhìn ra. Trận đồ Lục nguyên soái vẽ rất rõ ràng, chỉ là chúng ta nhìn ra điều gì từ đó cũng chỉ vô dụng. Nạp Thái chắc chắn biết chúng ta sẽ đi thăm dò trận, lại dùng khói xanh che trận như vậy, mục đích của hắn không ngoài việc tung hỏa mù đánh lừa chúng ta, đợi lúc tất cả đều tâm thần đại loạn thì hắn sẽ ra tay.” Thường Hy chậm rãi phân tích. Nàng chưa bao giờ xem nhẹ Nạp Thái, hẳn ta chỉ sợ không chỉ tinh thông kỳ môn độn giáp mà ngay cả binh pháp cũng nắm trong lòng bàn tay. Khó trách Tần Nguyệt Như lại coi trọng hắn ta như vậy!

“Mới vừa nhận được tin tức, Tần thái hậu đã phong Nạp Thập là quốc sư Minh Khải quốc rồi!” Lục Phụng Thiên sắc nghiêm cẩn, trong ánh mắt để lộ ra trịnh trọng. Đại chiến sắp tới, người nào dám khinh tâm?

Trong chốc lát, cả doanh trường đều rơi vào trầm mặc. Rốt cuộc Thường Hy lên tiếng hỏi: “Chuyên Tôn Nhạc Đan có đồng ý không?”

Nghe Thường Hy gọi thẳng tọc danh của Hoàng đế Minh Khải quốc, Lục Phụng Thiên có chút sửng sốt, nghĩ rồi nói ra: “Mẹ con bọn họ hình như có chút bất đồng. Quốc chủ Minh Khải quốc tựa hồ không thích Nạp Thập.”

Thường Hy cũng biết, lấy tính tình Chuyên Tôn Nhạc Đan, làm sao có thể thích một nam nhân cường thế ngang hấn ở bên cạnh, không có mâu thuẫn mới là lạ. “Chuyên Tôn Nhạc Đan không đồng ý nhưng Tần thái hậu vẫn che chở cho quốc sư, mẫu tử bọn họ chắc hẳn phải có mâu thuẫn chứ?”

“Cái này không nghe nói qua, nhưng so với suy đoán của Ngu thượng nghị thì cũng không sai biệt lắm.” Lục Phụng Thiên đột nhiên cười, nhìn Thường Hy đầy thâm ý. Thật là một cô nương tâm tư thấu đáo.

Thấy được thần sắc của Lục Phụng Thiên, Thường Hy biết ngài ấy đã hiểu được ý tứ của mình, quay đầu nhìn Tiêu Vân Trắc này giờ không nói gì, nhẹ nhàng nói: “Ngày mai nhất định sẽ xảy ra đại chiến, chàng đi nghỉ ngơi đi.”

Tiêu Vân Trắc lắc đầu một cái, nhìn Lục Phụng Thiên nói: “Lục nguyên soái đi nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài xem một chút. Ta sợ kẻ địch đột nhiên tập kích, nên dự phòng sớm vẫn tốt hơn.”

Lục Phụng Thiên cười nói: “Thái tử gia xin cứ yên tâm, chúng ta đóng trại tại địa hình thế này, Nạp Thập có ngu xuẩn cũng không đi tấn công. Hơn nữa bọn họ ý mình có Phi Long trận nên càng sẽ không làm như vậy. Ta còn bố trí Liễu Tam Trọng ngầm quan sát doanh trại địch, bọn chúng có gì dị động thì chúng ta cũng nhanh chóng biết được. Thái tử gia vẫn nên nghỉ ngơi đi, dưỡng sức tinh thần ngày mai ứng chiến.”

Lão tướng sa trường nhiều năm đã hình thành thói quen, trước khi đóng trại sẽ chọn địa thế, bố trí trạm gác, những thứ này đều đã làm thành thực cho nên giờ phút này nói ra cũng mang theo ba phần tự tin. Ngay cả Thường Hy và Tiêu Vân Trắc cũng bị sự tự tin này lan sang, trên mặt nở một nụ cười.

Hai người từ biệt ra khỏi doanh trường. Tiêu Vân Trắc nắm tay Thường Hy hướng bên kia đi tới, nơi đó địa thế ột chút, gió nhẹ thổi qua, làm cho đầu óc người ta cũng thanh tĩnh hơn.

“Nàng đúng là vẫn theo tới. Ta thật không còn cách nào với nàng nữa!” Tiêu Vân Trắc lắc đầu than nhẹ. Hai người sóng vai ngồi xuống, Thường Hy chậm rãi nghiêng đầu tựa vào vai hắn.

“Để cho ta chịu loại đau khổ ở địch quán mỗi giờ mỗi phút lo lắng an toàn của chàng, vậy thì ta thà sống vai chiến đấu với chàng còn hơn.” Thường Hy nhắm mắt lại. Giờ phút này nàng vô cùng bình tĩnh, cho dù thực sự gặp cái chết cũng không sợ. Chỉ cần có hắn ở bên cạnh, nơi nào cũng là thiên đường.

Khóe miệng Tiêu Vân Trắc chậm rãi nâng lên. Nàng thật là khờ, ngốc đến tận xương. Rõ ràng là một người rất thông minh, gặp loại sự tình này lại cực kỳ cố chấp, thế nhưng loại cố chấp ấy lại khiến cho hắn cảm thấy hạnh phúc. Đưa tay vòng chắc lấy eo thon của nàng, Tiêu Vân Trắc thấp giọng nói: “Tần Nguyệt Như thiếu ta một khoản nợ, bao nhiêu người vì bà ta mà chết. Mẫu thân ta, vợ, cậu, Tấn vương, những người này tất cả đều do bà ta hại, cho nên ta quả quyết sẽ không bỏ qua cho nữ nhân này.”

Thường Hy gật đầu một cái, lại không nói chuyện.

“Nếu như Chuyên Tôn Nhạc Đan cầu cạnh ầu thân của hắn, nàng sẽ làm sao?”

Thường Hy sửng sốt, không nghĩ tới Tiêu Vân Trắc sẽ hỏi như thế, trong lúc nhất thời có chút không nghĩ ra. Đúng vậy, nếu có một ngày Tần Nguyệt Như rơi vào tay bọn họ, Chuyên Tôn Nhạc Đan hướng nàng cầu cạnh, nàng sẽ làm gì bây giờ?

Đối với Chuyên Tôn Nhạc Đan, Thường Hy luôn có một loại đau thương không rõ ràng. Nhớ tới cô tịch u buồn của Chuyên Tôn Nhạc Đan, dung nhan khuynh thành nở rộ giữa biển hoa, ánh mắt thâm tình chăm chú nhìn nàng của hắn, Thường Hy trong lúc nhất thời thật sự có chút do dự.

Thấy Thường Hy im lặng, Tiêu Vân Trác cũng biết nàng sẽ không thống khoái mà nói rằng thiếp không thêm quan hân! Tiêu Vân Trác tựa cằm ở đỉnh đầu của nàng, thấp giọng nói ra: “Nếu quả thật có ngày kia, nàng không cần lộ diện. Không để cho ân oán đời trước dính dáng lên thân nàng, đó là yêu cầu duy nhất của ta!”

Tiêu Vân Trác để cho nàng tránh mặt? Trái tim Thường Hy căng thẳng, chỉ thấy trong lòng nặng tựa ngàn cân, một câu cũng không nói lên lời.

“Mà cũng chưa chắc, có thể từ nhân lại chính là chúng ta đây.” Tiêu Vân Trác cười lạnh một tiếng, lúc này nghĩ đến những thứ kia vẫn còn quá xa vời.

“Không! Sẽ không!” Thường Hy có chút kinh hoảng, nàng không thích loại cảm giác này, không thích những lời như thế. Nàng dám khẳng định bọn họ nếu như rơi vào tay Tần Nguyệt Như thì sẽ không còn đường sống.

“Ai có thể nói trước được. Trên chiến trường, sự tình chỉ thay đổi trong chớp mắt. Nhưng nàng yên tâm, ta sẽ bảo hộ nàng chu toàn.” Tiêu Vân Trác nói. Dù gì trong bất kỳ tình huống nào hắn cũng không để cho Thường Hy chịu bất kỳ tổn thương gì.

Thường Hy cảm thấy tâm tình trong lòng loạn chuyển, chỉ cảm thấy ngũ tạng đều phát ra lửa nóng, ngay cả trái tim cũng đau. Trên trán Thường Hy có mồ hôi lạnh toát ra, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch. Tiêu Vân Trác cảm thấy thân thể Thường Hy có chút run, cúi đầu nhìn xuống thì bất giác hoảng sợ, vội đỡ nàng nói: “Thế nào? Cảm thấy không khỏe ở đâu?”

Thường Hy lắc đầu một cái, nói: “Không sao, chỉ là vừa nãy cảm thấy trong lòng nóng như lửa đốt, trên trán lại đổ mồ hôi lạnh. Giờ thì tốt hơn rồi, chàng không cần phải lo lắng.”

Tiêu Vân Trác cũng không yên tâm, đỡ nàng đứng dậy nói: “Không được, phải đi tìm quân y xem một chút, tại sao có thể có triệu chứng kỳ lạ như vậy? Trước cứ bắt mạch rồi nói sau.”

Tiêu Vân Trác bất kể Thường Hy có đồng ý hay không liền công nàng đi tìm quân y. Hai người có chút lo lắng nhìn vị quân y, này là bệnh gì mà nhũn nhũn chân mày hồi lâu cũng không có nói chuyện? Nàng không phải là mắc chứng nan y gì chứ?

“Thái tử phi của ta rốt cục là bị bệnh gì?” Tiêu Vân Trác chỉ sợ quân y không dám nói thật cho nên mới đem thân phận của Thường Hy nói ra.

Thường Hy sững sốt. Thái tử phi? Người nào?

328. Chương 332

Tiêu Vân Trác thấy được ánh mắt kinh ngạc của Thường Hy, hé miệng cười cười nhưng không nói gì. Thường Hy rất muốn hỏi nhưng có quân y ở đây không tiện nhiều lời nên chỉ có thể nghẹn vào trong lòng. Thái tử phi? Hắn nói thật hay là vẫn muốn hù dọa người? Trong lúc nhất thời không nghĩ ra cho nên càng cảm thấy trong lòng rối loạn.

Quân y nghe được lời nói của Tiêu Vân Trác thì run rẩy càng lợi hại, nâng tay áo xoa xoa mồ hôi trên trán rồi mới lên tiếng: “Hồi bẩm Thái tử gia, thảo dân thật sự không biết. Mạch tượng của Thái tử phi rất kỳ quái. Thảo dân chẩn mạch hơn nửa đời rồi còn chưa gặp qua tạp chứng nghi nan như vậy, không bằng gọi thêm mấy vị quân y cùng tới. Thảo dân vô năng, xin Thái tử gia thứ tội!”

Thường Hy không nghĩ tới chuyện tình lại nghiêm trọng như vậy, không khỏi ngẩn ngơ. Thời điểm trước kia nào có cảm thấy thân thể có gì không thoải mái, thế nào trong thời gian nháy mắt lại xuất hiện tạp chứng nghi nan?

Tiêu Vân Trác giận dữ nhưng vẫn phải ẩn nhẫn, đem tất cả quân y gọi tới. Một lát sau mười mấy vị quân y vội vàng vàng chạy tới. Động tĩnh lớn như vậy kinh động tới rất nhiều người, Vân Thanh, Mạnh Điệp Vũ, Hàng Nhạc Thủy, Trường Tín vương, Hải Hà vương, còn có cả Đông Lăng vương. Ngay cả Lục Phụng Thiên cũng đến. Mọi người đều chờ ở bên ngoài, ai biết trong lúc mấu chốt thế này Thường Hy lại bị bệnh, còn là chẩn không ra được bệnh chứng.

Thường Hy không chỉ đơn giản là Thường Hy mà còn là Thái tử phi, thêm một thân phận khác nữa là thần nữ hộ quốc. Hai quân giao chiến, nếu thần nữ hộ quốc xảy ra chuyện gì không may thì nhất định sẽ ảnh hưởng đến lòng quân. Cần biết rằng mấy trăm năm nay, truyền thuyết về thần nữ hộ quốc đã sớm ăn nhập lòng người, đã không chỉ đơn giản là mê tín mà là một loại tín ngưỡng. Nhất là sau năm đó, công tích vĩ đại của thủy tổ Hoàng đế lại được truyền lời rộng rãi say sưa như vậy.

Mọi người khẩn trương chờ đợi tin tức nhưng rất lâu không có người đi ra ngoài. Vân Thanh gấp gáp muốn vào xem một chút nhưng Mạnh Điệp Vũ lại vội vàng kéo lại, nói: “Chờ một chút, đừng có gấp, chuyện này nói không chừng biểu ca so với chúng ta còn gấp gáp hơn rồi. Chúng ta chờ đi vào thêm phiên.”

Hàng Nhạc Thủy tiến lên một bước, nói: “Đúng vậy, vẫn nên chờ bên ngoài, đừng để rối loạn trận cước.”

Vân Thanh không thể làm gì khác hơn là gật đầu đáp ứng. Tiêu Vân Triệt nhìn mọi người nói: “Có phải là ăn phải thứ gì không sạch sẽ hoặc trúng độc hay không?”

Tiêu Vân Bác tiếp lời: “Không phải vậy đâu. Nếu đúng là vậy mà bọn đại phu không chẩn ra được mạch thì có thể trực tiếp mang đi đánh chết.”

“Có lý, nếu đúng là như vậy thì đại phu nên đoán ra.” Tiêu Vân Dật chen vào, hiển nhiên cũng vì việc này làm cho tâm phiền ý loạn.

Rất khó có được mấy vị hoàng tử cùng quan tâm đến thân thể Thường Hy. Trong hoàng cung tranh đấu cố nhiên là vì ngôi vị bảo tọa hấp dẫn kia, nhưng khi đến biên quan, mọi người đều mạng treo đầu giáo. Nếu như không giữ nổi quốc gia, bọn họ còn tranh cái rắm! Cho nên nói, trong những lúc thế này có được sự đoàn kết hiếm thấy, nhất là Hoàng đế đã hạ chỉ sắc phong Thường Hy là Thái tử phi. Danh phận đã định, bọn họ cũng không thể làm chuyện bất chấp thiên hạ mà tranh đoạt chị dâu.

Vậy mới nói giảo hoạt nhất chính là lão Hoàng đế. Đêm trước khi hai quân khai chiến đột nhiên sắc phong Thường Hy, sau đó lại đem đám con trai của mình đẩy lên tiền tuyến. Thứ nhất để cho bọn chúng chết tâm tranh đoạt Thường Hy. Thứ hai, dưới tuyệt cảnh như vậy bọn chúng mới có thể đồng tâm, để cho bọn hắn biết được huynh đệ một lòng thì mới có thể vượt qua nguy nan.

Lúc này đưa bọn chúng ra chiến trường cố nhiên có nguy hiểm, nhưng là có Lục Phụng Thiên trấn giữ, lão Hoàng đế vẫn có thể an tâm.

Lục Phụng Thiên nhìn mấy vị quân y gấp gáp đi đi lại lại, nhìn thần sắc Thường Hy đã hòa hoãn trở lại nhưng vẫn như cũ không yên lòng, gấp giọng hỏi: “Rốt cuộc là có bệnh gì? Các người lập tức nói mau! Bất kể cần thuốc chữa gì ta đều có thể tìm được!”

Một vị quân y dẫn đầu run run rẩy rẩy nói: “Hồi bẩm nguyên soái, bệnh của Thái tử phi thật sự là rất kỳ quái, chúng thảo dân bắt mạch không cảm thấy có gì không ổn, chẳng qua là mạch bác lúc dồn dập lúc thông thả, có lúc dường như lại bất động. Mạch tượng kỳ quái như vậy thật sự là chưa thấy qua bao giờ. Nhưng vì thần có thể đảm bảo không cần lo lắng tính mạng của Thái tử phi, chỉ sợ triệu chứng ngũ tạng nóng như lửa, trán lạnh như băng còn kéo dài mấy ngày, thảo dân trước hết đi bốc một phương thuốc đã!”

Tiêu Vân Trác vừa nghe vậy liền nổi giận, quát lên: “Đây là chuyện hoang đường gì? Chẳng lẽ người muốn Thái tử phi ra cửa vẫn phải chịu đựng như vậy? Đều là một đám phế vật! Các người còn có tác dụng gì?”

Quân y vừa nghe thấy vậy liền đồng loạt quỳ xuống, thở cũng không dám thở mạnh. Thường Hy không đành lòng, thở dài nói: “Chàng cần gì làm khó bọn họ? Thật ra thì ta cảm thấy tốt lắm, vừa rồi chỉ hơi mệt một chút thôi, hiện tại thì đỡ hơn nhiều rồi, chàng không cần phải lo lắng.”

Tiêu Vân Trác đau lòng nhìn Thường Hy, mặc dù sắc mặt đã hồng nhuận hơn một chút nhưng mới vừa rồi thật dọa người.

Vị quân y ban nãy do dự, suy nghĩ một chút rồi nói: “Bẩm Thái tử gia, mạch tượng của Thái tử phi còn có chút giống mạch hoạt sắc, chỉ là thời gian quá sớm, trong lúc nhất thời vẫn chưa thể xác định được, cho nên vì thần mới không dám kê cho Thái tử phi thuốc tác dụng mạnh, chỉ sợ thân thể bị ảnh hưởng.”

Mạch hoạt sắc? Thường Hy sưng sốt? Tiêu Vân Trác tựa hồ cũng có chút không hiểu. Riêng Lục Phụng Thiên đã sớm có hời hợt, thề thiếp mang thai không ít, tự nhiên hiểu được đây là ý tứ gì, nhìn Tiêu Vân

Trác và Thường Hy nói: “Chúc mừng Thái tử gia, chúc mừng Thái tử phi!”

Tiêu Vân Trác theo bản năng đứng dậy, nhìn Lục Phụng Thiên hỏi: “Ngài nói là...”

Lục Phụng Thiên gật đầu một cái. Tiêu Vân Trác mừng rỡ khôn xiết, xoay người nhìn Thường Hy, trong lúc nhất thời không biết nên đặt tay chân vào chỗ nào, há hốc miệng cũng không biết nên nói cái gì. Tình cảm vui sướng không nói thành lời ngập tràn trong ánh mắt, nhưng phút chốc mắt phượng lại trở nên ảm đạm, sâu bên trong là lo lắng trùng trùng. Thường Hy ở một bên không giải thích được, mở miệng hỏi: “Chàng làm sao vậy?”

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy, cầm tay của nàng, ngay sau đó nói: “Nàng mang thai cố nhiên là chuyện tốt, nhưng hiện tại lại mắc chứng bệnh kỳ quái, vậy phải làm sao đây?”

“Hồi bẩm Thái tử gia, mạch tượng của Thái tử phi tuy kỳ quái, nhưng có điểm thảo dân vẫn không dám nói.” Vị quân y kia đã giăng đầy mồ hôi trên mặt, đến nước này thì đành phải nói hết, mặc dù không dám xác định nhưng cũng không thể không đề ý mà bỏ qua.

“Người nói! Ngay lập tức!” Thân thể Tiêu Vân Trác khẽ run, bàn tay nắm tay Thường Hy cũng xiết lại thật chặt. Cả đời này lần đầu tiên hắn cảm thấy sợ hãi như vậy.

329. Chương 333

“Thái tử phi có thể đã từng ăn nhầm một loại thực vật gọi là hoa châu bích la cho nên mới xuất hiện tình huống hiện tại này.” Quân y do dự nửa ngày mới nói ra miệng, mặc dù không có mười phần chắc chắn nhưng cũng khẳng định đến tám phần.

Thường Hy sửng sốt, hoa châu bích la? Ba chữ này hiện lên lại làm nàng nhớ tới một mảnh châu bích la rộng lớn trong vườn hoa phía tây, rực rỡ sáng chói, mùa thu kia nhìn lại giống như một biển lửa ngút trời. Còn có thân ảnh cô đơn đứng lặng lẽ giữa biển hoa kia nữa.

Thường Hy lắc đầu một cái, nói: “Ta biết rõ về hoa châu bích la, cũng đã gặp, nhưng chưa bao giờ ăn nó. Hoa châu bích la này... Có độc tính gì?”

“Hồi bẩm Thái tử phi, hoa châu bích la này nếu một mình nó thì cũng không có độc tính gì, nhưng trong thân thể Thái tử phi còn có một loại độc gọi là mộc kha. Mộc kha gây ra sự tổn thương không lớn, nhưng khi kết hợp với hoa châu bích la thì không quá ba tháng sẽ có triệu chứng như của Thái tử phi. Đây cũng là một loại độc mãn tính, mặc dù không ngay lập tức hại đến tính mạng người nhưng sẽ làm cho ngũ tạng nóng như lửa, trán lại lạnh như băng rồi từ từ thích ngủ.”

“Vậy đối với đứa nhỏ trong bụng có ảnh hưởng gì không?” Thường Hy gấp gấp hỏi. Đây cũng không phải là chuyện nhỏ, nàng nôn nóng muốn biết.

“Không sao, nhưng nếu trong vòng nửa năm không tìm được thuốc giải thì thời gian ngủ của Thái tử phi sẽ càng ngày càng dài.”

Trong doanh trường an tĩnh đến quỷ dị, ai cũng không nói lời nào. Quân y quỳ ở trên đất không dám thở mạnh. Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy, trên mặt là đau thương không nói thành lời, nắm thật chặt tay nàng nhưng không lên tiếng. Hắn không biết từ lúc nào nàng đã bị ám toán, đau lòng, tự trách, đủ loại tâm tình dội vào trong lòng, cơ hồ làm cho hắn đau đến không thở được.

Lục Phụng Thiên qua một lúc lâu mới hỏi phục lại tinh thần, hỏi quân y: “Độc này có giải được không?”

Vị quân y kia lau lau mồ hôi lạnh trên trán, cân nhắc nói: “Hoa châu bích la sinh trưởng ở Minh Khải quốc, nước ta rất ít thấy, hơn nữa loài hoa này cũng không độc. Còn mộc kha là độc được mà chỉ có hoàng thất Minh Khải quốc mới có được, dân gian không cách nào điều chế. Cho nên thảo dân thật sự là không có cách nào, nếu như tìm được mộc kha thì may ra mới có thể chế được thuốc giải.”

Độc được chỉ hoàng thất Minh Khải quốc mới có? Mọi người ngáy ngẩn cả người, Thường Hy cũng cả kinh, nhìn vị quân y kia hỏi: “Nhưng thời gian ta trúng độc mộc kha kia là từ bao giờ?”

“Lấy tính toán của thảo dân thì khoảng nửa năm trước.”

“Nửa năm trước?” Thường Hy lặng lẽ lặp lại. Nửa năm trước nàng ở trong hoàng cung nơi nào cũng không có đi, vậy có phải nói rằng kẻ hạ độc chính là Chuyên Tôn Nhạc Đan hay không? Độc được chỉ có ở hoàng thất Minh Khải quốc, vậy thì Chuyên Tôn Nhạc Đan ắt hẳn cũng có chứ?

“Chuyên Tôn Nhạc Đan, chẳng lẽ là hắn?” Tiêu Vân Trác cắn răng nói, thật sự không thể tin được là hắn đã hạ độc.

Thường Hy im lặng không nói. Trừ đáp án này ra thì nàng không còn nghĩ được gì khác nữa, trong lúc bất chợt cảm thấy trái tim đau nhức, cái trán lạnh toát, không nhận được nằm gục ở trên bàn. Tiêu Vân Trác kinh hãi, nhìn quân y quát: “Người không nghĩ được biện pháp khác à?”

“Thái tử phi tâm tình không được kích động, một khi kích động sẽ xuất hiện tình trạng như thế. Trước tiên cứ ổn định tâm tình liền vô sự, thảo dân ngay lập tức sẽ đi sắc thuốc.” Quân y nói xong liền vội vã chạy ra ngoài, những người còn lại cũng bị xua ra. Lục Phụng Thiên nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Có cần xin Hoàng thượng đưa ngự y thúc ngựa chạy đến hay không?”

“Không cần!” Thường Hy khó khăn nói, nỗ lực để bình trấn định lại tâm tình, không suy nghĩ thêm những chuyện bực bội kia nữa, một hồi lâu mới nói tiếp: “Quân y cũng nói không có gì đáng lo ngại, thật ra thì cũng không ảnh hưởng đến tính mạng, không phải sao? Đại chiến sắp tới, chờ qua được cửa ải này liền chữa trị cũng không muộn. Quốc sự trước mắt, không thể rối loạn quy củ. Nếu lòng người đã rối loạn thì trận này không cần đánh nữa rồi!”

Tiêu Vân Trác không đồng ý, đang muốn khuyên Thường Hy thì nàng lại giành nói trước hắn: “Thân là Thái tử một nước, không có biết bao đôi mắt đang dõi nhìn chàng. Ta cũng không phải ngày mai sẽ chết, chàng vội cái gì? Nhiều lắm chỉ là thích ngủ mà thôi, thật ra thì cũng không tồi, vừa dịp dưỡng thai!”

Dưới tình huống như thế mà Thường Hy còn có thể trấn tĩnh được, Lục Phụng Thiên than nhẹ một tiếng, quả nhiên là nữ trung hào kiệt. Danh hiệu nhân đức của thần nữ hộ quốc không nhường cho ai được!

Bệnh tình của Thường Hy rất nhanh mọi người đều biết được, mỗi người một thần sắc, tuy nhiên ai cũng không nói ra được gì để an ủi nàng. Thường Hy cười bảo tất cả đều về đi, dù sao cũng còn một trận ác chiến, không thể khiến mọi người phân tâm.

Ánh mắt Hàng Nhạc Thủy chợt lóe, muốn nói gì đó rồi lại nhin xuống không nói ra. Vân Thanh thấy được động tác vừa rồi của hắn, vội vàng đuổi theo, nhìn bóng lưng của hắn hô: “Tiên sinh xin dừng bước!”

Thân thể Hàng Nhạc Thủy chấn động, chậm rãi dừng lại. Vân Thanh đuổi theo hỏi: “Mới vừa rồi nhìn thấy tiên sinh muốn nói lại thôi, có vấn đề gì không thể mở miệng nói được sao?”

“Cô nương thật thông tuệ. Đúng vậy!” Hàng Nhạc Thủy cũng không giấu giếm, trực tiếp nói.

“Nếu đã như vậy xin tiên sinh vui lòng cho biết, Vân Thanh vô cùng cảm kích.” Vân Thanh có chút kích động. Nếu như có biện pháp thì tốt lắm, tránh cho bọn họ suốt ngày đem về mặt ủ ê.

“Thảo chuông phải tìm người buộc chuông. Nếu như người hạ độc đã biết được, đem người đó bắt lại, còn sợ không có thuốc giải?” Hàng Nhạc Thủy khẽ cười, nhìn Vân Thanh nói: “Thật ra thì ta cảm thấy người hạ độc chưa chắc đã là hắn. Cô nương suy nghĩ một chút không phải còn có một vị có thể có hoa châu bích la sao?”

Ánh mắt Vân Thanh sáng lên. Đúng vậy a, điểm này làm sao có thể quên. “Ý của tiên sinh là?”

“Cô nương rất thông minh, đã biết người ta nói là ai. Được rồi, ta muốn đi ngủ, ngày mai vào trận cũng muốn đi tham gia náo nhiệt!” Hàng Nhạc Thủy cười ha hả xoay người bước đi.

Vân Thanh cẩn thận suy tư một phen, ánh mắt híp lại, lặng lẽ xoay người đi đến doanh trướng của Mười tám cây trâm hoa, có một số việc cần bàn bạc lại.

Ngày thứ hai, trời vừa hừng đông, tù và kêu liên hồi. Quân sĩ tất cả đều xếp hàng tề chỉnh, tay mang binh khí chờ phân phó. Liếc nhìn lại, người ngựa một đoàn trông vô cùng uy phong. Vốn là ở trong doanh trướng, Thường Hy lại không hề báo trước xuất hiện ở trước mặt mọi người. Tiêu Vân Trác tung người xuống ngựa, nhìn Thường Hy nói: “Nàng về đi. Có Lục nguyên soái chỉ huy nhất định sẽ khải hoàn trở về, nàng không cần lo lắng, tự chăm sóc mình tốt là được.”

Thường Hy cũng không phản ứng gì trước lời nói của Tiêu Vân Trác, đi tới trước mặt Lục Phụng Thiên thấp giọng nói mấy lời. Lục Phụng Thiên nhìn thật sâu Thường Hy một cái, lại quay đầu hướng Tiêu Vân Trác nói: “Thái tử gia, không bằng ta phái thêm mấy người cận thân bảo vệ Thái tử phi, ngài xem thế nào?”

Lời này ý tứ chính là muốn cho Thường Hy đi. Mọi người đều tò mò không biết Thường Hy đã nói cái gì mà khiến Lục Phụng Thiên lại nhanh chóng đổi ý như vậy.

330. Chương 334

Thật ra thì Thường Hy nói rất đơn giản, nàng chỉ bảo với Lục Phụng Thiên rằng đối với việc phá Phi Long trận có ý tưởng, nhưng nếu không cho nàng đi thì nàng sẽ không nói. Huống chi lấy tính tình Thường Hy, không cho nàng đi nàng sẽ tìm mọi cách để đi, thay vì như vậy không bằng trực tiếp đưa nàng theo để dễ bảo vệ. Cho nên lúc này Lục Phụng Thiên mới nói như vậy.

Tiêu Vân Trác bất đắc dĩ gật đầu một cái, nhìn Thường Hy nói: “Nàng ở chung một chỗ với ta, không cho chạy loạn.”

Thường Hy lộ ra một nụ cười cực kỳ sáng lạn, nhảy lên ngựa của Tiêu Vân Trác. Tiêu chí hôm nay là phá trận, không phải công kích quy mô lớn cho lên phần lớn đội nhân mã ở ngoài quan sát, không vào hết toàn bộ, tránh cho Nạp Thập nhân cơ hội công thành.

Tù và lần nữa hú dài phá vỡ không gian yên tĩnh. Mặt trời chậm rãi dâng lên, ánh sáng vàng cam nhạt nhòa chiếu sáng rực rỡ áo giáp sắt của thiên binh vạn mã, dát lên những nam tử hán hy sinh thân mình bảo vệ quốc gia này một tầng kim quang. Không có ở nơi nào, vĩnh viễn không có một cảnh tượng nào có thể trang trọng như hình ảnh đại quân trước trận chiến này. Một loại hơi thở sát phạt dường như đang cháy bùng ngút lên trong không khí.

Các tướng sĩ đều hô vang khẩu hiệu như sấm dậy trời đất, ngựa hí ngàn dặm, gươm đao nhất tề tuốt khỏi vỏ. Thường Hy chỉ cảm thấy toàn thân tràn trề hơi thở chiến đấu, giống như vào thời khắc này, tử vong chỉ là chuyện không đáng kể, sứ mạng của bọn họ là thần thánh, là vinh quang. Bọn họ đang tận hiến sức mình để bảo vệ quốc gia, loại kiên định này đã trở thành niềm tin bén rễ ăn sâu vào trái tim mỗi người đang đứng đây.

Lục Phụng Thiên vung tay lên, cờ lệnh theo gió bay phấp phới, đội ngũ chậm rãi tiến về phía trước, tiếng bước chân không có chút nào hỗn loạn, ngược lại hết sức chỉnh tề. Cả vùng đất tựa hồ như đang run lên từng nhịp.

Bởi vì Phi Long trận cách nơi bọn họ đóng quân không tính là quá xa, hơn nữa Thường Hy mang thai, đương nhiên không thể phóng ngựa chạy băng băng. Nhưng cũng trong khoảng thời gian ngắn liền thấy được Phi Long khí thế ngút trời cách mấy trăm dặm phía trước. Ở phía đối diện, đội quân ngàn vạn binh sĩ của Minh Khải quốc đang cầm binh khí đứng im chờ phân phó. Xa xa nhìn lại, đội hình uy vũ, tinh thần cường thịnh, không thể coi thường.

Phía trước đội ngũ có một chiếc chiến xa, đứng trên đó là một nam tử mặc cẩm phục, cũng không thấy mặc thêm khôi giáp, chắn hẳn đó chính là Nạp Thập.

Lục Phụng Thiên phái một binh lính truyền tin cho Minh Khải quốc. Mọi người đều yên lặng chờ đợi, một lát sau binh lính kia liền quay trở về bẩm báo: “Khởi bẩm nguyên soái, thuộc hạ đã nói cho bọn họ hôm nay chỉ phá trận không giao chiến.”

“Bên kia nói thế nào?” Lục Phụng Thiên trầm giọng hỏi.

“Bên kia đáp ứng, chỉ là có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Nạp Thập nói chỉ cho chúng ta cơ hội ba lần phá trận, nếu sau ba lần mà không phá được thì hẳn sẽ hủy Phi Long trận, hủy diệt toàn bộ đại quân bên trong.”

“Khinh người quá đáng, thật đúng là coi bọn ta chỉ là lũ tầm thường sao?” Lục Phụng Thiên cả giận nói, nhìn binh lính kia ra lệnh: “Người truyền lời, nếu như ta phá được Phi Long trận, Minh Khải quốc phải lui binh, nếu không ta nhất định sẽ cho đại quân đuổi đánh đến tận quốc đô của bọn họ!” Lục Phụng Thiên nói, toàn thân tản ra khí thế lẫm liệt, đó chính là khí chất tôi luyện được trên mấy chục năm chinh chiến sa trường, lời nói nhiếp nhâm tâm.

“Dạ.” Binh lính kia lập tức đi ngay. Mọi người lại lâm vào chờ đợi.

Rất nhanh liền có tin tức truyền đến, là Tần Nguyệt Như tự mình đáp ứng, nếu phá được Phi Long trận thì bọn họ lập tức lui binh. Đối phương sáng khoái đáp ứng như vậy, có thể thấy được bọn họ đối với Phi Long trận rất có lòng tin.

Theo an bài lúc đầu, Thường Hy nhất định phải tiến vào, Tiêu Vân Trác cũng cần phải đi vào. Vân Thanh mang theo Mười tám cây trâm hoa cũng phải đi vào để bảo vệ hai người bọn họ. Mạnh Diệp Vũ ở lại, nàng đối với loại chuyện này không có chút hiểu biết nào cả, chỉ sợ lại làm liên lụy đến mọi người, không bằng ở ngoài quan sát. Ngu Thụy Lâm cũng không vào trận, chính là từ tối qua đã biến mất không biết đi nơi nào. Hàng Nhạc Thủy muốn theo vào phá trận, Lục Phụng Thiên biết hắn có chút bản lĩnh cho nên cũng đồng ý. Tiêu Vân Dật là tướng quân tiên phong, hắn nhất định phải đi. Tiêu Vân Triệt và Tiêu Vân Bác chỉ là tướng râu ria cho nên tất nhiên đứng ngoài.

Vì bảo vệ an toàn ọi người, Lục Phụng Thiên liền đặc biệt giao đội tinh binh của hắn cho Tiêu Vân Trác chỉ huy, hộ vệ bọn họ.

Đại quân bày ra tư thế sẵn sàng nghênh địch. Tiêu Vân Trác và Tiêu Vân Dật ra lệnh xuất phát, đoàn người liền cứ thế hướng Phi Long trận lao tới.

Nạp Thập vẫn như cũ dùng khói xanh bọc trận, bên ngoài căn bản xem không rõ tình hình bên trong. Phi Long trận là một trận bát đồ bên trong có thiên địa phong vân, long hổ điều xà, cộng thêm trung quân, tổng cộng là chín đại trận. Mà ở phía sau chín đại trận này còn tăng cường thêm hai mươi tư thiết kỵ tùy thời có thể hỗ trợ. Lực lượng như vậy căn bản không thể xem thường.

Nạp Thập cực kỳ giảo hoạt, hắn bố Phi Long trận quả thật chính là phương pháp trái ngược, rồi lại không phải hoàn toàn là trái ngược. Đây mới chính là điểm khiến người ta giận sôi.

Thường Hy đứng phía trước trận, hai mắt nhìn chăm chăm lối vào. Tiêu Vân Dật nhìn cửa trận đang mở, đang muốn đưa quân tiến vào thì Thường Hy và Tiêu Vân Trác đồng thời kêu lên: “Không được!”

“Tại sao?” Tiêu Vân Dật không hiểu, có chút không vui hỏi, này không phải là cửa trận sao, tại sao lại không đi vào từ nơi này?

“Nơi này đúng thật là cửa trận, nhưng cũng là cửa tử. Nếu đi vào từ nơi này sẽ trúng phải quỷ kế của địch!” Tiêu Vân Trác nhìn Tiêu Vân Dật nói.

Tiêu Vân Dật mặc dù cuồng vọng nhưng cũng biết có những thứ mình chưa hiểu được, cho nên cũng không kiêu ngạo mà khinh người, vẫn cẩn thận lắng nghe ý kiến của người khác: “Vậy chúng ta phải làm sao?”

Thường Hy chậm rãi nói: “Phi Long trận này chính là bày theo phương pháp trái ngược. Theo lý thuyết, chúng ta nên đi ngược lại với cửa mở mà vào. Nhưng ta nghĩ Nạp Thập xảo quyết như vậy, nhất định sẽ đoán được chúng ta đi từ cửa mở mà vào, cho nên nhất định sẽ bày mai phục ở đó.” Nói tới chỗ này, nàng quay đầu nhìn Tiêu Vân Dật nói: “Nếu ngài không tin lời ta nói, vậy có thể cho người mang theo đá tảng ném vào nơi đó, không chừng rất nhanh sẽ có kết quả!”

Tiêu Vân Dật nửa tin nửa ngờ đi ra, bên này kiên nhẫn chờ đợi. Quả nhiên chỉ trong thời gian nửa nén nhang, cửa mở liền truyền đến tiếng động khổng lồ, cảm giác như phá núi dời sông. Thần sắc mọi người trở nên trắng bệch, ai cũng không nghĩ tới biến cố sẽ trở thành thế này.

Tiêu Vân Dật rất nhanh liền quay trở lại, xanh cả mặt, nhìn Thường Hy nói: “Người nói đúng rồi, quả nhiên là bẫy rập! Kế tiếp chúng ta nên làm cái gì đây?”

“Hư mà thực, thực mà hư, hư hư thực thực, nhất định không sai!” Sau đó chỉ vào cửa song song đó, hô lên: “Tiến vào từ nơi đó!” Thường Hy vừa dứt lời, mọi người còn chưa có hành động gì thì nhất thời mặt đất

rung chuyển, đất đá bay loạn, cát vàng mù mịt đầy trời.

331. Chương 335

Tất cả mọi người đều không biết được đang có chuyện gì xảy ra, nhất thời có chút hoảng loạn cả lên. Vẫn làm đám người của Lục Phụng Thiên có nhiều kinh nghiệm, lập tức bảo mọi người nấp vào sau các tảng đá lớn cho nên không có ai bị thương cả. Thường Hy bị Tiêu Vân Trác ôm thật chặt vào trong ngực. Mấy người Vân Thanh canh giữ ở bên ngoài, thật giống như chuẩn bị lâm đại địch. May là bọn họ đều có chút công phu, đất đá bay loạn kia thế nhưng cũng không làm khó được bọn họ.

Nhưng chính nhờ biến hóa này mà Thường Hy lại phát hiện được huyền cơ ẩn giấu bên trong Phi Long trận. Đợi đến khi gió bão ngừng lại, mọi người kiểm tra nhân số thương vong, lúc này mới tiến lên lần nữa. Tiêu Vân Trác và Tiêu Vân Dật ngược lại khó có được lúc hợp tác ăn ý như vậy, nói mấy lời khích lệ binh sĩ. Thường Hy dẫn theo mọi người vạch trận mà vào.

Lần này không xảy ra thêm biến cố gì. Thường Hy vẽ một bản đồ trên cát cho đám người Vân Thanh xem, phân phó mọi người đến từng vị trí một chờ lệnh. Bởi vì mọi người đều không hiểu những thứ này cho nên Thường Hy phải mất một chút thời gian giải thích, một lúc sau bọn họ mới miễn cưỡng nghe hiểu. Cũng may là người của Lục Phụng Thiên đều thuộc loại tinh anh, nhanh nhạy, rất nhanh liền nắm được vấn đề, chia nhau tiến lên hành động.

Ánh mắt Tiêu Vân Dật nhìn Thường Hy có chút phức tạp, hồi lâu mới lên tiếng: “Không ngờ cô hiểu được nhiều như vậy, thật đúng khiến người ta kinh ngạc!”

Thường Hy ha ha cười nói: “Chuyện trên đời vốn có nhiều thứ ngoài ý muốn, Trường Tín vương không biết là phải.”

Tiêu Vân Dật nhất thời không có mặt mũi, rơi vào trạng thái ngượng ngùng. Tiêu Vân Trác ngược lại nói: “Kể tiếp chúng ta nên làm gì đây? Nàng phải nhiều người đi vào các góc của trận như vậy, chẳng nhẽ muốn tự mình vào trung tâm trận hay sao?”

Thường Hy gật đầu một cái, nói: “Phi Long trận này rất lớn, muốn tìm được Lệ tướng quân cũng không phải dễ dàng. Bọn họ không hiểu những thứ này, đi loạn lung tung rất có thể kích động phải cơ quan, khiến cho nguy hiểm rình rập. Thay vì như vậy không bằng để bọn họ chờ ở địa phương cố định đợi lệnh của chúng ta, cuối cùng nhất tề động thủ đem Phi Long trận phá vỡ.”

Thường Hy vừa đi vừa nói, mang theo Tiêu Vân Trác, Tiêu Vân Dật và mấy trăm thân binh ở trong trận vòng tới vòng lui. Bởi vì nơi này khói xanh mù mịt nên đi đường không phải dễ dàng, mỗi bước đi đều rất khó khăn. Vì thế Thường Hy lại càng thêm cẩn thận, nghiêm lệnh cho những người phía sau y theo lộ trình của nàng mà đi, nếu không hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Nhìn trán Thường Hy toát ra một tầng mồ hôi mỏng, Tiêu Vân Trác nhẹ giọng hỏi: “Có muốn nghỉ ngơi hay không? Nơi này khắp nơi đều là đá tảng, diện tích lại rộng lớn, muốn tìm người cũng không dễ. Trước cứ nghỉ ngơi khôi phục thể lực rồi đi tiếp.”

Thường Hy ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, giờ đã là giữa trưa, tất cả mọi người đều đã mệt mỏi, vì vậy gật đầu nói: “Được, nhưng ai cũng không được phép đi lại tùy tiện, lại càng không được đụng vào bất kỳ thứ gì đó, ngồi xuống tại chỗ nghỉ ngơi là được rồi, cũng nên ăn một chút lót bụng.”

Tiêu Vân Dật quay đầu phân phó xuống dưới. Tiêu Vân Trác đỡ Thường Hy ngồi xuống, hỏi thăm tình trạng thân thể nàng. Thường Hy cười lắc đầu, ý bảo chính mình không có việc gì. Nàng ăn áng chừng lưng bụng rồi lại dùng trăm bạc trên đầu vạch vạch trên mặt đất, vẽ mặt vô cùng ngưng trọng.

Tiêu Vân Dật thì cái gì cũng không hiểu, Tiêu Vân Trác còn có thể xem hiểu một chút. Thấy được ánh mắt nghi hoặc của Tiêu Vân Dật, Thường Hy cười cười giải thích: “Phàm là bày trận hay phá trận thì đều dựa vào diễn toán mà suy ra, ta đây là đang tính toán vị trí trong trận. Trường Tín vương nếu có hứng thú với những thứ này, chờ chúng ta còn sống đi ra ngoài ta sẽ nói cho ngài.”

Có thể là vì dưới tình huống lâm vào tuyệt cảnh như thế này, thái độ Tiêu Vân Dật cũng không có bén nhọn như trước nữa, cười nói: “Khó trách tứ đệ coi trọng cô như vậy, quả nhiên là có bản lãnh.” Nhớ tới thời điểm trước kia hẳn thật đúng là có mắt không trông, bảo bối như vậy cũng không biết thưởng thức, luôn đem mấy cái địa vị gia tộc kia xem vào mắt.

“Trường Tín vương nói những lời này là sai rồi, Thái tử gia yêu thích ta không phải là vì ta có bản lãnh như thế này. Hẳn thích ta chính là ta, tấm chân tình ấy dầu gì ta vẫn còn có thể phân biệt được.” Thường Hy vừa nhìn vừa nói, tới chỗ này lại giống như đắm chìm trong cảm xúc, quay đầu lại nhìn Tiêu Vân Trác: “Chân tình tự nhiên có chân tình đáp lại. Nếu ngày nào đó Trường Tín vương thật sự yêu người nào đó thì sẽ hiểu được, bây giờ nói những lời này chỉ là vô dụng.”

Trường Tín vương có vẻ bị động chạm đúng nỗi lòng, nhìn Thường Hy nói: “Nhìn hai người khakh ta ta, đời này ta đây không hi vọng gặp được nữ nhân khiến ta đau đầu như vậy. Động một chút liền mất tích, lại còn có gan xuất cung chạy trốn. Nếu như ta bắt được trở lại, tuyệt đối sẽ không nuông chiều nữa.”

Thường Hy cười cười lắc đầu, ngay cả Tiêu Vân Trác cũng không nhịn được cười. Tiêu Vân Dật kinh ngạc nhìn Tiêu Vân Trác, thì thào nói ra: “Bao năm nay không nhìn thấy đệ cười qua, còn tưởng rằng đệ không biết cười nữa.”

Tiêu Vân Trác nghe vậy cũng không thu lại nụ cười, ngược lại ngẩng đầu nhìn Tiêu Vân Dật, nói: “Nếu như đại ca vẫn giống như trước kia đối đãi với đệ, tự sẽ không nhìn thấy được khuôn mặt tươi cười của đệ.”

Tiêu Vân Dật sửng sốt, cẩn thận nhìn hai mắt của Tiêu Vân Trác, trong mắt hẳn bỗng chốc xẹt qua một thứ gì đó, há hốc miệng nhưng không có lên tiếng, cứ thế một người lâm vào trầm tư.

Thường Hy biết Tiêu Vân Trác đây là đang chủ động lấy lòng Tiêu Vân Dật, cố gắng hòa hoãn quan hệ huynh đệ. Mặc dù nói bằng dày ba thước nhưng chỉ cần thành tâm thì chắc chắn sẽ có hy vọng. Tương lai nếu như Tiêu Vân Trác lên ngôi, huynh đệ hòa thuận so với việc bằng mặt mà không bằng lòng thì vẫn tốt hơn.

Thường Hy đứng dậy, nói: “Chúng ta nên tiếp tục đi thôi. Theo ta tính toán thì rất nhanh sẽ tìm được Lệ tướng quân nếu như không có gì ngoài ý muốn.”

Tiêu Vân Trác lấy ra bản đồ của Lục Phụng Thiên, lại đưa cho Thường Hy. Thường Hy mặc dù lúc trước đã xem rồi nhưng vẫn nhìn lại một chút, lại lên tiếng: “Lục nguyên soái không hổ là đại nguyên soái, ông ấy vẽ bức bản đồ này rất nhiều chỗ đều là chính xác.”

Thường Hy triệu tập mọi người tiến về phía trước, ai cũng thận trọng, không dám bước sai, đội ngũ mấy trăm người cứ lặng lẽ không tiếng động bước đi, chỉ có tiếng bước chân dồn dập. Bỗng nhiên phía sau truyền đến một tiếng hét bén nhọn, mọi người đều bị hù dọa cho giật mình. Thường Hy biến sắc, quay lại nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Mau sai người đi nhìn một chút!”

Rất nhanh liền có tin tức truyền đến, có một binh sĩ trong lúc bất chợt đã không thấy tăm hơi, chỉ trong nháy mắt đã biến mất, thật quá dọa người rồi!

332. Chương 336

Thường Hy chỉ trong tích tắc liền hiểu, đất trong trận bị sụt xuống, vội vàng nói: “Mọi người không nên kinh hoảng, nắm lấy tay cùng nhau kết thành một đoàn đi.”

Thanh âm Thường Hy có chút nhỏ, Tiêu Vân Trác lại phải cao giọng nói lại một lần, rất nhanh mọi người đều đem tay nắm lại với nhau, từng bước một cẩn thận đi về phía trước. Quả nhiên là mặt đất lại tiếp tục sụt xuống một cái hố nhưng dùng sức cả đoàn người nên cũng kéo được người kia lên.

“Nơi này thật quỷ dị.” Tiêu Vân Dật cũng có chút sợ, ánh mắt nhìn Thường Hy dấy lên một tia bất an.

“Trường Tín vương không cần phải sợ, chẳng qua là đất trong trận bị sụt lở, té xuống cũng không chết, cùng lắm thì làm tù binh.” Thường Hy mặc dù khuôn mặt trắng bệch nhưng vẫn cố gắng hòa hoãn nói, kìm lại tâm tình đang khấn trương.

Tựa hồ đã biết được việc Thường Hy có kế sách phản ứng lại, mặt đất cũng không tiếp tục sụt lở nữa, lúc này mọi người mới dần ổn định lại tâm tình kinh hoảng. Thường Hy nhìn một chút bản đồ trong tay, lại ngẩng đầu quan sát sắc trời, cẩn thận nhìn tình thế xung quanh, cuối cùng mới nhìn Tiêu Vân Trác và Tiêu Vân Dật, nói: “Chỉ sợ khoảng cách đến chỗ Lệ tướng quân không còn xa nữa, càng đến gần mọi người càng phải cẩn thận, phân phó xuống dưới nên chú ý một chút.”

Lần này Tiêu Vân Dật chủ động làm người đưa tin, truyền lời xuống. Thường Hy thần sắc ngưng trọng từng bước một đi về phía trước, trong lúc bất chợt thân thể nhoáng một cái, tảng đá lớn trước người thay đổi góc độ, đem Thường Hy cách ly. Tiêu Vân Trác thấy vậy thì cả kinh thất sắc, nhắc chân muốn đuổi theo. Thường Hy vội vã kêu lên: “Đừng động!”

Nhưng là chung quy vẫn chậm một bước, chỉ cảm thấy dưới chân không có chỗ dựa, thân thể muốn rơi xuống dưới, Tiêu Vân Trác thàn than: “Đáng chết! Trúng kế!”

Trong lúc bất chợt thân thể bị kéo giật trở lại, giương mắt nhìn lên thì ra là Tiêu Vân Dật đưa tay ra kéo, rất nhanh liền có thêm nhiều người tiến lên giúp một tay, đem Tiêu Vân Trác cứu ra ngoài. Lúc này Thường Hy mới chậm rãi thở phào một hơi, nhìn qua khe hở của tảng đá mà hô: “Chàng đừng lộn xộn, đừng có chạy lung tung, ta không sao. Chàng có bị thương nơi nào không?”

Tiêu Vân Dật đứng một bên nhìn Tiêu Vân Trác và Thường Hy tình ý liên tục như vậy, không biết vì sao trong lòng dấy lên một trận chua xót. Nếu là thế tử của hắc ở chỗ này, xảy ra chuyện như vậy chưa chắc đã hỏi hắc một câu, hắc cũng không nhất định sẽ liều mình đi cứu nàng. Không biết vì sao khi nhìn đến bọn họ vì lẫn nhau mà lo lắng này, trong lòng ngược lại dấy lên từng trận bi ai, quyền thế địa vị trước kia vẫn canh cánh trong lòng tựa hồ cũng đã phai nhạt đi rất nhiều.

“Ta không sao, nàng đừng lo lắng. Nàng thật sự không có chuyện gì chứ?” Tiêu Vân Trác sợ Thường Hy nên không dám đi về phía trước một bước, chỉ có thể cách một tảng đá lớn chắn giữa mà tràn đầy nóng nảy. Hắc quả thật là vô dụng, trong những lúc thế này lại không thể bảo hộ được nàng.

“Ta không sao, không có sao!” Vừa nói vừa nhìn về phía Tiêu Vân Dật, khom lưng trịnh trọng nói: “Đa tạ đại ca trượng nghĩa viện thủ, Thường Hy vô cùng cảm kích. Ân tình ngày hôm nay sẽ nhớ kỹ.”

Tiêu Vân Dật sững sốt, không nghĩ tới Thường Hy lại có thể gọi hắc là đại ca, trong lúc nhất thời có chút không được tự nhiên, nói: “Đều là người một nhà, nói mấy cái này làm gì!”

Tiêu Vân Trác nói: “Tất nhiên phải cảm tạ, nếu không nhờ đại ca mới vừa rồi đưa tay ra giúp, đệ cũng không thể làm gì khác là đi làm tù binh rồi.”

Tiêu Vân Trác không thường nói cười, nhưng chỉ bằng một câu nói đã kéo tình huynh đệ của bọn họ lại gần nhau, dung chứa phần tình cảm trước kia chưa hề thể hiện.

Thường Hy nghe vậy thì cười một tiếng, hòa thuận là tốt rồi. Nặng nề trong lòng nàng nhẹ nhàng tản đi một chút, lúc này mới quan sát cự thạch xung quanh mình, cẩn thận tra xét phương vị, đưa tay đẩy ra vài cái, nhất thời những tảng đá kia lại di chuyển về chỗ cũ.

Thấy Thường Hy bình an vô sự, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. Binh lính phía sau thì không ngừng thì thảo nghị luận, không hổ là thần nữ hộ quốc...

Có một hồi ngoài ý muốn vừa rồi, Tiêu Vân Trác càng thêm theo sát Thường Hy, hai người thỉnh thoảng nhìn bản đồ trong tay rồi thương nghị cái gì đó, ngay cả đường đi tiếp theo cũng trở nên càng ngày càng kỳ quái. May mắn là không có xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Rốt cuộc thời điểm vào trung tâm trận đồ, gặp được binh sĩ đang được bao vây. Từng người một đều có bộ dáng thảm hại, mặt mũi nồng đậm phủ trên khuôn mặt, khi nhìn thấy cứu viện cứu đến thì vô cùng kinh ngạc, ngay sau đó lại chuyển sang hưng phấn, mấy vạn người ngựa có chút xôn xao. Sắc mặt Thường Hy đại biến, vội để cho Tiêu Vân Dật truyền lời không được lộn xộn, trấn an một hồi lâu rốt cuộc binh sĩ cũng lắng xuống.

Tỉ mỉ hỏi thăm một hồi mới biết Lệ Trung Dũng và Ngu Thụy Minh cư nhiên bị bắt đi. Thường Hy có chút nổi giận, làm nửa ngày lại nhận được kết quả như vậy, tại sao có thể không buồn bực.

Tiêu Vân Trác và Tiêu Vân Dật cũng là tức giận không thôi, quát mắng hai tiếng, trong lúc bất chợt dưới chân rung lắc dữ dội. Lần này rung lắc cực kỳ lợi hại, cùng với vừa rồi quả thật là mạnh hơn nhiều. Thường Hy đột nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt đại biến, nhìn mọi người quát: “Mau, mọi người nhanh chóng bám vào cự thạch bên cạnh, không để cho cự thạch rung lắc đá thương người, nhanh lên một chút!”

Thanh âm Thường Hy nói bị chìm chìm trong vô số thanh âm hỗn loạn xung quanh. Tiêu Vân Trác gắt gao che chở Thường Hy, Tiêu Vân Dật chỉ huy nhân mã làm theo những gì Thường Hy vừa mới nói. Đang lúc này Thường Hy đột nhiên lại cảm thấy tim đau nhức, ngay cả mi tâm cũng nóng rực lên, tựa hồ như ở đó đang châm một cây đuốc nóng hừng hực, khiến cho nàng đau đến gập người xuống.

“Nàng làm sao vậy?” Tiêu Vân Trác hoảng sợ hỏi, kéo lấy cánh tay Thường Hy không buông, tránh né đá bay loạn xung quanh, nhanh chóng tìm một chỗ nấp vào.

“Không biết nữa, mới vừa rồi tim đau dữ dội, ngay cả mi tâm cũng đau nhức, nhưng giờ thì tốt hơn rồi.” Thường Hy tuy nói vậy nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, mắt nhìn về phía Tiêu Vân Trác, cười khổ nói: “Không nghĩ tới Nạp Tháp cư nhiên lại ác độc, hẳn muốn đem chúng ta hủy luôn trong trận này, trận này là tuyệt trận.”

Sắc mặt Tiêu Vân Trác biến hóa, ngay sau đó lại trở nên thản nhiên, nói: “Cũng tốt, tóm lại chúng ta vẫn được ở cùng một chỗ.”

Thường Hy nghe được Tiêu Vân Trác nói những lời này thì hốc mắt đau xót, lệ châu rơi lã chã: “Ta đáng ra nên sớm phát giác, cố tình lại cậy vào chính mình thông minh nên khinh thường, tính mạng của mấy vạn binh sĩ chẳng phải là bị hủy trong tay ta sao? Vậy là ta trở thành tội nhân thiên cổ rồi, có chết cũng không nhắm mắt.”

“Tại sao có thể trách nàng? Đừng suy nhiều, có lẽ còn có biện pháp khác.” Nói tới chỗ này liền dừng lại một chút rồi tiếp tục: “Người xưa nói con người khi lâm vào hiểm cảnh thì chắc chắn vẫn còn một tia hy vọng. Có lẽ ông trời sẽ để cho chúng ta một đường sống đấy.”

Tiêu Vân Trác nói mấy lời này cũng chỉ là muốn an ủi Thường Hy. Lấy bản lãnh của Thường Hy nếu như đã không thể phá trận thì chắc hẳn không còn hy vọng nữa. An ủi chỉ muốn Thường Hy cảm thấy dễ chịu hơn một chút thôi.

Thường Hy nhìn tình hình hỗn loạn chung quanh đã thấy có chuyển biến tốt. Dưới sự chỉ huy của Tiêu Vân Dật, các binh sĩ đều đang trấn giữ các cự thạch. Lúc này Thường Hy mới thoáng buông lỏng tâm tình được một chút, tức thì trong nháy mắt cái trán lại nhói lên đau đớn. Loại đau đớn bén nhọn đó khiến nàng lập tức khụy xuống mà rên rỉ ra tiếng.

Thần sắc Tiêu Vân Trác đại biến, quát lớn: “Hy nhi, nàng làm sao vậy? Cơn đau lại tái phát đúng không?”

Thường Hy đang muốn trả lời liền chỉ cảm thấy mặt trời trên đỉnh đầu cực kỳ chói mắt, lại một trận đau nhức truyền tới khiến cho nàng hôn mê bất tỉnh!

333. Chương 337

Thường Hy lần này bất tỉnh khiến Tiêu Vân Trác hoảng sợ không thôi, liên tục kêu tên nàng. Tiêu Vân Dật cũng chạy vội tới, những người khác không dám lên tiếng nói tiếp, mọi người dần dần im lặng, mặt trời cũng âm thầm ngã về tây. Mi tâm Thường Hy có chút lay động, Tiêu Vân Trác dường như nghĩ ra điều gì đó, thần sắc từ từ ngưng trọng.

Đưa tay áp lên trán Thường Hy, hẳn bị hù dọa giật mình, không nghĩ tới mi tâm của nàng lại nóng bỏng như vậy, khiến hắn ngay lập tức rút tay về. Thường Hy dẫn bọn họ tiến vào nơi này, ai ngờ được ngay thời khắc quan trọng nàng lại lần ra ngất xỉu.

Tươi một chút nước mát lên trán nàng, Tiêu Vân Trác cầm lấy tay Thường Hy thật chặt, càng không ngừng kêu tên nàng, chỉ sợ nàng cứ như vậy liền ngủ.

Không biết đã trải qua bao lâu, Thường Hy chậm rãi mở mắt ra, ánh nắng chói khiến nàng nhắm lại. Thường Hy vươn tay che nắng, khóe mắt rỏ đi xuống, lại nhìn thấy vô số bóng của mọi người đổ xuống những tảng đá lớn bên cạnh, kéo ra những vệt bóng râm thật dài.

Những cái bóng này hoặc dài hoặc ngắn đổ trên mặt đất thành những phương hướng không thống nhất. Trong lúc bất chợt Thường Hy tựa hồ đã hiểu ra cái gì, ánh mắt sáng lên, ngay cả Tiêu Vân Trác gọi tên cũng không nghe rõ, chỉ vào những cái bóng kia muốn nói điều gì nhưng là mi tâm đau nhức khiến nàng không thể thốt lên một câu, chỉ có thể dùng tay che thật chặt mi tâm, thở hổn hển hồi lâu mới lên tiếng đứt quãng: “Bóng dáng... Phá trận...”

Bốn chữ ngắn ngủi tựa hồ đã dùng hết hơi sức của nàng. Tiêu Vân Trác bị dọa sợ, nhanh chóng thay nàng che ánh nắng mặt trời, nói: “Nàng đừng vội, từ từ nói, không có gì phải gấp!”

“Không kịp nữa, nhanh lên một chút... Nhanh lên một chút, làm ọi người tản ra, phát tín hiệu...” Thường Hy đứt quãng nói. Nàng rút cuộc hiểu được chỗ lợi hại của Phi Long trận. Nạp Thập cư nhiên dùng bóng dáng làm chỉ dẫn phá trận, nếu không phải nàng nhìn thấy những bóng dáng kỳ quái ấy thì vẫn chưa phát hiện ra.

Tiêu Vân Trác ôm thật chặt Thường Hy, cẩn thận nghĩ lại những lời nàng nói vừa rồi, theo ánh mắt ban nãy của nàng nhìn đến những bóng người trên mặt đất, mới vừa rồi còn là bóng người thẳng tắp bây giờ lại biến thành những hình dáng quỷ dị. Theo lý thuyết thì mặt trời chiếu xuống phải tạo thành bóng người theo phương hướng đồng nhất, thế nhưng những cái bóng kia lại đông tây nam bắc hướng nào cũng có, làm cho người ta nhìn thấy cũng dựng cả tóc gáy, cả người lạnh như băng.

Tiêu Vân Dật không hiểu được những thứ này nhưng là Tiêu Vân Trác lại biết, sắc mặt trắng bệch, đang muốn chỉ huy người động thủ thì Hàng Nhạc Thủy vẫn im lặng đứng một bên đột nhiên lên tiếng: “Mọi người nghe lệnh, toàn bộ buông cự thạch trong tay ra, nhanh chóng chạy đến chỗ đất trống bên này. Mọi người không được loạn, không phải sợ, chỉ cần nghe theo khẩu lệnh của ta là được. Còn có, chuẩn bị đốt pháo theo khẩu lệnh của ta, nhất tề động thủ phát ra tín tức, cả bốn góc đồng thời hành động, nhất định có thể phá được Phi Long trận!”

Hàng Nhạc Thủy đứng bên cạnh Tiêu Vân Dật, những lời hắn nói Thường Hy nghe được rất rõ ràng. Lúc này hình tượng Hàng Nhạc Thủy trong mắt nàng bỗng chốc trở lên cao lớn, không còn là nam tử cả lơ phát phơ bất cần đời như trước nữa.

Tiêu Vân Dật muốn nói điều gì lại bị Tiêu Vân Trác ngăn trở, chỉ đành phải hung hăng không nói, cúi đầu nhìn về phía Thường Hy, chỉ thấy Thường Hy thở ra một hơi, rõ ràng là bộ dáng yên tâm. Trong lòng hắn càng phát quái dị, Hàng Nhạc Thủy này có chút không đơn giản.

Dưới sự chỉ huy của Hàng Nhạc Thủy, pháo tín hiệu rất nhanh được bắn lên bầu trời, biến thành nhiều màu sắc rực rỡ khác nhau. Cùng lúc đó, tất cả mọi người đều buông lỏng cự thạch trong tay ra, nhanh chóng chạy về khoảng đất trống.

334. Chương 338

Khi Thường Hy tỉnh lại lần nữa, thứ đầu tiên nhìn thấy là tấm màn màu xanh thật dày trên đỉnh đầu, che chắn không để ột tia nắng lọt vào. Thường Hy theo bản năng sờ tay lên mi tâm, nơi đó sớm đã không còn dấu hiệu đau đớn, lúc này mới yên lòng lại, chỉ cảm thấy hơi hơi đau bụng, may là cũng không phải đau quá lợi hại.

Thường Hy vừa định ngồi dậy thì bên ngoài có thanh âm nói chuyện vọng vào, theo bản năng vểnh tai lên nghe.

“Lời nói của Chuyên Tôn Nhạc Đan làm sao có thể nghe? Ta chỉ biết đó là kẻ lấy oán trả ơn, lần này mặc dù cứu các ngươi nhưng không biết hắn còn ôm tâm tư gì nữa? Hắn dù sao cũng là tân đế của Minh Khải quốc, tất nhiên sẽ vì quốc gia của hắn mà suy nghĩ, các ngươi chớ để bị lừa!”

Thường Hy nghe nói như thế, đầu tiên là cảm thấy kinh hãi, Tiêu Vân Bác đây là có ý gì? Chuyên Tôn Nhạc Đan cứu người nào? Tại sao lại có liên quan đến hắn? Trong lúc nhất thời Thường Hy không nghĩ ra, lại tiếp tục vênh tai lên nghe.

“Nói như vậy cũng thua thiệt cho Chuyên Tôn Nhạc Đan, nếu không phải hắn đột nhiên xông ra dẫn chúng ta ra khỏi Phi Long trận, chỉ sợ là Phi Long trận đã bị Hy nhi làm hỏng, chúng ta cùng với Phi Long trận đều bị hủy diệt rồi! Hy nhi ngàn tính vạn tính, cuối cùng nhìn ra được huyền cơ trong bóng người hất lên mặt đất nhưng là sau đó nàng bất tỉnh không nhìn thấy được biến hóa xảy ra tiếp theo. Nạp Thập quả thật là khiến người ta khó lòng phòng bị, cuối cùng vẫn giữ lại một chiêu hiểm, chúng ta thiếu chút nữa là bị chôn sống rồi!”

Thanh âm Tiêu Vân Trác trước sau vẫn trong trẻo lạnh lùng, chẳng qua là đang nói hộ Chuyên Tôn Nhạc Đan, mặc dù thế vẫn có một chút chần chờ. Lúc này Thường Hy mới hiểu được rốt cục là có chuyện gì xảy ra, thần sắc từ từ trở nên xanh mét. Nạp Thập... Không hổ là người Tần Nguyệt Như nhìn trúng, nàng đúng là vẫn thua hắn một cơ.

“Vậy làm sao bây giờ? Lệ Trung Dũng vẫn còn ở trong tay bọn họ, cũng không thể cứ như vậy thu binh chứ?” Tiêu Vân Bác nói tới chỗ này liền dừng lại, ngay sau đó lại nói: “Đã nói phá được trận liền lui binh, vậy mà bọn họ cứ nhiên một ngày một đêm rồi còn không có động tĩnh gì, chỉ sợ bọn họ muốn bội ước, chúng ta vẫn nên cẩn thận phòng bị mới phải.”

Mấy lời này của Tiêu Vân Bác thật sự khiến Thường Hy giật mình, lúc nào thì mưu trí của Tiêu Vân Bác lại nâng lên một bậc như vậy?

“Bội ước là nhất định. Chẳng qua là cuộc chiến này phải đánh như thế nào, làm gì để thủ thắng mới chính là mấu chốt!” Lục Phụng Thiên vẫn trầm ổn như cũ, đứng giữa những hoàng tử này mà không có một tia khúm núm, siểm nịnh, đủ thấy được phong độ của một đại tướng sa trường, không nịnh không kiêu, đúng là khó có được!

“Hàng Nhạc Thủy có chút bản lĩnh, có lẽ nên tìm hắn để bàn mưu tính kế.” Tiêu Vân Trác thản nhiên nói.

Hàng Nhạc Thủy... Thường Hy tựa hồ loáng thoáng nhớ lại, trước khi nàng hôn mê, chính là hắn chỉ huy mọi người phá trận.

“Hàng Nhạc Thủy? Kỳ nhân này không rõ lai lịch, làm sao có thể trọng dụng? Nếu như là gian tế của kẻ địch thì sao? Ai có thể đảm bảo hắn?” Tiêu Vân Bác phản bác, hơi có chút khí thế hung hăng.

“Ngũ đệ!” Tiêu Vân Dật quát lên: “Ở trong trận ta tận mắt thấy được phong thái đại trượng phu vững vàng như núi, lâm trận không loạn của Hàng tiên sinh. Khi đó nếu không phải có ông ấy, chúng ta nào có thể trở lại? Coi như Chuyên Tôn Nhạc Đan có chạy tới thì cũng chỉ nhìn thấy chúng ta bị chôn vùi trong đồng cát đá thôi!”

Hắn có thể vì Hàng Nhạc thủy nói chuyện, Thường Hy đúng là lấy làm kinh hãi. Không nghĩ tới đồng sinh cộng tử một hồi, Tiêu Vân Dật đã thay đổi không ít. Nghĩ tới đây khóe miệng nàng cũng chậm rãi cong lên.

335. Chương 339

Trong doanh trường nhất thời có chút yên lặng, ai cũng không dám nói chuyện, ngay cả Thường Hy cách một tấm màn cũng cảm nhận được không khí khẩn trương bên ngoài. Nàng nhẹ nhàng nhíu mày, huynh đệ không đồng lòng, chưa đánh trận cũng có thể loạn. Tình huống như vậy, tiếp theo nên làm gì cho phải?

“Trước không nói chuyện này, cái cần bàn là bước kế tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Lục nguyên soái, ông xem đánh hay là hòa?” Tiêu Vân Trác hỏi, thanh âm nặng nề ai cũng có thể cảm nhận được.

Thường Hy không có tiếp tục nghe nữa, chậm rãi nằm xuống hồi tưởng lại những chuyện mới nghe vừa rồi. Chuyên Tôn Nhạc Đan thế nhưng lại ra tay cứu bọn họ? Tại sao lại như vậy? Nhẹ nhàng nhắm mắt, nàng chậm rãi nhớ lại khoảng thời gian sống chung trước kia cùng hắn. Thường Hy thế nào cũng không nghĩ tới một ngày sẽ cùng hắn đối địch, càng không nghĩ tới hắn sẽ giấu Tần Nguyệt Như mà len cứu bọn họ.

Nghĩ tới nghĩ lui, Thường Hy lại một lần nữa chìm vào giấc ngủ. Gần đây nàng tựa hồ thật thích ngủ, hơi dính đầu vào gối cái liền ngủ, mắt thế nào cũng không mở ra được, chỉ cảm thấy trước mắt có một bóng người sáng ngời. Nhưng là nàng mở mắt không ra, muốn há miệng hỏi nhưng ngay cả miệng cũng không nhúc nhích được, một lát sau liền ngủ mê man.

Tròng phòng, tất cả mọi người đều rời đi. Tiêu Vân Trác vén lên tấm màn, ngồi bên giường, nhìn Thường Hy vẫn còn ngủ mê mịch mà mày nhíu lại càng chặt. Đã ngủ lâu như vậy rồi thế nào còn không tỉnh?

Nhìn cái trán trắng nõn của Thường Hy nổi lên một đóa ngũ thủy liên hoa, tuy chỉ mới nhỏ như cái móng tay nhưng cũng làm người ta không thể không chú ý. Nàng vẫn kêu mi tâm đau nhức, thì ra là liên hoa ẩn xuất hiện. Trước kia Vân Thanh cũng đã nói qua, liên hoa ẩn của thủy tổ Hoàng hậu cũng xuất hiện sau khi nàng mang thai. Thường Hy thật sự là mang thai cốt nhục của hần, nhưng là độc của nàng... Nhớ tới lời nói của quân y liền một hồi phiền loạn...

Thời điểm liên hoa ẩn xuất hiện, mấy vạn tướng sĩ đều nhìn thấy, mọi người đều biết thần nữ hộ quốc thật sự ở bên cạnh họ. Tinh thần vốn sa sút lúc trước đột nhiên được nâng anh mẽ. Hiện tại đưa mắt nhìn lại, mỗi khuôn mặt đều phẳng phất hiện lên một nụ cười.

Thường Hy tỉnh lại một lần nữa thì sắc trời đã tối đen, bóng đêm đen huyền bao lấy cảnh vật, nhìn qua tấm màn chỉ thấy một chút ánh sáng yếu ớt.

Thường Hy ngồi dậy, đưa tay vén lên rèm màn lại thấy trong doanh trướng không một bóng người. Nàng xuống giường, mang giày, với lấy áo khoác vắt bên cạnh mặc vào. Bên cạnh có một bàn gỗ nhỏ nhỏ, trên bàn đặt một chiếc lược ngọc cùng một tấm gương đồng. Khoe miệng Thường Hy hơi cong lên, ở trong chậu đồng rửa mặt một phen sau đó mới ngồi trước bàn chải tóc. Nàng vừa hướng trong gương nhìn, cả người liền bị dọa sợ.

Ngũ thủy liên hoa? Thường Hy cầm lấy gương đồng nhích lại gần mình thêm một chút. Trong gương đồng hiện lên rất rõ ràng mi tâm của nàng có một đóa ngũ thủy liên hoa. Trong lúc nhất thời nàng sợ đến ngây người! Giờ khắc này nàng chân thật cảm nhận được mình chính là chân mệnh thiên nữ không sai đi đâu được!

Ngón tay ngọc trắng nõn nhẹ nhàng lướt qua mi tâm, lặng lẽ xẹt qua đóa hoa sen kia, trong lòng không biết vì sao có một loại cảm giác khó tả...

Tiêu Vân Trác nhẹ nhàng đi vào lều lớn liền nhìn thấy được Thường Hy đang soi gương mà ngẩn người. Thấy được bộ dáng kinh ngạc của nàng, không hiểu sao trong lòng hần lại cảm thấy chua xót mà không phải là cảm giác hưng phấn khi ban đầu biết được nàng là thần nữ hộ quốc. Nàng, một cô gái nhỏ bé yếu đuối, tại sao trên vai lại phải khiêng một gánh nặng như vậy? Nhớ tới ngày hôm qua mà hần vẫn còn thấy sợ.

“Nàng đã tỉnh?” Tiêu Vân Trác bình ổn lại tâm tình đang như sóng dâng cuộn cuộn của mình, cười nhìn Thường Hy, nhẹ nhàng nói. Thanh âm kia giống như gió xuân thảng ba, mềm mại ấm áp. Tiêu Vân Trác rất ít khi dùng giọng điệu này nói chuyện, trong lúc nhất thời có điểm không quen. Nhưng là hần muốn dùng giọng điệu này nói chuyện với nàng, khi hần sinh thời thật tốt hộ vệ nàng.

Thường Hy ngẩng đầu lên liền nhìn thấy được Tiêu Vân Trác, buông trong tay gương đồng. Tóc đen thật dài còn chưa có vấn lên, trắng tấp như thác nước đổ dài xuống phía sau. Thường Hy nở nụ cười, thời khắc này nhìn thấy hần, trong lòng lại có một loại kích động khó có thể nói thành lời, đại não còn chưa phản ứng kịp, cả người đã nhào vào trong lòng ngực của hần, dán tai lên người hần, nghe nhịp tim đập của hần, tâm tình lúc này mới chậm rãi bình phục lại.

“Chàng đã đi đâu?” Thường Hy thấp giọng hỏi, thanh âm có chút buồn buồn nhưng vẫn nghe ra được một tia vui thích.

Tiêu Vân Trác vươn cánh tay ôm lấy Thường Hy, nhẹ nhàng nói: “Cùng Lục nguyên soái bàn luận chuyện ngày mai khai chiến. Nàng tỉnh đã lâu chưa?”

“Chưa lâu. Mới tỉnh dậy được một lúc thôi, cầm lược muốn chải tóc đi tìm chàng nhưng lại thấy được liên hoa ẩn, nhất thời kinh ngạc một chút.” Thường Hy ngồi thẳng lên nhìn Tiêu Vân Trác nói, cặp mắt cực kỳ sáng trong, khoe miệng mang theo nụ cười nhu hòa.

“Khiến nàng chịu khổ rồi, thời điểm liên hoa ẩn xuất hiện, mi tâm lại đau đớn như vậy. Hiện tại tất cả đã qua, về sau sẽ không còn đau đớn như vậy nữa.” Tiêu Vân Trác đỡ Thường Hy đến một bên giường ngồi xuống, rồi mới lên tiếng: “Ngày mai xuất chinh, Trường Tín vương chính là tướng quân tiên phong. Chúng ta muốn dùng vũ lực đoạt lại Lệ Trung Dũng và tam ca của nàng. Nàng yên tâm, chúng ta nhất định sẽ không để bọn họ xảy ra chuyện gì.”

“Đoạt thì tất yếu phải đoạt nhưng đón đánh chưa hẳn đã tốt, chúng ta vẫn nên suy nghĩ biện pháp khác.” Thường Hy thật ra đã sớm suy nghĩ vấn đề này, lúc này nói ra vừa đúng lúc.

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy, hé miệng mà cười cười rồi mới lên tiếng: “Nàng và ta, còn có cả Lục nguyên soái, đều có suy nghĩ giống nhau.” Tiêu Vân Trác vừa nói vừa xếp ly trà trên bàn thành một hình tam giác.

Thường Hy liền cười, hành quân đánh giặc, Lục Phụng Thiên quả nhiên là lão tướng, nhẹ giọng nói: “Xâm nhập hàng ổ kẻ địch cũng không phải là chuyện dễ dàng, cần người dẫn đường, tốc độ hành quân, vạn vạn không thể khinh thường. Không biết người nào mang binh đây?”

“Hải Hà vương.” Tiêu Vân Trác nói.

Thường Hy cả kinh, bật thốt lên nói: “Hải Hà vương? Hắn có thể được không?”

“Nàng yên tâm, Lục nguyên soái cử cho hắn hai phó tướng nên không có chuyện gì đâu.” Tiêu Vân Trác mặc dù nói vậy nhưng giữa hai hàng lông mày vẫn vương lại chút lo lắng.

“Hắn không phải trông nom lương thảo sao?” Thường Hy hỏi. Nàng không phải không tin Hải Hà vương, thật sự là hắn ta không thể khiến cho người khác tin tưởng.

“Không gì ngoài việc tranh lập công thôi.” Giọng điệu Tiêu Vân Trác nhàn nhạt, hiển nhiên không muốn nói nhiều về chuyện này. Thường Hy thở dài, đầu lông mày mang theo lo lắng, chỉ mong tất cả mọi sự đều ổn.

336. Chương 340

Mùa xuân năm 641 sau công nguyên, quốc quân Minh Khải quốc qua đời, Minh vương Chuyên Tôn Nhạc Đan đăng cơ làm đế. Mẫu phi của hắn Hoàng phi Tần thị được phong làm Thái hậu, phụng chỉ tiên đế buông rèm chấp chính phụ tá tân đế lên ngôi, xuất binh công kích Đỉnh Nguyệt quốc, đoạt lấy thành Lư Giang. Trong thành, tướng quân Lệ Trung Dũng cùng với hơn hai vạn binh sĩ bị vây trong Phi Long trận, trận đấu đại thắng. Sau đó, Đỉnh Nguyệt quốc phản kích, đoạt lại thành Lư Giang, đại phá Phi Long trận, liên hoa ẩn của thần nữ hộ quốc hiện thế. Đỉnh Nguyệt quốc có thần nữ hộ quốc che chở, tinh thần đại chấn, chiến đấu ba trận, cứu về Lệ Trung Dũng, Ngu Thụy Minh. Minh Khải quốc không địch lại được, gỡ trống thu binh.

Tuy nhiên, Hải Hà vương của Đỉnh Nguyệt quốc kháng lệnh nguyên soái, dẫn binh truy sát quân sĩ Minh Khải, không ngờ lại trúng mai phục của Minh Khải quốc, tổn thất nặng nề. Hải Hà vương bị bắt.

Bên trong doanh trường, không khí ngưng trọng, tất cả mọi người đều im lặng không nói. Hải Hà vương bị bắt đây là chuyện lớn, trở về ăn nói thế nào cùng Hoàng đế? Lục Phụng Thiên quả thật tức đến muốn nổ đầu, không nghe theo mệnh lệnh tự tiện truy kích, đây chính là phạm vào quân quy. Nhưng dù sao thân phận của Hải Hà vương bất đồng, không thể không để ý đến.

Tình hình bây giờ chia làm hai phe. Một phe chủ chiến, lấy công kích làm đầu, tiến đánh cứu về Hải Hà vương. Một phe lại chủ trương cứ Mười tám cây trâm hoa âm thầm giải cứu, dù sao khai chiến đã lâu, quân nhu tổn hao đáng kể, tiến đánh lâu dài không phải là biện pháp tốt. Hơn nữa Minh Khải quốc đã thu binh, tiếp tục chiến tranh đối với Đỉnh Nguyệt quốc là vô cùng bất lợi.

Mấy phen thương nghị không xong, cuối cùng định chờ quyết định của Hoàng đế. Ba ngày sau, thánh chỉ tới, phê chuẩn cho Văn Thanh cầm đầu triển khai kế hoạch giải cứu. Hoàng đế cũng hiểu, cuộc chiến này không thể tiếp tục nữa, quốc gia không gánh nổi. Huống chi Hải Hà vương là vi phạm quân quy, coi như cứu được trở về cũng không tránh được trừng phạt.

Đại quân lục tục rút về thành Lư Giang, cùng lúc đó phương án giải cứu cũng được vạch ra. Trừ cứu Hải Hà vương, còn có một nhiệm vụ quan trọng khác chính là tìm kiếm thuốc giải cho Thường Hy. Gần đây

thời gian ngủ của nàng càng ngày càng dài, thời hạn nửa năm cũng sắp đến. Tiêu Vân Trác cả ngày không chịu rời nàng nửa bước.

Tần Nguyệt Như cầm trong tay bức vẽ, nhớ tới hôm đó trên chiến trường một thân ảnh quen thuộc, nhất thời có chút thất thần. Hẳn quả thật chưa chết sao?

“Nương, lại đang nhớ hần phải không?” Minh Sát bưng bát canh sâm đi vào, nhìn người trong bức họa mà cau mày.

(Sắt là một loại đàn, 25 dây hoặc 16 dây.)

“Sắt nhi, người nọ đến tột cùng có phải là hần hay không?” Tần Nguyệt Như nhìn bức họa trong tay không chịu buông. Đã bao nhiêu năm bà vẫn không chịu tin tưởng hần đã chết, cũng chỉ là mất tích, mất tích mà thôi. Hôm nay nhìn thấy người nọ, mặc dù không giống nhau, nhưng là cặp mắt kia lại không thể lẫn vào đâu được.

“Nữ nhi đã phái người đi thăm dò, ngài yên tâm, Hải Hà vương đang ở trong tay chúng ta. Nếu như lấy Hải Hà vương để trao đổi thì không thành vấn đề.” Minh Sát để xuống bát canh, đưa tay cầm lấy bức họa của Tần Nguyệt Như chậm rãi cuộn vào, dùng tơ hồng buộc lại rồi đặt lên thư án.

“Ca ca người đâu? Gần đây như thế nào?” Nói đến Chuyên Tôn Nhạc Đan, giọng điệu của Tần Nguyệt Như rõ ràng thay đổi, không còn nhu hòa như trước nữa, trong mắt cũng mất đi sự dịu dàng. Nụ cười lạnh như băng khiến người ta cách xa ngàn dặm.

“Không tốt lắm. Gần đây lo việc quốc gia đại sự, huynh ấy lại không ăn uống cẩn thận, cả ngày cứ như mất hồn. Có rảnh rồi nương đi qua nhìn một chút thôi.” Minh Sát dịu dàng khuyên nhủ. Hai mẹ con quật cường giống nhau, nàng làm thân nữ nhi phải ở giữa khuyên giải, thật là đau đầu!

“Nhìn có gì tốt mà nhìn? Đúng là đồ vô dụng!” Tần Nguyệt Như hừ lạnh, nhìn Minh Sát nói: “Nếu không phải không có tiền lệ nữ hoàng, ta đã đi lên ngôi vị hoàng đế này rồi!”

“Nương! Lời này cũng có thể nói sao?” Minh Sát gấp gáp nói, đưa tay kéo lấy tay áo của Tần Nguyệt Như: “Ca ca đã làm rất khá, nương còn có cái gì không hài lòng sao?”

“Vì một nữ nhân lại dám phá hư đại sự của ta, ăn cây táo rào cây sung. Phi Long trận mà quốc sư hao hết tâm lực bày ra lại bị hủy trong tay hần, ta làm sao lại không tức?” Tần Nguyệt Như nhắc đến chuyện này sắc mặt lại tái xanh.

Minh Sát sâu kín thở dài, nhìn Tần Nguyệt Như nói: “Nương, lúc trước vì Tấn vương ngài cũng không phải là từ bỏ tất cả hay sao? Ca ca là thật sự thích Ngu Thường Hy, không bằng con trực tiếp bắt nàng ta đến làm phi tử của ca ca? Huống chi nương cũng hy vọng thân nữ hộ quốc đến chỗ chúng ta không phải hay sao?”

Sắc mặt Tần Nguyệt Như biến hóa, nhìn Minh Sát nói: “Muốn đem Ngu Thường Hy đến đây không cần phải lén bắt người, không lâu nữa nàng ta sẽ phải ngoan ngoãn tự mình dâng tới cửa.”

Minh Sát sửng sốt hỏi: “Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ nương có diệu kế gì hay sao?”

“Châu bích la cùng với mộc kha, tính toán ngày thì cũng sắp đến thời gian rồi. Tiêu Vân Trác nếu như không muốn để Ngu Thường Hy chết thì tự nhiên sẽ phải mang người tới đây.” Tần Nguyệt Như hừ lạnh một tiếng: “Mạnh Văn Ca làm sao có thể ngờ được, sau nhiều năm như vậy tính mạng nhi tử của cô ta lại nằm trong tay ta!!!”

Minh Sát bình tĩnh hiểu ra, nói: “Khó trách nương muốn thu binh, thì ra sớm đã có diệu kế. Chẳng qua là Tiêu Vân Trác có chịu hay không?”

“Chỉ cần trong lòng hần có người kia thì đương nhiên sẽ chịu. Ca ca của người sẽ không vì nàng mà phá hỏng mưu kế của ta chứ?”

Ánh mắt Minh Sát chợt lóe, lại hỏi: “Nương, người nói cho con biết cách hạ độc Ngu Thường Hy đi, con thật sự là vô cùng tò mò!”

Tần Nguyệt Như đối với câu hỏi của Minh Sát cũng không có giấu diếm, thản nhiên nói: “Châu bích la là do Dương Lạc Thanh động thủ. Về phần mộc kha... Người còn nhớ lần trước bắt cóc nàng ta không? Mỗi ngày một chút xiu thêm vào trong thức ăn, không nghĩ tới nàng ta rất giảo hoạt, cứ nhiên đào thoát. Nhưng vậy thì thế nào? Hôm nay còn không phải nằm trong lòng bàn tay của ta hay sao?”

“Đúng vậy, nương là lợi hại nhất. Đừng nóng giận, trước tiên uống bát canh sâm này đã.” Minh Sát ân cần đưa lên chén canh, chờ Tần Nguyệt Như uống xong mới đem chén không đi ra.

Ra khỏi tấm cung của Tần Nguyệt Như, vẻ mặt Minh Sát từ từ trở nên ngưng trọng, tiện tay chuyển cái khay cho cung nữ vừa đi qua còn mình thì hướng về phía khác đi tới.

Chuyên Tôn Nhạc Đan xuyên qua cửa sổ nhìn thấy Minh Sát đi tới, sắc mặt mừng rỡ, vội vàng nghênh đón rồi kéo Minh Sát vào trong phòng, hỏi: “Nghe được không? Đến tốt cùng là có chuyện gì xảy ra?”

Minh Sát liếc hẩn một cái, tự mình ngồi xuống ghế sau đó mới lên tiếng: “Trong mắt của huynh, trong lòng của huynh cũng chỉ có Ngu Thường Hy. Huynh thật sự vì nàng mà đối nghịch với mẫu hậu sao?”

“Muội không hiểu đâu. Người ta không muốn tổn thương nhất chính là nàng, nhưng nàng lại vì chính ta mà bị thương. Đến lúc nào đó muội yêu một người, tự nhiên sẽ hiểu được thôi.” Chuyên Tôn Nhạc Đan cô đơn đứng dựa khung cửa, nhìn muội tử của mình nói.

“Muội mới không cần tình yêu. Nhìn nương một chút, lại xem huynh một chút, muội tình nguyện cả đời một thân một mình.” Minh Sát khẽ thở dài một cái, rõ ràng là mẹ con mà lại vì một nam nhân, một nữ tử mà xảy ra đến tình trạng ngày hôm nay. Nàng thở dài nói: “Muội thử hỏi rồi, huynh đoán không sai, Ngu Thường Hy chính xác là trúng độc, nhưng thuốc giải chỉ nương mới có. Huynh nên chết tâm đi.”

337. Chương 341

Minh Sát vừa nói như thế, mặc dù nói rõ là loại độc gì nhưng Chuyên Tôn Nhạc Đan cũng hiểu, trong lúc nhất thời giống như tức giận công tâm, một câu cũng không nói lên lời.

Minh Sát than nhẹ một tiếng, đứng dậy nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan nói: “Đối thủ một mất một còn của muội là Vân Thanh tới, tình địch của huynh là Tiêu Văn Trắc cũng tới, người mà mẫu hậu nghi ngờ là Tấn vương cũng tới nữa. Thành Bình Giang thật là náo nhiệt!”

Chuyên Tôn Nhạc Đan nhìn Minh Sát, đưa tay kéo lấy tay của nàng, nói: “Muội muội tốt, muội giúp huynh lần này, đem thuốc giải tìm ra. Ta không thể trở mắt đứng nhìn Thường Hy biến thành một người vĩnh viễn không thể tỉnh lại. Muội giúp ta lần này, lần sau muội có chuyện gì ta đều đáp ứng, được không?”

“Ca, muội đem nàng ta đến nơi này cho huynh ngày ngày nhìn thấy không tốt sao? Nếu như nàng trở thành nữ nhân của huynh, là thần nữ hộ quốc của Minh Khải, huynh còn sợ mẫu hậu không cứu nàng?” Minh Sát không hiểu tại sao ca ca của nàng lại không chịu làm như vậy. Đây là một biện pháp không thể tốt hơn, không phải sao? Nàng không thích những tính toán cong cong queo queo kia!

Chuyên Tôn Nhạc Đan nhìn muội tử của mình. Nàng thật là đẹp, vẻ đẹp không giống Thường Hy. Thường Hy đẹp nhưng lại mang theo giảo hoạt, cặp mắt kia cực kỳ sáng trong. Vẻ đẹp của Minh Sát lại mang theo thẳng thắn, nàng không thích những suy tính rắc rối, chuyện gì cũng muốn theo cách đơn giản nhất mà làm. Một người tâm tư kín đáo, một người lại sảng lãng hào phóng, cả hai đều là những người mà hẩn rất yêu thương.

“Sất nhi, ta hỏi muội điều này. Nếu như muội thích một người, muội muốn ở cùng hẩn cả ngày vui vẻ khoái lạc hay là lúc nào cũng chứng kiến bộ dáng người ấy âu sầu nhẩn mi?”

“Dĩ nhiên là vui vẻ khoái lạc. Ai lại thích cả ngày nhìn bộ mặt đưa đám bao giờ!”

“Chỉ có là người trong lòng lẫn nhau, ở chung một chỗ mới có thể ngọt ngào như mật, mỗi ngày đều vui vẻ, trong lòng nàng có ta, trong lòng ta cũng có nàng. Trong thâm tâm Thường Hy chỉ có hẩn, nếu như ở cùng ta một chỗ, nhất là muội lại dùng vũ lực ép buộc nàng ấy ở cùng ta một chỗ, như vậy nàng sẽ vui vẻ sao? Nàng ấy không vui vẻ, ta như thế nào lại vui vẻ? Hai người không vui vẻ ở chung một chỗ như thế nào

lại có thể khoái hoạt đây?” Chuyên Tôn Nhạc Đan thấp giọng nói ra, trong thanh âm đầy lên sầu bi nhàn nhạt, nhưng là ánh mắt lại rất sáng, tựa như ánh sáng của ngôi sao duy nhất trên bầu trời kia.

“Sất nhi, muội biết không, lần đầu tiên ta gặp nàng, nàng cũng không giống những kẻ khác mà khinh thường ta, cũng không e ngại ta. Nàng nói chuyện với ta, nói rất lâu, rất lâu. Ta ở Đỉnh Nguyệt quốc làm con tin, mười năm. Mười năm, ai là người đã từng coi trọng ta? Chỉ cần là cung nữ, thái giám hơi có địa vị một chút, ánh mắt khi nhìn thấy ta cũng mang theo châm chọc. Chỉ có nàng, ánh mắt nàng nhìn ta thủy chung như một! Muội hiểu được cảm xúc lúc đó trong lòng ta không? Muội chưa từng trải qua, cũng chưa từng sống trong hoàn cảnh ấy, muội không thể biết được nỗi tuyệt vọng ấy, cảm giác mỗi ngày đều nằm trong kế hoạch của người khác. Ta không biết mẫu hậu ở Minh Khải quốc chẳng qua chỉ làm bộ bị thất sủng, ta cho là bà thật sự bị giáng vào lãnh cung. Cho nên ta ở bên kia nuôi dưỡng lực lượng, muốn sau khi về nước tự mình đem mẫu hậu cứu ra. Hành động của ta tuyệt đối không thể để người khác biết. Những ngày như vậy thật không dễ chịu, cả đời này ta không bao giờ muốn ném thử một lần nữa.

Kể từ khi gặp được Thường Hy, trong sinh mệnh của ta dường như đã xuất hiện lại ánh sáng mặt trời. Nụ cười của nàng vĩnh viễn mang theo ấm áp, thời điểm nói chuyện với ta vĩnh viễn đều là ôn hòa, ánh mắt nhìn ta cho đến bây giờ vẫn là tôn trọng. Lúc nàng làm được đồ ăn ngon gì đó đều mang đến cho ta một phần, sợ ta tịch mịch nên cứ có thời gian rảnh lại đến nói chuyện với ta.

Sau khi Dịch Dương biết được thân phận của nàng, luôn luôn tìm cách đem nàng đến chỗ ta. Nhưng ta hiểu rõ người nàng ấy thích là Tiêu Vân Trác, ta cũng biết rõ tên thái tử mặt lạnh đó chỉ vì nàng mà động chân tình. Ta chỉ hy vọng nàng vui vẻ, nếu như bắt nàng rời xa Tiêu Vân Trác khiến nàng ưu thương, vậy thì ta tình nguyện đứng từ xa bảo vệ nàng. Tâm tình đó muội không hiểu được. Nếu như Tiêu Vân Trác không thích nàng thì ta đã sớm mang nàng rời đi...”

Minh Sất nhìn đại ca, hết sức không hiểu, nghi ngờ hỏi: “Ca, thích một người không phải là muốn nàng thời thời khắc khắc đều ở bên mình sao? Huynh nhìn nương đi, bà không phải là đều muốn Tần vương ở bên cạnh, những năm qua chưa bao giờ từ bỏ việc tìm kiếm sao? Muội không hiểu, nếu như huynh đã thích nàng, làm sao lại có thể nhìn nàng cười vui bên nam nhân khác? Huynh không ghen sao? Huynh không buồn sao? Huynh không thương tâm sao? Muội biết nương không thể chịu đựng được điều này. Nhưng huynh tại sao lại có thể đây?”

Minh Sất thật không hiểu, nương và ca ca giống như hoàn toàn trái ngược. Nàng không biết đến tột cùng là người nào đúng, người nào sai.

“Mẫu hậu đã dùng hết thủ đoạn, nhưng cuối cùng có lấy được Tần vương không?” Chuyên Tôn Nhạc Đan châm chọc cười một tiếng, quay đầu nhìn Minh Sất, đột nhiên nói: “Sất nhi, nếu như năm đó mẫu hậu lùi về phía sau một bước, những năm gần đây muội làm sao phải giấu giấu diêm diêm, không dám thân cận cùng chúng ta? Nếu như năm đó mẫu hậu lùi về phía sau một bước, sao có thể có nhiều người chết như vậy? Cha mẹ của Mạnh Diệp Vũ, cha mẹ của Dương Lạc Thanh, mẫu hậu của Tiêu Vân Trác, ngay cả Tần vương cũng thân bại danh liệt mà mất tích. Tất cả những điều này, nếu như có người lui về phía sau một bước, có lẽ kết cục sẽ không như vậy.”

“Cần rõ! Lời này ngươi cũng dám nói ra miệng?! Theo ý ngươi, chuyện năm đó tất cả đều do lỗi của ta hay sao?” Tần Nguyệt Như vốn là muốn đến thăm con trai của mình, không ngờ lại nghe được những lời như thế, trong lúc nhất thời lửa giận khó nhịn đẩy cửa xông vào.

“Nương, người đừng tức giận! Ca chỉ nói vậy thôi, đừng nóng giận!” Minh Sất vội vàng tiến lên khuyên. Nàng đều không có phát hiện có người đến gần, xem ra những năm gần đây võ công của nương lại tiến bộ không ít.

“Không tức giận? Nuôi một kẻ ăn cây táo rào cây sung như vậy!!! Ngươi nghe một chút xem nó nói cái gì, đây không phải là trong sáng ngoài tối ám chỉ ta là người xấu sao? Ta ngâm đắng nuốt cay đem đôi huynh muội các ngươi nuôi nấng thành người, bây giờ nó đối xử với ta như vậy sao?” Tần Nguyệt Như thực sự tức giận. Người khác nghĩ thế nào bà không quan tâm, cũng không thèm quan tâm. Nhưng bọn chúng là con trai, con gái của bà, không thể không quan tâm. Nghe những lời nói ấy, đến tâm cũng phát lạnh.

“Mẫu hậu, nhi thần không có ý tứ gì khác. Nhi thần chỉ mong mẫu hậu không quá câu chấp, có lúc chấp nhất một cách cực đoan cũng không phải là chuyện tốt. Tâm tâm niệm niệm cả đời một nam nhân, quay

đầu lại còn không phải là công dã tràng? Nếu như năm đó mẫu hậu chịu buông tay, coi như trong lòng hân có một nữ nhân khác, cưới một nữ nhân khác, nhưng là mẫu hậu có thể biết được hân đang ở đâu, đang làm những gì, có vui vẻ hay không, hạnh phúc hay không? So với việc cái gì cũng không biết không phải là tốt hơn sao?” Chuyên Tôn Nhạc Đan hy vọng mình có thể thuyết phục mẫu hậu, buông tha cho Thường Hy, cũng là buông tha cho hân.

Hai quả đấm của Tần Nguyệt Như nắm lại thật chặt, trong mắt khó nén khỏi thất vọng, hung dữ nói: “Người chỉ cần làm chủ rể cho tốt là được. Mặc dù không thể cưới nàng làm hoàng hậu nhưng một phi tử ta vẫn có thể cho nàng. Đây là nhượng bộ rất lớn rồi, tự giải quyết cho tốt!”

338. Chương 342

“Mẫu hậu!” Chuyên Tôn Nhạc Đan hô lên, khẳng khái giữ ý kiến: “Con đã nói rồi, con sẽ không cưới Thường Hy, con chỉ hy vọng nàng hạnh phúc!”

“Người không muốn cưới nàng thì nàng cũng phải tới! Nàng ta là thân nữ hộ quốc, người người đều mong muốn! Ta nhất định phải biến nàng ta thành thân nữ hộ quốc của Minh Khải. Ta muốn diệt Đĩnh Nguyệt quốc! Ta muốn Mạnh Vân Ca, Tiêu Nhất Hàng biết, người chiến thắng sau cùng chỉ có thể là ta!” Nói tới chỗ này Tần Nguyệt Như quay sang nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan, nhìn nhi tử do chính mình sinh ra mà không nén khỏi tức giận. Khi gặp được ánh mắt căm hận của hân nhìn mình, trong lòng bà không khỏi chấn động. Nhưng bà quyết không để chút việc nhỏ nhặt này ngăn cản bước chân.

“Mẫu hậu, Minh Khải quốc hôm nay đã trở thành của người, tại sao cứ phải trải lòng tham khắp thiên hạ? Người bỏ qua cho nhi tử, bỏ qua cho Thường Hy có được hay không?” Chuyên Tôn Nhạc Đan thật sự mệt mỏi. Đối mặt với một mẫu thân cường thế như vậy, hân chỉ giống như muối bỏ biển. Tất cả nhân mã trong tay đã bị lấy đi, hân hiện tại chỉ là một con rối, vậy thì còn ý nghĩa gì?

“Câm miệng!” Tần Nguyệt Như nhìn con trai của mình, chỉ tiếc rèn sắt không thể thành thép. Giá như hân có được một nửa của bà cũng đủ, chỉ tiếc hân lại như thế, không quả quyết, yếu đuối nhu nhược, thật sự là khiến bà thất vọng! “Những năm này ta vốn tưởng người làm con tin thì sẽ có chút cầu tiến, sẽ không giống như trước kia. Ai ngờ quay đầu lại, mười năm con tin của người đều là vô dụng, vẫn một bộ dạng nhu nhược không thể chấp nhận được!”

Nói tới chỗ này Tần Nguyệt Như liền dừng lại, sau đó nói tiếp: “Chuyện này không có chỗ cho người quyết định. Nói người làm cái gì thì làm cái ấy là được!”

“Nương, sao người có thể đối xử với ca ca như vậy? Ca ca cũng là có ý tốt thôi!” Minh Sát cũng có chút tức giận. Đến tột cùng vẫn là con trai ruột của mình, tại sao có thể nói những lời khó nghe như vậy?

“Người cũng câm miệng! Về sau không cho phép huynh muội các người gặp mặt quá nhiều, tránh cho lại lừa gạt ta làm cái gì!” Tần Nguyệt Như nói tới chỗ này liền phát tay áo bỏ đi.

Trong phòng lại lâm vào yên tĩnh. Hai huynh muội không có nói chuyện. Minh Sát nhìn ca ca, trong lòng tràn ngập đồng tình. Chuyên Tôn Nhạc Đan chỉ thẫn thờ nhìn vầng trăng trên cao bị mây đen che kín, trông mất hiện đầy ưu thương, hồi lâu mới lên tiếng: “Sất nhi, muội trở về đi. Muội còn có chuyện cần làm.”

“Ca, huynh có cần muội giúp một tay không?” Minh Sát không đành lòng nhìn bộ dáng sa sút tinh thần của ca ca, mở miệng hỏi.

“Nếu như muội thật lòng muốn giúp ta, vậy thì không cần làm tổn thương Thường Hy, không cần giúp mẫu hậu bắt Thường Hy vào cung. Nếu trong lòng muội còn có vị ca ca này, vậy hãy thay ta tìm kiếm thuốc giải, chỉ vậy mà thôi.” Chuyên Tôn Nhạc Đan thở dài một tiếng, biết rõ đây là làm khó Sất nhi nhưng hân không thể không đi nhờ vả nàng.

Minh Sát nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan, thật lâu cũng không có nhúc nhích, về sau mới lên tiếng: “Thật là mẹ con, tính khí bướng bỉnh giống nhau như đúc! Không phải muội không muốn giúp huynh, huynh cũng biết thuốc giải bị nương giấu ở nơi vô cùng nghiêm mật, muội cũng không biết ở nơi nào. Về phần chuyện kia, cho dù muội không đi làm nhưng thủ hạ của nương có rất nhiều, ắt sẽ có người khác đi làm.”

“Muội không đi là tốt rồi. Về phần người khác ta cũng không biết, chỉ hy vọng Tiêu Vân Trắc thông minh một chút, bảo vệ thật tốt Thường Hy.” Chuyên Tôn Nhạc Đan cười khổ một tiếng, nhìn Minh Sát nói: “Mẫu thân cường thế, nếu như chiếm được Thường Hy nhất định sẽ lợi dụng nàng để thống nhất thiên hạ. Một nữ hài tốt như vậy sao có thể trở thành vật hy sinh đây? Nàng không nên dính phải cát bụi của thế gian này. Chờ muội gặp được nàng rồi sẽ hiểu lời ta nói. Nàng ấy thật sự rất hiền lành.”

Minh Sát lắc đầu một cái, xoay người đi ra ngoài. Thời điểm đi ngang qua người Chuyên Tôn Nhạc Đan còn bỏ lại một câu: “Ca, trên thế gian này tại sao lại có kẻ ngốc như huynh vậy? Muội nhìn mà đau lòng!”

“Thế gian không phải còn có mẫu hậu chấp nhất như vậy sao? Mọi người đã chết nhiều năm như vậy còn ghi hận mãi không quên. Chuyện của đời trước tội gì cứ phải bắt đời sau gánh chịu? Rảnh rỗi thì muội hãy khuyên giải mẫu hậu. Muội mặc dù không lớn lên bên cạnh mẫu hậu, nhưng là mẫu hậu đối với muội cũng cảm thấy thật lòng thua thiệt, lời muội nói chắc chắn mẫu hậu sẽ nghe.” Chuyên Tôn Nhạc Đan chỉ hy vọng mẫu hậu của hắn không còn cố chấp như vậy. Buông tay ra, đối với tất cả mọi người không phải là tốt sao?

Minh Sát gật đầu một cái, nói: “Ca, huynh yên tâm đi, có thời gian muội nhất định sẽ nói. Huynh nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai muội lại đến thăm huynh.”

“Muội ít đến thôi, tránh ấu hậu lại giận lấy sang muội.” Chuyên Tôn Nhạc Đan nhẹ giọng nói.

“Muội mới không sợ, huynh cứ yên tâm đi.” Minh Sát cười cười nói. Thật ra có chuyện này nàng cũng không dám nói, nương đã giăng lưới chỉ chờ bọn họ mắc câu, nếu như bị ca ca biết thì không biết sẽ nháo ra chuyện gì. Nghĩ đi nghĩ lại vẫn là không nói ra.

Chuyên Tôn Nhạc Đan nhìn bóng lưng Minh Sát từ từ biến mất trong bóng đêm, hé miệng cười cười, sầu bi trong mắt cũng nhạt đi một chút. Trong lúc bất chợt lại nghe được một tiếng động nhỏ vang lên. Chuyên Tôn Nhạc Đan xoay người đóng cửa sổ, khóa kỹ cửa phòng lúc này mới đi đến nội thất, quả nhiên thấy được Dịch Dương tiến vào.

“Vi thần tham kiến Hoàng thượng.” Dịch Dương quỳ xuống hành lễ nói, thần sắc nghiêm nghị.

“Đứng lên đi. Chuyện ta bảo ngươi tìm hiểu thế nào rồi? Tra được chưa?” Chuyên Tôn Nhạc Đan hỏi.

“Đã tìm hiểu được. Mấy ngày nay thành Bình Giang tăng phòng bảo vệ, cửa thành được kiểm soát nghiêm ngặt. Hơn nữa gần đây quốc sư không biết đã làm những gì, rất thần bí, vi thần phỏng đoán rất có thể là nhằm vào Đinh Nguyệt quốc. Thần còn nghe được tin tức, Thái hậu đã giảng sẵn thiên la địa võng, chỉ chờ bọn họ lọt lưới.” Dịch Dương cúi đầu trả lời.

Chuyên Tôn Nhạc Đan thật ra đã sớm đoán được, mẹ của hắn là người không dễ dàng thay đổi. Bà nếu như muốn bắt Thường Hy thì sẽ không buông tay, nghĩ tới đây nhìn Dịch Dương nói: “Ngươi phải đi trước một bước, tìm được đám người Thường Hy trước Thái hậu, để cho bọn họ không nên vào thành. Về phần thuốc giải ta đã có biện pháp.”

Dịch Dương sững sốt, trên mặt thoáng qua một tia khổ sở, nói: “Hoàng thượng, người không đầu lại Thái hậu đâu, không bằng đừng quản!”

“Ngươi sợ? Nếu sợ cũng không cần để ý đến!” Chuyên Tôn Nhạc Đan không vui nói.

“Mạng của vi thần đã sớm là của Hoàng thượng, còn có cái gì phải sợ? Thần cũng chỉ lo lắng tình mẫu tử của Hoàng thượng và Thái hậu bị tổn hại, vì một Ngụ Thường Hy đáng giá không?” Nói tới chỗ này hắn yên lặng thở dài một tiếng, lại nói: “Thần thu được tin tức, bọn họ đã vào thành. Chúng ta chậm một bước, không thể ngăn được bọn họ nữa rồi.”

339. Chương 343

Một đám người muốn thần không biết quỷ không hay xâm nhập vào quốc đô Minh Khái quốc quả thực không phải là chuyện dễ dàng. Huống chi chuyến đi lần này có hai mục đích, một là cứu thoát Hải Hà vương, hai là tìm thuốc giải cho Thường Hy. Hai chuyện này đều vô cùng cấp bách. Mọi người đã thương nghị, thay vì lén lút xâm nhập, không bằng cứ quang minh chính đại mà tiến thẳng vào hang ổ địch.

Vì vậy đoàn người Tiêu Vân Trác cứ thế thản nhiên tiến vào thành Bình Giang, thuê một gian khách điểm, đã thế còn cố ý đem thân phận bọn họ tiết lộ ra ngoài. Cứ như vậy, dù cho Tần Nguyệt Như muốn động thủ giết bọn họ cũng phải cân nhắc kỹ rồi mới dám hành động.

Ánh nắng chiều bao phủ cả vùng đất, màu đỏ của chiều tà tựa như một mảnh huyết gấm cực kỳ trắng lệ. Từng tia nắng xuyên qua rèm hoa, hắt lên những vệt sáng mơ màng huyền ảo trên mặt đất.

Thường Hy đã sớm tỉnh từ lâu nhưng cũng không muốn đứng dậy. Mấy ngày nay nàng càng phát ra lười biếng, ngay cả động cũng không muốn động, canh giờ đi ngủ càng ngày càng nhiều, tinh thần cũng không phấn chấn nữa. Nàng than nhẹ một tiếng, đôi lông mày như lá liễu nhíu chặt lại một chỗ. Không biết sau này nàng còn có thể nhìn thấy được ánh chiều tà xinh đẹp như thế này nữa không, cho nên hiện tại càng muốn nhìn lâu một chút.

Trong khi nàng đang ngẩn người thì có người đi vào phòng. Trướng gấm bị vén lên, lộ ra vẻ mặt hơi có chút tiêu tụy của Tiêu Vân Trác. Mấy ngày nay không ngừng bồn ba khiến cho hắn có vẻ gầy đi. Thấy hai quầng mắt thâm lại của hắn, Thường Hy muốn nở nụ cười, muốn thoải mái mà cười với hắn, không muốn cho hắn mang gánh nặng quá nhiều. Nhưng là con người chưa xót không nói thành lời, khóe miệng còn chưa nâng lên mà lệ châu đã lăn rơi xuống, từng giọt từng giọt nhỏ vào nền gấm đỏ thẫm rồi biến mất không thấy tăm hơi.

“Tại sao lại khóc? Có phải hay không lại cảm thấy không thoải mái?” Tiêu Vân Trác có chút nóng nảy, vội ngồi ở đầu giường đỡ Thường Hy dậy. Gương mặt tuần tú hiện lên thương tiếc cùng lo lắng, trong con người cũng hiện lên vẻ hốt hoảng.

“Không có sao, chính là nhìn thấy chàng mệt mỏi thành ra như vậy, trong lòng buồn cực kỳ.” Thường Hy mượn Tiêu Vân Trác nâng đỡ mà dựa vào trong ngực của hắn, thấp giọng nói ra, thanh âm cũng mang theo đau lòng vô hạn.

“Ta còn tưởng chuyện gì! Điều này cũng đáng để nàng khóc sao?” Tiêu Vân Trác yên lòng, cầm lấy tay Thường Hy nói: “Chỉ cần vì nàng, làm cái gì ta đều nguyện ý, là ta cam tâm tình nguyện, nàng cần gì phải lao tâm phí sức? Trong bụng nàng còn có hài tử của chúng ta, không thể suốt ngày lo lắng. Nàng chỉ cần nhớ, sau này dù có xảy ra bất cứ chuyện gì đều có ta ở bên cạnh nàng, cùng với nàng.”

Thường Hy than nhẹ một tiếng, có một phu quân như thế, nàng còn cầu gì nữa?

“Thuốc giải đã có manh mối, dù sao cũng còn hai tháng, nàng không cần phải gấp. Cuối cùng ta cũng sẽ có biện pháp lấy được.” Tiêu Vân Trác khuyên bảo Thường Hy, không muốn nàng suy nghĩ quá nhiều.

“Chàng không cần tạo áp lực ỉn. Lấy được là tốt nhất, không lấy được cũng không sao, dù sao cũng chỉ là mỗi ngày ngủ nhiều thêm một chút thôi, sẽ không chết ngay được.” Thường Hy ngược lại cố tính bắt mình suy nghĩ thoáng hơn. Dù sao đối với nàng mà nói, đời này gặp được Tiêu Vân Trác, có được tấm chân tình của hắn nàng đã không còn gì tiếc nuối rồi. Nàng không hy vọng hắn vì nàng mà bán cả tính mạng.

Tiêu Vân Trác đang muốn nói chuyện thì Vân Thanh đi vào, thấy Thường Hy tỉnh rồi liền cười nói: “Hàng tiên sinh có tin tức, xin ngài lập tức đến thương nghị.”

Tiêu Vân Trác nhất thời phấn chấn tinh thần, nhìn Thường Hy nói: “Nàng chờ ta, nói không chừng thật sự có tin tức tốt.”

340. Chương 344

Sau khi Tiêu Vân Trác đi, Vân Thanh cũng không có rời đi, ngược lại ngồi trên một chiếc ghế gỗ đầu giường của Thường Hy, tựa hồ có điều gì muốn nói nhưng vẫn còn do dự.

Thường Hy vừa thấy liền mở miệng hỏi trước: “Cô cô có lời gì muốn nói với ta? Giữa chúng ta không cần phải thử dò xét nữa, có gì cứ nói thẳng đi thôi.”

Vân Thanh biết Thường Hy thông tuệ, nghe được nàng nói như vậy cũng không kinh ngạc, chỉ là hơi hơi trầm ngâm rồi mới mở miệng nói: “Không có việc gì, chỉ là hôm nay muốn nói cho người một số chuyện,

nhưng thập niên cũng đã quá xa xôi rồi. Nói cùng người khác ta lại không muốn, lúc này nhìn người tỉnh táo một chút nên muốn nói chuyện với người.”

Vân Thanh sẽ không vô duyên vô cớ mà kể chuyện xưa, nơi này nhất định sẽ ẩn tình duyên cố gì. Thường Hy cười nói: “Vừa đúng lúc ta vô cùng buồn chán, cô cô chịu cùng ta nói chuyện đúng là cầu còn chẳng được. Ta rất thích nghe chuyện xưa, cô cô cứ nói đi.”

Vân Thanh cười cười, tự mình rót cho Thường Hy một ly trà, lúc này mới ngồi xuống nói: “Thái tử phi biết ta vì cái gì lại không đổi tên không? Dù sao tên của ta và Vi An vương bị trùng nhau, theo quy củ là phải đổi tên.”

Thời điểm trước kia Thường Hy cũng có nghĩ đến điểm này, đề ra nghi vấn, chỉ là thăm dò mãi không ra được tin tức gì. Lúc này Vân Thanh lại chủ động nhắc đến.

“Ban đầu lúc ta mới tiến cung tiên Hoàng hậu còn chưa có mang thai. Ta vừa vào cung không bao lâu Hoàng quý phi liền có thai, mấy tháng ngay sau đó tiên Hoàng hậu cũng có. Lúc ấy trong hậu cung thật là chuyện vui liên tiếp, Hoàng thượng khi đó đối với tiên Hoàng hậu là vô cùng chăm sóc. Hoàng quý phi mang thai so với Hoàng hậu còn sớm hơn ngược lại bị lạnh nhạt.”

Thường Hy nghe đến đó trong lòng thầm than một tiếng, phân lượng của tiên Hoàng hậu trong lòng Hoàng thượng đến hôm nay ngay cả nàng đều biết chứ đừng nói đến những người trong cung khi ấy. Điều là có bầu nhưng Hoàng thượng lại cẩn thận quan tâm đến Hoàng hậu hơn, Hoàng quý phi khó tránh khỏi bị lạnh nhạt, chỉ sợ là khi ấy vô cùng khó nhin.

“Thân thể tiên Hoàng hậu mảnh mai, nhất là sau khi mang thai lại càng trở nên yếu đuối, vì vậy Hoàng thượng liền phân phó mọi người trong hậu cung không có chuyện gì thì đừng đến làm phiền Hoàng hậu. Cũng chính vì thế mà Hoàng hậu không biết được tình trạng quẫn bách của Hoàng quý phi, sau vô tình mà từ miệng một cung nữ biết được. Tiên Hoàng hậu là người thiện lương, biết được chuyện liền lập tức đến thăm Hoàng quý phi, nào ngờ được thời điểm đến thăm, Hoàng quý phi bị vấp ngã làm động thai khí. Nếu không phải Hoàng hậu chạy tới đỡ thì thật sự là một xác hai mạng. Có Hoàng hậu ở đây, bọn thái y càng thêm cẩn thận nhưng rốt cuộc Hoàng quý phi vẫn phải sinh non, thật may là cũng đủ tháng rồi. Nhưng thời điểm Vi An vương chào đời lại không cất tiếng khóc, hơi thở cũng yếu ớt, bất kể là đập sau lưng hay bấm vào lòng bàn chân cũng không có tác dụng gì. Ta cũng là khi ở ngoài cung gặp phải trường hợp như vậy, biết là bị dính dằm trong huyệt nên mới không khóc ra nổi. Lúc ấy ta cũng định không quan tâm, dù sao nhiệm vụ của ta cũng là bảo vệ tiên Hoàng hậu. Nhưng khi nhìn đến tiên Hoàng hậu bởi vì hoàng tử không khóc mà gấp gáp không thôi, trong lòng ta cũng lo lắng, sợ nàng vì thế mà động thai khí, lúc này mới tự mình tiến lên dùng miệng hút lấy cục dằm trong cổ họng hoàng tử ra ngoài. Về sau ta cũng không biết được Hoàng quý phi cư nhiên cầu xin Hoàng thượng ban tên cho Tam hoàng tử là Vân Thanh, bảo là không có ta liền không có Tam hoàng tử. Tam hoàng tử có phúc khí của ta, hy vọng Hoàng thượng không bắt ta đổi tên...”

Nguyên lai là có chuyện như vậy, khó trách thái độ của Hoàng quý phi đối với Thái tử vẫn là rất tốt, Tam hoàng tử càng không có tham vọng đối với đế vị, thì ra còn có một đoạn chuyện xưa ẩn giấu trong đó.

“... Theo thời gian, những người biết chuyện này càng ngày càng ít, cung nữ ngày đó đến tuổi cũng được thả đi ra ngoài. Cho nên hiện tại Hoàng quý phi chủ trì hậu cung là do Hoàng thượng biết được chuyện này, biết nàng sẽ không tranh giành ngôi vị Thái tử. Vì thế danh hiệu Hoàng quý phi là sau khi tiên Hoàng hậu qua đời được sắc phong, cũng chính là lý do tại sao chỉ có mình nàng được nhận danh hiệu cao như vậy.”

Thường Hy nghe đến đó liền có chút hiểu, không trách được trong hậu cung chỉ có một Hoàng quý phi. Mị phi cho dù được sủng ái cũng không tiến lên được một bước, xem ra lão Hoàng đế này tuyệt không hồ đồ rồi.

“Sau khi tiên Hoàng hậu qua đời, ta vốn định xuất cung nhưng lúc lâm chung, tiên Hoàng hậu lại ủy thác ta chăm sóc cho Thái tử, thế nên ta mới lưu lại.” Nói tới chỗ này, Vân Thanh dừng lại, nhìn Thường Hy nói: “Ta hôm nay còn có một chuyện hy vọng Thái tử phi có thể giúp ta một tay.”

Thường Hy không biết mình có thể giúp Vân Thanh cái gì nhưng vẫn nói: “Cô cô có việc gì cứ nói, nếu như giúp được ta tuyệt đối sẽ không chối từ.”

“Lần này ta ngoài ta không muốn trở về nữa, ta muốn đi tìm đại ca của ta. Hắn chỉ là mất tích, ta cuối cùng vẫn cảm thấy hắn còn sống...” Trong mắt Vân Thanh mang theo thần thái thiết tha nhìn Thường Hy.

Thường Hy biết là nàng sẽ không bỏ qua, trừ phi nếu một ngày nào đó nàng thật sự nhìn thấy được tro cốt của Tần vương, suy nghĩ một chút cũng là tình cảm thật lòng của huynh muội bọn họ. Vì vậy nàng cười nói: “Chuyện này ta không thể tự quyết định, để ta đi hỏi Thái tử gia xem, chỉ cần hắn đồng ý là được.”

Vân Thanh vội vàng cảm ơn Thường Hy, lại cùng nàng hàn huyên thêm vài câu nữa. Thường Hy nhìn thấy sắc trời dần tối, Vân Thanh liền đứng lên châm đèn lưu ly. Nàng than nhẹ một tiếng: “Lần này đến thành Bình Giang ta vẫn cảm thấy bất an, tựa hồ sắp có chuyện gì đó xảy ra, cố tình Thái tử gia lại một câu cũng không chịu nói cho ta. Vân Thanh, cô cô nói cho ta biết tình hình thật sự lúc này đi? Nếu muốn lấy được thuốc giải trong tay Tần Nguyệt Như là khó như lên trời, điều này ta còn biết được.”

Vân Thanh đưa tay đóng cửa sổ lại, quay đầu nhìn Thường Hy nói: “Thái tử cũng không lẽ người làm gì. Hôm nay chúng ta gặp Dịch Dương, hắn mang đến một tin tức, nói Chuyên Tôn Nhạc Đan sẽ tìm thuốc giải cho chúng ta. Chúng ta không cần manh động, tránh tổn thương tính mạng không cần thiết.”

Chuyên Tôn Nhạc Đan? Hoàng đế Minh Khải quốc? Mi tâm Thường Hy nhíu chặt, nói: “Xem ra Chuyên Tôn Nhạc Đan và Tần Nguyệt Như cũng không phải đoàn kết, hắn lại nhiều lần giúp đỡ chúng ta như vậy!”

Vân Thanh cười nhạt nói: “Cuộc sống tất nhiên là không thiếu kẻ si tình, hắn làm như vậy cũng là điều dễ hiểu.” Nói tới chỗ này Vân Thanh cũng nở nụ cười mang theo mấy phần mùi vị hạnh phúc. Những năm gần đây nàng cũng vì hắn mà cam tâm tình nguyện ở trong hoàng cung, mảnh tình cảm này chỉ cần một mình nàng biết là đủ.

Đang nói chuyện thì Tiêu Vân Trác đi vào, sắc mặt có chút ngưng trọng. Thường Hy nhìn hắn hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tần thái hậu muốn gặp chúng ta trong cung.”

341. Chương 345

Trực tiếp đưa ra lời mời như vậy khiến bọn họ không có cách nào cự tuyệt. Thứ nhất bọn họ nhất thiết phải biết được vị trí của Hải Hà vương, hắn bây giờ thế nào, còn sống hay không? Quan trọng nhất là Thái hậu cư nhiên đưa thuốc giải ra làm lời dẫn, Tiêu Vân Trác đã đồng ý rồi.

Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác, lo lắng hỏi: “Làm sao chàng lại có thể đáp ứng? Chúng ta đi như vậy chẳng phải là dẽ vào miệng cọp? Phải cẩn thận suy nghĩ sách lược an toàn mới đúng!”

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy, lại mức một chén canh đưa cho nàng, lúc này mới lên tiếng: “Không vào hang cọp làm sao bắt được con? Huống chi nội bộ Minh Khải quốc cũng không phải là bền chắc như thép, phản đối Tần Nguyệt Như có không ít người. Chúng ta tới thành Bình Giang được mấy ngày nhưng đã có người đến liên lạc rồi.”

Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Chàng muốn dùng người của bọn họ đánh bọn họ?”

“Tình cảnh trước mắt thì đây là biện pháp tốt nhất, huống chi Chuyên Tôn Diệp Thành cũng thực sự đang chống lại Tần Nguyệt Như, nếu không ta cũng không đi mạo hiểm như vậy.” Tiêu Vân Trác nói, trong đôi tròng mắt toát ra hai ngọn lửa nhỏ.

Thường Hy vẫn có chút lo lắng, nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Không được, vẫn còn quá mạo hiểm. Ta cuối cùng vẫn cảm thấy Tần Nguyệt Như không phải là nữ nhân đơn giản, chúng ta vẫn phải suy nghĩ cẩn thận lại đã.”

“Người của chúng ta mặc dù ít nhưng đều là tinh binh lương tướng. Tối qua Vân Thanh đã tìm được tại chỗ chúng ta cài ở thành Bình Giang, cũng đã thám hiểm qua một chút địa hình trong cung.” Nói tới chỗ này liền dừng lại, đỡ Thường Hy nằm xuống rồi mới tiếp tục: “Nàng thật sự cho rằng chúng ta đơn thương độc mã mà xâm nhập thành Bình Giang?”

Thường Hy không rõ chân tướng, nhìn Tiêu Vân Trác hỏi: “Chẳng nhẽ chàng còn có bố trí khác?”

“Nàng còn nhớ rõ chuyện trước khi xảy ra đại chiến, đại ca của nàng rời đi không?” Tiêu Vân Trác cũng tự mình tháo giày, ngồi lên giường đưa tay ôm chặt Thường Hy vào trong ngực, trên mặt nở một nụ cười thâm sâu.

“Biết, chẳng lẽ?”

“Đúng vậy.” Tiêu Vân Trác tiếp lời nói, thanh âm gọn gàng linh hoạt, mặt mày mang theo nụ cười nồng đậm. “Ca ca của nàng phụng mệnh ta, thừa dịp thời điểm hai nước giao chiến đã cải trang toàn bộ, từ hậu phương xâm nhập thành Bình Giang. Cho nên chúng ta không phải cô binh, nàng sợ hãi cái gì?”

Thường Hy có chút do dự nhìn Tiêu Vân Trác, hồi lâu mới lên tiếng: “Thật sao? Nhưng chỉ như vậy cũng không thể so với nhân mã của Tần Nguyệt Như được.”

“Chừng đó chỉ là một phần thôi, còn có binh mã của Chuyên Tôn Diệp Thành, binh mã của phụ hoàng ta dùng mật thư phái đến. Còn có, trước khi vào thành Bình Giang ta đã cùng Lục nguyên soái bàn bạc, binh mã bị bắt làm tù binh lúc trước không vội vã trở về mà từ từ tản ra bao vây thành Bình Giang. Như vậy chúng ta có thể trong ngoài giáp công, hy vọng có thể thành sự.”

Không trách được Tiêu Vân Trác muốn quang minh chính đại tiến vào thành Bình Giang, mọi sự hấn đã sắp xếp đâu vào đấy rồi. Khóe miệng Thường Hy nhếch lên, khẽ nói: “An bài rất kín đáo, trong thời gian ngắn chẳng có thể suy nghĩ cặn kẽ như vậy, thật là giỏi!”

Tiêu Vân Trác nghe vậy thì ôm chặt Thường Hy rồi mới lên tiếng: “Nàng chỉ cần an tâm, không nên suy nghĩ nhiều. Ngày mai nàng theo ta cùng đi, nàng một mình ở lại chỗ này ta không an lòng. Tần Nguyệt Như xảo hoạt như hồ, ta sợ bà ta lại giở thủ đoạn gì.”

Tầm mắt Thường Hy mơ màng, hơi gật đầu một cái rồi nặng nề chìm vào giấc ngủ, nàng nhất định phải đi đấy!

342. Chương 346

Có lẽ là do có chuyện trong lòng nên chưa đến tờ mờ sáng Thường Hy đã tỉnh dậy, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy dung nhan quen thuộc khi ngủ của Tiêu Vân Trác. Không biết có phải hấn nằm mơ thấy điều gì không tốt hay không, chân mày nhíu lại thật chặt, nàng không kìm được mà đưa tay sờ lên trán của hấn, dọc theo hai hàng lông mày cương nghị, mắt, sống mũi, một đường đi xuống. Thường Hy cảm thấy bên hông căng thẳng, biết hấn tỉnh, cười nói: “Nên rời giường rồi chứ? Hôm nay phải vào hoàng cung Minh Khải quốc, chuẩn bị sớm một chút.”

“Không vội, ngủ tiếp một lát.” Tiêu Vân Trác tuy nói như vậy nhưng ánh mắt vẫn mở ra, cẩn thận nhìn một chút thần sắc Thường Hy, cao hứng nói: “Nhìn tinh thần nàng so với hôm qua thì tốt hơn nhiều.”

Thường Hy gật đầu một cái, nói: “Hàng tiên sinh sai người phối trí thuốc vẫn có chỗ dùng, mặc dù không thể tiêu trừ hết toàn bộ độc tính nhưng lại có thể giảm triệu chứng thích ngủ của ta. Đây cũng là chuyện tốt.”

Nhắc tới Hàng Nhạc Thủy, thần sắc Tiêu Vân Trác có chút cổ quái, nhìn Thường Hy nói: “Vào thành Bình Giang, Hàng tiên sinh tựa hồ biết rất nhiều người, có rất nhiều tin tức đều là do ông ấy thăm dò được.”

Nghe được Tiêu Vân Trác thử dò xét, Thường Hy hơi trầm tư, sau đó nói: “Hàng tiên sinh là ta ở trên đường vô tình gặp được, đã nhiều lần cứu tính mạng ta, là chính nhân quân tử chân chính. Chỉ là lúc mới gặp mặt không ít lần khiến ta tức chết...”

Thường Hy chậm rãi đem việc quen biết Hàng Nhạc Thủy nói ra. Tiêu Vân Trác nghe được Hàng Nhạc Thủy nói nhưng ngôn ngữ chợ búa phổ phườn, trong lúc nhất thời có chút ngạc nhiên, càng ngạc nhiên hơn là Thường Hy cũng học được mấy phần bộ dáng của người đàn bà chanh chua nơi phố to ngõ nhỏ. Nhìn Thường Hy khi nhắc đến chuyện kia thì cả người đều lên tinh thần, trong lòng hấn chậm rãi thở phào nhẹ nhõm. Hấn thích Thường Hy vui vẻ tràn đầy sinh khí như vậy, không thích cảnh nàng nằm bệnh thoi thóp, để cho hấn không cách nào an tâm, cả ngày nghĩ đến nàng.

“Nghe nàng nói như vậy, Hàng tiên sinh có vẻ là người rất thú vị. Nhưng cuối cùng ta vẫn cảm thấy ông ấy thâm tàng bất lộ.” Tiêu Vân Trác vừa ngồi dậy vừa đỡ Thường Hy dựa vào trong ngực mình rồi mới lên tiếng.

Thường Hy đột nhiên nhớ tới vẻ mặt kỳ lạ của Vân Thanh khi nhìn thấy Hàng Nhạc Thủy, nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Vân Thanh cô cô không muốn hỏi cung nữa. Cô cô muốn nhờ ta cầu tình giúp, Thái tử gia chàng thấy thế nào?”

“Cô cô cực khổ nhiều năm như vậy, ta vốn định thay cô cô an bài một cuộc sống ổn định sau này. Còn nếu như cô cô muốn xuất cung cũng không sao, chỉ cần vui vẻ là tốt rồi.” Tiêu Vân Trác cũng không có phản đối, dù sao Vân Thanh đã hy sinh ẹ con bọn họ quá nhiều, mặc dù cô cô cũng chỉ là vì Tần vương mới làm như vậy. “Chờ ta về cung sẽ ban cho cô cô chút bạc, tránh cho cuộc sống quá cực khổ.”

Thường Hy gật đầu một cái, nói: “Chàng có phát giác hay không, Vân Thanh cô cô rất để ý đến Hàng tiên sinh?”

Tiêu Vân Trác sững sờ: “Nàng nói là?”

“Ta cũng không dám xác định, chẳng qua là ta cảm thấy Vân Thanh cô cô có thể thích Hàng tiên sinh, ánh mắt nhìn Hàng tiên sinh cũng không giống với những người khác. Có cơ hội thì chàng nên tác hợp cho bọn họ, tránh cho cô đơn lẻ bóng. Nửa đời sau còn dài, có người làm bạn cũng tốt.” Thường Hy cười nói, đến hôm nay nàng chỉ hy vọng ai muốn có hạnh phúc thì được hạnh phúc, không giống như nàng, con đường phía trước biến đổi khôn lường.

“Được, ta sẽ chú ý.” Tiêu Vân Trác gật đầu đáp ứng, mặc dù hắn cũng không hứng thú gì với việc làm bà mai nhưng cũng cứ thử xem sao.

“Lệnh huynh ẩn mình trong thành Bình Giang, tối qua mới đưa tin tức tới, đã vào được trong khách điếm này. Đợi lát nữa huynh muội hai người gặp mặt rồi trò chuyện một lát.” Nói tới chỗ này liền dừng lại, nhìn Thường Hy rồi tiếp tục: “Ta cũng nhận được mật báo nói Vân Đô tựa hồ có biến. Các hoàng tử xuất cung cả, hậu cung có vẻ không yên.”

Thường Hy nghe mà trong lòng rét lạnh, nghĩ đến Dương Lạc Thanh mà cảm thấy kinh hoàng, nữ nhân này giấu trong mình không biết bao nhiêu dã tâm... Nàng vội vàng hỏi: “Có chuyện gì xảy ra?”

“Chỉ nghe nói trong hậu cung giống như đã xảy ra chuyện gì đó nhưng rất nhanh liền chìm đi xuống. Ngay cả Ngũ Hải cũng không nắm được tin tức chính xác.” Sắc mặt Tiêu Vân Trác không tốt, nhìn Thường Hy khẽ trầm tư nói. Hàng Nhạc Thủy nói cần phải khiến Thường Hy suy nghĩ nhiều một chút, tinh thần mới không dễ lâm vào giấc ngủ, nếu không hắn cũng không đành lòng khiến nàng lo lắng.

Thường Hy thật bị hù sợ. Ngũ Hải ở trong hậu cung có tai mắt khắp nơi, địa vị vững chắc, nếu như ngay cả hắn cũng không hỏi thăm ra tin tức thì chuyện có vẻ đã phát triển ra thành trình độ bọn họ không thể khống chế rồi. Đối lại góc độ nói, người khác chính là nhắm vào bọn họ mà làm, phòng bị bọn họ, cho nên Ngũ Hải mới không thăm dò được tin tức. Nói không chừng hậu cung đã bị người ta khống chế cho nên mới phong tỏa tin tức. Dù sao bất kể là trường hợp gì thì đều bất lợi đối với bọn họ.

Bên này còn chưa có giải quyết xong, bên kia lại xảy ra chuyện, đúng là họa vô đơn chí rồi!

“Vậy chàng cho rằng là có chuyện gì xảy ra? Trong lòng có đối tượng hoài nghi hay không?” Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác hỏi.

“Trước khi xuất cung ra đã tung ra mạng lưới tình báo, mấy ngày nữa liền có tin tức.” Tiêu Vân Trác nhìn ánh mắt không ngừng chớp động của Thường Hy, lại nói: “Nàng có phải đã hoài nghi người nào hay không?”

Thường Hy gật đầu một cái, nói: “Dương Lạc Thanh và Tần Nguyệt Như có liên quan đến nhau, ta đoán chuyện này không thoát khỏi quan hệ với Tần Nguyệt Như. Chúng ta vào cung đợt này nên thử dò xét xem sao.”

Tiêu Vân Trác nhìn đến Thường Hy một thân tinh thần sáng láng, nhớ đến lời nói của Hàng Nhạc Thủy, quả nhiên cảm thấy hắn nói có lý, cười nói: “Được, nàng có thể đi làm. Nếu như làm cho Tần Nguyệt Như tức chết thì càng tốt!”

“Thế gian này cũng không có Chu Du thứ hai. Tần Nguyệt Như làm bao nhiêu chuyện xấu xa như vậy mà vẫn còn sống, xem ra làm bà ta tức chết là chuyện không dễ dàng đâu.” Thường Hy không nhịn được mà hé miệng cười, hôm nay tinh thần cảm giác tốt hơn rất nhiều, ngay cả đầu óc cũng linh hoạt, tâm trạng có mấy phần cao hứng. Nàng ngẩng đầu nhìn, thấy sắc trời không còn sớm thì nhanh chóng giục Tiêu Văn Trác rời giường.

Hai người thu thập xong rồi ra khỏi phòng hội hợp với mọi người. Ở dưới lầu, mọi người thấy Thường Hy xuống cũng không nhịn được cao hứng trở lại, vây quanh nàng nói chuyện thật lâu rồi mới ngồi xuống chỗ của mình. Ngu Thụy Lâm càng thêm hưng phấn không thôi, ngay cả trong đôi mắt cũng chớp động ánh nước. Mạnh Điệp Vũ nhìn huynh muội bọn họ tình thâm, trong lòng càng không ngừng hâm mộ. Nếu nàng cũng có được một ca ca như vậy thì tốt biết bao nhiêu.

Hàng Nhạc Thủy nhìn Thường Hy một cái, cười nói: “Tiểu nha đầu, cái này ngươi cầm lấy, tí nữa đến cửa cung thì ăn vào, ngàn vạn lần đừng quên.”

Thường Hy nhìn thấy Hàng Nhạc Thủy đưa mình một bình ngọc trắng nhỏ tinh xảo thì vô cùng kinh ngạc, hỏi: “Đây là cái gì?”

343. Chương 347

Hàng Nhạc Thủy nở một nụ cười ôn hòa, nói: “Thiên cơ không thể lộ, ngươi nếu tin ta thì lấy đi, không tin có thể không cầm.”

Thần sắc mọi người không đồng nhất, cũng có chút khấn trương, dù sao đối với Hàng Nhạc Thủy bọn họ cũng không phải quá quen thuộc. Ngu Thụy Lâm nhìn Hàng Nhạc Thủy, hỏi: “Tiên sinh, thuốc này đến tột cùng là thuốc gì? Ngài tốt xấu cũng nên tiết lộ một chút chứ, chúng ta cũng dễ an tâm không phải sao?”

Hàng Nhạc Thủy nhìn Ngu Thụy Lâm lo lắng, cười nhẹ: “Không thể nói.”

Thường Hy nhìn Hàng Nhạc Thủy, mặc dù trong lòng có chút nghi ngờ nhưng vẫn nhận lấy bình ngọc, nói: “Ta rõ rồi, đa tạ tiên sinh.”

Tiêu Văn Trác không có phản đối, tựa hồ đối với Hàng Nhạc Thủy rất tín nhiệm. Văn Thanh cười nhạt không nói. Mạnh Điệp Vũ nhìn sâu một cái Hàng Nhạc Thủy, trong mắt lóe lên một tia nghi ngờ, tựa hồ hoài nghi cái gì nhưng cuối cùng vẫn im lặng không lên tiếng.

Mấy người đang nói chuyện thì Lục Phụng Thiên và Tiêu Văn Dật cũng đến đây. Mọi người dùng qua điểm tâm, lúc này mới cùng nhau ra cửa, ngồi xe ngựa hướng hoàng cung Minh Khải thẳng tiến.

Hoàng cung của Minh Khải cũng không có được vẻ to lớn, đại khí, phong phạm đế quốc như của Đỉnh Nguyệt. Trái lại cung điện nơi này uyển nhã khéo léo, không có bố cục đồng nhất, ráp nối như của Đỉnh Nguyệt. Kiến trúc ở đây giống như trăng sao trên trời tùy ý mà xây, thật sự là có một phen phong tình khác biệt. Bên trong hoàng cung Minh Khải có tất cả mười mấy hồ nước tự nhiên lớn nhỏ, bên trong trồng đầy hoa sen, xa xa nhìn lại rất đẹp mắt. Cung điện giống như núp mình trong đám ngó sen, khiến cho người ta không thể dời mắt.

Theo nội thị dẫn đường, mọi người nhanh chóng bước vào một cung điện có vẻ to lớn nhất. Cửa điện canh phòng sâm nghiêm làm cho người ta có cảm giác từ một khung cảnh điền viên lại biến đổi ngay thành vẻ lẫm liệt nơi sa trường.

Đi vào đại điện. Lúc Thường Hy ngẩng đầu lên nhìn thấy người ngồi trên bảo tọa cao cao kia, trong lòng vẫn không nhịn được mà run rẩy một trận. Chuyên Tôn Nhạc Đan một thân áo bào màu vàng sáng ngồi trên long ý. Hắn lúc này cũng có mấy phần uy nghiêm cao cao tại thượng, nhưng là... Tại sao lại tiêu tụy như vậy?

Chuyên Tôn Nhạc Đan kể từ khi thấy Thường Hy bước vào đại điện liền không rời mắt đến kẻ khác. Hắn đã rất lâu không nhìn thấy nàng, xa xôi giống như đã cách nhau mấy đời mấy kiếp rồi. Hắn không nhịn được mà lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng, ngay cả trong ánh mắt cũng hiện lên mấy phần thần thái.

Thường Hy đối với hắn gật đầu một cái, lại nhìn sang nữ nhân bên cạnh, đó chính là Tần thái hậu của Minh Khải quốc, cầm trong tay quyền trượng thật cao. Thấy được gương mặt đó rõ ràng là người đã bắt cóc mình nhưng Thường Hy vẫn cảm thấy trong lòng có vài phần cổ quái.

Tần Nguyệt Như nhìn Thường Hy một cái, khoe miệng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nụ cười kia mang theo đắc ý cùng hài lòng kiêu ngạo.

Tiêu Vân Trác tiến lên một bước, một thân ngạo khí nói: “Hôm nay Tần thái hậu và quốc chủ tìm ta đến không biết có việc gì?”

Chuyên Tôn Nhạc Đan đang muốn nói chuyện thì Tần Nguyệt Như lại giành nói trước: “Ta đang tự hỏi đường đường là Thái tử Đĩnh Nguyệt quốc làm sao lại đầu hàng nhân nhượng một tiểu quốc như của chúng ta đây?”

Đã biết rõ rồi còn hỏi, Tần Nguyệt Như đây chính là muốn khiến cho bọn họ khó coi. Thường Hy nhìn bà ta mặc phượng bào dương dương tự đắc, trong lòng phát hỏa không thôi, đưa tay nhẹ nhàng kéo ống tay áo Tiêu Vân Trác, lúc này mới tiến lên một bước nói: “Tần thái hậu đã biết rồi còn hỏi, chúng ta đến đương nhiên là vì chuyện của Hải Hà vương.”

“Nơi này có chỗ để người nói chuyện sao? Không nghĩ tới thiên quốc lại có chuyện gà mái gáy sáng!” Tần Nguyệt Như châm chọc nói, rõ ràng muốn hạ uy phong của Thường Hy, lời nói ra cực kỳ khó nghe.

Đám người Tiêu Vân Trác nghe vậy thì thần sắc khê biến, ai cũng tỏ ra bất mãn, không nghĩ tới Tần Nguyệt Như lại có thể trực tiếp tỏ thái độ như vậy. Tất cả mọi người đều nhìn về phía Thường Hy, ngay cả đám đại thần Minh Khải cũng nhìn về phía nàng, trong mắt tràn đầy giễu cợt.

Chỉ thấy Thường Hy cũng không giận, cười nhạt một tiếng, không chút nào lùi bước hướng Tần Nguyệt Như nói: “Không nghĩ đến Tần thái hậu còn biết đến gà mái gáy sáng, đúng là được mở rộng tầm mắt! Tần thái hậu nếu như nói ta gà mái gáy sáng, vậy hành động của ngài thì là gì? Chẳng lẽ Tần thái hậu không ỉn là nữ nhân hay vẫn nhận mình là nam nhân?”

“Người nói bậy gì đó?” Tần Nguyệt Như sắc mặt âm lãnh quát lên.

“Nói bậy? Ta cũng chỉ là trả lễ lại thôi. Thái tử gia chúng ta chính là đại biểu cho Đĩnh Nguyệt quốc cùng hoàng đế Minh Khải quốc nói chuyện, Thái hậu lại giành mở miệng trước cả quốc chủ. Thái tử nước ta địa vị tôn quý, há có thể cùng đám phụ nhân bàn chuyện quốc sự? Thái hậu có thân phận cố nhiên là cao quý, nhưng ta cũng là Thái tử phi của Đĩnh Nguyệt, tuy không thể coi là ngang hàng với ngài nhưng cũng không tính là卑微 ngài chứ?” Thường Hy không nhanh không chậm nói, mang theo nồng đậm nụ cười.

Những lời này của Thường Hy thật là sắc bén. Từ xưa đến nay chưa có tiền lệ nữ nhân chấp chính, trừ phi là hoàng tử còn nhỏ. Nhưng Chuyên Tôn Nhạc Đan đều đã trưởng thành, vậy mà Tần thái hậu vẫn còn nắm giữ triều chính. Thường Hy chính là muốn bới móc một chút khuyết điểm của bà ta để gây sự phản ứng của triều thần Minh Khải. Minh Khải quốc càng loạn thì bọn họ càng có lợi. Hơn nữa, trong triều đình này nhất định là có nhiều người nhìn không thuận mắt nữ nhân cầm quyền. Thường Hy vừa nói như thế chính là xem thường Minh Khải quốc, quốc quân không còn nhỏ mà vẫn bị một nữ nhân cầm giữ triều chính. Cứ như vậy những vị đại thần trong triều sẽ cảm thấy không còn mặt mũi, càng khiến bọn họ xung đột cùng Tần Nguyệt Như.

Chủ yếu nhất là từ trước đến nay Minh Khải quốc vẫn phụ thuộc vào Đĩnh Nguyệt quốc. Bọn họ đến từ nước lớn, lại dùng giọng điệu cao cao tại thượng như vậy châm chọc, đám triều thần Minh Khải nhất định sẽ cảm thấy bị coi thường. Nam nhân vốn đã không muốn bị nữ nhân coi thường.

Trong đáy sâu ánh mắt của Chuyên Tôn Nhạc Đan thoáng qua một tia âm áp. Tần Nguyệt Như lại bị chọc tức đến điên người. Thời điểm gặp lần trước không thấy nàng ta nhanh mồm nhanh miệng như vậy, không nghĩ tới lần này gặp lại khó dây dưa đến thế, cho nên há miệng hỏi: “Người là đang khiêu chiến bốn cung sao? Đừng quên các người đang ở trên địa bàn Minh Khải quốc, muốn cho các người tan xương nát thịt là chuyện dễ như trở bàn tay.”

Thường Hy tựa hồ không chút nào sợ hãi, lại dùng ánh mắt đùa cợt nhìn Tần Nguyệt Như, nói: “Tần thái hậu thật đúng là khiến người ta giật mình. Ta đã sớm trúng độc do thái hậu hạ, chết sớm hay muộn thì có

gì khác nhau? Nếu hôm nay ta sợ chết thì cũng không đến nơi này. Trước kia vốn nghĩ các người là kẻ địch chính đại quang minh, bây giờ nhìn lại cũng chỉ là một đám tiểu nhân, Thái tử nước ta há lại có thể cùng tiểu nhân đối thoại? Có thể nói chuyện với thiên quốc bọn ta phải là quốc chủ Minh Khải quốc, nhưng Tần thái hậu lại nhiều lần ngăn cản quốc chủ nói chuyện, không biết có dụng ý gì? Chẳng nhẽ đúng như bên ngoài đồn đãi quốc chủ chỉ là một con rối?”

344. Chương 348

Thường Hy nói những lời này rõ ràng chính là muốn giúp Chuyên Tôn Nhạc Đan một tay, buộc Tần Nguyệt Như không thể thừa nhận. Dù sao chuyện một nữ nhân nắm quyền cũng không thể chấp nhận được. Võ Tắc Thiên một đời nữ đế còn chịu không biết bao nhiêu chỉ trích? Tiêu thái hậu tài đức song toàn nhưng chẳng phải vẫn khiêm tốn? Tần Nguyệt Như thật cho rằng bà ta có thể sánh với các bậc tiên hiền ngày xưa sao?

Tiêu Thái hậu -Tiêu Xước (, 953-1009), hay Tiêu Yến Yến (), là một hoàng hậu, hoàng thái hậu và chính trị gia triều Liêu. Bà là hoàng hậu của Liêu Cảnh Tông, và sau khi Cảnh Tông qua đời năm 982, bà trở thành hoàng thái hậu và người nhiếp chính cho nhi tử là Liêu Thánh Tông cho đến năm 1009.

Trước mặt mọi người Thường Hy cố ý nói ra việc mình bị trúng độc, chính là không muốn Tần Nguyệt Như lấy chuyện này làm cớ uy hiếp. Mặc dù không thể bức bách bà ta giao ra thuốc giải nhưng cũng để cho bà ta biết được nàng không phải là tượng gỗ cho bà ta dễ dàng điều khiển. Thật ra thì Thường Hy cũng là không có biện pháp khác, Tiêu Văn Trắc là Thái tử của Đinh Nguyệt, mỗi lời nói cử chỉ của hắn phải cực kỳ chú ý, không thể bị tổn hại uy danh.

Cũng chỉ trách Tần Nguyệt Như cứ cho rằng mình nắm trong tay đại cục mà không để bọn họ vào trong mắt, nói chuyện đều mang theo cuồng ngạo mới lộ ra sơ hở để bọn họ nắm được. Huống chi nàng mang thân phận là thần nữ hộ quốc, mặc dù hiện tại không có người giới thiệu nhưng chỉ cần nhìn đến đóa ngũ thải liên hoa trên trán nàng thì đều sẽ nhận ra.

Hơn nữa nàng nhìn ra được Tần Nguyệt Như và Chuyên Tôn Nhạc Đan tựa hồ cũng không hòa thuận. Chuyên Tôn Nhạc Đan mặc dù là quốc chủ nhưng lại giống như là người không có thực quyền. Nghĩ đến đây nàng liền thầm thở dài một tiếng, những ngày làm con tin tại Đinh Nguyệt hẳn là để chịu hơn thế này chứ? Vốn nàng vẫn còn chút oán hận trong lòng nhưng khi nàng nhìn thấy tình cảnh này của hắn thì cũng tiêu tan hết rồi. Hơn nữa Chuyên Tôn Nhạc Đan lại mấy lần giúp nàng. Chỉ tiếc cho hắn có một mẫu thân cường thế mà không phải là một phụ thân cường thế.

Tần Nguyệt Như biến sắc, nhìn Thường Hy nói: “Không nghĩ tới Thái tử phi lại là người tùy tiện. Không biết chân tướng thì đừng nói bừa làm tổn hại đến quốc thể của Minh Khải.”

“Thì ra là bốn cung hiểu lầm. Thật xin lỗi!” Thường Hy đột nhiên đổi xưng hô là “bốn cung”, thân phận này tạo ọi người xung quanh một cảm giác cao cao tại thượng. Nàng cười nhạt một tiếng, lúc này mới nói tiếp: “Nếu là hiểu lầm thì trước cho bốn cung bồi lễ xin lỗi. Chính là bốn cung có chút không hiểu, kính xin Tần thái hậu giảng giải ột chút.”

Thấy Thường Hy lời nào nói ra cũng chiếm thế thượng phong, đám người Tiêu Văn Trắc an tâm phần nào. Mạnh Diệp Vũ nhớ tới trước kia mình đã ăn không ít thua thiệt dưới miệng lưỡi Thường Hy, lần này nhìn đến bộ dáng Tần Nguyệt Như tái xanh, có miệng mà khó nói, trong lòng nàng dấy lên chút thích ý. Thì ra nàng vẫn không phải là người thâm nhất, người trước mắt này mới chân chính ẩn đau. Thời điểm trước kia Thường Hy đối phó với nàng hẳn là vẫn còn thu liễm. Thật không biết bộ dáng nhanh mồm nhanh miệng này nàng làm thế nào mà luyện được? Tới chỗ này lại nhìn về phía Ngụ Thụy Lâm, ba huynh đệ bọn họ không biết có bị vị tiểu muội này đùa giỡn qua?

Tần Nguyệt Như cố nén tức giận, nhìn về phía Thường Hy hận không thể lao lên lột da sách cốt của nàng, nhưng là vẫn phải giữ vững hình tượng, chỉ đành phải hỏi: “Thái tử phi có chuyện gì?”

“Xin hỏi thái hậu, quốc chủ Minh Khải bây giờ có thể cùng nói chuyện với Thái tử nước ta được chưa? Quốc gia đại sự đương nhiên phải do nam nhân quyết định. Nữ nhân chúng ta tốt nhất vẫn nên giúp chồng dạy con, thường trà ngấm hoa, đọc sách đánh cờ, làm chút chuyện tiêu khiển là được. Nếu được thái hậu có thể

cùng bốn cung đến hồ sen ngồi một chút không? Thời điểm bốn cung đến đây có thấy một hồ sen hoa nở đẹp vô cùng, rất muốn đi qua nhìn một chút!” Thường Hy cười nhạt, trong mắt mang theo ánh sáng chiếu rọi. Giọng điệu còn rất thành thật, tựa hồ là thật sự muốn đi đến hồ sen ngắm cảnh.

Tần Nguyệt Như vừa sửng sốt vừa cả kinh. Ngu Thường Hy này quả thật là khó lòng phòng bị, đây rõ ràng là muốn mang bà ta rời khỏi chỗ này. Tần Nguyệt Như không chút nghĩ ngợi nói: “Thái tử phi nếu như muốn nhìn thì ngày khác vào cung, bốn cung tự nhiên sẽ khoản đãi. Chẳng qua là hôm nay công việc bề bộn, không thể phụng bồi.”

“Có chuyện gì gấp hay sao? Hai nước đàm luận tự nhiên là có quốc chủ và Thái tử nước ta. Ta và ngài đều là nữ nhân, đối với quốc sự có gì hứng thú? Vẫn là ngắm hoa thưởng trà có chút thú vị hơn. Chẳng lẽ thái hậu không yên lòng để một mình quốc chủ một mình đối diện với Thái tử nước ta?” Nói tới chỗ này Thường Hy lại che miệng cười một tiếng, nhìn đám triều thần Minh Khải chia làm hai phe đứng trên đại điện, chỉ vào bọn họ nói: “Nơi này có thật nhiều đại thần, bọn họ đều là cánh tay của quốc chủ, có chuyện gì tự nhiên sẽ đứng lên tương trợ. Ngược lại người bên Thái tử gia không nhiều, chẳng lẽ ngài vẫn sợ bị chúng ta khi dễ sao? Hay là trước nay ngài căn bản vẫn không để cho quốc chủ tự mình làm chủ?”

Thường Hy từng bước từng bước mà ép sát, không chút nào chịu buông tha Tần Nguyệt Như. Nữ nhân này mua danh chuộc tiếng, trước mặt đám triều thần vẫn luôn là hình tượng từ mẫu. Nàng bắt được nhược điểm này mà ép bà ta đi vào khuôn khổ, nếu không sẽ phải trả giá thật lớn.

Mặc dù đang ở trên địa bàn của bà ta nhưng Thường Hy vốn là người có thù phải trả, nắm lấy cơ hội sẽ không dễ dàng buông tay. Có thù tất báo là phong cách của nàng!

Tần Nguyệt Như hết sức kiềm chế cơn giận của mình, đang muốn phản bác thì một thanh âm bén nhọn truyền tới: “Thái tử phi quản nhiều chuyện quá, thật đúng là người tài nhiều vất vả. Quốc chủ thân thể mang bệnh, thái hậu phụ chính cũng là chuyện bình thường.”

Thường Hy quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử thân mặc tăng bào, ánh mắt sắc bén nhìn nàng. Thường Hy trong lòng phát lạnh, biết đây nhất định là Nạp Thái rồi, nghe được hắn nói như vậy càng thêm khẳng định hắn cùng Tần Nguyệt Như một phe. Lập tức nàng cũng không tức giận, cố tỏ vẻ kinh ngạc nói: “Cái gì? Thân thể quốc chủ mang bệnh? Quốc sư ngài thể nào lại không nói sớm? Nghe nói quốc sư trên thông thiên văn dưới tường địa lý, y dược tinh thông, không gì không làm được, nhưng tại sao quốc sư lại không chữa bệnh cho quốc chủ? Hay là nói quốc chủ mắc trọng bệnh, ngay cả quốc sư cũng không cách nào cứu chữa?”

Nạp Thái cứng người. Thường Hy đào cho hắn một cái hố, bất kể nói thể nào cũng gây bất lợi ỉn. Là hắn nói Chuyên Tôn Nhạc Đan mang bệnh, ai cũng biết hắn tinh thông y thuật, nếu không chữa được cho quốc chủ thì tại hắn bản lĩnh không cao. Nếu lại nói Chuyên Tôn Nhạc Đan thực ra không có bệnh thì vừa rồi hắn chính là dối trên lừa dưới mà bảo quốc chủ có bệnh. Quốc chủ khỏe mạnh, thái hậu đương nhiên không cần phụ chính. Không nghĩ tới một tiểu cô nương lại chỉ dựa vào mấy câu nói mà lại có thể dồn hắn vào tình thế quần bách, cho nên sắc mặt hắn lại càng trở nên khó coi.

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy, hôm nay ai gặp phải tiểu nha đầu này chính là tự tìm xúi quẩy rồi. Nàng bị người ta ám toán, trong lòng đã sớm chứa đầy một bụng hỏa khí, ai đụng phải nàng lúc này đều nên tự trách mình xui xẻo. Vì muốn cho nàng hả giận cho nên hắn cũng ung dung đứng đó mà không nói lời nào. Đợi khi thời cơ chín muồi hắn mới thông thả đi đến bên người Thường Hy, nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan cố làm ra vẻ nghi hoặc nói: “Ta nhìn thần sắc quốc chủ sáng sủa, không giống với người đang mang bệnh. Không biết bệnh tình của quốc chủ thể nào, bên người ta vừa đúng có một thần y, có thể thay ngài bắt mạch một chút không?”

345. Chương 349

Thường Hy và Tiêu Vân Trác phối hợp vô cùng tốt, một tung một hứng, chỉ khổ Nạp Thái tức giận đến nổi thân thể phát run. Chỉ là, Nạp Thái có thể đi đến nước này cũng không phải chỉ có hư danh, hắn bình tĩnh ngăn chặn lửa giận trong lòng, lại bày ra bộ dáng ổn trọng, nói: “Làm phiền Thái tử gia quan tâm,

chẳng qua bệnh tình của quốc chủ nước ta chính là cơ mật. Huống chi thân thể quốc chủ đã tốt rồi, song vẫn còn mệt nhọc quá độ cho nên thái hậu mới phải vất vả phụ chính một phen.”

Lão già này quả nhiên không phải là hổ giấy. Tiêu Vân Trác cười nhạt, nhìn cặp mắt sạch trơn không có một tia tâm tình của Nạp Thái, nói: “Tuy nói thân thể mệt nhọc nhưng thương lượng một hai chuyện hãn là vẫn có thể chứ? Huống hồ hai nước bang giao không phải là trò đùa. Lục hoàng tử của quý quốc vẫn còn làm khách ở nước ta, tin tưởng quốc chủ nhất định sẽ có thành ý cùng bản Thái tử thương lượng, phải không?”

Nạp Thái mày rậm nhíu chặt, nói: “Lão nạp đã nói qua, quốc chủ không nên lao lực quá sức. Thái tử nếu có chuyện có thể thương nghị của thái hậu.”

Nạp Thái nhiều lần ngăn trở, dụng ý đã quá rõ ràng. Thường Hy cẩn thận dò xét thần sắc của đám triều thần trên đại điện, có vui vẻ, có bi thống, có bất đắc dĩ, còn có cả cắn răng nghiêng lợi. Xem ra mọi người đối với việc Tần thái hậu phụ chính có vẻ vẫn phản đối nhiều hơn là ủng hộ. Chẳng qua là lực lượng của bọn họ không bì được với Tần Nguyệt Như và Nạp Thái thôi.

Thường Hy nhìn bộ dáng Nạp Thái. Người này khuôn mặt hung hãn, nào có vẻ từ bi bác ái của người xuất gia, không cần suy nghĩ cũng biết Chuyên Tôn Nhạc Đan ở chỗ này là chịu bao nhiêu biệt khuất. Nàng không khỏi dấy lên với hãn chút đồng tình, trực tiếp bỏ qua Tần Nguyệt Như và Nạp Thái, nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan nói: “Ngài còn nhớ chuyện đã từng đáp ứng với ta không?”

Chuyên Tôn Nhạc Đan ngây người, trong lúc nhất thời còn chưa phản ứng kịp. Không chỉ có Chuyên Tôn Nhạc Đan, tất cả mọi người trong đại điện lúc này đều lấy làm kinh hãi trước lời nói khó hiểu của Thường Hy. Tiêu Vân Trác nhìn hai người bọn họ, nỗ lực hồi tưởng lại xem giữa hai bọn họ còn có cam kết gì mà hãn không biết, nhất thời trong lòng cũng có chút ê ẩm. Bọn họ còn có bí mật mà hãn không biết, cảm giác này đúng là không hề dễ chịu.

Hàng Nhạc Thủy từ đầu đến cuối vẫn không nói một lời, chỉ an phận thủ thường đứng sau lưng bọn họ. Hai nước bang giao cũng không phải là chỗ có thể tùy tiện nói chuyện. Nhìn tình huống lúc này thì Tiêu Vân Trác và Thường Hy chắc hẳn đã có biện pháp đánh vỡ cục diện, cho nên hãn cũng chỉ cần yên lặng mà thưởng thức cuộc vui.

Tần Nguyệt Như cảm thấy tình huống không tốt, nhìn Thường Hy thần sắc không vui nói: “Thái tử phi, đây là nơi bàn bạc quốc sự chứ không phải chỗ để nói chuyện riêng.”

“Tần thái hậu nói như vậy thật khiến người ta nghĩ không thông. Nếu trong triều đình này quốc chủ không phải là chủ, ngồi đó cũng như không chi bằng khiến quốc chủ thực hiện lời hứa ngàn vàng của hãn, cùng ta đi ra ngoài một chút.” Thường Hy cười nói, quay đầu nhìn Tiêu Vân Trác, nhẹ nhàng nháy mắt một cái. Lập tức Tiêu Vân Trác liền hiểu được dụng ý của nàng, cũng gật nhẹ một cái, không có đi lên ngăn trở nàng.

Sắc mặt Tần Nguyệt Như tái xanh, bà ta vạn vạn không nghĩ tới Thường Hy lại khó đối phó như vậy. Kể từ khi bước vào đã trực tiếp nhằm vào bà, lời lẽ đều sắc bén như dao, câu chữ có gai, công kích liên tiếp không ngừng nghỉ.

“Thái tử phi nói chuyện nên chú ý. Lời này là có ý tứ gì?” Tần Nguyệt Như lạnh lùng nói.

Thường Hy tựa hồ đã sớm dự liệu được bà ta sẽ hỏi như vậy, giận cũng không thêm giận, bỏ qua bà ta mà nhìn về phía Chuyên Tôn Nhạc Đan: “Lời hứa của ngài, còn nhớ rõ không?”

346. Chương 350

Chuyên Tôn Nhạc Đan chăm chú nhìn Thường Hy, trong lúc bất chợt giống như đã nhớ ra chuyện gì đó, lập tức liền nở một nụ cười phát ra từ nội tâm: “Còn tưởng rằng nàng đã quên rồi chứ?”

Thường Hy hé miệng cười cười, nói: “Chuyện khác có thể quên nhưng chuyện này không thể. Dù sao ngài ở chỗ này cũng không làm gì, chỉ bằng đi thực hiện lời hứa của ngài đối với ta đi.”

Tần Nguyệt Như giận dữ, quay đầu nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan nói: “Quốc chủ, nơi này là triều đình, không thể làm loạn!”

Chuyên Tôn Nhạc Đan lãnh đạm nhìn Tần Nguyệt Như, nói: “Mẫu hậu, ta đây làm quốc chủ có chút ý nghĩa gì? Thường Hy chỉ là người ngoài đến cũng nhìn ra được ta là con rối hoàng đế, ta cần gì ngồi ở chỗ này nhận lấy sỉ nhục? Nếu là người khác ta có thể phản kháng, nhưng người là mẫu hậu của ta, ta không muốn gánh trên lưng tội danh bất hiếu. Cho nên ta nhường lại nơi này không được sao?”

Lời này vừa nói ra đã khiến cả đại diện xôn xao. Thường Hy thế nào cũng không nghĩ thể Chuyên Tôn Nhạc Đan lại mượn lời của nàng mà trở mặt với Tần Nguyệt Như. Biến cố tới quá nhanh khiến tất cả mọi người đều trợn tròn mắt. Tiêu Vân Trác xem xét thời thế, lập tức tiến lên nói: “Quốc chủ nói những lời này là không ổn. Từ xưa đến nay đều là nam nhân quần lâm thiên hạ, nào có chuyện gà mái gáy sáng (người đàn bà lộng quyền)? Thật đúng là danh bất chính. Ngài nếu cứ như vậy bỏ đi thì giang sơn này ai làm chủ? Chẳng lẽ ngài thật sự muốn cho Tần thái hậu mang tiếng xấu trên lưng hay sao?”

Tiêu Vân Trác nói lời nào cũng là khắc bạc, công kích Tần Nguyệt Như so với Thường Hy thì cũng không kém chút nào, lại thêm hắn là Thái tử gia nên phân lượng càng nặng hơn. Trong lúc nhất thời văn võ trên đại diện tranh luận ầm ỹ, một phái ủng hộ Tần Nguyệt Như, một phái lại ủng hộ Chuyên Tôn Nhạc Đan. Hỗn loạn như bầy gà như vậy thật đúng là khiến Tiêu Vân Trác được mở rộng tầm mắt.

Ai nghĩ tới hôm nay vào cung, chỉ bằng tài ăn nói của Thường Hy lại dẫn tới tình trạng này. E là Tần Nguyệt Như tuyệt đối không ngờ được tình thế lại diễn ra như thế này đâu.

Từ xưa đến nay, chuyện thái hậu phụ chính cũng có không ít, phần lớn đều là mẹ cường con nhược. Nhưng giống như Chuyên Tôn Nhạc Đan đã lớn như vậy thì rất ít có, nhất là Chuyên Tôn Nhạc Đan lại không phải hạng ngốc nghếch, hơn nữa đã trải qua mười năm làm khách trên đất Đĩnh Nguyệt, đối với Minh Khải quốc mà nói thì là một vị quân vương có cống hiến lớn lao.

Nội bộ Minh Khải quốc thật ra thì vẫn không yên ổn, chỉ do phe phái của Tần thái hậu quá mức cường thế, những người ủng hộ Chuyên Tôn Nhạc Đan dĩ nhiên sẽ bị chèn ép cho không góc đầu lên được. Đoàn người Tiêu Vân Trác là từ thiên triều tới, đám người này tự nhiên hy vọng có thể mượn danh Đĩnh Nguyệt quốc mà lật ngược lại tình thế, cho nên có hơn vài người ngoài sáng trong tối phụ họa với lời nói của Tiêu Vân Trác. Hơn nữa Tiêu Vân Trác đương nhiên là cố ý muốn làm cho nội bộ bọn họ lục đục. Có câu nước đục dễ mò cá. Hắn đứng ở bên này không ngừng châm ngòi thổi lửa. Quan trọng hơn nữa là nếu như Chuyên Tôn Nhạc Đan nắm được thực quyền thì độc của Thường Hy sẽ có hy vọng.

Trong lúc nhất thời trên đại diện người một câu ta một câu, phân tranh vô cùng náo nhiệt. Thường Hy chỉ cảm thấy mí mắt có chút nặng, cơn buồn ngủ không ngừng kéo tới. Tiêu Vân Trác vừa nhìn, vội vàng đỡ lấy nàng hỏi: “Nàng làm sao vậy?”

Thường Hy lắc đầu một cái, nói: “Mắt không mở ra được, muốn ngủ.”

Chuyên Tôn Nhạc Đan ngồi ở phía trên thấy tình hình Thường Hy không tốt, bất chấp lễ nghi mà bước xuống, hỏi: “Thế nào?”

Tiêu Vân Trác nghiêng răng nói: “Độc lại phát tác. Nếu còn tiếp tục thì chỉ sợ về sau thời gian thanh tỉnh càng ngày càng ít.”

Khi Chuyên Tôn Nhạc Đan đi xuống, trong đại điện lập tức yên tĩnh lại, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía bên này. Tần Nguyệt Như vừa trông thấy vậy thì khóe miệng lộ ra một tia cười trào phúng. Cùng ta đấu sao? Còn non lắm!

347. Chương 351

Dù sao trong tay Tần Nguyệt Như cũng có binh quyền, vừa nhìn thấy tình thế không ổn là lập tức lệnh cho thị vệ thân tín phái binh vây kín triều đình. Tình thế nhất thời trở nên khẩn trương, trong đại điện yên lặng như tờ, ngay cả bản thân Thường Hy cũng mạnh mẽ áp chế bản thân không để ỉnh ngủ mất.

Hàng Nhạc Thủy không biết từ lúc nào đã đi ra khỏi đại điện, lúc này lại chen đám người đi vào, đưa một viên thuốc nhỏ màu đen vào tay Thường Hy, khẽ nói: “Mau ăn đi.”

“Đây là cái gì?” Tiêu Vân Trác và Chuyên Tôn Nhạc Đan đồng thời hỏi.

Khóe miệng Hàng Nhạc Thủy nhếch lên, nói: “Thuốc giải.”

Thường Hy nheo mắt, dùng sức chống đỡ mí mắt đang muốn sụp xuống, nói: “Hàng tiên sinh, ngài từ đâu lấy được thuốc giải này thế?” Mặc dù hỏi như vậy nhưng nàng vẫn đem thuốc nuốt xuống. Nàng dù sao vẫn rất tin tưởng Hàng Nhạc Thủy.

Hàng Nhạc Thủy trông thấy động tác của Thường Hy thì cười một cái, sau đó mới lên tiếng: “Mọi người đều cho rằng thuốc giải này chỉ có hoàng thất Minh Khải quốc mới có, thật ra thì ta cũng biết cách điều chế. Mới vừa rồi thừa dịp hỗn loạn ta đã ra ngoài, tranh thủ lấy được dược vật còn thiếu, chế nốt thuốc giải.”

Tiêu Vân Trác vui mừng không thôi, nhưng Chuyên Tôn Nhạc Đan vẫn còn chút nghi ngờ, nói: “Làm sao có thể dễ dàng lấy được như vậy? Nơi mẫu hậu ta cất giấu thuốc giải ta còn không tìm được!”

Bên này bàn luận xôn xao kéo đến sự chú ý của Tần Nguyệt Như, thời điểm bà ta nhìn thấy Hàng Nhạc Thủy, ánh mắt bất ngờ co rút... Trên thân người này có một loại khí chất hết như Tiêu Nhất Hàng...

“Người là ai?” Tần Nguyệt Như mở miệng hỏi, trong thanh âm mang theo một tia run rẩy.

Thường Hy nhìn bộ dáng Tần Nguyệt Như có chút kỳ quái. Nạp Thái không tự chủ được mà bước về phía trước một bước, tựa hồ như muốn tra xét cái gì.

“Cũng chỉ là một kẻ dân thường thôi.” Thanh âm Hàng Nhạc Thủy rất lãnh đạm, thậm chí nhìn cũng không thèm nhìn Tần Nguyệt Như.

Hàng Nhạc Thủy chưa bao giờ dùng thái độ lãnh đạm như vậy để đối đãi với người khác, Thường Hy không khỏi có chút kinh ngạc. Vân Thanh cắn chặt răng không nói lời nào, thần sắc cũng có chút khiến người ta nhìn không thấu.

Mạnh Điệp Vũ nắm chặt hai nắm đấm, rất muốn ra tay nhưng cân nhắc đến tình hình hiện tại thì chỉ phải đành nhịn xuống. Nhưng cũng chỉ là tạm thời thôi. Ánh mắt của nàng bắn về phía Tần Nguyệt Như chứa đầy sát khí.

Tựa hồ là cảm nhận được ánh mắt giết người của Mạnh Điệp Vũ, Tần Nguyệt Như quay đầu nhìn lại, trông mắt hơi híp, gương mặt này rất quen thuộc. Trước kia mặc dù bà ta đã cùng Mạnh Điệp Vũ hợp tác qua nhưng hai người cũng không tiếp xúc, cho nên chưa từng thấy qua mặt nàng. Nhưng giờ phút này nhìn Mạnh Điệp Vũ lại khiến bà ta nhớ đến một người, vì thế há miệng hỏi: “Bình Nhược Thu là gì của người?”

Mạnh Điệp Vũ cười lạnh một tiếng, đột nhiên lớn giọng nói: “Tần thái hậu đúng là mau quên. Ngài không phải đã hợp tác cùng dân nữ bắt cóc thần nữ hộ quốc sao? Thế nào hôm nay lại làm bộ không nhận ra?”

Bắt cóc thần nữ hộ quốc? Trong lúc nhất thời triều đình lại nổi lên một trận xôn xao, đường đường là Thái hậu một nước tại sao lại có thể làm ra chuyện như vậy? Các đại thần vốn an phận bấy giờ cũng không thể im tiếng được nữa.

Chuyên Tôn Nhạc Đan tựa hồ cũng không nghĩ đến tình huống sẽ phát triển đến nước này, quay đầu nhìn về phía Tiêu Vân Trác hỏi: “Các người rốt cuộc muốn làm gì?”

Tiêu Vân Trác nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan nói: “Mặc dù ta không thích ngài, ta và mẫu hậu ngài cũng có một mối ân oán cần giải quyết nhưng vẫn hy vọng ngài công tư phân minh, không hơn.”

“Người có ý gì? Nơi này chính là Minh Khải quốc, không phải Đỉnh Nguyệt quốc, người đừng làm loạn liên lụy đến Thường Hy phải bỏ mạng ở nơi này!” Chuyên Tôn Nhạc Đan gấp gấp nói, nhìn bộ dáng đã nắm mọi chuyện trong lòng bàn tay của Tiêu Vân Trác mà có chút luống cuống, giống như sắp xảy ra chuyện gì mà hắn không thể khống chế được.

348. Chương 352

Chuyên Tôn Nhạc Đan hồ nghi nhìn Tiêu Vân Trác, hẳn không biết hẳn ta muốn làm cái gì nhưng vẻ mặt của Tiêu Vân Trác lại khiến hẳn cảm thấy trong lòng mơ hồ bất an, muốn hỏi thêm điều gì nữa thì Tiêu Vân Trác đột nhiên lại lên tiếng: “Ngài còn muốn làm ngôi vị quốc chủ này nữa hay không?”

Chuyên Tôn Nhạc Đan sững sờ mất mấy giây, ngay sau đó nói: “Thời điểm trước kia đã từng muốn như vậy, không muốn ở dưới kẻ khác, muốn là người trên vạn người. Nhưng là bây giờ ngài cũng thấy tình hình của ta rồi, cả ngày không được thoải mái, thay bằng vậy ta thà hưởng thụ thú vui điền viên còn hơn.”

Thường Hy nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan, hỏi: “Huynh không muốn làm quốc chủ nữa à?”

Chuyên Tôn Nhạc Đan lẳng lặng nhìn Thường Hy rồi lại quay sang nhìn Tần Nguyệt Như đang sải bước đi đến bên cạnh Hàng Nhạc Thủy, không biết bọn họ đang trò chuyện những thứ gì. Lúc sau hẳn lại quay đầu lại nhìn Thường Hy, nói: “Không có ý nghĩa, cuộc sống như vậy thì còn sống làm gì? Bà ấy là mẫu hậu của ta, là mẹ ruột của ta, ta đến cuối cùng cũng không thể chống lại bà. Trung hiếu vẹn toàn là chuyện cực kỳ khó.” Nói tới chỗ này liền dừng lại, ngay sau đó hẳn lại nhìn Tiêu Vân Trác và Thường Hy, tiếp tục nói: “Hôm nay các người vào cung có phải đã có kế hoạch rồi hay không? Ta biết Tiêu Vân Trác ngài không phải là người chịu lâm mình vào quần cảnh, càng không phải là người để cho người khác dễ dàng định đoạt. Ngài luôn luôn tìm được biện pháp khiến mình thoát khỏi tình thế bất lợi.”

“Đúng vậy, ta sẽ không bị Tần Nguyệt Như vây khốn. Huống chi ta và mẫu hậu của ngài còn có một mối ân oán cần giải quyết. Bà ta cho rằng chúng ta vào thành Bình Giang là có thể khống chế được chúng ta? Bà ta cho rằng Nạp Thập thật sự cam tâm tình nguyện giúp đỡ bà ta? Trên thế gian này không có tình cờ, chỉ có tất nhiên.” Tiêu Vân Trác nói tới chỗ này liền dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Cám ơn ngài đã cứu bọn ta một mệnh ở thạch trận. Nơi này dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng sẽ không dính líu đến ngài, cứ yên tâm.”

Tiêu Vân Trác kiên định như thế, ngay cả Thường Hy cũng cảm thấy sợ hãi, nàng không có nghe qua Tiêu Vân Trác có kế hoạch gì. Thấy được ánh mắt kinh nghi của Thường Hy, Tiêu Vân Trác nắm lấy tay của nàng, nói: “Mấy ngày nay nàng không có tinh thần, có một số việc ta cũng chưa nói cho nàng biết. Trước khi vào cung ta đã an bài tất cả, nếu không ta làm sao dám dẫn nàng dẫn thân vào chốn này?”

Thường Hy cũng không nói gì, chẳng qua là chỉ nhẹ nhàng gật đầu một cái. Nàng biết cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì thì nam nhân này vẫn ở bên cạnh nàng, không bỏ rơi nàng. Trong lúc bất chợt nhớ tới Hàng Nhạc Thủy dễ dàng tìm được vị thuốc kia, trong mắt lóe lên ánh sáng, hé miệng hỏi: “Chẳng lẽ?”

“Hàng Nhạc Thủy có thể lấy được thuốc, nàng nghĩ là tại sao?” Tiêu Vân Trác hơi nhướng môi cười. Hẳn đã sớm nói mọi chuyện không có tình cờ, chỉ có tất nhiên.

Sắc mặt Chuyên Tôn Nhạc Đan trắng nhợt, nhìn Tiêu Vân Trác nói: “Người làm thế nào mà lấy được? Phải biết rằng trong cung này đều là thị vệ cận thân của mẫu hậu, không có lệnh bài là tuyệt đối không được đi qua.”

“Tần thái hậu những năm này đắc chí tự cao, luôn cho rằng mọi việc mình làm đều kín kẽ đến giọt nước cũng không lọt. Nhưng là bà ta quên rằng, quá tự tin cũng sẽ dẫn đến mầm tai họa.” Tiêu Vân Trác không có nói rõ ràng nhưng Thường Hy và Chuyên Tôn Nhạc Đan đều hiểu được, Tiêu Vân Trác có thể nói ra những lời này nhất định là đã khống chế được tình hình trong hoàng thành, chỉ có Tần Nguyệt Như là không biết mà thôi.

“Nếu như... Ta tự nguyện từ bỏ ngôi vị hoàng đế thì xin ngài hãy giữ ấu thân ta một mạng.” Chuyên Tôn Nhạc Đan không chút nào lưu luyến nhìn ghế rồng một cái. Nếu như có thể hẳn đã sớm rời khỏi nơi này.

“Cái này không phải do ta, mà là do mẫu hậu ngài lựa chọn.” Tiêu Vân Trác nhìn Tần Nguyệt Như cách đó không xa một cái, lại nói: “Người phạm lỗi thì luôn luôn phải trả nợ, mẫu hậu của ngài cũng không ngoại lệ. Món nợ của ta, nhìn vào tình cảnh và ân tình của ngài thì có thể cho qua, nhưng người khác thì chưa chắc.”

Chuyên Tôn Nhạc Đan cười khổ một tiếng, nói: “Cần biết rằng lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, có lẽ vẫn sẽ có tình huống đột biến xảy ra. Mẫu thân của ta từ xưa đến nay làm việc vẫn luôn kín kẽ.”

“Ai chết vào tay ai còn chưa biết, chẳng qua là ta thích đối thủ thông minh.” Tiêu Vân Trác cười nhạt một tiếng, tay nắm Thường Hy khẽ dùng lực một chút. Bất kể là ai, nếu dám làm tổn hại đến người hắn yêu thương đều phải trả giá thật lớn, cho dù cái giá này không cao cũng phải do tự hắn đi lấy.

“Người rút cục là ai?” Tần Nguyệt Như đột nhiên hô to một tiếng, đem toàn bộ người trong đại điện đều hù dọa, mười mấy đạo ánh mắt đều hướng về phía bên này. Chỉ thấy Tần Nguyệt Như hung hăng nhìn Hàng Nhạc Thủy, hai quả đấm nắm lại thật chặt, chậm rãi muốn vươn tay ra muốn bắt hắn lại bị Hàng Nhạc Thủy lách mình tránh được.

Lúc này Vân Thanh xông ra đứng chắn trước mặt Hàng Nhạc Thủy, nhìn Tần Nguyệt Như cười lạnh nói: “Đại tỷ, người còn nhớ rõ ta?”

“Ta chết cũng không quên người!” Tần Nguyệt Như nhìn Vân Thanh, khuôn mặt tràn đầy phẫn hận. Bà ta thật hận chết nữ nhân này, đều là do nàng ta dẫn đi ánh mắt của hắn.

Vân Thanh nghe giọng bàn tán xung quanh cao dần, tăng thêm âm lượng, nói: “Chư vị xin yên lặng một chút. Hôm nay đúng là ngày tốt, tỷ muội chúng ta được gặp lại ở nơi này quả là do ông trời khoản đãi. Không biết chư vị có tò mò Tần thái hậu cao cao tại thượng này tại sao lại có một muội muội như ta không?”

“Đúng vậy, không nghe qua Thái hậu còn có muội muội. Đây là có chuyện gì đang xảy ra?”

“Người đến tột cùng là người nào? Thật sự là muội muội của thái hậu hay sao?”

Mọi người chất vấn liên tiếp khiến sắc mặt Tần Nguyệt Như tái nhợt, lớn tiếng quát lên: “Không được nghe nàng ta nói hươu nói vượn, bốn cung không có muội tử. Chư vị ái khanh đều lui ra đi, buổi triều đến đây chấm dứt. Có chuyện gì để hôm sau bàn tiếp.”

Tần Nguyệt Như nhìn thấy tình thế hiện tại không tốt, bà ta cho là nhiều năm như vậy, Vân Thanh sẽ không đề cập đến chuyện cũ nhưng nàng ta lại công khai nhắc tới, chắc hẳn là đã có chuẩn bị mà đến, bà ta không thể không đề phòng. Những đại thần này dĩ nhiên là không biết chuyện của bà ta, nếu không thì đừng bảo là vị trí Thái hậu, ngay cả chỗ đặt chân trong Minh Khải quốc này cũng không còn nữa. Bà ta ẩn nhẫn nhiều năm như vậy ở đây chỉ vì một lý do duy nhất là báo thù, mất thấy mục tiêu sắp đạt được, tuyệt đối không cho bất luận kẻ nào ngăn cản.

“Tần Nguyệt Như, người đang sợ hãi phải không? Người sợ những vị thần tử này biết được chuyện xấu trước kia của người, sợ bọn họ biết được bên dưới khuôn mặt ra vẻ từ bi hiền lành này là một lòng dạ độc ác đến mức nào? Sợ bọn họ biết được để ngồi lên được vị trí thái hậu này người đã làm không biết bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý?” Giờ phút này Vân Thanh giống như đã thay đổi trở thành một người khác, không còn là người trầm ổn, tĩnh lặng như Thường Hy vẫn biết, cả thân mình đều tản ra ánh sáng sắc lạnh khiến người ta không dám đến gần.

“Chư vị không cần đi. Nói vậy mọi người đều tò mò Tần thái hậu đến tột cùng là nhân sĩ phương nào, tại sao lại đến Minh Khải quốc, tại sao quốc chủ Minh Khải quốc vừa qua đời liền phát động chiến tranh với Đĩnh Nguyệt. Tất cả mọi người ở đây đều muốn biết phải không?” Thanh âm Mạnh Điệp Vũ không bén nhọn mà lại mang theo một chút nhu hòa. Âm lượng mặc dù không cao nhưng từng câu từng chữ đều truyền vào trong tai mỗi người. Vì ngày hôm nay nàng đã bỏ ra rất nhiều, tuyệt đối không để cho Tần Nguyệt Như chạy trốn.

349. Chương 353

Thời gian dường như yên tĩnh trở lại. Trên đại điện tràn ngập một loại hơi thở báo hiệu mưa gió sắp tới. Sắc mặt Tần Nguyệt Như tái xanh, nhìn đám người Thường Hy quát: “Các người muốn ở chỗ của ta thích làm gì thì làm sao? Đừng vọng tưởng! Người tới, đem tất cả những người này nhốt vào đại lao cho bốn cung!”

Tần Nguyệt Như ra lệnh một tiếng nhưng lại không nhận được tiếng đáp lại như thường ngày, bọn thị vệ đứng canh ở cửa cung ngay cả một câu cũng không nói, chỉ im lặng đứng đó lạnh lùng nhìn mọi người trong đại điện. Biến cố này khiến Tần Nguyệt Như có chút ngoài ý muốn, thậm chí khiếp sợ, nhìn những người đó quát lên: “Các người đang làm gì vậy? Không nghe thấy lời bốn cung nói sao?”

Trừ thanh âm của Tần Nguyệt Như gào thét thì trên đại điện im lặng cực kỳ. Tần Nguyệt Như giống như đoán được điều gì, sắc mặt đại biến. Chuyên Tôn Nhạc Đan cũng một dạng tái nhợt, ánh mắt nhìn Tần Nguyệt Như tràn ngập đau thương, nhẹ nhàng đi tới nói: “Mẫu thân, người theo con đi thôi. Chúng ta đến một nơi không ai quen biết, sống một cuộc sống yên tĩnh được không? Những danh lợi phú quý, ân oán tình thù này đều bỏ xuống có được hay không?”

Chuyên Tôn Nhạc Đan muốn ra sức ngăn cản khi mọi chuyện còn chưa quá muộn. Hắn biết Tiêu Vân Trác là ai, cũng biết hắn ta không bao giờ làm chuyện mình chưa nắm chắc. Mới vừa rồi thị vệ đứng cửa không hề nhúc nhích đã khiến hắn cảm nhận được không khí nguy hiểm cận kề. Hơn nữa vừa Tiêu Vân Trác đã nói thẳng cho hắn, cho nên chuyện phát triển đến trình độ nào đã là việc hắn không thể dự liệu được nữa rồi. Huống chi trong tay hắn không có binh quyền, muốn phản kháng khó lại càng thêm khó.

Thường Hy cảm thấy dấu hiệu buồn ngủ quả thật đã giảm đi rất nhiều, không giống vừa rồi muốn nhắm mắt lên cũng không nổi, tinh thần đã có chút khởi sắc trở lại. Thuốc Hàng Nhạc Thủy đưa cho quả nhiên là hữu dụng. Nàng lại nhớ tới mấy lời Tần Nguyệt Như chất vấn Hàng Nhạc Thủy ban nãy, trong lúc bất chợt mâu quang chợt lóe, quay đầu nhìn về phía Tiêu Vân Trác hỏi: “Chàng biết thân phận của ông ấy đúng không?”

Mặc dù Thường Hy không nói tiếp nhưng Tiêu Vân Trác biết là nàng đã hiểu, nhìn nàng lộ ra một nụ cười nói: “Những thứ ân oán tình thù này không có quan hệ cùng chúng ta, ta đã bỏ xuống ân oán của Tần Nguyệt Như và mẫu thân ta rồi. Hơn nữa Chuyên Tôn Nhạc Đan so với ta xem ra còn đáng thương hơn. Có thể bỏ được cũng là một loại phúc khí. Nhưng Mạnh Điệp Vũ và Vân Thanh lại không bỏ được, họ cùng Tần Nguyệt Như có quá nhiều ân oán. Khuôn mặt của Tần vương đã thay đổi, nàng không cảm thấy kỳ quái sao?”

Thường Hy đã sớm nghi ngờ, nếu Hàng Nhạc Thủy thật sự là Tần vương thì Vân Thanh không thể nào không nhận ra. Lần trước Vân Thanh nói muốn xuất cung nàng đã có chút hoài nghi, chẳng qua là khi đó tinh thần không tỉnh táo cũng chẳng còn hơi sức suy nghĩ mấy cái kia. Hôm nay xem ra Vân Thanh đã sớm biết Hàng Nhạc Thủy chính là Tần vương rồi. Một người có thể thay đổi khuôn mặt nhưng lại không có biện pháp thay đổi khí chất bẩm sinh của hắn. Cho nên mới vừa rồi Tần Nguyệt Như mới hốt hoảng hỏi xem Hàng Nhạc Thủy đến tột cùng là người nào, sợ là bà ta cũng đã hoài nghi.

Thường Hy không hỏi tới nữa, tình thế hiện tại đủ để nàng hiểu năm đó đã xảy ra những chuyện gì. Tần Nguyệt Như không thêm để ý tới Chuyên Tôn Nhạc Đan, quay sang nhìn Mạnh Điệp Vũ, nói: “Người muốn phá hủy danh dự của bốn cung cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy! Người có chứng cứ gì?”

Mạnh Điệp Vũ nhìn Tần Nguyệt Như, trong ánh mắt chứa đầy hận ý, tự mình trấn định hồi lâu rồi mới lên tiếng: “Tần Nguyệt Như, bà muốn chứng cứ cũng đơn giản thôi. Ban đầu bà bắt cóc thần nữ hộ quốc, giữa bà và ta có trao đổi một phong thư là tín vật thông hành, bây giờ vẫn còn tại trong tay ta.” Nói tới đây nàng liền lấy ra một phong thư trong tay áo, đưa ột vị đại thần Minh Khải đứng bên cạnh, nói: “Mời ngài xem một chút đây có phải là triện ấn của Tần thái hậu hay không? Bút tích này có phải là chữ của Tần thái hậu hay không?”

Sắc mặt Tần Nguyệt Như đột biến, nhìn Mạnh Điệp Vũ nói: “Người không phải nói đã hủy nó đi rồi sao?”

“Hủy? Bà nói thật dễ dàng, bao năm nay ta vẫn mong chờ cơ hội được báo thù cho cha mẹ, làm sao có thể dễ dàng hủy đi chứng cứ?” Mạnh Điệp Vũ lạnh lùng nói.

Tần Nguyệt Như sửng sốt, thù cha mẹ? “Người cũng biết chuyện đó?”

“Đúng vậy, bà bắt ngờ khi ta có thể biết được chuyện năm đó phải không? Bà làm mọi chuyện kín kẽ như vậy là để phòng ta có thể lần ra chân tướng, bà sợ có người tìm bà báo thù đúng không? Đáng tiếc, cuối cùng vẫn bị ta biết được!” Mạnh Điệp Vũ tiến lên một bước, nhìn chằm chằm Tần Nguyệt Như, cầm trong tay một khối ngọc bội khắc rồng nói: “Bà còn nhớ vật này không?”

Thân thể Tần Nguyệt Như run lên một cái, muốn đưa tay ra bắt lấy nhưng lại bị Mạnh Điệp Vũ né được, chỉ nghe nàng cười nói: “Chỉ vì một khối ngọc bội mà bà hại chết cha mẹ ta, chỉ tiếc đến cùng ngọc bội vẫn không về tay bà, bà vẫn không thể như ý nguyện mà gả cho Tần vương. Bà phí hết tâm tư chiếm đoạt một vật, kết cục vẫn chỉ là tay trắng, không phải rất buồn cười chứ?”

“Làm sao ngươi có được khối ngọc bội này?” Trong mắt Tần Nguyệt Như lóe lên ánh sáng nóng rực. Năm đó, chỉ cần có khối ngọc bội này là bà ta có thể khiến Tiêu Nhất Hàng cười mình... Năm đó, bà hao bao nhiêu khí lực nhưng vẫn không lấy được, bây giờ đã ở ngay trước mắt, làm sao không động lòng? Nhiều năm trôi qua như vậy rồi nhưng nguyện vọng lớn nhất của bà ta vẫn là làm thê tử của Tiêu Nhất Hàng.

Tinh quang trong mắt Tần Nguyệt Như chớp lóe, thân hình vừa động muốn lao lên đoạt lấy ngọc bội. Mạnh Điệp Vũ đã sớm dự liệu được bà ta sẽ ta tay cướp đoạt nên nhanh như chớp ném ngọc bội cho Vân Thanh, cười lạnh nói: “Bà muốn sao? Nhưng ta không cho bà! Cho dù có đập nó thành bụi phấn ta cũng không để bà lấy được!”

Vân Thanh không đợi Tần Nguyệt Như nói chuyện, cầm lấy ngọc bội đi một vòng trước mặt chúng đại thần Minh Khải quốc, lớn tiếng nói: “Chư vị có muốn biết câu chuyện về khối này không? Các vị khẳng định rất tò mò tại sao một khối ngọc bội bình thường lại khiến cho Tần thái hậu cao cao tại thượng của Minh Khải quốc lại bày trăm mưu ngàn kế lấy bằng được đúng không? Vì vật này mà bà ta hãm hại bao nhiêu người, khiến cho bao gia đình cửa nát nhà tan, âm dương cách biệt!”

“Ngọc bội kia không phải là vật gì gì đó của Đỉnh Nguyệt quốc sao? Ngươi nói đến tốt cùng là thật hay giả?”

“Chuyện này liên quan đến bang giao hai nước, không thể nói xằng nói bậy...”

Thanh âm chất vấn của mọi người dần dần dâng cao, hoài nghi đối với Tần Nguyệt Như cũng càng ngày càng sâu. Mấy năm gần đây mọi người đều cho rằng Tần Nguyệt Như là người Minh Khải quốc, sinh ra lớn lên đều ở Minh Khải, nếu không làm sao có thể khiến Chuyên Tôn Nhạc Đan thuận lợi bước lên ngôi vị Hoàng đế? Huyết thống không thuần nhất là điều tối kỵ.

Tần Nguyệt Như không nghĩ tới mọi chuyện sẽ phát triển đến mức độ này, trong lòng tức giận bùng phát. Những chuyện này đều là do Tiêu Vân Trác gây ra. Tần Nguyệt Như nhìn về phía Thường Hy sắc mặt tái nhợt đang đứng một bên, khóe miệng dâng lên một nụ cười lạnh, thừa dịp mọi người không chú ý liền hướng nàng đánh tới!

350. Chương 354

Tần Nguyệt Như năm đó đã từng là thủ lĩnh Trâm Mẫu đơn của Mười tám cây trâm hoa, danh đúng như thực, hoàn toàn xứng đáng đứng thứ nhất, võ công lợi hại vô cùng. Lần này ra tay liền nhanh như chớp. Tiêu Vân Trác cũng nhanh không kém, lập tức kéo Thường Hy tránh đi. Biến hóa như thế thật khiến chúng thần Minh Khải quốc bị dọa sợ, ai nghĩ tới Tần thái hậu lại biết võ công. Nhất thời trong đại điện loạn thành một đoàn.

Vân Thanh và Mạnh Điệp Vũ cũng ngay lập tức chạy đến giúp một tay. Ngu Thụy Lân thừa dịp tình thế hỗn loạn đem Thường Hy từ trong tay Tiêu Vân Trác kéo ra phía sau bảo hộ, phòng bị giống như lâm đại địch sợ có người muốn hại Thường Hy. Riêng Hàng Nhạc Thủy, trước tình thế hỗn loạn tựa hồ vẫn không để ý, chỉ chăm chú nhìn kẻ vẫn núp sau lưng mọi người – Nạp Thập, sẵn bước đi tới.

Nạp Thập mặc dù thông hiểu kỳ môn độn giáp, tinh thông tinh tượng tuy nhiên lại không biết võ công. Hàng Nhạc Thủy không tốn chút sức nào liền bắt được hắn, dùng sức nắm chặt cánh tay hắn. Chỉ thấy hắn bị đau mày nhíu chặt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cắn răng nói: “Ngươi muốn gì?”

Hàng Nhạc Thủy lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Chỉ cần ngươi khai ra việc Tần Nguyệt Như sai ngươi làm những việc kia ta liền giữ cho ngươi một mạng, nếu không... Ngươi nhìn tình hình hiện tại, ai còn có thể giữ được mạng cho ngươi?”

Thường Hy đứng ở xa nhìn thấy hết được một màn này, mặc dù nàng không nghe rõ bọn họ nói gì nhưng nhìn bộ dáng chật vật của Nạp Thập cũng biết là không có chuyện tốt, nhìn Ngu Thụy Lân nói: “Đại ca, huynh đi giúp Thái tử gia, muội ở góc trong này là an toàn rồi.”

Ngu Thụy Lân nào đồng ý, nói: “An toàn của muội so với cái gì cũng quan trọng hơn, ta không thể đi ra. Mặc dù võ công của ta không cao nhưng dù sao vẫn có thể bảo vệ được muội.”

Thường Hy gấp gáp nói: “Huynh xem, muội đừng rèm che lấy người, ai còn có thể nhìn thấy? Huynh mau đi đi!” Ngu Thụy Lâm nhìn thấy Thường Hy dùng tấm rèm rũ xuống mặt đất che kín người, lúc này mới tâm một chút, lại vẫn lo lắng nói: “Muội đừng động, đứng đây đợi ta, ta rất nhanh sẽ trở lại.”

Thường Hy gật đầu một cái thúc giục hẳn mau đi. Nàng nhìn trong đại điện loạn thất bát tao, trong lòng vô cùng lo lắng. Ngu Thụy Lâm đỡ Thường Hy đến một góc kín hơn, dùng rèm phủ kín người nàng rồi nhanh chóng rời đi.

Thường Hy thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi tựa vào góc tường, chỉ thấy thân thể run muốn chết. Mới vừa rồi chẳng qua là mạnh mẽ chống đỡ, trong lòng vẫn có chút sợ hãi. Người nào biết được Tiêu Vân Trác lại có thể bày ra được ván cờ như vậy. Nàng đang suy nghĩ thì trong lúc bất chợt, trên cổ một hồi lạnh như băng. Thường Hy giật mình một cái, đang muốn quay đầu, chỉ nghe đằng sau vang lên một giọng nói: “Không được động, nếu không đao này của ta sẽ cắt đứt căn cổ của ngươi!”

Thanh âm này rất quen thuộc... Thường Hy đột nhiên dần dần nhớ ra, chủ nhân của thanh âm này không phải là từ đám nữ nhân lần trước nàng trốn sau tấm rèm nghe được bọn họ nói chuyện sao? Thật là khéo, lần này nàng ta cũng núp sau tấm rèm, hai người lại cùng ở một chỗ, đúng là có duyên a!

“Ngươi muốn làm gì?” Nếu biết là người nào thì Thường Hy cũng không sợ, người này sẽ không thương tổn nàng. Nàng là lợi thế trong tay nàng ta.

“Ngươi thật ra rất tinh táo, khó trách lần trước có thể trốn thoát từ trong tay nương của ta!” Người tới chính là Minh Sát. Nàng thấy Thường Hy lãnh tĩnh như thế đúng là có chút thưởng thức, chẳng qua là trong lòng cũng có hơi ưu thương, tại sao nàng và Ngu Thường Hy lại lấy thân phận là kẻ địch mà đối diện nhau? Thật ra thì nàng rất thích Ngu Thường Hy, kể từ lần trước nàng ta có thể chạy trốn từ trong tay của nương đã cảm thấy rất thích!

“Chỉ tiếc lần trước không được nhìn thấy khuôn mặt thật của tiểu thư. Đáng tiếc a!” Thường Hy cười nói, tâm tình chậm rãi thanh tĩnh lại. Nàng không thấy được địch ý từ trong giọng nói của Minh Sát, ngược lại lại cảm thấy một chút rối rắm khiến Thường Hy giật mình. Thật đúng là một cô gái mâu thuẫn!

“Ngươi biết ta sao?” Minh Sát lấy làm kinh hãi. Thời điểm nàng đến rõ ràng Thường Hy đã chạy trốn, tại sao còn biết được sự tồn tại của nàng?

“Dĩ nhiên, nếu không vừa rồi ta đã hô cứu mạng rồi! Biết ngươi là ai sẽ không cần kêu.” Thường Hy cười nói, nhẹ nhàng tựa vào tường, tựa hồ không chút nào để ý đến sự lạnh lẽo nơi căn cổ. Tiểu nha đầu này rất thiện tâm, nào có chuyện uy hiếp người ta mà lại dùng cán đao kề cổ? Nếu là lưỡi đao sắc bén cũng không thể ép chặt vào cổ nàng như vậy được, chỉ có thể là cán đao mới tùy ý như vậy.

Minh Sát có điểm rối rắm, nàng ta biết được quả thật là không ít, cau mày hỏi: “Làm sao ngươi biết? Chẳng lẽ ngươi có thiên lý nhãn?”

Thường Hy sững sờ! Nàng ta đã trưởng thành rồi chứ? Sao lại còn nói mấy câu ngây thơ như vậy? Nhất thời nàng cảm thấy đối với cô nàng này đúng là... Không còn gì để nói!

“Thật ra thì ngày đó lúc các ngươi vào phòng ta cũng chưa chạy trốn.” Thường Hy cười nói: “Cho nên ta nghe thấy thanh âm của ngươi, vì vậy hôm nay vừa nghe giọng là ta đã biết ngươi là ai rồi. Ta không hô cứu mạng, cũng không chạy bởi vì ta biết ngươi sẽ không làm thương tổn đến ta, đúng không?”

“Ngươi nói vậy, ta không phải là người tốt. Ta thật sự sẽ giết ngươi!” Minh Sát ngẩng đầu lên nói, ánh mắt nhìn Thường Hy có chút tức giận, nàng ta làm sao mà biết được? Thật sự nàng cũng không muốn giết người, cho nên những năm này mặc dù đứng đầu một nhánh của Mười tám cây trâm hoa nhưng cũng có rất ít người biết tới nàng.

“Kẻ thích giết người sẽ mang trong mình sát khí không giấu được, nhưng ngươi lại không có. Nương của ngươi thì khác, cả ngày một bộ ôn hòa nhưng trong ánh mắt luôn có sự lạnh lẽo khiến người ta run rẩy. Ngươi rõ ràng là một cô gái tốt, tại sao lại cứ muốn biến mình thành kẻ ác?” Thường Hy thả chậm giọng điệu nói, ngời mãi có chút không thoải mái.

Minh Sát xoay người cầm lấy một cái gối đệm lên phía sau lưng Thường Hy, nói: “Ca ca bảo ta mang đến, dựa lên đi.”

Thường Hy cả kinh, Chuyên Tôn Nhạc Đan thế nhưng biết nàng trốn ở chỗ này, lại còn sai muối muối của hắn đưa tới gối dựa cho nàng, trong lúc nhất thời có chút trầm mặc, nói: “Tại sao ngươi không đi giúp một tay?”

Minh Sát đã sớm thu hồi đao trong tay mình, thần nhiên nói: “Ca ca bảo không cho ta nhúng tay.”

Thường Hy vén rèm lên lướt nhìn ra ngoài, chỉ thấy bên ngoài vẫn như cũ đánh nhau thành một đoàn nhưng nàng nhìn không rõ là phe nào đang chiếm thế thượng phong. Trong đại điện tựa hồ còn tăng thêm rất nhiều khuôn mặt xa lạ, nàng cũng không quay đầu lại, hỏi luôn: “Những ai đang đi vào kia? Thế nào trong đại điện lại có nhiều người như vậy?”

351. Chương 355

Minh Sát nghe thế thì khuôn mặt khê biến sắc, nói: “Thật nhanh tay nhanh chân. Xong rồi! Lần này thì xong rồi!”

Thường Hy mặc dù không biết nàng tại sao lại nói như vậy nhưng trong lòng mơ hồ có một loại cảm giác khác thường, không hiểu vì sao cái tên Chuyên Tôn Diệp Thành lại hiện lên trong đầu lúc này. Nàng đang mãi suy nghĩ thì bất ngờ nghe được bên tai truyền đến một tiếng hét to: “Tất cả dừng tay!”

Đại sảnh đang hỗn loạn nhất thời yên tĩnh trở lại. Thường Hy cảm nhận được thân thể Minh Sát bên cạnh khê run, chỉ nghe nàng khê nói: “Nếu như ngươi có thể giữ lại tính mạng cho nương ta, ta sẽ rất cảm kích ngươi.”

Thường Hy không nghĩ nàng ta sẽ nói như vậy, cứ nhiên bắt cóc nàng mà lại dùng một loại giọng điệu cầu khẩn thế này. Càng như vậy Thường Hy lại khó có thể dễ dàng cự tuyệt, nhưng Tần Nguyệt Như... Chỉ sợ nàng thật sự cứu không được. Suy nghĩ một chút nàng liền nói: “Tính khí mầu hậu của người người cũng biết, chuyện bà ta đã làm chỉ sợ người cũng biết nốt, ta có thể giúp cái gì? Sợ là không dễ dàng đâu!”

Minh Sát đang muốn nói chuyện thì bất chợt rèm che của hai người bị vén lên, một thanh kiếm sắc bén cứ thế đâm vào, lao vun vút hướng về phía Thường Hy. Đoạn kiếm trong tay Minh Sát nhanh chóng chuyển một cái, chỉ nghe thấy tiếng binh khí va chạm nhau đến chói tai, nhất thời đem ánh mắt của mọi người đều chú ý lại đây.

“Dừng tay, dừng động, Thái tử phi đang ở đó!” Ngu Thụy Lâm thất sắc kinh hô.

Tiêu Vân Trác đã sớm phản ứng nhanh chóng hướng bên này phi thân tới, chỉ thấy bên ngoài rèm che chính mà một nam tử mặc khôi giáp. Hắn tức giận quát lên: “Còn không mau dừng tay!”

“Thái tử phi bị người khác khống chế, mặt tướng cũng chỉ là cứu giá mà thôi!” Vừa nói, trường kiếm trong tay lại nhấc tâm đâm sâu thêm một tấc. Sắc mặt Tiêu Vân Trác tái xanh, không kịp lên tiếng liền hướng binh lính kia đá tới, chỉ nghe được một tiếng thét kinh hãi, ngay sau đó trên tấm rèm có máu tươi rỉ ra. Tiêu Vân Trác sợ đến mức linh hồn cũng muốn xuất khiếu, la lên: “Hy nhi, nàng làm sao vậy?”

Dưới chân không chút lưu tình đem tên binh lính đạp ngã trên mặt đất. Lúc này mọi người cũng chạy tới, vén rèm lên thì nhìn thấy Thường Hy bình an vô sự nhưng bên người nàng lại có một cô gái bị thương, máu từ trên cánh tay chảy xuống không ngừng.

“Minh Sát!” Chuyên Tôn Nhạc Đan lớn tiếng hô, đẩy ra mọi người đỡ lấy muối tử của mình, hỏi: “Muối có sao không?”

“Không sao, một chút bị thương nhỏ không chết được!” Minh Sát nhìn ca ca nhà mình nói, Chuyên Tôn Nhạc Đan lúc này mới yên lòng, lại quay đầu nhìn về phía Thường Hy đang được Tiêu Vân Trác ôm vào trong lòng, hỏi: “Nàng vẫn ổn chứ?”

“Đa tạ Minh Sát đã cứu ta một mạng, nếu không kiếm kia đã trực tiếp đâm vào ngực ta rồi.” Thường Hy vẫn còn cảm thấy sợ hãi, tình huống lúc đó thật là nguy hiểm, nếu không nhờ Minh Sát ra tay chống đỡ thì nàng thật sự đã...

Ngu Thụy Lâm tiến lên một bước, hai tay ôm quyền nói: “Đa tạ cô nương trượng nghĩa cứu giúp, tại hạ vô cùng cảm kích.”

Minh Sát nhìn Ngu Thụy Lâm, lại nhìn đến Thường Hy, cười nói: “Ngươi là ca ca của nàng?”

Ngu Thụy Lâm gật đầu một cái, lại nói: “Đại ân không lời nào cảm tạ hết. Nếu cô nương có việc cần giúp chỉ cần mở lời, tại hạ sẽ cố gắng làm hết sức.”

“Vậy ngươi liền giết chết Tiêu Vân Trác coi như là báo ân rồi!” Tần Nguyệt Như đột nhiên lên tiếng, trong ánh mắt nhìn Ngu Thụy Lâm tràn đầy nụ cười chế nhạo.

Ngu Thụy Lâm cau mày nói: “Thứ cho tại hạ làm không được, điều này rất quá đáng!”

Tần Nguyệt Như cười lạnh nói: “Đã nói có chuyện thì tìm ngươi, bây giờ lại chối đây đẩy! Quả nhiên là một tiểu nhân!”

Ngu Thụy Lâm biến sắc, ngay sau đó vô cùng chính khí nói: “Đại trưởng phu đã nói thì sẽ giữ lời, nhưng làm chuyện gì cũng phải đúng với tín nghĩa. Thái tử điện hạ chính là Thái tử của Đĩnh Nguyệt ta, tại hạ cho dù phải hy sinh tính mạng cũng phải bảo vệ. Huống chi đây là yêu cầu của Thái hậu chứ không phải yêu cầu của tiểu thư Minh Sát. Thái hậu không có can thiệp thay uội tử nhà ta, nếu tình huống vừa rồi hẳn là thái hậu sẽ càng đẩy mọi tử nhà ta ra ngoài chứ?”

Thần sắc Tần Nguyệt Như biến đổi, không để ý đến Ngu Thụy Lâm mà nhìn Minh Sát nói: “Nhanh lên, bảo hần giết Tiêu Vân Trác!” Chỉ cần Tiêu Vân Trác chết thì đám người Đĩnh Nguyệt này sẽ rút lui, tình cảnh khốn quẫn lúc này cũng có cơ lật ngược. Nhưng Tần thái hậu cũng bỏ qua một việc, đó chính là Chuyên Tôn Diệp Thành đã xuất hiện, làm sao có thể vẫn hồi tình thế? Cả tòa hoàng thành đã bị khống chế, nào còn là hoàng thành nằm trong tay bà ta trước đây?

Minh Sát lộ vẻ mặt khó khăn nhìn Tần Nguyệt Như một cái, lại nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan, khẽ cắn răng nói: “Nương, chúng ta đều đi đi. Con và ca ca mang nương đến nhà cũ của con có được hay không? Nương thường nói thích nhất phong cảnh ở đó mà, về sau chúng ta sẽ sống ở đó có được không? Đừng dây dưa với những thứ phiền tục này nữa, nương hãy buông tha cho ân oán kia đi, chúng con sẽ cầu xin bọn họ tha thứ cho nương, được không?”

Tần Nguyệt Như sững sốt, không ngờ rằng nữ nhi của mình lại có thể nói ra những lời như vậy, trong lúc nhất thời không khống chế được, đánh cho nàng một bạt tai, quát: “Được, được lắm, ngươi với ca ca của ngươi đều muốn phản bội ta có phải hay không? Ta làm sao có thể nuôi ra hai đứa con bất hiếu như vậy?!”

“Mẫu hậu, buông tay đi, cùng con và Minh Sát sống ẩn cư được không? Nhi tử nhất định sẽ hiếu thuận người thật tốt, coi như nhi tử van xin người đấy!” Chuyên Tôn Nhạc Đan biết chuyện tình đã không thể挽 hồi. Chuyên Tôn Diệp Thành vừa nhìn đã biết là có chuẩn bị mà tới, Tiêu Vân Trác chính là cùng hần liên thủ nếu không tuyệt đối không thể bọn họ vừa vào cung thì người của Chuyên Tôn Diệp Thành đã khống chế hoàng thành. Nhất định là người của Chuyên Tôn Diệp Thành đi theo Tiêu Vân Trác xâm nhập vào cung.

Không nghĩ tới mẫu hậu cơ trí như vậy cũng sẽ có lúc hồ đồ như ngày hôm nay. Bọn họ không muốn gì khác, chỉ cần an ổn sống qua ngày là được rồi.

Tần Nguyệt Như quả thật là đã bị chọc giận đến phát điên, chỉ có cảm giác cả đời này mình đã thất bại vô cùng. Thậm chí ngay cả con của mình cũng giúp người ngoài nói chuyện, nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan nói: “Ta làm tất cả là vì ai? Cũng chỉ là muốn đưa ngươi lên để vị! Hôm nay ngươi lại nói những lời nhụt chí như vậy là muốn tức chết ta sao?”

“Những thứ này cũng không phải là điều nhi tử muốn. Mẫu hậu, nghe lời khuyên của nhi tử lần này thôi, chúng ta rời khỏi đây đi. Ngôi vị hoàng đế này vốn không thuộc về ta, phụ hoàng muốn truyền nó cho nhi ca, chúng ta trả lại cho huynh ấy, từ đây tiêu điều tự tại không phải là tốt sao?” Chuyên Tôn Nhạc Đan thật sự mệt mỏi, hần không muốn sống cuộc sống như thế này nữa. Hần chỉ muốn tiêu dao ở một nơi sơn thủy hữu tình, vô dục vô cầu tùy tâm sở dục là tốt rồi.

Gương mặt Tần Nguyệt Như trở nên xanh mét, nhìn con trai của mình mà tức giận một câu cũng không nói lên lời. Cùng lúc đó Mạnh Diệp Vũ cũng tiến lên thét lớn: “Muốn đi thì trả lại mạng cho cha mẹ ta mới

có thể rời đi!”

Tần Nguyệt Như hừ lạnh một tiếng: “Tự mình tìm chết! Ban đầu đáng ra không nên mềm lòng, diệt cỏ diệt tận gốc, đã muốn chết thì không oán được ai!” Trong lúc bất chợt Tần Nguyệt Như cười lớn một tiếng, nhìn mọi người nói: “Một lũ ngu ngốc các người, không cảm thấy hôm nay trong đại điện có hương thơm rất dễ ngửi hay sao?”

352. Chương 356

Tần Nguyệt Như vừa nói lập tức liền khiến ọi người trở nên kinh hoảng. Thường Hy theo bản năng nhìn Hàng Nhạc Thủy một cái, lại nhớ đến trước khi vào cung hẳn đưa cho nàng một chiếc bình ngọc, dùng lực hít một hơi liền không cảm thấy gì không thoải mái. Trong lòng nàng nhất thời bừng tỉnh hiểu ra, thì ra Hàng Nhạc Thủy đã có chuẩn bị từ trước, nghĩ vậy nên trong lòng cũng không sợ hãi.

Trong chớp mắt, rất nhiều đại thần Minh Khải quốc mềm nhũn người mà ngã xuống đất. Lúc này Thường Hy lại nghe được một thanh âm xa lạ vang lên: “Thật hèn hạ! Cũng chỉ có bà mới có thể làm ra loại chuyện như vậy!”

Thường Hy theo thanh âm mà quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nam tử nói chuyện có hao hao giống với Chuyên Tôn Tử Di, vậy chắc hẳn hẳn là Chuyên Tôn Diệp Thành rồi. Quả nhiên nghe được Tần Nguyệt Như nói: “Người đã chết rồi cơ mà? Tại sao còn xuất hiện ở đây?”

Chuyên Tôn Diệp Thành hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta còn chưa báo thù, làm sao có thể chết? Bà bức tử phụ hoàng, mẫu hậu của ta, ta phải thay bọn họ báo thù!” Nói xong câu đó, bỗng nhiên thân thể Chuyên Tôn Diệp Thành nhoáng một cái ngã xuống mặt đất, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt nhìn Tần Nguyệt Như tràn đầy căm hận.

Trong đại điện liên tục có người ngã xuống, tuy nhiên cũng không có ngắt đi mà chỉ mềm nhũn người ngồi trên mặt đất mà thôi.

Tiêu Vân Trác cũng đỡ lấy Thường Hy chậm rãi ngồi xuống đất. Thường Hy nhìn được ám hiệu của hắn cũng từ từ ngồi xuống, lại nghe được Mạnh Diệp Vũ hỏi: “Năm đó có phải chính bà đã xúi giục mẫu thân và dì của ta trở mặt thành thù?”

Nhìn trong đại điện đông nghịt người, trừ nữ nhi của mình ra ai cũng ngã xuống, Tần Nguyệt Như cảm thấy trong lòng thanh tĩnh lại một chút, nói: “Đúng, đúng là ta làm. Ai bảo Mạnh Vân Ca lại dám tranh giành Tiêu Nhất Hàng với ta, nếu không phải cô ta, ta làm sao có thể vô duyên vô cớ đi hại cha mẹ của người? Muốn trách thì trách bọn họ đầu thai nhầm người. Mạnh Vân Ca chính là sao chổi, người nào đụng phải cô ta đều sẽ chết!”

Vừa nhắc đến cái tên này, Tần Nguyệt Như liền như thay đổi, cả người vô cùng kích động, lại nhìn về phía Hàng Nhạc Thủy, khẽ cau mày nói: “Người và hẳn mặc dù dáng dấp không hề giống nhưng người lại có phong vị đặc thù của hẳn. Nếu hẳn không chết thì tốt biết bao! Những năm này ta vẫn một mực tìm hẳn, đáng tiếc lại thủy chung không tìm được!”

Hàng Nhạc Thủy thản nhiên nói: “Nếu ta là hẳn cũng sẽ không muốn gặp lại người, nếu gặp cũng sẽ tránh người cách xa một chút. Người nào mong muốn gặp một nữ nhân ác độc như rắn rết? người cũng không phải là nữ nhân, người đã hãm hại nhiều người như vậy! Mạnh Vân Ca kia chọc qua người cái gì? Nàng đối đãi với người thâm tình như tỷ muội, hơn nữa năm đó là Tần vương thích nàng, nàng lại chưa từng thích qua hẳn. Người tại sao lại không thể nói lý như vậy? Thì ra thâm án Mạnh thị chấn động một thời lại do bàn tay người gây ra!”

“Người tại sao lại biết nhiều như vậy?” Tần Nguyệt Như cảm thấy mọi thứ dường như nằm trong lòng bàn tay của hẳn, bất chấp tất cả, thanh âm ác độc nói: “Nếu không có Mạnh Vân Ca, ta đã sớm cùng Tiêu Nhất Hàng song tấu song phi rồi, làm sao lại đến bước đường như thế này?”

“Tiên đế a, người mở mắt mà xem một chút, xem xem người lấy được cái dạng nữ nhân gì thế này? Đạo đức bại hoại, ngôn ngữ dâm tục, làm sao có thể trở thành thái hậu của Minh Khải ta đây????!!!”

Bất thành linh một tiếng khóc tang vang lên khiến mọi người sợ đến giật mình. Thường Hy không nhịn được muốn bật cười, nhìn Tiêu Vân Trác đang bên cạnh mình, chỉ thấy trong mắt hắn cũng mang theo ý cười nhẹ nhẹ, thừa dịp Tần Nguyệt Như bị thanh âm kia chú ý, thấp giọng nói: “Đây là có chuyện gì xảy ra? Không phải người kia bị kích thích đến hỏng đầu chứ?”

“Dĩ nhiên không phải. Nàng yên tâm, đây là kế sách của Hàng tiên sinh, tất cả mọi chuyện hôm nay đều là do ông ấy bố trí.” Nói đến chỗ này liền dừng lại, nhìn Thường Hy hỏi: “Nàng đã đoán được ông ấy là ai chưa?”

“Lúc trước còn chưa xác định lắm, chàng vừa hỏi ta liền xác định, ngài ấy đúng thật là không có chết, vậy...”

“Cũng chỉ là muốn Tần Nguyệt Như chính miệng thừa nhận tội của mình cho nên mới bày ra kế sách này. Dù cho có nhiều chứng cứ hơn nữa cũng không bằng bà ta tự thừa nhận. Hôm nay có lẽ Tần Nguyệt Như không thể sống tiếp được rồi.” Tiêu Vân Trác than một tiếng, lại nghĩ đến mẫu hậu của mình, thở dài nói: “Không biết khi đó mẫu hậu của ta có biết được bà ta là loại người không tội ác gì không làm không?”

Thường Hy lắc đầu một cái. Tiêu Vân Trác đã không biết đương nhiên nàng càng không biết.

Tần Nguyệt Như phi thân đến điểm huyết đạo của vị đại thần kia, quát lên: “Khóc cái gì mà khóc? Đợi lát nữa ta sẽ cho người đi cùng tiên đế!”

Đại thần kia không phát ra được âm thanh nào, chỉ có thể hung hăng nhìn chằm chằm Tần Nguyệt Như, lại nghe bà ta nói: “Là chính bản thân hần ngu xuẩn, ban đầu là ham mê mỹ mạo của ta. Đáng tiếc nam nhân đều dễ tiện như vậy, có ta còn không đủ còn muốn đi tìm nữ nhân khác, vậy đừng trách ta ra tay ác độc!”

Đột nhiên Chuyên Tôn Diệp Thành lên tiếng: “Cho nên bà giết mẫu hậu ta bằng thuốc độc, cướp sửa chiếu thư truyền ngôi, lừa bịp cả thiên hạ rằng đó chính là khẩu dụ của phụ hoàng, giết mấy vị hoàng tử, còn đem lục đệ đi làm con tin, có phải hay không?”

“Đúng vậy, thì thế nào? Con trai của ta còn không phải đã làm con tin mười năm?” Tần Nguyệt Như hừ lạnh nói.

“Tam đệ làm con tin là do chính đệ ấy yêu cầu, nói là muốn vì nước phân ưu. Hiện tại ta đã biết, bà làm vậy chính là muốn thăm dò tình hình của Đĩnh Nguyệt, điều tra vị trí của Tấn vương cho nên mới bắt tam đệ đi có phải hay không?” Chuyên Tôn Diệp Thành nhấn tâm hỏi, trên mặt đã đen nhánh thành một mảnh. Hần làm sao nghĩ đến Hoàng phi hiền hòa hàng ngày lại ác độc như vậy, chính hần cũng bị lừa.

“Cuối cùng cũng được một câu thông minh. Tuyệt không sai!” Tần Nguyệt Như cười lạnh nói, khuôn mặt xinh đẹp trở nên dữ tợn. Bà ta làm hết thảy mọi chuyện xấu chỉ vì muốn có được quyền lực, có quyền lực thì mới có thể truy tìm tung tích của hần. Ai ngờ được lại xảy ra biến cố trước mắt. Nhưng không sao, đám người này đã ngã xuống, chỉ cần một cây đuốc sẽ khiến cho nơi này cháy sạch sẽ. Cung điện xảy ra hỏa hoạn, cùng bà ta có quan hệ gì đâu!

Tần Nguyệt Như quay đầu nhìn về phía Tiêu Vân Trác, lại nói: “Con trai của Mạnh Vân Ca? Chỉ tiếc hôm nay cũng phải xuống hoàng tuyền. Quốc gia của người, hậu cung của người tương lai đều sẽ thuộc về ta, thiên hạ này đều sẽ thuộc về ta. Người ra khỏi cung quá lâu cho nên không biết được bây giờ tình huống trong hậu cung là thế nào đúng không?”

Thường Hy giật mình một cái, đột nhiên nhớ tới Tiêu Vân Trác từng nói trong cung đích thực là đã xảy ra chuyện gì đó nhưng Ngũ Hải cũng không thăm dò được tin tức, chẳng lẽ thật sự có liên quan đến Tần Nguyệt Như? Nữ nhân này thật đáng chết, nàng ghê tởm bà ta, quả đúng là tai họa của nhân gian!

353. Chương 357

Tần Nguyệt Như tự cho là toàn bộ đám người trong này đều đã trúng độc cho nên nói lời không hề có chút cổ kỵ. Năm đó mặc dù là một thủ hạ của Mười tám cây trâm hoa – Trâm mẫu đơn nhưng nàng lại đem lòng yêu Tấn vương. Khi đó nàng biết người trong lòng Tấn vương chính là Mạnh Vân Ca, cũng biết nữ nhân kia đã có người khác. Mạnh Vân Ca đã là Hoàng hậu, cho dù Tấn vương có thích nàng ta cũng không thể có hy vọng cùng nàng ta trở thành cây liền cành, chim liền cánh.

Cho nên lúc đó Tần Nguyệt Như đối với Mạnh Vân Ca còn chưa có nhiều oán hận, chỉ mong rằng một tâm chân tình của mình có thể cảm động đến Tấn vương, hai người cuối cùng sẽ có một ngày được kết tóc se duyên. Nhưng nàng thế nào cũng không thể ngờ cho dù Mạnh Vân Ca đã gả cho người khác nhưng Tấn vương thủy chung cũng không thích nữ nhân khác, đối với một mảnh thâm tình của nàng càng thêm có mắt mà thờ ơ không thấy, dần dần nàng bắt đầu ghi hận Mạnh Vân Ca. Nàng muốn biết nếu Mạnh Vân Ca chết rồi, trên thế gian này không có nữ nhân đó nữa thì Tấn vương có phải sẽ nhìn nàng một cái hay không? Có phải sẽ thu hồi tâm tư hay không?

Có loại ý nghĩ này, càng ngày nàng càng cảm thấy ý tưởng của mình không sai. Con người có lúc rất cố chấp, một khi đã có chấp niệm liền không thể thay đổi.

Kể từ khi hạ quyết tâm, nàng bắt đầu tiếp cận người của Mạnh gia, hiểu rõ tường tận Mạnh gia. Sau nàng lại biết được ca ca của Mạnh Vân Ca, Mạnh Huy sắp cưới Bình Nhược Thu làm vợ, nhưng muội muội của Bình Nhược Thu, Bình Nhược Thủy lại có tâm tư khác với anh rể. Tần Nguyệt Như từ từ tiếp cận Bình Nhược Thủy, khiến cho nàng ta dần coi nàng là tri kỷ, lại giúp Bình Nhược Thủy nghĩ mưu kế đoạt lấy anh rể. Nhưng cuối cùng vẫn là thua cuộc, Bình Nhược Thủy phải gả cho Dương Tuyền làm vợ. Tuy vậy Tần Nguyệt Như vẫn như cũ không buông tay, chặt chẽ lợi dụng vợ chồng Bình Nhược Thủy quây cho Mạnh phủ không có một ngày được yên bình.

Mạnh Vân Ca biết chuyện, dĩ nhiên là trong lòng lo lắng không thôi. Vốn thân thể đã không tốt lại dính thêm tâm bện. Sau này khi Mạnh Vân Ca có bầu, Tần Nguyệt Như lại xúi bẩy vợ chồng Bình Nhược Thủy thỉnh thoảng gây chút chuyện xúi quẩy cho Mạnh Huy, lại cố ý an bài người truyền vào trong cung khiến cho Mạnh Vân Ca thiếu chút nữa sinh non, đi xuống hoàng tuyền.

Tần Nguyệt Như là người không đạt được mục đích thì tuyệt không từ bỏ. Khi Bình Nhược Thu mang thai, nàng lại khiến Bình Nhược Thủy cứ cách hai ba ngày lại đến Mạnh phủ gây sự. Mạnh lão thái thái bị tức đến lâm bệnh, Mạnh Huy lại càng ngày càng né tránh Bình Nhược Thủy như tránh rắn rết. Tuy vậy bọn họ vẫn như cũ chưa chịu buông tay. Khi Bình Nhược Thu sắp sinh, Mạnh phủ liền nổi lên hỏa hoạn. Mạnh Huy vì cứu vợ con mà táng thân biển lửa, Bình Nhược Thu sau khi biết được tin tức này liền khó sinh bỏ mình. Tấn vương ngay tại lúc ấy cứu Mạnh Điệp Vũ ra rồi giao cho Mạnh lão thái thái.

Tấn vương kiên trì điều tra chuyện này, chỉ tiếc Tần Nguyệt Như là nữ nhân lòng dạ ác độc như vậy, làm sao có thể lưu lại hình chứng có bất lợi? Dương Tuyền đánh bạc thiếu nợ bị chủ nợ đuổi tận nơi đòi bạc, kết cục đầu thân hai nơi. Bình Nhược Thủy sau khi biết được tin này liền như phát điên, trượt chân rơi xuống nước chết đuối. Nhưng chỉ cần là người hiểu Bình Nhược Thủy đều biết, nữ nhân như vậy làm sao có thể chỉ vì trượng phu chết mà phát điên? Chẳng qua là Tần Nguyệt Như ra tay rất sạch sẽ, lúc đó không có một ai nghi ngờ nàng ta.

Huynh trưởng và chị dâu qua đời, việc này đối với Mạnh Vân Ca là đả kích vô cùng lớn, hơn nữa sau khi sinh xong thân thể nàng vốn đặc biệt suy yếu, không lâu sau liền mất.

Tần Nguyệt Như tính toán cả đời, cuối cùng tất cả những kẻ ngáng chân nàng đều chết thể nhưng nàng vẫn không có được Tấn vương. Mọi tâm tư đều là uổng phí. Nhưng nàng chưa bao giờ là người dễ dàng nhận thua. Tấn vương vì Mạnh Vân Ca mà mất tích, vậy nàng sẽ làm cho con trai của Mạnh Vân Ca cái gì cũng không có được. Bây giờ nàng đã là thái hậu, nắm trong tay quyền lực, cho nên dễ dàng có thể thực hiện lời thề lúc đầu.

“... Người và mẫu thân của người đều là hạng người khiến người ta chán ghét! Hôm nay ta sẽ thành toàn cho người, để người xuống hoàng tuyền hầu hạ mẹ mình!” Tần Nguyệt Như nhìn Tiêu Vân Trác cười lạnh nói.

Trong đại điện yên tĩnh đến dọa người, ai cũng không nghĩ đến năm đó Tần Nguyệt Như lại làm ra nhiều chuyện ác độc như vậy. Mỗi một sự việc đều có liên quan đến bà ta. Ngay cả Chuyên Tôn Nhạc Đan và Minh Sát cũng sợ ngáy người, nhất thời thật sự không dám tin. Nhưng là Tần Nguyệt Như đã chính miệng nói lên chuyện năm đó, cộng với ánh mắt đặc ý, tâm tình điên cuồng gần như vạn vạ, mọi người đều lấy làm kinh hãi.

Mũi chân Tần Nguyệt Như hất lên, từ trên mặt đất tiếp được một thanh trường kiếm hướng về phía Tiêu Vân Trác, lại nhìn thấy Thường Hy bên cạnh mà châm chọc cười nói: “Thần nữ hộ quốc? Thanh danh thật lớn! Nhưng bây giờ người có thể cứu được nam nhân người yêu dưới kiếm của ta sao?”

Thường Hy biết mọi người trong này không trúng độc cho nên trong lòng cũng không sợ hãi, ngược lại thần nhiên nói: “Bà làm nhiều chuyện như vậy nhưng cuối cùng bà hạnh phúc, vui vẻ sao? Bà làm tổn thương rất nhiều người, nhưng bà có thù hằn không? Mạnh đại nhân, Mạnh phu nhân mặc dù thân gặp đại nạn nhưng hai vợ chồng cá nước tình thâm, cùng dắt tay nhau xuống hoàng tuyền cũng là một loại hạnh phúc. Tiên hoàng hậu mặc dù qua đời sớm nhưng nàng đi rất thanh thản vì có nhiều người yêu nàng. Còn bà, bà có cái gì? Bà trừ cừu hận ra còn có cái gì? Bà cho rằng mình là nữ nhân lợi hại nhất thiên hạ, một tay che trời, bà muốn trừ đi tất cả những người bà chán ghét. Nhưng cuối cùng thì thế nào? Bà bây giờ cũng hoàn toàn chỉ là một người đáng thương thôi!”

“Nói vậy! Bốn cung nhìn từng người từng người các người chết dưới kiếm của bốn cung sẽ rất vui vẻ! Ta có được thiên hạ này mà các người cũng chỉ là một đám người chết, còn dám mạnh miệng!” Tần Nguyệt Như giống như mèo bị giẫm phải đuôi, điên cuồng gào thét.

“Mạnh miệng hay không làm sao bà biết được? Ta hiện tại cho dù chết cũng là mỉm cười mà chết. Bên cạnh ta có nam nhân ta yêu, nam nhân yêu ta, còn có hài tử của chúng ta. Một nhà ba người bọn ta chỉ cần ở chung một chỗ, chết có gì đáng sợ? Hiện tại ta có thể hiểu được tâm tình của Mạnh đại nhân, Mạnh phu nhân lúc đó, bọn họ chính là chết cũng hạnh phúc. Ta bây giờ cũng vậy, chết cũng hạnh phúc. Mà bà, sẽ vĩnh viễn bị ghen ghét, đố kỵ không chế tâm linh, cả đời không thể thoát được!” Thường Hy cắn răng nói. Nàng rất ít khi nói những lời ác độc như vậy, nhưng lần này nàng không thể chịu đựng được nữa, Tần Nguyệt Như này không phải là người.

“Hay ột nha đầu nhanh mồm nhanh miệng! Ta trước hết giết ngươi!” Trường kiếm của Tần Nguyệt Như chuyển một cái hướng Thường Hy đâm tới. Tiêu Vân Trác đã sớm phòng bị, chỉ thấy trong cổ tay hấn trượt ra một thanh chủ thủ sắc bén, dùng sức ngăn cản thế kiếm lao tới. Chỉ nghe thấy âm thanh kim khí va chạm chói tai vang lên, trường kiếm của Tần Nguyệt Như đã bị đẩy lệch sang một bên.

Lúc này tất cả mọi người đều đồng loạt đứng dậy. Tiêu Vân Trác đỡ lấy Thường Hy đem nàng đẩy ra sau lưng mình, nhìn Tần Nguyệt Như nói: “Bà cho rằng bà có thể hạ độc được bọn ta?”

Sắc mặt Tần Nguyệt Như đại biến, không hiểu tại sao mọi chuyện lại biến thành thế này, trong đại diện rõ ràng đã hun độc được. Cùng lúc đó bên ngoài đại điện truyền đến tiếng hò hét chói tai ầm ĩ, thân thể bà ta nhaoáng cái run lên, thiếu chút nữa liền ngã xuống mặt đất.

354. Chương 358

Thường Hy nhẹ thở ra một hơi thật dài. Nữ nhân có thể thông minh, có thể văn võ song toàn nhưng tuyệt đối không thể tâm thuật bất chính. Tần Nguyệt Như chính là do tâm cơ quá nặng mà tự mình hại mình. Bà ta vẫn cho rằng quốc sư do chính tay bà ta mời về sẽ trung thành với mình, tuy nhiên lại không biết được rằng nam nhân kia chính là không xương sống. Hàng Nhạc Thủy chỉ cần dùng một chút thủ đoạn là có thể đem chuyện Tần Nguyệt Như dùng độc hãm hại quốc chủ và vương hậu toàn bộ phơi bày ra ngoài. Bà ta lại còn nói thêm cả chuyện hạ độc mấy vị hoàng tử, mặc dù không biết tại sao Chuyên Tôn Diệp Thành tránh được một kiếp nhưng đến nước này giữ được mạng của mình vẫn quan trọng hơn.

Tần Nguyệt Như nhìn thủ vệ hoàng thành đã bị Chuyên Tôn Diệp Thành bắt được, tất cả đổi thành thân vệ của hắn, đại diện cũng bị hắn khống chế. Bà ta quay đầu nhìn Chuyên Tôn Diệp Thành, hung hãn nói: “Nếu biết ngươi lòng lang dạ thú như vậy ta đã sớm giết ngươi!”

“Hôm nay bà đã là tù nhân còn không biết hối cải. Bà phải đền mạng ấu hậu, phụ hoàng ta!” Chuyên Tôn Diệp Thành hận không thể tiến lên chém Tần Nguyệt Như thành trăm mảnh.

“Đền mạng? Ha ha... Chuyện nực cười! Những năm gần đây nữ nhân kia cười lên đầu của ta, bắt ta phải quỳ gối hạ mình. Một chén rượu độc cho ả ta vẫn còn quá nhẹ!” Trạng thái của Tần Nguyệt Như giống như trở nên điên khùng. Tất cả mọi người xung quanh đều trở nên kinh ngạc trước biến đổi này.

Chuyên Tôn Nhạc Đan gấp gấp tiến lên lôi kéo tay áo của Tần Nguyệt Như, khấn cầu nói: “Mẫu hậu, chúng ta đi thôi! Về sau không bao giờ dính vào chính sự, không bao giờ lấy nhiệm vụ trần tục có được không?”

“Người là tên không có tiền đồ!!! Ta nuôi dưỡng người bao nhiêu năm như vậy, người hồi báo ta thế này có phải hay không?” Nói tới chỗ này liền chỉ tay vào Chuyên Tôn Diệp Thành quát: “Ngay cả hần cũng biết ở trước mặt ta đòi báo thù cho cha mẹ, đủ lòng đủ cánh muốn tạo phản. Còn người thì sao? Chẳng lẽ người không thể đoạt lại từ trong tay hần?”

Chuyên Tôn Nhạc Đan nghe đến đó thì hơi thở không yên, ho khan một hồi. Minh Sát vừa thấy liền vội vàng tiến lên vỗ lưng cho hần, vội vàng hỏi: “Ca, huynh làm sao vậy?”

“Không sao, không chết được. Bao nhiêu năm rồi còn không phải là như vậy!” Chuyên Tôn Nhạc Đan không hề để ý đến chuyện này, đợi hơi thở ổn định một chút rồi mới nói tiếp: “Mẫu hậu, trước kia quả thật nhi tử đã có ý định trở lại tranh đoạt ngôi vị hoàng đế nhưng là bởi vì mẫu hậu cố ý truyền tin giả cho nhi tử, nói người ở chỗ này chịu khổ chịu nhục. Nhi tử chỉ không muốn để cho người sống cuộc sống khổ sở, con muốn bảo hộ người chu toàn. Nhưng sau khi trở lại nhi tử mới biết tất cả những điều đó là giả, những năm gần đây người một mực gạt con. Hiện tại nhi tử coi như là quốc chủ Minh Khải quốc nhưng cũng chỉ là hoàng đế bù nhìn. Trên đại diện này có chuyện nào là nhi tử có thể làm chủ? Nhi tử không thích chạy theo quyền thế, chỉ hi vọng một nhà ba người chúng ta có thể sống hòa thuận, vui vẻ. Chẳng nhẽ mẫu hậu không phát hiện ra quãng thời gian này Minh Sát không có một ngày nào là vui vẻ sao? Chúng con chẳng qua chỉ cần một cuộc sống yên bình chứ không phải những thứ gông xiềng như thế này. Mẫu thân, chỉ cần người đồng ý, nhi tử sẽ cầu nhĩ ca để chúng ta rời khỏi nơi này.”

“Nương, ca ca nói rất đúng, con thật sự là không thích cuộc sống như vậy. Chúng ta trở về chốn cũ đi, nơi có ao sen xanh mát, chúng ta trèo thuyền trên mặt nước, đùa giỡn với trời xanh mây trắng không phải tốt sao? Vì sao nhất định phải chấp nhất những chuyện này?” Minh Sát thật không muốn trải qua những ngày như thế này. Từ nhỏ đã bị ép buộc phải học võ rồi tiếp quản ngôi vị Trâm mẫu đơn nhưng đó tuyệt đối không phải là những điều nàng thích.

“Ngay cả người cũng như vậy... Tức chết ta rồi!!! Ta làm sao lại sinh ra hai đứa con như các người?” Tần Nguyệt Như nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan và Minh Sát mà cảm thấy nản lòng thoái chí, tranh đoạt như vậy thì còn có ý nghĩa gì? Quay đầu lại bọn chúng đều dùng thái độ như vậy mà đối xử với mình, cả đời này thật đúng bị ai!

Đại diện trầm lặng im lìm. Tần Nguyệt Như lặng lẽ quét mắt nhìn từng người từng người một, nhất thời chỉ cảm thấy bi thương xông lên đầu. Quá mức cường thế, quyền lực khuynh thiên kết cục được gì đây?

Vân Thanh và Tần Nguyệt Như cũng coi như từng có một chút giao tình, lúc này mới tiến lên một bước, nói: “Nếu như vương gia còn sống nhất định sẽ không muốn người tiếp tục như thế này. Năm đó người quả quyết rời khỏi Mười tám cây trâm hoa, ta không ngờ tới sẽ có một ngày như thế này, nếu biết ta thực sự sẽ không để người đi.”

Vân Thanh và Tần Nguyệt Như vẫn còn sót lại chút tình nghĩa tỷ muội. Nghe những lời ấy, Tần Nguyệt Như chỉ cảm thấy trong lòng đau xót, cười khổ nói: “Người nói xem đến tột cùng ta có nơi nào thua kém Mạnh Vân Ca? Tại sao trong lòng hần vẫn chỉ có nữ nhân đó? Ta làm bao nhiêu việc vì hần như vậy nhưng hần lại một câu chưa nói đã biến mất. Chỉ cần có thể ở cùng hần một chỗ, cho dù là ở nhà tranh ăn rau cải ta cũng cam lòng. Nhưng hần lại không bao giờ chịu cho ta một cơ hội.”

“Đều do chấp nhất của người hại người. Người đối với vương gia cuồng đại cũng giống như vương gia đối với Mạnh Vân Ca cuồng đại. Người nghĩ thử mà xem, loại cuồng đại này khiến người ở nơi đất khách lẻ loi chịu khổ, vương gia khi còn sống cũng là gió đơn trăng bạc. Chỉ là vương gia nhìn mọi chuyện khác người, không hề hại người vô tội, cho nên người làm mọi chuyện đó chính là tự làm tự chịu.” Nói tới chỗ này Vân Thanh dừng lại, sau đó nhìn Tần Nguyệt Như nói: “Người nhìn xem con của người đi, đó là những đứa trẻ tốt như thế nào, tại sao người lại nhẫn tâm hủy đi con đường tương lai của bọn chúng? Chính người sai lầm thì thôi, tại sao còn liên lụy đến cả bọn chúng? Người cả đời hồ đồ, chẳng nhẽ đến lúc này còn chưa tỉnh ngộ hay sao?”

“Để ta yên lặng một chút. Các người đều ra ngoài đi.” Tần Nguyệt Như lạnh lùng nhìn tất cả một lượt, sau đó xoay người sang chỗ khác một câu cũng không nói, cự tuyệt cùng tất cả giao tiếp.

Chuyên Tôn Nhạc Đan và Minh Sát liếc nhìn nhau một cái, hướng mọi người nói: “Làm phiền mọi người, huynh muội chúng ta trước cảm ơn mọi người. Bây giờ để mẫu hậu ta thanh tịnh một lát có được hay không?”

Chuyên Tôn Diệp Thành nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan một cái, sau đó lạnh lùng bước ra ngoài. Bọn thị vệ cũng nhanh chóng tiến vào khiêng các vị đại thần đang nằm ngời la liệt trên đại điện ra. Tiêu Vân Trắc nhìn một màn này, ánh mắt dừng lại trên người Hàng Nhạc Thủy, nói: “Chúng ta trước tiên cứ đi ra ngoài đã.”

Hàng Nhạc Thủy gật đầu một cái, ánh mắt nhìn Tần Nguyệt Như lóe lên một tia tâm tình phức tạp rồi cũng xoay người đi ra.

“Người lưu lại, ta có lời muốn hỏi người.” Tần Nguyệt Như đột nhiên quay lại nhìn Hàng Nhạc Thủy, ánh mắt kiên định.

Tiêu Vân Trắc vừa thấy thì cũng nhanh chóng giục mọi người đi ra ngoài. Có những việc trong nội tâm hiểu được là tốt rồi, không cần nói ra miệng, nhất là khi người đó còn chưa muốn bại lộ thân phận.

355. Chương 359

Kèm theo tiếng cửa cung nặng nề khép lại, trong nháy mắt lòng Tần Nguyệt Như cũng run lên. Bà ta ngẩng đầu nhìn Hàng Nhạc Thủy, gương mặt này rõ ràng không phải là gương mặt thường xuyên xuất hiện trong các giấc mơ của bà ta, nhưng khí chất của người này lại khiến bà ta cảm thấy vô cùng quen thuộc. Bất kể có phải là hần hay không hôm nay đều phải xác định cho rõ ràng.

“Người đến tột cùng có phải là hần hay không?” Tần Nguyệt Như tiến lên một bước hỏi, trong mắt là khẩn trương không dứt, ánh mắt cũng nhìn chằm chằm Hàng Nhạc Thủy, không bỏ qua bất cứ một phản ứng nào của hần.

Hàng Nhạc Thủy cũng không có lui lại, nhìn Tần Nguyệt Như, hồi lâu mới lên tiếng: “Phải hay không phải, giữa ta và người đều không có bất kỳ quan hệ gì.”

Thật là một câu trả lời tốt, phải hay không phải? Tần Nguyệt Như đột nhiên hiểu, vươn tay muốn chạm vào Hàng Nhạc Thủy lại bị hần nhoáng một cái nghiêng người tránh được. Tần Nguyệt Như cười khổ một tiếng, nói: “Người cũng cảm thấy tay ta rất bẩn có phải không? Trên tay ta nhuộm đầy máu tươi. Người cũng cho rằng ta là một độc phụ không chuyện ác nào không làm đúng không?”

Hàng Nhạc Thủy lắc đầu một cái, nhìn Tần Nguyệt Như nói: “Hần đã từng bị lạc đường nhưng cuối cùng vẫn quay trở về chính đạo. Người bây giờ cũng là một người lạc lối, hy vọng người có thể quay về con đường đúng đắn. Phật viết buông tay hạ đồ đao, lập địa thành phật, đó cũng là một loại phúc khí.”

Cẩn thận lặp lại những lời này, Tần Nguyệt Như từ từ ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú Hàng Nhạc Thủy. Một tích tắc này bà ta tựa hồ già đi rất nhiều. Lạc lối? Có người có thể trở về nhưng bà ta không thể trở về được, sát nghiệt của bà ta quá nhiều, tương lai nhất định phải xuống địa ngục. Nhưng Tần Nguyệt Như không sợ, cái mà bà ta sợ nhất chính là ánh mắt ghét bỏ của Hàng Nhạc Thủy. Nhưng trong đôi mắt của hần cũng không có ghét bỏ, chỉ có bình thản, điều này lại càng làm cho lòng Tần Nguyệt Như trở nên rối rắm.

Nếu như Hàng Nhạc Thủy đối với bà ta ngay cả hận cũng không có... Đây chính là sự buồn cười lớn nhất đời này của bà ta. Ngay cả hận cũng không đáng giá cho hần hận, một góc nhỏ trong lòng cũng không thêm lưu lại cho bà...

“Nếu như năm đó ta không làm ra những chuyện này, người sẽ ở cùng ta một chỗ sao?” Tần Nguyệt Như chưa từ bỏ ý định, đúng là vẫn còn hỏi ra miệng.

Hàng Nhạc Thủy khẽ cau mày, hồi lâu mới lên tiếng: “Một năm kia Vân Ca vào cung, ta và người cùng đi tiễn nàng, người còn nhớ rõ lời ta nói lúc đó không?”

Thân thể Tần Nguyệt Như khẽ run lên, chuyện năm đó như rõ mồn một trước mắt. Hần nói không cầu cả đời nắm tay, chỉ cần trong thâm tâm hiểu rõ đời này kiếp này chỉ mình nàng cũng đủ rồi.

Đời này kiếp này chỉ mình nàng cũng đủ rồi... Quả nhiên, hần vì nàng mà làm nhiều chuyện như vậy. Không muốn để cho Tiêu Viêm đem lòng sinh nghi mà biến mình thành một tay cờ bạc, chỉ mình nàng cũng đủ rồi... Chấp nhất của hần bà chưa từng tưởng tượng được...

“Người rốt cục thừa nhận mình là hắc. Người quả nhiên chưa có chết, nhiều năm như vậy ta vẫn tin chắc rằng người chưa chết.” Tần Nguyệt Như nhìn Hàng Nhạc Thủy, không đúng, là Tiêu Nhất Hàng, chậm rãi nói.

“Chết cũng được, không chết cũng được, không có gì khác nhau.” Tiêu Nhất Hàng thản nhiên nói, lại quay sang nhìn Tần Nguyệt Như: “Ta thay người cầu tình, lưu cho người một mạng. Người theo Chuyên Tôn Nhạc Đan đi ẩn cư đi. Về phần Minh Sát, ta xem con bé có phúc khí, sau này ắt sẽ gặp điềm tốt.”

Tần Nguyệt Như không đáp ứng, chỉ nói: “Nhạc Đan là đứa trẻ tốt, về sau để cho hắn đi theo người. Minh Sát, đứa nhỏ này cũng nhờ vào người. Về phần ta, ta sẽ không rời đi nơi này. Ta sống ở nơi này nhiều năm như vậy, cho dù chết cũng phải chết ở chỗ này. Người đi đi, ta muốn yên tĩnh một chút.”

Tần Nguyệt Như cố chấp vượt quá dự định của Tiêu Nhất Hàng cho nên không khuyên bảo nữa, để tự bà ta suy nghĩ cũng tốt.

“Cái này người cầm đi, giao cho Chuyên Tôn Diệp Thành.” Tần Nguyệt Như giơ lên một hộp gỗ đưa về phía Tiêu Nhất Hàng.

Tiêu Nhất Hàng đưa tay nhận lấy, vừa mở ra liền không khỏi kinh ngạc, đây chính là ngọc tỷ truyền quốc. Không nghĩ tới Tần Nguyệt Như lại dễ dàng buông xuống như vậy, lại nhìn sang nàng ta nói: “Lưu lại chưa chắc đã là chuyện tốt. Vẫn nên rời khỏi nơi này đi.”

Tần Nguyệt Như nhìn Tiêu Nhất Hàng, ánh mắt tràn ngập đau thương khiến lòng người không khỏi nhói lên, nở một nụ cười rức rở nhất, nói: “Lần đầu gặp gỡ, ta lưu lạc đầu đường xó chợ không chịu đi theo người, người cũng nói với ta câu này. Mặc dù ta còn rất nhỏ, người cũng chỉ lớn hơn ta vài tuổi nhưng lời nói ra cũng khiến ta giật mình. Lúc ấy người nhìn ta khóc sụt sùi liền nghiêm túc nói: lưu lại chưa chắc đã là chuyện tốt, vẫn nên rời khỏi nơi này đi. Ánh mắt của người trong suốt không nhiễm bụi trần nhưng ta biết người là người tốt, sau này cũng đi theo người. Người tìm người dạy ta võ nghệ, cho ta học chữ, khi đó mỗi ngày luyện công mặc dù rất vất vả nhưng ta lại vô cùng vui sướng. Thời điểm ấy, người chính là người quan trọng nhất trong sinh mệnh của ta. Ta hiểu rõ thân phận ta thấp kém không xứng với hoàng tử cao quý như người. Ai biết được mọi chuyện sau này lại chệch quỹ đạo. Nếu như mọi chuyện chỉ như thuở ban đầu thì tốt biết bao nhiêu...”

Tiêu Nhất Hàng trầm mặc không nói, chẳng qua trên mặt lại mang theo một tia sầu não. Đây cũng là việc mà hắn không nghĩ tới, có một số việc không phải cứ không muốn là không xảy ra.

“Người đi đi, ta muốn một mình yên tĩnh một chút.” Tần Nguyệt Như lại một lần nữa nói.

Tiêu Nhất Hàng gật nhẹ, xoay người rời đi. Nút thắt của bản thân thì người khác không thể giúp được, chỉ có thể tự mình tháo gỡ.

Nhìn vạt áo của Tiêu Nhất Hàng biến mất tại cửa cung hoa lệ, Tần Nguyệt Như nhẹ nhàng tiến lên gài chặt then cửa.

Nơi này có tổng cộng 108 chiếc đèn cung đình, mỗi chiếc đều chứa đầy dầu thắp. Tần Nguyệt Như vốn định dùng chỗ đèn này để thiêu đốt tất cả những người bà ta thấy chướng mắt, tất cả những ai không phục tùng bà ta. Ai ngờ được những giây phút cuối cùng, chỗ dầu này lại dùng để kết thúc tính mạng của chính bà ta.

Một chiếc đèn cung đình rơi mình ngã lệch trên mặt đất, dầu đốt màu đen từ từ lan rộng ra, tạo trên mặt đất vô số đường cong uốn lượn. Tần Nguyệt Như chậm rãi bước chân lên chỗ dầu đốt này, một đường đi là một đường đèn cung đình từ từ ngã xuống.

Bên ngoài đại điện, tất cả mọi người đều đang lặng lẽ chờ đợi. Tiêu Nhất Hàng sau khi ra ngoài liền nhanh chóng bị vây lại. Tiêu Nhất Hàng đem ngọc tỷ giao cho Chuyên Tôn Diệp Thành, nói: “Đây là Tần thái hậu nhờ ta đưa cho người.”

Ánh mắt Chuyên Tôn Diệp Thành phức tạp nhận lấy, nhẹ nhàng nói: “Nói buông tay liền buông tay, cũng chỉ có bà ta mới làm được.”

Mọi người còn chưa có từ trong kinh ngạc bình tĩnh trở lại thì lại thấy đại điện bốc lên khói đen ngùn ngụt, ngay sau đó có người hô lớn: “Đi lấy nước!!! Mau đi lấy nước!!!!...”

Chuyên Tôn Nhạc Đan và Minh Sát là người đầu tiên phản ứng, hai huynh muội liều mạng hướng cửa cung xông vào nhưng cánh cửa lại bị khóa khít khao. Cánh cửa này dày cộm nặng nề, ngay cả có võ công như Minh Sát cũng không thể khiến nó nhúc nhích. Ngọn lửa khổng lồ cứ thế liếm lên, ở nơi bầu trời trong xanh này khiến người ta nhìn thấy mà ghê sợ.

356. Chương 360

Sáng sớm giữa hè đã mang theo không khí nóng làm cho người ta cảm giác không thở nổi. Bầu trời nổi lên từng đợt mây xám, tựa hồ có dấu hiệu sắp mưa. Đường đi cát vàng tung bay mờ mịt, mười mấy con ngựa chạy thong thả phía trước, theo sau là một cỗ xe ngựa to lớn quý giá.

Thường Hy sắc mặt tái nhợt tựa vào gối mềm, đoạn đường này chạy như điên thật có chút không chịu nổi. Minh Sát ngồi phía đối diện nàng, bên tai cài một đoá cúc trắng còn đọng sương, khuôn mặt xinh đẹp nhuốm thêm vài tia đau buồn. Một đôi mắt to ngấn ngờ không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tần Nguyệt Như chết rồi, vùi thân nơi biển lửa ngay cả một mẩu tro cốt cũng không còn. Chuyên Tôn Nhạc Đan được Tiêu Nhất Hàng mang đi, Vân Thanh cũng đi theo. Tiêu Nhất Hàng vốn không đồng ý nhưng không địch lại được Vân Thanh cố chấp. Nàng chỉ muốn chăm sóc ăn mặc thường ngày cho hắn mà thôi. Trước kia chỉ một người thì không sao, hiện tại lại có thêm Chuyên Tôn Nhạc Đan. Nàng không biết hai đại nam nhân có thể vì không biết làm cơm mà đói chết hay không?

Mạnh Điệp Vũ cũng đi, chỉ để lại một phong thư cho Tiêu Vân Trác, không biết nàng đã đi nơi nào.

Minh Sát vốn là muốn theo chân Chuyên Tôn Nhạc Đan nhưng Tiêu Nhất Hàng không cho phép. Hắn nói một đại nam nhân làm sao lại có thể mang theo nữ tử, vì thế cứng rắn giao cho Thường Hy.

Nói thật Thường Hy rất ưa thích Minh Sát, không biết tại sao nhưng thích chính là thích, vì vậy cũng không từ chối. Minh Sát cũng không có kiên trì, dù sao nàng cũng còn chuyện phải làm, vậy thì trước cứ trở về Vân Đô đi.

Xe ngựa chậm rãi ngừng lại. Thường Hy nhắc rèm xe, ngó đầu ra ngoài nhìn, lại cười nói với Minh Sát: “Rốt cuộc đã đến trưa, có thể nghỉ ngơi được rồi.”

Minh Sát nhìn cái bụng đã hơi nhô cao của Thường Hy, nói: “Ta quen những việc như thế này rồi nên không cảm thấy khổ. Người chắc hẳn không chịu được đúng không?”

Thường Hy xin lỗi cười nói: “Đúng vậy. Bôn ba một chặng đường dài như thế này lại vội vã di chuyển, ta đúng là cảm thấy hơi mệt. Người nhìn ta xem, dưới thân là chăn nệm thật dày, sau lưng cũng có gối dựa, xe ngựa này cũng coi như thoải mái rồi mà vẫn cảm thấy cả người đau nhức. Quá là vô dụng!”

“Nào có vô dụng! Chỉ là người từ bé được che chở lớn lên nên không chịu được khổ thôi. Ta từ nhỏ đã lớn lên ở ngoài, hồi hỏ ngược xuôi, xương cốt tự nhiên là chịu được lác lư. Hơn nữa tốc độ xe ngựa cũng không đến nỗi nhanh, người coi như có phúc khí.” Minh Sát quả thật rất hâm mộ Tiêu Vân Trác, đường đường là Thái tử một nước lại đối với Thường Hy ôn nhu chăm sóc như vậy, khiến cho nàng cảm thấy cuộc đời mình đúng là nhiều bi thảm.

Thường Hy cười ha ha, đang muốn nói chuyện thì màn xe lại bị vén lên, Tiêu Vân Trác cầm trong tay hộp đựng thức ăn, đưa vào nói: “Dùng cơm trước đi, dùng xong rồi lại lên đường.”

Bởi vì trên xe có Minh Sát nên bình thường Tiêu Vân Trác đều tránh mặt, đưa hộp đựng thức ăn vào, dặn dò Thường Hy ăn nhiều một chút rồi lại đi ra.

Minh Sát không cho Thường Hy động tay, tự mình cầm lấy hộp đựng thức ăn bày lên chiếc bàn nhỏ trong xe ngựa. Thức ăn rất đơn giản, chỉ có hai món một canh nhưng ở nơi hoang sơn dã lĩnh này cũng coi như đầy đủ rồi. Tiêu Vân Trác sợ Thường Hy ăn không ngon miệng nên cố ý chọn một đầu bếp trong đám binh lính ở thành Lư Giang đem theo, mỗi lần dừng xe đều là do hắn làm cơm, tốc độ cũng khá nhanh.

Nổi lửa, rửa nồi, nấu cơm không tốn bao nhiêu thời gian cho nên bọn họ cũng không vội vàng tìm thành trấn tiếp theo để nghỉ ngơi. Dù sao mỗi khi dừng chân cũng sẽ mua lương thực dự trữ chất lên xe.

Dùng xong cơm, hộp đựng thức ăn liền được binh sĩ mang đi. Thường Hy nhìn Minh Sát, hỏi: “Tần cô nương, trở về Vân Đô cô có chỗ nào đặt chân chưa?”

Trong khoảng thời gian này Thường Hy lại nhìn ra một chuyện, đại ca của nàng vốn trầm tĩnh, ổn trọng lại có chút không bình thường mỗi khi đối diện với Minh Sát. Thường Hy cảm thấy thân là muội muội cũng nên vì đại ca tốn chút công sức mới được.

Rời khỏi Minh Khảm quốc, Minh Sát liền mang họ mẹ. Dù sao họ Chuyên Tôn này quá khiến người ta chú ý, nàng ấy hôm nay chỉ muốn an phận sống qua ngày cho nên tất cả mọi người đều gọi là Tần cô nương. Minh Sát cũng thích xưng hô này, nghe được lời Thường Hy hỏi liền cười nói: “Còn chưa nghĩ ra. Trước cứ tìm gian khách điểm ở tạm, sau rồi tính tiếp.”

Thường Hy lắc đầu một cái, cười nói: “Vây cũng không được, lúc tiên sinh đi đã giao người cho ta. Ta tính thế này, kể từ khi ta tiến cung, mẫu thân ta một người không tránh khỏi có chút tịch mịch, không bằng người vào ở nhà ta đi. Hơn nữa nếu như có tin tức gì muốn truyền cho ta liền trực tiếp nói cho ca ca ta là được rồi, đây không phải vẹn cả đôi đường sao?”

Gần quan được ban lộc, nàng đưa người về nhà, ca ca đầu gối kia không phải cái gì cũng không biết làm chứ? Nghĩ tới đây Thường Hy liền muốn cười, một đôi mắt lờ lờ tỏa sáng.

“Vây thế nào được? Ta vẫn nên ở khách điểm thì hơn!” Minh Sát cảm thấy không ổn, sao lại tự nhiên vào ở nhà người khác, huống chi Thường Hy còn không có ở nhà. Hơn nữa, nơi đó còn có hắc, cảm giác rất là... không được tự nhiên.

“Tại sao lại không được? Tiên sinh nói kể từ lúc này người liền giao cho ta, ta liền phải cẩn thận chăm sóc người. Hơn nữa mẫu thân của ta là người rất dễ sống chung, người nhà ta cũng đơn giản, không có thiệp thắt hồ nháo gì hết. Trong nhà ta mọi người đều không thích cưới vợ bé, cho nên không cần sợ hãi mấy thứ thị phi, chỉ cần an tâm sống là được rồi.” Thường Hy rất là tận lực trải đường cho ca ca. Nhìn xem nàng có bao nhiêu cố gắng a!

Nghe Thường Hy nói như vậy, Minh Sát hiển nhiên cảm thấy rất sửng sốt, không có thiệp thắt? Việc này thật không giống với nam nhân bình thường, bọn họ hầu như đều cảm thấy lấy thêm vợ bé là chuyện tốt, cho nên nàng nhất thời thấy kinh ngạc không thôi!

Thường Hy vừa thấy liền hé miệng cười cười, nói: “Cha ta cả đời không lấy vợ bé, mẫu thân của ta cũng không ủng hộ cho các ca ca lấy vợ bé. Cho nên nhà ta rất là thuần chính, người cứ an tâm vào ở đi. Người ở đây ta cũng có cơ thường xuyên về thăm nhà một chút, có phải hay không?”

Thường Hy ra sức diễn thuyết, càng nghĩ càng cảm thấy hấp dẫn, rất lâu không có cảm giác hưng phấn như thế này rồi. Vui vẻ đối với nàng tựa như là lâu rồi không gặp.

Cũng không biết đại ca nàng có thể chủ động một chút hay không. Nếu dưới tình huống thiên thời, địa lợi, nhân hòa như vậy mà còn không bắt được mỹ nhân thì nàng sẽ tức chết mất...

357. Chương 361

Trải qua khuyên nhủ “tận tình” của Thường Hy, Minh Sát rốt cục cũng vào ở Ngu gia. Thường Hy và Tiêu Vân Trắc phải vội vã vào cung báo kiến Minh tông cho nên đem Minh Sát phó thác cho Ngu Thụy Lâm. Tiêu Vân Trắc nhờ Ngu Thụy Lâm chuyển đạt ý tứ của hắn, nói với hai vị trưởng bối Ngu gia rằng qua thời gian này sẽ để Thường Hy về nhà sống một thời gian. Ngu Thụy Lâm cười đáp ứng, sau đó lại dặn dò Thường Hy dưỡng thai một chút rồi mới dẫn Minh Sát rời đi.

Nhìn cửa cung nguy nga, tráng lệ, Thường Hy quả thật như cảm thấy đã mấy trăm năm không gặp, khoe miệng nâng lên một nụ cười nhẹ nhàng, quay đầu nhìn Tiêu Vân Trắc nói: “Trước kia đặc biệt chán ghét chỗ này, luôn muốn thời thời khắc khắc thoát ra ngoài, nhưng bây giờ trở về lại cảm thấy giống như đang trở về nhà, thật sự là kỳ quái.”

Tiêu Vân Trắc cười nhạt một tiếng, nói: “Nàng ở bên ngoài chịu khổ như vậy, trải qua nhiều chuyện mới thấy nơi này tốt hơn vạn lần. Ít nhất nơi này không phải là bên ngoài kêu một tiếng không ai giúp đỡ, ít

nhất còn có ta tùy thời luôn che chở nàng có phải hay không?”

Thường Hy hé miệng cười duyên. Đúng vậy, quyền luyện không phải nơi này mà chính là những người đang sống ở đây. Tiêu Vân Trác nắm tay Thường Hy, nói: “Đi thôi, đi thỉnh an phụ hoàng. Rồi đi lâu như vậy cũng phải đến bồi tội với phụ hoàng rồi.”

Thường Hy lại nhớ tới lúc ấy mình tức giận rồi cũng mà không khỏi xấu hổ đỏ bừng mặt, trong lòng có chút thấp thỏm lo âu, thấp giọng nói: “Ta đúng là có chút sợ. Chàng nói xem Hoàng thượng có đuổi ta đi hay không?”

Hai người vừa đi vừa nói, không phát hiện ra đoàn người đang tiến đến trước mặt, đi đầu là Tiêu Vân Triệt. Sau khi mọi chuyện ở Minh Khải quốc xong xuôi, Tiêu Vân Triệt và Tiêu Vân Bác suốt đêm chạy về Đỉnh Nguyệt, nhận được tin tức Tiêu Vân Trác hồi cung mới cố ý ra đón.

“Tứ đệ!”

“Tứ ca!”

Hai người đồng thời hô, mang trên mặt nụ cười thật tươi bước nhanh đến. Thân thiện như vậy ngược lại khiến Thường Hy sợ hết hồn. Tiêu Vân Triệt nhiệt tình còn có thể hiểu, nhưng là Tiêu Vân Bác... Còn phải xem xét lại đã!

“Nhị ca, ngũ đệ, mọi người đã tới.” Tiêu Vân Trác đỡ Thường Hy, nhìn hai người nói, thần thái mặc dù không lạnh lùng như trước kia nhưng cũng không ngay lập tức chuyển sang bộ dáng thân thiện đến mức huynh đệ tình thâm.

“Dọc đường đi có tốt không?” Tiêu Vân Triệt cười hỏi, lời nói trước sau như một vẫn lịch sự tao nhã, mang trên mặt nụ cười ấm áp.

“Tất cả đều tốt.” Tiêu Vân Trác lên tiếng.

“Nô tỳ tham kiến Trường Tín vương, Hải Hà vương.” Thường Hy hành lễ nói, nàng không có chính thức nhận được thánh chỉ cho nên phong hào Thái tử phi cũng chưa được coi là thành lập. Thời điểm ở Minh Khải quốc, vì muốn đứng thẳng lưng mà chống lại Tần Nguyệt Như nên mọi người cũng không có phôi bày nhưng khi trở về Đỉnh Nguyệt quốc, Thường Hy vạn vạn không dám tự ỉnh là Thái tử phi. Nhất là hiện tại thái độ của Minh tông với chuyện nàng trở về còn chưa có rõ ràng.

Tiêu Vân Triệt nhảy né sang một bên, cười đùa nói: “Thi lễ này ta không nhận nổi đâu, mau đứng dậy đi, trong bụng còn có một hài tử đấy.”

Tiêu Vân Bác cũng nhanh chóng né sang bên, mắt lóe lóe, nói: “Người đừng có làm bộ, ta sẽ không mắc mưu của người. Người muốn giả bộ yếu thế tìm kiếm đồng tình hả? Ta sẽ không giúp người đâu!”

Thường Hy nhìn Tiêu Vân Bác mà sửng sốt, người này tự nhiên hôm nay bị làm sao vậy?

“Đi nhanh đi, phụ hoàng đang chờ.” Tiêu Vân Trác thần nhiên nói, hóa giải cục diện có chút xấu hổ. Thường Hy mỉm cười nói: “Ta còn muốn nhanh chóng đi bồi tội đây, mau chân lên một chút, tránh cho tội càng thêm tội.”

Đoàn người không nói nữa hướng về phía Minh Tín điện, ai biết đến cửa điện, Minh tông lại không muốn gặp Thường Hy, sai người truyền rằng để nàng trực tiếp trở về Đông cung, chỉ để mình Tiêu Vân Trác đi vào. Thường Hy trong lòng khẽ run, xem ra Minh tông giận đến không nhẹ, lúc này cũng có điểm hối hận lúc đầu nàng hành động khinh suất. Nhưng ý chỉ đã hạ nàng cũng không dám kháng, chỉ đành cúi đầu trở về Đông cung.

“Nàng không cần lo lắng, ta đi thăm dò tình hình một chút. Trên đường trở về cũng cẩn thận, ở Đông cung chờ tin tức của ta.” Tiêu Vân Trác an ủi, đưa cho Thường Hy một ánh mắt quan tâm.

Thường Hy gật gật đầu nói: “Được, chàng cũng phải cẩn thận. Ta vẫn cảm thấy dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra. Chàng nên hành động cẩn nhắc.”

Tiêu Vân Trác gật đầu một cái, nói: “Nàng yên tâm, ta rất nhanh sẽ trở về. Nhớ đi đường cẩn thận, nàng còn mang hài tử đấy.”

Thường Hy cười nhẹ, nói: “Được rồi, ta có phải là trẻ con nữa đâu. Nhanh đi thôi!”

Lúc này Tiêu Vân Trắc mới khẽ gật đầu mà bước đi. Thường Hy thở nhẹ một hơi, ngẩng đầu lên nhìn ánh dương chói lọi đang chiếu xuống cung điện vàng son rực rỡ, mái ngói lưu ly tỏa sáng bảy màu như cầu vồng sau mưa, đẹp đến vô cùng. Cả cung điện lại tăng thêm mấy phần tráng lệ, huy hoàng.

Gió nhẹ mềm mại phất qua gương mặt, Thường Hy chậm rãi bước xuống bậc thang, theo hành lang hướng về phía Đông cung đi tới. Cảnh sắc nơi này một chút cũng không có đổi, từng nhánh cây ngọn cỏ, cầu cong núi đá, tất cả đều giống như trước khi nàng rời đi. Nhưng không biết vì sao dọc theo con đường này đã có bảy, tám cung nữ thái giám cứ nhìn thấy nàng lại tránh đi đường vòng, tựa hồ không muốn chạm mặt cùng nàng.

Thường Hy không nhịn được mà dừng lại bước chân, khẽ cau mày, trong đôi mắt to lóe lên nghi ngờ, tình hình này có chút không đúng. Bình thường thì bọn họ không nên nhìn thấy nàng là tránh như tránh ôn dịch, mặc dù nàng đã phạm sai lầm nhưng cũng không đến nỗi trở thành lũ lụt, thú dữ chứ?

Trong nháy mắt nàng đã đi đến trước Lân Chỉ cung, thế nhưng quang cảnh trước mắt lại khiến nàng sợ hết hồn. Trước kia nơi này đều sạch sẽ đến không nhiễm một hạt bụi, coi như tiên Hoàng hậu đã mất nhiều năm nhưng Minh Tông đều cho người đến mỗi ngày dọn dẹp, quét tước. Nơi này quá khứ đều giống như chốn tiên cảnh, thế nhưng bây giờ nhìn lại chỉ thấy trước Lân Chỉ cung là một thảm lá úa thật dày. Cửa cung đã từng xanh vàng rực rỡ cũng treo đầy bụi bặm. Ba chữ Lân Chỉ cung nạm vàng khảm bạc bị mạng nhện bám đầy, một tầng lại một tầng, nhìn thấy mà lòng người cảm thấy tiêu điều. Đây là có chuyện gì xảy ra? Tại sao lại biến thành hoang cảnh này?

Thường Hy nhìn chung quanh muốn tìm một cung nữ, thái giám để hỏi thăm nhưng vòng vo một hồi cũng không phát hiện ra một bóng người, chẳng lẽ cũng không có một ai nhớ tới chỗ này sao? Mặc dù không biết tại sao Lân chỉ cung lại biến thành bộ dáng này nhưng nàng khẳng định trong thời gian bọn họ rời cung đã xảy ra rất nhiều chuyện trọng đại, nếu không lấy tình cảm của Minh tông dành cho tiên Hoàng hậu thì tuyệt sẽ không để cho Lân chỉ cung trở thành thế này. Nhưng đến tận cùng là xảy ra chuyện gì?

Nhớ tới đoạn đường trở về vừa rồi, cung nữ thái giám cứ nhìn thấy nàng là tránh né, Thường Hy lại càng cảm thấy rét lạnh trong lòng, thần sắc trên mặt cũng từ từ biến trắng. Nàng nhẹ nhàng quay đầu lại bỗng nhiên thấy được cách đó không xa một vật cung trang ngũ sắc, tròn mắt Thường Hy hí hóp lại, thần nhiên nói: “Là ai?”

358. Chương 362

Thường Hy quát to một tiếng, nhưng là vạt chéo quần kia lại nhanh chóng biến mất. Đợi một lúc lâu cũng không thấy có người ra ngoài, trong lòng Thường Hy dự cảm không tốt, nàng khẽ cắn răng vượt bụng nhẹ nhàng đi tới. Phía tây Lân Chỉ cung chính là hồ Thiên Hà, bên cạnh hồ trồng vô số hoa thơm cỏ lạ, giữa những bụi hoa lộ ra một con đường lót sỏi trắng rộng không quá ba thước.

Giờ phút này gió mát nhẹ thổi, hoa cỏ bay múa che khuất đi phần nào lối mòn. Thường Hy giương mắt nhìn lên, trên đường làm gì có bóng người nào, chẳng lẽ là nàng hoa mắt hay sao? Thường Hy nhẹ nhàng lắc đầu một cái, không phải, ánh mắt nàng rất tốt, rõ ràng thấy được một vật cung phục ngũ sắc. Trong cung, y phục của cung nữ đều quy định rất nghiêm ngặt, Thường Hy xác định vật váy ngũ sắc kia tuyệt đối không phải là y phục của cung nữ hầu hạ. Nếu không phải cung nữ hầu hạ thì là ai?

Nghĩ tới đây Thường Hy đột nhiên cảm thấy cả kinh, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, hai quả đấm trong tay áo nhẹ nhàng nắm chặt. Nàng nhanh chóng liếc nhìn chung quanh, bắt ép bản thân phải lập tức tỉnh táo lại. Nàng hít sâu một hơi hóa giải tâm tình khẩn trương, sau đó từ từ đi đến thạch đình tám góc nơi ngày xưa nàng và Lệ Bình vẫn thường ngồi.

Nơi này tầm mắt quan sát bốn bề rất tốt, nếu có người cố ý đến gần nhất định sẽ bị nàng phát hiện. Từ Lân Chỉ cung đến Đông cung phải đi qua một đoạn hành lang thật dài, người không khỏi thừa thốt, cây cối hoa cỏ rậm rạp. Nếu như nàng một mình đi tiếp, có người lại muốn gây bất lợi cho nàng thì nàng căn bản không chống cự được. Nhất là bây giờ thân thể nàng cũng nặng nề, càng không phải là đối thủ của bọn họ.

Thường Hy từ trước đến giờ vốn là người cẩn thận, nàng sẽ không lấy tính mạng chính mình và hài tử trong bụng ra mà đùa giỡn, nhất là vừa rồi nàng phát hiện ra có người theo dõi mình cho nên càng không thể một mình đi qua đoạn hành lang kia.

Mặt trời từ từ lên đến đỉnh đầu, trong đình càng trở nên oi bức. Thường Hy lẳng lặng chờ đợi, qua một lúc nữa Tiêu Vân Trác hẳn là sẽ đi tới. Chỉ cần hắn đi qua nơi này sẽ trông thấy nàng, cùng hắn trở về nàng sẽ không sợ, cho nên điều nàng có thể làm duy nhất lúc này chính là chờ đợi.

Nếu như trước đây, chỉ cần có cung nữ, thái giám đi qua nàng có thể nhờ bọn họ truyền tin cho Triều Hà, Văn Thu ra đón mình, nhưng bây giờ... Nhớ tới ánh mắt tránh né của mọi người nhìn mình, Thường Hy bắt đầu thở dài, tảng đá nặng trong lòng càng không thể nào buông xuống. Đến tận cùng là có chuyện gì xảy ra? Tại sao tình hình lúc này lại trở nên như vậy?

Thường Hy không có cách nào biết được, ngay cả khi lúc này trong lòng có rất nhiều nghi vấn nhưng cũng phải chờ xuống, nhất định phải chờ xuống.

Tà tà dựa vào cột trụ, Thường Hy cẩn thận quan sát quang cảnh xung quanh, trừ tiếng gió thổi và tiếng côn trùng kêu vang thì không còn bất cứ âm thanh nào khác. Thế nhưng sự yên tĩnh này, đối với ở trong cung thì không bình thường chút nào. Theo lý mà nói, trong hậu cung chủ tử nhiều, nô tài nhiều, người đến người đi tấp nập mới đúng, nhất là nơi này lại là phụ cận hồ Thiên Hà, theo sát là đến Di Hòa cung của Hoàng quý phi, Loan Minh cung của Mị phi, Xuyết Hà cung của Mẫn phi, còn có Lưu Hoa cung của Kính phi nữa. Cho nên an tĩnh như vậy thật sự là quý dị!

Lúc này đối với chuyện tình xảy ra trong cung nàng mà còn không đoán ra được nữa thì đúng là quá ngu độn. Ánh nắng từ từ dời về phía tây nhưng Tiêu Vân Trác mãi vẫn chưa thấy tới. Thường Hy càng cảm thấy bất an trong lòng, nếu như đến tối Tiêu Vân Trác còn chưa đến... Đêm xuống, nàng ở bên cạnh hồ Thiên Hà này so với trực tiếp trở về Đông cung thì còn nguy hiểm hơn.

Thường Hy từ trước đến giờ đều rất tỉnh táo, nhất là sau khi trải qua những chuyện ở Minh Khải quốc lại càng trở nên lý trí, không bao giờ có chuyện nàng chỉ suy nghĩ mọi chuyện theo chiều hướng tốt nữa rồi. Vật cung trang ngũ sắc biến mất chỗ góc khuất kia đã rung lên hồi chuông báo động trong lòng nàng, bây giờ một người ngồi yên tĩnh trong thạch đình, suy nghĩ càng trở nên thấu triệt.

Việc đã đến, muốn tránh cũng không thể tránh khỏi, cho nên chỉ có thể đương đầu đối mặt. Thường Hy cố gắng đem mọi chuyện suy nghĩ lại một lần. Tin tức nàng và Tiêu Vân Trác hồi cung chắc hẳn đã được thông báo từ sớm cho toàn bộ hậu cung, nếu không Tiêu Vân Triệt và Tiêu Vân Bác thế nào lại ra đón? Nếu như mọi người đều biết được tin này thì tại sao người của Đông cung không ra đón nàng? Người khác không đến còn có thể hiểu, nhưng Triều Hà và Văn Thu thấy nàng không trở về Đông cung, lại nhận được tin tức Hoàng thượng không có triệu kiến nàng, theo lý mà nói thì phải sớm tìm đến rồi chứ? Nhưng đến bây giờ còn chưa thấy có người, Thường Hy trong lòng từ từ trầm xuống, điều này có lẽ xuất phát từ hai nguyên nhân.

Thứ nhất, Đông cung đã bị phong tỏa, người bên trong không có cách nào biết được tin tức trong cung. Lần trước Ngũ Hải đưa tin cho Tiêu Vân Trác cũng nói hắn không thể thăm dò được động tĩnh trong cung. Thứ hai, đó chính là bọn họ đã xảy ra chuyện cho nên không thể tới đón nàng.

Thường Hy nghĩ đến hậu quả của hai nguyên nhân này mà sau lưng thấm ra một tầng mồ hôi lạnh, khiến cho nàng băng lãnh đến đáy lòng.

Tại sao Tiêu Vân Trác vẫn chưa xuất hiện? Hoàng thượng cũng không thể giữ hắn đến tận cuối ngày.

Nhất thời Thường Hy còn chưa có nghĩ ra, vì thế lại đem mọi chuyện cẩn thận cắt tĩa lại một lần, trong lúc bất chợt ánh mắt bừng tỉnh hiểu ra! Kể mới âm thầm theo dõi nàng vừa rồi nhất định là muốn hãm hại nàng, chẳng qua người nọ không nghĩ tới nàng đi đến trước Lân Chỉ cung sẽ dừng lại, càng không nghĩ tới nàng đột nhiên quay đầu mà phát hiện ra tung tích của người đó.

Chẳng qua người này đến tận cùng là người nào lại có thể giữa ban ngày ban mặt theo dõi nàng trắng trợn như vậy, lại muốn hạ độc thủ đối với nàng... Nếu như giả thiết này là thật thì việc Tiêu Vân Trác chậm chạp mãi chưa xuất hiện cũng chỉ có một nguyên nhân, đó chính là kẻ đứng sau muốn hại nàng đã tìm cách

hoãn chân Tiêu Vân Trác. Nếu tất cả mọi chuyện nàng đều đoán đúng thì thời điểm trời vừa tối cũng là lúc nàng bỏ mạng rồi.

Thường Hy quay đầu nhìn mặt nước hồ xanh biếc, bên trong là ngàn vạn lá sen xanh như ngọc bích, ẩn hiện thấp thoáng những cánh sen hồng đông đưa trong gió. Nàng âm thầm quyết định, mạng của nàng ai cũng không thể lấy đi, nàng phải bảo vệ hài tử của nàng, phu quân của nàng, còn có cả giang sơn của phu quân nàng nữa. Nàng là thần nữ hộ quốc, bất luận kẻ nào cũng không thể khiến nàng lùi về phía sau, bất luận nàng tan biến trên thế gian này!

Trời chiều dần dần rơi xuống sau hòn giả sơn, Tiêu Vân Trác quả nhiên không có tới. Xem ra chính nàng đã đoán đúng, Tiêu Vân Trác bị người khác cản chân. Nhưng như thế thì nàng cũng sẽ không ngồi đây chờ chết. Đêm tối là thời cơ tốt nhất để giết người nhưng cũng là tấm lá chắn hoàn hảo để nàng thoát thân. Để chứng minh suy đoán của mình là thật, muốn lôi ra kẻ hạ độc thủ sau màn, Thường Hy chậm rãi đứng dậy. Nàng phải hành động, bất kể là ai, muốn cùng nàng đối nghịch thì phải có bản lĩnh làm cho nàng cam tâm tình nguyện nhận thua, nếu không... Ai chết vào tay ai còn chưa biết được!

359. Chương 363

Màn đêm dần dần buông xuống, mặt nước hồ Thiên Hà lăn tăn ngàn gợn sóng. Sóng nước cứ một tầng lại một tầng đan lấy nhau, giống như một vò xoáy khổng lồ chỉ chờ để nuốt chửng người ta vào đó. Thường Hy hít sâu một hơi, bước chân nhanh chóng ra khỏi thạch đình. Nàng không thể tiếp tục ở nơi này, nhất định phải hành động, nếu không đợi thêm nữa canh giờ nữa bầu trời sẽ tối hẳn, sáng mai hồ Thiên Hà lại xuất hiện nhiều hơn một cỗ thi thể rồi.

Thân ảnh của Thường Hy từ từ biến mất trong màn đêm, xa xa nhìn lại chỉ thấy một điểm đen nhỏ thấp thoáng. Lúc này ở bụi hoa gần thạch đình nơi Thường Hy vừa ngồi lập tức xuất hiện hai người, mặc dù dưới bóng đêm không nhìn rõ hình dáng của các bọn họ nhưng vẫn nhìn ra được đó là hai cô gái. Chéo quần phiêu dật tung bay trong làn gió đêm, thỉnh thoảng dưới ánh trăng lại lóe lên một tia sáng lạnh.

Hai người cũng không nói lời nào, theo phương hướng Thường Hy vừa rời đi mà đuổi theo. Rất nhanh liền nhìn thấy Thường Hy vượt qua thành cung Lâm Chỉ, bước chân của hai người cũng trở nên dồn dập. Dưới bóng đêm còn chưa có đèn đặc chỉ thấy hai bóng người nhanh chóng lướt đi.

Chỉ trong chốc lát hai người đã đến được cửa cung, nhưng là... Tại sao lại không có ai?

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, chỉ cảm thấy sau lưng rét lạnh, một người sống sờ sờ ra đó tại sao bỗng dưng lại biến mất? Vượt qua cửa Lâm Chỉ cung, muốn về Đông cung chỉ có thể đi theo một con đường duy nhất. Con đường này rất rộng rãi, không có cây cối bao phủ, muốn nhìn xem có người hay không là điều rất dễ dàng, nhưng tại sao lại không có ai?

Từ nơi này nhìn đến kiền môn, đừng nói là bóng người, ngay cả một cái quỷ ảnh cũng không có.

“Đây là có chuyện gì? Người đâu?” Một trong hai người nhìn về phía người đồng hành của mình hỏi, trong thanh âm mang theo một tia tức giận.

“Làm sao lại đột nhiên biến mất? Chúng ta nhanh đi tìm một chút, có thể là đang trốn ở nơi nào đó.” Người còn lại cẩn thận hỏi đáp. Thanh âm hai người rất thấp nhưng trong đêm tối vẫn nghe thấy rất rõ ràng.

“Thật đáng chết! Nếu để cho nàng ta chạy mất, ta và người sẽ đều mất mạng! Còn không mau đi tìm, lát nữa quay trở lại chỗ này hội hợp!”

“Được, ta lập tức đi tìm!”

Hai người nhanh chóng tách ra, một người hướng kiền môn đuổi tới, một người tìm kiếm ở cây cối, bụi hoa xung quanh. Qua một lúc lâu người đuổi theo hướng kiền môn đã trở lại, chỉ thấy nàng ta lên tiếng: “Không có gì cả. Ta đuổi đến kiền môn nhưng không phát hiện ra ai. Theo tốc độ của chúng ta thì nàng nhất định sẽ không tới được đó.”

“Lùm cây, bụi cỏ xung quanh đây ta cũng đã tìm rồi, không có.”

“Một người sống có thể biến đi đâu? Nàng ta có thai, căn bản là không thể chạy xa...”

Đang nói thì cô gái kia quay đầu nhìn về phía cửa cung Lâm Chỉ, do dự nói: “Người nghĩ xem nàng ta có vào nơi này hay không?”

“Đi xem một chút, nếu nàng ta vào cửa nhất định sẽ có dấu vết.”

Hai người hướng cửa Lâm Chỉ cung đi tới. Cũng không trách họ có ý nghĩ như vậy, nơi này quả thật ngoài Lâm Chỉ cung thì không còn chỗ nào để trốn. Lâm Chỉ cung là nơi ẩn thân duy nhất. Hai người tới trước cửa cung cẩn thận nhìn mọi thứ, sau đó mới lên tiếng: “Người nhìn nơi này, lá cây không có dấu vết bị dẫm đạp, bụi bặm trước cửa cũng không có dấu chân. Nàng ta không thể bay vào chứ?”

“Thật sự là kỳ quái, nàng ta có thể chạy đi nơi nào? Khó trách chủ tử nói Ngu Thường Hy là người khiến người ta khó lòng phòng bị, hôm nay xem quả nhiên không phải là giả. Trước kia còn tưởng chỉ là lời đồn đại trong cung, nay mới biết không thể không tin tưởng.”

“Người ta dù sao cũng là thần nữ hộ quốc, nói không chừng thật biết chút tà ma dị pháp!” Thanh âm nói chuyện vô cùng tức giận.

“Đừng nói chuyện này nữa. Bây giờ chúng ta trở về biết giao phó thế nào? Chủ tử nếu biết cái gì chúng ta cũng không hoàn thành sẽ xử trí chúng ta sao đây? Ta nghĩ một chút đã thấy sợ, người tìm biện pháp đi!”

“Cũng chỉ là lạc mất người, sợ cái gì? Mặc dù chủ tử có ý định bắt chúng ta trừ khử nàng nhưng cũng không nói nhất định phải làm được. Hơn nữa Ngu Thường Hy lại giả hoạt ngoài dự liệu của chúng ta, chủ tử cũng là người hiểu rõ về Ngu Thường Hy, nhất định sẽ không trừng phạt chúng ta.”

“Ta không dám chắc đâu. Tính khí chủ tử người cũng biết, ai dám chọc giận nàng?”

Trắng sáng trên bầu trời vốn bị mây đen che phủ lại một lần nữa lộ ra, chiếu ánh sáng như dát bạc xuống mặt đất. Ánh sáng kia chiếu lên hai cô gái đang nói chuyện, chỉ thấy khoe miệng hai cô gái này đều có một nốt ruồi chu sa, một bên trái, một bên phải. Nốt ruồi này cũng không lớn, khi nói chuyện thì như ẩn như hiện không rõ nguyên do, thật sự là thêm một mùi vị phong tình yêu mị.

“Tất cả mọi chuyện chủ tử đã sắp xếp xong xuôi, Ngu Thường Hy có tài giỏi cỡ nào cũng không thể thoát khỏi bàn tay của ngài. Huống chi trong tay chủ tử còn có lợi thế, chỉ cần về sau chúng ta lấy công chuộc tội là có thể lưu lại một cái mạng.”

“Nói cũng đúng. Chắc chủ tử chờ cả ngày cũng đã sốt ruột rồi, chúng ta nhanh trở về thôi.”

Nhận được một cái gật đầu hai người mới đi về. Bước ra khỏi cửa cung, bọn họ thể nhưng lại không đi mà ẩn nấp vào một chỗ kín đáo, chỉ thò đầu ra quan sát động tĩnh trước cửa Lâm Chỉ cung. Ước chừng qua thời gian một nén hương cũng không thấy có người xuất hiện, thần sắc hai người cực kỳ khó coi, chẳng lẽ họ thật sự suy đoán sai, Ngu Thường Hy cũng không có ở Lâm Chỉ cung? Mới vừa rồi bọn họ nói những lời đó đều là vì muốn dẫn dụ Thường Hy đi ra, nhưng bây giờ hai người lại có chút hoài nghi, Ngu Thường Hy đến tột cùng là đi nơi nào?

“Dữu Vân, một người sống không thể nào biến mất như bốc hơi được. Người nói xem nàng đi nơi nào?”

“Không biết, chủ tử nói chúng ta cứ như kế hoạch mà làm, ai biết được lại lạc mất người. Họa Sắc, chủ tử dặn rằng Ngu Thường Hy lòng nghi ngờ rất nặng, chúng ta nhất định sẽ bị nàng ta phát hiện nên bảo chúng ta kiên nhẫn chờ trời tối mới động thủ. Ở bên kia nường nường sẽ chế trụ Thái tử gia, lúc đó thần không biết, quỷ không hay, chỉ sợ tất cả mọi người đều cho rằng Ngu Thường Hy trượt chân ngã xuống nước. Nhưng bây giờ mọi chuyện bị chúng ta làm hư rồi, nên làm cái gì đây?”

Họa Sắc lắc đầu một cái, nhớ tới thủ đoạn của chủ tử mình mà bất giác rùng mình, nói: “Còn có thể thế nào, canh chừng Lâm Chỉ cung. Ta cũng không tin nàng ta có thể phi thiên độn thổ. Tự tiện xông vào Lâm Chỉ cung cũng là tội chết, đến lúc đó chúng ta không cần động thủ nàng ta cũng sẽ chỉ còn đường chết.”

360. Chương 364

Thường Hy dựa lưng vào cửa lớn bên trong Lân Chỉ cung. Lời mới vừa rồi nàng nghe thấy rất rõ ràng, từ trong khe cửa cũng nhìn thấy được diện mạo của hai người kia. Nhớ đến mà lạnh người, nếu không phải nàng biết được trong bụi cây bên cạnh có một chiếc thang nhỏ thì cũng sẽ không mạo hiểm đi ra từ thạch đình mà trốn ở đây. Nàng dùng thang trèo vào bên trong Lân Chỉ cung nên không dẫm lên cây cỏ xung quanh, sau khi trèo vào lại nhanh chóng rút thang giấu đi.

Ngoài cửa đã không còn thanh âm nhưng Thường Hy vẫn như cũ không dám đi ra. Nàng biết những người kia cố tình nói như vậy là để dụ nàng ra, cho nên càng đến thời điểm cuối cùng nàng càng phải cẩn thận. Mặc dù không biết tình hình ở Đông cung là như thế nào, nhưng có một chút nàng biết được, đó là Tiêu Vân Trác không có gặp nguy hiểm. Tiêu Vân Trác là chỗ dựa của nàng, chỉ cần hắn an ổn bình yên thì nàng hoàn toàn có thể tìm được cách thoát hiểm.

Ánh sáng bạc nhu hòa phủ kín cả khu vườn. Thường Hy rất khó tưởng tượng ra cảnh náo nhiệt của nơi này trước đây là như thế nào. Tiên Hoàng hậu rất yêu thích cung điện này cho nên nơi này người đến người đi nhất định là rất náo nhiệt. Nhưng bây giờ tình cảnh lại như thế này, quả thật là khiến cho người ta cảm thán cả người và vật đều không được như xưa.

Thường Hy không đi vào bên trong, không phải là không muốn mà là vì nàng biết ngày mai nơi này nhất định sẽ có người. Họ đến là để kiểm tra xem nàng có vào đây hay không? Cho nên nàng không thể lưu lại bất kỳ dấu vết nào ở nơi này. Vòng qua tiền điện, trực tiếp đi đến hậu viện, Thường Hy nhớ Tiêu Vân Trác đã nói ở hậu viện có một cửa nhỏ, nàng có thể từ đó mà rời đi.

Theo lộ tuyến Tiêu Vân Trác đã nói, Thường Hy nhanh chóng đi vào hậu điện. Sân trong này đã sớm bị cỏ dại bao trùm, dưới ánh trăng lạnh khiến người ta cảm thấy có chút run sợ. Thường Hy cố lấy can đảm đi tới, rốt cục phát hiện ra cánh cửa sách đã bị dây leo phủ gần như kín.

Thường Hy rón rén tận lực không dẫm lên bất kỳ nhánh cây ngọn cỏ nào, đến trước cánh cửa áp lỗ tai lên nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Ước chừng một nén nhang sau, xác định chắc chắn không có ai nàng mới dám nhẹ nhàng mở cửa, khom người đi ra ngoài. Vừa đi ra, còn chưa kịp ngẩng đầu đã chui vào lồng ngực một người, Thường Hy sợ tới mức sắc mặt trắng xanh, thiếu chút nữa lên tiếng kinh hô, ngẩng đầu lên nhìn lại thì thấy người đến là Tiêu Vân Trác. Nàng chỉ vào hắn hỏi: “Sao chàng lại ở đây?”

Tiêu Vân Trác không nói lời nào, kéo tay Thường Hy để nàng đứng bên cạnh hắn, sau đó nhẹ nhàng đóng kỹ cửa sách, nhìn bốn phía xác định không có ai rồi mới hướng Thường Hy nói: “Sau khi trở về rồi nói.”

Dưới sự hộ tống của Tiêu Vân Trác, Thường Hy rất nhanh chóng trở về Đông cung. Nhìn cung điện đã từng rất quen thuộc xuất hiện trước mặt mình, Thường Hy chỉ cảm thấy trong lòng xúc động không thôi. Nhìn Doanh Nguyệt điện vẫn tráng lệ như xưa, tâm tình khẩn trương của Thường Hy lúc này mới hạ xuống.

Tiêu Vân Trác đỡ Thường Hy ngồi xuống, tự tay rót cho nàng một ly trà rồi mới lên tiếng: “Mới vừa rồi có bị dọa sợ không?”

Thường Hy lắc đầu nói: “Sợ thì có ích lợi gì? Nhưng chàng làm sao có thể thoát thân? Có người cản bước chàng à?”

Tiêu Vân Trác cười lạnh một tiếng, nói: “Chỉ bằng nàng ta lại dám cùng ta đấu? Quả thật chính là nằm mơ! Vốn ta cũng định xuất hiện sớm nhưng ta lại muốn biết kẻ muốn hại nàng là ai cho nên vẫn đi theo phía sau nàng. Dù gì, bất kỳ thời điểm nào ta cũng không để ẹ con nàng gặp nguy hiểm.”

Thường Hy có chút không rõ, nhìn Tiêu Vân Trác hỏi: “Nghe lời chàng nói, chẳng lẽ chàng biết được chuyện gì rồi à?”

Tiêu Vân Trác gật đầu một cái, nói: “Vốn không biết, nhưng bây giờ đã rõ.”

“Rốt cục là có chuyện gì xảy ra?” Thường Hy hỏi vội. Có rất nhiều chuyện trong lúc nhất thời nàng nghĩ không ra nhưng cũng biết hậu cung này nhất định là có vấn đề.

Tiêu Vân Trác vỗ vỗ tay Thường Hy nói: “Có người tự mình là thông minh, bày liên hoàn kế muốn mưu đoạt giang sơn Minh Khải quốc nhưng lại không biết mình đã trở thành cá trong chậu của người khác.”

“Chàng nói là Dương Lạc Thanh?” Người Thường Hy có thể nghĩ tới cũng chỉ là nữ nhân ghê tởm này. Con trai của Hoàng quý phi không có hứng thú với giang sơn nên bà ấy không thể ép buộc hắn đi tạo phản. Mẫn phi và Kính phi nàng không dám khẳng định nhưng có thể hiểu được, các nàng tất nhiên thủ đoạn lợi hại có thừa nhưng sau bao nhiêu năm vẫn không thể lật đổ Hoàng quý phi, vì thế tất nhiên cũng không thể nghĩ ra kế sách gì. Vậy chỉ còn dư lại Mị phi. Mị phi cũng là người tâm cơ thâm trầm, cũng từng rất được sủng ái. Nhưng thời điểm Mị phi được sủng ái cũng không thể nhảy lên được vị trí quý phi, cho nên hiện tại càng không có hy vọng đi lên được vị trí ấy.

Nhớ tới lời nói của Mạnh Điệp Vũ, Thường Hy biết tuyệt đối không thể coi thường Dương Lạc Thanh. Nhưng Dương Lạc Thanh đã dùng thủ đoạn gì mà chỉ trong một thời gian ngắn khi các hoàng tử xuất cung đã một tay khống chế cả hậu cung đây? Huống chi mới vừa rồi Tiêu Vân Trác nói rất rõ ràng, Dương Lạc Thanh không biết mình đã trở thành cá trong chậu của kẻ khác. Với trí tuệ của Dương Lạc Thanh, hẳn là có người cố ý để nàng được như ý, để ép nàng ta lộ ra bộ mặt thật.

Mà người kia... Không cần đoán Thường Hy cũng biết là ai!!!

Ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Vân Trác, Thường Hy cười nói: “Đã như vậy chúng ta chỉ đứng ngoài xem cuộc vui hay là đến góp phần?”

Ánh mắt Tiêu Vân Trác chợt lóe, nhìn về phía bụng của Thường Hy, nói: “Nàng mang bầu đương nhiên là đứng xem cuộc vui rồi, việc còn lại không cần phải để ý, có ta ở đây.”

Thường Hy hé miệng cười cười. Xem cuộc vui là đương nhiên rồi, nhưng nàng còn muốn thêm chút dầu chút lửa, nếu không nàng làm sao cam lòng. Nàng ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Vân Trác, hỏi: “Vậy huynh đệ của chàng ý như thế nào? Có biết hay không, hoặc là có tham dự vào hay không?”

Tiêu Vân Trác đưa tay ôm lấy Thường Hy hướng phòng ngủ đi tới, vừa đi vừa nói: “Nàng muốn làm gì?”

“Thời tiết hanh khô, ai cũng dễ có hỏa khí. Nếu kẻ nào không có mắt dám đi tính kế, vậy ta cũng không thể không phạt bồi mà không đáp lễ có phải hay không?” Thường Hy cười đến rất vô hại nhưng trong nội tâm lại tà ác cực kỳ.

Khóe miệng Tiêu Vân Trác giật giật, biết Thường Hy bị người ta làm tức đến hư người, nghĩ rồi nói ra: “Người khác thì ta không biết nhưng nàng nên để ý “chăm sóc” Hải Hà vương. Ta nghe nói gần đây hắn sống không yên ổn, vị kia huyền náo rất lợi hại. Chỗ này nàng có thể can thiệp vào một chút.”

La Thúy Yên? Thường Hy có cảm giác mình đã rất lâu không thấy nhân vật này rồi, thật đúng là có điểm mong nhớ... Nghĩ tới đây nàng ngẩng đầu nhìn Tiêu Vân Trác, nghiêm trang nói: “Mặc dù ta không quan tâm danh phận nhưng lúc này không có nó thì nửa bước cũng khó đi. Chiếu thư sắc phong của ta đâu?”

361. Chương 365

Thật ra thì Thường Hy nghe Tiêu Vân Trác nói là đã hiểu được, Minh tông khẳng định đã có an bài thích đáng, chẳng qua là không biết lão gia tử này trong hồ lô bán thuốc gì? Nhưng khẳng định một việc rằng chuyện nàng xuất cung sẽ không bị truy cứu, nếu không về mặt Tiêu Vân Trác cũng không buông lỏng như vậy.

Thường Hy nằm lên giường, chỉ cảm thấy cả người mỗi một muốn chết, động cũng không muốn động nhưng ánh mắt vẫn mở nhìn chằm chằm Tiêu Vân Trác.

Tiêu Vân Trác đem áo ngoài của Thường Hy cất xong mới cởi y phục của mình, chỉ mặc một bộ trung y mỏng, bước lên giường nhìn Thường Hy nói: “Còn tưởng rằng nàng không thèm nhớ đến nữa.”

“Trước kia có thể không nghĩ nhưng hiện tại nhất định phải nghĩ đến. Muốn hoàn toàn trấn áp kẻ địch, nhất là cấp bậc của kẻ địch lại cao như vậy, biện pháp duy nhất chính là cấp bậc của ta càng phải cao hơn. Nhìn xem nàng ta có thể đắc ý đến khi nào?”

Khóe miệng Tiêu Vân Trác khẽ nhếch lên, đã biết đây là cô gái thù dai nhớ lâu, không nghĩ tới thời gian dài như vậy nàng vẫn không hề thay đổi. Hắn cười nói: “Yên tâm đi, ngày mai sẽ có ý chỉ xuống, triện ấn không thiếu một thứ. Thích làm gì thì nàng cứ làm, có những lúc nháo lốn không phải là chuyện xấu.”

Thường Hy bị Tiêu Vân Trác ôm vào trong ngực, cẩn thận suy nghĩ những lời này, sau một hồi khóe miệng nâng lên một nụ cười thật lớn, nàng quả thật là muốn giăn gân giăn cốt. Nghĩ một lát hô hấp đã dần dần ổn định, từ từ chìm vào giấc ngủ. Tiêu Vân Trác nhìn dung nhan khi say ngủ của Thường Hy mà nhẹ nhàng thở dài. Cuộc sống sau này sẽ không bao giờ để nàng phải lo lắng hãi hùng nữa, mọi chuyện cũng nên kết thúc.

Ngày thứ hai trời vừa rạng sáng, vẫn như cũ là Vạn Thịnh đến tuyên chỉ, tự tay đem triện ấn giao vào tay Thường Hy, cười nói: “Lần này cuối cùng đã đợi được Thái tử phi. Lần trước vẫn là đợi không được đấy!”

Khuôn mặt Thường Hy đỏ lên, giao triện ấn cho người bên cạnh cất kỹ rồi mới lên tiếng: “Thật may là công công trẻ tuổi tráng kiện, vẫn chờ được, vẫn chờ được!”

Vạn Thịnh không nghĩ đến Thường Hy có thể nói như vậy, trông mắt xoay động, cười nói: “Dĩ nhiên là đợi được rồi!”

Thường Hy mời Vạn Thịnh trở vào dùng trà nhưng Vạn Thịnh nói còn phải quay về phục mệnh nên từ chối, nhanh chóng cáo từ. Thường Hy cười cười xoay người vào đại điện, tiểu nha đầu đi bên cạnh nơm nớp lo sợ. Kể từ khi Thái tử phi biết Triều Hà và Văn Thu tỷ tỷ bị giam liên cả ngày âm u, nàng cũng không dám vào hòng sủng.

Ngũ Hải đã theo Tiêu Vân Trác vào triều. Trịnh Thuận lúc này mới vội vội vàng vàng chạy vào, nhìn thấy Thường Hy liền hành lễ: “Nô tài tham kiến Thái tử phi!”

Thường Hy vội vàng nói: “Đứng lên đi. Cuối cùng cũng có thể nhìn thấy người, người trong Đông cung của ta đã thay đổi hoàn toàn rồi à?”

Trịnh Thuận nhìn cung nữ kia một cái, ngậm miệng không nói. Thường Hy phát tay một cái, nói: “Đem đồ này cất đi, lui xuống.”

Cung nữ kia sững sốt, theo bản năng nói: “Nô tỳ là cung nữ cận thân phục vụ Thái tử phi, nào dám lười biếng tránh đi chỗ khác.”

Thường Hy chỉ cảm thấy nhức đầu, nghiêng răng nói: “Chẳng lẽ bản cung còn không sai nổi người? Bảo người ra ngoài thì đi ra ngoài!”

Tiểu cung nữ lúc này mới chần chừ rời đi. Đợi cho thân ảnh của nàng biến mất ở cửa điện, Thường Hy mới bắt đầu nói: “Đã có chuyện gì xảy ra? Đây là những người nào? Tại sao lại đổi thành người tay chân hậu đậu còn dám mạnh miệng như vậy?”

Trịnh Thuận tiến lên một bước, nói: “Hiện nay trong hậu cung đều là do Lạc phi làm chủ, thay đổi người còn không phải chỉ cần một câu nói. Hơn nữa lúc ấy Thái tử gia không có ở đây, ai có thể ngăn cản nổi?”

Lạc phi? Thường Hy cười lạnh một tiếng, xem ra trong thời gian này đúng là vươn tay đủ dài. Nàng nhìn Trịnh Thuận hỏi: “Triều Hà và Văn Thu đi đâu rồi?”

“Ở phòng tạp dịch, nghe nói đụng phải Lạc phi cho nên bị phạt.” Giọng điệu Trịnh Thuận mang theo nồng đậm chế nhạo, nhắc đến từ “đụng phải” mà nghiêng răng nghiêng lợi.

Thường Hy có chút hiểu, cười nói: “Lạc phi? Thật là lợi hại, chỉ bằng mấy câu nói lại có thể định tội người của Đông cung. Lá gan cũng quá lớn, trước kia Mị phi cũng đâu dám như vậy!”

Trịnh Thuận bĩu môi một cái, cắn răng nói: “Đúng vậy, bây giờ trong cung nào có ai so được với nàng ta?”

Thường Hy nghe ra được oán khí trong thanh âm của Trịnh Thuận, xem ra trong thời gian này Dương Lạc Thanh gây thù chuốc oán không ít. Nghĩ tới đây nàng khẽ mỉm cười, nhìn Trịnh Thuận nói: “Tuổi trẻ thì qua mau, không nên nhìn trước mắt mà phải tính đến tương lai sau này. Triều Hà và Văn Thu nhất định phải trở về. Trịnh công công, người đi giúp ta một chuyến, nói rằng sai lầm của Triều Hà và Văn Thu trừng phạt thì cũng trừng phạt rồi, để cho bọn họ trở về.”

Trịnh Thuận nhìn Thường Hy, hỏi: “Đến chỗ nào nói?” Nếu là đến chỗ Dương Lạc Thanh nói thì đúng là nàng ta còn có chút sợ Thường Hy cho nên sẽ nể mặt. Nhưng nếu trực tiếp đến phòng tạp dịch đòi người thì... Hẳn sợ không có lệnh của Lạc phi sẽ không đón được người ra.

Thường Hy hé miệng mà cười, nhìn Trịnh Thuận nói: “Xem ra trong thời gian này uy vọng của Lạc phi thật là xâm nhập lòng người, Trịnh Thuận cũng sợ nàng ta?”

Trịnh Thuận nghe xong thì sửng sốt, lập tức nói: “Nào có thể. Nô tài cũng chỉ muốn hỏi ý tứ Thái tử phi một chút để dễ làm việc thôi!”

“Này còn không đơn giản? Triệu Hà và Văn Thu là người trong Đông cung của ta, muốn giáo huấn cũng là Thái tử phi ta tự mình giáo huấn. Trước kia ta không có ở trong cung liền phiên Lạc phi tự mình quan tâm, nếu như ta đã trở lại, chuyện này đương nhiên là do ta làm chủ, hiểu chưa?”

Thường Hy chính là cố ý muốn thượng loan đãi với Dương Lạc Thanh. Nếu như mục đích của Hoàng đế là như vậy thì nàng không tội gì mà không thêm mắm dặm muối, đem chuyện này huyền não cho oanh oanh liệt liệt, xem Dương Lạc Thanh kết thúc như thế nào. Nghĩ tới đây nàng liền nhìn Trịnh Thuận dặn dò: “Nhớ, thời điểm cần nói gì thì phải nói, đừng để mất thể diện của Thái tử gia.”

Hai mắt Trịnh Thuận giờ đã cong thành hình trăng khuyết. Trong khoảng thời gian này hẳn quả là đã chịu đủ uất ức, lần này vừa đúng có thể trả lại, thiết thời trước kia phải tính cả vốn lẫn lãi, vì vậy gật gật đầu nói: “Thái tử phi yên tâm, nô tài tuyệt đối sẽ không làm mất thể diện của Đông cung.”

Người chỉ sợ không có chỗ dựa, nếu đã có chỗ chống lưng thì làm bất kể việc gì cũng yên tâm, không cần phải nhìn trước ngó sau mà có thể ngẩng đầu ưỡn ngực mà làm rồi.

Thường Hy gật đầu một cái, nhìn sắc trời đoán Tiêu Văn Trác sắp trở lại, nói: “Người đi đi, bất kể thế nào cũng phải đem người trở về cho ta, nhớ chưa?”

Trịnh Thuận gật đầu đáp, chạy chậm lui ra.

Thường Hy lại gọi tiểu nha đầu mới vừa rồi đi vào, đưa cho nàng bốn tờ thiệp mời, nói: “Đem thiệp mời này đến phủ của các vị vương gia, đi nhanh về nhanh!”

362. Chương 366

Thường Hy đưa thiệp mời đến chỗ Lệ Bình và mấy người kia kỳ thực là muốn biết bọn họ đối với vị Lạc phi này có ý kiến gì hay không? Đương nhiên Lệ Bình sẽ đứng về phía nàng, còn bên Đỗ Đình Phương thì nàng không dám khẳng định. Ngồi đây đoán già đoán non không bằng trực tiếp giăng lưới, mời các nàng đến gặp mặt cũng là một loại thử dò xét ý kiến.

Hơn nữa hôm nay còn có trò hay phải diễn, Thường Hy muốn biết xem vị Lạc phi danh nổi như cồn kia có tiến bộ hơn trước hay không. Lạc phi chỉ trong thời gian ngắn mà có thể giống như chim sẻ biển phượng hoàng, nhất định trong này có huyền cơ, chẳng qua giờ phút này nàng chưa đoán ra được mà thôi.

Thường Hy được tấn phong làm Thái tử phi, theo quy củ là phải có tam môi lục sinh chính thức gả cho Thái tử. Thế nhưng hiện tại nàng mang thai không chịu nổi vất vả cho nên vị Hoàng đế tốt bụng, am hiểu ý người kia cố ý công bố với thiên hạ rằng chờ cho tiểu thái tử ra đời sẽ tổ chức nghi thức hoàn chính.

Việc Thường Hy có thai đã gây cho hậu cung một chấn động không nhỏ. Hài tử còn chưa có sinh ra nhưng đã được Hoàng đế phong hào cho là tiểu thái tử, cho nên có thể thấy được địa vị của Tiêu Văn Trác không ai có thể đánh đổ, ít nhất là hiện giờ không ai làm được điều đó.

Thường Hy có chút không hiểu được lão nhân gia kia tại sao lại hết lần này đến lần khác cứ khẳng định trong bụng nàng là một tiểu thái tử? Đây không phải là đẩy nàng vào giữa hồ lửa hay sao? Càng nghĩ càng cảm thấy nghẹn khuất, càng nghĩ càng thấy lão Hoàng đế nhất định là cố ý, nhưng nhớ tới gần đây hẳn sống cũng không được yên ổn với đám nữ nhân hậu cung cho nên có thể miễn cưỡng bỏ qua. Nhưng nếu loan truyền ra tin tức này cũng tốt, tối thiểu thì những kẻ trong bóng tối kia cũng sẽ không còn an phận nữa mà bắt đầu rục rịch ra tay hành động.

Dùng qua đồ ăn sáng, Thường Hy ngồi ở trên xích đu lẳng lặng nghỉ ngơi, tính toán thời gian, một hồi nữa Trịnh Thuận cũng sẽ trở về. Không biết Dương Lạc Thanh sẽ có phản ứng gì, ngấm đến mà cảm thấy thú vị.

“Thái tử phi, nô tài đã trở lại.” Thanh âm Trịnh Thuận vang lên cách tám rèm.

“Vào đi.” Thường Hy ngồi thẳng thân thể rồi mới lên tiếng.

Nhìn Trịnh Thuận một người đi vào, đằng sau cũng không thấy Triều Hà và Văn Thu, thần sắc Thường Hy căng thẳng, hỏi: “Người đâu?”

“Hồi bẩm Thái tử phi, là do nô tài chậm một bước. Khi vừa đến đó thì biết được Lạc phi đã đem các nàng đến Hương Chỉ cung.” Trịnh Thuận bất đắc dĩ nói, liếc nhìn Thường Hy một cái rồi nói thêm: “Vì thế nô tài lại chạy tới Hương Chỉ cung thế nhưng Lạc phi cũng không thả người, còn nói rằng Thái tử phi chẳng lẽ lại tiếc một hai cái nô tài sao?”

Hai mắt Thường Hy híp lại, nổi lên một nụ cười nhạt, hỏi: “Còn nói gì nữa?”

“Còn nói... Nếu như muốn người thì tự mình đến lấy...” Trịnh Thuận cúi đầu nói, lời vừa rồi quả thật có chút quá phận. Lạc phi đúng là một nhân vật khó lường.

Thường Hy cũng không tức giận. Dương Lạc Thanh còn đang mong nàng tức giận mà động thai khí đâu! Nhưng đây cũng chính là ý tứ của nàng, cho nên nàng chậm rãi đứng dậy, nói: “Vây ta đây đành tự mình đi tới, tránh cho có nhiều người tự mình thành phật sống. Cũng không nhìn chính mình có đức hạnh gì, lời như vậy mà cũng dám nói!”

Trịnh Thuận thấy vậy liền vội vàng khuyên can: “Thái tử phi, ngài cũng không nên đi mạo hiểm, có chuyện gì chờ Thái tử về rồi tính!”

Thường Hy lắc đầu, nói: “Không cần, nếu chỉ bằng nàng ta mà đã khiến ta sợ hãi thì làm sao có khả năng đứng vững ở hậu cung sau này? Muốn chê cười ta sao? Bãi giá!”

Thường Hy ra lệnh một tiếng, Đông cung lập tức liền chuẩn bị tốt loan giá cho nàng. Thường Hy được Trịnh Thuận đỡ tay, từ từ đi lên kiệu mềm, nhìn một đám người đang vây chung quanh, nói: “Trực tiếp đến Hương Chỉ cung, đi thêm một vòng quanh hậu cung, dù sao cũng vừa đến thời gian dùng ngọc thiện, người đến người đi hẳn là rất náo nhiệt. Có chuyện vui cũng không thể quên mời mọi người tới xem.”

Hương Chỉ cung.

Dương Lạc Thanh ngồi trên tháp, dựa người vào tấm nệm là hàng cống phẩm, hé ra khuôn mặt xinh đẹp khê cau mày, nhìn cung nữ đang quỳ trên mặt đất, hỏi: “Người nói đều là thật?”

“Hồi bẩm nương nương, nô tỳ không dám nói dối, Thái tử phi đúng là đang ngồi loan giá đi một vòng trong cung, nói là muốn đến Hương Chỉ cung của chúng ta.” Cung nữ nơm nớp lo sợ nói, rất sợ chọc giận chủ tử.

Dương Lạc Thanh ngồi một mình xuất thần, nàng chỉ biết Thường Hy có thể thuận lợi hồi cung thì mình sẽ gặp không ít phiền phức. Nhưng ít nhất hiện tại đã khác xưa, nàng không còn là một Dương Lạc Thanh suốt ngày chỉ biết trốn tránh kẻ khác. Lại nói nàng cũng phải cảm tạ Tần Nguyệt Như, nếu không có Tần Nguyệt Như nàng cũng không có được vận khí tốt như vậy. Chỉ không ngờ Tần Nguyệt Như một đời thông minh, một đời tính kế lại rơi và kết cục tự thiêu, thực sự là khiến nàng rất mất hứng. Nàng vẫn cho rằng lấy bản lĩnh của Tần Nguyệt Như sẽ làm cho Thường Hy không thể sống tốt mà trở về, ai ngờ cũng chỉ là một phế vật.

Nhưng thế cũng tốt. Cái chết của cha mẹ nàng cùng Tần Nguyệt Như không thoát khỏi quan hệ, nàng không cần động thủ bà ta cũng đã chết, coi như là báo thù.

Nghĩ tới đây, tâm tư lại chuyển đến trên người Thường Hy. Không nghĩ đến nàng ta cũng thông minh, cư nhiên muốn đem sự tình nháo lớn. Nhưng muốn đòi lại người chỉ sợ không dễ dàng như vậy. Trước đây nàng thân phận địa vị thấp, nhưng bây giờ đã khác xa, huống chi lòng của Hoàng thượng đều đặt lên người nàng, nàng có cái gì phải sợ?

Dương Lạc Thanh thuận miệng nói: “Gọi Triều Hà, Văn Thu qua đây đấm lưng, bóp chân cho bản cung. Gần đây đi nhiều có chút mệt mỏi.”

“Dạ.” Tiểu cung nữ vội vã rời đi, chỉ trong chốc lát liền đem người đưa tới. Triều Hà và Văn Thu đều nghe được chuyện Thường Hy hồi cung, cũng biết nàng cho người đón các nàng trở về, thế nhưng Dương Lạc Thanh này lại không dễ dàng thả người như vậy. Chẳng qua là vì Dương Lạc Thanh đã nắm được nhược điểm của các nàng cho nên mặc kệ nàng ta phân phó cái gì các nàng cũng đều phải đi làm, cho dù là đâm lưng, bóp vai cũng phải cẩn thận mà làm.

Thường Hy nhìn ba chữ lớn “Hương Chỉ cung” phía trước mà lộ ra một nụ cười băng lãnh, trước khi tiến vào liền hỏi: “Trịnh Thuận, các nàng có tới kịp không?”

“Thái tử phi yên tâm, nô tài đã sai người chờ ở cửa cung, người tới sẽ lập tức đưa đến Hương Chỉ cung, đảm bảo sẽ kịp.” Trịnh Thuận thấp giọng nói, trên mặt lộ ra một nụ cười thật lớn, nói: “Nô tài đã an bài tất cả, chủ tử chỉ cần nghe thấy thanh âm ám hiệu liền có thể hành động, đảm bảo nàng ta hết đường chối cãi.”

Thường Hy gật đầu một cái, xuống khỏi kiệu mềm, nói: “Được, làm rất tốt. Khi trở về nhất định gia sẽ có thưởng.”

363. Chương 367

Hiện tại Trịnh Thuận cũng không cần ban thưởng, chỉ cần được xả giận là tốt rồi, vì vậy đi theo sau lưng Thường Hy liền tiến vào.

Cung nhân vừa thấy Thường Hy liền khom lưng hành lễ. Ra đón ở cửa là một cung nữ cấp cao, vừa nhìn liền biết là cung nữ được chủ tử coi trọng. Thường Hy ngẩng đầu nhìn, vừa nhìn thì thân thể hơi cứng lại. Nốt ruồi chu sa nơi khóe miệng nàng ta khiến Thường Hy nhớ tới thân ảnh buổi tối hôm đó tại Lân Chỉ cung, cũng không biết người trước mắt này là Dữu Vân hay Họa Sắc. Quả nhiên kẻ muốn hại nàng là Dương Lạc Thanh!

“Nô tỳ Dữu Vân tham kiến Thái tử phi!” Dữu Vân vội tiến lên hành lễ, cử chỉ đúng mực, không hề có một chút gọi là có sát ý đối với Thường Hy, giống như chuyện tối ngày hôm qua chưa từng xảy ra.

Thường Hy cười một tiếng, nói: “Đứng dậy đi.” Thanh âm dừng lại, cố ý quan sát nàng, nói: “Nhìn thật lạ mắt, trước kia cũng chưa từng thấy qua, là người ở cung nào hay sao?”

Dữu Vân không nghĩ tới Thường Hy sẽ hỏi như thế, vội thu liễm thần sắc, nói: “Trước kia nô tỳ làm việc ở phòng tạp dịch, may nhờ có nương nương thương tiếc nên mới được đến Hương Chỉ cung.”

“Như vậy sao? Người thật có phúc khí!” Thường Hy nhắc chân đi vào chính điện, lại nói: “Bổn cung và Lạc phi cũng là chỗ quen biết, thân thể Lạc phi đã khỏe chưa? Đã lâu không gặp đúng là có chút tưởng niệm.”

“Hồi bẩm Thái tử phi, thân thể nương nương vẫn mạnh khỏe.” Dữu Vân càng phát ra không hiểu Thường Hy, đây là có ý tứ gì?

“Thái tử phi, mời vào.” Thanh âm Dương Lạc Thanh xuyên thấu qua tấm rèm truyền ra.

Khóe miệng Thường Hy khẽ nhếch lên, thật là quá phách lối. Nhưng nàng cũng không thêm so đo, chỉ đứng ở cửa nói: “Bổn cung cũng không vào nữa. Hôm nay chỉ muốn cùng Lạc phi nói chút chuyện nhà, nếu thân thể Lạc phi không tiện thì để hôm khác đi, bổn cung không quấy rầy người.”

Trong phòng yên tĩnh lại. Khóe miệng Dữu Vân giật giật, không nghĩ Thái tử phi lại là người khó chơi như vậy. Lạc phi muốn gọi nàng tiến vào để trấn áp khí thế, ai ngờ nàng ta lại lấy lui làm tiến.

“Thái tử phi nếu có chuyện vậy bổn cung đành ra vậy.” Dương Lạc Thanh khẽ cười nói. Trong chớp mắt rèm che bị vén lên, nàng ta vịn tay Văn Thu đi ra, Triều Hà cúi đầu đi ở phía sau. Hai người không nhìn đến Thường Hy, tựa hồ như không quen biết nàng.

Thường Hy cũng giống như không hề phát hiện ra Triều Hà và Văn Thu, cười nói: “Kẻ sĩ cách biệt ba ngày phải rửa mắt mà nhìn, không nghĩ tới chỉ trong thời gian ngắn ngủi nương nương lại bay lên rất nhanh.”

“Người cũng không phải giống vậy? Một bước lên trời, phải không?” Dương Lạc Thanh cười nói, tựa hồ tuyệt không lo lắng đối nghịch với Thường Hy.

Thường Hy thở dài một tiếng, nhìn Dương Lạc Thanh, nói: “Người khác không biết chẳng lẽ người còn không biết sao? Ta không thích những danh lợi phú quý này. Điều ta cần, người so với người khác không phải rõ ràng hơn sao?”

Thường Hy nói chuyện rất tùy tiện, giống như một chút cũng không đem Dương Lạc Thanh làm người ngoài, nói gần nói xa tràn đầy thân mật. Người trong đại điện cũng có chút kinh ngạc, ai cũng cho là Thường Hy sẽ tới để hưng sư vấn tội, không ngờ nàng tới lại chỉ để nói chuyện tào lao. Đợi bọn họ dâng trà xong, Thường Hy hướng về phía bên cạnh, nói: “Các người lui xuống đi, ta muốn cùng với Lạc phi ôn chuyện, có việc sẽ gọi các người.”

“Vâng.” Người bên cạnh Thường Hy cung kính lên tiếng.

Dương Lạc Thanh vừa thấy Thường Hy như vậy, khẽ cau mày nhưng vẫn nói: “Các người cũng lui xuống đi.”

Đám người Dữu Vên không thể làm gì khác hơn là lui ra. Triều Hà và Văn Thu thở phào nhẹ nhõm một hơi. Dương Lạc Thanh cố ý chọn thời điểm Thường Hy đến mà bắt bọn họ ra phục vụ là muốn khi nhục bọn họ khiến Thường Hy khó chịu. Ai biết Thường Hy tiên phát chế nhân, cho người bên cạnh mình lui ra trước, cứ như vậy Dương Lạc Thanh cũng không thể làm khác. Rốt cục vẫn là chủ tử nhà mình thông minh.

Trong chớp mắt ở đại điện cũng chỉ còn có hai người. Thường Hy nhìn Dương Lạc Thanh, cười nhẹ nói: “Đại khái người không nghĩ tới ta sẽ còn sống mà trở về chứ?”

Thần sắc Dương Lạc Thanh cứng lại, nói: “Đây là có ý gì? Thái tử phi không nên nói bừa.”

“Những sát thủ người phái ra kia trước khi chết có lưu lại chứng cứ, trong tay ta cũng có nhân chứng, muốn không chế chỉ sợ người cũng thoát không khỏi liên quan.” Trong tay Thường Hy làm gì có người, nàng chỉ muốn gạt nàng ta mà thôi. Nhưng Thường Hy cũng không phải vô cơ mà nói như vậy, nàng đều đã có suy tính sâu xa.

Quả nhiên thần sắc Dương Lạc Thanh khẽ biến. Thường Hy thở phào nhẹ nhõm trong lòng, nàng đoán không có sai, trong những người đó thật sự là có người của nàng ta. Nếu không phải ban đầu Mạnh Diệp Vũ có kể về Dương Lạc Thanh cho nàng thì bây giờ nàng cũng sẽ không nghĩ tới nàng ta.

Thần sắc Dương Lạc Thanh thay đổi mấy lần nhưng vẫn còn cố nói: “Vu oan giá họa cũng không sao, Hoàng thượng sẽ làm rõ đúng sai.”

Thường Hy cười rộ lên, nhìn Dương Lạc Thanh nói: “Người còn nhớ rõ lời ta nói trước kia không?”

Dương Lạc Thanh chau mày, kể từ khi nàng ta vào cửa, quyền thao túng tình hình liền nằm trong tay nàng ta, thật rất không thoải mái, nghe đến đó thì cường ngạnh nói: “Chuyện đã qua ta cũng quên rồi.”

“Tại sao có thể quên? Nay cũng không hay đâu!” Thường Hy không chút nào tức giận, tuyệt không để ý bộ mặt khó coi của Dương Lạc Thanh, tiếp tục nói: “Ta là một người cực kỳ cẩn thận, ta là một nữ nhân thích mang thù, ta lại càng là người một vốn bốn lời. Ta nhớ ta đã từng nói qua với người, người khác kính ta một thước ta sẽ kính họ một trượng, nhưng người khác nếu cần ta ba phần, vậy ta cũng phải trả lại năm phần. Tối qua Lạc phi chăm sóc ta như vậy khiến ta khắc cốt ghi tâm rồi, lúc nào sẽ đem phần ân tình này trả lại còn phải tùy vào tâm trạng của ta. Tâm trạng ta không tốt sẽ rất dễ giận lây sang người khác, nhất là người đắc tội với ta. Thật không khéo tối qua Lạc phi đã đắc tội với ta, lại đắc tội vô cùng nặng nề, lại cứ hôm nay tâm trạng ta không được tốt, rất rất không tốt. Ta không thích người khác tính toán ta, ta vừa hỏi cung ngay cả một ngụm trà nóng cũng chưa được uống, người nói xem ta nên làm thế nào để hồi báo người kia đây?”

Thân thể Dương Lạc Thanh chấn động, không nghĩ tới chuyện tới hôm qua Thường Hy đã biết được là do nàng động tay động chân, sắc mặt trắng bệch, nói: “Người nói cái gì ta nghe không hiểu, đừng vu oan cho người tốt!”

“Aii, lá gan của người càng lúc càng lớn, bản lãnh cũng càng ngày càng cao. Ta thật sợ a! Sợ rằng bước kế tiếp không biết người sẽ làm ra cái gì, người có phải muốn mưu đoạt ngôi vị Thái tử của phu quân ta hay không? Hay là người đã kết liên minh với người nào rồi?” Thường Hy chậm rãi đứng dậy, khẽ vuốt eo, từ từ hướng về phía Dương Lạc Thanh đi tới.

Lần này Dương Lạc Thanh thật sự có điểm nóng nảy, Thường Hy vừa mới nói cái gì? Không đúng, nàng ta vừa mới hồi cung, làm sao có thể biết cái gì, không thể nào! Thấy Thường Hy đi tới đây, trong lòng Dương Lạc Thanh càng vội, khẽ gắt: “Người tới đây làm gì? Người có thai tốt nhất là nên ngồi xuống!”

Lúc này Thường Hy nghe được thanh âm Trịnh Thuận đột nhiên vang lên, không biết vì sao tiếng quát mắng lại cao đến nỗi truyền cả vào đại điện. Thường Hy biết đã đến lúc, bước nhanh đến bên người Dương Lạc Thanh, cười nói: “Lần này người cũng nên ném thử mùi vị ta đã ném tối qua.”

364. Chương 368

Cả người Dương Lạc Thanh run lên, nhìn ánh sáng sắc bén tản ra trong mắt Thường Hy, chợt đứng dậy muốn lui về phía sau. Thường Hy dùng sức dẫm lên vạt váy của nàng ta. Dương Lạc Thanh có võ công nhưng ở nơi này lại không dám dùng. Dưới con mắt của mọi người, có cho nàng ta mười lá gan nàng ta cũng không dám tiết lộ chuyện mình biết võ công.

Thường Hy chính là lợi dụng điểm này. Thời điểm ở cửa đại điện thấy có bóng người đứng đưa liền cố ý dẫm lên vạt váy của Dương Lạc Thanh, theo quán tính nàng ta sẽ đổ về phía sau. Chỉ nghe rằng rắc một tiếng, Dương Lạc Thanh đụng phải một bức tượng bằng gỗ lê phía trên ghế thái sư. Kệ tử bên cạnh cũng không tránh khỏi xui xẻo bị Dương Lạc Thanh xô vào, lực đạo không nhỏ khiến cả tử kệ lao đảo đổ xuống.

Thường Hy nhanh chóng ngồi xổm xuống đất, lấy tay cào loạn mái tóc của mình, kéo kéo quần áo cho xô lệch một chút rồi thuận thế ngồi xuống bên người Dương Lạc Thanh. Sau đó lại cố sức vuốt vuốt khóe mắt của mình, chỉ trong chốc lát hốc mắt liền đỏ bừng, khóe mắt long lanh chỉ chực rớt xuống nước mắt. Nàng ngồi trên mặt đất dựa vào chiếc ghế, trong miệng càng không ngừng rên rỉ.

Xông vào trong phòng không phải ai khác chính là bốn vị vương phi mà Thường Hy đã đưa thiệp mời. Muốn có người làm chứng ỳnh, còn ai có thể hoàn hảo hơn bốn vị tiểu hoàng phi? Cho nên lúc này Thường Hy mới an bài một màn này. Thường Hy biết muốn cùng Dương Lạc Thanh giao thủ thì không thể để cho nàng ta một tia may mắn, phải ra đòn chí mạng, để cho nàng ta biết người nào có thể trên chọc, người nào không thể động vào. Để cho nàng ta sau này muốn động thủ hại người thì cũng phải mở mắt mà nhìn, cách xa nàng trong phạm vi ba mươi dặm ra.

“Thường Hy?” Lệ Bình trông thấy dáng vẻ Thường Hy nhếch nhác thì lên tiếng kinh hô, bước nhanh chạy tới, vội vàng đỡ nàng nằm vào trong lòng mình, gấp gấp nói: “Người làm sao vậy? Người đâu, mau truyền thái y... Truyền thái y!!!”

Trịnh Thuận cũng vừa lúc chạy vào, nhìn thấy tình hình Thường Hy như vậy thì nghiêm mặt hô: “Nhanh đi gọi Thái tử gia! Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút!” Hô to gọi nhỏ khiến trong sân nhất thời rối loạn cả lên, ai cũng không hiểu đang có chuyện gì xảy ra. Thế nào chỉ trong chốc lát, trong phòng liền biến thành như vậy rồi hả?

Văn Thu và Triệu Hà nào còn để ý đến người khác, hai người cùng chạy tới bên người Thường Hy, đưa tay đỡ nàng ngồi xuống ghế bên cạnh. Một người nhanh chóng rót nước, một người ần huyết nhân trung cho nàng, kêu tên Thường Hy không dứt. Lệ Bình nhìn Văn Thu hỏi: “Tại sao lại như thế này, hả? Có chuyện gì xảy ra?”

Lệ Bình vô cùng sốt ruột, nhìn gương mặt trắng bệch của Thường Hy, trên chân mày còn rịn ra một tầng mồ hôi lạnh mà không khỏi tức giận quát lên.

Bên kia Thẩm Phi Hà cũng đưa tay đỡ dậy Dương Lạc Thanh. Chỉ thấy trên trán Dương Lạc Thanh rách một mảng, máu tươi xối ra. Bên má cũng trở nên bầm tím, cùi chỏ tay còn bị xây xát một mảng lớn. Trên mặt đất bừa bãi càng không phải nói, ngọc thạch, đồ sứ, cổ đồng rơi vãi tung tóe, tổn thất rất là thảm trọng.

Thường Hy từ từ tỉnh dậy, nghe được câu hỏi của Lê Bình mà không nhận được, ghen ngào nói ra: “Ta nào biết có chuyện gì xảy ra. Đang yên ổn cùng Lạc phi nói chuyện, ai biết Lạc phi giống như phát điên đẩy ta xuống đất. Ta hoảng quá đâm phải chéo quần của mình ngã ngồi xuống đất, nếu không phải các người tới kịp thời thì... Chỉ sợ... Chỉ sợ ngay cả cánh cửa này ta cũng không ra được nữa rồi...”

Thường Hy nói xong liền nhào vào trong ngực Lê Bình mà khóc nức lên. Thẩm Phi Hà nhanh chóng nhìn Thường Hy một cái, thấy bộ dáng nàng ta chật vật không giống như nói láo. Huống chi thân thể Thường Hy đang mang thai, không thể đem hài tử của mình ra đùa giỡn, cho nên... Quay đầu nhìn về phía Dương Lạc Thanh, trong lòng khẽ cắn răng nhưng trên mặt cũng không biểu hiện ra, chẳng qua chỉ ôn hòa nói: “Thái tử phi bị hoảng sợ nên cẩn thận bảo trọng, vạn vạn không thể tức giận nữa, nếu không đối với đứa nhỏ cũng không tốt!”

Đỗ Đình Phương sau khi nghe được chuyện ở biên cương, Thường Hy đã cứu phu quân mình một mạng, lúc này thật sự đối với Thường Hy có vài phần cảm kích. Dù sao cũng không có mấy nữ nhân thích làm quả phụ. Huống chi thời điểm trước kia bất kể nàng hay Trường Tín vương đều đã gây không ít bất lợi cho Đông cung, người ta đã lấy đức báo oán thì mình cũng phải biết mà hành xử. Lần này trở về phu quân đã nói rất rõ với nàng, hẳn sẽ không tranh giành ngôi vị Hoàng đế. Cho nên lần này khi Thường Hy đưa thiệp mời gặp mặt, nàng vốn mang chút tâm tư mà tới, bây giờ lại gặp tình cảnh như thế này thì đương nhiên đứng về phía Thường Hy rồi.

Tiêu Vân Trác nhất định sẽ đi lên ngôi vị Hoàng đế, đến lúc đó phu quân của nàng cũng sẽ có công hộ giá. Tiêu Vân Trác tuy nhìn thật lãnh đạm nhưng cũng không phải là người bạc tình bạc nghĩa, cho nên vinh hoa cả đời sau này nàng đương nhiên sẽ hưởng không hết. Vì thế, thép tốt thì gắn ở lưỡi dao, lòng trung thành cũng nên đúng lúc mà thể hiện. Đỗ Đình Phương lập tức đứng ra lên tiếng: “Lời này của Đông Lăng phi là không đúng rồi, có ai thích mình bị giết mình hù dọa? Trong bụng còn có thêm đứa nhỏ nữa, mặc dù không từng bước thận trọng nhưng cũng vạn phần để ý. Đang yên đang lành tự nhiên lại trở thành như vậy, nói thế nào cũng phải tra xét rõ ràng. Thái tử phi cũng không phải chỉ một người, Hoàng thượng đã nói rồi, trong bụng Thái tử phi có lẽ còn là tiểu Thái tử kế nhiệm. Khó trách có vài người lòng mang ghen tỵ, ngầm ra tay hạ độc thủ. Chúng ta tiến vào nhưng nhìn thấy rõ ràng, Lạc phi như thế nào cũng phải cho câu trả lời thỏa đáng. Thái tử phi độ lượng có thể không so đo, chỉ sợ chỗ Thái tử gia và Hoàng thượng cũng khó mà ăn nói, có phải không?”

Thường Hy giật mình trong lòng, không nghĩ tới lại gặp được một phen kinh hỉ như thế này. Đỗ Đình Phương uống lộn thuốc hay sao mà lại đứng bên phe nàng? Thật ra thì nàng cũng không trông mong các nàng nói tốt ỉn, chỉ cần bọn họ đem tình huống thật nói ra là tốt rồi. Bây giờ nhìn lại có lẽ là Trường Tín vương thân cận Thái tử gia cho nên Đỗ Đình Phương cũng gió chiều nào theo chiều ấy. Nghĩ tới đây nàng thở phào nhẹ nhõm một cái, có thêm trợ thủ so với thêm kẻ địch thì đương nhiên là tốt hơn.

Chẳng qua biểu hiện của Thẩm Phi Hà có chút khiến nàng ngoài ý muốn. Nàng vốn tưởng rằng nơi này người không có khả năng đối địch với nàng nhất chính là nàng ta, ai ngờ được nàng ta lại là người đầu tiên đến đỡ Dương Lạc Thanh. Bất kể là Đỗ Đình Phương hay La Thúy Yên làm vậy thì nàng đều không có gì bất ngờ, nhưng không ngờ đó lại là Thẩm Phi Hà. Lại nhớ lại những lời nàng ta vừa nói ban nãy, tựa hồ là có ý tứ bao che, tựa hồ lại như ám chỉ nàng thiếu thận trọng nên mới xảy ra sự việc như vậy...

365. Chương 369

Trong khi mọi người còn đang tranh cãi thì bỗng nhiên Tiêu Vân Trác giống như một cơn gió vọt bay vào, ngay sau đó thanh âm Thái tử giá lâm của tiểu thái giám đằng sau mới truyền đến. Tiêu Vân Trác từ tay Lê Bình nhận lấy Thường Hy, ôm nàng vào trong ngực dịu dàng hỏi: “Nàng làm sao vậy? Có thấy chỗ nào không ổn không?”

Ánh mắt mọi người đồng loạt trợn lên. Ai cũng không ngờ rằng một Thái tử gia từ trước đến nay vốn lạnh như băng lại cũng có một mặt nhu tình như vậy. Thường Hy dựa vào trong lồng ngực Tiêu Vân Trác, âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi. Mặc dù nói nàng hoàn toàn có thể đối phó với Dương Lạc Thanh nhưng nàng đang đóng vai người bị hại, vẫn phải có một người danh chính ngôn thuận ra mặt vì nàng.

Nghĩ đến đây nàng càng tỏ ra diễm đạm đáng yêu, ghen ngào mà không thốt lên lời, tựa hồ như chịu bao nhiêu đả kích. Mặt băng của Tiêu Vân Trác lập tức thăng cấp. Lệ Bình đứng cách hần gần nhất, chỉ cảm thấy tóc gáy dựng đứng cả lên, theo bản năng lùi về phía sau một bước, đang muốn nói chuyện thì Đỗ Đình Phương lại giành lên tiếng trước. Chỉ thấy nàng ta cảm phần nói: “Thái tử gia cuối cùng đã tới. Ngài mà không tới chỉ sợ hôm nay Thái tử phi sẽ phải chịu bao nhiêu ủy khuất. Ngài cũng đừng trách ai, có trách thì trách bụng Thái tử phi quá tốt, Hoàng thượng lại dùng lời vàng ý ngọc hứa hẹn cho kim tôn ngôi vị tiểu Thái tử, có vài người liên kiềng chế không được. Bụng mình không có tiền đồ lại cố tình đi gieo họa cho người khác, thật là khiến người ta chán ghét!”

Thường Hy nghe được Đỗ Đình Phương nói mà trong lòng đã muốn cười nghiêng ngả. Cái miệng khắc bạn kia cuối cùng cũng nói được tiếng người rồi, chỉ có điều lần này là tấn công kẻ địch của nàng chứ không phải nàng. Thường Hy mừng rỡ xem náo nhiệt nhưng vẫn như cũ nằm trong ngực Tiêu Vân Trác không nói một lời, riu riu ghen ngào. Thật ra nàng cũng không có khóc mà chỉ giả khóc cho nên đem mặt giấu đi. Nàng chỉ sợ người khác trông thấy được nàng đang cười, tránh cho vui quá hóa buồn, cho nên cũng chỉ biết trốn trong lòng Tiêu Vân Trác. Nhưng càng như vậy người ngoài xem vào lại cảm thấy giống như nàng phải chịu bao nhiêu uất ức.

Trong cung này có ai là không biết được Thường Hy là người có thù tất báo thế nào, người ăn thiệt thòi trên tay nàng cũng không ít, nhưng lại chưa từng thấy bộ dáng nàng uất ức như vậy. Thời điểm làm thượng nghị trong Đông cung còn không có ai dám khi dễ nàng, thế nào vừa mới trở thành Thái tử phi lại phải chịu cảnh như vậy? Gần đây danh tiếng Lạc phi rất vang dội, ở trong hậu cung hoành hành vô pháp vô thiên. Bất kể là Lệ Bình, Đỗ Đình Phương hay người luôn không vừa mắt với Thường Hy là La Thúy Yên cũng không tránh khỏi cùng chung mối thù Lạc phi. Nguyên nhân rất đơn giản, Lạc phi được sủng ái, mấy vị phi tần lâu đời đương nhiên sẽ bị vắng vẻ, chèn ép, người làm co dâu như bọn họ tất nhiên sẽ bị chỉ chiết nặng nhẹ cả ngày.

“Đúng vậy, nhớ tới trước kia phụ hoàng rất yêu thích Thái tử phi, lúc còn là thượng nghị trong Đông cung không ai là không coi trọng nàng. Lạc phi hôm nay cũng đổi khác, không còn là một tiểu quý nhân nữa, nhưng coi như long thai trong bụng Thái tử phi ngại mắt của người thì người cũng không thể ra tay ác độc như vậy chứ? Thường ngày nhìn Lạc phi nhu mì, hiền dịu, ai ngờ được lòng dạ lại rắn rết như vậy. Thật đúng là nhìn người không thể nhìn tướng mạo, nước biển không thể đo lường. Thái tử phi sau này cũng nên nhớ đừng đặt chân đến Hương chỉ cung, nơi này cũng không phải là nơi ngài nên tới...” La Thúy Yên chỉ hận không thể đem hết nỗi tức giận mấy ngày nay phát tiết lên đầu Lạc phi. Dù sao cũng chính bởi vì nàng ta mà nàng mới bị Mị phi suốt ngày quở trách.

Thường Hy cười thầm trong lòng, bả vai run rẩy không ngừng. Khóe mắt Tiêu Vân Trác nháy lên, thừa dịp mọi người không chú ý liền đưa ngón tay lặng lẽ quệt lên mặt Thường Hy một cái, quả nhiên một chút ướt át cũng không có... Nha đầu này, lại lừa gạt hần! Nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt nàng cũng là ngồi xổm trên mặt đất, bả vai run rẩy như đang khóc khiến ấy vị Hoàng tử bị hù dọa không thôi. Hần lần đó còn cảm thấy nàng không thật sự khóc, giờ đúng là bị hần đoán trúng. Hiện tại nhìn Thường Hy lặp lại bộ dáng lần ấy, Tiêu Vân Trác biết nàng là lại đang tính toán người khác.

Đã như vậy, thân làm phu quân như hần đương nhiên phải là chỗ dựa cho thê tử của mình rồi, huống chi cơ hội này cũng không phải dễ dàng mà có. Trong lòng đã quyết định chủ ý như vậy, một đôi mắt lạnh quét qua cả căn phòng. Tất cả mọi người nhất thời yên tĩnh trở lại. Tiêu Vân Trác nhẹ nhàng vỗ về sau lưng Thường Hy, động tác ôn nhu, dịu dàng, cúi đầu nhìn nàng nói: “Nàng yên tâm, sẽ không có ai dám bắt nàng chịu uất ức! Ta sẽ thay nàng đòi lại!”

Rõ ràng lời này nghe thì dịu dàng như nước nhưng khi nghe vào tai những người trong phòng thì chỉ cảm thấy run rẩy không thôi. Dương Lạc Thanh đỏ mặt hơi lạnh trong lòng, hung hăng nhìn Tiêu Vân Trác, không nghĩ tới cứng rắn như Tiêu Vân Trác cũng có ngày trở thành gà mẹ ôn nhu. Đầu lông mày Thẩm Phi Hà nhẹ nhàng chau lại, lặng lẽ khẽ liếc nhìn hai người Tiêu Vân Trác và Thường Hy. Một người vui đầu khóc giống như chịu hết bao nhiêu uất ức, một người ánh mắt dịu dàng thấp giọng nhỏ nhẹ dỗ dành. Đều nói Đông Lăng vương ôn hòa, khiêm tốn, nàng là người có phúc khí thế nào mới có thể làm được vương phi của hần. Nhưng Tiêu Vân Triệt cũng chưa từng bao giờ đối xử qua với nàng như thế. Nghĩ tới đây không nhịn được mà quay đầu đi chỗ khác, không muốn tiếp tục nhìn nữa.

Phấn khích trong lòng Thường Hy cũng dần hạ xuống, biết được rằng Tiêu Vân Trác đã đoán ra nàng đang diễn trò. Nàng cũng chỉ đành thở dài một tiếng, làm chi mà thông minh như vậy, thật là hết cả hứng thú! Mặc dù than thở nhưng nàng vẫn dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng viết lên ngực Tiêu Vân Trác một chữ “Thẩm”, nàng tin tưởng Tiêu Vân Trác sẽ rõ.

Tiêu Vân Trác cảm nhận được động tác của Thường Hy, đầu lông mày hơi chau lại, “Thẩm”... Mắt hắn liếc nhìn Thẩm Phi Hà một cái, ánh mắt thoáng qua một tia lệ khí, sau đó quay đầu nhìn Dương Lạc Thanh, trầm giọng hỏi: “Lạc phi nương nương giải thích cho bản Thái tử một chút, tại sao mọi chuyện lại xảy ra như thế này? Bản Thái tử vẫn nhớ thời điểm còn là tuyển thị trước kia, nương nương luôn giao hảo cùng Thái tử phi, như thế nào hôm nay lại diễn ra chuyện này?”

Tiêu Vân Trác cảm nhận được Thường Hy viết lên ngực mình chữ “Thẩm” cho nên cố ý nhấn mạnh trước kia Dương Lạc Thanh có quan hệ rất tốt cùng Thường Hy, quả nhiên thấy được hai hàng lông mày của Thẩm Phi Hà nhăn thành một đám. Mặc dù động tác ấy tản đi rất nhanh nhưng hắn vẫn cảm thấy trong ánh mắt Thẩm Phi Hà có một tia do dự. Con mắt của Thường Hy quả nhiên tinh tường, Thẩm Phi Hà này thực sự có vấn đề!

Dương Lạc Thanh đúng là chết oan. Nàng cái gì cũng chưa có làm, tất cả đều là do Thường Hy sắp đặt. Nhưng cố tình lúc ấy lại xông vào bốn vị vương phi, lập tức đem chuyện vừa rồi nói hết ra, nàng dù có trăm miệng cũng không thể bào chữa. Coi như nàng có nói ra chỉ sợ cũng không có người tin tưởng. Lúc ấy trong đại điện không có một người, khó trách ban đầu Thường Hy lại đem tất cả người của mình ra ngoài như vậy làm hại nàng cũng không có cách nào khác là phải đem người bên cạnh lui đi. Hiện tại thì tốt rồi, không có một ai có thể làm chứng cho nàng!

Nha đầu Ngu Thường Hy đáng chết, ban đầu chính là giăng sẵn một tấm lưới chờ nàng nhảy vào. Điều do nàng quá sơ suất, thời gian gần đây thuận lợi quá, cư nhiên quên mất Thường Hy mới chính là tiểu hồ ly khó lòng phòng bị nhất!

366. Chương 370

Thời điểm một người đang đặc ý theo bản năng sẽ không muốn nhìn thẳng vào vấn đề chính. Có đánh chết Dương Lạc Thanh cũng không muốn thừa nhận mình không bằng Thường Hy có thủ đoạn, có bản lĩnh. Xuất thân của Thường Hy không cao nhưng nàng không chịu nổi danh hiệu thần nữ hộ quốc của nàng ta. Bất luận nói cái gì, chỉ cần có danh hiệu này thì cả Ngu gia đều sẽ được dát thêm một tầng ánh vàng. Huống chi huynh trưởng của nàng cũng tài giỏi hơn người, một là tân khoa trạng nguyên, một là quan tiên phong dưới trướng đại tướng quân. Một văn một võ đủ để Thường Hy trụ vững bước chân trong hậu cung này.

Dương Lạc Thanh nhìn ánh mắt lạnh như băng của Tiêu Vân Trác, cố gắng để mình trấn tĩnh lại rồi mới lên tiếng: “Những lời này của Thái tử gia thực sự bản cung không dám nhận. Ta nhưng không có hại Thái tử phi, là Thái tử phi tự mình nổi điên đẩy ta ngã trên mặt đất rồi cũng thuận thế ngã theo xuống. Nếu ta thực sự muốn hại Thái tử phi, nàng ta còn thật sự yên không hao tổn chút nào ở chỗ này sao? Đứa bé trong bụng nàng chỉ sợ cũng không còn. Chỉ cần hơi suy nghĩ một chút là có thể biết được thực giả trong chuyện này, Thái tử gia đã biết rõ rồi sao còn cố hỏi!”

Tiêu Vân Trác hừ lạnh một tiếng: “Vậy nương nương cho là Thái tử phi rảnh rỗi quá cố ý tìm người gây chuyện? Cho dù như vậy cũng phải có lý do gây chuyện, xin hỏi nương nương lý do đó là gì?”

“Bản cung làm sao biết. Thái tử gia nên hỏi Thái tử phi của ngài mới đúng!” Dương Lạc Thanh cắn răng nói. Nàng thật sự là hận chết Thường Hy, bây giờ muốn rửa sạch oan ức thật là không dễ dàng. Nàng làm sao lại trêu chọc một nhân vật khó ưa như vậy, nghĩ đến càng bực mình.

“Lạc phi nương nương nói thật là hay! Vậy nếu sau này chúng ta mà có đánh người khác, chúng ta cũng có thể hướng về phía kẻ đó mà nói ta làm sao biết người nổi điên cái gì? Nói xong phải sạch quan hệ, một chút cũng không liên quan. Chỉ là bản cung có chút không hiểu, Thái tử phi vừa hỏi cung tại sao sẽ không đi những nơi khác mà lại đến chỗ của Lạc phi trước tiên? Thái tử gia vừa nói quan hệ của Lạc phi và Thái tử phi trước kia tương đối tốt. Nếu đã có quan hệ tốt, vậy Thái tử phi lại càng không hề có lòng phòng bị đối với Lạc phi nương nương cho nên mới bị người ta hạ độc thủ. Không nghĩ tới Lạc phi vì muốn chối tội lại cư

nhiên nói rằng chính Thái tử phi mới là người đẩy mình xuống đất rồi tự mình làm bị thương chính mình! Nếu giống như lời nói của nương nương vậy thì Thái tử phi không ngu chính là điên, ta chưa từng thấy qua có người sẽ dùng hài tử trong bụng mình ra mà đùa giỡn, nhất lại là tôn tử được Hoàng thượng nhìn trúng. Có vài người trong lòng không chịu yên mới có thể làm ra hành động như vậy, lại còn đưa ra chứng cứ nói Thái tử phi tự hại mình! Mỗi người nơi này đều không phải là kẻ ngu, chỉ cần có chút đầu óc đều hiểu được chuyện này buồn cười cỡ nào! Ngay cả trẻ con ba tuổi cũng không còn nói láo như thế này nữa đâu!” Lệ Bình tức giận tuôn trào, liên tiếp nói một tràng dài khiến cho Dương Lạc Thanh á khẩu không thôi.

Lệ Bình mặc dù đã sớm được Thường Hy nhắc nhở, biết Dương Lạc Thanh không phải là một người hiền lành, tâm cơ thâm trầm. Nhưng không ngờ rằng Thường Hy vừa mới hồi cung đã không chờ được mà ra tay. Nàng ta cho rằng mình có thể tự do tác ụ tác phúc trong hậu cung này sao? Hoàng đế già rồi nên mới bị nàng ta xoay cho chóng mặt nhưng bọn họ trẻ tuổi nên đều có mắt, tuyệt đối sẽ không để ột độc phụ cầm giữ triều chính, càng sẽ không để cho nàng ta làm loạn hậu cung.

“Vi An vương phi nói rất đúng. Ta chỉ biết chuyện này vô cùng kỳ quái, một người đang êm đẹp tại sao lại vô duyên vô cớ dùng hài tử trong bụng cùng sinh mạng của chính mình để đi hãm hại Lạc phi nương nương? Người có bầu không thể chịu bất kỳ tổn thương nào, kẻ ngu cũng hiểu được chuyện đó, Thái tử phi lại là người cực thông minh, làm sao có thể dùng con của mình mà làm ra chuyện này? Lạc phi nương nương muốn giải vây ình cũng không thể nói ra chứng cứ vô lý như vậy được. Lúc bọn ta tiến vào là thấy Thái tử phi nằm ngất trên mặt đất nhưng Lạc phi nương nương vẫn còn rất thanh tỉnh đấy!” Đỗ Đình Phương vội vàng phụ họa lời nói của Lệ Bình. Có được cơ hội này cũng không phải dễ dàng. Đánh chó phải đánh chết, nếu không để nó sống lại nhất định sẽ cắn ngược trở lại.

“Cũng không thể nói như vậy. Lúc chúng ta tiến vào thực sự là nhìn thấy Thái tử phi ngất trên mặt đất nhưng lại không thấy được người nào ra tay. Lạc phi nương nương là người luôn luôn thiện tâm sẽ không bao giờ làm ra loại chuyện tình ác độc như vậy, có lẽ bên trong còn có hiểu lầm gì đó. Huống chi Thái tử gia đã nói quan hệ của Lạc phi và Thái tử phi rất tốt, Lạc phi làm sao lại đi hại Thái tử phi đây?” Thẩm Phi Hà nhìn mọi người, thay Dương Lạc Thanh giải thích. Nhưng nàng cũng không công khai đối đầu với Thường Hy, dù sao thì nàng vẫn muốn lưu lại ình một đường lùi.

Đúng lúc ấy thì thái y rót cuộc cũng tới nơi, dẫn đầu chính là người đã lâu không gặp – Phùng Viễn Thanh. Chỉ thấy trên trán hấn xuất ra một tầng mồ hôi thật dày, nhìn là đã biết hấn phải chạy gấp một đường tới đây. Hấn nhìn đồ đạc bữa bãi trên mặt đất liền trấn động trong lòng, lại quay sang nhìn thấy Thường Hy đang nằm trong lòng Tiêu Vân Trác, búi tóc phân tán, tuy không nhìn rõ sắc mặt nhưng cũng đoán rằng đã trở nên trắng bệch.

Tiêu Vân Trác đưa cổ tay Thường Hy đặt ở trên tấm gối bắt mạch. Phùng Viễn Thanh lấy ra một chiếc khăn tơ tằm trắng noãn phủ lên tay nàng rồi mới đặt ba ngón tay lên bắt mạch. Qua một lát, hấn nghĩ thầm trong lòng rằng mạch tượng này rất bình thường, rất ổn định, cũng không cảm thấy có chỗ nào không đúng. Thế nhưng thần sắc mọi người trong phòng lại rất không bình thường, còn có khuôn mặt Tiêu Vân Trác âm ai như muốn ăn thịt người, lúc hấn mới bước vào liền dùng ánh mắt quét qua hấn một cái. Hơn nữa trong phòng này còn có thêm một người bộ dạng cũng nhếch nhác thảm hại, nói vậy chính là Lạc phi rồi.

Tranh đấu hậu cung từ xưa đến nay vốn dĩ là như vậy. Nhất định là Thái tử phi và Lạc phi nổi lên tranh chấp, mọi người lại đều tin rằng người bị hại là Thái tử phi. Phùng Viễn Thanh lẫn lộn trong cung đã nhiều năm rồi, có một số việc không cần nói cũng sẽ tự hiểu. Hấn cũng giật mình không thôi, hết sức bội phục Thường Hy, tại thời điểm như thế này lại còn dám đi trêu Lạc phi... Nhưng mà, hấn cũng nhìn người nào đó rất không thuận mắt!

Thu tay về, Phùng Viễn Thanh đứng dậy, sắc mặt rất nặng nề. Tiêu Vân Trác vội vàng hỏi: “Tình hình thế nào? Đứa nhỏ trong bụng thế nào?”

“Hồi bẩm Thái tử gia, Thái tử phi bị kinh sợ, bụng lại bị va đập, hiện tại mạch tượng rất rối loạn. Thật may là thân thể Thái tử phi khỏe mạnh nên không đáng lo, nhưng vẫn phải an tâm tĩnh dưỡng, không thể chịu bất kỳ kích thích nào, chăm sóc thật tốt thì sẽ không đáng ngại. Nếu còn bị kích thích nữa thì... Cái này khó mà nói được.” Phùng Viễn Thanh lắc đầu thở dài nói, thần sắc cực kỳ nghiêm trọng, cứ như vậy người nào có thể hoài nghi lời nói của hấn là thực hay giả!

Tiêu Vân Trác cắn răng nhìn Lạc phi nói: “Lạc phi nương nương, lời của thái y nói có nghe rõ ràng không? Miệng người nói không có động thủ, vậy bụng của Thái tử phi thế nào lại bị va đập?”

367. Chương 371

Dương Lạc Thanh không biết mọi chuyện tại sao lại thành ra như vậy, nàng rõ ràng không có làm gì, ngẩng đầu lên nhìn Phùng Viễn Thanh, hỏi: “Phùng thái y, ông chẩn mạch kỹ chưa?”

“Lạc phi nương nương đây là đang uy hiếp sao? Ai u, người nào không biết rằng Phùng thái y chính là người có y thuật tinh nhất trong thái y viện? Nương nương chắc hẳn như vậy chẳng lẽ muốn tận mình chẩn mạch cho Thái tử phi?” Lệ Bình lên tiếng châm chọc. Nàng chính là không ưa Dương Lạc Thanh xuất thân đế tiện nhưng lại cứ một bộ dáng cao ngạo, có gì đặc biệt hơn người hay sao? Cũng không biết làm cách nào mà dụ dỗ được Hoàng thượng, thật đúng là làm cho người ta tức giận!

“Vi An vương phi nói chuyện cần gì phải khắc bạc như vậy? Người ta cũng là quan tâm cho nên mới hỏi thôi.” Thẩm Phi Hà nhìn Lệ Bình nhẹ nhàng nói. Nàng cảm thấy chuyện hôm nay thật không đơn giản, đến tột cùng là Thường Hy cố ý hãm hại hay Dương Lạc Thanh thật sự động thủ? Ngay cả nàng nhưng trong lúc nhất thời vẫn chưa nghĩ ra được.

“Người chính là quá đơn thuần nhìn ai cũng cảm thấy đó là người tốt, không biết rằng trên thế gian này hiểm độc nhất là sói đội lốt cừu. Người nói Thái tử phi trêu ai ghẹo ai, vừa mới hỏi cung liền bị người đổ ky, vô duyên vô cớ dính họa trời giáng! Sợ rằng có vài người sinh không được liền không muốn cho người khác sinh con, cản bước đường của mình đấy!”

Tiêu Vân Trác cúi người xuống bệ Thường Hy lên, nhìn Dương Lạc Thanh nói: “Chuyện này bản Thái tử tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Lạc phi nên suy nghĩ thế nào giải thích cho phụ hoàng đi!” Tiêu Vân Trác nói xong liền sai bước đi ra ngoài, thời điểm đi đến cửa lại nhìn thấy Triều Hà và Văn Thu đang khóc đến hồng cả hai mắt, thấp giọng quát: “Nô tài vô dụng lúc này khóc thì có ích lợi gì? Còn không mau tới đây hầu hạ?”

Triều Hà và Văn Thu sững sốt, ngay sau đó phản ứng kịp vội lên tiếng: “Dạ, nô tỳ lập tức đi ngay.” Ngay sau đó cũng bước theo sau lưng Tiêu Vân Trác ra khỏi Hương Chỉ cung, ngay cả đầu cũng không ngoái trở lại chứ đừng nói tới chào hỏi cùng Dương Lạc Thanh.

Dương Lạc Thanh bị tức giận đến nội thương, hôm nay đúng là tiền mất tật mang. Triều Hà và Văn Thu là người của Đông cung, ban đầu nàng mang người đến Hương Chỉ cung nhưng chưa nói tiếng nào với Tiêu Vân Trác và Thường Hy cho nên bọn họ vẫn thuộc về Đông cung. Nhưng cứ đi như vậy một câu cũng không nói, giống như đã hung hăng giáng cho nàng một cái tát, không để cho nàng chút mặt mũi nào cả.

Chính chủ đi, Lệ Bình đi tới bên cạnh Dương Lạc Thanh, nhìn nàng châm chọc nói: “Lạc phi nương nương thật là uy vũ, Thái tử phi vừa mới hỏi cung liền cho nàng một đòn phủ đầu thật lớn. Về sau cả hậu cung này chỉ sợ sẽ không có ai dám đối nghịch cùng ngài chứ? Đúng là phô trương rất lớn a!”

Lệ Bình nói xong liền sai bước đi ra ngoài. Người khác sợ nàng ta nhưng nàng không sợ. Muốn bảo nàng vậy cái đuôi đi nịnh hót nàng ta ư, trực tiếp tìm chết đi!

Đỗ Đình Phương trông thấy vậy liền vội vàng gọi lại Lệ Bình, cũng nhanh chóng nói gót mà đi. Trước khi đi mặc dù không nói gì nhưng cũng ném cho Dương Lạc Thanh một cái liếc trắng. La Thúy Yên mặc dù không thích đi cùng với Lệ Bình nhưng cũng không muốn ở cùng một chỗ với Dương Lạc Thanh, chỉ cười lạnh một tiếng rồi cũng phất tay áo bỏ đi.

Chỉ còn lại một mình Thẩm Phi Hà ở lại, quan sát một lượt trong phòng, khẽ cau mày rồi thản nhiên nói: “Đi vào nói chuyện đi. Nơi này sai cung nhân dọn dẹp một chút, chỉ sợ Hoàng thượng một hồi nữa sẽ đến, nhìn thấy cảnh này cũng không phải là điều tốt.”

Dương Lạc Thanh gạt đầu một cái, nhìn Dữu Vân nói: “Quét dọn sạch sẽ nơi này. Bảo Họa Sắc dâng trà.”

“Dạ, nô tỳ đi ngay.” Dữu Vân không dám trì hoãn. Tâm tình chủ tử không tốt, nàng cũng không muốn trở thành vật hy sinh, chỉ có thể nhanh nhẹn một chút, nên làm cái gì thì làm cái đó đi.

Dương Lạc Thanh và Thẩm Phi Hà vào trong nội thất, ngồi trên giường lớn gần cửa sổ. Thẩm Phi Hà khẽ nhăn mày, cẩn thận quan sát Dương Lạc Thanh rồi mới lên tiếng: “Ngươi rốt cuộc có động thủ hay không?”

Dương Lạc Thanh hừ lạnh một tiếng, đang muốn nói chuyện thì Họa Sắc vén rèm đi vào, cầm trong tay là một khay trà nhỏ. Dương Lạc Thanh liền dừng lại không nói nữa, chờ cho Họa Sắc đi ra rồi mới lên tiếng: “Ta cũng không phải kẻ ngu, biết cục thịt trong bụng nàng ta được vạn người chú mục, làm sao lại dám hành động sơ suất đây?”

Khóe miệng Thẩm Phi Hà khẽ nhếch lên, nói: “Vậy theo ý của nương nương là tất cả đều do Thường Hy làm?”

“Là ta coi thường nàng, không nghĩ nàng còn có thể sử dụng biện pháp như vậy. Thật khiến ta ứng phó không kịp!” Dương Lạc Thanh xoa xoa thái dương nói. Lần này đúng là thua thiệt lớn.

Ánh mắt Thẩm Phi Hà nhìn Dương Lạc Thanh lóe lên một tia chán ghét, nhưng cuối cùng vẫn nói: “Ta đã sớm dặn dò qua nương nương, mọi chuyện không nên làm quá đà, có chừng mực là đủ. Nhưng nương nương cũng không đem lời nói của ta để vào tai, thời gian này ý vào được Hoàng thượng sung ái mà làm những việc khiến người khác ghi hận. Huống chi... Hoàng thượng cũng không phải là người hồ đồ, có một số việc ngài nhìn thấy trong mắt nhưng cũng không nhất định sẽ nói ra miệng. Hôm nay Vi An vương phi giúp đỡ Thường Hy là điều bình thường, nhưng Trường Tín vương phi và Hải Hà vương phi cư nhiên cũng giúp Thái tử phi nói chuyện. Nương nương có nên xem lại phương thức làm việc của mình hay không?”

Dương Lạc Thanh nhìn Thẩm Phi Hà lạnh lùng nói: “Đông Lăng vương phi là đang chỉ trích bản cung có phải không?”

Thẩm Phi Hà thấy được Dương Lạc Thanh không vui cũng chỉ cười nhẹ một tiếng mà nói: “Mưu đồ đại sự sao có thể chỉ quan tâm đến chút lợi nhỏ này? Vì hả giận người kết thù với người trong hậu cung thì có ích lợi gì? Nương nương là người thông minh, hiện tại Thái tử phi trở về, người không phát giác ra hậu cung đã thay đổi hướng gió rồi à?”

“Chẳng nhẽ ta lại sợ Ngu Thường Hy hay sao? Ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để nàng ta nắm mũi dẫn đi.” Khóe mắt Dương Lạc Thanh lóe lên một tia ngoan lệ. Ngu Thường Hy... Cuối cùng ta và người vẫn đứng trên một đài đối lập.

Thẩm Phi Hà nghe được lời nói không cam lòng của Dương Lạc Thanh, trong lòng khẽ thở dài một tiếng. Xem ra nàng phải khuyên phụ quân của mình nên tính toán thêm một phương án khác, không thể đem tất cả kỳ vọng đặt ở bên này. Nhớ tới lời sáng nay Tiêu Vân Triệt nói với nàng, Thẩm Phi Hà ngẩng đầu nhìn Dương Lạc Thanh nói: “Tần thái hậu phóng hỏa tự thiêu, chuyện này chắc ngươi cũng biết. Tần thái hậu là ai, ngươi so với ta còn rõ ràng hơn nhưng hôm nay lại rơi vào kết cục như vậy. Ngươi nên thu liễm lại lòng khinh thường của mình, nhìn lại bản thân một chút đi!”

Thẩm Phi Hà nói xong liền đứng dậy.

“Ta không ở đây thêm nữa. Có chuyện gì cứ theo cách cũ mà liên lạc. Ta nhắc nhở thêm một lần, ngàn vạn lần không nên trêu chọc Ngu Thường Hy, trong kế hoạch của chúng ta, nàng ta là một người không thể nắm chắc. Đây là lời vương gia muốn ta chuyển cho ngươi, ngươi phải nhớ kỹ.”

368. Chương 372

Lệ Bình sau khi ra khỏi Hương chỉ cung cũng không có về mà trực tiếp đến Đông cung. Trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng rất muốn cùng Thường Hy nói chuyện một lát. Hai người ngồi ở gian phòng của Thường Hy lúc còn làm thượng nghị ở tây điện. Trong phòng vẫn bài trí trang nhã như ngày xưa. Triều Hà dâng trà lên xong liền lui xuống, đứng canh ngoài cửa ngăn người khác đến làm phiền.

Nghe Thường Hy nói xong những chuyện nàng đã trải qua ở biên ải, Lệ Bình đúng là không tin nổi vào lỗ tai mình nữa, ánh mắt nhìn Thường Hy cũng trở nên kỳ lạ, lắc đầu thở dài nói: “Cũng may ngươi có lá gan lớn, nếu là người khác chỉ sợ đã bị hù chết. Chớp mắt một cái ngươi đã biến thành thần nữ hộ quốc, nhớ tới một hồi mới vào cung kia thật đúng là như vừa trải qua một giấc mộng.”

Thường Hy than nhẹ một tiếng, nói: “Đúng vậy. Thời điểm trước kia ta cũng không biết mình là cái gì mà thần nữ hộ quốc. Hôm nay ngũ thải liên hoa trên trán ta chính là chiêu bài đặc lực nhất rồi, đi đến đâu dù không có xưng danh thì người ta cũng biết được ta là ai. Hết cả thú vị!”

“Đang ở trong phúc mà không biết hưởng! Trên thế gian còn không biết có bao nhiêu người mong muốn mình là thần nữ hộ quốc đâu đấy! Người đúng là có tiền nghi rồi còn khoe mẽ!”

Hai người cười đùa một lát rồi mới đem đề tài chuyển đến trên người Dương Lạc Thanh. Thường Hy cau mày hỏi: “Tại sao nàng ta nhanh như vậy đã đi lên nắm giữ hậu cung? Hoàng thượng thật sự sủng ái nàng ta ư? Ngay cả Mị phi cũng không ganh kịp sao?”

“Ai biết! Dù sao chuyện này cũng rất là kỳ lạ!” Lệ Bình hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Thường Hy nói: “Ta nghe mẫu phi nói sau khi người xuất cung chạy trốn, Thái tử gia đuổi theo, mấy ngày đó tâm tình Hoàng thượng không tốt. Cả hậu cung không ai dám đi gặp Hoàng thượng, chỉ sợ chọc giận long nhan mà mất luôn tính mạng. Nhưng vào một ngày mưa nhỏ, Dương Lạc Thanh một mình đến Minh Tín điện, sau đó liền sáng ngày thứ hai mới ra ngoài. Cũng ngay hôm đó liền được phong làm chiêu nghi rồi không lâu sau leo lên chức Lạc phi. Hoàng thượng lại cứ nhiên đem việc xử lý hậu cung giao cho nàng, mẹ chồng ta thiếu chút nữa bị tức chết. Thật may là ta thường xuyên đến an ủi bà ấy nên cũng không có sao. Người nói chuyện này có gì kỳ lạ đúng không?”

Tất nhiên là kỳ lạ rồi! Thường Hy nhìn về phía Lệ Bình, lại hỏi: “Ngày thứ hai liền được phong làm chiêu nghi? Nhanh như vậy sao? Sau đó có biết được tại sao Hoàng thượng lại phong nàng ta làm chiêu nghi hay không?”

Lệ Bình lắc đầu một cái, nói: “Không biết! Chính vì vậy cho nên các phi tần trong hậu cung đối với Dương Lạc Thanh là vừa hận vừa sợ. Ngay cả Mị phi mấy lần ăn thua thiệt trên tay nàng ta cũng không dám làm gì.” Lệ Bình nhăn mày nói: “Chuyện xảy ra như vậy nhất định có uẩn khúc. Ta cảm thấy nơi này tất còn có nguyên nhân khác.”

Thường Hy cũng không nghĩ ra đó là lý do gì, nhưng trong lúc bất chợt lại nhớ đến lời nói của Tiêu Vân Trác. Trong đầu nàng sáng lên, chẳng nhẽ lão Hoàng đế phát giác ra cái gì, đây là đang thả cọp về núi để tra rõ chân tướng sao? Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, lão Hoàng đế này từ trước đến nay khó làm cho người ta nắm bắt được suy nghĩ. Cũng từng này tuổi rồi còn đóng kịch kiểu ấy, đem tất cả mọi người đều tính toán đi vào, thật là bội phục Hoàng thượng luôn!

Trong lòng tuy đã rõ nhưng Thường Hy lại không thể nói cho Lệ Bình, không phải là không tin tưởng mà đây là chuyện cơ mật của quốc gia, không thể tùy tiện nói. Nàng và Lệ Bình tâm sự thêm một lát nữa rồi mới chia tay nhau. Thường Hy sau khi tiễn Lệ Bình ra cửa cung liền quay trở lại, một mình lặng lẽ ngắm người. Nghĩ tới nghĩ lui liền ngủ thiếp đi, dù sao cũng giã gạo cả ngày, phụ nữ có thai, không mệt mới là lạ.

Khi Tiêu Vân Trác trở lại Đông cung thì không tìm thấy người. Nhớ tới xế chiều hôm nay muốn đi tìm Thường Hy tính sổ, ai bảo nàng mang bụng lớn như vậy còn đến chỗ Dương Lạc Thanh đùa giỡn, lại còn là một thân một mình mà đi. Có hài tử mà vẫn tùy hứng như vậy, hẳn nên nghiêm khắc dạy dỗ nàng một phen. Hắn tìm trong chính điện không có ai, vậy nhất định là đang ở trong tây điện rồi.

Triều Hà vừa đẩy cửa đi ra khỏi phòng, thấy Tiêu Vân Trác đến liền vội vàng hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Thái tử gia.”

“Bình thân. Thái tử phi đâu?” Tiêu Vân Trác vẫn giọng điệu lạnh lùng trước sau như một.

“Dạ, Thái tử phi vẫn còn đang ngủ.” Triều Hà cung kính nói.

Chân mày Tiêu Vân Trác cau lại, còn đang ngủ? Hắn phất tay một cái cho Triều Hà lui xuống, một mình xoay người đi vào phòng. Bài biện trong phòng một chút cũng không thay đổi. Tiêu Vân Trác vén rèm bước vào phòng trong, chỉ thấy Thường Hy đang nằm trên giường say ngủ. Tóc dài đen nhánh phủ kín trên chiếc gối bằng ngà trắng, trên người đắp một chiếc chăn gấm mỏng đỏ rực thêu uyên ương khiến cho khuôn mặt vốn trắng nõn của nàng lại càng thêm hồng nhuận.

Hắn nhẹ nhàng đưa tay vén lên những sợi tóc đen đang rủ xuống khuôn mặt của nàng, không ngờ động tác

nhẹ như vậy vẫn khiến Thường Hy tỉnh giấc. Chỉ thấy nàng mở mắt nhìn Tiêu Vân Trác, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, hỏi: “Chàng đã trở lại rồi à? Bây giờ là giờ gì? Ta thế mà lại ngủ quên mất!”

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy nói: “Vấn đề lúc chiều nay nàng vẫn chưa trả lời ta! Không phải muốn trốn tránh chứ?”

Thường Hy nhăn mặt lại, hận trí nhớ hẳn tốt như vậy làm cái gì. Nàng biết không thể dễ dàng cho qua chuyện cho nên mới ấp úng nói: “Ta cũng không phải là tùy hứng nha, ai bảo nàng ta dám bắt Triều Hà và Văn Thu đi. Biết rõ các nàng là người của ta còn dám làm như vậy, đây không phải là muốn công khai đối đầu với ta hay sao? Ta tất nhiên là không sợ nàng ta rồi! Để đem người về thì phải đại náo một cuộc, ta một chút cũng không bị thương tổn. Chàng nghe Phùng Viễn Thanh nói rồi chứ? Ta thật sự là không có chuyện gì cả!”

Về mặt Tiêu Vân Trác như đưa đám, nhìn Thường Hy hỏi: “Nàng đúng là không sao, nhưng nếu ngộ nhỡ... Nàng bảo ta phải làm sao bây giờ? Ta xem nàng là càng lúc càng lớn mật rồi, biện pháp như thế cũng có thể làm ra. Ta đang suy nghĩ xem có nên đánh mông nàng không, để cho nàng nhớ lâu một chút!”

Thường Hy hì hì cười nói: “Đừng giận nữa nha! Cùng lắm thì ta hứa lần sau ta sẽ không làm như vậy nữa có được hay không? Ta nhất định sẽ không làm vậy nữa, thật đấy! Nếu còn muốn báo thù thì sẽ mang chàng theo, nhé! Đừng giận nữa, nhé!”

Tiêu Vân Trác nhìn bộ dáng lấy lòng của Thường Hy thì làm gì còn giận nổi nữa, thật là không có cách nào với nàng, mỗi lần gây họa cũng dùng chiêu này mà trốn tội. Nhìn bộ dáng Thường Hy vừa tỉnh ngủ có chút lười biếng, mặt nhàn như tơ, nhất thời khiến lòng hắn trở nên kích động, đem Thường Hy kéo vào trong ngực, thấp giọng hỏi: “Đã qua ba tháng rồi đúng không?”

Thường Hy gật đầu một cái, chớp mắt đã qua ba tháng rồi, thật là nhanh... Đang miên man suy nghĩ thì cảm thấy đầu vai chợt lạnh, quay đầu lại thì thấy Tiêu Vân Trác đã đem áo ngoài của nàng thoát xuống, thất kinh hỏi: “Chàng làm gì đó? Ta cái đó... Trong bụng còn có hài tử đấy!...”

Tiêu Vân Trác tắc tắc cười, ở bên tai nàng thấp giọng nỉ non nói: “Đã hỏi thái y rồi, qua ba tháng cẩn thận một chút liền không có chuyện gì...”

Thường Hy đỏ bừng cả khuôn mặt, chỉ thấy hai gò má nóng như có lửa đốt. Hắn cứ nhiên lại đòi hỏi loại chuyện như vậy... Sau này... Sau này cũng không dám gặp người nữa...

369. Chương 373

Việc Thường Hy gặp chuyện ở Hương Chỉ cung rất nhanh liền lan truyền khắp cả hậu cung, tốc độ thật giống như lửa cháy lan trên đồng cỏ. Ngay sau đó lại truyền đến một tin tức làm mọi người kinh hãi không thôi. Theo lời đồn thì thời điểm Thường Hy bị khi phụ còn có mấy vị vương phi làm chứng, đúng ra mà nói thì Hoàng thượng phải trừng phạt Lạc phi thật nặng một phen mới phải, ai ngờ rằng Hoàng thượng chẳng qua chỉ khiển trách vài câu rồi cái gì cũng không làm. Điều này lại khiến người ta cảm thán, địa vị của Lạc phi trong lòng của Hoàng thượng thật là không phải cao bình thường!

Trong lúc nhất thời người ở hậu cung hoảng loạn hết cả lên. Tất cả đều chia làm hai phái, một phái bám thật chặt lấy cái đuôi Lạc phi, phái còn lại chính là quy thuận dưới ngọn cờ của Thường Hy, dù sao lực thu hút của thần nữ hộ quốc vẫn rất lớn. Hậu cung lúc này liền xảy ra một tình trạng quý dị, sủng phi của Hoàng thượng đối đầu với quốc mẫu tương lai. Cho nên bất kể là nam hay nữ, hay bất nam bất nữ đều hành động vô cùng cẩn thận, chỉ sợ bước sai một bước liền trực tiếp thăng!

Trải qua hơn một tháng tập trung hỏa lực trinh sát, Thường Hy phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm trọng, Thẩm Phi Hà tựa hồ liên lạc rất thường xuyên với Dương Lạc Thanh. Thẩm Phi Hà là thê tử của Tiêu Vân Triệt, vì thế tất cả hành động của nàng ta đều có quan hệ với Tiêu Vân Triệt. Chẳng lẽ người đứng sau lưng giật dây Dương Lạc Thanh chính là Tiêu Vân Triệt?

Thường Hy nghĩ tới đây liền có chút không lạnh mà run. Mặc dù đã sớm phát hiện Tiêu Vân Triệt không phải là người đơn giản nhưng khi sự thật xảy ra thì vẫn khó có thể chấp nhận.

Chuyên Tôn Tử Di nhìn Thường Hy lại lâm vào trạng thái mất hồn, không vui vổ vổ cái bàn, nói: “Này, dù gì cũng phải tôn trọng khách đến chứ? Ta mang cho cô tin tức tình báo tốt như vậy, cô tính lấy cái gì trả ơn?”

Thường Hy quay đầu nhìn Chuyên Tôn Tử Di. Kể từ sau khi hắn biết được tình hình của Minh Khải quốc, tâm tình tựa hồ càng ngày càng sáng sủa, làm việc cũng không còn cố kỵ gì nữa, thường thường đều là làm theo cảm tính. Lại nói cũng kỳ quái, càng như vậy Hoàng thượng cũng càng không thêm để ý hắn, ngược lại để cho hắn tự do ra vào cung. Cứ như vậy tính ra Thường Hy lại được lợi, có chuyện gì cứ bảo hắn đi làm không sợ tai mắt người khác.

Chuyên Tôn Tử Di chính là trong lúc vô tình phát hiện ra tiểu thái giám bên người Dương Lạc Thanh bí mật gặp gỡ cùng người của Tiêu Vân Triệt, sau đó trở nên nói cho Thường Hy biết. Thường Hy rất là cao hứng, cũng bảo hắn tiếp tục theo dõi. Ước chừng qua một tháng, lúc này mới dần dần nắm được quy luật, địa điểm, phương pháp liên lạc thời gian bọn họ gặp nhau.

Thường Hy nhìn chằm chằm Chuyên Tôn Tử Di, hỏi: “Huynh muốn cái gì? Chỉ cần ta có thể làm được ta sẽ làm cho huynh!”

Chuyên Tôn Tử Di nghe được mỗi lần Thường Hy đều nói như vậy không khỏi có chút không vui, hung hăng nhìn nàng nói: “Là cô muốn cảm tạ ta, muốn cảm tạ một người phải đưa ra thành ý của chính mình, tại sao mỗi lần cô đều hỏi ta? Cô có chút thành ý có được hay không?”

“Ta rất là có thành ý nha, nếu không thế nào lại đi hỏi huynh?” Thường Hy không hiểu, hỏi hắn xem tự hắn thích cái gì không phải là rất tôn trọng sao? Như thế mà còn nói là không thành ý thì cái gì mới là thành ý?

Chuyên Tôn Tử Di trong lòng ai oán kêu một tiếng, nhìn Thường Hy quát: “Mỗi lần đều hỏi ta xem ta muốn gì đó mà không phải là đồ cô tặng. Vật như vậy đưa ta thì có tác dụng gì?”

Thường Hy trực tiếp hóa đá. Đây là nhiều khẩu lệnh à, rốt cục có ý gì?

Chuyên Tôn Tử Di nhìn bộ mặt si ngốc của Thường Hy mà tức giận muốn học máu. Có ai đáng thương như hắn không, muốn một món quà tặng cũng không được!

“Người muốn cái gì ta sẽ đưa cho người!” Tiêu Vân Trác không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện ở sau lưng Chuyên Tôn Tử Di, nghiêng răng nói. Âm điệu lạnh buốt khiến cho sau lưng Chuyên Tôn Tử Di lập tức hóa băng, tay chân chà xát không ngừng, trong lòng lạnh thấy cụt cụt!

Chuyên Tôn Tử Di theo bản năng đứng dậy chạy về phía trước một bước rồi mới quay người lại nhìn Tiêu Vân Trác. Khóe miệng hắn nâng lên một nụ cười cứng đờ, rất thiện ý nói: “Không có gì, ta cái gì cũng không cần, Thái tử gia nghe lầm rồi!”

Chuyện cười, hắn không muốn sống nữa hay sao mà dám trước mặt Tiêu Vân Trác đòi quà. Biết đâu quà không có mà còn liên lụy đến mạng nhỏ của mình. Mỹ nhân cố nhiên là quan trọng nhưng tính mạng quan trọng hơn!

“Thật nghe lầm?” Tiêu Vân Trác lại hỏi lại một lần. Tiểu tử này vừa nhìn chính là không yên phận, ba ngày hai bữa hướng phu nhân của hắn tiếp cận. Cái bộ dáng đó chính là muốn ăn đòn! Gần đây hắn cũng ngứa tay vô cùng, có người tự dâng lên cửa bảo sao không dùng?

Thường Hy mê mang nhìn Chuyên Tôn Tử Di, kinh ngạc hỏi: “Huynh không phải mới vừa rồi còn đòi quà tặng sao? Lúc này thế nào lại bảo không cần? Ta là rất muốn cảm tạ huynh, tam hoàng tử nếu cần gì cứ nói, ta không có thì Thái tử gia nhất định sẽ có, chỉ cần huynh nói ra là được rồi!”

Nhìn biểu tình chân thành của Thường Hy, Chuyên Tôn Tử Di càng cảm thấy nhức đầu, vội cười nói: “Ta thật sự là không cần. Về sau Thái tử phi có chuyện gì cần sai bảo cứ nói, tiểu nhân lập tức sẽ đi làm, tuyệt đối sẽ không vì khổ cực mà chối từ!”

Thường Hy tiến lên một bước nhìn Chuyên Tôn Tử Di, kinh ngạc hỏi: “Huynh làm sao vậy? Không phải vừa mới nói muốn có quà cảm tạ bây giờ lại chối? Ta thật sự là rất biết ơn tam hoàng tử đã giúp đỡ, ngài đừng khách khí, muốn gì thì cứ nói đi!”

Thường Hy cười càng phát rộ, nhìn Chuyên Tôn Tử Di không ngừng đổ mồ hôi lạnh mà vui sướng không thôi. Hừ hừ, còn dám tính toán ta, xem ta có trị được ngươi hay không?

Chuyên Tôn Tử Di đúng là có khổ mà không dám nói nhưng vẫn phải giả bộ cười cười: “Ta chỉ thuận miệng nói thể thôi, Thái tử phi không cần để ở trong lòng. Thôi ta không quấy rầy các ngươi nữa, có chuyện gì thì cứ đến tìm ta! Tạm biệt!”

Chuyên Tôn Tử Di nhanh chóng lưu loát chạy trốn, nếu không cái mặt băng kia của Tiêu Vân Trác sẽ làm hắn chết rét. Hắn chỉ là muốn hưởng tí phúc khí của thần nữ hộ quốc, thuận tiện hò hét mỹ nhân, thuận tiện nữa là ăn chút đậu hũ... Nhưng mà bây giờ cũng không dám nữa, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn!

Nhìn thân ảnh chật vật của Chuyên Tôn Tử Di, Thường Hy cười cười nói với Tiêu Vân Trác: “Xem chàng dọa hán kìa! Ta đoán phải mấy ngày nữa hắn cũng không dám đến đây!”

“Lá gan của tiểu tử này càng lúc càng lớn, tốt nhất là nên dạy dỗ một phen!” Tiêu Vân Trác mặc dù là nói như vậy nhưng vẫn nở một nụ cười khiến cho khuôn mặt vốn nghiêm cẩn của hắn nhiều hơn một tia ấm áp.

“Chuyện chàng làm thế nào rồi?” Thường Hy khoát lấy tay Tiêu Vân Trác trở vào nội điện. Nàng biết hắn bài trí bố cục nhưng không biết có thuận lợi hay không. Hôm nay vừa đúng lúc hắn trở về sớm liền thuận miệng hỏi.

“Rất thuận lợi. Chỉ là như vậy ta lại không cảm thấy có tính khiêu chiến. Nhưng bây giờ cũng chưa thể nói rõ, có lẽ ngày mai sẽ có một chút tin tức.” Khóe miệng Tiêu Vân Trác nổi lên một nụ cười lạnh như băng, đối với kẻ địch tuyệt đối không thể nhân từ!

370. Chương 374

Dùng qua bữa tối, Tiêu Vân Trác ở trong thư phòng phê duyệt tấu chương còn Thường Hy thì an vị trên xích đu, nhắm mắt dưỡng thần. Triều Hà và Văn Thu kể từ sau khi Thường Hy đón trở về Đông cung liền cẩn thận rất nhiều, có nhiều chuyện không cần Thường Hy phân phó, hai nàng đều an bài đến giọt nước cũng không lọt.

Văn Thu nhẹ nhàng vén tấm rèm lên, nhìn khung cảnh ấm áp trong phòng liền nổi lên một nụ cười ấm áp. Đông cung này càng ngày càng có mùi vị của một mái nhà. Nàng từ từ đi vào, Thường Hy nghe thấy tiếng bước chân thì chậm rãi mở mắt, nhìn thấy Văn Thu đi vào liền hỏi: “Muội đến rồi à?”

Văn Thu gật đầu một cái, cười nói: “Mới vừa rồi Lục hoàng tử đưa tin cho nô tỳ, hắn nói rõ hôm nay là ngày tốt lành.”

Thường Hy hé miệng cười cười, gật gật đầu nói: “Được, được, ta hiểu rồi. Muội đi trước đem trà hoa nhài lần trước pha chế đưa cho hắn, thay ta cảm ơn hắn.”

Văn Thu vội đáp ứng rồi xoay người rời đi. Thường Hy chớp mắt một cái, nhìn Tiêu Vân Trác hỏi: “Ngày mai ta muốn về nhà mẹ đẻ, có được hay không?”

Tiêu Vân Trác thả cuốn tấu chương trong tay xuống, nhìn Thường Hy nói: “Chờ ta xử lý xong chuyện này liền đưa nàng về nhà, ba hay năm ngày cũng được. Giờ thì chưa thể mạo hiểm.”

Thường Hy ngồi dậy, đem tấm thảm mỏng trên người đặt qua một bên, lúc này mới đứng dậy đi tới nói: “Không có việc gì đâu, ta chỉ lặng lẽ trở về một chút, buổi sáng đi, buổi tối về, nhé?”

Thường Hy nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo của Tiêu Vân Trác, chớp chớp mắt to đáng thương nhìn hắn. Kể từ sau khi trở về nàng chưa về thăm cha mẹ lần nào, thật sự là rất nhớ. Hơn nữa, địch không động ta không động cố nhiên là biện pháp tốt nhưng lại làm mất tiên cơ. Dẫn rấn ra khỏi hang chơi cũng thật khó, Dương Lạc Thanh muốn chơi kiểu gì nàng sẽ theo nàng ta tới cùng. Tần Nguyệt Như hạ sào rồi, không có chỗ dựa mà nàng ta còn dám hoành hành tùy ý, thật là không biết trời cao đất rộng!

Tiêu Vân Trác đã từ lâu không thấy được tư thái tiểu nữ nhi làm nũng của Thường Hy, đưa tay lôi nàng đến trên đùi, vòng tay quanh hông của nàng, bàn tay khẽ vuốt ve bụng của nàng, dịu dàng nói: “Nàng thật

lớn mật, nhưng ta không dám đem tính mạng hai mẹ con nàng ra nói giỡn. Hy nhi, loại chuyện này không thể hồ nháo, nhờ đâu xảy ra chuyện gì không may, đến lúc đó lại hối hận không kịp.”

Hiện tại điều Tiêu Vân Trác không muốn nhất chính là thắng lợi đã trước mắt mà Thường Hy lại đi mạo hiểm. Biết nàng là người ưa náo động cho nên hẳn phải dịu dàng dụ dỗ: “Chờ nàng bình an sinh hài tử ta liền mang nàng đi chơi một chuyến có được không?”

Thường Hy nhú gườm mặt, phản bác: “Khi đó không chừng chàng lại càng không thoát thân được. Đừng cho là ta không biết phụ hoàng đang giả bộ bệnh, cũng đừng len lén giấu ta chuyện Tấn vương đã vào cung. Chờ ta sinh hài tử xong, nói không chừng lão đầu tử lại co chân chạy trốn, đến lúc đó thì ta tìm ai khóc đây? Hả?”

Thường Hy thật ra rất buồn bực, rõ ràng là tình địch một đời, thế nào mà cuối cùng lại tụ họp với nhau một chỗ rồi? Nhớ tới ngày đó trong lúc vô tình nhìn thấy thân ảnh Tấn vương, thật đúng là hù dọa nàng giật mình!

Tiêu Vân Trác có chút kinh ngạc, nhìn Thường Hy hỏi: “Chuyện này nàng cũng biết rồi à?”

“Nhắc tới cũng khéo, ngày đó là vô tình ta bắt gặp. Nếu không phải biết được khuôn mặt của Tấn vương thì ta nào biết được đó là ai! Chỉ là, Tấn vương vào cung làm cái gì? Phụ hoàng không phải không thích ông ấy hay sao?”

Tiêu Vân Trác cười một tiếng, trong mắt lóe lên một tia hài hước, lại không chịu nói ra. Thường Hy vừa nhìn là biết có chuyện hay, quần lấy hắn gặng hỏi: “Chàng nói mau, rốt cục là vì sao?”

Thế nhưng Tiêu Vân Trác chết sống không chịu nói. Thường Hy dùng hết mọi biện pháp cũng không cạy được miệng hắn, cuối cùng tức giận đến nổi mặt đẹp đỏ bừng, hung hăng nhìn chằm chằm Tiêu Vân Trác, chống nạnh nói: “Được lắm, không nói đúng không? Vậy ngày hôm nay ta liền trở về tây điện. Chừng nào chàng chịu nói thì đến đón ta!”

Tiêu Vân Trác sững sốt, nhìn Thường Hy hỏi: “Nào có ai như nàng dùng biện pháp này? Nàng đang uy hiếp ta đúng không?”

“Uy hiếp thì thế nào? Dù sao chàng không nói cho ta, ta sẽ không vui. Ta không vui cũng không thích nhìn mặt chàng, không muốn gặp thì chỉ có thể tự mình rời đi. Chàng xem mà làm đi!” Thường Hy làm bộ đi ra ngoài nhưng trong ánh mắt lại lóe lên ý cười.

Tiêu Vân Trác đưa tay kéo nàng trở lại, nghiêng răng nói: “Chưa từng gặp ai không nói đạo lý như nàng!”

“Khổng Tử nói: chỉ có nữ tử và tiểu nhân khó nuôi. Ta là nữ tử, không nói đạo lý cũng là chuyện bình thường.” Thường Hy cười rất là ngọt ngào, mắt cũng cong thành hình vầng trăng. Cùng với chuyện bụng nàng càng lúc càng lớn thì tướng ngũ của nàng cũng càng lúc càng xấu, buổi tối luôn đạp chân. Có một lần Tiêu Vân Trác phải vào triều sớm, lúc trở lại cư nhiên trông thấy Thường Hy đã lăn tít đến mép giường, xem chút nữa là ngã xuống. Vì vậy trong Đông cung lại thêm thêm một quy định, trong lúc hắn không có ở đây, chỉ cần Thường Hy ngủ là lúc nào cũng phải có người coi chừng.

Cho nên Thường Hy vừa nói muốn đi, Tiêu Vân Trác liền lo lắng cuống lên, chỉ đành phải nộp khí giới đầu hàng, kéo Thường Hy ngồi xuống, ôm nàng vào trong ngực rồi mới thấp giọng nói: “Dương Lạc Thanh lấy được từ trong tay Tần Nguyệt Như một món bí dược.”

Thân thể Thường Hy khẽ run, quay đầu nhìn Tiêu Vân Trác, hoảng sợ hỏi: “Vậy... Phụ hoàng có bị làm sao hay không?”

Khó trách Thường Hy khẩn trương như vậy. Tần Nguyệt Như có thể mưu đồ đoạt vị thành công chính là nhờ dùng được vật không chế quốc chủ Minh Khải quốc. Vì vậy nghe đến việc trong tay Dương Lạc Thanh có bí dược, làm sao lại không sợ hãi?

Khóe mắt Tiêu Vân Trác chợt lóe lên một tia ngoan độc, khóe miệng cười lạnh, thản nhiên nói: “Lão đầu tử ấy là ai? Những năm này trải qua không biết bao nhiêu mưa gió, lúc đầu xác thực cũng bị trúng kế, nhưng thật may ông ấy là người cẩn thận, trời sinh tính đa nghi, vừa cảm giác được thân thể không ổn liền lập tức tìm Phùng thái y bắt mạch, thế mới biết mình bị người ta tính toán. Bằng không nữ nhân kia như

thế nào lại được như ngày hôm nay? Cũng là lão đầu tử cố ý, trước khi lấy hết tất phải cho đi một chút. Hơn nữa, lão đầu tử cũng hoài nghi Dương Lạc Thanh là có cầu kết với người khác. Nàng cũng biết Dương Lạc Thanh là người mưu hại phụ hoàng nhưng nàng ta lại không có hài tử, chỉ có thể hợp mưu cùng người khác. Không tìm ra người sau lưng thì vẫn còn là mối họa lớn trong lòng, vì vậy ông ấy mới thiết kế bố cục như vậy giờ!”

Thường Hy chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay rịn ra một tầng mồ hôi, thật không nghĩ tới Dương Lạc Thanh lại có thể dùng tới biện pháp cực đoan như thế này, hừ lạnh một tiếng nói: “Nữ nhân đáng chết này! Vậy Tấn vương vào cung là đưa thuốc giải phải không?”

Độc được của nàng có thể giải được hoàn toàn là nhờ Tấn vương, Thường Hy nghĩ tới phương diện này cũng là rất bình thường. Tiêu Vân Trác gật đầu một cái nói: “Đó cũng là một trong những lý do Tấn vương vào cung. Chỉ là không biết hai người này mưu tính cái gì, ngay cả ta cũng không chịu nói. Ta chỉ biết là có điểm không đúng nhưng không đoán ra được đó là chuyện gì!”

Thường Hy im lặng. Hai lão nam nhân tranh giành tình nhân cả đời này, cuối cùng lại tụ tập với nhau không biết là giãy vò cái gì? Thật ra thì nàng cũng có chút kỳ vọng đó!

371. Chương 375

Cuối cùng Tiêu Vân Trác vẫn không cho phép Thường Hy đi mạo hiểm. Thường Hy không lay chuyển được hẳn cho nên cũng đành phải nhượng bộ. Người cầu kết cùng Dương Lạc Thanh có đúng là Tiêu Vân Triệt hay không, đến nay vẫn chưa có chứng cứ xác thực. Lại thêm nữa, quan hệ huynh đệ của Tiêu Vân Trác và Tiêu Vân Triệt từ trước tới giờ vẫn tương đối thân mật, cho nên nếu thật sự người giả trò sau lưng là Tiêu Vân Triệt thì người thương tâm nhất vẫn là Tiêu Vân Trác.

Thường Hy nằm ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được. Nàng nhìn ánh trăng vàng vạc ngoài cửa sổ mà lòng cuộn cuộn, càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ. Nàng đã từng có cảnh giác đối với Tiêu Vân Triệt nhưng khi đó chẳng qua cũng chỉ là cảnh giác mà thôi, không nghĩ tới một ngày Tiêu Vân Triệt thật sẽ phản bội Tiêu Vân Trác. Trong ấn tượng của Thường Hy, Tiêu Vân Triệt và Tiêu Vân Trác là huynh đệ rất thân thiết. Tiêu Vân Trác đối với Tiêu Vân Triệt cũng nhiều hơn một phần tình thâm.

Dưới ánh trăng mờ lung, nàng ngắm nhìn khuôn mặt lúc ngủ của Tiêu Vân Trác. Thật sự quá nhức đầu, nếu như đúng là Tiêu Vân Triệt thì nên làm cái gì bây giờ?

Thường Hy suy nghĩ một hồi không biết khi nào thì đã ngủ mất, đến khi tỉnh lại thì người bên cạnh đã sớm không thấy bóng dáng. Thường Hy biết những ngày này Hoàng thượng tuyên bố với bên ngoài rằng mình lâm bệnh, muốn Thái tử phụ chính, vì vậy Tiêu Vân Trác càng trở nên bận rộn không thôi. Thường Hy có thể mơ hồ cảm thấy được Hoàng thượng đây là đang lặng lẽ tiến hành việc di dời quyền lực, tận lực trải bằng con đường giúp Tiêu Vân Trác lên ngôi.

Cho nên trong khoảng thời gian Tiêu Vân Trác phụ chính này, phe nào phản đối phe nào ủng hộ, rất nhanh là có thể phân biệt được, chỉ sợ đến lúc đó Hoàng đế sẽ tiến hành dọn dẹp sạch sẽ một phen. Loại bố cục lấy lui làm tiến này cũng chỉ có vị lão hồ ly kia là chơi lưu loát, rành mạch như vậy, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên.

Nghe được thanh âm Thường Hy đứng dậy, Triệu Hà vội vàng vén màn đi vào, nhìn Thường Hy oán giận nói: “Thái tử phi rời giường sao không kêu nô tỳ một tiếng. Hiện tại thân thể đã nặng hơn so với trước kia, không thể không cẩn thận.”

Thường Hy hé miệng cười cười. Cũng chỉ có Triệu Hà và Văn Thu ở trước mặt nàng còn có thể nói ra những lời không cố kỵ như vậy. Nàng ngẩng đầu nói: “Cũng không phải không nhức nhích được, ta đâu có mảnh mai như vậy. Muội không có nghe ngự y nói phải tích cực vận động sao, chỉ dựa vào người khác cũng không tốt. Chớ đem ta trở thành búp bê sứ, ta cũng không phải được nặn bằng bùn.”

Triệu Hà nghe vậy thật là dở khóc dở cười. Người ta mang thai đều là kim tôn ngọc quý, một bước cũng không dám đi mạnh. Chủ tử nhà mình thì hay rồi, chẳng giống người ta, mỗi ngày đi tới đi lui không ngừng,

nàng nhìn thấy mà còn lo. Hầu hạ Thường Hy rửa mặt xong, Triều Hà mới lên tiếng: “Trường Tín vương phi tới, đang ngồi chờ ở bên ngoài.”

“Cái nha đầu này, tại sao bây giờ mới nói?” Thường Hy liếc Triều Hà một cái, khẽ trầm giọng hỏi.

“Muội nếu nói sớm thì tỷ lại chạy vội ra ngoài. Lần trước chính là như vậy cho nên mới thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Muội không thể mạo hiểm như vậy, thân phận của tỷ bây giờ tôn quý lại mang thêm hài tử, chỉ trễ một chút cũng không việc gì.” Triều Hà làm như đương nhiên nói.

Thường Hy nhẹ nhàng lắc đầu, nhắc chân đi ra ngoài, Triều Hà vội vàng đuổi theo đỡ nàng. Vào đại điện quả nhiên thấy được Đỗ Đình Phương đang đợi, Thường Hy có chút áy náy nói: “Khiến vương phi đợi lâu, ta càng ngày càng trở nên lười biếng rồi, thức dậy trễ, nha đầu này còn không thêm gọi ta một tiếng.”

Đỗ Đình Phương cười nói: “Sao lại nói như vậy, Thái tử phi mang hài tử, ngủ dậy trễ một chút cũng là chuyện bình thường. Chỉ trách ta dậy sớm quá, quấy rầy Thái tử phi nghỉ ngơi.”

Thường Hy cảm thấy câu kể sĩ cách biệt ba ngày phải rửa mặt mà nhìn một chút cũng không sai. Từ lần trước lúc Đỗ Đình Phương giúp nàng khai hỏa với Dương Lạc Thanh, nàng đã cảm thấy nàng ta có gì không giống với trước kia. Bây giờ lại trở nên nhún nhường như vậy, thật đúng là khiến người ta kinh ngạc!

Sau khi Triều Hà đỡ Thường Hy ngồi xuống, tiểu cung nữ nhanh chóng đi lên dâng trà, Triều Hà lại mang mọi người lui xuống. Thường Hy không biết Đỗ Đình Phương đến đây có việc gì nên không tiện mở miệng hỏi trước, chỉ có thể tùy ý nói chuyện phiếm. Hai người cùng nhau vào cung, nay một người làm vương phi, một người làm Thái tử phi, cũng thật là đầu vào đấy rồi.

“Thật ra thì hôm nay ta đến đây còn có một chuyện, chính là muốn cảm ơn Thái tử phi đã có ơn cứu mạng với vương gia nhà ta. Vương gia nhà ta cũng đã nói rồi, nếu không nhờ Thái tử phi giúp đỡ chỉ sợ hắc cũng không về được.” Đỗ Đình Phương nhìn Thường Hy vô cùng cảm kích, lần này cũng không có bất kỳ ý tứ giả dối nào trong đó vì có nữ nhân nào thích làm quả phụ? Nhất là bây giờ Hoàng thượng đang hết sức tín nhiệm Thái tử, khả năng để vị thay đổi là vô cùng nhỏ. Hơn nữa trước kia Tiêu Vân Dật đúng là có chút vọng tưởng đối với ngôi vị Hoàng đế, nhưng hắc cũng là người có tình có lý, Thường Hy đã cứu hắc một mạng, nếu giờ bảo hắc phản lại Tiêu Vân Trác, chuyện tình vong ân phụ nghĩa như vậy hắc không làm được.

Đỗ Đình Phương cũng hiểu rõ, hôm nay làm một vương gia là lựa chọn tốt vô cùng, chỉ cần hiện tại đứng cùng thuyền với Thái tử, tương lai vinh hoa phú quý là điều không phải bàn cãi. Cho nên nói tới nói đi cũng chỉ là vì muốn lấy lòng Thường Hy, hơn nữa lần trước nàng cũng lên tiếng nói giúp Thường Hy, lần này gặp mặt lại có vẻ dễ dàng trò chuyện.

Biết bản thân Thường Hy không nên để bị mệt, Đỗ Đình Phương ngồi một hồi liền đứng dậy cáo từ, trước khi đi lại nhìn Thường Hy nói: “Gần đây Đông Lăng vương phi vào cung rất thường xuyên, nghe nói nàng cùng Lạc phi lui tới thân cận.” Nói tới chỗ này liền dừng lại, Đỗ Đình Phương nhích tới gần Thường Hy một bước rồi nói tiếp: “Ta còn nghe nói Đông Lăng vương phi và Lạc phi có chút quan hệ thân thích, không biết có phải vậy hay không?”

Thường Hy sững sốt, nhìn Đỗ Đình Phương mà ngưng trọng thần sắc, gật gật đầu nói: “Đa tạ đã nhắc nhở. Về sau vương phi có rảnh rỗi thì vào cung một chút, chúng ta kêu Vi An vương phi cùng nhau nói chuyện.”

Đỗ Đình Phương nghe vậy thì khuôn mặt tươi cười chào đáp. Ai chẳng biết Thường Hy và Lệ Bình rất thân thiết, nếu nàng cũng được cùng chung với bọn họ thì ý tứ chính là không xem nàng như người ngoài rồi. Trong lòng Đỗ Đình Phương dĩ nhiên là thở phào nhẹ nhõm rồi mới xoay người đi ra.

Tiến Đỗ Đình Phương đi, Thường Hy ngồi tại chỗ yên lặng ngẩn người. Thẩm Phi Hà và Dương Lạc Thanh có quan hệ thân thích? Họ tại sao lại có quan hệ thân thích? Chuyện này bất kể thế nào cũng làm người ta nghĩ không ra.

Thường Hy ở trong phòng nhẹ nhàng đi tới đi lui, tâm trí cũng lặng lẽ nghĩ đến quan hệ của bọn họ lúc trước đó. Dương Lạc Thanh và Mạnh Diệp Vũ là chị em họ, không có nghe nói Thẩm Phi Hà và Mạnh Diệp Vũ có quan hệ gì... Hơn nữa Mạnh Diệp Vũ và Thẩm Phi Hà cũng từng có một đoạn xích mích không vui

về gì, trong lúc bất chợt đôi mắt Thường Hy sáng lên tựa hồ hiểu ra điều gì, hé miệng hướng bên ngoài hô: “Trịnh Thuận!”

“Nô tài ở đây. Thái tử phi có cái gì phân phó?” Trịnh Thuận hành lễ nói.

“Lập tức đi điều tra quan hệ thân thích của Đông Lăng vương phi. Nhất định phải tra cẩn thận.” Thường Hy trầm giọng nói. Nếu như giữa các nàng thật sự có quan hệ thì chuyện ban đầu Mạnh Diệp Vũ đẩy Thẩm Phi Hà xuống nước còn phải đánh giá lại.

372. Chương 376

Thường Hy nắm thật chặt khăn lụa trong tay, nàng thật không nghĩ ra Thẩm Phi Hà đến tốt cùng là người như thế nào. Ấn tượng mà Thẩm Phi Hà để lại cho người ta thật sự quá tốt, nàng huệ chất lan tâm, dịu dàng điển nhã, có tri thức hiểu lễ nghĩa, tất cả những điều tốt đẹp của cô nương gia đều tập trung trên người nàng. Thẩm Phi Hà chính là điển hình của một đại gia khuê tú xuất chúng, ngay cả Thường Hy cũng từng rất hâm mộ nàng bởi vì Thường Hy không có cái nhã tính mà nàng có được.

Vì ngôi vị Hoàng đế, Thẩm Phi Hà đúng là vẫn thay mặt Tiêu Vân Triệt cùng Dương Lạc Thanh liên thủ. Thật sự rất khó tưởng tượng một cô nương tốt đẹp như vậy lại dính vào chút vẩn đục của nhân gian. Thường Hy than nhẹ một tiếng. Sự phụ đã từng nói với nàng, trên thế gian này ai cũng khoác một tấm mặt nạ, chỉ là có người mang mặt nạ vì muốn che giấu mình, có người lại muốn che ánh mắt của người khác mà thôi.

Trịnh Thuận có chút ngoài ý muốn khi Thường Hy muốn điều tra Thẩm Phi Hà nhưng hắn cũng không hỏi tại sao, vội vàng đáp ứng rồi đi làm.

Vân Thu lặng lẽ đi vào đại điện đem khay trà thu xuống, lại rót cho Thường Hy một chén trà táo đỏ đặt ở trên bàn rồi mới lên tiếng: “Thái tử phi có muốn ăn chút gì hay không? Từ sáng tới giờ còn chưa có ăn cái gì đâu, trong phòng bếp hầm cho tỷ cháo gà xé sợi đây.”

Thường Hy nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nói: “Đội lát nữa Thái tử gia trở lại rồi cùng nhau ăn. Vân Thu, muội lại đây nói chuyện với ta một lát, ngồi một mình buồn quá!”

Vân Thu mang ghế ngồi bên cạnh nhẹ nhàng bóp chân cho Thường Hy. Gần đây chân Thường Hy luôn hay bị tê mỏi.

“Được thôi, nô tỳ cũng muốn bồi ngài nói chuyện, chỉ sợ làm mệt mỗi ngài thôi!”

“Vân Thu, trong mắt muội, Đông Lăng vương phi là dạng người gì?” Thường Hy nhìn Vân Thu nhẹ nhàng hỏi.

Tiếng nói Thường Hy vừa dứt thì Triệu Hà cầm trong tay một hộp đựng thức ăn tiến vào, tiếp lời nói: “Tốt, mấy người trốn nói chuyện một mình đem ta ném ra ngoài!”

Thường Hy hé miệng cười cười không nói. Vân Thu mở miệng: “Người nào đó miệng lưỡi bô bô, chúng ta nói chuyện đương nhiên phải tránh người nếu không chỉ nghe người nói, chúng ta làm gì có phần.”

“Người được lắm, trước mặt ta mà cứ như vậy bố trí ta, không biết sau lưng đã nói ta thành cái dạng gì rồi? Nhìn xem ta không đánh vào miệng người!”

Hai người cười đùa một hồi, chủ yếu là chọc cho Thường Hy vui vẻ. Họ nhìn ra được sau khi Trường Tín vương đi, Thường Hy có chút buồn bã, uể oải. Quả nhiên Thường Hy vui vẻ lại hơn rất nhiều. Sau một lúc Triệu Hà mới lên tiếng: “Theo nô tỳ thấy thì Đông Lăng vương phi là người rất dịu dàng, đối đãi với hạ nhân cũng khoan dung độ lượng. Trước kia ở trong cung, danh tiếng của Đông Lăng vương phi rất tốt, sau khi ra cung nghe nói cũng khiến không ít người yêu thích đâu.”

“Nô tỳ cũng nghe nói được rất nhiều, chỉ là Đông Lăng vương phi không thích khoa trương nếu không còn có nhiều người hơn nữa biết đến chuyện này.” Vân Thu cười nói.

Thường Hy nghe hai người nói mà yên lặng. Danh tiếng của Thẩm Phi Hà quả nhiên là tương đối khá. Một người nếu muốn thành đại sự thì đầu tiên phải đặt danh tiếng của mình lên đầu, điểm này Thẩm Phi Hà

làm tốt vô cùng. Ngay cả Tiêu Vân Triệt hiện tại đều không phải là thanh danh tốt sao, người nào nhắc đến hắn cũng nói hắn làm người khiêm tốn, thuần phác. Hai người này phối hợp ăn ý, đúng là có chút thú vị!

“Đông Lăng vương phi lúc nào thì qua lại cùng Lạc phi, các muội có biết không?” Thường Hy nhìn hai người hỏi, tiện tay cầm lên điểm tâm cao hoa hồng Triều Hà vừa mới mang lên cắn một cái. Hương vị ngọt ngào lan vào trong miệng, không nhịn được mà ăn nhiều thêm một khối.

Triều Hà và Văn Thu nhìn thấy Thường Hy ăn đồ ăn thì càng phát vui vẻ, đáp lời: “Hình như là sau khi Thái tử phi xuất cung không lâu, Đông Lăng vương phụng chỉ chạy tới biên cương thì Đông Lăng vương phi vào cung thường xuyên, thời gian qua lại với Lạc phi cũng bắt đầu nhiều.”

Thường Hy khẽ cau mày. Phải là thời gian Tiêu Vân Triệt tới biên cương thì bọn họ quyết định động thủ. Hắn đi biên cương còn Thẩm Phi Hà ở lại lôi kéo quan hệ cho hắn. Nàng tỉ mỉ suy nghĩ thêm. Biên quan đánh một trận, Tiêu Vân Dật và Tiêu Vân Bác đều tự mình lên chiến trường, duy chỉ có Tiêu Vân Triệt là không có. Ba người bọn họ thì Tiêu Vân Dật là tướng tiên phong, Tiêu Vân Bác là trông nom lương thảo, Tiêu Vân Dật phụ trách vận chuyển. Theo lý thì Tiêu Vân Bác không cần tự mình ra chiến trường nhưng hắn vẫn đi. Chỉ có Tiêu Vân Triệt là từ đầu đến cuối đều không đem tính mạng mình ra nói giỡn.

Như vậy là Tiêu Vân Triệt đã quyết định sẽ tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế cho nên không để cho tính mạng của mình có bất kỳ nguy hiểm nào. Ngược lại, ý định của Tiêu Vân Dật và Tiêu Vân Bác lại dễ đoán hơn một chút, ít nhất khi đó bọn họ còn có ý nhiệm kẻ vai sát cánh cùng Tiêu Vân Trác. Khó trách chuyện ở Minh Khải quốc vừa kết thúc, Tiêu Vân Triệt hắn liền lập tức chạy về. Hắn chắc hẳn là về thu xếp trước tránh cho Tiêu Vân Trác trở về lại có cái gì nghi ngờ.

Đều nói biết người biết mặt không biết lòng nhưng lần này Thường Hy mới thật sự cảm nhận được. Ít nhất Tiêu Vân Dật cũng là đại trượng phu, mặc dù đã từng có ý tưởng với đế vị nhưng mới vừa rồi Đỗ Đình Phương đã nói rất rõ ràng rồi, nàng đã cứu Tiêu Vân Dật một mạng cho nên vì tình vì nghĩa hắn sẽ không đi tranh giành nữa. Dĩ nhiên Tiêu Vân Dật cũng không phải kẻ ngốc, hắn buông tha như vậy là vì đã nhìn rõ Hoàng thượng đối với Tiêu Vân Trác rất hài lòng, sẽ không dễ dàng phế bỏ ngôi vị Thái tử. Thay vì đợi đến lúc toàn quân bị diệt không bằng lúc này quy thuận Tiêu Vân Trác, ít nhất hắn đã từng có công hộ giá, tương lai chỉ cần không dấy binh mưu phản, không làm tổn hại đến giang sơn xã tắc thì cả đời này hắn đều được hưởng vinh hoa phú quý.

Về phần Tiêu Vân Bác... Đến giờ phút này Thường Hy cũng chưa nắm rõ hoàn toàn bởi vì Mị phi cũng không phải là người dễ dàng bỏ cuộc. Mặc dù Lạc phi đang độc chiếm hậu cung nhưng Thường Hy tin tưởng để áp chế Lạc phi, Mị phi rất nhanh sẽ phát lên. Làm đế vương cần nhất là sự cân bằng, không chỉ trong triều đình mà còn cả trong hậu cung.

Trịnh Thuận trở lại là lúc giữa trưa, cầm trong tay một tờ giấy. Thường Hy nhận lấy, mở ra tỉ mỉ nhìn, trông mắt chợt lóe, hóa ra là như vậy, khó trách...

Gấp tờ giấy trong tay lại, Thường Hy nhìn Văn Thu nói: “Văn Thu, mẫu đơn trong Đông cung vừa đúng dịp nở, muội cắt lấy hai cành rực rỡ nhất đem đến chỗ Mị phi nương nương. Truyền lời với nương nương rằng chỉ có mẫu đơn mới là quốc sắc. Nghe xong nương nương tất sẽ biết phải làm gì.”

Văn Thu cũng không dám hỏi tại sao, lập tức đi làm. Thường Hy nhìn Triều Hà cười nói: “Triều Hà, muội còn dám đến Hương chỉ cung hay không?”

“Có gì không dám? Thái tử phi có chuyện chỉ cần phân phó cho nô tỳ là tốt rồi, nô tỳ nhất định sẽ làm được thỏa đáng.” Triều Hà cười nói, có Thái tử phi ở đây nàng còn có gì phải sợ? Dương Lạc Thanh muốn khi dễ người Đông cung vẫn phải nhìn lại bản thân một chút đấy.

Thường Hy ở bên tai Triều Hà thấp giọng nói mấy lời. Triều Hà gật đầu thật mạnh một cái, trên mặt cũng mang theo nụ cười thật tươi, xoay người rời đi.

Thường Hy cười nhạt một tiếng. Rảnh rỗi lâu như vậy cũng nên giãn gân giãn cốt một chút rồi, nếu không sẽ hỏng người mất. Có vài người không biết trời cao đất rộng là gì, nàng tốt bụng cho người ta một cái thước để họ tự lượng sức mình mới được.

373. Chương 377

Loan Minh cung.

Mị phi nhìn đến hai cành hoa mẫu đơn nở rực rỡ trong chiếc khay bằng ngọc mà yên lặng ngẩn người. Ngu Thường Hy phải người đưa hoa tới cho nàng là có ý tứ gì? Chẳng lẽ muốn giễu cợt nàng? Nghĩ tới đây sắc mặt Mị phi trở nên xanh mét. Hiện tại trong hậu cung cũng không biết có bao nhiêu người đang cười vào mặt nàng, ngày trước nàng là phượng hoàng trên chín tầng trời bây giờ lại biến thành bùn đen dậm cành cây gậy. Ai nghĩ tới tiện nhân Dương Lạc Thanh kia lại có được cảnh tượng như ngày hôm nay!

Nhớ ngày đó nàng thật sự không nên xem thường nàng ta để hôm nay lại rơi vào hoàn cảnh thê lương như thế này. Hoàng thượng không biết bao lâu còn chưa đến thăm nàng. Trong hậu cung này, thánh sủng chính là tấm bình phong che chắn ôi phi tần, hiện tại nàng coi là cái gì? Chỉ là một phi tử thất sủng thôi!

“Trở về nói cho Thái tử phi, ta đa tạ ý tốt của Thái tử phi. Hoa nàng tặng bốn cung rất xinh đẹp nhưng đáng tiếc vào nơi này cũng chỉ là uống phí.” Mị phi mang thần sắc trong trẻo lạnh lùng nhìn Văn Thu nói.

Văn Thu cũng không giận, cười nói: “Mị phi nương nương thích là tốt rồi. Thái tử phi thân thể nặng nề không có cách nào đến thỉnh an Mị phi nương nương nhưng là có một câu muốn nô tỳ thuật lại.”

“Câu gì?” Mị phi nhăn mày, Ngu Thường Hy lại muốn làm cái gì? Nàng cũng không muốn có liên quan gì đến Ngu Thường Hy, mỗi lần chọc tới nàng ta đều không có kết quả tốt đẹp, đều là nàng chịu thua thiệt. Lại thêm tình cảnh đặc thù hiện nay, nàng ta không chỉ là thần nữ hộ quốc mà còn lại đang mang thai, như châu như bảo, ai dám động tới nàng ta? Trừ phi không muốn sống nữa! Nàng bây giờ đã đủ thê lương rồi, cách nàng ta càng xa càng tốt cho an toàn.

“Thái tử phi nói, chỉ có mẫu đơn mới thật sự là quốc sắc cho nên mới cố ý dâng mẫu đơn đến chỗ nương nương. Biết nương nương ở chốn thâm cung tịch liêu, có hoa tươi làm bạn, mỹ nhân song hành chẳng phải là càng tôn nhau thêm?” Văn Thu dịu dàng nói, thần thái tự nhiên thanh thản khiến người ta không thể coi thường.

Mị phi cẩn thận suy nghĩ những lời này, nghi ngờ nhìn Văn Thu nói: “Theo bốn cung thấy hoa này cũng không sánh bằng Thái tử phi, nàng có lòng là được rồi.”

Văn Thu biết Mị phi hiểu, lúc này mới cười lui xuống.

Mị phi nhìn đóa mẫu đơn mà yên lặng suy nghĩ. Chỉ có mẫu đơn mới thật sự là quốc sắc... Ngu Thường Hy quý nha đầu kia coi như thức thời, chỉ tiếc nàng tuy xinh đẹp nhưng Hoàng thượng không đến thì ai nhìn? Càng nghĩ càng cảm thấy buồn bực. Nhưng mặc dù Mị phi từng có lúc hành động lỗ mãng, ăn không ít đau khổ dưới tay Thường Hy nhưng sinh tồn trong hậu cung này nhiều năm như vậy, nàng cũng không phải là hạng người hữu dũng vô mưu. Tại thời điểm này Ngu Thường Hy đưa tới cho nàng hai cành mẫu đơn... Còn nói cái gì mà chỉ có mẫu đơn mới thật là quốc sắc... Nha đầu này đang suy nghĩ cái chủ ý gì?

Cung nữ Tây Lan bên cạnh Mị phi tiến lên một bước nói: “Nương nương, ngài nghĩ xem có phải Thái tử phi biết được tin tức gì hay không? Hiện tại Thái tử gia quản lý triều chính, có tin tức gì người của Đông cung hẳn là biết sớm một chút.”

Ánh mắt Mị phi sáng lên. Cũng đúng, chẳng lẽ nàng sắp đổi vận cho nên Thường Hy nhanh chóng chạy tới lấy lòng? Nhưng là đã đến tình trạng này, nàng còn cái gì đáng giá người ta chúc mừng hay sao?

“Nương nương, lần trước Thái tử phi ở chỗ Lạc phi xảy ra chuyện, thiếu chút nữa không giữ nổi hài tử. Thái tử phi cùng Lạc phi nhất định là có hiềm khích. Hôm nay Thái tử phi lại mang hoa tới, có phải là muốn liên thủ cùng nương nương hay không?” Tây Lan thấp giọng nói, trong mắt cũng lóe lên tia sáng. Bọn họ làm nô tài cũng trông mong chủ tử được sủng ái, như thế thì bọn họ đi đâu cũng được thẳng sống lưng. Mấy ngày nay Dữu Vãn, Họa Sắc bên Hương Chỉ cung khiến người ta nhìn rất không thuận mắt.

“Cùng bốn cung liên thủ? Ta bây giờ có cái gì để liên thủ cùng nàng?” Mị phi than nhẹ một tiếng. Quân ân lạnh bạc, hiện tại nàng sâu sắc hiểu được rồi.

“Nương nương nói những lời này là quá khiêm tốn rồi. Nương nương sinh hạ Hải Hà vương, lại là thâm căn cố đế trong hậu cung này. Lạc phi mới được sủng ái mấy ngày, căn cơ làm sao có thể so được với nương

nương? Còn nữa, Lạc phi cũng không phải là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành gì, Hoàng thượng chỉ là ưa chút mới mẻ thôi. Nương nương mới chính là tài mao song toàn, nếu không Thái tử phi làm sao lại đưa hoa mẫu đơn tặng ngài? Nô tỳ nghĩ Thái tử phi nhất định là biết được tin tức gì cho nên nương nương vẫn nên chuẩn bị y phục thật tốt, không biết chừng lúc nào đó Hoàng thượng lại đến xem ngài.” Nói tới chỗ này Tây Lan dừng lại, hạ thấp giọng nói: “Nghe nói mấy ngày nay Thái tử gia cẩn thận chăm sóc, bệnh tình của Hoàng thượng đã chuyển biến tốt. Lúc này Thái tử phi lại đưa tới hoa mẫu đơn, nô tỳ nghĩ nhất định là Thái tử gia đã nói cho Thái tử phi cái gì.”

Nghe được lời Tây Lan nói, Mị phi đột nhiên có chút trở nên kích động, một phát nắm lấy tay Tây Lan nói: “Người bảo Vân Tuệ đi thăm dò tin tức xem gần đây Minh Tín điện có triệu kiến Lạc phi hay không?”

“Dạ, nô tỳ đi ngay.” Tây Lan nhìn đến chủ tử lại dấy lên ý chí chiến đấu, cả người cũng trở nên nhẹ nhõm, thoải mái hơn, đi tới cửa dẫn dò Vân Tuệ rồi lại quay trở về, đưa tay đem hoa mẫu đơn cắm lên cửa sổ, lúc này mới nói: “Nương nương có nên chuẩn bị trước hay không? Theo nô tỳ nghĩ Hoàng thượng thật không chừng sẽ triệu kiến nương nương đấy!”

Mị phi nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nói: “Ăn mặc cái gì, nếu như Hoàng thượng thật triệu kiến ta thì cứ để như vậy mà đi. Nếu cố ý ăn mặc tỉ mỉ Hoàng thượng sẽ hoài nghi bổn cung có phải nhận được tin tức trước gì hay không. Người biết Hoàng thượng rất đa nghi, vẫn nên cẩn thận một chút mới tốt. Mặc như thế này đi gặp Hoàng thượng, nói không chừng ngài sẽ thấy thẹn với ta, hiệu quả sẽ càng tốt hơn đấy.”

“Vẫn là nương nương suy nghĩ chu đáo.” Tây Lan vội xu nịnh nói. Đang nói thì Vân Tuệ đã trở lại, một đường chạy gấp nên trên trán rịn ra một tầng mồ hôi. Mị phi thấy thế vội hỏi: “thế nào? Tra được không?”

“Hồi bẩm nương nương, mấy ngày nay Hoàng thượng không có triệu kiến Lạc phi. Tất cả mọi người đều nói vì chuyện lần trước của Thái tử phi, Hoàng thượng mặc dù không trừng phạt Lạc phi nhưng Lạc phi thiếu chút nữa đã thương tổn hoàng tôn, Hoàng thượng vẫn thực tức giận cho nên mấy ngày này không triệu kiến nàng.” Vân Tuệ nhanh chóng nói sau đó mới dám lấy khăn ra lau mồ hôi trên trán.

Trong mắt Mị phi lóe lên một tia sáng rõ. Xem ra Ngu Thường Hy khẳng định là đã biết cái gì, nàng nên sớm mà chuẩn bị. Nếu như lần này thật có thể lật người sẽ tuyệt không để con tiện nhân Dương Lạc Thanh kia sống yên ổn!

374. Chương 378

Thường Hy thấy chớp mũi ngứa ngứa khó chịu, không nhịn được đành vươn tay ra bắt, bị cảm giác tê tê đại đại kia làm cho tỉnh lại. Nàng vừa mở mắt ra nhìn liền thấy được khuôn mặt Tiêu Vân Trác gần trong gang tấc, không khỏi sảng giọng hỏi: “Đường đường là Thái tử gia mà cũng biết làm chuyện này sao?”

Tiêu Vân Trác đỡ Thường Hy ngồi dậy, cười nói: “Không phải chuyện một Thái tử gia biết làm mà là chuyện một phu quân biết làm. Hiện tại ta không chỉ là Thái tử mà còn là phu quân của nàng, ta tại sao lại không thể làm?” Tiêu Vân Trác vừa nói vừa khẽ cắn lên môi Thường Hy một ngụm, lúc này mới hài lòng mỉm cười.

Thường Hy chỉnh búi tóc, ngủ một giấc cũng cảm thấy tóc hơi có chút rối loạn. Tiêu Vân Trác vừa thấy liền giúp nàng gỡ trăm cài xuống, nói: “Về sau lúc ngủ thì đem trăm ngọc, vòng tay tháo ra. Một đầu dây châu bảo thế này thì ngủ làm sao?”

“Vốn ta chỉ định chợp mắt một lát, ai biết ngủ quên.” Thường Hy được Tiêu Vân Trác tháo trăm cài xong liền thuận thế dựa vào lồng ngực của hắn, hai tay vòng ôm chặt lấy thắt lưng hắn, nói: “Việc chàng làm đến đâu rồi?”

“Tạm ổn. Nhưng đợi mấy ngày nữa mới thật sự có hiệu quả.” Tiêu Vân Trác ngửi được hương hoa nhàn nhạt trên người Thường Hy không khỏi có chút rung động, ngón tay hữu ý vô tình, làm như không tự chủ được mà vuốt ve tấm lưng thon của nàng. Thân thể Thường Hy hơi cứng lại, cố gắng muốn lách mình tránh ra. Bây giờ còn chưa có tối hẳn, người này lại...

Tiêu Vân Trác cảm nhận được động tác của Thường Hy không khỏi cười một tiếng, khẽ cắn vành tai của nàng nói: “Chạy đi đâu? Lần trước nàng cự tuyệt, lần này nói gì đi nữa cũng không để cho nàng chạy thoát!”

Gương mặt Thường Hy đỏ bừng đến nỗi có thể nhỏ ra máu. Mặc dù hai người đã làm loại chuyện này không ít lần nhưng mỗi lần hấn nhắc tới nàng lại vẫn cảm thấy xấu hổ không thôi. Huống chi nàng đang có thai, phải tiết chế... Tiết chế a...

Thừa dịp Thường Hy mất hồn, Tiêu Vân Trác đã sớm thuận thực cởi ra áo ngoài của nàng, nhẹ nhàng đem nàng ngã ở bên giường. Hấn cẩn thận tránh đi bụng của nàng, đưa tay dò vào trong áo. Có lẽ bởi vì nàng đang mang thai nên trước ngực đầy đà thêm không ít. Thường Hy muốn đẩy tay Tiêu Vân Trác ra nhưng lại nghe thấy hấn thấp giọng nỉ non nói: “Nam nhân khác lúc thê tử mang thai còn có thông phòng, thiếp thất, nhưng ta chỉ có một mình nàng. Nàng nói nên làm sao bây giờ?”

Thường Hy mày liễu dựng lên, hung hăng nhìn chằm chằm Tiêu Vân Trác hỏi: “Chàng muốn làm sao? Hả? Chẳng lẽ chàng cũng muốn có mấy Bảo lâm, Nhụ tần ở bên người hầu hạ?”

“Không có... Ta đây không muốn, cho nên chẳng phải ta đang đến tìm nàng sao?” Sau lưng Tiêu Vân Trác thăm ra một trận mồ hôi. Hấn cũng không thể tìm nữ nhân khác, nếu người này ăn dấm thêm một lần nữa hấn liền điên luôn. Cho nên hấn vội vàng bày ra bộ dáng trung thành với nàng dâu của mình, nói: “Ta sống có nàng là đủ rồi, nữ nhân khác không có quan hệ với ta, cho nên... Ta nói... Nàng cũng không thể cự tuyệt ta đi, có phải hay không?”

Thường Hy suy nghĩ một chút cũng thấy đúng, lại cảm thấy hình như có chút không phải với hấn, vì vậy lập tức cũng không cự tuyệt nữa, chỉ đành phải nghe lời hấn...

Trăng treo đầu cành liễu. Người hẹn lúc hoàng hôn.

Sắc trời vừa mới sẩm tối liền bắt gặp có vài đạo thân ảnh thoáng qua kiền môn, lại vòng qua đó không có đi Đông cung mà trực tiếp tiến vào Loan Minh cung. Loan Minh cung của Mị phi và Hương Chỉ cung của Lạc phi cũng coi như kề cận nhau cho nên chỉ cần hai cung có động tĩnh gì là đối phương ngay lập tức biết được vô cùng rõ ràng.

Dương Lạc Thanh tựa hồ không thể tin vào chính tai mình nữa, nhìn Họa Sắc hỏi: “Người nói cái gì? Hoàng thượng tuyên Mị phi đi Trường Nhạc điện?”

“Dạ, nô tỳ vừa mới nghe thấy công công truyền chỉ nói vậy.” Họa Sắc thận trọng trả lời, biết tâm tình chủ tử mình không tốt nên cũng không dám nói nhiều.

Dương Lạc Thanh ngã ngồi ở trên giường, điều này làm sao có thể? Nàng rõ ràng đã cho Hoàng thượng dùng thuốc, làm sao có thể triệu hạnh nữ nhân khác? Hấn thế nào còn có thể thích nữ nhân khác? Chẳng nhẽ thuốc kia không có hiệu quả? Không phải, Tần Nguyệt Như đã dùng thử rồi cơ mà! Càng nghĩ Dương Lạc Thanh lại càng cảm thấy bất an, đã đi tới bước đường này rồi tuyệt đối không cho phép nàng thất bại. Nàng không còn đường lui, cách duy nhất chỉ có thể là tiến về phía trước, đoạt lấy ngôi vị Hoàng đế mới có thể khiến mình một đời vinh hoa phú quý.

Nghĩ tới đây Dương Lạc Thanh liền ngẩng đầu nhìn Họa Sắc, nói: “Người đi hỏi thăm một chút xem hôm nay Hoàng thượng gặp những ai?”

“Dạ, nô tỳ lập tức đi ngay.” Họa Sắc vội vàng lui ra ngoài.

“Nương nương, chúng ta có cần tìm vương phi thương nghị một chút hay không? Dù sao vương gia cũng ở ngoài cung, nói không chừng còn có tin tức khác.” Dữu Vân thấp giọng nói ra. Đến thời điểm này vận mệnh của nàng và Dương Lạc Thanh đã buộc lại với nhau, chết thì cùng chết, nếu có thể thành công tương lai nàng cũng có thể an tâm sống nửa đời còn lại. Cầu phú quý trong nguy hiểm cũng chính là đem mạng đi đánh cược.

Dương Lạc Thanh gạt đầu một cái, nói: “Người tự mình đi làm, trước khi cửa cung đóng phải quay về.”

“Dạ, nương nương yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ về ngay.” Dữu Vân nói sau đó xoay người rời đi.

Dương Lạc Thanh nắm thật chặt mười đầu ngón tay, Hoàng thượng làm sao lại đột nhiên triệu hạnh Mị phi? Nơi này đến tột cùng là có vấn đề gì? Nghĩ tới nghĩ lui cũng không đoán ra được nguyên nhân, sắc mặt Dương Lạc Thanh càng trở nên âm trầm. Kể từ khi Ngu Thường Hy trở về, nàng giống như chuyện gì cũng không thuận, trong hậu cung không bao giờ nữa giống như trước đây nàng nói gì nghe nấy. Hiện tại hậu cung này đã chia thành nhiều đảng phái, nếu muốn thực hiện được mục đích của mình chỉ sợ phải tốn thêm không ít công sức. Không chỉ thế, chỗ thuốc còn lại cũng phải tìm cách cho Hoàng thượng dùng nốt, nếu không thật sẽ thất bại trong gang tấc. Uống xong viên thuốc cuối cùng này, Hoàng thượng sẽ không tin lời bất kỳ kẻ nào cả, duy nhất chỉ có dựa vào nàng, yêu nàng như mạng. Như vậy tình hình sau đó sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Ngu Thường Hy... Ngu Thường Hy, coi như người trở lại thì thế nào? Một ngày nào đó người sẽ biết được thiên hạ này không phải bởi vì người là thần nữ hộ quốc mà có cái gì thay đổi. Giang sơn này cũng không nhất định thuộc về Tiêu Vân Trắc. Chỉ cần một ngày thánh chỉ còn chưa có hạ xuống liền có thể thay đổi, các người cứ chờ mà xem!

Dương Lạc Thanh đang suy nghĩ thì Họa Sắc đã trở lại, chỉ thấy nàng nhắc lên tấm rèm thêu uyên ương màu hồng cánh sen, nhìn Dương Lạc Thanh nói: “Nương nương, nô tỳ đã nghe ngóng, hôm nay Hoàng thượng triệu kiến Thái tử gia, Hải Hà vương, còn thêm một tên nhân sĩ từ ngoài cung vào không rõ tên họ, khuôn mặt cũng rất lạ, chưa gặp qua bao giờ.”

Dương Lạc Thanh chấn động trong lòng, người lạ mặt? “Người lạ là theo Thái tử gia, Hải Hà vương cùng nhau gặp mặt Hoàng thượng?”

“Dạ, cùng nhau đi vào. Sau đó ba người còn chưa ra liền có thái giám truyền chỉ buổi tối tuyển Mị phi thị tẩm.” Họa Sắc vừa nói vừa cảm thấy trong lòng bàn tay ướt dính khó chịu. Ai biết được sẽ xảy ra biến cố ngoài ý muốn như vậy, cho tới nay đều là chủ tử của mình độc sủng hậu cung, gặp chuyện này đương nhiên là sắc mặt khó coi rồi.

375. Chương 379

Dương Lạc Thanh không rét mà run. Nàng chỉ sợ người lạ mặt kia chính là đại phu... Nếu không phải vậy thì làm sao Hoàng thượng có thể đột nhiên gọi Mị phi thị tẩm? Nhưng nếu như đúng thế thì có phải đại phu kia đã giải được độc của nàng rồi hay không, cho nên Hoàng thượng mới triệu hạnh Mị phi?

Trong lúc nhất thời Dương Lạc Thanh giống như không thể suy nghĩ thêm được gì cả, ngơ ngác ngồi ở trên giường yên lặng không nói. Họa Sắc vừa thấy liền thấp giọng khuyên lớn: “Nương nương ngài không nên bận tâm, Hoàng thượng muốn sủng ái người nào chúng ta không quản được. Coi như Hoàng thượng có sủng ái Mị phi thì cũng chỉ là mới mẻ nhất thời, cuối cùng vẫn là nương nương quan trọng nhất. Ngài không nên vì vậy mà làm tổn hại đến thân thể.”

“Người thì biết cái gì?” Dương Lạc Thanh quát lên, chuyện nàng hạ độc dĩ nhiên bọn họ không biết. Bọn họ chẳng qua cũng chỉ nghĩ là nàng đang tranh ân sủng thôi mà không biết được lợi hại trong chuyện này.

Cả người Họa Sắc run lên, sắc mặt tái nhợt, nói cũng không dám nói nhiều một câu. Dương Lạc Thanh nhìn thấy vậy lại càng thêm phiền lòng, quát lên: “Còn chưa dứt ra ngoài! Đồ vô dụng!”

Họa Sắc vội vàng lui xuống. Dương Lạc Thanh nhìn tấm rèm màn lay động mà âm thầm bất định. Nàng nhất định không thể ngồi chờ chết, phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp. Mị phi... Người là chim đầu đàn cũng đừng trách ta không khách khí, ở trong hậu cung này ai có thể sống sót sau cùng mới là vương đạo!

Ở chốn hậu cung tường cao cửa rộng này thứ không thiếu nhất chính là những kẻ lưỡi dài hơn người, lại thêm Thường Hy cố ý đứng bên quạt gió, chuyện Mị phi được Hoàng thượng triệu hạnh nhanh chóng lan truyền khắp mọi góc ngách, trong lúc nhất thời trở thành đề tài ọi người thảo luận lúc trà dư tửu hậu. Lạc phi chuyên sủng đã thật lâu, không có người dám đắc tội với nàng, hiện tại Mị phi nhận được thánh sủng có phải nghĩa là thiên hạ nay chia hai hay không? Hoặc cũng có thể là chia ba? Lạc phi mặc dù được sủng

ái, ở hậu cung tùy ý làm bậy nhưng quyền bính ước thúc hậu cung vẫn như cũ nằm trong tay Hoàng quý phi. Chỉ là thời gian này thân thể Hoàng quý phi có chút khó chịu nên không thêm quản thôi.

Nhưng bệnh của Hoàng quý phi đến đi cũng thật đúng lúc. Ngày thứ hai ngay sau khi tin tức Mị phi được thị tẩm truyền ra liền cũng xuất hiện người nói rằng bệnh của Hoàng quý phi đã hết, khỏe như vậy cũng quá nhanh thôi!

Lúc Thường Hy nghe được tin này thiếu chút nữa bật cười, nhìn Lệ Bình nói: “Mẹ chồng người thật là lợi hại. Là người lợi hại nhất trong số những người ta đã gặp.”

Lệ Bình hừ lạnh một tiếng, nhìn Thường Hy nói: “Phi! Nếu không phải hôm qua ta nhận được tin của người nói ta ra tay, không chừng đến hôm nay mẹ chồng của ta vẫn còn đang bệnh nặng không ngừng đấy. Một người vẫn còn ngồi ở chỗ này cười, cũng không biết là ai giúp người!”

“Dạ dạ dạ, đều là công lao của tiểu thư đây! Phần thưởng cho tiểu thư là một chén nước ô mai, thế nào?” Thường Hy cười nói. Hai ngày nay thật là thoải mái, nàng cứ ung dung nhìn cảnh Dương Lạc Thanh gấp đến rồi tung rồi mù.

“Ai thèm uống nước ô mai của người, chua chết người! Lần trước uống một hộp ta liền một tháng không ăn giấm, nào có như người vậy. Ta xem không cần nước ô mai, người trực tiếp uống giấm đi thôi!” Lệ Bình nhớ tới lần trước mà vẫn còn sợ hãi, nghe được Thường Hy nói cho nàng uống nước ô mai liền trực tiếp xua tay, lập tức kéo lấy hộp giấm về phía mình, nói: “Không bằng ta ăn điểm tâm, người tự mình uống đi.”

Thường Hy cũng không thêm ép, chỉ hé miệng cười cười, mình cầm lấy chén nước ô mai từng ngụm từng ngụm uống. Lệ Bình nhìn Thường Hy uống thông thả không ngại chua, ánh mắt sáng lên nhìn nàng nói: “Đều nói trai chua gái cay, ta xem người nhất định là sẽ sinh một thằng nhóc mập mập!”

Thường Hy thiếu chút nữa thì bị sặc, nhìn Lệ Bình nói: “Con trai thì thế nào? Con gái thì thế nào? Ta lại cảm thấy con gái vẫn tốt hơn, thân thiết gần gũi.”

“Phi, lứa đầu sinh trai lứa sau sinh gái. Người muốn sinh con gái, Thái tử gia cũng không thèm để ý nhưng triều đình lại không an ổn. Cho nên trước tiên cứ sinh con trai ngăn chặn miệng của bọn hần, về sau sinh con gái cũng không có gì không ổn.” Lệ Bình bĩu môi nói ra, nàng cũng thừa biết mấy lão hủ kia lợi hại như thế nào rồi.

“Còn người thì sao? Sao mãi chưa có tin tức? Người vào cung cùng lúc với ta, lại còn sớm hơn ta vài bước tại sao lại chưa có gì?” Thường Hy quan tâm hỏi.

Lệ Bình vừa nghe nói đến điều này liền bày ra khuôn mặt bất đắc dĩ, nhìn Thường Hy nói: “Người nói ta đây là đất không tốt hay mầm móng của hần không tốt? Hai ta cũng rất nỗ lực, tại sao lại không có kết quả đây?”

Nghe thấy Lệ Bình nói như vậy, Thường Hy chỉ cảm thấy gương mặt nháy phát cháy bừng, phất tay một cái khiến cung nhân bên cạnh lui xuống rồi mới lên tiếng: “Cái người này đang nói gì đấy? Cũng may là bên cạnh không có người khác, nếu như truyền ra ngoài, thanh danh của người còn không bị phá hủy? Mấy lời thô tục nơi phố phường mà người cũng dám nói!”

Lệ Bình có chút ngượng ngùng nhìn Thường Hy, gương mặt lấy lòng nói: “Đây không phải là trước mặt người sao? Nếu là người khác ta cũng không dám nói. Người sẽ không nói cho người khác đúng không?”

Thường Hy bất đắc dĩ trợn mắt một cái, nói: “Không chỉ có mình người, ngay cả Đỗ Đình Phương và La Thúy Yên, cả Thẩm Phi Hà cũng không thấy có tin tức gì? Thật là kỳ quái, cả ba người đều không có động tĩnh, người nói có phải có vấn đề gì hay không?”

Lệ Bình nhìn Thường Hy, sắc mặt từ từ trở nên nghiêm trọng, lẳng lặng vừa nghĩ vừa nói: “Người nói đúng, thật sự là có chút kỳ quái, tại sao cả bốn người đều im hơi lặng tiếng như thế?”

Từ trước đến giờ Thường Hy cũng không để ý đến chuyện này nhưng bây giờ nghĩ lại thì thật có chút không bình thường. Nàng nhìn bộ dáng Lệ Bình chau mày, vội cười nói: “Người cũng đừng để trong lòng, ta cũng chỉ nói vậy thôi. Nghe người ta bảo bên cạnh Hải hà vương mỹ nữ như mây, một tháng cũng chưa đến lượt La Thúy Yên được lâm hạnh thì lấy đâu ra hài tử?”

Nghe được Thường Hy nói như thế thì Lê Bình cũng thoáng thả lỏng, thở dài một tiếng nói: “Cũng phải, chỉ là nói Hải Hà vương phi cũng không phải là một món đồ, đây không phải là ái thiếp diệt thê hay sao? Ta nghe nói La Thúy Yên sống cũng không dễ dàng, ngay cả một thiết thất có hơi chút được sủng ái cũng có thể khi dễ nàng, đây là có chuyện gì?”

“Chính nàng ta không có tiền đồ mà thôi, thân phận chính thất cũng không biết lợi dụng. Bỗng sự không có còn có thể trách ai đây?” Thường Hy lại nói cũng có chút tức giận, chuyện này nàng cũng nghe nói nhưng không thể can thiệp.

“Là nàng ta tự làm tự chịu thôi. Ai bảo năm đó nàng ta hại người cho nên mới tự làm bị thương mặt mình!” Lê Bình tức giận nói, nghĩ đến chuyện xưa mà nàng vẫn chưa hết hỏa khí.

Thường Hy nhẹ nhàng cười một tiếng, nhìn Lê Bình trong lòng cũng cảm thấy ảm áp, nói: “Tóm lại là người đáng trách tất cũng có chỗ đáng thương, khi nào các người gặp nàng thì khuyên nàng đôi câu. Ta với nàng ta cũng không thường xuyên gặp mặt, hơn nữa quan hệ cũng có chỗ bất tiện, không có cơ hội nói cái gì. Trước kia không cảm thấy gì, bây giờ nghĩ lại cũng thấy nàng thật đáng thương.”

“Không nói nàng ta nữa, ta có chuyện muốn nói với người. Ngày hôm qua Thẩm Phi Hà đến tìm gặp ta.” Lê Bình nhìn Thường Hy, thần sắc có chút trở nên nghiêm túc.

376. Chương 380

Thường Hy thu hồi cánh tay vừa định vươn ra để lấy điểm tâm, ngẩng đầu nhìn Lê Bình, tin tức này nàng cũng có chút hứng thú, hỏi: “Cũng hơi lạ, nàng tìm người làm cái gì? Chẳng lẽ muốn từ chỗ người thăm dò tin tức gì?”

Lê Bình sau khi ăn uống no đủ, hài lòng dựa đầu vào sau ghế, nói: “Không nói cụ thể cái gì, chỉ nhắc đến chút chuyện cũ ngày trước. Chúng ta đều là người kinh thành, cũng không thường gặp nhau nên cũng có nhiều chuyện để tán gẫu.”

Thường Hy nhẹ nhàng gõ ngón tay. Nếu như vào thời điểm trước khi hồi cung, Thường Hy còn chưa biết được Thẩm Phi Hà và Dương Lạc Thanh cấu kết với nhau thì có lẽ Thường Hy cũng sẽ không có hoài nghi gì đối với Thẩm Phi Hà. Dù sao ấn tượng ban đầu của một người luôn luôn rất lớn, Thẩm Phi Hà lại để lại cái nhìn tốt trong lòng Thường Hy. Nhất là năm đó chuyện Thẩm Phi Hà bị Mạnh Điệp Vũ hãm hại đã khiến nàng đồng tình. Thật ra thì chính vì biết được chuyện này mà ấn tượng của nàng đối với Mạnh Điệp Vũ mới rất tệ. Nếu như Lê Bình không nói thì nàng có thể có cái nhìn khác hay không?

Lê Bình kể lại rằng lúc đó nàng núp sâu trong thạch đình, nơi đó mặc dù bí ẩn nhưng chưa chắc đã không bị người khác phát hiện. Nếu như Thẩm Phi Hà không phải là đoá tiểu bạch hoa thuần khiết mà là sói đội lốt cừu, lấy một góc độ khác để nhìn nhận, có lẽ chuyện này so với trước đây nàng nghĩ lại hoàn toàn trái ngược.

Nghĩ tới đây, Thường Hy đột nhiên có loại cảm giác cả người rét lạnh. Nếu quả thật như nàng nghĩ vậy thì thế gian này đúng là đáng sợ, còn có ai là đáng giá tin tưởng nữa không?

Lê Bình nhìn thần sắc Thường Hy dần dần trở nên xanh mét, không khỏi hỏi: “Thế nào? Có phải người nhớ ra cái gì đó hay không?”

Thường Hy nghe được thanh âm của Lê Bình thì dần hồi phục lại tinh thần, nhìn nàng hỏi: “Lê Bình, người còn nhớ rõ chuyện Mạnh Điệp Vũ đẩy Thẩm Phi Hà ngày trước người kể cho ta không?”

“Nhớ chứ, làm sao có thể quên! Đời này chỉ sợ ta cũng sẽ không quên chuyện này đâu!” Lê Bình khản trương nói, chính vì sau chuyện này nàng mới biết được bộ mặt thật của Mạnh Điệp Vũ.

“Vậy người nhớ lại xem trước khi người vào đình bát giác cạnh hồ sen thì đã gặp mặt hay nói chuyện với những ai?” Thường Hy hỏi rất cặn kẽ. Chuyện này không thể qua loa, nàng có thể dựa vào điểm này mà chinh trị Thẩm Phi Hà rồi, thuận tiện cũng thay Mạnh Điệp Vũ trút giận.

Lê Bình không nghĩ Thường Hy sẽ hỏi như thế, trong lúc nhất thời cau mày nói: “Vậy để ta nghĩ lại một chút. Bao nhiêu năm rồi, hỏi chi tiết vậy ta có chút không nhớ.”

“Người đừng vội, cứ từ từ suy nghĩ. Chuyện này đối với ta rất quan trọng, người nhất định phải nhớ ra.” Thường Hy mở miệng nói, tự tay rót thêm trà cho Lê Bình, lắng lặng chờ.

Lê Bình đưa tay cầm ly trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm, chậm rãi để xuống rồi mới lên tiếng: “Lúc ấy trong vườn rất nhiều người, nói chuyện cũng không ít, ta chính là rảnh rỗi cho nên mới tìm chỗ nghỉ ngơi. Nếu bắt ta nhớ lại chi tiết đúng là nhất thời nghĩ không ra.”

Thường Hy nhẹ nhàng đứng dậy, thông thả đi lại trong phòng. Lê Bình nói cũng đúng, trong trường hợp như vậy khẳng định là nhiều người, nếu như muốn Lê Bình chú ý đến từng người một là không thể nào. Thường Hy xoay người lại nhìn nàng nói: “Như vậy, ta hỏi người, trước khi người trốn vào thạch đình thì có ai ở trên cầu không? Mạnh Điệp Vũ có ở đó không? Thẩm Phi Hà có ở đó không?”

Hỏi như vậy thì phạm vi liên thu hẹp rất nhiều, Lê Bình cau mày suy nghĩ rồi mới lên tiếng: “Hắn là cũng ở đó. Đúng, trước khi ta vào đình còn trông thấy Mạnh Điệp Vũ đang đứng ở trên cầu chín khúc gần người, nhìn qua thật đáng thương. Dù sao lúc ấy cho dù tiên Hoàng hậu có thích nàng thì nàng cũng chỉ là một cô nhi, lúc nào cũng chỉ một mình lặng lẽ.”

Nghe nói như vậy, trong lòng Thường Hy không khỏi phấp phất ra chua xót, nàng ta cũng là một người đáng thương. Nếu như trước đó tất cả mọi người đều đang nói chuyện trong vườn hoa thì việc sau đó Lê Bình đến đình bát giác cạnh hồ sen cũng không phải là điều bí mật gì, Thẩm Phi Hà muốn lợi dụng chuyện này cũng không phải là không thể. Lê Bình đã nói khoảng cách giữa đình và chỗ bọn họ xảy ra chuyện rất xa, chỉ có thể nhìn thấy dáng vẻ và động tác của bọn họ, như vậy muốn tạo ra hiểu lầm thì càng dễ dàng.

“Lê Bình, người ngẫm lại chuyện năm đó xem, thời điểm Thẩm Phi Hà và Mạnh Điệp Vũ nói chuyện rốt cục là tình huống như thế nào? Lúc Mạnh Điệp Vũ đưa chân dẫm lên tà váy của Thẩm Phi Hà, về mặt của nàng là cố ý hay vô tình?” Thường Hy hỏi tiếp, sắc mặt càng trở nên nghiêm túc.

Lê Bình vặn vẹo khuôn mặt, tiếp tục ngược đãi óc của mình, nỗ lực nhớ lại chuyện năm đó nhưng vẫn cố hỏi: “Thường Hy, người hỏi chuyện này là hoài nghi cái gì? Làm sao đột nhiên lại lôi chuyện này ra?”

“Thẩm Phi Hà thật khiến người ta rất hoài nghi. Ta cũng không dỗi gạt người nữa, ta hoài nghi Thẩm Phi Hà và Dương Lạc Thanh cấu kết cùng một chỗ cho nên ta không thể không cẩn thận.” Thường Hy than nhẹ một tiếng. Lòng người khó dò, nước biển khó đo, chuyện như vậy nếu lật lại sẽ khiến người ta run rẩy.

Lê Bình mặc dù đã thông qua một số tin đồn mà lơ lơ đoán được nhưng đến khi chính miệng Thường Hy nói cho nàng vẫn khiến nàng sợ hết hồn, lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ là thật, vậy làm sao... Không thể tưởng tượng nổi, cô gái tốt như Thẩm Phi Hà lại làm ra loại chuyện này!”

“Người không thể chỉ xem vẻ bề ngoài, chính bởi vì ta cũng không thể xác định rõ cho nên mới hỏi người chuyện năm đó. Một người đến tốt cùng là dạng người nào không thể chỉ xem mặt ngoài, phải soi vào tận trong xương cốt của người đó mà nhìn. Ta đang suy nghĩ chuyện lúc đầu Mạnh Điệp Vũ hăm hại Thẩm Phi Hà tại sao cố tình lại để người biết được? Trong này có phải có lý do gì hay không?”

Nghe được lời Thường Hy nói, cả người Lê Bình run lên, hoảng sợ nói: “Chuyện này cũng có thể làm giả được hay sao? Không thể nào đâu, lúc đó tất cả mọi chuyện đều là tình cờ. Người nói là Thẩm Phi Hà cố tình diễn một màn để cho người khác đều cho rằng nàng đẩy Mạnh Điệp Vũ xuống nước nhưng lại dàn xếp để ta thấy được chân tướng... Nay quá đáng sợ, không thể nào, không thể nào... Hơn nữa, tại sao lại chỉ ột mình ta nhìn thấy? Lúc ấy trong vườn nhiều người như vậy tại sao lại không tìm người khác? Thường Hy người nghĩ nhiều quá rồi, chuyện này không có khả năng đâu.”

Thường Hy nhẹ nhàng cười một tiếng, nhìn Lê Bình chậm rãi nói: “Rất đơn giản, bởi vì Thẩm Phi Hà biết được gia thế nhà người nên đoán người nhất định sẽ vào cung. Chỉ sợ mục tiêu vào cung của Thẩm Phi Hà không phải là nhị hoàng tử phi mà chính là Thái tử phi đấy!”

377. Chương 381

Lê Bình bị làm cho chấn động một câu cũng không nói thành lời, đây quả thực... Quả thực quá không thể tưởng tượng được rồi. “Thường Hy, người đừng nghĩ sự tình quá phức tạp như vậy. Lúc ấy chúng ta cũng

còn nhỏ, làm sao lại tính sâu xa được như vậy chứ? Khi đó ta chính là tiến cung như thế nào cũng chưa từng nghĩ qua, Thẩm Phi Hà cũng cỡ tuổi ta, sao có thể nghĩ ra loại chuyện hại người như vậy?”

“Ta hỏi người chức quan của phụ thân Thẩm Phi Hà là gì?” Thường Hy từ từ tháo gỡ mọi nghi vấn, có chút chuyện nàng vốn nghĩ không ra nhưng bây giờ cũng dần dần sáng tỏ rồi.

“Viện trưởng Hàn Lâm viện, làm quan nhị phẩm.” Lệ Bình lên tiếng, nhưng cùng chuyện này có liên quan gì, nàng không hiểu.

“Từ xưa đến nay nếu muốn vào nội các làm quan thì chỉ có con đường duy nhất là đi từ Hàn Lâm viện mà ra. Thẩm Từ đang là viện trưởng Hàn Lâm viện nhưng lại ngồi rất nhiều năm không hề có động tĩnh. Chỉ cần hắn tiến về phía trước một bước là có thể vào được nội các. Nhưng hắn lại cố tình vẫn chỉ dậm chân tại chỗ. Dưới tình huống như thế, Thẩm Từ nếu muốn đi tất cũng chỉ có thể thông qua con đường tuyển tú, tính toán để nữ nhi trợ lực cho tiền đồ của hắn. Tại hoàn cảnh như vậy, người nói hắn ta có phải dạy dỗ nữ nhi trước khi vào cung điều gì hay không?” Thường Hy vốn cũng không rõ động cơ của Thẩm Phi Hà, nếu không phải mấy ngày gần đây Tiêu Vân Trác có tiết lộ cho nàng biết hoạt động của Thẩm Từ thì chỉ sợ nàng cũng không đoán ra được phương diện này.

“Nhưng... Dù sao cũng không thể tưởng tượng nổi! Làm sao lại có chuyện như vậy?” Lệ Bình không thể tiếp nhận, chuyện này vượt quá suy nghĩ của nàng.

“Người ngầm lại đi, ban đầu Thẩm Phi Hà nhất định là có ý với ngôi vị Thái tử phi cho nên mới hạ độc thủ với Mạnh Diệp Vũ, bởi vì lúc đó Mạnh Diệp Vũ là đối thủ lớn nhất của nàng. Chuyện này lại tạo chứng cứ giả cho người nhìn thấy, vậy sau này khi vào cung, cho dù giữa Thẩm Phi Hà và Mạnh Diệp Vũ xảy ra chuyện gì thì người sẽ nhất định theo bản năng mà cho rằng Mạnh Diệp Vũ không đúng. Lấy tâm tính của người thì sẽ thay Thẩm Phi Hà giải thích, đến lúc đó, Thẩm Phi Hà bằng cách nào đó sẽ dẫn dụ người nói chuyện năm đó ra. Cứ như vậy danh tiếng của Mạnh Diệp Vũ coi như xong rồi, nàng ta cũng không có tư cách trở thành Thái tử phi nữa. Lúc đó ngôi vị Thái tử phi còn ai ngoài Thẩm Phi Hà có thể xứng nữa?”

Lệ Bình một câu cũng không nói nên lời. Thường Hy nói rất đúng, nàng sẽ không đứng im nhìn Thẩm Phi Hà bị oan uổng, nàng nhất định sẽ ra mặt...

“Chẳng qua là kế hoạch vĩnh viễn sẽ có chỗ không lường được. Ai sẽ nghĩ đến Hoàng thượng cư nhiên lại không chọn ra Thái tử phi trong lần tuyển tú lần này, cứ như vậy mọi suy tính của Thẩm Phi Hà liền thành công cốc. Chỉ là Thẩm Phi Hà cũng không đơn giản, giữa nhiều vị hoàng tử như vậy lại chọn trúng nhị hoàng tử, thuận lợi gả cho nhị hoàng tử, chỉ sợ chuyện này còn có ẩn tình khác, chẳng qua chúng ta chưa biết được thôi. Nếu như nói vừa mới bắt đầu Thẩm Phi Hà đã nhìn ra nhị hoàng tử có tâm đoạt vị thì ta đúng là bội phục nàng.” Thường Hy thở dài một tiếng. Lúc đó nàng cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, một lòng chỉ mong mau chóng được xuất cung. Nàng cũng không nghĩ đến hôm nay mình sẽ được làm Thái tử phi, gặp được một nam nhân khiến nàng cam tâm tình nguyện bỏ đi tính mạng. Cho nên có lúc không cần phải tính toán quá nhiều làm gì, của mình sẽ là của mình, nếu như không phải thì cho dù dùng tâm kế thế nào cũng không thể đoạt được tới.

“Thường Hy, ý của người là... Thẩm Phi Hà muốn làm Thái tử phi, muốn làm Hoàng hậu tương lai cho nên mới liên thủ cùng Lạc phi?” Lệ Bình rốt cuộc đã suy nghĩ thông suốt. Kết quả này đúng là làm cho nàng bàng hoàng, đang xảy ra chuyện gì đây?

“Đúng vậy. Nếu như Đông Lăng vương và Thẩm Phi Hà vô dục vô cầu, không chút nào mưu lợi đối với ngôi vị Hoàng đế thì Thẩm Phi Hà làm sao có thể thân cận đi lại cùng Lạc phi? Người cũng thấy tình hình bây giờ của Lạc phi, nếu không muốn dính phiền toái chỉ sợ thấy nàng ta thì trốn xa chừng nào hay chừng ấy. Nhưng bây giờ nàng ta lại gấp gáp cùng Lạc phi thông đồng làm vậy, này không khiến người ta hoài nghi sao?” Thường Hy nói một hơi dài cũng thấy mệt, xoay người ngồi đối diện với Lệ Bình, thở giọng nói.

Thân thể Lệ Bình mềm nhũn tựa ra đằng sau, nhìn Thường Hy nói: “Khó trách người hỏi ta chuyện năm đó. Nói như vậy người nhất định cho là Thẩm Phi Hà có vấn đề?”

“Không thể chắc chắn, chỉ có thể khẳng định bảy, tám phần. Cho nên chuyện năm đó nếu nàng ta thật sự tính kế Mạnh Diệp Vũ thì ta có thể hoàn toàn chắc chắn.” Thường Hy cũng tựa vào gối mềm phía sau. Lúc này dùng não suy nghĩ quá độ có chút cảm thấy mệt mỏi nên nàng chậm rãi nhắm lại hai mắt dưỡng thần.

Lệ Bình nhất thời lâm vào yên lặng, không khí trong phòng cũng trầm lắng xuống. Văn Thu và Triều Hà đứng canh giữ ngoài cửa cũng không dám lên tiếng, chỉ lẳng lặng đứng đó không cho phép ai lại gần. Mùi hoa nhàn nhạt lơ đãng phiêu miểu trong phòng, tận đến khi Văn Thu đi vào đổi trà thì Lệ Bình mới ngồi thẳng lại thân thể, nhìn Thường Hy vẫn còn đang nhắm mắt, đợi Văn Thu đi ra ngoài rồi mới lên tiếng: “Có lẽ người nói cũng đúng, ngày hôm qua lúc Thẩm Phi Hà đến tìm ta dường như có làm như vô tình nhắc đến chuyện năm đó.”

Thường Hy chợt mở mắt, một đạo ánh sáng thoáng qua. Nàng đỡ gối mềm ngồi thẳng dậy, há miệng hỏi: “Nàng ta nói như thế nào?”

“Nàng nói với giọng tựa hồ cũng không biết ta đứng ở một bên nhìn được một màn này, chẳng qua chỉ thử dài người và vật không còn. Nói Mạnh Điệp Vũ nay đã vắng mặt tại nhân thế, chuyện cũ như khói sương, bây giờ ngẫm lại có chút hoài niệm năm đó tùy hứng như vậy.” Nói tới chỗ này Lệ Bình dừng lại, nhìn Thường Hy biểu tình có chút ngưng trọng: “Nếu không phải vừa rồi người nói những lời này có lẽ ta còn không phát hiện ra ẩn ý phía sau. Người nói Thẩm Phi Hà úp úp mở mở tìm ta ôn chuyện cũ như vậy là đang có kế hoạch gì?”

Thường Hy rất vui mừng nhìn Lệ Bình, một phát bắt được tay nàng nói: “Ta bây giờ có thể yên tâm không cần lo lắng người bị nàng ta lừa gạt. Ta thật sự sợ người không chịu tin tưởng chuyện đó là thật. Người nói rất đúng, Thẩm Phi Hà tuyệt sẽ không làm chuyện tình vô ích lãng phí thời gian, nàng lúc này tìm người ôn chuyện, cố ý nói chuyện kia là muốn thăm dò xem người có thể nói ra sự thật năm đó hay không? Theo ta thấy, Thẩm Phi Hà sợ là không nhận được nữa mà muốn ra tay hành động rồi, chẳng qua nàng rất cực muốn làm gì thì ta lại chưa biết được.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Lệ Bình lo lắng hỏi.

“Làm sao bây giờ? Quá đơn giản! Nàng cho rằng người là người dễ lừa gạt, chúng ta sẽ tương kế tựu kế dùng một chiêu dẫn rắn ra khỏi hang. Ta tin trong vòng hai ngày nữa nàng sẽ lại đến tìm người, người phải đem tất cả mọi chuyện năm đó nói ra, còn phải giả một bộ bất bình khôn xiết thay nàng. Rất nhanh chúng ta liền biết được nàng muốn làm cái gì rồi.” Thường Hy nói một hơi dài. Đối thủ này nàng rất có hứng thú, nàng đã rất lâu không có làm một hồi lớn rồi. Thẩm Phi Hà, hãy chờ xem!

378. Chương 382

Đều nói lòng vua khó dò, đều nói quân ân như nước, đều nói... Đều nói rất nhiều, tóm lại một câu là nếu muốn sống vẻ vang, sống nở mày nở mặt trong hậu cung thì ân sủng của Hoàng thượng là điều không thể thiếu. Kể từ khi Lạc phi nổi lên thì trong hậu cung chưa bao giờ náo nhiệt như thế.

Hoàng quý phi chỉ mong giữ được vị trí hiện tại, tương lai đi theo con mình xuất cung hưởng phúc tuổi già vì vậy đối với ý định tranh thủ tình cảm đã sớm phai nhạt, ngược lại phần lớn thời gian đều ở trong tâm cung tu thân dưỡng tính. Kính phi hôm nay cũng cực kỳ an phận, con trai của mình đã nộp khí giới đầu hàng thì nàng cũng không có mục đích chiến đấu, cuối cùng lại trở nên thân cận không ít với Hoàng quý phi. Mẫn phi vẫn một dạng giống như trước kia không thay đổi gì. Chỉ có Mị phi gần đây là cảnh tượng đặc ý, cùng với số lần thị tẩm tăng lên nhanh chóng của nàng chính là thể nước của Lạc phi đi xuống. Cho nên mới nói, hậu cung bây giờ a, gà bay chó sủa!

Kể từ sau sự việc của Minh Khải quốc, Đỉnh Nguyệt quốc cũng không có chiến sự gì, quốc gia thái bình, dân chúng an khang, quả là một bức tranh an cư lạc nghiệp thời bình. Các vương gia mặc dù đã được ban cho phủ đệ riêng biệt nhưng mỗi ngày vẫn chăm chỉ vào cung thỉnh an, vì vậy trong hậu cung lại càng sôi động, ngày nào cũng có tin tức mới mẻ truyền ra.

Hoạt động yêu thích gần đây của Thường Hy chính là nằm nghe Triều Hà và Văn Thu kể lại chiến tích của Mị phi và Lạc phi. Một người căn cơ thâm hậu, có hoàng tử bên thân, sống lưng cao thẳng là Mị phi; một người chim sẻ biến phượng hoàng, một bước lên trời, rất được Hoàng thượng yêu thích là Lạc phi. Hai người coi như thực lực ngang nhau, kỳ phùng địch thủ.

Mặc dù không giống như bách tính ngoài kia chỉ chó máng gà, chỉ cây hộc mà máng cây dâu, không vừa mắt thì lôi nhau ra đánh một trận thống khoái nhưng các nàng mỗi ngày cũng thay đổi một biện pháp để

chà đập đối phương, không ngừng tìm kiếm chỗ sơ hở của đối phương, tìm cơ hội cạn tàu ráo máng, khiến cho sóng ngầm trong hậu cung càng thêm mãnh liệt.

Từ lần trước nói chuyện với Lệ Bình xong vẫn không có tin tức truyền đến. Thường Hy biết Thẩm Phi Hà là người cẩn thận, không nắm chắc mười phần tuyệt đối sẽ không tiến lên phía trước một bước. Nếu nàng muốn mưu tính cái gì thì vạn bất đắc dĩ mới đánh động đến Lệ Bình, bởi vì nàng ta biết Lệ Bình có quan hệ rất tốt với nàng, sẽ không dễ dàng mạo hiểm.

Vì để cho Thẩm Phi Hà nhanh chóng hành động, Thường Hy gây không ít phiền toái cho Dương Lạc Thanh, hơn nữa cũng không từ bỏ việc tìm kiếm bí mật khiến cho Dương Lạc Thanh có thể một bước lên trời.

Nhìn Thường Hy ngẩn người, khung thêu hoa trong tay tà tà nằm sát mép giường, Văn Thu nhẹ nhàng nhặt lên đặt vào giỏ thêu rồi nói: “Thái tử phi, nếu như buồn chán thì ra ngoài đi dạo một lát.”

Thường Hy phục hồi lại tinh thần, lắc đầu một cái, nói: “Không cần, nghĩ chút chuyện nên lơ đãng thôi. Thái tử gia đã hạ triều chưa?”

Vừa dứt lời thì bên ngoài truyền đến tiếng bước chân. Văn Thu hé miệng mà cười cười rồi khom lưng lui xuống. Ngay sau đó Tiêu Vân Trác vén rèm đi vào, nhìn Thường Hy hơi mỉm cười nói: “Nhanh như vậy liền nhớ ta?”

“Đừng tự dất vàng lên mặt, ta không phải là nhớ chàng, ta chỉ muốn hỏi chuyện lần trước chàng điều tra thế nào? Tìm được chứng cứ Thẩm Phi Hà cấu kết cùng Dương Lạc Thanh không? Bên chàng không có tin tức, bên ta cũng không dám động thủ, thật là không có hứng thú. Cả ngày ngồi đây nhìn bọn họ đấu đá cũng mệt mỏi!” Thường Hy bĩu môi nói.

Tiêu Vân Trác thật đúng là không nói ra lời, như vậy cũng kêu nhàm chán, không biết cục diện như thế này là do ai tạo thành? “Thẩm Phi Hà rất giao hoạt, làm việc ít khi có nhược điểm, nếu muốn tìm chứng cứ thì phải kiên nhẫn một chút. Loại chuyện như thế này không gấp được, nếu như bứt dây động rừng, lấy tính tình của Thẩm Phi Hà chỉ sợ hai, ba năm nữa nàng ta mới dám động thủ. Vậy nàng chẳng phải là nhàm chán hơn sao?”

Tiêu Vân Trác thay triều phục, mặc vào trường bào thoải mái rồi ngồi bên người Thường Hy, đặt tay lên bụng nàng, nói: “Hôm nay có búống bình không? Có đá nàng hay không?”

“Không có, từ lần trước liền không có cử động nữa. Thái y nói thời gian còn sớm, chờ qua tháng liền sẽ đập lợi hại hơn.” Thường Hy nói tới chỗ này liền muốn cười. Lần trước tiểu tử trong bụng vô tình lại nhúc nhích, khéo cái là vừa đúng lúc Tiêu Vân Trác đang úp má lên bụng của nàng nghe động tĩnh. Cú đập ấy xem như vừa đúng chạm lên má của hắn, thế nhưng lại làm cho hắn sợ hãi không thôi, vẫn là lần đầu tiên gặp loại chuyện như vậy, nửa đêm canh ba lại tức tốc đào thái y từ trong chần ra đuổi tới Đông cung. Khi thái y biết được chẳng qua là máy thai thì gương mặt thật giống như quả mướp đắng, chỉ vì một cái máy thai nho nhỏ mà đem bọn hắn bức từ trong chần ra đúng là không có nhân đạo. Nhưng cũng không ai dám trách móc gì, vội hướng về phía Tiêu Vân Trác trái trái phải phải chúc mừng một hồi.

Kể từ sau ngày đó, Tiêu Vân Trác hễ cứ rảnh là lại dấn lên bụng của nàng nghe ngóng động tĩnh. Nhưng hy vọng càng lớn thất vọng càng nhiều, mấy ngày nay tiểu tử kia lại ngoan ngoãn nằm im, chỉ tức giận Tiêu Vân Trác hận không thể vỗ vào cái mông con của hắn.

“Tên tiểu tử này chính là cố ý chọc giận ta đấy! Chờ nó sinh ra xem ta tét mông nó như thế nào!” Tiêu Vân Trác vô số lần nảy sinh ác độc nói.

Thường Hy lại vội vàng ngay lập tức đổi chủ đề: “Bệnh tình của phụ hoàng thế nào rồi? Khi nào thì khỏi?”

Nói tới cái này sắc mặt của Tiêu Vân Trác lại càng khó coi, nghiêng răng nói: “Không biết!”

Thường Hy sững sờ, ngay sau đó thở dài nói: “Thật là càng già thì càng thích chơi dai!” Thanh âm dừng lại, nhìn Tiêu Vân Trác hỏi: “Gần đây Lạc phi triệu tập không ít cung nữ xinh đẹp lại để dạy dỗ. Ta xem nàng chính là không ngồi yên được nữa.”

Tiêu Vân Trác hừ lạnh một tiếng, nhìn Thường Hy nói: “Cũng chỉ là châu chấu sắp chết nhảy lên không được mấy ngày. Nàng không cần phải phí tâm, chỉ cần an ổn dưỡng thai cho ta là được rồi.”

Nhưng Thường Hy biết Dương Lạc Thanh sẽ không dễ dàng nhận thua, nhẹ giọng nói: “Gần đây Mị phi khí thế dâng cao, căn cơ của Dương Lạc Thanh lại cạn, chỉ sợ cứ tiếp tục như vậy thì nàng ta sẽ không địch lại nổi. Nàng ta hẳn là đang tìm đường lui ỉnh đây.”

Tiêu Vân Trác neho mắt, cẩn thận nhìn Thường Hy hỏi: “Nàng có ý gì?”

“Dương Lạc Thanh huấn luyện một đám cung nữ trẻ tuổi, dung mạo xinh đẹp, chàng nói xem nàng ta muốn tặng cho người nào? Đưa cho Hoàng thượng chỉ sợ nàng ta sẽ không hào phóng như vậy, để cho nữ nhân khác tranh thủ tình cảm cùng mình. Vậy dư lại cũng chỉ còn một khả năng.” Thường Hy nhìn Tiêu Vân Trác, cười như không cười, trong mắt mang theo mấy phần hài hước.

Tiêu Vân Trác cả kinh, thần sắc dần dần trở nên ngưng trọng, nhìn Thường Hy nói: “Nàng ta cũng dám tính toán. Nàng định như thế nào?”

Thường Hy than nhẹ một tiếng: “Không biết a. Nàng nếu như nhất định muốn tặng cho người nào đó, ta còn có thể không đồng ý sao? Đây chẳng phải nói cho thiên hạ biết ta là nữ nhân ghen tuông mù quáng sao?”

Nghe nói vậy nhưng Tiêu Vân Trác lại quả quyết Thường Hy sẽ không dễ dàng nhẫn nhục chịu đựng. Nhìn hai tròng mắt lóe sáng của nàng, Tiêu Vân Trác thở dài không biết nàng lại nghĩ ra chủ ý gì. Dương Lạc Thanh chỉ sợ sẽ ăn không ít xui xẻo!

379. Chương 383

Tiêu Vân Trác thật ra cũng thừa biết Thường Hy không phải là người ngồi yên chịu trôi, thấy nàng một bộ dáng thần thái bay bay, môi anh đào đỏ tươi mím thành một đường, trong lòng ông lên một tiếng nhưng vẫn nhẹ nhàng cười nói: “Nàng tính toán như thế nào?”

Thường Hy tay cùng Tiêu Vân Trác mười ngón đan chặt, đặc ý nói: “Chuyện vui nhất trên đời chính là nhìn người khác tự bê đá đập chân mình, có phải hay không?”

Sau lưng Tiêu Vân Trác rịn ra một trận mồ hôi lạnh, trong lòng âm thầm quyết định cả đời này cũng sẽ không dám trêu chọc đến tiểu hồ ly này. Nàng thật sự là quá khó chơi, có thù tất báo. Làm một đôi phu thê ân ái so với một đôi uyên ương cãi lộn thì thích ý hơn nhiều. Nghĩ tới đây Tiêu Vân Trác vội vàng phụ họa: “Có chỗ nào cần vi phụ ra sức hỗ trợ hay không?”

Thường Hy híp mắt, rất trịnh trọng gật đầu một cái, nói: “Tại sao lại không có phần của chàng, dĩ nhiên là muốn. Ta thấy không lâu nữa là sinh thần của Lạc phi đi? Lấy trình độ được sủng ái hiện nay của nàng hẳn là sẽ tổ chức một buổi yến tiệc thật hoành tráng, những mỹ nhân kia hẳn là sẽ có đất dùng.”

“Ý tứ của phụ hoàng hình như không muốn tổ chức sinh thần cho nàng.” Tiêu Vân Trác cau mày, hẳn rất không thích nữ nhân này.

“Nhìn một chút chán ghét nhất thời đổi lấy một đời an vui cực lạc, buôn bán này có lời.” Thường Hy biết là Tiêu Vân Trác đang nghĩ cái gì, đưa tay ôm chặt cổ của hắn, ghé vào bên cạnh lỗ tai hắn thấp giọng nói ra: “Chàng nghĩ mà xem, người ta đã tính toán lâu như vậy, dù sao cũng phải cho Dương Lạc Thanh một cơ hội để thi triển. Hơn nữa bên Thẩm Phi Hà kia nhất định cũng sẽ có hành động, ta còn muốn nhân chuyện này mà dò xét xem rốt cục Tiêu Vân Triệt và Thẩm Phi Hà đang bày trò quỷ gì. Nếu như bọn họ thức thời có thể lùi bước là chuyện tốt, ít nhất chàng và hắn vẫn là huynh đệ. Còn nếu như hắn vẫn khẳng khái một mực, đến lúc đó ta sẽ không hạ thủ lưu tình, Hoàng thượng cũng sẽ không cho phép loại chuyện như thế xảy ra.” Nói tới chỗ này nàng lại thở dài: “Trong hậu cung, hoàng gia có rất ít tình huynh đệ chân chính. Không phải là mọi người không muốn mà là trước mặt quyền lực, tiền tài cùng phú quý, khó có ai có thể cưỡng lại lực hấp dẫn của nó. Lần này chúng ta coi như cho hắn một cảnh cáo, khiến hắn suy nghĩ lại con đường nên chọn của mình.”

Tiêu Vân Trác nắm chặt tay của Thường Hy, trong lòng vẫn còn chút khó chịu. Thật ra hắn không thể tin nhất người phản bội hắn lại là Tiêu Vân Triệt, nếu đổi lại là người khác hắn còn có thể chấp nhận.

“Vi An vương tuyệt đối sẽ không tham dự, Trường Tín vương đã đầu phục chàng, hiện tại chỉ còn có Hải Hà vương. Ta lo lắng Hải Hà vương sẽ liên thủ cùng hắc, đến lúc đó vì lợi ích trước mắt, chỉ sợ Mị phi sẽ đứng chung một thuyền với Dương Lạc Thanh. Chúng ta vẫn nên dự phòng trước mới tốt.” Thường Hy nhận nhẹ chân mày, nói.

Tiêu Vân Trác gật gù đầu nói: “Nàng yên tâm, Liệt Phong đã phái người theo dõi nghiêm ngặt rồi, nếu có gì dị động nhất định chúng ta sẽ biết được.

“Nghe nói gần đây trên triều đình cũng không yên ổn, đại ca, tam ca của ta không sao chứ?” Đối với vấn đề này Thường Hy rất là lo lắng. Nàng còn nhận được tin tức chuyện buôn bán của nhà mình cũng gặp bất lợi, chỉ sợ là có người đứng sau giở thủ đoạn.

“Cái này nàng không phải lo nghĩ nhiều. Thụy Lân đã có thể một mình ứng phó mọi chuyện, Thụy Hòa cũng không tồi, Lệ Trung Dũng rất là thưởng thức hắc, dù sao quân nhân cũng không tránh khỏi mắc chút sai lầm. Tam ca của nàng là nhân tài vừa mới xuất hiện, cây cao chịu gió lớn, ta đã phái người truyền tin cho hắc, không nên làm náo động quá lớn. Có Lệ Trung Dũng chăm sóc hắc cũng ổn thôi.” Tiêu Vân Trác không muốn cùng Thường Hy nói về chuyện triều chính, nhất là chuyện có liên quan đến nhà nàng, chỉ sợ làm tổn thương đến thân thể của nàng.

Thường Hy nghe Tiêu Vân Trác nói vậy cũng biết là hắc đã đem mọi chuyện xử trí thỏa đáng, trong lòng ấm áp, nói: “Tất cả cũng khiến chàng phí tâm rồi.”

“Hai ta là vợ chồng, lời này ta không thích nghe.” Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy cương chiều nói, lại chuyển sang chủ đề khác: “Thật ra thì ta cũng không giúp được bao nhiêu. Chuyện của đại ca nàng là do hắc tự lo đấy.”

Thường Hy hứng thú, hai mắt lóe sáng vội hỏi tới: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Người nọ vu cáo ca ca nàng thu nhận hối lộ, nhiễu loạn triều cương nhưng sáng sớm hôm sau, trước cửa phủ doanh lại xuất hiện một phong mật thư, bên trong chứa đầy chứng cứ viên quan kia tham ô hối lộ, chiếm đoạt ruộng đất của dân chúng, tổn hại đến pháp luật và kỷ cương. Hắc lúc này không phải là lửa cháy đến nơi sao?” Tiêu Vân Trác không nhịn được nở nụ cười.

“Chàng tìm người làm?” Thường Hy kinh ngạc hỏi, gậy ông đập lưng ông cũng là biện pháp tốt, chỉ là muốn tìm ra những chứng cứ kia cũng không phải là chuyện đơn giản.

“Ta còn chưa có ra tay. Là có người kiềm chế không được, không muốn nhìn thấy ca ca của nàng chịu uất ức!” Tiêu Vân Trác có thâm ý khác nói.

“Ai vậy?” Thường Hy tò mò hỏi, đại ca của nàng khi nào thì quen biết được nhân vật lợi hại như vậy?

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy khó có được thời điểm hồ đồ, nhắc nhở: “Nàng ngẫm lại xem năm đó hoành hành giang hồ, nắm trong tay bí mật triều chính là những ai?”

Thường Hy khẽ cau mày, cẩn thận suy nghĩ, trong lúc bất chợt ánh mắt sáng lên, bắt được vạt áo Tiêu Vân Trác nói: “Là nàng?”

“Không nghĩ tới nàng lại là một cô nương nhanh nhẹn như vậy.” Tiêu Vân Trác nhẹ giọng nói, trong lòng thầm tính toán nếu có thể thu làm của chính mình thì tốt. Chờ hắc đi lên để vị, văn võ bá quan đều đặt trong lòng bàn tay, còn có gì đáng sợ?

“Mười tám cây trâm hoa năm đó cũng không phải chỉ có hư danh, phải có bản lĩnh thật sự mới có thể tung hoành ngang dọc. Ai nghĩ tới Minh Sát vì đại ca ta lại có thể làm ra chuyện như vậy, xem ra chuyện tốt không xa nha!” Thường Hy hé miệng mà cười cười. Nàng thật sự yêu quý Minh Sát, có một chị dâu kiều ngạo cũng không hẳn là xấu. Nghĩ tới Minh Sát nàng không nhịn được mà lại nhớ tới Mạnh Điệp Vũ, nhìn Tiêu Vân Trác hỏi: “Chàng có tin tức của Mạnh Điệp Vũ không? Nàng tựa hồ như đã biến mất không thấy tăm hơi nhưng ta vẫn cảm thấy nhất định sẽ có một ngày nàng trở về.”

Tiêu Vân Trác lắc đầu một cái: “Không có tin tức của nàng. Chỉ là Liệt Phong nói cho ta biết gần đây buổi tối ở Vân Đô rất náo nhiệt, nàng cũng còn một món nợ phải thu cho nên chắc hẳn sẽ trở lại.”

380. Chương 384

Tiêu Vân Trác nói Thường Hy cũng hiểu được, Mạnh Điệp Vũ còn một món nợ cần phải thu đối với Dương Lạc Thanh. Chính là nàng không biết Mạnh Điệp Vũ làm sao để có thể tiếp cận được Dương Lạc Thanh, đúng là có điểm tò mò.

“Như vậy chuyện tổ chức sinh thần cho Dương Lạc Thanh thì sao?” Thường Hy nheo mắt như tên trộm hỏi.

“Ta sẽ nói với phụ hoàng, yến hội sẽ nhất định đúng hẹn mà cử hành.” Tiêu Vân Trác đáp ứng.

Thường Hy thỏa mãn gật gù đầu, nói: “Nhất định phải tổ chức thật to, quy mô thật lớn, mời thật nhiều người đến xem mới có khán giả thưởng thức kịch hay chứ!”

Tiêu Vân Trác bắt đầu dĩ lắc đầu. Xem nào nhiệt... ừm, hẳn cũng thích!

Tin tức Hoàng thượng tổ chức sinh thần cho Lạc phi nhanh chóng lan truyền khắp cả hậu cung, nhất là còn long trọng tổ chức. Các phu nhân quan viên người nào có phong hào cáo mệnh phụ là có thể tham gia, đãi ngộ như vậy tương đương với cấp bậc Hoàng hậu. Vì vậy tin đồn Lạc phi thất sủng nhanh chóng bị thổi bay hoàn toàn, Hương Chỉ cung lại náo nhiệt hẳn lên.

Hương Chỉ cung. Nội điện.

Thẩm Phi Hà mới vừa từ bên Mẫn phi thỉnh an lại đây. Tin tức lớn như vậy đương nhiên nàng cũng biết, chẳng qua là bên trong có cạm bẫy gì không?

“... Người thực sự cảm thấy không có vấn đề?” Thẩm Phi Hà bất an hỏi, nàng vẫn thấy có gì đó là lạ.

“Có thể có vấn đề gì? Mới vừa bắt đầu ta còn lo lắng thuốc của Tần Nguyệt Như đưa cho ta không hữu dụng, bây giờ nhìn lại cũng là phí tâm rồi. Trong lòng Hoàng thượng vẫn còn có ta, vì ta tổ chức tiệc sinh nhật như vậy chỉ sợ Hoàng quý phi cũng không bằng đâu!” Dương Lạc Thanh cười to nói. Hiện tại nàng chính là xuân phong đắc ý, lo lắng mấy ngày trước cũng nhanh chóng biến thành hư không.

Thẩm Phi Hà suy nghĩ một chút cũng thấy đúng, tạm để xuống nghi ngờ trong lòng, thấp giọng hỏi: “Người thật sự muốn đem những cung nữ xinh đẹp kia đưa cho Thái tử?”

“Trường bối ban thường không thể chối từ. Ta mặc dù không lớn tuổi nhưng cũng là sủng phi của Hoàng thượng, hẳn phải nể bối phận của ta. Chân mệnh thiên nữ không thể bị phản bội, nếu như nàng ta bị Thái tử dứt tình, chẳng cần chúng ta động thủ nàng cũng sẽ không sống được.” Dương Lạc Thanh đắc ý nói.

“Thật sao?” Thẩm Phi Hà kinh ngạc, còn có chuyện như vậy? “Ta thế nào chưa có nghe nói qua?”

“Chuyện như vậy làm sao có thể lưu truyền ra ngoài? Năm đó thủy tổ Hoàng hậu qua đời, tuyên bố với người ngoài là nàng lâm trọng bệnh không qua khỏi, thật ra chính là vì thủy tổ Hoàng đế di tình biệt luyện. Đây chính là bí mật cung đình. Ngu Thường Hy mấy bận cùng ta đối kháng cũng đừng trách ta không khách khí.” Dương Lạc Thanh quả thật là hận thấu xương Thường Hy. Kể từ khi nàng ta hồi cung nàng không có lấy một ngày yên ổn.

“Ta thấy Thái tử đối với Thái tử phi là chung tình không đổi, người cứng rắn đem người nhét đi vào liệu có hiệu quả không? Trước kia những nữ nhân của Đông cung còn không phải chỉ để bài biện? Nhưng ngay cả như thế, vì để cho Thường Hy thoải mái, Thái tử còn không phải đem phân phát hết đám nữ nhân đó đi? Tâm tình như vậy há dễ dàng đã động sao?” Thẩm Phi Hà cau mày nói.

“Người không làm gì được không phải còn có thuốc sao? Ta dĩ nhiên là biết được điều này nhưng ta không tin Thái tử gia có thể chống cự được tác dụng của thuốc!” Dương Lạc Thanh hung hãn nói, trong mắt lóe lên một tia oán giận.

Thẩm Phi Hà nghe được Dương Lạc Thanh nói như vậy liền yên lòng xuống. Nhấn nhẹn nhiều năm như vậy, bày mưu tính kế nhiều năm như vậy, mắt thấy thành công sắp đạt được, nàng không thể để xảy ra bất kỳ không may nào. Thời điểm vào cung biết được sẽ không lựa chọn Thái tử phi từ trong đám tú nữ lần này, loại thất vọng đó nàng khó nói lên lời. Cực khổ thời gian dài như vậy, quay đầu lại cái gì cũng không đạt được thì còn có ý nghĩa gì sao?

Tuy vậy nàng cũng không cam lòng, nàng cũng không thể tùy tiện bị bất kỳ hoàng tử nào chọn phải. Trong các hoàng tử cũng có người là rồng phượng có người chỉ là giun đỉ. Trong năm hoàng tử nàng nhìn trúng Tiêu Vân Triệt, hần lịch sự nho nhã, phong lưu phóng khoáng, quả thật chính là vị hôn phu trong mộng tốt nhất của các cô nương. Nàng trong lúc vô tình nhìn được mắt hần lóe lên một tia không cam lòng, vì vậy nàng nghĩ có lẽ đời này nàng vẫn còn có cơ hội xoay người, ngồi lên chức vị Thái tử phi, làm rạng rỡ vinh dự cho gia tộc nhà nàng. Cho nên nàng gửi tin về cho người nhà, khiến phụ thân nàng dùng hết mọi thủ đoạn cuối cùng nàng cũng được gả cho hần như ý nguyện.

Đúng như những gì nàng cảm nhận lúc đầu, hần thật sự là một người rất dịu dàng, đối xử với ai cũng dịu dàng, thế nhưng đằng sau vẻ dịu dàng ấy chính là khoảng cách ngàn dặm khiến người ta không thể chạm tới được. Nàng đều muốn cố gắng đến gần hần nhưng mỗi lần đều tỏ mà về. Hần nhìn tuy ôn hòa, lễ độ nhưng lại là người băng lãnh nhất, tim của hần được bao bọc bởi một tầng băng tuyết không cách nào phá vỡ được.

Nàng cho là hần đối đãi với tất cả mọi người đều như thế, cho nên nàng cũng không gấp gáp, nàng có thời gian cả đời đi hòa tan băng giá của hần. Nhưng nàng lại không nghĩ đến, thì ra trong lòng của hần đã sớm có người khác rồi.

Nhớ ngày đó lúc nàng còn chưa xuất cung ra phủ đệ riêng, hôm đó là một ngày rất ẩm áp, nàng nhìn thấy hần ra cửa cung. Nàng rất ngạc nhiên, thời điểm như vậy hần còn đi nơi nào? Vì vậy nàng lẳng lặng đi theo hần, xa xa nhìn thấy hần đi về phía hồ Thiên Hà. Hồ Thiên Hà... Nghĩ tới đây trong lòng Thẩm Phi Hà căng thẳng, nàng biết Ngu Thường Hy và Vưu Lệ Bình đang chuẩn bị cho yến hội đêm thất tịch, họ xây dựng lầu trúc ở hồ Thiên Hà, hần đi nơi đó làm cái gì?

Khoảng cách đến hồ Thiên Hà còn một đoạn ngắn hần liền dừng lại, đứng ở sau bụi hoa lẳng lặng ngắm nhìn. Thẩm Phi Hà theo tầm mắt của hần nhìn lại liền thấy Thường Hy đang ở một mình trong đình loay hoay làm cái gì đó, ánh mắt càng không ngừng hướng về phía hồ Thiên Hà quan sát. Lúc này Thẩm Phi Hà tựa hồ không thể tin vào chính mình nữa, Tiêu Vân Triệt đi tới nơi này chính là để nhìn nàng ta sao?

Nàng nhìn hần cứ như vậy không nhúc nhích mà lặng ngắm Ngu Thường Hy, giống như vĩnh viễn cũng xem không đủ. Đôi tròng mắt của hần dưới ánh mặt trời lộ ra một tầng sáng nhu hòa, nhu hòa như vậy so với đối đãi với nàng là hoàn toàn khác nhau.

Sau ngày hôm đó, nàng phái người đi thăm dò rất nhiều chuyện của hần, nàng dần dần biết, thì ra ngày đầu tiên vào cung Tiêu Vân Triệt đã trông thấy Ngu Thường Hy. Thường Hy động thủ gây họa hần vẫn ra mặt thay nàng nói chuyện. Nàng còn biết Thường Hy vào Đông cung không bao lâu liền mắc lỗi bị Thái tử phạt quỳ, hần lại vì nàng mà cầu cạnh. Hôm Thường Hy ngã xuống bậc thang, nàng còn nhớ rõ vẻ mặt khấn nguyện không chút nào che giấu của hần, khoảnh khắc hần cắn răng nhịn xuống xúc động muốn nhắc chân đi cứu Thường Hy. Mặc dù hần đứng bên cạnh nàng nhưng ánh mắt lại không rời thân ảnh nhỏ bé đằng xa...

Thì ra trong lòng hần quả thật có người, khó trách nàng dùng cách nào cũng không thể tiến vào được. Cho nên cả đời này, Ngu Thường Hy là kẻ địch lớn nhất của nàng. Mà đối với kẻ địch, nàng tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình, bất kể là Mạnh Điệp Vũ hay Ngu Thường Hy. Chỉ cần cản bước chân của nàng, nàng sẽ làm cho bọn họ sống không bằng chết. Ấn ấn lâu như vậy, cuối cùng đã đến ngày nàng giải hận rồi!

381. Chương 385

Thường Hy nhìn Lệ Bình ngồi đối diện với mình, cười nói: “Ai chọc ghẹo người?”

Kể từ sau khi Thường Hy được phong làm Thái tử phi, mỗi lần Lệ Bình vào cung thỉnh an Hoàng quý phi cũng sẽ ghé qua nơi này ngồi một lát, vì vậy Thường Hy có thói quen thời điểm nàng ăn điểm tâm liền chuẩn bị nhiều hơn một phần. Nhưng hôm nay có chút kỳ quái, lần nào Lệ Bình tới đây cũng đều cao hứng mà bây giờ mặt lại nhẵn như mông khỉ.

Lệ Bình nâng chung trà lên uống tới tấp mấy ngụm không thềm nói chuyện, tức giận giống con mèo nhỏ xù lông. Thường Hy nhìn vậy mà không nhịn được muốn cười, thử dò xét hỏi: “Vị kia nhà người chỉ hận

không nâng niu người trong lòng bàn tay che chở, sợ người xù cánh bay đi, chứ không phải là hấn chọc giận người hã? Ta cảm thấy không có khả năng nhưng trừ hấn ra ai còn có thể khiến người tức thành như vậy? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Lệ Bình nghe được Thường Hy nói vậy, sắc mặt lại càng trở nên khó coi, liếc Thường Hy một cái nhưng vẫn không lên tiếng. Thường Hy phất tay cho cung tỳ lui xuống rồi mới hỏi: “Được rồi, bây giờ có thể nói chưa?”

Lệ Bình hết sức buồn khổ nhìn Thường Hy hỏi: “Người nói nam nhân thời gian dài có phải sẽ thay lòng đổi dạ không?”

“Hả? Cái gì?” Thường Hy sửng sốt hỏi, thế nào tự nhiên lại hỏi một câu như vậy? Theo lý thì người khác có thể lo lắng những chuyện này nhưng tâm tư của Vi An vương đối với Lệ Bình tất cả mọi người đều thấy, Tiêu Vân Thanh thay lòng? Rất là không có khả năng...

Nhìn gương mặt hoảng sợ của Thường Hy, Lệ Bình càng phát cảm tức, quát: “Ta biết ngay mà, từng người các người đều bị hấn lừa gạt. Cái gì độc nhất vô nhị, cái gì cả đời chỉ mình ta, cái gì mỗi tình thâm thiết, sâu nặng cái rắm ấy!”

Thường Hy sợ ngây người nhìn Lệ Bình ở trong phòng mình bạo phát, tuôn ra một đồng lời bất mãn đối với Tiêu Vân Thanh từ khi bọn họ chưa thành thân cho đến khi vào cung. Tình cảm của hấn với nàng trong mắt mọi người là tuyệt hảo không gì so sánh được sao từ trong miệng Lệ Bình tuôn ra lại trở thành cặn bã rồi hã? Nghe đến đây Thường Hy cũng bày tỏ lòng đồng tình vô hạn đối với Tiêu Vân Thanh, thật không dám tưởng tượng nam nhân sợ vợ kia ngày thường chịu bao nhiêu uất ức?

Thường Hy không chịu nổi nữa chợt hô “Dừng!”, lại nhìn Lệ Bình hỏi: “Người vừa nói cái gì? Thay lòng? Người nào thay lòng?” Sau khi chịu đựng thời gian n chung trà bị oanh tạc, Thường Hy rốt cục nghe được trọng điểm. Tiêu Vân Thanh thay lòng? Đánh chết nàng cũng không tin! Một người sợ vợ như hấn cũng có thể thay lòng sao?

“Còn có thể là ai? Nếu như không phải thì ta sẽ bị đao chém! Thường Hy người nói xem, ta đối với hấn tốt như vậy hấn làm sao có thể làm ra loại chuyện này? Hấn nếu như muốn tam thê tứ thiếp ta liền hòa ly (ly hôn) với hấn!” Lệ Bình hiển nhiên là bị tức giận đến phát điên mới nói ra như vậy, kém điểm làm cho Thường Hy bị hôn mê, hòa ly? Vì không muốn hoàng tử nạp thiếp liền muốn hòa ly? Mặc dù Thường Hy cũng không muốn chia sẻ phu quân của mình đối với người khác nhưng là... Nhưng là... Lệ Bình nói như vậy nàng vẫn không có cách nào chấp nhận được!

Thường Hy đang muốn nổi đóa thì trong lúc bất chợt rèm cửa bị vén lên, thân ảnh người nào đó lao vào, nhìn Lệ Bình quát: “Hòa ly? Nàng thế mà lại dám nói hòa ly? Nàng là đồ không có lương tâm! Ta đối với nàng như thế nào người khác không biết chẳng nhẽ chính nàng cũng không biết? Nàng đúng là không thể nói lý!!!”

Thường Hy nỗ lực trợn tròn hai mắt, nghe thanh âm quen thuộc, nhìn thân ảnh quen thuộc, đây không phải là Vi An vương Tiêu Vân Thanh, hôm qua ở Đông cung cùng Tiêu Vân Trác uống say quắc cần câu không biết trời đất gì phải sai người đưa về hay sao? Đột nhiên kịp thời xông vào như vậy... Thường Hy ngây dại, thì ra vị này vẫn đứng ngoài cửa nghe lén. Thường Hy không dám gật bừa, sở thích này có chút không tốt...

“Ta không thể nói lý? Ta không thể nói lý ở chỗ nào?” Lệ Bình vốn tâm tình cực độ không yên, còn chưa hướng Thường Hy tố cáo xong liền bị nghi phạm xông vào trực tiếp cắt ngang, lửa giận nhất thời tăng cấp, từ tiểu tức phụ ghen tuông vọt lên trở thành sư tử cái Hà Đông!

“Nàng... Nàng thật là tức chết ta rồi! Nàng nhìn còn chưa rõ ràng liền ăn dấm chua lung tung, ta động tay hay là động chân hã? Hôm nay nàng còn không nói rõ ràng thì đừng hòng xong với ta!” Tiêu Vân Thanh nổi giận gầm lên một tiếng. Thường Hy nhìn ly trà trên bàn rung phải rung trái, thanh âm này khách quan mà nói thực sự vượt qua hiềm nghi động đất!

Nghe lời này thật có ý tứ, một tố cáo trạng phụ của mình ngoại tình, một cố gắng chứng minh mình trong sạch. Hai ngày nay nàng vẫn đang chán muốn chết, hôm nay tự dưng có kịch dâng lên tận cửa, rất tốt, nàng rất thích nhìn một màn sư tử cái dạy chồng! Thường Hy trốn ra xa xa, bưng trong tay đĩa điểm tâm vừa từ từ nhăm nháp vừa thông thả nhìn. Đầu năm nay muốn xem vợ chồng gây gổ thật không dễ dàng, hơn nữa

cặp đôi này lại nổi tiếng hòa thuận, ân ái khiến người ta ghen tị. Cho nên xuất hiện một màn này quả thực là hiếm thấy, quá hiếm thấy. Thường Hy cảm thấy sự tình trăm năm khó gặp này nàng tuyệt đối không thể bỏ qua, nàng nếu là tiến lên khuyên thì cũng không tốt cho lắm... Được rồi, nàng thừa nhận nàng cũng là có chút tư tâm, vợ chồng nhà ai chẳng có lúc giận chó đánh mèo, lại cứ hai người bọn họ chưa từng to tiếng lần nào, nàng nhìn mà có chút hâm mộ. Cho nên nhìn thấy hai người họ cãi nhau nàng liền cao hứng một chút, tránh cho nàng hâm mộ chết. Xem đi, ông trời cũng rất công bằng a!

Tiêu Vân Trác nghe được hạ nhân thông báo thì lập tức chạy tới, hắn chỉ sợ Tiêu Vân Thanh tức giận quá ngộ thương đến ái thể của hắn, nhưng vừa vào đến cửa liền trực tiếp ngây dại. Hắn chỉ thấy Thường Hy đang thích ý ngồi ở góc tường cắn điểm tâm, cặp mắt sáng trong suốt, khóe miệng nhỏ cong cong, thỉnh thoảng còn nhẹ nhàng cười ra tiếng, chăm chú nhìn vợ chồng Tiêu Vân Thanh đang hăng hái chiến đấu. Đây là tình huống gì? Không phải tiểu nương tử nhà mình và Lệ Bình có quan hệ rất tốt sao? Làm sao hai người gây gỗ không khuyên giải còn chưa tính, lại đứng sang bên xem náo nhiệt? Không thể không nói, đối với suy nghĩ của Thường Hy đến bây giờ hắn còn chưa có nghiên cứu thấu đáo.

Thường Hy chớp chớp mắt một cái thấy Tiêu Vân Trác đang đứng ở ngoài cửa liền phát tay một cái ý bảo hắn lặng lẽ đi tới. Tiêu Vân Trác nhanh chóng bước đi, tận lực không làm ảnh hưởng đến hai người vẫn đang nhiệt tình cãi cọ kia.

Được rồi, có thể ông trời nhìn hắn không thuận mắt, vèo một cái bình hoa quý giá trên học tử của hắn liền bay đập thẳng vào bức tường bên cạnh, lừng lẫy hy sinh. Nếu không phải thân thủ hắn nhanh nhẹn chỉ sợ cái mặt già này cũng sẽ nát. Nhìn gương mặt hưng phấn của Thường Hy, hắn nhin. Gần đây việc phiền lòng nhiều, có thể để cho nàng thoải mái cười một tiếng cũng rất không dễ dàng. Nghe tiếng vỡ vụn vang lên liền tiếp như sét đánh ngang tai, hắn nhin nữa. Thế nhưng tất cả đều là đồ tốt... Hắn quả thật sắp không nhin được nữa rồi!

382. Chương 386

Nhìn Tiêu Vân Trác trưng ra bộ mặt mưa gió sắp tới, Thường Hy lập tức kéo hắn lại bên mình, thấp giọng nói: “Chàng vội cái gì?”

“Những thứ này đều là đồ sứ ta thích, tinh phẩm từ ngàn đời trước, cứ như vậy bị đập vỡ, có thể không đau lòng sao?” Tiêu Vân Trác thiếu chút nữa giơ chân lên, lòng hắn nhanh muốn chảy máu!

Thường Hy tặc tặc cười một tiếng, nói: “Ai nha, mấy thứ này hôm bữa ta đều đổi qua một lần, bày đều là hàng nhái, không phải đồ thật, yên tâm, yên tâm!”

Tiêu Vân Trác cả kinh, nhìn Thường Hy hỏi: “Không có việc gì nàng tự nhiên đem đổi làm gì?” Hắn có chút tò mò, từ khi nào thì Thường Hy cũng quan tâm đến những thứ này?

“Cái này có gì kỳ lạ. Ta hỏi mấy vị ma ma đã trông coi hài tử, họ nói trẻ con lúc nhỏ rất hiếu động, thường thường sẽ đụng phải đồ. Bọn họ thiện ý nhắc nhở ta đem mấy thứ bài biện trong phòng đổi hết đi, tránh cho tương lai bụng của ta lớn không có tinh lực quản mấy thứ này, đợi đến thời điểm hài tử học đi sợ nó nghịch lung tung phá đồ. Ta nghĩ thấy cũng đúng, tuy chúng ta không thiếu tiền nhưng đồ cổ khó tìm, vì vậy tiện mấy ngày nay không có việc gì làm liền đổi hết một lần.” Thường Hy cười nói, nhìn hai người trước mắt đang cực kỳ kích động, thuận tay vớ lấy cái gì là đập cái ấy, đợi lát nữa có thể tưởng tượng nàng sẽ thu được một khoản bồi thường kha khá.

Tiêu Vân Trác hết ý kiến, cuối cùng hỏi: “Đồ nhái cao cấp cũng tốn tiền, hơn nữa tìm một lúc nhiều đồ nhái tinh xảo như vậy chỉ sợ cũng khó!”

“Cái này thì không lo, ta chỉ cần mở miệng, ngày hôm sau nhị ca sẽ cho người mang tới.” Thường Hy cảm thấy có một ca ca thừa kế gia nghiệp tương đối tốt, tiêu tí tiền, mua đồ gì đó cũng dễ dàng. Cha của nàng cũng thật xảo quyết, biết tham chính không thể cứ tiến lên như ong vỡ tổ liền tìm ình một con đường lui. Dù sao tham chính cũng cần rất nhiều tiền, phải có một nhĩ tử thay bọn họ lo lắng về mặt này. Nghĩ tới đây nàng lại càng thêm bội phục sát đất cha mình.

Tiêu Vân Trác quyết định từ nay về sau không hỏi vấn đề ngu ngốc như vậy nữa. Hôm nay hai người kia ở đây cãi nhau cũng liên lụy đầu óc hẳn trở nên có vấn đề, biết rõ Ngu gia chuyên kinh thương không gì không thiếu còn hỏi chuyện ngây thơ như vậy. Thật đúng là khiến Thái tử một nước như hẳn cảm thấy xấu hổ!

Trong phòng hỗn độn một mảnh không chịu nổi, đoán chừng cho người dọn dẹp không hết một buổi chiều là không xong. Chắc chắn, chiến tích quả nhiên huy hoàng. Thường Hy đỡ eo đứng lên, Tiêu Vân Trác vội vàng dìu lấy tay của nàng, nói: “Nàng chậm một chút, cẩn thận dưới chân, hai người này có phải tính toán phá hủy Đông cung của ta hay không?”

“Phá hủy Đông cung thì chưa đến nhưng ta nhìn phá hủy căn phòng này là có thể!” Hai người một hỏi một đáp, thanh âm không cao không thấp nhưng vừa vặn để cho đôi vợ chồng đang hăng hái kia nghe được. Trong phòng nhất thời an tĩnh lại, Lệ Bình nhìn xung quanh một cái lộ ra một tia quần bách, nàng quên mất đây là nhà của người khác! Tiêu Vân Thanh ruột ngựa trong nhất thời còn chưa suy nghĩ được nhiều như vậy, chẳng qua chỉ thờ phỉ phò xoay người sang bên không thêm nói câu nào, nhìn ra được sắc mặt hẳn thật không tốt.

Thường Hy nhìn hai người kia, thần sắc từ từ trở nên nghiêm túc, cùng với vẻ hi hi ha ha vừa nãy là hoàn toàn bất đồng, chỉ nghe nàng nói: “Hai người cũng nên cho ta một lời giải thích thỏa đáng chứ? Đập phòng của ta, đánh nát đồ cổ của ta, định thế nào đây? Hả?”

Lệ Bình buồn bực không nói, hốc mắt vẫn ửng đỏ. Tiêu Vân Thanh mặt xanh mét cũng không trả lời, xem ra trận tức giận này cũng không nhỏ!

Tiêu Vân Trác khẽ cau mày, nhìn Tiêu Vân Thanh hỏi: “Tam ca, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?”

Thường Hy nhìn hai người nói: “Trong phòng này cũng không tiện nói chuyện, chúng ta đến tiểu sảnh rồi tiếp tục, nơi này để cho cung nhân dọn dẹp đã.” Thường Hy vừa nói liền cất giọng gọi Triều Hà và Văn Thu vào, bảo các nàng tìm người dọn dẹp phòng, lại sai khiến nói: “Dâng trà lên tiểu sảnh, đồng thời mang thêm mấy món điểm tâm. Hoạt động mạnh như vậy cũng nên đói rồi!”

Sắc mặt Tiêu Vân Thanh đỏ lên, muốn nói cái gì cuối cùng lại nhịn xuống. Thường Hy lôi kéo tay Lệ Bình nói: “Đi, chúng ta đi trước. Chuyện này đúng là nên nghiêm túc nói lại một phen. Đã nháo đến độ hòa ly rồi, cũng không phải là chuyện nhỏ.”

Trông mặt Tiêu Vân Trác hơi híp lại, hòa ly? Nhìn Thường Hy và Lệ Bình tiến ra cửa, Tiêu Vân Trác đi lên một bước đến trước mặt Tiêu Vân Thanh, trầm giọng hỏi: “Tam ca, huynh muốn hòa ly?”

“Trời đất chứng giám, ai muốn hòa ly? Chỉ có nữ nhân không lương tâm kia mới muốn cùng ta hòa ly, đệ nói ta có oan uổng không? Ta lại không phạm phải sai lầm gì lớn, chỉ nhìn cung nữ kia nhiều hơn đúng một cái, nàng liền ghen tuông đến tận trời. Đây là đang xảy ra cái gì, không phải chỉ là một chuyện nhỏ sao? Thế mà cũng đáng giá cùng ta cãi lộn. Tứ đệ, đệ nói xem nàng ta có phải quá nhỏ nhen rồi hay không?”

Ở bên kia Thường Hy cũng không ngừng nghe Lệ Bình cầu nhàu: “Liếc nhìn? Ta nhỏ vào! Ta tận mắt nhìn thấy hẳn đâu chỉ nhìn lâu hơn một lần, liền bốn, năm lần cũng có, người nói có phải không bình thường hay không? Ta đều cảm thấy là bọn họ có tư tình, ánh mắt của hẳn nóng hừng hực, kẻ ngu cũng có thể nhìn ra có gì không đúng. Ta cũng không phải ngốc, ngay cả mẫu phi cũng phát hiện ra được, chỉ có Lạc phi vẫn còn ở đó nói giỡn. Nếu không phải có Lạc phi ở đấy thì ta đã sớm phải mông đi rồi!”

“Lạc phi? Chuyện này cũng Lạc phi có quan hệ gì?” Thường Hy nghe đến điểm mấu chốt liền hỏi tới.

“Nữ nhân kia từ trước ta chưa hề thấy qua, ta thề ta tuyệt đối chưa từng thấy qua. Nhưng Lệ Bình lại chính là không tin, cứ một mực cho rằng ta và cung nữ kia có quen biết lẫn nhau, đây không phải là bịa chuyện sao? Cung nữ kia là người của Lạc phi, ta thế nào cùng nàng ta có quan hệ? Ta xem đầu của nàng ấy chính là bị lừa đã rồi!” Tiêu Vân Thanh réo rất nói, càng nói càng buồn khổ. Hẳn trêu ai ghẹo ai chứ? Cung nữ kia hướng bên người hẳn đi tới, hẳn chỉ cảm thấy không biết trên người nàng xông loại hương liệu gì, người

vào rất tốt, lúc này mới nhìn nhiều hơn một lần, sau lại cảm thấy nàng cười rất đẹp mắt, hần không nhin được mà nhìn thêm lần nữa. Nhưng là hần thề, hần thật sự không có tâm tư gì khác!

Tiêu Vân Trác nghiêm cẩn nhìn Tiêu Vân Thanh, cung nữ của Lạc phi?

“... Thường Hy người nói xem hần nếu thật không có tâm tư tại sao lại cứ nhìn đi nhìn lại như vậy? Ta thấy hai tròng mắt hần cũng sắp rớt đi xuống, đúng là lừa gạt quỷ đầu!” Lệ Bình quả thật khóc ra thành tiếng, kể từ sau khi thành hôn còn chưa chịu qua ướm ước lớn như vậy.

“Thời điểm các người đến thỉnh an Hoàng quý phi, Lạc phi cũng ở đấy?” Thường Hy căng thẳng trong lòng, sẽ không phải là...

383. Chương 387

Thường Hy đang suy nghĩ thì thấy Tiêu Vân Trác và Tiêu Vân Thanh đi vào. Trên khuôn mặt Tiêu Vân Trác mang theo một tia thần sắc ngưng trọng, ánh mắt hai người vừa dừng, trong lòng cũng có chút hiểu.

Tiêu Vân Trác theo sát Thường Hy ngồi xuống. Tiêu Vân Thanh nhìn Lệ Bình một cái, thấy hốc mắt nàng hồng hồng thì trong lòng cũng mềm nhũn, rất muốn hướng bên cạnh nàng ngồi xuống nhưng lại sợ nàng không thêm cho hần mặt mũi, một cước đá bay hần thì đời này hần cũng không dám vào Đông cung nữa. Đang do dự thì Thường Hy nháy mắt ra hiệu một cái, lúc này Tiêu Vân Thanh mới có can đảm rón rén ngồi xuống, trong lòng cũng nhanh nhẹn thành một đoàn, chỉ sợ Lệ Bình phát tác. Sau khi hần ngồi xuống thấy Lệ Bình không phản ứng gì mới yên tâm, trong bàn tay cũng túa ra một tầng mồ hôi, nhịp tim kịch liệt gia tốc. Hần cũng không sai a, cúi đầu đồ dành hai ba câu là tốt rồi, mọi lần không phải đều như vậy sao? Nhưng lại cứ lần này hần như bị trúng gió gì đó!

Thường Hy cố gắng hết sức nhin cười, khuôn mặt của Tiêu Vân Thanh thật sự là quá mức khiến người khác kích động, thật không nghĩ tới hần còn có một mặt đặc sắc như vậy. Đúng là làm nàng ngoài ý muốn!

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy một cái, trong đôi mắt dẫn theo nụ cười, lúc này mới ho nhẹ một tiếng, nói: “Thật ra chuyện hôm nay còn có nguyên nhân khác, mặc dù ta không thể chắc chắn hoàn toàn nhưng cũng có năm, sáu phần khẳng định.”

Thường Hy gật đầu một cái, như vậy là Tiêu Vân Trác đã có cùng suy nghĩ với nàng, hai người liếc mắt nhìn nhau lộ ra một cái mỉm cười. Thường Hy tiếp lời nói: “Có một chuyện có lẽ các người không biết, Lạc phi đang huấn luyện một nhóm cung nữ tuyệt sắc, nhóm này nhất định là được dùng vào ý đồ riêng. Cung nữ hôm nay Vi An vương gặp có khả năng là một trong số họ.”

Lệ Bình nghe vậy thì trong lòng có chút bất an, lập tức dừng lại việc khóc sụt sùi, dùng khăn lau sạch sẽ nước mắt, hỏi lại: “Đây là có ý gì? Lạc phi muốn huấn luyện một nhóm cung nữ tuyệt sắc làm gì?”

Thường Hy nhìn Lệ Bình nói: “Kể từ khi Mị phi khôi phục được địa vị sủng ái, hậu cung đã sớm không còn là thể một nhà độc sủng. Hoàng quý phi tạm thời rút chân ra khỏi dòng nước xoáy này, Kính phi cũng theo gót Hoàng quý phi, hai người ngược lại nói chuyện rất hòa hợp. Người duy nhất có thể cùng Lạc phi tranh thủ tình cảm cũng chỉ có Mị phi và Mẫn phi. Gần đây thanh thế của Mẫn phi cũng rất thịnh, trong hậu cung bây giờ là thiên hạ chia ba. Căn cơ của Lạc phi có hạn, Mẫn phi và Mị phi sống lâu ngày trong hậu cung lại có thêm hoàng tử bên mình. Những năm gần đây mặc dù có tuyển chọn tú nữ nhưng cũng không quá xuất sắc, không vị nào quá được sủng ái, ngược lại Hoàng đế lại để tâm đến chúng hoàng tử hơn. Cho nên Lạc phi muốn củng cố địa vị của mình thì nhóm cung nữ kia chính là để sử dụng vào bọn họ rồi!”

Văn Thu tiến lên dâng trà ọi người, lại mang đi đĩa điểm tâm đã dùng hết. Đợi nàng đi xuống, Tiêu Vân Thanh mới nhìn Thường Hy hỏi: “Cái gì? Nàng ta còn muốn trực tiếp đưa nữ nhân cho chúng ta nữa hay sao?”

Lệ Bình nghe đến đó thì sắc mặt tái xanh, tựa hồ có chút hiểu rõ đầu đuôi sự việc. Mấy ngày qua nàng ở chỗ Thường Hy cũng nghe được không ít tin tức, ngẩng đầu lên nhìn Thường Hy, có chút bất an hỏi: “Chẳng lẽ nàng ta còn muốn dùng thủ đoạn gì khiến người ra không thể đề phòng hay sao?”

Thường Hy lắc đầu một cái, nói: “Cái này ta cũng không dám xác định. Lấy tính tình của Lạc phi, nếu không nắm chắc chín phần chắc chắn nàng ta sẽ không ra tay. Nếu nàng ta đã có tự tin có thể nắm được tâm can của các vương gia trong tay thì ắt hẳn nàng ta thực sự có biện pháp gì đó.”

Nói tới chỗ này Thường Hy nhìn về phía Tiêu Vân Thanh nói: “Vi An vương có tiếng là người chung tình, nếu ngay cả Vi An vương cũng có thể bị cung nữ bên người Lạc phi hấp dẫn thì Trường Tín vương, Hải Hà vương, Thái tử gia chỉ sợ cũng không thoát khỏi bàn tay của nàng ta!”

Sắc mặt Tiêu Vân Thanh có chút cổ quái, ngay sau đó nói: “Khó trách... Chuyện quả nhiên có gì đó không đúng. Thời điểm cung nữ kia đến gần ta cảm thấy mùi hương trên người nàng ta là lạ, nhìn đến khuôn mặt của nàng thì cảm giác có một loại lực hút khiến ta luôn muốn nhìn thêm lần nữa. Mặc dù ta đã rất nỗ lực khắc chế nhưng cuối cùng vẫn nhìn thêm vài lần, nếu không hôm nay cũng sẽ không trở thành như thế này.”

Thường Hy than nhẹ một tiếng, nói: “Có lẽ túi hương trên người nàng đã được bỏ thêm được liệu gì đó khiến người không thể thoát ra khỏi mê luyện.”

Thường Hy đã sớm nghe Tiêu Vân Trác nói qua, Dương Lạc Thanh một bước lên trời là có do sử dụng một loại bí dược. Nếu như bí dược đó thật sự có tác dụng mê luyện người khác như vậy thì hậu quả thật khó tưởng tượng. Nghĩ tới đây Thường Hy đột nhiên nhìn về phía Tiêu Vân Trác. Nàng còn nhớ rõ ban đầu Tần Nguyệt Như có thể thuận lợi giúp Chuyên Tôn Nhạc Đan đi lên để vị, theo lời Chuyên Tôn Diệp Thành nói lúc ấy thì Hoàng đế tựa hồ cực kỳ mê luyện Tần Nguyệt Như. Dương Lạc Thanh và Tần Nguyệt Như lại vốn thường xuyên liên lạc với nhau. Nếu như Dương Lạc Thanh có thể từ chỗ Tần Nguyệt Như lấy được những thứ đồ này...

Cả người Thường Hy run lên khi nghĩ đến hậu quả xảy ra. Khó trách Tiêu Vân Triệt cẩn thận như vậy lại bằng bất cứ giá nào cũng muốn hợp tác cùng Dương Lạc Thanh, thì ra là có nguyên nhân như vậy. Chuyện này thực quá đáng sợ, con người có thể đầu quỹ kế âm mưu nhưng chống lại được tác dụng của thuốc hay sao? Dương Lạc Thanh huấn luyện một nhóm cung nữ như vậy, nếu kế hoạch của nàng ta thật sự thành công, những cung nữ này tiến vào tất cả vương phủ, chỉ cần bọn họ có thể khiến cho các vị vương gia nghe lời giống như Hoàng đế Minh Khải quốc đối với Tần Nguyệt Như thì thiên hạ này sẽ trở thành vật trong túi của Tiêu Vân Triệt!

Kết quả như vậy thiết tưởng không thể đón nhận được. Hôm nay Lạc phi cố ý đến tắm cung của Hoàng quý phi, “vừa vặn” đúng lúc Tiêu Vân Thanh và Lệ Bình có mặt ở đây chỉ sợ là muốn thử xem hiệu quả của loại mê dược này như thế nào. Nàng ta chọn trúng Tiêu Vân Thanh là bởi vì trong mấy vị vương gia, Tiêu Vân Thanh nổi tiếng chung tình nhất, khó khống chế nhất. Nếu ngay cả Tiêu Vân Thanh mà cũng bị cung nữ của Lạc phi móc chốt hồn phách thì Dương Lạc Thanh có lẽ cũng thỏa mãn hiệu quả của mê dược này rồi.

Đối với Tiêu Vân Trác, Thường Hy mà nói thì đây không phải là tin tức tốt lành gì, quả thật giống như sét đánh giữa trời quang. Thật may là Dương Lạc Thanh nóng lòng muốn thử dược lực nên mới khiến bọn họ phát hiện ra đầu mối. Nếu như Dương Lạc Thanh không làm điều thừa, trực tiếp ra tay trong yến tiệc sinh nhật của mình thì cho dù Thường Hy có sớm chuẩn bị chỉ sợ cũng bị nàng ta tính toán.

Nhưng ngay cả khi đã biết căn nguyên vấn đề thì bọn họ cũng chưa tìm ra cách để khống chế loại mê dược này. Nói cách khác nếu như Dương Lạc Thanh ra tay mà bọn họ còn chưa tìm ra thuốc giải thì chắc chắn sẽ rơi vào thế bị động rồi.

384. Chương 388

Lệ Bình giờ đã hiểu rõ không phải là Tiêu Vân Thanh không đúng mà là do Dương Lạc Thanh động tay động chân. Nếu như đợi đến ngày sinh nhật hôm đó, nữ nhân kia đều cho các cung nữ dùng mê hương thì hậu quả thật sự không tưởng tượng nổi. Khó trách hôm nay Tiêu Vân Thanh cứ kêu mình oan uổng, mà nàng lại tận mắt trông thấy hành vi của hắn, cho nên mới nói hiệu quả của loại mê dược kia thật đáng sợ.

Nghĩ tới đây Lệ Bình lo lắng nhìn Thường Hy nói: “Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn Dương Lạc Thanh tác oai tác phúc? Đến lúc đó chỉ sợ mời thần dễ tiền thần khó thôi!”

Tiêu Vân Trác nhìn Thường Hy nói: “Các người ở trong này nói chuyện, ta đưa tam ca ra ngoài.”

Thường Hy biết Tiêu Vân Trác định đưa Tiêu Vân Thanh đi gặp Phùng Viễn Thanh. Phùng thái y có y thuật cao siêu, biết đâu lại tìm ra cách xử lý, vì vậy nàng gật gật đầu, nhìn về phía Tiêu Vân Thanh nói: “Vi An vương, ngài đập phòng của ta, tổn thất tất nhiên phải bồi thường. Ngài đại khái không biết, tất cả đồ vật trong phòng này đều là đồ cổ do Thái tử gia tử mĩ lựa chọn, cái cái đều là độc nhất khó cầu lại cứ thế bị ngài tùy tay đập nát. Chuyện tay ta nhất định không thể bỏ qua!”

Tiêu Vân Thanh vận vẹo khuôn mặt, lúc đầu chỉ lo đập cho thống khoái mà không nghĩ đây là phòng của người ta, đồ của người ta. Mấy thứ trong phòng này trước kia hắn cũng gặp qua, xác thực là bảo vật. Hắn nhăn nhó ngẩng đầu lên nhìn Thường Hy nói: “Tứ đệ muội, ta thật ra không có tiền, người chính là bán ta ta cũng không trả nổi. Bằng không người đến vương phủ ta một chuyến, nhìn thuận mắt cái gì liền đập? Dù sao ta không có tiền, muốn bạc không có, muốn mạng cũng không được, người cứ xem mà làm đi!” Nói xong lời này liền lôi kéo Tiêu Vân Trác chạy trốn. Thường Hy loáng thoáng nghe được hắc hắc bầm cái gì mà nhà mẹ giàu nứt vách còn tính toán với ta, vợ của người thật quá ức hiếp người...

Lệ Bình đỏ bừng cả khuôn mặt, thật sự là xấu hổ chết người, nhìn cũng không dám nhìn Thường Hy. Thường Hy vừa trông thấy bộ dáng như vậy của Lệ Bình liền biết Tiêu Vân Thanh mặc dù là hoàng tử nhưng trước khi xuất cung thì đều sử dụng đồ trong cung, trừ lương tháng ra cũng không có nguồn thu nào, bình thường đều dựa vào tiền phụ cấp của mẫu phi. Sau khi xuất cung tuy có vương phủ riêng nhưng nguồn thu cũng bị triều đình quy định, mặc dù nói so với dân chúng bình thường đã là rất giàu có nhưng đột nhiên chi một khoản lớn cũng là có chút khó khăn.

Hơn nữa nhà mẹ của Lệ Bình cũng không phải rất có tiền. Cho nên nếu thật sự muốn Tiêu Vân Thanh đem bạc ra mà bồi thường chỗ này thì đúng là ép chết hắn. Nhưng Thường Hy cũng không định tính toán sổ sách với hắn, may mà trước đó nàng đã đổi một lượt đồ giả, nếu không thì hắn đã đau lòng chết rồi.

“Giờ mới biết khó coi, ta còn nhớ vừa nãy người đập rất thuận tay!” Thường Hy đưa ly trà cho Lệ Bình, cười nói.

“Người biết ra vừa kích động lên là chuyện gì cũng không thèm để ý. Người yên tâm, đồ ta sẽ nhất định nghĩ biện pháp bồi thường cho người, không cần lo lắng.” Lệ Bình nói rất chân thành, nàng cũng không muốn mắc nợ người ta.

Thường Hy cười khê một tiếng, Lệ Bình lại cứ ngây thơ dễ lừa như vậy: “Người nha, lời này mà cũng tin! Nói cho người biết mấy đồ này đều là hàng nhái, ta cố ý nói như vậy là để Vi An vương biết được hậu quả gây gỗ với người. Về sau nếu hắn còn phát tác người cứ lôi chuyện ngày hôm nay ra, nhìn xem hắn còn dám làm gì không?!”

Lệ Bình vừa mừng vừa sợ, nhìn Thường Hy một cái, nói: “Thế nào trên đời này lại có người gian xảo như người? Không biết Thái tử gia làm thế nào mà chịu được?”

“Ta cũng không biết hắn để ý ta điểm nào. Người nói ta, ta còn nói người kia kìa, quản được trượng phu của mình uy danh vang dội cả Vân Đô. Hiện tại các cô nương chưa xuất gia đều không phải điên cuồng hâm mộ người?” Thường Hy hé miệng cười, vòng vèo một đường cuối cùng ý bảo Lệ Bình là con cọp cái.

Hai người đùa tếu đùa lui một hồi rồi mới quay về việc chính: “Ta xem chừng sinh nhật của Lạc phi sắp đến rồi, Thẩm Phi Hà có thể sẽ đến tìm người, đến lúc đó người nên cẩn thận một chút. Lúc nói chuyện nhất định phải suy nghĩ nhiều rồi mới nói, tránh lộ ra chân tướng.”

“Cái này ta hiểu được, người cứ yên tâm đi.” Lệ Bình gật đầu nói.

Thường Hy cũng gật đầu một cái, nhìn Lệ Bình: “Ta nghĩ sau khi trải qua chuyện này Dương Lạc Thanh sẽ tin tưởng chắc chắn rằng mê dược của mình hữu dụng, cho nên Thẩm Phi Hà và Tiêu Vân Triệt chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này. Ta đoán sau khi qua sinh nhật, Hoàng thượng sẽ hành động.”

Lệ Bình mang trên mặt thần sắc tức giận, nói: “Chưa từng gặp qua kẻ nào không từ thủ đoạn như vậy, ngôi vị Hoàng đế thì có cái gì tốt? Thật không biết bọn họ nghĩ thế nào?!”

Thứ mỗi người theo đuổi là bất đồng cho nên giá trị quan cũng bất đồng. Có thể Lệ Bình cho rằng cùng người mình yêu vui vẻ, bình yên qua cả một đời là lựa chọn tốt nhưng Thẩm Phi Hà lại cho rằng đi lên

phượng vị, thống trị lục cung, mẫu nghi thiên hạ mới thực sự là vinh quang. Cái này không thể đem ra so sánh được.

“Thẩm Phi Hà là người dã tâm lớn sẽ không từ bỏ ý đồ. Ta nghĩ chỉ cần lấy được tin tức xác thực từ chỗ Lạc phi thì nàng ta sẽ đi tìm người. Cho nên lúc đó người phải diễn xuất, đùa giỡn một chút cho nàng ta nhìn, nhất định phải khiến nàng ta tin rằng mê dược của Dương Lạc Thanh có tác dụng. Như vậy kế hoạch của chúng ta mới có thể triển khai.” Thường Hy vốn không muốn quá tuyệt tình, nhưng trải qua chuyện ngày hôm nay nàng đã tỉnh ngộ, có vài người nàng không thể mềm lòng. Nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình...

“Diễn trò như thế nào, người nói đi. Chỉ cần có thể làm được ta nhất định sẽ làm.” Lệ Bình xoa xoa nắm đấm, từ nay nàng sẽ kiên quyết đấu tranh bài trừ các thế lực ác độc, nàng cũng không hy vọng gia đình tốt đẹp của mình sẽ bị phá hư. Nàng sẽ bảo vệ hạnh phúc của mình, tuyệt đối không để kẻ khác xâm phạm!

“Hôm nay chuyện các người tranh cãi âm ỹ ở Đông cung rất nhanh sẽ được truyền đi, ta muốn chuyện này phải đến được tai của Dương Lạc Thanh, cho nên...” Thường Hy ở bên tai Lệ Bình thấp giọng nói mấy lời. Khóe miệng Lệ Bình từ từ cong lên, trong mắt cũng chớp lóe vài tia sáng.

“Được, người yên tâm, chút chuyện nhỏ này không làm khó được ta. Nhưng người cũng phải chú ý, bọn ta ở ngoài cung khoảng cách xa chút, nhưng các người ở ngay tại nơi này, phải cẩn thận mới tốt.” Lệ Bình lo lắng nói.

Thường Hy đương nhiên hiểu được ý của Lệ Bình, nàng sợ sinh nhật của Dương Lạc Thanh còn chưa tới nàng ta đã ra tay với Tiêu Vân Trác. Dù sao mê dược kia cũng không thể coi thường. Nhưng trước mắt Thường Hy đúng là không có biện pháp giải quyết. Không để cho Lệ Bình lo lắng thêm, nàng cố ý nói: “Người yên tâm, trong lòng ta đã có tính toán.”

385. Chương 389

Đông Lăng vương phủ.

Trăng tàn treo ngọn liễu, ánh sáng mờ ảo bao trùm cả phủ đệ nguy nga.

Tiêu Vân Triệt ngồi một mình trong thạch đình lặng lẽ ngắm người. Cả khu vườn lặng yên không một tiếng động, mười mấy chiếc đèn cung đình im lìm treo trên cao tỏa ra chút ánh sáng yếu ớt. Ngồi một mình như vậy dưới ánh trăng đã không phải là lần đầu tiên. Từ nhỏ đến lớn, không có biết bao nhiêu lần mỗi khi phải ra quyết định trước một chuyện tình hắn cũng sẽ ngồi như vậy dưới ánh trăng thê lương. Cảm giác lạnh lẽo, cô đơn như lúc này đây sẽ tăng thêm cho hắn dũng khí đi về phía trước. Hắn không muốn mình thất bại trong gang tấc, lòng dạ đàn bà không thể xảy ra trên người của hắn.

Trong quá khứ, mỗi lần ngồi ở nơi này, tâm tình của hắn đều vô cùng an tĩnh. Thế nhưng lần này lại không giống như vậy, hắn có chút tâm phiền ý loạn, lần đầu tiên trong đời ánh trăng cũng không thể làm hắn yên lòng lại. Hắn biết, chuyện này là bởi vì liên quan tới nàng.

Có lẽ bởi vì nghĩ tới nàng nên phiền não trên mặt cũng dần dần vơi bớt, khóe miệng thậm chí gợi lên một chút mỉm cười chậm rãi. Đến tận bây giờ hắn vẫn nhớ rất rõ ngày đầu tiên bọn họ gặp mặt. Ngày đó ánh mặt trời rất rực rỡ, huynh đệ bọn họ khó được dịp xúm lại cùng nhau, mặc y phục tiểu thái giám đi nhìn lên tú nữ sắp vào cung. Bởi vì bọn họ biết trong đám tú nữ này có thể tử tương lai của bọn họ.

Tiêu Vân Trác vốn không muốn đi nhưng hắn khuyên mãi rốt cục cũng đi theo. Bây giờ hồi tưởng lại hắn có chút hối hận, nếu ngày đó hắn không có khuyên Tiêu Vân Trác đi cùng, ngày đó Thường Hy không có động thủ nhéo lỗ tai Tiêu Vân Trác, hiện tại có phải không giống kết cục như thế này hay không? Đứng bên hắn lúc này có phải là nàng mà không phải là ánh trăng lạnh lẽo, cô tịch này không?

Tiêu Vân Triệt chưa bao giờ gặp qua cô gái nào dám cả gan làm loạn giống như Thường Hy, trước khi vào cung lại dám sinh sự. Hai tròng mắt linh động, một cái miệng sắc bén đã đánh động thật sâu đến trong lòng của hắn. Từ lúc đó trở đi, trong lòng hắn chỉ có một người tên là Ngu Thường Hy!

Khi nghe nói trong đám tú nữ lần này không chọn ra Thái tử phi làm hán vô cùng kích động. Vì vậy hán đi khẩn cầu mẫu phi, hy vọng có thể đem Thường Hy ỳnh. Nhưng làm hán thất vọng, mẫu phi nói thân phận Thường Hy thấp kém, chỉ là con gái thương nhân, làm sao có thể làm được hoàng tử phi? Vô luận hán khẩn cầu thế nào cũng không được, lúc ấy hán thất vọng cực kỳ. Nếu như mẫu phi đã không đồng ý thì phụ hoàng lại càng không đồng ý rồi.

Nhưng sau đó lại xảy ra biến hóa, chuyện Mị phi tự mình đến Vĩnh Hạng cung thăm Thường Hy bị truyền ra, mẫu phi lại động lòng tư. Thường Hy mặc dù thân phận không cao nhưng nhà nàng lại có tiền, không làm được chính phi thì làm nhụ tần vẫn có thể. Biết mẫu phi quyết định, Tiêu Vân Triệt có chút hưng phấn, chính xác mà nói là có chút mất mát, hán muốn lấy nàng làm vợ, nhưng... Theo thái độ của mẫu phi thì chuyện này hiển nhiên không thể thực hiện được, nhụ tần... Danh hào này hán quả thực không thích, nhưng nếu có thể dùng nó đem Thường Hy buộc ở bên người thì hán vẫn đáp ứng.

Nhưng mọi chuyện lại phát triển ngoài dự liệu của tất cả mọi người. Không biết có phải nương nương các cung đều nhìn trúng Thường Hy hay không, trong lúc nhất thời Thường Hy lại đột nhiên trở thành nhân vật chạm tay có thể bỏng. Sau đó phụ hoàng lại cứ thế hạ chỉ đem Thường Hy vào Đông cung làm cung nữ. Thời điểm nghe được tin tức này hán tâm tàn ý lạnh. Ngày đó, hán cũng ngồi như vậy một đêm dưới ánh trăng.

Sau hán lại thường xuyên đến Đông cung, đúng là chỉ để nhìn nàng một cái. Đông cung... Hai chữ này làm cho lòng hán đau đớn...

Đối với Tiêu Vân Trác mà nói, hán không có tình cảm đặc biệt gì, chỉ có chút thương hại vì hán sớm mất mẹ đẻ. Nhưng thật sâu trong lòng hán còn cảm thấy ghen tị. Hán sinh ra liền nghiễm nhiên trở thành người kế thừa giang sơn này. Đều là con trai của phụ hoàng, tại sao Tiêu Vân Trác lại có thể được làm Thái tử?

Hán không phục!

Từ lúc còn nhỏ khi tiên Hoàng hậu vẫn sống hán đã nhớ, trong đôi mắt của phụ hoàng luôn chỉ có mình Tiêu Vân Trác. Mỗi lần đi Lân Chỉ cung thỉnh an đều thấy được cảnh tượng phụ hoàng thân mật ôm Tiêu Vân Trác đặt lên đầu gối, hỏi thăm hán việc học hành. Còn đối với bọn hán, phụ hoàng chỉ biết nghiêm mặt, nghiêm túc mang theo lãnh khốc.

Khi đó hán biết tiên Hoàng hậu đối với phụ hoàng là không giống nhau, bà ấy không chỉ là hoàng hậu của phụ hoàng, còn về phần là cái gì thì lúc ấy hán cũng chưa hiểu rõ. Nhưng bây giờ hán đã hiểu được, đó là bởi vì phụ hoàng đem tiên Hoàng hậu trở thành thê tử của mình. Thê tử và tần phi không giống nhau, Hoàng hậu cũng đồng dạng như vậy. Lúc ấy Hoàng hậu mặc dù bệnh yếu nhưng sau mỗi lần hạ triều, đi qua Lân Chỉ cung hán vẫn có thể nghe ra được tiếng cười vui thích truyền ra. Những lúc ấy, hán lại cảm giác như mình là kẻ dư thừa.

Khi đó, Tiêu Vân Trác là hạnh phúc nhất. Hán hâm mộ Tiêu Vân Trác, ghen tị hán, thậm chí là hận hán!

Có những lúc hán từng nghĩ nếu như tiên Hoàng hậu chết rồi, vậy thì tình cảnh sẽ như thế nào? Sau tiên Hoàng hậu thực sự vì bệnh mà qua đời, Tiêu Vân Trác từ trong đám mây hạnh phúc ngã nhào xuống vũng bùn. Nhi tử phụ hoàng thích từ hán chuyển thành ngũ đệ, nhưng vẫn như cũ vẫn không phải là Tiêu Vân Triệt hán. Không có mồm miệng khéo léo của ngũ đệ, không có hào sảng, ngây thơ của tam đệ, cái hán có cũng chỉ là hai chữ “ôn hòa” mọi người tán dương. Hán ghét hai chữ này! Ôn hòa? Trừ bỏ ôn hòa hán còn có thể thế nào? Hán không có gì để khoe khoang, chỉ có thể giữ vững khiêm tốn, ở trước mặt phụ hoàng bày ra phong thái quân tử. Có như vậy, trong lòng phụ hoàng mới có một chỗ nhỏ dành cho hán.

Hán không cam lòng. Vì sao người khác có được dễ như trở bàn tay hán lại phải hao tổn tâm cơ? Tại sao hán cố gắng học hành lại không chiếm được một câu tán dương của phụ hoàng? Cho nên từ rất nhỏ hán liền biết, nếu muốn người khác xem trọng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nghĩ tới đây Tiêu Vân Trác cảm thấy có chút mệt mỏi, trong lòng mệt mỏi, thật mệt chết đi! Buông lười nhiều năm như vậy, hôm nay đã tới ngày nghiễm thu thành quả nhưng sao trong lòng hán luôn có một cảm giác mất mát mà không phải là thỏa mãn, hăng hái khi chiếm được thiên hạ?

Khổ cực những năm này ai có thể biết được? Hán lặng lẽ đi theo sau ủng hộ Tiêu Vân Trác là bởi vì hán biết được, phụ hoàng không phải là lãng quên Thái tử mình từng yêu quý nhất mà đang muốn rèn luyện

hắn, những hoàng tử khác cũng chỉ là mây khói mà thôi.

Chính vì lợi dụng những điểm này, những năm gần đây hắn vững như bàn thạch, từ từ đạt được phụ hoàng tín nhiệm, được triều thần ủng hộ, được các huynh đệ không chút nào đề phòng...

Thẩm Phi Hà đứng ẩn mình sau tàng cây, nhìn thân ảnh cô đơn đằng xa mà hai quả đấm nắm chặt, nỗ lực ức chế không cho phép bản thân đi qua. Nàng biết hắn lại đang nghĩ tới nàng ta. Mỗi khi nhớ đến Thường Hy, hắn lại giống như chìm mình vào trong ánh trăng thê lương. Hắn nói không cho phép nàng tổn thương nàng ta. Đúng vậy, nàng sẽ không làm hại nàng ta, nhưng không đảm bảo được người khác không làm hại nàng ta!

386. Chương 390

Trong hậu cung bởi vì sinh nhật của Lạc phi mà rất nhanh trở nên náo nhiệt. Hoàng thượng đã hạ chỉ tổ chức thật long trọng cho nên khắp nơi trong cung đều giăng đèn kết hoa. Hương Chi cung lại càng thêm người đến người đi, phàm là đồ tốt đều đưa vào đó. Nhất thời Hương Chi cung trở thành bảo địa phong thủy mà người người hâm mộ.

Thường Hy thích ý ngồi ở trên xích đu nghỉ ngơi, tầm mắt xuyên qua cửa sổ mà nhìn mọi người trong Đông cung phân chia nhau làm việc đâu vào đấy. Kể từ ngày nàng trở về liền đem Đông cung tiêu điều sửa thành một khung cảnh tươi tốt, phồn thịnh, người người luôn chân luôn tay, lúc nào cũng vui vẻ. Ngay cả chân chạy lúc nào cũng kề kề bên người Tiêu Vân Trắc như Ngũ Hải cũng có lúc sẽ chuồn êm trở lại, cho dù là uống một chén nước trong Đông cung cũng cảm thấy cả người sáng khoái vô cùng.

“Thái tử phi, Thái tử gia khiến nô tài chuyển lời cho ngài.” Ngũ Hải thấy Thường Hy đang nghỉ ngơi liền vội vàng đi tới cúi đầu cười nói.

Thường Hy chậm rãi mở mắt, hỏi: “Có chuyện gì vậy? Ta nói Chu tổng quản gần đây càng ngày càng gầy, có phải Thái tử gia giao cho người quá nhiều công việc hay không? Có muốn ta phái người giúp một tay hay không?”

“Đa tạ ân điển của Thái tử phi nhưng nô tài đương lúc năm thịnh, làm chút chuyện nhỏ này là vẫn có thể được.” Da mặt Ngũ Hải giật giật, nỗ lực hồi tưởng trong khoảng thời gian này mình có đắc tội gì với Thường Hy hay không? Rõ ràng là không có nha, sao Thái tử phi lại đột nhiên lại nói như vậy làm cho lòng mẹ của hắn cũng run hết cả lên!!!

Khóe miệng Thường Hy khẽ nhếch lên, chậm rãi nói: “Thái tử gia nói gì? Có phải buổi tối lại không trở về dùng bữa hay không?”

Ngũ Hải nuốt nuốt nước bọt, nỗ lực ổn định lại tâm thần, nín hót nói: “Thái tử phi anh minh. Thái tử gia gần đây công vụ bận rộn, Hoàng thượng đem toàn bộ chính sự giao cho Thái tử gia, cho nên...”

“Được rồi, người không cần phải giải thích, ta đều hiểu. Ta cũng không phải là người không nói đạo lý, người sợ cái gì? Người trở về phục mệnh đi, nói với Thái tử gia ta tất cả đều khỏe, bảo hắn cứ toàn tâm toàn ý giải quyết chuyện bên Hoàng thượng đi.” Thường Hy thản nhiên nói, nụ cười trên mặt càng trở nên đậm. Ngũ Hải nhìn mà thân thể khẽ phát run, mồ hôi lạnh trên trán cũng toát ra, mắt cũng híp lại. Nàng lại bổ sung thêm một câu: “Nếu như quá muộn thì để Thái tử gia về thư phòng nghỉ ngơi, không cần trở lại, tránh cho bồn ba thân thể lại mệt nhọc.”

“Đúng, đúng!” Ngũ Hải lại càng cảm thấy bất an, nhìn Thường Hy tựa hồ không có vẻ gì là tức giận, nhưng tại sao hắn lại cứ cảm thấy lạnh lẽo hết cả người? Chỉ là buổi tối không trở về nha, Hoàng thượng bận rộn cũng có khi mấy ngày không đến hậu cung, có cái gì to chuyện đâu?

Thường Hy xoay người đi vào phòng trong, đi được hai bước lại quay lại nhìn Ngũ Hải nói: “Chu tổng quản lúc trở lại không nên quên mang cho Thái tử thêm cái chăn gấm, tránh cho buổi tối bị cảm lạnh. Nhớ nhất định phải đi qua kiền môn, vòng qua Lân Chỉ cung mới trở lại thư phòng, hiểu chưa?”

Ngũ Hải chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, chuyện khổ sai như vậy tại sao lại rơi vào đầu hắn? Trịnh Thuận cái tên khốn kiếp kia cũng không biết chạy đi đâu? Hắn trừ dạ ran đáp ứng thì còn biết làm gì khác, chỉ

mong Thái tử sau khi nhận lấy chần không tức giận là tốt rồi!

Thường Hy sau khi đi vào phòng lúc này mới không nhịn được mà dỡ eo nở nụ cười, đưa tay kéo lấy Văn Thu ở bên tai nàng thấp giọng nói mấy lời. Sắc mặt Văn Thu tối sầm, do dự nói: “Thái tử phi... Chuyện này không phải quá mức chứ?”

“Không quá mức. Diễn trò phải diễn như thật, nếu không như thế nào người ta lại chịu mắc câu? Chỉ ủy khuất cho Thái tử gia nhà ngươi mấy ngày nay thôi. Đi đi!” Thường Hy khẽ mím môi đẩy Văn Thu ra cửa. Trong mấy ngày này người của Dương Lạc Thanh cứ thỉnh thoảng lại đến dò hỏi hành tung của Thái tử gia, sợ là không nhịn được nữa mà muốn động thủ, nàng tốt bụng cho nên đưa cho người ta một cơ hội, có phải không? Không có mỗi như, cá như thế nào mắc câu?

Ngũ Hải nhăn nhó khuôn mặt nhìn một đám người xung quanh, Thái tử phi đây là muốn dọn nhà sao? Vốn chỉ nói cầm thêm đi một chiếc chần gấm nhưng tại sao lại tăng thêm rất nhiều thứ? Trừ nồi chén, chậu rửa, Ngũ Hải cảm thấy đây không khác chuyển nhà là mấy. Đám người hùng dũng này đi ra khỏi kiền môn liền hấp dẫn không ít ánh mắt. Mọi người nhìn bọn họ chỉ cảm thấy kỳ quái, sợ là trong vòng một nén nhang cả hậu cung đều biết Thái tử gia và Thái tử phi cãi nhau rồi. Chẳng qua chỉ khổ hân làm vật hy sinh!

Hắn trêu ai ghẹo ai, chỉ do chân của mình dài, ở bên ngoài hầu hạ không phải tốt sao? Cứ thấy trong Đông cung náo nhiệt một chút liền trốn trở về uống miếng nước, thế là bị túm được! Đáng đời, lần sau còn dám hóng hớt nữa không? Nhớ lại Chu đại tổng quản hắn từ khi nào lại phải chịu uất ức, khổ sở như vậy? Lúc nào thì mất mặt như vậy? Lúc nào thì bị người ta vây quanh nhìn như khỉ như vậy? Kể từ khi Thái tử phi vào cửa liền nhất định bắt hắn bị thống. Trịnh Thuận cái tên chết bầm kia đừng để hắn bắt được, đừng phải chuyện xui xẻo trốn so với hắn còn nhanh!

“Chu tổng quản, ngài đây là đang làm cái gì vậy? Bao lớn bao nhỏ chứ không phải là chuyển nhà à?”

Ngũ Hải ngẩng đầu nhìn lên thì thấy người đến là quản sự thái giám của Hương Chỉ cung, vì vậy nghiêm trang nói: “Còn có thể có chuyện gì, gần đây chính sự bận rộn, Thái tử gia bận rộn đến chân không chạm đất. Thái tử phi đau lòng Thái tử gia chân chạy hai nơi nên cố ý dặn dò ta đưa chần đệm đi, nếu về muộn quá thì có thể nghỉ lại thư phòng.”

“Thái tử phi thật là hiền huệ a! Thái tử gia đúng là có phúc khí!” Thái giám kia giả vờ phụ họa đôi câu rồi mới cáo từ.

Ngũ Hải nhìn theo bóng lưng của hắn mà phỉ nhổ một tiếng, thầm nói: “Thứ gì kia, cũng chỉ là đi theo hộ cái bình hoa cũng coi như mình là châu bảo! Không đi tìm một bãi nước tiểu soi xem mình là loại đức hạnh gì?!” Lẩm bẩm một hồi lâu Ngũ Hải mới tiếp tục dẫn người đi về phía trước.

Tiểu thái giám kia chân không chạm đất lập tức bay nhanh trở về Hương Chỉ cung, đem tin tức tốt này nói cho Dương Lạc Thanh. Chỉ thấy Dương Lạc Thanh có chút giật mình, cau mày nói: “Chẳng lẽ lời đồn đãi là thật, Thái tử gia và Thái tử phi cãi nhau? Nếu như vậy ta phải nắm chặt cơ hội, bỏ lỡ liền tiếc nuối!”

387. Chương 391

Sau khi Ngũ Hải rời đi, Thường Hy ở trong lòng yên lặng tính toán. Chắc hẳn Dương Lạc Thanh biết được tin tức này sẽ không bỏ lỡ cơ hội. Nếu như nàng ta thật muốn động thủ thì khả năng Tiêu Văn Trác gặp nguy hiểm là tương đối lớn. Thường Hy cũng không hy vọng hắn thật sự xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn gì, ngộ nhỡ cái mê hương kia đem Tiêu Văn Trác làm cho lú lẫn, vậy thì nàng không phải là ăn thiệt thòi lớn à?

Cho nên Thường Hy không ngừng suy tính biện pháp xử lý, nhưng nên giải quyết thế nào cho tốt đây? Nhất thời nghĩ không ra kế sách gì, Thường Hy có chút nóng nảy. Tiêu Văn Trác có định lực, nàng cũng nguyên ý tin tưởng hắn, nhưng nàng vẫn có chút e sợ với thứ mê dược kia...

“Thái tử phi, Ngu đại nhân tới rồi.” Triệu Hà vén rèm nhìn Thường Hy nói.

“Ca ca của ta?” Thường Hy kinh ngạc hỏi, ngay sau đó trên mặt lộ ra một nụ cười thật tươi, nói: “Mau mời vào!” Vừa nói vừa hướng bên ngoài đi. Triệu Hà vội đỡ Thường Hy, nói: “Ngài chậm một chút, chậm một

chút, Ngu đại nhân đang ở khách sảnh thôi.”

Vào khách sảnh quả nhiên thấy được Ngu Thụy Lâm ngồi đó chờ đợi, nàng vội hô một tiếng: “Đại ca!”

Ngu Thụy Lâm thấy nàng đi tới, vội vàng đứng dậy hành lễ nói: “Vi thần tham kiến Thái tử phi.”

“Đều là người trong nhà, làm gì nhiều quy củ như vậy. Ca, huynh mau dậy đi!” Thường Hy vừa nói vừa muốn tiến lên đỡ Ngu Thụy Lâm, sợ tới mức Ngu Thụy Lâm vội vàng đứng lên, nói: “Muội làm sao lại tùy ý khom lưng? Cần thận bụng của mình!”

Thường Hy trông thấy bộ dáng gấp gáp của Ngu Thụy Lâm thì vội vàng nói: “Không có gì đáng ngại. Huynh xem muội không phải là rất tốt sao?” Nói tới chỗ này, Thường Hy nhìn về phía cung nhân bên cạnh, nói: “Các người đều lui xuống đi.”

“Vâng.” Cung nhân lúc này mới khom lưng theo thứ tự lui ra. Triều Hà sau khi dâng trà cũng lui xuống.

“Đại ca, cha mẹ có khỏe không? Muội thân làm nữ nhi lại không thể trở về thăm hỏi, trong lòng khó chịu muốn chết!” Thường Hy nói tới chỗ này cũng cảm thấy hốc mắt cay cay. Đợi đến lúc được về cũng phải một đoạn thời gian nữa, chờ nàng sinh xong mới tính.

“Cha mẹ đều tốt, muội không cần lo lắng, trong nhà còn có ta và Thụy Hòa nữa.” Ngu Thụy Lâm nói, lại an ủi nàng thêm một hồi nữa rồi mới sang chuyện khác.

“Hôm nay ta đưa đến uội một người đấy!”

“Đưa người?” Thường Hy có chút kinh ngạc hỏi, lúc nào thì đại ca nàng cũng biết đưa người? “Người nào?”

Khuôn mặt tuấn dật của Ngu Thụy Lâm hiện lên một tầng xấu hổ, ngượng ngùng nở nụ cười rồi mới nói: “Là Minh Sát cô nương. Nàng nhất định muốn vào cung, ta không ngăn cản được, không thể làm gì khác hơn là đành đưa nàng đến.”

Thường Hy ngờ ngác nhìn đại ca của mình, hỏi lại: “Cái gì gọi là không ngăn cản được? Đại ca, huynh còn có chuyện không ngăn cản được hay sao?” Nhìn bộ dáng đại ca của nàng có chút thú vị, nửa câu sau nàng còn mang theo ý nhạo báng.

Ngu Thụy Lâm phút chốc đỏ bừng cả khuôn mặt, khẽ cau mày, ngẩng đầu nhìn Thường Hy một cái, nói: “Còn không phải là nghe đến chuyện tình của Dương Lạc Thanh, nếu không ta cũng sẽ không cho nàng vào cung, thị phi nhiều!”

Tướng mạo của Minh Sát không tồi, nghe giọng điệu đại ca nàng như thế chỉ sợ nàng ấy vào cung bị người nào coi trọng thôi. Thường Hy không khỏi hé miệng cười cười, nói: “Đại ca nếu lo lắng qua như vậy thì để cho đại tẩu tương lai vào cung làm cái gì?”

Ngu Thụy Lâm nghe được Thường Hy nói như vậy thì trong lòng thở phào một hơi, xem ra Thường Hy không phản đối bọn họ ở chung một chỗ. Lại nói chuyện này có chút không hợp lẽ nghi, làm gì có chuyện cô nương chưa gả vào cửa mà lại đến ở nhà chồng! Cho nên lần này Ngu Thụy Lâm để cho Minh Sát vào cung thứ nhất là vì có thể đề phòng Dương Lạc Thanh động thủ, thứ hai là Minh Sát không có nhà mẹ. Nếu như nàng có thể từ trong cung xuất giá thì cũng coi như có nhà mẹ rồi, tương lai không đến nỗi bị người ta xem thường. Vì thế lúc này hắn mới có thể ngồi đây mà nói với Thường Hy.

Ai biết nha đầu này lại miệng lưỡi bén nhọn, tuyệt không chịu bỏ qua bất kỳ cơ hội nào làm xấu mặt hắn. Nhưng là việc này phải nhờ nàng cho nên hắn tận lực làm cho thanh âm trở nên hòa hoãn: “Ta không muốn một cô nương trong sạch ở trong nhà chúng ta, hư danh tiết của nàng, có phải hay không?”

“Đúng vậy. Sau đó thì sao?” Thường Hy vụng trộm mừng thầm trong lòng, rất khó có được dịp nhìn thấy bộ dáng đại ca nàng co quắp.

“Còn có thể có cái gì sau đó, dĩ nhiên là... Dĩ nhiên là lấy nàng làm vợ rồi!” Ngu Thụy Lâm cố gắng để inh tổ ra mạnh mẽ một chút, nhưng không biết vì sao nhìn thấy Thường Hy hắn cứ có cảm giác chột dạ, cho nên lời nói ra khỏi miệng lại yếu thế đi vài phần.

Thường Hy thấy đã nhận được đáp án mong muốn, lúc này mới cười nói: “Nếu đại tẩu tương lai muốn vào cung dĩ nhiên là có thể. Huống chi huynh đã đem người đưa tới, muội có thể nào không nhận?”

Ngu Thụy Lâm nghiêm chỉnh nói: “Chính là bởi vì Minh Sát có thể giúp muội đối phó Dương Lạc Thanh. Tấn vương đã rời đi rồi, trước lúc đi còn đặc biệt dặn dò Minh Sát, muội đã hiểu chưa?”

Thường Hy khẽ cau mày, chẳng lẽ Tấn vương còn để lại cho Minh Sát cảm nang diệu kế gì hay sao? Nàng gật gật đầu nói: “Muội hiểu. Cũng tốt, gần đây muội là vì chuyện của Dương Lạc Thanh mới nhứt đầu không thôi. Đại tẩu vào cung giúp muội, muội đúng là cầu còn không được đấy!” Nói tới chỗ này liền dừng lại, Thường Hy nhìn Ngu Thụy Lâm hỏi: “Đại ca có tin tức của Mạnh Điệp Vũ hay không?”

Nhắc tới Mạnh Điệp Vũ, Ngu Thụy Lâm gật gật đầu nói: “Nhắc tới cũng khéo, mấy ngày trước ta có trông thấy nàng ở cửa thành đông, chẳng qua cũng không xác định có phải là nàng hay không, dù sao khoảng cách rất xa nhìn cũng không rõ lắm. Nhưng có một người ta nhận ra đó chính là Liệt Phong. Muội nếu muốn biết tin tức của Mạnh Điệp Vũ thì có thể đi hỏi Liệt Phong.”

Liệt Phong? Thường Hy kinh ngạc hỏi: “Bọn họ làm sao lại ở cùng một chỗ? Thật khiến người ta nghĩ không ra. Tình huống lúc đó là như thế nào?” Trong thanh âm của Thường Hy mang theo mấy phần hưng phấn. Nàng hy vọng Mạnh Điệp Vũ có thể có được một cuộc sống tốt, Liệt Phong cũng không phải là lựa chọn tồi. Chỉ là lấy tính cách của Liệt Phong, nhìn thấy nữ nhân liền đỏ mặt, không biết hoàn cảnh lúc ấy là như thế nào?

“Ta cũng không rõ lắm. Mạnh Điệp Vũ mặc nam trang, vẻ mặt Liệt Phong có chút kích động bắt lấy tay của Mạnh Điệp Vũ, nhìn bộ dáng thì hình như không biết Mạnh Điệp Vũ là nữ, nếu không chỉ sợ cho vàng hấn cũng không dám nắm lấy tay nàng.” Ngu Thụy Lâm bây giờ nhớ lại cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Trông mắt Thường Hy hơi híp lại, nàng vẫn luôn mong muốn Mạnh Điệp Vũ có thể sống tốt. Nói gì đi nữa thì nàng cũng coi như đã chiếm đoạt nam nhân của nàng ấy, cho nên trong lòng luôn tồn một chút áy náy. Nay Minh Sát đã vào cung, Mạnh Điệp Vũ cũng tới cửa thì Dương Lạc Thanh còn có gì đáng sợ? Càng nghĩ nàng càng hưng phấn, nhìn Ngu Thụy Lâm hỏi: “Đại tẩu của muội đâu? Mau dẫn tẩu ấy vào đây đi!”

388. Chương 392

Vừa nghe nhắc đến hai chữ này, mặt của Ngu Thụy Lâm xoát cái liền đỏ bừng, thấp giọng nói: “Chớ có nói nhảm, hư danh dự của người ta!”

Thường Hy ngạc nhiên, này còn chưa có cưới vào cửa đã vội vàng bảo vệ như vậy rồi, cho nên nàng nhìn Ngu Thụy Lâm bất mãn nói: “Có nàng dâu liền quên muội tử...”

“...” Ngu Thụy Lâm, lập tức chạy trời chết, thậm chí lúc ra khỏi cửa cũng không dám nói một câu với Minh Sát đang đứng đợi ở đó. Nhìn thân ảnh chật vật của hấn, Minh Sát lại liếc mắt nhìn Thường Hy đang ngồi ở trong phòng, trong lòng có chút hiểu, lúc này mới nhắc chân đi vào.

So với Ngu Thụy Lâm nhần nhần nhớ nhớ, Minh Sát trông thản nhiên hơn nhiều, nhìn trông mắt chớp động của Thường Hy, Minh Sát không chút khách khí nói: “Không cần nhìn chăm chăm ta như vậy, ta cũng chỉ là nghe theo đề nghị của người. Nhà người ít người, phụ tử tử hiếu, có tiền có quyền, gia phong nghiêm chỉnh, trên không có mẹ chồng áp bức, dưới không có thiếp thất bắt nạt, thảnh thơi cho dù ta muốn xuất đầu cũng không có người ngăn cản. Cuộc sống tốt đẹp như vậy chỉ sợ chính người cũng hâm mộ, cho nên... Đại ca nhà người ta nhìn trúng rồi, ta nhất định phải gả. Người cũng không cần cười ta, ta là nữ nhi giang hồ, tính tình hào sảng rộng rãi, còn sợ người giễu cợt ta hay sao?”

Thường Hy nghiêng rằng, khuôn mặt hời hợt, đưa tay kéo Minh Sát ngồi xuống bên mình rồi mới lên tiếng: “Ta làm sao còn không phát hiện người cũng có một mặt ghê gớm như vậy?”

Minh Sát liếc nhìn Thường Hy một cái, chỉ thấy đao quang trong tay chợt lóe, cười nói: “Người đã quên lúc ta gác đao lên cổ người rồi hả? Ta nhất định là ghê gớm!”

Thường Hy đưa tay đẩy lưỡi đao sắc bén của nàng ra, quăng một cái ánh mắt xem thường, nói: “Chưa thấy người nào ngu như người, uy hiếp con tin lại dùng sống đao kẻ cổ, rõ là... Làm ta mở rộng tầm mắt!” Chỉ là Thường Hy thật sự hâm mộ. Nhà nàng quả thật quá tốt, nữ nhân gả tiến vào chỉ số hạnh phúc chỉ có tăng vọt. Nhìn một chút cục diện rối rắm bên người nàng xem, lão cha chồng Hoàng đế gian manh cự hoạt,

một đoàn mẹ ghẻ tâm tư ác độc, đám đám huynh đệ tâm tư khác nhau. Những ngày này của nàng không dễ sống a...

Thường Hy phát hiện nàng rất thích tính tình thoải mái, sáng lãng của Minh Sát. Hơn nữa đại ca tựa hồ thật sự động tâm, tình chàng ý thiếp, cho nên nàng đối với Minh Sát càng tỏ ra thân thiết, gọi người dâng trà bánh rồi mới lên tiếng: “Làm sao đột nhiên ngươi lại muốn vào cung? Ca ca ta nói để ngươi xuất giá từ trong cung, ngươi đồng ý sao?”

“Phi! Đừng nghe hần, ta mới không cần từ trong cung xuất giá. Liền tính ta không có nhà mẹ đẻ thì thế nào? Ai có thể khi dễ ta?” Trong mắt Minh Sát lóe lên một mặt đau thương, mặc dù rất nhanh liền biến mất nhưng Thường Hy vẫn trông thấy được. Không có ai dễ dàng bỏ xuống tình thân, nếu như ngày xuất giá, Chuyên Tôn Nhạc Đan có thể tới là tốt nhất. Nghĩ tới đây, trong lòng Thường Hy âm thầm quyết định một chủ ý.

“Cũng đúng, ta nhìn không có người nào dám khi dễ ngươi, động một cái là lấy phi đao ra dọa, hừ chết người!” Thường Hy cố ý nghiêm mặt nói.

Minh Sát vừa nhìn thấy biểu tình của Thường Hy liền không nhịn được mà nở nụ cười, chia về phía nàng nói: “Trên đời này tại sao lại có người như ngươi? Thật không hiểu được Tiêu Vân Trác làm sao lại chịu được ngươi?”

“Tương lai ca ca của ta thế nào chịu được ngươi, ngươi liền hiểu.”

Nói đùa một hồi, Minh Sát lại trở nên nghiêm trọng, nói: “Tấn vương để cho ta đưa tin, hy vọng chuyện này nhận được sự đồng ý của ngươi.”

Thường Hy vừa nghe liền ngồi thẳng lưng trở lại: “Có chuyện gì, ngươi nói đi!”

“Thân thủ của Dương Lạc Thanh cao cường, vì phòng ngừa nàng ta sau khi thất bại liền gây bất lợi với ngươi cho nên an bài ta bảo vệ ngươi. Ta tạm thời sẽ làm một tiểu cung nữ bên cạnh ngươi, Dương Lạc Thanh chưa từng thấy qua ta, điểm này ngươi có thể an tâm.” Minh Sát nói.

“Sau khi thất bại? Nói vậy bọn họ quyết định động thủ trước cho nên mới để ngươi vào cung?” Thường Hy có chút kinh ngạc.

“Nếu quả thật đợi đến ngày sinh nhật của Dương Lạc Thanh, các mệnh phụ phu nhân bên ngoài cung cũng sẽ vào, lúc đó nếu xảy ra cái gì lại ảnh hưởng tới thể diện của hoàng gia. Cũng là chuẩn bị cho tương lai Thái tử gia lên ngôi. Ai lại hy vọng trước khi kế vị sẽ xảy ra lời đồn đãi thất thiệt, đúng hay không?”

“Đây cũng phải, chuyện này không phải là nhỏ.” Thường Hy gật đầu đồng ý. Thật ra thì hai ngày này nàng vẫn một mực suy tính, nếu như ở yến tiệc sinh nhật của Dương Lạc Thanh thật sự xảy ra điều gì ngoài ý muốn, muốn kết thúc chỉ sợ không đơn giản.

“Cho nên Tấn vương và Minh tông đã bàn bạc xong, muốn ra tay trước. Quan trọng hơn là Minh tông muốn Tiêu Vân Triệt có thể tỉnh ngộ, cũng coi như cho hần một cái cơ hội.” Minh Sát thở dài nói. Đáng thương cho lòng cha mẹ trong thiên hạ, năm đó mẫu thân của nàng muốn nàng tránh xa khỏi thị phi tranh đấu mà mang nàng rời cung, đây cũng chẳng phải là xuất phát từ tấm lòng người mẹ sao?

Nhớ tới Tiêu Vân Triệt, Thường Hy trong nháy mắt cũng có chút thất thần. Ở trong lòng của nàng vẫn cho rằng Tiêu Vân Triệt là một người âm áp, cho dù sau này hoài nghi hần cũng sẽ không làm nàng mất đi loại ý niệm này, chẳng qua vạn vạn không nghĩ tới Tiêu Vân Triệt lại đi trên con đường cực đoan này. Nàng không hiểu, chẳng lẽ hần lại thực sự vì ngôi vị Hoàng đế? Thường Hy cảm giác không phải, con người Tiêu Vân Triệt vẫn khiến nàng nhìn không thấu.

“Vậy tối nay muốn hành động sao? Có cần ta phái người gọi Thái tử gia trở về hay không, tránh cho lại mắc bẫy. Dương Lạc Thanh nữ nhân đó thật chuyện gì cũng có thể làm được.” Thường Hy có chút bất an nói, thay đổi kế hoạch là tốt nhất. Nàng thật sự không mong muốn phu quân của mình đi làm mỗi nhử, rất bận tâm đấy!

Minh Sát nhìn gương mặt lo lắng của Thường Hy, thấp giọng cười nói: “Chỉ sợ không được như mong muốn của ngươi rồi, mỗi nhử này, Thái tử gia vẫn phải làm!”

Thường Hy trợn mắt một cái, nhìn Minh Sát hỏi: “Vậy các người chuẩn bị làm sao? Cũng không thể chuyện gì cũng không nói cho ta biết chứ? Mặc dù ta là phụ nữ có thai hành động bất tiện nhưng vẫn có quyền được xem diễn.”

“Chuyện này đương nhiên phải nói cho người, trò hay như vậy sao có thể không cho người biết? Thẩm Phi Hà không phải là tính kế người sao? Lúc này đây sẽ để cho nàng nâng đá đập chân mình, cho nàng ta nếm thử tư vị bị người ruồng bỏ. Nữ nhân ác độc này, thật hận không thể chém nàng ta thành tám khối!”

Thường Hy nhìn gương mặt Minh Sát lóe lên tàn nhẫn, chợt nghĩ đến nàng vẫn còn mang thân phận Trâm mẫu đơn, vội vội trấn an nàng bình khí, lúc này mới nói: “Bây giờ có thể nói kế hoạch cho ta được chưa?”

Minh Sát ở bên tai Thường Hy thấp giọng nói một lúc lâu, chỉ thấy gương mặt Thường Hy âm tình bất định, nghiêng răng nói: “Đây cũng quá hung ác đi? Thẩm Phi Hà sẽ bị tức chết! Ai nghĩ ra chủ ý này? Tại sao còn muốn tận tay ta viết thư? Các người ngay cả ta cũng dám tính kế, nếu truyền ra ngoài ta còn có mặt mũi nữa không? Ta kháng nghị!”

389. Chương 393

Kháng nghị của Thường Hy dĩ nhiên là không có hiệu quả, chỉ khổ nàng nhăn nhó gương mặt, tay cầm bút lông nhìn trang giấy trắng như tuyết mà một chữ cũng không viết đi xuống. Nàng ngẩng đầu nhìn Minh Sát, đáng thương nói: “Các người có thể đổi phương pháp khác không?”

Minh Sát kiên định lắc đầu một cái: “Không thể!”

“...” Thường Hy hết ý kiến. Cuộc sống cỡ nào ép buộc a, tại sao người bị ngược đãi luôn là nàng?

Hương Chỉ cung.

Dương Lạc Thanh sau khi nghe xong lời của tiểu thái giám, trên mặt liền lộ ra một nụ cười đắc ý, phát tay một cái để cho hắn lui ra, lúc này mới nhìn Dữu Vân và Họa Sắc, nói: “Tối nay là cơ hội tốt, chúng ta không thể bỏ lỡ.”

“Nương nương, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút. Chưa biết chắc chắn mà đã động thủ có phải quá vội vàng hay không?” Dữu Vân có chút lo lắng nói. Mấy ngày nay quan sát, nàng phát hiện ra rằng Ngu Thường Hy không phải là người dễ đối phó, Thái tử gia cũng không thể nói tính kế là tính kế được hẳn. Nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn.

Dương Lạc Thanh nhìn Dữu Vân hỏi: “Có phải người nghe được cái gì hay không?”

Dữu Vân nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nhìn Dương Lạc Thanh nói: “Nương nương, ngài còn nhớ rõ ngày đầu tiên Thái tử phi hồi cung, nô tỳ và Họa Sắc theo dõi không bao lâu thì lạc mất nàng ta. Ký ức về đêm hôm đó vẫn còn mới mẻ, nô tỳ cảm thấy Thái tử phi không dễ chơi như vậy, chúng ta không thể chỉ nhìn bề ngoài mà tùy tiện động thủ.”

Dương Lạc Thanh chậm rãi đứng dậy nhìn Dữu Vân, khẽ cau mày. Thật ra thì Dữu Vân nói cũng có lý, chính nàng cũng biết được Ngu Thường Hy âm hiểm đến mức nào, nhưng giữa hai người bọn họ thật sự là nước tát không lọt, khó mới có một cơ hội liền không thể buông tha. Nếu như còn đợi nữa thì không biết đến khi nào, thế nên Dương Lạc Thanh mới vội vàng như vậy.

Nếu có thể khống chế Tiêu Vân Trác thì còn có gì đáng sợ? Đến lúc đó, coi như là Tiêu Vân Triệt hay Thẩm Phi Hà nàng cũng không cần nhìn sắc mặt. Nhớ đến Thẩm Phi Hà, tròn mắt Dương Lạc Thanh lại lộ ra một tia chán ghét. Nàng cực kỳ căm hận đáng về cố tổ ra đạo mạo, đứng từ trên à nhìn xuống của nàng ta. Nàng ta thật sự cho rằng Dương Lạc Thanh đời này chỉ có thể dựa vào nàng ta sao?

Dữu Vân và Họa Sắc khẽ liếc mắt nhìn nhau, thấy Dương Lạc Thanh lơ đãng, Họa Sắc khẽ nói: “Nương nương, Dữu Vân nói rất đúng, chúng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ. Nếu như thực trúng phải gian kế của Thái tử phi thì chúng ta kiểm củi ba năm thiêu một giờ. Tục ngữ nói tránh voi chẳng xấu mặt nào,

huống chi Thái tử phi và Thái tử gia tình cảm sâu đậm, làm sao đột nhiên lại cãi nhau? Nơi này nhất định có mờ ám, chúng ta phải điều tra rõ ràng rồi mới động thủ!”

Biết mình nóng lòng muốn ra tay, Dương Lạc Thanh ngồi xuống bình tĩnh lại cảm xúc, sau đó nói: “Cũng tốt, không thể mưu hoa lâu như vậy lại uống phí trong chốc lát. Các người đi thăm dò tin tức một chút, xem đến cùng là thật hay giả. Phái người đi đưa tin cho Đông Lăng vương phi bảo nàng phải cẩn thận, chớ để bắt gà không được còn mất nắm gạo.”

Dứt Vân và Họa Sắc lộ ra vẻ tươi cười, chia nhau ra hành động. Dương Lạc Thanh ngẩng đầu nhìn cung điện hoa lệ, trong lòng thở dài một tiếng. Con người, một khi đã hưởng thụ phú quý, bảo bọc tay là vô cùng khó khăn. Hôm nay nàng đạt được địa vị như thế này, biết con đường phía trước vô cùng gian nan nhưng chỉ cần nghĩ đến một khi thành công, vinh hoa phú quý cả đời này hưởng không hết, nàng lại không cam lòng. Còn nếu thất bại... Nhớ đến kết cục của Tần Nguyệt Như, trong lòng Dương Lạc Thanh khẽ run lên. Nàng sẽ không vô dụng giống như Tần Nguyệt Như, cuối cùng chỉ vì tình mà khổ. Nàng không bao giờ ngu ngốc như vậy, trên đời này có cái gọi là tình yêu sao?

Huống chi trong lòng ai cũng có tính toán. Dương Lạc Thanh không tin sau khi mọi chuyện kết thúc, Thẩm Phi Hà sẽ để yên cho nàng. Nàng biết quá nhiều bí mật, mà Hoàng đế lại kiêng kỵ nhất điều này, điểm đó Dương Lạc Thanh tự mình hiểu được.

Cho nên nói nàng hợp tác cùng Thẩm Phi Hà cũng là tình thế bất đắc dĩ. Vì thế tất nhiên nàng sẽ để lại đường lui, không ai có thể định đoạt được cuộc sống của nàng.

Nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ vẫn sáng lạn như trước, mấy ngày nữa là sinh nhật của nàng rồi. Tổ chức lớn như vậy khiến nàng cảm thấy vô cùng vinh dự, nàng không có hoàng tử, nhưng bất kỳ nữ nhân nào trong hậu cung cũng không sánh được bằng nàng. Đây chính là cái nàng muốn, tin tưởng vào tình yêu không bằng tin tưởng vào quyền lợi.

Nàng muốn hành động, nhưng nàng không muốn trở thành công cụ của kẻ khác, nàng muốn nắm trong tay quyền chủ động tuyệt đối. Thẩm Phi Hà... Giữa người và ta còn một trận đánh ác liệt nữa...

.....

Đông Lăng vương phủ.

Thẩm Phi Hà cau mày nỗ lực tiêu hóa tin tức vừa nhận được. Tại sao trong thời điểm này Ngu Thường Hy lại cãi nhau với Tiêu Vân Trắc? Lại còn làm cho khắp nơi trong hậu cung điều biết, điều này là không thể nào, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Ngẩng đầu lên nhìn về phía thư phòng, chuyện này rất quan trọng, nàng muốn cùng Tiêu Vân Triệt bàn bạc. Nghĩ tới đây nàng sửa sang lại trang phục của mình, xuyên qua đình viện hướng về phía thư phòng nhưng bất chợt lại nhìn thấy một gia đình cầm trong tay một phong thư bước vào thư phòng. Thẩm Phi Hà nhăn mày, có tin tức?

Lúc này người nào sẽ viết thư? Thẩm Phi Hà hoài nghi, cũng nhanh chân bước đến thư phòng.

Tiêu Vân Triệt nhận lấy bức thư trong tay gia đình cũng lấy làm kinh hãi, lúc này ai lại viết thư cho hắn? Cúi đầu nhìn lại, đập vào mắt là thể chữ quen thuộc, trong lòng Tiêu Vân Triệt khẽ run lên, là nàng?

Nhưng nàng làm sao lại viết thư cho hắn? Điều này không hợp quy củ, lại càng không giống với tác phong làm việc của nàng. Tiêu Vân Triệt mang theo nghi ngờ mở bức thư ra, khi nhìn đến nội dung trên trang giấy, lòng hắn khẽ cứng lại, ngay sau đó lộ ra một tia mỉm cười. Đây đúng là nàng quả thật có thể làm ra, nghĩ đến “công tích” vĩ đại của nàng trước đây, hắn cảm thấy chuyện này cũng không có gì kỳ lạ.

Thẩm Phi Hà nhẹ nhàng đi tới, cách rèm che mờ nhạt nàng nhìn thấy được nụ cười cổ quái của Tiêu Vân Triệt. Còn có phong thư trên tay hắn, đến tột cùng là người nào đã viết thư lại khiến hắn cười như vậy? Trong lúc nhất thời Thẩm Phi Hà vô cùng muốn biết người đó là ai?

“Vương gia.” Thẩm Phi Hà sửa sang lại suy nghĩ nhấc chân đi vào, cùng lúc đó cũng nhẹ nhàng mở miệng.

Tiêu Vân Triệt theo bản năng nhanh chóng giấu phong thư xuống dưới mấy cuốn sách, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Thẩm Phi Hà, ôn hòa hỏi: “Có chuyện gì sao?”

390. Chương 394

Thẩm Phi Hà nhìn Tiêu Vân Triệt vẫn ôn nhu như trước mang theo nụ cười xa cách, trong lòng nàng dấy lên chua xót, nhưng vẫn nói: “Lạc phi mang đến tin tức, thiếp thân đến để nói cho ngài.”

Nghe được tin tức là của Dương Lạc Thanh, thần sắc Tiêu Vân Triệt dần trở nên trịnh trọng, hỏi: “Tin tức gì?”

Ánh mắt Thẩm Phi Hà theo bản năng khẽ liếc qua phong thư bị giấu, nhưng vẫn làm bộ như không biết, nói: “Lạc phi nói Thái tử gia và Thái tử phi cãi nhau, Thái tử gia dọn sang thư phòng ở. Nếu thật có khả năng nàng muốn động thủ trước, nếu như không chế được Thái tử, với chúng ta mà nói là không thể tốt hơn. Vương gia ngài xem nên làm thế nào?”

Tiêu Vân Triệt ngẩn ra, lại nhớ tới nội dung trong bức thư, nhất thời không biết tại sao lại có xúc động muốn cười, nhưng đang ở trước mặt Thẩm Phi Hà cho nên đành phải nghiêm mặt nói: “Xác thực là tin tức tốt đối với chúng ta. Trước không cần hành động, chờ ta vào cung thăm dò một phen rồi mới quyết định.”

“Vâng.” Thẩm Phi Hà thuận theo nói. Vẫn còn muốn nói thêm mấy câu với Tiêu Vân Triệt nhưng thấy hắn cúi đầu xem sách, ngón tay nàng nắm chặt, chỉ đành phải nói: “Thiếp thân không quấy rầy vương gia nữa. Chờ vương gia có tin tức, nói cho thiếp thân một tiếng là được.”

“Được.” Tiêu Vân Triệt lên tiếng, cũng không có ngăn đầu nhìn Thẩm Phi Hà một cái.

Thẩm Phi Hà vẽ mặt tràn đầy thất vọng đi ra ngoài, trước khi đi vẫn không nhìn được mà liếc về phía một góc giấy viết thư trắng như tuyết còn lộ ra, trong mắt lóe lên một mặt phẫn hận. Nàng mới vừa nói đến chuyện Ngu Thường Hy cãi nhau, Tiêu Vân Triệt không hề ngạc nhiên cho nên chắc hẳn đã nghe được tin tức. Thẩm Phi Hà không nhìn được mà hoài nghi có phải người viết thư đã đưa tin này cho hắn không? Nhưng rốt cục là ai lại nói cho hắn loại tin tức này, hơn nữa vẽ mặt vừa nãy của hắn rất kỳ lạ. Nàng hoàn toàn có thể cảm nhận được nội tâm của hắn vui mừng nhưng cố đè nén không thể hiện ra ngoài. Thẩm Phi Hà đối với lá thư này càng trở nên hoài nghi.

Đi ra khỏi thư phòng, Thẩm Phi Hà cũng không lập tức trở về gian phòng của mình mà tới một thạch đình cách đó không xa, bị cây cối che lấp. Xuyên qua bụi hoa nàng có thể thấy rõ tình huống của thư phòng. Nàng đợi, sau khi Tiêu Vân Triệt ra ngoài nàng có thể vào đó xem nội dung bức thư.

Quả nhiên không qua bao lâu Tiêu Vân Triệt liền ra ngoài. Giờ phút này hắn đã thay đổi quần áo, rửa lại mặt một lần nữa, ngay cả kim quan vẫn dùng thường ngày cũng đổi thành ngọc quan dương chi bạch ngọc. Nhìn tới đây trong lòng Thẩm Phi Hà chợt căng thẳng, nàng có thể hơi hơi đoán được ra ai là người viết bức thư kia rồi.

Nàng còn nhớ rõ một ngày sau khi Thường Hy trở thành Thái tử phi, nàng và Tiêu Vân Triệt đến Đông cung chúc mừng. Thường Hy nhìn Tiêu Vân Triệt liền từng nói qua: “Kim quan nhìn qua lấp lánh nhưng lại quá tục khí, không bằng đổi thành ngọc quan mới hợp với khí chất điển nhã, thanh tao của Đông Lăng vương.” Ngày đó cũng tưởng rằng chỉ là một câu nói đùa, ai ngờ ngay sau lúc trở về hắn liền sai người đi làm ngọc quan, hiện tại hắn lại mang ngọc quan ra cửa... Trong lòng nàng cứng lại, sắc mặt cũng trở nên âm trầm.

Đợi đến khi thân ảnh Tiêu Vân Triệt biến mất không thấy, lúc này Thẩm Phi Hà mới đi lại thư phòng. Gã sai vật thấy người đến là Thẩm Phi Hà cũng không ngăn cản. Thẩm Phi Hà đi tới trước bàn học, lật tìm bên dưới mấy quyển sách liền lập tức tìm được.

Đập vào mắt nàng là thẻ chữ xinh đẹp, lưu loát, mặc dù đã có chuẩn bị nhưng thân thể Thẩm Phi Hà vẫn run lên một cái, quả nhiên là nàng ta! Mở phong thư ra, bên trong trống rỗng, thần sắc nàng càng trở nên khó coi. Hắn thế nhưng lại mang thư đem đi. Ngu Thường Hy đến tốt cùng là nói cái gì lại khiến hắn gấp gáp vào cung như vậy? Nhớ tới lời Dương Lạc Thanh nói, sắc mặt Thẩm Phi Hà đại biến. Không được, nàng cũng phải vào cung. Dương Lạc Thanh không biết Tiêu Vân Triệt đến, nếu như động thủ làm người thì phải làm thế nào?

.....

Minh Sát cố nén cười nhìn một đôi vô cùng nhếch nhác trước mặt... Một đôi nam nữ... Quay đầu lại thấy Thường Hy vẫn còn trong khiếp sợ mà chưa phục hồi lại tinh thần, nàng nhẹ nhàng đẩy một cái, thấp giọng nói ra: “Người cũng phải lên tiếng đi chứ?!”

Thường Hy cảm thấy hôm nay mình phải chịu quá nhiều kích thích rồi, thế nào như ong vỡ tổ cùng ở một chỗ vậy? Nữ tử trước mắt mặc dù đã trang điểm, mặt mũi khác đi nhiều nhưng Thường Hy vẫn từ ánh mắt quen thuộc mà nhận ra được nàng là ai. Thường Hy càng nghĩ càng không hiểu tại sao bọn họ lại xuất hiện cùng nhau trong cung, chẳng lẽ nói ý trời đã định sao?

Trước mắt nàng đang xảy ra tình huống gì? Nàng còn nhớ rõ đại ca nói chính mắt nhìn thấy Liệt Phong cầm tay Mạnh Điệp Vũ đang nữ giả nam trang. Tại sao Liệt Phong lại sống chết lôi kéo không buông? Liệt Phong vẫn như cũ thật đáng yêu, trên mặt mặc dù tràn đầy ửng đỏ nhưng kiên trì trong ánh mắt kia lại khiến người ta rung động. Thường Hy yên lặng tính toán trong lòng, có phải giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì mà người khác không biết hay không?

“... Liệt Phong, đến tột cùng là huynh muốn làm gì? Cung nữ này ta không biết, cũng không phải là người của Đông cung. Huynh có muốn cưới người ta cũng không thể làm như vậy!” Thường Hy liền thoảng nói chết người không đền mạng. Biết Liệt Phong có ý tứ, nàng muốn Mạnh Điệp Vũ không có đường lui, “ép” nàng lập gia đình! Ngu Thường Hy đã sớm nói nàng là người có thù tất báo, xét thấy trước kia Mạnh Điệp Vũ khiến nàng nhức đầu không ít, bây giờ có cơ hội trả thù tuyệt đối không thể bỏ qua.

Mạnh Điệp Vũ nghe thấy Thường Hy nói vậy, thiếu chút nữa là bị nghẹn chết. Nàng thật hối hận, cũng thật xui xẻo, hôm nay ra cửa không xem hoàng lịch, chọc tới Liệt Phong chưa đủ, lại còn ra một Ngu Thường Hy, còn có... Còn có nữ nhân nàng không muốn nhìn thấy nhất – Minh Sát! Tóm lại là hôm nay mọi chuyện không thuận, muốn chạy đi nhưng nam nhân kia sức lực lớn như trâu, mặc cho nàng dùng hết biện pháp cũng không thoát được bàn tay cứng như gọng kìm của hắn. thật hận không thể một kiếm chém đứt tay hắn!

Minh Sát trông thấy biểu tình của Mạnh Điệp Vũ, vô cùng đắc ý mà cười! Tiểu nha đầu người cũng có ngày hôm nay! Nàng cố ý đi về phía trước một bước, cười híp mắt nói: “Tiểu sư muội đã lâu không gặp, gần đây sống có tốt không?”

“Sư tỷ, ta là sư tỷ! Người óc heo hay sao mà không nhớ được?!” Mạnh Điệp Vũ cơ hồ muốn điên rồi, hung hăng nhìn Minh Sát, xui xẻo gặp bội, làm sao lại gặp phải nàng ta???

Thường Hy ngược mắt nhìn hai người, vội vàng nói: “Dừng lại!!! Hai người các ngươi là sư tỷ muội? Đây cũng quá khiến người ta giật mình!”

Mạnh Điệp Vũ không đợi Minh Sát nói chuyện, nhìn Thường Hy quát: “Ngu Thường Hy ngươi bảo thủ hạ của ngươi buông tay ta ra! Ta thật sự quá xui xẻo, làm sao hôm nay ra cửa lại gặp trúng một đám các ngươi!!! Ta còn có việc quan trọng cần làm, mau buông tay ta ra!”

391. Chương 395

Thật ra thì Thường Hy cũng rất nhức đầu, hai người này rốt cục là làm sao? Cặp mắt nàng lóe lóe nhìn Liệt Phong và Mạnh Điệp Vũ, lên tiếng: “Hai người các ngươi vì sao lại ở chung một chỗ? Liệt Phong, huynh thật sự không phải là nàng thì không lập gia đình?”

Liệt Phong nhất thời mặt đỏ như máu, khẽ cắn răng nhưng vẫn gật gật đầu. Thường Hy nhìn động tác cắn răng của Liệt Phong, trong nội tâm run lên, đây là có ý gì? Chẳng lẽ hắn bị ép buộc? Nhưng khi nhìn cảnh Mạnh Điệp Vũ chỉ hận không thể một cước đá bay hắn, hắn không phải là bị Mạnh Điệp Vũ cưỡng bách mới cưới nàng nha! Thật sự là quá kỳ quái rồi, đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra mới khiến Liệt Phong phản ứng như vậy? Tò mò a tò mò, mặc dù nói tò mò hại chết mèo nhưng lại không nói hại chết người, vì thế tiếp tục tò mò a tò mò!

“Ai muốn gả cho ngươi? Người cút ngay ra!!! Ta đã nói rồi chuyện kia không phải là lỗi của ngươi, không liên quan đến ngươi! Về sau ngươi đi cầu dương quan của ngươi, ta đi thuyền độc mộc của ta! Người đừng có quấy lấy ta, phiền chết đi mất a a a!!!” Mạnh Điệp Vũ muốn nổi điên, khóc không ra nước mắt. Làm

sao lại đụng phải một nam nhân tính nguyên tắc cực mạnh như thế này? Nói thế nào cũng không thông, đánh cũng vô dụng, mắng càng không cần đề cập, nàng trêu ai ghẹo ai hả trời???

Minh Sát cười híp mí nói: “Tiểu sư muội, có thể tiết lộ xem có chuyện gì xảy ra hay không? Nói ra chúng ta cũng có thể chủ trì công đạo cho người!”

Chủ trì công đạo? Phi! Đừng gây phiền cho nàng là nàng đã cảm ơn trời đất lắm rồi, cần rằng nói: “Không cần người quan tâm! Người muốn xem chuyện cười của ta sao, đừng mơ!”

Bên này Minh Sát đi không thông, bên kia Thường Hy liền nhìn Liệt Phong, vô cùng dịu dàng hỏi: “Liệt Phong, huynh muốn cưới nàng cũng phải cho ta biết nguyên do chứ, vì cái gì?”

Liệt Phong lắc đầu như trống bỏi một dạng, chỉ nói: “Dù sao ta nhất định cũng phải cưới nàng!”

Đụng phải một đôi như thế này cũng thật buồn cười. Thường Hy bên này không hỏi được cái gì, Minh Sát bên kia cũng không công mà lui. Nhìn trước mắt một nam nhân kiên trì muốn lấy vợ, một nữ nhân kiên quyết muốn cự hôn, nói giữa bọn họ không có chuyện gì xảy ra có quỷ mới tin. Nhưng rốt cục là xảy ra chuyện gì lại khiến Liệt Phong kiên trì muốn lấy Mạnh Điệp Vũ như vậy? Nàng tò mò muốn điên luôn, lại cứ hai người này đánh chết cũng không nói, đánh không chết lại càng không nói, thật khiến cho người ta khó chịu! Nàng thật muốn dùng cực hình tra tấn, đem hết khổ hình bức cung hai bọn họ!

Nghĩ đến quá xa, Thường Hy cố gắng lôi kéo mình từ cõi thần tiên trở về, nhìn hai người nói: “Nếu các người đã không nói rõ thì ta cũng không có cách nào chủ trì công đạo. Nói đi, giờ hai người muốn như thế nào?”

Thường Hy rất có ý xấu, không ngăn cản Liệt Phong sống chết dây dưa, cũng không đồng ý yêu cầu mãnh liệt của Mạnh Điệp Vũ, để cho bọn họ tự do giải quyết còn nàng ở một bên xem náo nhiệt. Nhưng chỉ sợ như thế bọn họ lại loanh quanh lòng vòng mãi một vấn đề, cho nên nàng lập tức chuyển đề tài: “Người ăn mặc, dịch dung tiến cung để làm gì? Hơn nữa, hiện tại xưng hô với người là gì?”

Mạnh Điệp Vũ vốn là muốn hành động một mình, nhưng nhìn đến tình cảnh này thì kế hoạch của nàng đã hoàn toàn bị phá vỡ, chỉ phải vứt bỏ ý tưởng, nhìn Thường Hy nói: “Ta hiện tại gọi là Dương Cẩm Phượng.”

Thường Hy một ngụm trà phun ra ngoài, Minh Sát vội vàng vỗ vỗ lưng của nàng, nói: “Người chậm một chút, chậm một chút, uống nhanh như vậy làm cái gì? Cái này thì có gì mà tò mò, trước kia Dương Lạc Thanh tên là Dương Cẩm Phượng. Mới chút đã sợ thành thế này, nhìn xem lá gan của tiểu tử này...”

Thường Hy vốn đã bình tĩnh lại, nghe đến câu sau của Minh Sát thì tiếp tục ho khan đến đỏ bừng cả khuôn mặt. Liệt Phong vừa thấy lập tức tiến lên đưa một ly trà khác cho Thường Hy sau đó nhanh chóng trở về bắt lấy cổ tay Mạnh Điệp Vũ. Mạnh Điệp Vũ trong lúc nhất thời không có phản ứng lại, bỏ lỡ mất cơ hội chạy trốn, nhưng khi nhìn đến Liệt Phong ân cần như vậy, mắt híp lại...

Thường Hy nhận lấy ly trà của Liệt Phong, uống một ngụm lớn mới thông cổ họng, kinh ngạc nhìn Mạnh Điệp Vũ: “Người... Người khiến ta sặc chết rồi!”

Mạnh Điệp Vũ nhàn nhạt nhìn Thường Hy, nói: “Người tốt nhất nên còn sống, đừng tăng thêm tội danh cho ta!”

Minh Sát cười hì hì một tiếng, khước mắt Liệt Phong giật giật. Thần sắc Thường Hy không thay đổi, thản nhiên nói: “Người mà còn làm nữa thì ta không chết cũng ngắc ngoải. Ta nói người báo thù là có thể, nhưng biện pháp có ngàn vạn loại, mà biện pháp thích ý nhất chính là kẻ thù đứng đối diện với mình nhưng không có cách nào chạm tới mình. Người nghĩ thế nào?”

Minh Sát nhìn Thường Hy, cảm thấy nha đầu này đúng là làm người ta run sợ, suy nghĩ một chút về sau tuyệt không thể trêu chọc nàng. Nghĩ thế nàng mới cảm thấy an tâm một chút.

Khước miệng Liệt Phong lại càng co giật, liếc nhìn Thường Hy một cái rồi quay mặt đi hướng khác, thay Dương Lạc Thanh cầu nguyện, tự giải quyết cho tốt đi.

Mạnh Điệp Vũ thật sâu nhìn Thường Hy một cái, lời này khiến nàng động tâm. Nhưng nếu hợp tác cùng Thường Hy, nàng vốn muốn một mình báo thù, xong việc liền phải áo chuồn đi.

Thường Hy nhìn thần sắc của Mạnh Điệp Vũ, biết nàng đang suy nghĩ cái gì, nói: “Dương Lạc Thanh là quân cờ rất quan trọng trong kế hoạch của Thái tử gia. Người có thể phá hư kế hoạch của ta, nhưng tuyệt đối không thể phá hư kế hoạch của Thái tử gia.” Thường Hy biết Mạnh Điệp Vũ mặc dù đã không còn ý niệm gả cho Tiêu Vân Trác nhưng Tiêu Vân Trác trong lòng nàng vẫn còn rất quan trọng. Nàng nói ra điều này sẽ khiến nàng ta do dự.

Quả nhiên sắc mặt của Mạnh Điệp Vũ có chút thay đổi. Thường Hy lại thêm chút sức nói: “Người nghĩ xem người một đao giết nàng là xong chuyện, rất không thú vị, còn phá hỏng đại sự của Thái tử gia. Nếu như người hợp tác với ta, chúng ta an bày một chút để cho nàng ta ném thử cảm giác ngày ngày lo lắng hãi hùng, đây không phải là vẹn toàn cả đôi bên hay sao?”

“Dương Lạc Thanh như thế nào lại chọc giận người rồi hả?” Mạnh Điệp Vũ thuận miệng mà nói. Nàng rất rõ ràng tính cách của Thường Hy, đây chính là kiểu không chạm vào ta thì ta cũng lười chạm vào người, nhưng nếu như trêu chọc ta thì đừng có trách.

Thường Hy nhìn thấy chuyện có cơ đổi, lập tức tăng thêm giọng điệu: “Người còn không biết sao? Dương Lạc Thanh cấu kết cùng Thẩm Phi Hà muốn đoạt vị, người nói ta còn có thể ngồi yên sao?”

Thần sắc Mạnh Điệp Vũ lập tức trở nên căng thẳng. Thường Hy tặc tặc cười, nhìn nàng nói: “Giữa người và Thẩm Phi Hà chỉ sợ còn có món nợ muốn thu chứ? Vậy thì cùng nhau làm đi, dù sao hai người bọn họ trối chung lại một chút, người muốn ra tay cũng rất dễ dàng.”

“Vậy người định làm gì?” Mạnh Điệp Vũ nhìn Thường Hy hỏi.

“Ai nha, tối nay gió to trăng mờ, là thời điểm rất tốt để bắt kẻ thông dâm. Chỉ là trước đó vẫn phải làm một số động tác, Dương Lạc Thanh là kẻ hay nghi ngờ sẽ không dễ dàng ra tay. Cho nên, Dương Cẩm Phượng tự nhiên phải đến động viên nàng, cố gắng lên, để cho nàng ta tăng tốc động thủ!” Thường Hy cười nói. Tiêu Vân Trác đưa tin cho nàng nói Dương Lạc Thanh đã trao đổi với Thẩm Phi Hà, nàng biết nàng ta đã đem lòng sinh nghi rồi.

392. Chương 396

Liệt Phong hoài nghi nhìn bầu trời bên ngoài, ánh mặt trời vàng rực phủ kín cả vùng đất, đoán chừng tối nay ánh trăng tương đối sáng ngời. Gió không lớn, trăng không mờ, thế nào bắt kẻ thông dâm? Bắt kẻ nào thông dâm? Đây là vấn đề rất lớn, có muốn hỏi một câu hay không? Thế nhưng đề tài này thật khó có thể mở miệng, bắt kẻ thông dâm đây... Hắn vẫn còn muốn mặt mũi, thôi tốt nhất là không nên hỏi.

Mạnh Điệp Vũ cảm thấy hợp tác chung với Thường Hy cũng có lý. Dương Lạc Thanh kia lá gan không nhỏ, dã tâm cũng thật lớn, xem ra thật là muốn đi theo vết xe đổ của Tần Nguyệt Như. Vì vậy nàng gật gật đầu, nói: “Được, ta quyết định hợp tác cùng người. Kế tiếp nên làm thế nào?”

Thường Hy nhìn Liệt Phong, nói: “Liệt thị vệ, Mạnh tiểu thư sẽ không đi, huynh yên tâm buông tay ra đi. Nếu như nàng thật sự bỏ chạy, ta sẽ khẩn cầu Thái tử gia nói với Hoàng thượng phát lệnh truy nã toàn quốc, thế nào?”

Liệt Phong suy nghĩ một chút, rất trịnh trọng gật đầu một cái rồi mới buông lỏng tay ra. Khuôn mặt Mạnh Điệp Vũ rơi đầy vạch đen nhìn Thường Hy, nàng cảm thấy rằng nhanh hơi đau một chút.

Thường Hy đứng dậy, nói: “Dương Lạc Thanh võ công cao cường, thân thủ nhanh nhẹn cho nên ta sợ mình chọc giận nàng ta sẽ bị hạ độc thủ, vì thế xin nhờ hai vị bảo hộ an toàn ẹ con ta. Bây giờ là buổi chiều, cách buổi tối không có mấy canh giờ, xem chừng Thẩm Phi Hà cũng nên tiến cung, chúng ta trước đến Hương Chi cung một chuyến.”

Minh Sát dĩ nhiên là đồng ý, Mạnh Điệp Vũ cũng không phản đối. Thường Hy sai Văn Thu lấy ra hai bộ trang phục cung nữ cho các nàng thay. Cùng lúc đó Thường Hy thừa dịp bọn họ thay quần áo muốn từ miệng Liệt Phong cạy ra chút thông tin, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của nàng. Nhưng nàng sai lầm rồi, Liệt Phong thật ra cũng rất giảo hoạt, không đợi nàng hỏi xong đã giống như mỡ bôi để giầy, vèo phát biến mất. Chỉ hận nàng nghiêng đến đau răng. Năm rộng tháng dài, còn nhiều thời gian, người chờ đó cho ta!

Hai người kia đổi một thân cung y màu hồng cũng thật có phong cách. Minh Sát vốn đã xinh đẹp vô song, Mạnh Điệp Vũ tuy rằng dịch dung nhưng cũng không biến mình thành xấu xí, lại thêm bản thân Thường Hy chính là đại mỹ nhân danh tiếng vang dội cho nên đoạn đường đi tới Hương Chỉ cung thật khiến nhiều người phải ghé mắt.

Cung nữ ở Hương Chỉ cung thấy Thường Hy tới liền chia ra một nhóm trở về báo tin, một nhóm tới thỉnh an. Thường Hy phát tay nói: “Đứng lên đi. Lạc phi có ở đây không?”

“Nương nương có nhà, chẳng qua là...” Tiểu cung nữ có chút khó xử nhìn Thường Hy, hy vọng nàng có thể hiểu ý mà trở về.

Nhưng Thường Hy lại cứ không thức thời, làm bộ như nghe không hiểu, nói: “Thì ra là có ở nhà, vậy thì tốt, tránh cho ta một chuyến đi tay không. Người đi bẩm báo với chủ tử của các người nói bốn cung đưa quà tặng đến.”

Tiểu cung nữ có chút kinh hoảng nhìn Thường Hy một cái. Ký ức lần trước Thường Hy đại náo Hương Chỉ cung vẫn còn như mới, bọn họ cũng vì thế mà bị phạt một trận, lúc này trông thấy Thường Hy trong lòng có chút sợ hãi. Nhưng người ta tới để đưa lễ vật, cũng không thể chặn lại ngoài cửa, lại không thể can ngăn, lúc này chân mày tiểu cung nữ cũng thẫm ra một tầng mồ hôi mỏng.

Thường Hy mặc kệ tiểu cung nữ nghĩ như thế nào, nhắc chân liền đi vào. Tiểu cung nữ kia vội vàng nói: “Thái tử phi xin cho nô tỳ đi thông báo một tiếng.” Nói xong liền nhắc chân chạy như một làn khói.

Minh Sát ở bên người nàng nói: “Người là con cọp sao? Người nhìn người sợ!”

Thường Hy cười nhạt nói: “Đối với một số kẻ thì phải biến mình thành cọp. Đi thôi.”

Thường Hy một đường đi vào, còn chưa đến cửa điện thì Dương Lạc Thanh đã đi ra, bên cạnh nàng quả nhiên là Thẩm Phi Hà. Thường Hy cười lạnh trong lòng nhưng trên mặt thì vẫn vô cùng sáng lạn, nhìn Dương Lạc Thanh nói: “Sinh nhật của nương nương sắp đến rồi, bốn cung muốn bày tỏ một phen tâm ý. Hôm nay sắc trời thật tốt, cứ đi vòng một chút liền tới đây. Đông Lăng vương phi cũng ở đây, thật là khéo!”

Dương Lạc Thanh nhìn Thường Hy một cái, lại nhìn về phía Minh Sát và Mạnh Điệp Vũ, xem xét cẩn thận một hồi rồi mới lên tiếng: “Thái tử phi suy nghĩ quả thật chu đáo, bốn cung thụ sủng nhược kinh, thế nhưng làm sao lại dám khiến ngài vất vả đi lại một chuyến!”

“Rảnh rồi không có việc gì làm liền ra ngoài đi lại một chút cũng tốt. Thái y nói phải hoạt động nhiều, tương lai lúc lâm bồn cũng thuận lợi.” Thường Hy hé miệng cười cười, nhắc chân bước lên bậc thềm.

Thẩm Phi Hà mặc dù là vương phi nhưng so với Thường Hy vẫn thấp hơn một tầng, chỉ đành phải khom người thỉnh an. Thường Hy cao hứng nói: “Vương phi cần gì phải khách khí như vậy, mau đứng dậy đi. Vương gia gần đây có khỏe không? Nghe nói vương gia sai người làm ngọc quan? Người nói xem ngày đó bốn cung cũng chỉ thuận miệng nói một câu, không nghĩ tới vương gia thật sự lại để ý, đúng là khiến bốn cung cảm thấy có lỗi.”

Thẩm Phi Hà tức giận muốn bộc phát trong lòng nhưng cũng không dám thể hiện ra, chỉ đành phải nói: “Thái tử phi suy nghĩ nhiều rồi, ngọc quan vốn chính là thiếp thân đã nghĩ tới từ trước, chỉ là thời điểm làm có chút trùng hợp thôi.”

Thường Hy hé miệng cười cười, cũng không phản bác, chuyện đến tốt cùng là thế nào tất nhiên trong lòng nàng hiểu rõ.

Vào trong phòng, sau khi ngồi xuống, Thường Hy liền bảo Mạnh Điệp Vũ dâng lên một pho tượng phật ngọc, cười nói: “Đều nói Như Lai phổ độ chúng sinh, ta cũng không có ý gì mới mẻ, đành chỉ đưa một pho tượng phật ngọc, hy vọng Lạc phi có thể làm người lương thiện.”

Dương Lạc Thanh bộp một tiếng trong lòng, cảm giác lời nói của Thường Hy có ngụ ý nhưng vẫn sai cung nhân bên cạnh tiến lên nhận, nhàn nhạt nói: “Hai vị cung nữ này nhìn rất lạ mắt, Thái tử phi mới cất nhắc?”

Thường Hy đắc ý cười cười, nhìn Dương Lạc Thanh có thâm ý khác, nói: “Đúng vậy, bên cạnh càng lúc càng cần dùng nhiều người, hơn nữa phần lễ của Đông cung cũng chưa đầy, lần này tiện thể bổ túc. Hai

người này do ta nhìn trúng, như thế nào, xinh đẹp chứ?” Nói tới chỗ này Thường Hy dừng lại, nhìn Dương Lạc Thanh một cái rồi mới lên tiếng: “Lại nói cũng thật khéo, nha đầu này cùng họ với nương nương đấy, họ Dương.” Nàng lại quay sang nhìn Mạnh Điệp Vũ, hỏi: “Cầm Phượng, còn không mau thỉnh an nương nương?”

Mạnh Điệp Vũ cố nén cười trong lòng, tiến lên một bước cung kính hành lễ, từng chữ từng chữ nói: “Nô tỳ Dương Cầm Phượng thỉnh an Lạc phi nương nương.”

Cả người Dương Lạc Thanh run lên, kinh ngạc nhìn Mạnh Điệp Vũ, chỉ cảm thấy đôi tròng mắt kia giống như đã từng quen biết. Nàng quan sát một hồi lâu, quả thật không biết người trước mắt, nhưng tên của nàng ta... Trước khi nàng tiến cung cũng gọi là Dương Cầm Phượng, hôm nay nghe lại danh tự này chỉ cảm thấy giống như đã trải qua mấy đời. Nàng do dự nhìn Mạnh Điệp Vũ hỏi: “Người tên là Dương Cầm Phượng? Người ở nơi nào?”

“Nô tỳ là người Vân Đô, cha mẹ đều đã mất mới vào cung làm nô tỳ.” Mạnh Điệp Vũ chậm rãi nói. Dương Lạc Thanh nghe được mấy chữ cha mẹ đều mất, trong lòng càng cảm thấy khó chịu, nhìn lại Mạnh Điệp Vũ, thế nào cũng thấy cặp mắt kia rất quen thuộc, trong lúc nhất thời lại không nghĩ ra đã gặp qua ở nơi nào...

393. Chương 397

Cha mẹ của Dương Lạc Thanh cũng đều đã mất, sau này nàng phải lấy thân phận ca cơ để tiến cung. Dương Cầm Phượng này cùng nàng có rất nhiều điểm giống nhau, nhưng càng như vậy lại càng khiến người ta cảm thấy chán ghét, không người nào muốn nhớ lại quãng thời gian thê thảm trước kia của mình. Dương Lạc Thanh lạnh lùng nhìn Thường Hy một cái rồi mới lên tiếng: “Họ Dương trong thiên hạ này rất nhiều, cũng chưa chắc có liên quan gì đến nhà ngoại của bốn cung.”

Thường Hy cười nhẹ một tiếng, chậm rãi nói: “Vậy cũng đúng, thân phận Dương Cầm Phượng thấp kém làm sao có thể so sánh với nương nương. Huống chi ta cũng chỉ nhìn hoàn cảnh nàng đáng thương mới cho làm cung tỳ. Lại nói nàng đúng là đứa nhỏ số khổ, cha thì háo sắc, mẹ lại yêu chồng của chị gái mình, hai người sống không yên ổn, cả ngày đều suy nghĩ tính kế hại người khác, cuối cùng cũng không có kết quả tốt. Cha nàng đầu thân hai nơi, mẹ thì phát điên rơi xuống sông chết đuối chỉ còn lại một mình Dương Cầm Phượng. Ta thấy nàng rất đáng thương nên thu dùng bên cạnh mình.”

Được rồi, hiện tại Mạnh Điệp Vũ cảm thấy hợp tác cùng Thường Hy là lựa chọn vô cùng sáng suốt. Giờ nàng tận mắt nhìn thấy biểu cảm tức giận phức tạp, tận lực kìm nén của Dương Lạc Thanh mà âm thầm vui vẻ run rẩy hết cả người. Có cái gì có thể so với việc ta ở trước mặt quở trách quá khứ của người mà người lại không thể cãi lại một câu? Thường Hy nói thêm một câu, sắc mặt của Dương Lạc Thanh lại khó coi hơn một phần, ánh mắt nhìn Mạnh Điệp Vũ lại càng trở nên nghi ngờ, ngay cả thân thể cũng phát run. Thật là hả lòng hả dạ!

Thẩm Phi Hà cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhìn vẻ mặt Dương Lạc Thanh đang từ từ trở nên đáng sợ. Nàng không hiểu Thường Hy đang nói về cung nữ bên cạnh, nàng ta bị kích thích làm cái gì? Ánh mắt nghi hoặc vòng tới vòng lui trên người bọn họ, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra được điều gì.

Nhưng Thẩm Phi Hà cũng không muốn để tình huống tiếp tục đi xuống như vậy, lập tức đổi đề tài, nhìn Thường Hy nói: “Nghe nói gần đây Thái tử gia công vụ bề bộn phải ngủ ở thư phòng?”

Ánh mắt Thường Hy chợt lóe, trong lòng thầm nói: đến rồi! Nàng nhìn Thẩm Phi Hà, nói: “Cũng không phải sao, Hoàng thượng đem thật nhiều công vụ giao cho Thái tử, Thái tử cũng chỉ có thể chong đèn thâu đêm mà xử lý, phiền lòng quốc sự, vì dân vì nước đây là chuyện phải làm.”

“Lời tuy nói như vậy nhưng ở thư phòng cũng không thoải mái, huống chi Đông cung cũng không cách xa Minh Tín điện, chỉ có vài bước đường không đúng sao? Thái tử phi hiện tại mang thai, bên cạnh lúc nào cũng phải có người ở cùng, cũng không thể khinh thường.” Thẩm Phi Hà nhẹ nhàng thử dò xét, muốn từ trong câu chữ mà nghe ngóng ra chút thông tin gì đó.

“Ta có gì phải bận tâm, có thể ăn có thể ngủ, nào có ai tốt số như ta? Thái tử gia không ngại cực khổ, đây là vì lê dân bách tính, vì quốc gia xã tắc, ta làm sao có thể để Thái tử buông xuống quốc sự mà ở cùng với

ta? Vậy ta há chẳng phải trở thành gian phi rồi hả?” Thường Hy lên tiếng phủ nhận chuyện mình bất hòa với Thái tử, nhưng nàng càng che giấu thì càng thuyết minh bên trong có điều khó nói, càng khiến người ta trở nên hoài nghi. Cần biết rằng nữ nhân luôn luôn để tình cảm lên đầu, nhất là trong thời điểm mang thai, nào có ai có thể lý trí như vậy?

Trong lòng Thẩm Phi Hà có chút chắc chắn, ánh mắt nhìn Thường Hy cũng càng tỏ ra châm chọc, thuận miệng nói: “Thái tử phi cũng nên quan tâm Thái tử nhiều hơn mới phải. Nếu như Thái tử phi không giúp được, bên này Lạc phi nương nương có rất nhiều người, có thể giúp Thái tử phân ưu giải lao.”

Lạc phi nghe vậy liền vội vàng cười nói: “Nếu Thái tử phi không ngại thì có thể dẫn đi hai, ba người.”

Thường Hy nhìn hai người, hé miệng mà cười cười, nói: “Bên cạnh Lạc phi nương nương cố nhiên là mỹ nữ, chẳng lẽ bên cạnh bốn cung còn kém? Hai người sau lưng ta tuy không nói là diễm quan quần phượng nhưng cũng mỗi người mỗi vẻ, có phải hay không? Lạc phi không bằng đưa cho Đông Lăng vương phi. Ta nghe nói Đông Lăng vương ngay cả một thị thiếp cũng không có, trước kia Nhụ tần, Bảo lâm bệnh bệnh chết chết hơn phân nửa. Đông Lăng vương so với Thái tử không bận rộn bằng, nói vậy thời điểm nhàn tản sẽ rất tịch mịch, ngài đưa đến mấy người nói không chừng vương phi phải cảm tạ ngài đấy.”

Thường Hy nhìn Thẩm Phi Hà xanh cả mặt, lại nói tiếp: “Nghe nói thời điểm trước kia vương phi rơi xuống nước, khó trách đến tận bây giờ vẫn chưa có tin tức. Hoàng gia lấy con cháu làm trọng, tình cảm cá nhân làm nhẹ, vương phi vẫn nên suy nghĩ vì đại cục, vì vương gia con cháu đầy đàn mà tính toán mới phải.”

Minh Sát thật sự là bội phục Thường Hy, ý niệm trong lòng càng trở nên kiên định, về sau chộc ai cũng không thể chọc nàng, hậu quả thật thê thảm a!

Trong mắt Thẩm Phi Hà lóe lên một tia sắc bén, nhìn Thường Hy cười nhàn nhạt mà nói: “Thái tử phi thật sự là quá lo lắng rồi. Không nói bốn vương phi, Vi An vương phi không phải cũng không có tin tức sao? Trường Tín vương phi, Hải Hà vương phi cũng vậy, ngài nếu muốn đưa người cũng không nên thiên vị đúng không?” Thẩm Phi Hà thâm mắng trong lòng một tiếng, ta xem người cũng không thể đắc tội tất cả cùng một lúc!

“Bên cạnh bốn cung cũng không có nhiều người dạy dỗ tốt mà tùy thời đưa ra như vậy, này phải xem ý tứ của Lạc phi nương nương rồi.” Thường Hy nhẹ nhàng chuyển một cái đề tài ném cho Dương Lạc Thanh. Dù sao Dương Lạc Thanh vốn cũng chính là muốn đem người tiến vào các vương phủ, nàng chỉ gợi ý mở đường chút thôi.

Dương Lạc Thanh nghe vậy quả nhiên thần sắc khê biến, ngay cả Thẩm Phi Hà cũng hơi cau mày, chẳng lẽ Ngụ Thường Hy biết được điều gì? Nếu không vô duyên vô cớ làm sao lại nói những điều này? Trong lòng hai người kinh nghi vẫn còn chưa định đã thấy Thường Hy đứng dậy nói: “Quà tặng đã đưa đến, bốn cung cũng nên trở về. Vương phi ngày sau nếu rảnh rỗi có thể đến Đông cung chơi một chuyến, dù sao chúng ta cũng đã cùng nhau vào cung, tình cảm vẫn có.”

Thẩm Phi Hà cắn răng nhìn Thường Hy dẫn hai người nghênh ngang rời đi, nhất thời sắc mặt trở nên xanh mét, quay đầu nhìn Dương Lạc Thanh không khách khí chút nào, nói: “Nàng có phải đã biết cái gì hay không?”

Thần sắc Dương Lạc Thanh cũng không khá hơn chút nào, nhìn Thẩm Phi Hà nói: “Ta cảm thấy lời nàng ta nói hôm nay có ý gì đó khiến ta vô cùng bất an? Nàng ta thật sự đã biết được điều gì sao?”

Hai người vừa nói vừa vào phòng trong. Sắc mặt Thẩm Phi Hà vô cùng ngưng trọng, hồi lâu mới lên tiếng: “Nếu như nàng ta thật sự đã biết được điều gì đó thì chúng ta không thể đợi được nữa, phải hành động ngay. Nhưng vương gia lại bảo chờ tin tức của hần...” Nghĩ tới đây nàng hơi hơi nhíu mày.

Dương Lạc Thanh nhìn cảnh lá lè ngoài cửa sổ đang đung đưa theo gió, tiếp lời Thẩm Phi Hà: “Người biết rõ vương gia hần... Chuyện này không thể hoàn toàn nghe theo hần. Nếu như hần mềm lòng muốn thu tay thì phải làm sao?”

Thẩm Phi Hà than nhẹ một tiếng: “Làm sao? Tuyệt đối không thể để có chuyện gì xảy ra. Ta xem Ngụ Thường Hy rõ là biết được chuyện gì đó, chúng ta không thể mạo hiểm, tối nay phải lập tức hành động. Bảo người của người nhìn kỹ đối tượng, không được phép lầm người!”

Dương Lạc Thanh khuôn mặt không vui nói: “Không đến nỗi cả người nào cũng không phân biệt được, họ đều đã gặp qua Thái tử và vương gia, làm sao có thể nhận lầm? Người nghĩ cũng quá nhiều rồi!”

394. Chương 398

Tiêu Vân Trác ngồi trong thư phòng tĩnh thần nín thở đem kế hoạch nhớ lại một lần. Thường Hy bên kia vừa mới đưa tin tức, nhìn thấy tờ giấy hẩn không nhận được lại muốn cười, trên đó viết mấy chữ rất quen thuộc: ta đi chỗ nàng phóng hỏa xong rồi, buổi tối kế hoạch tám chín phần mười đúng hạn thi hành. Nhớ không được lần lên giường, nếu không tự gánh lấy hậu quả!

Cầm tờ giấy lên đặt trên ngọn lửa thiêu hủy sạch sẽ. Tiêu Vân Triệt đã đến một lúc lâu nhưng hẩn vẫn một mực lấy cớ không muốn gặp, chính là muốn đợi đến trời tối rồi mới ra tay. Nhìn thời gian cũng không sai biệt lắm, hẩn đưa tay kéo búi tóc làm cho có chút hỗn loạn, cầm lên vò rượu đã chuẩn bị từ trước vẩy một chút lên người khiến cho toàn thân hẩn nồng nặc mùi rượu xong lại đem mấy cái bình rỗng phóng bừa bãi trên mặt đất, cuối cùng mới uống một hớp rượu, mở cửa phòng hướng về phía Tiêu Vân Triệt đi tới.

.....

Dương Lạc Thanh tiến bước Thẩm Phi Hà. Thẩm Phi Hà không được phép qua đêm trong cung, trước khi cửa cung đóng hai khắc phải đi ra. Sau đó Dương Lạc Thanh mới triệu tập Dữu Vân và Họa Sắc, nói: “Lời của ta các người đã nhớ rõ chưa? Từ đám người kia chọn lấy hai nữ tử cơ trí, xinh đẹp, thời điểm đến Minh Tín điện phải cực kỳ chú ý.”

Dữu Vân biết tối nay chắc chắn phải hành động, gật gật đầu nói: “Dạ, nô tỳ lập tức đi làm.” Nói tới chỗ này nhìn Họa Sắc một cái, do dự hồi lâu lại nói: “Nương nương, có cần suy nghĩ thêm một chút nữa hay không? Thái tử phi hư hư thực thực khó dò, buổi chiều nàng ta nói những lời đó không khéo là gạt chúng ta đấy!”

Về mặt Dương Lạc Thanh mang theo phiền não cực độ. Chỉ cần nghĩ tới buổi chiều Thường Hy nói tới cái gì mà cha chết mẹ điên liền càng phát ra tức giận, nhìn Dữu Vân nói: “Làm sao người càng ngày càng dài dòng như vậy, bảo người đi thì người đi! Nhớ không được nhận lầm người, mê được nhất định phải cho bọn họ uống!”

Bọn họ? Dữu Vân sửng sốt, ngay sau đó liền hiểu được, trong lòng thở dài một tiếng rồi mới xoay người rời đi. Nương nương đây là ngay cả Đông Lăng vương cũng không buông tha. Nàng suy nghĩ một chút mà trong lòng lạnh lẽo, đây cũng chỉ là mối quan hệ lợi dụng lẫn nhau. Đợi đến khi nàng và Họa Sắc không còn giá trị lợi dụng nữa, không biết kết cục của bọn họ sẽ ra sao?

Họa Sắc dâng trà lên, khẽ nói: “Nương nương chớ phiền lòng. Mọi chuyện đều trong tính toán của chúng ta, nhất định sẽ không có gì sơ sót xảy ra.”

“Chỉ hy vọng thế. Mười tính lâu như vậy rốt cục chờ đến ngày hôm nay. Trên đời này, ai cũng không thể tin tưởng ngoại trừ bản thân mình. Thẩm Phi Hà cho rằng ta thật sự sẽ tin tưởng hư tình giả ý của nàng ta sao? Ta là một con cờ của nàng ta, mà nàng ta cũng chỉ là một con cờ của ta, qua tối nay ai phải ai trái, ai thắng ai bại có thể đoán trước hay sao?” Dương Lạc Thanh tựa đầu vào gối mềm nặng nề nói, nhắm mắt lại hình ảnh của Dương Cẩm Phượng càng ngóng chừng hiện lên khiến cho lòng nàng phiền não muốn chết.

Nghe được ở điện phụ truyền đến thanh âm, nghe được tiếng cửa cung nặng nề mở ra, Dương Lạc Thanh biết bọn họ đã hành động, bây giờ muốn hỏi hận cũng không kịp nữa... Nhưng nàng sẽ không hối hận, cả đời này phụ thuộc vào một lần hôm nay, thắng hay bại nàng đều chấp nhận.

.....

“Thái tử phi, Hương Chỉ cung có người đi ra, thẳng hướng đến Minh Tín điện.” Trịnh Thuận vén rèm đi vào hồi bẩm.

“Đã biết. Trịnh công công lập tức đưa tin cho Thái tử gia bên kia. Các người ở bên ngoài cũng cẩn thận một chút, ngộ nhớ Thái tử gia có gì ngoài ý muốn...”

“Nô tài biết rồi, nô tài biết rồi, Thái tử phi chỉ cần yên tâm, nô tài biết phải làm gì. Có Liệt thị vệ trấn giữ ở đó cũng sẽ không xảy ra điều gì ngoài ý muốn.” Trịnh Thuận cười nói, biết thời gian quý báu liền lập tức đi.

Minh Sát nhìn Thường Hy, thấy tâm trạng nàng có chút bất an nên nói: “Nếu không ta đến xem một chút. Bằng vào võ công của ta có thể giúp được gì đó.”

“Ta không đi nơi đó, ta muốn đến Hương Chỉ cung.” Mạnh Điệp Vũ lạnh lùng nói, lúc báo thù nàng sẽ không nương tay.

Thường Hy tính toán thời gian, chậm rãi nói: “Chờ một chút, hiện tại đi vẫn còn sớm.” Lời tuy nói như vậy nhưng trong lòng luôn cảm thấy buồn bực, mọi chuyện có thể thuận lợi như nàng đã tính toán hay không? Tiêu Vân Trác sẽ không có nguy hiểm gì chứ?

Vì hòa hoãn tâm tình của mình, Thường Hy nhìn Mạnh Điệp Vũ nói: “Năm đó chuyện Thẩm Phi Hà rơi xuống nước có phải có ẩn tình khác hay không?”

Mạnh Điệp Vũ không nghĩ tới Thường Hy sẽ nhắc tới chuyện này, khẽ cau mày hỏi: “Người có ý tứ gì? Chuyện năm đó các người không phải đã sớm có định luận?”

“Mọi người định luận là người ta nói, không phải người nói. Gần đây ta vẫn suy nghĩ Thẩm Phi Hà đến tột cùng là loại người gì. Đoán chừng người không biết một màn Thẩm Phi Hà rơi xuống nước năm đó còn có một người trông thấy được.” Thường Hy nhìn Mạnh Điệp Vũ nói.

Mạnh Điệp Vũ sửng sốt, kinh ngạc hỏi: “Người nói cái gì?”

Thường Hy liền đem chuyện của Lệ Bình nói ra, Mạnh Điệp Vũ càng nghe thần sắc càng trở nên khó coi, đợi đến khi Thường Hy nói xong rồi mới lên tiếng: “Hóa ra là như vậy. Nói cách khác năm đó bị Thẩm Phi Hà tính toán không chỉ có một mình ta. Khó trách Lệ Bình mỗi lần nhìn thấy ta đều lẩn ra xa, nàng là sợ ta cũng đem nàng đẩy xuống nước sao?”

Nghe được lời nói táo bạo của Mạnh Điệp Vũ, Thường Hy thở dài một tiếng, chuyện khi đó quả nhiên là do một tay Thẩm Phi Hà bày ra. Thấy được thần sắc kiên định của Mạnh Điệp Vũ nàng cũng không nhiều lời, món nợ này nàng ấy nhất định sẽ đi thu.

“Đã đến lúc rồi, có cần qua giúp một tay không?” Minh Sát nhìn về phía rèm cửa nói.

Thường Hy khẽ cắn răng: “Ta cũng đi.”

“Không được!” Minh Sát và Mạnh Điệp Vũ kêu lên, khó có được thời điểm hai người cùng ý kiến.

Minh Sát nhanh chóng giải thích, nói: “Dương Lạc Thanh từ tay mẫu thân ta lấy được thuốc rất lợi hại, người có thai đi xem náo nhiệt làm cái gì? Huống chi Thái tử còn không phải thiết kế chiêu sau sao? Đại ca người cũng sẽ kịp thời xuất hiện. Đợi đến lúc đó sẽ có người đi xem náo nhiệt, người vội cái gì, đứa nhỏ mới là quan trọng.”

“Đại ca của ta? Nơi này còn có chuyện của đại ca ta?” Thường Hy kinh ngạc nói, nàng không biết còn có việc này.

Minh Sát cảm thấy lỗ lòi, có chút luống cuống tay chân, nói: “Các người từ từ tán gẫu đi, ta đi trước hỗ trợ. Ta sợ đại ca người một người không chống đỡ được.”

“Này, đợi đã...” Thường Hy vội vàng hô, đáng tiếc Minh Sát còn chạy nhanh hơn cả thỏ, trong nháy mắt chỉ thấy rèm cửa đung đưa.

Mạnh Điệp Vũ vỗ vỗ tay nhìn bộ dáng kinh ngạc của Thường Hy, hết sức vui vẻ nói: “Người cũng có chuyện không ngờ tới, rất tốt. Người tiếp tục ở đây buồn bực lo lắng đi, ta phải đi thu lưới. Nhớ kỹ được tính của thuốc kia rất lợi hại, không được đi xem náo nhiệt, cẩn thận đả thương tiểu hài tử.”

Nhìn bộ dáng nghênh ngang rời đi của Mạnh Điệp Vũ, nàng có cảm giác mình phải hạ hỏa... Từng người một, rất khinh người!

Đã ai xem bộ phim Khi thần tình yêu đến chưa? Cái gì gọi là duyên phận? Bộ phim này chính là bằng chứng tốt nhất cho duyên phận.

395. Chương 399

Thường Hy nào có thể ngồi im, không ngừng đi tới đi lui trong phòng. Trò hay lớn như vậy lại không để nàng đi xem, đây không phải là chọc giận chết nàng hay sao? Triều Hà và Văn Thu ở một bên gà mẹ tử mĩ khuyển lớn, tuyệt đối không để Thường Hy bước ra khỏi cửa phòng nửa bước. Đây cũng không phải đùa giỡn, nếu như có chuyện gì xảy ra với tiểu hoàng tử, bọn họ có mười cái đầu cũng không đủ chém.

Thường Hy từ từ an tĩnh lại, ai bảo trong bụng nàng có nhiều hơn một cục thịt đâu. Không biết đến lúc nào vị kia nhà nàng mới cho phép nàng qua đó xem xem một chút? Hiện tại suy nghĩ lại, Thường Hy mới phát hiện thì ra Tiêu Vân Trắc đã âm thầm bố trí rất nhiều, chỉ là sợ nàng lo lắng cho nên mới không nói cho nàng thôi. Nàng thật rất muốn biết đại ca nàng có vai trò gì trong vụ này...

Giờ phút này Ngu Thụy Lâm đang bề bộn loay hoay cực kỳ rối rắm. Hắn đã tại thời điểm trước khi trời tối liên lạc rất nhiều các vị thần tử chuẩn bị hưởng Thái tử bầm báo chuyện quan chức Giang Nam ức hiếp dân lành, rối loạn kỷ cương. Dĩ nhiên chuyện này để đến mai bầm báo cũng được, nhưng hắn lại có một nhiệm vụ rất quan trọng đó là nhất thiết phải nhìn chuẩn thời gian, mang theo một đám thần tử này vừa lúc bắt gặp cảnh Tiêu Vân Trắc và Tiêu Vân Triệt bị người ta hãm hại. Chuyện này mấu chốt ở tính đúng thời điểm ra tay, phải vừa lúc cung nữ của Lạc phi hạ thuốc nhưng Tiêu Vân Trắc và Tiêu Vân Triệt còn chưa có đụng tới. Thời gian rất ngắn cho nên Minh Sát tự nguyện anh dũng đi làm thám tử, vừa thấy thời cơ chín muồi liền phát ám hiệu cho hắn, sau đó Ngu Thụy Lâm sẽ lập tức mang người vào thư phòng “bắt” gian! Ừm, cũng không phải bắt, chính là vừa hay nhìn thấy mà thôi. Đám cung nữ kia chính là chứng cứ quan trọng nhất để tố cáo Lạc phi.

Loại công việc này không có gì nguy hiểm nhưng lại đòi hỏi phải có cơ trí, đủ can đảm, có thể trấn được các vị đại thần phía sau. Dù sao chờ đợi cũng là một chuyện cực khổ, nếu có người vào lúc này nói lên nghi vấn, Ngu Thụy Lâm nhất định phải trấn an tâm tình của mọi người, đã thông tư tưởng, cuối cùng vinh quang hoàn thành nhiệm vụ Tiêu Vân Trắc giao cho.

Trước khi cửa cung khép lại, Ngu Thụy Lâm thành công đem mấy vị lão gia này tiến cung sau đó dẫn đến trước cửa sương phòng. Bên trong đã sớm có thái giám do Tiêu Vân Trắc an bày tiến ra, thấy Ngu Thụy Lâm dẫn người tới liền vội vàng cười nói tiến lên hành lễ: “Ngu đại nhân, đã trở thể này ngài và các vị đại nhân tại sao còn đến đây?”

Diễn kịch mặt không đổi sắc thì trong hoàng cung này không ai rành hơn thái giám. Ngu Thụy Lâm khẽ cười trong lòng một tiếng nhưng ngoài mặt thì vẫn tỏ vẻ nghiêm trang nói: “La công công, Thái tử gia đặc biệt quan tâm đến vụ án ở Giang Nam, hôm nay vụ án này lại có tiền triển lớn, có quyết sách quan trọng cần ý kiến của Thái tử gia. Bọn ta không dám tự mình quyết định cho nên vội vã vào cung hy vọng có thể gặp được Thái tử điện hạ để ngài đem truyền này bầm báo với Hoàng thượng.”

La công công nghe vậy thì thần sắc nghiêm chỉnh, lập tức nói: “Thì ra là chuyện này. Buổi chiều hôm nay nô tài còn thấy Thái tử gia vì chuyện này mà phiền lòng không thôi, hiện tại Ngu đại nhân có tin tức tốt, Thái tử gia nhất định sẽ vui mừng. Chư vị đại nhân xin đi vào nghỉ ngơi một chút, nô tài phải đi bẩm báo Thái tử gia.”

Đám đại thần sau lưng Ngu Thụy Lâm nghe được lời của La công công thì không khỏi nở nụ cười, không uổng công bọn họ nghe theo lời Ngu Thụy Lâm lần đầu tiên xông vào hoàng cung. Ở trong này Ngu Thụy Lâm tuổi trẻ, căn cơ còn yếu, không có phân lượng gì nhưng hắn lại có một muội muội là Thái tử phi, vì vậy ở trong triều cũng coi như là một đối tượng được người ta săn đuổi. Ngu Thụy Lâm cũng khiêm nhường, tự mình mời các vị đại thần vào trong, lại cùng các vị đồng liêu nói đùa mấy câu rồi mới yên lặng chờ đợi.

Qua thời gian nửa nén hương còn chưa thấy có tin tức truyền ra, mọi người cũng có chút đứng ngồi không yên. Nếu còn tiếp tục chờ đợi thì tối nay không về được rồi, nhưng là qua đêm trong hoàng cung... Đây cũng

quá bất kính, vì thế trong lòng ai cũng một mảnh tâm trạng như mèo bắt chuột, nhanh nhanh chóng chóng muốn xong việc.

“Ngu đại nhân, thế nào lâu như vậy còn không thấy thông báo gì?” Rốt cuộc có người không nhịn được bật thốt lên hỏi.

“Trần đại nhân chớ có nóng lòng, từ nơi này đến Đông cung cần có chút thời gian, nếu như Thái tử gia hỏi cặn kẽ sự việc lại tốn thêm một khoảng thời gian nữa. Nếu một lúc sau còn không có tin tức, hạ quan sẽ tự mình đi hỏi một chuyến.” Ngu Thụy Lâm cười nói, vẻ mặt kiên định kia lại có tác dụng dẹp yên lòng người.

Mọi người gật đầu một cái lại an tĩnh trở lại. Nơi này cũng không phải bên ngoài triều đình có thể tùy tiện nói cười, dù sao cũng là trong cung, vì thế mọi người lại càng tỏ ra câu thúc.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, lại qua nửa nén hương nữa mà vẫn không thấy có tin tức truyền đến, lần này ngay cả Ngu Thụy Lâm cũng cảm thấy có chút không được bình thường, chẳng lẽ kế hoạch có cái gì thay đổi hay sao? Nếu như thật sự có gì thay đổi thì hẳn Minh Sát phải đến báo cho hắn... Đầu chân mày nhú chặt, hắn đứng dậy nhìn mọi người nói: “Để chừ vị đại nhân đợi lâu, La công công vẫn chưa về chỉ sợ có chuyện gì đó trì hoãn, hạ quan đi thăm hỏi một chút. Các vị chờ, một lát ta liền trở lại.”

“Làm phiền Ngu đại nhân đi một chuyến rồi.” Thanh âm mọi người liên tiếp, biết Ngu Thụy Lâm thường hay vào cung, đối với đường đi cũng quen thuộc hơn bọn hắn. Hắn có thể chủ động đi thăm dò cũng là người biết lễ nghĩa.

Ngu Thụy Lâm bước nhanh ra khỏi sương phòng, theo trí nhớ mà tìm đường đến thư phòng của Tiêu Vân Trác, quẹo quẹo mấy cái liền thấy được thư phòng tối đen như mực hiển nhiên là không có người nào ở đó. Ngu Thụy Lâm nhíu chặt mày, đã nói hành đông ở đây, tại sao lại không có ai?

Ngu Thụy Lâm càng phát bất an trong lòng, xoay người hướng Minh Tín điện đi tới. Đông cung là không thể đi, Thái tử sợ Thường Hy lo lắng cho nên có rất nhiều chuyện cũng không nói cho nàng biết, sợ nàng nhất thời xúc động dă thương thân mình.

Đêm đầu thu sương cũng thật dày, gió cũng mang theo vài phần lạnh lẽo. Ngu Thụy Lâm theo bản năng kéo kéo vạt áo che kín thân mình bước nhanh về phía trước. Đường đi có rất nhiều đèn cung đình tỏa ánh vàng xuống dưới nên cũng không có gì khó nhìn, lại tiếp tục đi về phía trước liền thấy được Minh Tín điện ở phía xa xa đèn đuốc rực rỡ, bóng người đứng đưa, tựa hồ so với tình huống trong dự liệu của hắn còn nóng nhiệt hơn. Trong lúc nhất thời lòng hắn càng nhíu lại, chẳng lẽ thật sự xảy ra chuyện gì?

Nghĩ tới đây bước chân càng trở nên gấp gáp, phía trước là ngã ba, hai bên trồng đầy hoa và đại thụ, đèn cung đình cách nơi này khá xa cho nên xung quanh tối như mực. Ngu Thụy Lâm chỉ lo lắng nhanh chóng bước đi cho nên không để ý thấy một bóng người từ chỗ rẽ xông ra hướng về phía hắn đánh tới.

396. Chương 400

Ngu Thụy Lâm nhất thời bị hù dọa giật mình, lập tức lui về phía sau một bước, đứng vững lại quát hỏi: “Người nào?”

“Ngu đại nhân?”

“La công công?” Ngu Thụy Lâm nghe được thanh âm của La công công thì kinh ngạc hỏi.

“Ai u, chính là nô tài, không có đụng vào ngài chứ? Mới vừa rồi thật đúng là làm nô tài sợ muốn chết!” La công công lau mồ hôi lạnh trên trán nói.

Ngu Thụy Lâm lúc này mới yên lòng, lại hỏi: “La công công, ngài thế nào lại tới nơi này? Thái tử gia đâu?”

La công công vừa nghe thấy thế liền như lại chịu kích động, ôm lấy tay Ngu Thụy Lâm nói: “Ngu đại nhân ngài mau đi xem một chút, đánh nhau! Bọn họ đánh nhau!”

“Ai đánh nhau?” Ngu Thụy Lâm bị La công công lôi kéo đi về phía trước, cố gắng chen lời vào hỏi, thanh âm có chút vội vàng.

“Thái tử gia cùng Đông Lăng vương đánh nhau. Ngài mau đi xem một chút, nô tài không dám nói cho Thái tử phi. Chu tổng quản cũng bị khóa tại bên ngoài, chỉ nghe bên trong tiếng đồ đạc vỡ vụn truyền ra, ai cũng không vào được...” La công công còn chưa có nói hết liền thấy Ngu Thụy Lâm lao như bay về phía trước, hần ngay người rồi cũng lập tức chạy đuổi theo, trong lòng âm thầm cầu nguyện vạn sự đừng xảy ra chuyện gì nếu không cái đầu của bọn họ cũng không giữ được.

.....

Minh Sát len lén từ đằng sau cửa sổ đi vào vốn là muốn nghe trộm huynh đệ hai người trong lúc tâm sự sẽ nói cái gì, ai biết lại để nàng nhìn thấy một màn như vậy, thật bị hù dọa muốn chết! May là Thường Hy không có ở đây nếu không chỉ có muốn ngất đi.

Để tiện cho huynh đệ bọn họ tâm sự, thái giám cung nữ hầu hạ đều bị đuổi ra ngoài, đại diện to lớn cũng chỉ có Tiêu Vân Triệt và Tiêu Vân Trác. Trên bàn tròn bằng gỗ đỏ khắc hoa đặt rượu và thức ăn, hai người cũng đã uống có bảy tám phần say. Vừa mới bắt đầu không khí còn rất tốt nhưng sau đó lời lẽ lại từ từ có chút sắc bén. Nguyên nhân rất đơn giản, núp phía sau rèm Minh Sát nghe được rõ ràng, tất cả là bởi vì nhắc đến Thường Hy...

“... Rõ ràng ta so với người thích nàng sớm hơn, tại sao đến cuối cùng nàng lại trở thành người của người? Người dám nói người không có động tay động chân? Đánh chết ta cũng không tin!” Tiêu Vân Triệt uống rất nhiều rượu, thoát nhìn không biết mình đang nói cái gì, thần sắc có chút oán giận.

“Nhị ca, người nói chuyện thì chú ý điểm, Thường Hy bây giờ là Thái tử phi của ta, tước danh của nàng người cũng có thể tùy tiện gọi hay sao?” Tiêu Vân Trác có chút không vui, cái khác có thể nhịn, duy chỉ có hần không thích người khác mơ ước tới Thường Hy.

“Những năm này ta luôn đi theo sau mong người, vì người bày mưu tính kế, vì người ngăn mưa cản gió, vì người mà chịu bao nhiêu uất ức... Những thứ này người không phải không biết nhưng tại sao phụ hoàng lại vẫn thiên vị người? Biết rõ ta thích Thường Hy nhưng vẫn đưa nàng đến Đông cung, ta có thể không hận sao?” Tiêu Vân Triệt lại uống một ngụm rượu, há mồm liền nói ra một đồng lời đại nghịch bất đạo, căn bản không giống tác phong cẩn trọng của hần trước kia. Ánh mắt Tiêu Vân Trác chột lóe, chẳng lẽ hần say thật?

“Nhị ca đối với ta tốt ta vẫn nhớ, ta cũng đối với nhị ca tôn kính có thêm, những thứ này nhị ca cũng biết?” Tiêu Vân Trác nhìn hần nói, gương mặt có chút ửng đỏ nhưng ánh mắt vẫn còn tỉnh táo.

Tiêu Vân Triệt nhìn Tiêu Vân Trác, trước mắt tựa hồ có vô số Tiêu Vân Trác đang bay lượn. Hần chống cái bàn đứng lên, một phát bắt được Tiêu Vân Trác, quát: “Đứng im, ai cho người động? Người chạy cái gì, ta cũng không đánh người!”

Tiêu Vân Trác cúi đầu, khoe mắt giật giật, xem ra Tiêu Vân Triệt thật sự là say. Tiêu Vân Trác đưa tay đỡ lấy rồi kéo hần ngồi xuống: “Nhị ca, ta không chạy. Những năm gần đây người đối tốt với ta ta đều hiểu. Ta với người là huynh đệ ruột thịt, ta vẫn luôn hy vọng chúng ta là huynh đệ tốt, hiểu chưa?” Xét đến cùng, Tiêu Vân Trác vẫn không muốn Tiêu Vân Triệt đi vào con đường sai lầm, chỉ cần hần nghĩ thông, hần sẽ đến trước mặt phụ hoàng cầu xin tha thứ cho Tiêu Vân Triệt.

Tiêu Vân Triệt nghe được lời nói của Tiêu Vân Trác thì hơi sững sờ, nhắc chân muốn đi về phía Tiêu Vân Trác lại thỉnh linh dẫm phải bầu rượu lăn lóc bên dưới. Hần vốn đã uống nhiều không đứng vững, nay lại vấp một cái té ngã trên mặt đất vừa đúng xô phải cái bàn tròn, chỉ nghe thấy thanh âm răng rắc rồi tất cả đổ sập xuống đất.

Minh Sát nhìn một màn này mà trợn to hai mắt, nàng quả thật chính là không thể tin vào mắt mình nữa. Lịch sự nho nhã Đông Lăng vương, nghiêm khắc lạnh lùng Thái tử gia sau khi uống say lại thành cái đức hạnh này. Khoe mắt nàng giật giật, có chút đồng tình với Thường Hy, nàng gả cho thể loại người gì a... Hoàn hảo... Hoàn hảo Ngu Thụy Lâm không phải là dạng uống rượu đập đồ... Vẫn là nàng có mắt nhìn người!

Tư tưởng này vừa chạy được một vòng trong đầu Minh Sát, thời điểm nhìn trở lại đã thấy Tiêu Vân Triệt không biết vì cái gì lại lao vào đánh nhau với Tiêu Vân Trác. Hai đại nam nhân người kéo ta ta túm người, cong chân, duỗi tay, bóp cổ, vung đấm... Chiêu số đánh nhau của mấy tên lưu manh phố phường đều trình

diễn một lượt. Minh Sát xem đến nỗi quên mất việc phải đến tách bọn họ ra, tâm thần vẫn còn đang trong trạng thái ngừng hoạt động.

Trong điện đã không thể nhìn, kệ tử toàn bộ sai lệch, đồ sứ vàng ngọc phía trên đều đã tan nát. Rèm cửa màu vàng nơi góc tường cũng bị kéo xuống, duy nhất may mắn còn sống sót là bàn đọc sách cách xa nhất, thỉnh thoảng còn truyền tới tiếng kêu gào của hai người.

“...Tại sao ngươi lại là bảo vật trong lòng phụ hoàng mà chúng ta chỉ là cỏ rác? Bởi vì mẫu hậu của ngươi sao?”

“Do ngươi ngay cả bản sự cũng không có, suốt ngày chỉ híp mắt cười. Ngay cả ta là phụ hoàng cũng không thích ngươi!!!!...”

“Ta không cười chẳng lẽ khóc?! Đừng châm chọc ta, cái dạng ngươi từ nhỏ liền mặt như đất nồi, há miệng cũng không cười một ngụm!...”

“Ta chính là thích thế! Đừng cho là ta không biết, các ngươi vẫn luôn chăm chăm nhìn ngôi vị Thái tử của ta, hận không thể lôi ta đi xuống. Ta liền không như các ngươi mong muốn, thì làm sao???”

“Ai thèm... Ta chỉ muốn phụ hoàng nhìn ta một cái, tựa như nhìn ngươi chính là nhìn ta!!! Cái gì chó má ngôi vị hoàng đế, ta không cần!!!”

“Ngươi nếu như không cần... Vậy ngươi sau lưng đùa bốn mấy thủ đoạn kia tưởng người khác cũng không biết?”

“...”

Thời gian đột nhiên yên tĩnh trở lại, toàn thân Tiêu Vân Triệt cứng đờ chậm rãi buông ra cánh tay đang nắm chặt cổ áo Tiêu Vân Trác. Hắn đang muốn nói chuyện thì đột nhiên cửa phòng mở ra, bốn cung tỳ xinh đẹp bưng rượu và thức ăn tiến vào.

397. Chương 401

Hương Chỉ cung.

Lúc này Dương Lạc Thanh đang yên lặng chờ đợi tin tức, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy âm ai. Họa Sắc đứng một bên trong lòng cũng là lo sợ bất an. Dữu Vân vẫn chưa về, không biết tình hình thế nào...

“Nương nương, ngài nghỉ ngơi một chút đi, khi nào Dữu Vân về nô tỳ sẽ bẩm báo ngài.” Họa Sắc nhẹ nhàng nói.

Dương Lạc Thanh lắc đầu một cái, nói: “Cứ thế này nằm xuống cũng không ngủ được, để ta chờ thêm lát nữa.”

Họa Sắc bất đắc dĩ lắc đầu một cái, cũng đứng, chuyện lớn như vậy còn chưa có kết quả ai có thể ngủ được? Chuyện này liên quan đến tính mạng của tất cả bọn họ. Thành công thì sẽ là vinh hoa phú quý, còn nếu như thất bại, tất nhiên là máu chảy đầu rơi.

Trong phòng liền an tĩnh trở lại, Họa Sắc cũng không còn dư thừa tâm trạng để an ủi Dương Lạc Thanh. Nàng cũng đang khấn nguyện không thôi, tất cả đều phụ thuộc vào buổi tối hôm nay.

Ánh đèn nhu hòa phủ sáng đầy phòng, không khí yên lặng khiến người ta khó chịu, loại chờ đợi đau khổ này làm ai cũng bất an. Tuy nhiên cũng chỉ có thể ra sức mà nhẫn nại, thứ cảm giác lực bất tòng tâm này không phải ai cũng có thể chịu được.

Trong lúc bất chợt phía ngoài truyền đến tiếng đánh nhau. Chủ tớ hai người sắc mặt cả kinh. Dương Lạc Thanh nhìn Họa

Sắc nói: “Ngươi mau đi xem một chút có chuyện gì xảy ra?”

Họa Sắc vội đáp một tiếng nhắc chân đi ra ngoài, vừa đến trước rèm liền khựng trở lại, cạnh cổ nàng là một thanh bảo kiếm sắc bén đang lóe lên từng đợt ánh sáng lạnh.

“Người là ai?” Họa Sắc hoảng sợ nói, thân thể lạnh run, nàng không biết võ công, dĩ nhiên là sợ muốn chết.

Dương Lạc Thanh nghe được thanh âm liền quay đầu lại nhìn, mắt lộ lên tia sát ý, quát lớn: “Đừng có lên lút, hiện thân đi!”

Rèm lụa nhoáng cái bay lên, Mạnh Điệp Vũ đi vào, ngón tay vừa động liền thu bảo kiếm vào vỏ, nhìn Dương Lạc Thanh cười nói: “Đã lâu không gặp, biểu tỷ gần đây có khỏe không?”

Nghe được thanh âm vô cùng quen thuộc lại xuất hiện cùng bộ mặt xa lạ, Dương Lạc Thanh chớp mắt một cái, khuôn mặt hiện ra một tia lạnh lùng: “Là người?”

Mạnh Điệp Vũ đưa tay lộ ra tấm mặt nạ mỏng như cánh ve, thoải mái ngồi ở đối diện Dương Lạc Thanh, thông thả rót ỉnh một ly trà rồi mới lên tiếng: “Thật bất ngờ sao?”

“Người không chết?” Trong lòng Dương Lạc Thanh đột nhiên nhảy lên một tia sợ hãi, nhìn chằm chằm chuyên chú vào Mạnh Điệp Vũ.

“Người không chết ta nào dám chết!” Mạnh Điệp Vũ vô cùng thích ý nhấp một ngụm trà, tâm tình nàng rất tốt, nhin nhiều năm như vậy hôm nay cũng có cơ hội báo thù.

Hô hấp của Dương Lạc Thanh từ từ cứng lại, ngón tay siết chặt khăn lụa trong tay, nhìn Họa Sắc nói: “Người đi ra ngoài trước.”

Họa Sắc vội vàng đáp một tiếng, run run rẩy rẩy đi ra. Bởi vì vô cùng sợ cho nên dưới chân nhũn ra thiếu chút nữa té ngã trên mặt đất.

Trong phòng chỉ còn hai người, không khí cực kỳ quỷ dị. Mạnh Điệp Vũ tựa hồ rất hưởng thụ không khí như thế này, chăm chọc nhìn Dương Lạc Thanh một cái, khẽ cười nói: “Biểu tỷ mưu tính nhiều năm như vậy hôm nay rốt cục đạt thành đúng không?”

“Không liên quan đến chuyện của người, người đừng ở đó mè o khóc chuột giả vờ từ bi. Ta với người vốn mỗi người một đường, vốn tưởng người có chút thông minh ai ngờ vẫn rơi vào kết cục như vậy, cũng chỉ là một người không thể lộ ra ngoài ánh sáng thôi, có cái gì đặc ý?” Dương Lạc Thanh hết sức khắc bạc nói, ánh mắt tràn đầy phẫn hận.

“Đúng vậy, ta và người ngay từ mười mấy năm trước đã không có quan hệ, mẫu thân ta không có một muội tử hạ tiện như mẹ người, cũng không có một muội phụ ngay cả sức sinh cũng không bằng như cha người, càng không có đứa cháu ăn tươi nuốt sống như người. Giờ phút này ta và người không có bất kỳ quan hệ nào, chỉ có thù hận.” Thần sắc Mạnh Điệp Vũ vô cùng sắc lạnh, lời nói ra chữ chữ như đao.

398. Chương 402

Minh tông một người ngồi nghiêm chỉnh trong tấm điện nhìn thánh chỉ đã viết trước mắt mà lóe lên một tia mỉm cười. Hắn chậm rãi cầm ngọc tỷ truyền quốc ẩn lên, thánh chỉ lập tức có hiệu lực.

Vạn Thịnh ở một bên nhìn cảnh này, trong lòng có chút ê ẩm, qua một lúc lâu mới lên tiếng: “Hoàng thượng ngài nghỉ ngơi đi, sáng mai còn có việc.”

“Không, về sau còn nhiều thời gian nghỉ ngơi.” Nói xong liền dừng lại, nhìn Vạn Thịnh hỏi: “Chuyện của Điệp Vũ người đã làm xong chưa?”

“Chuyện của biểu tiểu thư nô tài đã làm xong, Đông Lăng vương phi đã tiến cung.” Vạn Thịnh thận trọng nói. Thời điểm đột nhiên nhìn thấy Mạnh Điệp Vũ đúng là dọa hắn suýt hư người, cho rằng trông thấy quý, sau mới biết được nàng căn bản không chết, Hoàng thượng cũng biết nàng giả chết để xuất cung. Hắn đi theo Hoàng thượng cả đời thế nhưng thủy chung lại không đoán ra được tâm tư của ngài.

Minh tông gật đầu một cái, than nhẹ: “Không nghĩ tới ta cũng có lúc nhìn nhầm người. Nguyên tưởng rằng Thẩm Phi Hà là tài nữ dịu dàng có lẽ, vừa vận xúng với lão Nhị, ai nghĩ lại là nữ nhân lòng dạ như rắn rết.”

Vạn Thịnh không dám nghị luận loại đề tài này, chỉ có thể đứng một bên lẳng lẳng lẳng nghe. Minh tông hí mắt lại nói: “Đưa người đi Minh Tín điện?”

“Dạ, Đông Lăng vương phi đã đi Minh Tín điện. Nghe nói Thái tử gia và Đông Lăng vương uống rượu rồi không biết vì sao lại đánh nhau.” Nói tới chỗ này hần len lén liếc xem thần sắc của Minh tông một cái rồi mới nói tiếp: “Còn nghe nói cung tỳ của Lạc phi cũng đến, là mang rượu và thức ăn đến.”

Minh tông nghe vậy thì thần sắc xanh mét, phát tay một cái khiến Vạn Thịnh lui ra, phân phó nói: “Đi Đông cung truyền khẩu dụ của trẫm, để Thái tử phi đến Minh Tín điện.”

Vạn Thịnh sửng sốt nhưng cũng không dám hỏi tại sao, lập tức xoay người rời đi. Từ xưa đến nay nói tâm để vương khó dò, nhưng hần cũng không hiểu tại sao lại khiến Thái tử phi vác bụng bự đến làm cái gì. Lúc này Đông Lăng vương phi đã đến, trường hợp hỗn loạn như vậy không cần thận trọng phải thì biết làm thế nào? Ngay cả khi trong lòng nghĩ như vậy thì hần vẫn phải cun cút đi truyền khẩu dụ, đoán không ra a đoán không ra...

Minh tông nhìn Vạn Thịnh một bộ tràn đầy nghi ngờ lui ra, trên mặt hiện lên nét cười đắc ý, cũng là bởi vì Thường Hy có thai nên mới để cho nàng đến đó. Tiểu tử Văn Triệt kia cũng không phải là không có thuốc nào cứu được, chẳng qua chỉ có chút đi quá giới hạn thôi. Trong đám hài tử này chỉ có Văn Trác là mất mẹ khi còn thiếu niên cho nên hần phải quan tâm chăm sóc nhiều một chút. Nhưng từ xưa đến nay ôm cháu không ôm con, hần cũng không thể đối với hài tử của mình quá mức cưng chiều, hơn nữa nhà đế vương vô tình, hần lúc nào cũng phải đề phòng bọn chúng huynh đệ tương tàn...

Mấy tên tiểu tử bị hần nuôi thành tính tình phong phú. Lão Đại mặc dù cuồng ngạo nhưng vẫn là kẻ có ơn tất báo, cho nên lúc đầu hần phong cho làm quan tiên phong đến Minh Khải quốc để cho hần có cơ hội kẻ vai chiến đấu cùng Tiêu Văn Trác và Thường Hy. Thiếu ân huệ của người khác, hần tự nhiên sẽ không đi tranh ngôi vị hoàng đế. Điểm này hần không có nhìn lầm, lão Đại sớm đã thoái lui khiến hần cũng có chút vui mừng.

Vân Thanh thì khỏi lo lắng, tên nhóc này không có chí khí nhất, cả ngày vây quanh lão bà chạy vòng vòng, đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hần khéo khi hần còn ngại phiền toái. Nghĩ tới đây hần lại mỉm cười, đôi khi hần cũng có chút hâm mộ thằng nhóc này, hần cũng muốn cùng Vân Ca trải qua cuộc sống bình thần ngày ngày nâng bút vẽ mi, làm thơ đối ẩm. Cho nên hần nỗ lực bảo vệ cuộc sống an nhàn của Vân Thanh, để cho bọn họ tiếp tục sống như vậy cũng tốt, hạnh phúc so với cái gì cũng quan trọng hơn.

Lão Ngũ... Nhớ tới Tiêu Văn Bác, Minh tông khẽ nhíu đầu mày, hoài nghi mình có phải hay không uốn cong đem đứa nhỏ này nuôi sai lệch? Dã tâm không nhỏ nhưng năng lực chưa đủ, đối với Tiêu Văn Trác không phải là mối họa nhưng hần hôm nay gây chuyện nhỏ ngày mai chộc chuyện lớn, đoán chừng Tiêu Văn Trác cũng phải phát điên. Trường hợp này tương đối hao tổn tâm trí, nên làm cái gì bây giờ?

Lão hoàng đế khó nghĩ, đi tới đi lui trong phòng, nhất cũng không nghĩ ra được biện pháp nào tốt. Nói thật hần vẫn ưa thích Tiêu Văn Bác, những đứa con này hần đều thích nhưng so với Tiêu Văn Trác thì vẫn có điểm không đồng nhất.

Suy nghĩ hồi lâu lão hoàng đế cũng không nghĩ ra được cách nào khả thi, chỉ có thể tạm thời vớt qua một bên đợi đến khi nào rảnh rồi cẩn thận nghĩ lại một chút, vẫn không nên để lại cho Tiêu Văn Trác một cục diện rối rắm mới tốt.

Lại nghĩ tới Tiêu Văn Triệt, Minh tông thật đúng là than thở, ban đầu hần quả thực không biết đứa nhỏ này thích Thường Hy, nếu như mà biết... Biết cũng không thể cho hần! Thân phận của Thường Hy chỉ có thể nhất định là của Tiêu Văn Trác, điểm này không thể nghi ngờ. Huống chi Văn Trác và Thường Hy là ái mộ lẫn nhau, cũng không phải do hần dùng bạo lực ghép thành đôi. Cho nên nếu như Thường Hy gả cho Tiêu Văn Triệt... Đoán chừng cũng không hạnh phúc, thay vì thống khổ ba người chỉ bằng hy sinh một người. Năm đó giữa bọn họ người hy sinh là Tấn vương. Nếu ban đầu người Vân Ca thích là Tấn vương thì có lẽ kẻ hy sinh là hần, có lẽ hần cũng như Tấn vương chủ động rời đi... Nghĩ tới đây hần liền bĩu môi, có lẽ thôi!

Minh tông nghĩ tới đây lại hồi tưởng lại những chuyện cũ năm đó giờ đã tan thành mây khói, Tấn vương... Là mình nợ hần, kiếp sau sợ hần cũng không muốn cùng mình làm huynh đệ, hoặc có lẽ kiếp sau bọn hần vẫn là huynh đệ nhưng người hy sinh lại đổi thành mình. Trời cao vẫn luôn công bằng, nếu đúng là như vậy thì hần nên suy nghĩ một chút kiếp sau có muốn trở thành huynh đệ với Tấn vương hay không...

Minh tông ở trong đại điện đi tới đi lui, không chút nào nhận thấy suy nghĩ của mình càng kéo càng xa, càng kéo càng xa, cùng chuyện trước mắt đã không có bao nhiêu quan hệ. Tuổi nhiều chính là như vậy, không còn dùng được nữa rồi...

Thẩm Phi Hà vội vàng vào cung, nghe thái giám truyền chỉ nói Tiêu Vân Triệt và Thái tử uống say đánh nhau rồi tỉnh rồi ngủ, nàng thật bị hù dọa cho giật mình. Nếu những cung nữ kia đem thuốc hạ nhằm cho Tiêu Vân Triệt, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

Thời điểm Thẩm Phi Hà chạy tới liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho hết hồn. Chỉ thấy bên trong hỗn loạn thành một mảnh, rất nhiều đại thần cùng có mặt ở đây, đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra? Còn có bàn gỗ lê khắc hoa bị đập gãy nát thành bốn mảnh... Trong lúc nhất thời nàng sợ đến mức chân mềm nhũn, tại sao có thể như vậy?

Còn chưa phản ứng kịp liền nhìn thấy bên cạnh truyền đến tiếng bước chân, quay đầu nhìn lại thì thấy Ngụ Thường Hy tức giận dùng dằng dằng chạy tới. Thẩm Phi Hà theo bản năng giờ cao sống lưng, không thể biểu hiện ra nửa điểm e ngại trước mặt kẻ thù!

399. Chương 403

Hương Chỉ cung.

Mạnh Điệp Vũ và Dương Lạc Thanh ngồi đối mặt nhìn nhau. Về mặt Mạnh Điệp Vũ đã sớm khôi phục bình thường, khỏe miệng cong lên mang theo ý cười nhàn nhạt, mắt không chớp chăm chú quan sát Dương Lạc Thanh. Thần thái trong ánh mắt nàng càng trở nên rực rỡ, chỉ nghe nàng nói: “Dương Lạc Thanh, à không Dương Cẩm Phượng, người thật cho rằng kế hoạch của người không có chút nào sơ hở? Thẩm Phi Hà thật sự sẽ cùng người một lòng?”

“Người có ý gì?” Dự cảm xấu trong lòng Dương Lạc Thanh càng trở nên mãnh liệt, ánh mắt nhìn Mạnh Điệp Vũ sắc bén dị thường, trên mặt cũng có chút vận vẹo dữ tợn.

“Thẩm Phi Hà đã sớm đem toàn bộ kế hoạch cung khai ra ngoài trong khi người vẫn còn ở đây ếch ngồi đáy giếng, thật sự là buồn cười!” Mạnh Điệp Vũ chậm rãi đứng dậy, nhìn sắc mặt Dương Lạc Thanh tái nhợt mà trong lòng thoáng lên giảo hoạt, ngay sau đó lại nói: “Thẩm Phi Hà là loại người gì còn cần ta nói sao? Người bây giờ tốt nhất là nên nghĩ làm sao thu thập cục diện, ăn nói làm sao với hoàng thượng, như thế nào giữ được mệnh tiền của người mới là quan trọng.”

Gân xanh trên trán Dương Lạc Thanh bạo động, gắt gao nhìn chăm chăm Mạnh Điệp Vũ, nói: “Người cho rằng ta sẽ tin tưởng lời của người? Chỉ bằng vài ba câu người muốn khích bác lý gián? Ta biết rõ người hận cha mẹ ta phá hủy gia đình người, ta sẽ không mắc mưu người đâu!”

“Có tin hay không là do người, không liên quan đến ta.” Mạnh Điệp Vũ nhẹ nhàng cười một tiếng, nhìn Dương Lạc Thanh nói: “Người sống có một không, cả ngày tính toán toán. Ngày trước ta cũng giống người một dạng, nhưng bây giờ ta không chút vướng víu. Cha mẹ người đã gánh lấy hậu quả, ta xem người sẽ có kết cục như thế nào? Bị chính đồng bọn của mình bán đứng rất đau lòng chứ? Hiện tại Thẩm Phi Hà đã đến Minh Tín điện, người suy nghĩ một chút xem thời điểm nàng đến sẽ là trường hợp gì? Người hạ mê dược với trượng phu của nàng, người nghĩ nàng ta sẽ đối phó với người như thế nào? Có thể còn đem chuyện này nói cho hoàng thượng hay không? Người quả thật là biết tự lừa mình dối người, vẫn còn ở đây làm đại mộng xuân thu!”

“Làm sao có thể như vậy? Nàng ta không được phép vào cung!” Dương Lạc Thanh giật mình: “Cửa cung không phải đã đóng sao? Nàng ta thế nào còn có thể vào cung?”

“Chính miệng hoàng thượng vào cung, ai dám không vào?” Mạnh Điệp Vũ cười, nhiệm vụ của nàng cuối cùng cũng hoàn thành, chỉ cần đem Dương Lạc Thanh dẫn đến Minh Tín điện thì nàng cũng có thể đến xem náo nhiệt rồi, lần này có thể như nguyện. Chẳng qua là Mạnh Điệp Vũ không biết được giờ khắc này Minh Tín điện so với lời Thường Hy nói đã loạn thành một đoàn.

Mạnh Điệp Vũ rất muốn một kiếm giết luôn Dương Lạc Thanh, nhưng Thường Hy đã nói gì, không người nào có thể tùy tiện. Đúng vậy, Dương Lạc Thanh là hạng người nào, nàng sao có thể hạ thấp bản thân mà giết nàng ta, làm dơ bản tay nàng. Nàng hoàn toàn có thể tượng tượng được kết cục của Dương Lạc Thanh. Trời tạo nghiệp chướng còn tránh được nhưng tự gây nghiệt thì không thể sống, nàng ta đã làm tất sẽ có báo ứng.

Mạnh Điệp Vũ ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Dương Lạc Thanh đang lâm vào trạng thái chấn động, nghênh ngang rời đi. Hai quả đấm của Dương Lạc Thanh nắm chặt, nàng sẽ không để cho nữ nhân Thẩm Phi Hà kia đắc ý như vậy. Nếu dám phản bội nàng thì sẽ phải trả giá cao tương ứng. Nàng không dễ chịu, nàng ta cũng đừng mơ tưởng được tốt hơn!

.....
Minh Tín điện.

Thường Hy quả thật không thể tin vào mắt mình nữa. Tiêu Vân Trác và Tiêu Vân Triệt làm sao lại có thể... Chật vật như vậy?

Thường Hy và Thẩm Phi Hà liếc mắt nhìn nhau, hiện tại hai người cũng không có thời gian mà dây dưa cùng đối phương, cùng sải bước vào Minh Tín điện. Thường Hy đẩy ra đám người đang cản đường, nhanh chóng đi tới trước mặt Tiêu Vân Trác. Tiêu Vân Trác thấy Thường Hy đột nhiên xuất hiện liền khó được có chút bối rối, đáng chết bị nàng nhìn thấy một thân nhếch nhác như vậy! Hắn muốn đợi bản thân thu thập sạch sẽ rồi mới đi gặp Thường Hy, nhưng là bây giờ...

“Sao nàng lại tới đây?” Tiêu Vân Trác lập tức cười hỏi, miệng vừa nhếch lên lại chạm tới vết thương, Tiêu Vân Trác ăn đau không khỏi hít không khí một tiếng.

Thường Hy nhìn cảnh này vừa thấy đau lòng vừa muốn nổi cáu nhưng trước mặt nhiều đại thần như vậy chỉ đành phải kìm nén lửa giận, thấp giọng hỏi: “Làm sao lại biết thành bộ dáng này? Chàng thế nhưng lại giồng du côn đầu đường xó chợ đánh nhau với Đông Lăng vương? Chàng muốn tức chết ta có phải không?”

Tiêu Vân Trác kéo Thường Hy đi tới vừa muốn giải thích lại nghe được Thường Hy nhìn hắn hỏi: “Chàng thắng hay là thua?”

Nụ cười nơi khóe miệng của Tiêu Vân Trác lập tức cứng lại, tốn hơi thừa lời nói: “Dĩ nhiên là thắng. Nàng nhìn xem Đông Lăng vương so với ta thì thê thảm hơn bao nhiêu? Nhớ thương lão bà của người ta thì đáng nên chịu dạy dỗ!” Nói tới chỗ này liền dừng lại, nhìn Thường Hy hỏi: “Nàng không quan tâm ta bị thương thế nào, nhìn một chút vết thương của ta?”

Thường Hy quay đầu lại nhìn Đông Lăng vương một cái, quả nhiên hắn so với Tiêu Vân Trác thì chật vật hơn nhiều, lúc này mới có chút thăng bằng, nói: “Chàng nếu như không để ý thể diện đánh nhau ở đây ta còn gì muốn hỏi? Chàng là đáng đời, tự làm tự chịu, không gãy tay gãy chân có cái gì phải lo lắng?”

Nhìn về bên kia Thẩm Phi Hà một bộ dáng quan tâm đầy đủ hướng Tiêu Vân Triệt, khóe miệng Thường Hy nâng lên một nụ cười, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình a... Thẩm Phi Hà tính toán cả đời, quay đầu lại ngay cả nam nhân của mình cũng giữ không nổi, nàng ta chính là kẻ thất bại nhất. Nàng tuyệt không cảm thấy đồng tình!

Tiêu Vân Trác vô cùng thất bại nhìn Thường Hy, hắn đánh nhau vì nàng như vậy cuối cùng lại chỉ nhận được một câu đáng đời. Nàng... Nàng vẫn nhìn Tiêu Vân Triệt làm cái gì? Tiêu Vân Trác mặc dù biết Thường Hy không thích Tiêu Vân Triệt nhưng đồng tình cũng không được. Tiêu Vân Triệt tuy ăn chút thua thiệt nhưng hắn cũng bị đánh, tại sao không thấy nàng quan tâm hắn?

“Không cho phép nàng nhìn hắn!” Tiêu Vân Trác quay đầu Thường Hy bá đạo nói.

Thường Hy nghe vậy thì có chút tức giận: “Chàng nói những cái gì đó? Ta xem người nào?” Bởi vì Thường Hy trong lúc nhất thời quên không khống chế âm lượng, thanh âm cao bất thành linh đem ánh mắt của mọi người hấp dẫn tới đây, cũng có chút không giải thích được tại sao Thường Hy lại hô lớn như vậy.

Tiêu Vân Triệt thật sự là có chút say rồi. Tiêu Vân Trác giả say còn hắn lại uống nhiều quá. Hắn mới vừa rồi rõ ràng thấy được Thường Hy đang nhìn hắn, đột nhiên lại nghe nàng hô lên một câu như vậy cho nên

mang theo men say chũnh choáng vòng vo đi lại phía Tiêu Vân Trác. Thẩm Phi Hà vội vàng vịn lấy tay hắn, gấp gấp nói: “Chàng muốn làm gì?”

Tiêu Vân Triệt đẩy ra cánh tay của Thẩm Phi Hà, nhìn Tiêu Vân Trác cả giận nói: “Người mới vừa rồi nói sẽ đối tốt với nàng cả đời, giờ tại sao lại quất nàng?”

400. Chương 404

Trong phòng nhất thời yên tĩnh trở lại, đây là tình huống gì? Trừ bỏ mấy người bên Tiêu Vân Trác biết chuyện Tiêu Vân Triệt thích Thường Hy còn lại các vị đại thần, thái giám, cung nữ sau khi nghe được câu này thì ngây ngẩn cả người! Đông Lăng vương đã xuất cung thể nhưng lại có tâm tư khác với Thái tử phi? Tin tức bất thành linh này lập tức khiến các vị đại thần lâm vào chấn động, ngoài ý muốn, hoảng sợ. Bọn hắn vừa mới được Ngu Thụy Lâm một đường dẫn đến đây, mở cửa ra lại “vừa vặn” trông thấy cung nữ của Lạc phi đang hạ thuốc vào bầu rượu, tâm tình bọn họ còn chưa có ổn định lại lập tức lại xảy ra một trận náo loạn khác. Đêm nay tìm người nào cũng chịu đủ hành hạ!

Thân thể Thẩm Phi Hà run lên, nhìn Tiêu Vân Triệt. Cả người nàng trở nên căng thẳng, nỗ lực ngăn chặn tức giận trong lòng, dịu dàng nói: “Vương gia, ngài uống nhiều rồi, thiếp thân đỡ ngài trở về.”

Tiêu Vân Triệt tựa hồ không nghe thấy lời nói của Thẩm Phi Hà, hắn cứ như vậy nhìn chăm chăm Thường Hy, trong ánh mắt lộ ra phiền muộn muốn nói lại thôi, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài: “Tại sao lại là hắn?”

Thường Hy được Tiêu Vân Trác chắn đằng sau lưng, thần sắc bất thiện nhìn Tiêu Vân Triệt, cả giận nói: “Đông Lăng vương người uống say rồi, trở về đi!”

Khiếp sợ trong lòng Thẩm Phi Hà đã vượt qua mức có thể tưởng tượng, chẳng nhẽ Tiêu Vân Triệt thật sự đã trúng phải mê dược của Dương Lạc Thanh? Nếu không tại sao lúc này ngay cả lời của nàng cũng không thêm nghe vào tai? Thời điểm trước kia Tiêu Vân Triệt cũng không phải dạng không nghe khuyên bảo, hôm nay thật sự là quỷ dị. Nghĩ tới đây Thẩm Phi Hà càng tỏ ra khẩn trương, nếu thật như vậy thì phải làm sao bây giờ? Không nghe Dương Lạc Thanh nói mê dược kia có thuốc giải! Thẩm Phi Hà lập tức trở nên luống cuống, ánh mắt nhìn Tiêu Vân Triệt cũng trở nên do dự.

Thường Hy núp ở sau lưng Tiêu Vân Trác nhìn Thẩm Phi Hà mà trong lòng âm thầm phỏng đoán, nàng ta đang hoài nghi cái gì? Chẳng lẽ... Nghĩ tới đây khóe miệng nàng chậm rãi nâng lên một nụ cười đắc ý.

Minh Sát đã sớm đi ra ngoài đứng ở bên cạnh Ngu Thụy Lâm. Nàng quan sát mọi người một cái, nhìn thần sắc Thường Hy, lại xem một chút Thẩm Phi Hà, cuối cùng lại nhìn sang Tiêu Vân Triệt, cố làm ra kinh ngạc nói: “Gì? Đông Lăng vương có phải có chút hồ đồ rồi hay không? Ta nhìn hắn có vẻ không được bình thường. Vương phi, người mau dìu hắn trở về đi thôi, nhất định uống say cho nên mới trở nên như vậy!”

Ngu Thụy Lâm cũng lập tức đi theo phụ họa: “Theo vi thần thấy cũng là uống nhiều quá, Vương gia hay là trước cứ trở về đi, có chuyện gì ngày mai lại nói.” Ngu Thụy Lâm biết Minh Sát cố ý đem chuyện khuấy đục, cố ý làm lẫn lộn phán đoán của Thẩm Phi Hà để cho nàng ta càng hoài nghi Tiêu Vân Triệt là uống nhầm rượu có trúng mê dược của Lạc phi. Chỉ cần Thẩm Phi Hà tin không nghi ngờ, bên kia Mạnh Điệp Vũ lại dẫn Lạc phi đưa tới thì trận náo nhiệt hôm nay liền có ý nghĩa rồi!

Thẩm Phi Hà nghe vậy quả nhiên càng hoài nghi Tiêu Vân Triệt đã trúng dược, nếu không hắn cũng sẽ không thất thường như vậy. Nàng bất an khẩn trương, oán hận trong lòng đối với Dương Lạc Thanh càng thêm chồng chất. Ban đầu đã dặn nàng ta thế nào, chú ý hết sức không để hạ nhầm, giờ thì hay rồi! Nữ nhân kia thành sự không đủ bại sự có thừa!

Mạnh Điệp Vũ nhanh chóng chạy đi vào, nhìn trên mặt đất một đống lộn xộn liền lên tiếng kinh hô: “Ai nha ta thế nhưng tới chậm? Rượu đã uống hay là chưa?”

Đại thần đứng bên cạnh nàng đang muốn nói “Chưa uống” thì Liệt Phong không biết từ nơi nào chui ra, lập tức tiếp lời: “Uống. Người tới chậm rồi!”

Các đại thần đều kinh ngạc, thế nhưng bọn họ đều đã lăn lộn quan trường bao năm, núi đao biển lửa nào chưa vào cho nên lập tức ngậm miệng, biết chuyện đêm nay không phải đơn giản. Hơn nữa Liệt Phong là người của Tiêu Vân Trác, lời của hắn đại biểu cho ý tứ của Tiêu Vân Trác. Vì vậy trong lúc nhất thời mọi người đều cố gắng hết sức giảm nhẹ sự tồn tại của mình, chỉ sợ nói sai một câu liền rơi đầu. Hôm nay bọn họ đã dính líu vào tranh đấu cung đình, có giữ được tính mạng hay không còn chưa biết, nào có thể tùy tiện nói nói chọc người giận!

Mạnh Điệp Vũ trừng mắt liếc Liệt Phong một cái. Mới vừa rồi ở cửa nàng đã cẩn thận quan sát, không thấy có bóng dáng Liệt Phong nàng mới dám tiến vào, thế nào đột nhiên hắn lại xuất hiện? Tên này đúng là âm hồn bất tán!

Liệt Phong nhìn vẻ mặt của Mạnh Điệp Vũ, trong lòng càng tỏ ra vô hạn cảm kích Thường Hy. Thường Hy nói với hắn nhất định phải tìm một chỗ giấu mình, Mạnh Điệp Vũ không đến hắn cũng không được phép xuất hiện, lấy tính cách xảo hoạt của nàng nếu như thấy hắn nào có chuyện còn đi vào! Về sau hắn muốn tìm nàng cũng không dễ dàng! Liệt Phong cho là đúng mới làm theo, quả nhiên bị Thường Hy nói trúng!

Thẩm Phi Hà không chú ý gợn sóng giữa hai người, chỉ nghe được câu nói Tiêu Vân Trác đã uống rượu kia. Tại sao lại có thể như vậy?

Mạnh Điệp Vũ hung hăng trừng mắt nhìn Liệt Phong một cái rồi mới chậm rãi đi đến bên người Thẩm Phi Hà, mỉm cười nói: “Thì ra Đông Lăng vương phi đã đến. Người xem ta thế nhưng vẫn chậm một bước không ngăn được vương gia uống chén rượu có mê được kia! Thật có lỗi!”

Thẩm Phi Hà ngẩng đầu lên nhìn Mạnh Điệp Vũ, thấy được khuôn mặt vô cùng quen thuộc, hai mắt nàng lập tức trợn to, ngón tay duỗi ra chỉ thẳng về phía nàng, nói: “Người... Mạnh Điệp Vũ... Người không phải đã chết sao?”

“Nghe lời này của người xem, nào có ai vừa gặp mặt lại nói những lời như vậy? Diêm vương gia nói ta còn có cừu oán chưa thu cho nên đá ta trở lại, người nói có phải không vương phi?” Mạnh Điệp Vũ cười lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn Thẩm Phi Hà tràn đầy giễu cợt.

Thường Hy kích động không thôi, rốt cuộc đã đến lúc... Nếu như Dương Lạc Thanh đến đây lại càng nóng nảy, nàng ta tại sao còn chưa tới? Mới vừa rồi Tiêu Vân Trác đã nói rõ ràng Dương Lạc Thanh sẽ tới, thật là gấp chết người ta! Nàng rất muốn nhìn ba người các nàng đại chiến một hồi!!!

Thân thể Thẩm Phi Hà run lên, muốn nói điều gì lại bị Mạnh Điệp Vũ đoạt trước: “Ta mới vừa từ Hương Chỉ cung trở về, trong lúc vô tình nghe được một tin tức, không biết Đông Lăng vương phi có hứng thú biết hay không?”

Thẩm Phi Hà chịu đựng đả kích đã đủ nhiều, lúc này có hơn một cái cũng không khiến nàng giật mình, vì vậy nói: “Chuyện gì? Người nói đi có cái gì so với người sống lại còn giật mình hơn?”

“Dĩ nhiên chuyện này so với việc ta sống lại còn giật mình hơn, Lạc phi đã phân phó cung nữ hạ mê dược trong rượu của Thái tử gia, không chỉ thế ngay cả Đông Lăng vương cũng có phần.”

“Cái gì? Người nói láo! Không thể nào! ! !” Thẩm Phi Hà cơ hồ đã muốn đứng không vững, làm sao có thể? Nàng cùng Dương Lạc Thanh rõ ràng đã bàn rõ kế hoạch...

“Lạc phi nương nương đến...”

Theo tiếng hô to đột nhiên vang lên này, Mạnh Điệp Vũ chợt cười nói: “Người đến rồi, người có thể tự mình đi hỏi.”

401. Chương 405

Thường Hy cảm thấy Mạnh Điệp Vũ so với mình thì còn tà ác hơn nhiều. Nhìn nàng ở bên này khích bác ly gián Thẩm Phi Hà, nói vậy phía bên Dương Lạc Thanh nàng cũng thêm mắm dặm muối không ít, khẳng định hai bên sẽ hiểu lầm mà tàn sát lẫn nhau rồi chủ động lộ ra tội ác của mình trước mặt các vị đại thần. Ngay cả nhân chứng cũng tiết kiệm, một chiêu này quá tuyệt!

Thường Hy nghiêm trọng hoài nghi lấy thông minh của Mạnh Điệp Vũ tuyệt đối có thể làm ra loại chuyện này, tuy nhiên lại không thể kín đáo như vậy, nơi này nhất định là có cao nhân chỉ điểm. Về phần cao nhân... Thường Hy quay đầu nhìn Tiêu Vân Trác thấy khoe miệng hân lộ ra nụ cười đắc ý, nàng đưa tay kéo hân xuống, thấp giọng hỏi: “Chàng cũng xuất lực phải không?”

Tiêu Vân Trác tặc tặc cười một tiếng, nói: “Người thông minh dùng tài hùng biện.”

Thường Hy một hồi ngạc nhiên, có chút đáng thương nhìn về phía Mạnh Điệp Vũ, dầu gì cũng là biểu muội của hân mà hân vẫn nghiêm nhiên tính kế. Cầm thú a!

Dương Lạc Thanh giống như một cơn gió vọt vào, đều không thèm để ý tới các vị đại thần đang quỳ hành lễ đầy đất, một phen xông lên túm lấy cổ áo của Thẩm Phi Hà, nói: “Nữ nhân đệ tiện này lại dám bán đứng ta? Là người chủ động tìm ta hợp tác, muốn ta giúp đỡ hạ đổ Thái tử, muốn chính chết Ngu Thường Hy. Là người nói Đông Lăng vương thích Ngu Thường Hy, người không muốn nữ nhân này sống trên đời. Ta giúp người đoạt được đế vị người cho ta cả đời vinh hoa phú quý, bây giờ mọi chuyện bại lộ người thế nhưng lại đi mật báo! Tiện nhân này, ta muốn đánh chết người!”

Thẩm Phi Hà đẩy ra Dương Lạc Thanh, lửa giận bùng bùng quát: “Người nói hươu nói vượn cái gì? Rõ ràng người bảo với ta trong tay người có bí dược của Tần thái hậu có thể khống chế tâm trí người khác, người cho Hoàng thượng ăn rồi mới có thể một bước lên trời trở thành Lạc phi! Bằng không với xuất thân của người, với tư lịch của người trong thời gian ngắn như vậy người làm sao có thể ngang vai với bốn phi? Nữ nhân đáng chết này, người rõ ràng đã nói chỉ hạ thuốc Thái tử, tại sao còn đánh chủ ý sang Vân Triệt? Người giải thích cho ta, đây là vì cái gì?”

Thân thể Dương Lạc Thanh cứng đờ, không nghĩ tới Thẩm Phi Hà cũng biết chuyện này, nhìn tức giận trong mắt nàng mà bất chợt cười to: “Tại sao ư? Người thật muốn biết?”

Thẩm Phi Hà híp mắt nhìn Dương Lạc Thanh, mắt đi lý trí quát lớn: “Người tốt nhất nói rõ ràng cho ta, nếu không ta tuyệt đối không để cho người tốt hơn!”

“Không để cho ta tốt hơn? Người có bản lĩnh gì không để cho ta tốt hơn? Một đầu ngón tay của bốn cung cũng có thể di chết người!” Bất chợt Dương Lạc Thanh xoắn chặt năm đầu ngón tay đang túm lấy cổ áo Thẩm Phi Hà nhắc nàng lên khỏi mặt đất. Hai chân Thẩm Phi Hà cách mặt đất không ngừng giãy dụa, sắc mặt trắng bệch hoảng sợ nhìn Dương Lạc Thanh. Nàng ta thế nhưng lại biết võ công?

Các vị đại thần tận mắt trông thấy cảnh này, có người nhát gan còn ngã ngồi trên mặt đất. Quá kinh khủng! Lạc phi... Là cao thủ võ lâm? ! !

Tiêu Vân Triệt chậm rãi xoay người lại tựa hồ lúc này mới phát hiện chuyện gì xảy ra. Khi hân thấy được Thẩm Phi Hà sắp bị Dương Lạc Thanh ghim chết, một thân mùi rượu lấp tức tiêu tán, sợ hãi lên tiếng kinh hô...

402. Chương 406

Tiêu Vân Triệt lao như bay chạy tới đẩy ra Dương Lạc Thanh, đem Thẩm Phi Hà từ trong tay nàng ta đoạt lại, quát lớn: “Buông tay! Ai cho người đụng vào nàng?”

Dương Lạc Thanh không kịp đề phòng bị Tiêu Vân Triệt đẩy một cái, thân thể lui về phía sau một bước. Cùng lúc đó Tiêu Vân Triệt cũng đỡ được Thẩm Phi Hà, nhìn nàng hỏi: “Nàng không sao chứ?”

Thẩm Phi Hà chưa bao giờ cảm thấy kích động như thời khắc này, chưa bao giờ hạnh phúc qua như vậy, nhẹ nhàng gạt đầu một cái: “Không có sao.” Mặc dù nói như vậy nhưng thanh âm vẫn có chút khàn khàn, hiển nhiên do vừa rồi cổ mới bị xiết chặt.

Tiêu Vân Triệt híp mắt lại, mặc dù hân không yêu Thẩm Phi Hà nhưng dù sao nàng cũng là thê tử của hân. Người khác khi dễ thê tử của hân chính là không để hân vào trong mắt. Tiêu Vân Triệt nhìn Thẩm Phi Hà một cái, lại quay đầu nhìn về phía Dương Lạc Thanh quát: “Chính người làm ra chuyện gì còn phải hỏi người khác sao?”

Về mặt Thẩm Phi Hà từ từ an định, đại não cũng dần dần tỉnh táo lại. Ánh mắt nàng quét qua chư vị đại thần vẫn đang trong trạng thái khiếp sợ, sắc mặt nàng lập tức trắng bệch, hoảng sợ nhìn Tiêu Vân Triệt. Không được... Không được để cho Tiêu Vân Triệt cuốn vào chuyện này. Những lời mới vừa rồi nàng cùng Dương Lạc Thanh nói chỉ sợ những người kia đều nghe rành mạch, nàng tự nhiên sống không được, nhưng... Nhưng Tiêu Vân Triệt không thể chết. Nàng yêu nam nhân này, nàng không muốn hắn theo nàng xuống địa ngục. Nàng làm nhiều như vậy cũng chỉ để hắn ngồi lên ngôi vị hoàng đế, đến bây giờ để vị chắc chắn không lên được nhưng nàng cũng tuyệt đối không để cho hắn phải chết!

Nghĩ tới đây Thẩm Phi Hà không biết lấy được sức lực từ đâu đẩy Tiêu Vân Triệt ra, quát lên: “Chàng nói gì vậy? Đây là chuyện giữa thiếp thân và Lạc phi, không liên quan đến chàng! Chàng mau tránh ra!”

Tiêu Vân Triệt sững sốt lắc đầu, muốn nói cái gì nhưng dưới chân không đứng vững, lảo đảo một cái liền ngã về phía sau. Tiêu Vân Trác liếc mắt một cái, Liệt Phong vội vàng một tay nắm tay Mạnh Điệp Vũ, một tay đỡ phía sau lưng Tiêu Vân Triệt, thấp giọng nói: “Đông Lăng vương, cẩn thận dưới chân.”

Dương Lạc Thanh hồ nghi nhìn Thẩm Phi Hà, chỉ thấy Thẩm Phi Hà sắc mặt kiên định đi về phía nàng, trong lúc bất chợt lòng nàng dâng lên từng trận bất an, chỉ nghe nàng ta nói: “Lạc phi nương nương, người chủ động muốn mưu hại vương gia, mưu hại Thái tử, chứng cứ phạm tội xác thật, còn có gì có thể ngụy biện hay sao? Không sai, chuyện này ta cũng có tham dự, ta vàng đỏ nhỏ lòng son, ta một lòng muốn đi lên hậu vị làm vinh dự gia tộc, ta một lòng mơ ước muốn làm mẫu nghi thiên hạ, ta bị dục vọng làm mù mắt mới cùng người thông đồng làm vậy. Chứng cứ người cho hoàng thượng hạ được ta vẫn nắm trong tay, thư người viết ta vẫn còn giữ. Ta đã sớm nói người không nên tính kế ta, nếu không chúng ta ngọc đá đều nát! Ta không thể chịu được nhất chính là người hạ được đối với vương gia, người đến tội cùng vì sao muốn làm như vậy?”

Sắc mặt Dương Lạc Thanh trắng bệch, hung hăng trừng mắt nhìn Thẩm Phi Hà, nói: “Bổn cung không biết người đang nói cái gì!”

“Ha ha ha... Không biết? Từng câu từng chữ nương nương vừa nói chư vị đại nhân ở đây đều nghe được, người còn muốn chối cãi hay sao? Coi như người không nhận, nhưng chữ viết trong thư tín người gửi cho ta chẳng lẽ là giả sao? Ta đã sớm phòng bị người trở mặt cho nên thời điểm hợp tác liền yêu cầu người dùng thư từ qua lại, người mặc dù đã do dự qua nhưng cuối cùng vẫn bị lợi ích che mắt. Thư từ của người một phong ta cũng không thiếu, đó chính là bằng chứng kết tội người!” Thẩm Phi Hà cố ý đem mọi chuyện nói rõ ràng để cho những người ở đây đều nghe rõ chuyện này. Nàng không nhắc đến Tiêu Vân Triệt, nàng muốn phải sạch quan hệ, hy vọng hắn có thể sống tốt.

Ánh mắt Dương Lạc Thanh lộ ra hung quang, thân mình vừa động hướng Thẩm Phi Hà đánh tới. Nữ nhân đáng chết này... Mạnh Điệp Vũ vừa thấy liền hô to chuyện không tốt, Thẩm Phi Hà không thể bị diệt khẩu, xông lên muốn ngăn trở ai ngờ cánh tay của nàng lại bị Liệt Phong mạnh mẽ chế trụ, căn bản không thể nhúc nhích. Mắt thấy không còn kịp, đám người Thường Hy cũng vội vàng kích động. Tiêu Vân Triệt hô to: “Ngăn lại nàng ta!”

Tiêu Vân Triệt mặt xám như tro tàn dùng giằng muốn xông về phía trước liền bị Liệt Phong gắt gao níu lại không thể động đậy. Tiêu Vân Triệt hung hăng nhìn chằm chằm Liệt Phong nhưng Liệt Phong vẫn làm như không thấy. Nhiệm vụ của hắn chính là canh giữ người này, khác không cần để ý, những người muốn hại Thái tử gia tốt nhất nên chết. Cho nên hắn mới một tay túm chặt Mạnh Điệp Vũ, một tay giữ Tiêu Vân Triệt, chết cũng không buông!

Mình Sắt cách Dương Lạc Thanh khá xa, cho dù chạy tới cũng tốn thời gian. Mọi người bị biến cố bất thành linh mà dọa cho sợ ngây người, đang lúc này chỉ nghe được một tiếng hét lên kêu đau. Dương Lạc Thanh đột nhiên ôm tay ngồi xồm xuống, Thường Hy nhìn lại chỉ thấy từ trong kẽ ngón tay của nàng rỉ ra từng trận máu tươi. Tiêu Vân Trác theo bản năng hướng về phía cửa sổ nhìn lại quả nhiên thấy động một bóng người vụt qua. Trong lòng hắn hiểu rõ, hắn ta đã tới.

Thường Hy nghi ngờ nhìn Tiêu Vân Trác, thấp giọng hỏi: “Người nào?”

Thần sắc Tiêu Vân Trác có chút cổ quái, nhìn Thường Hy một cái, buồn buồn nói: “Không có người nào!” Lại thêm một nam nhân mơ ước vợ của hắn, hắn mới không để cho nàng biết!

Thường Hy tràn đầy hoài nghi trong lòng nhưng cũng biết thời điểm này không phải là lúc để hỏi, chỉ đành phải nhịn xuống. Lúc này Thẩm Phi Hà lại đột nhiên cười nói: “Dương Lạc Thanh, người không phải là muốn giết ta diệt khẩu sao? Ông trời có mắt, người ra tay đi? Người sợ ta đem tất cả mọi chuyện công bố cho thiên hạ, người sợ vinh hoa phú quý người tâm tâm niệm niệm chạy mất, nhưng người nhìn xem một chút trong phòng này có những người nào?”

Dương Lạc Thanh mới vừa rồi giống như một cơn gió mà xông vào, căn bản quên mất quan sát tình hình xung quanh, lúc này chịu đựng đau đớn ngẩng đầu nhìn qua, trong lúc bất chợt mặt xám như tro tàn, thân thể mềm nhũn ngã xuống mặt đất.

Mạnh Điệp Vũ cười lạnh một tiếng, nhìn hai người nói: “Thật ra mới vừa rồi ta chưa nói hết, Thái tử và Đông Lăng vương cũng chưa uống rượu do Lạc phi đưa tới. Thời điểm cung nữ của Lạc phi vừa mới động thủ liền bị chư vị đại nhân ra tay ngăn cản.” Nói tới chỗ này liền dừng lại, nhìn Dương Lạc Thanh nói: “Thẩm Phi Hà cũng không mật báo. Hoàng thượng còn chưa có tới, nàng tìm ai mật báo đây?”

Dương Lạc Thanh và Thẩm Phi Hà nghe vậy thì đều nhìn về phía Mạnh Điệp Vũ, cảm hận trong mắt có thể hủy thiên diệt địa. Mạnh Điệp Vũ không sợ hãi chút nào, thích ý nhìn hai người nói: “Ta đã sớm nói qua, chỗ này chỉ có cường giả mới sinh tồn. Các người chẳng qua chỉ là hai kẻ thất bại.”

“Hoàng thượng giá lâm! ! !” Thanh âm của Vạn Thịnh ở cửa vang lên. Mọi người vội vàng quỳ xuống nghênh giá. Thường Hy âm thầm ai oán, thật là lão nhân giảo hoạt, đợi tất cả đều kết thúc lão hoàng đế ngài mới khoan thai đến chậm.

403. Chương 407

Sự thật đều đã bày ra, nhân chứng vật chứng cũng đủ cả, Thẩm Phi Hà và Dương Lạc Thanh không có cách nào giải thích. Dương Lạc Thanh hận Thẩm Phi Hà phải hồng kế hoạch của mình, chết sống cũng muốn kéo Tiêu Vân Triệt chôn theo, luôn miệng nói Tiêu Vân Triệt cũng tham gia vào kế hoạch của mình.

Thẩm Phi Hà cũng không chịu ngồi yên, một mực chứng minh trong sạch của Tiêu Vân Triệt. Nàng nhìn Minh tông gương mặt xanh mét, nói: “Vương gia cái gì cũng không biết, con dâu bởi vì để lừa gạt Lạc phi dễ dàng cho nên mới nói Vương gia đã đồng ý chuyện này, kính xin Hoàng thượng minh giám. Đây tất cả đều là lỗi của con dâu, là con tham làm quyền thế, muốn làm mẫu nghi thiên hạ, là con ghen tị Thường Hy thân phận thấp hèn sao có thể dễ dàng ngồi lên phượng vị, mà con đường đường là con gái trọng thân lại phải khúm núm với nàng? Đây tất cả đều là tự con gây nên, vương gia không hề hay biết chút nào cả, chỉ cho rằng con và Lạc phi qua lại bình thường mà thôi.”

Lời như vậy dĩ nhiên không thể khiến mọi người tin tưởng, dù sao chuyện tranh đoạt ngôi vị hoàng đế này nếu như Tiêu Vân Triệt không đồng ý thì làm sao một vương phi nhỏ nhỏ lại có thể lật tay làm mây úp tay làm mưa? Nhưng hoàng thượng không tỏ thái độ thì bọn họ cũng không dám đưa ra ý kiến.

Minh tông nhìn Thẩm Phi Hà, trong mắt lóe lên ánh sáng phức tạp, thật không nghĩ nàng cũng là người thâm tình, đem toàn bộ tội lỗi đều gánh lên lưng mình. Dù sao nàng làm như vậy cũng coi như bảo toàn mặt mũi cho hoàng thất, nghĩ tới đây thái độ của Minh tông đối với Thẩm Phi Hà cũng tốt lên một chút, quay đầu nhìn về phía Tiêu Vân Triệt nói: “Đông Lăng vương người nói đi, lời của Thẩm thị có đúng không? Người không liên quan đến chuyện này?”

Tiêu Vân Triệt quỳ trên mặt đất, mặc dù tỉnh rượu hơn phân nửa nhưng thần trí vẫn có chút mơ hồ. Dù vậy hắn vẫn hiểu được nam tử hán đại trượng phu dám làm dám chịu, không thể để nữ nhân gánh chịu tội lỗi cho hắn được, vì vậy hắn quỳ trên mặt đất, nói: “Bẩm phụ hoàng, Phi Hà nói không phải là sự thật, đây tất cả đều là chủ ý của nhi thần, cùng nàng không liên quan, xin phụ hoàng minh xét!”

Thẩm Phi Hà nghe vậy thì biến sắc, tên ngốc này, hẳn cho hắn là ai? Còn không muốn sống nữa sao? Hắn tại sao lại không hiểu cho nỗi khổ tâm của nàng? Nhưng Tiêu Vân Triệt có thể vì nàng giải vây, không đem toàn bộ tội lỗi đổ lên đầu nàng, nam nhân này nàng không có nhìn lầm. Trong lòng nàng dấy lên chua chát, nếu như sớm một chút... Bọn họ sớm một chút có thể tương cứu nhau trong lúc hoạn nạn thì có lẽ nàng cũng sẽ không đi đến bước đường này!

Càng nghĩ như vậy, Thẩm Phi Hà lại càng trở nên kiên định, thút thít khóc: “Đều là thiếp thân có lỗi với vương gia, làm vương gia mệt mỏi! Vương gia trời sinh tính tình lạnh nhạt, đối với quyền lực không hề có lòng mưu cầu, cố tình thiếp thân lại khẳng khái một mực mới khiến vương gia khó xử như thế này! Thiếp thân biết rõ vương gia tình thâm ý trọng nên mới gánh tội thay cho thiếp thân nhưng hôm nay chuyện đã bại lộ, vương gia không cần niệm tình vợ chồng mà chịu tội thay cho thiếp thân. Ân tình của vương gia thiếp thân không có cách nào báo đáp chỉ ngóng trông kiếp sau được làm trâu làm ngựa hầu hạ vương gia. Kính xin vương gia không nên vì thiếp thân mà liên lụy, nếu không thiếp thân có xuống dưới cửu tuyền cũng không nhắm mắt!”

Tiêu Vân Triệt nhìn Thẩm Phi Hà lắc đầu, đang muốn nói thì Thẩm Phi Hà lại đột ngột ngắt lời: “Chẳng lẽ vương gia phải bắt thiếp thân lấy cái chết chứng minh hay sao?”

Dương Lạc Thanh nhìn bộ dáng hai người thâm tình lưu luyến, cười lạnh lên tiếng: “Hay ột đôi uyên ương số khổ! Thẩm Phi Hà chẳng lẽ người lại quên người trong lòng của của vương gia là...”

Nghe được Dương Lạc Thanh nói, Thẩm Phi Hà kinh hãi tột độ, đột nhiên xông lên bóp lấy cổ Dương Lạc Thanh không cho nàng ta tiếp tục lên tiếng. Thẩm Phi Hà quát lớn: “Lạc phi nương nương, cơm có thể ăn bậy nhưng nói không thể nói bậy. Ta với vương gia là ân ái tình thâm nếu không vương gia cũng không thay ta gánh chịu tội lỗi. Người nếu muốn ô miệt vương gia thì ta chết cũng không bỏ qua!”

Dương Lạc Thanh vốn biết võ công nhưng mới vừa rồi cổ tay nàng bị ám khí xẹt qua cắt đứt gân, căn bản không có hơi sức chống lại, bị Thẩm Phi Hà gắt gao bóp cổ, muốn nói điều gì đó cũng không nói lên lời. Thẩm Phi Hà đã quyết định chủ ý, tuyệt đối không thể để Dương Lạc Thanh nói toạc ra mọi chuyện. Tất cả đến đây là được rồi, nàng thay Tiêu Vân Triệt hứng chịu toàn bộ, Hoàng thượng có lẽ sẽ bởi vì thế mà thả cho Thẩm gia một con đường sống. Còn Tiêu Vân Triệt cũng chỉ chịu tội danh không quản được người trong phủ, tính mạng là có thể giữ được, về phần tương lai... Đông Lăng vương phủ có thể tiếp tục hay không, nàng không biết được cũng không muốn biết!

Chính là bởi vì ý nghĩ này cho nên Thẩm Phi Hà dồn hết sức lực vào hai tay, gắt gao bóp lấy cổ Dương Lạc Thanh không chịu rời bỏ. Chỉ cần Dương Lạc Thanh chết rồi, tất cả mọi chuyện có thể kết thúc. Đông Lăng vương mơ ước Thái tử phi, đây là chuyện kinh hãi thế tục như thế nào? Ngay cả khi nàng có thể gánh tội mưu phản cho hắn thì hắn cũng không thể bình an. Cho nên, tuyệt đối không thể để Dương Lạc Thanh tiếp tục mở miệng!

Một màn này đến quá bất ngờ dọa sợ mọi người. Thường Hy kinh ngạc nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Thẩm Phi Hà đang trở nên vặn vẹo, hơi thở của Dương Lạc Thanh cũng mỏng dần. Tiêu Vân Trác sợ Thường Hy bị ảnh hưởng cho nên đưa tay ôm nàng vào trong ngực, che mắt của nàng lại. Nhưng hắn cũng không tiến lên ngăn cản, hắn biết đây chính là kết cục tốt nhất cho Dương Lạc Thanh!

Mạnh Điệp Vũ không đi ngăn cản, Liệt Phong không có lệnh của Tiêu Vân Trác càng không động đây, chẳng qua là một tay vẫn nắm chặt tay của Mạnh Điệp Vũ, tay kia thì túm lấy Tiêu Vân Triệt không để cho hắn tiến lại gần Thẩm Phi Hà!

Ngụ Thụy Lân than nhẹ một tiếng, sớm biết sẽ xảy ra chuyện này. Trong mắt Minh Sát lóe lên thứ ánh sáng phức tạp, mỗi một thời đại hoàng đế đều sẽ trình diễn một màn như thế này. Đinh Nguyệt quốc như vậy, Minh Khải quốc cũng thế... Đối với những cảnh như này nàng đã có chút miễn dịch, không còn gì gọi là sợ hãi nữa, dù sao kẻ ác luôn phải trả giá thật lớn!

Nhưng đại thần trong điện hoảng hốt nhìn một màn này, không có ý chỉ của Hoàng thượng ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể giống như cọc gỗ đứng ở nơi đó. Nhưng trong lòng ai cũng có chút âm thầm hối hận, biết vậy hôm nay chết sống cũng ở nhà, tốt nhất không nên dính vào những chuyện phân tranh như thế này, về sau biết thế nào thoát thân đây?

Minh tông nhìn Dương Lạc Thanh đã không còn chút hơi thở nào, lúc này mới nhìn Vạn Thịnh nói: “Đứng đó làm gì, còn không mau tách người ra!”

Vạn Thịnh lập tức dạ một tiếng rồi chạy vội về phía hai người, trong lòng lại âm thầm nói, làm nô tài dễ dàng sao? Lúc nào cũng phải nhìn chăm chăm sắc mặt của chủ tử để làm việc, đứng cũng là người, sai cũng là người! Đời sau nếu hắn đầu thai, đánh chết cũng không làm thái giám!

404. Chương 408

Lúc Vạn thịnh đến nơi rốt cục vẫn chậm một bước, Dương Lạc Thanh đã đi đời nhà ma rồi. Thẩm Phi Hà bị nhốt vào thiên lao, Tiêu Vân Triệt tâm tình quá kích động. Liệt Phong giữ lấy hần thật là tốn sức lực, nhân cơ hội mọi người không chú ý liền cho hần một chưởng bất tỉnh nhân sự, bớt việc!

.....

Trên bầu trời xanh thẳm điểm xuyết vài cụm mây trắng lững lờ trôi. Thường Hy ở dưới mái hiên cong trong Đông cung yên lặng phơi nắng, không khí yên tĩnh thanh bình bao trùm bốn phía. Nàng hí mắt buồn ngủ nhưng một đạo thánh chỉ sáng nay vẫn khiến nàng hồi hông thôi. Cung đình bí sử đúng là không bao giờ công bố sự thật ọi người. Triều đình tuyên bố Lạc phi mắc bạo bệnh bỏ mình. Ngay đêm Thẩm Phi Hà vào thiên lao liền thất cổ chết, tự sát so với bị chặt đầu thì vẫn tốt hơn. Hơn nữa Thẩm Phi Hà tin rằng Hoàng thượng sẽ không công bố chuyện này cho thiên hạ, chỉ sợ vẫn như cũ được chôn cất ở hoàng lăng. Nếu như vậy thì coi như nàng có chết vẫn là chính thê của Tiêu Vân Triệt, tương lai nếu hần tái giá thì người sau cũng chỉ được phong thiếp, thủy chung không hơn được nàng. Sau này Tiêu Vân Triệt nếu qua đời sẽ hợp táng cùng nàng, bọn họ sẽ mãi mãi ở bên nhau.

Hoàng thượng cũng sẽ vì nhớ đến nàng đã bảo vệ uy nghiêm hoàng thất cho hần mà không dễ dàng làm khó Thẩm gia, chỉ khiến cho bọn họ lưu vong, giữ lại hơn trăm mạng người. Một người chết đổi lấy hơn trăm người sống, đáng giá!

Tiêu Vân Triệt bị bệnh, cả ngày nhốt mình trong Đông Lăng vương phủ không ra ngoài nửa bước. Mọi người đều cho rằng hần đau lòng ái thê qua đời cho nên mới triền miên giường bệnh mà không biết được nội tình ở bên trong.

Kế tiếp trong cung tổ chức tang sự của Lạc phi. Lũ triều thần cho rằng lấy trình độ sủng ái của Hoàng thượng đối với Lạc phi nhất định sẽ hạ táng nàng ở nơi trang trọng trong hoàng lăng ai ngờ cuối cùng lại thấy phần mộ của Lạc phi nằm trong một góc nhỏ hẻo lánh. Mọi người bí mật nghị luận một thời gian rồi cũng không dám tiếp tục bàn tán.

Ba tháng tang kỳ đi qua, hôn sự của Ngu Thụy Lâm và Minh Sát cũng được thúc đẩy tiến hành. Khoảng cách đến ngày sinh nở của Thường Hy cũng đã rất gần nhưng là ca ca, tẩu tẩu nàng thành thân cho nên Thường Hy vẫn một mực xin Hoàng thượng đến chúc phúc cho bọn họ. Mặc dù lão Hoàng đế có chút lo lắng nhưng cuối cùng vẫn đồng ý. Thường Hy cao hứng đến nỗi hô to Hoàng thượng thánh minh!

Sau Thường Hy mới biết được người đã thương Dương Lạc Thanh tối hôm đó là Chuyên Tôn Nhạc Đan. Có lẽ lần này hần muốn nhìn muội tử xuất giá rồi mới yên tâm theo bước Tấn vương vân du tứ hải. Trải qua mấy phen bàn bạc, Minh Sát quyết định không muốn xuất giá từ trong cung cho nên cuối cùng mọi người đành phải chọn nhà của Mạnh Điệp Vũ, Mạnh phủ. Mạnh lão phu nhân cũng rất là cao hứng, la hét Mạnh phủ đã lâu không có việc vui rồi, phân phó mọi người chuẩn bị đầy đủ từ trên xuống dưới!

Một ngày kia, trời xanh như ngọc bích, nắng đẹp như mật vàng.

Trong ngoài Mạnh phủ đã sớm giăng đèn kết hoa, đèn lồng dán đầy chữ hỷ màu vàng. Toàn bộ đều được bao trùm bởi không khí sung sướng vui mừng. Trên đường lớn trước cửa Mạnh phủ đã được quét dọn sạch sẽ, còn trải thêm một tấm thảm đỏ kéo dài từ trong cổng ra ngoài đường.

Thường Hy ngồi trong phòng của Minh Sát nhìn toàn phúc phu nhân thay nàng chải đầu, trang điểm. Hỷ phục đỏ rực đẹp đẽ thật khiến người ta hâm mộ. Thường Hy không khỏi khẽ cắn răng, nàng gả cho Tiêu Vân Trác còn chưa có cử hành qua nghi thức đâu. Nhưng khi nhìn đến cái bụng tròn vo của mình nàng lại bất đắc dĩ thở dài, ai kêu nàng lên xe trước mới mua vé bổ sung chứ, không thể oán người khác được. Đời này chỉ sợ nàng cũng không thể vui vẻ thuận lợi mà gả một lần, thật là vô cùng sa sút tinh thần!

Minh Sát nhìn khuôn mặt buồn bực của Thường Hy, cười nói: “Người buồn cái gì, còn có nghi thức sắc phong Hoàng hậu vô cùng long trọng kia kìa, không phải uy phong hơn thành thân hay sao?”

Ánh mắt Thường Hy lập tức sáng lên, đúng nha, thế mà nàng lại quên mất vụ này, nhất thời khuôn mặt lại tươi cười toe toét. Nàng nhìn Minh Sát nói: “Chị dâu đúng là hiểu rõ ta. Người nói nữ nhân cả đời cầu nhất

là cái gì? Thời điểm xinh đẹp nhất, sáng chói nhất còn không phải là ngày thành thân? Người nói nếu như không có lễ phong hậu chẳng phải ta sẽ ghen mà chết?”

“Thôi đi, người cũng chỉ được cái nói miệng. Nếu để người thành thân lại một lần đoán chừng người chạy so với người khác còn nhanh hơn!” Minh Sát không chút nào thương tình nói, nhìn toàn phúc phu nhân cài kim quan lên đầu mình mà nói cảm ơn một tiếng rồi mới đem người ta tổng ra ngoài.

“Mạnh Điệp Vũ như thế nào? Liệt Phong buông tha chưa?” Thường Hy tò mò hỏi. Nàng đều ở trong cung nên tin tức mất linh thông. Một chết sống không muốn lấy chồng, một chết sống phải kết hôn, rốt cuộc hai người này ai thắng ai thua, chiến sự như thế nào rồi?

Nói đến cái này Minh Sát liền không nhịn được cười, nhìn Thường Hy nói: “Thái tử gia không nói cho người biết?”

Lông mày Thường Hy giương lên: “Hắn cũng biết chuyện này?”

Minh Sát hồ nghi nhìn Thường Hy rồi mới lên tiếng: “Nào chỉ có biết, ta xem chừng hắn còn ở phía sau bày mưu tính kế, bằng không lấy Liệt Phong miệng lưỡi kém cỏi, tư tưởng cổ hủ, phản ứng chậm chạp, Mạnh Điệp Vũ đã sớm chạy mười tám lần rồi. Nhưng cho đến bây giờ nàng ta một lần còn chưa có chạy thoát, người nói có phải kỳ lạ hay không?”

Thường Hy bắt đầu hơi hơi tức, Tiêu Vân Trác ở sau lưng động tay động chân lại không nói cho nàng, không biết nàng tò mò muốn chết à?

“Hắn làm cái gì?” Thường Hy hỏi, Thái tử ra tay cũng không đến nỗi quá thua kém chứ?

“Còn có thể làm cái gì ngoài hai chiêu quán quít chặt lấy, theo sát không buông? Chiêu số này mặc dù không inh nhưng lại cực kỳ có tác dụng, Liệt Phong mỗi lần đều có thể đem Mạnh Điệp Vũ đang âm thầm chạy trốn bắt trở lại.” Minh Sát cười cười, ánh mắt lóe sáng. Nàng nhìn được lần thứ N Mạnh Điệp Vũ bỏ chạy bị bắt trở lại, trên cổ tay còn nhiều thêm một dây xích sắt, một đầu ở tay nàng một đầu gắn vào tay Liệt Phong. Chắc chắn, lần này thật sự là hết đường chạy trốn!

Thường Hy nghe Minh Sát kể mà cười không khép nổi miệng, cuối cùng lại nhìn Minh Sát hỏi: “Ta rất kỳ quái, tại sao Liệt Phong lại cứ cố bằng mọi cách muốn lấy Mạnh Điệp Vũ? Không có nguyên nhân đánh chết Liệt Phong cũng không làm loại chuyện tình quán quít lấy người khác thế này!”

Minh Sát lại nhìn Thường Hy kinh ngạc: “Người không biết?”

“Ta không biết, không ai nói cho ta ta làm sao mà biết được?” Thường Hy nhìn vẻ mặt Minh Sát liền đoán chắc rằng nàng biết rõ nguyên nhân.

“Nghe nói, chẳng qua là nghe nói, ban đầu Liệt Phong theo lệnh của Thái tử gia đi theo dõi Thẩm Phi Hà, lúc ấy đi ngang qua một khách điểm. Lại nói cũng khéo, đằng sau khách điểm ấy có một kho chứa củi lâu ngày, đêm hôm đó gặp hỏa hoạn, thế lửa lan ra cả khách điểm. Liệt Phong không nghĩ tới gặp hỏa hoạn như vậy nên phi thân lên mái nhà tránh, ai ngờ xà nhà bị lửa đốt cũng không lấy làm chắc chắn gì, Liệt Phong không biết liền giẫm trúng phải chỗ xà nhà mục nát mà rơi xuống. Chỗ hắn rơi xuống thật sự là quá tốt, vừa đúng là phòng của Mạnh Điệp Vũ nữ giả nam trang đang trên đường hồi kinh báo thù. Mạnh Điệp Vũ đang tắm rửa không biết khách điểm bị cháy. Lần này trên trời rơi xuống một nam nhân, vừa hay nhìn thấy một bức mỹ nhân xuất dục đồ như vậy, người nói lấy đầu óc của Liệt Phong còn không đi chịu trách nhiệm sao?” Minh Sát vừa nói cười vừa khoa tay múa chân.

Trời ban nhân duyên, nàng tin là thật!

Trong lúc bất chợt bên ngoài vang lên ba tiếng pháo nổ chói tai, chính là lúc chú rể tới đón tân nương rồi. Thường Hy nhìn ngoài cửa xông vào rất nhiều người, biết là đến để phủ khăn voan cho Minh Sát nên nàng lặng lẽ lui ra ngoài. Nàng ra cửa lại thấy được Chuyên Tôn Nhạc Đan đang đứng dưới mái nhà cong yên lặng ngẩn người.

Thường Hy chậm rãi đi tới, cười nói: “Đã lâu không gặp!”

Chuyên Tôn Nhạc Đan quay đầu nhìn về phía Thường Hy, nụ cười vẫn trong sáng như xưa, thanh sầu giữa hai hàng lông mày đã tản đi rất nhiều, ôn hòa nói: “Đã lâu không gặp!”

Bốn mắt nhìn nhau. Thường Hy vốn có rất nhiều điều muốn hỏi tuy nhiên trong lúc nhất thời lại không biết nên hỏi cái gì mới tốt, thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng chỉ bật thốt ra một câu: “Gần đây có tốt không?”

“Rất tốt. Đi theo sư phụ du sơn ngoạn thủy, có nhiều điểm thích ý không nói nên lời. Yêu hận tình thù ta đã sớm quên lãng, bây giờ ta rất hạnh phúc.” Chuyên Tôn Nhạc Đan yên lặng cười cười, ánh mắt nhìn Thường Hy vẫn trước sau như một.

Thường Hy lúc này mới gạt đầu cười một cái, nói: “Hạnh phúc là tốt rồi. Minh Sát ở Vân Đô, có nghĩ tới đến định cư ở Vân Đô hay không?”

Chuyên Tôn Nhạc Đan lắc đầu một cái: “Thụy Lâm là người tốt, Minh Sát chắc chắn sẽ hạnh phúc, ta ở lại nơi này cũng vô dụng. Ta đã nói sẽ cùng sư phụ đi khắp thiên hạ, nơi chưa đi qua vẫn còn rất nhiều.”

“Đi được khắp thiên hạ cũng là một loại may mắn. Lúc đi cũng không cần nói lời từ biệt với ta.” Tiêu Vân Trác thản nhiên nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan nói.

Gương mặt Thường Hy rơi đầy hắc tuyến, quay đầu nhìn Tiêu Vân Trác cắn răng nói: “Chàng không nói được lời nào dễ nghe hơn sao?”

“Lời này còn không dễ nghe à? Đừng quên kẻ này thích nàng, ta có thể nói với hắn hai câu đã là rất độ lượng rồi!” Tiêu Vân Trác gương mặt ghen tức nói, ánh mắt nhìn Thường Hy tràn đầy bất mãn.

Thường Hy ngậy ra, muốn nói vài lời xin lỗi với Chuyên Tôn Nhạc Đan nhưng khi xoay người lại chỉ kịp nhìn thấy vạt áo của hắn biến mất nơi cuối hành lang.

Nhìn thần sắc Thường Hy, Tiêu Vân Trác lập tức đổi đề tài: “Đi, ta dẫn nàng đi xem náo nhiệt!”

Vừa nghe đến có náo nhiệt Thường Hy đã lên tinh thần, hỏi: “Náo nhiệt gì?”

“Mạnh lão phu nhân làm chủ khiến Điệp Vũ với Minh Sát cùng gả vào ngày hôm nay, gả cho Liệt Phong.” Tiêu Vân Trác xấu bụng cười. Mặc dù nói Liệt Phong không có chân chính trở thành tình địch nhưng tóm lại Thường Hy cũng đã từng có ý tưởng với hắn, hiện tại hắn thành thân mình cũng yên tâm. Hôn sự này do chính hắn một tay thúc đẩy, có thể không cao hứng sao?

Thường Hy đi theo Tiêu Vân Trác ra ngoài cửa thấy Minh Sát được nâng lên kiệu hoa. Đại ca của nàng khuôn mặt vui mừng sắp ngất, nhảy lên ngựa đón tân nương trở về. Cùng lúc đó cũng thấy Mạnh Điệp Vũ một thân hồng y nhảy lên nóc nhà nhanh chóng bỏ chạy, trong nháy mắt Liệt Phong hỷ phục đỏ thắm cũng theo sát đuổi theo...

Thường Hy lôi kéo tay Tiêu Vân Trác nói: “Đám người có võ công này hình thức thành thân thật kỳ quái, tân nương bỏ chạy chú rể đuổi theo. Không ngồi kiệu, không cưỡi ngựa, đập gió mà đi. Đúng là náo nhiệt ưp vung đấy, vật hợp theo loài, quá xứng đôi!”

Tiêu Vân Trác không nhịn được cười, tiếng cười quanh quẩn xa xa truyền vào không khí náo nhiệt xung quanh.

Sau lại nghe nói Liệt Phong dùng gánh đem tân nương gánh vào tân phòng...

Tiếp tục nghe nói tân phòng náo loạn một đêm, mặt chú rể bầm dập thê thảm, ba ngày không dám làm nhiệm vụ.

Còn nghe nói nữa khi Chuyên Tôn Nhạc Đan đi, sau lưng có đi theo một người, dáng dấp vô cùng giống Đông Lăng vương.

Qua mấy tháng sau, Thường Hy thuận lợi sinh hạ một tiểu hoàng tử. Ngày tiểu hoàng tử đầy tháng cũng vừa lúc ba thầy trò Tần vương đi qua Vân Đô, lập tức đến chúc mừng. Gặp lại Tiêu Vân Trác, Thường Hy thấy được hắn cũng giống như Chuyên Tôn Nhạc Đan, thanh lãnh xa cách. Thời điểm ba thầy trò rời đi, đằng sau lại thêm một thân ảnh. Thánh chỉ vốn được viết sẵn lập tức mang ra công bố cho bàn dân thiên hạ.

Hoàng đế Minh tông nhường ngôi cho Tiêu Vân Trác, bỏ lại giang sơn bắt tay giảng hòa với tình địch đi du sơn ngoạn thủy. Biến cố đột nhiên này khiến Tiêu Vân Trác rất là luống cuống. Hắn còn muốn mang theo

nàng dâu, ôm con trai chơi thêm vài năm nữa, ai biết lão cha nhà hắn lại giảo hoạt như vậy... Trực tiếp bỏ trốn!

.....

Ngày X tháng X năm X. Trên một đoạn đường nào đó.

Minh tông nhìn Tiêu Vân Triệt, khuôn mặt tràn đầy tò mò hỏi: “Năm đó tiểu nha đầu viết cho người thư gì lại khiến người vui vẻ chạy vào cung, còn đem Tiêu Vân Trác ra đánh một hồi?”

Tiêu Vân Triệt không nghĩ tới chuyện qua lâu như vậy rồi phụ hoàng còn hỏi tới, suy nghĩ một chút liền lấy từ trong ngực ra một cái hà bao đưa cho Minh tông.

Tấn vương và Chuyên Tôn Nhạc Đan cũng lập tức tiến lên, chuyện năm đó bọn họ cũng có nghe được một chút, khác đều biết cả nhưng riêng lá thư này bọn hắn lại không rõ nội dung, tò mò a tò mò...

Ba người Minh tông nhanh chóng mở ra hà bao chỉ thấy bên trong có một tờ giấy đã hơi ố vàng, trên giấy là hai hình vẽ, một hình có một đôi nam nữ gây gổ cãi nhau, nữ tử nhìn trắng mà rơi lệ. Một hình là nam tử mang theo gậy gỗ nổi giận dùng đòn xông vào... Diện mạo nam nhân kia trông có vẻ rất giống với Tiêu Vân Triệt!

Ba người quay đầu lại nhìn Tiêu Vân Triệt, ánh mắt mang theo vô hạn thương hại, cái này không phải là mỹ nhân khổ nhục kế sao?... Người ta vừa nói chịu uất ức hắn đã xông vào cung đánh Tiêu Vân Trác... Mặc dù thế lại không có đánh thắng, hắn ăn đòn cũng khá nhiều. Nữ nhân quả thật là họa thủy! Nhìn bốn người cô đơn bọn họ, ngoại trừ Minh tông ra thì ba người còn lại đều bị tình yêu xát muối. Ô hô thương thay, sao mà bất hạnh!

Minh tông nhìn Chuyên Tôn Nhạc Đan, lại nhìn Tiêu Vân Triệt sau đó hướng về phía Tấn vương nói: “Nữ nhân đều là họa thủy. Nhất là lại mang trong người lời tiên đoán, họa thủy trong họa thủy!”

Đang trêu chọc chơi cùng tiểu hài tử, Thường Hy trong lúc bất chợt liền hắt xì mấy cái. Tiêu Vân Trác phê duyệt tấu chương bên cạnh liền quay sang hỏi: “Sao vậy? Có muốn gọi thái y đến xem một chút hay không?”

“Chỉ là hắt hơi mấy cái, gọi cái gì thái y. Chàng đừng cái gì cũng làm quá lên khiến ta giống như động vật cần bảo vệ, ra ngoài người ta thấy cười cho!” Thường Hy mặc dù oán trách nhưng vẫn đưa tay ôm con trai vào trong ngực, trên mặt nở ra nụ cười hạnh phúc.

Tiêu Vân Trác nhìn thấy Thường Hy chơi đùa với nhi tử liền bỏ bút lông trong tay xuống đi tới gia nhập. Một nhà ba người ấm áp bên nhau, tiếng cười vui vẻ thỉnh thoảng lại truyền ra ngoài, vẽ lên một bức tranh gia đình hạnh phúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lenh-truy-na-dong-cung-ai-phi-dung-voi-tron>